

Chan Chan

柳

THẦN CHÂU KỶ HIỆP

Ôn Thụy An

Kiểm Hiệp

Đây là phần thứ 7 trong loạt truyện " Thần Châu Kỳ Hiệp " Của Ôn Thụy An

Truyện Thần Châu Kỳ Hiệp của tác giả Ôn Thụy An là truyện kiếm hiệp với những cao thủ, những bậc anh hùng bí ẩn mà mọi người phải e dè, nể sợ khi nghe danh.

Họ cũng trải qua bao khó khăn vất vả mới trở thành cao thủ võ lâm phải là bậc anh tài xuất chúng, tinh thông võ nghệ. thuật pháp, nhanh nhạy và nhất là tâm phải tĩnh.

Tĩnh để thấy được động, tĩnh để có thể mà động, tĩnh để làm đối phương bất động. Kỳ thật, cao thủ có một khóa tịch mịch tâm, bởi vì cao thủ tạo nên vốn là dùng tịch mịch chồong chất mà thành.

Mục lục

- Quyển 1 - Chương 1: Cẩm Giang tứ huynh đệ
- Quyển 1 - Chương 2: Xứng Thiên Kim và Quán Bát Phương
- Quyển 1 - Chương 3: Hung Thủ và Vô Hình
- Quyển 1 - Chương 4: Thiết oản thần ma
- Quyển 2 - Chương 1: Hoán Hoa kiếm phái, Quyền Lực bang
- Quyển 2 - Chương 2: Truyền nhân Kiếm ma
- Quyển 2 - Chương 3: Đao kiếm song ma
- Quyển 2 - Chương 4: Rồi một ngày sông dờn núi đổi
- Quyển 2 - Chương 5: Người quét lá rụng
- Quyển 2 - Chương 6: Chuyên Chư thần kiếm, Cổ Tùng tàn khuyết
- Quyển 2 - Chương 7: Tay sắt, áo sắt, mặt sắt, lưới sắt
- Quyển 2 - Chương 8: Ta phải tới đó tìm anh em ta
- Quyển 2 - Chương 9: Nhị hồ, sáo, đàn cầm
- Quyển 2 - Chương 10: Cười nói một chén rượu, giết người giữa thành đô
- Quyển 2 - Chương 11: Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố
- Quyển 2 - Chương 12: Giận giết song ma
- Quyển 2 - Chương 13: Thiết Kỳ thần ma, Lục phán quan
- Quyển 2 - Chương 14: Thần Châu kết nghĩa
- Quyển 3 - Chương 1: Lạc địa sinh căn
- Quyển 3 - Chương 2: Tứ tuyệt Nhất quân
- Quyển 3 - Chương 3: Uy chấn Dương Sóc
- Quyển 3 - Chương 4: Kỳ nhân trong thạch thất
- Quyển 3 - Chương 5: Không giết
- Quyển 3 - Chương 6: Trận đánh cầu Vạn Lý
- Quyển 3 - Chương 7: Quảng Tây ngũ hổ
- Quyển 3 - Chương 8: Cừu chỉ cầm long
- Quyển 3 - Chương 9: Giết
- Quyển 3 - Chương 10: Hán Tứ Hải và Đường Bằng
- Quyển 4 - Chương 1: Giày đen, tất trắng, áo vải xanh
- Quyển 4 - Chương 2: Đại hiệp Lương Đẩu
- Quyển 4 - Chương 3: Quảng Đông Ngũ Hổ

Quyển 4 - Chương 4: Hòa thượng Đại Đổ
Quyển 4 - Chương 5: Người Trung Quốc có nắm tay, văn chương và chí khí
Quyển 4 - Chương 6: Kiếm vương và Hòa Vương
Quyển 4 - Chương 7: Trận chiến núi Đan Hà
Quyển 4 - Chương 8: Trận chiến núi Vũ Di
Quyển 4 - Chương 9: Khách gõ cửa dưới trăng
Quyển 4 - Chương 10: Buổi sớm, chào mọi người
Quyển 4 - Chương 11: Vô Cực tiên đan
Quyển 4 - Chương 12: Một trăm ba mươi tư vị hào hán
Quyển 4 - Chương 13: Ông già và thiếu nữ
Quyển 4 - Chương 14: Mỹ nhân rắn rết
Quyển 4 - Chương 15: Mười năm sống chết mịt mù
Quyển 4 - Chương 16: Đường Phì và Lâm công tử
Quyển 4 - Chương 17: Trận chiến Đại Độ Hà
Quyển 4 - Chương 18: Đường cùng
Quyển 4 - Chương 19: Giết và không giết
Quyển 5 - Chương 1: Đường hoa
Quyển 5 - Chương 2: Thập niên chiến đấu
Quyển 5 - Chương 3: Quỷ
Quyển 5 - Chương 4: Quỷ khí âm sâm
Quyển 5 - Chương 5: Cánh tay đứt lìa và thanh đao bình phàm
Quyển 5 - Chương 6: Một ngón tay như hoa mềm
Quyển 5 - Chương 7: Một cánh tay, một cái chân
Quyển 5 - Chương 8: Bốn người đi trên cổ đạo
Quyển 5 - Chương 9: Thiên Chính và Long Hồ
Quyển 5 - Chương 10: Thái Thiện và Thủ Khuyết
Quyển 5 - Chương 11: Liễu ngũ
Quyển 5 - Chương 12: Đàn cầm, Nhị hồ, Sáo
Quyển 5 - Chương 13: Hòa Thượng đại sư
Quyển 5 - Chương 14: Mái ngói lấp lánh sáng
Quyển 5 - Chương 15: Biệt Ly lương kiếm, Tương Kiến bảo đao
Quyển 5 - Chương 16: Cẩm Giang cuộn cuộn vùi thây Đường Bằng
Quyển 5 - Chương 17: Giang hồ liêu lạc, nhĩ an quy

Quyển 5 - Chương 18: Trận chiến của Kiếm vương
Quyển 5 - Chương 19: Cái chết của Hòa vương
Quyển 5 - Chương 20: Hai tên Xà vương
Quyển 5 - Chương 21: Điểm điểm tuyết sơn
Quyển 6 - Chương 1: Dao trong tay và dao trong tâm
Quyển 6 - Chương 2: Bang chủ Quyển Lực bang
Quyển 6 - Chương 3: Lý trầm chu
Quyển 6 - Chương 4: Tranh cướp
Quyển 6 - Chương 5: Thiết Kỳ, Ngân Bình, Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm
Quyển 6 - Chương 6: Mộc hiệp, báo tượng, chương tàn kim, vạn toái ngọc
Quyển 6 - Chương 7: Máu anh hùng! Mạng kẻ thù!
Quyển 6 - Chương 8: Lần quyết đấu đầu tiên
Quyển 6 - Chương 9: Cuộc gặp bí mật trong tháp Đại Nhạn
Quyển 6 - Chương 10: Huyết án trong tháp cùng trận chiến ở Bá Kiêu
Quyển 6 - Chương 11: Trên núi Chung Nam
Quyển 6 - Chương 12: Tần Phong Bát và Trần Kiến Quý
Quyển 6 - Chương 13: Lần quyết đấu thứ hai
Quyển 6 - Chương 14: Lần quyết đấu thứ ba
Quyển 6 - Chương 15: Người không có mặt mũi
Quyển 6 - Chương 16: Nhị hồ, đàn cầm và sáo
Quyển 7 - Chương 1: Mặc đao, ma trượng
Quyển 7 - Chương 2: Nam Cung và Mộ Dung
Quyển 7 - Chương 3: Như thú bị vây
Quyển 7 - Chương 4: Núi rừng đẫm máu
Quyển 7 - Chương 5: Nhất đao ngũ đoạn
Quyển 7 - Chương 6: Hoàng phủ cao kiêu
Quyển 7 - Chương 7: Lôi đài
Quyển 7 - Chương 8: Lôi đài ở dưới lôi đài
Quyển 7 - Chương 9: Cuồng Đồ tái hiện
Quyển 7 - Chương 10: Trả lại non sông ta
Quyển 7 - Chương 11: Vong Tình thiên thư

Quyển 1 - Chương 1: Cẩm Giang tứ huynh đệ

Ở ngoại ô phía tây Thành Đô, từ đầm Bách Hoa ngược dòng lên trên, cho tới nhà cỏ Đỗ Phủ, dọc đường cảnh sắc quanh co, mùi hương xinh đẹp. Sông Cẩm Giang uốn lượn quanh Thành Đô, ở đoạn này được gọi là Hoán Hoa Khê.

Trăm ngàn năm qua, Hoán Hoa Khê Cẩm Giang đã dùng vẻ mỹ lệ của nó mời gọi biết bao thi nhân tới nương náu, ngâm vịnh. Tiết Đào, nữ thi sĩ trứ danh đời Đường từng sống tại đầm Bách Hoa, còn dùng nước sông tinh khiết của Hoán Hoa Khê để tạo nên những lá thi tiên (*) rực rỡ, xinh đẹp, được gọi là “Tiết Đào tiên”. Đến nay, bên bờ phải Cẩm Giang vẫn còn nơi ở cũ của Tiết Đào, Sùng Lệ các và lầu ngâm thơ, tất cả đều thành thắng cảnh nổi tiếng ở Thành Đô. Ở ngoại ô phía nam, mộ của Gia Cát võ hầu cùng Lưu Bị cũng là cảnh đẹp mà du khách ưa chuộng. Đỗ Phủ có bài từ vịnh Gia Cát võ hầu.

Thừa tương từ đường hà xử tầm?

Cẩm quan thành ngoại bách sâm sâm.

Ánh giai bích thảo tự xuân sắc,

Cách hiệp hoàng bằng không hảo âm.

Tam cố tần phiến thiên hạ kế,

Lưỡng triêu khai tế lão thần tâm.

Xuất sư vị tiệp thân tiên tử,

Trường sử anh hùng lệ mãn khâm. (**)

Bài thơ này, Đỗ Phủ sáng tác lúc đi chơi thuyền ở Hoán Hoa Khê. Gia Cát Lượng trước khi ra khỏi Long Trung từng dựng “lều cỏ” ẩn cư tại đồi Ngọa Long cách phía tây thành Tương Dương hai mươi dặm. Hậu thế vì muốn tôn kính ngài mà treo hai câu thơ của Đỗ Phủ lên trước phùng Long Trung:

Tam cố tần phiến thiên hạ kế,

Lưỡng triều khai tế lão thần tâm.

Người ngoài có lẽ sẽ không cảm thấy gì, nhưng Tiêu Thu Thủy, con trai thứ ba của Tiêu Tây Lâu, chương môn Hoàn Hoa kiếm phái, Thành Đô Tứ Xuyên, thì lại vì hai câu này, tả cảnh Cẩm Giang, khắc ở Long Trung mà đặc biệt dẫn ba người bạn tốt từ Tứ Xuyên chạy lên Hồ Bắc chỉ để được ngắm một lần thơ của đại thi nhân kinh tài tuyệt diệu, cùng nơi ở cũ của Gia Cát vĩ hầu danh động tám phương!

Chương môn Hoán Hoa kiếm phái Tiêu Tây Lâu có ba người con trai, một người con gái. Con trai trưởng Tiêu Dịch Nhân danh chấn giang hồ, trong lớp trẻ tuổi sợ rằng không có ai có trí tuệ, mưu lược bằng Tiêu Dịch Nhân. Con trai thứ hai Tiêu Khai Nhận trầm tĩnh lão luyện, được dự đoán là thần bảo hộ của Hoán Hoa kiếm phái. Con trai thứ ba Tiêu Thu Thủy, trong giang hồ còn chưa thành danh, trong võ lâm còn chưa có quyền thế, nhưng kẻ vì hai câu thơ mà bôn ba cả trăm dặm, trong nhà họ Tiêu cũng chỉ có một mình hắn mà thôi.

Không ngờ rằng, điều Tiêu Thu Thủy thấy được lần này, lại là một câu chuyện bi thương, mãnh liệt hùng hồn, đất trời chuyển rung, vũ

lâm biến sắc.

(*) Tiên ở đây không phải "thần tiên" mà có nghĩa là một loại giấy khổ nhỏ, dài rộng vừa phải, có vẽ màu đẹp, tiện dùng để viết thơ, sau dần được dùng để viết thư

(**) Bài thơ "Thục Tướng" của Đỗ Phủ.

Nguyên văn tiếng Hán

丞相祠堂何處尋，

錦官城外柏森森。

映階碧草自春色，

隔葉黃鸝空好音。

三顧頻煩天下計，

兩朝開濟老臣心。

出師未捷身先死，

長使英雄淚滿襟。

Bản dịch của dịch giả Trần Trọng San

Hướng phía từ đường dạo gót qua,

Trắc tưới thành Cẩm cảnh bao la.

Rọi thêm, cỏ biếc ngời xuân thắm,

Cách lá, oanh vàng rộn tiếng ca.

Ba lượt đón bàn mời kể nước,

Hai triều giúp rập hết lòng già.

Ra quân chưa thắng thân đà thác,

Mãi khiến anh hùng lệ xót xa.

Tổ phụ Tiêu Thu Thủy là Tiêu Tê Ngô, cũng là sư tổ khai sơn Hoán Hoa kiếm phái

Lịch sử của Hoán Hoa kiếm phái tuyệt đối không thể so bì được với Thiên Sơn kiếm phái, Hoa Sơn kiếm phái, Thanh Thành kiếm phái, Hải Nam kiếm phái, Chung Nam kiếm phái, nhưng Tiêu Tê Ngô là đại sư kiếm thuật đương thời, với tu vi kiếm thuật của cá nhân ông, thật sự không thua kém bất kỳ chưởng môn một phái nào ở trên. Phóng mắt khắp thiên hạ, cũng chỉ có Thiết Y kiếm phái, Thương Lãng kiếm phái là có thể khiến Tiêu Tê Ngô e ngại ba phần

Chỗ dựa của Thiết Y kiếm phái và Thương Lãng kiếm phái chính là Quyền Lực bang. Quyền Lực bang là thiên hạ đệ nhất đại bang.

Hoán Hóa kiếm phái thì lại không có chỗ dựa nào cả.

Tiêu Tê Ngô danh chấn thiên hạ, đến lúc tuổi già cũng chỉ có một đứa con trai, đó là Tiêu Tây Lâu.

Tiêu Tây Lâu mười chín tuổi đã đánh bại kiếm khách trứ danh đương thời, “Trường không kiếm” Trác Thanh Thiên.

Tiêu Tê Ngô rất yêu thương đứa con độc nhất này, tuy vậy, Tiêu Tây Lâu lại không thể chấp nhận yêu cầu của cha, từ bỏ người mình yêu, lấy một cô gái chưa từng gặp mặt, nhưng môn đăng hộ đối làm vợ, cuối cùng bỏ nhà trốn đi, tới Quế Lâm, lập nên ngoại Hoán Hoa kiếm phái. Do đó, khi ấy có hai phân chi Hoán Hoa kiếm phái nội, ngoại.

Nhưng không được vài năm, Tiêu Tê Ngô tử võ với người khác, thảm bại thụ thương, đau đớn thành tật, cuối cùng rút tay khỏi trần thế. Kẻ địch thừa cơ xâm nhập, toàn bộ nội Hoán Hoa kiếm phái chỉ trong vòng ba tháng đã gần như bị người ta làm tan rã.

Tiêu Tây Lâu nghe được tin dữ, vội dẫn người quay về Xuyên Trung, một kiếm vào thành, cuối cùng cũng ổn định bên trong Hoán Hoa kiếm môn, hai nhánh Hoán Hoa kiếm phái nhờ đó mà hợp thành một mạch.

Nhà họ Tiêu Hoán Hoa rất có tiếng tăm tại Xuyên Trung, uy tín cực cao, gia sản dồi dào, đủ để muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, Tiêu Tây Lâu tuổi cao lại càng chăm chỉ tu luyện kiếm pháp, có tiến cảnh rất lớn.

Có người nói, Hoán Hoa kiếm môn không chỉ là một bang phái, mà là cả một thế gia.

Lại có người nói, Hoán Hoa kiếm môn sở dĩ thịnh vượng, đương nhiên là nhờ Tiêu Tây Lâu tinh tế, lão luyện, nhưng cũng do có hai người con trai giỏi và một người con gái tốt.

Kiểm thuật của Tiêu Dịch Nhân nghe đồn đã không còn dưới cha mình, hơn nữa trong Xuyên Trung cũng rất được kỳ vọng.

Tiêu Khai Nhạn trung tâm kiên định, chịu khổ chịu cực, là một thanh niên tốt, trung hậu, giản dị.

Tiêu Tuyết Ngư là một cô gái vừa xinh đẹp vừa thông minh. Nghe kể năm cô mười ba tuổi ở bên dòng suối vừa ca hát vừa thêu một bức “ngư hí thủy” (cá giỡn nước), kết quả thật sự có một con cá sống nhảy lên trên bờ, rơi vào bức tranh thêu của cô, cũng không biết là vì tiếng ca quá hay, hay là vì nét thêu quá giống.

Khi đó Tiêu Thu Thủy vẫn còn chưa trưởng thành.

Tiêu Thu Thủy từ bé đã lớn lên dưới sự chăm sóc bảo bọc kỹ lưỡng như vậy.

Tiêu Thu thủy từ bé đã thông minh hơn người, đọc sách qua mắt là không quên, giỏi thơ khéo vẽ, võ công học từ Tiêu Dịch Nhân chứ không phải Tiêu Tây Lâu, nhưng không ngờ mới mười bảy tuổi đã tự thành đường riêng.

Tiêu Tây Lâu trong lòng đương nhiên là rất yêu thích đứa con này, nhưng ông cũng không hề thích cái tính ưa náo nhiệt, ưa lo chuyện bao đồng, ưa ngao du lang bạt, ưa kết giao bằng hữu, dễ giận dễ mừng, làm trước nói sau của Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Tây Lâu cho rằng con cháu danh môn thế giá không nên như vậy, hẳn là nên trang trọng một chút, cần kiệm một chút, giống như đại ca Tiêu Dịch Nhân, nhị ca Tiêu Khai Nhận vậy.

Thế nhưng Tiêu Thu Thủy vẫn là Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy muốn tới đồi Ngọa Long ở Long Trung, nhưng lại từ Trường Giang Tây Lăng hiệp ngược dòng đi lên, tới Tỳ Quy. Tỳ Quy là nơi đại thi nhân Khuất Nguyên sinh ra, lúc đó lại đúng ngày 5 tháng 5, tiết Thi Nhân của Trung Quốc(*).

Tiêu Thu Thủy cùng ba người bạn là các thanh niên yêu thích mạo hiểm.

Trường Giang tam hiệp bao gồm Đường hiệp, Vu hiệp, Tây Lăng hiệp, nằm ở thượng du Trường Giang, nằm giữa hai đất Tứ Xuyên, Hồ Bắc, tiếp nối lẫn nhau, dài bảy trăm dặm, là hiểm địa khi đi thuyền.

Tỷ Quy lưng dựa núi cao, mặt hướng Trường Giang, cảnh sắc tráng lệ. Nơi đây là quê cũ của Khuất Nguyên, cho nên cứ đến ngày mùng 5 tháng 5 lại càng náo nhiệt, thuyền rồng chạy chật sông.

Đó là một buổi sáng sớm, gió lành nắng ấm, Tiêu Thu Thủy tới Tỷ Quy liền cùng mấy vị bằng hữu lên bờ, trong lòng nghĩ: “Dù sao cũng không vội vã” vì thế liền quyết định đi xem cuộc đua thuyền rồng mới mẻ này rồi mới đẩy thuyền tới Long Trung.

Mỗi lần Tiêu Thu Thủy ra khỏi nhà, Tiêu Tây Lâu chắc chắn sẽ nhắc nhở hần vài chuyện:

Không được kết giao bạn bè lung tung.

Không được dính dáng đến phụ nữ xa lạ.

Ngàn vạn lần, tuyệt đối không được trêu chọc đến người của Quyền Lực bang.

Chuyện đầu tiên Tiêu Thu Thủy hiểu được. Do nhà họ Tiêu Hoán Hoa ở Thành Đô là danh môn thế giá, tự nhiên sẽ có người tới làm thân kết giao, nhưng danh dự của nhà họ Tiêu, nếu kết giao bạn xấu phải tự chịu ảnh hưởng, đặc tội với bằng hữu, cũng tương đương tự chui đầu vào rọ. Thị phi trên gian hồ, có nhiều khi còn sắc hơn cả đao trong tay.

Chuyện thứ hai Tiêu Thu Thủy rõ ràng. Do bản thân hấn trải đời chưa lâu, mà cha hấn lại vì phụ nữ mà suýt nữa bị trục xuất ra khỏi nhà họ Tiêu. Tiêu Thu Thủy mặc dù hiểu rõ nhưng không có nghĩa là hấn đồng ý, thứ nhất là vì Tiêu Thu Thủy vốn thích quảng giao bạn bè, thứ hai là vì Tiêu Thu Thủy có máu phong lưu.

Nhưng chuyện thứ ba thì Tiêu Thu Thủy vừa không hiểu được lại vừa không rõ ràng.

Hấn từng hỏi vô số lần, hỏi không ít người:

- Quyền lực bang, rút cuộc là thế nào.

Những người đó mặc dù cách trả lời không giống nhau, nhưng ý nghĩa lại hoàn toàn nhất trí.

...Quyền Lực bang là Quyền Lực bang, khai bang lập phái là vì quyền lực, cho nên trực tiếp gọi tên là Quyền Lực bang. Đây là một cái tên thực sự cầu thị, người đưa ra cái tên này đương nhiên là bang chủ Quyền Lực bang, Lý Trầm Chu.

...Lý Trầm Chu ngoại hiệu là “Quân lâm thiên hạ”, võ công cao cường đến mức nào không ai biết, hấn có một người vợ tốt, tên là Triệu Sư Dung, có một “túi khôn”(**) giỏi, tên là Liễu Tỳ Phong. Cho tới bây giờ vẫn chưa nghe tới có ai có thể thắng được Triệu Sư Dung, Liễu Tỳ Phong.

...Muốn đạt được quyền lực, nhất định phải có ba thứ: tiền bạc, địa vị, người ủng hộ.

...Cả ba thứ này, Lý Trầm Chu đều có.

...Nhưng kẻ bá quyền chân chính điều khiển Quyền Lực bang lại là mười chín người chấp hành, “Cửu thiên thập địa, Thập cửu nhân ma”, giang hồ nghe danh mà phải biến sắc.

...Mười chín nhân ma, không những võ công cao tuyệt mà còn có vây cánh trải rộng khắp thiên hạ, không thiếu cao thủ danh gia. Ngoài ra nghe nói còn có tám nhân vật đáng sợ.

...Thủ đoạn giết người và hành hạ của bọn chúng có thể khiến người cảm hận mẹ mình tại sao lại sinh người ra.

...Vì thế đụng đến Quyền Lực bang, không bằng tự sát cho xong!

...Không thể trêu chọc đến Quyền Lực bang được.

Những lời trên, Tiêu Thu Thủy đều hiểu cả.

Chuyện hấn không hiểu chỉ có một, đó là câu kết luận.

Trong cảm nhận của hấn, đây mới là đối tượng tốt nhất, nên trêu chọc nhất, tại sao, vì cái gì mà lại không thể trêu chọc?

- Ngàn vạn lần không được trêu chọc Quyền Lực bang, nếu không ta đánh gãy chân con.

Tiêu Thu Thủy không biết đã nghe qua câu này bao nhiêu lần rồi, chuyện này ra khỏi nhà lại bị nhắc lại lần nữa.

Nhưng câu nói sau đó không phải Tiêu Tây Lâu nói, mà là do mẹ của Tiêu Thu Thủy, Tôn Tuệ San thêm vào.

Tôn Tuệ San lúc trẻ đã rất nổi tiếng trên giang hồ, là con gái độc nhất của chương môn Thập tự Tuệ kiếm Tôn Thiên đình.

Nhưng nếu câu sau đó là do Tiêu Tây Lâu nói thì trong cảm nhận của Tiêu Thu Thủy sẽ hoàn toàn khác hẳn, bởi vì Tiêu Tây Lâu đã nói là làm.

Tôn Tuệ San là một người mẹ hiền, rất thương yêu Tôn Thu Thủy. Mẹ hiền thường sẽ không phải là một người mẹ nghiêm khắc.

Cho nên Tiêu Thu Thủy nghe qua cũng bỏ ngoài tai.

Tỷ Quy Hồ Bắc là thành cổ trong khe núi, lưng dựa dãy núi hùng vĩ, mặt nhìn Trường Giang cuộn cuộn, cảnh sắc tráng lệ.

Tiêu Thu Thủy đến Tỷ Quy lúc sáng sớm, nhìn thấy trên bờ neo đầy thuyền lớn thuyền nhỏ, mấy chục chiếc thuyền rồng giăng cờ kết hoa rực rỡ. Đây là nơi Khuất Nguyên sinh ra, ngày mùng 5 tháng 5 hằng năm đương nhiên là càng thêm náo nhiệt, cũng coi như sự tưởng nhớ đến vị đại thi hào yêu nước.

Do vẫn còn sáng sớm, thuyền bè đều neo lại bên bờ, phần lớn là thuyền rồng, cùng với một số thuyền cá trang trí đẹp để đón tiếp, trong đó còn có lẫn vài chiếc thuyền buôn và một chiếc “họa phương”(***) cực kỳ hoa lệ.

Có vẻ là một gia đình giàu có nào đó từ xa tới đây xem đua thuyền rồng.

Tiêu Thu Thủy lớn lên bên dòng Hoán Hoa Khê, kiểu “họa phương” này cũng có một hai chiếc, có điều ở địa phương này cũng có loại “họa phương” như thế, Tiêu Thu Thủy không khỏi liếc nhìn thêm một cái.

Vốn hẳn nhìn qua một cái là biết đây là người giàu tới tìm cuộc vui,

chỉ là một cái nhìn này lại khiến hắn thấy được một chuyện không tầm thường!

Vì thế hắn lập tức dừng bước!

Bạn bè hắn cũng dừng lại theo.

Do còn sáng sớm, người trên bờ cũng không đông lắm.

Nếu đổi lại ngày thường thì trên bờ đê này sẽ chẳng có bóng người.

Trên hạp phương có một tên gia đình đang đứng ở đầu thuyền vờn vai ngáp dài, một thị nữ đang đổ rác rưởi trong ống nhỏ xuống sông.

Ở trên bờ có mười một mười hai người đi tới.

Toàn những đại hán cao lớn.

Chuyện này cũng không có gì lạ lùng lắm, nhưng đập vào mắt người ta là bên eo, trên lưng mười một mười hai người này đều đeo binh khí.

Giữa ban ngày ban mặt, nhóm người này lại dám to gan lớn mật mang đao mang kiếm đi cùng một chút, không khỏi có chút không tầm thường.

Càng không tầm thường hơn là, mười hai người này đều đột ngột rút vũ khí, nhảy vọt lên thuyền.

Người đi đầu dùng một đôi búa sắt, nhảy lên đầu thuyền, dọa tên gia đình sợ chết khiếp. Hắn đang muốn kêu cứu mạng thì đã bị đại hán cầm búa kề sát cổ, đẩy vào trong khoang thuyền.

Thị nữ hét lên một tiếng chói tai, một đại hán cầm trường thương lập tức tung cước đẩy cô ta rơi xuống sông. Thị nữ ở giữa sông vùng vẫy hô cứu mạng.

Những người còn lại lập tức kéo nhau vào khoang thuyền, chỉ còn hai người dùng đơn đao thủ ở hai bên mép thuyền.

Chỉ một loáng đã kinh động đến xung quanh, mười mấy người quây lại đứng xem, hai đại hán cầm đơn đao lập tức vung đao lên vù vù mấy phát, quát lớn:

- Chúng tôi là người của “Trường Giang thủy đạo thiên vương” Chu đại thiên vương, hiện tại đang có một vụ làm ăn, mong các vị không nhúng tay vào, nếu không giết không cần hỏi.

Mọi người xôn xao một chập, nhưng không ai dám bước lên.

Ba người bạn của Tiêu Thu thủy đưa mắt nhìn nhau, trong lòng cùng nghĩ tới một chuyện, đó là “Ăn cướp!”

Chuyện này còn phải nghĩ nữa sao?

Loại chuyện thế này, trừ phi Tiêu Thu Thủy không biết, một khi đã biết là nhất định phải quán.

Tiêu Thu Thủy thân hình vừa động, một người bạn vóc người cao dài bên cạnh lập tức kéo hắn lại. Tiêu Thu Thủy nôn nóng hỏi:

- Có gì thì nói mau.

Người bạn cao kia nói:

- Cậu biết Chu đại thiên vương là ai không?

Tiêu Thu thủy đáp:

- Trư bát giới?

Người bạn cao, sắc mặt nghiêm túc nói:

- Đại minh chủ của Trường Giang tam hiệp thập nhị liên hoàn ổ, Chu lão thái gia.

Tiêu Thu Thủy nói:

- À, cái này thì có nghe nói.

Người bạn vóc dáng cao cao lắc đầu thờ dài:

- Cậu biết người dùng hai búa cùng người dùng trường thương là ai không?

Tiêu Thu Thủy bực bội giậm chân nói:

- Cậu bớt rào trước đón sau đi được không?

Người bạn cao đáp:

- Người dùng hai búa gọi là “Tử kim phủ” Tiết Kim Anh, dùng trường thương là “Thương đao nhân vong” Chiến Kỳ Lực. Hai người này võ công không tệ, là thủ hạ đắc lực của Chu đại thiên vương.

Rồi lại thờ dài nói:

- Cậu muốn đi đối phó với bọn chúng, có nên cân nhắc một chút không?

Tiêu Thu Thủy ngoảnh đầu lại hai người kia, cười hỏi:

- Các cậu thì sao?

Hai người bạn cười đáp:

- Cần cân nhắc.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Ồ?

Người bạn trông bạch diện thư sinh đáp:

- Vốn muốn dạy cho bọn chúng một trận.

Người bạn kia mang giọng như con gái, tiếp lời:

- Bây giờ thì đang tính giết bọn chúng.

Tiêu Thu Thủy bật cười, quay lại phía người bạn cao kia, hỏi:

- Thế nào?

Người bạn cao khẽ thở dài một tiếng đáp:

- Tôi là muốn các cậu tới giết người, không phải dạy dỗ gì hết, vậy thôi.

Tiêu Thu Thủy cười đáp:

- Các cậu?

Người bạn cao cời khục lên:

- Không, chúng ta.

Đây chính là bạn bè của Tiêu Thu Thủy, ba vị bằng hữu của hắn.

Đúng lúc đó, trong họa phương chợt vang lên một tiếng kêu thảm, một người bộ dạng như công tử thò đầu ra ngoài rèm hô to cứu mạng, mới kêu được nửa chữ đã đột ngột tắc lại, ngã gục bên song cửa, rèm che sau lưng nhuộm đỏ.

Mấy người Tiêu Thu Thủy thấy vậy sao có thể chần chừ nữa.

Hai đại hán cầm đao chỉ thấy trước mắt hoa lên, trên thuyền đã có thêm bốn người ăn mặc như công tử.

Hai gã đại hán đâu để họ vào mắt, chỉ vào Tiêu Thu Thủy quát:

- Mau lặn xuống!

Sở dĩ bọn họ chỉ vào Tiêu Thu Thủy là bởi vì trong bất cứ trường hợp nào, Tiêu Thu Thủy xuất hiện cùng bất kỳ ai, người khác đều sẽ trước tiên để ý tới Tiêu Thu Thủy, thậm chí trong mắt chỉ có một mình Tiêu Thu Thủy

Đây là điểm đặc biệt của Tiêu Thu Thủy so với người khác.

Nhưng không đợi gã đại hán nói hết câu, trong bốn người trên đầu thuyền đột nhiên có ba người biến mất, chỉ còn lại một gã thư sinh mặt trắng đang cười hề hề, màn che cửa thuyền rung lên một chập.

Hai gã đại hán không hỏi ngẩn ra, chỉ nghe gã thư sinh mặt trắng nhẹ

giọng nói:

- Các ngươi là thủ hạ của Chu lão thái gia, nhất định là đã giết rất nhiều người phải không?

Một trong hai tên buột miệng đáp theo bản năng:

- Không được một trăm thì cũng phải hơn năm chục.

Tên còn lại quát lên:

- Tính thêm cả ngươi nữa cũng không gọi là nhiều!

Thư sinh mặt trắng khẽ mỉm cười, mơ hồ như nói một tiếng: “Tốt”.

Trong một sát na, thanh niên mặt trắng đột nhiên vọt tới trước mặt hai gã đại hán.

Tiếp đó, hắn đã ở sau lưng hai tên, chậm rãi bước vào khoang thuyền.

Theo sau là một tràng kinh hô của dân chúng trên bờ, mấy người phụ nữ không khỏi thét lên chói chang, bởi vì hai gã đại hán, đao rơi đánh xoảng xuống đất, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc và khó tin, từ yết hầu họ đồng thời vọt ra hai vòi máu, phun lên rất mạnh, bắn ra rất xa, tưới đẫm sàn thuyền.

Thư sinh mặt trắng vén màn che lên lên, tiến vào trong khoang thuyền, vừa đi vừa nhẹ nhàng bỏ lại một câu:

- Tốt, lại thêm hai tên.

Hai gã đại hán nghe hết câu này liền đổ gục xuống. Người đứng trên

bờ kêu lên hoảng hốt:

- Giết người rồi!

- Giết người rồi!

Khi Tiêu Thu Thủy cùng hai người bạn tiến vào khoang thuyền, bên trong có một đám người đang đứng, chỉ có hai người là ngồi.

Hai người đang ngồi là hai tên dùng đôi búa và trường thương

Trong những người đang đứng có một vài kẻ là người trong thuyền, mặc trang phục gia đình, thị nữ, hoặc là viên ngoại, phu nhân, công tử, tiểu thư, nhưng có tám người khác mặc quần áo bó sát màu đen, tay phải là đao, tay trái đang hoạt động.

Hoạt động là: Có tên đang lật rương hòm, có tên giật trang sức trên đầu tóc, có tên túm tóc những người đang sợ đến sắc mặt vừa trắng vừa xanh, có tên đang nắm cổ người khác, có tên đang nâng cằm một vị tiểu thư.

Đám này tự nhiên là giặc cướp.

Thủ hạ của Trường Giang Chu Thuận Thủy, Chu đại thiên vương.

Mấy người Tiêu Thu Thủy đột ngột xuất hiện, cánh tay mọi người cũng ngừng hoạt động.

Tên cầm trường thương khẽ giật mình, tên cầm hai búa hai mắt trợn trừng, không chớp lấy một cái.

Tiêu Thu Thủy mỉm cười, chấp tay nhìn mọi người nói:

- Xin chào.

Có người tự dưng xuất hiện lúc này, nhìn người thỉnh an, thật sự là một chuyện không biết nên cười hay nên khóc, tên cầm trường thương sắc mặt vụt biến, nhưng tên cầm hai búa thì vẫn còn chưa chớp mắt cái nào.

Đại hán cầm thương trầm giọng nói:

- Người biết ta là ai.

Tiêu Thu Thủy nhìn gã dùng hai búa, nói:

- Ta biết người là Tiết Kim Anh.

Đại hán cầm thương giận giữ quát:

- Ta đang nói chuyện với người.

Tiêu Thu Thủy vẫn nhìn gã cầm búa, cười nói:

- Lúc đầu ta còn tưởng người là một cô gái cơ, tại sao một lão già thô kệch thế này mà lại vừa là Kim vừa là Anh được nhỉ?

Gã cầm thương gầm lên:

- Nhóc con, mồm mép người sạch sẽ một chút!

Tiêu thu Thủy tiếp tục nói với Tiết Kim Anh:

- Ta biết người còn có một người bạn tên là Chiến Kỳ Lực.

“Thương đao nhân vong” Chiến Kỳ Lực bước tới một bước, giận giữ

gào lên:

- Người còn nói nữa!

Tiêu Thu Thủy vẫn như cũ, hướng về phía Tiết Kim Anh nói:

- Đáng tiếc là người đó rất đoan mệnh, chết trên sông Trường Giang, giọng một chiếc họa phượng neo tại trấn Tỳ Quy.

Chiến Kỳ Lực phát ra một tiếng gầm lớn chấn động cả con thuyền, Tiết Kim Anh bấy giờ mới ngẩng đầu lên, chầm chậm nói với Chiến Kỳ Lực:

- Bọn chúng tới chịu chết.

Trên mặt Chiến Kỳ Lực lập tức hiện lên một nụ cười kỳ quái, những kẻ khác cũng theo đó khôi phục hoạt động, coi mấy người Tiêu Thu Thủy đều như đã chết.

Nhưng đột nhiên tất cả lại tạm ngưng.

Có tên đang lật rương hòm liền ngừng lại, có tên đang cướp đoạt trang sức liền dừng lại, có tên đang túm tóc người khác đột nhiên thoát lực, có đang nắm cổ người khác đột nhiên lỏng tay, có tên đang vuốt cằm một vị tiểu thư thì chợt cứng đờ, bởi vì bọn chúng đột ngột nhìn thấy trên tay mình có mùi mấy mũi gân châm nhỏ như lông trâu cắm vào.

Bọn chúng có kẻ thét lên, có kẻ gầm lớn, có kẻ không dám tin tưởng vứt bỏ đại đao, đưa tay phải nắm lấy tay trái.

Người bạn giọng như con gái kia chẳng qua mới chỉ khẽ động tay áo một chút.

Sắc mặt Chiến Kỳ Lực lại biến đổi.

Tiết Kim Anh cũng chớp chớp mắt, không chỉ chớp một lần, mà là vô số lần, bởi vì đến cả hấn cũng không thể thấy rõ, gã thanh niên kia ra tay như thế nào. Tiêu Thu Thủy cười nói:

- Vị bằng hữu này của ta họ Đường tên Nhu, là con cháu đẳng ngoại của Đường môn đất Thục. “Đường gia đất Thục Tứ Xuyên” các người chắc cũng phải nghe qua rồi chứ.

Tiêu Thu Thủy vừa dứt lời, tám gã trướng tên trên thuyền đều kêu lên sợ hãi, liều mạng rút ngăm châm cắm trên tay ra.

Đường môn đất Thục, một trong các đại gia ám khí trên giang hồ, hơn nữa cũng là nhân tài dùng độc kiệt xuất.

Tiêu Thu Thủy lại cười nói:

- Các vị không cần hoảng hốt, vị Đường huynh này là một trong số ít các đệ tử Đường môn không bôi chất độc lên ám khí.

Tám gã đại hán nghe vậy đều dừng lại, ta nhìn người, người nhìn ta, không biết phải nói gì.

Chiến Kỳ Lực đột nhiên bạnh cổ, hét lớn một tiếng, đâm ra một thương!

Thương của hấn vốn đặt nghiêng cạnh bàn, không biết làm thế nào đã đột ngột xuất hiện trên tay hấn, khi người khác nhìn thấy trên tay hấn có thương thì thương của hấn đã dính tới yết hầu người khác!

Yết hầu của Đường Nhu!

(*) Khuất Nguyên (340-278 TCN) là một chính trị gia, một nhà thơ yêu nước nổi tiếng của Trung Quốc, người nước Sở thời Chiến Quốc. Tác phẩm nổi tiếng của ông là Ly Tao, Sở từ. Khi bị vua Sở lạnh nhạt, gian thần hãm hại, ông uất ức gieo mình xuống sông Mịch La tự vẫn. Người đời sau lấy ngày 5/5 làm ngày giỗ Khuất Nguyên, cũng tức là tết Đoan Ngọ.

Ở Việt Nam 5/5 là ngày giỗ quốc mẫu Âu Cơ, cũng là lễ diệt sâu bọ, hay ăn bánh tro, rượu nếp, mặn.

(**) Trí nang: chỉ những người thông minh, tài giỏi, nhiều mưu kế.

Theo Sử Ký của Tư Mã Thiên có ghi:

Xưa Lý Tư thông minh, đa trí, người Tần đều gọi là "túi khôn". Sau này thường dùng "túi khôn" để chỉ những người đa mưu túc trí, cũng những người giỏi việc đưa ra ý kiến cho người khác. Triệu Thác đời nhà Hán rất thông minh, dưới cổ có một cái bướu nổi lên, có khả năng là u thịt phát triển quá mức, trông giống như một cái túi, vì thế Hán Cảnh Đế gọi ông ta là "túi khôn".

(***) Họa phương là một loại thuyền nhỏ được trang trí đẹp dùng để du ngoạn chầm trên sông, cũng có lúc để bày tiệc

Đệ tử Đường gia đều không dễ trêu, vì thế Chiến Kỳ Lực lập tức chuẩn bị giết chết Đường Nhu trước.

Mắt thấy mũi thương sắp sửa đâm vào yếu hầu Đường Nhu, Đường Nhu lại chẳng thềm nháy mắt.

Đúng lúc đó, một đôi tay chọt vươn ra, trước sau bắt lấy cán thương, Chiến Kỳ Lực tránh ngang, lăn một vòng, trầm khuỷu tay đâm ngược

lại!

Người nọ hai tay một xìa một kéo, vẫn bắt chặt lấy trường thương.

Chiến Kỳ Lực thoáng rùng mình, kéo mạnh trường thương lại, không ngờ cố gắng mãi cũng không được, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một gã cao cao đang mỉm cười uể oải nhìn lại mình.

Chỉ nghe Tiêu Thu Thủy cười cười nói:

- Hắn là bằng hữu của ta, họ Tả Khâu, tên Siêu Nhiên, làm người lại chẳng có tí xíu siêu nhiên nào cả, chỉ có chút vô lại. Hắn là người không gì không biết, trong ngực có thể chứa đầy chín châu, mười tám tinh, tinh thông cầm nã thủ, ba mươi sáu đường cầm nã thủ, Đại Ứng trảo cầm nã, tiểu cầm nã, Kỳ Môn cầm nã, Tiến Bộ cầm nã.... Cầm nã gì hắn cũng biết hết.

Tiêu Thu Thủy nói dứt lời, hai tay Tả Khâu Siêu Nhiên đã “rắc” một tiếng bẻ gãy cán thương, lại cúi người áp sát, giao đấu tay không với Chiến Kỳ Lực. Mới qua ba chiêu, Chiến Kỳ Lực phía trước bị chặn, phía sau không thể lui, vai, bả vai, eo, thận, bốn chỗ đã bị Tả Khâu Siêu Nhiên nhanh như thiểm điện bắt lấy, chỉ nghe Tả Khâu Siêu Nhiên cười nói:

- Đây là Triền Ti cầm nã thủ của Tiểu Thiên Sơn, người nhớ cho kỹ nhé.

Tiêu Thu Thủy cười nói:

- Ta còn một vị bằng hữu nữa, ở bên ngoài chưa vào đây. Hắn là cao đồ của Hải Nam kiếm phái, họ Đặng tên Ngọc Hàm. Người biết không, người trong võ lâm đều nói, chưa đến lúc bắt buộc, tuyệt không nên giao thủ với người của Hải Nam kiếm phái, bởi vì bọn họ

không ra tay thì thôi, đã ra tay là sát thủ.

Chỉ nghe một người sau lưng lên tiếng:

- Nói xấu người khác sau lưng, không phải người tốt.

Tiêu Thu Thủy cười lớn, nói:

- Chẳng lẽ Đặng Ngọc Hàm là người tốt?

Đặng Ngọc Hàm xụ mặt xuống, đáp:

- Tôi là người tốt!

Tiết Kim Anh đột nhiên nói:

- Đáng tiếc người tốt đều không sống lâu.

Hắn chưa nói dứt lời, hai búa đã bổ về phía Đặng Ngọc Hàm.

Tự hắn đã xác định, trong số những người này, Đặng Ngọc Hàm là khó đối phó nhất!

Nhưng búa bay đến nửa đường liền nhanh chóng phân đôi, chém ngược về phía Tiêu Thu Thủy!

Lần chuyển biến này cực nhanh, mọi người đương trường đều không thề tính trước. Kỳ thực Tiết Kim Anh lúc vừa xông lên đã nhìn ra: chỉ huy của bốn người này tất phải là Tiêu Thu Thủy, nếu muốn chế trụ Đường Nhu, Tả Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm thì trước tiên cần phải bắt được Tiêu Thu Thủy!

Nét cười trên mặt Tiêu Thu Thủy vụt biến mất, trên tay đột nhiên

bùng lên một luồng sóng dập dờn như nước thu, cuồn cuộn ập tới như thác lũ.

Đợt thác bắn ra nửa đường chợt phân thành hai luồng nước xiết, “đinh đinh” hai tiếng đánh văng hai lưỡi búa, rồi lại hợp thành một làn nước xanh. Làn nước ngưng tụ lại biến thành bội kiếm trên tay Tiêu Thu Thủy.

Tiết Kim Anh hai búa bị đánh văng, hấn vọt gầm lên một tiếng, lộn người tên không trung lao ra ngoài thuyền.

Hấn tự nhiên là nhìn ra được kiếm pháp của Tiêu Thu Thủy!

Hoán Hoa kiếm pháp!

Thực lực của Hoán Hoa kiếm pháp, võ công của Hoán Hoa kiếm pháp, không phải thứ một mình Tiết Kim Anh hấn có thể ứng phó được.

Vì thế hấn lập tức quyết định: Ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách.

Thân hình hấn vừa động, Tả Khâu Siêu Nhiên đã liền ra tay, trong nháy mắt đã phong tỏa mười hai huyết đạo trên người Chiến Kỳ Lực.

Đường Nhu tay phải khế động, tay trái đứng yên đột ngột bắn ra bảy luồng sáng lạnh!

Toàn thân Tiết Kim Anh lại lóe lên ánh búa vàng rực, “đinh đinh đinh đinh” đánh văng bảy mũi châm nhọn!

Châm nhọn bắn ra xung quanh, Tiêu Thu Thủy tung người tới, kịp thời ấn đầu một vị lão viên ngoại xuống, giúp ông ta tránh bị mũi châm bắn trúng.

Một tên giặc cướp lại bị một mũi châm bắn thẳng vào chính giữa trán, kêu thảm ngã xuống. Một gã đại hán khác ở cách khá xa nhưng cũng bị châm nhọn đâm trúng tay.

Lúc này Đặng Ngọc Hàm liền bay lên, kiếm quang lóe sáng, rồi lại nghiêng nghiêng hạ xuống cách đó hơn trượng.

Tiết Kim Anh ở giữa không trung kêu lên một tiếng, chân trái đã có thêm một lỗ máu.

Nhưng hắn vẫn còn có dư lực, dốc hết sức nhảy ra ngoài thuyền.

Đúng lúc này, Tả Khâu Siêu Nhiên đã bắt lấy chân hắn, Tiết Kim Anh vừa hạ xuống lập tức dùng chân phải đá lại, Tả Khâu Siêu Nhiên nhanh chóng bắt chặt chân phải hắn, Tiết Kim Anh dùng hai búa chém tới, Tả Khâu Siêu Nhân lập tức bắt lấy hai tay hắn.

Tiết Kim Anh dùng sức tránh qua, Tả Khâu Siêu Nhiên đã khống chế toàn thân hắn. Tiết Kim Anh há miệng định hô lên, hai tay Tả Khâu Siêu Nhiên đã kẹp chặt hai má hắn, Tiết Kim Anh há rộng miệng nhưng lại không phát ra được tiếng nào, Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Bọn ta còn phải hỏi ngươi vài chuyện, không được làm rộn.

- Đầu lĩnh của các ngươi, Chu đại thiên vương đang ở đâu?

Tiết Kim Anh trợn trừng hai mắt, không trả lời.

Chiến Kỳ Lực thở hồng hộc, nhắm mắt lại.

Còn lại bảy tên giặc cướp sớm đã sợ đến mức không biết là chạy tới tận đâu rồi.

Mấy người Tiêu Thu Thủy mặc cho chúng chạy trốn, một mặt cũng hy vọng bọn chúng có thể dẫn Chu Thuận thủy tới, chấm dứt luôn một lần.

Những người ở trên bờ đều hoa tay múa chân bàn luận với nhau:

- A, bốn vị tiểu anh hùng này thật lợi hại, vừa ra tay đã đánh tan đám khốn kiếp đó rồi.

- Có người còn biết phóng ám khí nữa kìa?

- Ôi chao, sao bọn họ cũng giết người vậy.

Có người lo lắng nói.

- Bọn họ chọc vào Chu đại thiên vương rồi, chỉ sợ không thể khá được.

Có người lại càng đau khổ, nói.

Trong khoang thuyền vàng bạc trang sức văng đầy đất, một người mặc quần áo công tử lưng dính một đao, máu nhuộm đỏ y phục, vị viên ngoại trong thuyền tuổi đã gần sáu mươi, miệng thở hào hển bước tới trước mặt mấy người Tiêu Thu Thủy, khom người muốn quỳ xuống. Tiêu thu Thủy vội vàng đỡ dậy, nói:

- Lão trượng, ngài đang làm gì vậy!

Viên ngoại mắt nhắm nghiền, cố cúi người bái xuống:

- Lão phu muốn khấu tạ ơn cứu mạng.

Đoạn chỉ vào vàng bạc châu báu dưới chân nói:

- Vàng bạc lão vất vả khổ sở cả nửa đời mới kiếm được, mắt thấy sắp bị bọn chúng cướp đi hết, may nhờ các vị...

Tiêu Thu Thủy liếc nhìn số bạc, thấy trên đó đều có khắc chữ “Na”, trong lòng không khỏi cười thầm:

“Người này có vẻ là một ông thần giữ cửa, muốn lấy tiền của lão cũng không đơn giản, đến cả trên bạc cũng phải làm ký hiệu.

Hắn lập tức cười nói:

- Lão trượng có phải họ Na không?

Viên ngoại hơi ngạc nhiên đáp:

- Đúng đúng đúng, lão họ Na, tên là Na Cẩm Lượng, là người Hàng Châu, trên đường qua đây... Tráng sỹ làm sao mà biết?

Tiêu Thu Thủy cười nói:

- Không có gì. Chỉ là họ này đúng là hiếm gặp.

Vị viên ngoại kia nói:

- Vâng vâng vâng, các tráng sỹ trượng nghĩa cứu giúp, lão phu để tỏ lòng biết ơn, xin được tặng...

Tiêu Thu Thủy không có kiến nhẫn nghe, quay sang phía Tiết Kim Anh nói:

- Thủ lĩnh của các người đang ở đâu, bọn ta cũng không nhất định

giết được hắn, nói không chừng còn bị hắn giết mất, như vậy các người cũng coi như báo được thù rồi, các người hà tất phải khổ sở không nói chứ!

Tiết Kim Anh vẫn ngậm chặt miệng, Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Có câu Chu đại thiên vương là người đứng đầu của Trường Giang hắc thủy đạo, thủ hạ mãnh tướng có “Tam anh Tứ côn, Ngũ kiếm Lục chưởng, Song thần quân”, người và Chiến Lực Kỳ là hai trong Tam anh, người không cần nói Chu đại thiên vương đang ở đâu, chỉ cần nói lão đại của các người “Song đao khách Phù Vĩnh Tường đang ở đây là được rồi.

Nguyên lai “Trường Giang tam anh” trong lòng nhân sỹ võ lâm, thực tế là “Trường Giang tam ác”, Đại ác Song đao khách Phù Vĩnh Tường võ công cao nhất, Nhị ác Tử kim phủ Tiết Kim Anh võ công kém hơn, Tam ác Thương đao nhân vong Chiến Kỳ Lực, võ công yếu nhất.

Tiên Thu Thủy nói:

- Tam ác các người xưa này hành sự không bao giờ rời nhau, mà hôm nay Phù lão đại đang ở đâu, ta nghĩ các người trong lòng đều rõ ràng!

Tiết Kim Anh bỗng mở mắt ra, đúng lúc này, trên không trung truyền tới một tràng tiếng rít gió, Tiết Kim Anh cười lạnh nói:

- Hắn tới rồi, hạn chết của các người cũng tới rồi!

Vừa dứt lời, thân thuyền đột nhiên rung chuyển kịch liệt.

Chỉ sau nửa khắc, thân thuyền càng chuyển động kịch liệt hơn gấp

mười!

Tiêu Thu Thủy, Tả Khâu Siêu Nhiên, Đường Nhu, Đặng Ngọc Hàm bốn người đưa mắt nhìn nhau, lập tức chia ra làm bốn phía, xông ra ngoài khoang thuyền.

Bốn người thân ảnh cực nhanh, nhưng người đầu tiên đặt mũi chân lên đầu thuyền là Tiêu Thu Thủy. Đến khi gót chân hấn chạm xuống boong thuyền thì Đặng Ngọc Hàm cũng hạ xuống đầu thuyền. Bốn người cùng nhìn lại, chỉ thấy tám sợi dây thừng đang neo giữ hạ phương đã bị cắt đứt, lúc này đang là tiết xuân nước xiết, lòng sông cuộn cuộn, dòng chảy rất gấp, không thể đo lường được, dây neo vừa đứt, lại bị người đẩy, thuyền lập tức bị cuốn vào dòng nước lũ, lao vụt đi như bay!

Ở trên bờ, một người tay cầm song đao, đang cười sảng sặc.

Chỉ trong khoảnh khắc, thuyền đã cách bờ tới vài trượng!

Cũng trong chớp mắt đó, Tiêu Thu Thủy đã phi thân lao ra!

Tiêu Thu Thủy vừa động, Đặng Ngọc Hàm cũng liền động!

Tiêu Thu Thủy giống như đại bàng bay vượt trường không, suýt soát hạ xuống mép cầu trên bãi cát!

Cảnh tượng này làm người trên bờ đều trợn mắt há mồm, hồi lâu sau mới có người kêu lên khen tuyệt, đến cả Song đao khách Phù Vĩnh Tường trên bến nhất thời cũng quên cả ra tay.

Nhưng Đặng Ngọc Hàm do nhảy lên chậm hơn Tiêu Thu Thủy một chớp mắt, khoảng cách liền đã xa hơn năm sáu thước. Đặng Ngọc Hàm tuyệt y tung bai, cách bãi cát khoảng hơn mười thước, cố gắng

đề khí chỉ còn cách có ba thước nhưng đã rơi xuống dưới!

Mọi người tất nhiên là đều thét lên kinh hãi.

Cùng lúc đó, Song đao khách Phù Vĩnh Tường đã phát động tấn công.

Phù Vĩnh Tường tay trái ra đao như thác nước ngàn cân, chém thẳng về phía Tiêu Thu Thủy.

Hắn muốn khi Tiêu Thu Thủy vừa hạ xuống chưa kịp súc thế, lập tức hủy đi trước.

Tiêu Thu Thủy tay phải bạt kiếm, tay trái roạt một tiếng kéo tung dây lưng, ném vù lên không trung.

Đặng Ngọc Hàm ở giữa khoảng không bắt lấy dây lưng, Tiêu Thu Thủy kéo mạnh, Đặng Ngọc Hàm giống như một con chim yến, hạ xuống bờ cát!

Lúc này đao trái của Phù Vĩnh Tường đột nhiên biến mất, chỉ còn lại đao trên tay phải, đâm thẳng tới Tiêu Thu Thủy!

Đao tay phải mới là sát chiêu!

Nhưng kiếm của Tiêu Thu Thủy lại vừa khéo giương ngang chắn trước mũi đao!

Phù Vĩnh Tường đại nộ, hồi đao chém tiếp, đột nhiên bên hông lóe lên một luồng gió lạnh, dọa hắn phải vội và lùi lại, chỉ nghe Tiêu Thu Thủy nhanh chóng nói với Đặng Ngọc Hàm:

- Thăng nhóc này giao cho cậu.

Đặng Ngọc Hàm gạt đầu, Phù Vĩnh Tương vung đao lên tiếp, kiếm của Đặng Ngọc Hàm lập tức ép hấn lùi lại.

Chỉ trong một chốc đó, thuyền đã cách bờ mấy chục trượng.

Chuyện Tiêu Thu Thủy lo lắng là hai người bạn đang ở lại trên thuyền. Không phải vì họ không đối phó được với Tiết Kim anh và Chiến Kỳ Lực mà là không ứng phó nổi với nước sông Trường Giang.

Bởi vì hấn đã nhìn lướt qua hai bên thân thuyền, hoàn toàn gãy vỡ.

Hấn thật sự hối hận tại sao lại dễ dàng để bảy tên đại hán kia chạy mất.

Trong lòng sông Trường Giang hiển nhiên là vẫn còn người của Chu đại thiên vương

Một khi lật thuyền, ám khí của Đường Nhu ở trong nước sẽ mất tác dụng, Tả Khâu Siêu Nhiên cũng không thạo thủy tính, còn bản thân mình? Đến nước còn chưa dính qua.

Tiêu Thu Thủy phi thân lên một chiếc thuyền rồng thon dài, hô lớn:

- Mượn tạm!

Xoẹt xoẹt hai kiếm cắt đứt dây thừng, trái phải hai mái chèo, nhanh chóng xông ra!

Chiếc thuyền rồng này vốn hẹp, sức tiến rất lớn, cộng thêm dòng nước chảy xiết và hai mái chèo của Tiêu Thu Thủy, tốc độ chạy giống như đang bay!

Nhưng lúc này họa phương đã gặp một hiểm cảnh.

Nguyên lai Tỳ Quy có một địa điểm, giữa sông có đá lớn chắn ngang, tạo thành khe hiểm, những người đi thuyền sợ nhất là gặp nơi như thế này.

Theo truyền thuyết sau khi Khuất Nguyên trầm mình ở sông Mịch La, người chị gái một hôm đang giặt quần áo liền thấy cá thần đỡ thi thể Khuất Nguyên ngược sông mà về, an táng ở đây. Do vậy Tỳ Quy cũng có mộ Khuất Nguyên, là một trong Tỳ Quy bát cảnh, tên gọi “Cửu long bồn giang”

Họa phương giờ đang đâm thẳng tới tảng đá lớn ở khe hẹp!

Người trên bờ lớn tiếng hô hào, cổ vũ trợ uy cho Tiêu Thu Thủy!

Sức lực của Tiêu Thu Thủy không phải tầm thường, hay tay vừa tăng lực, mái chèo vung lên như đôi cánh. Dây lưng của hắn vì cứu Đặng Ngọc Hàm mà rơi mất, trường bào buông lỏng, giữa sông gió lớn, áo trắng tung bay, thổi dính sát vào người, thật giống như đang bay vậy!

Mắt thấy thuyền rồng sắp sửa đuối kịp họa phương, mà họa phương cũng sắp sửa đâm vào đá lớn.

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong chớp mắt, thuyền rồng của Tiêu Thu Thủy áp sát vào họa phương, trước mắt đã là một vách đá.

Chỗ này nước sống vừa xiết, vừa hẹp, nếu như sát thuyền mà đi thì lúc nào cũng có thể bị đâm hỏng, còn nếu như Tiêu Thu Thủy chậm lại, một chút thôi thì họa phương tất đâm vào bãi đá, muốn cứu cũng không kịp!

Hay cho Tiêu Thu Thủy, hấn lại đột nhiên gia tăng tốc độ!

Thuyền rồng của Tiêu Thu Thủy nhanh như chớp vượt qua họa phương, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc cơ hồ đâm trúng vào vách đá, nhưng Tiêu Thu Thủy chợt dùng tay trái bắt lấy tảng đá, vụt dừng thể chạy của thuyền, tay phải cầm mái chèo, đánh tới phía họa phương, muốn cản nó lại!

Cú cản này Tiêu Thu Thủy cũng không nắm chắc được bao nhiêu, nước sông chảy xiết như vậy, họa phương chạy nhanh như vậy, Tiêu Thu Thủy mắt thấy nó chỉ còn cách tảng đá lớn có chừng mấy thước, chỉ mong cản lại được một chút rồi tính toán sau!

Ngay lúc đó, hấn chợt nhìn thấy, trên tảng đá giữa sông không ngờ lại có một người!

Một ông lão đánh cá áo vải, vậy mà lại thả câu ở chỗ này!

Chỉ thấy ông lão vụt mở mắt, tinh quang tứ xạ, đứng tấn vững vàng, vung cần câu trong tay ra, chặn lấy họa phương. Cần câu không ngờ lại được làm bằng sắt, mặc dù đã cong lại nhưng thế tấn của ông lão vẫn không chút suy suyển.

Chiếc thuyền không ngờ lại bị ông lão cản lại. Cộng thêm cú chặn kịp thời của Tiêu Thu Thủy, họa phương lập tức dừng hấn.

Đúng lúc này, trong họa phương có hai người nhanh chóng bay ra!

Một người nhảy lên thuyền rồng của Tiêu Thu Thủy, chính là Đường Nhu.

Đường Nhu vừa ra, ám khí trong tay áo hấn đã bắn đi!

Trong nước lập tức bắn lên mấy luồng máu đỏ.

Người của Chu đại thiên vương đang muốn nhảy lên thuyền của Tiêu Thu Thủy và họa phương. Âm khí của Đường Nhu tuy trong nước uy lực giảm mạnh nhưng từ trên thuyền đánh xuống dưới nước vẫn mạnh như tên bắn!

Một người nhảy lên tảng đá lớn, tay cầm một cây gậy, cũng tỳ vào họa phương, trợ giúp ông lão một tay.

Người này chính là Tả Khâu Siêu Nhiên.

Tả Khâu Siêu Nhiên vừa chặn lấy họa phương lập tức biết được áp lực, không khỏi buột miệng nói với ông lão:

- Cổ tay thật mạnh!

Ông lão cười nhẹ, cũng không nói chuyện.

Tả Khâu Siêu Nhiên từ nhỏ đã theo học “Cầm nã đệ nhất thủ” Hạng Thích Nho cùng “Ứng trảo vương” Lôi Phong, sức cổ tay cực mạnh, chỉ sợ không có bao nhiêu người bì được với hắn, vậy mà hôm nay lại phải than thở như vậy.

Ông lão, Tiêu Thu Thủy, Tả Khâu Siêu Nhiên đưa mắt nhìn nhau một cái, phát lực một kéo một dắt, đồng thời hét lớn một tiếng, một nâng một giữ, gậy, chèo trong tay hai người Tiêu, Tả đều gãy đoạn, chỉ còn ông lão là kéo về được cần câu sắt. Họa phương đã bị ba người bọn họ mượn lực kéo lên trên bến, suýt soát tránh được tảng đá lớn, mắc cạn giữa đám đá nổi.

Tiêu Thu Thủy lập tức nhặt cây chèo còn lại lên, toàn lực ổn định chiếc thuyền rồng vừa thiếu chút nữa là bị dòng nước xiết cuốn trôi đi.

Đường Nhu không ngừng phóng ra ám khí, trong nước liên tục xuất hiện những luồng máu đỏ.

Đột nhiên một tiếng huýt vang lên, Đường Nhu cũng không phóng ám khí nữa, trong nước cũng không còn ai cả.

Thuyền rồng dừng lại bên bãi cát, ông lão dùng một tay kéo nó lên bờ. Tiêu Thu Thủy, Đường Nhu nhảy xuống khỏi thuyền, nhìn Tả Khâu Siêu Nhiên nhất thời sinh tử trùng trùng, ngây ra một chập, không nói nên lời.

Bấy giờ đám người Na viên ngoại mới dám từ trong họa phương thò đầu ra, vẫn còn chưa rõ ràng mình đang ở đất sống hay dưới quỷ vực nữa.

Dân chúng trên bờ vốn thuần phác ôn hậu, không nhin được liền reo hò như sấm dậy.

Do có chuyện xảy ra, người trên bờ đã tụ tập càng lúc càng đông, sợ rằng phải có tới trên nghìn người, khi thấy Tiêu Thu Thủy xuống thuyền rồng, tâm hồn họ liền như treo trên dây đàn, bây giờ thấy hấn tuy mấy lần gặp nguy nhưng cũng cứu được họa phương, tất cả không khỏi vui mừng vô hạn.

Tiêu Thu Thủy đang muốn cảm tạ ông lão thì đột nhiên thấy ông ta sắc mặt xanh lè, tiến thẳng vào họa phương.

Tiêu Thu Thủy ngăn người, Tả Khâu Siêu Nhiên lập tức nói:

- Hai người bọn chúng đã bị tôi phong bế huyệt đạo.

Không ngờ trên thuyền vang lên hai tiếng kêu thảm, Tiêu Thu Thủy cùng Đường Nhu, Tả Khâu Siêu Nhiên lập tức lao lên thuyền, chỉ

thấy ông lão sắc mặt xanh lè, cầm côn đứng đó. Tiết Kim Anh, Chiến Kỳ Lực, khước mắt rách toạc, thiên linh cái đều bị một côn đánh nát!

Tiêu Thu Thủy ngẩn người, nói:

- Lão trượng, ngài thế này...

Phụ nữ trên thuyền lần lượt thét lên chói tai, bọn họ chưa từng phải chứng kiến cảnh tượng máu me như vậy.

Ông lão thở hồng hộc nói:

- Loại người này còn lưu lại trên đời làm gì! Thêm một tên cặn bã, thêm nhiều người yếu ớt bị hại!

Đột nhiên quay sang phía ba người hỏi:

- Có vẻ các người vừa mới bước vào giang hồ, đúng không?

Tiêu Thu Thủy trong lòng kính phục công lực khí phách đương đầu sóng dữ của ông lão, lập tức cúi đầu nói:

- Đúng vậy, xin được lão tiên bối chỉ điểm nhiều hơn.

Ông lão nhẹ nhàng nhưng nghiêm nghị nói:

- Đám người này là thủ hạ của Chu đại vương, Tam ác trong Tam ác Tứ côn, Ngũ kiếm Lục chưởng, Song thần quân. Tam ác không trừ, không có ngày yên ổn. Cho dù các người lòng dạ từ bi thì cũng phải biết suy nghĩ cho nhân dân hai bờ Trường Giang... Kể cả Tam ác không trừ, Tứ côn Ngũ kiếm Lục chưởng Song thần quân cũng sẽ không tha cho các người.

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Tiền bối nói rất đúng. Tiền bối là...

Ông lão chợt nói:

- Trong các người không phải còn một người ở lại trên bờ chiến đấu với Phù Đại ác sao? Các người mau tới xem hắn đi.

Tiêu Thu Thủy quay người, vừa chạy vừa nói:

- Vâng vâng. Có điều với võ công của Đặng Ngọc Hàm, song đao của Phù Vĩnh Tường không thể làm gì được hắn.

Ông lão cũng triển thân chạy theo, nói:

- Bốn người các người là bằng hữu?

Tiêu Thu Thủy mỉm cười, ánh mắt sáng lên.

- Chúng tôi là bằng hữu, cũng là anh em, một dải Cẩm Giang đều biết chúng tôi.

Ông lão ngạc nhiên hỏi:

- Biết các người cái gì?

Tả Khâu Siêu Nhiên tiếp lời:

- Biết chúng tôi là bốn huynh đệ.

Đường Nhu cũng cười nói:

- Bốn huynh đệ không cần kết bái

Suốt một dải Cẩm Giang, mỗi người nghe nhắc tới “bốn huynh đệ” đều sẽ mỉm cười.

Bốn đệ tử thế gia chí đồng đạo hợp, tế thế cứu dân đi cùng một chỗ, không có kết bái, nhưng lại có tình cảm còn sâu đậm hơn kết bái.

Bốn huynh đệ phảng phất như là tên chung của bốn vị thiếu niên anh hiệp trẻ tuổi tiêu sái, tài khí tung hoành này.

Gia thế của cả bốn người đều rất nổi tiếng.

Nhà họ Tiêu Hoán Hoa tự nhiên là không cần phải nói, Đường môn đất Thục lại càng là danh môn, danh khí của Ưng trảo vương, Hạng Thích Nho tự nhiên là không nhỏ, Hải Nam kiếm phái cũng không phải loại thường.

Trong bốn người này lấy Tiêu Thu Thủy làm lão đại.

Đó là “Cẩm Giang tứ huynh đệ”.

Quyển 1 - Chương 2: Xứng Thiên Kim và Quán Bát Phương

Mấy người Tiêu Thu Thủy lên bờ trong tiếng hoan hô của những người xung quanh, đã thấy Đặng Ngọc Hàm đang mỉm cười nhìn họ.

Trên vai Đặng Ngọc Hàm cũng đã trúng thương, tuyết y nhuộm thành đỏ hồng, nhưng thần sắc vẫn như không có việc gì.

- Chết rồi!

- Tôi vốn không muốn giết hấn, nhưng hấn muốn giết tôi, tôi chỉ còn cách giết hấn thôi.

- Tôi giao hấn cho cậu cũng là muốn cậu giết hấn, hấn cắt thừng hủy thuyền, thủ đoạn tàn độc, thật sự không thể lưu lại, cậu cũng không cần áy náy.

Tiêu Thu Thủy trao đổi xong xuôi với Đặng Ngọc Hàm, bấy giờ mới cao giọng nói:

- Xin hỏi vừa rồi tôi mượn một chiếc thuyền rồng ở đây, bây giờ đang mắc cạn ở chỗ Cửu long bên giang, cảm phiền chủ thuyền kéo nó đi ra, chi phí hết bao nhiêu tại hạ nguyện ý bồi thường.

Chủ thấy một người trung niên gầy gò bước ra nói:

- Thiếu hiệp sao lại nói như vậy. Các vị thiếu hiệp mạo hiểm khó

khăn, trượng nghĩa trừ hại, người trong trấn chúng tôi còn chưa cảm tạ đại ân, chỉ một chiếc thuyền rách con con thì có đáng kể gì?

Tiêu Thu thủy bật cười, Na viên ngoại đứng bên cạnh cũng rất thức thời, tiếp lời:

- Này, bác đồng hương, tôi mua một chiếc thuyền mới tặng bác, coi như là mấy vị thiếu hiệp này tặng.

Tiêu Thu Thủy cười cười, liếc nhìn Na viên ngoại, cũng không muốn dùng dằng tiếp, Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Đại ca, chúng ta còn phải đi xem náo nhiệt.

Một thiếu niên nhà nghèo đứng bên cạnh liền nói:

- Nếu chư vị muốn xem náo nhiệt thì đến trưa hôm nay bản trấn có đua thuyền rồng, mười mấy chiếc thuyền âm ầm ù ù đua nhau, rất là hấp dẫn, các vị nhất định phải tới xem...

Tiêu Thu Thủy cười đáp:

- Cảm ơn.

Na viên ngoại sợ mấy người Tiêu Thu Thủy đi rồi, việc lại có biến vội vàng nói:

- Tráng sỹ....

Tiêu Thu Thủy trong lòng cảm thấy khó xử, hẳn vốn thích tự do tự tại, mà hôm nay cứu mấy người này, không thể không chiếu cố cho họ tiếp, chẳng biết phải làm thế nào mới ổn.

Ông lão câu cá đứng cạnh bồng nói:

- Nếu Tiêu thiếu hiệp có việc gấp thì cứ đi trước, việc hộ tống an nguy cho Na viên ngoại cứ giao cho lão hủ là được.

Tiêu Thu Thủy dù sao cũng vẫn còn trẻ, ham thích vui chơi, vội vàng đa tạ ông lão. Ông lão cười khà khà, Na viên ngoại thì có chút do dự, ngập ngừng nói:

- Cái này, cái này...

Tiêu Thu thủy vỗ vỗ vai Na viên ngoại, cười nói:

- Vị lão tiền bối này, võ công còn cao hơn bọn chúng tôi cộng lại, ông không cần lo lắng.

Vì thế bốn người tạm biệt mọi người, tâm tình vui vẻ đi tới “Ngũ lý khư”.

Hội đua thuyền rồng ở Tỷ Quy là một ngày hội lớn trong vòng trăm dặm xung quanh.

Vừa tới giờ Ngọ, một tiếng pháo nổ, hội đua thuyền rồng mà vạn người mong chờ sắp sửa bắt đầu.

Dân chúng đứng đầy hai bên bờ, vung vẩy những tấm vé đủ màu, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Vốn hội đua thuyền rồng là để kỷ niệm ngày Khuất Nguyên trầm mình, nhưng trải qua mấy trăm năm, do hội đua thuyền hấp dẫn không ít người tới cá cược cho nên làm nổi lên một nghề mới, cá cược “Thập sắc long chu”.

Mỗi năm thuyền rồng trước khi tham gia thi đấu đều phải trải qua tuyển chọn nghiêm khắc, sau vài lần đào thải chỉ còn lại mười chiếc. Mười chiếc thuyền tham gia thi đấu được sơn màu sắc khác nhau, treo màu cờ khác nhau, chiếc thuyền nào thắng lợi cũng tức là màu sắc đó thắng lợi.

Tiền cược mọi người đặt xuống thông thường đều rất lớn, đánh một ăn người, có người nhờ đó mà một đêm phát tài, nhưng cũng có vô số người vì thế mà khuynh gia bại sản. Bọn họ muốn đánh cược chỉ cần trước đó tới “Kim Tiền ngân trang” mua những tấm vé mười màu, khi trúng thì dùng vé màu đổi lại thành tiền mặt là được.

Một dải đất này dân phong thuần phác nhưng máu đánh bạc thì lại rất thịnh, bao nhiêu người đánh đến khuynh gia bại sản, vợ con li tán, chỉ có Kim Tiền ngân trang, cùng với huyện đại gia và một số công sai bộ đầu là càng lúc càng giàu.

Mấy người Tiêu Thu Thủy mới tới chỗ này, tự nhiên là không biết tình hình ở đây, nhưng thấy mọi người ai cũng cầm một tấm vé màu, trong lòng không khỏi buồn bực. Nhưng lại thấy người đông nghìn nghịt, cực kỳ náo nhiệt nên cũng không để ý lắm, cùng chen vào trong đám người xem lễ hội.

Thuyền rồng cứ mười hai người ngồi một chiếc, chia ra làm hai hàng, bên phải năm người, bên trái năm người, ngoài ra còn có một người ở đầu thuyền đánh trống, một người chĩnh bánh lái, tổng cộng là mười hai người.

Như bình thường, chèo thuyền không giống với những loại thi khác, Trường Giang nước xiết, không phải cứ người sức lực mạnh mẽ là có thể thắng cuộc, nhất định phải là thuyền phu thông thuộc thủy tính, có kinh nghiệm phong phú, tinh minh lão luyện mới có thể khiến thuyền chạy như bay.

Vì thế người dù đã luyện qua võ công cũng chưa chắc có thể tạo nên khác biệt.

Mọi người đều cực kỳ coi trọng hai màu tím, xanh, bởi vì người của hai thuyền này không ai không có mấy chục năm sinh hoạt trên thuyền, hơn nữa còn rất thuần thục mạnh mẽ, nhất là chiếc thuyền màu xanh.

Cuộc đua chưa bắt đầu, trước tiên luôn phải có một chập bái tế thần linh, bát tiên quá hải, trái hoa đốt pháo, múa rồng múa lân các loại, sau đó là một tràng trống lể, liên miên không dứt, người trên bờ sông cũng ném bánh gạo xuống nước, rào rào như mưa.

Cuối cùng ở phía nam đoạn sông có một chiếc bánh cực lớn được dựng lên, cờ màu bọc ngoài đón gió lay động không dứt. Người trên bờ hò hét âm ỹ, biết rằng màn diễn chính sắp tới rồi.

Chiếc bánh ở phía nam sông giống như băng giải thưởng, ai tới chỗ đó trước, người cầm cờ đoạt lấy nó sẽ là người chiến thắng...

Mọi người vỗ tay, reo hò âm ỹ, cuối cùng một tiếng pháo nổ vang, mười chiếc rồng súc thể chờ đợi đồng loạt phóng ra!

Mười chiếc thuyền như mười mũi tên nhọn, phá sóng mà đi.

Lúc bắt đầu, mười chiếc thuyền gần như ngang bằng, dòng nước vừa mạnh vừa nhanh, đường đến chỗ chiếc bánh lớn khá là nguy hiểm.

Nhưng chưa được một chốc, mười chiếc thuyền rồng đã phân trước sau, có năm chiếc rút lại đằng sau, năm chiếc phía trước gần như song song.

Không lâu sau nữa, hai màu xanh, tím đã vọt lên phía trước, theo sát là hai màu lam, trắng, một chiếc khác bị bỏ lại phía sau.

Người trên bờ hò hét vang dội!

- Thuyền xanh! Thuyền xanh!

- Thuyền tím! Thuyền tím!

Cũng có người hô lên:

- Thuyền trắng! Thuyền trắng! Mau! Mau!...

Nhưng không có ai hô “thuyền lam”. Do người trên thuyền lam đều hư phù không thực nhưng lại lúc nào cũng làm bộ làm tịch không ai bì nổi nên căn bản không được mấy người mua vé màu của họ.

Hơn vạn người ở trên bờ hô to gọi nhỏ, tràng diện vô cùng náo nhiệt. Mấy người Tiêu Thu Thủy mặc dù không mua vé màu nào cả nhưng cũng xoa quyền nắm chưởng, bộ dạng cực kỳ hưng phấn. Đường Nhu lại càng giống như một đứa trẻ con, gào đến rách cả họng, còn đâu khí phách của con cháu Đường gia mà giang hồ nghe tên phải kính sợ ngày thường?

Lúc này nước ghềnh chảy gấp, bốn con thuyền chỉ cách mục tiêu chưa tới mấy trượng, đúng lúc đó, thuyền xanh và thuyền tím bỗng nhiên gần như đồng thời chậm lại giống như kỳ tích.

Chỉ một thoáng chậm đó, thuyền trắng và thuyền lam đã lập tức vượt qua.

Nhưng đến khi còn cách mục tiêu hơn một trượng thì người trên

thuyền trắng chợt đều dừng tay không chèo nữa, thuyền lam liền dễ dàng đoạt được chiếc bánh, nghiêng nghiêng ngả ngả hướng về phía bờ, những con thuyền khác đều thu cò cất trống quay về.

Một cảnh này làm không chỉ mấy người Tiêu Thu Thủy cực kỳ bức tức, hơn vạn dân chúng trên bờ đều giận giữ hò hét, vút hết vé màu trong tay xuống.

Tiêu Thu Thủy và Đường Nhu đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều thấy rất kỳ lạ.

Đặng Ngọc Hàm thấy không vừa mắt, Tả Khâu Siêu Nhiên nói nên đi thôi, bấy giờ đám người áo lam kia vênh vang tự đắc bước lên bờ, Tiêu Thu Thủy không nhịn được liếc nhìn một cái, sau khi nhìn liền quyết định không đi nữa.

Hóa ra những thuyền phu mặc quần áo màu khác lên bờ đều ủ rũ ảm đạm, thuyền phu áo lam lên bờ lại được một đám người áo lam vây quanh rì rào bào bạc, thái độ mườì phần kiêu ngạo, nhưng không có bất kỳ người dân nào tới chúc mừng.

Có mấy người thua tiền còn bật khóc lớn.

Tiêu Thu Thủy nhìn lại thấy, một vị thuyền phu trung niên từ trên thuyền xanh vừa bỏ neo bước xuống, trên khuôn mặt đen sạm thương tang không ngờ lại chảy xuống hai hàng lệ.

Trông thấy vậy, Tiêu Thu Thủy sao có thể chịu đựng được? Không tới hỏi cho rõ ngọn ngành không xong.

Tiêu Thu thủy cùng Đường Nhu lập tức đi sang phía đó.

Gã đệ tử Đường môn nổi danh tâm ngoan thủ lạt này không ngờ

cũng có lòng dạ bồ tát.

Tiêu Thu Thủy như lưu thủy hành vân, vượt qua đám người, đến trước mặt người trung niên. Người trung niên vừa chớp mắt chợt thấy một thiếu niên áo trắng xuất hiện, sau lưng còn có một thiếu niên áo hoa, không khỏi ngần ra, đang định cúi đầu bước đi thì Tiêu Thu Thủy đã vái dài nói:

- Xin hỏi vị đại thúc này...

Người trung niên khẽ giật mình, phảng phất như tâm sự trùng trùng nhưng đối với người thanh niên tao nhã lễ độ, tuấn tú dễ gần này không khỏi sinh ra hảo cảm, lập tức dừng lại, hỏi:

- Có việc gì?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Đại thúc vừa rồi là hảo thủ trên thuyền xanh. Đoạn sông dài hơn trăm trượng vừa rồi, đại thúc đổi tay ba lần, ngừng chèo một lần, thật sự là rất giỏi...

Đại hán trung niên lại thất kinh, tiếp đó là một trận mê mang. Nhưng chuyện khác không nói, chỉ riêng cùng một thuyền đã có mười hai người, động tác nhanh nhẹn, xen kẽ loạn xạ, không khí sôi trào, làm sao mình đổi bao nhiêu lần tay chèo người thanh niên này lại đều rõ ràng? Khoảng cách đó xa lắm cơ mà.

Tiêu Thu Thủy ngừng lại một chút, bỗng nhiên nghiêm mặt nói:

- Xin hỏi đại thúc, tại sao đến điểm cuối cùng lại đột nhiên bỏ cuộc?

Vị đại hán trung niên kia ngần người, lúc này từ thuyền xanh lại có

một ông lão da đen bước ra, thấy đại hán trung niên nói chuyện với hai thiếu niên thần tuấn, không khỏi ngạc nhiên, vỗ vai đại hán trung niên hỏi:

- A Vượng, có chuyện gì vậy? Bọn họ là ai?

A Vượng vừa nghe Tiêu Thu Thủy hỏi, sắc mặt liền trầm xuống, nhỏ giọng đáp :

- Tôi không biết.

Câu này vừa như trả lời ông lão, lại vừa như trả lời Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy cẩn thận cân nhắc, hỏi:

- Chúng tôi không có ác ý, đại thúc cứ yên tâm, chỉ là trong lòng thấy khó hiểu, tại sao lại để thuyền lam độc chiếm ngôi đầu, xin các đại thúc chỉ điểm bến mê mà thôi.

A Vượng vẫn không trả lời, ông lão lại chăm chú quan sát mặt mũi mấy người Tiêu Thu Thủy. Tiêu Thu Thủy thấy hành động của họ cổ quái lại càng tò mò.

A Vượng nói:

- Chuyện này không liên quan đến các người, các người đừng tự tìm phiền phức

Nói đoạn, chuyển hướng muốn tránh qua mấy người Tiêu Thu Thủy mà đi.

Tả Khâu Siêu Nhiên cảm thấy rất kỳ lạ, hỏi:

- Phiền phức? Có gì phiền phức?

Ông lão lại thăm dò:

- Các người là do bọn chúng phải tới thử xem bọn ta có phục hay không à?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Bọn chúng? Bọn chúng là ai, cái gì mà phục hay không?

Ông lão cuối cùng cũng bưng tỉnh nói:

- Các vị là công tử thiếu gia tỉnh khác đến phải không?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Chúng tôi đúng là từ tỉnh khác đến.

Ông lão lắc đầu nói:

- Các vị tiểu ca có điều không biết, loại chuyện này các vị nên ít dính vào thì hơn, nếu không sợ là không còn sống mà quay về.

A Vượng lại nói:

- Hắc ca, đừng nói nhiều nữa, họa từ miệng mà ra đấy, cứ đi thôi.

Mấy người Tiêu Thu Thủy vẫn còn đang chưa hiểu đầu cua tai nheo gì(*) thì chợt nghe một tiếng quát lớn, năm sáu tên đại hán mặc áo lam xô đẩy đám người tiến tới, tên đi đầu ồm ồm quát:

- Cái đàm rùa đen, thua thuyền rồi không về nhà, ở đây khua môi

múa mép, rì rầm cái gì?

A Vượng lén lau nước mắt, cúi đầu đáp:

- Không nói gì cả, không nói gì cả.

Ông lão mặt đen thì sầm mặt, không nói tiếng nào.

Đại hán áo lam lại đưa tay đẩy A Vượng và ông lão, nói:

- Đúng rồi, không nói gì cả, hai tên nhà quê các người còn không mau cút về nhà đi, dấm dấm dúi dúi ở đây làm gì!

Cú đẩy này, A Vượng nhẫn nhục chịu đựng, nhưng ông lão thì lại phát hỏa, hất tay đối phương ra, tức giận ùng ùng nói:

- Có đi thì ta tự đi, không cần người đẩy!

Đại hán áo lam “hắc” một tiếng, rút tay lại nói:

- Oa oa, người chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ phải không, cũng dám nổi điên à?

A Vượng hoảng sợ vội vàng chắn giữa hai người, kéo tay áo đại hán áo lam, cầu khẩn:

- Đại gia, đại gia đừng tức giận, để tôi đưa hấn về nhà.

Không ngờ đại hán áo lam bỗng vung quyền đánh tới, A Vượng bị đánh trúng giữa mặt, máu mũi chảy tràn. Đại hán áo lam cười khặc khặc quái dị, nói:

- Ai khiến người nhiều chuyện! Xem ta hôm nay thu thập cục than

đen này, ai bảo mẹ hấn sinh nhằm quả trứng thối này...

Ông lão mặt đen vốn đã tính tình nóng nảy, thấy A Vượng vì mình mà bị trúng đòn, lửa giận bốc lên, bất chấp tất cả, quát lớn một tiếng, vung quyền đánh tới. Đại hán áo lam lại là kẻ biết nghề, vung tay lên chặn lại, tiến thân liên tiếp đánh ra ba quyền, bụp bụp bụp đánh trúng người ông lão mặt đen. Không ngờ thân thể ông lão lại cực kỳ cường tráng, bị trúng ba quyền vậy mà vẫn không việc gì, ngược lại một quyền đánh tới khiến cho đại hán áo lam đau đến nảy đom đóm mắt. Hấn tuy học qua công phu nhưng ngày thường ý thể hiếp người, làm gì có ai dám động thủ, vì thế rất ít rèn luyện, chỉ được mã ngoài, bị trúng một quyền lập tức kêu lên oai oái, hay tay vung vẩy, kêu gọi năm sáu gã cao lớn đứng bên cạnh:

- Làm thịt hấn cho ta!

Năm sáu tên kia không ngờ đều roẹt roẹt rút dao nhọn như tai trâu trong giày ra, lao về phía ông lão mặt đen, A Vượng vội vàng kêu lên:

- Đứng, đứng...

Những người vây xem tuy đông, ai nấy nghiêng răng nghiêng lợi, bộ dạng đầy vẻ căm phẫn, nhưng chẳng có ai dám bước lên trợ giúp một tay.

Bấy giờ đột nhiên có một người bước ra, chính là Tiêu Thu Thủy, chắn trước mặt ông lão, lạnh lùng hỏi:

- Các ngươi là ai? Sao dám tùy tiện giết người!

Gã áo lam chỉ thấy trước mắt lóe lên, một thanh niên áo trắng bỗng dung xuất hiện, không khỏi cả kinh. Đến khi nghe hấn mở miệng mới biết là người tinh ngoài, gã áo lam mỉm cười hung tợn nói:

- Người xuống hỏi Diêm vương lão tử đi.

Vừa dứt lời, năm sáu luồng đao quang lóe lên, có cái đâm về phía Tiêu Thu Thủy, có cái đâm về phía ông lão, có cái đâm về phía A Vượng.

Lúc này lại chợt có một người bước nhanh tới, bắt lấy tay một tên, vặn mạnh, đao liền rơi, lại bẻ xuống, cánh tay cầm đao lập tức “rắc” một tiếng gãy rời. Hắn vừa đi vừa vặn, nhìn như chậm nhưng chỉ trong chốc lát cả bảy tên áo lam đã không còn một kẻ nào xương tay nguyên vẹn.

Đại hán áo lam đau đến mồ hôi đổ ầm ầm, cao giọng quát:

- Người là ai? Sao dám bẻ tay bọn ta?

Tả Khâu Siêu Nhiên đáp:

- Về hỏi mẹ người đi

Đoạn thuận tay vừa bóp vừa kéo, hàm dưới đại hán áo lam cũng bị kéo rời ra, lơ lửng dưới mặt, miệng há rộng nhưng lại không nói ra nổi một chữ.

Tiêu Thu Thủy cười nhạt nói:

- Các người rút đi, nếu chọc giận Đặng công tử Nam Hải, hoặc là Đường thiếu gia đất Thục của bọn ta thì các người không còn đường chạy đâu!

Đại hán áo lam không nói được tiếng nào, sắc mặt nhất thời xám như tro tàn, cả đám đưa mắt nhìn nhau một cái rồi liều mạng chạy

tán loạn, lập tức giải tán, toàn trường đến cả một người mặc áo lam cũng không còn.

Bấy giờ lại nghe có người quát:

- Chuyện gì thế? Đánh nhau à? Không được làm loạn!

Chỉ thấy một người rẽ đám đông ra bước tới, mình mặc áo dài, đầu đội mũ lông công, chính là trang phục của bộ khoái cấp hai.

Người dân thấy vị bộ khoái này tới cũng có vài phần tôn kính, cúi đầu vái chào, đều hô lên:

- Chào Hà đại nhân!

Hà bộ đầu lần lượt hồi lễ, đi tới trước mặt mấy người ông lão mặt đen, đưa mắt đánh giá nhóm Tiêu Thu Thủy một thoáng, hỏi:

- Làm sao vậy? Có việc gì?

Ông lão đến bây giờ vẫn còn đang ngỡ ngác, ông ta thật sự không ngờ cái tên cao cao bộ dạng lười nhác kia lại có thể tùy tiện tiện tiện ra tay một chốc đánh trật khớp bảy người.

A Vượng nói:

- Hà đại nhân, chúng tôi bị người của Kim Tiền ngân trang ức hiếp.

Hà bộ đầu dậm chân nói:

- Ai da, các người sao có thể đối nghịch với bọn chúng chứ, hảo hán không chịu thiệt trước mắt cơ mà...

Tiêu Thu Thủy vừa nghe liền biết bên trong tất có ẩn tình, vì thế hỏi:

- Bây giờ chuyện đã làm đến mức này rồi, Vương Thúc, Hắc thúc, không bằng kể lại mọi chuyện cho chúng tôi biết, có lẽ chúng tôi có thể giúp hai người giải quyết, nếu không bọn chúng cũng không tha cho hai người đâu.

Hà bộ đầu trừng mắt nhìn, cúi kính đáp:

- Các người là dân tỉnh ngoài, không biết đâu là lợi hại. Cường long không đấu địa đầu xà, các người còn không mau về quê đi.

Tiêu Thu Thủy mỉm cười ngạo nghễ, hẳn biết loại người giống như Hà bộ đầu là phải dọa cho một trận mới xong. Ai mà biết Đường Nhu cũng đang có ý đó, gã thiếu niên áo trắng đang lảng lảng không lên tiếng này đột nhiên vung tay, ba mũi tên nhỏ không sai một ly bắn trúng chiếc lông trên mũ Hà bộ đầu, khiến hắn sợ đến trợn mắt há mồm. Đường Nhu khẽ cười, nói:

- Ta là người của Đường gia, Tứ Xuyên đất Thục..

“Người của Đường gia” bốn chữ vừa ra khỏi miệng, Hà bộ đầu lại càng không ngậm miệng lại nổi. Ba trăm năm nay, có ai dám chọc và Đường gia đất Thục?

Đột nhiên một luồng sáng trắng lóe lên, kiếm đã về vỏ, bộ râu dài ba tấc của Hà bộ đầu chột rớt mất phần chỏm cuối, thư sinh mặt trắng bình thản nói:

- Em trai của Nam Hải Đặng Ngọc Bình, Đặng Ngọc Hàm chính là ta.

Hà bộ đầu dù sao cũng là người từng ra ngoài gặp qua sóng to gió lớn, nghe đến tên Hải Nam kiếm phái Đặng Ngọc Bình, sóng to gió

lớn gì cũng biến thành trời yên bể lặng.

Tả Khâu Siêu Nhiên tiện tay đoạt lấy chiếc mái chèo ông lão vốn muốn dùng để đối phó phớ đại hán áo lam, hai tay bẻ mạnh,

“rắc” một tiếng, chiếc chèo gỗ cứng rắn to bằng cổ tay gãy rời làm đôi. Tả Khâu Siêu Nhiên uể oải nói:

- Nhị lang chiết côn pháp trong Cương thi cầm nã thủ. Người muốn xem loại cầm nã thủ nào ta cũng có thể diễn cho người xem.

Hà bộ đầu vội vàng xoa tay:

- Không, không cần đâu.

Tiêu Thu Thủy cũng cười nói:

- Ta họ Tiêu, Hà đại nhân có cần kiểm tra thân phận của ta không?

Hà bộ đầu cười nói:

- A, không cần, không cần, tiểu nhân họ Hà, tên có một chữ Côn, Không biết Tiêu công tử các vị giá đáo, đúng là...

A Vượng bấy giờ hạ giọng nói:

- Nếu như Tiêu công tử các vị thật sự muốn biết chân tướng việc này thì không bằng tới hạ xá một chuyến, nhất định sẽ kể rõ ngọn ngành. Chỉ mong Tiêu công tử có thì giúp chúng tôi trừ mối họa này, nói chuyện ở đây sợ là không tiên.

Mấy người Tiêu Thu Thủy đưa mắt trao đổi, nói:

- Được.

Đặng Ngọc Hàm đột nhiên nói:

- Hà bộ đầu.

Hà bộ đầu vội cười tài bồi, đáp:

- Có gì xin chỉ giáo.

Đặng Ngọc Hàm nói:

- Nếu người không có việc gì thì mời đi cùng một ta một chuyến. Đám côn đồ địa phương gây chuyện, có người của quan phủ ra tay thì dễ làm hơn.

Hà Côn vội vàng cười nói:

- Tôi không bận, không bận!

Đặng Ngọc Hàm nói:

- Vậy thì đi một chuyến.

Nói đoạn quay người đi theo mấy người A Vượng, Hà Côn chỉ còn biết cúi đầu bước theo.

Cả đoàn người tới nhà tranh, bà vợ của A Vượng rất kinh ngạc. A Vượng đuổi khéo chị ta đi, sai ra ngoài giếng giặt quần áo, ông lão mặt đen thì lại là khách quen, vì thế bưng trà ra mời, mọi người cảm ơn, sau đó bắt đầu bàn chuyện chính.

...Hóa ra một dải Tỷ Quy, trong vòng mấy trăm dặm, nếu nói ai có thể

lực nhất thì phải là Kim Tiền ngân trang.

...Kim Tiền ngân trang không chỉ là một ngân trang giữ tiền mà còn mở cả sòng bạc, kỹ viện, cùng một số ngành nghề càng không thể lộ mặt như buôn bán nô lệ, tổ chức sát thủ các loại.

...Không có ai dám chọc vào người của Kim Tiền ngân trang, bởi vì sau lưng bọn chúng chính là phân đà Hồ Bắc của Quyền Lực bang danh chấn thiên hạ, uy vọng cửu châu.

...Nghe nói một trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma cũng trấn giữ tại đây, bởi vì từ địa bàn này bọn chúng kiếm được không ít tiền. Bọn chúng dùng tiền mua được địa vị mà quan phủ cũng không dám trêu vào, cộng thêm nhân thủ, cộng lại chính là quyền lực.

...Tiền bạc, địa vị, cộng thêm nhân thủ, hợp lại chính là quyền lực.

...Người dân ở đây chỉ có thể dậm chân không dám nói. Lần đua thuyền trước, người của Kim Tiền ngân trang muốn có kết quả bất ngờ, kiếm một đồng tiền lớn, vì thế người trên các thuyền đều bị chúng cảnh cáo trước: Để thuyền lam thắng lợi, nếu không tính mạng khó giữ. Hơn thế nữa bọn chúng còn nói toạc ra là sẽ giết sạch cả nhà, người trong trấn sao dám không ngoan ngoãn nghe lệnh? Người của Kim Tiền ngân trang càng lúc càng giàu, mấy thôn trấn xung quanh người nghèo cùng người chết càng lúc càng nhiều.

...Sau hội đua thuyền rồng, uy tín của mấy người A Vượng, ông lão mặt đen mất hết, chẳng có ai nguyện ý thuê họ nữa, hậu quả này, Kim Tiền ngân trang chẳng thèm quan tâm.

...Nghe nói trong sòng bạc nếu thắng được nhiều tiền, đến đêm trên đường về nhà sẽ tự động biến mất, thế nhưng người bị lừa, bị dọa phải đến sòng bạc cũng càng ngày càng nhiều.

...Từ sau khi Kim Tiên ngân trang mở thêm một căn kỹ viện, những vụ án thiếu nữ mất tính trong xung quanh cũng nhiều hẳn lên.

- Những chuyện này, người của quan phủ không để ý, đi báo công đường trước tiên bị đánh hai mươi gậy, lâu rồi cũng không ai báo án nữa. Tiền mà quan gia nhận của Quyền Lực bang, cũng là máu và mồ hôi mà Quyền Lực bang cướp của chúng tôi, vì thế mới mặc kệ không quản. Chỉ có một số vị quan gia giống như Hà đại nhân, Trương đại nhân là còn dám nói vài câu giúp chúng tôi, bắt đi vài tên, những chuyện khác cũng chẳng cần nói nữa.

A Vượng lắc đầu, thờ dài nói.

- Nói ra thì xấu hổ, chúng tôi cũng phải chịu đủ áp lực, có bắt cũng chỉ bắt được mấy tên lâu la mà thôi. Có lần tôi bắt một tên tiểu đầu mục của Kim Tiên ngân trang, đến tối hôm đó liền bị ba kẻ phục kích, hông trúng một đao, từ sau đó tôi cũng ít dây vào đám phiền phức này nữa.

Hà Côn cũng lắc đầu thờ dài.

Tả Khâu Siêu Nhiên sắc mặt ngưng trọng, nói:

- Các vị có biết trang chủ Kim Tiên ngân trang phụ trách những chuyện này hiện tại họ gì không? Đáng vẻ ra sao?

Hà Côn suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ai có thể gặp hẳn chứ? Thanh thiên đại lão gia nhà tôi cũng chỉ mới thấy hẳn có một hai lần, hơn nữa còn là vàng ròng bạc trắng đưa đi vài lần mới gặp được một lần. Còn về họ gì... Hình như là, a, đúng rồi, hình như là họ Phó...

Tiêu Thu Thủy, Tả Khâu Siêu Nhiên cũng hơi gọi là kiến thức rộng rãi, đưa mắt nhìn nhau, thất thanh nói:

- Thiết oản thần ma Phó Thiên Nghĩa?

Đặng Ngọc Hàm, Đường Nhu mới bước chân vào giang hồ, ngạo mạn bất quần, chẳng cần biết ai, vì thế liền hỏi:

- Phó Thiên Nghĩa là ai?

Tả Khâu Siêu Nhiên nhìn Hà Côn hỏi:

- Tại Kim Tiền ngân trang, trong số các thủ hạ của Phó Thiên Nghĩa có phải có một người họ Trình không?

Hà Côn “a” một tiếng, đáp:

- Đúng thế. Người đó là quản lý tài vụ của Kim Tiền ngân trang, nghe nói trước nay chỉ lãi không thua. Mọi người gọi hắn là “Xứng Thiên Kim”, vụ làm ăn nào cũng chỉ cần qua bàn cân của hắn là tiền tài sẽ cuồn cuộn mà tới.

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Đúng, chính là cái tên Xứng Thiên Kim Này, những tên khác cũng quên lâu rồi nhưng Xứng Thiên Kim là một trong bốn đại tướng dưới tay Phó Thiên Nghĩa. Còn một người nữa họ Quán...

Hà Côn vỗ đùi nói:

- Người quản lý nhân thủ trong Kim Tiền ngân trang cho Phó Thiên Nghĩa đúng là họ Quán, mọi người đều gọi hắn là “Quán Bát

Phương”.

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Xúng Thiên Kim và Quán Bát Phương là hai đại công thần dưới trướng Phó Thiên Nghĩ, nhưng khó đối phó hơn nữa là hai tên còn lại, một kẻ gọi là “Hung Thủ”, một kẻ gọi là “Vô Hình, hai tên này mới là nhân vật lợi hại thật sự.

...Phàm những chốn làm cái loại chuyện táng tận lương tâm như Kim Tiền ngân trang, ngoài cần có người giỏi quản lý tài chính như Xúng Thiên Kim cùng người thiện việc quản lý nhân thủ như Quán Bát Phương ra, đương nhiên không thể thiếu hai loại người.

...Sát thủ và chó săn.

...Sát thủ chính là Hung Thủ. Bất kỳ ai không nghe lời, hoặc là dám chống đối, nhiệm vụ của Hung Thủ sẽ là: Giết!

...Chó săn chính là Vô Hình. Hắn sẽ không để cho người nhận ra được hắn là chó săn trước khi xong xuôi. Nhưng so với Hung Thủ thì hắn lại càng âm hiểm, càng tàn độc, càng khó lòng phòng bị hơn, bởi vì chó săn là “vô hình”. Đến khi người phát hiện ra hắn thì hắn đã bán đứt người rồi.

...Xúng Thiên Kim họ Trình, Quán Bát Phương họ Quán, nhưng Hung Thủ và Vô Hình thì đến cả người biết họ tên của chúng cũng không có.

...Kẻ như vậy mới thật sự là kẻ địch đáng sợ.

Sắc mặt Tiêu Thu Thủy trầm hẳn xuống.

Hắn không hề sợ khó khăn.

Đối thủ càng mạnh, hắn càng thích đối kháng.

Đối với những người dân quê, hắn chỉ có kính yêu và tôn trọng, cho dù bọn hắn thể hiện ra một thân võ công cũng chỉ là để nhằm vào Hà bộ đầu biết võ, chứ không phải là dân chúng không có võ công bình thường.

...Cũng giống như tri thức vậy. Cho dù là người học thức uyên bác thì cũng nên dùng để tế thế cứu dân, cho dù muốn thể hiện thì cũng phải khoe khoang trước mặt những kẻ cũng chút tri thức nhưng cứ thích kiêu căng ngạo mạn, chứ không phải để lừa gạt quần chúng mà đề cao bản thân.

...Cho nên nhóm Tiêu Thu Thủy rất tôn trọng những người như A Vượng, ông lão mặt đen, bọn họ cũng có quyền được nói, có quyền được chèo thuyền, có quyền được thi đua, nếu như quyền lực của họ bị cướp đoạt, bọn hắn sẽ dốc sức đấu tranh giúp họ.

...Cũng có thể làm những chuyện này thì có vẻ rất ngu ngốc, bất quá bọn hắn lại chuyên đi làm chuyện ngốc.

...Giống như lúc giúp một người mẹ đang lo lắng tìm lại đứa con bị mất tích, bọn hắn vượt núi băng đèo, vượt mọi chông gai, tìm kiếm suốt bảy ngày bảy đêm, thiếu chút nữa đến chính mình cũng lạc đường.

...Giống như lúc đọc được một áng văn hay, khí tiết hiên ngang, hào khí trường tồn mà không nhìn được phải trong vòng ba ngày tới thăm tất cả bạn tốt, muốn bọn họ cũng có thể được kịp thời hưởng thụ.

...Đối với chuyện này cũng vậy.

Chỉ là, thứ họ phải đối mặt chính là khó khăn lớn nhất.

Đối thủ là Quyền Lực bang.

Thiên hạ đệ nhất đại bang.

Không cần biết là Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm, Tả Khâu Siêu Nhiên, hay là đường nhu, trước khi bước chân ra khỏi cửa đều đã được dặn dò giống nhau.

“Ngàn vạn lần không được chọc đến Quyền Lực bang.”

“Vạn vạn lần không được làm kẻ địch của Quyền Lực bang!”

Tiêu Thu Thủy thầm nghiến răng, hắn không hiểu tại sao mọi người đều sợ hãi Quyền Lực bang như vậy?

Hắn thầm nghĩ trong lòng, dù sao ra ngoài lần này, người dặn dò là mẹ, cha chẳng nói gì cả, cứ làm trước rồi tính sau.

Bởi vì nếu như là Tiêu Tây Lâu nói, ông nói đánh gãy hai chân người, tuyệt đối sẽ không đánh gãy hai tay.

Nhưng Tôn Tuệ San thì lại khác.

Người mẹ nào cũng đều yêu thương con, có lúc gần như là nuông chiều.

Hà Côn gì sao cũng can cơm công đường suốt mấy chục năm, thấy nhóm Tiêu Thu Thủy đều trầm mặc cũng thấy được sự khó xử của bọn hắn, lập tức an ủi nói:

- Quyền Lực bang mạnh đến mức nào tôi không biết, nhưng tôi biết đến cả Thiếu Lâm, Võ Đang cũng phải nể chúng ba phần, chư vị thiếu hiệp võ nghệ hơn người nhưng sao lại phải trêu vào bọn chúng chứ? Không bằng tìm biện pháp nhờ người đến dàn hòa, dựa vào gia thế của chư vị, Quyền Lực bang cũng không đến mức gây thêm thị phi, nói không chừng sẽ xí xóa chuyện này với các vị, ngoài ra còn bỏ qua cho hai người A Vượng, ai, thế cũng coi là cách nhân nhượng vì đại cục mà?

Tiêu Thu Thủy không lên tiếng, nhưng trong lòng ngàn lần không nguyện ý, vạn lần không nguyện ý.

Chuyện hần muốn làm nhất bây giờ là chạy ra khỏi đây, đến thẳng trước mặt Thiết oản nhân ma, đánh gãy hai tay hần, kết quả sau đó thế nào, hần mặc kệ.

Nhưng hần thật sự có chuyện phải cố kỵ.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền tới tiếng phụ nữ kêu thảm!

A Vượng lập tức biến sắc, hần nhận ra thanh âm đó.

Thanh âm của vợ hần.

Đường Nhu bình thường điềm đạm nho nhã, lúc này lại đột nhiên động thủ.

Vừa ra tay liền như tên rời dây cung, bắn vọt ra xa.

Hần nhanh, Đặng Ngọc Hàm càng nhanh hơn.

Người và kiếm hợp thành một thể, lao ra khỏi nhà tranh!

Còn cả Tả Khâu Siêu Nhiên vốn lười biếng, uể oải, lúc này lại thành vô cùng nhanh nhẹn, tháo vát. Chỉ nghe một tiếng rít xé gió, Tả Khâu Siêu Nhiên đã lao vọt ra ngoài, dừng lại trước sân.

Nhưng có một người đã tới đó trước.

Chính là Tiêu Thu Thủy.

Hắn nhanh hơn tất cả mọi người, bởi vì hắn trực tiếp nhất!

Hắn phá cửa sổ mà ra.

Cả bốn huynh đệ gần như xuất hiện cùng lúc giữa sân.

Bọn họ đứng cùng một chỗ, phảng phất như trên đời không có thứ gì có thể đánh bại họ.

Trong sân có một người phụ nữ ngã xuống, đầu chìm trong chậu giặt, nước trong chậu đã nhuộm đỏ, quần áo trong chậu đều biến thành màu hồng.

Bọn họ chỉ kịp thấy một bóng người lóe lên.

Họ lập tức đuổi theo nhưng bóng người đã biến mất trong rừng trúc.

Rừng chúc rậm rịt quanh co, cũng không biết là sâu rộng từng nào, bốn huynh đệ ngẩn ngơ, cùng lúc đó, từ trong nhà truyền đến tiếng kêu thảm của A Vượng!

Tiêu Thu Thủy vọt dừng lại, kêu lên:

- Nguy rồi!

Tiếp đó trong căn nhà lại vang lên tiếng kêu thảm của ông lão mặt đen!

Bốn người lập tức động thân, nhưng vừa mới ra khỏi rừng trúc, trong nhà đã truyền ra tiếng kêu thảm thứ ba, chính là Hà bộ đầu.

Khi mấy người Tiêu Thu Thủy tiến vào trong nhà, đã không còn ai đứng thẳng.

Tiêu Thu Thủy chân tay đều lạnh ngắt.

A Vượng đã chết, huyết mi tâm trúng một phát phượng nhãn quyền, chấn đoạn mạch máu não mà chết.

Ông lão mặt đen cũng đã chết, ngực trúng một đòn nặng.

Hà Côn ngã dưới đất, Tiêu Thu Thủy ánh mắt sáng lên, vội lao tới, nâng hấn dậy. Chỉ thấy Hà Côn đang rên rỉ, tay ôm bụng, bộ dạng cực kỳ đau đớn.

Tiêu Thu Thủy mừng rỡ nói:

- Hấn vẫn còn cứu được...

Chỉ thấy Hà Côn từ từ mở mắt ra, khó nhọc nói:

- Người... áo... lam... là... người... của... Kim... Tiền... ngân... trang... hạ... thủ... May... mà... tôi... đỡ... được... một... chiêu... các... vị... đã... tới... rồi...

Tiêu Thu Thủy lập tức biến sắc, khó khăn bằng trời cũng không thể ngăn cản ý chí san băng Quyền Lực bang của hấn nữa. Hấn quát lên:

- Tôi phải tới tới Kim Tiền ngân trang, các cậu ai muốn về trước?

Đường Nhu là người đầu tiên quát lên:

- Tôi phải đi!

Tiếng Đặng Ngọc Hàm lạnh lẽo như kiếm:

- Đi!

Ba người đồng thời nhìn sang phía Tả Khâu Siêu Nhiên, Tả Khâu Siêu Nhiên uể oải nói:

- Có thằng ăn cút chó mới không đi!

Kim Tiền ngân trang.

Kim Tiền ngân trang vốn là nơi náo nhiệt, nhưng hôm nay lại không thể sôi động nổi.

Hôm nay vốn là một ngày cực kỳ đông đúc, bởi vì Kim Tiền ngân trang vừa mới kiếm được một mẻ lớn từ hội đua thuyền rồng.

Một mẻ rất lớn.

Nhưng từ buổi sáng đã có mười mấy gã áo lam mang cánh tay không cử động nổi trở về, Xứng Thiên Kim đứng sau quầy liền bỏ chiếc cần vàng xuống.

Hắn bỏ cần vàng, cầm lấy cần sắt.

Mọi người đều biết, khi Trình chương quý cũng phải bỏ cần vàng

xuống thì là đã lúc không làm ăn nữa, mà phải làm một việc khác: mua bán, mua bán mạng người!

Đến chiều, bốn vị công tử tiến vào Kim Tiền ngân trang.

Một ngân trang lớn như vậy chỉ có bảy tám khách đang giao dịch.

Bốn người bước vào liền tiến thẳng đến trước quầy.

Bốn người đều đưa vật tùy thân ra, Tiêu Thu Thủy và Đặng Ngọc Hàm đưa bội kiếm, Đường Nhũ đưa ba viên thiết tặc lê, Tả Khâu Siêu Nhiên thì đưa ra đôi tay.

Tả Khâu Siêu Nhiên mặc một bộ đồ lồi thoi nhếch nhác, nhưng hai tay lại cực kỳ sạch sẽ.

Người luyện cầm nã thủ, không ai là không yêu quý đôi tay mình.

Thiết tặc lê của Đường Nhu cũng không khác bình thường, chỉ có trên mặt có thêm một chữ nho nhỏ, một chữ “Đường” nhỏ bé.

Một chữ này đủ khiến người ta sợ đến vỡ mật, viên thiết tặc lê này lập tức khác hẳn với những viên thiết tặc lê khác.

Những viên thiết tặc lê khác có lẽ đánh không chết người, nhưng viên thiết tặc lê có chữ “Đường” này thì chỉ cần chạm vào cũng có thể giết người.

Đường môn dù sao cũng là một trong những môn phái xưng bá bằng ám khí trên giang hồ.

Thanh kiếm Tiêu Thu Thủy đưa ra cũng không có gì đặc biệt, chỉ có trên vỏ kiếm khắc thêm một chữ “Tiêu”.

Nhưng từ sau khi nhà họ Tiêu luyện kiếm, những kiếm thủ họ Tiêu khác đều không dám khắc họ mình lên bao kiếm giống như Tiêu Tây Lâu nữa.

Kiếm của Đặng Ngọc Hàm cũng ko có gì đặc biệt, chỉ gắn thêm một khối đá màu sắc như ngọc bội!

Khối ngọc này là tín vật của Hải Nam kiếm khách nổi danh nhất đương thời, Đặng Ngọc Bình.

Chỉ vậy mà thôi.

Nhưng thế cũng đủ khiến người ta sợ vỡ mật.

Bốn thứ này vừa đưa ra, bốn người đứng quỳ lập tức ngây phỗng, sắc mặt lập tức căng thẳng, muốn cười cũng không cười nổi.

Gần như đồng thời, bốn người đẩy ghế ngồi, muốn đứng dậy!

Phản ứng của bốn người đã nhanh, nhưng bốn huynh đệ càng nhanh hơn.

Chỉ nghe “xoảng” một tiếng, hai thanh kiếm đồng thời rời vỏ, chính vì đồng thời nên chỉ nghe thấy một tiếng kiếm ngân.

Trường kiếm của Tiêu Thu Thủy lập tức đặt cạnh đầu hai tên chưởng quỹ. Thân kiếm sắc bén, lạnh lẽo như băng kề vào da thịt, trên cổ hai tên chưởng quỹ không khỏi nổi hết cả da gà.

Tay phải Tả Khâu Siêu Nhiên đã tóm lấy cổ một tên chưởng quỹ, tên này không dám động đậy chút nào.

Đường Nhu lại không chút cử động, chỉ cầm một viên thiết tặc lê lên, ngẩng đầu nhìn chường quỹ, tên này đã hồn phi phách tán, không dám di động nửa bước.

Bốn gã chường quỹ đều sững ra.

Bốn năm người cả nam lẫn nữ đang đổi bạc trong Tiền Tài ngân trang không khỏi kinh hoàng, vừa chẳng biết phải làm thế nào mới tốt, lại vừa muốn tới gần xem náo nhiệt. Tám chín tên đại hán mặc áo lam gần đó thấy tình hình như vậy, đều rút đao ra, tức giận quát tháo nhưng lại sợ ném chuột vỡ bình, không ai dám tiến lên!

Tiêu Thu Thủy cười nói:

- Bốn vị hẳn đều là người có mặt mũi trong phân đà Kim Tiền ngân trang của Quyền Lực bang, nhưng người bọn ta tìm cũng không phải các vị. Oan có đầu, nợ có chủ, gọi đương gia của các vị ra đây.

Bốn người đều run rẩy, không nói nên lời.

Chỉ nghe một người cười lớn nói:

- Ta chính là đương gia, không biết là thiếu nợ các vị những gì?

Tiếng cười chấn động cả tiền trang, đến cả lưới sắt bao quanh quày cũng rung lên ong ong.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Có phải là Trình đại lão gia?

Chỉ thấy một người từ bên ngách quày bước ra, cười lớn nói:

- Cứ gọi Xứng Thiên Kim là được rồi.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Ta muốn nhờ người cân thử một thứ.

Xứng Thiên Kim cười nói:

- Thứ gì?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Đầu người!

Xứng Thiên Kim hỏi:

- Đầu của ai?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Đầu của người.

Xứng Thiên Kim ồ một tiếng, bật cười ha hả, tiếng cười ngừng lại, tiếp đó nói:

- Người thiếu niên, người biết nơi đây là đâu không?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Kim Tiền ngân trang.

Xứng Thiên Kim hỏi:

- Người có biết chủ nhân của Kim Tiền ngân trang là ai không?

- Thiết oản nhân ma Phó Thiên Nghĩa!

Xứng Thiên Kim hỏi tiếp:

- Rất tốt, vậy người có biết Phó gia là ai không?

Tiêu Thu thủy đáp:

- Một địa ma trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma.

Xứng Thiên Kim lại hỏi:

- Thế người có biết Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma là người của tổ chức nào không?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Quyền Lực bang.

Xứng Thiên Kim hỏi:

- Vậy người có biết thanh danh thực lực của Quyền Lực bang không?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Thiên hạ đệ nhất đại bang!

Xứng Thiên Kim hỏi:

- Vậy còn muốn thế nào?

Tiêu Thu Thủy cao giọng nói:

- Diệt trừ mối họa này!

Xứng Thiên Kim bỗng ngẩng mặt lên trời cười lớn, nói:

- Nếu ngươi đã biết những chuyện đó mà còn dám đối đầu với Quyền Lực bang, ta giết ngươi cũng dễ ăn nói với Tiêu lão đầu.

Nói đoạn, hai tay hấn phát lên.

Tiêu Thu Thủy, Đường Nhu, Tả Khâu Siêu Nhiê, Đặng Ngọc hàm đều chợt cảm thấy sau lưng bị vật sắc kề vào, tay họ đều để ở trên quỳ, phản ứng cũng chậm, chỉ có thể bất động, mặc cho bốn gã chưởng quỹ nhảy tránh ra!

Hóa ra kẻ dùng dao nhọn khổng lồ chế bọn họ là bốn người phụ nữ nhìn giống như khách tới cầm đồ.

Mấy người Tiêu Thu Thủy căn bản không thể đoán được đám người này đều là cải trang.

Xứng Thiên Kim cười lớn bước tới gần, phe phẩy quạt sắt, nói:

- Dựa vào đạo hành của các ngươi vẫn còn xa lắm mới đối đầu được với đại gia ta, còn nói cái gì mà đánh gục Quyền Lực bang!

Tiêu Thu Thủy không hề lên tiếng.

Xứng Thiên Kim cười nói:

- Bốn người các ngươi, tên nào không muốn chết nhất, chỉ cần nói ra

ta có thể giết hẳn cuối cùng.

Không ngờ, bốn huynh đệ vẫn không ai lên tiếng.

Xúng Thiên Kim cười nói:

- Vậy ta phải giết thử một tên trước xem sao.

Đúng lúc này, trên trán người đứng sau lưng Tiêu Thu Thủy đột nhiên xuất hiện thêm một thứ.

Một thiết tạt lê.

À ta lập tức ngã gục.

Kiếm của Tiêu Thu Thủy lập tức rút về, xuyên thủng yết hầu kẻ đang đứng sau lưng Đặng Ngọc Hàm.

Khi Tiêu Thu Thủy ra tay, Đặng Ngọc Hàm cũng đồng thời xuất kiếm, không hề để ý tới lưỡi dao sau lưng, một kiếm xuyên thủng ngực người phụ nữ đang cầm đao chỉ vào sau lưng Tả Khâu Siêu Nhiên.

À đứng sau lưng Đường Nhu cũng đột nhiên ngã xuống!

Trên trán cũng có thêm một thứ.

Một viên thiết tạt lê.

Khi Xúng Thiên Kim tới gần, khoảnh khắc bốn gã chưởng quỹ rút đao ra, bốn người phụ nữ đã biến thành xác chết.

Mọi chuyện chỉ xảy ra trong một sát na!

Bốn vị huynh đệ phối hợp cực kỳ ăn ý, nhanh chóng, như áo trời không chút đường may.

Ba viên thiết tặc lê Đường Nhu đặt trên mặt quày chỉ còn lại có một.

Xứng Thiên Kim liếc nhìn một cái, khó khăn lắm mới nói được ra:

- Xem ra những kẻ bắt được sau này, cứ giết trước rồi nói sau.

Đường Nhu nhẹ nhàng nói:

- Chỉ đáng tiếc người của Đường gia không thể bắt được.

Đoạn chỉ lên trên bàn, cười nói:

- viên này để lại cho ngươi.

Vừa rồi khi đao kề vào sau lưng, cả bốn người đều không thể động đậy.

Nhưng ám khí Đường gia lại chỉ cần ngón tay khẽ động là có thể bắn ra, có lúc thậm chí không cần cử động cũng có thể phát ra. Hơn nữa muốn bắn nghiêng, bắn ngược, bắn đập, bắn thẳng cũng đều có thể.

Đường Nhu phóng ra hai viên thiết tặc lê, trước tiên hóa giải nguy hiểm của mình và Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy lập tức cứu Đặng Ngọc Hàm, Đặng Ngọc Hàm cũng lập tức cứu Tả Khâu Siêu Nhiên.

Bốn người hành động liền một hơi, đến khi Xứng Thiên Kim muốn xuất thủ thì tám con mắt của bốn người đã nhìn chăm chăm vào hắn.

Xúng Thiên Kim cười khổ nói:

- Bốn vị có muốn bàn chuyện làm ăn hay không?

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Vừa rồi tại sao đại lão bản không bàn chuyện làm ăn?

Xúng Thiên Kim gượng cười hỏi:

- Là lúc nào?

Tả Khâu Siêu Nhiên bình thản đáp:

- Lúc bọn ta bị đao chĩa vào lưng.

Xúng Thiên Kim cười khổ nói:

- Đó là hiểu lầm, thật sự là hiểu lầm.

Chỉ trong một thoáng vừa rồi hắn đã nhìn ra thân thủ của bốn gã thiếu niên này. Ngoài Tả Khâu Siêu Nhiên còn chưa động thủ, cũng không biết là thuộc phái nào, ba người còn lại cho dù là lấy một chọi một hắn cũng không chắc chắn thắng.

Những chuyện không nắm chắc, hắn chưa từng dễ dàng dậm đầu vào.

Tiêu Thu Thủy đột nhiên hỏi:

- Đại lão bản có muốn bàn chuyện làm ăn không?

Xúng Thiên Kim đáp:

- Tại hạ là người làm ăn, đương nhiên là muốn bán chuyện làm ăn.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Tốt, vậy thì chúng ta bàn chuyện làm ăn.

Xúng Thiên Kim hỏi:

- Không biết Tiêu thiếu hiệp muốn bàn vụ làm ăn gì?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Cái cọc vừa rồi.

Xúng Thiên Kim ngẩn ra, hỏi:

- Là cái cọc nào?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Cái cọc cắm đầu người.

Xúng Thiên Kim cẩn thận dè dặt nói:

- Ý Tiêu thiếu hiệp là...

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Đầu của người!

Xúng Thiên Kim cười khổ nói:

- Dầu của tại hạ không bán.

Tiêu Thu thủy lạnh lòng nói:

- Vậy ta cắt cái đầu chó của ngươi xuống.

Xứng Thiên Kim sắc mặt vụt biến, đột nhiên nghe một người cao giọng nói:

- Ta cũng muốn mua đầu người, đầu của bốn tên chó con các ngươi.

Chỉ thấy một người mặc áo tơ vàng, cực kỳ cao lớn, sải chân bước tới, tay cầm một kim cương xử chổng xuống đất tiếng vang âm âm. Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Quán đại tổng quán.

Người cao lớn kia cười lớn:

- Chính là ta, Quán Bát Phương.

Quyển 1 - Chương 3: Hung Thủ và Vô Hình

Tả Khâu Siêu Nhiên hỏi:

- Người có nhớ một người?

Quản Bát Phương cười lớn, đáp:

- Lão Quản ta cả đời chỉ có người nhớ ta, ta không nhớ người.

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Người đó họ kép Tả Khâu, tên Đạo Đình.

Sắc mặt Quản Bát Phương trầm xuống, lạnh lùng hỏi:

- Là gì của người?

Tả Khâu Siêu Nhiên đáp:

- Chính là gia phụ.

Quản Bát Phương quát:

- Hắn đang ở đâu?

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Lão nhân gia người có bảo ta, mười năm trước người thả mất một

kẻ không nên thả, bây giờ nếu kẻ đó vẫn còn tác ác đa đoan thì thuận tiện cắt đầu hẳn xuống. Xem ra, chuyện này không cần lão nhân gia người phải động tay rồi.

Quản Bát Phương bật cười sảng sặc, nói:

- Tên nhóc con, ngươi có giỏi thì tới mà cắt!

Kim cương xử dài trượng hai vung lên phát ra tiếng ù ù, Tả Khâu Siêu Nhiên đột nhiên xông tới, mỗi chiêu mỗi thức đều đánh về phía kim cương xử, ngược lại, không hề tấn công Quản Bát Phương.

Quản Bát Phương lại cực kỳ chật vật, tránh đông né tây, giống như chỉ sợ đôi tay Tả Khâu Siêu Nhiên sẽ bắt trúng kim cương xử.

Mười năm trước, hẳn sở dĩ bại dưới tay Tả Khâu Đạo Đình là vì Tả Khâu Đạo Đình dùng Triền ti cầm nã thủ bắt lấy kim cương xử, dùng Lục dương Kim cương thủ chấn gãy, Quản Bát Phương lập tức thất bại thảm hại.

Đến bây giờ, Quản Bát Phương tiên cơ mất sạch, biến thành bị Tả Khâu Siêu Nhiên áp chế mọi chỗ.

Xúng Thiên Kim cười hề hề đột nhiên nói:

- Phó gia, ngài tới rồi.

Ánh mắt nhìn thẳng ra sau lưng Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy vừa quay người đột nhiên nghe thấy sau lưng nổi lên tiếng gió mãnh liệt.

Cân sắt của Xúng Thiên Kim đánh tới như tia chớp.

Tiêu Thu Thủy không quay người, trở tay đâm lại.

Cân sắt của Xứng Thiên Kim không dài bằng kiếm, vì thế hắn bổ nhào người xuống, lộn ra xa.

Đặng Ngọc Hàm hô lên:

- Đừng chạy.

Đang định xuất kiếm, đột nhiên bốn tên chưởng quỹ, bốn thanh khoái đao chém về phía hắn.

Đặng Ngọc Hàm không ngờ lại chẳng thềm chớp mắt, lao thẳng tới.

Hắn đâm một kiếm trúng bụng một người, thân thể người đó đổ xuống, hắn đưa tay kéo mạnh, cái xác liền thay hắn đỡ trọn ba đao.

Hắn bước chéo chân, xoay người, kiếm cũng không kịp rút ra, mũi kiếm lộ ra sau lưng người kia khoảng hơn một thước, đâm trúng ngực một người khác, sau đó trở thân, đánh bay một người nữa.

Lúc này, tên còn lại vung đao chém tới, Đặng Ngọc Hàm rút kiếm, quay người đâm lại.

Kiếm ra sau mà tới trước.

Đao của người kia mới chém vào vai phải Đặng Ngọc Hàm được hai phân, kiếm của Đặng Ngọc Hàm đã xuyên vào yết hầu hắn bảy phân, roạt một tiếng, sau gáy lộ ra một mũi kiếm nhọn.

Hải Nam kiếm phải luôn sử dụng chiêu thức liều mạng.

Tên cuối cùng vừa bị đánh văng đi, bây giờ đơn giản là sợ đến phát điên.

Loại kiếm thuật này cay độc cùng cực, hoàn toàn tương phản với Hoán Hoa kiếm phái.

Tiêu Thu Thủy nếu quay người lại thì sẽ không đuổi kịp Xúng Thiên Kim nữa.

Nhưng hắn lùi ra sau cực nhanh, thoáng cái đã đến trước mặt Xúng Thiên Kim, không quay người đã phát kiếm.

Kiểm sau tiếp kiếm trước, giống như trường giang đại hà, mưa xuống hồ sen.

Xúng Thiên Kim đón đỡ mười hai kiếm, chỉ có thể nghĩ sau lưng Tiêu Thu thủy có một đôi mắt khác.

Khi tiếp đến kiếm thứ hai mươi tư thì hắn nhận thấy cứ đánh tiếp thế này cũng không phải là cách tốt, càng hướng chi Đặng Ngọc Hàng ở bên kia đã giết chết ba tên chưởng quỹ, tên còn lại sớm đã sợ đến không dám động thủ nữa rồi.

Xúng Thiên Kim vung tay lên, chiếc cân lập tức bắn ra.

Tiêu Thu Thủy xoay người lại, tay trái bắt lấy cân.

Xúng Thiên Kim nhân cơ hội nhảy lên, vượt qua quày, mắt thấy sắp sửa tiến vào bên trong thì Đường Nhu đột nhiên vỗ một chưởng lên mặt quày, một thứ trên quày bay lên, bắn trúng người Xúng Thiên Kim, hắn liền rơi xuống, ôm lấy mặt quày thờ dốc.

Viên thiết tặc lê còn lại trên quày đã biến mất.

Đường Nhu bình thản nói:

- Ta nói rồi, viên này là để dành cho ngươi.

Xúng Thiên Kim nghe xong câu đó liền phát ra một tiếng gào thảm kinh thiên động địa, sau đó mới ngã xuống.

Xúng Thiên Kim vừa chết, tâm lý Quán Bát Phương lập tức rối loạn.

Tả Khâu Siêu Nhiên đã từ đổi từ Thái Sơn toái thạch cầm nã thủ trong Tiên thiên cầm nã thủ pháp thành Tiểu đại sơn cầm nã thủ pháp để đối phó với kim cương xử của Quán Bát Phương.

Quán Bát Phương gạt phải đỡ trái, khó mà ứng phó. Đột nhiên Tả Khâu Siêu Nhiên bỗng đổi chiêu thức, sử dụng Võ Đương phân các pháp huyết cầm nã thủ, nhảy vọt lên, bắt lấy cổ Quán Bát Phương.

Quán Bát Phương cả kinh, xoay tay quét ngang kim cương xử đánh ra.

Tả Khâu Siêu Nhiên chột búng người nhảy ra xa.

Chát một tiếng, Quán Bát Phương không kịp thu thế, đánh thẳng một xử vào giữa ngực mình, máu tươi bắn ra.

Mặt khác, cổ hắn đã bị Tả Khâu Siêu Nhiên vặn trật khớp, vì thế mặt quay ra sau, tai hướng ra trước, cực kỳ thống khổ, gằm thét giãy dựa điên cuồng.

Tiêu Thu thủy thờ dài một tiếng nói:

- Kẻ này tuy làm nhiều chuyện xấu nhưng cũng cho hắn lên đường

đi.

Nói đoạn, đâm ra một kiếm, xuyên thủng ngực Quán Bát Phương, tên này bấy giờ mới yên lặng.

Tả Khâu Siêu Nhiên chậm rãi nói:

- Kẻ này thích nhất là gian dâm thiếu nữ, nghĩ xem, thân thể to lớn khổng lồ của hắn, dùng trên người các cô gái thì là nỗi khổ bức nào.

Tiêu Thu Thủy trầm mặc.

Đám đại hán trong ngân trang vừa thấy thế bại đã sớm chạy trốn mất sạch, chỉ còn lại tên chưởng quỹ bị đánh thành thương, Đường Nhu hỏi:

- Là ai giết mấy người A Vượng thúc?

Tên chưởng quỹ đầy vẻ sợ hãi nhưng lại ngậm chặt miệng, không dám trả lời. Đặng Ngọc Hàm cúi người xuống, gằn từng chữ một:

- Là ai giết mấy người A Vượng thúc?

Gã chưởng quỹ bật thốt lên:

- Là Hung Thủ.

Hung Thủ trong phân đà Kim Tiền ngân trang của Quyền Lực bang là người chuyên giết những kẻ không chịu nghe lời.

Đương nhiên cũng giết cả những người dám đối kháng với bọn chúng

Vô Hình ra tay bí mật khó phòng, nhưng trong bốn người này, nói đến võ công cao thì phải là Hung Thủ.

Hung Thủ đang ở đâu?

Tên chương quỹ lắc đầu nói không biết.

Nhìn vẻ mặt hẩn, bất kỳ ai cũng biết hẩn đang nói thật.

Bởi vì hẩn đơn giản là đỡ sợ Đặng Ngọc Hàm muốn chết rồi.

Nhất là thanh kiếm bên hông Đặng Ngọc Hàm.

Nhìn thấy thanh kiếm đó, hẩn không thể không nói thật.

Đặng Ngọc Hàm lại hỏi:

- Thiết oản thần ma Phó Thiên Nghĩa đang ở đâu?

Chương quỹ lắc đầu, liếm đôi môi khô khốc, nói:

- Tôi không biết, Trình lão, Quán đại gia cũng đều không biết. Mỗi lần đều là Phó lão gia sai Vô Hình tới thông báo cho bọn họ, gặp ở đâu, gặp lúc nào.

Đặng Ngọc Hàm hỏi:

- Vậy Vô Hình là ai?

Chương quỹ lắc đầu quày quạy, nói:

- Tôi không biết, mỗi lần hẩn tới đều mang hình dạng khác nhau, lúc nam lúc nữ, lúc già lúc trẻ...

Đi ra khỏi Kim Tiền ngân trang, tâm hình bốn người đều không được thoải mái chút nào.

Kim Tiền ngân trang đã đập rồi, nhưng kẻ chủ trì sau lưng ngân trang, Thiết oản thần ma, thì lại không biết đang nơi nào.

Còn cả Hung Thủ lúc nào cũng có thể giết người, lúc nào cũng có thể ẩn nấp ngay bên cạnh.

Cùng với Vô Hình thoát ẩn thoát hiện, khiến người ta không biết đâu mà phòng bị.

- Chúng ta tới tìm một người.

Tiêu Thu Thủy hỏi:

- Ai?

Tả Khâu Siêu Nhiên đáp:

- Hà Côn.

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy lập tức sáng lên.

Hà Côn là người bản địa, hơn nữa cũng ăn chén cơm lục phiến môn suốt mười mấy năm, muốn điều tra người tự nhiên là tiện lợi hơn nhiều, ít nhất thì tư liệu cũng nhiều hơn người khác một chút, nói không chừng sẽ có thể tìm thấy Hung Thủ hoặc Vô Hình.

Đặng Ngọc Hàm chọt lên tiếng:

- Muốn tìm Hà Côn, trước tiên phải làm một việc.

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì?

Đặng Ngọc Hàm đáp:

- Kiếm cái gì bỏ bụng, tôi đói muốn chết rồi.

Tiếng của Đường Nhu nhỏ như muỗi kêu:

- Tôi cũng vậy.

Anh hùng hiệp sỹ thì cũng phải ăn cơm, không những phải ăn cơm mà còn phải kiếm tiền, đồng thời còn có khả năng bị tiêu chảy, bị thất tình.

Nhưng bình thường người ta xem tiểu thuyết truyền kỳ mãi quen rồi, cứ nghĩ rằng anh hùng hiệp sỹ, đàm thảo măng long xà trên giang hồ không hề biết đói, cho dù có đói thì cũng chỉ uống rượu là đủ, hơn nữa còn không sinh bệnh, bạc tiêu hoài không hết, thường xuyên có mỹ nữ nhung nhớ thương yêu.... Nếu thật sự là như vậy thì những kẻ đó chẳng còn người nữa rồi, mà là thần ở xa xôi không thể với tới.

Chúng ta là người, muốn xem câu chuyện có tính người, không ai muốn nghe thần thoại không chút nhân tình.

Mấy người Tiêu Thu Thủy có thể coi là tốt hơn người giang hồ bình thường, bởi vì họ vốn xuất thân thế gia.

Cho nên họ có thể mang bạc trong người, hỏi người đi đường, tất cả đều chỉ họ đến Trích Tiên lâu.

Trích Tiên lâu nghe đồn là nơi Lý Thái Bạch say rượu chết nhưng Lý Trích Tiên có tới trấn Tỳ Quy hay không thì chẳng ai biết cả.

Người dân trấn Tỳ Quy đều nói là có, bởi vì Khuất đại phu sinh ra ở đây, cho nên thi tiên Lý Bạch đương nhiên là phải từng lưu lại ở đây, uống chén rượu nơi này.

Không cần biết có phải thật hay không, Trích Tiên lâu quả thực là phi thường cổ phác, cũng rất thanh nhã, chỗ ngồi rộng mở, có thể nhìn khắp toàn trấn cùng thế dựa núi ôm sông phía sau, Trường Giang cuộn trào, đầy phong vị nhẹ nhàng mà khoan khoái.

Mấy người Tiêu Thu Thủy đi lên lầu, chọn một bàn ở cạnh cửa sổ ngồi xuống, gọi mấy món ăn rồi bắt đầu nói chuyện phiếm.

Họ cũng không gọi rượu, trong những câu truyện truyền kỳ anh hùng đều uống rượu như uống nước, nhưng mấy vị này của chúng ta thì lại sợ nhất là uống rượu, họ cảm thấy rượu vừa đắng vừa nhạt, cái gì hay không uống, tội gì lại cứ phải uống rượu?

Chỗ ngồi trên lầu rất nhiều nhưng do đang buổi chiều, chưa tới hoàng hôn nên khách khứa rất ít, đa số là khách qua đường nghỉ trọ, ở đây uống rượu giải sầu.

Đang có ba bàn có người, một bàn là ba đại hán, một bàn là một ông lão, bàn còn lại là một thanh niên, trên bàn họ đều có rượu.

Nhưng người thanh niên uống rượu còn nhiều hơn cả bốn người của hai bàn kia cộng lại.

Đường Nhu thấy vậy hạ giọng hỏi:

- Rượu uống ngon không?

Tiêu Thu Thủy vốn muốn ra về anh hùng, trong bốn người ở đây hẳn là cơ trí nhất nhưng chung quy vẫn lắc đầu.

Đường Nhu lẩm bẩm nói:

- Kỳ lạ, A Cương thích uống rượu, A Bằng cũng vậy.

Tiêu Thu Thủy nghe vậy cũng không khỏi nhướn lông mày.

Đường Cương là cao thủ Đường môn, nổi tiếng thiên hạ.

Đường Bằng là anh tài Đường môn, kết nghĩa khắp võ lâm!

Bọn họ chẳng hề có chút mềm mỏng nào giống như Đường Nhu.

Tiêu Thu Thủy một mặt nói chuyện với Đường Nhu, một mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, xuống dưới đường.

Xe chạy, người đi, dần dần trở nên đông đúc.

Đã sắp tới hoàng hôn!

Tiêu Thu Thủy đột nhiên nhíu mày.

Ở phía dưới lầu, trên đường hiển nhiên là đang có tranh cãi.

Trên lầu lúc này đang rất ồn ào náo nhiệt, Tiêu Thu Thủy nhất thời không thể nào nghe rõ được.

Đường Nhu thì đang lẩm bẩm tự nói, Tả Khâu Siêu Nhiên và Đặng Ngọc Hàm thì đang thảo luận sôi nổi.

Tiêu Thu Thủy từ trên cửa sổ nhìn xuống, chỉ thấy trên đường có một ông lão hát rong, khi đi qua một căn phủ đệ liền có một con chó đen to lớn chạy ra chực cắn, ông lão sợ hãi ngã nhào xuống đất, đồ đạc trên người cũng rơi vãi lung tung.

Con chó lại nhảy tới muốn cắn, ông lão cuống quýt nhặt một cục đá lên ném lại, con chó bị ném trúng, kêu oảng lên một tiếng, lập tức lùi về nhưng vẫn nhe răng cúi đầu, không cắn không thôi, có điều cũng không dám xông lên nữa.

Ông lão tập tễnh bò dậy nhưng cách cửa phủ đệ đã “xịch” một tiếng, mở ra, một người trang phục như thiếu gia công tử cùng hai tên gia đình chạy tới, bộ dạng giống như đang ăn uống:

- Kẻ nào vừa đánh chó của ta? Con mẹ nó, muốn chết à?

Ông lão đang muốn giải thích, một tên gia đình đã bước tới đẩy lão ngã xuống đất, tên công tử thúc dục con chó xông đến cắn.

Lúc này trên đường có một đám đông vây quanh, ai nấy nghiêng răng nghiêng lợi nhưng đều không dám bước ra, dường như là sợ hãi thân phận gã công tử kia!

Tiêu Thu Thủy thầm nghĩ trong lòng:

“Đám người quan cao quyền quý này tại sao đều chẳng chịu làm việc, chỉ biết áp bức dân lành, cứ như thế này, nặng thì nhà tan, nặng thì nước mất, ôi!”

Bấy giờ con chó được chủ chân ủng hộ, gầm lên, nhe nanh múa vuốt xông tới, Tiêu Thu Thủy thở dài một tiếng, hai tay bắt lấy một chiếc dũa, nhắm chuẩn vào con chó, ngón trỏ ngón cái tay trái nắm vào thân dũa, tay phải vỗ ra là sẽ lập tức phóng đi...

Lúc này Đường Nhu đang lẩm bẩm nói:

- Mấy ngày nay tôi cảm thấy trong lòng thật không yên. Vạn nhất xảy ra chuyện gì, cậu thay tôi nói với Bằng ca, bảo huynh ấy đừng luyện “Tử mẫu li hồn phiến” nữa, thực quá hại người...

Tả Khâu Siêu Nhiên cùng Đặng Ngọc Hàm thì đồng loạt đứng lên, do ông lão kia và ba gã đại hán đều uống đến choáng váng đầu óc, không ngờ lại bắt đầu chửi bới nhau, ba gã đại hán lại vàng bỏ chỗ đứng dậy, muốn đánh ông lão...

Những chuyện thế này, Tả Khâu Siêu Nhiên và Đặng Ngọc Hàm tự nhiên là không thể không quản...

Đúng vào lúc sức chú ý của Tiêu Thu Thủy đang tập trung xuống dưới lầu, chuẩn bị phóng chiếc đĩa ra, đúng lúc Đường Nhu đang chìm vào trong tâm sự, đúng lúc trên lầu đang rối tinh rối mù, đúng lúc Tả Khâu Siêu Nhiên và Đặng Ngọc Hàm đang định bước tới khuyên can...

Hoàng hôn đã tới.

Gã thiếu niên uống rượu đột nhiên vút chén rút kiếm, vọt bàn nhảy lên, kiếm như linh xà đâm thẳng vào sau tim Tiêu Thu Thủy!

Nhát kiếm này, mũi kiếm còn nhanh hơn cả kiếm phong!

Nhưng đó lại đúng là lúc Tiêu Thu Thủy đang giơ tay chuẩn bị bắn chiếc đĩa ra.

Thiếu niên vụt thấy Tiêu Thu Thủy giơ tay lên, không khỏi cả kinh, thoáng nghiêng người, thế kiếm cũng hơi bị kìm hãm, kiếm phong đã

bắn tới trước mũi kiếm!

Tiêu Thu Thủy đột nhiên cảm giác được hơi gió, hấn lập tức nhảy tới trước.

Cú nhảy này hấn đã dốc toàn lực, lao ra ngoài cửa sổ.

Nhưng kiếm phong vẫn cắt ra một vên thương dài bốn tấc trên lưng hấn!

Tiêu Thu Thủy bay ra ngoài cửa sổ, hai tay bắt lấy song cửa.

Thiếu niên một chiêu thất thủ, giơ kiếm đâm tiếp!

Tiêu Thu Thủy đã vung tay, bắn chiếc đũa ra!

Thiếu niên lại chém ra một kiếm, cắt rời chiếc đũa, lao tới gần xuất kiếm!

Nhưng lúc này Đường Nhu đã ra tay!

Đường Nhu vừa giơ tay, thiếu niên đã lập tức bay lên!

Chỉ nghe “phập” một tiếng, một cây phi đao bắn trúng vào cột chống!

Gã thiếu niên này không ngờ lại tránh được ám khí của Đường Nhu!

Thiếu niên thấy không thể đắc thủ, trong lúc bay lên đã lao về phía cửa sổ đối diện.

Nhưng lại nghe “vù” một cái, một người vượt qua đầu hấn, hạ xuống trước cửa.

Thiếu niên định thần nhìn lại, hóa ra là Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy hai tay bắt lấy song cửa, dùng sức giật mạnh, bắn vọt lên trước, chặn mất đường chạy của thiếu niên.

Thiếu niên ánh mắt chớp động nhưng bấy giờ Tả Khâu Siêu Nhiên đã chắn trước cầu thang, Đường Nhu trấn sau lưng hắn.

Thiếu niên hít sâu một hơi, cả người thả lỏng xuống, lại đứng yên bất động.

Đặng Ngọc Hàm ở phía bên kia đã từ từ tháo trường kiếm xuống, đối mặt với ba gã đại hán và một ông lão.

Bốn người này cũng chậm rãi rút vũ khí.

Tiêu Thu Thủy sờ sờ vết kiếm sau lưng, cười khổ hỏi:

- Người là Hung Thủ?

Thiếu niên kia gật đầu.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Kiếm của ngươi rất nhanh !

Thiếu niên thản nhiên đáp:

- Thân thủ ngươi rất nhanh!

Tiêu Thu Thủy nói:

- Nếu không phải đúng lúc tay ta cử động, kiếm ngươi liền mạch lưu

loát, ta sẽ chết chắc.

Thiếu niên nói:

- Vận khí ngươi rất tốt.

Tiêu Thu Thủy:

- Nếu trong bốn người, người đã chọn trúng ta thì ta với người đấu một trận sinh tử đi.

Thiếu niên bình thản nói:

- Bốn đánh một cũng được, không cần khách khí!

Sắc mặt thiếu niên trong nháy mắt chợt biến thành màu xanh, hay tay cũng nổi gân xanh cuồn cuộn.

Tiêu Thu Thủy nhìn Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Tả Khâu, dưới lầu có người bắt nạt một ông lão, cậu xuống giải quyết đi.

Tả Khâu Siêu Nhiên ừm một tiếng, phi thân xuống lầu.

Tiêu Thu Thủy tới tận lúc này vẫn quan tâm tới an nguy của ông lão hát rong dưới kia, nếu không quan tâm thì Tiêu Thu Thủy sẽ không ra tay, nếu như hắn không ra tay thì sợ rằng vừa rồi đã phải mất mạng.

Tiêu Thu Thủy nhờ Tả Khâu Siêu Nhiên đi hỗ trợ chứ không nhờ Đặng Ngọc Hàm hay Đường Nhu.

Kiểm của Đặng Ngọc Hàm, sát khí quá nặng, ám khí của Đường

Nhu, một khi bắn ra, sống chết là chuyện chính hấn cũng không chắc chắn được.

Xử lý loại chuyện này, người tốt nhất đương nhiên là Tả Khâu Siêu Nhiên và đại tiểu cầm nã thủ của hấn.

Đặng Ngọc Hàm chậm rãi rút kiếm, dùng sức nắm chặt chuôi kiếm, đột nhiên cao giọng quát lớn:

- Mà kịch của các ngươi diễn xong rồi, còn không mau đi!

Bốn người kia đưa mắt nhìn nhau, đều ngây ngốc.

Đặng Ngọc Hàm cả giận, nói:

- Ta không muốn giết các ngươi, còn không cút mau!

Bốn người nắm chặt vũ khí, không biết phải làm thế nào.

Thiếu niên kia bỗng lên tiếng:

- Các ngươi đi đi! Các ngươi không phải đối thủ của hấn!

Bốn người hạ giọng nói mấy câu, cuối cùng khom người chào thiếu niên rồi nhanh chóng chạy xuống dưới lầu, biến mất trong đám người.

Thiếu niên lạnh lùng nhìn bọn họ biến mất xong, bấy giờ mới nói:

- Bắt đầu được rồi.

Tiêu Thu Thủy từ từ rút trường kiếm, giống như một luồng nước thu, cười nói:

- Đúng vậy.

Thiếu niên đột nhiên ném kiếm xuống đất, cúi người phóng tới, vừa ra tay đã là Thiếu Lâm hổ trảo.

Tiêu Thu Thủy cầm kiếm xuống đấy, hai chỉ như sắt, đâm ngược lại!

Mọi người đều không ngờ được, hai vị đại kiếm thủ vừa mới ra tay lại sử dụng quyền cước chứ không dùng kiếm!

Hổ trảo công của thiếu niên trầm mãnh, uy lực, hoàn toàn tương phản với thân thể, tuổi tác của hắn, mỗi đòn xuất ra cẩn thận chắc chắn, nhưng lại có uy thế tan bia vỡ đá!

Tiên Nhân chỉ của Tiêu Thu Thủy là kỳ kỹ phái Tung Sơn. Cổ Thâm thiền sư của Tung Sơn vốn không vừa mắt với tăng nhân Thiếu Lâm vì thế sáng tạo ra Tiên Nhân chỉ, tự xưng “Nhất chỉ phá thập nhị kỹ”, ngụ ý là chỉ cần học được Tiên Nhân chỉ thì chẳng cần sợ môn nào trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm cả.

Cổ Thâm thiền sư thực có kỳ danh, hành sự cổ quái nhưng lại mười phần thân thiết với Tiêu Tây Lâu. Cổ Thâm thiền sư từng truyền ba chiêu trong bảy mươi hai chiêu Tiên Nhân chỉ cho Tiêu Tây Lâu, Tiêu Tây Lâu phí mất bảy năm mới có thể tinh thông, lại truyền cho ba người con, Tiêu Thu Thủy từ nhỏ thông minh đỉnh ngộ, học mất một năm đã thông được một chỉ, nửa chiêu.

Một chỉ nửa chiêu này khi sử dụng thì thiên biến vạn hóa, khó lòng phòng bị, chỉ trong nháy mắt hai người đã giao đấu hai mươi bảy chiêu, Tiêu Thu Thủy mỗi chiêu một chỉ, thiếu niên kia không ngờ lại không chiếm được nửa phần tiện nghi.

Qua được ba mươi chiêu, Tiêu Thu Thủy dần cảm thấy chỉ pháp của mình bị chế ngự, chiêu thức không thi triển ra được, mà Hồ trảo công của thiếu niên thì lại càng chiến càng trầm mãnh. Tiêu Thu Thủy hô nhẹ một tiếng, lật chưởng tung cước, giống như hoa bay lá rụng, chính là Phi như chưởng trong chưởng kiếm nhị tuyệt của nhà họ Tiêu!

Chỉ thấy trên lầu lấp loáng bóng người, tiếng tay áo phát lên vùn vụt, thiếu niên ra đòn sát phạt, uy mãnh trầm ổn, nhưng Tiêu Thu Thủy lúc nhanh nhẹn linh hoạt, bóng tay rục rỡ, hai chưởng thủy chung không rời khỏi bảy mươi hai điểm yếu hại trên người thiếu niên.

Lại qua thời gian uống cạn một chén trà, thân pháp của Tiêu Thu Thủy theo ánh hoàng hôn đang tắt mà từ từ chậm lại, dần dần tiếng hồ trảo của thiếu niên rít lên âm âm, càng lúc càng mạnh, càng lúc càng áp bức.

Lúc này bên cửa sổ lóe lên một bóng người, Tả Khâu Siêu Nhiên đã nhẹ nhàng đáp xuống.

Đặng Ngọc Hàm bỗng nói:

- Lão đại mệt rồi.

Đường Nhu hỏi:

- Thiếu niên kia bao nhiêu tuổi?

Tả Khâu Siêu Nhiên quan sát một lúc rồi đáp:

- Mười bảy, mười tám tuổi.

Đường Nhu gật gật đầu:

- Vậy hẳn ít nhất cũng phải luyện Hồ trảo công được bảy, tám năm

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Hồ trảo công của Thiếu Lâm bị hắn sử thành sát phạt như vậy, chỉ sợ không phải Phật môn chính tông.

Đặng Ngọc Hàm chợt nói:

- Tôi nghe nói có một Thiên ma trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma của Quyền Lực bang là cao tăng phản nghịch của Thiếu Lâm.

Đường Nhu hỏi:

- Cậu đang nói ai?

Đặng Ngọc Hàm đáp:

- Ma tăng Huyết Ảnh đại sư.

Đường Nhu nói:

- Vậy thiếu niên này...

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Chỉ sợ là truyền nhân của Huyết Ảnh đại sư.

Ba người đối thoại được mấy câu, Tiêu Thu Thủy đã lại vọt nhảy lên, xuất chưởng nhanh chậm phiêu hốt, không mang một tiếng gió nào, Tả Khâu Siêu Nhiên thất thanh:

- Âm nhu miên chương của lão đại tiến bộ thật nhanh!

Mẹ của Tiêu Thu Thủy, Tôn Tuệ San chính là con gái duy nhất của một trong thập đại danh kiếm đương thời, Thập tự tuệ kiếm Tôn Thiên Đình, Âm nhu miên chương của Tôn Thiên Đình là Hoa Sơn nhất tuyệt, cũng là môn chương công đứng đầu nhu môn chính tông hiện nay

Bộ Âm nhu miên chương này thi triển ra vừa khéo khắc chế Hổ trảo công của thiếu niên. Tiêu Thu Thủy liên tiếp đổi ba loại kỳ kỹ, nhưng thiếu niên thì từ đầu đến cuối chỉ dùng Hổ trảo công, không hề thay đổi chút nào.

Phải biết rằng Thiếu Lâm Hổ trảo mặc dù không phải kỳ thuật gì, nhưng một loại võ công có thể truyền bá rộng rãi khắp thiên hạ như vậy, trong đó tất phải có điểm huyền ảo dùng mãi không hết, có biến hóa xuất mãi không tận. Thiếu niên những loại võ công khác cũng không thông hiểu nhưng lại chuyên tâm nhất trí vào một loại, dốc sức nghiên cứu, lấy Hổ trảo công đối địch Tiêu Thu Thủy, vừa qua trăm chiêu, Âm nhu miên chương lại bị áp dưới Hổ trảo, dần dần chỉ thấy bóng trảo đầy trời, tiếng phi trảo phá không, chẳng còn thấy Tiêu Thu Thủy phản kích nữa, phảng phất như trên lầu chỉ còn một mình thiếu niên đang động võ.

Người xem chỉ cảm thấy áp lực như bóng hoàng hôn, càng lúc càng nặng, hô hấp cũng càng lúc càng dồn dập, đều vì Tiêu Thu Thủy mà toát mồ hôi.

Đường Nhu không nhịn được, nói:

- Lão đại sắp thua rồi.

Tả Khâu Siêu Nhiên đáp:

- Chưa chắc.

Đặng Ngọc Hàm nói:

- Lão đại đáng ra nên dùng kiếm.

Đúng lúc đó, chiếc cốc đột nhiên thay đổi.

Tiếng Hồ trào lảng không của thiếu niên dần dần không còn được sắc bén như trước nữa.

Hơn nữa tiến độ công thủ cũng từ từ không còn nghiêm mật, không còn sát phát như trước nữa.

Thậm chí đến cả hô hấp cũng trở nên nặng nề, dồn dập.

Hiển nhiên, nội lực của hắn không đủ.

Thiếu niên mặc dù tận lực khổ luyện Hồ trào công, nhưng Hồ trào công vốn xuất phát từ Thiếu Lâm, nếu không có khí công nội lực của tăng nhân Thiếu Lâm cùng mấy chục tu luyện khổ hạnh thì sao có thể sử dụng Hồ trào công lâu dài?

Ngược lại, Tiên Nhân chỉ, Phi như chưởng, Âm nhu miên chưởng của Tiêu Thu Thủy thì một là đánh bất ngờ, hai là lực đạo nhẹ, ba là mượn lực đánh lực, là võ công tiêu hao thể lực cực ít, vì thế lại có thể kéo dài.

Nội lực thiếu niên giảm sút đi, Hồ trào dần trở nên bế tắc, tấn công không hạ được Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy từ từ biến thủ thành công, đột nhiên chiêu thức biến đổi, không ngờ lại là Thiết tuyến

quyền pháp chí cương chí cấp!

Thiết tuyến quyền pháp là một bộ quyền pháp con trưởng nhà họ Tiêu Tiêu Dịch Nhân tự sáng tạo ra, hoàn toàn khác biệt với nhu kinh khoái lực thông thường của Tiêu gia, chiêu sau nhanh hơn chiêu trước, chưa xuất quyền đã phát lực, lực chưa tới kinh đã sinh, là quyền pháp chí cương chí liệt!

Tiêu Thu Thủy chờ đến tận lúc này mới sử dụng Thiết tuyến quyền pháp, Hồ trào quyền của thiếu niên kia đã là nỏ mạnh hết đã, dần dần chỉ có thể chống đỡ, không còn sức phản công nữa.

Qua thêm bốn mươi chiêu, đôi tay như tên bắn của Tiêu Thu Thủy lại đột ngột biến đổi, một chiêu Mãnh hổ hạ sơn đánh xuống, thiếu niên vội vàng ra chiêu Song hổ phách môn chặn lại, Tiêu thu thủy chuyển người ra chiêu Ngạ hổ cầm dương, thiếu niên liên tiếp lùi lại bảy bước, “roạt” một tiếng, vạt áo đã bị xé rách, trên vai lưu lại năm vết hổ cào.

Hai chiêu này của Tiêu Thu Thủy chính là Hồ trào chính tông của Thiếu Lâm, không phải được danh sư chỉ điểm, chỉ là Tiêu Thu Thủy trời sinh tò mò, lại từ nhỏ thông minh cho nên sử ra cũng giống như khuôn đúc. Sau này khi Tiêu Tây Lâu đại thọ năm mươi tuổi, trong khách khứa tới chúc mừng có người ở núi Cố Quân, là đệ tử tục gia Thiếu Lâm, ra nhà sau tập võ bị Tiêu Thu Thủy nhìn lên được, liền để hẳn học thành có đường có lối, chỉnh chu bài bản. Hai chiêu này sử ra khi thiếu niên lực cạn chiêu hết lập tức khiến hắn bị trúng đòn.

Chỉ nghe Tiêu Thu Thủy cười nói:

- Hai chiêu Hồ trào này của ta thế nào?

Thiếu niên cười lạnh đáp:

- Tất cả.

Vừa mới dứt lời hấn đã rút phất kiếm lên, nhanh chóng đâm tới!

Tiêu Thu Thủy cả kinh, lăn người tránh qua một kiếm, rút kiếm mình lên, đâm chéo ra một kiếm. Đinh một tiếng, hai kiếm giao kích.

Hai người cùng hừ lạnh, kiếm trong tay tăng tốc. Lúc này sắc trời dần tối, hai người kiếm quang huy động, khiến cho cả tầng lầu sáng bừng lên vẻ sát phạt.

Hai người một công một thủ, một tiến một lui, càng đánh càng nhanh, kiếm qua kiếm lại cực kỳ đẹp mắt. Đường Nhu xem đến lông mày nhíu chặt, Tả Khâu Siêu Nhiên âm thầm lo lắng, chỉ có Đặng Ngọc Hàm cứ vừa vừa xem vừa hô “đáng tiếc”, giống như đang tiếc nuối người cầm kiếm không phải là hấn mà là người khác vậy.

Thiếu niên xuất kiếm tàn độc, kiếm pháp Tiêu Thu thủy phiêu hốt, vừa lực, hai người trao đổi hơn trăm kiếm, không ngờ vẫn không phân cao thấp.

Thiếu niên đột nhiên hét lớn một tiếng, quát:

- Xem tuyệt chiêu của ta!

Vụt bắn kiếm khỏi tay, kiếm bay cực nhanh, không gì bì nổi. Mọi người không khỏi kêu lên thất thanh, Tiêu Thu Thủy chột đánh vỡ kiếm ra, vừa khéo tiếp trụ một kiếm, thanh kiếm cắm tuột vào vỏ.

Hóa ra khi thiếu niên sử kiếm, trong tay đã không có vỏ, còn vỏ kiếm của Tiêu Thu Thủy thì vẫn đang đeo bên hông.

Chỉ nghe Tiêu Thu Thủy quát lớn:

- Đáp lễ tuyệt chiêu của ngươi.

Đột nhiên thân kiếm vỡ vụn, giống như mưa hoa. Mảnh kiếm bắn ra, thiếu niên không kịp chuẩn bị, chỉ đánh hạ được một nửa, nửa còn lại bắn trúng hết vào trên người, trên mặt hắn, thiếu niên lùi liền bảy tám bước, dựa lưng vào cột tuột người xuống.

Tả Khâu Siêu Nhiên buột miệng kêu lên:

- Hay cho chiêu Mãn thiên hoa vũ của Hoán Hoa kiếm phái.

Thiếu niên kia ngã xuống, Tiêu Thu Thủy lập tức không để ý gì hết, vội vàng lao tới đỡ lấy, miệng thở hồng hộc.

Hóa ra hai người chiến đấu đã lâu, từ chưởng đến kiếm, đã vô cùng mệt mỏi, vừa rồi kiếm phong che lấp tiếng thở dốc nên mọi người mới đều phong phát hiện ra.

Tiêu Thu Thủy nâng thiếu niên dậy, trên người thiếu niên đầy vết máu, thở dốc nói:

- Kiếm... Kiếm pháp hay!

Tiêu Thu Thủy thống hận nói:

- Ta hại ngươi rồi, ta hại ngươi rồi.

Thiếu niên kia lại lộ ra một tia mỉm cười, nói:

- Không sao cả. Ta chết... Tâm phục.

Tiêu Thủy vẫn lặp lại:

- Ta hại ngươi rồi!

Thiếu niên hỏi:

- Tuyệt chiêu như vậy, ngươi tổng cộng có mấy... chiêu?

Tiêu Thu Thủy thở dài nói:

- Ba chiêu. Nhưng một khi sử ra, sống chết ta cũng không khống chế được.

Thiếu niên nghi hoặc hỏi:

- Vừa rồi... chỉ là ... một trong... số đó?

Tiêu Thu Thủy gật đầu nói:

- Ta đánh đến gấp, không nhịn được nữa.

Thiếu niên cười thâm đáp:

- Ta cũng dùng mất, có điều chỉ có một chiêu.

Tiêu Thu thủy an ủi nói:

- Chiêu đó của ngươi, ta thiếu chút nữa là không tránh được!

Thiếu niên quật cười nói:

- Đúng... Vận khí ngươi rất tốt.

Đột nhiên thân thể hắn cứng lại, mồ hôi đổ ầm ầm, cắn răng cố gắng chịu đựng một chốc, nói:

- Ta chết trên tay ngươi, không có gì oán thán. Ngươi có gì muốn hỏi ta không?

Tiêu Thu Thủy giọng hối hận, đáp:

- Không, không, ngươi không cần nói gì cả, ngươi không cần nói gì cả.

Thiếu niên cười thảm nói:

- Không, là ta nguyện ý trả lời ngươi. Ta cả đời làm Hung Thủ, không thể không lệnh của người khác mà giết người, giết đến chính mình cũng... Cũng chai lì rồi. Không biết... Không biết... có bao nhiêu người... cũng... cũng giống như ta, ai....

Tiêu Thu Thủy vội vàng nói:

- Chỉ cần ngươi có quyết tâm thay đổi là nhất định có thể thay đổi.

Thiếu niên lắc lắc đầu nói:

- Quyền Lực bang nào có, nào có dễ dàng... A... Ta không xong rồi... Ta cho ngươi biết... Thiết oán thán ma... Hiện tại đang ở Cự thạch hành than... Chờ tin... Chờ tin giết người... của... ta...

Hắn bỗng thở gấp một chập, Tả Khâu Siêu Nhiên tiến lên một bước, lớn tiếng hỏi:

- Ai là Vô Hình?

Thiếu niên hai mắt trợn trừng, đã tuyệt khí.

Tiêu Thu Thủy ngây ngốc hồi lâu, thật lâu sau mới từ từ buông tay, đặt thiếu niên nằm xuống đất. Hấn và Hung Thủ liên tiếp so tài, vì thế mà sinh ý anh hùng trọng anh hùng.

Tiêu Thu thủy chậm rãi đứng dậy, giờ mới biết hoàng hồn đã hoàn toàn phủ xuống, hấn nắm chặt tay, nói:

- Ta dốc hết sức cả đời này, phá tan Quyền Lực bang!

Trên trời một tia chớp dài như rắn xẹt ngang, một tiếng sấm vang dội, đó là một đêm...

Cường phong bão vũ!

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Quyển 1 - Chương 4: Thiết oản thần ma

- Cự thạch hoành than (đá lớn chắn ngang sông) là ở chỗ nào?
- Tìm người hỏi thử.
- Không, để tránh đánh cỏ động rắn, chúng ta nhờ người quen dẫn đường.
- Ai?
- Bộ đầu Hà Côn.

Mây đen mịt mù, mặc dù sắc trời u ám nhưng vẫn có thể cảm nhận được, mây gió trên trời nhanh chóng di chuyển, thỉnh thoảng lại có một tia chớp sáng lóe lên, chiếu rọi cả khung trời hỗn loạn.

Giữa cảnh tượng gió thổi mây bay, mấy người Tiêu Thu Thủy gõ cửa nhà Hà Côn.

Cánh cửa “xịch” một tiếng, mở ra, Hà Côn người quần băng vải, hiển nhiên là vết thương vẫn chưa hồi phục nhưng không hổ là người công phu thuần thực, tinh thần lại có chút tráng kiện.

- Chư vị mưa gió tới gặp, không biết là...
- Người biết “Cự thạch hoành than là” chỗ nào không?
- Biết.

- Thiết oản thần ma giờ đang ở đó.

Hà Côn giật mình, cuối cùng cúi người ra sau cửa cầm lấy một chiếc ô bọc vải dầu.

- Được, tôi đưa các vị đi.

“Đoàng” một tiếng, lại một tia sét bùng lên, gió thổi cuồn cuộn, cảm giác áp bức như hít thở không thông, tiếp đó mưa lớn trút xuống âm ầm. Bắt đầu là tí tách một vài giọt, tiếp theo liền vừa nhanh, vừa mạnh lại vừa dày đặc, giống như những viên đá lớn vô tình đánh xuống mặt đất.

Mưa lớn.

Cuồn phong.

Đá lớn chắn ngang sông.

Bãi đá giữa bến sông.

Nơi này không ngờ lại chính là Cửu long môn giang.

Vị trí vừa phóng thuyền cứu người, mạo hiểm sinh tử buổi sáng nay.

Trên tảng đá lớn, không ngờ lại có một ông lão đang thả câu giữa mưa gió.

Ông lão này rõ ràng là người áo vải một mình chống thuyền lúc ban sáng.

Ông lão câu cá mây trắng râu bạc, áo vải như thép, ngồi trên tảng đá

lớn giữa sông, sóng nước tuôn trào, cuộn cuộn sục sôi, không chút động đậy, ngay cả ánh mắt cũng không thèm ngược lên:

- Các ngươi tới rồi!

Đặng Ngọc Hàm nói:

- Bọn ta tới rồi.

Thiết oản thần ma bình thản nói:

- Thủ hạ của ta đã chết ba người, các ngươi có thể bù lại.

Tả Khâu Siêu Nhiên lắc đầu:

- Nếu như bọn ta không đồng ý?

Gió thổi âm âm, cái gã uể oải này bây giờ lại giống như một cây cỏ cứng cắm rễ xuống mặt đất, mưa gió thế nào cũng không thể thổi bạt.

Thiết oản thần ma nói:

- Các ngươi sẽ không từ chối chứ?

Đường Nhu bình tĩnh nhẹ nhàng đáp:

- Bọn ta không phải không đồng ý, mà là không bao giờ chấp nhận.

Thiết oản thần ma ngẩng mặt lên trời cười lớn, như sóng nước cuộn trào, quỷ thần gào khóc:

- Các ngươi há là địch thủ của ta?

Ban ngày, giữa Trường Giang nước xiết, một đôi tay sắt chống đỡ họa phượng, nội lực cực mạnh, công phu cực cao, Tiêu Thu Thủy đột nhiên nói:

- Lấy một đánh một, bọn ta không phải đối thủ của ngươi, nhưng lấy bốn đánh một, ngươi tuyệt đối không chiếm được lợi thế.

Thiết oản thần ma sắc mặt trầm xuống, hỏi:

- Ngươi cho rằng ngươi có bốn người sao?

Tiêu Thu Thủy hiên ngang đáp:

- Không phải cho rằng, mà là sự thật

Thiết oản thần ma lại ngồi giữa đá lớn, ngẩng mặt cười to:

- Nếu ta nói các ngươi thiếu mất một người thì sao?

Tiêu Thu Thủy thản nhiên nói:

- Sẽ không thiếu.

Bốn người họ đứng cùng một chỗ, giữa mưa gió, giữa sóng dữ, giữa sấm sét cuồng loạn, trông họ vô cùng anh dũng, không hề sợ hãi, một lòng sinh tử đồng tâm...

Ánh mắt Thiết oản thần ma cũng lấp loáng, không ngờ lại lóe lên một tia cô độc, nhưng lập tức liền biến thành hung ác, cuồng bạo:

- Tốt! Từ xưa đến nay ám khí Đường gia là khó phòng bị nhất, phế hấn trước!

“Đoàng” một tiếng, sấm sét bùng nổ, trong lòng Đường Nhu chợt thoáng có cảm giác không ổn, vừa nghiêng người tránh qua, một mũi đao nhọn đã xuyên thủng ngực phải hắn.

Đường Nhu nhìn nhìn mũi đao trước ngực mình, trên mặt bỗng xuất hiện một thần sắc rất kỳ quái, đồng thời, hai tay áo hắn đồng loạt phát ra.

Mũi đao đột ngột biến mất.

Đao đã rút ra, đao biến thành ô.

Ô bọc vải dầu.

Chiếc ô mở ra, không ngừng xoáy tròn, người cũng lúi nhanh!

Ám khí bị đánh bật hết, người cũng lúi cực nhanh.

Nhưng giữa tiếng gió rít đầy trời, trăng sao u ám vẫn có một mũi thấu cốt đình bắn trúng chân người đó.

Ám khí Đường môn vẫn là không thể phòng bị.

Nhưng kẻ càng khiến người ta không thể đề phòng này, không ngờ lại là Hà Côn.

Đặng Ngọc Hàm rút bội kiếm ra, khàn giọng quát:

- Người, người chính là Vô Hình.

Hà Côn mỉm cười rất ôn hòa, thậm chí là rất khúm núm:

- Đúng, ta chính là Vô Hình.

Tiếp đó cầm ô, che mưa che gió, phảng phất như một người rất hèn mọn, rất hy vọng tìm được một chỗ che chở.

Nhưng không ai có thể quên, chiếc ô trong tay hắn là một mũi dao sắc đã đâm thủng ngực Đường Nhu.

Thân thể Đường Nhu bắt đầu nhũn ra, hắn từ từ gục xuống đất, cười mà như không phải cười, nói:

- Không ngờ ta lại chết trên tay ngươi.

Vô Hình vội vã nói:

- Ta cũng không ngờ.

Đường Nhu đã sắp ngã ngòai xuống, vẫn nói:

- Ta còn chưa muốn chết.

Vô Hình như rất đồng cảm:

- Ngươi hãy yên nghỉ đi.

Đường Nhu đã quỳ rạp dưới đất, bất quá, giọng nói yếu ớt của hắn vẫn có thể miễn cưỡng nghe được:

- Có điều... ám khí Đường gia có độc, ngươi... Cũng đi cùng ta thôi!

Lần này Vô Hình cười không nổi nữa, bỏ ô xuống, nói:

- Ta biết ngươi là ngoại lệ.

Đường Nhu nói xong câu cuối liền nhắm mắt lại:

- Ta đối với ngươi, cũng là ngoại lệ.

Vô Hình đứng một chốc, sắc mặt cuối cùng cũng biến đổi.

Hắn thậm chí cảm giác thấy, chân hắn bắt đầu phát ngứa, thậm chí bắt đầu tê dại.

Vô Hình khản giọng quát:

- Thuốc giải của ta đâu?

Hắn bây giờ mới phát hiện, Đường Nhu đã không còn phát ra âm thanh gì nữa.

Hắn vội vã xông tới, vứt bỏ cả ô che, cố tìm thuốc giải.

Đặng Ngọc Hàm, Tả Khâu Siêu Nhiên, Tiêu Thu Thủy lập tức muốn lao lên, nhưng Thiết oán thần ma đã vượt qua không trung, dừng phất lại trước mặt họ.

Đúng lúc đó, chợt nghe nghe thấy một tiếng kêu thảm!

Trên mặt Vô Hình bị bắn trúng một nắm kim châm.

Ít nhất cũng có ba trăm mũi châm bạc.

Mặt Vô hình trong chớp mắt đã biến thành tổ ong.

Vô Hình nhảy dựng lên, đưa tay ôm mặt, vừa gào thảm vừa tìm kiếm chiếc ô vải dầu, cuối cùng lại trượt khỏi tảng đá, rơi vào giữa sóng

dữ, thoáng cái đã biến mất!

Thiết oản thần ma ngăn người, Tiêu Thu thủy lập tức nhân cơ hội vọt tới, nâng Đường Nhu dậy, chỉ thấy gã thiếu niên ôn nhu vẫn nhã này vậy mà lại mỉm cười, nói:

- Hấn... Hấn tìm trên người tôi... Không có ai... Không có ai dám đụng vào người Đường gia chưa chết...

Tiêu Thu Thủy thấy hấn y phục nhuộm hồng, khoe miệng vương một tia máu, lòng đau như cắt:

- Đúng thế, đúng...

Đường Nhu yếu ớt nhìn Tiêu Thu Thủy, khó nhọc hỏi:

- Tôi... tôi thật sự sắp chết sao?

Tiêu Thu Thủy không trả lời, mưa gió càng mãnh liệt.

Đường Nhu nhắm mắt lại, bình tĩnh nói:

- Tôi biết... Tôi biết mình thật sự sắp chết rồi...

Bỗng nhiên hấn mỉm cười như một đứa bé:

- Hấn... Hấn còn tưởng ám khí của tôi thật sự có độc... Đường Nhu tôi, ám khí của Đường Nhu từ xưa đến nay chưa bao giờ có độc... Cao thủ ám khí chân chính đều kiêu ngạo... Không cần phải dùng độc...

Đường Nhu vẫn luôn rất kiêu ngạo. Hấn mặc dù không phải người quá nổi tiếng trong Đường môn, võ công cũng không phải là đỉnh

cao, nhưng không nghi ngờ gì, hắn là một người rất có cá tính, rất tự phụ.

Tiêu Thu Thủy rung rung lệ, gật đầu.

Đường Nhu từ từ mở mắt ra, nắm tay Tiêu Thu Thủy, thốt lên một câu cuối cùng:

- Nếu như... Nếu như cậu gặp người nhà tôi... Đường Đại... Cậu thay tôi hỏi hắn... Tại sao Đường gia chúng ta... Không kết thành thiên hạ... Thiên hạ đệ nhất gia... Mà phải để cho Quyền Lực bang.... để đám chuột nhắt đó hoành hành...

Đường Nhu nói tới đây, đầu ngả sang bên, gục vào lòng Tiêu Thu Thủy, không còn nói tiếp được nữa.

Thiết oản thần ma vừa lộ lời, Đường Nhu kịp thời nghiêng người, đao tuy đâm trúng ngực phải, trượt khỏi trái tim... Nhưng lồng ngực vẫn là chỗ yếu hại, Đường Nhu vẫn không thoát khỏi cái chết.

Nhưng câu nói cuối cùng của hắn, chẳng bao lâu sau liền làm giang hồ nổi lên một trường phong ba cừu sát, gió tanh mưa máu.

Mưa gió thê lương.

Tiêu Thu Thủy đặt Đường Nhu xuống, chậm rãi đứng dậy.

Thiết oản thần ma đứng sừng sững giống như một ngọn tháp u tối, to lớn không gì sánh được. Hắn bỗng vung tay, từ sau tảng đá co hai gã đại hãn bước ra, buông tay đứng thẳng, Phó Thiên Nghĩa ném ra một thỏi bạc, nói:

- Đi xuống hạ du vớt Vô Hình lên.

Hai người đưa tay định đón lấy, đột nhiên kiếm quang lóe lên, một thanh kiếm đã đâm trúng thỏi bạc, kéo nó về.

Người xuất kiếm là Tiêu Thu Thủy, kiếm của hắn là kiếm của Hung Thủ để lại trên lầu.

Chỉ nghe Tiêu Thu Thủy lạnh lùng hỏi:

- Người làm gì một nhà Na viên ngoại rồi?

Trên thỏi bạc có khắc một chữ “Na”, họ Na rất ít gặp, cũng rất hiếm người khắc họ mình lên trên vàng bạc, vì làm như vậy rất phí công, hơn nữa khi khắc còn tiêu tốn không ít mảnh vụn vàng bạc, trừ phi là người có hai đặc điểm, một là mới giàu xổi, hai là như thần giữ của mới làm vậy.

Vì thế Tiêu Thu Thủy có ấn tượng rất sâu!

Thiết oản thần ma Phó Thiên Nghĩa cười nói:

- Bọn chúng à, bọn chúng bị ta thịt lâu rồi!

Tiêu Thu Thủy siết chặt tay, chính hắn giao cả nhà Na viên ngoại cho Phó Thiên Nghĩa, mưa gió có lớn hơn nữa cũng không che phủ được sự hối hận trong lòng Tiêu Thu Thủy.

Trong nháy mắt hắn đã hiểu rõ tất cả, hai người A Vượng, ông lão mặt đen là bị Vô Hình, bộ đầu Hà Côn, giết chết. Quyền lực bang để cho Vô Hình thay người lập chút công lao, đổi lại được tình báo có giá trị nhất, mọi người tin tưởng hắn, không nghi ngờ gì chính là tự tìm đường chết.

Hắn cũng đã hiểu, tại sao vừa vào Kim Tiền ngân trang, bên trong đã đã bố trí sẵn mai phục. Nếu không nhờ ám khí của Đường Nhu thì sợ rằng bọn hắn đã phải chôn thân tại đó!

...Bởi vì Vô Hình nắm rõ hành tung của họ như lòng bàn tay.

Lúc này, Tả Khâu Siêu Nhiên hỏi:

- Vậy thì vụ cướp bóc trên Trường Giang hôm nay là thế nào?

Phó Thiên Nghĩa đáp:

- Đám người Chu lão thái gia thường xuyên đối nghịch với Quyền Lực bang bọn ta, vụ Na viên ngoại kia bọn chúng cũng muốn nhúng tay vào, ta chỉ vừa khéo mượn tay các người, trừ khử Trường Giang tam ác.

...Chẳng trách Phó Thiên Nghĩa vừa lên thuyền đã tập kích Tiết Kim Anh và Chiến Kỳ Lực.

Thiết oán thần ma Phó Thiên đứng giữa mưa gió bão bùng, giống như một ma thần.

- Được rồi, trước khi chết các người còn gì cần hỏi nữa không?

Đặng Ngọc Hàm đột nhiên nói:

- Hết rồi.

Hắn vừa dứt lời, kiếm trong tay đã bắn vọt ra như chớp, trước khi hai tên đại hán kịp có động tác gì đã một kiếm xuyên thủng yết hầu hai người.

Hải Nam kiếm phái trước nay luôn quý dị tàn độc, một kiếm này cắt đứt hỗ trợ của Thiết oản thần ma.

Sắc mặt Phó Thiên Nghĩa cũng có chút biến đổi.

Trong sát na Đặng Ngọc Hàm xuất kiếm, mũi kiếm của Tiêu Thu Thủy cũng đâm thẳng tới trước mặt Thiết oản thần ma.

Khi kiếm của Tiêu Thu Thủy tới gần trước mặt Thiết oản thần ma thì chợt phân ra ba luồng kiếm hoa.

Ba luồng kiếm hoa xuất hiện rồi mới đâm ra một kiếm.

Trong bóng tối, ba luồng kiếm hoa thật sự quá chói mắt.

Thiết oản thần ma bị ép phải nhắm mắt lại, nhưng hai tay hắn cũng đồng thời đánh ra!

Hai tay chập vào, không ngờ lại có thể cứng rắn bắt lấy mũi kiếm.

Tiêu Thu Thủy vội vàng vận lực, muốn cắt đứt hai tay Thiết oản thần ma.

Nhưng kiếm không cách nào chuyển động!

Hai tay kẻ này giống như được đúc bằng sắt.

Thiết oản thần ma đã đá tới một cước, Tiêu Thu Thủy chỉ có thể buông kiếm lùi ngược trở về!

Trong khoảnh khắc đó, kiếm của Đặng Ngọc Hàm đã đâm ngược về bụng Phó Thiên Nghĩa!

Tả Khâu Siêu Nhiên trái cương cầm nã, phải nhu cầm nã, hai trảo bắt xuống.

Phó Thiên Nghĩa tay trái đánh ra, ngăn cản thế công của Tả Khâu Siêu Nhiên, tay phải vung trảo, không ngờ lại bắt được trường kiếm đâm tới của Đặng Ngọc Hàm.

Lúc này, thanh kiếm Tiêu Thu Thủy vút bỏ liền từ giữa hai tay mở ra của Phó Thiên Nghĩa rơi xuống.

Tiêu Thu Thủy lập tức lao ngược lại, bắt lấy trường kiếm, lại phóng ra ba luồng kiếm hoa, ở giữa kiếm hoa là cú đâm đoạt mạng!

Chiêu này là Mai hoa tam lộng trong Hoán Hoa kiếm pháp.

Cầm nã thủ của Tả Khâu Siêu Nhiên hai tay bắt lấy một tay Phó Thiên Nghĩa nhưng lại như đang vắn sắt thép, không hề suy suyển, mà trường kiếm của Đặng Ngọc Hàm bị giữ cũng không thu về được!

Tiêu Thu Thủy đâm một kiếm, vừa khéo giải nguy cho hai người.

Phó Thiên Nghĩa chỉ có hai bàn tay, không thể chắn được nhất kiếm thứ ba.

Vì thế hắn chỉ có thể buông tay, lùi ngược, hạ xuống bên mép tảng đá lớn.

Tiêu Thu Thủy, Tả Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm đưa mắt nhìn nhau, mới giao thủ một chiêu đã biết đối phương lực tay cực mạnh, võ công thâm hậu, bình sinh hiếm gặp.

Ba người chỉ cảm thấy lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Mưa rơi như lưới phủ, tầm mắt rất mơ hồ.

Đột nhiên lại một luồng điện quang lóe lên, trước khi tiếng sấm phát nổ, ba người đã như tên rời cung, lao thẳng tới.

Trong khoảnh khắc họ đã có quyết định!

Hai tay của Phó Thiên Nghĩa không thể công nhập được.

Chỉ có chế trụ hai tay hắn mới có hy vọng.

Tả Khâu Siêu Nhiên sử dụng Thiểm điện cầm nã thủ.

Hai tay Phó Thiên Nghĩa lập tức đón đỡ hắn.

Thiết oản thần ma muốn trước tiên hủy đi đôi tay Tả Khâu Siêu Nhiên, sau đó mới đối phó với hai kiếm của Tiêu Thu Thủy và Đặng Ngọc Hàm.

Nhưng hắn đã tính sai. Bốn cánh tay quấn lấy nhau, Phó Thiên Nghĩa lập tức cảm thấy áp lực đáng sợ, dù sao thì cầm nã thủ cũng là vũ kỹ khéo léo nhất.

Tả Khâu Siêu Nhiên mặc dù không vịn được tay Phó Thiên Nghĩa, nhưng Phó Thiên Nghĩa cũng không bắt trúng được tay Tả Khâu Siêu Nhiên, bởi vì đôi tay Tả Khâu Siêu Nhiên như rắn lượn, trong nháy mắt đã đổi ba loại cầm nã thủ, trước sau quấn chặt lấy hai tay Phó Thiên Nghĩa.

Lúc này kiếm của Đặng Ngọc Hàm, Tiêu Thu Thủy đã tới nơi. Phó Thiên Nghĩa hét lớn một tiếng, hai tay kéo lên dắt ngược lại, đẩy thẳng Tả Khâu Siêu Nhiên vào hai thanh kiếm.

Nhưng Tả Khâu Siêu Nhiên lại xoay người nhẹ nhàng tránh qua, hai tay giống như dây thừng quấn lấy một cánh tay Phó Thiên Nghĩa.

Đặng Ngọc hàm từ bên phải đâm vào chân trái, Tiêu Thu Thủy từ bên trái đâm vào chân phải.

Phó Thiên Nghĩa quát lên giậm giữ, liên tiếp lùi hai bước, dùng lực kéo mạnh, không ngờ lại đẩy văng Tả Khâu Siêu Nhiên lên giữa không trung! Nhưng tay Tả Khâu Siêu Nhiên vẫn bắt lấy tay hắn không buông, bấy giờ, Phó Thiên Nghĩa trước ngực mở rộng, kiếm trong tay Tiêu Thu Thủy đột nhiên vỡ thành trăm ngàn mảnh, bắn ra!

Mãn thiên hoa vũ!

Do kiếm của Hoán Hoa kiếm phái lúc nào cũng có thể sử ra Mãn thiên hoa vũ nên chữ “Tiêu” không được khắc ở trên thân kiếm mà ở trên vỏ kiếm.

Giới thay cho Phó thiên Nghĩa, đột ngột thở khí hét lớn, lực truyền vào tay, kéo cả người Tả Khâu Siêu Nhiên rơi xuống, biến thành Tả Khâu Siêu Nhiên mặt hướng Phó Thiên Nghĩa, lưng quay về phía Tiêu Thu Thủy, Mãn thiên hoa vũ của Tiêu Thu Thủy bắn thẳng cả người hắn.

Trong phút chốc sắc mặt Tiêu Thu Thủy xám như tro tàn.

Đúng lúc đó, một mảng kiếm quang chọt bùng lên, kiếm quang vừa mềm mại vừa dày đặc, chỉ nghe giữa mưa gió vang lên một tràng “đinh đinh đinh đinh”, tất cả mảnh kiếm đều bị đánh tan!

Lạc anh kiếp pháp của Hải Nam kiếm phái!

Đặng Ngọc Hàm ra tay, bảo vệ được Tả Khâu Siêu Nhiên, Tiêu Thu

Thủy lập tức trùng chấn thần uy, đâm ra một kiếm. Trong tay Tiêu Thu Thủy không có kiếm nhưng vỏ kiếm chính là kiếm của hắn. Chiêu thứ hai trong tam đại tuyệt kỹ của Hoán Hoa kiếm phái: Lấy vỏ làm kiếm.

Nhát kiếm này đâm xuyên dưới sườn Tả Khâu Siêu Nhiên, đến khi Phó Thiên Nghĩa phát hiện ra thì nó đã tới sát mi tâm hắn.

Phó Thiên Nghĩa thấy Tả Khâu Siêu Nhiên không chết, lại thấy kiếm chiêu, vô cùng kinh hãi, nhưng hắn dù sao cũng là một vị kiêu hùng, lâm nguy không loạn, ngựa phất người ra sau, tránh được một kích!

Tiêu Thu Thủy ra đòn không trúng, vỏ kiếm lại vẽ ra ba luồng kiếm hoa, đâm tới một nhát!

Phó Thiên Nghĩa vung chân lên, “bốp” một tiếng đã trúng Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy lập tức bắn ra xa.

Hóa ra tiêu Thu Thủy ham công, lại muốn cứu được Tả Khâu Siêu Nhiên nên không kịp đề phòng Vô ảnh cước của Phó Thiên Nghĩa, bị trúng một đòn!

Cùng lúc Tiêu Thu Thủy bị đánh bay, Phó Thiên Nghĩa chỉ cảm thấy trên mặt bỏng rát và đau đớn. Trời tối, gió mạnh, Phó Thiên Nghĩa lần này kinh hãi không phải là thường, hắn thật sự không rõ mình bị đánh trúng lúc nào, thương thế nặng nhẹ ra sao!

Trong lúc hoảng hốt đó, Đặng Ngọc Hàm đã xoẹt một kiếm, đâm trúng chân phải hắn!

Kỳ thực Phó Thiên Nghĩa cũng không bị thương tích gì.

Hóa ra Tiêu Thu Thủy lấy vỏ làm kiếm, một đòn không trúng, khi vẽ ra

ba luồng kiếm hoa thì ở cực gần mặt Thiết oản thần ma, cho nên khi ba luồng kiếm hoa xuất hiện, mấy sợi râu bạc của Phó Thiên Nghĩ ở cạnh đó bị gió lớn thổi vào đều quấn lấy vỏ kiếm. Tiêu Thu Thủy chưa kịp đâm ra đã trúng một cước của Phó Thiên Nghĩ, bay ngược về sau, cũng tương đương với đồng loạt ngắt đứt mấy sợi râu của hắn, vì thế trên mặt Phó Thiên Nghĩ mới cảm thấy đau đớn.

Nhờ đó Đặng Ngọc Hàm mới có thể một kiếm đắc thủ.

Phó Thiên Nghĩ trúng kiếm, đau đớn nhập tâm, một cước đá ra vội thu về, Tả Khâu Siêu Nhiên vụt sử dụng Lục dương kim cương chưởng, Phó Thiên Nghĩ nhất thời không chống đỡ được, ngã xuống khỏi tảng đá lớn! Lúc này trên sông gió mạnh sóng lớn, nếu như rơi xuống, cho dù võ công có cao thì cũng mười phần chết chín!

Phó Thiên Nghĩ gằm lên điên loạn, liều chết vung tay, không ngờ lại bắt chặt lấy hai tay Tả Khâu Siêu Nhiên không chịu buông!

Tả Khâu Siêu Nhiên dùng sức quấn lấy hai tay Phó Thiên Nghĩ hồi lâu, hai người Tiêu, Đặng mới có thể đắc thủ, hắn đã cảm thấy rất mệt mỏi, bị cú kéo này liền bị lôi ra khỏi vách đá, rơi xuống phía dưới! Đặng Ngọc Hàm thấy vậy cả kinh, không kịp rút kiếm, hai tay chộp lấy dây lưng của Tả Khâu Siêu Nhiên, giữ chặt không buông.

Nhưng hiện tại trên đá gió thổi cuồn cuộn, sóng cao như núi, lại thêm Phó Thiên Nghĩ đau đớn giãy giụa, Đặng Ngọc Hàm cũng không có sức kéo hai người lên cùng lúc.

Đúng lúc này, đột nhiên vù một tiếng, một vật phá không bắn tới, lướt qua nham thạch, xoay vòng phản xạ, phụp một tiếng đâm vào khoảng giữa ngực và bụng Phó Thiên Nghĩ, lộ ra một đoạn ngắn sau lưng.

Vỏ kiếm!

Chiêu thứ ba trong tam đại tuyệt chiêu Hoán Hoan kiếm phái: Loạn hồng phi quá thu thiên khứ!

Phó Thiên Nghĩa kêu thảm, thét dài, hai tay lỏng ra, nắm lấy bao kiếm muốn rút, chỉ hơi buông tay đã rơi vào sóng dữ Trường Giang, biến mất giữa những ngọn sóng cao như núi!

Đặng Ngọc Hàm bấy giờ cố sức bắt lấy Tả Khâu Siêu Nhiên, quát lớn một tiếng:

- Lên!

Tả Khâu Siêu Nhiên mượn lực lộn người, cuối cùng cũng hạ xuống vách đá!

Hai người toàn thân ướt đẫm đứng bên vách đá, Tiêu Thu thủy ôm ngực, giãy giụa đứng dậy. Ba người kề vai nhau, đứng giữa mưa gió, nhìn xuống phía dưới. Nước sông gầm thét, sóng cao cả trượng, phảng phất như bọt nước là tiếng gào giận giữ của Trường Giang, thiên niên vĩnh thế rít gào không dứt...

Hết Quyển 1

Quyển 2 - Chương 1: Hoán Hoa kiếm phái, Quyền Lực bang

Ngoại ô phía tây Thành Đô Cẩm Giang, Hoán Hoa Khê, nhà họ Tiêu.

Tứ Xuyên có hai gia tộc nổi tiếng, một là Đường môn đất Thục, một là nhà họ Tiêu Hoán Hoa.

Ám khí Đường môn quán tuyệt thiên hạ, tung hoành giang hồ hơn bốn trăm năm, Đường môn vẫn là Đường môn, danh gia ám khí trên giang hồ đương thời, không ai có thể so bì được.

Nhà họ Tiêu là kiếm phái, Hoán Hoa kiếm phái.

Chưởng môn Tiêu Tây Lâu.

Ba người con trai, một người con gái, trong đó khiến Tiêu Tây Lâu mừng giận bất thường nhất là con trai út, Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy chính là Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy có lẽ cũng không có gì đáng nói, nhưng Tiêu Thu Thủy có bằng hữu.

Bằng hữu của Tiêu Thu Thủy có Đặng Ngọc Hàm, tính cách kỳ quái, sư đệ chưởng môn Hải Nam kiếm phái nhân đình đơn bạc.

Có Tả Khâu Siêu Nhiên, chân truyền của Tả Khâu thế gia, tổ tông

cầm nã thủ.

Lại càng có Đường Nhu, con cháu Đường môn đất thực, rất ít kết giao bằng hữu.

Tiêu Thu Thủy có thể vì hai câu thơ: “Tam cố tần phiến thiên hạ kế,

Lưỡng triều khai tế lão thần tâm” mà chạy tới phường Long Trung, có thể vì để chiêm ngưỡng Hàn Dũ và hòa thượng Đại Điền “Phương ngoại chi giao”(*) mà tới tận Lưu Y đình ở triều đô.

Người ngoài có thể cười hấn ngốc, kẻ khác có thể chê hấn rồi hơi, đến cả Tiêu Tây Lâu cũng cảm thấy đứa con út này không có tiền đồ, nhưng người con năm nay tròn hai mươi tuổi này lại có rất nhiều bằng hữu, sinh tử đồng tâm, múa kiếm hát ca, đường thẳng mà đi, trượng nghĩa mà chiến.

Thiên hạ đệ nhất đại bang đương thời là Quyền Lực bang.

Quyền Lực bang đại biểu cho quyền lực, quyền lực không ai dám không tuân.

Thế nhưng Tiêu Thu Thủy lại trong chuyến đi Tỳ Quy lần này, cùng với Nam Hải Đặng Ngọc Hàm, Đường Nhu đất Thực, Tả Khâu Siêu Nhiên, giết chết một Địa ma trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma dưới trướng Quyền Lực bang, Thiết oản thần ma Phó Thiên Nghĩa, cũng với bốn tên đại tướng dưới tay lão, Xứng Thiên Kim, Quán Bát Phương, Hung Thủ và Vô Hình.

Quyền Lực bang tung hoành giang hồ ba mươi năm, mười hai phái, bảy đại thế gia, năm đại giáo, ba đại kiếm đều không dám tranh phong tương đối, vậy mà lại bị bốn tên “tiểu nhân vật” dứt khoát chống đối.

Nếu đã bắt đầu ra tay thì sẽ không thể dễ dàng kết thúc được.

Bang chủ Quyền Lực bang Lý Trầm Chu, ngoại hiệu Quân lâm thiên hạ, vợ hắn là Triệu Sư Dung, “túi khôn” của hắn là Liễu Tuy Phong, cho tới tận bây giờ vẫn chưa nghe tới có ai thắng nổi Triệu Sư Dung, Liễu Tuy Phong.

Lý Trầm Chu là kẻ một khi đã bắt đầu thì tuyệt đối không dễ dàng dừng tay.

Tiêu Thu Thủy cũng vậy.

Khác biệt là, Lý Trầm Chu là bang chủ thiên hạ đệ nhất bang, có tiền tài, có địa vị, có tay sai, hơn nữa còn có một thân võ công.

Tiêu Thu thủy chỉ là một thanh niên vừa mới xuất đầu, người trong võ lâm đương nhiên là nghe danh Tiêu Dịch Nhân lãnh tụ quần luân, lại truyền ngôn Tiêu Khai Nhận võ công thâm hậu, nhưng phần nhiều đều không biết còn có một gã Tiêu Thu Thủy ham rong chơi, ưa náo nhiệt, thích kết giao bằng hữu.

Tiêu Thu Thủy chính là Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy giết Thiết oản thần ma ở Cửu long bồn giang, nhưng Đường Nhu cũng bị Vô Hình giết chết.

Bốn người Tiêu Thu Thủy cùng nhau tới đồi Ngọa Long, khi quay về Cẩm Giang chỉ còn lại ba người.

Tiêu Thu Thủy đau thương, nhưng cũng có đôi phần hưng phấn.

Nguyên nhân hưng phấn chủ yếu là vì khơi lên ác chiến với Quyền

Lục bang. Dám đối đầu với Quyền Lục bang, đó là một đại sự võ lâm.

Đại sự võ lâm này lại do một tay Tiêu Thu Thủy tạo nên.

Một phần nguyên nhân khác là vì ở nhà họ Tiêu nhất định sẽ có ba người đang chờ hấn.

Ba người bạn!

Ba người bạn thân như anh em!

“Thái Sơn cao, không bằng Đông Hải Lao.”

“Đông Hải Lao” này chính là để chỉ Lao (勞) Sơn, hoặc viết là Lao(嶗) Sơn.

Lao Sơn có một tòa Quan Nhật đài, là Lao Sơn nhất tuyệt, có thể ngấm kỳ cảnh mặt trời mọc.

Người tới Quan Nhật đài để ngắm mặt trời tự nhiên là không ít, nhưng ngắm suốt mười năm, không quản mưa gió, mặt trời mọc lặn, tất cả đều thu vào trong mắt thì chỉ có một người, người đó chính là “Quan nhật kiếm”, Khang Xuất Ngư.

Khang Xuất Ngư có một người con trai, tên là Khang Kiếp Sinh.

Khang Xuất Ngư và Tiêu Tây Lâu là bạn tri giao, Khang Xuất Ngư mỗi lần tới nhà họ Tiêu đều dẫn theo Khang Kiếp Sinh, Tiêu Thu Thủy liền cùng Khang Kiếp Sinh trở thành bạn bè tâm đầu ý hợp.

Khang Xuất Ngư ngắm mặt trời ngộ ra kiếm pháp, Khang Kiếp Sinh mặc dù tuổi còn trẻ nhưng đã được hết chân truyền của cha.

Vạn lý phó hung cơ,

Quan sơn độ nhược phi.

Sóc khí truyền kim thác,

Hàn quang chiếu thiết y.

Tướng quân bách chiến tử,

Tráng sỹ thập niên quy. (**)

Núi Mộc Lan khí thế nguy nga, tên gốc là Thanh Sur lĩnh, đúng là sinh ra được một vị cân quắc anh hùng.

Tiêu Thu Thủy vì kính ngưỡng vị anh hùng thay cha tòng quân đó mà đến tận Hoàng Pha Hồ Bắc, nhưng lại ở gần Bảo Định, cùng với một thanh niên không quen không biết, đánh suốt một ngày một đêm, đánh tới mức tâm đầu ý hợp, đánh tới bắt tay cười nói, đánh tới kết nghĩa anh em.

Người đó họ Thiết, tên Tinh Nguyệt.

Thiết Tinh Nguyệt thích nói chuyện, người cao lớn, hào sát, chân đồng tay sắt, nhanh như lưu tinh, thế như mãnh hổ.

Hắn trước khi ra chiêu luôn phải hét lớn một tiếng, muốn thông báo với người khác hắn sắp sửa động thủ, sống trên đời thích nhất tranh cãi với người khác.

Nếu không phải vì tính tình hắn như vậy thì Tiêu Thu Thủy đã không hiểu lầm mà đánh với hắn suốt một ngày một đêm.

Tích “Quan Vân Trường một ngựa đi ngàn dặm” không ai là không biết, Quan Vũ làm người trung nghĩa cũng là chuyện nhà nhà đều hay.

Dưới núi Trung Điều Giải Châu có miếu Quan Đế, khí thế hùng vĩ, cảnh sắc tú lệ, trong miếu có hai chiếc “Hán Thọ Đình hầu ấn”, bên góc cột chạm rồng còn có cây Thanh Long yển nguyệt đao trứ danh thiên hạ.

Nhưng có một ngày, một đám người không biết là người Kim hay người Hán, tổng cộng bốn mươi tám người, trong đó một tên vung tay đánh ngã hai hòa thượng coi miếu, muốn tiến vào phá hủy miếu Quan Đế!

Lúc này Tiêu Thu Thủy vừa khéo đang ở trong miếu Quan Đế thắp hương vì thế lập tức ra tay, lại phát hiện có một người cường tráng, xấu xí, nhanh nhẹn, mệnh mẽ, khi Tiêu Thu Thủy đánh ngã hai mươi bốn người thì hắn cũng vừa khéo đánh ngã người thứ hai mươi tư.

Người này họ Khâu, tên Nam Cố.

Hắn đánh ngã hai mươi bốn người, không hề dùng tay, chỉ dùng chân đá, dùng đầu húc, dùng miệng cắn, dùng khuỷu tay, dùng đầu gối, nhưng chết không chịu dùng tay.

Đây đích xác là một quái nhân. Hóa ra nguyên nhân hắn không chịu dùng tay là vì muốn kiểm tra thử năng lực những bộ phận khác trên cơ thể mình.

Bất quá, quái nhân thì cũng trở thành bằng hữu của Tiêu Thu Thủy.

Khang Kiếp Sinh, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố.

Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm, Tả Khâu Siêu Nhiên.

Sáu người bạn tốt sắp sửa gặp mặt.

Nhưng Tiêu Thu Thủy lại phải thất vọng.

Khi hấn về đến Hoán Hoa, Thiết Tinh Nguyệt chưa đến, Khâu Nam Cố chưa đến, chỉ có Khang Kiếp Sinh đã tới.

Tiêu Thu Thủy hiểu rõ Thiết Tinh Nguyệt là người thủ tín, hấn nói nhất ngôn cửu đỉnh thì tuyệt đối không có tám đỉnh rưỡi.

Khâu Nam Cố du hí nhân sinh nhưng rất giữ chữ tín, trọng ngôn từ.

Khang Kiếp Sinh tới rồi, cha Khang Kiếp Sinh, Quan nhật kiếm Khang Xuất Ngư cũng đã tới, đang mật đào trong sảnh chính với Tiêu Tây Lâu.

Tiêu Thu Thủy thấy đại sảnh khí tượng sâm nghiêm liền lè lè lưỡi, biết nhất định là có đại sự không tầm thường sắp xảy ra vì thế liền rón ra rón rén, dẫn Đặng Ngọc Hàm, Tả Khâu Siêu Nhiên, Khang Kiếp Sinh xuyên qua nạo điện, tới khúc đình, tiến vào trong hoa viên mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Hơi thở mới ra được một nửa liền nghẹn lại.

Bởi vì hấn nhìn thấy mèo.

Một con mèo chết.

Hấn biết con mèo này, là do đầu bếp Tiêu Tống nuôi, cũng chưa già

lắm, không biết tại sao lại vô duyên vô cớ chết ở đây.

Toàn thân con mèo không có một vết thương nào, sợ rằng không phải bị bốn con chó săn lớn kia cắn chết.

Dù sao cũng chỉ là một con mèo mà thôi, vì thế Tiêu Thu Thủy cũng không nghĩ ngợi nhiều.

Hắn lập tức quay lại câu chuyện lúc nãy.

- Tôi vụn vụn lần không ngờ tới gã sai dịch đó lại là Vô Hình, đến khi biết được thì Đường Nhu đã bị ám toán, ôi. Có điều Đường Nhu vẫn là Đường Nhu, vẫn dùng ám khí Đường gia giết chết Vô Hình...

Tả Khâu Siêu Nhiên cũng thở dài:

- Lần này cậu không đi, đúng là đáng tiếc.

Đến cả Đặng Ngọc Hàm cũng lên tiếng:

- Đấu với Phó Thiên Nghĩa là lần nguy hiểm nhất từ khi tôi sinh ra tới nay.

Tiêu Thu Thủy nói tiếp:

- Đáng tiếc Đường Nhu mất rồi... Một người là Đường Nhu, một người là Đường Cương, đều là cao thủ thế hệ trẻ tuổi của Đường gia bảo.

Con cháu Đường gia xưa nay ngạo mạn tự phụ, gia quy cực nghiêm, sự hạn chế rất cao, một khi được phái ra hành tẩu giang hồ tất phải là nhân tuyển có võ công, tài trí hàng đầu,

Nhưng Đường Nhu, Đường Bằng lại thành tri giao của Tiêu Thu Thủy.

Khang Kiếp Sinh bỗng cướp lời:

- Tôi thấy chuyện hôm nay tất có quan hệ với cái chết của Đường Nhu.

Tiêu Thu Thủy ngỡ ngác:

- Chuyện gì?

Khang Kiếp Sinh đáp:

- Tứ Xuyên đất Thục, Đường môn Đường Đại, ông ta cũng tới rồi.

Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm, Tả Khâu Siêu Nhiên đều động dung.

Đường Đại là người nổi danh nhất trong các cao thủ nhất lưu của Đường môn.

Công phu ám khí của Đường Nhu là do đại sư Đường Đại thân truyền.

Đường Đại trong Đường môn không những có thể điều binh khiển tướng, trong võ lâm cũng ẩn hiện là hùng chủ một phương, mọi người nghe đến hấn đều xưng là “đại gia” chứ không gọi tên.

Tiêu Thu Thủy mặc dù chưa từng gặp Đường Đại nhưng bắt đầu từ khi hấn học võ đã nghe đến tên Đường Đại, sau khi quen biết Đường Nhu lại càng được nghe Đường Nhu nhắc đến vô số lần.

Lần cuối cùng nhắc tới Đường Đại, lại là sau khi Đường Nhu giết chết Hà Côn, trên đá lớn giữa sông khó nhọc nói ra những lời cuối cùng:

- Nếu như... Nếu như cậu gặp người nhà tôi... Đường Đại... Cậu thay tôi hỏi hấn... Tại sao Đường gia chúng ta... Không hết thành thiên hạ... Thiên hạ đệ nhất gia... Mà phải để Quyền Lực bang.... đấm chuột nhất đó hoành hành...

Nghĩ tới Đường Nhu, Tiêu Thu Thủy chột nghẹn giọng, đứng dậy nói:

- Tôi phải nói rõ mọi việc với Đường đại hiệp.

Khang Kiếp sinh cũng đứng dậy:

- Không thể đi.

Tiêu Thu Thủy hỏi:

- Tại sao?

Khang Kiếp Sinh đáp:

- Bởi vì Đường Đại ôm một thứ đi vào.

Tiêu Thu Thủy ngăn người, hỏi:

- Thứ gì?

Khang Kiếp Sinh khẽ thở dài:

- Thi thể Đường Nhu.

...Giữa mưa to gió lớn, trên vách đá trong đêm đen, ba người Tiêu Thu thủy quyết chiến Thiết oản thần ma Phó Thiên Nghĩ, thi thể Đường Nhu lại bị sóng cuốn rơi xuống sông, sau đó mấy người Tiêu Thu Thủy dùng mọi biện pháp cũng không tìm thấy.

Đến bây giờ sao lại kéo cả Đường Đại vào?

Tiêu Thu Thủy cất bước, nói:

- Không cần biết thế nào, chúng ta vẫn phải kể rõ ràng chuyện này với Đường đại hiệp, chúng ta đã sai, mặc cho ông ta xử trí.

Khang Kiếp Sai lại ngăn cản:

- Không thể đi.

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Khang Kiếp sinh đáp:

- Bởi vì trước ngực Đường Nhu có cắm một vỏ kiếm.

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên:

- Đường Nhu sau lưng trúng một đao trí mạng của Hà Côn...

Đặng Ngọc Hàm tiếp lời:

- Vỏ kiếm sao lại ở trước ngực Đường Nhu?

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Lúc đó cả vỏ kiếm cũng theo người Phó Thiên Nghĩa rơi xuống sông rồi.

Khang Khiếp Sinh lắc đầu, thở dài:

- Kiếm đó không phải của Hà Côn.

Đoạn đưa mắt nhìn Tiêu Thu Thủy, nói:

- Trên vỏ kiếm khắc một chữ “Tiêu”.

Rồi chậm rãi từng chữ một:

- Đó là kiếm của cậu!

Tiêu Thu Thủy sững sờ, Đặng Ngọc Hàm, Tả Khâu Siêu Nhiên đều không nói nên lời.

..Vỏ kiếm của Tiêu Thu Thủy để lại bên thi thể Đường Nhu, thi thể Đường Nhu lại bị Đường Đại phát hiện.

...Người khác không nghi ngờ Tiêu Thu Thủy giết Đường Nhu mới là chuyện lạ.

Khang Khiếp Sinh nhìn Tiêu Thu Thủy đang ngây ngốc, hỏi:

- Kiếm của cậu đâu?

...Lúc Tiêu Thu Thủy giao chiến với Thiết oản thần ma đã dùng “Loạn hồng phi quá thu thiên khứ” trong ba đại tuyệt chiêu của Hoán Hoa kiếm phái, thân kiếm hóa thành mảnh vụn đánh vào người Phó Thiên

Nghĩa, vỏ kiếm đương nhiên là cũng vứt đi rồi. (***)

Tiêu Thu Thủy đau đớn nói:

- Tôi sao có thể giết Đường Nhu?

Khang Kiếp Sinh thờ dài:

- Tôi tin cậu, nhưng bọn họ sẽ tin sao?

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp tục:

- Người của Đường gia bảo sẽ tin sao?

Đặng Ngọc Hàm nói:

- Tôi có thể làm chứng cho Tiêu Thu Thủy.

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Chúng tôi tận mắt chứng kiến.

Khang Kiếp Sinh thờ dài:

- Tốt, chỉ có điều nếu Đường Đại cho rằng Tiêu Thu Thủy giết Đường Nhu thì cũng sẽ không để các cậu thoát được liên quan đâu.

Tiêu Thu Thủy cười khổ đáp:

- Cho dù thế nào chúng ta cũng phải đi gặp Đường đại hiệp.

(*) "Phương ngoại chi giao", "phương ngoại" ở đây không phải chỉ nước ngoài mà là sự giao lưu giữa tăng lữ và văn nhân.

Hàn Dũ (768-824) là văn hào đời Đường, nửa đời không tin Phật. Khi Đường Hiến Tông sai tăng chúng làm lễ nghênh đón Phật cốt vào Trường An, cung phụng trong cung ba ngày, sau đó chuyển đến các chùa để lễ bái, Hàn Dũ liền viết "Gián nghênh Phật cốt biểu" để ngăn cản. Đường Hiến Tông nổi giận, biếm Hàn Dũ làm Thứ sử Triều Châu.

Hàn Dũ tại Triều Châu không có người xướng cùng bàn luận, dâng biểu xin về Thái Sơn Đông Phong nhưng cũng không được để ý, vì thế sinh ra buồn bực bất đắc chí. Một lần lên Linh Sơn, Hàn Dũ gặp hòa thượng Đại Điền, biện bác không lại, trong lòng bội phục, sau đó cũng dần thay đổi cách nhìn với đạo Phật.

Trong Sử Ký có ghi lại cuộc gặp giữa Hàn Dũ và hòa thượng Đại Điền, bình rằng: "Sau khi gặp Đại Điền thiền sư, văn hào cuối cùng cũng phải cúi đầu".

(**) Bài thơ "Mộc Lan từ", do dài quá nên ghi đoạn trích thôi:

萬里赴戎機，

關山度若飛，

朔氣傳金柝，

寒光照鐵衣。

將軍百戰死，

壯士十年歸。

Muôn dặm theo quân vụ

Vun vút vượt quan san

Mỡ sắt truyền hơi rét

Áo giáp chiếu hàn quang

Tướng quân trăm trận đành vong mạng

Tráng sĩ mười năm lại khái hoàn.(st)

(***) Theo chương cuối của Kiếm Khí Trường Giang thì kiếm của Tiêu Thu Thủy hồng từ trận đánh với Hung Thủ, nhưng Ôn tiên sinh viết vậy thì cứ để nguyên.

Còn chưa đến đại sảnh đã mơ hồ nghe thấy tiếng Tiêu Tây Lâu gầm thét.

Tiêu Thu Thủy lạnh ngắt cả chân tay, hấn không sợ trời, không sợ đất nhưng sợ nhất là cha mình.

Càng hướng hồ trước khi cho hấn ra ngoài, Tiêu Tây Lâu còn nhắc nhở: “Tuyệt không được phép trêu chọc đến người của Quyền Lực bang!”

Bây giờ hấn không những chọc vào mà thậm chí còn giết cả Thiết oản thần ma trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma của Quyền Lực bang!

Nghĩ đến vẻ mặt giận giữ của cha, Tiêu Thu Thủy trong lòng phát rét.

Tả Khâu Siêu Nhiên không nhịn được, hỏi:

- Trong sảnh rút cuộc là có những ai?

Khang Kiếp Sinh đáp:

- Tiêu thế bá, bá mẫu, Đường đại hiệp, gia sư, cùng với Chu thúc thúc.

... Tiêu Tây Lâu là tông sư Hoán Hoa kiếm phái.

... Tiêu phu nhân vốn họ Tôn, khuê dang Tuệ San, là con gái độc nhất của lão chưởng môn Thập tự Tuệ kiếm Tôn Thiên Đình.

... Đường Đại, là vị đại hiệp nổi danh nhất Đường môn.

... Khang Xuất Ngư, sư phụ Khang Kiếp Sinh, mười lăm năm trước đã được liệt danh trong đương kim Thất đại kiếm bảng.

... Bốn người này ở cùng một chỗ, chuyện lớn bằng trời cũng gánh vác được.

... Chu thúc thúc thì sao, Chu thúc thúc là ai?

Khang Kiếp Sinh nói:

- Chu thúc thúc... Chu Hiệp Vũ thúc thúc.

Ba người Tiêu Thu thủy đều biến sắc.

... Chu Hiệp Vũ, ngoại hiệu “Thiết y, Thiết thủ, Thiết kiếm, Thiết la võng”, trên giang hồ, phàm là chuyện bất bình người này đều muốn quản, một khi biết được ai đúng ai sai, Chu Hiệp Vũ sẽ không bao giờ nhẹ tay.

... Chu Hiệp Vũ không thích nhiều lời, một vụ án tử, từ đầu đến cuối có khả năng chỉ nói đúng hai chữ “đáng giết”.

... Ông ta ra tay cũng ít như lời nói, xuất đạo mười sáu năm trời đến nay, ông ta chỉ giết có mười một người.

... Nhưng mười một kẻ này đều là loại người khác giết không được, không dám giết, chỉ cần Chu Hiệp Vũ ra tay, những kẻ đó đều biến thành người chết.

Chu Hiệp Vũ vốn đang ở kinh thành, tại sao lại đến Thành Đô? Nếu là Đường Đại mời ông ta đến thì kẻ ông ta muốn giết là ai?

Tiêu Thu Thủy thoáng quay đầu lại, hẩn lại nhìn thấy một chuyện đáng ngạc nhiên.

Bên ngoài phòng có một chó chó đang nằm.

Một con chó chết.

Tiêu Thu Thủy quỳ xuống, thỉnh an, dập đầu, Đặng Ngọc Hàm, Tả Khâu Siêu Nhiên bái kiến mấy người Tiêu Tây Lô xong, vừa ngẩng đầu lên liền thấy Tiêu Tây Lô sắc mặt xanh lè, bộ râu ba chòm dài không gió mà tự bay!

Tiêu Thu Thủy trong lòng chấn động, vội vã cúi đầu.

Tiêu Tây Lô giận giữ, nhất thời không nói lên lời, khàn giọng thốt:

- Mà y giỏi lắm!

Tiêu Thu Thủy lại không hiểu Tiêu Tây Lô nói vậy là có ý gì, luống cuống đáp:

- Hài nhi vẫn ổn.

Tiêu Tây Lâu vừa nghe lại càng giận không đầu cho hết, vỗ mạnh một chưởng, “rắc” một tiếng, tay ghế tựa bằng gỗ đàn hương đã bị đánh gãy. Tiêu Tây Lâu tức giận quát:

- Giỏi thật! Giờ thành cha già hỏi thăm sức khỏe con trai rồi đấy!

Tiêu phu nhân vội vàng nói:

- Thu Thủy, còn không mau nhận lỗi với mấy vị bá bá!

Tiêu Tây Lâu giậm chân nói:

- Mà ra ngoài lần này đã làm chuyện gì đây!

Tiêu Thu Thủy quay đầu sang, chỉ thấy một người áo thâm, trên đùi đang ôm một thanh niên, chính là Đường Nhu.

Tiêu Thu Thủy kiên quyết nói:

- Con không giết Đường Nhu!

Tiêu Tây Lâu cả giận:

- Kiếm của mày đâu?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Rơi mất rồi.

Tiêu Tây Lâu nói:

- Rơi mất rồi, rơi mất rồi. Mà xem đang rơi trên người ai kia!

Tiêu Thu Thủy nói:

- Con thật sự không giết Đường Nhu!

- Không phải người giết thì là ai!

Người hỏi một hơi bảy tiếng, dứt khoát mà mạnh mẽ, Tiêu Thu Thủy ngoảnh đầu nhìn lại, chỉ thấy người đó một thân bụi bặm nhưng lại như mặt trời, không thể nhìn thẳng.

Khang Kiếp Sinh khẽ kéo áo Tiêu Thu Thủy, thấp giọng nói:

- Sư phụ ta.

... Quan nhật kiếm khách Khang Xuất Ngư!

Tiêu Thu Thủy nói:

- Bẩm Khang sư bá, kẻ giết Đường Nhu là “Vô Hình”.

Khang Xuất Ngư cười lớn:

- Vô hình? Vô hình!

Tiêu Tây Lây bưng giận:

- Súc sinh, còn dám ba hoa với trượng bối!

Đột nhiên có người nói:

- Đường Nhu không phải bị hấn giết.

Người lên tiếng chính là Đường Đại.

Đường Đại miệng khế mỉm cười, hóa ra là một người trẻ tuổi, khoảng gần ba mươi.

Đường Đại danh chấn võ lâm, tiểu ngạo giang hồ, hóa ra chỉ là một người trẻ tuổi mới tầm ba mươi.

Nhưng người trẻ tuổi này lại là đủ sức làm đại biểu cho Đường gia bảo ngũ đại đồng đường.

Tiêu Tây Lâu nghe vậy là ngần người, hỏi:

- Đường đại hiệp nói sao?

Đường Đại cười nói:

- Người giết Đường Nhu không phải Thu Thủy huynh đệ.

Tiêu Tây Lâu hỏi:

- Sao lại nói vậy?

Đường Đại đáp:

- Thu Thủy huynh đệ muốn giết Đường Nhu cũng không bắt trí đến mức muốn giết tất cả người của Đường gia bảo.

Đường Đại nói chuyện, thần tình mười phần ngạo nghễ:

- Thu Thủy huynh đệ nếu giết Đường Nhu xong, còn để lại vỏ kiếm,

trừ phi hấn giết hết tất cả người trong Đường môn, nếu không Đường gia bảo dù chỉ còn lại một người, còn một hơi thở cũng phải bắt kẻ sát nhân đền mạng.

- Cho dù giữa Đường Nhu và Thu Thủy huynh đệ có oán, Đường gia bảo và hấn cũng không có thù.

... Đường môn Đường gia, ân thù khoái ý, trong võ lâm không ai là không biết, đã biết là không ai không sợ.

... Nếu như Tiêu Thu Thủy giết Đường nhu, tại sao lại để lại vỏ kiếm trước ngực Đường Nhu?

Đường Đại cười nói:

- Huống hồ ta từng nghe Đường Nhu nhắc đến tên Thu Thủy huynh đệ.

Đường Đại khẽ thở dài một tiếng:

- Một đứa nhỏ ngoan như Đường Nhu, hấn nói Thu Thủy là huynh trưởng hấn bội phục nhất, vậy nhất định không thể sai.

Tiêu Thu Thủy khóe mắt ươn ướt.

Hấn nhìn Đường Đại, trong lòng có một chút ấm áp, nhìn thấy thi thể Đường Nhu, lại trào lên một luồng nhiệt huyết.

... Tôi nhất định sẽ báo thù cho cậu, Đường Nhu.

Khang Xuất Ngư trầm tư hồi lâu, cuối cùng nói:

- Đường đại hiệp nói có lý.

Trên mặt Tiêu phu nhân lập tức xuất hiện nét cười, bước tới đỡ Tiêu Thu Thủy dậy, Tiêu Tây Lâu lạnh lùng “hừ” một tiếng, không nói gì, có điều sắc mặt cũng đã hòa hoãn hơn nhiều.

Khang Xuất Ngư mười ba tuổi bắt đầu tập kiếm, hai mươi sáu tuổi danh động giang hồ, ba mươi sáu tuổi đứng vào hàng Thiên hạ Thất đại danh kiếm, đến nay năm mươi một tuổi vậy mà lại gọi Đường Đại là “Đường đại hiệp”, mà Đường Đại bất quá là một thanh niên gần ba mươi tuổi, không ngờ nghe vậy vẫn bình chân như vại.

Tiêu Thu Thủy không khỏi cảm thấy tò mò với Đường Đại, nhưng càng tò mò hơn là người trung niên áo vải hiên ngang đang ngồi im lìm ở đầu phía đông. Người này từ đầu đến cuối không nói một câu, thậm chí mi mắt cũng không chớp lấy một cái.

...Chẳng lẽ người này chính là Thiết y, Thiết thủ, Thiết kiếm, Thiết la võng, Chu Hiệp Vũ.

Đường Đại bình tĩnh hỏi một câu:

- Vậy Đường Nhu bị ai giết?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Là “Vô Hình”!

Đường Đại nhíu mày:

- Vô hình?

Tiêu Thu thủy nói:

- “Vô Hình” là một trong tứ đại cao thủ dưới tay Phó Thiên Nghĩa.

Đặng Ngọc Hàm tiếp lời:

- Phó Thiên Nghĩa chính là Thiết oản thần ma.

Tả Khâu Siêu Nhiên cũng nói:

- Thiết oản thần ma là một trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma.

Không khí vừa mới dịu đi vụt trở nên ngưng trọng, cả đại sảnh đều giống như đóng băng, hồi lâu sau Tiêu Tây Lâu mới lặp lại một câu:

- Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma?

Tiêu Thu Thủy đứng thẳng dậy, hiên ngang nói:

- Vâng, là Thiết oản thần ma Phó Thiên Nghĩa trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma dưới trướng Quyển Lực bang, Vô Hình bị Đường Nhu giết, Phó Thiên Nghĩa cũng bị chúng con giết.

Những lời này vừa nói ra, cả đại sảnh đến tiếng một chiếc kim khâu rơi xuống đất cũng có thể nghe được rõ ràng.

Không có ai lên tiếng.

Thật lâu sau vẫn không có ai lên tiếng.

Tiêu Thu Thủy cứ nghĩ, Tiêu Tây Lâu sẽ đột ngột nổi giận, lao tới tát cho hắn một cái, không biết chừng sẽ một chưởng phế hắn luôn.

Nhưng Tiêu Tây Lâu lại hoàn toàn trầm mặc, từ đầu tới chân không

có một chút dấu hiệu hành động nào.

Tiêu Thu Thủy đã đụng vào Thiên hạ đệ nhất đại bang.

Quyền lực bang, ai dám trêu chọc!

Tiêu Thu Thủy giờ mới biết định lực của cha mình, không khỏi càng bội phục.

Tiêu Tây Lâu bỗng cười lớn, cao giọng nói:

- Hân hạnh được các vị huynh đài từ xa tới đây, bây giờ mọi chuyện đã rõ ràng. Kẻ giết Đường Nhu là Vô Hình, kẻ sai Vô Hình giết Đường Nhu là Phó Thiên Nghĩa, Phó Thiên Nghĩa là do nhóm Thu Thủy giết, chuyện này không liên quan gì tới chư vị. Làm phiền chư vị tới tệ trạng, bây giờ sự tình đã tra ra được manh mối, xin mời các vị về thôi, nếu Tiêu mỗ may mắn còn sống, ngày sau tất sẽ dâng môn bái tạ.

Nói xong liền đứng dậy, giống như muốn tiễn khách.

Đường Đại mỉm cười, Khang Xuất Ngư không đi, Chu Hiệp Vũ đến một tia biểu tình cũng không có.

Tiêu Tây Lâu lại nhắc lại lần nữa, đoạn duỗi lưng, nói:

- Chư vị, lão phu mệt rồi, không tiễn xa được.

Đường Đại mỉm cười, là người đầu tiên đứng dậy, bước ra ngoài. Đột nhiên hắn dừng lại, đóng hết cả cửa ra vào lẫn cửa sổ, rồi thông thả quay lại chỗ ghế, ngồi xuống.

Tiêu Tây Lâu không hề biến sắc nhưng Khang Xuất Ngư thì nói:

- Tiêu huynh, huynh coi chúng tôi là ai vậy! Chuyện này chúng tôi đều nghe thấy, vậy là đều có liên quan, ở đây không ai là không có liên hệ cả.

Tiêu Tây Lâu muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ thở dài:

- Khang huynh hà tất phải...

Đường Đại đột nhiên nói:

- Tiêu đại hiệp, Đường Đại tôi và ngài có phải là bằng hữu không?

Tiêu Tây Lâu không trả lời, Đường Đại lại nói:

- Tôi hỏi lại một lần, nếu vẫn không trả lời thì tôi lập tức rời khỏi đây, tự mình khiêu chiến Quyền Lực bang.

Tiêu Thu Thủy nghe mà nhiệt huyết sôi trào, cao giọng nói:

- Có! Đương nhiên là có!

Đường Đại quay lại nhìn Tiêu Thu Thủy, đưa tay vỗ vỗ vai hắn, cười lớn:

- Tiêu đại hiệp, giờ ngài có đuổi tôi cũng không đi nữa, tôi với con trai ngài đã là bằng hữu rồi. Vì bằng hữu mà chịu hai đao, tuyệt không chối từ, ngay từ cổ đã như vậy rồi.

Tiêu Tây Lâu thở dài một tiếng, Đường Đại, Khang Xuất Ngư cùng nhìn về phía Chu Hiệp Vũ. Chu Hiệp Vũ ngồi trên ghế, giống như đã mọc rễ ở đó. Khang Xuất Ngư cười nói:

- Xem ra Chu đại hiệp cũng không đi rồi. Có mấy người chúng ta, xem ra vẫn có thể đấu một trận với Quyền Lực bang.

Đường Đại mỉm cười hỏi:

- Thuy Thủy huynh đệ, các cậu tại sao lại kết thù với Quyền Lực bang, nói ra thử xem nào.

Lúc Tiêu Thu thủy kể xong thì đã đến hoàng hôn, bên ngoài đại sảnh ngoài tiếng cây cối xào xạc, chỉ còn tiếng chim chóc về tổ thảng thốt không thôi.

Ánh hoàng hôn từ ngoài song cửa sổ chiếu chên chéch vào phòng, mấy chiếc bàn hẹp màu xanh nhạt, mấy chiếc ghế cổ bằng gỗ đàn hương, năm người Tiêu Tây Lô đang ngồi, bốn người Tiêu Thu Thủy đang đứng, bóng đèn kéo dài, mang theo đôi phần quái dị.

Đường Đại nói:

- Theo lệ thường của Quyền Lực bang, trước nay đều gà chó không tha, hơn nữa còn hành động cực kỳ nhanh chóng. Mấy người Thu Thủy huynh đệ quay về kiểm lư, sợ rằng bọn chúng cũng đã bám theo rồi.

Tiêu Tây Lô nặng nề đáp:

- Hừ, không chết đã coi là nó mạng lớn rồi.

Khang Xuất Ngư nói:

- Tiêu đại hiệp, đến bây giờ dù có trách móc cũng vô dụng rồi. Đẳng nào cũng đã đối đầu với Quyền Lực bang, chúng ta trước hết hãy bàn bạc đối sách đã.

Tiêu Tây Lâu nói:

- Tôi gửi tín cấp, sai người khẩn cấp thông báo với Quế Lâm, Mạnh sư đệ.

Khang Xuất Ngự nói:

- Tôi có thể đi mời vài người bạn, Tân Hồ Khâu là tích cực nhất.

... Tân Hồ Khâu là một trong Thất đại danh kiếm đương thời, tề danh với Khang Xuất Ngự.

Đường Đại chợt lên tiếng:

- Đừng quên tri giao của Tân Hồ Khâu là Khổng Dương Tần.

Mọi người đều ngẩn ra, Đường Đại lạnh lùng nói:

- Trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma có một vị “Tam tuyệt Kiếm ma”, nếu như tôi không nhầm thì đó chính là Khổng Dương Tần! Tôi nghe Đường Bằng nói vậy.

Khổng Dương Tần là một trong Thất đại danh kiếm, thanh danh còn xếp trên cả Khang Xuất Ngự.

... Dương Bằng là đệ tử kết giao nhiều bằng hữu nhất trong Đường gia bảo. Tin tức của hắn hẳn nhất định là chính xác.

... Khang Xuất Ngự vẻ mặt trầm như nắm mồ, không lên tiếng.

Đường Đại nói:

- Dương Cương còn đang ở Tương Dương, nếu không chắc chắn có thể gọi hắn đến. Đường Phương hành tung bất định, vài ngày nữa có thể sẽ đi qua Cẩm Giang.

... Dương Cương là đệ tử võ công cương mãnh nhất trong Đường gia bảo.

... Đường Phương là đệ tử phiêu hốt nhất trong Đường gia bảo, cho đến nay vẫn không ai biết sở trường, võ nghệ, ám khí quen dùng, chiêu thức của nàng là gì..

Khang Xuất Ngự đột nhiên nói:

- Chỉ sợ mặt trời còn chưa lặn, chim chóc đã chết hết.

Tiêu Tây Lâu cũng nói:

- Tiếng chim kêu đột nhiên dừng lại.

Tiêu Thu Thủy ngẩn người, đến bây giờ hắn mới nhận ra, không hề có một tiếng chim kêu.

Mặt trời chưa ngả về tây, chim chóc chắc chắn không thể yên tĩnh thế này được.

Đúng lúc này, ba bóng người lướt đi, cũng không biết là ai trước ai sau, ba cánh cửa đại sảnh nhất tề mở ra!

Người mở cửa là Tiêu Tây Lâu, Khang Xuất Ngự, Đường Đại.

Trong nháy mắt, ba người vung tay đánh mở cửa, nhưng đều đứng nguyên tại chỗ, không hề động đậy.

Trong sân có chim.

Không nhiều, không ít, tổng cộng bảy mươi ba con chim nhỏ.

Có quạ đen, có sẻ xám, có chim yến, có sơn ca, có chim khách....

Bọn chúng chỉ có một điểm chung... Đều đã chết.

Cách chết cũng hoàn toàn giống nhau.

Cổ bị chặt đứt, đầu thân tách lìa.

Chúng đang bay ở giữa không trung thì bị một người, dùng một kiếm, chém đứt.

Quyển 2 - Chương 2: Truyền nhân Kiếm ma

Đường Đại không lên tiếng

Tiêu Tây Lâu cũng không nói gì.

Khang Xuất Ngư gần từng tiếng một:

- Khổng Dương Tần!

... Kiếm pháp của Tam tuyệt Kiếm ma Khổng Dương Tần đi theo đường “kiếm trăm”.

... Có thể một kiếm chém đôi một con ngựa đang phi nước đại thành hai nửa.

... Cũng có thể một kiếm chém đứt một sợi tóc đang rơi giữa không trung.

Đường Đại không lên tiếng

Tiêu Tây Lâu cũng không nói gì.

Đột nhiên, cửa nguyệt “két” một tiếng mở ra, hai tên gia đình sắc mặt hoảng hốt chạy vào, vừa thấy Tiêu Tây Lâu đã kêu lên:

- Lão gia, không hay rồi!

Tiêu phu nhân bước lên một bước, ánh chiều tà chiếu vào đôi mắt

trong suốt của bà, hắt lại một màu vàng sáng:

- Có chuyện gì mà rộn lên vậy!

Gia đình bên trái nói:

- Trời tối, tiểu nhân đi... đuổi ngỗng, ai da, vừa thấy đã không xong, tất cả ngỗng đều chết hết, không con nào kêu lên cả...

Gia đình bên trái nói:

- Đến hoàng hôn tiểu nhân đi dắt trâu về. Ai mà biết ở trên đồng, con trâu khỏe mạnh như vậy... lại chết, trên người không có thương tích gì cả.

Đột nhiên cửa hông lại “xịch” một tiếng, mở ra, một người mặc trang phục đệ tử vội vã bước vào, vừa thấy mấy người Tiêu Tây Lâu liền quỳ xuống, nói:

- Bẩm báo sư phụ, sư mẫu, đệ tử đi đổi ca gác, phát hiện chó nuôi đều đã chết, toàn thân không có một vết thương.

Tiêu Tây Lâu nhíu mày hỏi:

- Đều không một vết thương?

Đệ tử kia đáp:

- Vâng.

Lúc này cửa sau lại bật mở, hai tên người hầu thờ hồng học chạy tới, một tên kêu lên:

- Bẩm báo lão gia, nãi nãi...

Tiêu Tây Lâu vung tay lên, một mũi tên bắn vù lên trời, nổ tung giữa không trung.

Tiêu Tây Lâu quay người đi vào trong phòng.

Trong phòng rất u ám.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Châm đèn.

Ánh đèn lập tức sáng lên, Tiêu Tây Lâu bước tới một chiếc ghế tựa, ngồi xuống, ngồi bên cạnh Chu Hiệp Vũ.

Chu Hiệp Vũ vẫn không hề cử động.

Tiêu Tây Lâu hô lên:

- Hiệp Vũ huynh.

Chu Hiệp Vũ gật đầu.

Bấy giờ, Khang Xuất Ngự phi người tới, đưa tay nâng con chó dậy, hướng về phía Tiêu Tây Lâu nói:

- Toàn thân nó không hề có một vết thương nào.

Nói đoạn, ném con chó xuống đất. Bị chấn động, từ miệng nó chảy ra máu đen, Khang Xuất Ngự nói tiếp:

- Nó bị trúng độc chết.

Đường Đại cũng tiến đến:

- Chất độc này không phải thông qua thức ăn mà la hít thở vào nên trúng độc.

... Đường môn đất thực là đại gia ám khí, lại càng là danh gia dùng độc.

... Chất độc và ám khí, vốn không tách rời nhau.

Tiêu Tây Lâu không hề lên tiếng. Đương nhiên biết kẻ địch muốn nói gì.

Chất độc này tất nhiên là được phát tán trong không khí, nếu bỏ bỏ vào trong thức ăn thì nhà họ Tiêu Hoán Hoa có cả trăm, nghìn con trâu, không thể ăn cùng một loại thức ăn.

Kẻ địch nếu đã có thể đầu độc chết gia súc mà không giết người thì đương nhiên cũng có thể đầu độc chết người mà không thương hại đến gia súc.

Dụng ý hạ uy phong đối phương còn con con ấy, Tiêu Tây Lâu lăn lộn giang hồ ba mươi sáu năm sao lại không hiểu được.

Đường Đại cười nói:

- Chỉ đáng tiếc, chúng ta không phải là trâu.

... Trâu có thể bị đầu độc chết, nhưng ai có thể đầu độc chết được Đường gia Đường Đại?

Tiêu Thu Thủy nhìn hấn, trong lòng chợt thấy bội phục, nơi này, lúc

này, Đường Đại vẫn có thể cười nói được.

Khang Xuất Ngư cao giọng nói:

- Có thể đầu độc chết trâu, không nhất định có thể đầu độc chết người.

Câu này ông ta nói ra bên ngoài đình viện, tiếng nói rất lớn.

Tiêu phu nhân từ bên ngoài bước vào, ánh mặt trời hắt lên lưng bà. Tôn Tuệ San ngày thường anh tu hào sảng, kiếm sấm giang hồ, vậy mà giờ cũng đã mang đôi phần già nua, mấy sợi tóc rối ánh lên một màu vàng sậm.

Tiêu phu nhân bám lấy cánh cửa, nói:

- Một trăm bốn mươi bảy con gà, ba mươi sáu con thỏ, ba trăm linh năm con vịt, mười một con mèo, tất cả đều đã chết.

Tiêu Tây Lâu thoáng trợn mắt, quát:

- Gà chó không tha?!

Tiêu phu nhân mệt mỏi gật đầu.

Đường Đại găng từng tiếng một:

- Có thể một thoáng đầu độc chết nhiều như vậy, chỉ có “Bách độc thần ma”, Hoa Cô Phần.

Chỉ thấy Chu Hiệp Vũ gật đầu, rồi lại gật gật đầu.

Khang Xuất Ngư đột nhiên ngẩng đầu lên trời cười lớn:

- Tốt lẫn, đám Hoa Cô Phần, Khổng Dương Tần đều đã tới rồi, lao phu đang muốn quyết một trận tử chiến với các ngươi đây!

Còn chưa dứt lời, một luồng đao quang như thiểm điện đã bắn tới.

Khang Xuất Ngư vẫn đang cười, trong lúc cười, bàn tay đột nhiên nhiên rung lên, đao quang vụt tắt ngúm.

Sau đó ông ta mở tay ra, trong lòng bàn tay có một cây dao nhỏ, trên cán dao có một mảnh giấy viết chữ.

Khang Xuất Ngư vẫn tiếp tục cười, khi cười dứt tiếng thì cũng đọc hết mảnh giấy.

Đoạn, ông ta giao mảnh giấy cho Tiêu Tây Lâu, Tiêu Tây Lâu đọc lớn:

- Phu Thê Tiêu đại hiệp, Đường đại hiệp, Khang đại hiệp, Chu đại hiệp mời đọc:

- Bắt đầu từ hôm nay, Tiêu gia kiếm lư, gà chó không tha. Quyền Lực bang quân lâm thiên hạ, theo ta thì sống, chống ta thì chết. Người thấy lời này lập tức rời khỏi nhà họ Tiêu, nếu không giết hết không bàn!

- Tam tuyệt Kiếm ma.

- Bách độc thần ma

- Phi đao Lang ma, khẩu đầu.

Tiêu phu nhân biến sắc, nói:

- “Phi đao Lang ma” Sa Thiên Đẳng cũng tới rồi.

Tiêu Tây Lâu trầm ngâm:

- Thiên lang phệ nguyệt, bán đao tuyệt mệnh, hồng đăng quý ảnh, nhất đao đoạn hồn! Phi đao của Sa Thiên Đẳng, không thể khinh thường.

Đường Đại cũng gật đầu:

- Đường Phương từng kể với tôi về phi đao của Sa lang ma. Đao rời khỏi tay, cực kỳ sắc bén, vừa mới xuất thủ liền như sói gào dưới trăng, vô cùng thê lương, tâm lý hỗn loạn rất dễ mất mạng dưới đao của hắn.

Tả Khâu Siêu Nhiên không nhịn được, nói:

- Nhưng vừa rồi Khang sư bá đang cười lớn, chỉ đưa tay đã bắt được đao.

Khang Xuất Ngư bỗng nghiêm mặt nói:

- Vừa rồi kẻ phóng đao là đệ tử của Sa Thiên Đẳng, nếu là hắn ra tay thì cho dù ta có bắt được cũng tuyệt đối không cười nổi.

Tiêu phu nhân bỗng nhiên hỏi:

- Sa Thiên Đẳng có mấy đệ tử?

Khang Xuất Ngư đáp:

- Đệ tử hắn cũng là con ruột hắn. Tổng cộng bốn tên, Sa Phong, Sa

Vân, Sa Lô, Sa Điện.

Tiêu phu nhân hỏi tiếp:

- Khổng Dương Tần thì sao?

Khang Xuất Ngự không trả lời, Tiêu Tây Lâu Thì nói:

- Tôi nghe nói Khổng Dương Tần không có đệ tử, nhưng dưới trướng hắn có ba đại kiếm thủ.

Tiêu phu nhân lại hỏi:

- Còn Hoa Cô Phần.

Đường Đại đáp:

- Một tên, nhưng đã được chân truyền dùng độc của Hoa Cô Phần.

.... Một tinh binh, chắc chắn là đáng sợ hơn năm tên lính quèn.

Tiêu phu nhân nói:

- Bọn chúng có Hoa Cô Phần, Khổng Dương Tần, Sa Thiên Đẳng tới, chúng ta có Khang tiên sinh, Đường đại hiệp, Chu đại hiệp, cùng với ông, tôi.

“Ông” là chỉ Tiêu Tây Lâu.

“Tôi” đương nhiên là Tiêu phu nhân Tôn Tuệ San chỉ chính mình.

... Quyển Lực bang có ba đại ma đầu tới, nhưng Kiếm lư cũng có ba đại cao thủ.

... So về điểm này thì nhà họ Tiêu tuyệt không thua kém.

Tiêu phu nhân tiếp tục:

- Sa ma có bốn đệ tử, Khổng ma có ba kiếm sỹ, Hoa ma có một truyền nhân, tổng cộng tám tên. Nhưng chúng ta cũng có bốn người Tả Khâu hiền chất, Khang hiền chất, Đặng hiền chất, cùng với Thu Thủy.

Đường Đại cười hỏi:

- Binh quý tinh nhuệ, không quý nhiều... Chỉ là, chẳng lẽ hai vị huynh đệ Dịch Nhân, Khai Nhạn không ở trong trang?

Tiêu phu nhân đáp:

- Cách đây không lâu, ở Quế Lâm xảy ra vài chuyện, Tây Lâu sợ Mạnh sư đệ thế cô lực yếu nên phái Dịch Nhân và Khai Nhan tới đó hỗ trợ.

Đường Đại thở dài:

- Thường nghe Dịch Nhân là nhân kiệt võ lâm, mặc dù tuổi trẻ nhưng đã thoáng có phong thái lãnh tụ. Khai Nhạn trầm ổn thành thực, công lực thâm hậu, lần này nếu có họ ở đây tất sẽ là trợ giúp lớn.

Tiêu phu nhân nói:

- Đường đại hiệp quá khen rồi. chút tu vi ấy của Dịch Nhân, Khai Nhạn sợ là vẫn chưa xứng với lời khen của Đường đại hiệp.

Đường Đại cười lớn:

- Tiêu phu nhân quá khiêm rồi.

Khang Xuất Ngự đổi chủ đề, nói:

- Trong số trường bối, nếu Quyển Lực bang lần này chỉ có ba tên ma đầu tới thì số lượng của chúng ta hơn bọn chúng, nếu nói về lớp trẻ tuổi thì bọn chúng chiếm lợi thế. Có điều địch ở trong tối, ta ngoài sáng, hơn nữa bọn chúng lần này đến ngoài số tinh binh kia, tất phải có chúng đồ Quyển Lực bang, không biết các đệ tử Kiếm lưu...

Tiêu phu nhân mỉm cười:

- Khang tiên sinh, hãy ném thử phi đao trong tay huynh ra xem.

Khang Xuất Ngự liếc nhìn Tiêu phu nhân, cổ tay rung lên, phi đao bay vụt vào trong sân.

Phi đao bay qua phòng khách, xuyên qua sân trước, vượt khỏi đầu tường, có thể thấy lực tay Khang Xuất Ngự mạnh thế nào.

Phi đao vừa vượt khỏi tường bao thì đột nhiên có ba mồn chục mồn ám khí đánh trúng nó!

Trong ám khí có phi hoàng thạch, tụ tiễn, lưu tinh chùy, phi tiêu, thiết liên tử....

Loạt ám khí nhất tề đánh trúng phi đao trong nháy mắt, phi đao lập tức vỡ vụn.

Thế nhưng đình viện vẫn yên ắng, tường bao vẫn im lìm, lặng lẽ đến mức như không có một ai, không có chuyện gì xảy ra.

Khang Xuất Ngự “a” lên một tiếng, Đường Đại thì than:

- Kiểm lư nhà họ Tiêu Hoán Hoa quả nhiên là tường đồng vách sắt.

Nét mặt Tiêu phu nhân giãn ra, cười nói:

- So với Đường gia đất Thục thì chỉ là ếch ngồi đáy giếng thôi(*).

Đường Đại cười lớn:

- Tiêu phu nhân khách khí rồi. Chỉ không biết Tiêu phủ đột ngột phòng bị sâm nghiêm như vậy từ lúc nào?

Tiêu phu nhân cười đáp:

- Vừa rồi lão gia phóng một cây pháo lệnh. Nếu kẻ phóng phi đao đó đi chậm một bước thì ba mươi sáu cột ám khí ẩn, bảy mươi hai cột hiện của chúng tôi một khi bày ra hẳn có mọc cánh cũng không bay thoát được.

Đường Đại “ồ” lên một tiếng, đột nhiên bỗng nghe tiếng Tả Khâu Siêu Nhiên kêu lên kinh hãi:

- Người xem... Khang sư bá

Khang Xuất Ngự sắc mặt xanh lè, nhìn qua giống như la hán ở trong luyện ngục khổ tu thành chính quả.

Giữa mi tâm ông ta có một điểm đỏ như mặt trời, giờ màu sắc thâm đậm như buổi hoàng hôn chuyển sang bóng tối.

Khang Xuất Ngự dùng tay phải nắm chặt mạch môn tay trái, lòng bàn tay trái đã đổi màu đen kịt, cả người lắc lư muốn ngã.

Tiêu Tây Lâu, Đường Đại bước nhanh tới, đỡ Khang Xuất Ngư lên. Khang Xuất Ngư khàn khàn nói:

- Trên đao có độc...

Thân thể rung lên, đổ gục xuống.

Khang Kiếp Sinh kêu lên: “Sur phụ!”, đoạn xông tới ôm lấy Khang Xuất Ngư. Đường Đại lắc đầu, than:

- Trên đao có độc không lợi hại, lợi hại là sau khi phóng đao đi mới phát tác.

Tiêu Tây Lâu gằn giọng:

- Hoa Cô Phần!

Đao là do đệ tử Sa Thiên Đẳng phóng, Khang Xuất Ngư vừa rời không để ý tới hấn.

Thế nhưng trên đao có độc, độc do Hoa Cô Phần bôi.

Nếu là độc chạm tay lập tức phát tác thì với nội lực của Khang Xuất Ngư có thể ép độc tính ra ngay, chảy độc tuy được bôi lên đao nhưng thuốc để chế độc cũng được bôi lên, chờ đến khi Khang Xuất Ngư phát hiện ta thì chất độc đã xâm nhập vào cánh tay.

Đường Đại nhanh chóng phong bế bảy huyệt đạo trên tay phải Khang Xuất Ngư, hấn níu chặt lồng mày làm những người trong sảnh đều cảm thấy áp lực.

Đường môn nhiều kỳ tài dùng độc, đương nhiên là cũng là hành gia

giải độc.

Hồi lâu sau, Đường Đại mở miệng, chỉ nói một câu:

- Ai hộ pháp cho Khang tiên sinh?

Nghe Đường Đại nói ra câu này, mọi người trong phòng đều thờ phào nhẹ nhõm, nhưng sắc mặt cũng vô cùng nặng nề.

Nếu cần người hộ pháp, vậy tính mạng Khang Xuất Ngư tự nhiên là không phải lo lắng, chỉ có điều cần người hộ pháp cũng chẳng khác nào mất đi sức chiến đấu của một người, hơn nữa còn phải rút ra một trong số các cao thủ ở đây tới bên cạnh, tránh để ông ta bị thương hại.

Khang Kiếp Sinh lập tức nói:

- Đệ tử bảo vệ sư phụ là chuyện đương nhiên.

Tiêu Tây Lâu bảo Tiêu Thu Thủy:

- Vậy con đưa sư đồ Khang tiên sinh đến Quan ngự các nghỉ tạm.

Đường Đại nói:

- Vậy bây giờ chúng ta làm gì? Chờ bị người giết? Hay là chờ giết người.

Tiêu phu nhân mỉm cười, ánh tàn dương như chiếu lên vẻ cân nhắc anh tu, tao nhã năm xưa:

- Cả hai đều không phải, giờ chúng ta nên ăn cơm.

Đường Đại cười hỏi:

- Ăn cơm?

Tiêu phu nhân cũng cười, đáp:

- Đúng, ăn cơm. Đại địch phía trước, hơn nữa còn địch tối ta sáng, sao không lợi dụng ngược lại ưu điểm của chúng ta, dĩ dật đãi lao.

Tiêu phu nhân mỉm cười, phảng phất như vượt qua bao năm lo toan, vất vả ở nhà họ Tiêu Hoán Hoa, trở về thời thiếu nữ không biết sợ hãi sóng to gió lớn. Bà khẽ vén tóc, cười nói:

- Tôi đi làm mấy món ăn để mọi người nếm thử.

Tiêu Tây Lâu nhìn vợ mình, gió đêm thổi tới, bộ đầu ba chòm cùng tay áo khẽ lay động, ông ngắm người vợ thân yêu, vô cùng trân quý, gần như si ngốc.

(*) Nguyên văn trong truyện "Hạ trùng ngôn băng", lấy ý từ câu "Hạ trùng bất khả ngôn băng" "夏虫不可言冰"

Không thể nói chuyện với côn trùng chỉ sống trong mùa hè về chuyện băng giá đóng khắp mùa đông, ý chỉ người kiến thức hạn hẹp, không hiểu đạo lý lớn.

Trong sách Tư trị thông giám, phần Tấn kỷ, Huệ đế có viết:

"Khi đó thiên hạ mất mùa, bách tính đói chết, không có cơm ăn. Đế nghe liền hỏi: 'Tại sao không ăn thịt?'. Thật là: con sâu mùa hạ sao hiểu được chuyện đông rét, ve sầu sao biết được mùa xuân, thu"

Đồ ăn rất bình thường, Kiếm lư Tiêu gia bên dòng Hoán Hoa Khê ăn toàn những thứ bình thường.

Nhưng những đồ ăn đó qua tay Tiêu phu nhân một nướng, một xào, một hấp, lại hoàn toàn khác biệt.

Đĩa rau muống xào sao mà xanh mướt đến vậy, mềm mại giống như ở giữa cánh đồng sau cơn mưa, xanh biếc tươi mới giống như tràn ngập sức sống. Cũng không biết Tiêu phu nhân nêm vào những gia vị gì, khiến những cọng rau xanh xanh vốn nhạt nhẽo giờ lại vừa đủ đậm đà, điểm thêm dăm lát ớt đỏ tươi, giống như Tiêu phu nhân những ngày đang là thiếu nữ Tôn Tuệ San, thanh kiếm của thiên chi kiều nữ, phóng vào vỏ kiếm cổ phác oai hùng của Tiêu Tây Lâu.

Cái thanh mát của rau muống, so với cái thanh ngọt của cá nheo hấp hành, gừng; chỉ khác nhau có một chữ, nhưng mùi vị lại hoàn toàn khác biệt.

Gừng, hành, cá đều là những thứ cực kỳ bình thường, nhưng chọn hành màu gì, chọn gừng già mức nào, thêm nước bao nhiêu, đặt tại vị trí nào trên thân cá, cá phải hấp bao lâu, trước khi hấp cần cắt mấy nhát dao để cho hương vị thấm thấu vào trong thịt cá, hấp như thế nào thịt cá mới mềm, mới giòn miệng, mới mang theo dư vị vô cùng, chỉ cần nhìn nước hấp thanh đậm, vàng óng tiết ra thôi là đến cả Đường Đại cũng không nhịn được phải nuốt nước bọt.

Còn đĩa thịt xào cải bẹ thì lại như thủ bút của đấng tu mi, thịt miếng to, cải bẹ cắt dài, mặc dù mặn nhưng mặn đúng độ làm người ta muốn ăn, dám ăn, liên tục ăn, thậm chí còn muốn húp hết cả nước sốt, đến lúc ấy mới phát hiện thức ăn là mặn, nhưng nước sốt thì lại ngọt ngào!

Nó cũng giống như một đời Tiêu phu nhân, từng là sủng nữ của võ

lâm, từng là con cưng của giang hồ, khi theo Tiêu Tây Lâu lại nếm đủ sương gió khổ đau, như một đôi kiếm, một đôi ngọc bích, dù long đong vẫn không mất đi phần danh giá!

Kia là một bát canh nhạt, có ngó sen, táo đỏ và thịt bò, ba loại thức ăn màu đỏ hồng hợp lợi một chỗ, đến cả nước canh cũng mang màu hồng nhạt, ngó sen như Giang Nam, cho dù là hồng trang điểm mặt, đi tới Giang Nam cũng trở thành tươi mới, bát canh này cũng vậy.

Tiêu phu nhân lại càng như vậy, sau khi vất vả, trông bà lại càng hiện rõ vẻ vui tươi kiêu diễm, trong ánh nến lung linh mang thêm một luồng anh khí, phong tao!

Chén canh này thật là thiếu, cơ hồ chỉ trong chớp mắt đã bị mọi người húp sạch. Đến cả danh nhân võ lâm như Đường Đại cũng trợn hết cả mắt lên thì nói gì đến đám Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm chứ?

Chỉ thấy Tiêu phu nhân múc một cách khác, cứ tưởng sẽ bày ra nhưng không ngờ lại bưng đi mất, đến cả Chu Hiệp Vũ cũng lộ vẻ thất vọng. Đường Đại không nhịn được, nói:

- Tẩu phu nhân... khụ khụ.... Bát canh này ấy à.... Đúng là rất ngon....

Đường đường một vị đại hiệp vậy mà lại không nhịn được đòi húp thêm một chút canh, lời này nói ra đến chính bản thân hắn cũng thấy hơi ngượng ngập.

Nhưng hắn vừa lên tiếng, đến cả Chu Hiệp Vũ trầm mặc ít lời cũng gật đầu theo.

Tiêu Tây Lâu lại cười:

- Đồ ăn này là để mời một người khác.

Tiêu phu nhân đúng là đặt mấy đĩa thức ăn nhỏ lên một chiếc mâm, thông thả quay người, nói:

- Thức ăn là phải ăn thiếu, không nên ăn quá nhiều.

... Quá nhiều, cho dù là sơn hào hải vị cũng sẽ khiến người ta chán ghét.

... Một người vợ thông minh luôn luôn nấu đồ ăn hơi thiếu.

Đường Đại nhìn thức ăn trên mâm, thời dài:

- Còn có khách sao?

Tiêu phu nhân gật đầu, Đường Đại mỉm cười tự trào:

- Người này đúng là có khẩu phúc!

Đúng lúc đó, từ chái phía Đông đột nhiên vang lên mấy tiếng chó sủa, ba dài một ngắn, ba dài hai ngắn, rồi lại lại ba ngắn một dài, ba ngắn hai dài.

Sắc mặt Tiêu Tây Lâu lập tức biến đổi, đưa mắt ra hiệu với Tiêu phu nhân, Tiêu phu nhân nhanh chóng đi đưa thức ăn, Tiêu Tây Tây vội vã nói:

- Khuyến tổ số bốn, gian phía đông có biến, tôi đi xem thử.

Sự tình khẩn cấp như vậy thế mà Tiêu phu nhân vẫn đi đưa thức ăn, vị khách này quan trọng đến mức đó sao? Rút cuộc là có vị khách nào tới nhà? Chuyện này đến cả Tiêu Thu Thủy cũng thấy rất khó

hiếu.

Tiêu phu nhân trước khi đi lại nói lại một câu:

- Thu Thủy, con đi theo mẹ.

Tiêu Thu Thủy đi theo Tiêu phu nhân, xuyên qua Thính vũ lâu, đi qua Hoàng Hà tiểu hiên, bỏ lại Trường Giang kiếm thất, đi tới Chấn mi các thì dừng lại.

Tiêu Thu Thủy giật mình, vị khách này ở trong Chấn mi các?!

Chấn mi các vốn là nơi Tiêu Tây Lâu làm việc, đọc sách, luyện kiếm, bình thường nếu không có việc thì đến cả Tiêu phu nhân cũng rất ít khi bước vào, hôm nay vị khách này không ngờ lại ở trong Chấn mi các?

Vị khách này là ai? Sao lại long trọng đến thế?

Tiêu Thu Thủy không suy nghĩ tiếp nữa, bởi vì hấn sẽ rất nhanh được biết. Lúc này Tiêu phu nhân đã nhẹ nhàng gõ cửa, chỉ nghe bên trong truyền ra một giọng nói, giọng nói già nua, uy nghiêm, nhưng cũng vô cùng hiền hậu:

- Mời vào.

Tiêu phu nhân tiến vào, thần tình trên mặt hoàn toàn biến đổi, là kính phục, cộng thêm ba phần anh liệt, Tiêu Thu Thủy chưa bao giờ thấy thần sắc mẹ mình trang trọng như vậy.

Bên trong rất rộng rãi, bốn vách tường có treo thư họa, bên tủ bày sách, bày biện tuy đơn giản nhưng mang một luồng khí phách. Ở giữa phòng có mấy bộ bàn ghế gỗ, một người đang ngồi, một người

đang đứng, đều là phụ nữ.

Người đứng là một bà lão, mười phần cung kính, lưng cong đầu cúi, tuổi tác rất cao, hiển nhiên là người hầu phục thị.

Người ngồi, Tiêu Thu Thủy vừa nhìn đã kinh ngạc.

Người ngồi là một vị phu nhân bình phàm, quần áo trang phục đều rất phổ thông, mỉm cười hiền hòa nhưng không biết từ đâu lại có một luồng sức mạnh, Tiêu Thu Thủy chỉ liếc nhìn một cái là không dám nhìn thẳng nữa.

Chỉ nghe vị phu nhân kia mỉm cười hiền từ, nói:

- Tiêu phu nhân tới rồi.

Tiêu phu nhân cung kính nói:

- Vãn bối thỉnh an lão phu nhân.

Vị phu nhân cười đáp:

- Tiêu phu nhân không cần khách khí. Lão thân tới đây đúng là làm phiền đến bà rồi.

Tiêu phu nhân nghe vậy giống như là rất buồn bã:

- Lão phu nhân xin đừng nói như vậy, người tới đây, chúng con tiếp đón không chu toàn... Đúng rồi, đây là thằng bé Thu Thủy, vừa từ Long Trung trở về. Thu Thủy, mau bái kiến lão phu nhân.

Tiêu Thu Thủy chợt có cảm giác muốn kính bái, thật sự quý xuống lạ, nói:

- Vãn bối Tiêu Thu Thủy, xin thỉnh an lão phu nhân.

Lão phu nhân cười đáp:

- Mời đứng lên.

Đoạn quay sang phía Tiêu phu nhân nói:

- Đứa bé này mắt sao mày kiếm, tương lai nhất định là hào kiệt trong đám người, đại tài đất nước... Chỉ là có chút phóng túng, bướng bỉnh, không phải nơi triều đình có thể ước thúc được.

Tiêu Thu Thủy nghe mà trong lòng chấn động, lão phu nhân chỉ nhìn hẩn một cái đã hiểu biết rõ ràng tình cách hẩn đến như vậy... Chỉ nghe Tiêu phu nhân nói:

- Trẻ con ngang bướng, lão phu nhân xin chớ quá khen, khiến cho nó tâm cao khí ngạo thì không hay.

Lão phu nhân cười “a a”, đáp:

- Không sao đâu. Đứa bé này tự biết tự chế đều đủ, ngạo thì có ngạo một chút nhưng hành hiệp nhân thế cũng có thể trông cậy.

Tiêu phu nhân cũng cười nói:

- Đứa bé này...

Đột nhiên đổi chủ đề:

- ... Hôm nay trong trang xảy ra một vài chuyện, cho nên, cho nên mang đồ ăn tới chậm một chút...

Lão phu nhân mỉm cười:

- Tiêu phu nhân đừng nói như vậy... Lão thân tới quấy rầy quý xử, thật là rất bất an... Đồ ăn do Tiêu phu nhân chế biến, lão thân bình sinh ít được nếm, có thể thưởng thức món ăn Tiêu phu nhân tự tay nấu nướng, đúng là phúc khí.

Lúc này bên ngoài lại vang lên hai tiếng chó sủa một dài một ngắn, Tiêu phu nhân lập tức biến sắc, thi lễ với lão phu nhân, nói:

- Trong trang có chuyện, con xin cáo từ trước.

Lão phu nhân đứng dậy nói:

- Được. Thím Trương, thím đi tiễn Tiêu phu nhân.

Thím Trương đứng bên cạnh cúi người nói:

- Vâng.

Thím Trương là một người phụ nữ lớn tuổi, chân tay thô to, mặt đầy nếp nhăn, giống như đã nếm trải mọi tang thương vô hạn giữa nhân gian.

Ra khỏi Chấn mi các, thím Trương thi lễ rồi bước vào trong. Ngoài cửa viện có một lão bộc, đầu tóc trắng xóa, đang ngồi bên ngọn giả sơn hút thuốc.

Tiêu phu nhân nói:

- Bác Khâu, đừng uống nhiều rượu, hút nhiều thuốc nữa.

Bác Khâu men say loạn choạng đứng dậy, hiển nhiên là vừa mới uống không hề ít, nghiêng nghiêng ngả ngả đáp:

- Vâng, phu nhân.

Tiêu phu nhân lại nói:

- Lão phu nhân trong Chấn mi các, bác nhất định phải phục vụ chu đáo. Tuổi tác thím Trương không nhỏ hơn bác, hơn nữa còn là phụ nữ, bác ở trong nhà ta mấy chục năm rồi, nên giúp đỡ thím ấy hơn một chút.

Bác Khâu đứng còn không vững nhưng đối với Tiêu phu nhân vẫn mưì phần cung kính:

- Vâng, phu nhân.

Tiêu phu nhân khe khẽ thở dài, bước chân rời đi. Tiêu Thu Thủy đi theo sau lưng, chỉ nghe Tiêu phu nhân nói:

- Thu Thủy, lát nữa tất sẽ có ác đấu sinh tử, trong bất kỳ nguy hiểm nào, con cũng phải phụ trách chăm sóc Chấn mi các trước, không được để bất kỳ kẻ nào quấy nhiễu lão phu nhân.

Tiêu Thu Thủy nghe vậy lập tức kinh hãi, nếu bắt hấn chăm sóc cho lão phu nhân, không phải bên ngoài trang tranh đấu chém giết thế nào hấn đều không tham gia được hay sao! Hấn vội vã nói:

- Mẹ, chuyện này sao có thể...

Tiêu phu nhân sắc mặt trầm xuống nói:

- Đây là nhiệm vụ của con.

Tiêu Thu Thủy biết mẹ mình một khi đã quyết định chuyện gì thì cực khó thay đổi, chỉ có thể cố gắng nói:

- Vị lão phu nhân đó... Lão phu nhân đó là cao nhân võ lâm?

Tiêu phu nhân nghiêm mặt nói:

- Không phải.

Ngước nhìn lên bầu trời đêm chi chít những ngôi sao, Tiêu phu nhân khẽ thở dài một tiếng:

- Lão phu nhân không biết một chút võ công nào.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy lại càng kinh ngạc, hẳn biết mẹ mình nói một là một, nói hai là hai, tuyệt đối không bao giờ lừa hấn, chỉ là, chỉ là như vậy, lão phu nhân là ai chứ?

Hấn không có thời gian để suy nghĩ nữa, bởi vì tiếng chó sủa lại vang lên, ba dài một ngắn, một ngắn ba dài.

Âm thanh phát ra từ hành lang phía tây nối giữa Chấn mi các và Kiến thiên động.

Tiêu phu nhân và Tiêu Thu Thủy lập tức đi sang bên đó.

Khi họ đến nơi thì phía sau ngọn giả sơn đã không còn người sống.

Bốn đệ tử Khuyển tổ Hoán Hoa kiếm phái, đều bị cắt đứt cổ họng.

Đệ tử Hoán Hoa kiếm phái đều là cao thủ dùng kiếm.

Trong Hoán Hoa kiếm phái Khuyển tổ phụ trách bảo vệ, Ưng tổ phụ trách điều tra, Long tổ phụ trách chiến đấu, Hổ tổ phụ trách nội chính, còn Phượng tổ thì là một chi thân binh bên cạnh Tiêu phu nhân.

Bốn vị kiếm thủ ở bên cạnh giả sơn này phát hiện tung tích kẻ địch, kêu lên hai tiếng, vậy mà chỉ trong nháy mắt, kiếm chưa kịp rút khỏi bao, Tiêu phu nhân chưa kịp tới nơi đã bị giết chết, có thể thấy kẻ tới thân thủ cực cao.

Tiêu phu nhân sắc mặt trầm trọng, kẻ địch không ngờ đã đột phá phòng vệ của Kiếm lục, tiến vào nội viện, giết chết thủ vệ, bây giờ kẻ địch đang ở đâu.

Đột nhiên ưng rít ngang trời, cả Tiêu Thu Thủy cũng biến sắc.

Ưng rít giữa trời, kẻ địch xuất hiện, cũng có nghĩa là, nội viện, đại sảnh, tiền trang đã tiến vào tình huống chiến đấu!

Bên ngoài đang chém giết thảm khốc, nhưng nội viện cũng có đối thủ cực kỳ lợi hại đã tiềm nhập vào!

Đúng lúc đó, lửa nện trong Kiến thiên động đột nhiên rung động.

Gió thổi nện lay, nhưng hiện tại không có gió, lửa nện sao lại rung động?

Tiêu phu nhân, Tiêu Thu Thủy đồng loạt lao đến Kiến Thiên động!

Kiến thiên động là nơi nhà họ tiêu Hoán Hoa bái tế tổ tông.

Bên trong Kiến thiên động cung phục linh vị các đời tổ tiên nhà họ Tiêu.

Sáng sớm mỗi ngày, Tiêu Tây Lâu đều phải chỉnh trang quần áo, tắm rửa, tới Kiến thiên động cũng bái, thắp hương. Nhìn liệt tổ liệt tông nhà họ Tiêu, từ vô danh đến hữu danh, cơ nghiệp sự nghiệp tổ tiên một tay sáng tạo nên, Tiêu Tây Lâu lại càng thấy phải lập chí lớn, phải làm việc lớn.

Kiến thiên động là nơi đặt bài vị của liệt tổ liệt tông, cũng là nơi bày Trường Ca kiếm của nhà họ Tiêu Hoán Hoa.

Trường Ca kiếm là bảo kiếm, cũng là trấn sơn chi kiếm của nhà họ Tiêu Hoán Hoa, lại càng là tín vật của chương môn Hoán Hoa kiếm phái.

Trường Ca kiếm, tuyệt đối không thể để kẻ địch đoạt mất.

Từ đường nhà họ Tiêu lại càng không thể để ngoài ngoài tùy tiện tiến vào.

Tiêu phu nhân và Tiêu Thu Thủy đều nghĩ tới điểm ấy cho nên lập tức chạy tới Kiến thiên động.

Kiến thiên động có một vị lão bộc phụ trách quét dọn mỗi ngày. Ông lão đó vừa cầm vừa điếc, gọi là bác Quảng, bình thường ông ta quét xong là đi ngủ, hôm nay lại đứng bên ngoài động, cầm một cây chổi, dáng vẻ hoảng loạn sợ hãi.

.... Thứ gì làm ông ta tỉnh lại? Thứ gì làm ông ta sợ hãi?

Tiêu phu nhân vội vã hỏi:

- Có thấy người lạ nào không?

Bác Quảng cầm điếc gật gật đầu, ú ú ớ ớ nói.

Tiêu phu nhân nhíu mày hỏi:

- Người lạ có phải là đang ở bên trong không?

Bác Quảng lắc đầu liên tục, ú ớ nói một chặp, tay chỉ về phía cuối hành lang, Chấn mi các!

Tiêu phu nhân rùng mình, vội nói:

- Hồng rồi! Điệu hổ li sơn!

Hai người vội vàng quay lại Chấn mi các, chỉ là trong lòng Tiêu Thu Thủy vẫn đang suy nghĩ, nhìn thần sắc của mẹ có vẻ như sự an nguy của lão phu nhân còn quan trọng hơn cả từ đường, bảo kiếm của nhà họ Tiêu. Rút cuộc thì, rút cuộc thì là “Lão phu nhân” là ai?

“Lão phu nhân” rút cuộc là ai?

Tiêu phu nhân chạy tới Chấn mi các, mặt trắng chìm vào sau mây đen, trời đất đều tối sầm lại, trong Chấn mi các lửa nến bập bùng, không hề có một tiếng động, Tiêu phu nhân trong lòng cả kinh, đưa tay đẩy mạnh, ầm một tiếng, mở cửa ra.

Cửa vừa mở chỉ nghe bên trong có một giọng nói vang lên, không gấp không vội, hỏi:

- Là ai?

Tiêu phu nhân nhìn lại, chỉ thấy lão phu nhân vẫn đang ngồi yên trên ghế, thím Trương khoanh tay ngồi bên cạnh, tiêu phu nhân giống như bỏ xuống được một khối đá lớn trong lòng, mặt hơi nóng lên, vội nói:

- Vãn bối nhất thời thất ngộ, cứ nghĩ có địch xâm phạm, mạo phạm lão phu nhân, xin người trách tội.

Lão phu nhân cười nói:

- Tiêu phu nhân lo lắng cho an nguy của lão thân, lão thân khắc sâu vào trong tâm dạ, cảm tạ còn chưa hết, nào có tội gì?

Tiêu phu nhân gượng cười nói:

- Vãn bối còn vài chuyện cần xử lý, chỗ này bình yên thì không dám kinh nhiễu phu nhân nữa. Thím Trương, nếu thấy kẻ nào khả nghi tiến vào xin cứ hô lên là được, bọn vãn bối hầu ngay ở ngoài.

Thím Trương cung kính nói:

- Vâng, Tiêu phu nhân.

Tiêu phu nhân phát tay, gọi Tiêu Thu Thủy ra ngoài, đóng cửa Chân mi các lại, bấy giờ mới thờ phào một tiếng, chậm rãi rút trường kiếm ra. Chỉ thấy kiếm như nước thu, trắng sáng vượt khỏi màn mây, ánh sáng lạnh người, Tiêu phu nhân Tôn Tuệ San kiếm ngang trước ngực, ánh trắng nhu hòa cũng bóng đêm lặng lẽ phủ xuống người Tiêu phu nhân, lại làm nổi lên anh khí vô song.

Tiêu Thu Thủy đứng thẳng lên, hấn chột cảm thấy mình kính yêu mẹ vô cùng.

Chỉ nghe Tiêu phu nhân nói:

- Thu Thủy, rút kiếm ra. Kẻ địch nếu đã xâm nhập vào thì sẽ không chịu tay không mà về.

Đúng lúc này, chỉ nghe mấy tiếng vỗ tay lạch lổng truyền tới, dưới ánh trăng một người cao giọng hát, hai người hạ giọng hòa.

Bách niên tiền, anh hùng kích mã đích địa phương

Bách niên tiền, tráng sĩ ma kiếm đích địa phương

Giá nhân ngã âm nhiên địa giải liễu an

Lịch sử đích tòa a một hữu thược thi

Ngã để hành nang dã một hữu kiếm

Yếu nhất cá khanh thương đích mộng ba --

Sấn nguyệt sắc, ngã truyện hạ liễu bi thích đích “Tương quân lệnh”

Tự cầm huyền.....

(chú: thơ của Trịnh Sầu Dư)(*)

Tiếng ca trong bi tráng mang theo vẻ thong dong, lời ca trong tự nhiên mang theo vẻ trầm hùng, tiếng hát dứt lại một tràng vỗ tay lạch lổng, dưới ánh trăng, ba công tử áo gấm bước ra.

Ba công tử đeo bội kiếm.

Tiêu phu nhân ánh mắt co lại, nói:

- Truyền nhân Kiếm ma?

Dưới trướng Khổng Dương Tần có ba đại kiếm thủ, kiếm ba người

này mang theo, một là cổ kiếm, một là danh kiếm, cái còn lại là bảo kiếm.

Công tử vừa hát lúc nãy vái chào Tiêu phu nhân, nói:

- Tại hạ xin mượn Tiêu phu nhân một thứ.

Tiêu phu nhân hỏi:

- Thứ gì?

Công tử kia đáp:

- Một người.

Tiêu phu nhân hỏi:

- Người nào?

Công tử ca hát chỉ vào Chấn mi các, Tiêu phu nhân lắc đầu.

Công tử ca hát thờ dài, chìa tay bắt đắc dĩ nhìn hai đồng bạn, hai người kia một người nhún vai, một người xua tay.

Công tử ca hát than thở:

- Vậy thì tại hạ đành phải...

Đoạn chậm rãi rút kiếm. Kiếm dưới trăng ánh lên một luồng sát khí.

(*) Tác giả chú thích vậy.

百年前,英雄击马的地方

百年前,壮士磨剑的地方

这儿我黯然地解了鞍

历史的锁啊没有钥匙

我底行囊也没有剑

要一个铿锵的梦吧--

趁月色,我传下了悲戚的“将军令”

自琴弦.....

Trăm năm trước, nơi anh hùng ngã ngựa.

Trăm năm trước, nơi tráng sỹ mài gươm.

Bây giờ ta ảm đạm cõi yên

Khóa lịch sử không chìa để mở

Hành trang ta cũng không có kiếm.

Mơ về một giấc mộng âm vang...

Nhân ánh trăng ta để lại “Tướng quân lệnh” đau thương.

Tự cầm huyền....

Kiếm trong tay, nội viện lập tức tràn ngập sát khí!

Vẻ ung dung của công tử ca hát vụt biến thành sát phạt!

Kiếm là lợi kiếm, là chí tôn của Nga Mi, bảo kiếm Đồi Dao.

Đồi Dao kiếm vừa hiện, Tiêu Thu Thủy lập tức chắn trước mặt mẹ mình.

Trên tay hắn cũng có kiếm, một thanh kiếm vừa mới dưới đất lên lúc này... Kiếm của hắn vốn đã bị phá hủy trong trận chiến với Thiết oản thần ma rồi.

Công tử ca hát bước xéo lên hai bước, Tiêu Thu Thủy cũng tiến chéo hai bước.

Công tử ca hát nhìn Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy cũng nhìn công tử ca hát.

Hai người đều không cử động, cũng không nói chuyện.

Nhưng sát khí của hai người đều bộc phát trong nháy mắt!

Không gì chống đỡ nổi, không gì ngăn cản nổi!

Công tử phát tay áo lại quay sang phía Tiêu phu nhân, cúi người vái dài, nói:

- Tiêu phu nhân, nhớ hai mươi năm trước, Thập tự Tuệ kiếm của Tôn nữ hiệp nổi danh thiên hạ, mười chín năm trước tiêu diệt Trường Sa bang, mười tám năm trước giết chết Ngạc Ngự thần kiếm, mười bảy năm trước bắt giữ Trường Sa cứu tử, sớm đã vang dội thế gian.

Tiêu phu nhân thấy hấn ăn nói lễ độ, hơn nữa còn kể lại chiến công của mình năm xưa, trong lòng không khỏi sinh hảo cảm, mặc dù thầm cảnh giác nhưng vẫn để hấn nói tiếp.

Công tử phát tay áo nói:

- Đáng cười là... Khi đó tại hạ vẫn còn đang quán tã.

Đoạn, bật cười tự trào. Tiêu phu nhân nói:

- Những chuyện đó chẳng đáng nhắc tới. Trường Giang sóng sau xô sóng trước, đám già cả chúng ta võ công, tu dưỡng chưa chắc đã đều cao.

Công tử phát tay áo nói:

- Nhưng tại hạ so với Tôn nữ hiệp thật sự là hàng dưới. Tại hạ mặc dù cũng muốn được thưởng thức Thập tự Tuệ kiếm của Tôn nữ hiệp nhưng cũng tự biết võ công tạo nghệ thua kém quá xa, thật sự không dám bọ ngựa chống xe, chỉ là...

Công tử phát tay áo do dự một chút, cuối cùng thở dài:

- Ai, chỉ là nhận lệnh của gia sư, đến mời một người đi... Tại hạ biết Tôn nữ hiệp tuyệt không cho phép, mà tại hạ lại không phải là địch thủ, thật đúng là rất khó xử.

Công tử phát tay áo lại nói:

- Chuyện đến bước này, nói gì cũng là khó cãi mệnh lệnh gia sư, nhưng lại tự biết mình không địch lại Tôn nữ hiệp, tại hạ chỉ có thể tận lực, xin được lĩnh giáo Tôn nữ hiệp, mong tiền bối chỉ điểm cho.

Tiêu phu nhân trong lòng cười thầm:

“Nói đi nói lại là sợ mình thất bại, ta sẽ đả thương ngươi.”

Lập tức nói:

- Vậy chúng ta điếm tới là dừng là được.

Công tử phất tay áo lại vái dài, nói:

- Tại hạ cũng là bất đắc dĩ, rất mong nữ hiệp thứ tội, hạ thủ lưu tình.

Tiêu phu nhân bình thản nói:

- Ngươi là việc cho sư phụ, cũng là chuyện đương nhiên. Ngươi rút kiếm đi, ta tuyệt không làm ngươi bị thương.

Công tử phất tay áo cúi người thật sâu hành lễ, đứng dưới ánh trăng chậm rãi rút bội kiếm.

Kiếm ngân trong trẻo, tỏa sáng lấp lánh dưới ánh trăng.

Tiêu phu nhân động dung, hỏi:

- Danh kiếm Trường Khiếu?

Công tử phất tay áo cung kính đáp:

- Đúng vậy. Tiêu phu nhân tứ giáo.

Tiếp đó nâng kiếm quá đầu, lưng cong xuống, mũi kiếm chỉ xuống đất, chính là chiêu Hữu phượng lai nghi.

Tiêu phu nhân nhìn qua, biết là đối phương làm lễ văn bói, trong lòng cũng không muốn làm khó, kiếm chuyển sang tay trái, nhẹ giọng nói:

- Không cần đa lễ, ngươi ra chiêu đi.

Công tử phát tay áo thận trọng đáp:

- Vâng.

Hắn vẽ lên một luồng kiếm hoa, giống như muốn đâm ra, đột nhiên tay trái vung lên, một luồng đao quang lóe lên như chớp giật, vượt qua bảy thước, đánh thẳng vào ngực Tiêu phu nhân!

Đao quang nhanh, chuẩn, độc, hơn nữa còn làm người ta không kịp đề phòng!

Tiêu phu nhân dù sao cũng là Tôn Tuệ San tung hoành một cõi năm xưa, kịp thời nghiêng người!

Phụp! Đao đâm trúng vai phải, sâu vào thịt bảy phân.

Tiêu phu nhân lùi lại ba nước, dưới ánh trăng, khuôn mặt lộ vẻ trắng bệch!

Lúc này, Tiêu Thu Thủy vừa phân tâm, công tử ca hát đã xuất kiếm!

Kiếm đến nửa đường bỗng dừng lại, đao quang lóe lên, lại một cây phi đao bắn tới!

Chỉ là Tiêu Thu Thủy đã có phòng bị, vung ngang kiếm chặn lại. “Đinh” một tiếng, kiếm gãy làm đôi, đao bay đi mất!

Đây là đao gì, sao lại có ma lực như vậy?

Trong phút chốc đã làm bị thương tay Tiêu phu nhân, còn chặt đứt kiếm Tiêu Thu Thủy?

Tiêu Thu Thủy lập tức chắn trước mặt Tiêu phu nhân.

Trên tay hắn không còn kiếm, chỉ có thể nắm chặt tay, trừng mắt nhìn ba người trước mặt.

Tiêu phu nhân khàn giọng nói:

- Các người... Các người không phải truyền nhân Kiếm ma!

Ba người kia đồng loạt cười lớn, cùng chậm rãi ngâm:

- Thiên lang phệ nguyệt, bán đao tuyệt mệnh. Hồng đăng quý ảnh, nhất đao đoạn hồn!

Công tử ca hát nói:

- Ta tên Sa Vân, người đương nhiên đã nghe tới Phi đao Lang ma Sá Thiên Đăng, người chính là sư phụ của bọn ta.

Công tử phát tay áo nói:

- Ta tên Sa Điện, ra tay nhanh như thiểm điện. Bội kiếm của bọn ta là để các người chú ý đến kiếm, tưởng rằng bọn ta là truyền nhân của Khổng Dương Tàn, nhưng đánh ra lại là đao, phi đao của ta ta có giống thiểm điện không?

Công tử nhún vai nói:

- Ta tên Sa Lô. Ta còn chưa ra tay, ta ra tay thế nào lát nữa các

người tự sẽ biết. Còn có một vị Sa Phong, hẳn là đại sư huynh, hẳn tới lui như gió, sợ là đã sớm....

... Truyền nhân nhà họ Sa tổng cộng có bốn người, bây giờ Sa Phong không có mặt, chẳng lẽ đã tiến vào Chấn mi các?

... Lão phu nhân không biết võ công, chỉ sợ...!

Tiêu Thu Thủy cũng biến sắc.

... Ngoài trang kẻ địch tới xâm phạm, xem ra bên đó không thể phái người trở về.

... Ở bên này vừa giao thủ, mẹ đã bị trọng thương, bản thân lại bị gãy kiếm, làm thế nào địch lại ba người kia?

Tiêu phu nhân bỗng nhiên động thủ, bà quay người lao đi, tới trước Chấn mi các, một cước đá tung cửa!

Cửa các mở ra, đèn nến bập bùng, bên trong không có người!

... Người đâu rồi, chẳng lẽ, chẳng lẽ đã trúng độc thủ của Sa Phong?

Sau khi Tiêu phu nhân rời bàn ăn, người của Quyền Lực bang đã phát động đợt tấn công đầu tiên, Hoán Hoa phái cũng triển khai cuộc phòng thủ đầu tiên.

Lần tấn công đầu có mười một bang chúng Quyền Lực bang, bọn chúng vượt qua đường chính, lao qua tường ba đột nhiên gặp phải bảy cao thủ Long tổ.

Long tổ phụ trách chiến đấu, trong các đệ tử Hoán Hoa thì võ công của họ có thể coi là cao nhất

Nhưng bảy kiếm thủ Long tổ đều tuấn chức.

Người của Quyền Lực bang cũng không dễ chịu, chỉ có một trên chạy thoát.

Gã bang chúng này vượt tường chạy trốn, biến mất trong rừng cây phía trước Kiếm lư.

Sau đó Quyền Lực bang lại có mười sáu người tới, kẻ đi đầu chính là tên vừa chạy trốn.

Bọn chúng vượt tường tiến vào, xuyên qua sân trước tiến vào đại sảnh, sau đó chia ra tiến vào nội sảnh, khi tới hành lang gấp khúc thì mười sáu kiếm thủ Long tổ mới chặn đứng chúng lại, bắt đầu chiến đấu.

Võ công hóm bang chúng Quyền Lực bang này đúng là cao minh hơn nhóm đầu rất nhiều, chiến đấu một hồi hai bên đều có người chết.

Long tổ có ba người rút về, Quyền Lực bang có năm tên rút lui.

Năm tên này rút vào trong rừng cây.

Trong rừng cây không hề có tiếng động, hoàn toàn tối đen.

Đường Đại, Tiêu Tây Lâu, Chu Hiệp Vũ ở trên Thính vũ lâu, bình tĩnh quan sát tất cả, nửa chừng Đường Đại hỏi:

- Tiêu đại hiệp, trong sân, ngoài sân ít nhất còn bảy tám mươi cao thủ tiềm phục, tại sao họ không tham chiến?

Tiêu Tây Lâu đáp:

- Không có mệnh lệnh của tôi, bọn họ tuyệt đối không tham chiến.

Đường Đại chờ ông ta nói tiếp.

Gió đêm rất mạnh, Tiêu Tây Lâu râu tóc tung bay:

- Cộng thêm nhà trong nhà ngoài, trong hồ, bên hồ, ngoài lầu trong gác, gian bên nhà cạnh, kỳ thực tổng cộng còn có một trăm bốn mới sáu người, Đường đại hiệp không nhìn thấy thôi.

Đường Đại cảm thán:

- Tiêu phủ quả nghiêm mật, xin hỏi dụng ý?

Tiêu Tây Lâu đáp:

- Nhóm đầu tiên của Quyền Lực bang chỉ là thăm dò, thấy nhân thủ của chúng ta không đông nên có chút nghi ngờ, vì thế phái ra nhóm thứ hai, nhân thủ của chúng ta vẫn không đủ có lẽ đã tin tưởng rồi. Thực lực chân chính của chúng chưa lộ, binh lực của chúng ta sao có thể hiện ra?

Đường Đại chưa trả lời, sát khí bỗng xộc lên!

Sáu mươi hai bang chúng Quyền Lực bang đá tung cửa lớn, không chút sợ hãi, tiến thẳng một mạch!

Mà ở trong bóng tối, hai bên trái phải lần lượt có hai mươi bốn bang chúng Quyền Lực bang yên lặng xâm nhập vào trang.

Tổng cộng có bốn mươi tám tên bang chúng, vừa nhìn thân thủ đã

biết đây mới là tổ có võ công cáo nhất

Hai nhóm người này giăng co với hơn mười sát thủ Long tổ trong đại sảnh, sát thủ Long tổ đường nhiên không địch lại, bại lui, tiến vào nội viện, lại có hơn mười kiếm thủ Long tổ chi viện, mấy lượt tử thương quá nửa, lui vào trong Trường Giang kiếm thất!

Bang chúng Quyền Lực bang thừa thắng truy kích, giết vào trong Trường Giang kiếm thất.

Đúng lúc này, thế cục chợt đại biến!

Kiểm thủ Long tổ vốn chỉ còn lại bảy tám người bỗng nhiên tăng lên đến hơn năm mươi người, hơn nữa sau tường, dưới bếp, trên lầu, ngoài phòng còn có thêm trăm kiếm thủ khác tràn ra.

Ứng tổ, Khuyến tổ, Hồ tổ đều gia nhập cuộc chiến.

Quyền Lực bang vì thắng nên đắc ý vong hình, tiến sâu vào lòng địch, cuối cùng thành con thú bị vây!

Một kiếm thủ trẻ trung, mạnh mẽ, sắc bén tiến vào trong Thính vũ lâu.

Trẻ trung là tuổi tác hấn, mạnh mẽ là thân thể hấn, sắc bén là ánh mắt hấn, Tiêu Tây Lâu chỉ nói với hấn một câu:

- Không lưu lại người sống.

Thanh niên đó lập tức rời đi.

Sau đó tiếng hô giết vang trời, Đường Đại hỏi:

- Hấn là ai?

Tiêu Tây Lâu vuốt râu, đáp:

- Tổ trưởng Long tổ, Trương Trường Cung.

Đường Đại chỉ nói một tiếng:

- Giỏi.

Tiếng hô giết cuối cùng cũng ngừng lại.

Thanh niên kia lại xuất hiện trên lầu, chỉ nói một câu, một câu dài:

- Một trăm hai mươi tên tới, không ai sống sót trở về. Long tổ tổn thất hai mươi ba người, Ưng tổ mười chín người, Khuyển tổ sáu người, hổ tổ bốn người.

Tiêu Tây Lâu gật đầu:

- Tốt.

Trương Trường Cung lại lập tức rời đi, biến mất trong bóng tối.

Đường Đại thở dài:

- Người ta nói Đường môn đất Thục là đầm rồng hang hổ, kỳ thực nhà họ Tiêu Hoán Hoa mới là tường đồng vách sắt.

Đúng lúc này, từ trong bóng tối bên ngoài có hai người bước ra.

Sắc mặt Tiêu Tây Lâu lập tức căng thẳng, nói:

- Nhân vật quan trọng tới rồi.

Kẻ tới chỉ có hai người.

Một già một trẻ, già đi trước, trẻ theo sau.

Già da ngăm đen, trẻ trắng nhợt, dáng vẻ đi đứng của hai người lại giống nhau như đúc: thẳng tắp, cứng ngắc, lạnh độc như cương thi.

Chu Hiệp Vũ mở miệng nói, lần đầu tiên lên tiếng, chỉ nói có một câu:

- Hoa Cô Phần!

Bách độc thần ma Hoa Cô Phần!

Thiếu niên đi phía sau không nghi ngờ gì chính là đệ tử đích truyền của Hoa Cô Phần, Nam Cung Tùng Hoàng.

Nam Cung thế gia vốn là danh gia võ lâm, nhưng con cháu ô nhục nhất là Nam Cung Tùng Hoàng đầu kháo Quyển Lực bang.

Hoa Cô Phần và Nam Cung Tùng Hoàng chậm rãi bước tới, khi tới cửa lớn thì dừng lại không đi nữa. Hai người một đen một trắng giống như cương thi, trong gió đêm quần áo lay động, giống như quỷ mị.

Tiếp đó có bốn người đồng thời xuất hiện, khi xuất hiện thì đồng thời ra tay, ra tay đều nhanh chóng, nhanh chóng như nhau, vừa rút kiếm, kiếm đã tới.

Kiểm thủ được huấn luyện bài bản của Long tổ.

Mắt thấy kiếm sắp sửa đâm trúng hai người già trẻ đó, bốn kiếm thủ bỗng vô duyên vô cớ ngã vật xuống.

Vừa ngã xuống liền không đứng dậy được nữa.

Mà một già một trẻ kia vẫn không hề động đậy.

Gió rất lớn, sao sáng đầy trời, minh nguyệt trong ngần.

Tiêu Tây Lâu thân hình vừa động, Đường Đại đã nói:

- Để tôi lên.

Tiêu Tây Lâu lắc đầu, cười nói:

- Đây không phải đạo đãi khách.

Đường Đại cười:

- Tôi không phải khách.

... Trong hai người bọn họ chỉ có một người có thể đi.

... Nếu Quyền Lực bang đã có hai người đến thì cũng chỉ có thể có hai người tới tiếp chiến.

... Trong võ lâm có quy củ võ lâm, trên giang hồ có phép tắc của giang hồ, nếu đối phương đã phái hai tên chủ tướng tới khiêu chiến thì nhà họ Tiêu đương nhiên cũng phải phái ra hai vị cao thủ. Phương pháp tiếp chiến này bắt đầu từ thời Hán Sở tranh hùng, sớm đã được người ta mô phỏng tương truyền.

Chu Hiệp Vũ đột nhiên nói:

- Đường Đại đi. Hẩn biết dùng độc.

Đường Đại cười lớn:

- Hơn nữa chỗ này còn cần ngài chủ trì.

... Rắn không thể không có đầu, nhà họ Tiêu không thể quần long vô thủ.

... Nhưng trong câu này cũng có thể nhận thấy, Đường Đại tung hoành võ lâm vậy mà cũng không dám khẳng định sinh tử thắng bại trận này.

... Bất kỳ ai giao đấu với Bách độc thần ma đều khó nắm chắc được hơn năm phần.

Đường Đại mỉm cười nhìn Tả Khâu Siêu Nhiên và Đặng Ngọc Hàm:

- Lão mang theo một đệ tử, hai cậu ai muốn đi cùng ta?

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Tôi đi.

“Soạt” một tiếng, một thanh kiếm đã chặn trước yết hầu Tả Khâu Siêu nhiên.

Người xuất kiếm là Đặng Ngọc Hàm, hấn lạnh lùng nói:

- Tôi ác hơn cậu, tôi đi.

... Đối phó hậu nhân của Bách độc thần ma, nhất định phải là người tâm ngoan thủ lạt mới được.

... Huống hồ Hải Nam kiếm pháp của Đặng Ngọc Hàm vốn là kiếm nhanh nổi tiếng.

Đường Đại nói:

- Đặng Ngọc Hàm đi. Tả Khâu, cậu dùng cần nã thủ, người của Hoa Cô Phần không thể chạm vào được.

... Ai chạm vào Hoa Cô Phần, chỉ có một đường chết.

Quyển 2 - Chương 3: Đao kiếm song ma

Đường Đại, Đặng Ngọc Hàm chậm rãi bước xuống, cửa mặc dù đã bị đập vỡ nhưng vẫn còn là cửa, Đường Đại vẫn đưa tay mở cửa ra, thong thả bước xuống thềm đá gập Hoa Cô Phần, Nam Cung Tùng Hoàng, dừng lại trước mặt lão ta năm thước, Đặng Ngọc Hàm đứng sau lưng hắn.

Đường Đại cười lớn:

- Xin chào.

Lão già vẫn luôn cau mày, bỗng nhiên chân mày giãn ra, nói:

- Người tới rồi.

Đường Đại đáp:

- Ta tới rồi.

Lão già hỏi:

- Đường gia Tứ Xuyên không thể mặc kệ chuyện này?

Đường Đại cười đáp:

- Không thể.

Lão già hỏi:

- Nghe nói các người cũng biết dùng độc?

Đường Đại đáp:

- Người biết dùng ám khí rất ít ai không biết dùng độc.

Lão già ngạo nghễ nói:

- Vậy thì người chết đi.

Đột nhiên lão già khom người xuống, Đặng Ngọc Hàm biết lão ta sắp phóng độc, nhưng không biết phải tránh né thế nào. Chỉ thấy Đường Đại cũng cho hai tay vào trong túi, thần sắc cũng mưòi phần khẩn trương!

Đường Đại bỗng rút tay ra khỏi túi!

Tay rút ra không hề cảm ám khí, bởi vì ám khí đã bắn đi rồi!

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm, không phải từ lão già, mà là từ thiếu niên!

Thiếu niên kia loạng choạng sắp ngã, lão già vừa thấy lập tức sắc mặt trắng bệch.

Thiếu niên vẫn luôn đứng sau lưng lão già, chỉ thấy hắn lê từng bước một lên trước, đi được ba bước liền dừng lại bất động, khó nhọc nói:

- Người... Người... Người làm sao biết ta mới là... Mới là Hoa Cô Phần?

Đường Đại không cử động, thần sắc không đổi, đáp:

- Bởi vì ta cũng là hành gia dùng độc, vừa nhìn đã thấy lão già này đắm chìm trong độc vật chưa tới năm năm, mà Hoa Cô Phần thì đã dùng độc dương danh thiên hạ từ mười năm trước.

Đường Đại liếc nhìn lão già, rồi lại nhìn thiếu niên:

- Vì thế người mới là Hoa Cô Phần, hẳn là đồ đệ người, Nam Cung Tùng Hoàng, người muốn mượn hẳn thu hút sự chú ý của ta, nhân cơ hội để hạ độc, ta giả như trúng kế, vậy mới một đòn giết người!

Thiếu niên hét lên điên cuồng, giãy giụa bước tới, Đường Đại vẫn như cũ không cử động, Hoa Cô Phần bước được hai bước liền đổ gục xuống đất. Chỉ thấy trên lưng áo trắng của hắn có dính bảy thanh thép nhọn hình cung, áo nhuộm bảy điểm đỏ hồng.

Đặng Ngọc Hàm kinh hãi không thôi, Đường Đại và Hoa Cô Phần đứng đối diện với nhau, vậy mà không ai thấy rõ hắn ra tay thế nào, hơn nữa ám khí bắn ra không ngờ lại bày vòng bắn trúng lưng đối phương.

Chỉ nghe lão già run rẩy nói:

- Đây... Đây là “Thiên hồi đặng khí, Vạn hồi trường”, Thất tử cương phiêu?!

Đường Đại cười lớn:

- Đúng, là Thất tử thần phiêu của Đường gia đất Thục.

Hắn vung tay thành trào, bảy thanh thép nhọn không ngờ lại từ trên lưng Hoa Cô Phần phá thịt ma ra, bay ngược về tay Đường Đại, hắn thu hết vào trong túi.

Nam Cung Tùng Hoàng trợn trừng mắt, không nói nên lời. Đường Đại cười nói:

- Người muốn chọn ta, hay là chọn vị anh kiệt Hải Nam kiếm phái này, hay là mang xác sư phụ người về?

Ánh mắt Nam Cung Tùng Hoàng chợt lóe sáng, cười lạnh đáp:

- Người thì ta không cần phải chọn.

Đường Đại cười lớn:

- Tốt...

Đột nhiên lời nói nghẹn lại, vẻ mặt kinh hãi nhìn lại hai tay mình, không ngờ đã biến thành màu tím, hấn hoảng hốt kêu:

- Thi độc!

Nam Cung Tùng Hoàng cười ha hả, nói:

- Gia sư trước khi chết đã phóng độc lên cương phiêu của người, người thu hồi chúng về cũng ngang với trúng độc....

Đường Đại hét lên, đưa tay xuống túi đeo bên hông, nhưng chợt thấy trời đất xoay tròn, trước mắt tối đen, ngã gục xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Gió càng lúc càng mạnh, cây cối rung động càng lúc càng dữ dội.

Nam Cung Tùng Hoàng chậm rãi thu hồi ánh mắt hướng về phía Đường Đại đã ngã gục dưới đất, chuyển sang phía Đặng Ngọc Hàm.

Đặng Ngọc Hàm chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, chậm rãi rút kiếm ra, chậm rãi đâm tới trước.

Hải Nam kiếm phái xưa nay chú trọng năm yếu quyết lớn, nhanh, gấp, quý, bí, kỳ, nhưng kiếm này của Đặng Ngọc Hàm đâm ra lại cực kỳ chậm chạp.

Vô cùng chậm chạp.

Chính vì chậm chạp nên mới không có sơ hở để tập kích, không có chỗ nào để tránh né.

Nam Cung Tùng Hoàng biến sắc, hẳn muốn tránh nhưng mũi kiếm như rắn độc, chỉ cần hắn cử động sẽ cắm thẳng vào cổ họng hắn. Hẳn muốn lùi nhưng kiếm như trường cung, chỉ cần hắn cử động sẽ bắn thủng một lỗ trên người hắn!

Vì thế hắn chỉ có liều một phen, lấy độc trả kiếm!

Kiểm cách ngực Nam Cung Tùng Hoàng chưa tới một thước, thế nhưng Đặng Ngọc Hàm vẫn không dám tùy tiện đâm ra.

Sau khi đâm xong, hắn có tránh được độc của Nam Cung Tùng Hoàng hay không?

Ánh mắt Nam Cung Tùng Hoàng lóe lên một tia giáo hoạt:

- Người biết ta là đệ tử Hoa Cô Phần.

Sau đó lại cường điệu thêm một câu:

- Đệ tử chân truyền duy nhất.

Đặng Ngọc Hàm vẫn tập trung tinh thần lên kiếm, không trả lời.

Nam Cung Tùng Hoàng vẫn không thay đổi tư thế, cười nói:

- Bản sự dùng độc của gia sư ngươi đã thấy, ám khí Đường tiên sinh vừa chạm đến thân người liền biến thành chất độc, hạ độc Đường tiên sinh.

Nói đoạn ánh mắt hướng về phía Đường Đại đang nằm dưới đất.

- Đường tiên sinh trúng độc, còn ngươi thì lại ở đây giằng co với ta.

Đặng Ngọc Hàm vẫn chăm chú vào kiếm, trên trán Nam Cung Tùng Hoàng thấp thoáng mồ hôi:

- Gia sư đã chết, ta không có ý đem ông ta về. Trời sinh người, đất chôn thầy, đó là kết thúc không gì thích hợp hơn.

Sau đó hắn lại nhìn chăm chăm vào kiếm của Đặng Ngọc Hàm:

- Ngươi đâm ra một kiếm, chưa chắc đã tránh được độc của ta, ta cũng chưa chắc tránh được kiếm của ngươi.

Đoạn lại nuốt nước bọt, nói:

- Mà ta chỉ muốn một mình trở về, ngươi thì có thể đỡ Đường tiên sinh về chữa trị.

... Đường Đại còn chưa rõ sống chết ra sao, nhưng tiếp tục thế này chắc chắn sẽ chết.

Hai mắt Nam Cung Tùng Hoàng nhìn trừng trừng vào mũi kiếm:

- Nếu như người đồng ý, thu hồi kiếm lại, ta đi trước, người đi sau.
Nếu như không đồng ý, mời ra chiêu!

Sau đó hắn liền tập trung toàn bộ tinh thần, không nói một câu.

Mũi kiếm Đặng Ngọc Hàm ngưng lại giữa không trung, hồi lâu sau liền thu hồi lại từng tấc, từng tấc một.

Nam Cung Tùng Hoàng giống như thổi phào một hơi, hai tay vung lên, quay người bước đi, mồ hôi ướt đẫm lưng áo.

Kiếm Đặng Ngọc Hàm chỉ xuống đất, một mực chờ đợi đến sau khi Nam Cung Tùng Hoàng biến mất trong bóng tối, cơ bắp căng thẳng toàn thân mới thả lỏng, thiếu chút nữa thì không đứng thẳng nổi.

Một hồi giằng co vừa rồi rất tiêu hao tinh thần, thể lực.

Đặng Ngọc Hàm nâng kiếm, chuẩn bị cắm vào bao, ở dưới ánh trăng đột nhiên có một cảm giác rất kỳ dị.

Hắn đi cùng Tiêu Thu Thủy ba năm, trong ba năm này, trước khi có một chuyện gì đó xảy ra Tiêu Thu Thủy đều có một loại trực giác rất kỳ lạ. Đặng Ngọc Hàm đi theo Tiêu Thu Thủy đã lâu, cũng cảm nhận chút đặc tính này.

Đúng lúc đó, ánh trăng chiếu xuống thân kiếm làm lóe lên một loại quang mang kỳ dị.

Không phải ánh kiếm, mà là ánh sáng xanh.

Đặng Ngọc Hàm trong lòng phát lạnh, chăm chú nhìn lại. Chỉ thấy trên mũi kiếm có thứ gì đó giống nước chảy, từ từ vượt qua thân

kiếm, tiến lên phía chuôi kiếm!

Thứ đó như lỏng mà không phải lỏng, như đặc mà không phải đặc, dưới ánh trăng hiện lên một màu xanh tối.

Đặng Ngọc Hàm giơ kiếm lên nhìn mới biết thứ màu xanh tối đó không ngờ lại là trăm con trùng độc đang nhúc nhích, chuyển động!

Trùng độc!

Nam Cung Tùng Hoàng không ngờ trước khi đi đã kịp vung tay bố trí trùng độc Miêu Cương!

Đặng Ngọc Hàm sợ hãi, “vụt” một tiếng, trường kiếm rời tay bắn đi, chìm vào trong khu rừng tối tăm. Hắn vội vàng nâng Đường Đại dậy, co giò chạy về Kiếm lục, không dám quay đầu.

... Trong lòng hắn thầm hô may mắn, nếu không cẩn thận nhìn kỹ, tra kiếm vào vỏ, chẳng phải trùng độc sẽ bò lên người sao?

Khi Hoa Cô Phần ngã xuống, trong lòng Tiêu Tây Lâu vừa vui mừng vừa kính nể.

... Hoa Cô Phần chết rồi, thiếu đi một đối thủ lợi hại, trong lòng tất nhiên là vui mừng.

... Kính nể là đối với Đường Đại. Nếu như là mình đi xuống, sự chú ý đều tập trung vào lão già, sợ rằng đã sớm bị Bách độc thần ma độc chết rồi.

Mà khi đó, Đường Đại lại ngã xuống.

Tiêu Tây Lâu cực kỳ kinh hãi, đang muốn đi xuống tiếp ứng thì Chu

Hiệp Vũ đã giữ ông ta lại.

... Không thể đi xuống, ông đi xuống kẻ địch sẽ biết hết chi tiết chúng ta. Hơn nữa bên này có người đi xuống, đối phương cũng sẽ có thể phát thêm một người.

... Làm vậy sẽ thành ra hại tính mạng Đường Đại.

Sau đó Đặng Ngọc Hàm với Nam Cung Tùng Hoàng giằng co, rồi Nam Cung Tùng Hoàng rút lui, Đặng Ngọc Hàm vút kiếm, tiếp theo Đặng Ngọc Hàm ôm Đường Đại vội vã chạy về, lên thẳng Thính vũ lâu.

Tiêu Tây Lâu như trút được một gánh nặng, đi nhanh xuống dưới.

Tiêu Tây Lâu bắt mạch, sắc mặt trầm xuống, bỏ ba viên thuốc màu sắc khác nhau vào miệng Đường Đại, lúc này Đường Đại đã chỉ còn thoi thóp thở.

Tiêu Tây Lâu chỉ nói một câu:

- Ngọc Hàm, người đỡ Đường đại hiệp vào Hoàng Hà tiểu hiên, cho hắn nghỉ ngơi, hộ pháp giúp hắn.

Đặng Ngọc Hàm đáp:

- Vâng.

Lập tức lui ra.

Tả Khâu Siêu Nhiên không thể không hỏi:

- Thương thế của Đường đại hiệp ra sao?

Tiêu Tây Lâu thở dài một tiếng, đầy vẻ lo âu:

- Chỉ chắc năm phần. Người có thể chữa được kỳ độc của Bách độc thần ma, thật sự chỉ có một mình Đường tiên sinh. Ba viên thuốc của ta, một là áp chế độc tính phát tác, hai là tăng cường nội lực, và là thúc đẩy Đường tiên sinh tỉnh lại. Phải sau khi Đường tiên sinh tỉnh lại mới có cách ép chất độc ra ngoài.

Tiếp đó lại nói:

- Đường tiên sinh lát nữa nhất định sẽ tỉnh lại, có Ngọc Hàm hộ pháp, tiếp theo phải xem vào bản thân Đường tiên sinh thôi. Chuyện này... Chuyện này chỉ chắc được năm phần.

Trong bóng tối đột nhiên vang lên tiếng gào rú hung ác, cuồng bạo, giống như tiếng sói tru, mùi phần thảm thiết, sau ba tiếng rú, thanh âm ngừng lại, một ngọn đèn lồng sáng lên, một người cầm đèn bước ra.

Người ở sau đèn, ánh đèn đỏ như máu.

Tiêu Tây Lâu ở trên nhìn xuống, đèn đuốc chói mắt, thoáng động dung:

- Thiên lang phệ nguyệt, bán đao tuyệt mệnh. Hồng đăng quỷ ảnh, nhất đao đoạn hồn! Sa Thiên Đăng!

.....

Tiêu phu nhân biến sắc, nghiêm giọng quát:

- Lão phu nhân ở đâu?!

Tiêu Thu Thủy trước nay chưa từng thấy mẹ mình khẩn trương như vậy. Sa Vân, Sa Lô, Sa Điện lại thông dong cười cợt.

Tiêu phu nhân sắc mặt trắng bệch, cầm kiếm tiến tới, Sa Lô, Sa Điện lập tức vây lại.

Tiêu Thu Thủy hai tay trống trơn, lại gặp phải Sa Vân.

Tiêu phu nhân nếu không bị thương, Sa Lô, Sa Điện không phải là địch thủ, nhưng tay bị thương nặng, phải đối mặt với hai đao lôi điện, thực là lực bất tòng tâm.

Võ công Tiêu Thu Thủy không hề dưới Sa Vân, nhưng hẳn không có vũ khí.

Không có vũ khí, dưới phi đao quý dị, kỳ ảo của Sa Vân, đơn giản là không thể tới gần, chỉ có nước chịu đòn.

Càng hướng chi Tiêu Thu Thủy còn phân tâm vì Tiêu phu nhân đang gặp nguy.

Chỉ nghe Tiêu phu nhân hét lên đau đớn, trên đui lại trúng một đao.

Phi đao của Sa Lô.

Đao quyết của Sa Điện nằm ở nhanh, đao quyết của Sa Lô nằm ở mạnh.

Đao của Sa Điện, vết thương vỡ toác, Đao của Sa Lô vết thương sâu hoắm.

Tiêu phu nhân ngã xuống, Tiêu Thu Thủy hét lên điên cuồng, sử ra

Thiết Tuyến quyền pháp chí cương chí cấp.

Thiết Tuyến quyền vốn do con cả nhà họ Tiêu, Tiêu Dịch Nhân sáng tạo, kinh đạo nhanh mạnh, Tiêu Thu Thủy một lượt đánh ra, không ngờ lại khiến đám Sa Vân không kịp phóng phi đao.

Tiêu Thu Thủy đánh liền một hơi bảy tám quyền, quay người nhảy ngược lại, chắn trước mặt Tiêu phu nhân. Sa Vân, Sa Lô, Sa Điện cũng không vội, ngâm nga cười, chia làm ba hướng, bao vây mẹ con Tiêu Thu Thủy.

Sa Vân nói:

- Thiên lang phệ nguyệt...

Sa Lô chậm rãi ngâm:

- Bán đao tuyệt mệnh...

Sa Điện ngâm dài:

- Hồng đăng quý ảnh...

... Mẹ con họ Tiêu đã không thể rút lui, một không vũ khí, một bị trọng thương, bọn hắn quyết định đồng thời xuất đao, biến hai mẹ con này thành oan hồn dưới đao.

... Bọn hắn chuẩn bị ngâm lên câu cuối cùng, “Nhất đao đoạn hồn”, thì ba đao cùng phóng!

.....

Đèn lồng cháy lên, bập bùng như máu, người đứng sau đèn lại

không chút cử động.

Tiêu Tây Lâu nói:

- Tôi đi.

Bấy giờ một tia chớp chợt lóe lên.

Trăng cao giữa trời, sao sáng chi chít, gió mạnh không mây, sấm chớp ở đâu ra?

Tia chớp lóe qua, giữa sân đã có thêm một người.

Tiêu Tây lâu cũng biết người này: kêu lên thất thanh:

- Khổng Dương Tàn!

Tam tuyệt Kiếm ma Khổng Dương Tàn!

Là ánh kiếm, không phải ánh chớp!

Tiêu Tây Lâu nhìn Chu Hiệp Vũ, Chu Hiệp Vũ gật đầu. Trong bóng tối, ông ta bước nhanh ra ngoài, bước chân trầm ổn một khi bắt đầu liền như dung nhập thành một thể với bóng đêm, liên tiếp không ngừng.

Chu Hiệp Vũ đi thẳng xuống Thính vũ lâu, ra khỏi Kiếm lục.

Tiêu Tây Lâu nhẹ giọng nói:

- Siêu Nhiên.

Tả Khâu Siêu Nhiên vội đáp:

- Vâng.

Tiêu Tây Lâu bình tĩnh nói:

- Phu nhân và Thu Thủy vẫn chưa trở về, chỉ sợ Chấn mi các có sự cố. Đường tiên sinh và Khang thần kiếm đều bị trọng thương, Kiếp Sinh và Ngọc Hàm phải đi chăm sóc. Ta và Chu đại hiệp đi xuống, thắng bại trền này, khó mà đoán trước... Mọi người, mọi người tạm thời do cậu chiếu cố.

Tả Khâu Siêu Nhiên khóe mắt ẩm ướt, nghẹn giọng nói:

- Bá phụ yên tâm.

Gió lớn, sao dày, Tiêu Tây Lâu cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy Chu Hiệp Vũ đang đi qua cửa lớn, xuống khỏi bậc thang, tiến ra biên ngoài. Trong bóng tối bên ngoài, cách đó bảy thước, hai người đang đứng, một người cầm đèn lồng đỏ như máu, không nhìn thấy rõ ràng, một người cầm trường kiếm sáng như tuyết đứng yên, không nói chuyện, cũng không cử động.

Tiêu Tây Lâu nắm chặt chuôi kiếm, ưỡng ngực, phất tay áo, bước nhanh xuống dưới.

Sa Vân, Sa Lô, Sa Điện chuẩn bị xuất chiêu, ra tay lần này sẽ là nhất kích tất sát!

Mẹ con họ Tiêu đã không còn đường lui, đến cả vũ khí, sức lực để chống chọi cũng không có!

Sa Vân, Sa Lô, Sa Điện đồng thời quát lên:

- Nhất đao đoạn hồn!

Đúng lúc đó, một bóng người, một thanh kiếm đột ngột phóng tới.

Bóng kiếm cực nhanh, Sa Vân vừa nhìn thấy ánh kiếm thì kiếm đã phá tan phòng tuyến của hắn, đâm thẳng vào giữa ngực hắn!

Khi Sa Điện nhìn thấy ánh kiếm thì mũi kiếm đã lộ ra sau lưng Sa Vân!

Kiếm xuyên thủng lưng Sa Vân nhưng thế tới vẫn nhanh như chớp!

Sa Điện nổi danh là đao quang như điện, hắn phóng ra một đao nhưng đao lại cắm vào lưng Sa Vân, còn kiếm quang thì như ánh chớp đâm vào ngực hắn!

Sa Điện gào thảm, đến tận khi chết hắn vẫn không nhìn thấy rõ dung mạo người đó.

Bóng người lao thẳng tới chỗ Sa Lô!

Sa Lô lập tức phóng ra một đao!

Đao bắn trúng người tới, nhưng người đó vẫn vững vàng như thép xông đến. Sa Lô né tránh không kịp, ""bịch"" một tiếng ngã ngời dưới đất, mặt mũi va đập sừng vù.

Đến khi hắn mở mắt ra, thấy người đang đè lên thân mình ra mới phát hiện, đó là một thi thể.

Thi thể của Sa Phong.

Trước khi trúng phi đao của hắn, Sa Phong đã chết rồi, cổ họng bị

chọc thủng một lỗ lớn, là bị người ta dùng kiếm đâm chết.

Sa Lô kêu lên hoảng loạn:

- Lão đại, lão tứ, mau xem lão nhị...

Đang nói đột nhiên tắc họng, bởi vì hắn thấy Sa Vân, Sa Điện đã chẳng ai còn sống nữa.

Chỉ trong một nháy mắt, bốn anh em nhà họ Sa đánh đâu thắng đó, không ngờ lại chỉ còn lại có một mình hắn. Biến cố này tới quá đột ngột, đột ngột đến mức làm Sa Lô quên cả đau thương, chỉ có kinh hoàng!

Sa Lô thấy tại trường bồng có thêm một người. Dưới ánh trăng, chỉ thấy một người phụ nữ cao lớn, lưng hơi khòng, già nua đang đứng đó.

Sa Lô bồng cảm thấy da đầu tê dại, toàn thân sồn gai ốc, bởi vì người phụ nữ nhìn như bình thường, thậm chí có chút ngu xuẩn này, trên tay đang cầm một thanh kiếm.

Kiếm nằm trong tay, nhìn người phụ nữ đã hoàn toàn bất động, cùng một khuôn mặt đó nhưng lại khiến người ta có cảm giác cực kỳ đáng sợ.

Không chỉ Sa Lô kinh hãi mà cả Tiêu phu nhân, Tiêu Thu Thủy cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Họ không bao giờ nghĩ rằng vị cao thủ tới cứu mình, dùng một kiếm giết nhị Sa, ba chết một bị thương, kiếm nhanh như gió, điện quang hỏa thạch lại là người hầu ngây ngốc, trầm mặc trong phòng lão phu nhân... Thím Trương!

Khi thím Trương xuất kiếm, ánh kiếm sáng ngời, bây giờ đứng yên, thân kiếm đen thui, trong giang hồ loại kiếm này chỉ có một thanh, gọi là Âm Dương kiếm.

Âm Dương kiếm nhẹ tựa lông hồng, khi xuất thủ có thể phát huy đến tận cùng, người sử dụng nó là một vị ẩn hiệp, tên gọi Trương Lâm Ý.

Trương Lâm Ý võ công cực cao, nghe nói kiếm pháp của ông ta đều là trực tiếp đối địch thì tùy ý phát huy, cộng thêm một thanh Âm Dương kiếm tuyệt diệu thần kỳ, lại càng như hổ thêm cánh. Có người nói, kiếm pháp của ông ta thậm chí còn cao hơn cả Thất đại danh kiếm đương thời.

Trương Lâm Ý xuất đạo cực sớm, nhưng tính cách cũng cực quái, ra tay cực độc. Tuổi trung niên say mê với kiếm mà quên mất cả tình, không ngờ khi luyện kiếm lại ngộ sát ái thiê, sau đó cực kỳ hối hận, gần như phát điên, thường ăn mặc như người vợ đã quá cố, lang bạt giang hồ, sau đó liền không có tin tức gì nữa, nghe đồn cuối cùng được một vị cao nhân thu nhận, lệ khí tận diệt nhưng bảy chữ “Âm Dương kiếm khách Trương Lâm Ý”, trong võ lâm vẫn không ai nghe tới mà không biến sắc.

Chỉ có điều chẳng ai ngờ được, người hầu cao lớn, già nua này vậy mà lại chính là Trương Lâm Ý danh động võ lâm năm xưa!

Lão phu nhân không biết võ công nhưng người hầu của bà lại là danh nhân võ lâm, chuyện này đến cả Tiêu phu nhân cũng không đoán trước được.

Vì thế nhất thời Tiêu phu nhân cũng không biết phải nói gì.

Trương Lâm Ý ngậy ngốc đứng dưới ánh trăng, đoạn chậm rãi quay

người nhìn về phía Sa Lô!

Sa Lô hồn phi phách tán, lấy phi đao ra nhưng trong lòng hoảng hốt, đến cả đao cũng rơi xuống đất.

... Phi đao như vậy, sao có thể đã thương được người khác?

Bỗng nhiên một giọng nói hiền hòa mà nghiêm trang chọt vang lên:

- Thím Trương, tha mạng cho hấn đi.

Người đó gọi kiếm khách Trương Lâm Ý đại danh鼎鼎 là “thím Trương”, vậy mà Trương Lâm Ý vừa nghe tiếng lại lập tức hạ tay, cúi đầu, kiếm trong tay tự dưng biến mất, biến thành một người hầy khúm núm, già nua, ngờ nghệch, khom người cung kính nói:

- Vâng.

Người lên tiếng là lão phu nhân.

Lão phu nhân thông thả bước ra, thấy Tiêu phu nhân liền đi tới đỡ dậy, nói:

- Tiêu phu nhân, vì lão thân mà làm bà bị thương, thân già này thật không biết lấy gì báo đáp...

Tiêu phu nhân gượng cười:

- Bọn vãn bối bảo vệ phu nhân bất lực, may nhờ thím Trương... Trương lão tiên bối rút kiếm tương trợ, vãn bối thật quá hổ thẹn...

Mãi đến tận lúc này, Tiêu Thu Thủy mới có thể chắc chắn một chuyện.

Đó chính là, Quyền Lực bang không hẳn là tới vì hấn, thậm chí cũng không phải do hấn kết thù mà huyết tẩy Hoán Hoa kiếm phái. Nguyên nhân chủ yếu xem ra là vì vị lão phu nhân trang nghiêm, thân thiết, khiến người ta phải kính ngưỡng này mà Quyền Lực bang mới không tiếc vận dụng trọng binh hấp dẫn phần lớn cao thủ chú ý ra bên ngoài, sau đó phái cao thủ xâm nhập vào trong phủ, bắt cóc lão phu nhân... Tiêu Thu Thủy khẳng định được điểm này mới cảm thấy an tâm.

Vị lão phu nhân này rút cuộc là ai?

Lão phu nhân nói:

- Thím Trương, mời vị tiểu hữu này nói mấy câu.

Thím Trương cúi người đáp:

- Vâng.

Đoạn quay sang phía Sa Lô, hỏi:

- Các người tổng cộng có bao nhiêu người tới?

Sa Lô cắn răng, không lên tiếng.

Thím Trương cũng không làm gì, chỉ lặp lại câu hỏi:

- Các người tổng cộng có bao nhiêu người tới?

Âm điệu cũng không có gì khác thường nhưng lại khiến người ta đột nhiên cảm thấy một luồng khí sát phạt, rùng mình sớn gai ốc.

Chỉ nghe Sa Lôì run rẩy đáp:

- Ba trăm... Ba trăm sáu mươi người.

Thím Trương hỏi:

- Là những ai?

Sa Lôì đáp:

- Sa Lôì, Khổng hộ pháp, Hoa hộ pháp mỗi người dẫn một trăm đệ tử trong bang, còn hơn sáu mươi người là bạn bè của bốn anh em chúng tôi, Nam Cung thế huynh và ba vị đệ tử của Khổng hộ pháp.

Thím Trương hỏi tiếp:

- Chủ soái chỉ có ba người Sa Thiên Đẳng, Khổng Dương Tần, Hoa Cô Phần sao?

Sa Lôì đáp:

- Đúng.

Thím Trương đột nhiên tiến tới gần, Sa Lôì cả kinh, rút đao, đốc kiếm thím Trương đã thúc vào bụng hấn. Sa Lôì đau đớn, đao văng khỏi tay, ôm bụng gục xuống, khàn giọng kêu:

- Trương Lâm Ý...

Trương Lâm Ý nói:

- Người nói dối.

Sau đó lại nói:

- Không ai có thể nói dối với ta.

Đoạn, hỏi:

- Ta hỏi ngươi lần nữa, Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma, có bao nhiêu tên tới?

Sa Lôỉ ngẩng đầu, chợt thấy ánh mắt Trương Lâm Ý, khẽ rùng mình, đáp:

- Đã có bốn người tới...

Trương Lâm Ý lạnh lùng hỏi:

- Sau này?

Sa Lôỉ cúi đầu:

- Còn một người nữa.

Trương Lâm Ý gật gật đầu:

- Phải thế. Ta nói Lý Trầm Chu muốn hủy Hoán Hoa phái, bắt lão phu nhân, sao có thể chỉ phái ba tên... Hai tên còn lại là ai?

Sa Lôỉ giật mình, đáp:

- Tôi không biết.

Trương Lâm Ý bỗng ngừng lại, một thoáng yên tĩnh đó lại khiến Sa Lôỉ như bị điện giật, vội vàng kêu lên:

- Tôi... Tôi thật sự không biết. Tôi chỉ biết người đã tới là Vô Danh hộ pháp, người sắp tới là Nhất Động hộ pháp, hai người bọn họ... Tôi thật sự chưa gặp qua!

Hộ pháp kỳ thực chính là nhân ma. Trên giang hồ gọi là Thập cửu nhân ma, trong Quyền Lực bang thì lại gọi là “Thượng thiên Nhập địa, thập cửu thần quân”.

Trong mười chín nhân ma có hai kẻ, một kẻ không tên không họ, không tung không tích, ngoài bản thân mười chín nhân ma ra thì không ai biết kẻ đó là ai.

Kẻ đó chính là Vô Danh thần ma.

... Kẻ vô danh thông thường còn đáng sợ hơn kẻ nổi danh.

... Kẻ nổi danh giết người, giết như thế nào, giết ai, chung quy sẽ có người biết. Kẻ vô danh cho dù giết người, người cũng chưa chắc đã biết là ai giết mình.

Còn về Nhất Động thần ma thì mọi người đều biết hẳn tên là Tả Trường Sinh, nhưng không biết tại sao hẳn được gọi là “Nhất Động”.

Bởi vì người giao thủ với hắn, đều đã chết.

Thím Trương lại hỏi gấp:

- Kẻ đã tới là ai?

Sa Lôì đáp:

- Vô Danh hộ pháp.

... Vậy kẻ sắp tới là Nhất Động thần ma rồi.

Sắc mặt Trương Lâm Ý vụt trở nên trầm trọng, không biết có phải vì đối thủ này thật sự quá lợi hại hay không?

Trương Lâm Ý cuối cùng liền nói:

- Người đi đi.

Sa Lô đứng dậy, chỉ thấy trời sao chi chít, trăng sáng nhô cao, thiên hạ rộng lớn, nhưng lại không chốn dung thân.

Hắn tiết lộ bí mật của Quyền Lực bang, cho dù là sư phụ Sa Thiên Đẳng cũng không thể giúp đỡ hắn.

Lão phu nhân nhẹ nhàng nói:

- Nếu như người thấy không biết nên theo ai thì sau này lưu lại bên ta đi.

Lão phu nhân bình thản nói một câu, nhưng lại giống như một cục nam châm, hút lấy phi đao trong tim Sa Lô tới. Sa Lô nghe một câu nói rộng như trời cao, vang như sấm sét đó lập tức quỳ gối, quỳ xuống trước mặt lão phu nhân, giống như đã có chỗ dựa thật sự, không bao giờ rời đi nữa.

Lão phu nhân cũng không nói gì, chỉ mỉm cười nhẹ nhàng đỡ hắn dậy.

Sa Lô ở bên cạnh lão phu nhân, sẽ có phản bội hay không? Mọi người lại vì một câu nói thân thiết, nghiêm trang của lão phu nhân mà đều không nghĩ tới chuyện đó.

... Lời của lão phu nhân có uy lực lớn đến như vậy, lão phu nhân rút cuộc là ai?

Lão phu nhân nói:

- Thím Trương, Tiêu phu nhân bị thương rồi, thím giúp bà chữa trị một chút.

Thiên hương tục mệnh cao của Trương Lâm Ý là thuốc trị thương nổi tiếng giang hồ.

Thím Trương cung kính đáp:

- Vâng.

Tiêu phu nhân sắc mặt trắng bệch như giấy, vẫn cố gượng cười nói:

- Vãn bối không sao. Trong Quan ngư lâu còn có một vị Khang tiên sinh, trúng độc của Hoa Cô Phần, xin phiền Trương tiên bối vất vả một chuyến.

Trương Lâm Ý đáp:

- Được.

Tiếp đó lại có chút do dự, lão phu nhân chậm rãi nói:

- Thím đi đi, kẻ địch đã đi rồi, không cần phải quan tâm tới ta.

Thím Trương vẫn cung kính như cũ:

- Vâng.

Lão phu nhân quay sang phía Sa Lô, phất tay:

- Người đi theo ta...

Tiêu Thu Thủy cuối cùng cũng không nhịn được, hỏi mẹ mình một câu:

- Mẹ, rút cuộc thì lão phu nhân là ai?

Tiêu phu nhân bỗng nói với Trương Lâm Ý:

- Trương tiền bối, Quan ngư lâu ở bên trái hành lang phía trước, rẽ qua là tới...

Còn chưa dứt lời đã ngã ngựa ra sau.

Tiêu Thu Thủy vội vàng đỡ dậy, hoảng hốt kêu:

- Mẹ!

Trương Lâm Ý chỉ liếc qua một cái liền nói:

- Ta cứu bà ấy trước rồi sẽ tới Quan ngư các. Người đỡ mẹ vào Chân mi các.

... Nam nữ thụ thụ bất thân, mặc dù tính về tuổi tác, danh tiếng, Trương Lâm Ý đều thừa đủ làm tiền bối nhưng muốn chữa thương vẫn nên có lão phu nhân có mặt là tốt nhất.

... Tiêu phu nhân liên tục trúng hai mũi phi đao, lúc trước cố gắng chống đỡ, đến khi yên ổn thì cuối cùng cũng ngắt xiũ.

.....

Tiêu Tây Lâu và Chu Hiệp vũ đứng ngang nhau, chỉ cách có bảy thước.

Tiêu Tây Lâu đối mặt với Khổng Dương Tần, Chu Hiệp Vũ đối mặt với Sa Thiên Đăng, cũng cách nhau bảy thước.

Sa Thiên Đăng và Khổng Dương Tần cũng cách nhau bảy thước, đứng ngang hàng.

Bốn người đều không nói một câu.

Bốn người lẳng lặng đứng yên.

... Phía sau đèn lồng là thứ gì?

Người? Quỷ? Hay là u linh?

Hai mươi tám năm trước, từ một tiêu cục yên ổn, trong một đêm toàn bộ mười tám mạng người bị phi đao giết chết, ông đã tập trung vào Sa Thiên Đăng.

Đối với loại người như Sa Thiên Đăng, không thu làm tay sai cho mình thì phải giết, kết giao bằng hữu với hắn chẳng khác nào ngủ chung với hổ.

Đến hôm nay, người chết dưới tay Sa Thiên Đăng trong hai mươi tám năm đầu chỉ dừng ở một ngàn ngọn đèn vụt tắt giữa đêm đen.

Sắc mặt Chu Hiệp Vũ như một khối thép đúc!

Sa Thiên Đăng cũng cực kỳ thông minh, bảy năm trước đã gia nhập

Quyền Lực bang.

Gia nhập Quyền Lực bang không chỉ có quyền lực mà còn có địa vị, càng hưởng hờ đến cả võ công cũng tăng tiến không ít.

Chu Hiệp Vũ có thể giết Sa Thiên Đăng trước khi phi đao cắm thẳng vào tim mình không?

Sa Thiên Đăng, Thiên lang phệ nguyệt, bán đao tuyệt mệnh; Hồng đăng quý ảnh, nhất đao đoạ hồn! Bốn năm trước, Sa Thiên Đăng giết “Nhật Nguyệt song quân” Lương Phát, Lương đại hiệp. Hai năm trước, Sa Thiên Đăng cũng dùng một ngọn phi đao giết chết “Trường xuân kiếm” Thiệu Hoang Yên.

Mà võ công của Thiệu Hoang Yên so với Chu Hiệp Vũ trong truyền thuyết cũng không thua kém nhiều lắm.

Đèn lồng, phía sau đèn lồng rút cuộc là thứ gì?

Mặt sắt, phía sau mặt sắt đang nghĩ điều gì?

Sợ? E ngại? Hay là giết?!

Hai mươi tám năm trước, từ khi hấn ra tay lần đầu tiên, hấn đã biết, mình bị một đối thủ cực kỳ lợi hại nhắm trúng.

Đối thủ đó chính là Chu Hiệp Vũ.

Hấn và Chu Hiệp Vũ không oán không thù, hấn không biết tại sao Chu Hiệp Vũ không thể bỏ qua hấn được.

Nhưng võ công Chu Hiệp Vũ thâm sâu khôn lường, hấn tối đa chỉ nắm chắc được năm phần, một đòn giết chết ông ta.

Chuyện không chắc chắn trên tám phần, hẳn tuyệt đối không làm.

Có một thời gian, hẳn bị vị “Thiết y, thiết thủ, thiết kiếm, thiết la võng” này truy đuổi đến gần như sụp đổ, gần như phát điên. Nhưng hẳn không phát điên, ngược lại còn gia nhập Quyền Lực bang.

Có Quyền Lực bang là sẽ có an toàn, hẳn cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Nhưng sau đó hẳn lại phát hiện, Chu Hiệp Vũ vẫn không buông tha cho hẳn, chỉ càng thêm cẩn thận mà thôi.

Đến tận bây giờ hẳn vẫn không hiểu nổi, tại sao Chu Hiệp Vũ cứ phải làm khó hẳn. Hẳn chắc chắn mình chưa bao giờ giết nhầm người của vị Chu Hiệp Vũ này.

Lần này Quyền Lực bang đốc quân tiêu diệt nhà họ Tiêu Hoán Hoan, hẳn tự nguyện đi trước, chính vì hẳn biết Tiêu Tây Lâu và Chu Hiệp Vũ có tình bạn thân thiết.

Hẳn chung quy cũng không thể chịu đựng được sự tồn tại của một kẻ địch như vậy nữa, cho nên hẳn phải hủy diệt kẻ địch này, không những tiêu diệt kẻ địch mà còn phải hủy đi cả vây cánh, nanh vuốt của kẻ địch nữa!

Chỉ có điều, hẳn hủy nổi không?

Chu Hiệp Vũ đứng đó không hề cử động, chẳng ai biết ông ta đang nghĩ cái gì?

... Phía sau mặt sắt rút cuộc là đang nghĩ điều gì?

Tiêu Tây Lô tùy ý đứng đó, kiếm vẫn đeo ở bên hông, kiếm vẫn nằm nguyên trong bao, chưa hề rút ra.

... Nhưng Khổng Dương Tàn thì lại biết, Tiêu Tây Lô đã rút kiếm rồi!

... Bản thân Tiêu Tây Lô chính là kiếm, trên người ông đã phát ra kiếm khí!

... Ông ta tùy tiện đứng đó, người chỉ cần đi sai nửa bước, trong một sát na, kiếm của ông ta có thể xuyên thủng ba bốn chục lỗ trên người người!

Khổng Dương Tàn đứng đó, cúi đầu trầm tư, kiếm đã rời vỏ, mũi kiếm chỉ đất, nhìn giống như một cao nhân ẩn sĩ đang nâng kiếm minh tưởng.

Thân kiếm sáng ngời như tuyết.

... Nhưng Tiêu Tây Lô lại biết, tư thế như vậy, bất kỳ lúc nào cũng có thể biến thành thế công nhất kích tất sát, hoặc biến thành thế thủ không chút sơ hở!

... Tiêu Tây Lô am hiểu ba mươi bảy loại kiếm pháp trên khắp thiên hạ, từng dùng qua bốn mươi hai cây danh kiếm, sáng tạo bảy bộ kiếm pháp, nhưng lại không nghĩ ra một chiêu, một kiếm, một thức, có thể phá được tư thế này.

Ánh lửa ngập trời.

Ánh lửa từ trong rừng cây tràn ra, thiêu đốt thẳng tới Kiếm lưu nhà họ Tiêu, tốc độ không gì sánh nổi, khí thế không gì cản được.

Tiếng hô giết vang trời, vô số bóng người leo lên thành lâu, xông vào

nội viện... Hiển nhiên đây mới là một đòn toàn lực của Quyền Lực bang!

Tiêu Tây Lô, Chu Hiệp Vũ đã gặp phải đại địch, Tiêu phu nhân, Đường Đại, Khang Xuất Ngư lại lần lượt bị thương, trúng độc, Hoán Hoa kiếm phái có thể ngăn chặn được lần tiến công cực mạnh này của Quyền Lực bang hay không?

Bốn phía đều bốc lửa.

Vậy mà Tiêu Tây Lô, Chu Hiệp Vũ vẫn không hề biến sắc.

Tiêu Thu Thủy bước ra khỏi Chấn mi các, cùng đi với Trương Lâm Ý, ngẩng đầu liền thấy ánh lửa ngập trời, tiếng thét vang vọng.

Tiêu Thu Thủy dừng bước, Trương Lâm Ý chỉ thoáng ngẩng lên, bình thản nói:

- Cha ngươi tự biết lo liệu. Nếu Hoán Hoa phái ngay cả chuyện này cũng không ứng phó nổi thì cũng đáng tuyệt diệt rồi, ngươi mau đưa ta đến Quan ngư các.

Tiêu Thu Thủy cảm thấy có chút ngạc nhiên, lại có một chút tức giận, trong lòng bỗng như đã quyết định chuyện gì đó, nói:

- Trương tiền bối, tại hạ đưa ngài tới chữa thương cho Khang tiên sinh trước, còn về chuyện của Hoán Hoa kiếm phái, cho dù bản phái ứng phó tự nhiên thì tại hạ là đệ tử Hoán Hoa, đương nhiên phải tới gánh vác, có chết cũng không chối từ, sao có thể một mình tự cầu bình an!

Trương Lâm Ý quay đầu liếc nhìn Tiêu Thu Thủy, nheo mắt cười:

- Tốt

Đi được vài bước lại nói:

- Gần mười năm nay, ngươi là hậu bối duy nhất dám chống đối ta.

Tiêu Tây Lôu động rồi, tiến lên trước một bước.

Một bước này có ba phần thực, bảy phần hư, mũi chân hướng vào trong, gót nghiêng ra ngoài.

Khổng Dương Tồn lại lùi một bước.

Bước lùi này có bảy phần hư, ba phần thật, lòng bàn chân mượn lực, mũi chân điểm hờ.

Tiêu Tây Lôu, Khổng Dương Tồn một tiến một lùi, tư thái trên người lại hoàn toàn không thay đổi.

Tiêu Tây Lôu chợt một bước đạp Cung vị, một bước chuyển Nam vị.

Khổng Dương Tồn vụt một bước nhập Chấn vị, bước sau tiến Càn vị.

Tiêu Tây Lôu bỗng tiến ba bước, lùi nửa bước, rồi lại đi nhanh năm bước, lùi ngược hai bước rưỡi.

Khổng Dương Tồn nhanh chóng bước bảy bước, chống một chân, một nhảy một quỳ, rồi lại đứng phắt dậy.

Hai người bộ pháp tăng tốc, nhanh đến mức làm người khác không thể thấy được rõ ràng, hơn nữa bộ pháp càng lúc càng phức tạp, mà tư thái trên người lại không chút biến đổi, ngoài ra cũng tuyệt đối

không chạm vào đối phương và Chu Hiệp Vũ cùng Sa Thiên Đăng.

Hai người bỗng nhiên dừng lại, Khổng Dương Tần kêu lên một tiếng quái dị, lộn người ra sau, như chim lớn về tổ, phóng vào trong bóng tối của rừng cây, không thấy đâu nữa.

Rừng cây sao lại tối tăm? Không phải vốn ánh lửa ngập trời sao?

Khi Tiêu Tây Lâu và Khổng Dương Tần so đấu bộ pháp thì Chu Hiệp Vũ và Sa Thiên Đăng vẫn đang giằng co.

Đèn lồng càng lúc càng sáng, Chu Hiệp Vũ tại sao người vẫn chưa ngã xuống?!

Ánh lửa càng lúc càng mạnh, Chu Hiệp Vũ tại sao người còn chưa ra tay?!

Sa Thiên Đăng chờ đợi tâm Chu Hiệp Vũ rối loạn, tâm vừa loạn, sẽ động thủ, lúc kẻ địch vừa muốn động thủ chính là lúc yếu nhất giữa công và thủ... Sa Thiên Đăng sẽ có thể chắc chắn một đao khiến Chu Hiệp Vũ tuyệt mệnh, đoạn hồn!

Nhưng Chu Hiệp Vũ một khuôn mặt sắt, lấp loáng trong ánh lửa, vẫn không hề có biểu tình.

Ông ta nhìn đèn lồng, lại như nhìn ra sau đèn, ngọn đèn đỏ dần dần rực sáng, cùng ánh lửa từ từ mãnh liệt giống như không hề có ảnh hưởng với đôi mắt ông ta.

Có điều Sa Thiên Đăng biết rõ, ngọn đèn trên tay mình từng khiến mười chín vị cao thủ võ lâm mê mang, bảy vị cao thủ giang hồ mù mắt, bị hấn xuất thủ một đao, đoạn hồn, tuyệt mệnh!

... Nhưng vì sao Chu Hiệp Vũ vẫn không cử động?!

Ánh đèn càng lúc càng sáng, Tiêu Tây Lâu cùng Khổng Dương Tần ở bên cạnh càng bước càng mau, tâm lý Sa Thiên Đăng không ngờ lại bắt đầu hỗn loạn.

Lúc này lại có một chuyện xảy ra.

Ánh lửa trong Kiếm lư không ngờ lại tắt ngúm như có kỳ tích.

Ngọn lửa đã bị dập tắt.

Khắp nơi đều là bọt nước, xem ra Hoán Hoa kiếm phái đã sớm có chuẩn bị, bảy tám mươi thiếu nữ đeo kiếm, xách thùng nước tưới khắp mọi nơi.

Mà bang chúng tiến vào lúc này, bây giờ đang giẫm đạp lên nhau chạy trốn ra ngoài.

Số người chạy ra không bằng được một nửa số lượng tiến vào!

Tâm Sa Thiên Đăng đã loạn.

... Bốn đồ nhi của ta sao còn chưa thấy ra?!

... Chúng ta cầm chân hai lão quái này ở đây, rút cuộc là còn phải tiếp tục đến bao giờ?!

Ánh lửa trong Kiếm lư tắt ngúm, ánh lửa trong rừng cũng biến mất.

Sa Thiên Đăng phát hiện một chuyện còn đáng sợ hơn. Hắn muốn dùng đèn lồng thu hút sự chú ý của Chu Hiệp Vũ, lúc này đèn lồng ngược lại trở thành gánh nặng của hắn. Trong bóng tối, Chu Hiệp Vũ

chỉ cần tập trung tấn công vào phía sau đèn lồng.

Vừa rồi khi tâm trí hấn rối loạn, cục thế đã xoay chuyển, bây giờ đại thế đã thành, có cố cũng không vấn hồi lại được nữa.

Càng đáng sợ hơn, Sa Thiên Đẳng lại phát hiện một chuyện khác.

Khổng Dương Tồn không ngờ đã biến mất.

Tại trường chỉ còn lại một mình hấn.

Tiêu Tây Lâu đã từ từ quay người lại.

... Hấn không thể cử động, không thể quay sang đối mặt với Tiêu Tây Lâu.

... Bởi vì hấn biết, chỉ cần quay người, lưới sắt của Chu Hiệp Vũ sẽ trói chặt lấy mình. Tay sắt của Chu Hiệp Vũ sẽ bẻ gãy cổ mình.

... Nếu như hấn không quay người, vậy làm thế nào đối phó với kiếm của Tiêu Tây Lâu?

... Kiếm của chưởng môn Hoán Hoa kiếm phái!

Chu Hiệp Vũ sắp sửa ra tay, ông ta biết, tâm Sa Thiên Đẳng đã loạn.

Ông từng gặp một vị kiếm pháp cao tuyệt, thanh danh thậm chí còn cao hơn Thất đại danh kiếm đương thời, “Cửu thiên Thần long” Ôn Thượng Phương. Nhưng vị kiếm thủ đó lại vì bị vợ ở bên cạnh dần dỗi mà đến mức rối loạn tâm thần, bị một gã man đồ không biết chút võ công nào đánh ngã.

Hiện tại Chu Hiệp Vũ đã có thể tuyệt đối chắc chắn.

Nhưng đúng lúc này, “bụp” một tiếng, máu tươi tung tóe, trời đất tối sầm!

Đèn lồng trên tay Sa Thiên Đăng đột ngột phát nổ, bắn ra một chất lỏng đen thui, đặc sệt. Chỉ nghe Tiêu Tây Lâu kinh hô, vội vã tránh né:

- Ngũ độc huyết dịch!

“Soạt” một tiếng, ánh lửa lại bùng lên.

Ánh lửa trong tay Tiêu Tây Lâu, vật tỏa sáng là một cây đuốc nhỏ.

Sa Thiên Đăng đã biến mất, hắc hy sinh thiên trung hồng đăng thành danh đã lâu của mình, khi Tiêu Tây Lâu, Chu Hiệp Vũ tránh né chất lỏng hôi thối kia thì Sa Thiên Đăng đã bỏ chạy.

Chu Hiệp Vũ, Tiêu Tây Lâu đưa mắt nhìn nhau, không ai lên tiếng, thong thả quay lại Kiếm lục.

Nhưng trong lòng họ lại cảm nhận được gió đêm mát lạnh lạ thường, trời sao đẹp để lạ thường, Kiếm lục Tiêu gia lại càng thân thiết lạ thường, bởi vì họ đã đánh lui đại địch bình sinh, hơn nữa còn có thể bình yên vô sự quay về.

Sinh mệnh, sinh tồn dù sao cũng là chuyện khiến người ta vui mừng.

Tiêu Tây Lâu và Khổng Dương Tàn đều là một trong bảy đại kiếm thủ đương thời, tề danh với Khang Xuất Ngự, Tân Hồ Khâu.

Nhưng trận đánh này, Tiêu Tây Lâu cùng Khổng Dương Tàn đều không đụng đến kiếm.

Bọn họ chỉ sử dụng bộ pháp, bởi vì một kiếm thủ chân chính đương nhiên không chỉ sử dụng kiếm. Bộ pháp, thân pháp, khí thế, ánh mắt... Tất cả không thể có một điểm nào không phối hợp thỏa đáng.

Có một điểm không phối hợp là chỉ có chết, cao thủ tranh đấu, tuyệt không cho phép có bất kỳ chậm chễ nào.

Trận đấu giữa Tiêu Tây Lâu và Khổng Dương Tàn, hiển nhiên là Khổng Dương Tàn đã bại, nhưng không phải bại ở bộ pháp, mà là bại ở chủ động.

Tiêu Tây Lâu nhanh hơn Khổng Dương Tàn một bước, cho nên Tiêu Tây Lâu đi xuống, Khổng Dương Tàn chỉ có thể bước theo, một bên chủ động, một bên bị động, cứ tiếp tục như vậy nhất định sẽ lộ ra sơ hở.

Nhưng mà Tiêu Tây Lâu đã phát động, Khổng Dương Tàn chỉ có thể theo sau.

Không theo chỉ có chết nhanh hơn.

Theo sau cũng là chết.

... Tiêu Tây Lâu sở dĩ lập tức giành được chủ động là vì Khổng Dương Tàn quá chú trọng đến việc Tiêu Tây Lâu chưa rút kiếm, do đó liền bị bộ pháp của Tiêu Tây Lâu khống chế ngược lại.

... Một kiếm thủ chân chính, sao có thể chỉ coi trọng kiếm của đối phương?

Cho nên Khổng Dương Tàn chỉ có thất bại.

Hắn lập tức quay người đào tẩu, thậm chí không hề ngoái lại nhìn một cái.

Chỉ cần quyết định này của hắn chậm hơn nửa bước, khi khí thế đều thuộc quyền khống chế của Tiêu Tây Lâu thì cho dù muốn chạy cũng không kịp nữa.

Quyết đoán dứt khoát, chính là bản sắc của một đại kiếm thủ.

Tiêu Tây Lâu và Khổng Dương Tần, hai đại điểm thủ đương thế quyết đấu, lại không dùng đến kiếm, mà Chu Hiệp Vũ và Sa Thiên Đăng, hai đại cao thủ chính tà quyết đấu, lại còn không hề động đậy.

Nhưng Sa Thiên Đăng lại thất bại.

Tư thế hắn vẫn không chút sơ hở, phi đao hắn vẫn nhất kích tất sát, nhưng tâm của hắn đã loạn.

Tâm hắn vừa loạn, người nhất kích tất sát lại biến thành Chu Hiệp Vũ.

Hắn vừa phát hiện ra điểm này lập tức hủy đèn bỏ chạy!

Quyết đoán dứt khoát, cũng là khí khái của một đại cao thủ phi đao.

Người thực sự đánh đến long trời lở đất, lại là bang chúng Quyền Lực bang và đệ tử Hoán Hoa kiếm phái.

Quyền Lực bang thu thập tàn dư, toàn lực dùng hỏa công, mà nhà họ Tiêu Hoán Hoa thì đã sớm dự tính được điểm ấy, tập trung toàn bộ binh lực, ngoài ra còn tích trữ nước, lửa tới nước dập, không có lửa, ngọn lửa của Quyền Lực bang cũng như bị một trận mưa lớn, dập tắt hoàn toàn.

Đệ tử Hoán Hoa kiếm phái tuy người chết người bị thương không ít nhưng lần xâm lược này của Quyển Lực bang chung quy cũng đã bị đánh tan, bị đẩy lùi.

Bọn chúng cũng không còn năng lực tập trung, trung chấn, tấn công tiếp nữa.

Khi Tiêu Tây Lô, Chu Hiệp Vũ về tới Thính vũ lâu, trông thấy Tả Khâu Siêu Nhiên vừa phấn chiến rã rời, trên mặt lộ vẻ vui mừng, khen ngợi.

Đệ tử Hoán Hoa kiếm phái không hề khiến họ phải thất vọng... Khi hai người không có mặt, Hoán Hoa kiếm phái cũng đánh một trận oanh oanh liệt liệt.

Sắc mặt Khang Xuất Ngư trắng bệch, luồng khí tím đen giữa mi tâm càng nồng nặc, độc của Bách độc thần ma Hoa Cô Phần quả nhiên là lợi hại!

Khang Kiếp Sinh hai mắt đỏ mọng, khi nói chuyện với Trương Lâm Ý cơ hồ chảy cả nước mắt:

- Trương tiền bối, ngài nhất định phải nghĩ cách cứu sư phụ tôi.

Trương Lâm Ý xoa tay khó chịu, Tiêu Thu Thủy bước tới đỡ Khang Kiếp Sinh, Khang Kiếp Sinh quay mặt khóc rống lên!

Trương Lâm Ý vẫn tiếp tục bắt mạch cho Khang Xuất Ngư, hồi lâu sau mới bỏ tay ra, trầm ngâm một lúc rồi lại nắm mạch môn Khang Xuất Ngư, nắm lấy một lúc lâu rồi lại bỏ tay ra, bỏ tay ra rồi lại trầm ngâm.

Trương Lâm Ý trầm ngâm một lúc lâu, cuối cùng mới thở dài, hỏi:

- Hẳn trúng độc của Hoa Cô Phần?

Khang Kiếp Sinh gật đầu khẳng định, Trương Lâm Ý khẽ than:

- Độc của Hoa Cô phần lại tinh tiến rồi.

Tiếp đó lại bắt mạch một chốc, rút cuộc cũng bỏ tay ra, lấy trong người ra ba viên thuốc đỏ, trắng, đen, nói:

- Chỉ có thể trước tiên uống thử ba viên Tam sinh thảo hoàn đơn này đã. Ngâm trong rượu, gia nhiệt đầy đủ mới được phép uống.

Khi Tiêu Thu Thủy và Trương Lâm Ý bước ra khỏi Quan ngư các, tâm trạng đều nặng nề.

Họ chia ra ở hành lang gấp khúc, Trương Lâm Ý quay lại Chấn mi các, Tiêu Thu Thủy thì tới Thính vũ lâu.

Nhà họ Tiêu Hoán Hoa nằm trên một khu đất rộng hai trăm hai mươi tư mẫu ở thượng du Hoán Hoa Khê Thành Đô, chiếm diện tích cực lớn, lầu gác đình đài liên miên không dứt, vì thế khi hai bên chém giết, dưới thế thập diện mai phục của Hoán Hoa kiếm phái, ngoài bốn đệ tử thân truyền của Sa Thiên Đăng ra thì người khác căn bản không thể tiến công vào, kiến trúc cũng không bị lửa lan đến.

Tiêu Thu Thủy muốn tới Thính vũ lâu còn phải đi một đoạn nữa.

Đúng lúc sắp sửa đi qua Kiến thiên động, Tiêu Thu Thủy đột nhiên có một cảm giác rất kỳ lạ.

Cảm giác đó rất kỳ dị, cũng rất vi diệu, giống như khi Đặng Ngọc

Hàm đối mặt với Nam Cung Tùng Hoàng vậy, không thể nói rõ ra là cảm giác gì.

Bấy giờ Tiêu Thu Thủy vừa đi qua đúng chỗ ngoặt của hành lang!

Kiểm quang chọt lóe lên!

Đêm tối âm trầm, kiếm như mặt trời!

Mũi kiếm nhọn hoắt, nhanh như điện giật!

Nhát kiếm tới cực kỳ đột ngột, cực kỳ nhanh chóng, theo lẽ thường, Tiêu Thu Thủy tuyệt đối không tránh nổi.

Nhưng chính vì cảm giác kỳ lạ đó mà Tiêu Thu Thủy đề phòng trước một chút. Nhát kiếm này đâm thẳng tới trước mặt, muốn xuyên thủng mi tâm Tiêu Thu Thủy.

Kiểm đã tới nơi, Tiêu Thu Thủy không kịp rút kiếm, không kịp tránh né, càng không kịp rút lui, chỉ kịp thời ngửa phắt người ra sau, thoát được trong đường tơ kẽ tóc!

Kẻ đó ra tay không hề dưới Tiêu Thu Thủy, xuất kiếm ra trước, Tiêu Thu Thủy mặc dù không kịp rút kiếm nhưng ngửa người thì vẫn kịp!

Nhưng chiêu tiếp theo thì không kịp nữa!

Người đó thuận thế đâm xuống một kiếm!

Tiêu Thu Thủy vừa không cách nào chống đỡ, lại càng không thể tránh né, hoảng hốt sinh trí, không ngờ lại há miệng, dùng răng cắn chặt mũi kiếm!

Người kia ngẩn ra, vạn lần không tưởng tượng nổi, Tiêu Thu Thủy lại tiếp được kiếm đó, trong lòng hoảng hốt, vội rút kiếm trở lui!

Kỳ thật, tình huống đó cực kỳ vi diệu, Tiêu Thu Thủy há mồm cắn chặt mũi kiếm, là chuyện vô cùng liều lĩnh. Nhất đâm cuối cùng, đối phương nghĩ rằng Tiêu Thu Thủy không thể tránh nổi kiếm này cho nên cũng không dùng toàn lực, Tiêu Thu Thủy mới có thể cản trúng.

Nhưng chỉ cần đối phương thuận thế đâm xuống, hoặc là dùng lực xoáy mạnh, với công lực của Tiêu Thu Thủy, rằng lợi tất không thể giữ chặt mũi kiếm, lúc ấy chắc chắn phải chết.

Chỉ là đối phương thấy Tiêu Thu Thủy không ngờ lại tiêu sái như vậy, dám dùng răng giữ lấy mũi kiếm, trong lòng cảm thấy cao thâm khó lường, tâm lý hoảng hốt vội rút kiếm về vò, quay người bỏ chạy!

Người này xuất kiếm nhanh, thân pháp càng nhanh hơn, vừa quay người đã biến mất trong bóng tối. Tiêu Thu Thủy lúc này mới vạn lưng đứng lên, toàn thân túa mồ hôi lạnh.

Tiêu Thu Thủy ngoài nghi ngờ ra, trong lòng càng có thêm một quyết tâm, đó là trong những năm hắn còn sống, nhất định phải sáng chế ra một chiêu kỳ kiếm, một chiêu mà trong tình huống như vừa rồi vẫn có thể xuất kiếm, chiến thắng kẻ địch.

Khi kẻ đó tập kích tại chỗ ngoặt, trời đang tối tăm, lại không có ánh lửa, một chiêu không trúng mới phát ra chiêu tiếp, sau đó liền đi, không để lại dấu vết. Tiêu Thu Thủy trong lúc kinh hoàng cũng không thấy rõ đối phương là ai, thậm chí là nam hay nữ cũng không phân biệt được.

Rất nhanh sau đó Tiêu Thu Thủy đã tra ra, ở đây có một cột ẩn, hai kiếm thủ Khuyển tổ đã bị người ta ám sát bên hành lang.

Kẻ này rút cuộc là ai?

Tiêu Thu Thủy muốn tới Thính vũ lâu, Hoàng Hà tiểu hiên là nơi buộc phải đi qua. Tiêu Thu Thủy bước đi một mình, nhưng hẳn biết, bản thân không chỉ có một mình, cao thủ trong Hồ tổ Hoán Hoa kiếm phái đều tiềm phục trong mỗi góc xung quanh

Hoán Hoa kiếm phái sở dĩ có thể được xếp vào một trong ba đại kiếm phái của võ lâm đương thời, tuyệt đối không phải chỉ dựa vào may mắn.

Tiêu Thu Thủy nghĩ tới đây, đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu thảm!

Tiếng kêu truyền tới từ phía Hoàng Hà tiểu lâu!

Tiêu Thu Thủy lập tức thi triển thân pháp, lúc này hẳn đã nghe thấy tiếng quát tháo và chiến đấu.

Đến tiếng hét thứ ba, Tiêu Thu Thủy đã tới hiện trường.

Đến hiện trường, Tiêu Thu Thủy hoàn toàn bị chấn trụ!

Quyển 2 - Chương 4: Rồi một ngày sông dờn núi đổi

Phía trước Hoàng Hà tiểu hiên có một ngôi đình nhỏ, đoạn giữa của Hoán Hoa Khê chảy qua dưới đình.

Có một người đang ngồi khoanh chân trong đình, mặt hướng ra phía sông, giống như đang đả tọa vận khí.

... Nhưng người này không bao giờ còn có thể đả tọa vận khí được nữa.

Bởi vì đốt sống thứ bảy sau lưng hắn đã bị người ta dùng một kiếm xuyên thủng, kiếm còn chưa rút ra hết, người đã chết.

Người này không phải ai khác mà chính là Đường Đại!

Tứ Xuyên đất thực, Đường môn Đường Đại!

Đường Đại bị ám sát.

Bị đối phương từ phía sau lưng, dùng kiếm đâm trúng yếu huyệt mà chết,

Đường Đại không ngờ lại chết trong đình viện tại Hoàng Hà tiểu hiên, trong nội viện Kiếm lưu nhà họ Tiêu Hoán Hoa, Cẩm Giang Thành Đô.

Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy một luồng máu nóng xộc thẳng lên, lời của Đường Đại như còn vang bên tai.

“Tiêu đại hiệp, giờ ngài có đuổi tôi cũng không đi nữa, tôi với con trai ngài đã là bằng hữu rồi. Vì bằng hữu mà chịu hai đao, tuyệt không chối từ, ngay từ cổ đã như vậy rồi.”

Vậy mà Đường Đại đã chết.

Tiêu Thu Thủy lòng đau như cắt, gầm lên một tiếng, lao tới đoạt lấy kiếm của một kiếm thủ Hồ tổ, gia nhập chiến đoàn!

Trong đình viện, Đặng Ngọc Hàm mặt trắng bệch như giấy, kiếm xuất như gió.

Nam Hải kiếm pháp trước nay luôn cay độc, phần lớn đệ tử Nam Hải đều có thể lực không tốt.

Đặng Ngọc Hàm vừa xuất kiếm vừa sở dốc, nhưng tuyệt không phải vì thể lực không đủ mà là đang cực kỳ phấn hận!

Đối thủ của Đặng Ngọc Hàm là một người áo đen, mặt che mạng đen.

Cho dù kiếm pháp của Đặng Ngọc Hàm có cay độc thế nào, tàn độc thế nào cũng không thể làm bị thương người kia. Người áo đen tránh trái, né phải, tiến ngang, lùi dọc, giống như cánh bướm bay lượn giữa kiếm của Đặng Ngọc Hàm.

Do vậy trong tám kiếm thủ đóng tại Hoàng Hà tiểu hiên, một người chạy đi thông báo với Tiêu Tây Lâu, bảy người còn lại đều rút kiếm bao vây lấy người kia.

Tiêu Thu Thủy vừa tới, tiện tay đoạt lấy một thanh kiếm, nhất thời kiếm khí đại thịnh!

Tiêu Thu Thủy xuất kiếm, đâm thẳng tới một nhát, khí thế không gì cản nổi!

Người áo đen kia không kịp đề phòng, giật mình hoảng hốt, vụt nghiêng người sang bên, tư thế vô cùng cuốn hút, giống như đang bay múa, tuy vậy mạng đen che mặt vẫn bị một kiếm của Tiêu Thu Thủy hất lên!

Tám mạng bay lên, Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm đều sửng người.

Mạng che mặt bị hất mở, dây buộc tóc cũng bị cắt đứt, mái tóc dài mềm mại đổ xuống như một dòng thác đen, dưới ánh sao, đôi mắt cô gái đen trắng phân mình, dưới ánh trăng, dung mạo cô gái như hoa như ngọc.

Cô gái đang phẫn nộ, chính vì phẫn nộ mà khuôn mặt còn chút non nớt của cô mang theo một luồng sát ý ngoan độc. Chính trong một thoáng chốc đó, Tiêu Thu Thủy chợt cảm thấy tay trái bỏng rát, đã trúng phải một mũi phi tiêu!

Tiêu Thu Thủy bừng giận, đầu óc vụt tỉnh táo lại, trong lòng thầm hô: “Tiêu Thu Thủy ơi là Tiêu Thu Thủy, người vừa thấy một cô gái dung mạo xinh đẹp một chút là đã thất thần như vậy, thử hỏi làm sao có thể thấy Thái Sơn đổ xuống mà không biến sắc, làm sao có thể đảm đương đại sự võ lâm đây!”

Lúc này Đặng Ngọc Hàm đã giao đấu với cô gái, trong bóng tối, thân pháp nàng ta cực nhanh, võ công tuyệt không dưới Tiêu phu nhân, dung mạo tuyệt thế cũng đã không còn thấy rõ được nữa.

Đột nhiên, trường kiếm Đặng Ngọc Hàm bỗng “xoảng” một tiếng, rơi xuống đất, ba mũi phi hoàng thạch vừa đánh bay kiếm hấn!

Hải Nam kiếm phái thành danh nhờ khoái kiếm, nhưng cô gái này không ngờ lại có thể dùng ám khí bắn trúng thân kiếm đang phóng nhanh tới, nhãn quang, thủ pháp, tốc độ dùng ám khí tuyệt không kém gì Đường Đại.

Tiêu Thu Thủy lại lập tức xông tới, không hề có chút sợ hãi!

Khi Tiêu Thu Thủy xông tới, với thân thủ của cô gái kia, có ít nhất là ba cơ hội có thể phóng ám khí giết chết hắn.

Nhưng khi Tiêu Thu Thủy tới gần, ánh trăng lạnh lẽo hắt nghiêng lên mặt, cô gái kia nhận ra hắn, hắn chính là người đã hất mở mạng che mặt của nàng.

Nàng sinh ra trong một gia đình thế tộc cổ xưa, từ rất sớm đã theo huynh đệ tỷ muội ra ngoài hành tẩu giang hồ. Trong tâm hồn ngây thơ của nàng lúc nhỏ, từng được nghe kể rất nhiều câu chuyện, lại càng nghe qua khi những thiếu nữ xinh đẹp xuất giá, nển hồng chiếu hoa dung, phòng kín khóa gió xuân, người chồng dịu dàng dùng chiếc móc câu vàng tinh xảo, khẽ nâng tua vải phượng quan che phủ khuôn mặt vợ yêu.

... Câu chuyện sau đó như thế nào, nàng cũng không biết nữa, nhưng câu chuyện vẫn rất động lòng người, mà nay, nam tử xa lạ, lỗ mãng, mạnh mẽ đó lại dưới ánh trăng, dùng một thanh trường kiếm, hất mở mạng che mặt của nàng.

Cô gái trong lòng chấn động, hơi chần chừ không xuất thủ. Thoáng chần chừ đó chỉ kéo dài trong nháy mắt, nhưng một nháy mắt đó đã khiến nàng bỏ lỡ ba cơ hội tuyệt vời để ra tay, Tiêu Thu thủy đã lao tới gần.

Ám khí chỉ có thể đánh xa, không thể dùng đánh gần, Tiêu Thu Thủy một khi áp sát, ám khí của cô gái liền vô hiệu.

Tiêu Thu Thủy đánh ra một quyền!

Cô gái khẽ cong hai tay!

Võ công của cô gái lại kém xa ám khí của nàng, thủ pháp tuy xảo diệu nhưng do vội vã phản ứng, không kịp chống đỡ sức mạnh của Tiêu Thu Thủy nên nhất thời hay tay tê dại. Tiêu Thu Thủy dùng cánh tay còn lại đánh ra một chưởng!

Vốn cánh tay này đã trúng một mũi phi tiêu của cô gái, Tiêu Thu Thủy chỉ muốn dùng nó để đòi lại chút công đạo.

Tiêu Thu Thủy đánh tới một chưởng, cô gái liền không tránh né được nữa.

Chưởng này của Tiêu Thu Thủy mang theo thù hận, Đường Đại không chỉ là trưởng bối của hắn, mà còn là bằng hữu của hắn.

Không ai được phép giết bằng hữu của Tiêu Thu Thủy.

Kẻ nào giết bằng hữu của Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy sẽ liều mạng với kẻ ấy.

Ngày đó Vô Hình, tay sai của Thiết oản thần ma Phó Thiên Nghĩa, giết Đường Nhu, Tiêu Thu Thủy cũng liều mạng với Phó Thiên Nghĩa, hợp sức với Tả Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm, kết liễu lão tại Cửu long bồn giang!

Một chưởng toàn lực của Tiêu Thu Thủy đánh ra, mắt thấy sắp sửa đánh trúng đối phương, trong đầu lại chợt chấn động. Hắn nghĩ thấy

một mùi u hương nhàn nhạt, tựa mùi hoa quế, như có như không.

Lúc này, Tiêu Thu Thủy lại đối mặt với cô gái.

Đôi mắt nàng ta trắng bạch phân minh, như núi sâu, như nước mát.

Cái mũi trắng nõn của nàng ta uốn lên một hình cung mỹ lệ.

Đôi môi hơi nhếch lên, cố chấp kiên cường của nàng ta, không còn chút huyết sắc.

Tiêu Thu Thủy giật mình, không phải bởi vì cô gái ấy xinh đẹp, mà vì cô gái này giống như cực kỳ quen thuộc với hắn, chỉ cách nhau trong gang tấc, mà cũng như chưa từng gặp mặt, xa tận chân trời.

Cô gái này đúng là một thiếu nữ, mặc dù chuyện đó chẳng có gì là quan trọng cả, nhưng ở sâu trong lòng Tiêu Thu Thủy lại giống như vang lên tiếng tiêu giữa đêm vắng, từ trên lầu cao truyền xuống, vô cùng bi thương.

Tiêu Thu Thủy thở dài chán nản, vụt thu chưởng về.

Cũng có thể vì cô ta là phụ nữ, Tiêu Thu Thủy không muốn đánh một chưởng vào ngực nàng ta.

Cho dù hắn muốn cô gái này phải chết, hắn cũng không muốn hủy hoại danh tiết nàng ta. Mặc dù hắn cũng không biết, cô ta cũng vì hắn mà bỏ lỡ ba cơ hội hạ sát thủ.

Tiêu Thu Thủy tuyệt không phải loại quân tử giữ kẽ, lại càng không phải cao nhân thánh hiền không gần nữ sắc, hắn cùng mấy người anh em Tả Khâu Siêu Nhiên, Khang Kiếp Sinh, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Đặng Ngọc Hàm cũng thường xuyên nói chuyện về

con gái.

Nói về chuyện con gái thích cười, nói về chuyện con gái thích làm nũng, nói về chuyện con gái lăm mồm lăm chuyện, nói về chuyện con gái vô lý khó chiều.

Sau đó bọn hắn liền vỗ ngực, uống rượu, khoe khoang mình là nam tử hán!

Mặc dù bọn hắn chưa từng có một người con gái nào thuộc về mình.

Tiêu Thu Thủy không đánh xuống chưởng này, không chỉ bởi vì thương hương tiếc ngọc, mà càng quan trọng hơn, cô gái này là một cô gái, còn Tiêu Thu Thủy là một nam tử hán đường đường chính chính.

Tiêu Thu Thủy không hạ sát thủ, cô gái kia lại bỗng hạ sát thủ!

Sắc mặt cô gái trắng bệch, không còn một chút máu. Đến bản thân cô ta cũng không ngờ rằng mình lại để cho Tiêu Thu Thủy xông tới gần, còn bản thân thì cam tâm tình nguyện bỏ lỡ ba cơ hội, ba cơ hội ra đòn sát thủ.

Mà chính vì cô gái ý thức được chuyện đó, hiểu được chuyện đó cho nên trong lòng càng tức giận chính mình, mắt thấy Tiêu Thu Thủy đánh ra một chưởng liền lập tức hạ sát thủ!

Cô ta không trực tiếp ra đòn mà vung hai tay lên, trái phải bốn ngón ngũ lăng phiêu chia làm hai đường bắn ra, nửa đường xoay chuyển, không ngờ lại bắn vào sau lưng Tiêu Thu Thủy!

Loại phi tiêu này vừa nhanh vừa mạnh, hơn nữa còn không mang theo nửa tiếng gió, Tiêu Thu Thủy căn bản không hề biết, mà dù có

biết cũng chưa chắc đã có thể tránh nổi.

Nhưng lúc này, Tiêu Thu Thủy lại thu chưởng lùi về sau, bước lùi này cũng ngang với lao thẳng vào bốn mũi ngũ lăng phiêu!

Lần này, đến cả cô gái cũng phải kinh hô!

Cô ta cũng không thể tưởng tượng được Tiêu Thu Thủy lại thu chưởng, trong khoảnh khắc, cô gái mặc dù cảm kích nhưng không có cách nào thu hồi ám khí đã bắn ra!

Một người khác cũng kêu lên kinh hãi là Đặng Ngọc Hàm, hấn chỉ kịp bắt lấy hai mũi ngũ lăng phiêu, cả hai lòng bàn tay đều đầm máu, nhưng vẫn còn hai mũi, mắt thấy đã sắp sửa cắm vào lưng Tiêu Thu Thủy!

Đặng Ngọc Hàm ra tay toàn lực bắt phi tiêu thế mà tay còn đầy máu, bị phi tiêu bắn trúng sau lưng, Tiêu Thu Thủy còn có cơ hội cứu chữa nữa sao?

Đúng lúc đó, ánh tiêu vụt tắt.

Phi tiêu đã biến mất, biến mất trong tay một người.

Hai bàn tay như sắt thép của một người như sắt thép.

Hai mũi ngũ lăng phiêu có thể khiến hai chưởng Đặng Ngọc Hàm đổ máu, rơi vào tay người này lại giống như đá chìm xuống biển.

Người này chính là Chu Hiệp Vũ.

Thiết y, thiết thủ, thiết kiếm, thiết la võng, Chu Hiệp Vũ!

- Chu thúc thúc!

Đặng Ngọc Hàm mừng rỡ hô lên.

Tiêu Thu Thủy giật mình, quay đầu lại chỉ thấy tại trường đã lại có thêm một người nữa... Tiêu Tây Lâu.

Tiêu Thu Thủy không dám tưởng tượng cơn thịnh nộ của cha... Tự trách mình vì mỹ sắc mà làm hỏng việc, thiếu chút nữa thì bỏ lại tính mạng!

Nhưng có vẻ Tiêu Tây Tây tuy đau thương nhưng không hề nổi giận.

Chỉ nghe Tiêu Tây Lâu hỏi:

- Đường đại hiệp chết như thế nào?

Đặng Ngọc Hàm sắc mặt trắng bệch, Tiêu Tây Lâu sai hẳn hộ pháp cho Đường Đại, Đường Đại lại mất mạng:

- Là ả ta giết!

Cô gái giật mình, ánh mắt từ giận giữ biến thành kinh ngạc, rồi sang mê mang.

Tiêu Tây Lâu liếc nhìn cô gái một cái, lại hỏi:

- Rút cuộc là mọi chuyện thế nào?

Đặng Ngọc Hàm đáp:

- Khi cháu hộ tống Đường đại hiệp tới trước cửa Hoàng Hà tiểu hiền, Đường đại hiệp đã tỉnh lại. Tuy hấn trúng độc rất nặng nhưng thần trí

vẫn cực kỳ tinh táo, liền bảo cháu ở trong Kiếm lục Tiêu gia rất an toàn, một mình chữa độc là được, lại bảo cháu không cần lo lắng.

- Đường đại hiệp tự uống mấy viên thuốc xong liền ngồi xuống nhắm mắt điều tức. Cháu ở bên cạnh hộ pháp, trong đầu thì nghĩ, Kiếm lục Hoán Hoa, tường đồng vách sắt, kẻ nào có thể xông vào được?... Không ngờ đúng lúc đó, một kẻ mặc áo đen phóng tới, đâm thẳng một kiếm vào trước mặt.

Tiêu Thu Thủy nghe tới người đó, trong lòng cũng chấn động, lúc hẳn đi qua hành lang, không phải cũng bị đâm thẳng một kiếm vào mặt sao?!

Tính toán thời gian, kẻ đó đâm Tiêu Thu Thủy một kiếm xong liền tới ám sát Đặng Ngọc Hàm.

Chỉ nghe Đặng Ngọc Hàm nói tiếp:

- Kẻ đó kiếm pháp tuy cao nhưng giống như đang hốt hoảng tránh né, kiếm tuy nhanh nhưng tư thế rối loạn, đến tỳ đột ngột nhưng bố cục không chu toàn, vì thế cháu vẫn đỡ được nhát kiếm ấy.

- Bọn cháu giao thủ hai chiêu, hẳn chiếm trước chủ động, nắm được thượng phong nhưng ba kiếm không thành liền lập tức bỏ chạy. Cháu vội vã đuổi theo, chưa được vài bước liền sực nhớ ra Đường đại hiệp đang trị độc, không được để có người quấy nhiễu nên lập tức quay về, không ngờ lại thấy ả áo đen này đang đứng cạnh Đường đại hiệp, còn Đường đại hiệp thì đã trúng ám toán mất mạng, cháu thấy... Chính là ả ta đã hại chết Đường đại hiệp!

Trong ánh mắt anh liệt của cô gái có bảy phần lãnh đạm, liếc nhìn Đặng Ngọc Hàm một cái.

Tiêu Tây Lâu hỏi:

- Khi vị cô nương này giao đấu với cậu có dùng tới kiếm không?

Đặng Ngọc Hàm ngần ngừ:

- Không có.

Tiêu Tây Lâu nói:

- Trên người vị cô nương này không có kiếm, ai cũng có thể thấy, Đường đại hiệp lại chết dưới kiếm.

Đặng Ngọc Hàm vẫn hậm hực nói:

- Cho dù không phải thủ phạm thì cũng có thể là đồng mưu.

Một giọng nói còn lạnh hơn thép vang lên, từ từ từng chữ một:

- Tuyệt đối không thể là đồng mưu.

Người nói không ngờ lại là Thiết y, thiết thủ, thiết diện, thiết la vãng Chu Hiệp Vũ.

Chỉ nghe ông ta nói như chém đinh chặt sắt:

- Bởi vì cô ta là Đường Phương, em ruột Đường Đại, cao thủ mỹ lệ nhất thế hệ thanh niên của Đường môn.

Đường Phương, Đường Phương

Đường Phương là đệ tử thanh niên hành tung phiêu hốt nhất, mỹ lệ nhất của Đường môn đất Thục.

Hóa ra Đường Phương là nữ.

Cô ấy chính là Đường Phương.

Chủ Hiệp Vũ chậm rãi giơ tay lên, thả lỏng ngón tay. Leng keng hai tiếng, hai mũi ngũ lăng phiêu rơi xuống, dưới ánh trăng sáp lấp lóe ánh ạc. Trên thân một mũi phi tiêu có khắc một chữ “Đường” nho nhỏ, trên mũi còn lại khắc một chữ “Phương”.

Chu Hiệp Vũ nói:

- Loại Tử mẫu hồi hồn phiêu, phóng ra trước mặt, bắn trúng sau lưng người khác này, ngoài đệ tử Đường môn ra, không ai có thể sử dụng được.

Tiêu Thủ Thủy bỗng cảm thấy thật kinh hiểm, thật nhẹ nhõm, thật vui mừng.

Từ lúc hấn bắt đầu đối địch với cô gái này, hấn đã phải chịu gánh nặng rất lớn, thậm chí ra tay rất điên cuồng.

Đến bay giờ biết cô ta chính là Đường Phương, Đường Đại đương nhiên không phải do cô giết, Tiêu Thủ Thủy như bỏ được tảng đá đè nặng trong lòng, rất là nhẹ nhõm. Mặt khác lại cảm thấy may mắn là mình không hạ sát thủ, vì thế cũng cảm thấy rất kinh hiểm.

Còn về vui mừng, bản thân hấn cũng không nghĩ ra được nguyên do.

Hấn thực sự rất vui mừng, chính bản thân lại không biết là vì cái gì.

Đôi mắt hắc bạch phân minh của cô gái lại trào ra hai dòng lệ đau

thương, dưới ánh trăng, nàng căn môi quật cường, không để cho người khác nhìn thấy, vái chào Chu Hiệp Vũ, nói:

- Chu thúc thúc.

Lại quay sang phía Tiêu Tây Lâu:

- Tiêu bá bá.

Tiêu Tây Lâu nâng nàng ta dậy, thờ dài, than:

- Đường chất nữ, chúng ta trách nhầm cháu, cháu đừng nổi giận.

Đường Phương không trả lời, khẽ lắc đầu, cũng không tiếp tục rơi lệ.

... Đại ca, huynh đi rồi, nay muội đã đúng là muội như huynh mong đợi, muội kiên cường rồi, muội không ỷ lại vào người khác rồi, nhưng huynh lại không thể thấy được nữa!

Tiêu Tây Lâu âm trầm nói:

- Chúng ta đều biết, trong Đường môn, Đường đại hiệp sủng ái nhất là em gái mình, em gái hấn cũng là người hiểu Đường đại hiệp nhất, ai...

Đặng Ngọc Hàm không nhịn được, hỏi:

- Đường... Đường cô nương, cô tại sao... tại sao lại tới đây?

Trong thế hệ thanh niên của Đường môn đất Thục, khinh công Đường Xuyên là giỏi nhất, nhà họ Tiêu Thành Đô tuy phòng vệ nghiêm ngặt nhưng vẫn không làm khó được Đường Phương nhẹ nhàng như chim én.

Đường Phương lắc đầu, nước mắt cũng khế rung rộng bên khóe mắt:

- Tôi biết đại ca ở đây liền cố ý tìm tới, lại thấy người của Quyển Lực bang bao vây Kiếm lục, cho nên mới lén vào trong nội viện, muốn dọa đại ca một trận... Khi tôi tới nơi, đại ca máu vẫn còn chảy, lúc đó, vị huynh đài này còn đang giao chiến với kẻ áo đen kia. Tôi vừa định thần lại thì anh ta cũng không hỏi han, thấy người là đánh, sau đó... Sau đó vị này... vị này cũng tới.

Đường Phương nói chuyện giọng điệu nhẹ nhàng nhưng cũng cực kỳ rõ ràng. Lời nói giống như tiếng trống lớn đánh âm âm trong lòng Tiêu Thu Thủy cùng Đặng Ngọc hàm, hai người đều chỉ biết cười khổ.

Đặng Ngọc Hàm ngượng ngùng nói:

- Là tôi không tốt... Tôi ra tay trước.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Tôi cũng... mạo phạm cô nương.

Chu Hiệp Vũ bỗng lên tiếng:

- Thu Thủy hất mạng che mặt lên, Ngọc Hàm liền không lấy hai đánh một, rất tốt. Thu Thủy một chiêu được lợi, lại không tiến công, càng tốt. Hai người đều rất tốt, sau này võ lâm, không thể thiếu danh tiếng của hai người.

Chu Hiệp Vũ rất ít khi nói chuyện, nhưng những lời này lại khiến Đặng Ngọc Hàm và Tiêu Thu Thủy đều mừng phần cảm kích.

Tiêu Tây Lâu bùi ngùi nói:

- Đáng tiếc, Đường đại hiệp...

Đường Phương không nói gì, bước thẳng tới trước, xuyên qua hành lang, đi tới bậc thang, bước qua cầu uốn, đi lên đình viện, tới trước thi thể Đường Đại, yên lặng quỳ xuống, không nói một tiếng nào.

Dưới ánh trăng, chỉ thấy mái tóc nàng phủ xuống như nước thu, như thác đổ.

... Ta nhất định phải báo thù.

... Đường Đại, Đường Nhu.

Mọi người đang yên lặng đột nhiên nghe thấy từ phía Quan ngự các truyền đến tiếng quát tháo giận dữ!

Tiêu Tây Lâu giật mình:

- Không ổn.

Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm lập tức phóng đi!

Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm thân hình vừa động, Chu Hiệp Vũ vóc dáng cao lớn, vũng chãi đã “vụt” một tiếng, vượt qua đầu họ, che phủ cả một mảng ánh trăng.

Chu Hiệp Vũ đề một hơi chân khí, dẫn đầu một quãng dài, mắt thấy trước mặt đã là Quan ngự các, chợt có một bóng người nhẹ nhàng uyển chuyển, đường cong uốn lượn tinh tế, đã đẩy cửa vào trong, chính là Đường Phương.

Đường Phương giỏi khinh công nhất, không ngờ còn ôm theo thi thể Đường Đại mà đi. Nàng mở cửa ra, chỉ thấy một thiếu niên, thiếu niên đó “xoảng” một tiếng rút kiếm ra, vừa thấy người trên tay Đường Phương lập tức tức kêu lên, vung kiếm định đâm!

Lúc này, Chu Hiệp Vũ đã tới nơi, vội quát:

- Kiếp Sinh, dừng tay!

Khang Kiếp Sinh dừng lại, nhưng khuôn mặt trắng trẻo đã đỏ bừng lên vì phẫn nộ.

Tiêu Tây Lâu quát:

- Kiếp Sinh, đã có chuyện gì?

Chu Hiệp Vũ giật mình, khi Khang Kiếp Sinh gào lên, Tiêu Tây Lâu thân thể còn chưa động, bản thân mình đã chạy đi. Bây giờ vừa tới nơi, Tiêu Tây Lâu đã ở ngay bên cạnh, bản thân vậy mà lại chẳng hề phát giác, trong lòng không hỏi thăm hồ thẹn.

Khang Kiếp Sinh run rẩy nói:

- Cha, ông ấy...

Tiêu Tây Lâu bước nhanh tới, chỉ thấy Khang Xuất Ngự sắc mặt đen kịt, không khỏi thất thanh:

- Khanh huynh sao lại...

Nhất thời không nói tiếp được nữa.

Bấy giờ, Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm cũng đã đến nơi, cũng đều kinh hãi.

Tiêu Tây Lâu định thần lại, hỏi:

- Vớ vớ công của lệnh tôn, chất độc đã bị áp chế, tại sao lại...

Khang Xuất Ngư khàn giọng nói:

- Là thuốc... Là thuốc!

Tiêu Tây Lâu giật mình:

- Thuốc gì!

Tiêu Thu Thủy ánh mắt xoay chuyển, liếc nhìn bầu rượu trên bàn:

- Thuốc của Trương lão tiên bối?!

Khang Kiếp Sinh giận dữ:

- Chính là lão ta!... Sau khi uống thuốc rượu này xong, cha liền kêu thảm không ngớt, biến thành bộ dạng thế này! Chính là lão ta! Chính là thuốc của lão ta!

Tiêu Thu Thủy nhìn lại, chỉ thấy sắc mặt Khang Xuất Ngư tím đen, đã thở ra thì nhiều, hít vào thì ít, Tiêu Tây Lâu nhất thời cũng lục thần vô chủ.

(Thiếu)

Khang Kiếp Sinh ngẩn ngơ, trong lúc phẫn nộ nhất thời không biết trả lời như thế nào, Tiêu Thu Thủy đáp thay:

- Trương lão tiền bối nói, Khang sư bá trúng độc rất quái dị, người cũng không tra ra được. Thuốc này phải hòa vào rượu, hâm nóng lên rồi mới được uống.

Chu Hiệp Vũ hỏi:

- Khi ngâm thuốc vào rượu, người có đi ra ngoài không?

Khang Kiếp Sinh ngậy ra một chốc rồi mới nói:

- Có. Con đi tiểu một lần.

Chu Hiệp Vũ hỏi tiếp:

- Quay về rồi mới cho lệnh tôn uống thuốc?

Khang Kiếp Sinh giật mình hoảng hốt, đáp:

- Vâng.

Chu Hiệp Vũ không nói gì nữa.

Tiêu Tây Lâu không nhin được, hỏi:

- Chu huynh cho rằng, khi Khang thể chất ra ngoài, có kẻ khác hạ độc vào rượu?

Chu Hiệp Vũ trầm ngâm một lúc, không trả lời ngay mà hỏi ngược lại:

- Trương tiền bối là thế nào trong phủ? Có tin tưởng được không?

Tiêu Tây Lâu hít sâu một hơi, đắn đo mãi cuối cùng mới nói:

- Thật không dám giấu, lão phu nhân đang ở trong phủ.

Chu Hiệp Vũ không ngờ lại cả kinh, hỏi:

- Lão phu nhân?

Tiêu Tây Lâu vuốt râu nói:

- Đúng là lão phu nhân.

Trên mặt Chu Hiệp Vũ bỗng lộ vẻ kính trọng chưa từng thấy qua, lẩm bẩm nói:

- Hóa ra là lão phu nhân.

Tiêu Tây Lâu nói tiếp:

- Trương tiền bối thật ra là hộ vệ của lão phu nhân.

Chu Hiệp Vũ đáp ngay:

- Vậy thì Trương tiền bối tuyệt không có vấn đề gì.

Tiêu Thu Thủy lông mày nhíu chặt lại, Đường Phương, Đặng Ngọc Hàm lại càng không hiểu gì cả.

... Lão phu nhân, lão phu nhân. Rút cuộc thì lão phu nhất là ai?

Tiêu Tây Lâu nhíu mày hỏi:

- Vậy thì kẻ hạ độc là ai?

Đúng lúc đó, dưới ánh trăng trong sáng mà lạnh lẽo, lại có một tiếng kêu thảm truyền tới.

Tiếng kêu phát ra từ phía Chấn mi các.

Tiêu Tây Lâu lập tức biến sắc, thân thể cũng lập tức biến mất.

Đường Phương cũng biến mất gần như cùng một lúc.

Chu Hiệp Vũ trước khi đi liền bỏ lại một câu với Khang Kiếp Sinh:

- Người ở lại đây bảo vệ!

Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm chạy tới hiện trường cũng hoàn toàn bị chấn động, cực kỳ kinh hãi.

Trước Chấn mi các không ngờ lại có một người đang đứng, một người chết.

Kiểm của người đó vừa mới rút trong tay áo ra được một nửa thì đã bị kẻ địch dùng một kiếm xuyên thủng yết hầu, khiến cho ông ta dù chết nhưng tinh khí vẫn còn, cũng không ngã xuống.

Người chết này không ngờ lại chính là người thanh danh còn cao hơn bảy đại kiếm thủ, xuất đạo còn sớm hơn thất đại danh kiếm, Âm Dương thần kiếm Trương Lâm Ý.

Trương Lâm Ý hai mắt trợn trừng, trong mắt đầy vẻ khinh ngạc và khó tin.

Đương Phương khẽ hô lên:

- Ông ta là Trương lão tiền bối?

Sắc mặt, thần thái của Trương Lâm Ý thật sự quá đáng sợ, quá dọa người.

Tiêu Tây Lâu khổ sở nói:

- Chẳng lẽ, chẳng lẽ có người sử kiếm còn nhanh hơn cả kiếm của Trương tiền bối!

Chu Hiệp Vũ bỗng mở miệng:

- Không phải.

Tiêu Tây Lâu quay người lại, hỏi:

- Không phải?

Chu Hiệp Vũ trả lời như chém đinh chặt sắt:

- Không phải vì đối thủ kiếm nhanh, mà là Trương tiền bối không ngờ được rằng đối phương sẽ xuất kiếm.

Tiêu Tây Lâu quay lại nhìn Trương Lâm Ý vẫn đang đứng thẳng, chỉ thấy trong mắt ông ta đầy vẻ bất ngờ và phẫn nộ, không khỏi gật gật đầu.

Chu Hiệp Vũ nói:

- Có điều, kiếm của đối phương cũng thật sự không chậm, nếu không cho dù đột nhiên ra tay cũng không giết nổi Trương tiền bối.

Tiêu Tây Lâu vuốt cằm, nói:

- Chỉ cần kiếm của Trương tiền bối rút ra, kẻ đó sẽ không có chút lợi thế nào.

Chu Hiệp Vũ khẳng định:

- Vì thế, kẻ giết người chắc chắn phải là người Trương tiền bối không ngờ tới.

Tiêu Tây Lâu đưa mắt nhìn khắp toàn trường, nói:

- Hơn nữa, hơn nữa còn là người cực kỳ....

Đoạn hơi ngừng lại một chút rồi mới tiếp tục:

- Cực kỳ quen thuộc với chúng ta.

Chu Hiệp Vũ gật đầu khẳng định:

- Kẻ đó giết Đường đại hiệp, lại hạ độc Khang tiên sinh, sau đó càng đột ngột tấn công Ngọc Hàm, Thu Thủy, rồi lại ám sát Trương tiền bối... Một mình kẻ đó!

Chu Hiệp Vũ hai mắt khể trờng, khuôn mặt không chút biểu tình vụt trở nên sắc bén.

Mấy người Tiêu Thu Thủy đều cảm thấy một luồng sát khí nặng nề, áp bức, khiến cho người ta phải nghẹt thở, chậm rãi lan tràn không gió đêm.

Tiêu Thu Thủy bỗng cả kinh, kêu lên:

- Bên trong Chấn mi các?

... Trương Lâm Ý bảo vệ Chấn mi các đã bị giết, trong các làm sao có trứng lành?(*)

... Nhưng mà lão phu nhân, Tiêu phu nhân có còn ở trong các không?

Tiêu Tây Lâu biến sắc, vội vã bước tới, đang muốn đẩy cửa tiền vào, đột nhiên, két một tiếng, cửa các mở ra, Tiêu phu nhân và lão phu nhân cùng xuất hiện trước cửa.

Phía sau lão phu nhân, Tiêu phu nhân là ánh nến, ánh nến giống như hoa nở, rục rở sau lưng hai người. Tiêu Tây Lâu lùi một bước, cố gắng quýt váy dài, chẳng ngờ Chu Hiệp Vũ mặt sắt tâm sắt vậy mà lại quỳ xuống.

Lão phu nhân nhẹ giọng nói:

- Vị đại thúc này, hà tất phải hành lễ trọng như vậy?

Chu Hiệp Vũ cung kính đáp:

- Mặt tướng Hiệp Vũ, từng làm đến chức tổ phó sứ trong trình kỵ đội dưới trướng đại nhân.

Lão phu nhân thoáng ngạc nhiên:

- Là Chu Thiết Tâm phải không?

Chu Hiệp Vũ lại mừng rỡ nói:

- Chính là Thiết Tâm, tiểu nhân không ngờ lão phu nhân vẫn còn nhớ tới tiểu nhân.

Lão phu nhân cười đáp:

- Bây giờ không phải đang trong quân, Thanh nhi cũng không ở đây, Thiết Tâm không cần phải đa lễ như vậy, cũng không cần cái gì đại nhân, tiểu nhân nữa!

Chu Hiệp Vũ vẫn cung kính như cũ:

- Tiểu nhân không dám. Xin được hỏi thăm sức khỏe Địch đại tướng quân!

Trong đầu Tiêu Thu Thủy chợt “ong” lên một tiếng, tai nghe thấy mấy chữ “Thanh nhi”, “Địch đại tướng quân”, chẳng lẽ lại là Địch Thanh danh chấn thiên hạ, trí dũng song toàn!?

Địch Thanh là một nhân vật bất thế.

Thời Tống trọng văn thần mà khinh võ tướng, do Tống Thái Tổ dấy binh tự lập làm hoàng đế nên đối với quan võ cầm binh đánh trận có quân công đều cực kỳ nghi kỵ, rất nhiều khống chế, khó cho thành nguyện vọng.

Địch Thanh lại tuyệt đối là ngoại lệ.

Ông ta từ nhỏ thích tập võ nghệ; kỹ thuật, tiến pháp đều rất cao cường, lại được nghĩa mẫu trợ giúp, tiến vào kinh sư, dẫn thân binh nghiệp, gia nhập cấm quân.

Ông ta võ nghệ siêu quần, to gan lớn mật, nhưng dáng vẻ lại tuấn mỹ, nho nhã, tạo thành vẻ đối lập mạnh mẽ. Đồng liêu thường châm chọc ông ta là “Nữ mặc nam trang”, “Nam nhi nữ tướng”, ông ta khiêm tốn, thu liễm, không lấy đó làm giận.

Khi đó, cấp binh sỹ gọi là “Xích lão”, thường đều phải thích chữ lên mặt, phòng ngừa bọn họ chạy trốn. Một ngày Địch Thanh đang trong quân tịch, vừa khéo gặp lúc tiến sỹ đỗ đạt khoa cử từ trong hoàng cung, xuân phong đắc ý, nghênh ngang bước ra, bách tính vây quanh mà xem phong thái, đồng liêu của Địch Thanh cảm thấy oán giận:

- Người ta đã thành trạng nguyên, chúng ta lại như tội phạm, bị thích chữ lên mặt, phú quý và thất vọng đúng là khác biệt!

Địch Thanh lại bình thản như không:

- Không thể nói như vậy! Công danh phú quý, đều phải xem tài năng mỗi người thế nào! Đại trượng phu phải nên lập công cầu danh, không nên hâm mộ những thứ hữu danh vô thực!

Mọi người nghe vậy đều cười Địch Thanh không biết tự lượng sức, thế nhưng Địch Thanh lại dụng công chăm chỉ, liên tiếp lập quân công, cuối cùng cũng thay đổi thành kiến, theo binh nghiệp cả đời cũng không có tiền đồ, của mọi người!

Lúc đó Tây Hạ vút bỏ hòa ước, công khai xưng đế, xuất binh xâm phạm Thiểm Tây, Duyên Châu, quân tống sỹ khí quá thấp, sợ chiến bỏ trốn, càng đánh càng bại.

Chỉ có Địch Thanh dẫn một đội quân khoảng năm trăm người lại trong bại được thắng, không ai địch nổi.

Ông ta ở Duyên Châu bốn năm, liên tiếp đánh hai mươi lăm chiến dịch lớn nhỏ, có tám lần trúng tên bị thương nhưng vẫn kiên trì chiến đấu đến cùng, thân tiên sỹ tốt, không lùi một bước. Do khuôn mặt ông ta tuấn tú, không đủ uy vũ, mỗi lần tác chiến đều mang mặt nạ đồng xanh hung dữ, là người đi đầu giết địch. Ông ta thường một

mình một ngựa xông vào trận địch, dũng mãnh chém giết, không gì cản được, hoàn toàn đánh bại địch quân. Binh tướng Tây Hạ sợ hãi tôn làm “Thiên tướng”, “Thiên ma”, nghe tiếng là chạy.

Trong mấy năm đó, ông ta dùng binh lực cực ít, trước sau phá thành Kim Thang, đoạt Hòa Châu, diệt các tộc ở Bành Dương, Tuế Hương, Mao Nô, Thượng La, Khánh Thất, Gia Khẩu, của cải thiêu đốt hàng vạn, cờ tướng thu được hơn hai nghìn ba trăm, bắt sống hơn năm ngàn bảy trăm người. Ông ta lại xây thành Kiêu Vu Cốc, dựng các trại Chiêu An, Phong Lâm, Tân Ngược, Đại Lang, bóp nghẹt điểm yếu hại xuất binh bố trận của Tây Hạ.

Địch Thanh cầm quân, chức vị rõ ràng, thưởng phạt phân minh, cùng chịu đói rét, chia nhọc nhằn với sĩ tốt. Có công ông nhường cho bộ hạ, có tội ông một mình gánh vác, có chiến ông xung phong hãm trận, có thương ông nhường cho đồng liêu, được sĩ tốt vô cùng sùng bái, vui vẻ nghe sai khiến.

Có lần ông quyết chiến với quân Tây Hạ ở An Viễn, thân trọng thương mười chỗ, đã nguy đến tính mạng, nhưng nghe quân địch lại tới, ông giãy giụa đứng lên, một ngựa xông trước, trùng sát địch quân, hăng hái bất khuất. Những thuộc hạ khác được tinh thần liêu chết của hồng hiệu triệu cũng đều đánh lui kẻ địch xâm phạm.

Ông mang binh đánh trận, tiến lui đúng phép, đạo lý rõ ràng, rất được Kinh lược Phán quan Duẫn Thù khen ngợi, tiến cử ông ta với Kinh lược sứ Hàn Kỳ và Phạm Trọng Yên.

Phạm Trọng Yên cũng là một nhân vật không thể coi thường, không cần biết là văn tài, võ lược, trị thủy, hay can gián, quân sự, cải cách, tất cả đều có công trạng, đến cả trong quân Tây Hạ cũng thàm đánh giá: “Trong bụng lão già tiểu Phạm có cả vài vạn giáp binh!”. Phạm Trọng Yên xưa nay rất giỏi dùng người, vừa thấy Địch Thanh, nghe

cách nói năng, liền như nhật được chí bảo, đối đãi đặc biệt, còn tặng ông ta một bộ “Tả thị xuân thu”, cố ý khuyên bảo:

- Là một vị tướng lĩnh, nếu chỉ biết đánh trận, không hiểu cổ kim thì cùng lắm cũng chỉ là cái dưng của kẻ thất phu mà thôi.

Phạm Trọng Yên khuyên Địch Thanh chú tâm đọc sách, văn võ tịnh tu, lại dạy ông ta tinh thần “Lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ”(**). Địch Thanh cực kỳ cảm động, cuối cùng trở thành một vị đại tướng quân có thể quyết thắng nơi sa trường, lại có thể bày mưu tính kế, tinh thông binh pháp, hiểu rõ thị phi, biết tiết biết lui.

(*) Trong Tam Quốc diễn nghĩa, Tào Tháo sai người đến bắt Khổng Dung. Khổng Dung có hai con nhỏ, lúc ấy đang ở nhà đánh cờ, bỗng có người nhà chạy vào báo rằng:

- Có đình úy đến bắt tôn quân sắp sửa đem chém, sao hai công tử không trốn tránh cho mau?

Hai công tử nói:

- Trong cái tổ võ, trứng đâu có lành được?

Nói chưa dứt lời, đình úy đã đến bắt cả nhà Khổng Dung đem chém, thầy Khổng Dung thì đem bêu ở ngoài chợ.

(**) Bài Nhạc Dương Lô Ký của Phạm Trọng Yên, ở đây chỉ trích đoạn cuối:

Trích:

嗟夫！予嘗求古仁人之心，或異二者之為，何哉？不以物喜，不以己

悲，❖❖廟堂之高，則憂其民；處江湖之遠，則❖❖其君。是進亦憂，退亦憂；然則何時而樂耶？其必曰：「先天下之憂而憂，❖❖天下之樂而樂歟！」噫！微斯人，吾誰與歸！時六年九月十五日。

Ta phù! Dư thường cầu cổ nhân nhân chi tâm, hoặc dị nhị giả chi vi, hà tai? Bất dĩ vật hỉ, bất dĩ kỳ bi, cư miếu đường chi cao, tắc ưu kỳ dân; xứ giang hồ chi viễn, tắc ưu kỳ quân. Thị tiến diệc ưu, thoái diệc ưu; nhiên tắc hà thì nhi lạc gia? Kỳ tất viết: "tiên thiên hạ chi ưu nhi ưu, hậu thiên hạ chi lạc nhi lạc dư"! Y! Vi tư nhân, ngô thuỳ dĩ quy! Thì lục niên cửu nguyệt thập ngũ nhật.

Than ôi! Ta từng hỏi những cao nhân đời xưa, nếu không phải hai điều trên, thì do đâu? Không vui vì cảnh, không buồn vì mình, ở miếu đường trên cao, tất lo cho dân; ở sông nước ngoài xa, tất lo cho vua. Dù tiến cũng lo, lui cũng lo; vậy thì vui được khi nào đây? Tất nói là: "Lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ vậy"! Ôi! Con người nhỏ bé sao, ta thuở nào về! Đã sáu năm chín tháng mười lăm ngày. Thiên hạ chưa lo đã phải lo.

Thiên hạ đều vui mới có thể vui.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy dâng lên một luồng nhiệt huyết, không khỏi cũng muốn quỳ xuống trước mặt Địch đại phu nhân.

Lão phu nhân bỗng nghiêm mặt nói:

- Không được: Hán Thần(*) cũng chẳng hơn thường dân. Nó và các vị đều giống nhau, đều muốn góp chút sức lực cho dân cho nước. Nó chỉ là một người dân Đại Tống đường đường chính chính, đại chí của nó cũng chính là đại sự trong lòng mọi người, còn phải nhờ chư vị hợp lực giúp đỡ. Người nó cần là đại trượng phu biết vì dân vì nước, là huynh đệ tốt có trung có dũng, chứ không phải loại nô tài vong quốc quỳ gối vấy đũa!

Vị lão phu nhân này chính là mẹ nuôi của Địch Thanh.

Địch Thanh từ nhỏ đã không còn cha mẹ, đều nhờ vị lão phu nhân này coi Địch Thanh như con đẻ, vất vả khổ cực nuôi nấng dạy dỗ mới có thể trưởng thành. Địch Thanh coi bà như mẹ ruột, tận hết đạo hiếu.

Cùng năm đó, Nùng Trí Cao ở châu Quảng Nguyên gây loạn tại Quảng Nam, một đường tấn công, đoạt được Ung Châu, lại tiến binh dọc theo sông Tây Giang, thế như chẻ tre, liên tiếp phá chín châu, hơn nữa còn bao vây cứ điểm quân sự quan trọng phía nam Đại Tống: Quảng Châu.

Nùng Trí Cao dẫn man binh tràn qua các nơi, đốt phá chém giết, gian dân cướp đoạt, chẳng từ một việc gì, một dải Quảng Nam, tiếng than dậy đất, bị vó sắt chà đạp thảm thiết.

Tống Nhân Tông trước sau phái quan văn Dương Bại, Dư Tĩnh, Tôn Hà chỉ huy đại quân, tới Quảng Nam thảo phạt quân giặc, nhưng vì triều Tống nhiều năm bỏ bê võ bị, đều thảm bại mà về. Nùng Trí Cao thừa thắng truy kích, rất nhiều quan binh các châu quận đều chỉ nghe tiếng là chạy, Nùng Trí Cao liên tiếp thắng lợi, thanh thế càng vang dội.

Đúng vào thời khắc nguy cấp đó, Địch Thanh vừa đẩy lùi quân Tây Hạ xâm phạm lại chủ động đứng ra xin hạ chỉ để ông mặc giáp ra trận, xuất quân bình loạn. Hai quân giao chiến, các lộ hào kiệt Lương Quảng đều đóng góp không ít công sức, vì thế được dân bản xứ tôn làm anh hùng, đối với Địch Thanh giải cứu muôn dân trong nước sôi lửa bỏng, yên dân giữ nước lại càng như cha mẹ tái sinh, mang ơn trọn đời.

Nùng Trí Cao thấy Phạm Trọng Yêm đốc quân, Địch Thanh cầm binh, sĩ khí như cầu vồng, hơn nữa còn nhanh chóng thu phục đất cũ, quân dân một lòng, hẳn biết khó mà địch lại, liền treo thưởng lớn, hứa rằng: Ai có thể ám sát Địch Thanh, giết chết Phạm Trọng Yêm, ngày sau nếu có thể làm vương phía nam sẽ phong làm “Bảo quốc quân”, ngoài ra còn phong là “Thiên hạ binh mã đại nguyên soái”, thống lĩnh anh hùng hảo hán hai đường thủy bộ, nhận được đủ mọi công danh lợi lộc.

Phản quân lấy đó làm lệnh, sai người của Quyền Lực bang và Chu đại thiên vương, động dụng nhân vật lục lâm hai đường thủy bộ tương trợ.

Một đám lãnh tụ Quyền Lực bang lấy Lý Trầm Chu, Triệu Sư Dung làm chủ, đều không chịu trực tiếp xuất binh đối kháng đại quân Địch Thanh, nhưng lại ngầm phái cao thủ trong bang, bắt cóc Địch đại phu nhân, lấy đó để uy hiếp Địch Thanh, làm ông ta ném chuột sợ vỡ đồ, hơn nữa còn ép ông từ quan xuất ngũ, đổi thành một gã quan ngu tướng hèn khác, không đủ uy nhiếp.

Mặc dù bọn chúng có tính toán nhưng các nhân sĩ chính nghĩa của võ lâm bạch đạo đã hộ tống Địch đại phu nhân tới Hoán Hoa kiếm phái trước, không để độc kế của man binh thành sự thực.

Đây là tiền nhân hậu quả vì sao Địch đại phu nhân tạm thời ở trong Hoán Hoa kiếm phái.

Địch đại phu nhân nói tiếp:

- Thanh nhi chiến đấu ở Quảng Nam, bình loạn tặc đảng, Nùng Trí Cao muốn bắt lão thân và con dâu, làm loạn ý chí tác chiến của Thanh nhi. Ta và con dâu một tới Thành Đô, một đi Khai Phong. Ta đã tới tuổi này rồi, sống chết cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, chỉ sợ

làm loạn đầu chí của Thanh nhi, dù thế nào cũng phải thoát khỏi ma chưởng của kẻ gian.

Tiêu Tây Lâu than thở:

- Địch tướng quân giết địch vì nước, liên lụy đến lão phu nhân. Chúng tôi không phải quân nhân, tự tiện bảo hộ lão phu nhân nhưng lại làm phu nhân phải kinh sợ, thật là hổ thẹn!

Địch đại phu nhân đáp:

- Tiêu đại hiệp khác khí rồi, quấy rầy quý phái, khiến cho Quyền Lực bang đốc quân xâm phạm, sinh linh đồ thán, đó là tội nghiệt của lão thân.

Tiêu Tây Lâu nghiêm mặt nói:

- Đại tướng phân xông pha sa trường, tại hạ không bằng một phần vạn, bảo vệ lão phu nhân là việc nghĩa không thể chối từ. Chỉ cần tại hạ còn một hơi thở, tất sẽ liều cả tính mạng, chỉ là... Chỉ là đám người tới xâm phạm này tuyệt không tầm thường. Quyền Lực bang ngoài câu kết với giặc cướp Tây Hạ, còn ngầm tư thông với đám gian tướng Lữ Di Giản, thực lực thâm hậu.

Địch đại phu nhân thở dài:

- Đúng thế. Trên đường đi, ta cũng bị mai phục liên tiếp, chỉ hận thân không một nghề, nếu không cũng muốn giết mấy tên giặc bán nước... Cả quãng đường đều nhờ thím Trương bảo vệ chu đáo.

Tiêu Tây Lâu khổ sở nói:

- Bẩm báo đại phu nhân... Thím Trương... Thím Trương vừa mới bị

kẻ khác giết chết...

Địch đại phu nhân “a” một tiếng, mấy người Tiêu Tây Lâu đứng dịch sang hai bên, lão phu nhân liền nhìn thấy thi thể dù chết vẫn không ngã xuống của Trương Lâm Ý.

Địch đại phu nhân khẽ run rẩy, Tiêu phu nhân vội vã nâng đỡ, nói:

- Vừa rồi tôi ở bên trong, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng rút kiếm, do bảo vệ lão phu nhân, không dám rời phòng, chẳng ngờ....

Trong mắt lão phu nhân ngấn lệ nhưng cô hết sức để không rơi xuống, một lúc sau mới nói:

- Thím Trương không phải phụ nữ, ta đã biết trước. Ông ấy là anh em kết nghĩa của Địch Thanh, cố ý cải trang để bảo vệ ta, yêu cầu ta gọi ông là “thím Trương”.

- Cái mạng già này của ta cũng chẳng đáng gì, nhưng nếu ta chết, Thanh nhi sẽ cảm thấy nó làm liên lụy tới lão thân, chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến đấu chí của nó.

- Còn nhớ khi phiên tướng Tây Hạ sai người tới báo, Thanh nhi bị giết, ta và con dâu đều không rơi một giọt nước mắt, không phải không sợ, mà là không tin. Non sông chưa yên Địch Hán Thần sẽ không chết, cũng không thể chết!

- Nhưng nếu man binh bắt được ta, ta sẽ không để bọn chúng đưa ta còn sống đến trước tiền tuyến. Ta dù chết cũng không làm loạn tâm chí Thanh nhi, càng không thể làm con tin để chiêu hàng quân Tống!

Địch đại phu nhân chậm rãi nói từng lời, chỉ có mấy câu, Tiêu Thu Thủy cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, hô lớn:

- Địch đại phu nhân, chúng tôi tuyệt không để người rơi và tay kẻ địch!

Địch đại phu nhân liếc nhìn Tiêu Thu Thủy, ánh mắt uy nghiêm mà hiền từ, nói:

- Đứa bé ngoan! Thanh nhi bây giờ chắc đang ở Côn Lôn quan, nếu không ngươi thật sự nên gặp nó một lần!

Câu nói này như tiếng sấm nổ vang trong lòng Tiêu Thu Thủy, biến thành một con rồng sét bay lượn giữa chín tầng trời.

Gặp Địch Thanh!

Gặp Địch Thanh là tâm nguyện cả đời của Tiêu Thu Thủy!

.... Thiên hạ chưa lo đã phải lo.

Trong lúc này, khắp cả triều đình đều có một xu hướng gọi là “Chứng sợ quân nhân”. Nguyên nhân chủ yếu là vì: triều Tống thành lập bắt đầu từ việc Triệu Không Dẫn được quân sĩ ủng hộ, khoác áo hoàng bào mà cướp thiên hạ của mẹ góa con cô. Do đó hấn cùng con cháu đều sợ bị quân lính lật đổ giống như vậy, chỉ có thể vĩnh viễn bài trừ quân nhân, không cho tham dự quân cơ, mỗi khi biên cương gặp chuyện là lại giao cho văn thần chỉ huy binh mã, dẫn đến việc quân đội ngoài mạnh trong yếu, quân bị sơ sài.

Có điều, một khi thật sự gặp chuyện chiến sự, đám quan văn lời lẽ hùng hồn nhưng chỉ biết điều binh trên giấy làm sao có thể đảm đương nổi! Xông pha quân mã, quyết chiến sa trường vốn không phải việc của kẻ nho sinh. Lúc này Địch Thanh chỉ dùng một nhóm quân, lập nên chiến công, khi lâm trận thì đeo mặt nạ đồng, tóc xoắn

ngang vai, cưỡi chiến mã, cầm trường thương, thân tiên sĩ tốt, tiến thẳng trận địch, không ai ngăn nổi, toàn thân bị thương không đếm nổi nhưng chưa bao giờ lấy đó để lòi người, nửa đời lập công vô số, chẳng cần tự khoe.

Địch Thanh sau khi lập công thành danh, trên mặt còn có chữ xăm lúc mới nhập binh, Tống đế thấy vậy bèn lệnh cho ông dùng thuốc xóa xăm.

Nhưng Địch Thanh lại chỉ mặt mình mà nói:

- Bệ hạ lấy quân công mà cất nhắc thần, chưa từng hỏi đến gia thế. Thần sở dĩ có được ngày hôm nay đều nhờ chữ xăm này ước thúc. Thần xin được giữ nó để khích lệ sĩ tốt, không dám phụng chỉ.

Ông dùng đó điều biểu đạt thái độ, ý là mãi ở trong quân, không hề hai lòng.

Nhờ Phạm Trọng Yêm chỉ dẫn, Địch Thanh chăm đọc binh pháp, nắm được yếu lĩnh, khi giao chiến với quân Tây Hạ đang xâm phạm Duyên Châu, quân đội nghênh chiến của Địch Thanh có rất ít binh mã, lực lượng lược chênh lệch, ở vào thế yếu, vậy mà Địch Thanh lại dùng trận pháp thủ thắng.

Ông không hề sợ địch đông ta ít, dùng kỳ binh thắng địch. Trước tiên ông lệnh cho toàn quân bỏ hết cung nỏ, tay cầm đoản binh, lại bí mật hạ lệnh thay đổi tín hiệu trống trận, hạ lệnh khi nghe thấy tiếng trống thì dừng lại không tiến, tiếp tục nghe thấy thì lùi lại về sau, đến khi tiếng trống dứt mới xông đến chỗ quân địch. Khi hai quân tiếp chiến, quân Tây Hạ thấy quân Tống không ngờ lại nghe trống mà dừng, thậm chí còn rút lui, nghĩ rằng kẻ địch sợ hãi, đúng vào lúc tự mãn sơ suất, buông lỏng phòng ngự thì quân Tống nghe tiếng trống dừng đột nhiên hét lớn đánh tới, anh dũng tranh nhau giết địch, quân Tây

Hạ trận cuộc đại loạn, tự giãm đập lên nhau, tử thương vô số kể.

Địch Thanh lấy ít phá nhiều, kỳ binh đột xuất, thu được toàn thắng nhưng không cậy công kiêu ngạo, ngược lại còn đẩy công cho quân sĩ thuộc hạ đồng liêu.

Phàm những công lao bất thế, dùng một thân vũ phu mà có thể vì nước giết địch, vì dân trừ khấu như vậy đều là chuyện mà Tiêu Thu Thủy ngưỡng mộ, khâm phục ở Địch Thanh, chỉ nguyện có một được gặp Địch đại tướng quân, theo ông rong ruổi trung nguyên, tiểu ngạo sa trường, bảo gia vệ quốc an thiên hạ.

Thiên hạ đều vui mới có thể vui.

Đối phương giết Trương Lâm Ý, nhưng lại không xâm nhập vào Chấn mi các, bắt giữ lão phu nhân, rút cuộc là vì sao?

Là vì không kịp? Hay là....

Tiêu Tây Lâu không hiểu nổi, lại sợ lão phu nhân đau buồn bèn sai Tiêu phu nhân đưa lão phu nhân vào trong các nghỉ ngơi.

- Lão phu nhân yên tâm, chúng tôi sẽ sắp xếp hậu sự cho Trương lão tiền bối thật ổn thỏa.

Địch đại phu nhân cùng Tiêu phu nhân rời đi, mọi người quay mặt nhìn nhau, nhất thời chẳng biết phải nói gì.

Chu Hiệp Vũ bỗng lên tiếng:

- Đêm khuya rồi.

Tiêu Tây Lâu nói:

- Có vẻ tất cả đều yên ổn.

Chu Hiệp Vũ nói:

- Trận lấy nước dập lửa này, Quyền Lực bang đã mất chủ lực.

Tiêu Tây Lâu đáp:

- Cỏ vẻ là như vậy.

Chu Hiệp Vũ nói:

- Bây giờ chúng ta nhất định phải làm một việc.

Tiêu Tây Lâu cười:

- Ngủ?

Chu Hiệp Vũ cũng khẳng định:

- Ngủ!

Ngủ.

Thời khắc cao thủ chân chính quyết chiến, không những phải biết tập trung mà còn phải biết buông lỏng.

Tận dụng lương thực sung túc, nghỉ ngơi đầy đủ, có thể sẽ là hỗ trợ mang tính quyết định trong lúc quyết đấu sống chết.

Vì thế ngủ cũng là việc quan trọng.

Mặc dù với tinh thần và thể lực của cao thủ võ lâm, không ngủ không nghỉ suốt năm ngày năm đêm cũng chẳng có vấn đề gì, nhưng chưa đến lúc tắt yếu, họ cũng tuyệt không lãng phí một chút sức lực nào.

Chu Hiệp Vũ nói:

- Tôi và ngài, chỉ có một người được ngủ.

Trước mắt, Chu Hiệp Vũ, Tiêu Tây Lâu là hai đại cao thủ trong phủ họ Tiêu, Quyền Lực bang mai phục ở ngoài, tùy lúc có thể tập kích, trong Kiếm lưu lại có một sát thủ thân phận bất minh, cho nên trong hai người chỉ có một người được phép ngủ.

Tiêu Tây Lâu nói:

- Ngài ngủ trước, tôi ngủ sau.

Chu Hiệp Vũ đáp:

- Được. Sau canh ba tôi dậy, ngài ngủ.

Tiêu Tây Lâu nói:

- Nhất ngôn vi định. Canh ba tôi gọi ngài dậy.

Đoạn nhìn sang phía Trương Lâm Ý vẫn đang đứng thẳng, ngẩng mặt lên trời mà than:

- Trương lão tiên bối kiếm hợp âm dương, thiên địa hợp nhất. Khang Xuất Ngư kiếm như mặt trời, kiếm xuất, thái dương chìm. Hải Nam kiếm phái ngoan độc cấp kỳ, cử thế vô song. Khổng Dương Tàn kiếm nhanh như điện, xuất kiếm như tuyết. Tân Hồ Khâu kiếm tẩu thiên phong, lấy hiểm xưng tuyệt... Chỉ đáng tiếc, những người này, không

phải bị ám sát thì trúng độc bị hại, hoặc là theo địch bán nước, sao không thể cùng nhau gánh vác non sông ta chứ!

Trời đã về đêm, trăng sáng lấp lánh, Tiêu Thu Thủy bỗng cảm thấy trong lòng chấn động.

Tiêu Thu Thủy cũng không hiểu được tại sao mình lại chấn động.

Hắn chỉ có một ý niệm, có một manh mối, làm tâm trí đột nhiên rung động.

Nhưng hắn không nhớ ra nổi, không nắm bắt được, ý niệm lúc nãy là thế nào.

Trời sao dày đặc, bóng tối âm trầm.

Chờ khi hắn nghĩ ra được thì đã muộn rồi.

Tiêu Tây Lâu yêu cầu Đường Phương và Tiêu phu nhân ngủ cùng nhau ở trong Chấn mi các, bảo vệ lão phu nhân.

Ám khí của Đường Phương chẳng những có thể giết địch mà càng có thể chấn nhiếp kẻ địch.

Có thể giết lùi kẻ địch là tốt, nhưng nếu như kẻ địch căn bản không dám tới, không quấy nhiễu Địch đại phu nhân thì lại càng tốt hơn.

Ba người Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm, Tả Khâu Siêu nhiên cũng đi ngủ, đương nhiên là thay phiên nhau ngủ.

Họ ngủ trong Thính vũ lâu. Thính vũ lâu là trung tâm của Hoán Hoa Kiếm lục, cũng là tuyến đầu tiên.

Tiêu Tây Lâu trước nay vẫn coi tuyến đầu tiên là tuyến cuối cùng, khi giao chiến với kẻ địch, một tấc núi sông một giọt máu, không được phép rút lui dù chỉ nửa bước.

Tiêu Thu Thủy là người đầu tiên đến lượt ngủ, nhưng lại không ngủ được.

Gió đêm lạnh lùng.

... Tôi phải báo thù cho cậu, Đường Nhu.

... Tôi phải báo thù cho ngài, Đường đại hiệp.

Trăng sáng như nước.

Tiêu Thu Thủy trần trọc khó ngủ, mặc dù bi phần nhưng lại có một chút mong chờ, tựa như tiếng tiêu vắng từ trên lầu cổ vọng xuống. Trong lòng hẫng chợt nhớ tới một bài ca sơn dã, ca từ là thế này:

Lang trụ nhất hương muội nhất hương,

Sơn cao thủy thâm lộ đầu trường;

Hữu triêu nhất nhật sơn thủy biến,

Đã nguyện lưỡng hương biến nhất hương.

(**)

Tiêu Thu Thủy trầm nghĩ, người hát nhất định là rất si tình, người viết nhất định là rất nặng tình. Hắn cười cười, lặng lẽ ngâm lại bài ca một lần trong lòng:

Hữu triêu nhất nhật sơn thủy biến,

Đã nguyện lưỡng hương biến nhất hương.

Tiêu Thu Thủy thầm nghĩ mà vui, thầm hát mà mừng, mơ mơ màng màng cuối cùng cũng thiếp đi.

Đêm khuya vắng lạnh.

Một đêm yên ổn.

(*) Hán Thần là tên chữ của Địch Thanh.

(**) Chẳng biết bài gì

郎住一乡妹一乡,

山高水深路头长;

有朝一日山水变,

但愿两乡变一乡.

Chàng ở một thôn, thiếp một thôn,

Núi cao nước xiết đường xa tắp;

Rồi đến một ngày sông núi đổi.

Chỉ nguyện hai thôn biến một thôn.

Quyển 2 - Chương 5: Người quét lá rụng

Bình minh dần hiện, màn đêm lui tránh.

Lúc Tiêu Thu Thủy thức dậy đã thấy Tiêu Tây Lâu đang đứng giữa sương sớm, ngẩng đầu nhìn trời, tay chấp sau lưng.

Sương mù dày đặc, trên không trung bỗng xuất hiện một cảnh tượng kỳ thú: Mặt trăng và mặt trời lại xuất hiện cùng một lúc, một đằng đông một đằng tây, đối mặt nhau, cả hai đều không có ánh sáng mê người, chỉ có sự yên tĩnh vắng lặng.

Tiêu Tây Lâu khẽ gật đầu, quay người rời đi, Tiêu Thu Thủy cũng đi theo.

Theo như lệ thường: Bái tế tổ tiên.

Trước khi tế tổ, Tiêu Tây Lâu lại làm một việc ngày thường không làm. Ông tới Chấn mi các, thỉnh an Địch đại phu nhân, còn mời cả Đường Phương đi cùng.

Tế tổ, vốn là cúng bái tổ tiên nhà họ Tiêu, chẳng liên quan gì đến Đường Phương, ngay cả Tiêu Thu Thủy cũng không hiểu được lý do.

Tiêu phu nhân thì lại rất hiểu.

Đáng lẽ bà cũng phải đi tế tổ, nhưng tay, chân đều bị thương, càng huống hồ còn phải bảo vệ Địch đại phu nhân.

Đường Phương vừa ra khỏi cửa, cũng đã hiểu tại sao.

Ngoài cửa có đặt hai cỗ quan tài, một là Trương Lâm Ý, một là Đường Đại.

Mặc dù Quyền Lực bang đã bị đánh tan nhưng chúng vẫn bao vây bên ngoài Kiếm lư, đương nhiên không cách nào đưa thi thể ra ngoài an tang, nhưng cũng không thể tùy tiện bỏ quan tài ở chỗ nào cũng được, do vậy chỉ có thể tạm đặt ở từ đường nhà họ Tiêu.

Di thể Trương Lâm Ý do Tiêu Tây Lâu tự mình hộ tống, Đường Đại thì cần người thân của hắn hộ linh, Đường Phương tự nhiên là lựa chọn thích hợp duy nhất.

Tiêu Tây Lâu bước ra cửa, vỗ vỗ tay, bốn tráng đinh lập tức xuất hiện, nâng quan tài, chậm rãi tiến về Kiến thiên động.

Trong sương sớm, Tiêu Tây Lâu ngoảnh lại, thấy Tiêu phu nhân đang đứng bên cửa, chân bị thương không tiện, chỉ có thể dựa vào song cửa, sắc mặt trắng bệch. Tiêu Tây Lâu thầm xót xa, khẽ xoa tay, nói:

- Cần thận.

Tiêu phu nhân chăm chú nhìn lại, trong màn sương dày, hai mắt lại hoàn toàn trong sáng.

Trong ánh mắt hàm chứa vô số ý nghĩa.

“Ông cũng phải cẩn thận.”

“Ông là chưởng môn Hoán Hoa kiếm phái, càng phải bảo trọng.”

“Sương sớm lạnh lẽo, đêm trước lại vừa kịch chiến, ông phải cẩn thận cảm lạnh.”

Những lời này đều không nói ra, nhưng trong lòng Tiêu Tây Lâu hiểu hết, những gì Tiêu Tây Lâu muốn nói, trong lòng Tiêu phu nhân cũng hiểu cả.

Hơn hai mươi năm cùng chung hoạn nạn, hơn hai mươi năm giang hồ hiểm ác, Tiêu Tây Lâu và Tôn Tuệ San hiểu tâm ý nhau hơn bất kỳ điều gì khác. Đó là những ngày bị đuổi khỏi gia phái, những ngày ở nhà tranh khổ luyện kiếm pháp, những ngày hoàng hôn che cửa gỗ, những ngày huyết chiến giữa khe sâu, làm thế nào vượt qua được.

Thế mà cũng thật sự vượt qua rồi.

Tiêu Tây Lâu bước nhanh lên trước, tiến vào trong màn sương, Tiêu Thu Thủy và Đường Phương bình tĩnh theo sau.

Tiêu phu nhân nhìn theo người chồng mà trước nay bà chưa từng có cảm giác già nua, sau khi người chồng vẫn nhanh nhẹn như báo, vẫn tao nhã như nho sinh, bước vào trong màn sương, bà mới khẽ thở dài sâu kín. Trong sương không còn bóng người, bà đóng cửa lại, đưa tay quệt nước mắt.

Đường Phương hiển nhiên là cũng không ngủ ngon, hoặc căn bản không hề ngủ.

Hai mắt nàng sưng đỏ, không chỉ vì khóc mà còn vì ngủ không yên.

Nhưng con người vẫn trong trẻo, sáng rõ đến quật cường, Vẻ quật cường của nàng có chút khinh ngạo thế gian, nhưng khuôn mặt nàng

vẫn rất trẻ thơ.

Bình thường Tiêu Thủy rất cảnh giác, nhưng hôm nay lại ngủ rất say, không ngờ còn mơ thấy hoa và bướm, lại mơ thấy một người, đang trèo lên một ngọn núi cao chìm vào tận mây, leo lên một đoạn bậc thang dốc đứng, leo được nửa đường, bậc thang đột nhiên lộn ngược, giống như hấn đang bò xuống dưới vực sâu... Nghĩ tới đây, hấn lại cảm thấy rùng mình.

Khi Tiêu Thu Thủy đến Chấn mi các, tim hấn bỗng đập nhanh hơn hấn. Đường Phương mặc dù thất thần, nhưng vẫn có một vẻ đẹp khiến người ta bình tĩnh lại, trong trẻo như nắng mai.

... Sao lại giống hấn đến thế, giữa chém giết thảm liệt, vậy mà vẫn mơ thấy hoa nở chim kêu!

Bốn tráng đinh phía trước nâng quan tài, ba người Tiêu Tây Lâu đi trong sương mù, không khí tươi mới, mùi hoa thanh tao, có tiếng chim kêu nhưng lại không thấy bóng hình.

Tiêu Tây Lâu than:

- Thời tiết đúng là đẹp.

Đường Phương đáp:

- Thời tiết hôm nay nhất định là rất đẹp

Tiêu Thu Thủy nói:

- Thời tiết đẹp, tâm tình cũng tốt.

Ba người cùng nói, cùng đi trong sương, nhưng tâm trạng loại hoàn

toàn khác biệt.

... Tiêu Tây Lâu nắm chặt chuôi kiếm.

... Sương mù rất dày, kẻ địch lại vừa tập kích, trong trang nhất định là có kẻ địch, không biết là ai, không biết đang ở đâu.

... Hai tên tiểu bối không hiểu chuyện, bản thân mình phải đề phòng, lại còn phải bảo vệ bọn chúng nữa.

... Tiêu Thu Thủy mặc dù không lão luyện trải đời được như Dịch Nhân nhưng rất có tài năng, Hoán Hoa kiếm phái còn phải dựa vào nó để phát dương quang đại.

... Đường Đại vì Hoán Hoa kiếm phái mà chết, nhà họ Tiêu quyết không thể có lỗi với Đường môn nữa, nếu có kẻ địch tới tấn công, ông nhất định phải bảo vệ Đường Phương trước.

Tay phải Đường Phương cầm bảy viên thanh liên tử, tay trái cầm một nắm kim châm.

Đường môn là danh gia ám khí, trong sương mù, giữa đêm tối, thứ khó tranh né nhất đương nhiên là ám khí.

... Người giết đại ca ta, ta phải giết người.

Sương mù dày đặc là thời cơ tốt để kẻ khác ám toán, nhưng cũng là cơ hội tuyệt hảo để mình phản kích.

Chỉ là, chỉ là, chỉ là trong sương mù, Tiêu lão bá đi đằng trước, còn Tiêu... Hấn, hấn lại đi ngay cạnh mình.

Nàng thậm chí không hề chớp mắt lấy một lần, nhưng vẫn có thể

cảm giác được, kẻ đó mắt sao mày kiếm, dáng vẻ một kiếm đi khắp thiên hạ, tâm lý bỗng mất tự nhiên.

Nàng nhất định không được... Không được tỏ thái độ... Nhưng tại sao lại không được tỏ thái độ?... Thái độ cái gì chứ?... Hừ, cái tên dùng kiếm hất mở mạng che mặt của mình đó!

Hôm nay thời tiết đẹp, mặc dù sương dày làm mọi thứ đều không rõ ràng nhưng tâm tình Tiêu Thu Thủy đang rất tốt, cũng chính vì thứ gì cũng đều không phân biệt rõ ràng, hấn phải lập chí làm đại sự.

Bởi vì trong cõi mệnh mang có thứ gì đó giúp hấn trong chiến dịch này lại gặp được, gặp được một đôi mắt mỹ lệ. Cho dù phải đổ thêm nhiều máu, thêm nhiều mồ hôi cũng đều đáng giá.

Hấn sẵn sàng vì đôi mắt như sao sáng đó mà chém giết, mà chiến đấu, có thể cũng không phải vì tình yêu, mà chỉ là một chữ “thích” chôn giấu trong lòng.

Bởi vì thích nên tâm tình hấn cực kỳ tốt, tốt đến mức muốn làm đại sự, muốn cùng Phạm Trọng Yên giết địch trên sa trường!

Bởi vì thích, hấn thậm chí không cần dò đoán tâm ý nàng, chỉ cần nhìn thấy nàng là tốt rồi.

Bởi vì hấn là Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy có thể vì bài thơ, “Đăng Nhạn Tháp” của Sầm Tham:

Tháp thế như dũng xuất, cô cao tủng thiên cung.

Đăng lâm xuất thế giới, đặng đạo bàn hư không.

Đột ngột áp thần châu, tranh vanh như quý công.

Tứ giác ngại bạch nhật, thất tầng ma thương khung.

Hạ khuy chỉ cao điệu, phủ thính văn kinh phong.

(*)

Cùng với lời đề của Bạch Nhạc Thiên, mới hai mươi bảy tuổi đã thi đạt, một trong những tiến sĩ đẳng khoa trẻ nhất gần đây:

Từ Ân tháp hạ đề danh xử.

Thất thập nhân trung tối thiếu niên.(**)

Mà tới tận Trường An, thăm hai Nhạn tháp lớn nhỏ!(***)

Sáng sớm có sương mù thì khí trời sẽ tốt.

Khí trời tốt cũng sẽ tạo thành thời tiết tốt.

Lúc này, vầng đông dâng lên cao, chiếu rọi vào sương mù làm bùng lên ngàn vạn tia sáng bảy màu.

Mặt trời lên rồi. Sương sắp tan rồi.

Tiêu Tây Lôu thở phào một tiếng, cúi đầu bước vào Kiến thiên động.

Trước cửa Kiến thiên động là ông lão vừa cầm vừa điếc, ông ta đảo mắt nghiêng đầu nhìn Tiêu Tây Lôu một cái rồi đẩy cửa để Tiêu Tây Lôu bước vào, bản thân mình thì cầm cán chổi, bắt đầu quét soàn soạt.

Tuy ông lão này vừa ngớ ngẩn vừa tập tễnh nhưng bên trong Kiến

thiên động lại được quét dọn sạch sẽ đến không một hạt bụi, ánh nến luôn ngời sáng. Trên tường trong động có một chỗ lõm vào, thờ phụng một bức tượng thần sinh động như thật, trước tượng thần là đèn thất tinh, cỗ tam sinh, rượu lễ để cúng phụng bái tế, trước đàn có gác một thanh kiếm.

Thanh bội kiếm từng cùng các đời nhân vật phong vân nhà họ Tiêu lưu lãng giang hồ.

Từ vỏ kiếm rỉ mòn, cũ kỹ, cổ phác đó có thể thấy sự tích của những nhân vật anh hùng đã tạ thế năm xưa.

Quan tài được đưa vào trong động, vào trong hậu phòng rộng lớn, đã có hơn trăm cỗ quan tài ở đó trước, những quan tài này đều là con cháu nhà họ Tiêu, kiếm thủ Hoán Hoa, bọn họ vị Hoán Hoa kiếm phái mà chết, thi thể cũng được đặt cạnh từ đường nhà họ Tiêu.

Thi thể Đường Đại, Trương Lâm Ý tạm thời được đặt ngoài hành lang.

Đương Phương rơi lệ, hồi lâu sau mới ngẩng lên, chỉ thấy Tiêu Tây Lâu đứng ngậy ra phía trước một tấm bài vị, không nói một tiếng nào, Tiêu Thu Thủy cũng khoanh tay đứng bên cạnh.

Trên bài vị có khắc:

- Linh vị tông chủ đời thứ mười tám, nhà họ Tiêu Hóa Hoa, Tê Ngô.

... Đó là cha Tiêu Tây Lâu, đại tông sư một kiếm sáng lập nên Hóa Hoa phái.

Trên bàn thờ hương khói vẫn vít, thần tượng trong tường mập mờ không rõ, lúc này Tiêu Tây Lâu, Tiêu Thu Thủy đang muốn quỳ lạy thì

Đường Phương đột nhiên giật mình nhìn thấy tượng thần không ngờ lại là một lão già ăn mặc cải trắng, ánh mắt sáng ngời, lấp lánh vừa khẽ chớp một cái.

Đường Phương kêu lên kinh hãi, “tượng thần” trong vách bống nhảy vọt ra khỏi sương khói, đâm ra một kiếm, nhanh như ánh chớp, chiếu sáng cả căn phòng, chiếu sáng khuôn mặt của người đang bái tế trước tượng thần.

Kiểm đâm vào Tiêu Tây Lâu!

Mấy chục năm nay, ngày nào cũng vậy, Tiêu Tây Lâu nếu ở trong Kiếm lục thì mỗi sáng sớm đều tới Kiến thiên động, cúng bái tổ tiên.

Hình tượng Tiêu Tê Ngô, ông đã nhìn đến quá quen rồi, bởi dù sao cũng từng có một đoạn niên thiếu sống cùng với Tiêu Tê Ngô. Mặc dù giữa hai cha con có xích mích nhưng người ông sùng bái nhất vẫn là cha mình.

Lúc cúng tế, Tiêu Tây Lâu đương nhiên là không dám ngẩng đầu, Tiêu Thu Thủy lại càng phải cúi đầu, trên bàn bày cỗ tam sinh, lại thêm khói hương dày đặc, có muốn cũng không nhìn rõ được, Đường Phương đứng đằng xa lại có thể nhìn thấy rõ ràng.

Tượng thần bống nhiên biến thành ma đầu hung ác, chuyện này chẳng ai có thể ngờ được!

Lúc này kiếm quang đã phóng tới!

Kiểm độc như rắn, cắn thẳng vào yết hầu Tiêu Tây Lâu.

Khi Tiêu Tây Lâu phát hiện ra thì đã muộn rồi.

Đầu tiên ông ta cả kinh, lập tức rút kiếm, nhưng rồi lại càng kinh hãi.

Ác ma lao ra khỏi khói hương, chẳng ngờ lại chính là ông lão lười biếng thích hút thuốc uống rượu, phụ trách quét dọn ở Chấn mi các...
Bác Khâu!

Bác Khâu vẫn là bác Khâu, vẻ mặt lão ta như hung thần ác sát, kiếm quang như điện, thực là thần ma từ thiên ngoại tới!

Hai lần kinh ngạc liên tiếp, xuất kiếm liền chậm lại, bác Khâu đánh trước tới trước, kiếm Tiêu Tây Lâu vừa rời bỏ, kiếm của bác Khâu đã tới cổ họng ông!

Võ công Tiêu Thu Thủy không bằng cha mình, xuất kiếm càng chậm, mới kịp rút ra được một nửa, mắt thấy cha sắp phải chết dưới mũi kiếm!

Đúng lúc đó chợt nghe ba tiếng rít sắc gọn vang lên, bắn thẳng vào bác Khâu!

Ám khí của Đường môn Đường Phương, Tứ Xuyên đất Thục!

Ám khí đương nhiên là có thể phát sau tới trước!

Nhà họ Tiêu có bao nhiêu cao thủ, chi tiết mọi việc, bác Khâu đều cực kỳ rõ ràng. Đám Khổng Dương Tần tấn công thất bại, bác Khâu đang muốn một mình mình độc chiếm công lớn.

Lão đang nghĩ đến việc sau khi ám sát Tiêu Tây Lâu xong, với võ công của mình muốn giết đôi thanh niên nam nữ kia thật dễ như trở bàn tay, nhưng không ngờ, thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp đứng đằng xa đó lại là cao thủ thanh niên hiếm có của Đường môn, Đường Phương!

Kiểm cách cổ họng Tiêu Tây Lâu chưa tới nửa thước!

Ám khí cách ngực bác Khâu chưa tới một thước!

Tiêu Tây Lâu đã rút kiếm, chưa xuất kiếm!

Tiêu Thu Thủy đang rút kiếm, chưa rời vỏ!

Nếu giết Tiêu Tây Lâu thì không kịp hồi kiếm về, nếu hất ám khí ra thì không kịp giết Tiêu Tây Lâu.

Dùng tay còn lại tiếp ám khí, ám khí này có độc hay không?

Bác Khâu vụt nhớ tới truyền ngôn ám khí độc địa của Đường môn trong võ lâm, không khỏi rung mình, vội vã thu kiếm, vung lên ba luồng kiếm hoa, “đình đình đình” ba tiếng, đánh văng ba mũi ám khí. “Soạt soạt soạt”, ba mũi tinh đình phiêu nhỏ chia làm ba màu, đỏ lục, lam, cắm ngập vào trong cột gỗ.

Bác Khâu vừa hất ám khí ra lập tức xoay người, lao qua bàn thờ, điểm nhẹ chân xuống đất, “soạt” một tiếng, giống như chim đại bàng, phóng ra ngoài xa!

Một đòn không trúng, lập tức rút lui, đúng là sự quyết đoán của cao thủ!

Một đòn không trúng, Tiêu Tây Lâu đã rút kiếm cầm tay, cộng thêm cao thủ Đường môn cùng Tiêu Thu Thủy dũng mãnh, bác Khâu tự biết chắc chắn sẽ bại nên lão lập tức rút lui!

Lão ta đương nhiên là muốn giết Tiêu Tây Lâu, nhưng giết Tiêu Tây Lâu thì không cách nào tránh được tình đình phiêu. Lão không hề

muốn đồng quy vu tận với Tiêu Tây Lâu, nếu đã không thể giết người thì lập tức đoạt tiên cơ bỏ chạy, tránh để bị người giết!

Một đòn không trúng, lập tức rời đi. Kiếm Tiêu Thu Thủy vừa mới rút ra, Tiêu Tây Lâu vừa đâm hụt, Đường Phương chưa kịp rút ra đợt ám khí thứ hai, lão ta đã phóng ra khỏi Kiến thiên động!

(*)

塔势如涌出，孤高耸天宫。

登临出世界，磴道盘虚空。

突兀压神州，峥嵘如鬼工。

四角碍白日，七层摩苍穹。

下窥指高鸟，俯听闻惊风。

连山若波涛，奔凑似朝东。

青槐夹驰道，宫馆何玲珑。

秋色从西来，苍然满关中。

五陵北原上，万古青濛濛。

净理了可悟，胜因夙所宗。

誓将挂冠去，觉道资无穷。

Tháp thế như dũng xuất, cô cao tủng thiên cung.

Đặng lâm xuất thế giới, đặng đạo bàn hư không.

Đột ngột áp thần châu, tranh vanh như quỷ công.

Tứ giác ngại bạch nhật, thất tầng ma thương khung.

Hạ khuy chỉ cao điệu, phủ thính văn kinh phong.

Liên sơn nhược ba đào, bôn thẩu tự triều đông.

Thanh hòe giáp trì đạo, cung quán hà linh lung.

Thu sắc tòng tây lai, thương nhiên mãn quan trung.

Ngũ lãng bắc nguyên thượng, vạn cổ thanh mông mông.

Tịnh lý liễu khả ngộ, thắng nhân túc sở tông.

Thệ tương quái quan khứ, giác đạo tư vô cùng.

(**)Trẻ nhất trong bảy mươi người đề danh dưới tháp Từ Ân (Đại Nhạn Tháp)

(***)Có hai Nhạn Tháp là Đại Nhạn Tháp và Tiểu Nhạn Tháp.

Đại Nhạn Tháp xây dựng năm 652, đời vua Đường Cao Tông, tại Tây An, tỉnh Thiểm Tây, bên trong chùa Từ Ân, được dùng để chứa bản dịch kinh Phật mà Đường Huyền Trang đem từ Ấn Độ về.

Tiểu Nhạn Tháp xây dựng năm 707, cũng thuộc đời đường, tại Tây An, tỉnh Thiểm Tây, trong chùa Tiến Phúc, do thấp hơn tháp Đại Nhạn nên gọi là Tiểu Nhạn.

Tuy Đường Phương không kịp phóng ám khí ra tiếp nhưng vẫn kịp nói một câu:

- Ám khí của ta chưa bao giờ có độc!

... Tiêu Thu Thủy chợt chấn động, nhớ tới Đường Nhu trước khi chết cũng từng nói:

- Đường Nhu tôi, ám khí của Đường Nhu từ xưa đến nay chưa bao giờ có độc...

... Cao thủ ám khí chân chính đều kiêu ngạo... Không cần phải dùng độc...

Ám khí Đường môn quán tuyệt thiên hạ, trong đó không thiếu cao thủ dùng độc, đương nhiên cũng có loại xấu xa nhưng đệ tử Đường môn chân chính, ám khí của họ không cần phải tẩm độc.

Ám khí của họ không những là vũ khí mà thậm chí còn là minh khí.

Họ khắc một chữ “Đường” nhỏ bé lên ám khí, chữ “Đường” đó đại biểu cho uy tín của Đường gia, đại biểu cho tông sư ám khí, thậm chí là chính nghĩa của cả giang hồ.

Chúng sao có thể chỉ là “ám khí” như người bình thường vẫn nghĩ mà thôi?

Nhưng một câu này của Đường Phương lại khiến bác Khâu đang thi triển khinh công chạy trốn phải tức đến bể phổi!

Hóa ra ám khí lúc này không có độc!

Chỉ cần lão dám dùng tay đỡ lấy là có thể giết chết Tiêu Tây Lâu, ổn

định được cục diện, sẽ không rơi vào hoàn cảnh phải hốt hoảng chạy trốn như bây giờ!

Bác Khâu lúc đó tâm khí nghẹn uất, lão ta chỉ mong không phải nghe thấy Đường Phương nói trên ám khí không tầm độc, một hơi khí đó, một hơi chân khí suýt nữa thì không đổi mới được.

Lão tung hoành giang hồ hơn hai mươi năm, thất bại lần này thật đúng là chỉ sai trong gang tấc.

Tiêu Tây Lâu tránh được một kiếm hiểm tử hoàn sinh, vừa định thần lại, câu đầu tiên đã rít lên:

- Tân Hồ Khâu.

Tiêu Thu Thủy nghe vậy hơi ngẩn người, Tiêu Tây Lâu đã rút kiếm đuổi theo.

Tiêu Thu Thủy vô cùng kinh hãi: Tân Hồ Khâu, được xếp vào một trong Thất đại danh kiếm đương thời, Hồ Khâu kiếm trì, Tuyệt diệt thần kiếm Tân Hồ Khâu!

Tân Hồ Khâu không ngờ lại chính là bác Khâu thích hút thuốc, ngày thường đến đứng cũng không vững, đã ở trong nhà họ Tiêu hơn hai năm.

Tiêu Thu Thủy ngẩn ra, có điều cũng chỉ trong thoáng chốc mà thôi. Hấn lập tức đuổi theo sau Tiêu Tây Lâu, lúc này Đường Phương và Tiêu Tây Lâu đã sớm chạy được một đoạn dài.

Tận cùng dãy Thất Lý Sơn là Hồ Khâu.

Hồ Khâu là lăng mộ của Ngô vương Hạp Lư thời Xuân Thu.

Tô Châu còn có tên khác là Ngô Đô, người xây thành là Ngô vương, theo trong “Việt tuyệt thư” có viết:

“Mộ của Hạp Lư, đắp đất thành núi, tích bùn thành gò. Điều mười vạn người từ vương đô đi suốt nghìn dặm, dùng voi chuyển đất đào hồ, chu vi sáu mươi dặm, nước sâu một trượng, ba lớp quách đồng, đổ thủy nhân làm hồ sâu sáu thước, vàng bạc châu báu làm chim nhạn.”

Thời ấy, Ngô Việt là đất rèn binh khí nổi danh thiên hạ, khi Ngô Vương hạ táng, danh kiếm bồi táng có hơn hai nghìn thanh, Ngư Trường kiếm dùng để hành thích Tần Thủy Hoàng sau này cũng là vật bồi táng, trong đêm mưa to gió lớn, bị sét đánh vỡ đá làm lộ ra, để Kinh Kha nhặt được.

Chỉ là lăng mộ Ngô Vương được thiết kế cực kỳ chu đáo tỉ mỉ, đến cả Tần Thủy Hoàng xuống nam, muốn quật mộ này để cầu danh kiếm cũng không tìm được. Những nơi mở núi đào đất năm xưa, nay vẫn còn Thạch gia trì đường, chính là di tích Tần Thủy Hoàng quật mộ, còn được gọi là kiếm trì

Hạp Lư an táng được ba ngày, trên núi xuất hiện hai con hổ trắng, người đời sau gọi nơi đây là Hồ Khâu.

Hồ Khâu kiếm trì, danh chấn thiên hạ.

Trong số các cao thủ dùng kiếm đương thời, có hai người xuất phát từ Hồ Khâu kiếm trì là Tân Hồ Khâu và Khúc Kiếm Trì.

Tân Hồ Khâu không những kiếm nhanh mà thân pháp cũng nhanh!

Lão xông ra khỏi Kiến Thiên Động, quay lại phía hành lang, bỗng thấy

một ông lão.

Một ông lão vừa cầm vừa điếc.

Ông lão này đang quét dọn.

Tân Hồ Khâu nhận ra ông ta, ông ta chính là bác Quảng cầm điếc phụ trách quét dọn Kiến thiên động hàng ngày.

Mấy năm nay, Tân Hồ Khâu hiểu rõ trên dưới nhà họ Tiêu như lòng bàn tay.

Lão ta không hề dừng lại, lách qua ông lão, một hơi vượt qua ngọn giả sơn, xuyên qua vườn hoa, chạy đến trường đình.

Phải chạy, phải nhanh!

Lão nhất định phải chạy ra khỏi nhà họ Tiêu trước khi Tiêu Tây Lâu kịp phát hiệu lệnh.

Chỉ cần thoát khỏi nhà họ Tiêu sẽ có Quyền Lực bang tiếp ứng.

Đúng lúc đó, lão bỗng thấy một người.

Một người đang cúi đầu, khom lưng quét tước trong đình.

Người đó chẳng hề ngẩng đầu lên, chính là bác Quảng cầm điếc.

Tân Hồ Khâu hít vào một hơi khí lạnh, nhưng cũng không dừng lại, chạy khỏi trường đình, vượt qua hồ nước, đi tới trước cửa Hoàng Hà tiểu hiên.

Nhưng chỉ thấy phía trước Hoàng Hà tiểu hiên cũng có một người

đang cúi đầu, khom lưng quét dọn, quét rất cẩn thận, rất tỉ mỉ, giống như quét rác là một công việc rất vĩ đại, rất quan trọng, trong thiên hạ không ai có thể quấy nhiễu ông ta làm việc đó.

Đồng tử Tân Hồ Khâu co rụt lại, lão cũng không vượt qua đầu ông lão kia mà chậm rãi từng bước đi tới.

Bởi vì lão biết trong một sát na lão vọt người qua vừa nãy, ông lão này có thể giết lão ít nhất là sáu lần.

Ông lão vẫn không hề cử động, vẫn chú tâm quét tước.

Tân Hồ Khâu từ từ bước qua rồi mới quay đầu lại, đi giật lùi mười bảy mười tám bước, sau đó lão hít sâu một hơi, vụt xoay người bỏ chạy!

Lần này lão đã vận toàn lực chạy trốn, xuyên qua Quan ngư các, đi đến Chấn mi các, mắt thấy sắp sửa tới Thính vũ lâu thì đột nhiên lại thấy dưới lầu có một người.

Dưới lầu có một ông lão đang quét rác.

Sáng sớm, yên tĩnh, hoa rơi đầu sân, chỉ có tiếng quét lá sàn sạt vang lên.

Tân Hồ Khâu đứng lại, bước tới từng bước một, cư ly, tư thái, khí thế mỗi bước đều giống nhau.

Lão đã rơi vào vòng vây của kẻ địch, tuyệt đối không được phép chủ quan sơ suất nữa.

Nếu không thoát được trướng ngại, vậy thì chỉ còn cách đánh bại nó!

Khi tới cách ông lão mười một thước, tiếng quét lá đột nhiên ngừng lại.

Tân Hồ Khâu cũng dừng lại, chậm rãi rút tẩu thuốc ra.

Lão thích hút thốc.

Ông lão vẫn cúi đầu, khom lưng, nhìn hoa rụng đầy đất, khẽ than:

- Đêm qua hoa rụng thật nhiều.

Tân Hồ Khâu bấy giờ mới biến sắc, nói:

- Ta từng bỏ ba ngày ba đêm quan sát người, người đến cả ngủ mơ cũng không nói một câu, vậy mà hôm nay ta mới biết người không hề câm!

Ông lão cười đáp:

- Ta cũng không điếc.

Tân Hồ Khâu lại càng biến sắc:

- Ta từng dùng thanh la bất thành linh gõ lên bên tai người!

Ông lão cười nói:

- Đáng tiếc, tiếng bước chân người tới sau lưng ta lại vang lên trước tiếng thanh la.

Tân Hồ Khâu trợn trừng mắt, gằn từng tiếng một:

- Rút cuộc thì người là ai?

Ông lão từ từ ngẩng đầu, hai mắt hẹp lại như sợi chỉ, cười hỏi:

- Hóa Hoa Tiêu gia Tiêu Đông Quảng, người đã nghe đến chưa?

Ông ta nói xong câu này, thân thể chột cao lên, ánh mắt có lực, lưng cũng không còng nữa, thoáng cái đã như thiên thần, thân cao bảy thước đứng đó.

Lúc này, ở dưới Thính vũ lâu, Tiêu Tây Lâu, Đường Phương, Tiêu Thu Thủy đã lần lượt đuổi tới, đến cả Chu Hiệp Vũ, Tả Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm ở trên lầu cũng nghe tiếng chạy xuống.

Bọn họ chỉ thấy trong ngôi đình nhỏ dưới lầu, hai ông lão ăn mặc như người hầu đang nói chuyện rồi đột nhiên lại cảm thấy hơi lạnh buốt người, sát khí đè nặng, sau đó ông lão lưng còng chột như thiên thần, nói ra một câu vừa rồi!

Tiêu Đông Quảng!

Tiêu Thu Thủy giật mình, vừa hưng phấn lại vừa nghi hoặc nhìn sang cha mình.

Chỉ thấy sắc mặt Tiêu Tây Lâu đầy bi thương, giống như đang nhớ lại chuyện gì trong quá khứ, nhẹ giọng nói:

- Kỳ thực bác Quảng chính là bác ruột của con, là “Chưởng thượng danh kiếm” Tiêu Đông Quảng nổi tiếng thiên hạ hai mươi năm trước.

Tiêu Đông Quảng vốn là con tư sinh của người sáng lập Hóa Hoa kiếm phái Tiêu Tê Ngô, do danh phận bất chính nên tuy bối phận Tiêu Đông Quảng còn cao hơn Tiêu Tây Lâu nhưng lại ẩn tính mai danh, làm những công việc lặt vặt trong nhà họ Tiêu.

Kiểm của Tiêu Đông Quảng là Cổ Tùng tàn kiếm nổi tiếng, nửa thanh tàn kiếm phát huy kiếm pháp Hóa Hoa đến mức lâm li tận cùng, thanh danh còn ở trên Tiêu Tây Lâu.

Đến khi quyền lực Tiêu Đông Quảng dần dần mở rộng, Tiêu Tê Ngô lại bệnh chết, Tiêu Tây Lâu vì cưới Tôn Tuệ San mà bị trục xuất ra khỏi môn tường, tranh chấp nội ngoại Hóa Hoa kiếm phái liền phát sinh.

Trong trường tranh đấu đó, Tiêu Đông Quảng đã làm rất nhiều chuyện không thể bù đắp được: Ông ta làm hại Tiêu Tây Lâu, cự tuyệt không cho ông quay về. Kỳ thực di ý của Tiêu Tê Ngô trước lúc chết là để Tiêu Tây Lâu chấp chưởng Hoán Hoa kiếm phái, Tiêu Đông Quảng vì muốn hủy diệt chứng cứ mà ám sát người chứng, hãm hại tiền bối, thậm chí còn phạm phải rất nhiều tội ác ngạt trời. Cuối cùng Tiêu Tây Lâu và Tôn Tuệ San chung quy cũng quay về nhà họ Tiêu, hợp sức đánh bại Tiêu Đông Quảng, nhưng lại không giết. Tiêu Đông Quảng bấy giờ mới ân hận đau khổ, không nghe một lời, dù chết cũng không chịu khôi phục thân phận trước kia, chỉ nguyện làm một người hầu, vĩnh viễn quét dọn từ đường, hơn nữa còn yêu cầu vợ chồng Tiêu Tây Lâu tuyệt đối không được tiết lộ ông ta chính là Chưởng thượng danh kiếm Tiêu Đông Quảng oai phong lừng lẫy năm xưa.

Vì thế người trong võ lâm đều nghĩ, Tiêu Đông Quảng đã bỏ mạng trong trận tranh giành nội ngoại Hoán Hoa kiếm phái, chẳng ai ngờ ông ta vẫn ở trong Kiếm lưu Tiêu gia, làm một lão bộc ngày ngày quét dọn, cố giảm bớt tội nghiệt của mình!

Tiêu Đông Quảng không hề chết như lời đồn.

Tiêu Đông Quảng đang đứng trước mặt mọi người.

Tân Hồ Khâu không trốn chạy nữa, bởi vì lão biết mình đã bị bao vây. Lão muốn giết ra ngoài, thứ đầu tiên phải vượt qua chính là thi thể Tiêu Đông Quảng.

Lão ẩn mình trong nhà họ Tiêu suốt hai năm bảy tháng, vậy mà lại không biết Kiếm lục có cao thủ như Tiêu Đông Quảng.

Mười chín năm trước Tiêu Đông Quảng đã dùng một thanh kiếm gãy Cổ Tùng tàn kiếm, đối chọi với “Trường Thiên ngũ kiếm” suốt ba ngày ba đêm, bất phân thắng bại. Đương thời, có người xếp ông ta đứng đầu trong Thất đại danh kiếm, mãi đến khi Tiêu Tây Lâu thống nhất nội ngoại Hoán Hoa kiếm phái, Tiêu Đông Quảng mai danh ẩn tích, tên của ông mới bị xóa khỏi Thất đại danh kiếm.

Có điều, bây giờ đã là hai mươi năm sau, kiếm của Tiêu Đông Quảng có còn sắc bén như xưa không?

Tân Hồ Khâu chậm rãi rút kiếm.

Kiếm của lão ta được giấu trong cán tẩu.

Thân kiếm thon hẹp mà mỏng, đen mà ánh đỏ, kiếm vừa được rút ra, một luồng sát khí lăng lẹ lập tức tỏa khắp toàn trường.

Kiếm của Tân Hồ Khâu chỉ vào Tiêu Đông Quảng trước mặt, ngưng thần bất động.

Gió thổi hoa bay, hoa rụng trước mặt Tiêu Đông Quảng theo gió bay đi.

Thanh kiếm đen vừa hẹp vừa mỏng này không ngờ lại có ma lực như thế.

Tiêu Đông Quảng nhìn thấy kiếm, mi mắt không chớp lấy một cái.

Ông biết kiếm quang của Tân Hồ Khâu thật sự có thể giết người trong nháy mắt.

Trong một chớp mắt, thậm chí có thể giết ba cao thủ liên tiếp.

Tiêu Đông Quảng vậy mà lại vẫn có thể cười, khẽ than:

- Chuyên Chư thần kiếm, quả là lợi khí!

Chân mày Tân Hồ Khâu nhướng lên, nổi giận quát:

- Rút kiếm ra!

Tiêu Đông Quảng không đáp lời lão, vẫn cầm cán chổi, nói:

- Hai mươi năm trước, Tân Hồ Khâu người tề danh với Khúc Kiếm Trì, đồng thời tiến vào Thất đại danh kiếm đương thời, vốn đã tâm mãn ý túc rồi. Nhưng người tuổi trẻ khí thịnh, muốn tìm Lý Trầm Chu quyết một trận tử chiến. Lý Trầm Chu là bang chủ Quyền Lực bang, là đệ nhất cao thủ được võ lâm công nhận.

Nói đến đây, ông hơi ngừng lại một chút. Chỉ thấy Tân Hồ Khâu toát mồ hôi ầm ầm, siết chặt lấy chuôi kiếm.

Tiêu Đông Quảng lại nói:

- Lý Trầm Chu trước nay không lưu lại người sống, nhưng sau trận đó người vẫn không chết, đối với chuyện này ta vẫn luôn cảm thấy nghi ngờ. Sau này mới biết người đã theo Khổng Dương Tồn gia nhập Quyền Lực bang.

Lòng ngực Tân Hồ Khâu nhấp nhô kịch liệt, nhưng vẫn không nói gì.

Tiêu Đông Quảng lại nói:

- Hai năm trước, người tới nhà họ Tiêu Hoán Hoa, lúc đó ta cũng không nghi ngờ người, cho đến ba tháng trước... Người biết ta làm thế nào phát hiện được thân phận của người không?

Tân Hồ Khâu không khỏi lắc đầu, Tiêu Đông Quảng lại không đáp, quay sang phía Tiêu Tây Lâu, nói:

- Ba năm trước Quyền Lực bang sai người xâm nhập vào nhà họ Tiêu, bụng dạ khó lường, mưu tính sâu xa, sớm đã có dã tâm hùng bá thiên hạ, xem ra số lượng nằm vùng trong các môn phái võ lâm cũng không phải là ít.

Bấy giờ Tiêu Đông Quảng mới thông thả tiếp tục:

- Chờ đến khi người không nhẫn nhịn được nữa, ba tháng trước, cuối cùng cũng mượn cớ say rượu, kỳ thực là ngầm lên ra ngoài, hẹn người so kiếm quyết đấu, vừa khéo bị ta thấy được. Ta còn biết người không những là gián điệp, mà còn là một ma trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma!

Sắc mặt Tân Hồ Khâu lúc xanh lúc trắng, không có lời nào để chống đỡ. Tiêu Đông Quảng vẫn mỉm cười bình thản:

- Lý Trầm Chu sai người xâm nhập vào trong nhà họ Tiêu, lâu không phát động, khiến người không nhẫn nhịn được, chỉ muốn thử tay, có đúng không? Tuyệt diệt thần kiếm danh chấn võ lâm, nếu không tiếp tục chém giết trên giang hồ thì sao có thể giữ được địa vị một trong bảy đại danh kiếm?

... Tân Hồ Khâu muốn có được quyền lực, vì thế nghe lệnh Lý Trầm Chu, nhưng lại không cam chịu lắng lẽ, vì thế lấy cớ say rượu, lén rời khỏi nhà họ Tiêu, nhuộm máu giang hồ.

... Nhưng cũng chính vì thế mà bị Tiêu Đông Quảng nhìn ra sơ hở.

... Mấy năm nay, Tân Hồ Khâu đúng là danh tiếng vang dội, còn Tiêu Đông Quảng cũng đúng là từ từ tan biến, đây là cái giả phải trả, bây giờ rơi vào hiểm cảnh, há chẳng phải dùng máu và mồ hôi để đổi lại sao?

Tân Hồ Khâu không lên tiếng, Tiêu Đông Quảng nói:

- Chuyên Chư kiếm của người danh động giang hồ, người sở dĩ thường xuyên luyện kiếm có thành tựu, một mặt cũng nhờ hai mươi bốn năm trước ở Hồ Khâu may mắn lấy được Chuyên Chư Kiếm, chỉ là....

Tân Hồ Khâu nhướng mày, không nhin được hỏi:

- Chỉ là cái gì?

Tiêu Đông Quảng nói từng tiếng một:

- Kiếm của ta gọi là Cổ Tùng tàn khuyết, lấy kiếm so kiếm, chúng ta có thể ngang tài ngang sức, không ai chiếm được tiện nghi.

Tiêu Đông Quảng ngoại hiệu Chưởng thượng danh kiếm, dùng qua ba mươi sáu thanh bảo kiếm trong võ lâm, đến cuối cùng mới dùng một thanh kiếm gãy, thanh kiếm gãy đó chính là Cổ Tùng tàn khuyết.

Tiêu Đông Quảng là danh gia xem kiếm nổi tiếng, kiếm được ông ta

bình phẩm tự nhiên là không thể sai.

Tân Hồ Khâu nhìn lợi khí không gì không phá được trong tay, trong lòng lại không thể tìm đâu được tự tin không gì phá nổi năm xưa.

Tiêu Đông Quảng lạnh lùng nói:

- Càng quan trọng hơn là, còn có một điểm...

Tân Hồ Khâu nhìn Tiêu Đông Quảng, nghiêng chặt răng không hỏi, Tiêu Đông Quảng nhìn Tân Hồ Khâu thật sâu, sau đó nói:

- Ba năm nay, ngươi không lúc nào không nghĩ đến việc ra ngoài thử kiếm, còn ta suốt hai mươi năm nay không lúc nào là không luyện kiếm.

Tiêu Đông Quảng mỉm cười một chút, kiêu ngạo nói:

- Cùng là hai mươi năm, ngươi nóng lòng so kiếm, ta chuyên tu với kiếm. Hai mươi năm trước ta đã liệt danh vào Thất đại danh kiếm đương thời, hai mươi năm sau, kiếm pháp của ta đã trên cả Trương Lâm Ý. Trận chiến này, ta nắm chắc mười phần có thể giết ngươi, ngươi, hoàn toàn không có cơ hội!

Tân Hồ Khâu đổ mồ hôi như mưa, tay cầm kiếm run rẩy, khàn giọng quát:

- Ngươi rút kiếm ra, động thủ!

Quyển 2 - Chương 6: Chuyên Chư thần kiếm, Cổ Tùng tàn khuyết

Bất kỳ ai đã thành danh đều sẽ không tránh khỏi bận rộn, đều sẽ lơ là luyện kiếm, ngay cả Tiêu Tây Lâu cũng không phải ngoại lệ.

Tiêu Tây Lâu vô cùng đồng cảm, ông hiểu rất rõ những gì người anh em của mình vừa nói. Nếu như bây giờ Tiêu Đông Quảng muốn tranh chức chưởng môn Hoán Hoa kiếm phái, Tiêu Tây Lâu được xếp vào một trong Thất đại danh kiếm cũng tuyệt không phải là đối thủ.

Có thể thấy cái giá phải trả để thành danh lớn đến thế nào. Tiêu Đông Quảng từ bỏ danh vọng, lại chuyên tâm cần cù luyện kiếm suốt hai mươi năm.

Tiêu Tây Lâu hi vọng người con út của mình có thể hiểu được đạo lý này: Bất kỳ thiên tài nào cũng đều bước ra từ trong vô số khổ luyện. Ông đã để ý thấy Tiêu Thu Thủy đang ôm tâm tình quang vinh, phấn khích để chờ đợi trận đại chiến ập tới.

Lúc này Tiêu Đông Quảng không tiếp tục nói nữa, chậm rãi rút kiếm ra.

Kiếm của ông ta nằm trong cán chổi.

Đó là một thanh kiếm gãy, chẳng tỏa sáng, có vết nứt, giống như một cành tùng cổ.

Thế nhưng khi kiếm rút ra lại khiến cho Chuyên Chư kiếm trên tay Tân Hồ Khâu tỏa ánh đỏ.

Kiếm cũng có tình cảm?

Chẳng lẽ cả kiếm cũng biết, anh hùng trọng anh hùng?

Tiêu Đông Quảng rút kiếm ra, lại rất cẩn thận đặt chổi xuống trước mặt, cách người chưa tới một thước.

Ông đặt chổi xuống cũng chăm chú như lúc ông quét dọn.

Chăm chú như đang tiến hành một sự nghiệp vĩ đại và cao quý, không thể để kẻ khác xen ngang.

Người này ngay cả với chổi quét rác của mình cũng chăm chú như vậy, chẳng phải khi luyện kiếm sẽ càng chuyên tâm ư?

Tiêu Thu Thủy quan sát, ánh mắt không khỏi phát sáng.

Trong đầu hắn chợt nhớ tới một chuyện rất quen, hắn còn chưa nhớ ra được là chuyện gì thì đã vô thức nhìn sang bên cạnh.

Vì thế hắn trông thấy Đường Phương, mà Đường Phương cũng rất trùng hợp vội vã quay mặt đi.

Hóa ra Đường Phương đang nhìn phía đó, chẳng lẽ vừa rồi nàng đang nhìn sang bên này... Đường Phương trông nghiêng trắng ngần như tuyết, ngôi lầu phía xa tầng tầng lớp lớp. Tiêu Thu Thủy nhìn tà áo đen tuyền của Đường Phương, tự dừng lại nghĩ tới bốn chữ: Trùng lâu phi tuyết.

Tân Hồ Khâu nhìn Tiêu Đông Quảng, ánh mắt lại phát hồng mang!

Kẻ thù đối mặt, hai mắt đỏ ngầu, (thiếu)

Tân Hồ Khâu hét lớn một tiếng, nhưng lại vẫn không cử động!

Tiếng hét này khiến cho mọi người đều có ảo giác là Tân Hồ Khâu đã ra tay rồi!

Đến cả Tiêu Tây Lâu cũng không khỏi nắm chặt kiếm, thoáng căng thẳng.

... Trong tay Tiêu Đông Quảng đã có kiếm, Tân Hồ Khâu lại không chịu được những lời phá vỡ lòng tin của lão của Tiêu Đông Quảng, tại sao Tân Hồ Khâu vẫn không ra tay?

Một thoáng chậm trễ, chờ đến đúng lúc mọi người nghĩ rằng lão không ra tay thì mới xuất thủ.

Một kiếm phóng ra, đâm thẳng vào yết hầu.

Không có nhiều biến hóa, thậm chí cũng chẳng có động tác chuẩn bị, đến cả kiếm phong cũng không có.

Cuộc sống kiếm khách hơn hai mươi năm đã sớm làm Tân Hồ Khâu hiểu rõ, thế nào mới là công kích hữu hiệu nhất.

Tiêu Đông Quảng giơ kiếm lên xong, phát hiện Tân Hồ Khâu chỉ hét chứ không xuất kích liền thu kiếm về, lúc này Tân Hồ Khâu lại công tới!

Tiêu Đông Quảng kịp thời hoành kiếm, “keng” một tiếng, hoa lửa bắn tung, tuy đỡ được nhát đâm nhưng Chuyên Chư thần kiếm của Tân

Hổ Khâu đã áp chế Cổ Tùng tàn khuyết của ông.

Vừa lên đã chiếm được tiên cơ, Tân Hổ Khâu lập tức mừng rỡ.

Tiêu Đông Quảng đánh mất chủ động, nhưng không ngờ ông ta còn làm một chuyện đáng sợ hơn nữa.

Ông lập tức bỏ kiếm!

Ông vứt bỏ Cổ Tùng tàn khuyết.

Cổ Tùng tàn khuyết danh động võ lâm, người khác cầu còn không được!

Ông bỏ kiếm để giành lấy chủ động, nhưng không có kiếm thì làm thế nào địch lại Tân Hổ Khâu?

Tân Hổ Khâu không kịp nghĩ nhiều, tay trái đưa lên, bắt lấy kiếm gãy, trong lòng vui mừng không thôi, đúng lúc đó, tâm hấn lại chột trầm xuống!

Tiêu Đông Quảng vừa bỏ kiếm, chân lại đá chổi quét lên, dùng đuôi quét, hất thẳng vào mặt Tân Hổ Khâu!

Tân Hổ Khâu bắt chéo hai kiếm, ngăn cản thế quét. Nhưng lão ta dùng hai tay cầm kiếm, không còn tay để bắt lấy đuôi chổi. Hai kiếm tuy sắc bén nhưng đuôi chổi rất dày, vừa bắn vừa hôi, nhất thời cũng không cắt được bao nhiêu.

Trong khoảnh khắc tầm mắt lão bị che khuất, cán chổi của Tiêu Đông Quảng đã đâm thẳng vào bụng Tân Hổ Khâu!

Tân Hổ Khâu kêu thảm một tiếng, mọi người bấy giờ mới nhận ra,

phần đuôi trúc để quét của chổi tuy vừa cùn vừa bản nhưng cán chổi lại cực kỳ nhẵn nhụi, bóng loáng, hơn nữa đầu cán còn vô cùng sắc nhọn.

Tiếng kêu thảm của Tân Hồ Khâu ngừng lại, nhìn trừng trừng vào Tiêu Đông Quảng, Tiêu Đông Quảng lùi lại ba bước, vỗ vỗ tay, giống như vừa làm xong một công việc rất vĩ đại, thở phào một tiếng, nói:

- Mười một năm trước ta đã biết thứ cần luyện không phải là kiếm trong tay mà chỉ cần trong tâm người có kiếm bất cứ thứ gì cũng có thể thành lợi khí.

... Vì thế cán chổi chính là kiếm của ông ta.

... Ông ta ngày ngày quét rác, cũng chẳng khác nào kiếm không rời tay.

... Cho nên Tân Hồ Khâu vì đoạt kiếm mà chết dưới kiếm.

... Dưới một thanh “kiếm” quét rác.

Kiếm của Chương thượng danh kiếm danh chấn giang hồ hai mươi năm trước, hôm nay không ngờ lại là một cán chổi quét rác!

Tiêu Thu Thủy trầm mặc hồi lâu, trong trận chiến này, hắn đã học được rất nhiều điều.

Đến khi hắn giật mình tỉnh lại thì phát hiện, mấy người trẻ tuổi đã tự động họp lại một chỗ, Đặng Ngọc Hàm, Tả Khâu Siêu Nhiên đang nói chuyện với Đường Phương.

Tiêu Thu Thủy tất nhiên là cũng cực kỳ tự nhiên lại gần, tham gia vào câu chuyện.

Lúc này, Tiêu Tây Lâu, Chu Hiệp Vũ cũng tới cạnh Tiêu Đông Quảng, bắt đầu hàn huyên.

Tiêu Thu Thủy tới gần, Đặng Ngọc Hàm đang nói đến đoạn hưng phần:

- Một kiếm của Tân Hồ Khâu thẳng ở khí thế, một người luyện đủ khí thế, kiếm thế cũng tự nhiên là bất phạm. Một kiếm của Tiêu bá bá lại thẳng ở không gì không thành kiếm, không đâu không có kiếm, không gì không là kiếm, vì thế cũng không thể chống đỡ!

Đặng Ngọc Hàm là cao thủ Hải Nam kiếm phái, hẳn bình luận kiếm pháp tự có kiến giải riêng. Tả Khâu Siêu Nhiên không nhịn được, hỏi:

- Vậy Hải Nam kiếm pháp của cậu so với đó thì thế nào?

Đặng Ngọc Hàm trầm ngâm một lúc, thờ dài đáp:

- Không thể so mà cũng không dám so. Nếu là anh trai tôi tới đây thì còn có thể đấu một trận. Anh ấy từng nói với tôi: “Muốn xuất kiếm thì phải nhanh, nhanh có thể là tất cả, nhanh đến mức không kịp ngăn cản, không kịp ứng biến, vừa xuất kiếm đã lấy mạng đối phương. Cứ như vậy, anh tôi nói nhanh, quái, và độc là yếu quyết của kiếm đạo. Khi tôi đối địch cũng nhận thấy nó rất hiệu quả. Loại kiếm phái này gần như vô lại, không cần quy cách, không giống kiếm pháp của Tiêu bá bá, tự tạo phong cách, ý cảnh cực cao.

Đặng Ngọc Hàm là em của Đặng Ngọc bình, còn Đặng Ngọc Bình chính là chưởng môn Hải Nam kiếm phái.

Tả Khâu Siêu Nhiên thấy Tiêu Thu Thủy đi tới liền hỏi:

- Cậu thì sao? Lão đại, cậu cũng dùng kiếm, có ý kiến gì không?

Tiêu Thu Thủy đáp ngay:

- Ý tôi cũng đại khái giống ý Đặng Ngọc Hàm, nhưng tôi không đồng ý Đặng Ngọc Hàm nói kiếm pháp của bá bá là tự tạo phong cách. Lúc này bá bá dùng đười chối đánh mặt, kỳ thực là biến hóa từ kiếm chiêu của Hoán Hoa kiếm phái. Hoán Hoa kiếm phái có rất nhiều hoa chiêu, kiếm pháp phức tạp, kiếm khí tung hoành, kiếm chiêu thực dụng chân chính không phải kiếm chiêu hoa mỹ. Loại bỏ tất cả những gì không tốt, những thứ còn lại thông thường đều thực dụng, tiện lợi, đồng thời cũng rất đẹp. Đười trúc của chối rất nhiều, nhát chối quét vào mặt đó rất giống chiêu Mãn thiên tinh đấu trong Hoán Hoa kiếm pháp, chiêu quay cán chối đâm rất giống Đảo sáp ương miêu của Hoán Hoa kiếm phái. Tôi cảm thấy bá bá sử dụng Hoán Hoa kiếm pháp giống như vật sống, tận dụng mọi sự vật, mọi thời cơ, thậm chí còn bổ sung thêm biến hóa, nhưng bác ấy không hề tự sáng tạo nên đường mới. Điểm này khiến tôi ngộ ra, Hoán Hoa kiếm pháp của nhà tôi có rất nhiều điểm tuyệt diệu, chỉ là bình thường chúng tôi không chịu nỗ lực, không chịu chú ý, cứ tách rời người và kiếm chứ không hợp nhất lại!

Đang lúc Tiêu Thu Thủy nói đến mức lâm li bất tận thì Đường Phương bỗng phì cười.

Da mặt Tiêu Thu Thủy nóng lên, ngượng nghịu hỏi:

- Cô cười...

Đường Phương khẽ nghiêm mặt lại, cố ý không nhìn hẳn, đáp:

- Tôi không cười anh.

Tiêu Thu Thủy đang muốn nói, đám Đặng Ngọc Hàm, Tả Khâu Siêu Nhiên đã đã bật cười ha hả, Tiêu Thu Thủy nhất thời quẫn bách, không biết phải làm thế nào.

Đường Phương không nhịn được cười, giải vây cho hắn:

- Đúng là tôi cười anh...

Đoạn lại cố nén cười, chung quy vẫn không kìm được, nụ cười giống như một đóa hoa thủy tiên nở bung giữa làn nước xuân trong vắt.

Tiêu Thu Thủy quả thực là trông đến ngây dại, vội vàng quay đi không dám nhìn nữa, ngập ngừng nói:

- Chẳng lẽ... Chẳng lẽ tôi nói sai gì sao?....

Mọi người lại cười lớn, Đường phương cười đáp:

- Tôi đang cười.... Cười cái bộ dạng.... Nói chuyện cứ như ta đây số một của anh.

Mọi người càng cười dữ, bao gồm cả mấy vị tráng đinh xung quanh, ai cũng ôm bụng cười bò ra. Bỗng nhiên Đường Phương lại nghiêm túc nói:

- Khí phách cũng rất tốt.

Nói đoạn mỉm cười, vô cùng dịu dàng.

Tả Khâu Siêu Nhiên dàn hòa:

- Được rồi, được rồi, các cậu bàn kiểm luận đạo, tôi thì sao? Với kiểm thuật một khiêu cũng chẳng thông, nếu luận kiếm, không bằng

chúng ta tới tìm Kiếp Sinh, kiếm pháp của Kiếp Sinh cũng rất cao.

Đặng Ngọc Hàm cười nói:

- Siêu Nhiên lão đệ, mặc dù cậu không dùng kiếm nhưng kẻ nào gặp phải hai tay cậu, hà hà.

Tả Khâu Siêu Nhiên tuy không am hiểu kiếm thuật nhưng hắn là cao đồ của Cầm nã đệ nhất thủ Hạng Thích Nho và Ứng trảo vương Lô Phong, các loại đại tiểu giản phồn cầm nã thủ trong thiên hạ hắn đều biết cả. Ai đụng phải hai tay Tả Khâu Siêu Nhiên, thật cũng như Tề thiên Đại thánh gặp phải Phật tổ Như Lai, mặc cho người bay nhảy thế nào cũng không thoát khỏi năm ngón tay hắn.

Tả Khâu Siêu Nhiên cười đáp:

- Không nói nhiều nữa, tới tìm Kiếp Sinh đi.

Kiếp Sinh chính là Khang Kiếp Sinh, Khang Kiếp Sinh chính là con trai Khang Xuất Ngư, mà Khang Xuất Như thì lại là Quan nhật kiếm khách được xếp vào một trong bảy đại kiếm thủ đương thời.

Khang Kiếp Sinh cũng là thâm giao với Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm, Tả Khâu Siêu Nhiên, hôm nay họ cười đùa nói chuyện như ngày thường, đương nhiên cũng không quên chia sẻ với Khang Kiếp Sinh một phần.

Lúc này họ nói chuyện lại có một Đường Phương nhưng tất cả căn bản không hề coi cô là người ngoài, vô cùng thân thuộc, giống như đã quen biết nhau từ rất lâu, cùng cười đùa, cùng vui vẻ, cùng trêu chọc.

Vì thế họ vừa đi vừa nói chuyện, tới Quan ngư các.

Đường Phương hỏi:

- Kiếp Sinh huynh cũng là Cẩm Giang tứ huynh đệ?

Tiêu Thu Thủy đáp ngay:

- Không phải, tứ huynh đệ là tôi, Tả Khâu, Ngọc Hàm và Đường Nhu.

Đường Phương kinh ngạc hỏi:

- A Nhu? Vậy thì anh là lão đại?

Tả Khâu Siêu Nhiên cười đáp:

- Đúng thế, hấn là lão đại, bọn tôi đều quen gọi hấn là lão đại rồi.

Đường Phương bỗng mỉm cười, chăm chú nhìn Tiêu Thu Thủy, nụ cười rất nhẹ, giống như chim yến lướt mây, gió nhẹ mưa phùn. Cô nói:

- Hóa ra lão đại là anh.

Đặng Ngọc Hàm hỏi:

- Đường huynh đệ không biết là có kể với cô...

Một tiếng “Đường huynh đệ” lại gợi lại cảnh tượng ngày xưa cùng sống với Đường Nhu, trong lòng đau đớn, không tiếp tục được nữa.

Đường Phương nhẹ nhàng nói:

- A Đại là đại ca tôi yêu quý nhất, A Nhu là em trai tôi thích nhất. Hấn

thường nhắc với tôi về Cẩm Giang tứ huynh đệ, hấn nói hấn là lão tứ, mấy người còn lại đều là nhân vật không thể coi thường... nhất là lão đại... Nhưng hấn chưa từng kể ai là lão đại, ai là lão nhị, ai là lão tam... Vì thế tôi cũng không biết... Hóa ra là các anh!

Tả Khâu Siêu Nhiên cười nói:

- Thế nào, cứ như chúng tôi không giống bình thường vậy?

Đặng Ngọc Hàm tò mò hỏi:

- Đường Nhu kể với cô là chúng tôi như thế nào?

Đường Phương mỉm cười ngọt ngào:

- Các anh ai là lão tam? Ai là lão nhị?

Tả Khâu Siêu Nhiên đáp:

- Tôi là lão nhị, hấn là lão tam.

Đường Phương cười nói:

- A Nhu nói kiếm pháp lão tam rất sắc bén, có thể một kiếm xuyên thủng Chưởng tâm lôi của “Xuyên sơn giáp” Mao Tu Nhân. Kiếm của hấn cũng rất kỳ diệu, có một lần liều mạng, đánh trả một kiếm, góc độ thần kỳ nhưng lại không đâm trúng người, còn ngoan độc đến mức, không kịp thu thế, đâm ngược trúng vào... mông mình...

Đường Phương dù sao cũng là thiếu nữ trẻ, vốn là một kiếm đâm trúng vào “đít”, nàng thuận lý thành chương, sửa thành “mông”

Tả Khâu Siêu Nhiên nghe mà ôm bụng cười sằng sặc, cười đến mức

thở hổn hển, Đặng Ngọc Hàm thì hậm hực, hừ hừ nói:

- Đường Nhu... Đường Nhu, tên nhóc con này!

Tiêu Thu Thủy nhin cười, hỏi:

- Lão nhị thì sao? Đường Nhu nói Tả Khâu thế nào?

Đường Phương mím cười đáp:

- Lão nhị à, hấn nói lão nhị là người ba phải thế nào cũng được, nhưng bốn huynh đệ hành động, hấn nhất định sẽ tham gia, nhất định sẽ ủng hộ. Có lần hấn và ba vị lão quyền sư giao đấu, hai cánh tay không ngờ lại bắt được ba đôi quyền, thật sự kinh người, chỉ tiếc... chỉ tiếc là...

Tả Khâu Siêu Nhiên nghe đến nhập thần, không nhin được hỏi:

- Chỉ tiếc làm sao?

Đường Phương hé miệng cười:

- Chỉ tiếc là thích đánh.... Lần đó lão nhị đánh nhau với Cửu chỉ cầm long Giang Dịch Hải trong “Ngũ hồ nã Tứ hải”, đánh lâu không được, cầm nã đối sách, lão nhị bỗng đánh một phát... Lúc ấy mới làm Giang lão gia tử thối quá phải bỏ chạy.

Lần này đến lượt Đặng Ngọc Hàm cười lăn cười bò, Tả Khâu Siêu Nhiên ngậy ra bên cạnh, sắc mặt đỏ như Quan Công, lầm bầm:

- Đường Nhu... Đường Nhu sao đến chuyện này... mà cũng kể ra!

Đặng Ngọc Hàm cười chán, lại tò mò hỏi:

- Lão đại thì sao? Đường Nhu có kể không?

Tả Khâu Siêu Nhiên cũng vớ được chuyện để xuống thang, thăm dò:

- Đường Nhu nói lão đại thế nào?

Đường Phương liếc nhìn Tiêu Thu Thủy, nói:

- Anh ta à...

Tiêu Thu Thủy thấy hai người trước đều chẳng có kết cục tốt, vội vàng xua tay nói:

- Ách, không không không, không cần nói nữa, tôi không cần biết...

Đặng Ngọc Hàm cười xấu:

- Này này này, cậu không cần biết, nhưng bọn tôi lại muốn nghe...

Tả Khâu Siêu Nhiên không ngờ lại cung tay vái dài, nói:

- Đường cô nương, xin mà xin mà, kể đi kể đi!

Đường Phương cười nhẹ:

- Hấn nói...

Đôi mắt đẹp khẽ liếc nhìn Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy cảm thấy chẳng còn mặt mũi nào nữa, trong lòng đã sớm chửi Đường Nhu đến mấy chục lần. Tả Khâu Siêu Nhiên lại càng làm trò:

- Kể đi! Kể đi!

Đặng Ngọc Hàm xen vào:

- Đừng rộn! Đừng rộn!

Đường Phương bật cười khúc khích:

- Hấn nói à... Lão đại không phải là người!

Tiêu Thu Thủy chỉ còn thiếu nước kiếm cái lỗ nẻ nào đó mà chui xuống, Đặng Ngọc Hàm “sặc” một tiếng cười lớn, Tả Khâu Siêu Nhiên lại càng nhìn Tiêu Thu Thủy, nháy nháy mắt.

Đường Phương ngừng một chút, tiếp tục kể:

- A Nhu nói, bình sinh hấn chỉ bội phục hai người, một là đại ca, một là lão đại. Hấn nói đại ca tuổi vừa ba mươi nhưng đã lãnh tụ quần luân, đôn hậu, cẩn trọng. Lão đại hấn mới chỉ hai mươi nhưng đã dám vượt râu hùm Chu đại thiên vương, vì một con chó con bị ngược đãi mà dám ra tay cả với “Sur công hổ bà”(*). Vì tưởng nhớ Khuất phu tử mà không ngại tới tận Tỷ Quy, đọc thơ Lý Bạch, Đỗ Phủ mà đến tận Tế Nam, lên lầu Thái Bạch, leo tháp Từ Ân, dạo núi Chung Nam, như si như cuồng... A Nhu nói, lão đại mặc dù phóng đảng nhưng cũng không hổ là nhân kiệt đương thời.

Đường Phương nói xong, ánh mắt không nhìn Tiêu Thu Thủy mà lại vọng về phương xa, ẩn ước có chút đau thương.

Tiêu Thu Thủy lúc đầu vô cùng bối rối, sau liền máu nóng sôi trào, cuối cùng trong lòng lại chua xót, nhớ tới Đường Nhu. Đường Nhu ơi Đường Nhu, cậu thiếu niên yếu ớt mà quật cường đó... Đường Nhu. Tiêu Thu Thủy nghĩ ngợi một chút, cuối cùng nói:

- Đường cô nương, Đường Nhu hấn... Hấn ở Cự thạch hoành than... đã bị....

Ánh mắt Đường Phương vẫn nhìn về phương xa, nhẹ giọng đáp:

- Tôi biết.

Mọi người đều trầm mặc, chậm rãi bước đi, Đường Phương lại nói:

- Đại ca dùng bồ câu đưa thư cho tôi, tôi xem thư lập tức tới đây, không ngờ đại ca cũng...

Đường Phương không nói gì thêm nữa, mấy người Tiêu Thu Thủy đều hiểu rõ, Đường Phương liên tiếp mất đi hai người thân mà nàng tôn kính nhất và yêu thích nhất, nội tâm đang vô cùng đau đớn.

Tả Khâu Siêu Nhiên nhanh chóng chuyển chủ đề:

- Ngoài bốn gã bảo bối bọn tôi ra, chúng tôi còn có mấy người bạn khác, giống như Kiếp Sinh...

Đường Phương cũng thấy không khí quá bi thương, gượng cười nói:

- Ồ, Kiếp Sinh? Rất ít khi nghe A Nhu nhắc tới.

Tả Khâu Siêu Nhiên lèm bèm nói:

- Kiếp Sinh à? Tên nhóc ấy, Quan nhật kiếm pháp của hắn cũng rất được. Bọn tôi gặp cha con hắn trong Thành Đô, lúc đó bọn họ đang giao đấu với thủ hạ của Chu đại thiên vương, lấy một kiếm đấu Tứ côn. Chúng tôi tới nơi, lấy năm đánh một, thủ hạ Chu đại thiên vương lập tức bôi dầu dưới chân...

Tả Khâu Siêu Nhiên đưa tay làm bộ đang bay ngang, “vụt” một tiếng ghéch lên, cười nói:

- Biển sạch!

Chu đại thiên vương là đại minh chủ của Trường Giang tam hiệp, thập nhị liên hoàn ổ thủy đạo, Chu đại thiên vương còn gọi là Chu lão thái gia, nguyên danh Chu Thuận thủy. Thủ hạ của lão có Tam anh Tứ côn, Ngũ kiếm Lục chưởng, Song thần quân. Trường Giang Tam anh thất bại bị bắt dưới chưởng kiếm của Cẩm Giang tứ huynh đệ, sau đó lại bị Phó Thiên Nghĩa thừa dịp giết chết. Tứ côn là “Trường Giang tứ điều sài”, bốn kẻ này võ công càng cao lại càng không từ một việc ác nào. Trong trận ở Thành Đô, Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm, Tả Khâu Siêu Nhiên, Đường Nhu, Khang Kiếp Sinh thực sự đã khiến cho bốn tên này ăn quả đắng phải chạy trốn, vì thế Tả Khâu Siêu Nhiên kể đến đây cũng dương dương tự đắc.

Đường Phương cười to:

- Cuộc sống của các anh đúng là vui vẻ!

Đặng Ngọc Hàm cướp lời:

- Còn có chuyện vui hơn cơ. Lão đại còn có hai người bạn...

Tiêu Thu Thủy mỉm cười:

- Một người tên Thiết Tinh Nguyệt, một người tên Khâu Nam Cố....

Tả Khâu Siêu Nhiên tiếp lời:

- Hai người bọn hấn nhé, hắc, một con trâu ngọc, một tên phá rối, đúng là mẹ của tôi ơi...

Đường Phương hứng thú nhìn họ, truy vấn:

- Sao lại mẹ của tôi ơi? Mau kể nghe xem nào!

Tả Khâu Siêu Nhiên bỗng ngáp một cái, vắn vắn lưng, lười biếng nói:

- Tối qua ngủ không ngon, không nói.

Đường Phương bĩu môi:

- Đồ hẹp hòi! Làm bộ làm tịch!

Bốn người bọn họ, vừa gặp mặt mà như đã quen, vừa đi vừa nói chuyện, tới gần Trường Giang kiếm thất. Bấy giờ mặt trời đã lên cao, bốn người cười cười nói nói, thực giống như thiên hạ thái bình, nữ ôn nhu, nam hào sảng, mọi người đều vui vẻ giữa năm tháng núi sông....

Nhưng có thật là thù hận đã ở lại tí ngoài xa không?

Không, Đường Phương bỗng nhíu mày nói:

- Hôm qua khi tôi tiến vào Kiếm lục, xuyên qua vòng vây của Quyền Lực bang, hình như nghe thấy nói Nhất động thần ma đã tới rồi. Hiện tại bọn chúng có Nhất động thần ma, Phi đao thần ma, Tam tuyệt kiếm ma, chúng ta có Tiêu bá bá, Tiêu đại hiệp, Chu thúc thúc, vừa đủ có thể liêu một trận.

Tiêu Thu Thủy lo âu:

- Bọn chúng thực tăng mạnh, nhưng lại không tấn công, chỉ sợ bên trong có trá ngụy...

Đúng lúc đó, sau lưng bỗng vang lên tiếng tay áo phất động.

Đường Phương là người đầu tiên phát hiện ra, lập tức quay lại.

Người tới không phải ai xa lạ, chính là Tiêu Đông Quảng.

Chỉ thấy Chương thượng danh kiếm Tiêu Đông Quảng mỉm cười hiền hậu, hỏi:

- Các cháu đang đi đâu?

Tiêu Thu Thủy cung kính đáp:

- Tới Quan ngự các thăm hỏi bệnh tình Khang tiên sinh.

Tiêu Đông Quảng nói:

- Tốt lắm. Ta có việc cần nói với cháu, cũng phải tới Quan ngự các, chúng ta đi trước một bước.

Tiêu Thu Thủy đương nhiên là đáp: “Vâng”, nhưng trong lòng không khỏi chợt sinh ra một cảm giác lưu luyến. Lúc này mặt trời lên cao, lá non xanh mơn, hoa khoe sắc thắm, dưới hồ nước chảy, trong suốt tới đáy, nhưng trong lòng Tiêu Thu Thủy lại thoáng có chút gì đó không nở ròi xa.

Đương nhiên hẳn vẫn cùng Tiêu Đông Quảng đi trước một quãng dài. Mấy người Đặng Ngọc Hàm đều hiểu hai bác cháu họ có việc cần bàn nên cũng cố ý đi chậm lại, để Tiêu Đông Quảng và Tiêu Thu Thủy đi đằng trước.

Câu đầu tiên của Tiêu Đông Quảng đã khiến Tiêu Thu Thủy xấu hổ

không biết để đâu cho hết:

- Ta trông giữ Kiến thiên động gần hai mươi năm. Hai mươi năm này cháu rất ít khi vào Kiến thiên động cúng bái tổ tiên, cho dù theo cha vào cúng thì cũng bứt rứt không yên, cháu có thừa nhận không?

Tiêu Thu Thủy tuy rằng hổ thẹn nhưng vẫn thản nhiên thừa nhận:

- Dạ đúng.

Tiêu Đông Quảng lại vỗ vai Tiêu Thu Thủy, cười lớn:

- Ta thích cái tính đại trượng phu gặp việc dám làm dám chịu như của cháu! Làm là làm! Không là không! Đúng thì bảo đúng! Sai thì nhận sai! Có cái gì mà không làm được!

Tiêu Thu Thủy vụt ngẩng đầu, nhìn người bác ruột đã sống suốt hai mươi năm như nô bộc, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn đó vẫn thấp thoáng hiện ra bóng dáng hào hùng, hoành tảo giang hồ hai mươi trước!

Tiêu Đông Quảng lại nói:

- Hai mươi năm nay, nhị ca Khai Nhận của cháu là thành tâm chính ý nhất. Mỗi ngày ở trong trang đều quần áo chỉnh tề, cung kính bái tế. Đại ca của cháu, Dịch Nhân, mỗi dịp đại điển, ra vào đường hoàng, đã ẩn ước có khí tượng trong mắt vô thần. Chỉ có cháu...

Tiêu Đông Quảng mắt sắc như điện, nhìn thẳng vào Tiêu Thu Thủy:

- Cháu bình thường cúng bái qua loa, nhưng mỗi dịp lễ tiết, hay trong nhà có chuyện, hoặc là ngày giỗ tổ tiên, cháu còn thành tâm thành ý hơn bất kỳ ai. Bốn năm trước mẹ cháu bệnh nặng, cháu liền chân

thành lễ bái, một ngày ba lần, nhưng lại không hề nói ra nửa chữ với người khác, ta mới biết cháu không phải là loại người bất cần thiếu lễ nghĩa. Lại quan sát cháu cúng bái lúc bình thường, lời khẩn cầu không theo khuôn thức cố định mà toàn cầu xin loạn xạ, vừa xin thử kiếm thành danh, lại cầu cha mẹ trường sinh bất lão, lúc lại muốn được một cô vợ như hoa như ngọc...

Tiêu Thu Thủy càng lúc càng không dám ngẩng đầu lên. Hắn vạn vạn lần không ngờ được, “bác Quảng” mà mình nghĩ là vừa câm vừa điếc này lại có thể nghe thấy hết tất cả mọi nguyện vọng của mình khi cúng tế.

Chỉ nghe Tiêu Đông Quảng cười ha hả, nói:

- Thế thì có gì mà xấu hổ?! Nhớ Tiêu Đông Quảng ta tung hoành giang hồ hai mươi năm trước, cũng đều vì tâm niệm không yên, muốn hùng đồ thiên hạ, bị quyền lực làm mờ mắt, vì thế mà sai lầm, không thành được đại sự. Hôm nay biết sai, làm nô bộc hai mươi năm nhưng bình sinh vẫn ghét nhất là loại tiểu nhân dối trá, làm bộ nho nhã, làm ăn cầu thả, nói năng tùy tiện!

Lại thêm một câu:

- Cháu tâm như trẻ nhỏ, lại có tráng chí, cười cợt mà không mất đi chân ý, vậy là rất tốt, ta rất thích!

Đoạn ngẩng đầu lên trời cười vang:

- Cha cháu cứ thích trợn mắt, vênh râu lên với cháu chứ ta thì rất quý!

Tiêu Thu Thủy vừa mừng vừa sợ, chẳng ngờ vị “bá bá” này lại thân thiết với hắn như vậy, mà hắn thì ngày thường vốn đã thích ngao du,

kết giao bằng hữu rồi. Tiêu Tây Lâu thường lắc đầu than thở, Tiêu Thu Thủy vừa không có chí lớn, không như Tiêu Dịch nhân, lại vừa không lễ nghi, không bằng Tiêu Khai Nhuận. Trong ba anh em, Tiêu Tây Lâu lo lắng nhất là Tiêu Thu Thủy vô dụng, tìm nhầm bạn xấu, chơi bời quên gốc. Tiêu Thu Thủy lại không biết có người bác ruột tâm đầu ý hợp với hắn như thế, nhất thời chẳng biết phải nói gì mới tốt.

Tiêu Đông Quảng cười ha ha, nói:

- Đây, cầm lấy...

Đưa tay vào lòng lấy ra một thanh kiếm, đưa sang cho Tiêu Thu Thủy. Tiêu Thu Thủy vội vàng đưa hai tay nhận lấy, bỗng giật bắn người.

Đó là một thanh kiếm.

Kiếm không phát quang, thân kiếm hẹp mà dài.

Chuyên Chư thần kiếm!

Hóa ra là Chuyên Chư thần kiếm của Tân Hồ Khâu!

Tiêu Thu Thủy vô cùng hoảng hốt, vội nói:

- Cái này, cái này, cháu, không nhận nổi...

Tiêu Đông Quảng trừng mắt:

- Hừ! Cái gì mà không nhận nổi: Cầm lấy! Thần kiếm vốn vô quang, đưa cho người có ánh sáng sử dụng mới thực sự tỏa sáng! Kiếm do tâm sinh, ma đầu sử kiếm sẽ thành ma kiếm, chỉ mong có ngày cháu

có thể dùng kiếm này, biến nó thành thần binh!

Tiêu Thu Thủy nghe vậy mà trong lòng chấn động, tay cầm kiếm không khỏi siết chặt lại. Tiêu Đông Quảng nói:

- Cháu dùng kiếm này thì không sử được Mãn thiên hoa vũ của Hoán Hoa phái nữa...

Mãn thiên hoa vũ là một trong ba tuyệt chiêu của Hoán Hoa kiếm phái. Khi sử ra chiêu này phải vận nội kinh chấn vỡ thân kiếm, hóa thành hoa bay đầy trời, tập kích kẻ địch, khiến người ta không thể ngăn cản.

Chuyên Chư là bảo kiếm, nội lực chưa chắc đã có thể đánh gãy, huống gì là chấn vỡ.

Chỉ nghe Tiêu Đông Quảng nói tiếp:

- Chỉ là nhà họ Tiêu Hoán Hóa chúng ta, chiêu thức sao có thể như vật chết?! Tổ tiên họ Tiêu chúng ta đi khắp giang hồ, tự mang bảo kiếm, cũng không không thấy ai không dùng nổi Mãn thiên hoa vũ. Chiêu này vẫn được truyền lại nhiều đời, chỉ là các sử dụng khác nhau mà thôi.

Tiêu Thu Thủy không nhịn được, hỏi:

- Thỉnh giáo bá bá, cách dùng thế nào?

Tiêu Đông Quảng vẫn đang đi đột nhiên ngừng lại, ngẩng mặt lên trời trầm tư, khẽ day thái dương, nói:

- Vừa rồi ra bàn bạc với cha cháu, bảo vệ lâu dài ở đây cũng không phải là cách tốt. Cần phải phái người thông báo với Quế Lâm, lệnh

cho ngoại Hoán hoa ở Quế Lâm cẩn thận hết sức, nhất thiết không được khinh địch, tập trung nhân thủ về cứu Kiếm lư. Địch lão phu nhân ở đây, mọi người không nên chia binh ra thì tốt hơn, bảo vệ lão phu nhân là quan trọng.

Tiểu Thu Thủy gật đầu đáp:

- Vâng.

Tiêu Đông Quảng lại nói:

- Quyền Lực bang đã phái người xâm nhập Kiếm lư, ngoại chi Quế Lâm lại càng không thể phòng bị, cần có người thông báo. Tân Hồ Khâu có một nữ đệ tử, cách đây không lâu có tới tá túc ở chỗ Mạnh sư đệ ngoại Hoán Hoa, chỉ sợ có trá.

... Thù oán giữa Tiêu Tây Lâu và Tiêu Đông Quảng là từ tranh chấp giữa nội, ngoại Hoán Hoa kiếm phái. Tiêu Đông Quảng mặc dù đã quy ẩn hai mươi năm, trong lòng vẫn không khỏi canh cánh chuyện cũ, tuy nội ngoại Hoán Hoa đã được Tiêu Tây Lâu thống nhất thành một tông nhưng vẫn quen gọi Hoán Hoa Quế Lâm là ngoại phái.

... Mạnh sư đệ chính là Mạnh Tương Phùng, “Hận bất tương Phùng, Biệt li tương kiếm” Mạnh Tương Phùng, là người phụ trách chi phái của Hoán Hoa kiếm phái tại Quế Lâm.

Tiểu Thu Thủy hiểu ý, nói:

- Bá bá, cha và thúc thúc đều phải chủ trì đại cục, cháu đây bất tài, có ở lại cũng không được việc gì, xin lao khỏi trùng vây, báo tin tới Quế Lâm, dẹp yên thế cục.

Tiêu Đông Quảng đầu tiên là vuốt cằm, sau lại lắc đầu, thờ dài nói:

- Cháu có tâm ý như vậy thật khó kiếm. Nhưng không phải mình cháu đi. Một người đi quá nguy hiểm, cháu cần phải đi với các anh em nữa. Ngoài ra cũng không phải đi bây giờ... Bây giờ Khổng Dương Tần, Sa Thiên Đăng, Tả Nhất Động đang ở bên ngoài, cháu có ba đầu sáu tay cũng không xông ra nổi... Phải chờ chúng ta chém giết một trận trong rừng, nếu như thắng thì cháu cùng các huynh đệ lao ra ngoài, rời thành xuống Ô Giang, tới Quế Lâm. Trước khi Quyền Lực bang kịp điều động nhân thủ thứ hai toàn lực tấn công Hóa Hoa Tiêu gia, cháu phải thông báo với mấy đứa Dịch Nhân, Khai Nhạn, Tuyết Ngư. Ta đoán chắc bọn chúng còn phá người cắt đứt liên lạc giữa Quế Lâm và Thành Đô, nếu không Ưng tổ của chúng ta tại sao lại chẳng có tên nào trở về?! Quế Lâm tại sao cũng không có tín tức?! Bờ câu đưa thư đến một con cũng không quay lại?! Lý Trầm Chu lão mưu thâm toán, tất sẽ cắt đứt tất cả lưới liên lạc, nhưng hẳn còn không ngờ được, ta vẫn chưa chết, Chu Hiệp Vũ, Đường Đại lại vừa khéo đang ở Kiếm lục, khiến cho năm tên ma đầu Sa Thiên Đăng, Tả Nhất Động, Khổng Dương Tần, Hoa Cô Phần, Tân Hồ Khâu đều tới mà không đánh hạ được một nhà họ Tiêu Thành Đô, ha ha ha ha...

Tiêu Thu Thủy nhíu mày:

- Bá bá, nghe nói còn có một tên Vô Danh thần ma nữa....

Tiêu Thu Thủy đang nói bỗng ngưng lại, bởi vì lúc đó, ở phía Quan ngư các cách chỗ họ chưa tới ba mươi trượng đột nhiên vang lên một tiếng kêu thảm kinh thiên động địa...

Tiếng kêu thảm của Khang Xuất Ngư!

(* Sur là sư tử, công là chồng, hổ là hổ, bà là vợ, tùy ý các bạn hiểu

Quyển 2 - Chương 7: Tay sắt, áo sắt, mặt sắt, lưới sắt

Tiêu Đông Quảng nhảy lên vượt qua bảy trượng, chạy tiếp năm trượng nữa rồi lại điểm chân, vượt thêm sáu trượng, đoạn hít một hơi chạy thẳng, sau nháy mắt đã tới Quan ngư các!

Tới Quan ngư các, ông tung chân đas tung cửa, chỉ thấy Khang Kiếp Sinh đang khóc không thành hơi, Khang Xuất Ngư sắc mặt tím đen, ngã ngửa dưới đất, đã tuyệt khí rồi.

Tiêu Đông Quảng vội vã hỏi:

- Chết như thế nào?

Khang Kiếp Sinh nghẹn ngào đáp:

- Có một người tới, dùng kiếm ám sát cha...

Lúc này Tiêu Thu Thủy đã xông vào Quan ngư các, thấy tình cảnh như vậy cũng sửng sờ.

Tiêu Đông Quảng quát:

- Đâm vào đâu?

Khang Kiếp Sinh đáp:

- Sau lưng.

Tiêu Đông Quảng giận giữ:

- Người ở đâu

Khang Kiếp Sinh chỉ ra ngoài cửa sổ, Tiêu Đông Quảng quay đầu nhìn sang, đột nhiên, Khang Xuất Ngự đang nằm dưới đất bỗng bật dậy, trên tay sáng lên, giống như mặt trời mọc đằng đông, hào quang vạn trượng, nhất thời, Tiêu Đông Quảng cũng không nhìn thấy gì cả!

Tiêu Đông Quảng lập tức muốn rút kiếm ra, đột nhiên có người giữ tay ông lại.

Khang Kiếp Sinh đang ở sau lưng ông ta!

Ông vừa mới nghĩ đến đó thì luồng ánh sáng như mặt trời kia đã chui hết vào trong ngực ông.

Ông chỉ cảm thấy trời đất vụt tối sầm, thờ hắt ra một tiếng, ngã vật xuống đất, bên tai chỉ nghe thấy tiếng Tiêu Thu Thủy gào lên kinh hãi, phẫn nộ, đau đớn:

- Các người!

Ông rất muốn nói gì đó với Tiêu Thu Thủy, đáng tiếc đã không còn có thể lên tiếng nữa.

Khang Kiếp Sinh một tay giữ tay đang định rút kiếm của Tiêu Đông Quảng, tay kia nắm kiếm, mũi kiếm chỉ thẳng vào yết hầu Tiêu Thu thủy.

Lúc này Tiêu Đông Quảng đã ngã xuống.

Tiêu Thu Thủy hét lên:

- Bá bá!

Bấy giờ Tiêu Đông Quảng đã đứng lên.

Lão ta vung kiếm, quang mang như mặt trời chói chang lại bùng lên rồi “roạt” một tiếng như có phép thuật, biến mất vào vỏ kiếm đeo bên hông.

Quang mang như mặt trời, kiếm như lửa cháy.

Núi Lao Sơn, đỉnh Quan Nhật, Khang Xuất Ngự, Quan Nhật kiếm!

Tiêu Thu Thủy gầm lên thống khổ:

- Kiếp Sinh! ngươi....!

Khang Kiếp Sinh mặt không chút biểu tình, đáp:

- Ta sẽ để ngươi sống, ngươi vẫn còn có ích, có thể uy hiếp cha mẹ ngươi.

Tiêu Thu Thủy trợn đến muốn rách cả khóe mắt, giận giữ quát:

- Tại ta tin tưởng ngươi!

Khang Xuất Ngự bỗng nói:

- Ngươi không cần kinh ngạc, ta chính là Vô Danh thần ma. Vô Danh thần ma kỳ thực là kiếm khách rất nổi danh, chính là ta, Quan Nhật thần kiếm Khang Xuất Ngự.

Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.... Quyển Lực bang

đã có thể phá một tên đến nằm vùng thì cũng có thể phá tên thứ hai!... Sao chính mình lại không hề nghĩ tới, đến cả bá bá túc trí đa mưu cũng không ngờ được!

Khang Xuất Ngự cười nói:

- Liễu tổng quản biết Tân Hồ Khâu vốn không chịu tịch mịch, thường mượn cơ say rượu trốn ra đấu kiếm tử võ, đoán chắc nhà họ Tiêu thế nào cũng nhận ra, cho nên phá ta tới, thăm dò hết lớn bé nhà họ Tiêu, thu thập từng tên một, sau đó một lưới bắt sạch.

Đoạn lại cười nhẹ:

- Lý bang chủ vốn tính toán không bao giờ sai sót.

Tiêu Thu Thủy lạnh lẽo nói:

- Người vốn đã không hề trúng độc!

Khang Xuất Ngự ngạo nghễ đáp:

- Đương nhiên, độc của Hoa Cô Phần sao có thể hạ nổi ta!

Chẳng trách đến cả Đường Đại, Trương Lâm Ý cũng không chẩn đoán được Khang Xuất Ngự trúng độc gì!

Tiêu Thu Thủy quay sang phía Khang Kiếp Sinh, nói:

- Ta chẳng có gì để nói nữa, nhưng chỉ có ngươi, ngươi vốn là bằng hữu của ta....

Nói tới đây, trong mắt đã hiện vẻ thống khổ:

- Người tại sao lại phải làm vậy?

Khang Kiếp Sinh lạnh lẽo đáp:

- Ta không có bằng hữu. Ta chỉ có bang chủ và cha, ta vốn không cần bằng hữu.

Khuôn mặt Tiêu Thu Thủy đã méo mó vì phẫn nộ, người vốn là bằng hữu của hắn, bằng hữu thân thiết như anh em, vậy mà dưới ảnh hưởng của Quyền Lực bang lại hoàn toàn biến thành một kẻ khác. Hắn thề rằng, chỉ cần một ngày hắn còn sống, nhất định phải phá tan Quyền Lực bang!

Giả sử có một người đang ở dưới kiếm kẻ khác, sống chết chỉ cách nhau một sợi tóc mà vẫn có thể mang chí lớn, vẫn có thể suy nghĩ cho người khác, cho dù người ngoài nói hắn còn trẻ con, nói hắn không hiểu chuyện, nói hắn ngây thơ ấu trĩ đi nữa thì hắn vẫn hoàn toàn không hổ là chân anh hùng, là đại trượng phu, là người có máu thịt.

Tiêu Thu Thủy gằn từng tiếng một, nói với Khang Xuất Ngư:

- Chỉ cần người bảo con người bỏ kiếm xuống, ta sẽ quyết một trận tử chiến với người!

Tiêu Đông Quảng là trưởng bối nhà họ Tiêu.

Tiêu Thu Thủy đương nhiên là phải báo thù trong Tiêu Đông Quảng.

Khang Xuất Ngư thành danh từ rất sớm, mười lăm năm trước đã được xếp vào một trong bảy đại danh kiếm đương thời. Tiêu Thu Thủy năm nay mới được hai mươi tuổi, nhưng một lời hắn nói ra không ngờ lại khiến Khang Xuất Ngư cũng phải thầm sinh một luồng

hơi lạnh.

Khang Xuất Ngự cười lạnh:

- Người đã bị chúng ta khống chế, chỉ cần Kiếp Sinh đẩy kiếm lên phía trước là người chắc chắn phải chết, ta không cần phải ra tay với người.

Tiêu Thu Thủy giận giữ hỏi:

- Người muốn thế nào?

Khang Xuất Ngự đáp:

- Ta muốn người hô cứu mạng.

Đoạn cười hắc hắc, nói:

- Cứu mạng, cứu mạng, không ngừng hô cứu mạng, hô đến khi nào lệnh đường ở gần đây chạy tới mới thôi. Ha ha ha ha...

Tiêu Thu Thủy cự tuyệt:

- Ta không kêu.

Khang Kiếp Sinh nói:

- Người không hô thì ta hô...

Thuật tay đẩy kiếm lên một chút, muốn cắt ra một chút máu trên cổ họng Tiêu Thu thủy, lấy đó để đe dọa.

Đúng lúc này, cánh tay hấn chọt tê dại.

Mười sáu mũi kim bạc nhỏ như lông trâu xuất hiện trên tay hắn.

Tiêu Thu Thủy đánh văng Khang Kiếp Sinh đang kinh hãi ra, mừng rỡ kêu:

- Đường Phương!

Bấy giờ trước mặt Khang Xuất Ngư lại sáng lên, ánh sáng chói mắt như mặt trời bắn ra, phóng thẳng về phía Tiêu Thu Thủy.

Nhưng lại nghe hai tiếng quát lớn, một luồng kiếm quang trắng như tuyết, một đôi tay như cánh bướm quay lượn, quán lấy Quan Nhật thần kiếm, bắt đầu giao đấu!

Tiêu Thu Thủy đầy vẻ vui mừng, hô to:

- Tả Khâu! Ngọc Hàm!

Khang Xuất Ngư tính toán ngàn vạn đường cũng không ngờ được là Tiêu Thu Thủy vốn đi cùng một lúc với nhóm Đặng Ngọc Hàm, khi Khang Kiếp Sinh kêu lên thì mấy người Tả Khâu Siêu Nhiên cũng ở ngay gần đó.

Tả Khâu Siêu Nhiên vừa lên đã dùng đại cầm nã thủ, phối hợp với tiểu cầm nã thủ, chiêu nào chiêu nấy tống công vào ngang sườn, kiếm chế thể công của Khang Xuất Ngư. Đặng Ngọc Hàm từ lúc bắt đầu xuất kiếm đến nay không hề ngừng lại một chút nào, tổng cộng đã đánh ra ba mươi sáu kiếm, chiêu sau nhanh hơn chiêu trước, kiếm sau độc hơn kiếm trước.

Khang Xuất Ngư thoáng giật mình một chút, trường kiếm trong tay lúc sáng lúc tối, sáng thì như mặt trời mới lên, tối thì như hoàng hôn

u ám, trong lúc sáng tối luôn phiên vẫn mang theo sát khí vô cùng, chính là Quan Nhật kiếm pháp không gì chống nổi.

Chỉ nghe một tiếng “xoảng” thanh thúy, ánh kiếm mịt mù, kiếm khí tung hoành, Tiêu Thu Thủy đã rút Chuyên Chư thần kiếm, gia nhập chiến đoàn.

Thái Sơn cao, không bằng Đông hải Lao.

Lao chính là núi Lao Sơn Đông Hải, trên Lao Sơn có một tòa Quan nhật đài, khí tượng vạn thiên. Trên Quan nhật đài, không ít người mang chí tung hoành thiên hạ, nhưng người thật sự ở trên Quan nhật đài ngắm mặt trời suốt mười năm, luyện kiếm suốt mười năm thì chỉ có một mình Khang Xuất Ngự mà thôi.

Nam Hải kiếm pháp của Đặng Ngọc Hàm, kiếm tẩu thiên phong, hơn nữa còn tân hiểm kỳ tuyệt, thường thường luôn tấn công vào góc độ mà người khác không thể ngờ được, vậy mà lại không xuyên thủng được màn kiếm quan lúc vàng rực lúc đỏ sẫm kia.

Hoán Hoa kiếm pháp của Tiêu Thu Thủy, ý ngự kiếm quang, chỗ tả ý còn khó lòng phòng bị hơn chỗ tả thực, hơn nữa còn ánh kiếm tung bay, nhưng như điện chớp, thế nhưng vẫn không đột phá nổi kiếm thể lẳng lẹ như mặt trời chói chang trên tay Khang Xuất Ngự.

Khang Xuất Ngự xuất kiếm càng lúc càng uy mãnh, càng lúc càng thịnh, chính là kiếm pháp thành danh của lão, “Cửu nhật thăng không”.

Một kiếm có chín biến hóa, một chiêu Nhân kiếm thức đã khiến Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm cũng phải chuyển công thành thủ, bị uy lực và áp lực của chiêu này tới chiêu khác, kiếm sau tới kiếm khác ép cho không thở nổi.

Nhưng Khang Xuất Ngư cũng cảm thấy bị bó tay bó chân, khó lòng phát huy. Ngoài hai thanh kiếm sắc bén, tàn độc trước mặt ra, sau lưng lão còn có một đôi tay linh hoạt, chiêu nào chiêu nấy không tách rời khỏi tử huyết yếu hại của lão, khiến lão bị kiềm chế rất nhiều.

Nếu lão không thể dốc sức một hơi, dùng kiếm thế lăng lệ tiêu diệt đám trẻ tuổi này thì chỉ sau chút thời gian, đám thanh niên này sẽ đều có thành tựu không thể xem thường, thậm chí không cần chờ lâu nữa, chỉ cần đánh lâu không hạ, đám người này tinh khí thịnh vượng, kiên trì được lâu, muốn chế trụ bọn hắn sẽ càng không dễ dàng nữa.

Trong lòng lão thầm cảm thấy may mắn, Cẩm Giang tứ huynh đệ quả nhiên là danh bất hư truyền, cũng may là Đường Nhu đã bị giết, nếu không để bốn người này liên hợp lại với nhau thì hôm nay cả mình cũng không chắc đã là đối thủ.

Kiểm mang của lão cực thịnh, Tả Khâu Siêu Nhiên dùng đến bảy tám loại cầm nã đều vì hai mắt không nhìn được rõ, nhận huyết không được chuẩn mà không cách nào chế trụ được Khang Xuất Ngư.

Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm cũng đồng thời cảm nhận được kiếm không còn là kiếm, mà là mặt trời, là thái dương.

Thái dương có chói chang thì cũng sẽ có lúc phải ngả về tây.

Khang Xuất Ngư giống như mặt chời, có lúc đông thẳng thì sẽ có tây trầm.

Khang Xuất Ngư biết Đường Nhu đã chết, nhưng không biết vẫn còn Đường Phương.

Khang Kiếp Sinh tê bại cánh tay rồi mới biết mình đã trúng ám khí.

Hắn vừa kêu ám khí vừa vung kiếm nhưng cánh tay không nghe điều khiển, kiếm rơi xuống đất.

Hắn vội vã muốn dùng tay trái để nhặt nhưng vừa mới cúi người đã vụt ngẩng phắt dậy. Chỉ thấy một cô gái mỹ lệ như tuyết, mờ ảo mà thanh tịnh, đang dùng ánh mắt như ngọc trắng nhìn thẳng vào hắn.

Hắn chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh, thân thể lập tức cứng lại.

Chỉ nghe cô gái kia hỏi:

- Người là bằng hữu của họ?

Khang Kiếp Sinh không khỏi bất giác gật đầu, cô gái “à” một tiếng rồi khẽ phất tay, nói:

- Vậy thì người tốt nhất là đừng nhặt kiếm lên, bởi vì ta không muốn giết bằng bằng hữu của họ.

Khang Kiếp Sinh ôm cánh tay bị thương, khom người nửa ngồi nửa đứng, nhất thời không biết phải làm thế nào. Chỉ nghe cô gái nhẹ giọng nói:

- Ta họ Đường, tên Đường Phương.

Cả người Khang Kiếp Sinh như rơi xuống hầm băng, nhất thời toàn thân lạnh ngắt, đừng nói cái gì mà nhặt kiếm, đến cả dũng khí để đứng lên cũng mất sạch.

Chín vàng thái dương, không chỉ tỏa sáng chói lọi trên không mà còn bùng bùng muốn bay lên.

Đất đai khô nẻ, vũ trụ hoang mạc, người người lê bước trên mặt đất vàng cháy, tay áo che mặt, mồ hôi ròng ròng.

Quan Nhật kiếm pháp của Khang Xuất Ngư đã không còn là bình thần ngắm mặt trời như mười lăm năm trước nữa mà là tự thân thành thái dương.

“Rắc” một tiếng, kiếm Đặng Ngọc Hàm gãy đôi!

Kiếm của Tiêu Thu Thủy sở dĩ không gãy không mẻ là bởi vì hấn sử dụng Chuyên Chư thần kiếm.

Đặng Ngọc Hàm vừa gãy kiếm, tình thế lập tức càng thêm hung hiểm.

Mặt trời sôi trào, mạnh mẽ vô song.

Đúng lúc đó, một mũi tên bạc chọt bắn tới, trúng vào thân kiếm, cả hai cùng lệch đi.

Đánh rần bảy tấc, giết trâu đập sọ.

Mũi tên đó đã bắn chính giữa tâm mặt trời.

Cũng chính là điểm yếu hại khi Khang Xuất Ngư vận lực!

Kiếm vắng tên gãy, thái dương biến mất, Khang Xuất Ngư ngã ra giữa trường.

Tên đương nhiên là do Đường Phương bắn.

Đường Phương vừa phóng tên, Khang Kiếp Sinh lập tức bắt được kiếm.

Gần như cùng một lúc, Đường Phương lại ra tay, bắn ra ba điểm tinh quang!

Khang Xuất Ngự bắt được kiếm, múa lên một mạch bảy tám luồng kiếm hoa, đinh đing đing, đánh bay ba điểm tinh quang, đoạn tung người nhảy lên. Sau khi hấn lấy được kiếm, chuyện đầu tiên không ngờ lại không phải hỗ trợ cha mình đối phó với mọi người mà là phá cửa sổ bỏ chạy!

Nhưng ám khí Đường gia tinh diệu kỳ ảo, hấn không thể dự tính hết được.

Ba điểm tinh quang dưới đất đột nhiên lại bắn lên, Khang Kiếp Sinh phản ứng có nhanh cũng trúng phải một phát, ngã nhào xuống đất.

Trong khoảnh khắc đó, Khang Xuất Ngự cũng đã nhảy lên!

Tung người nhảy lên, đồng thời đánh ra hai chưởng!

Hai chưởng đánh về phía Tả Khâu Siêu Nhiên!

Trong lúc gấp rút, Tả Khâu Siêu Nhiên không cách nào chuyển tay mượn lực, chỉ có thể đấu cứng.

Hai chưởng này quán đầy tu vi nội khí nội lực suốt mấy chục năm của Khang Xuất Ngự, tiếp một phát toàn lực, Tả Khâu Siêu Nhiên bị chấn bay đi hơn trượng, phá vỡ tường ra ngoài!

Khang Xuất Ngự lập tức bắt lại kiếm, thiếu đi Quan Nhật kiếm cũng tương đương với thiếu đi Quan Nhật kiếm pháp, thiếu đi Quan Nhật kiếm pháp, Khang Xuất Ngự cũng không còn là Khang Xuất Ngự nữa.

Đặng Ngọc Hàm cũng lập tức lặn người nhặt kiếm, thanh kiếm hắt nắng lên là Cổ Tùng tàn khuyết của Tiêu Đông Quảng.

Tiêu Thu Thủy nhanh chóng xuất kiếm, một luồng kiếm hoa bắn ra, “xoẹt” một tiếng, trên cánh tay Khang Xuất Ngự đã xuất hiện một vết máu đỏ hồng. Tiêu Thu Thủy đắc thủ, đánh ra kiếm thứ hai thì “keng” một tiếng, thân kiếm đã bị ép xuống, chỉ thấy một luồng sáng vàng lóe lên, chính là Quan Nhật thần kiếm.

Khang Xuất Ngự đã nắm lại được kiếm.

Nhưng đồng thời, một kiếm khác đã đâm tới giải nguy!

Một thanh kiếm gãy, Cổ Tùng tàn khuyết.

Khang Xuất Ngự không hề tiếp kiếm, lão nhanh chóng lộn ngược ra ngoài!

Trốn!

Quyết định của lão là trốn!

Tiêu Thu Thủy đã được cứu, Khang Xuất Ngự đã bị bắt, ở đây còn có Tả Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm, cùng với một đệ tử Đường môn không rõ lai lịch, tiếp tục đánh nữa người nhà họ Tiêu lúc nào cũng có thể tới nơi, nếu đã không nắm chắc thì lập tức rút lui.

Thậm chí cả con đẻ của mình cũng không để ý.

Người của Quyền Lực bang đều có “bản sắc” này.

Lạnh lùng, tàn nhẫn, độc địa, quỷ quyệt, đến lúc tất yếu, chuyện gì

cũng có thể làm, thứ gì cũng có thể hi sinh.

Vì thế Khang Xuất Ngư tuy đã có kiến nhưng lão lập tức bỏ trốn.

- Đuổi!

Tiêu Thu Thủy hét lên.

Bản thân hẳn cũng không dám chắc có thể là địch thủ của Khang Xuất Ngư, nhưng với loại người như Khang Xuất Ngư, để lão thoát đi chắc chắn là sẽ hại càng nhiều hơn, hẳn không thể để cho lão chạy trốn.

Đặng Ngọc Hàm cũng lập tức đuổi theo, người của Hải Nam kiếm phái trước nay luôn hăng hái đi đầu, kiếm pháp và tính cách tương tự nhau.

Đường Phương bắn ngã Khang Kiếp Sinh, tiếp đó cũng nhanh chóng biến mất như một làn gió.

Chỉ còn Tả Khâu Siêu Nhiên ở lại.

Hắn phải ở lại, ở lại để khống chế Khang Kiếp Sinh.

Hắn phải hỏi Khang Kiếp Sinh tại sao lại phải làm như vậy, làm như vậy với những người bạn tốt nhất!

Người tinh thông cầm nã thủ luôn khá thận trọng, so với Đặng Ngọc Hàm, Tả Khâu Siêu Nhiên tự nhiên là có vẻ cẩn thận, trầm ổn hơn.

Tiêu Thu Thủy lại cực kỳ phẫn nộ, phẫn nộ vì bị lừa, vì bị bán đứng, vì niềm tin bị phản bội. Chỉ cần hẳn cảm thấy chuyện gì đáng làm, cho dù biết rõ là cửu tử nhất sinh, thậm chí là chắc chắn phải chết

hắn cũng bất chấp tất cả, không thể không làm!

Trốn!

Nhang chóng chạy trốn!

Nếu sự việc đã bại lộ, lại không nắm chắc có thể giết chết đối phương vậy thì chỉ có thể nhanh chóng thoát khỏi hiểm địa trước khi mọi chuyện lan rộng.

Chỉ cần có thể thoát khỏi Tiêu gia Hoán Hoa, ra ngoài cửa lớn sẽ có người của Quyền Lực bang phối hợp, Sa Thiên Đăng, Khổng Dương Tàn, quan trọng nhất là còn có Nhất Động thần ma Tả Thường Sinh!

Lão hiểu rõ võ công tuyệt kỹ của Tả Thường Sinh, chỉ cần người này ở đây là chắc chắn có thể khắc chế Tiêu Tây Lâu. Đúng lúc này, lão lại gặp Tiêu Tây Lâu.

Lão đã chạy tới bên ngoài Thính vũ lâu, chỉ cần vượt qua Thính vũ lâu là sẽ có thể thoát khỏi nhà họ Tiêu, thế nhưng lão lại gặp Tiêu Tây Lâu đúng lúc này. Khang Xuất Ngư thầm than xui xẻo, bấy giờ mới phát hiện mình vẫn chưa kịp thu kiếm lại, trên tay vẫn đang rỉ máu tươi, Tiêu Tây Lâu đã chú ý tới điểm đó.

Bên cạnh Tiêu Tây Lâu là Chu Hiệp Vũ.

Khang Xuất Ngư lập tức biến sắc, nhưng ngay sau đó liền nhanh chóng tự nhiên.

Bởi vì lão biết Tiêu Tây Lâu không hề biết chính tay lão đã đâm Tiêu Đông Quảng.

Lão biết, nhưng Tiêu Tây Lâu không biết, vì thế lão vẫn chiếm

thượng phong.

Vì thế lão vẫn có thể đột ngột ra tay, khống chế Tiêu Tây Lâu, dựa vào đó còn có thể lập được đại công. Lão lập tức cảm thấy mình thật là may mắn.

Chu Hiệp Vũ, Tiêu Tây Lâu đều đang có mặt, bản thân tuyệt không phải đối thủ của hai người, nhưng bất ngờ xuống tay, khống chế một người là có thể uy hiếp người còn lại rồi.

Lão nhắm vào Tiêu Tây Lâu, đối với Chu Hiệp Vũ võ công thâm sâu khó lường lão không dám tùy tiện hành động. Lúc này, Tiêu Tây Lâu đã phóng tới gần, đỡ lấy Khang Xuất Ngự, lo lắng hỏi:

- Khang tiên sinh, tại sao...

Khang Xuất Ngự làm bộ thờ dốc, nói:

- Tôi... Tôi... Người của Quyển Lực bang đã xâm nhập vào trong trang, tôi giết được mấy tên. Bọn giặc rất lợi hại, tôi cũng trúng... trúng một kiếm của Khổng Dương Tần...

Nói tới đây đột nhiên bên khóe mắt thoáng thấy có hai bóng người đang lao tới dưới lầu, chính là Tiêu Thu Thủy và Đặng Ngọc Hàm.

Tiêu Thu thủy cùng Đặng Ngọc Hàm cũng đã nhìn thấy Tiêu Tây Lâu đã nâng đỡ Khang Xuất Ngự, đang định hô lên cảnh báo thì Khang Xuất Ngự đã cố ý thờ lớn, để tiếng mình át đi tiếng hô:

- Bọn chúng đuổi tới rồi....

Đoạn đưa tay chỉ sang.

Chỉ đúng về phía Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm.

Tiêu Tây Lâu, Chu Hiệp Vũ đương nhiên là nhìn theo hướng lão ta chỉ.

Chính vào lúc này, Khang Xuất Ngư liền ra tay!

“Xoẹt” một tiếng, mặt trời sáng rực, lao thẳng về phía Tiêu Tây Lâu!

Tiêu Thu Thủy đuổi tới gần Thính vũ lâu, thấy cha mình đứng sát ngay cạnh Khang Xuất Ngư, trong lòng phát lạnh, bấy giờ mới nhớ tới lúc Trương Lâm Ý bị đánh lén chết thảm ngày hôm trước, nguyên nhân vì sao khi nghe cha bình luận về các đại danh kiếm, có nhắc tới Quan Nhật thần kiếm của Khang Xuất Ngư, hẳn lại cảm thấy trong lòng rung động.

Âm Dương thần kiếm Trương Lâm Ý khi chết cực kỳ kinh ngạc, trong mắt đầy vẻ giận giữ, khó tin, cho dù là Tân Hồ Khâu đột ngột ám toán thì cũng không đến mức như vậy. Chỉ có thể là bệnh nhân mà ông ta vừa mới tự mình chẩn trị xong, mắt thấy không còn sống lâu được nữa, Khang Xuất Ngư, đột nhiên ra tay như điện, mặt trời lóe sáng, ám sát, mới có thể khiến cho Trương Lâm Ý kinh tâm động phách, chết không ngã xuống như vậy.

Kẻ ám sát mình và Ngọc Hàm chính là Khang Kiếp Sinh, công lực hẳn tương đương với bản thân, vì thế không dám luyến chiến, liền giá họa cho Đường Phương.

Khang Xuất Ngư thì nhân cơ hội đó ám sát Đường Đại.

Thủ đoạn thật tàn nhẫn, âm mưu thật độc địa.

Tiêu Thu Thủy ngẩng lên chỉ thấy Khang Xuất Ngư đang đứng ngay

cạnh cha mình, đang muốn hô lên thì bỗng thấy một luồng ánh sáng đã từ tay Khang Xuất Ngư phóng thẳng về phía Tiêu Tây Lâu!

Tiếng hô của Tiêu Thu Thủy biến thành tiếng gào xé gan đứt ruột!

Đại biến chợt phát sinh!

Đúng lúc luồng ánh sáng trên tay Khang Xuất Ngư bùng lên, một ánh cầu vồng bảy màu đột ngột xuất hiện, không nghiêng không lệch, chặn ngay trước mặt trời, đầy vẻ rực rỡ!

Một kiếm này xuất hiện không chút dấu hiệu, nhưng lại phát ra từ Tiêu Tây Lâu!

Tiêu Tây Lâu giống như là đã đề phòng sẵn.

Đúng lúc đó, lại có một vầng mây đen bay tới, ô vãn cái nhật. Một tấm lưới lớn chụp lấy Khang Xuất Ngư, co lại, bắt chặt, Khang Xuất Ngư lập tức không động đậy được nữa.

Khang Xuất Ngư giống như dã thú bị giam trong lồng, gằm thét cố sức giãy giụa, nhưng tấm lưới của Chu Hiệp Vũ cũng kiên định như đôi tay ông ta, Khang Xuất Ngư càng giãy giụa, lưới càng quấn chặt lại.

Thiết thủ, thiết y, thiết kiếm, thiết la võng.

Chu Hiệp Vũ.

Chu Hiệp Vũ cũng giống như đã sớm phòng bị.

Bấy giờ, Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm đã tới dưới lầu, vừa ngạc nhiên, vừa mừng rỡ.

Trong Thính vũ lâu lại có một người nhẹ nhàng bước ra.

Một thiếu nữ uyển chuyển như tuyết rơi.

Vừa nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp này, Khang Xuất Ngự không ngờ lại không còn dũng khí để giãy giụa nữa, âm đạh hạ kiếm, thu tay đang ở bên ngoài lưới về, Quan Nhật kiếm rơi xoảng xuống đất, u ám như hoàng hôn.

Chỉ nghe cô gái nói:

- Ta biết ngươi sẽ đến.

Tiêu Tây Lâu nhìn Khang Xuất Ngự, gằn giọng nói:

- Không ngờ ngươi lại là loại người như vậy.

Khang Xuất Ngự không nói gì.

Chu Hiệp Vũ thì lại nói:

- Khinh công Đường tiểu thư cao hơn ngươi, tới đây trước, tuy nhiên cũng chỉ kịp nói một câu ngươi đã tới rồi. Bọn ta không kịp hỏi rõ, chỉ có thể bảo cháu ấy nấp đi trước, đáng tiếc ngươi lại thật sự ra tay.

Tiêu Tây Lâu tiếp lời:

- Đường tiểu thư nói: Khang Xuất Ngự không trúng độc, lão giết bác Quảng...

Khang Xuất Ngự cúi đầu.

Nếu không phải lão đã nắm chắc, toàn lực tập kích, bị người ta lợi dụng ngược lại thì lão còn chưa đến mức mới một chiêu đã bị bắt.

Chu Hiệp Vũ cười lạnh, liên tiếp điểm vào bảy yếu huyệt trên người lão rồi mới mở lưới ra, thu vào quanh hông, lạnh lùng hỏi:

- Người còn gì để nói nữa không?

Khang Xuất Ngư không nói gì, lão tính hết cả trăm ngàn đường, chỉ không tính đến không chỉ có Tiêu Thu Thủy cùng Tiêu Đông Quảng tới Hoàng Hà tiểu hiên mà còn có Đặng Ngọc Hàm, Tả Khâu Siêu Nhiên, thậm chí là Đường Phương Đường môn cũng tới.

Lão càng tính sai một bước, tuổi tác Đường Phương kém xa lão, nhưng khinh công lại vượt hơn lão.

Vì thế lão chẳng còn gì để nói.

Tiêu Tây Lâu nói:

- Chúng ta vốn là bằng hữu, dựa vào điểm ấy ta có thể thả cho người đi... Nhưng người không nên giết Quảng ca!

Tiêu Thu Thủy không kìm được, nói:

- Cha! Trương lão tiền bối, Đường đại hiệp cũng bị lão ta giết!

Tiêu Tây Lâu lạnh lùng hỏi:

- Đúng không?

Khang Xuất Ngư cúi đầu, lúc này Đường Phương giơ tay lên, phóng ra một mũi phi đao.

Phi đao bắn thẳng vào cổ họng Khang Xuất Ngư!

Thù giết anh, Đường Phương không thể không báo!

Trên không trung đột nhiên xuất hiện thêm một mũi phi đao, “đình” một tiếng bắn vào nhau, cùng rơi xuống đất.

Chỉ nghe xung quanh vang lên tiếng hò reo, hơn trăm bang chúng Quyền Lực bang xuất hiện khắp bốn phương tám hướng, xông về phía cửa lớn, đệ tử Hoán Hoa kiếm phái cũng lần lượt tiếp chiến. Có hai kẻ xông lên hàng đầu, trong đó một người chính là Phi đao thần ma Sa Thiên Đẳng.

Phi đao đánh rơi phi đao của Đường Phương chính là do Sa Thiên Đẳng phóng.

Chu Hiệp vũ công trông thấy Sa Thiên Đẳng, chỉ nói một câu:

- Đền của ngươi đâu?

Câu nói đó như một chiêu độc, đánh thẳng vào tâm khảm Sa Thiên Đẳng, sắc mặt Sa Thiên Đẳng lập tức biến đổi.

Trong cuộc đấu đêm trước, Sa Thiên Đẳng rơi xuống hạ phong, bắt đắc dĩ phải phá đền chạy trốn. Sa Thiên Đẳng lấy đền làm tiêu chí, đền mất người còn đã là sự nhục nhã rất lớn, mà giờ Chu Hiệp Vũ lại nhẹ nhàng nhắc tới một câu, lão liền như bị kim châm, nhất thời không nói được nên lời.

Chỉ nghe một người cười lạnh:

- Chu mặt sắt, ngươi đừng có lợi dụng mềm mốp!

Người nói áo trắng như tuyết, lưng đeo trường kiếm, dáng vẻ tiêu sái, chính là Tam tuyết kiếm ma Khổng Dương Tần.

Tiêu Tây Lâu cười đáp:

- Không dùng đến mồm mép, vậy thì dùng đến đao kiếm hả?

Câu này mang ý châm chọc rất nặng, sắc mặt Khổng Dương Tần cũng từ nho nhã biến thành oán giận!

Bởi vì trong trận chiến tối qua, Tiêu Tây Lâu và Khổng Dương Tần chưa hề chính thức so kiếm, Tiêu Tây Lâu chỉ dùng bộ pháp chế thắng, ép lùi Khổng Dương Tần, đây cũng là nỗi hận cả đời của Tam tuyết kiếm ma từ khi thành danh đến nay.

Lại nghe một kẻ khác cười lạnh:

- Anh trai ngươi cũng để cho kẻ khác giết mất, cái chức chưởng môn của ngươi cũng được yên ổn rồi, tự nhiên là không phải sợ đao kiếm nữa.

Một câu này vang lên, đệ tử Hoán Hoa Kiếm phái nghe được không ai là không nổi giận. Hai mươi năm trước, Tiêu Đông Quảng phản bội, Tiêu Tây Lâu tha không giết, bây giờ người này nói ra lại giống như là Tiêu Tây Lâu cướp đoạt chức vị chưởng môn, ám hại huynh trưởng, thật là chuyện sỉ nhục hết mức.

Mọi người đều không nhịn được rút kiếm ra, Tiêu Tây Lâu lại cực kỳ trấn tĩnh, gần từng tiếng một:

- Nhất Động thần ma?

Người nọ phát tay áo, mỉm cười ngạo nghễ nói:

- Tả trong tả hữu, Thường trong vô thường, Sinh trong sinh tử, Tả Thường Sinh.

Người này tướng mạo bình thường, y phục cũng bình thường, cử chỉ lại càng bình thường, vậy mà lại không hề xem các cao thủ như Chu Hiệp Vũ, Tiêu Tây Lâu vào đâu cả.

Ánh mắt Tiêu Tây Lâu cũng co rút lại, nói:

- Người ta nói Tả Thường Sinh là một nhân tài, quả nhiên là nhân tài.

Tả Thường Sinh cười đáp:

- Càng có người nói Tả Thường Sinh trường sinh bất tử, đâu chỉ là một nhân tài.

Tiêu Tây Lâu nói:

- Các hạ có phải là trường sinh bất tử hay không, lát nữa mọi người đều sẽ biết.

Tả Thường Sinh đáp:

- Chỉ mong lão huynh vốn tên là Tiêu Tây Lâu đừng để đọc thành tiểu tử lâu là được rồi.

Chu Hiệp Vũ bỗng bước lên một bước nói:

- Tiêu huynh, kẻ này giao cho tôi.

Tiêu Tây Lâu ngăn người:

- Chẳng lẽ Chu huynh cảm thấy tôi không thể địch nổi?

Chu Hiệp Vũ đáp:

- Không phải là không thể địch nổi, kẻ này tôi chọn trúng rồi, ngài không nên cướp món hàng của tôi.

... Thực ra, bất kỳ ai cũng có thể nhận thấy, trong ba kẻ địch vừa tới, võ công Tả Thường Sinh là thần bí khó lường nhất, cũng tức là kẻ khó đối phó nhất.

...Hơn nữa Nhất Động thần ma còn cố ý chọn Tiêu Tây Lâu.

... Chẳng lẽ hẳn chắc chắn sẽ chiến thắng?

... Không cần biết là đúng hay sai, Chu Hiệp Vũ liền chọn hẳn.

Khuôn mặt nhàn nhã thong dong của Tả Thường Sinh thoáng cái liền căng như dây cung!

Cung lớn bắn chim điêu, dây cung căng thẳng.

Chu Hiệp Vũ đột ngột ra tay.

Ngay lúc Tả Thường Sinh đang từ không để ý chuyển sang tập trung, khoảng khắc biến đổi một trăm tám mươi độ, đột ngột ra tay!

Nếu là cung, cung chưa giương lên.

Nếu là dây, dây chưa kéo căng.

Chu Hiệp Vũ xuất thủ, tấm lưới giống như thiên la địa võng chụp

xuống, Tả Thường Sinh chính là cá nằm trong lưới!

Nhưng lưới bỗng nhiên rách toạc.

Trên tay Tả Thường Sinh xuất hiện hai món binh khí giống như chiếc bạt, bên mép bạt có đầy những răng cưa cực kỳ sắc nhọn.

Lưới vừa chụp xuống, Tả Thường Sinh đã đẩy ra hai bạt ra, hai bạt xoay chuyển, mắt lưới đứt tung, bóng áo thùng thình lóe lên, Tả Thường Sinh đã phá lưới thoát ra.

Ác đấu giữa Tả Thường Sinh và Chu Hiệp Vũ đã bắt đầu. Tiêu Thu thủy một mặt sốt ruột, một mặt đánh giá tình thế, mọi việc có vẻ không được lạc quan.

Chu Hiệp Vũ chiến Tả Thường Sinh, ai thắng, ai bại?

Nếu cha đấu với Khổng Dương Tần thì ai sẽ cầm chân Sa Thiên Đăng?

Là mình? Hay là Ngọc Hàm? Hay là cộng thêm Tả Khâu?

Lúc này trên lầu bỗng xuất hiện một người, toàn thân đen đúa, sắc mặt già nua. Người này vừa đến, Đặng Ngọc Hàm lập tức chấn động.

Sau đó Đặng Ngọc Hàm ghé vào tai hắn, trầm giọng nói:

- Nam Cung Tùng Hoàng, đệ tử duy nhất của Bách độc thần ma.

... Sa Phong, Sa Vân, Sa Lôi, Sa Điện là đệ tử của Phi đao thần ma Sa Thiên Đăng. Lão ta cực kỳ ngang ngược, cho nên cả đệ tử của lão cũng phải đổi sang họ Sa, trong đó ba người đã bị Âm Dương

thần kiếm Trương Lâm Ý giết chết.

... Vô Hình, Hung Thủ, Xứng Thiên Kim, Quán Bát Phương là trợ thủ của Thiết oản thần ma Phó Thiên Nghĩa đã bị Cẩm Giang tứ huynh đệ tiêu diệt, nhưng bọn họ cũng mất đi người anh em kết nghĩa Đường Nhu.

.... Tề môn kim đao Tề Thanh Phong, Lãng hoa đao khách Mục Lãng Sơn, Tuyết sơn khoái đao Lệ Tuyết Hoa, Địa tranh đao thủ Đường Tam Tuyệt là Tứ đại đao vương dưới trướng “Nhất đao trăm thiên quân” Trường đao thần ma Tôn Nhân Đồ, đã bị tiêu diệt trong một chiến dịch khác.

... Nữ đệ tử của Tân Hồ Khâu đã được phái tới Quế Lâm, đệ tử của Khang Xuất Ngư, cũng chính là con ruột lão, Khang Kiếp Sinh đang bị Tả Khâu Siêu Nhiên bắt giữ.

... Nhưng còn thủ hạ của Nhất Động thần ma Tả Thường Sinh đâu? Ba đại kiếm thủ của Tam tuyệt kiếm ma đâu?

... Bọn chúng tới rồi, hay là chưa tới? Xuất hiện rồi, hay là chưa xuất hiện?

... Đường Phương có thể ứng phó được với đệ tử Bách độc thần ma, Nam Cung Tùng Hoàng, hay không?

Tiêu Thu Thủy nghĩ tới đây, tư tưởng liền như xoay tròn trong một cơn lốc xoáy, quay cuồng mãi không thoát ra nổi: Đường Phương, Đường Phương, Đường Phương có đối phó được Nam Cung Tùng Hoàng hay không?

Lúc này, Tiêu Tây Lâu bỗng hạ giọng nói vào tai hấn:

- Nếu có cơ hội, con thoát ra ngoài, tới Quế Lâm, điều động tất cả mọi người trong phân cục lại. Nhớ kỹ, không được hành động theo cảm tính, lấy đại cục làm trọng!

Tiêu Tây Lâu nói xong liền lui lại tập trung vào trận ác đấu trong sân, Tiêu Thu Thủy thì hoàn toàn ngây ngốc.

Đi?!

Tiêu Thu Thủy trước nay chưa bao giờ nghĩ khi gặp phải đại địch, mình lại phải “đi” trước!

Không, hấn không đi!

Người nhà hấn, bạn bè hấn đều ở đây, kẻ địch hấn, kẻ thù hấn cũng đều ở đây, hấn quyết không đi, cũng tuyệt không thể đi!

Nhưng cha lại muốn hấn đi, “lấy đại cục làm trọng”!

Khi đối mặt với Phó Thiên Nghĩa, Tiêu Thu Thủy không hề sợ hãi, khi đối mặt với Khang Xuất Ngư, Tiêu Thu Thủy không hề khiếp đảm, mà nay gặp phải lựa chọn này, hấn lại dậm đũa mờ hôi.

Bấy giờ hấn bỗng cảm nhận được, có một đôi mắt vừa liếc nhìn hấn. Khi hấn vội vã nhìn lại, ánh mắt đó đã như thủy triều rút khỏi bờ cát, mái tóc đen dày như gấm, khuôn mặt trông nghiêm khế cười. Tiêu Thu Thủy không hề trông thấy ánh mắt Đường Phương, nhưng hấn khẳng định có một cảm giác quan tâm, giống như một lớp áo ấm áp bao phủ trái tim hấn.

Tả Thường Sinh phá lưới thoát ra, Chu Hiệp Vũ chẳng hề chớp mắt lấy một cái, tung người xông lên, chưởng trái, quyền phải, chân trái, cước phải, tất cả đều đánh ra. Chiêu thức chân tay sử ra đều khác

biệt, chưởng trái là Xuyên thiên chưởng của núi Thùy Vân, quyền phải là Phục hổ quyền Thiếu Lâm chính tông, chân phải là Hoạt sát thối pháp của “Thiên lý độc hành” Tả Thiên Đức năm xưa, cước phải là Cường phong tảo lạc điệp trong Tảo đường thối!

Một người muốn đồng thời tấn công bằng hai tay hai chân đã là cực kỳ khó khăn rồi.

Càng hướng hồ võ công chiêu thức mà chân tay đánh ra, môn phái, tông môn đều bất đồng.

Tả Thường Sinh biến sắc, lần này là thật sự biến sắc.

Hay bạt của hắn lập tức nghênh tiếp hai tay Chu Hiệp Vũ, hung hăng chém xuống.

Thế công trên hai tay Chu Hiệp Vũ lập tức mất tầm, thiết thủ dù sao cũng không phải được đúc bằng sắt.

Nhưng hai chân Chu Hiệp Vũ vẫn tiếp tục đá ra!

Hai chân đồng loạt đá vào bụng Tả Thường Sinh

Ngoại hiệu của Chu Hiệp Vũ là Thiết thủ thiết y thiết kiếm thiết la võng, chẳng hề có liên quan gì tới chân của ông ta cả.

Một sát thủ, thường thường đều là kẻ vô danh, so với kẻ nổi danh còn đáng sợ hơn, bởi vì kẻ vô danh mới càng khiến người ta không thể phòng bị.

Hai chân của Chu Hiệp Vũ, nghe đồn từ năm mười chín tuổi đã đá chết một con hổ trắng lớn.

Mãi mười năm sau khi ông ta dùng chân đá chết một con hổ trắng, ông mới lại xuất hiện trên giang hồ.

Ông ta xuất đạo đã tề danh cùng Vi Thanh Thanh chấn động võ lâm, là công sai triều đình, được công nhận là hảo thủ hạng nhất hiếm có.

Ông ta xuất đạo đến nay đã được mười sáu năm, chỉ giết mười một người. Mười một kẻ này không không phải loại cao thủ hắc đạo giết người không chớp mắt, thập ác bất xa, chẳng ai khắc chế nổi.

Chu Hiệp Vũ chưa từng thất bại.

Ông ta còn có danh là Thiên la địa võng, quả thực là lưới trời lồng lộng, thưa mà khó lọt.

Nhưng lưới của ông ta hôm nay đã bị phá.

Hai chân ông đá ra, cũng đá thành một sự ngạc nhiên kinh khủng!

Hai cước đá trúng bụng Tả Thường Sinh, đã rách áo bào, thế nhưng bên trong áo không ngờ lại không có thân xác!

Tả Thường Sinh không có bụng!

Tả Thường Sinh không có thân!

Chu Hiệp Vũ không thể ngờ được rằng, hai cước của ông lại đá trượt!

Cũng giống như bước hụt chân vào một hố sâu, khác biệt là, hai chân Chu Hiệp Vũ đồng thời đập trúng một cạm bẫy!

Quần áo rách ra, thoáng hiện lên trong khoảnh khắc, Tả Thường

Sinh là kẻ không có bụng! Lớp áo tung lên, cơ thịt chỗ bụng hẳn đã thối rữa, mùi hôi thối kinh khủng, màu sắc đen kịt, chỉ có xương sống kết nối hai thân trên dưới!

Chưa có ai nhìn thấy kẻ nào như thế, chưa có ai gặp phải chuyện như thế!

Hai chân Chu Hiệp Vũ đá trượt, đôi bịt của Tả Thường Sinh đánh ra!

Bạt phải hướng lên, đánh vào mặt, bạt trái hạ xuống, đâm vào ngực!

Nhất chiêu tất sát, nhất kích tất tử!

Chu Hiệp Vũ không kịp phòng bị, không thể tránh được!

Bạt sắt đánh vào mặt ông ta, đánh trúng giữa mặt!

Răng cưa đâm vào ngực ông ta, đâm tới rất mạnh.

Lưỡi răng cưa sắc bén vậy mà lại không xuyên thủng quần áo của Chu Hiệp Vũ, trên mặt Chu Hiệp Vũ bị đánh mạnh, ngũ quan chảy máu nhưng vẫn không ngã xuống!

Chuyện này không thể xảy ra!

Chỉ có Tả Thường Sinh mới biết rõ, viền bạt của hắn sắc bén, so với đao sắc còn bén nhọn hơn, bạt sắt của hắn mạnh mẽ, một đòn đánh xuống có thể phá vỡ cả một tảng đá!

Càng hướng hồ là đánh vào mặt và ngực Chu Hiệp Vũ!

Hắn lập tức nhớ tới biệt hiệu của Chu Hiệp Vũ, Thiết thủ thiết y thiết kiếm thiết la võng.

Lưới sắt đã bị hấn phá, nhưng lưới sắt chỉ là thứ cuối cùng trong ngoại hiệu của Chu Hiệp Vũ.

Trên đó còn có mặt sắt, còn có áo sắt!

Bạt của hấn đang đánh vào mặt Chu Hiệp Vũ, lưới bạt của hấn đang đâm vào áo Chu Hiệp Vũ!

Vẫn còn tay sắt?!

Hấn nhận ra thì đã muộn, hai quyền đột ngột biến mất của Chu Hiệp Vũ giờ lại đột nhiên xuất hiện, hai quyền đang đánh vào hai bên thái dương hấn!

Thiếu Lâm chính tông, Song chàng chung minh!

Hai người cách nhau rất gần, Tả Thường Sinh lại vì đắc thắng mà sơ ý, hai quyền này liền lấy mạng hấn!

Quyển 2 - Chương 8: Ta phải tới đó tìm anh em ta

Biến đổi quá đột ngột!

Từ lúc Tả Thường Sinh gặp hiểm, tới khi Chu Hiệp Vũ trúng chiêu, rồi lại đến lúc Tả Thường Sinh lâm nguy, mọi người đều đã ngây ngốc, sững sờ, nhất thời không kịp trở tay.

Tả Thường Sinh ngã xuống, Chu Hiệp Vũ loạng choạng đi được bảy tám bước rồi mới hộc một tiếng, đổ gục.

Tiêu Tây Lâu vội vàng chạy tới, đỡ lấy Chu Hiệp Vũ, chỉ thấy Chu Hiệp Vũ thất khiếu đổ máu, sắc mặt tím bầm, chỗ ngực đỏ hồng, đã thở ra thì nhiều hít vào thì ít.

Mặt ông dù có được đúc bằng sắt thì cũng bị bặt của Tả Thường Sinh đánh cho xương cốt gãy nát, áo ông dù có được may bằng thép thì cũng bị cú chém của Tả Thường Sinh làm mạch máu đứt đoạn.

Nhưng dựa vào mặt sắt và áo sắt mà ông mới còn có dư lực để giết chết Tả Thường Sinh rồi mới ngã xuống.

Tiêu Tây Lâu trong mắt ngấn lệ, nhanh chóng điểm vào mấy huyệt đạo trên người Chu Hiệp Vũ, đưa thuốc cho Tiêu Thu Thủy để hấp cầm máu rồi từ từ đứng dậy, từ từ ngẩng đầu, một tay đã đặt lên chuôi kiếm.

Khổng Dương Tàn cũng đặt tay lên kiếm, khẽ than:

- Đáng tiếc đáng tiếc.

Tiêu Tây Lâu không nói gì, giống như cũng không nghe thấy gì.

Hai ngày trước, Tiêu phu nhân, Khang Xuất Ngự, Đường Đại, Chu Hiệp Vũ cùng nhau chống địch, mà giờ phu nhân bị thương, Khang Xuất Ngự phản bội, Đường Đại bị ám sát.

Hai ngày nay, Chu Hiệp Vũ luôn ở cạnh ông, khi ông mệt mỏi thì giúp chủ trì đại cục, khi phải ứng chiến thì đánh tiên phong.

Bây giờ, Chu Hiệp Vũ cũng đã trọng thương, sinh tử khó đoán.

Tâm tình Tiêu Tây Lâu đang rất nặng nề, cũng rất cô độc và tịch mịch.

Ông cầm kiếm đứng đó, trường bào không gió mà bay, chỉ cần ông còn sống một ngày, cho dù chỉ còn lại có một người cũng tuyệt không cho phép kẻ khác xâm phạm Hoán Hoa kiếm phái, xâm phạm Kiếm lục Tiêu gia!

Sa Thiên Đạng lại hỏi:

- Cái gì đáng tiếc?

Sa Thiên Đạng đang vô cùng đắc ý, kẻ khiến hắn thất bại, làm hắn nhục nhã là Chu Hiệp Vũ, mà nay Chu Hiệp Vũ đã ngã xuống, cho dù phải hi sinh Tả Thường Sinh cũng đáng giá.

Khổng Dương Tàn đáp:

- Lão Tả từ nhỏ trong bụng đã đầy giun sán, ruột gan chắc chắn sẽ thối rữa, vì thế phải để Dục Vương của bang cắt hết phần ruột

trong bụng ra. Nhưng hấn lại lợi dụng khiếm khuyết đó của thân thể, trở thành Nhất Động thần ma đại danh đỉnh đỉnh, biến nhược điểm thành quân bài sát thủ...

Dược Vương là một trong Bát đại thiên vương của Quyền Lực bang dưới trướng Lý Trầm Chu, bao gồm Quỷ Vương, Đao Công, Kiếm Vương, Nhân Vương, Xà Vương, Thủy Vương, Nhân Công và Dược Vương.

Y thuật của Dược Vương đứng hàng thứ hai trong thiên hạ đương thời, thủ đoạn chữa trị của hấn cũng thực khó tưởng tượng.

Xưa Hoa Đà trị bệnh đau đầu cho Tào Tháo có khuyên bổ đầu cạo gió, chữa thương cho Quan Công cũng từng cạo xương trừ độc, nay Dược Vương cắt hết ruột trong bụng Tả Thường Sinh ra mà người vẫn còn sống, một mặt y thuật khiến người ta phải lú lủi, mặt khác sức sống của Tả Thường Sinh cũng thật quá mạnh mẽ.

Thế nhưng Tả Thường Sinh đã chết dưới hai quyền của Chu Hiệp Vũ.

Khổng Dương Tàn than:

- Đáng tiếc hấn đại nạn không chết, vậy mà vẫn không được trọn phúc. Quyền sắt của Chu lão huynh cũng không khỏi quá bá đạo...

Tả Thường Sinh thân mang bệnh lạ, không ngờ vẫn có thể tàn tật mà sống, hơn nữa còn luyện thành tài cao, quả thực không ít anh kiệt nhân gian đã chết dưới khuyết tật đặc biệt đó của Tả Thường Sinh. Chỉ đáng tiếc, hôm nay hấn lại gặp phải Chu hiệp Vũ.

Một người luyện công lên đến tận mặt, hơn nữa còn có thể luyện thành Thiết bổ sam, nhất định là đã phải đổ không ít máu và mồ hôi,

đã phải trả một cái giá rất lớn.

Tả Thường Sinh rất kiên trì, nhưng Chu Hiệp Vũ lại càng là người rất có nghị lực.

Tả Thường Sinh chết dưới tay Chu Hiệp Vũ, thật sự không hề oan uổng.

Khổng Dương Tàn nói tiếp:

- Chỉ là Chu lão huynh ngã xuống, bên ta tuy thiếu mất Tả Nhất Động nhưng vẫn còn hai người ta và Sa huynh, Tiêu đại hiệp ngài lại chỉ còn có một mình...

Vừa nói hần vừa rút ra một thanh bạch kiếm như vải trắng.

Giờ đã quá trưa, trời đang về chiều.

Ánh mặt trời từ đằng tây chiếu xuống, bạch kiếm trắng ngần như tuyết đông.

Sắc mặt Khổng Dương Tàn vô cùng trang nghiêm, trịnh trọng nói:

- Khang huynh, thức mở đầu Tam Tuyệt kiếm pháp này của ta so với Quan Nhật kiếm pháp của huynh thì thế nào?

Tiêu Tây Lâu bỗng lên tiếng:

- Cùng lên đi.

Khổng Dương Tàn nhíu mày:

- Ồ?

Tiêu Tây Lâu bình tĩnh nói:

- Người không cần chỉ đông nói tây, lôi kéo sự chú ý của ta. Kỳ thực chỉ cần ta ra tay, phi đao của vị Sa tiên Sinh này tuyệt đối sẽ không tới sau kiếm của người.

Khổng Dương Tần nhất thời đỏ mặt, không nói nên lời, Sa Thiên Đăng thì lại cười lớn:

- Hay! Hay! Thống khoái! Thống khoái! Tiêu Tây Lâu không hổ là Tiêu Tây Lâu, đây là khác biệt giữa bọn ta còn lại ta và Khổng huynh, còn người thì chỉ còn lại có một mình!

Chợt có một giọng nói nhẹ nhàng vang lên:

- Còn có ta. Ta là Đường gia Đường Phương.

Sa Thiên Đăng híp mắt nói:

- Người họ Đường à, ta thấy người họ Tiêu mới đúng chứ?

Sắc mặt Đường Phương lập tức biến đổi, biến thành trắng bệch, màu trắng đó lại mang một vẻ đẹp kinh tâm động phách. Khổng Dương Tần hạ giọng nói với Sa Thiên Đăng:

- Chúng ta chỉ đối phó nhà họ Tiêu, không cần phải đắc tội Đường môn.

Giọng Đường Phương lạnh lạnh như ngọc khua:

- Các người giết Nhu đệ, Đường đại ca của ta, Đường môn đất Thục với Quyền Lực bàn, không chết không thôi!

Khổng Dương Tồn cũng biến sắc:

- Đường cô nương, câu này là Đường môn các vị nói trước đó!

Những lời này vốn là Đường Phương nói trong lúc phẫn nộ, nhưng tự cổ hồng nhan cũng đã có nụ cười giết chóc nghiêng thành đổ nước. Đường gia Tứ Xuyên, cơ nghiệp hơn bốn trăm năm, con cháu thân tộc đã tự lập hẳn một thành, ám khí tuyệt kỹ đứng đầu thiên hạ. Quyền Lực bang là thiên hạ đệ nhất đại bang, môn chúng đông đảo, rải khắp thiên hạ, những kẻ đắc lực của Ngoại đường có Cửu thiên Thập địa, thập cứu nhân ma, những tên cốt cán trong Nội đường còn có Bát đại thiên vương, túi khôn Liễu Tuy Phong, vợ giỏi Triệu Sư Dung, bang chủ Lý Trầm Chu, tất cả đều là nhân kiệt thế gian. Một bang một môn vốn không đến mức không chiến không xong, càng tuyệt không đến mức đuối cùng giết tận, ngọc đá cùng tan, nhưng một câu nói của Đường Phương, một lời nói ra thành biển vàng bia đá, có chút gì như nụ cười Bao Tự giữa đài phong hỏa, nhưng so với Bao Tự lại càng chính khí, làm dấy lên không phải là trò đùa kinh động chư hầu mà là một trường gió tanh mưa máu, chém giết khắp bang phái võ lâm.

Sa Thiên Đăng cười lạnh:

- Nha đầu, đạo hạnh ngươi có cao cũng không cao hơn được Đường lão đại, bây giờ đấu với ta chẳng khác gì chịu chết. Chỉ tiếc ngươi xinh đẹp như vậy, ta cũng chẳng nở mà giết, không bằng bắt về làm...

Sắc mặt Đường Phương từ trắng bệch biến thành đỏ bừng, nàng không ngờ rằng với thân phận tiền bối như của Phi đao thần ma Sa Thiên Đăng mà lại nói ra được những lời không có liên sỉ như vậy!

Đúng lúc đó, chỉ nghe một tiếng quát lớn, Tiêu Thu Thủy đã cả người lẫn kiếm xông tới!

Tiêu Tây Lâu muốn hấn nhân loạn chạy ra ngoài, hấn không chạy.

Hấn không những không chạy mà ngược lại còn là người đầu tiên xông lên.

Sa Thiên Đẳng ban đầu đúng là có chút kinh ngạc, nhưng lập tức trong mắt liền lóe lên lệ mang xảo trá, đại khái là hấn nắm chắc có thể khiến Tiêu Thu Thủy xông tới cũng ngang với chịu chết.

Bỗng nhiên, một thanh âm trầm thấp chọt vang lên:

- Dừng tay.

Tiêu Thu Thủy lao tới được một nửa không ngờ lại dừng lại, thanh kiếm trên tay hấn đen tuyền như bóng đêm, phẳng phất như không hề tồn tại.

Người này lại là:

Âm Dương thần kiếm.

Trương Lâm Ý!

Khang Xuất Ngư vẫn đang quỳ rạp dưới đất vọt kêu lên kinh hoàng:

- Trương... Trương Lâm Ý!

Một tiếng hô này, khiến cho Sa Thiên Đẳng, Khổng Dương Tàn cũng đều biến sắc.

Âm Dương kiếm khách Trương Lâm Ý thành danh còn trước cả Thất đại danh kiếm đương thời, xuất đạo cũng sớm hơn mấy người Sa Thiên Đăng, còn võ công thì sao đây?

Tình thế hoàn toàn thay đổi.

Vốn Khổng Dương Tần, Sa Thiên Đăng chỉ kiêng dè một mình Tiêu Tây Lâu, bây giờ lại có thêm Trương Lâm Ý!

Hướng hồ còn có Đường Phương, Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm.

Đồng tử Khổng Dương Tần, Sa Thiên Đăng co rút lại, thậm chí còn thoáng qua một tia hoảng loạn.

Ngay lúc đó, một người đang nằm dưới đất bỗng nhảy lên!

Nhảy lên cao, tay chân phóng ra, giải khai huyết đạo trên người Khang Xuất Ngư!

Kẻ đó ra tay cực nhanh, Tiêu Tây Lâu không kịp ngăn cản, hấn giải huyết đạo cho Khang Xuất Ngư xong lại ngã xuống, khí lực đã tận. Khang Xuất Ngư vừa thoát thân lập tức đỡ người này dậy, nhảy vọt ra xa ba trượng, hoảng hốt kêu:

- Xả hô!

“Xả hô” có nghĩa là chạy trốn.

Khang Xuất Ngư giết chết Trương Lâm Ý, giờ lại thấy Trương Lâm Ý ở ngay trước mặt, thật sự là tâm thần lạnh ngắt, ba hồn bảy phách tán loạn. Hơn nữa lão vừa mới thất bại, đấu chí mất sạch, một tiếng “xả hô” này càng khiến Sa Thiên Đăng, Khổng Dương Tần tâm ý hoảng loạn, không khỏi lùi lại một bước.

Nếu đã lùi một bước liền không nhin được quay người bỏ chạy.

Kẻ nhảy lên lúc này là Tả Thường Sinh!

Tả Thường Sinh vẫn chưa chết, một kẻ có thể bị cắt bỏ ruột mà vẫn sống, sức chịu đựng kiên trì của hắn đương nhiên là rất mạnh.

Nhưng cũng không phải là Tả Thường Sinh có thể chịu được một đòn tay sắt của Chu Hiệp Vũ, quan trọng nhất là, Tả Thường Sinh đánh trúng Chu Hiệp Vũ trước, khiến cho Chu Hiệp Vũ trọng thương, công lực giảm mạnh!

Cho nên Chu Hiệp Vũ chỉ đánh ngất được Tả Thường Sinh, thậm chí có thể nói là đánh trọng thương hắn, nhưng đòn này cũng không giết được Nhất Động thần ma!

Tả Thường Sinh quả thực là “thường sinh”

Tả Thường Sinh không chết, nhưng cũng không còn sức tái chiến, thậm chí còn chẳng có sức chạy trốn. Sau khi hắn tỉnh dậy, phương pháp duy nhất là cứu Khang Xuất Ngư đang ở bên cạnh, dựa vào cái ơn cứu mạng, Khang Xuất Ngư nhất định sẽ giúp hắn trốn thoát.

Quả nhiên hắn đã tính đúng.

Hiện tại có bốn thần ma của Quyền Lực bang nhưng Tả Thường Sinh bị thương không thể chiến đấu, Khang Xuất Ngư mất sạch đầu chí, Khổng Dương Tần, Sa Thiên Đẳng càng không cách nào ứng chiến, bốn người bỏ chạy. Những bang chúng còn lại của Quyền Lực bang đều quân không ra quân, lần lượt bại lui, bị bắt giết quá nửa, chỉ còn khoảng năm sáu chục người rút về trong rừng.

Quyền Lực bang rút lui, năm tổ trưởng của Hoán Hoa phái báo cáo kết quả tình huống với Tiêu Tây Lâu, Tiêu Tây Lâu khế gật đầu, sau đó thờ phào mỉm cười, nói:

- Phu nhân, Kiếm lư Tiêu gia, hôm nay được bảo toàn đều là nhờ chiêu này của bà quá đẹp.

Chỉ nghe “Trương Lâm Ý” cười đáp:

- Nhưng vẫn không lừa được ông.

“Trương Lâm Ý” chậm rãi tháo bỏ vật dịch dung trên mặt ra, không ngờ lại là Tiêu phu nhân Tôn Tuệ San.

Cha của Tiêu phu nhân là lão chưởng môn của Thập Tự kiếm phái Thập Tự tuệ kiếm Tôn Thiên Đình, vợ ông chính là Phí Cung Nga của họ Phí, một trong tam đại tông sư dịch dung trên giang hồ “Mộ Dung, Thượng Quan, Phí”.

Tài dịch dung của họ Phí, xếp thứ ba trong thiên hạ, con gái của bà tự nhiên cũng là cao thủ dịch dung.

Tôn Tuệ San thấy đại cục không hay, liền nghĩ ra biện pháp dịch dung này, chỉ cầu đẩy lui kẻ địch. Nhưng dịch dung chẳng qua chỉ là ăn mặc trang điểm tỉ mỉ để thành công mà thôi, nếu không phải đứng trong chỗ tối, lại đúng lúc Khang Xuất Ngự đang tâm thần hoảng hốt, công thêm đám Khổng Dương Tần, Sa Thiên Đăng, Tả Thường Sinh không hề thật sự gặp qua Trương Lâm Ý thì thật chẳng có cách nào đẩy lùi bốn thần ma.

Chỉ thấy Tiêu Tây Lâu thờ dài nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc. Đây chỉ là kế lui địch nhất thời, cầu an nhất

thời, lần sau bốn thần ma lại tới, chúng ta biết ứng phó thế nào đây?

Tiêu phu nhân đáp:

- Không cần biết thế nào, đám người Khang Xuất Ngự rút lui, việc xong nhất định sẽ phát hiện Trương tiền bối không thể chưa chết, nhất định sẽ lại tới xâm phạm.... nhưng bây giờ duy trì thể lực là quan trọng.

Tiêu phu nhân ngừng một chút rồi lại nói:

- Đầu tiên phải trị thương cho Chu đại hiệp. Thứ hai, phải ăn cho no một bữa, chuyện lớn bằng trời cũng phải ăn xong hẵng tính.

Đường Phương chăm chú nhìn Tiêu phu nhân, nữ hiệp Tôn Tuệ San năm xưa, giống như một cơn gió xuất quét qua tâm trạng đang lo âu mệt mỏi của mọi người, trong lòng không khỏi nảy lên sự kính mộ sâu sắc.

Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm, Đường Phương tới Hoàng Hà tiểu lâu mời Tả Khâu Siêu Nhiên cùng đi ăn, nhưng lại thấy Khang Kiếp Sinh đã biến mất. Tả Khâu Siêu Nhiên chỉ nói có một câu:

- Tôi thà hấn rồi, là tôi không đúng, chưa được lão đại và lão tâm đồng ý, hai người xử lý tôi đi.

Đặng Ngọc Hàm giận đến xanh cả mặt, không nói tiếng nào.

Tiêu Thu Thủy không nhịn được, nói:

- Bọn tôi hiểu tâm trạng của cậu. Nếu người canh giữ Kiếp Sinh là bọn tôi thì không biết chừng bọn tôi cũng sẽ làm vậy.

Đường Phương nhìn họ, cuối cùng cũng hỏi:

- Tại sao anh lại thả hấn.

Tả Khâu Siêu Nhiên nhẹ giọng đáp:

- Bởi vì hấn là bằng hữu của chúng tôi.

Tiêu Thu Thủy tiếp lời:

- Thậm chí đã có thể gọi là anh em.

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Một ngày là anh em, cả đời là anh em.

Đường Phương khẽ thở dài, chậm rãi nói:

- Tôi thật sự không hiểu.

Đặng Ngọc Hàm bỗng lên tiếng:

- Nếu một ngày là anh em, vĩnh viễn là anh em thì hấn không nên bán đứng chúng ta.

Hấn siết chặt chuôi kiếm, giận giữ nói:

- Đã là kẻ bán đứng anh em, tôi đã thấy, nhất định phải giết!

Trên bàn ăn, mọi người đều rất thoải mái, nhưng sau khi ăn xong, mọi người đều trầm mặc.

Thời gian không còn nhiều, đợt tấn công tiếp theo của Quyền Lực

bang sẽ bắt đầu lúc nào?

Chu Hiệp Vũ được Tiêu Tây Lâu tận tâm chữa trị, tính mạng không còn đáng lo nữa nhưng đã mất khả năng chiến đấu, còn Tiêu Tây Lâu thì phải tận năm mươi sáu cao thủ Hồ tổ tới bảo vệ an toàn cho ông ta.

Đợt công kích tiếp theo của Quyền Lực bang sẽ phải tới.

Tiêu Tây Lâu lại nhắc tới chuyện lúc trước, lần này còn gia tăng thêm nhân số:

- Thu Thủy, con nhất định phải thoát ra, tới Quế Lâm gọi Mạnh sư thúc, Dịch Nhân, Khai Nhạn về hết. Nghe nói Ngọc Bình huynh, Đường Cương, Đường Bằng cũng đang ở đó. Chỉ có tất cả cùng tới, chúng ta mới có thể quyết một trận tử chiến với Quyền Lực bang.

“Mạnh sư thúc” là sư đệ Tiêu Tây Lâu, “Kiếm song phi” Mạnh Tương Phùng.

“Dịch Nhân” là Tiêu Dịch Nhân, đại ca thanh danh hiển hách nhất trong ba anh em nhà họ Tiêu.

“Khai Nhạn” là Tiêu Khai Nhạn, nhị ca trầm mặc ít lời nhất trong ba anh em nhà họ Tiêu.

“Ngọc Bình huynh” là anh trai Đặng Ngọc Hàm, chương môn Hải Nam kiếm phái Đặng Ngọc Bình.

Đường Cương là người có chiêu thức võ công, thủ pháp ám khí cương mãnh nhất trong các đệ tử thanh niên Đường gia. Đường Bằng là cao thủ trẻ tuổi giao du rộng rãi nhất của Đường gia.

Kế hoạch của Tiêu Tây Lâu là tập trung binh lực, đối kháng với Quyền Lực bang, tránh bị đánh phá từng người một.

Tiêu Thu Thủy trầm ngâm:

- Cha, không bằng chúng ta tập trung nhân thủ ở đây, đánh tan tất cả bao vây, sau đó mới cùng nhau tới Quế Lâm...

Tiêu Tây Lâu nhú mày, cả giận nói:

- Nói bậy! Nơi đây là từ đường tổ tiên, sao có thể tùy tiện dời đi! Hơn nữa với tình hình hiện tại, cao thủ Quyền Lực bang đông hơn chúng ta. Sở dĩ bọn chúng không dám mạo muội tấn công, thứ nhất là vì quân cờ Tân Hồ Khâu, thân phận Khang Xuất Ngư đã bị chúng ta khám phá, bọn chúng không biết chi tiết về chúng ta nữa nên mới không dám mạo phạm. Thứ hai là bang chúng bọn chúng dẫn tới tử thương quá nửa, còn lại không nhiều, đợt binh lực tiếp theo chưa tới nên càng không dám mạo công. Nhưng cứ giằng co thế này, binh lực của chúng nhất định sẽ tới, so với ngồi yên đợi chết, không bằng chúng ta đưa người xông ra, đi triệu tập đồng đạo võ lâm, cùng tiêu diệt kẻ địch. Người võ lâm tuy kiêng sợ Quyền Lực bang đã lâu nhưng cũng không đến mức không có người hiệp nghĩa dám rút đao tương trợ, như vậy vẫn tốt hơn là vô vọng chiến đấu như con thú bị vây ở đây! Kể cả cứu viện không hiệu quả đi nữa, con thoát ra công bố chuyện chúng ta kháng cự Quyền Lực bang cho toàn thiên hạ biết, cũng có thể đòi được chút công đạo, cho người ta biết, có một nhóm người không cúi mình trước cường quyền, dám vượt râu hùm Quyền Lực bang. Chúng ta duy trì thêm được một ngày, người khác sẽ biết Quyền Lực bang cũng không phải là vô địch, càng tốt hơn mọi người cùng ở đây chờ chết!

Tiêu Thu Thủy cung kính đáp:

- Vâng, thưa cha.

Tiêu Tây Lâu thở dài:

- Vi phụ cũng biết tính cách con, trong thời khắc gian nan khổ cực này không nỡ rời đi. Nhưng con nhất định phải đi, nhà họ Tiêu mới được cứu, Hoán Hoa kiếm phái mới được cứu, những đồng đạo võ lâm trượng nghĩa tới đây hỗ trợ mới được cứu. Con không cần phải lo cho nơi này, đến lúc vạn bất đắc dĩ, bọn ta vẫn còn có cách...

Tiêu Thu Thủy máu nóng sôi trào, bỗng đứng phắt dậy, cao giọng nói:

- Cha, con sẽ đi!

Tiêu Tây Lâu xúc động nói:

- Cho dù con đi thì cũng không nhất định có thể thoát ra được, còn cần nhân thủ, còn cần kế hoạch. Chỗ này tuy là đất chết nhưng vẫn có thể xem là nơi để cố thủ, hơn nữa vẫn còn một đường sống, sau khi xông ra, định tối ta sáng, địch đông ta ít, sẽ càng nguy hiểm.

Đặng Ngọc Hàm lạnh lùng nói:

- Tôi cũng đi.

Tả Khâu Siêu Nhiên thấp giọng:

- Tôi và lão đại, lão tam cùng đi.

Bỗng nghe một giọng nói thanh thúy tiếp lời:

- Chúng ta cùng đi.

Lời vừa nói ra, mọi người đều yên lặng xuống, không biết tại sao Tiêu Thu Thủy càng cảm thấy mặt mũi nóng lên, tim đập nhanh hơn, chỉ nghe Đường Phương nói tiếp:

- Cương ca, Bằng đệ đều đang ở đó, tôi cùng đi sẽ dễ nói chuyện hơn.

Tiêu phu nhân vui mừng nói:

- Đường cô nương đồng ý cùng đi thật không gì tốt hơn. Âm khí của Đường cô nương bách phát bách trúng, có công nương đi cùng, hy vọng hóa hiểm thành an lại càng tăng lên.

Tiêu Thu Thủy hơi chần chừ:

- Chỉ là Đường cô nương nhất định là trợ thủ đắc lực không thể thiếu được ở đây... Huống hồ.... Huống hồ kẻ địch....

Tiêu Thu Thủy vốn muốn nói sau khi xông ra ngoài, đường đi càng thêm hung hiểm, trong lòng tuy muốn Đường Phương đi nhưng lại hy vọng Đường Phương không đi, có thể sẽ an toàn hơn.

Tiêu phu nhân cười ngất:

- Âm khí của Đường cô nương so với con còn cao minh hơn, không cần con quan tâm. Nhưng thiếu nữ ra ngoài không tiện như đàn ông, các con giúp đỡ cô ấy hơn một chút là được. Còn chuyện ở đây, nếu Quyền Lực bang muốn cường công thì cho dù có thêm Đường cô nương hỗ trợ cũng chỉ vô ích thôi...

Tiêu Tây Lâu tiếp lời:

- Cho dù như vậy, nếu như ngang nhiên mạo hiểm xông ra, khó tránh khỏi phải đấu cứng với Quyền Lực bang, cần phải bày bố nghi trận, dương đông kích tây, ám độ Trần Thương(*) mới có hi vọng đột phá phòng tuyến Quyền Lực bang, vượt qua Tứ Xuyên, tới Quý Châu, đi Quảng Tây, đến Quế Lâm.

Đường Phương khẽ mỉm cười, để lộ hàm răng đều nhỏ, nhẹ nhàng nói:

- Còn phải thỉnh giáo thế bá cách đột phá vòng vây của Quyền Lực bang.

Tiêu Tây Lâu bật cười ha hả, Tiêu phu nhân thì nhìn Đường Phương, cười nói:

- Đường cô nương thực là phúc khí của Đường gia, thông minh lạnh lợi, đúng là phúc khí...

Hoàng hôn hối hả, đêm lại tới gần.

Đặng Ngọc Hàm, Tả Khâu Siêu Nhiên đều mặc đồ đen, vai đeo một túi hành lý nho nhỏ, sắc mặt trang nghiêm mà lẫm liệt, bởi vì chỉ trong khoảnh khắc nữa, một trận đột vây, một trận chém giết sẽ lập tức diễn ra.

Đường Phương quay lại với bộ trang phục khi nàng xuất hiện lần đầu, tóc đen như nhung, da trắng như tuyết, tạo thành một vẻ mỹ lệ khó tả trên người nàng.

Tiêu Tây Lâu và Tiêu Thu Thủy đứng sòng vai nhau, cha con họ chưa bao giờ cảm thấy gần gũi nhau hơn thế, trong gió lớn, trên lầu cao, đôi mắt nhìn xa, tà áo phấp phới.

Tiêu Tây Lâu mặc dù không quay sang nhìn con trai mình nhưng trong lòng, đây là lần đầu tiên ông cảm thấy, đứa con út mà ông vẫn nghĩ là ham chơi cứng đầu, chỉ giỏi giấy bút này đã trưởng thành rồi, đã hiểu việc rồi, sắp phải gánh vác khó khăn của cả một gia tộc, sắp phải chấn hưng thanh danh của cả một môn phái, sắp phải một kiếm đi ngàn dặm, sắp phải một ngựa phá đêm đen rồi!

Ông không khỏi thềm thờ dài, ngày thường ông quả thực là đã quá coi thường việc tìm hiểu đứa con út bạn bè nào cũng kết giao này. Trong lần hoạn nạn này, bạn bè của nó cũng giống như bạn bè thâm giao suốt mấy chục năm của ông vậy, tuy có phản đồ nhưng cũng có người trung tâm gan dạ, vì bằng hữu mà chịu hai đao, tuyệt không biến sắc, lại càng không hề thối lui.

Thu Thủy còn có khả năng lớn hơn nữa. Tiêu Tây Lâu nghĩ vậy, nhưng chỉ sau một khắc nữa, đứa con này sẽ phải dẫn thân vào một cuộc phiêu lưu mạo hiểm nhất.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy cũng ôm chí lớn, một chí lớn không để gọi tên. Hấn đứng sừng vai cùng cha mình, là lần đầu tiên có thể cảm thụ được kiếm ý tung hoành năm xưa của Tiêu Tây Lâu, cảm nhận ý khí cao ngạo, liệt danh bầy đại danh kiếm đương thời, cũng có thể cảm nhận được sự âm đạm và cô đơn, bị khốn trong Kiếm lục, vung kiếm tử thủ của Tiêu Tây Lâu.

Lúc này thái dương chìm dần về tây, ráng đỏ ngập trời, là ngày tác chiến thứ hai.

Đưa mắt nhìn ra xa, trong khoảng rừng cây trước núi, không biết có bao nhiêu kẻ địch, có bao nhiêu mai thủ.

Tiêu Thu Thủy tâm sinh hào khí, chợt nhớ tới một bài ca năm ngoài mình và các anh em cùng xướng lên trên bàn tiệc:

Ngã yếu trùng xuất khứ, đáo liễu mông cổ phi sa đích bình nguyên

Nhĩ yếu ngã lưu trụ thì gian

Ngã thuyết liên không gian đô thị tàn nhẫn đích

Ngã yếu khứ na nhân hoa ngã đích huynh đệ

Nhân vi tha thị ngã đích hào tráng

Nhân vi tha thị ngã đích tịch mịch

(**)

Ráng đỏ ngập trời, hoàng hôn thê lương, phía sau khu rừng tối tăm là thứ gì? Phía sau bầu trời um ám là cái gì? Nhưng trong lòng Tiêu Thu Thủy lại đang ngâm dài, thời gian cách trở, không gian tàn nhẫn, nhưng Tiêu Thu Thủy vẫn phải xông ra, ngạo khiêu thiên hạ.

Bóng đêm đã hoàn toàn phủ xuống, mặt đất nhuộm màu trầm mặc.

- Đến lúc rồi.

Tiêu Tây Lâu nói.

Tiêu phu nhân bỗng bước lên trước, nói liền hai tiếng:

- Phải bảo trọng, phải bảo trọng nhé...

Đoạn sau không biết còn muốn nói gì nữa.

Tiêu Tây Lâu phát tay áo, chỉ nghe tiếng hô giết vang trời, chỉ thấy

đèn đuốc sáng choang, một loạt kiếm thủ Long tổ, tay phải cầm kiếm, tay trái cầm đuốc, giống như một con rắn lửa, nhang chóng cuốn về phía dưới đèo chém giết.

Tiêu Tây Lô, Tôn Tuệ San cầm kiếm xông lên trước, bỏ lại một câu:

- Chúng ta toàn lực tấn công phía đông nam. Một khi đông nam giao chiến, các con lập tức dốc hết sức đột phá phía tây bắc, nhớ cho kỹ lấy!

Tiêu Thu Thủy trong mắt nhòa lệ, chỉ thấy tinh nhuệ Hoán Hoa kiếm phái, dưới sự chỉ huy của cha mẹ mình nhang chóng lao xuống dưới đèo, tiếp cận tới khu rừng. Bất thành linh, tiếng hô vang lên khắp bốn phía, trong rừng phía đông nam đều là ánh đuốc, hơn trăm bang chúng Quyền Lực bang xông ra, bắt đầu giao chiến!

Tiêu Thu Thủy nắm chặt chuôi kiếm, thực muốn lập tức lao xuống. Thân hình hắn vừa khẽ rung động bỗng cảm thấy có người khẽ kéo góc áo mình, Tiêu Thu Thủy quay đầu lại, chỉ thấy một đôi mắt sáng ngời giữa đêm đen, đang nhìn hắn lắc đầu.

Lúc này, thế tới của các cao thủ Hoán Hoa kiếm phái lao xuống phía dưới đã bị chặn lại, nhưng bang chúng Quyền Lực bang mặt đông nam hiển nhiên là cũng phải chịu áp lực cực lớn. Không tới một khắc, dị thanh vang lên khắp nơi, mặt tây bắc lại có bảy tám mươi bang chúng Quyền Lực bang xông ra, cực lực phản công Hoán Hoa kiếm phái.

Tiếng hô giết vang trời, nhưng tiến lui có thứ tự, Hoán Hoa kiếm phái một người chết là khiêng đi một người, một người bị thương là cứu về một người, sau này lại có thể quay lại tác chiến. Quyền Lực bang thì đạp lên thi thể đồng bạn, liều chết vây giết, không để người của Hoán Hoa kiếm phái xuống núi một bước.

Tiêu Thu Thủy đang muốn cùng cha mẹ nhất tề liều chết thì Đường Phương bỗng quát:

- Bây giờ!

Vừa dứt lời đã phi thân lên ngựa, hai người Tả Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm đỡ tay, kéo Tiêu Thu Thủy lên, đồng thời hạ xuống ba con ngựa. Bốn con ngựa hí dài, cửa lều mở rộng, bốn lương câu được chọn ra từ hơn trăm tuần mã đồng thời dựng đứng vó trước, lao ra như tên bắn!

Gió mạnh quất ào ào vào ngực họ, đó là một đêm không trăng không sao, mây đen cuồn cuộn, bốn phía đều là tiếng kêu gào chém giết, bốn phía đều là ám khí, lưu tinh, tạt vũ. Tiêu Thu Thủy cũng không biết nước lạnh đang chảy trên người mình là nước mưa hay là mồ hôi, không khỏi hô lên:

- Mọi người có đây không?!

“Có.” “Có.” “Có!”, thanh âm lần lượt vang lên, tiếng vó của ba coi khoái mã vẫn đang ở gần đó!

Đúng lúc này Đường Phương bỗng hét hoảng “A” lên một tiếng, theo sau đó là ba bốn tiếng kêu thảm, cùng với tiếng binh khí giao kích, hiển nhiên là Đường Phương đã giao đấu với kẻ khác, không rõ an nguy thế nào!

Bấy giờ sắc trời tối đen, mưa lớn quất vào hai mắt, không thể thấy rõ được gì. Tiêu Thu Thủy ghìm ngựa quay lại, liền phát hiện có bảy tám loại binh khí đánh về phía hấn, hấn vừa đỡ vừa phản kích, đồng thời hô lớn:

- Tả Khâu! Ngọc Hàm! Đường cô nương bên kia gặp nguy hiểm.

Hai bên trái phải vang lên tiếng đáp, vó ngựa dồn dập, chưa tới ba bước liền đột ngột dừng lại, sau đó là tiếng binh khí giao tiếp cùng mấy tiếng “rắc rắc”, hiển nhiên là Tả Khâu Siêu Nhiên dùng cầm nã thủ đả thương kẻ khác.

Tiêu Thu Thủy trong lòng mừng rỡ, nhưng lại vì phân tâm mà trúng phải một roi. Hấn vụt bừng tỉnh, nhớ lại trách nhiệm trên mình, mạnh mẽ phản kích, đâm bị thương hai người. Bấy giờ lại nghe Đặng Ngọc Hàm quát lên giận giữ, “đinh đinh đinh đinh” liên tiếp, hiển nhiên là tàn kiếm đều bị binh khí của kẻ địch chặn đỡ.

Tiêu Thu Thủy hoảng lên, bên tai lại mơ hồ nghe thấy tiếng cha quát mắng, lập tức nhớ ra mẹ chân bị thương mà nay vẫn cầm kiếm khổ chiến, lấy bản thân dẫn dụ kẻ địch, lòng đau như cắt, trường kiếm vung lên, làm trọng thương một sát thủ dùng nguyệt nha sạn. Bỗng nghe Đường Phương kêu lên hoảng hốt, Tiêu Thu Thủy rút kiếm công sang, lại làm bị thương một tên dùng roi nhưng lưng trúng phải một phát khóa hổ lam, loạng choạng mất bảy tám bước!

Lúc này lại có một người vụt lao ra, Tiêu Thu Thủy sinh ác ý, đâm ra một kiếm, người đó tránh qua, Tiêu Thu Thủy một kiếm ba thức, thể quyết ép hẳn vào đường chết!

Không ngờ võ công người đó rất cao, hai tay không lại bắt được kiếm phong. Hai người giằng co một lúc, chân Tiêu Thu Thủy lại trúng một câu, nhưng bỗng nghe đối thủ cũng “ai” lên một tiếng, Tiêu Thu Thủy thất thanh:

- Cậu là nhị đệ!

Người kia cũng vội vàng nói:

- Lão đại, là tôi...

Chưa dứt lời, tiếng binh khí xa chạm đã cắt đứt tất cả.

Màn đêm vô tình, mưa gió ào ạt, vòng vây của Quyển Lực bang chẳng hề buông lỏng chút nào. Tiêu Thu Thủy hét lớn một tiếng, Hoán Hoa kiếm pháp sử ra trong đêm đen càng giống như hoa bay rực rỡ, không ai cản nổi, đã thương một người, ép lùi ba người, còn lại một cây đồng côn, hai ngọn đơn đao, một cây thiết tẩu trượng, một đôi tang môn côn không chút lơ lửng, quần lấy lấy hấn quyết chiến.

Tiếng gió, tiếng mưa, tiếng chém giết, chẳng ai biết là ai đang còn sống, đang khổ chiến?

Tiêu Thu Thủy kêu lên:

- Đường cô nương, tam đệ...!

Không có tiếng đáp.

Mơ hồ cũng nghe thấy tiếng hô:

- Tam đệ, Đường cô nương...

Chính là tiếng hô cấp thiết của Tả Khâu Siêu Nhiên.

Trời giận, người nộ, Tiêu Thu Thủy gầm lên:

- Chúng ta xông ra, xông ra trước rồi hẵng tính...

Mưa đột nhiên to hơn, gấp hơn, một tia chớp sáng lóe lên, Tiêu thu

Thủy đưa tay vuốt mặt, chỉ thấy trên tay dính đầy máu!

Lúc này, vai trái hấn lại trúng một tán liên tiếp loạng choạng bảy tám bước, kiếm thu sát người, đâm trúng kẻ đang truy sát hấn, đoạn đứng phắt dậy. Lại một tia chớp lóe lên, chỉ thấy năm sáu bang chúng Quyền Lực bang, tóc tai bù xù, giống như hung thần ác sát đang vung vũ khí đánh về phía hấn!

... Nhị đệ, tam đệ, hai người đang ở đâu?

... Đường Nhu, Đường Đại, tôi phải báo thù cho mọi người!

... Đường cô nương, cô có an toàn không? Cô có an toàn không!

Mưa đã tạnh, trời đã bình minh.

Nhưng vẫn rất lầy lội.

Tiêu Thu Thủy ở trong bùn lầy, toàn thân dính đầy máu, cố vịn trúc mà đi.

Thân trúc dưới ánh bình minh còn vương nước mưa, xanh biếc khó tả.

Cây trúc thực đẹp, sinh sơ thật dồi dào!

Nhưng trên người Tiêu Thu Thủy đầy vết thương, ngoại thương không quan trọng, quan trọng là đau đớn trong nội tâm.

Hấn dùng kiếm chống đất, đưa tay quạt máu và mồ hôi trên trán, ngẩng đầu nhìn mặt trời lên, ấm áp và an tường, thế nhưng...

.... Nhị đệ, tam đệ, Đường cô nương, mọi người đang ở đâu?

Hắn cũng không biết mình làm thế mà xông ra được, làm thế nào mà giết khỏi trùng vây, làm thế nào mà đến được khu rừng trúc này, làm thế nào mà chiến đấu từ đêm tối tới tận trời sáng.

Hắn chỉ biết trong rừng đều là kẻ địch, đều là cạm bẫy, đều là ám khí và phục kích. Hắn còn nhớ có một lần bị dây thừng kéo ngã, mắt thấy sắp phải chết dưới đao cong của một người, đột nhiên ba đốm sáng lạnh bắn thẳng vào ngực bụng người đó, người đó lập tức rơi đao đổ xuống, ám khí nhỏ bé mà tinh xảo, ám khí đó có phải là của Đường Phương hay không?

... Đường Phương, Đường Phương, cô có an toàn không?

... Cô có an toàn không?

... Ôi.

Tuy hắn đã thoát ra, nhưng anh em của hắn đâu? Bằng hữu của hắn đâu?

Ôi. Tả Khâu. Ôi. Ngọc Hàm

Nghĩ tới đây, hắn quả thực là không duy trì nổi nữa, sắp sửa ngã xuống. Đúng lúc này, hắn chợt nghe thấy một giọng nói cao vút, mạnh mẽ.

... Tiêu Thu Thủy, người không thể ngã xuống.

... Tiêu Thu Thủy, người còn phải tới Quế Lâm cầu viện.

... An nguy của Hoán Hoa kiếm phái đặt cả vào người người.

Tiêu Thu Thủy cố gắng xốc lại tinh thần, bấy giờ mới biết, nơi hấn bị thương giết đến là Tân Đô Quế Hồ, sen mọc ken dày, hoa quế tỏa hương, nổi danh thiên hạ.

(*)Cả câu "Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương": Chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới.

Thời Hán-Sở tranh hùng, Lưu Bang bị Hạng Vũ ép vào đóng quân trong vùng Ba Thục hẻo lánh khó ra được Trung Nguyên. Hàn Tín bèn bày kế vờ sửa đường sạn đạo nhưng lại ngầm dẫn quân đi đường hẻm để đánh úp ải Trần Thương, mở đường ra Trung Nguyên cho quân Hán.

(**)Bài thơ "Thượng hà lục Mông Cổ" của chính tác giả Ôn Thụy An. Do quá dài nên chỉ trích một phần.

Quyển 2 - Chương 9: Nhị hồ, sáo, đàn cầm

Thu sắc diễm hồ tân, quế hoa hương mãn thành.

Hương phong xuy bất đoạn, lãnh lộ thính vô thanh.

Phác tị tâm tiên túy, dương đầu nguyệt canh minh.

Phù dong thiên vạn đóa: Lâm thủy tiểu tương nghêh.

Đó là cảnh thu ở Quế Hồ, thanh mỹ mê người.

Nhưng Quế Hồ đâu chỉ có sắc thu? Đâu chỉ có trăng sáng?

Hoa Dương quốc chí có viết: “Thục có ba đô là Thành Đô, Quảng Đô, Tân Đô, được xưng là danh thành.”

Quế Hồ ở tân đô, xanh thắm, đỏ tươi, liễu ám hoa minh, vì thế được gọi là tiểu Tây Hồ.

Tiếng sáo vang lên từ sâu trong bóng râm.

Tiêu Thu Thủy chống kiếm ngẩng đầu, chỉ thấy nước hồ như ngọc, cột đồ đá xanh, cảnh ý tươi mới, sương mù vẫn còn quấn quít trên mặt hồ chưa tan, trên đầm lá sen xò mở, nghênh đón bình minh.

Trên Quế Hồ có một cây cầu màu vàng đỏ, nổi ra tận giữa hồ, khiến cho người ta có cảm giác bay bổng, huyền ảo giữa hoa cảnh râm mát.

Tiêu Thu Thủy sinh trưởng từ Thành Đô, đương nhiên là biết đó chính là cầu Hàng Thu.

Tiếng sáo diu dặt từ bên kia cầu Hàng Thu truyền tới.

Tiêu Thu Thủy đang phiền muộn chợt cảm thấy một vẻ thanh lương, không nhận được tập tễnh bước về phía cầu Hàng Thu.

Nước hồ lấp lánh, xanh biếc đến khôn tả.

Nước trong hồ thâm thúy mà lặng lẽ. Giống như một tấm gương bóng loáng, trên mặt kính không chút sóng gợn.

Tận cùng cầu Hàng Thu là Linh Hương các, đầy bóng liễu, quế hương.

Bên phía mép nước có hơn sáu trăm gốc quế, đã được hơn năm trăm năm lịch sử, ngoài ra còn có một gốc đàn quế vương.

Đình cỏ nhưng một nét bút xanh điểm tuyệt.

Trong đình có người, tiếng sáo ngân nga, trầm bổng vấn vít, đang đến đoạn cao trào, vang vọng tận xa xăm thì tiếng nhị hồ chợt vang lên ai oán, tiếp nói khúc nhạc.

A, tình thân, tình cảm, cảnh phương xa, anh em bằng hữu, tất cả bi thương đều như được gợi lên trong tiếng nhạc, khiến người ta đau đớn tận trong tâm hồn.

Tiêu Thu Thủy vô thức tiến về phía Linh Hương các.

Trong Linh Hương các có ba người.

Khi Tiêu Thu Thủy sắp sửa tới gần, tiếng nhị hồ đã càng lúc càng thấp, càng lúc càng trầm, chuẩn bị biến mất.

Tiếp đó, tiếng đàn cầm trong trẻo lại vang lên.

Tiếng đàn giống như nước chảy, đánh lên đá lớn, giống như bội hoàn của tướng quân đánh lên yên ngựa.

Tiếng nhạc uyển chuyển lại vừa mang hào tình tráng chí, muốn sáng sớm thức dậy tuốt gươm múa võ.

Tiêu Thu Thủy lắng nghe, bất giác cảm thấy nhiệt huyết dâng đầy lồng ngực.

Hắn vốn là người chân thành, mê thơ ca, yêu âm nhạc, lại càng thích ngao du thiên hạ, kết giao bốn phương.

Giờ chỉ thấy trong đình có ba người, hai nam, một nữ.

Cô gái đang thổi sáo, tướng mạo bình phàm, tay cầm một cây sáo ngắn tuyền một màu xanh biếc. Sáo rất thô, lỗ sáo rất lớn, khác biệt rõ ràng với những cây sáo thông thường.

Nam tử áo xám kéo nhị hồ, hồ cầm cũ kỹ, dáng người cao gầy, hai vai trầm xuống, nhìn qua chỉ mới khoảng hai mươi tuổi nhưng đôi mắt người đó lại như ông lão năm sáu mươi tuổi, đã chẳng còn sức sống.

Người đang đánh đàn cầm là một nam tử áo trắng. Người này khá tuấn tú, tướng mạo hơi có vẻ non nớt, đàn cầm trên đùi vừa dài vừa rộng, tiếng nhạc phát ra lại như núi cao nước chảy, trong trẻo vô cùng.

Khúc nhạc đã dứt, Tiêu Thu Thủy không khỏi vỗ tay khen tuyệt, bất ngờ mới phát hiện trên mặt đã mang hai dòng nước mắt.

Nam tử áo trắng thu hai tay lại, tư thế cực kỳ nhàn tản, ngược mắt cười nói:

- Hân hạnh được tôn giá nhã thưởng, vì sao không dõng gót vào đình một chút?

Tiêu Thu Thủy cười đáp:

- Tại hạ đi qua nơi này, có thể được nghe tiếng nhạc, thật là vạn hạnh, không dám để bước chân phàm tục làm quấy rầy nhã tấu của tiên sinh.

Cô gái bỗng nói:

- Nhìn dáng vẻ người, nghe tiếng người nói, công tử phải chăng là bị người ta truy sát, ép tới nơi này?

Tiêu Thu Thủy ngăn người, hạ kiếm thờ dài:

- Đúng vậy. Tại hạ vội vàng chạy trốn, lại lạc mất anh em đồng hành, nội tâm đau khổ, thật không gì tả xiết.

Nam tử ám xám chậm rãi nói:

- Huynh đài nếu đã thân gặp đại nạn, lại có duyên tương kiến ở đây, mời huynh thưởng nhạc, chúng ta sẽ đánh một khúc nữa, mong giải được ưu sầu trong lòng huynh đài.

Nam tử áo trắng cùng cô gái áo lục đều gật đầu khen phải, Tiêu Thu

Thủy thấy ba người nho nhã như vậy, lại rất hợp ý, cũng rất thích khúc nhạc vừa tấu, trong lòng thực vui sướng, lập tức nói:

- Tại hạ sắp phải đi xa, sinh tử khó đoán, có thể trước khi mặt trời về tây, lại được nghe tiếng tiên nhạc của ba vị chính là phúc của tại hạ. Chẳng còn mong ước gì hơn, xin được nghe nhã tấu.

Cô gái áo lục khẽ chỉnh trang lại, nói:

- Công tử khách khí rồi.

Nam tử áo trắng nhẹ nhàng chỉnh lại dây đàn, cúi người nói:

- Mong huynh đài chỉ điểm.

Tiêu Thu Thủy cũng cung kính trả lễ:

- Không dám, không dám.

Nam tử áo xám chậm rãi nâng cán nhị hồ, đặt giữa hai chân, thong thả nói:

- Vậy chúng ta bắt đầu thôi.

Nam tử áp trắng và cô gái áo lục cùng đáp:

- Được.

Đột nhiên, ba thanh khoái kiếm từ đàn, từ sáo, từ địch rút ra, nhanh như tên bắn đâm thẳng vào yết hầu Tiêu Thu Thủy.

Ba mũi kiếm sắc bén giống như liền thành một đường, kề sát yết hầu Tiêu Thu Thủy!

Tiêu Thu Thủy không tránh né, cũng không kịp tránh né!

Tiêu Thu Thủy không chớp mắt lấy một cái, hấn kinh ngạc, hấn sững sờ, nhưng hấn không hề sợ hãi.

Tiêu Thu Thủy không nói gì, kiếm của hấn vẫn còn đang cắm trong đĩnh.

Nam tử áo trắng nghiêm nghị nói:

- Giỏi, hảo hán!

Cô gái áo lục hỏi:

- Người không sợ chết?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Sợ. Ta sợ nhất là chết.

Cô gái ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao bây giờ người lại không sợ?

Tiêu Thu Thủy thẳng thắn đáp:

- Sợ vẫn sẽ chết.

Cô gái áp lục hỏi:

- Nếu bọn ta thấy người sợ, không giết người nữa thì sao?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Tiêu mỡ ta muốn sống muốn chết, không cần người khác quyết định hộ.

Cô gái áo lúc thấy dáng vẻ hần vừa không tự phụ, lại không tự ti, không nhịn được hỏi:

- Bây giờ cũng vậy?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Bây giờ cũng vậy!

Trong mắt cô gái thoáng qua thần sắc mê mang, lẩm bẩm nói:

- Đúng... Đúng... Ta cũng như vậy...

Thiếu niên áo trắng bỗng tiếp lời:

- Ta bội phục ngươi.

Tiêu Thu Thủy nghiêm mặt nói:

- Ta cũng bội phục các ngươi.

Thiếu niên áo trắng ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Thu Thủy cười đáp:

- Không phải bội phục các ngươi kiếm nhanh, mà là bội phục âm

nhạc của các người tuyệt.

Hắn ngừng một chút rồi lại nói:

- Tiếng nhạc đó rất tuyệt, rất tuyệt. Tại sao các người lại phải lần lượt diễn tấu mà không hợp tấu? Một đờn vừa rồi đủ để thấy các người xuất kiếm phối hợp tuyệt diệu, không chút dấu vết, tuyệt đối có thể hợp tấu khúc nhạc càng hay hơn nữa.

Thiếu niên áo trắng và cô gái áo lục nghe vậy, trong mắt đều bùng lên quang mang nóng bỏng, cả tay cầm kiếm cũng khẽ run lên, chỉ có nam tử áo xám là vẫn cầm kiếm vững vàng nhưng cũng khẽ ngược mắt lên.

Thần sắc trong mắt cũng hưng phấn.

Thiếu niên áo trắng không nhịn được hỏi:

- Người hận bọn ta?

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên:

- Hận các người cái gì?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Người bị bọn ta dùng kế bắt được, bây giờ chỉ cần ta đưa tay một cái, người sẽ...

Tiêu Thu Thủy thản nhiên cười:

- Có cái gì để hận! Các người dùng âm nhạc hấp dẫn ta, cũng tức là dùng âm nhạc đánh bại ta, bại tức là bại, có cái gì để oán hận.

Đoạn ngừng một chút rồi nặng nề nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc trên người ta còn có nhiệm vụ.

Nam tử áo trắng khổ sở nói:

- Nhưng bọn ta vẫn lừa ngươi.

Hắn cúi đầu, cắn môi nói:

- Gỡn nữa còn muốn giết ngươi.

Tiêu Thu Thủy trầm mặc một hồi, đáp:

- Ta biết.

Nam tử áo trắng không nhịn được hỏi:

- Ngươi có biết tại sao bọn ta muốn giết ngươi không?

Tiêu Thu Thủy cười khổ:

- Không biết... Có điều, ta nghĩ các ngươi nhất định là có lý do của mình.

Nam tử áo trắng u ám nói:

- Bởi vì... Bởi vì.. Bọn ta chính là ba đồng môn Tam Tuyệt thần kiếm, Địch kiếm Giang Tú Âm, Cầm kiếm Ôn Diễm Dương, Hồ kiếm Đăng Điêu Lương.

Tiêu Thu Thủy thất thanh:

- Các ngươi... Các ngươi chính là “Tam tài kiếm khách”!

Nam tử áo trắng gật đầu:

- Tam kiếm liên thủ, giang hồ mạc địch.

Nam tử áo xám đột nhiên nói, vừa nói là quát lớn:

- Thu kiếm!

Ba thanh kiếm biến mất như có phép thuật, biến mất vào dưới đàn cầm, trong nhị hồ, trong thân sáo.

Tiêu Thu Thủy sờ sờ cổ họng, ôm quyền nói:

- Đã là đồng môn Khổng Dương Tồn, dám hỏi tại sao lại không giết?

Nam tử áo xám trầm giọng đáp:

- Bởi vì bọn ta có thể thấy, ngươi là một hán tử, hơn nữa cũng là người hiểu nhạc. Đối với người hiểu nhạc, bọn ta muốn dành cho một công đạo, nhưng lệnh của chương môn khó cãi, vẫn là phải giết!

Tiêu Thu Thủy ngẩn người, hỏi:

- Vậy là...?

Nam tử áo xám nói:

- Rút kiếm của ngươi ra.

Tiêu Thu Thủy chậm rãi rút kiếm, nam tử áo xám ánh mắt co lại, hỏi:

- Chuyên Chư thần kiếm?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Đúng vậy.

Nam tử áo xám buột miệng:

- Kiếm tốt!

Tiêu Thu Thủy hỏi:

- Các ngươi là người của Quyển Lực bang?

Nam tử áo xám đáp:

- Không phải. Bọn ta từ nhỏ không cha không mẹ, gia nhập vào Tam Tuyệt kiếm phái, cho nên chường môn muốn bọn ta làm chuyện gì, bọn ta làm chuyện đó.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Vừa rồi nghe âm đang tiếng sáo của ba vị, tuyệt không phải hạng giặc cướp, chẳng lẽ với những gì Khổng Dương Tần làm, không phải là con rối của Quyển Lực bang?! Chẳng lẽ những gì Quyển Lực bang vẫn làm, ba vị ngoảnh mặt làm ngơ?!

Nam tử áo xám trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mới nói:

- Chúng ta không phải loại người máu lạnh, nhưng ân sâu như biển, không thể quên được.

Tiêu Thu Thủy thở dài:

- Ôi.

Nam tử áo xám nói:

- Ta hiểu tâm tình của ngươi, nhưng hai mươi năm trước, nếu không có Khổng chương môn, bọn ta sao có được ngày hôm nay? Thân bất do kỷ, thân bất do kỷ!

Tiêu Thu Thủy yên lặng lắng nghe, rồi chợt nói:

- Ta rất hiểu tâm tình của các vị. Chỉ là âm nhạc như suối chảy, tự thấy đường đi, nếu không phân trong đục, lại không nhân tâm thì sao được thuần khiết?

Nam tử áo xám tiến lên một bước, đột nhiên lạnh lùng nói:

- Nhiều lời vô ích! Chúng ta luyện kiếm, trước nay đều ba người hợp kích, đây là chuyện cuối cùng ta nhắc nhở huynh đài!

Tiêu Thu Thủy sáng khoái nói:

- Được huynh trân trọng đề tình, trước khi ta chết vẫn muốn khuyên ba vị. Gạn đục khơi trong, duy trì chính nghĩa mới là đạo của âm nhạc, ba người hợp tấu, như kiếm hợp kích, càng có kỳ cảnh.

Ngũ điệu hơi ngừng, ôm quyền nói tiếp:

- Ba vị liên thủ, tại hạ tự biết không thể địch lại, sống chết có số, phú quý nhờ trời, mong các vị ra tay không lưu tình, nếu tại hạ bất hạnh chiến bại, là tài không bằng người, tuyệt không oán thán ba vị!

Dứt lời, hấn nâng kiếm đâm hờ tới!

Kiếm chỉ người áo xám, người áo xám nhảy lùi về sau, “keng” một tiếng, rút trường kiếm từ trong nhị hồ ra.

Tiêu Thu Thủy đâm hờ một chiêu, cũng không truy kích, quay về nguyên bản. Người áo xám rút kiếm ra, cũng không biến chiêu, bật người, kiếm thế đánh thẳng vào chỗ yếu hại của Tiêu Thu Thủy!

Thân kiếm Tiêu Thu Thủy dính sát vào kiếm người kia, sử ra một chiêu Di hoa tiếp ngọc, dùng sự nhẹ nhàng xảo diệu của Hoán Hoa kiếm phái, hất rời kiếm của người áo xám!

Chẳng ngờ kiếm hấn vừa chạm lên, kiếm của người áo xám đột nhiên biến thành ba thanh. Ba thanh kiếm như nước không xương, xoẹt xoẹt mấy tiếng, Tiêu Thu Thủy hiểu rõ áp lực quá lớn, kiếm chiêu quá sắc, lập tức thu hiệp nhảy lùi nhưng áo trước ngực vẫn bị kiếm khí làm rách nát.

Người áo xám lạnh lùng nói một câu:

- Đắc tội!

Đoạn nâng kiếm lướt người lên. Thiếu nữ cầm sáo Giang Tú Âm, thiếu niên áo trắng Ôn Diễm Dương cũng đồng thời phóng kiếm từ hai hướng khác nhau tới!

Tiêu Thu Thủy trùng chấn thần uy, Hoán Hoa kiếm phái lấy chiêu thức phức tạp, tinh kỳ làm chủ, liên tục đâm, cắt, chém, xẻ, đỡ, kéo, móc, xia, đánh ra tám chiêu, hai mươi sáu kiếm.

Tam tài kiếm khách cản được hai mươi sáu kiếm, trả ba kiếm.

Đó là hiệp thứ nhất.

Hiệp thứ hai thì không như vậy nữa.

Người chủ động công kích vẫn là Tiêu Thu Thủy, hấn đánh ra năm chiêu, mười chín kiếm, đối phương trả lại mười một kiếm.

Đến hiệp thức ba thì càng nguy ngập.

Tiêu Thu Thủy tấn công ba chiêu, mười kiếm, đối phương phản kích mười ba kiếm!

Đến hiệp thứ tư, Tiêu Thu Thủy đỡ hai mươi một kiếm mới trả được sáu kiếm!

Hiệp thứ năm, Tiêu Thu Thủy chỉ phản công được một kiếm.

Sau hiệp thứ năm, Tiêu Thu Thủy hoàn toàn rơi xuống hạ phong, đến cơ hội phản kích cũng không có.

Hiệp thứ bảy, hiệp thứ tám, hiệp thứ chín, hiệp thứ mười... Trên trán Tiêu Thu Thủy đã ri rí mồ hôi, tất cả các vết thương đều đau đớn, những mũi kiếm vây quanh đều đánh lên thân kiếm chặn ngang đỡ dọc của hấn, tạo thành một tràng tiếng “đình đình đình đình đình đình”.

Bài thơ “Oa hồ” của Diêu Tiên Tha.

秋色艳湖滨，桂花香满城。

香风吹不断，冷露听无声。

扑面心先醉，当头月更明。

芙蓉千万朵，临水笑相迎。

Thu sắc phủ quanh hồ, hoa quế hương khắp chốn.

Gió thơm thổi không dứt, đường lạnh lặng âm trầm.

Mũi người tâm say trước, ngẩng đầu trắng sáng ngần.

Phù dung ngàn vạn đóa, giỡn nước cười đón mừng.

Kiểm của Tiêu Thu Thủy vung lên càng lúc càng nhanh, kiếm của ba người đối phương cũng đâm tới càng lúc càng nhanh, giống như ba con chuồn chuồn đủ màu, điểm lên mặt nước thành từng chấm từng chấm nước nhỏ.

Không thể ham chiến.

Tiêu Thu Thủy vụt quét ngang thân kiếm, đẩy lui ba thanh trường kiếm. Một loạt ba mươi mốt tiếng “leng keng” vang lên, hóa ra trong một cú quét này, đối phương đã đâm ra ba mươi mốt kiếm, đều đâm trúng thân kiếm Tiêu Thu Thủy, âm thanh như tiếng nhạc, vô cùng dễ nghe.

Tiêu Thu Thủy tung người nhảy lên, giống như đại bàng xòe cánh, muốn phóng ra khỏi đình.

Nhưng ba mũi kiếm nhọn hoắt đã đuổi theo tận giữa không trung, chia làm ba đường, lại giống như cùng một phương hướng đâm tới!

Tiêu Thu Thủy người đang trên không, vốn không thể tránh né được, nhưng võ công của Hoán Ho kiếm phái quả thực là có chỗ độc đáo. Tiêu Thu Thủy xử ra một chiêu Hoa lạc vô bằng, thân thể bỗng như

đột ngột thoát lực, giống như một cánh hoa mỏng, rơi vào một đường xuống đất!

Ba thanh kiếm “xoẹt xoẹt xoẹt” lướt qua ngay sát mắt, mũi, ngực hấn.

Hoa lạc vô bằng là một bộ thân pháp do Tiêu Tê Ngô ngắm hoa rơi theo gió mà lên, theo gió mà xuống, giống như nhân sinh qua lại, vô ý vô thường, đột ngột khó lường, lên xuống không vết. Tam tài kiếm khách tuy ngộ kiếm từ trong đàm cầm, nhị hồ, sáo nhưng biến hóa so về biến hóa với kiếm chiêu của Hoán Hoa kiếm phái thì mỗi bên đều có sở trường riêng. Nói về ngộ tính và khí chất, lấy một đánh một, Tiêu Thu Thủy có thể chắc thắng bất kỳ ai trong ba người, cho dù là hai người hợp kích cũng có thể ứng phó, nhưng ba người hợp sức đánh một mình Tiêu Thu Thủy, hấn lập tức không phải là địch thủ.

Ba kiếm cùng nhau đâm tới, Tiêu Thu Thủy tức khắc rơi nhanh xuống đất, nhưng đồng thời, ba mũi kiếm nhọn cũng lập tức đâm bổ xuống!

Ba luồng kiếm phong rít lên ve ve, Tiêu Thu Thủy vừa mới chạm chân xuống đất, ba biếm đã chỉ còn cách mắt, mũi, ngực hấn có ba tấc!

Tiêu Thu Thủy thậm chí không thể đợi chân đứng vững trên đất, vội vàng dùng thế Thiết bản kiêu ngửa người ra sau, gáy chạm xuống đất, ba kiếm đâm trượt trong gang tấc!

Một thế Thiết bản kiêu này thân cong như một chiếc cầu vòm, ứng biến nhanh lẹ, tư thái tuyệt diệu, thế gian hiếm thấy, nhưng kiếm thế của Tam tài kiếm khách cũng đột nhiên biến đổi. Ba người chột khom người lên trước, kiếm không ngờ lại vượt qua đầu Tiêu Thu Thủy rồi đâm ngược lại vào sau lưng hấn. Tư thế ba người ngang hàng với Tiêu Thu Thủy, chỉ một bên ngửa người ra sau, một bên khom người lên trước, dáng vẻ cực diệu, từ phía xa xuyên qua làn sương mờ

trên mặt nước nhìn lại, bốn người trong đình đấu kiếm thực là mỹ lệ, chỉ là sát cơ bên trong cũng dâng đến cùng cực.

Tiêu Thu Thủy lui xuống không đường, tiến lên không lối, ba kiếm đâm ngược lại này còn chưa đến nên, thân kiếm bỗng giao lại một chỗ, phát ra ba tiếng kiếm kích như tiếng nhạc. Ba kiếm phân ra, như một kiếm ba mũi, tạo thành ba góc chết, lấy mạng Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy chân còn chưa đứng vững, kiếm lộ đã bị thân thể ba người đối phương chắn mất, sau lưng ba luồng kiếm phong, lại không cách nào chống đỡ, ngoài chết ra chẳng còn lựa chọn nào nữa!

Đúng lúc đó, chợt nghe leng keng liên tiếp mấy tiếng, bóng đen vụt mất, mặt trời tái hiện. Tiêu Thu Thủy bỗng cảm thấy trước mắt sáng bừng, kiếm khí vụt biến, vội hít sâu một hơi, dùng thế Lý ngư đá đĩnh nhảy lên cao, chỉ thấy bên bờ hồ xanh ngắt có những bóng hình quen thuộc, hấn không khỏi vui vừng vô hạn, thét dài một tiếng, toàn thân vấy máu biến thành trong sạch!

Kiếm phong của Địch kiếm Giang Tú Âm dính liền với thân sáo.

Vì thế mỗi nhát kiếm nàng đánh ra, lỗ sáo phá không, đều mang theo âm vận!

Nhưng mắt thấy mũi kiếm sắp sửa đâm vào mệnh môn tử huyết trên người Tiêu Thu Thủy, nàng không khỏi âm thầm thở dài.

Nàng thích người thanh niên tiêu sái mà vẫn hào hiệp, mạnh mẽ này.

Nhưng nàng đột nhiên nhận thấy một chuyện.

Tiếng sáo của nàng đột nhiên biến thành tiếng chém giết!

Một thanh kiếm trắng ngần như tuyết, ngay lúc nàng nghĩ không thể có chuyện gì xảy ra, trong nháy mắt đã đánh ra mười sáu kiếm!

Nàng có thể trong khoảnh khắc đâm ra mười ba kiếm, có thể nói là người nhanh nhất trong Tam tài kiếm khách.

Nhưng đối phương còn nhanh hơn nàng tận bốn kiếm!

Âm thanh leng keng vừa rồi là tiếng kiếm phong hai người giao kích vang lên!

Nhưng đối phương nhiều hơn bốn kiếm, hơn nữa lại tới quá bất thành linh, kiếm thứ nhất chấn bay sáo xanh, kiếm thứ hai đâm trúng cổ tay, kiếm thứ ba khóa chết đường lui, kiếm thứ tư, mũi kiếm đột nhiên ngừng lại.

Mũi kiếm dừng lại ngay trước cổ họng nàng.

Giang Tú Âm nhắm mắt lại, nhưng lại phát hiện đối phương không hề có động tĩnh, từ từ mở mắt ra chỉ thấy một một thanh niên áo trắng, kiêu ngạo, vô tình, tay vững như bàn thạch, trường kiếm giơ thẳng, mũi kiếm đang chỉ vào yết hầu nàng, hai mắt không chớp, nhìn thẳng vào nàng.

Giang Tú Âm cũng không biết tại sao, trên mặt bỗng nóng lên, vụt nhớ tới tên một người, kinh hãi nói:

- Hải Nam kiếm phái, Đặng Ngọc Bình?!

Trong mắt người thanh niên đó thoáng hiện ý cười, không còn vô tình như lúc đầu nữa, chậm rãi lắc đầu, đáp:

- Không phải Đặng Ngọc Bình, là Đặng Ngọc Hàm.

Đặng Ngọc Bình, Đặng Ngọc Hàm.

Người ta đồn chưởng môn Hải Nam kiếm phái trẻ tuổi tuần tú, phong lưu phóng khoáng, tuổi mới hai mươi bảy đã là chưởng môn một phái. Hải Nam kiếm phái đến tay hấn không những phát dương quang đại mà còn càng lúc càng thành công, từ một hải đảo xa xôi đến xâm chiếm Trung Nguyên, là một bậc hùng tài đại lược.

Xung quanh Đặng Ngọc Bình ngập tràn truyền thuyết khiến người ta phải rung động.

Nhưng Đặng Ngọc Bình còn có một người em trai nổi tiếng, chính là Đặng Ngọc Hàm.

Những người trẻ tuổi đều nghe kể về truyền thuyết của anh em họ, các thiếu nữ thanh xuân lại càng vậy.

Giang Tú Âm đương nhiên là từng nghe nói đến Đặng Ngọc Bình, cũng từng nghe nói đến Đặng Ngọc Hàm, mà nay, người thanh niên đứng trước mặt nàng, đánh rơi kiếm của nàng, dùng kiếm chỉ vào yết hầu nàng, gương mặt lạnh lùng ngạo mạn nhưng lại thập phần vô tà, giữa hai chân mày thoáng vẻ ưu sầu, lại chính là Đặng Ngọc Hàm, tin tức đó làm nàng giật mình, sửng sờ.

... Đặng Ngọc Hàm?

Kiếm chiêu của thiếu niên áo trắng là giỏi nhất, bởi vì trong ba người, hấn có ngộ tính nhất, hơn nữa còn kiêu ngạo nhất.

Những người kiêu ngạo đều chú trọng đến sát thức và hoa thức, kiếm pháp đa phần đi theo đường mới, phức tạp hoặc quái dị.

Đáng tiếng, người hấn gặp lại không phải là Đặng Ngọc Hàm.

Đặng Ngọc Hàm cũng là một kẻ kiêu ngạo.

Trên đời Đặng Ngọc Hàm chỉ phục có hai người.

Một là anh trai Đặng Ngọc Bình.

Một là lão đại Tiêu Thu Thủy.

Khi thiếu niên áo trắng Ôn Diễm Dương thấy sắp sửa một kiếm lấy mạng Tiêu Thu Thủy, trong lòng hấn cũng rất tiếc nuối, cảm giác tiếc nuối đó khiến kiếm pháp của hấn hơi chậm lại, kiếm kình cũng hơi buông lỏng.

Đúng lúc đó, hấn bỗng cảm thấy mũi kiếm bị người ta dùng hai ngón tay bắt lấy!

Hấn lập tức xoắn kiếm, nhất định có thể cắt đứt ngón tay đối phương!

Nhưng trong khoảnh khắc hấn biến chiêu, tay người kia đã chuyển sang bắt vào thân kiếm!

Hấn dùng sức vặn kiếm nhưng kiếm lại như đang ngấp giữa đá lớn, không chút động đậy!

Hấn khẽ rùng mình, vội ràng rút kiếm về nhưng đối phương đã bắt lấy cổ tay hấn.

Cổ tay hấn lập tức như bị vòng sắt khóa chặt!

Kinh hãi lần này không phải là thường, hấn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Tiêu Thu Thủy đã biến mất, đổi lại là một hán tử vừa cao vừa gầy, bộ dạng lười biếng, uể oải!

Nhưng chỉ trong một thoáng chốc đó, cánh tay còn lại của người kia đã bắt vào cánh tay hấn.

Tay hấn lập tức đau đớn, kiếm đã rơi xuống đất.

Nhưng cánh tay còn lại của hấn đã vung đàn cầm, đánh thẳng xuống thiên linh cái người kia!

Có điều hấn vừa mới gơ tay, người kia đã khóa chặt mạch môn hấn!

Cánh tay ban đầu đã từ cánh tay hấn chuyển sang bắt chặt lấy khớp vai!

Ôn Diễm Dương kinh ngạc không thôi, người kia nhìn vẫn ừ ừ xìu xìu nhưng trong nháy mắt đã từ Thái Cực cầm nã thủ đổi sang Bát Quái cầm nã chưởng, liên tiếp biến đổi bảy tám phương thức cầm nã, khóa chặt mười sáu yếu huyệt lớn nhỏ toàn thân hấn. Ôn Diễm Dương không cử động nổi một ngón tay, chỉ biết cười khổ nói:

- Người là ai?

Người kia biếng nhác đáp:

- Tên... ta... rất... là... dài... Ta... tên...Tả, Khâu, Siêu, Nhiên...

Họ kép Tả Khâu, tên Siêu Nhiên.

Tả Khâu Siêu Nhiên là một thằng lười, vì thế mấy người Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm, Dương Nhu, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam

Cố, Khang Kiếp Sinh đều gọi đùa hấn là “Tán cốt đại tiên”.

Tả Khâu Siêu Nhiên lười đứng lên, đến cả ăn cơm cũng lười.

Thậm chí ngay cả ngủ cũng lười.

Nhưng Tả Khâu Siêu Nhiên là truyền nhân duy nhất của Cầm nã đệ nhất thủ Hạng Thích Nho và Ưng trảo vương Lôi Phong. Bảy tuổi hấn bắt đầu luyện tập, đến năm mười ba tuổi, ngay cả móng vuốt của chim ưng cũng không thể làm hấn bị thương, mười năm tuổi đã bẻ gãy hai tay Thiết hoàn khẩu Cung Chấn Bắc đại danh đỉnh đỉnh trong hắc đạo, mười sáu tuổi trong Ưng trảo môn, tuy thuộc thế hệ trẻ nhất nhưng cao thủ trong phái không ai gặp là không xưng một câu “tiểu sư thúc”, mười chín tuổi quen biết tiêu Thu Thủy, kết làm bằng hữu tâm đầu ý hợp.

Bất kỳ ai bị hai tay hấn dính vào đều gặp đen đui.

Ngày hôm đó, nếu không phải đôi tay Tả Khâu Siêu Nhiên bắt chặt hai tay Thiết Oản thần ma Phó Thiên Nghĩa thì mấy người Tiêu Thu Thủy chưa chắc đã có thể thành công giết chết lão.

Trong ba người, võ công cao nhất, nội lực mạnh nhất, ứng biến nhanh nhất, trí mưu giỏi nhất, kỳ thực phải là Hồ kiếm Đãng Điêu Lương.

Đãng Điêu Lương cũng khá vô tình.

Có thể vì tuổi tác hấn lớn hơn, thân phận cũng cao hơn, cũng có thể vì kinh nghiệm và trách nhiệm gánh vác, hấn tuy cũng coi trọng Tiêu Thu Thủy nhưng xuống tay tuyệt không dung tình!

Nhưng đột nhiên, hấn nghe thấy một tiếng quát nhẹ:

- Trúng!

Một luồng sáng trắng vọt tới, hấn mới ý thức được người vừa quất lên lúc nãy này là một thiếu nữ thì luồng sáng đã đâm vào ngực hấn!

Hấn kịp thời né sang một bên, nhưng thanh phi đao dài bảy tấc đã đâm trúng cánh tay hấn.

Sắc mặt hấn trắng bệch, trường kiếm lỏng ra, tay trái ôm lấy tay phải, máu tràn ra ướt cả áo xám.

Nhưng hấn không kêu lên một tiếng.

Trước mắt hấn xuất hiện một thiếu nữ, nếu không phải mặc kinh trang thì không ai có thể ngờ người có thể sử dụng ám khí nhanh chóng và chuẩn xác như vậy lại là một cô gái.

Đôi mắt trong sáng của cô gái đang nhìn hấn.

Đặng Điều Lương ôm tay, giọng căm hận hỏi:

- Đường gia?

Cô gái gật đầu đáp:

- Đường Phương.

- Đường Phương!

Tiêu Thu Thủy hô lên, chỉ muốn tới nắm tay nàng.

Đường Phương cũng như chỉ muốn đưa tay cho hấn nắm, ban mai

đã thành nắng sớm, hơi nước tan hết, trời ấm nước trong, cầu vồng lấp lánh, tình cảm của họ tự nhiên như thanh thiên bạch nhật, hồ ánh chân mây.

Tiêu Thu Thủy kêu lên mừng rỡ:

- Nhị đệ! Tam đệ! Mọi người đều tới rồi! Mọi người đều tới rồi!

Tả Khâu Siêu Nhiên đáp:

- Chỉ cần không chết, tự nhiên là đều tới.

Đặng Ngọc Hàm cũng cười nói:

- Coi như tới đúng lúc.

Đường Phương bỗng hỏi:

- Ba người này, giết hay không giết?

Tiêu Thu Thủy ngăn người:

- Đương nhiên không giết.

Đường Phương cười hỏi:

- Tại sao không giết?

Tiêu Thu Thủy gỡ đầu gỡ tai:

- Có lẽ... Có lẽ là vì... Là vì vừa rồi họ cũng không giết tôi... Không, không không không không, tôi cao hứng quá rồi, cao hứng đến nỗi không biết phải nói cái gì nữa, cả lý do cũng không nghĩ ra nữa...

Đường Phương cười đáp:

- Tôi biết rồi...

Đoạn quay sang phía Đặng Điều Lương, nói:

- Người đi đi!

Tiêu Thu Thủy không nhịn được hỏi:

- Cô... Cô thật sự thả hãn đi.

Đường Phương quay lại đáp:

- Anh nói không giết, vậy tôi không giết.

Sau đó sắc mặt nàng bỗng đỏ hồng, ánh hồng giống như bình minh, tự nhiên như cây lá, đẹp đẽ như cầu vồng.

Đường Phương chậm rãi nói:

- Kỳ thực nếu không phải Đặng huynh chuyên chú vào kiếm muốn giết Tiêu huynh, tôi tuyệt không nắm chắc có thể vừa ra tay đã làm bị thương Đặng huynh.

Đặng Điều Lương bình thản nói:

- Đường cô nương, đao này của cô có lẽ tôi tiếp được, nhưng Đặng mỗ cũng biết không thể tiếp nổi đao tiếp theo của cô.

Tả Khâu Siêu Nhiên cũng cười nói:

- Ôn lão đệ, nếu không phải cầm nã thủ của ta tiên phát chế nhân, trước tiên kiếm chế trường kiếm của cậu thì sợ là đến bây giờ vẫn còn chưa phân thắng bại.

Sắc mặt Ôn Diễm Dương khế hông, đáp:

- Lấy một đấu một, tôi không phải địch thủ của anh.

Đặng Ngọc Hàm không nói gì, chỉ từ từ thu kiếm lại, khế cúi đầu với Giang Tú Âm một cái.

Giang Tú Âm quay người bước đi.

Tiêu Thu Thủy vội vàng nói:

- Nhờ ơn ba bị vừa rồi không giết, ngày sau hai bên không ai thiếu nợ ai. Ba vị cũng biết, hai vị báii đệ của tôi và Đường cô nương đã tới đây, ba vị muốn giết chúng tôi tuyệt không có hy vọng. Kiến thức, khí phái, nhân phẩm của ba vị đều vào bậc thượng thừa, tại sao lại phải làm xấu đến cùng mà không bỏ tối theo sáng? Đại nghĩa diệt thân, đó là cái dũng của bậc đại hiệp! Dòng đời dơ bẩn, mọi người sao không dùng tiên nhạc rửa tai, thanh tẩy thế nhân? Lần nay tạm biệt, nếu tiếp tục truy đuổi, bọn tại hạ cũng không oán thán. Nhưng ba vị ân oán phân minh, thắng bại không vướng bận, chính là chân quân tử, vì sao không dương danh lập thế, vì giang hồ mở ra một con đường rộng lớn? Tội gì phải cam tâm nương tựa tà ma, tự hủy thanh danh suốt trăm đời?

Ôn Diễm Dương nghe những lời này, trong đôi mắt trẻ trung đầy vẻ mê mang, Đặng Diễm Dương thì vái dài một cái, cũng không trả lời, quay người bỏ đi, biến mất ở đằng xa.

Bọn họ đã gặp lại!

Ánh mặt trời tràn ngập, gió thổi lá reo, cột đồ đá xanh, cảnh vật mỹ lệ như một bức tranh.

Bạn nghĩ họ đang vui mừng đến nhường nào?

Nhưng họ không thể chỉ vui mừng không thôi, con đường phía trước còn mờ mịt, vẫn đang chờ bốn người bọn họ vượt mọi chông gai.

Vì thế họ cười vui, hỏi chuyện, nói cười, sau đó:

Tiếp tục tiến lên.

Quyển 2 - Chương 10: Cười nói một chén rượu, giết người giữa thành đô

Xuyên qua tỉnh Tứ Xuyên sẽ tiến vào Quý Châu.

Đến Quý Châu, bọn họ định đi qua đường thác Hoàng Quả, vượt Ô Giang, không lâu sau sẽ đến được tỉnh Quảng Tây.

Đến Quảng Tây sẽ tới được Quế Lâm.

Tới Quế Lâm sẽ có thể gặp Mạnh Tương Phùng, Tiêu Dịch Nhân, Tiêu Khai Nhạn, Đường Cương, Đường Bằng, Đặng Ngọc Bình.. Nhưng mọi chuyện có thật là thuận lợi như vậy không? Phân đà Hóa Hoa Quế Lâm có thật là yên ổn như vậy không?

.....

Hôm nay, họ tới lầu Giáp Tú ở Quý Châu.

Trên đường bình an, nhưng trong lòng họ lại thấp thỏm không yên.

Cũng may họ đều là người trời sinh lạc quan, càng huống chi mọi người ở cùng một chỗ, tuy lòng nóng như lửa đốt nhưng vẫn rất vui vẻ, dù trời có sập xuống thì cũng lấy làm chần chặp được.

Thủy tòng bích ngọc hoàn trung xuất,

Nhân tại thanh liên biện lí hành.

Bên bờ sông Nam Minh chính là lầu Giáp Tú nổi danh thiên hạ.

Lầu Giáp Tú, quả thực là giáp tú thiên hạ, bắc ngang mặt sông còn có cầu Cửu Khổng, đứng trên lầu nhìn ra xa, trước nhìn Phương Đổ Châu, phía bắc tiếp nối cầu Phù Ngọc, phía nam hướng chùa Vạn Phật, gác Thúy Vi, tinh hoa tụ hội, vẻ đẹp không sao tả xiết.

Bốn người bọn họ đang ở trên lầu Giáp Tú dùng bữa, do việc đang cấp bách nên cũng không có tâm thưởng ngoạn cảnh đẹp, chỉ thỉnh thoảng nói đùa mấy câu mà thôi.

Từ trên cầu Cửu Khổng có thể thấy lầu Giáp Tú rục rịch chói mắt, cũng có thể cúi mình ngắm làn nước xanh nhàn nhạt của sông Nam Minh.

Bốn người họ đi qua.

Đặng Ngọc Hàm nói:

- Tôi đói rồi.

Tả Khâu Siêu Nhiên cười nói:

- Trong truyện kỳ hiệp của người ta, các hiệp khách đều tới tới lui lui, bạc tiêu không hết, bụng chẳng biết đói, nhưng còn chúng ta...

- Hắc... bụng đang sôi đây, bạc thì rơi hết lúc phá vây rồi, ha! Ha!

Nói đến đoạn bất đắc dĩ chỉ biết cười khan mấy tiếng.

Tiêu Thu Thủy bình thản nói:

- Chẳng trách chuyện của chúng ta chẳng được ghi vào truyền kỳ.

Đường Phương bỗng kích động:

- Không, mọi người nhất định sẽ được ghi nhớ.

Mọi người dừng cả lại, ngạc nhiên nhìn nàng

- Các anh thiếu niên đã dám đấu với Quyền Lực bang, thoát khỏi Kiếm lục cầu viện, thắng Tam tài kiếm khách lại tha không giết, người không một đồng cũng dám lên Giáp Tú lâu đánh chén...

Ánh mắt Đường Phương tràn đầy ánh sáng chói rục:

- Chúng ta tuy không giống đại hiệp, hiệp nữ trong truyện, nhưng chúng ta càng gần gũi, càng chân thực, càng con người...

Mọi người đều ngẩn ra, Đặng Ngọc Hàm không nhịn được nói:

- Đường Phương, thật hiếm có ai quen biết ngẩn ngủi mà lại hiểu rõ chúng tôi được như cô... Trên giang hồ chẳng thiếu người nói chúng tôi là đám lãng tử vô hạnh.

Tiêu Thu Thủy lại nhẹ giọng nói:

- Đường Phương, chúng tôi được ghi nhớ, vậy cô cũng sẽ được ghi nhớ.

Đường Phương hé miệng cười, cuối cùng thì bật cười sảng khoái, giống như một đóa hoa nở rộ, tận hiển phong thái thiếu nữ.

Tả Khâu Siêu Nhiên tiếp lời:

- Tốt, từ nay về sau, chúng ta đều không gọi Đường cô nương nữa, cứ gọi thẳng là Đường Phương thôi!

Đường Phương cười đáp:

- Đó là chuyện đương nhiên. Ừm, nghe nói ngoại trừ Khang Kiếp Sinh ra, mấy anh em tốt khác của các anh, Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố cũng đều sẽ tới phải không?

Đặng Ngọc Hàm nói:

- Đúng vậy. Chỉ là bọn họ trước nay không hề thất hứa, giờ lại chưa tới, rất có thể đã gặp phải Quyển Lực bang...

Tả Khâu Siêu nhiên xen vào:

- Không. Trước khi thả Kiếp Sinh tôi đã có một điều kiện, đấy là hỏi rõ tung tích lão Thiết và tiểu Khâu. Nghe nói bọn họ ba lần tấn công từ ngoài vào nhưng đều bị cản lại, sau đó thì không rõ sống chết...

Tiêu Thu Thủy thở dài:

- Lão Thiết lỗ mắng nóng nảy, chỉ mong tiểu Khâu có thể chế trụ dã tính của hắn.

Tả Khâu Siêu Nhiên lại xua tay nói:

- Đáng tiếc tiểu Khâu cũng điên điên khùng khùng.

Đường Phương nghiêng người hỏi:

- Nghe có vẻ cảm tình của các anh với Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố tốt hơn Khang Kiếp Sinh nhiều?

Ba người Tiêu Thu Thủy, Tả Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm gần như đồng thanh:

- Tốt hơn nhiều!

Tả Khâu Siêu Nhiên cười nói:

- Lão Thiết thích nhất là đánh rắm...

Đặng Ngọc Hàm cười nói:

- Tiểu Khâu cái gì cũng tốt, mỗi tội sợ quý...

Tiêu Thu Thủy không nhin được, cũng cười:

- Hai người bọn hấn đúng là một đôi chí bảo. Bọn hấn ở cùng một chỗ, thiên hạ đại loạn.

Họ cười đùa, bước vào lầu Giáp Tú, gọi mấy món ăn, cầm đầu ăn uống.

Lầu Giáp Tú vốn rất nổi tiếng, là nơi ngắm cảnh không phải quán ăn, nhưng người có tiền có thể đã mua lại nó, đổi bài biển khác. Ăn đồ ở đây đương nhiên là hơi đắt, bọn họ không có tiền, nhưng Đường Phương tháo xuống một cây trâm cài tóc, cây trâm này giá trị không nhỏ, hơn nữa trên trâm còn khắc một chữ “Đường” nho nhỏ.

Đồ của người Đường gia đều đáng để người ta tin tưởng

Kỳ lạ là biển hiệu của cửa hàng này lại trắng trơn không một chữ.

Tiêu Thu Thủy, Đường Phương, Tả Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc

Hàm bước vào lầu Giáp Tú, gọi mấy món ăn. Thức ăn được bung lên, Tiêu Thu Thủy lập tức động đũa nhưng Đường Phương lại ngăn hẳn lại, làm một việc khác.

Nàng tháo trâm bạc trên tóc xuống, châm vào từng món ăn.

Trên tóc Đường Phương có trâm bạc, thoa vàng. Thoa vàng có thể làm ám khí, trâm bạc có thể dò độc.

Trong thức ăn không có độc.

Tiêu Thu thủy nói:

- Đường cô nương đúng là cẩn thận cận kề, Tam Tài kiếm khách đã có thể chặn đánh tôi ở Quế Hồ, đường tới Quế Lâm lần này chắc chắn không thể bình yên vô sự, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Tả Khâu Siêu Nhiên chậm rãi nói:

- Sợ là đệ tử đích truyền của Bách Độc thần ma và hai gã bảo bối của Nhất Động thần ma cũng sẽ đuổi theo.

Đặng Ngọc Hàm cười lạnh:

- Chỉ sợ hãn không đến. Nếu Nam Cung Tùng Hoàng dám tới, dù thế nào tôi cũng phải cho hãn chết dưới kiếm!

Đường Phương bình thản nói:

- Đám người đó còn không sao, nếu là Khang Xuất Ngự, Sa Thiên Đẳng đến thì thật sự khó ứng phó.

Tiêu Thu thủy nói:

- Có điều nếu là bọn chúng đuổi theo thì cũng ngang với giúp dẫn dụ được một bộ phận cường địch cho Hoán Hoán phái

Bốn người vừa ăn vừa nói chuyện, mặt trời lên cao giữa trưa, cảnh vật yên lặng như vẽ.

Lúc này một tiên tiểu nhị tới gần, chân bồng đá phải ống nhổ phía dưới, người đập vào cạnh bàn của mấy người Tiêu Thu Thủy, tay vội chống lên bàn.

Tiêu Thu Thủy tinh mắt, quát:

- Kẻ này địch dung!

Kẻ đó lật người lên, lùi ngược ra sau!

Hắn lùi lại vừa kịp lúc tránh thoát được một kiếm của Tiêu Thu Thủy!

Nhưng lại không tránh được tay của Tả Khâu Siêu nhiên.

Tả Khâu Siêu Nhiên một tay giữ chặt áo hắn, tay kia cong thành hồ trảo bổ vào mặt!

Kẻ đó gắng sức tránh né, chiếc mặt nạ da bị xé xuống, tiếp đó “roạt” một tiếng, áo trên người cũng rách toạc. Hắn lộn người nhảy lên, muốn thoát ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ là sông Nam Minh!

Mẹ Tiêu Thu Thủy là Tôn Tuệ San.

Tôn Tuệ San sở học sâu xa, cha là lão chưởng môn Thập Tự kiếm

phái đương thời Tôn Thiên Đình, mẹ là Phí Cung Nga, đại gia dịch dung họ Phí, xếp hàng thứ ba trong các gia tộc dịch dung thiên hạ “Mộ Dung, Thượng Quan, Phí”.

Tôn Tuệ San mặc dù là nữ nhưng lại thích làm bạn với đao kiếm, luyện Thập Tự tuệ kiếm đến gần sánh được với Tôn Thiên Đình, đối với thuật dịch dung của mẹ thì lại không mấy hứng thú.

Tôn Thiên Đình tất nhiên là cao hứng cười ha ha, Phí Cung Nga thì chẳng biết làm thế nào. Tuy thế thuật dịch dung của Tiêu phu nhân Tôn Tuệ San vẫn được hai, ba phần bản lĩnh của mẹ mình; hai, ba phần bản lĩnh này trên gian hồ đã là không thể coi thường rồi, ít nhất cũng có thể lừa được Khang Xuất Ngư, Sa Thiên Đăng, Khổng Dương Tần trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma, khiến bọn chúng tưởng Âm Dương thần kiếm Trương Lâm Ý sống lại.

Tiêu Thu Thủy là nam nhi lỗi lạc, không thích dịch dung, căn bản không học chút nào bản lĩnh dịch dung, đối với kiếm pháp Hoán hoa phái lại rất có ngộ tính, cũng thành phong cách riêng.

Hắn thông minh từ nhỏ, thiên tính tò mò, hơn nữa tai mắt sắc sảo, đối với thuật dịch dung cũng hiểu biết đôi chút, tuy chỉ được một hai phần bản lĩnh của mẹ mình nhưng là con cháu của đệ tam cao thủ dịch dung thì sao có thể quá kém cỏi? Một phần bản lĩnh này của hắn ít nhất cũng hơn thuật dịch dung của đám giặc cướp bình thường.

Vì thế khi tên tiểu nhị đi tới, hắn vốn cũng không để ý lắm nhưng người này vừa ngã hắn liền lập tức cảnh giác, nhanh chóng liếc thấy bên mặt người này có vết dính, vội vã hô lên, báo mọi người cẩn thận. Kẻ đó bỏ chạy, tức là trong lòng có quỷ, hắn lập tức xuất kiếm!

Hóa ra với những kẻ không tinh thông dịch dung, bên viền tai luôn

lưu lại một đường dích mờ, Tiêu Thu Thủy hiểu thuật dịch dung, tự nhiên là nhìn ra được.

Tiêu Thu Thủy ra tay, người thứ hai xuất thủ chính là Tả Khâu Siêu Nhiên.

Cầm nã thủ vốn yêu cầu phản ứng nhanh, nhanh đến mức như phản xạ tự nhiên, bởi vì khi cầm nã, muốn chiến thắng đối thủ cần phải nhanh hơn cả ý thức, không chỉ vận đến bản năng mà ngay cả trong lúc vô thức cũng có thể đưa người chỗ chết mới tính là thành tài.

Vì vậy người luyện cầm nã thủ, một chiêu một thức bao giờ cũng phải luyện tập cả trăm nghìn lần, mà điểm này đối với Tả Khâu Siêu Nhiên mà nói, từ nhỏ đến lớn không chiêu nào là không luyện qua tới mười vạn lần.

Thậm chí một chi tiết, một ngón tay, một dáng người cũng đều phải khổ luyện, bởi vì cầm nã thủ nhìn có vẻ chỉ trong sát na đã chế phục được người, nhưng nếu gặp phải cao thủ, người không thông biến hóa, chỉ cần một chiêu sử dụng thì cũng ngang với chạy tới chịu đòn.

Người kia tuy xé rách y phục, chạy thoát được nhưng lớp dịch dung trên mặt cũng bị xé xuống. Hấn lộn người muốn nhảy ra ngoài, lúc này ánh sáng chói chang, nước hồ trong xanh, chỉ nghe Đặng Ngọc Hàm hô lên:

- Nam Cung Tùng Hoàng!

Nam Cung Tùng Hoàng!

Đệ tử chân truyền của Bách Độc thần ma Hoa Cô Phần, Nam Cung Tùng Hoàng!

Hoa Cô Phần bị Đường Đại giết, nhưng Đường Đại vì nhất thời sơ ý, bị độc xâm nhập, chết do Khang Xuất Ngự và Tân Hồ Khâu ám sát, cũng có thể nói là gián tiếp chết dưới tay Hoa Cô Phần.

Khi Đường Đại ngã xuống, Đặng Ngọc Hàm từng đối đầu với Nam Cung Tùng Hoàng, thiếu chút nữa thì trúng phải độc trùng của Nam Cung Tùng Hoàng.

Nhớ lại trận đối đầu đó, Đặng Ngọc Hàm không khỏi sợ hãi, Nam Cung Tùng Hoàng dù bó buộc thành tro hấn cũng nhận ra được!

Vừa nhận ra, Đặng Ngọc Hàm liền xuất ra năm kiếm liên tiếp.

Nam Cung Tùng Hoàng vừa bị nhận ra, lập tức chạy trốn, cả độc cũng không kịp phóng!

Hấn tránh được một kiếm của Tiêu Thu Thủy, giãy thoát khỏi đôi tay Tả Khâu Siêu Nhiên, lập tức phóng ra ngoài cửa sổ.

Một luồng máu tươi bắn lên không trung.

Hiển nhiên là Nam Cung Tùng Hoàng đã trúng kiếm.

Nam Cung Tùng Hoàng muốn nhảy xuống cầu Cửu Khổng nhưng lại trượt chân rơi xuống sông.

Nước sông trong vắt lập tức loang màu đỏ máu.

Sau đó Đường Phương liền ra tay.

Phụ nữ Đường gia trước nay đều không nhân từ đến mức thả hổ về rừng.

Đường Phương giống như một con chim yến, lướt qua trời xanh, từ trên nhảy xuống, bắn ra mấy đốm đen nhỏ bé lóe lên một cái rồi biến mất. Nàng bắn người ở giữa sông nhưng lại uốn người xảo diệu, giống như chim yến giang cánh, lại bay về lầu Giáp Tú.

Trên sông lại loang ra không phải một, mà là năm sáu luồng máu tươi.

Ai cũng biết, trên đời này không còn người tên là Nam Cung Tùng Hoàng nữa.

Đường Phương nhẹ nhàng một tiếng, Tiêu Thu Thủy khẽ than:

- Bây giờ tôi mới thật sự cảm nhận được cái tư vị “cười nói một chén rượu, giết người giữa thành đô”. Lúc trước cứ nghĩ đó chỉ là câu nói ra vẻ dũng cảm mà thôi, sau này nghĩ tới cảm giác của kẻ bị giết lại có tư vị khác hẳn, đau đớn của người chết lại trở thành hứng khởi của kẻ giết người. Ôi!

Đặng Ngọc Hàm trầm mặc một thoáng rồi nói:

- Có điều loại người như Nam Cung Tùng Hoàng thật sự đáng chết.

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Ăn mau đi, ăn no rồi còn lên đường, đến Quế Lâm sớm được chừng nào hay chừng ấy.

Đường Phương xua tay cười nói:

- Các anh ăn đi, tôi no rồi.

Ba người lại ăn một chút, bỗng nghe một người cười lạnh:

- Ăn đi, ăn đi, ăn thêm chút nữa, đường xuống hoàng tuyền không xa đâu, chỉ mong là ma no, đừng làm quý đỏi.

Mấy người Tiêu Thu Thủy cả kinh, chỉ thấy trên bàn đối diện có một đại hán vạm vỡ đang ngồi, thân cao đến bảy thước, cả người cơ bắp cuồn cuộn, mắt to mày rậm, đang vừa cười lạnh vừa lấy ra hai cây kim nhỏ.

Mấy người Tiêu Thu Thủy vừa tiến vào đã nhìn thấy kẻ này, tuy kẻ này thân thể cao lớn nhưng trong mắt người võ lâm chân chính, thể tích lớn không đáng nói, càng là cao thủ, dáng vẻ ngược lại càng bình phàm.

Bây giờ đại hán này không hề khiến mấy người Tiêu Thu Thủy kinh ngạc, kinh ngạc là hai cây kim nhỏ hắn lấy ra, mỗi tay cầm một cây, hiển nhiên là vũ khí của hắn.

Một đại hán vạm vỡ như thế, vũ khí không ngờ lại là một đôi kim thủ, vậy là không còn bình thường được nữa.

Đường Phương thoáng nghĩ tới một người, thất thanh:

- Bất kiến thiên nhật, Liễu Hữu Khổng, Liễu Song Động.

Đại hán bật cười dữ dội:

- Bất kiến thiên nhật, chính là bản nhân, ha ha ha... Đôi kim thủ này của ta không thủ yên ương, không thủ hoa, chỉ đâm mù mắt thành hai cái lỗ(song động). Cô bé ngoan, ta chọc mù mấy đứa bọn chúng xong sẽ thân thiết với cô sau...

Đường Phương sắc mặt trắng bệch, hai vai rung lên lập tức muốn

phóng ám khí, nhưng sau lưng đột nhiên vang lên tiếng gió cực mạnh, xen vào đó là tiếng hét sắc nhọn, điên cuồng ập tới!

Tiêu Thu Thủy không ra tay.

Đặng Ngọc Hàm cũng không ra tay.

Ngay cả Tả Khâu Siêu Nhiên cũng không ra tay.

Tại sao?

Đường Phương không kịp phóng ám khí, trước có kẻ địch, sau có tập kích, vội tung người nhảy lên. Hai cây kim thêu của Liễu Song Động nhanh như chớp đâm vào hai huyệt Hoàn khiêu, Tứ bạch của nàng, Đường Phương lập tức ngã xuống.

Đường Phương ngã dưới đất, mái tóc mây dài xổ tung, Liễu Song Động không ngờ lại nhìn đến ngay ngốc. Đường Phương ngã xuống mới trông thấy người ám toán nàng từ đằng sau.

Một gã béo ăn mặc như thương nhân, tay cầm một thanh trường côn. Kỳ lạ là phần đầu trường côn to như những cây côn thường nhiều, lớn bằng miệng bát, nhưng thân côn rất dài, càng đến chóp càng nhọn lại, cuối cùng thì chỉ nhỏ như lông trâu.

Cây gậy này có thể sử ra côn pháp, nhưng cũng có thể dùng như kiếm.

Kẻ dùng loại vũ khí này, trong võ lâm chỉ có một người, chính là Yết hầu xuyên động, Chung Vô Ly, Chung Nhất Quật!

Liễu Hữu Khổng, Chung Vô Ly là hai viên đại tướng dưới trướng Nhất Động thần ma Tả Thường Sinh.

Bụng Tả Thường Sinh là một cái lỗ lớn (nhất động), hẳn dùng sự tàn tật đó để giết người vì thế ngoại hiệu xưng là Nhất Động thần ma.

Hai tay đại tướng bên cạnh hắn, Liễu Hữu Khổng và Chung Vô Ly, đều hay đâm thủng người khác, xuyên lỗ hai mắt, chọc thủng cổ họng, vì thế có tên là Liễu Song Động và Chung Nhất Quật (một lỗ), đều là nhân vật tàn độc vô cùng đáng sợ trong võ lâm!

Đường Phương không ngờ rằng còn có người của Quyền Lực bang ở đây, chính vì nàng không tưởng tượng được người của Quyền Lực bang thấy Nam Cung Tùng Hoàng bị giết vậy mà lại khoan tay ngồi yên.

Với võ công của Đường Phương, cho dù bị ám toán, hai phía giáp kích cũng không đến mức bại trong khoảnh khắc, nhưng lý do càng lớn hơn là nàng không thể ngờ ba người Tiêu Thu Thủy, Tả Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm trong lúc ngàn cân treo sợi tóc vậy mà lại không ra tay kiềm chế hai kẻ địch!

Tại sao họ không ra tay?

Khi Đường Phương biết được thì đã muộn.

Bởi vì nàng cũng đã thấy mất người Tiêu Thu Thủy, Tả Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm.

Bọn họ đã ngã xuống, tay không thể động, miệng không thể nói, ánh mắt vừa lo lắng vừa hoảng hốt.

Tại sao họ lại ngã xuống?

Vừa nghĩ đến điểm này, Đường Phương liền lập tức hiểu ra.

Có vố đó, Nam Cung Tùng Hoàng tới gần bên bàn, giả vờ ngã xuống rồi vố một phát.

Cú vố đó đã bỏ độc vào trong thức ăn.

Chỉ có một mình Đường Phương không ăn, những người khác đều trúng độc.

Đường Phương lúc này giận đến mức muốn bật khóc, nhưng nàng cắn chặt môi, cắn đến môi dưới trắng bệch, quyết không chịu khóc.

Đường gia nhiều năm dạy dỗ nói với nàng: Phải kiên cường, không được phép khóc trước mặt kẻ địch.

Vì thế nàng không khóc.

Câu đầu tiên của Chung Vô Ly cực kỳ đắc ý, cuồng vọng tự đại, nhưng cũng giải đáp nghi hoặc trong lòng Đường Phương.

- Mặc dù các người giết được Nam Cung Tùng Hoàng nhưng lại không ngờ được hấn vố tay một cái đã hạ độc, hấn thì không ngờ được bọn ta thấy chết không cứu, tạo thành cơ hội cho bọn ta đắc thủ, bởi vì các người trúng độc! Ha ha ha ha...

Liễu Hữu Khổng cũng cười vọng tới:

- Người biết đó là độc gì không? Kỳ thực cũng chẳng có gì! Chỉ là nhuyễn ma tán, các người hiện tại, khà khà, có chân không đi được, có tay không đánh được, có miệng không nói được. Độc càng nhẹ càng dễ bỏ, dựa vào gã người chết Nam Cung Tùng Hoàng, vố tay một cái cũng chẳng hạ được độc nặng gì! Khà khà khà!

Chung Vô Ly cũng mười phần đắc ý:

- Hơn nữa loại độc này á, dược lực chỉ sau thời gian một chén trà là biến mất, nhưng còn bọn ta đây! Chỉ cần....

Hắn cúi người vung tay, trong nháy mắt đã phong bế Á huyết, huyết Uyên dịch, huyết Kinh môn, huyết Đại chuy của Tiêu Thu Thủy. Đoạn quay người, cũng trong chốc lát đã điểm hết các huyết đạo của Tả Khâu Siêu Nhiên, bên Liễu Hữu Khổng cũng điểm huyết xong Đặng Ngọc Hàm, nói:

- Bây giờ các người sắp sửa khôi phục công lực, nhưng lại bị bọn ta điểm huyết, vẫn không thể động, không thể đánh, không thể kêu, không thể sống, không thể chết, ha ha ha ha...

Tiếng cười chợt tắt, lại nói:

- Kỳ thực các người chạy thế nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay bọn ta, cho dù chạy thoát được cửa này của ta thì ả tiếp theo có Thần quân trong bang ra tay, các người sao mà thoát nổi! Ha! Ha! Ha!

Chung Vô Ly dương dương tự đắc, lại bồi thêm một câu:

- Còn bọn ta muốn các người như thế nào, các người sẽ phải thế ấy, ha ha ha...

Đôi mắt Liễu Hữu Khổng đảo tròn, đánh giá Đường Phương, nheo mắt cười nói:

- Nhất là vị cô nương như hoa như tuyết này...

Bỗng thấy Đường Phương sắc mặt trắng bệch, trong đôi mắt đen

trắng phân minh ẩn hiện sát cơ, trong vẻ đẹp khiến người ta động tâm chứa đầy chết chóc không khỏi á hòng, không nói nên lời. Hắn đưa mắt trông nghiêng thấy Tiêu Thu Thủy đang nhìn lại, khóe miệng rỉ máu, hiển nhiên là tức giận cùng cực mà răng cắn chặt môi đến bật máu, Liễu Hữu Khổng chột nỗi giận quát:

- Được! Tên nhóc con người dám xem ta không vừa mắt, ta móc mắt người ra!

Nói xong hắn bước tới, nâng châm đâm xuống!

Cú đâm này sẽ biến Tiêu Thu Thủy thành tên mù trên mặt có hai lỗ máu.

Đột nhiên dưới lầu có người nói lớn:

- Chúng ta mãi không công vào được, đúng là con mẹ nó tức chết mà!

Giọng người còn lại thì rất sắc nhọn:

- Chết rồi chết rồi, lại không được thấy cậu thật sự chết rồi!

Hai người đối thoại giống như tiếng thanh la, người còn đang ở trên cầu Cửu Khổng, tiếng đã như đang ở giữa lầu, thực giống như trống vang chiêng dậy. Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng đưa mắt nhìn nhau, đoạn nhanh chóng hành đồng, giật hết bảy tám chiếc khăn trải bàn, sau đó đẩy bốn người Tiêu, Tả Khâu, Đặng, Đường xuống dưới bàn, dùng khăn phủ lên trên, lại đặt mấy chiếc ghế xung quanh, giống như cách bài trí bình thường của quán trà này.

Chung Vô Ly hạ giọng nói:

- Các người tạm chờ đấy, bọn ta làm rõ lại lịch đối phương xong, xử lý bọn chúng rồi sẽ đùa với các người sau.

Bốn người chen chúc dưới bàn, trong lòng vô cùng đau khổ. Đường Phương trùng hợp dựa đầu trước ngực Tiêu Thu Thủy, tóc dài như tuyết, u hương như lan, Tiêu Thu Thủy thoáng mê mang, vội vàng ổn định tâm thần, thầm mắng chính mình: “Bây giờ lúc sinh tử quan đầu, sao có thể khinh bạc như vậy!”. Lập tức vô cùng xấu hổ.

Lúc này người dưới lầu đã nói:

- Ồ, ở đây có một quán trà.

Người kia cúi kính đáp:

- Cậu đúng là mắt mù! Cái lầu to như vậy mà bây giờ mới nhìn thấy!

Người giọng ồ ồ lúc đầu nói:

- Hứ! Tôi đã thấy từ lâu rồi! Chỉ cố ý nói cho cậu nghe thôi! Tôi còn biết lầu này tên là gì nữa cơ! Tên là lầu Giáp Tú!

Người giọng sắc nhọn kêu lên quái dị:

- Đương nhiên là biết lầu gì rồi! Cái biển viết “Lầu Giáp Tú” to cỡ cộ thế này, ở cách ba dặm cũng thấy được! Tên là lầu Giáp Tú.

Đại hán giọng to giận giữ quát:

- Tôi không nói cho cậu nghe!

Người kia phản bác:

- Ở đây không có người khác, cậu nói cho quẻ nghe à?

Đại hán giọng to nói:

- Bên kia có một con chó, tôi nói cho chó nghe!

Đại hán giọng cao nói:

- Ồ! Cậu biết nói tiếng chó, nhất định là chó rồi!

Đại hán giọng to nói:

- Bây giờ tôi đang nói chuyện với chó!

Đại hán giọng cao đáp:

- Con chó này nói tiếng giống người ghê!

Đại hán giọng to cả giận:

- Đánh rắm!

Đại hán giọng cao cũng quát:

- Cậu đánh rắm chó!

Đại hán giọng to không nhịn được:

- Chó đánh rắm!

Đại hán giọng cao giận giữ:

- Cậu rắm đánh chó!

Bỗng nhiên im lặng một lúc, đại hán giọng to chột bật cười vang dội, cười sắc sắc không kìm nén nổi, người nghe đều thấy khó chịu. Chỉ thấy đại hán giọng cao quát kinh nói:

- Mẹ nó! Cười cái gì mà cười! Cười cậu không có mồm à?!

Đại hán giọng to giống như cười đến đứt cả hơi, vừa thở vừa nói:

- Ha... Cậu... Cậu thua rồi..., Ha ha ha...

Đại hán giọng cao không thể chịu đựng được nữa, hét lớn một tiếng, tiếng hét vang lên tận trên lầu, bốn người bị phong bế huyết đạo cũng cảm thấy chấn động, có thể thấy nội lực người này rất tinh thâm.

- Tôi thua cái gì mà thua?! Cậu nói xem! Cậu nói xem!! Cậu con mẹ nó mau nói cho to xem nào!

Đại hán giọng to nghe đại hán giọng cao quát tháo vẫn cười đến chết đi sống lại, coi đối phương quát hỏi gió bên tai, một lúc sau mới cố nhin cười đáp:

- Ha... Rắm... Rắm sao có thể đánh... đánh chó... Cậu nói sai rồi. Chúng ta từng nói... Ha ha ha... Được phép chửi, nhưng không được vô lý... Cậu... Cậu vừa rồi chẳng có đạo lý gì cả... Ha... Vì thế cậu thua... Ha ha...

Đại hán giọng cao bỗng cười lớn, cười đến kinh thiên động địa, đến cả Liễu Song Động, Chung Nhất Quật ở trên lầu cũng đều biến sắc.

Lần này đến lượt đại hán giọng to cười không nổi nữa, ngây ra nhìn một lúc rồi giậm chân tức giận nói:

- Cậu cười cái gì?!

Đại hán giọng cao vẫn tiếp tục cười, đại hán giọng to đột nhiên quát lớn, đánh ra một quyền. Tiếng cười của đại hán giọng cao vụt ngừng lại, cũng đánh trả một quyền, chỉ nghe “ầm” một tiếng, cả hai người nhất thời đều không ai cười nổi.

Hai người Chung, Liễu ở trên lầu đưa mắt nhìn nhau, đều vô thức siết chặt binh khí, Từ quyền phong hai đại hán giao đấu vừa xong, có thể thấy được sự bá đạo trong quyền thế của hai người, quả thực có thể nói là vô kiên bất tồi!

Chỉ nghe đại hán giọng cao tức giận nói:

- Tại sao tôi không thể cười!

Đại hán giọng cao nóng nảy nói:

- Bởi vì cậu không có lý do để cười, tôi cười thì được!

Đại hán giọng cao ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao cậu cười thì được?

Đại hán giọng to cười hắc hắc:

- Bởi vì tôi có lý do để cười, đồ ngốc.

Đại hán giọng cao cả giận:

- Tôi đương nhiên cũng có lý do để cười.

Đại hán giọng to ngạc nhiên hỏi:

- Cậu thua rồi, còn có lý do gì mà cười?!

Đại hán giọng cao hừ mũi đáp:

- Ai bảo?! Rầm rõ ràng có thể đánh chó, không tin tôi đánh cho cậu xem!

Đại hán giọng to bật cười:

- Rầm thì có gì mà xem! Chỉ có cời quần đánh rầm thôi!

Đại hán giọng cao kêu lên quái dị:

- Vậy cậu đừng nhìn, chỉ cần nghe thôi. Mời huynh đài nghiêng tai nghe ta đánh rầm, nghe cho kỹ nhé...

Nói đến đây, bỗng nhiên “bùm” một tiếng, mà âm thanh này lại giống như là tiếng “uông”, như một con chó đang ngủ tự dưng bị người ta đá cho một phát kêu lên đau đớn. Âm thanh đó cực lớn, bọn họ vẫn đang ở trên đầu cầu Cửu Khổng mà tại lầu Giáp Tú vẫn có thể nghe được rõ ràng.

Đường Phương tuy thân trong hiểm cảnh nhưng nghe vậy cũng không khỏi cảm thấy buồn cười. Hai người này sao có thể thẳng thắn như vậy, nói đánh là đánh, cách xa đến thế mà vẫn còn nghe tiếng vang, nếu ở trước mặt thì còn tới mức nào? Nàng đưa mắt sang bên có thể thấy mấy người Tiêu Thu Thủy, Tả Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm, tuy không thể lên tiếng cũng không cách nào cử động nhưng lại thấy trên mặt mấy người Tiêu, Tả Khâu, Đặng, mang một thần sắc rất kỳ quái.

Ánh mắt như có ý cười, mang theo vài phần mừng rỡ, lại có vài phần lảng, càng như có chuyện gì đó rất vui sướng, muốn nói với nàng chuyện gì đó nhưng lại không cách nào nói ra được.

Đường Phương nghĩ mãi mà không hiểu, nhưng lại không cách nào hỏi rõ, chỉ thấy ba người giống như cực kỳ quan tâm đến cuộc đối thoại của hai mãnh hán dưới lầu.

Đường Phương không khỏi cũng chú tâm lắng nghe.

Chỉ nghe đại hán giọng ta kêu lên oai oái, bịt mũi thét:

- Thối quá, con mẹ nó thối quá!

Đại hán giọng cao cười nói:

- Không dám, không dám, người đánh rắm thối nhất trong thiên hạ là rắm vương, không phải tôi.

Đại hán giọng to ngắt người, hỏi:

- Rắm vương là ai?

Đại hán giọng cao cười:

- Rắm vương Thiết Tinh Nguyệt, chính các hạ đó.

Đại hán giọng to không giận mà lại bật cười nói:

- Thế còn nghe được, Khâu Nam Cố. Đấu khẩu cậu còn tạm được, nhưng nói về đánh rắm, cậu còn không phải đối thủ của tôi.

Đại hán giọng cao cười đáp:

- Đó là đương nhiên.

Trong lòng Đường Phương chợt sáng lên.

Bây giờ nàng cuối cùng cũng hiểu ánh mắt mấy người Tiêu Thu Thủy muốn nói gì rồi.

Hóa ra hai người dưới lầu chính là.

Thiết Tinh Nguyệt!

Khâu Nam cố!

Anh em tốt của Tiêu Thu Thủy!

Mấy người từ ánh mắt như bừng tỉnh của Đường Phương cũng biết nàng đã hiểu rồi, vì thế thần sắc càng vui mừng.

Nhưng càng khiến họ lo lắng là:

Thiết Tinh Nguyệt lỗ mãng và Khâu Nam Cố chân chất, giống như vẫn chưa biết họ đang bị bắt ở đây, mà hai tên Chung Nhất, Liễu Song giờ đang trong tối rình sáng, liệu hai người bọn họ sẽ có trúng phải độc thủ hay không?

Chỉ nghe Khâu Nam Cố cười xấu:

- Nói về đánh rắm cậu có thể xưng vương, nhưng nói về mồm mép, chỉ có tôi Thiết khẩu Khâu Nam Cố!... Chỉ có điều, tôi đánh rắm mặc dù không bằng cậu nhưng lại đánh được tiếng rắm như tiếng chó, điểm này chắc cậu cũng nên thừa nhận chứ nhỉ?

Thiết Tinh Nguyệt tức giận đáp:

- Tôi thừa nhận cậu đúng là có thể đánh rắm thành tiếng chó, nhưng tôi cũng làm được vậy! Tôi không những có thể đánh thành tiếng chó kêu mà còn có thể thành tiếng mèo kêu, lợn kêu, cá sấu kêu, chuột kêu... Cậu muốn nghe thử không?

Đường Phương nghe mà thực không biết nên khóc hay nên cười, sao hai người này lại có thể nói năng loạn xạ được đến mức đó chứ. Cũng may ở phía dưới, Khâu Nam Cố đã kêu lên:

- Đừng đừng đừng đừng... Tôi sợ nhất là cậu đánh rắm. Thế này đi, cậu đúng một nửa, ừm, tôi đúng một nửa, mỗi người một nửa, không ai thiệt cả, được không?

Thiết Tinh Nguyệt trầm ngâm một hồi vẻ không tình nguyện, cuối cùng mới nói:

- Được rồi...

Đoạn chợt hô lên:

- Ủa, cái lều này hóa ra là quán ăn, sao biển hiệu lại trắng trơn thế này?

Đường Phương vừa nghe lập tức mừng rỡ, biết hai người Thiết, Khâu đã tiến vào lều Giáp Tú rồi.

Khâu Nam Cố nói:

- Bài biển trắng trơn, không được, để tôi lấy xuống xem thử...

Chỉ nghe tiếng y phục phát lên rồi tiếng rơi xuống đất, tiếng rơi có vẻ

rất nặng nề. Khoảng cách từ dưới đất đến chỗ treo biển khoảng bốn năm trượng nhưng lại nhanh chóng như vậy, có thể thấy kinh công Khâu Nam Cố cao đến mức nào, sắc mặt hai người Liễu Song Động, Chung Nhất Quật lại càng biến đổi.

Chỉ nghe Thiết Tinh Nguyệt cao giọng đọc:

- ....Lực... Cái gì.... Hoan... Không phải Hoan... Cái gì Lực... Cái gì Cư...

Khâu Nam Cố tức giận quát:

- Cái gì mà Hoan Lực cư, đây là chữ “Quyền”! Chữ “Quyền” mà cũng không nhận ra!

Thiết Tinh Nguyệt chống chế:

- Vớ vẩn, ai bảo hần viết chữ khái loạn xạ thế này, không biết viết!

Khâu Nam Cố hỏi ngược lại:

- Ai bảo là chữ khái?

Thiết Tinh Nguyệt kêu lên:

- Ha! Không phải chữ khái thì là cái gì? Chữ triện à? Chữ chân à? Chữ lệ à?

Khâu Nam Cố đáp:

- Đánh rắm! Là chữ thảo!

Thiết Tinh Nguyệt hỏi ngược:

- Ai bảo đánh rắm là chữ thảo? Rắm là rắm, chữ là chữ, cậu chỉ có thể đánh rắm, chẳng lẽ còn có thể đánh chữ? Lần này cậu đánh rắm mà đánh ra được một bộ Tứ thư Ngũ kinh thì tôi phục sát đất.

Hai người này tranh cãi không thôi, cứng từ đoạt lý, hai người Liễu Hữu Khổng, Chung Vô Ly nghe mà choáng váng cả đầu óc, mấy người Tiêu Thu Thủy nếu không phải bị khống chế huyết đạo thì đã sớm cười lăn cười bò ra rồi. Nhưng họ bình tĩnh nghĩ lại thì, lúc mình vừa đến cũng nhìn thấy tám biển trắng trơn, nhưng lại không như hai người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, tháo hẳn xuống xem. Nếu như họ nhìn thấy sau lưng biển có chữ, hơn nữa còn là “Quyền Lực bang” thì đương nhiên sẽ có đề phòng, không đến mức bị ám toán.

Kẻ có thể mua cả lầu Giáp Tú để là quán trà, ngoài Quyền Lực bang tiền nhiều thế lớn ra, còn ai làm được vậy nữa?

Mấy người Tiêu Thu Thủy thật thống hận sự sơ suất bất cẩn của mình, nhưng lại nghe hai tên bảo bối Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố giống như hoàn toàn không nhận ra điều gì, còn nghênh ngang bước lên lầu.

Nói chuyện như sấm, đánh rắm vang dội, ra tay như điện, kinh công như chim, bốn chuyện này đã sớm khiến Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng sinh sát tâm.

Mấy người Tiêu Thu Thủy bị nhét dưới gầm bàn, trên xếp ghế, khăn trải, thậm chí còn có chổi quét và thùng rác, nhưng phía dưới vẫn có một khe hở, có thể nhìn ra được, trông thấy hai chân hai tên Chung, Liễu cùng hai người đang đi bồm bộp trên cầu thanh, đường hoàng bước lên.

Xuất hiện đầu tiên là đầu.

Đường Phương tò mò nhìn lại, chỉ thấy hai cái đầu rất kỳ quái.

Một đại hán vạm vỡ, nhưng lại có một cái đầu rất nhỏ, giống như một quả dưa gắn tên cổ.

Một hán tử hơi gầy nhỏ nhưng đầu lại to tướng, răng lợi chìa ra ngoài, hấn lại cố gắng dẫu môi, trông giống như một cái mỏ chim.

Đại hán vạm vỡ là hán tử giọng to vang, người đầu to hán tử giọng cao, hai người vừa cãi cọ ầm ỹ vừa nghênh ngang lên lầu.

Đó chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi, cũng là ấn tượng đầu tiên của Đường Phương. Hai người đã đi lên lầu, từ khe hở dưới bàn nhìn ra, trên lầu có thêm hai đôi chân, hai đôi giày, giày còn rách một lỗ, lộ ra một ngón cái. Đường Phương chưa bao giờ gặp quái nhân nào như vậy, định thần nhìn lại chỉ thấy ngón chân cái không ngờ lại đang hướng về phía mình co co, vẩy vẩy, Đường Phương chưa khi nào thấy chuyện gì kỳ quái hơn thế, thật sự kinh ngạc.

Người cao lớn đầu nhỏ là Thiết Tinh Nguyệt.

Người gầy gò đầu to là Khâu Nam Cố

Điểm này Đường Phương cũng nhớ kỹ.

Nhưng nàng không hiểu tại sao mình lại phải ghi nhớ thật kỹ tên họ anh em kết nghĩa của Tiêu Thu Thủy.

Bản thân nàng không hề nhận thất lý do của việc đó.

Chỉ nghe Thiết Tinh Nguyệt câu kinh quát:

- Hà? Sao có lâu mà không có người? Có thức ăn mà không tiểu nhị?

Khâu Nam Cố lại vui vẻ nói:

- Kìa kìa kìa, đằng kia chẳng phải có hai người sao?

Lúc này hai người Chung, Liễu đã bước tới, Chung Nhất Quật cười nói:

- Bình thường không có nhiều khách tới đây, hôm nay lại càng ít, khách quan muốn ăn gì? Tôi là chưởng quỹ, tiểu nhị không có đây, tôi cũng có thể làm mấy món để ăn.

Thiết Tinh Nguyệt đáp:

- Ta đói mềm rồi, có đồ gì ngon thì đem hết lên đây!

Chung Vô Ly khúm núm nói:

- Vâng vâng vâng.

Khâu Nam Cố lại hỏi:

- Này, chưởng quỹ, bên cạnh là tiểu nhị của ông hả?

Chung Vô Ly đáp:

- Không phải, không phải, đây là em trai tôi..

Khâu Nam Cố nói:

- Ách! Sao hấn trông như hung thần ác sát thế!

Chung Vô Ly đáp:

- Ai da khách quan không biết chứ, em trai tôi là đũa đần độn...

Khâu Nam Cố hỏi:

- Đần độn?

Chung Vô Ly thở dài:

- Đúng vậy. Lúc nhỏ nó thích nghịch côn múa thương, có lần gặp phải cao thủ võ lâm, đánh cho nó thành kẻ ngu ngốc, ngơ ngơ ngẩn ngẩn, quả thực là đầu người óc lợn. Ai da, đầu óc ngu si, tứ chi phát triển, cơm thì vẫn ăn chẳng ít.

Khâu Nam Cố ngạc nhiên:

- Đánh thành ngu ngốc? Võ công thật cao!

Thiết Tinh Nguyệt khinh thường nói:

- Thế thì có gì mà hay, có lần tôi giao đấu với người ta, đánh cho hấn thành một con lợn!

Khâu Nam Cố nói:

- Một con lợn! Làm sao mà đánh một con người thành một con lợn được?

Thiết Tinh Nguyệt cực kỳ đặc ý, đáp:

- Đơn giản lắm! Đánh cho hấn bò lăn bò càng, kêu la vang trời, té đái vãi phân, không phải lợn thì là gì? Là Khâu mồm sắt chắc?!

Khâu Nam Cố rống lên:

- Con mẹ nhà ngươi chứ, ông đây không trêu vào ngươi, ngươi lại chửi người ta là lợn!

Thiết Tinh Nguyệt thẳng được một ván lại mặc kên hấn, quay sang phía Chung Vô Ly, hỏi:

- Là ai đánh hấn?

Chung Vô Ly đáp:

- Tôi cũng không biết. Nhưng người đó dùng nắm tay, đánh trên mắt em trai tôi, nó... Nó liền thành ra thế này.

Thiết Tinh Nguyệt lăm bắm:

- Đánh vào mắt? Sao lại thành thế này được?

Tiêu Thu thủy nghe tới đây vụt nhớ tới một chuyện, trong lòng thầm hô không ổn, vô cùng lo lắng nhưng lại không kêu lên được, không cử động nổi.

Chung Vô Ly phải chăng là cố ý dẫn dụ Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố kiểm tra đôi mắt Liễu Hữu Khổng, mà hai kim châm của Liễu Hữu Khổng.

Hai châm của Liễu Hữu Khổng!

Đôi mắt!

Tiêu Thu Thủy gấp đến độ trên trán rỉ đầy mồ hôi to bằng hạt đậu, Đường Phương thấy vậy cũng cảm nhận được sinh tử treo trên đầu sợi tơ.

Muốn khóc cũng không xong!

Chỉ nghe tên thô lỗ thiết Tinh Nguyệt quả nhiên nói:

- Sao lại như vậy được? Để tôi xem xem!

Chỉ thấy đôi giày rách đó tiến lên hai bước, đứng sát một đôi giày khác, hai người ở rất gần nhau, cơ hồ chạm sát đầu mũi. Trái tim Tiêu Thu Thủy như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Chợt nghe Khâu Nam Cố nói:

- Tại sao phải để cậu xem, cậu nghĩ mình là thầy thuốc à? Để tôi xem... Đi ra!... Nào, chớp mắt thử xem...

Tiêu Thu Thủy từ trong khe hở nhìn ra chỉ thấy đôi giày rách lúc đầu loạng choạng lùi ra năm sáu bước, ở chỗ vừa nãy đã đổi sang một đôi giày rách khác, có vẻ Khâu Nam Cố đã đẩy Thiết Tinh Nguyệt ra, tự mình xen lên xem trước.

Ngu ngốc! Ngu ngốc! Trong lòng Tiêu Thu Thủy vừa vội vừa giận, không khỏi thềm chửi lớn.

Chỉ nghe Thiết Tinh Nguyệt giận giữ nói:

- Cậu đẩy đẩy cái gì?! Chẳng lẽ cậu chữa được cho hắn!

Chỉ thấy đôi giày rách kia đã nhón cao lên, hiển nhiên là đang vạch

mí mắt Liễu Hữu Khổng, chăm chú quan sát.

Lúc này đột nhiên nghe thấy một tiếng “vù” vang lên, tiếp đó là tiếng “xoẹt” phá không, rồi tiếng Thiết Tinh Nguyệt quát lớn cùng tiếng Khâu Nam Cố hét lên!

Quả nhiên bọn hắn đã ra tay!

“Vù” là tiếng gậy sắt của Chung Vô Ly.

“Xoẹt” là tiếng đôi kim châm của Liễu Hữu Khổng.

Quyển 2 - Chương 11: Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố

Bước chân dưới đất nhanh chóng đan xen vào nhau, thoắt dừng thoắt chuyển, cùng với đó là tiếng giao đồng và tiếng quát tháo.

...Bọn họ làm sao rồi? Bọn họ làm sao rồi?

... Thiết Tinh Nguyệt! Khâu Nam Cố! Hai người thế nào rồi?!

Gặp nạn rồi!

Chung Vô Ly ra tay trước!

Gậy sắt dài mười một thước, nhân lúc Thiết Tinh Nguyệt lùi ra sau, “vụt” một tiếng đâm nhanh tới, mà quan trọng nhất chính là tiếng “vụt” này!

Đó là tiếng mũi nhọn của gậy sắt phá không đâm tới, điểm đáng sợ thật sự không phải là sức mạnh mà chính là cú đâm tàn độc, mau lẹ này.

“Vụt” là tiếng gậy sắt của Chung Vô Ly phát ra, tiếng “xoẹt” phải sau đó một chút mới vang lên.

Gậy sắt đâm nhanh vào sau gáy Thiết Tinh Nguyệt!

Thiết Tinh Nguyệt vừa nghe tiếng lập tức quay đầu lại, cú đâm hướng thẳng vào yết hầu hần!

Gậy dài, đâm nhanh, theo lẽ thường Thiết Tinh Nguyệt không có cách nào tránh thoát nổi.

Nhưng Thiết Tinh Nguyệt lại không tránh?

Hắn chỉ làm một việc.

Hắn đánh ra một quyền!

Băng!

Nắm tay máu thịt đánh lên mũi nhọn không ngờ lại phát ra tiếng như kim loại!

Càng khiến Chung Vô Ly kinh hãi là: gậy sắt bị đánh gãy rồi!

Thiết Tinh Nguyệt giống như chẳng hề đau đớn, nắm tay kia đã đánh tới!

Do kinh ngạc, Chung Vô Ly không kịp tránh cú đấm này, “ầm” một tiếng, bị đánh bay ra xa. Trời đất quay cuồng, đất trời hôn ám, kinh thiên động địa, Chung Vô Ly bị đánh ngược ra sau, đâm sầm vào một chiếc bàn, hai cái ghế, cuối cùng đập vào cái bàn đang che mấy người Tiêu Thu Thủy, Đường Phương, Tả Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm!

Rầm rầm... tất cả mọi thứ để đổ vỡ, vài trái bàn rách toạc, lộ ra mấy người Tiêu Thu Thủy...

Chung Vô Ly vừa ra tay, Liễu Hữu Khổng cũng xuất thủ!

Liễu Hữu Khổng ra tay càng nhanh hơn, nhưng tại sao hai châm của hắn không phát ra âm thanh nữa?

Bởi vì không thể phát ra được.

Khâu Nam Cố tựa hồ cũng không ngờ được một đại hán cao lớn thế này lại sử dụng hai cây kim châm, lại vì cách nhau quá gần, khó mà chống đỡ, nhưng hẳn lại làm một chuyện.

Ôm lấy Liễu Hữu Khổng.

Cúi người ôm lấy Liễu Hữu Khổng, hai tay Liễu Hữu Khổng cũng bị giữ lại, không giã ra được.

Hai người cứ như vậy trừng trừng nhìn nhau, nhất thời đều ngậy ra.

Khâu Nam Cố gượng cười nói:

- Ách, xin chào.

Mặt hai người vốn đã ở rất gần nhau, bây giờ đơn giản mũi môi dính sát, Liễu Hữu Khổng sắc mặt xanh lè, giận giữ quát:

- Ngươi...

Khâu Nam Cố cười hì hì:

- Hết cách rồi, ta không thể buông tay, hễ buông tay là ngươi nhất định sẽ chọc mù hai mắt ta. Ôi chao, bây giờ mặt sát mặt, hai thằng đàn ông với nhau, đúng là khó coi! Thật là, ta bảo ngươi đừng có dùng cái loại chiêu thức này nữa!

Liễu Hữu Khổng vừa tức vừa giận, nhất thời không nói nên lời.

Khâu Nam Cố dày mặt cười nói:

- Người tức lắm có phải không? Ai da, muốn đánh lén bọn ta à? Kỳ thực ngay từ lúc đi qua cầu Cửu Khổng bọn ta đã biết có chuyện không ổn rồi. Tại sao một đoạn sông này tất cả cá đều ngửa trắng bụng hết, nhất định là có độc. Bây giờ đang lúc làm ăn đắt hàng, tại sao trên quán trà lại không có người, chỉ có hai tên quái vật các người?

- Trên biển rõ ràng có viết “Quyền Lực cư”, người nghĩ bọn ta ngu lắm chắc? Còn không nghĩ ra nơi đây có liên quan tới Quyền Lực bang sao? Bọn ta đã sớm có chuẩn bị rồi! Ngu xuẩn!

Liễu Hữu Khổng gầm lên giận giữ, liều mạng giãy giụa. Giữa hai người vốn đã không có khe hở, hai tay cầm châm của Liễu Hữu Khổng đã đi được nửa đường, mạng sống bị đe dọa, Khâu Nam Cố cũng liều chết ôm chặt, sao dám buông lỏng?

... Nghe đến đây, Đường Phương mới biết hai mảnh hán lời thôi âm ỹ này không ngờ cũng là loại hào kiệt ngoài thô hào, trong tinh tế.

... Cũng hiểu được hai người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố làm thế nào tiếp được đòn tập kích của Liễu Song Động và Chung Nhất Quật.

... Cá chết trên sông Nam Minh, hiển nhiên là do thi thể của Nam Cung Tùng Hoàng. Tên đệ tử của Bách Độc thần ma này chết trên sông vẫn có thể độc chết cả đàn cá vô tội dưới sông, khiến người ta không rét mà run.

Bàn ghế đổ xuống, vài rách người lộ, chỉ nghe Thiết Tinh Nguyệt kêu lên mừng rỡ:

- Ô! Oa! Mẹ nó vui thật nha! Ha! Hô hô! Hóa ra các cậu đang ở đây!

Hi! Mọi người khỏe chứ!

Đoạn nhún người nhảy tới, bắt lấy Tiêu Thu Thủy, lắc lắc liên hồi:

- Mẹ nó! Chào lão đại! Lâu lắm rồi không gặp nhé!

Sau đó lại bắt lấy Tả Khâu siêu Nhiên, tống cho một quyền, đập cho Đặng Ngọc Hàm một cước, vui vẻ hô:

- Lão nhị chết tiệt, lão tam đáng ghét, ha ha! Chúng ta lại gặp nhau rồi!

Tiếp theo liền bước tới chỗ Đường Phương. Đường Phương thiếu chút nữa thì bị dọa đến ngất xỉu. Thiết Tinh Nguyệt lại nhíu mày, lắc đầu nói:

- Kỳ quái? Cô bé xinh thế này sao chưa bao giờ gặp nhỉ?

Lại bắt lấy Tiêu Thu Thủy, đấm cho một phát, kêu:

- Giỏi nhé! Vậy mà cũng có em theo rồi, cũng không chịu nói cho anh đây biết!

Lần này đúng là thâm hiểm, Tiêu Thu Thủy, Đường Phương, Tả Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm bị phong bế huyết đạo, Thiết Tinh Nguyệt vui mừng quá mức, không ngờ lại không nhìn ra được. Tiêu Thu Thủy thảm hại mà không thể nói ra được, đúng là thằng câm ăn hoàng liên, khổ không tả xiết.

Thiết Tinh Nguyệt hưng phấn bưng bưng, cao giọng nói:

- Này! Này! Mồm sắt chết tiệt! Đám lão đại tới rồi! Oa ha ha! Vui chết mất thôi...

Bỗng thấy một người ôm mặt từ đứng đổ nát đứng dậy, hóa ra chính là Chung Nhất Quát, máu mũi đầm đìa.

Thiết Tinh Nguyệt mừng rỡ hô lên:

- Giỏi lắm! Người còn chưa chết! Đến đây đến đây, ta cho người thêm hai phát.

Hắn phóng thẳng tới trước, Chung Vô Ly hét lớn một tiếng, vung gậy đánh thẳng xuống, Thiết Tinh Nguyệt hưng phấn quá độ, không ngờ lại quên cả tránh né. Chung Vô Ly vốn đã bị thương, công lực giảm mạnh, chỉ nghe “chát” một tiếng, gậy sắt đánh trúng lưng Thiết Tinh Nguyệt, cong lại thành hình bán nguyệt. Thiết Tinh Nguyệt hừ lên một tiếng, vậy mà vẫn không sao, còn vung tay đoạt lấy gậy sắt, há miệng cắn xuống!

Lần này mọi người đều ngẩn ra.

Chỉ nghe “rắc” một tiếng, gậy sắt không ngờ lại bị cắn cắn mẻ một miếng!

Thiết Tinh Nguyệt nóng nảy quát:

- Mẹ nó, cắn thế mà không gãy!

Càng phát cuồng cầm gậy sắt tì vào người, vào hông, lên tay, lên chân, vừa kéo vừa vặn. Cây gậy sắt dài mười một thước lập tức biến thành như cục kẹo kéo, đoạn cong vòng, đoạn nghiêng nghiêng xẹo xẹo.

Lần này chẳng những mấy người Tiêu Thu Thủy ngậy ngốc mà cả Chung Vô Ly cũng sửng sờ. Thiết Tinh Nguyệt ném gậy sang một

bên, ngẩng đầu lên trông thất hấn, quát lớn:

- Ha! Người vẫn ở đây à, anh bạn trẻ....

Chung Vô Ly sợ đến ba hồn bảy phách bay mất quá nửa, kêu lên một tiếng:

- Mẹ nhà người...

Như bị lửa đốt sau lưng, liều mạng bỏ chạy. Thiết Tinh Nguyệt cũng vừa liều mạng truy đuổi vừa hô:

- Ê ê đừng chạy...

Một chạy một đuổi, hai người trong khoảnh khắc đã chạy vòng quanh lầu Giáp Tú mấy chục lượt.

Tả Khâu Siêu Nhiên sắc mặt trắng bệch, Đặng Ngọc Hàm vẻ mặt xanh lè.

Một quyền và một cước của Thiết Tinh Nguyệt đối với Tả Khâu Siêu Nhiên và Đặng Ngọc Hàm đang không cách nào vận công kháng cự mà nói, thật sự không hề dễ chịu.

Tiêu Thu Thủy đương nhiên cũng không thoát mái gì.

Bên kia, Khâu Nam Cố và Liễu Hữu Khổng cũng đã phân được “thắng”, “bại”.

Liễu Hữu Khổng không thoát ra được được, Khâu Nam Cố cũng không ra tay được.

Liễu Hữu Khổng giãy giụa đến mức sắc mặt đỏ bừng, không nhin

được chửi:

- Cút mẹ ngươi đi!

Khâu Nam Cố lại nổi giận:

- Mẹ ta không phạm gì đến ngươi, sao lại mắng mẹ ta!

Đoạn há mồm, cắn thẳng tới!

Cú cắn này, Liễu Hữu Khổng cũng không dự tính được, bị cắn ngay giữa mặt.

Chóp mũi Liễu Hữu Khổng đã bị Khâu Nam Cố cắn đứt xuống.

Liễu Hữu Khổng kêu thảm một tiếng, đau đớn không chịu nổi, không biết sức lực ở đâu sinh ra, húc thẳng đầu vào giữa mặt Khâu Nam Cố

Khâu Nam Cố cũng không kịp phòng bị, trúng phải một đòn, hai tay lỏng ra, lùi liên tiếp ba bốn bước, lại muốn xông lên!

Liễu Hữu Khổng tuy đau đớn muốn chết nhưng hãn thể trạng khô ngô, lại đa mưu túc trí, lâm nguy không loạn, “vèo vèo” bắn ra hai mũi phi châm!

Hai mũi châm này không tấn công Khâu Nam Cố, bởi vì hãn biết, với võ công thân thủ của Khâu Nam Cố, hai mũi châm này không uy hiếp được hãn.

Hai mũi châm bắn về phía Đường Phương và Đặng Ngọc Hàm bên mấy người Tiêu Thu Thủy.

Đánh nơi buộc phải cứu!

Hắn có thể nhìn ra tình cảm giữa mấy người Tiêu Thu Thủy với Khâu Nam Cố không phải là bình thường, mà mấy người Tiêu Thu Thủy bị phong bế huyết đạo, phi châm bắn về phía họ, Khâu Nam Cố tất sẽ phải quay lại ứng cứu, nhưng lại không tưởng tượng nổi hai người Khâu Nam Cố, Thiết Tinh Nguyệt là loại mãnh hán đại sự tỉ mỉ, tiểu tiết qua loa.

Hai mũi phi châm bắn về phía Đường Phương và Đặng Ngọc Hàm, Khâu Nam Cố căn bản không thèm để ý.

Có cái gì mà phải để ý? Khâu Nam Cố nghĩ thầm: “Mấy người Tiêu Thu Thủy không thể đến mức hai cây phi châm nho nhỏ mà cũng không tránh nổi!”

Phi châm bắn lên thì hắn cũng đồng thời bay lên, Liễu Hữu Khổng ôm mũi, không ngờ được Khâu Nam Cố lại xông tới trước mặt hắn, đánh ra một chiếu Hạc trớ sứ!

Chiêu Hạc trớ sứ này tuy không thật sự lấy mạng Liễu Hữu Khổng nhưng cũng lấy mất của hắn một con mắt!

Liễu Hữu Khổng kêu thảm, tung người bay ra ngoài cửa sổ, rơi xuống dưới sông, Khâu Nam Cố không đuổi theo đến cùng những cũng vô cùng đắc ý.

Lần này Liễu Hữu Khổng tuy không chết nhưng sau này hắn xứng đáng với cái tên Liễu Hữu Khổng, hơn nữa còn là Liễu Song Động không sai một li, mũi là một cái lỗ, mắt là một cái lỗ nữa!

Phi châm cực nhanh, song song lướt qua trước mặt Thiết Tinh Nguyệt.

Thiết Tinh Nguyệt vốn có thể dùng hai tay bắt lại, nhưng hắn đang bận đánh người.

Hắn đuổi theo Chung Vô Ly không được, đuổi suốt mười một mười hai vòng mất hết hứng thú, giày lại rách một lỗ lớn, bàn chân lòi hết ra ngoài. Hắn ngồi xuống muốn đổi sang giày khác, nhưng đang đi thì bỗng “bình” một tiếng, có người đập thẳng vào lưng hắn. Thiết Tinh Nguyệt bừng giận, ưỡn người đứng dậy, trong lúc gấp rút hai người cùng ngã ngửa ra đất, nhìn thẳng vào mặt nhau: người kia chính là Chung Vô Ly!

Hóa ra Thiết Tinh Nguyệt ngồi xuống đi lại giày, Chung Vô Ly trên mặt đau đớn, nghĩ rằng Thiết Tinh Nguyệt vẫn đang đuổi theo hắn, kinh hồn táng đảm, chạy loạn cả lên, không ngờ lại chạy hắn một vòng lớn, nhìn không rõ đường, vừa đúng đâm vào Thiết Tinh Nguyệt. Vụt thấy trắng hán to lớn như thiên thần này, hắn thật sự là sợ đến choáng váng!

Thiết Tinh Nguyệt thấy vậy, quả thực là bạc khối từ trên trời rơi xuống, thành thực không khách khí liên tiếp đánh ra bảy tám quyền, đều nhắm vào bụng Chung Vô Ly. Chung Vô Ly lúc đầu còn tiếp được ba bốn quyền, đến mấy quyền sau thì kinh đạo nặng nề, áp lực cực lớn, thật sự không tiếp nổi nữa, “ầm ầm ầm” mấy tiếng bị đánh trúng bụng, đau đến chết đi sống lại. Cũng không biết khí lực ở đâu sinh ra, hắn tự nhiên lại đẩy được Thiết Tinh Nguyệt sang bên, mở cửa sổ, tung người nhảy xuống sông!

Thiết Tinh Nguyệt đánh đến mức sáng khoái, vô cùng đắc ý.

Chung Vô Ly lần này tuy không chết nhưng toàn thân xương cốt như muốn gãy, mũi miệng đều lõm vào trong, chính là bị Thiết Tinh Nguyệt đánh, cũng vừa hợp với ngoại hiệu của hắn, Chung Nhất

Quạt.

Hai mũi phi châm bay vụt qua chỗ Thiết Tinh Nguyệt và Chung Vô Ly đang giao đấu.

Hai mũi phi châm còn con? Thiết Tinh Nguyệt không thèm để ý!

Nhưng hai mũi phi châm nhỏ bé này là là phi châm trí mạng!

Một mũi bắn về huyệt Nhân trung Đường Phương.

Một mũi bắn về huyệt Mi tâm Đặng Ngọc Hàm!

Phi châm đoạt mạng!

Mắt thấy phi châm sắp sửa lấy mạng Đường Phương, Đặng Ngọc Hàm, không ai có thể cứu kịp.

Đúng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, bỗng nghe một tiếng quát lớn, Tiêu Thu Thủy đột ngột nhảy lên!

Nhưng Tiêu Thu Thủy không kịp đồng thời cứu hai người!

Đường Phương bên trái, Đặng Ngọc Hàm bên phải, khoảng cách giữa hai người vừng đúng rộng hơn một người đứng giang hai tay ra một chút, Tiêu Thu Thủy cứu được trái thì không cứu được phải, cứu được phải thì không cứu được trái.

Tiêu Thu Thủy lập tức nhảy lên, phi ngang người ra!

Như vậy, thân hình hấn chắn ngang trước mặt Đường Phương và Đặng Ngọc Hàm, đầu phải chân trái, bàn tay và chân vừa khéo chặn được phi châm!

Hai tay hấn vổ lại, kịp thời bắt được phi châm, cứu được Đặng Ngọc Hàm, nhưng chân hấn thì không được linh hoạt như vậy, lại thêm hấn vừa mới phá giải huyết đạo, vận kinh không lên, vì thế đành chịu trúng một châm, tuy cứu được Đường Phương nhưng người cũng ngã xuống.

Châm đâm vào chân.

Trong mắt Đặng Ngọc Hàm lộ vẻ cảm kích.

Trong mắt Tả Khâu Siêu nhiên lộ vẻ kính phục.

Trong mắt Đường Phương ần ần ánh lệ.

Tiêu Thu Thủy đương nhiên là cũng bị khống chế huyết đạo, nhưng hấn làm thế nào trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, nhảy lên cứu nguy?

Hóa ra Tiêu Thu Thủy tự mình trùng kích huyết đạo bị phong tỏa.

Nội lực Đường Phương, Đặng Ngọc Hàm, Tả Khâu Siêu Nhiên và Tiêu Thu Thủy tương đương nhau. Tả Khâu Siêu Nhiên luyện cầm nã thủ, nội công trầm hơn một chút, Tiêu Thu Thủy luyện Hoán Hoa kiếm pháp, Hoán Hoa kiếm pháp trước nay chủ trương lấy khí ngự kiếm, vì thế nội tức của Tiêu Thu Thủy lại mạnh hơn Tả Khâu Siêu Nhiên một chút.

Một chút mạnh hơn này còn không đủ để Tiêu Thu Thủy có thể tự mình trùng phá huyết đạo.

Vốn ngay từ lúc bắt đầu đến bây giờ Tiêu Thu Thủy vẫn luôn liên tục nỗ lực vận nội công trùng phá những huyết đạo bị phong tỏa, lại thêm một quyền của Thiết Tinh Nguyệt, hấn cắn răng chịu một đòn,

đã sớm có chuẩn bị, biến ngoại lực thành nội kinh. Cương kinh của Thiết Tinh Nguyệt sắc bén đến mức nào, Tiêu Thu Thủy chuyển di điều tức, tuu nhiên là một lượt giải huyết.

Loại pháp môn chuyển dời nội tức này vô cùng tổn hại thân thể, càng hưởng hồ Tiêu Thu Thủy vừa thoát thân liền lập tức toàn lực cứu viện nên càng tổn thương nguyên khí, giờ lại trúng phải một châm, sắc mặt trắng bệch, há miệng thở hồng hộc, vội vã giải huyết cho Tả Khâu Siêu Nhiên.

Tả Khâu Siêu Nhiên vừa thoát được, nhanh chóng vung chỉ, giải khai huyết đạo cho Đặng Ngọc Hàm, Đường Phương. Đặng Ngọc Hàm, Đường Phương lập tức đỡ lấy Tiêu Thu Thủy đang loạng choạng sắp ngã, bấy giờ bốn người mới thật sự thở phào nhẹ nhõm, giống như vừa đi dạo một vòng trước điện Diêm La rồi quay về. Lúc này, Thiết Tinh Nguyệt cùng Khâu Nam Cố đã đánh đuổi xong Liễu Hữu Khổng và Chung Nhất Quật, đang cười hì hì bước tới. Tả Khâu Siêu Nhiên cùng Đặng Ngọc Hàm bụng đầy lửa giận, không nhìn được phải trút ra hết lên người hai tên này.

Tả Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm cũng làm bộ tươi cười bước lên, Đường Phương vội vã đỡ Tiêu Thu Thủy.

Khâu Nam Cố còn cười nói:

- Hắc, lâu rồi không gặp, lão đại sao lại mắc bệnh khó thở vậy?

Thiết Tinh Nguyệt không ngờ cũng cười hỏi:

- Ê, vừa rồi các cậu nằm ở đó, ăn đất à?

Tả Khâu Siêu Nhiên mỉm cười nắm tay Thiết Tinh Nguyệt, đáp:

- Không phải ăn đất, mà là mời cậu ăn đấm.

Đặng Ngọc Hàm cũng vỗ vỗ vai Khâu Nam Cố, cười nói:

- Không chỉ lão đại có bệnh, cậu cũng có chứng đau bụng đó.

Vừa dứt lời, hai người đồng loạt đột ngột vung quyền, đánh xuống ầm ầm. Hai người Tả Khâu, Đặng là bạn tốt của hai người Thiết, Khâu, sớm đã biết sơ hở, yếu hại của Thiết, Khâu, hai quyền đánh xuống, hai người kia không kịp đề phòng, đau đến oằn cả người.

Thiết Tinh Nguyệt gào lên:

- Mẹ nó... Đánh gì mà mạnh vậy, cậu muốn chết à?!... Ai da...

Khâu Nam Cố kêu la:

- Tên đáng ghét!... Người dám ám toán bản đại gia... Ôi chao... Đồ khốn kiếp!

Đặng Ngọc Hàm cũng tức giận quát:

- Mẹ nó, vừa rồi cậu đánh bọn tôi mạnh như vậy, bây giờ phải báo đại thù!

Khâu Nam Cố kêu lên quái dị:

- Lễ gặp mặt của chúng ta trước nay đều như vậy! Có gì mà mạnh với không mạnh chứ?!

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Chúng tôi bị phong tỏa huyết đạo, tính mạng treo trên sợi chỉ, hai

người đi tới vậy mà lại không giải huyết, mặc bọn tôi sống chết! Hừ!

Thiết Tinh Nguyệt ra vẻ khôn ngoan nói:

- Vậy lão đại sao có thể cử động được?! Rõ ràng là bốc phét!

Tả Khâu Siêu Nhiên cả giận quát:

- Nếu không phải lão đại được cậu đánh một quyền, mượn kinh phá huyết, lấy thân đỡ châm, chúng tôi đều đã sớm mất mạng rồi, còn chờ các cậu tới cứu nữa!

Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố bấy giờ mới nghĩ ra, biết việc quá nghiêm trọng, cũng không dám tranh biện nữa.

Đặng Ngọc Hàm vẫn còn chưa tan cơn giận, oán hận nói:

- Mẹ nó, hôm nay thiếu chút nữa thì bị hai tên hồ đồ các cậu hại chết rồi!

Thiết Tinh Nguyệt dài mặt xin xỏ:

- Bọn tôi... bọn tôi làm sao mà biết... mà biết mọi người bị khống chế huyết đạo...

Đặng Ngọc Hàm giận giữ quát:

- Còn nói!....

Tiêu Thu Thủy ở bên cạnh cố gượng cười, nói:

- Bỏ đi. Lão Thiết và tiểu Khâu hôm nay tới, dù sao cũng cứu được tính mạng chúng ta, chúng ta nên cảm kích đa tạ họ mới đúng.

Khâu Nam Cố lập tức đặc ý nói:

- Hắc hắc, đúng đúng, không cần biết thế nào, chung quy tôi cũng có ơn cứu mạng với mọi người, ô ô! Mọi người không phải vốn đang ở Kiếm lục Tiêu gia, Hoán Hoa Thành Đô sao? Sao lại tới đây? Lại bị khống chế huyết đạo nữa?

Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố đúng là hảo hán thanh danh hiển hách trong võ lâm giang hồ, cũng là bậc nhân sĩ hiệp nghĩa, nhưng bọn họ vừa thẳng thắn vừa chân chất, làm việc vô cùng cực đoan, Tiêu Thu Thủy tự nhiên là hiểu rõ.

Hai người cũng vì các anh em nể nang như vậy mà sau này trong võ lâm không biết gây ra bao nhiêu chuyện cười, xông vào bao nhiêu đầm rồng hang hổ, vượt qua bao nhiêu gió tanh mưa máu. Hai người này lúc nào cũng là một đôi bảo bối, trong câu truyện “Thần Châu kỳ hiệp”, đến khi mấy người Trần Kiến Quý, Tần Phong Bát xuất hiện lại càng thêm thú vị, chuyện này tạm thời không nhắc tới nữa.

Tiêu Thu Thủy tuy sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn cười hỏi:

- Lão Thiết, tiểu Khâu, có vẻ võ công hai người lại tinh tiến rồi!

Kỳ thực Tiêu Thu Thủy không phải nhìn ra được mà là nghĩ ra.

... Thiết Tinh Nguyệt da đồng xương sắt, dám chịu khổ, gan lại to, dũng khí hơn người, chẳng sợ ai đánh, dám liều mạng, rất cứng đầu! Võ công chuyên đi theo đường đại khai đại sát, làm người cũng vô cùng khí khái, chỉ là đầu óc vô tri cho nên cũng có có chút cổ cổ quái quái, thần thần kinh kinh.

... Khâu Nam Cố xảo quyết cơ trí, chỉ sợ thiên hạ không loạn, một bộ

răng sắt miệng thép, thích nhất là xía vào việc của người khác, võ công đi theo đường kỳ môn dị đạo, gặp chuyện thì dằng dai lẳng nhằng, do huyết khí phương cương nên cũng điên điên khùng khùng, ranh ma tinh quái.

... Võ công hai người Khâu Nam Cố, Thiết Tinh Nguyệt tuy cao nhưng mấy người Tiêu Thu Thủy đã từng giao đấu với họ, võ công họ cao hơn hai người Tả Khâu, Đặng một chút, nhưng lại ở dưới Tiêu, càng kém xa Đường.

... Võ công Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng cho dù không bằng Tả Khâu, Đặng thì cũng không cách nhau quá xa, mà nay hai người Thiết, Khâu lại có thể đánh đuổi bọn chúng phải chạy trốn, có thể thấy võ công đã có tiến cảnh lớn, chỉ sợ Tiêu Thu Thủy cũng chưa chắc đã là đối thủ.

... Do vậy, Tiêu Thu Thủy đoán chắc, trong những ngày chia tay, võ công hai người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố tất có kỳ ngộ tinh tiến.

... Tiêu Thu Thủy đã đoán đúng.

Câu này của Tiêu Thu Thủy không có ý trách móc, cho nên Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố vô cùng vui vẻ trả lời.

Hóa ra sau khi Tiêu Thu Thủy chia tay với hai người, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố liền thuận đường tới phân cục Hoán Hoa kiếm phái ở Quế Lâm bái kiến Tiêu Dịch Nhân. Việc này thứ nhất là vì khi nói chuyện, Tiêu Thu Thủy có vẻ rất tôn sùng anh trai mình, thứ hai là hai người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố sớm đã hâm mộ danh tiếng Tiêu Dịch Nhân mạnh mẽ, hào hùng, vì thế liền nhân dịp tới bái hội.

Tiêu Dịch Nhân và bọn họ vừa gặp mà như đã quen, luận bàn võ nghệ, Tiêu Dịch Nhân liền chỉ điểm cho Thiết Tinh Nguyệt, phát huy sở trường của mình. Nếu đã trời sinh thần lực, dũng mãnh vô cùng, vậy sao không khổ luyện quyền pháp vô kiên bất tồi, trui rèn khí thế thiên hạ vô song? Lại khuyên Khâu Nam Cố, nếu đã cơ cảnh mẫn tiệp, tại sao không lấy ứng biến làm chủ, thân pháp, tuyệt kỹ xảo trá cổ quái, khiến kẻ địch không thể dự đoán được, có thể xuất kỳ chế thắng?

Thiết Tinh Nguyệt cùng Khâu Nam Cố đều cảm thấy rất có đạo lý, liền hạ quyết tâm, khổ luyện ba tháng ròng, võ công liền phát huy được sở trường, đã vượt xa lúc trước.

Tiêu Dịch Nhân là kỳ tài nhân kiệt võ lâm trăm nam khó gặp, nghe nói kiếm pháp đã gần đuổi kịp tiêu Tây Lâu, mà đối với các võ nghệ khác lại càng có thể diệu ngộ minh lý. Võ công đạo lý người bình thường không tham ngộ được, chỉ cần nói cho hắn một lần, thường thường chỉ sau một lúc là hắn sẽ chỉ ra được, có thể nói là vô cùng có ích.

Tiêu Dịch Nhân chỉ điểm cho Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố cũng bởi vì lòng mến tài. Kiếm pháp gia truyền của Hoán Hoa kiếm phái có quy định, không phải đệ tử Hoán Hoa kiếm phái thì không được truyền thụ, hai người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố đương nhiên là không phải, Tiêu Dịch Nhân chỉ có thể phát huy đặc tính của họ, tăng cường võ công họ vốn đã có. Thiết Tinh Nguyệt vốn có thể một quyền phá gạch, bây giờ lại càng có thể một quyền phá đá; Khâu Nam Cố vốn am hiểu quyền nhanh đánh gấp, bây giờ cả chân cũng nhanh như vậy, vì thế trong mấy tháng này, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố chịu dốc tâm khổ luyện, tiến bộ tự nhiên là không ít.

Võ công của Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố được khổ luyện ra từ nhỏ, chẳng có danh gia nào thân truyền. Quyền của Thiết Tinh Nguyệt từng đánh lên tường đất, từng đánh lên gạch ngói, đánh đến

xương cốt nứt gãy, đánh đến máu thịt đầm đìa. Nhưng hần ngày nào cũng luyện tập, đến bây giờ, một quyền đánh xuống, mặt đất xuất hiện hố lớn, gốc cây theo tiếng mà đổ, đó đều là dùng máu, mồ hôi và nước mắt, mỗi ngày mỗi đêm rèn luyện, tích lũy mà thành.

Khâu Nam Cố đánh nhau, nổi danh nhờ ứng biến, cơ cảnh, xuất chiêu mau lẹ, nhưng khi hần đánh nhau lần đầu tiên với người ta lúc năm tuổi, vừa tiếp xúc đã bị đối phương gạt ngã, hơn nữa còn thái dương đổ máu đầm đìa, răng cửa mẻ mất một miếng.

Bắt đầu từ lúc đó, hần đánh suốt một trăm bốn mươi một trận, không trận nào là không bại. Nhẹ thì chạy trốn trốn chết, nặng thì chân tay xương khớp gãy hết, sống mũi lệch, khóe mắt, khóe miệng, thái dương lõm vào như hạt đào, ngực bụng thâm xì như đầu tóc, trên lưng còn có một vết đao dài nửa thước, sâu ba phân.

Nhưng đến lần thứ một trăm bốn mươi hai, hần đã thắng.

Sau khi thắng, hần không hề cười vui, một mình đi tới một thị trấn xa lạ, lần đầu tiên mua một bình rượu, một mình ngồi uống, vừa uống vừa khóc lớn, khóc đến mức có ít nhất là bốn trăm hai mươi một người đứng vây quanh xem hần mới dừng tiếng, say mềm như chết.

Hần đã thắng. Bởi vì khi hần thua vẫn không bao giờ mất đi lòng tin, mất đi dũng khí, vì thế hần cuối cùng sẽ phải thắng.

Do đó hần chiến thắng tuyệt không phải nhờ may mắn.

Quyền nhanh, cước mạnh, mưu trí, biến hóa, tất cả mọi thứ của hần đều từ kinh nghiệm, từ trong tôi luyện mà ra, vì thế rất vững chắc, hơn nữa còn rất hữu hiệu, càng không sơ ý khinh địch, bởi vì mỗi chiêu mỗi thức, mỗi động tác, mỗi biến hóa đều có tiền lệ bằng máu tồn tại.

Suốt thời gian trước khi họ quen biết Tiêu Thu Thủy, hai người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố không những vô sư vô phái, mà thậm chí cả một người chỉ đường cũng không có, hai người cũng chẳng quen biết nhau.

Cuối cùng họ đã quen Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy, vì một câu thơ hay mà chẳng quản núi sông cách trở, bốn ba vạn dặm, vì một lời hứa mà bất kể sống chết, dám nói dám làm, vì một người bạn mà có thể lên trời xuống biển, mặc kệ hiểm nguy.

Người có ảnh hưởng nhất tới bọn họ, là Tiêu Thu Thủy

Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố tự sáng tạo một bộ võ công, tuy hữu dụng, hơn nữa còn mạnh mẽ đặc sắc, nhưng những võ kỹ đã trải qua hàng trăm năm lưu truyền, được bao đời tôi luyện, hoàn chỉnh lại càng quan trọng và thực dụng hơn, Tiêu Thu Thủy chỉ dẫn tất cả những điều đó cho họ.

Do vậy, sau khi quen biết Tiêu Thu Thủy, công lực họ tiến lên một bước, sau khi gặp mặt Tiêu Dịch Nhân, võ công lại tiến thêm một bước nữa.

Mấy người Tiêu Thu Thủy liền lần lượt kể lại những ngày họ đã trải qua lúc trước, tại Tỷ Quy đấu Quyền Lực bang, trên Trường Giang giết Phó Thiên Nghĩ, ác đấu trong Kiếm lưu Tiêu gia, Tân Hồ Khâu, Khang Xuất Ngư tập kích, Trương Lâm Ý bảo vệ Dịch đại phu nhân vì sao mà chết, cùng với xông khò trung vây nhưng thất lạc như thế nào, tại Quế Hồ bị vây công rồi tụ hợp ra sao, đến trên lầu Giáp Tú giết Nam Cung Tùng Hoàng sau đó trúng độc thế nào... Hai người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố tính tình nóng vội, mỗi khi nghe đến

đoạn khẩn trương lại xem vào ngắt lời, nhưng ba người Tiêu Thu Thủy, Tả Khâu, Đặng Ngọc Hàm đã sớm quen với việc đó, vẫn kiên nhẫn kể tiếp, chỉ có Đường Phương là không nhịn được, hé miệng mỉm cười.

Thiết Tinh Nguyệt nghe mà nổi giận bưng bưng, nhảy dựng dậy, chửi ầm lên:

- Con mẹ nó Trư Bát Giới khốn kiếp sinh chín nghìn quả trứng thối! Người khác đánh giết tôi còn có thể nhẫn! Tên nhóc con Khang Kiếp Sinh cũng bán đứng chúng ta! Tôi không nuốt nổi cục tức này! Tôi không nuốt nổi cục tức này!

Khâu Nam Cố cùng gào lên:

- Có phải không! Tôi đã bảo chẳng cần để ý gì hết, cứ xông bừa vào! Có phải không?! Náo nhiệt như thế mà chúng ta đều lỗ cả, chẳng được tham dự! Ai da da, nếu chúng ta cũng ở đấy thì tốt biết bao!

Đặng Ngọc Hàm lạnh lùng nói:

- Cậu yên tâm, khi chúng ta cùng mọi người từ Quế Lâm trở về còn đủ cho cậu chơi!

Thiết Tinh Nguyệt kêu lên:

- Ai da, còn phải đợi tới Quế Lâm gọi cứu binh trở về à. Không được, nhớ đâu chết hết cả rồi thì chẳng vui gì nữa...

Tiêu Thu Thủy biến sắc, Tả Khâu Siêu Nhiên hung hăng nện cho Thiết Tinh Nguyệt một quyền vào bụng, khiến hắn đau tới mức gào toáng lên. Khâu Nam Cố nghĩ lại cũng cảm thấy không ổn, vội vàng cười nói:

- Phì, phì phù, lão Thiết trẻ con không hiểu sự đời, con nít nói năng linh tinh, lão đại đừng để ý.

Thiết Tinh Nguyệt giờ mới biết mình nói năng lung tung, nói sai chuyện, cũng không dám lên tiếng nữa.

Đường Phương giàn hòa:

- Quế Lâm là nhất định phải tới. Tiêu lão bá muốn chúng ta liều chết lao ra trong lúc đang rất cần nhân thủ, thứ nhất là vì muốn chúng ta tới Quế Lâm cầu viện, ngoài ra còn nhân đó cảnh báo, để phân cục Hoán Hoa sớm có phòng bị. Mặt khác cũng phải đem chuyện này công cáo với thiên hạ, để đồng đạo võ lâm cảnh giác, đoàn kết lại cùng nhau đối địch, vì thế về tình về lý đều phải tới phân cục Hoán Hoa một chuyến. Chỉ không biết hai vị huynh đài từ Quế Lâm tới, có biết nhân thủ ở Hoán Hoa Quế Lâm thế nào không?

Khâu Nam Cố lại thất kinh, nói:

- Ô.... Vậy cô là.... là người mà bọn họ nói... cái gì.... Phương... Phương... Phương Đường à?

Đặng Ngọc Hàm ngạc nhiên:

- Phương Đường?

Tả Khâu Siêu Nhiên phì cười:

- Hoang đường?

Tiêu Thu Thủy vội vàng sửa lại:

- Là Đường Phương.

Khâu Nam Cố “à” một tiếng, nói:

- Đường Phương.

Thiết Tinh Nguyệt lại như không nhìn được bỗng dưng chêm một câu:

- Sao váy ngắn vậy?

Kỳ thực váy Đường Phương vốn không hề ngắn, tới tận mắt cá chân, chỉ là nàng từ nhỏ chân đẹo, thiện vũ đạo, giỏi khinh công, giày đi là do tổ mẫu Đường lão thái thái tự tay may cho nên gấu váy cũng hơi ngắn một chút.

Nàng vốn mặc kinh trang, xông ra khỏi Hoán Hoa Khê, nhưng trên đường tới đây, nữ mặc quần áo bó sát không khỏi quá bắt mắt vì thế liền đổi sang váy áo, quả thực xinh đẹp không gì tả nổi.

Chỉ có điều, Thiết Tinh Nguyệt là loại nam tử thô kệch ít học, ghét nhất là nhìn người ta trang điểm đẹp đẽ, bình thường thấy phụ nữ đều trốn còn không kịp, bây giờ thấy mắt cá chân ở ngay trước mặt lại càng không quen. Kỳ thực hẳn chỉ bình luận một câu đó đã là rất thuận mắt với Đường Phương rồi, bởi vì thông thường khi hẳn gặp phụ nữ đều giống như Khâu Nam Cố, thế nào cũng không vừa mắt, một tên thì lắc lắc đầu than:

- Ôi, loại nữ lưu!

Một tên thì xua tay nói:

- Hắc, ẻo lả! ẻo lả!

Đường Phương ngăn người, nhất thời không nói nên lời. Đặng Ngọc Hàm cúi kính hỏi:

- Các cậu đang yên ổn ở Quế Lâm, tại sao lại tới đây?

Khâu Nam Cố trợn mắt hỏi lại:

- Hừ, không phải chúng ta đã hẹn sau Thanh minh gặp nhau ở Kiếm Lư à?

Tiêu Thu Thủy thì lại thờ phào một hơi, nói:

- Ồ, vậy thì lúc các cậu tới, Kiếm môn Quế Lâm không hề có chuyện gì xảy ra?

Thiết Tinh Nguyệt đáp:

- Đương nhiên là không có việc gì. Mạnh sư thúc, Dịch Nhân huynh, Khai Nhận huynh đều ở đó, còn có Đường... anh trai của Đường tiểu thư hình như cũng ở đó, còn có... Ngọc Hàm, anh trai cậu cũng tới rồi, có bọn họ còn sợ cái gì, có ai dám tới gây chuyện, huống hồ còn có hai người bọn tôi!

Đặng Ngọc Hàm vui vẻ hỏi:

- Anh trai tôi cũng tới rồi?

Thiết Tinh Nguyệt gật đầu:

- Tới thì tới rồi, có điều bộ dạng cứ như đang trách bọn tôi dạy hư cậu vậy...

Đặng Ngọc Hàm tần ngần nói:

- Anh ấy vẫn luôn như vậy... Chung quy vẫn không yên tâm về tôi.

Đường Phương cũng vui vẻ hỏi:

- Người tới là Cương ca hay Bằng đệ?

Thiết Tinh Nguyệt đáp:

- Tôi chẳng biết.

Đường Phương trầm ngâm một chút rồi lại hỏi:

- Rất biết nói chuyện, hay là hung thần ác sát?

Khâu Nam Cố đáp thay:

- Hung? Không hung tý nào, nhân duyên có vẻ rất tốt.

Đường Phương mừng rỡ nói:

- Đó là Đường Bằng... Nhân duyên của cậu ấy luôn rất tốt.

Tả Khâu Siêu Nhiên tò mò hỏi:

- Vậy các cậu sao lại đến Quý Châu mà không tới Kiếm lục Tứ Xuyên, lại tới lầu Giáp Tú làm gì?

Thiết Tinh Nguyệt nháy dưng dậy:

- Hừ! Cậu tưởng bọn tôi muốn ở lại đây chắc! Căn bản không thể xông qua nổi. Tổng cộng xông vào bảy lần, lần cuối cùng tới được

nhà cỏ Đổ Phủ ở thành Sơn Trung rồi, nhưng lại gặp phải ba kiếm thủ, một cầm đàn, một cầm sáo, một cầm nhị hồ, đánh suốt nửa ngày, Thiết Kỵ thần ma lại tới. Bọn tôi bị đánh phải chạy trốn suốt mười tám dặm, quay về Quý Châu, căn bản không thể tiến vào được!

Tiêu Thu Thủy biến sắc hỏi:

- Thiết Kỵ thần ma?!

Thiết Tinh Nguyệt kêu lên:

- Đúng rồi! Thiết Kỵ thần ma Diêm Quỷ Quỷ cùng sáu tên đồ đệ Phi kị Lục phán quan của hắn!

Tiêu Thu Thủy kinh ngạc nói:

- Lần này Quyền Lục bang đúng là đã dốc hết lực lượng. Thiết Oản thần ma Phó Thiên Nghĩa, Vô Danh thần ma Khang Xuất Ngư, Nhất Động thần ma Tả Thường Sinh, Phi Dao thần ma Sa Thiên Đăng, Tam Tuyệt kiếm ma Khổng Dương Tần, Bách Độc thần ma Hoa Cô Phần, Diệt Tuyệt thần ma Tân Hồ Khâu, bây giờ cả Thiết Kỵ thần ma Diêm Quỷ Quỷ cũng tới rồi!

Khâu Nam Cố nói:

- Thấy Diêm Quỷ Quỷ cũng tới, bọn tôi liền biết bên Kiếm Lư nhất định là không hay rồi, cho nên liều chết xông vào. Nhưng tên khốn Diêm Quỷ Quỷ quá lợi hại, hai người bọn tôi đấu một mình hắn cũng không chiếm được lợi thế, lại thêm sáu tên đồ đệ của hắn nữa, một tên dùng roi, một tên dùng trường thương, một tên dùng dây thừng, một tên dùng xích sắt, một tên dùng trường mâu, còn có một tên, hừ hừ, không ngờ lại dùng yên ngựa, thật sự rất khó chơi, vì thế mỗi lần đều

đánh cho bọn tôi bỏ chạy trốn chết, mấy ngày nay đúng là ức chế. Nhưng mà cũng làm được một chuyện...

Tả Khâu Siêu Nhiên cười hỏi:

- Có chuyện gì hay?...

Khâu Nam Cố nheo mắt lại như sợi chỉ, đáp:

- Bọn tôi hai người, bọn chúng sáu người, bọn tôi đánh không lại bọn chúng liền vừa đánh vừa chạy, đến khi nào bọn chúng đuối mệt, nghỉ ngơi thì quay lại đánh, đánh cho bọn chúng trở tay không kịp. Chờ khi bọn chúng định thần lại thì chúng tôi đã đoạt mất ngựa của bọn chúng, chạy luôn.

Đường Phương cười hỏi:

- Đoạt ngựa?

Thiết Tinh Nguyệt vỗ đùi đắc ý đáp:

- Đúng! Đoạt ngựa! Đánh không lại bọn chúng vậy thì đoạt! Đoạt không được, thì trộm! Trộm không được, thì cướp!

Khâu Nam Cố cũng đắc ý nói:

- Đúng thế! Mỗi lần lấy hai con ngựa, ba lần kiếm được sáu con, tự dung thêm ra được sáu con ngựa! Ha! Sáu tên khốn kiếp ấy, không có ngựa liền biến thành rùa đen ngựa bụng, chẳng phát được tý khí thế nào nữa, đại khái là chạy về cưỡi ngựa ra đánh tiếp.

Thiết Tinh Nguyệt cũng cười ha hả:

- Bọn chúng cưỡi ngựa tới nữa, chúng ta lại trộm. Chúng ta không cần làm đại hiệp, cứ làm mã tặc một phen cũng không sao.

Khâu Nam Cố nói:

- Cần gì?! Bây giờ chúng ta có thêm bốn người, còn sợ cái rắm?!

Thiết Tinh Nguyệt gãi gãi đầu:

- Ừ đúng, đúng, tại sao tôi không nghĩ ra...

Tiêu Thu Thủy hỏi:

- Các cậu có thể tới đây hôm nay là vì sau tên phán quan đó phải tới chỗ khác lấy ngựa?

Khâu Nam Cố đáp:

- Đúng thế, ngựa của sáu tên quý chết ấy rất dễ trộm, ngựa của Diêm lão quý thì khó quá, thử mấy lần mà vẫn không trộm được.

Thiết Tinh Nguyệt nói:

- Vì thế hẳn còn chưa tới. Bọn tôi nghe được hôm nay có bốn người bộ dạng khả nghi tới lầu Giáp Tú, cho nên muốn tiên hạ thủ vi cường, không ngờ lại gặp các cậu...

Tiêu Thu Thủy nói:

- May mà các cậu tới, cứu được chúng tôi... Nhưng mà, ngựa đâu?

Thiết Tinh Nguyệt xấu hổ đáp:

- Nói vậy làm gì, đó là đương nhiên, đương nhiên...

Rất là đặc ý.

Khâu Nam Cố cũng vô cùng vui vẻ:

- Bọn tôi giấu ngựa đi rồi, ngựa tốt đó!

Nét mừng lộ rõ trên mặt.

Đường Phương đột nhiên hỏi:

- Khi các anh đi, Kiếm môn Quế Lâm thật sự không có chút dấu hiệu gì sao?

Thiết Tinh Nguyệt suy nghĩ hồi lâu, đáp:

- Không có.

Khâu Nam Cố bỗng nhớ ra:

- Có!

Đường Phương hỏi:

- Là chuyện gì?

Khâu Nam Cố đáp:

- Mọi việc đều rất bình thường, chỉ là hôm bọn ta rời đi, gà vịt trong Kiếm môn Quế Lâm, có tổng cộng hơn chín trăm con, đột ngột chết mấy một nửa, cũng bệnh mất một nửa, việc này rất kỳ quái...

Tiêu Thu Thủy vụt biến sắc, nói:

- Cái này cũng giống dấu hiệu trước lúc Quyền Lực bang tấn công Kiếm lư Hóa Hoa, gà chó không tha.

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Kẻ hạ độc ở Kiếm lư Thành Đô là Bách Độc thần ma Hoa Cô Phần, vậy kẻ ở Kiếm môn Quế Lâm tất phải là Ôn Dịch thần ma Dư Khốc Dư rồi!

Đặng Ngọc Hàm thốt:

- Dư Khốc Dư?! Kẻ này độc quán thiên hạ, bản lĩnh hạ độc còn trên cả Hoa Cô Phần.

Đường Phương nói:

- Cũng tức là sau khi các anh rời khỏi Quế Lâm tới Thành Đô thì Quyền Lực bang đã ồ ạt tấn công Kiếm môn rồi!

Thiết Tinh Nguyệt biến sắc:

- Vậy cũng không sai!

Khâu Nam Cố nói:

- Chúng ta mau đi!

Tả Khâu Siêu Nhiên vội vã:

- Việc không thể chần chừ, chúng ta mau tới Quế Lâm thôi!

Đường Phương bỗng nói:

- Chờ chút.

Thiết Tinh Nguyệt ngạc nhiên hỏi:

- Sao vậy?

Đường Phương đáp:

- Ngựa các anh trộm được đâu? Có ngựa mới đi nhanh được!

Khâu Nam Cố vui mừng nói:

- Đúng rồi! Chúng ta vừa khéo có sáu người, lại có sáu con ngựa. Lũ ngựa ấy bọn tôi giấu đi rồi!

Sáu người bọn họ đi dọc theo cầu Phù Ngọc, tới đình Hàm Bích, tìm được sáu con ngựa giấu ở gần đó.

Sáu con ngựa này cao gần trượng, bờm tới đầu gối, lông đuôi chấm đất, móng như chu sa, ngày đi ngàn dặm, mồ hôi đỏ như máu, thực giống hãn huyết bảo mã như “Trung Hoang kinh” miêu tả.

Thiết Kỳ thần ma Diêm Quỷ Quỷ vốn là dị nhân ở hoang mạc tây nam, tinh thông kỹ thuật, giết người cách trăm trượng, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, binh không dính máu, ngựa do hắn nuôi đều tới từ nước Đại Uyển bên dòng Tích Nhĩ Hà. Con ngựa hai người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố trộm chính là loại lương câu bảo mã ngàn con không được một này.

Sáu người bọn họ lên ngựa, chỉ cảm thấy trời trong nắng ấm, tâm hồn khoáng đạt, có đại chí tung hoành thiên hạ.

Tiêu Thu Thủy cười nói:

- Thời Tấn, Vương Gia hình dung Bát kỳ của Chu Mục Công cưới tuần mã: Bát long chi tuần, một tên Tuyệt Địa, vó không chạm đất; hai tên Phiên Vũ, chạy vượt chim bay; ba tên Bôn Tiêu, đêm đi vạn dặm; bốn tên Siêu Ảnh, đuổi theo mặt trời; năm tên Du Huy, sắc lông chói lọi; sáu tên Siêu Quang, một đường mười ảnh; bảy tên Đằng Vụ, cưỡi mây mà phóng; tám tên Hiệp Dực, thân sinh cánh thịt. Bát tuần tề tụ, phóng thẳng lên đỉnh tây Côn Luân, thực là hùng tư bức nào. Hôm nay tuy chỉ có lục kỳ nhưng cũng có đại chí ruổi ngựa Hoàng Hà.

Hai người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố nghe mà cùng rống lên một tiếng dài, vô cùng vui sướng, ý khí như cầu vồng.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Việc không thể chậm trễ, chúng ta cưỡi ngựa lên Lô Sơn, vượt Bạch Vân Phong, qua Kiềm Giang, vượt Dương Kha Thủy, lên đông bắc, thẳng Quảng Tây, tới Quế Lâm!

Mọi người cùng hét lớn:

- Được!

Khí thế bừng bừng. Đường Phương ở bên cạnh mỉm cười rạng rỡ, trời lam đất xanh, cảnh đẹp vô hạn, thu hết vào trong tâm.

Quyển 2 - Chương 12: Giận giết song ma

Lâu Sơn còn có tên khác là Đại Lâu Sơn, ở phía bắc huyện Tuân Nghĩa, đỉnh núi cao tận chân mây, gọi là Bạch Vân Phong, địa thế hiểm trở, trên có Lâu Sơn Quan, là cửa ải hiểm yếu giữa hai đất Xuyên, Quế.

Tại chân núi Lâu Sơn có di tích đình Hoài Bạch, đình Hội Tiên, đều là nơi kỷ niệm thi tiên Lý Bạch.

Dạng Kha Thủy, cũng tức là sông Mông Giang, bắt nguồn từ tây bắc huyện Định Phiên Quý Châu, phía nam tới huyện La Hộc, còn có tên khác là sông Bắc Bàn, khi qua Vân Nam, Quý Châu Quảng Tây thì hợp lưu với sông Nam Bàn, gọi chung là sông Hồng Thủy.

Sông Kiềm Giang, cũng tức là sông Phù Lăng, người đời còn gọi là Ô Giang, bắt nguồn từ Bát Tiên Hải huyện Uy Viễn Quý Châu, từ đông bắc chảy vào địa phận Tứ Xuyên. Qua sông Phù Lăng tiến vào Trường Giang sẽ từ Quế Châu sang Tứ Xuyên, trên Ô Giang rất khó đi thuyền.

Sáu người giục ngựa phi nước đại, tung vó cực nhanh, đến đêm đã tới chân núi Lâu Sơn, qua đình Hoài Bạch, vào nghỉ trong đình Hội Tiên.

Đình Hội Tiên ngày ấy đã đổ nát hoang toàn, chỉ có mấy chỗ được che phủ là còn lưu lại chút gạch vụn ngói vỡ mà thôi.

Hôm nay là ngày mười bảy, trăng đã khuyết.

Ban đêm gió mây dày đặc, trăng lúc ẩn lúc hiện, mây đen qua lại, gió thổi lồng lộng.

Khâu Nam Cố có đồ đánh lửa.

Tả Khâu Siêu Nhiên có nến.

Đặng Ngọc Hàm tìm được một đài nến, vì thế mọi người dùng tường vỡ che chở, đốt một đôi nến lên.

Ánh nến lập lòe, sau khi buộc ngựa vào mấy cây cột gãy, mọi người liền dựa vào tường nghỉ ngơi. Rong ruổi suốt một ngày dài, tất cả đều mệt mỏi. Theo hành trình thế này, ngày mai sẽ có thể tới được Quảng Tây.

Đến Quảng Tây sẽ là một phen long hổ phong vân.

Cho nên trước đó họ phải nghỉ ngơi một chút, chiến chí của họ lúc này đang như ánh trăng bị mây đen che phủ, lúc hiện lúc mất.

Ánh nến cũng khi tỏ khi mờ, giống như đang gửi một tin tức gì đó trong bóng tối, tạo thành một vòng sáng mỏng manh. Màn đêm thì lại giống như Quyền Lực bang, to lớn, mạnh mẽ, đáng sợ, không đâu không xâm nhập được.

Mấy người Tiêu Thu Thủy, Đường Phương, Tả Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm, Khâu Nam Cố, Thiết Tinh Nguyệt, trong lòng đều mang tâm sự, chẳng ai lên tiếng.

Đột nhiên, một con ngựa bỗng hí dài, dẫn theo năm con còn lại cũng hí lên, sáu người đều giật nảy mình.

Sáu người cả kinh, tất cả luống cuống đứng dậy.

Ngựa lại yên ổn xuống, chỉ có tiếng ve sầu kêu o o không dứt.

Sáu người lại bắt đầu điều tức, chỉ có Tiêu Thu Thủy vẫn đang suy nghĩ chuyện gì đó, có chút không để tâm tới những việc xung quanh.

Tiêu Thu Thủy ngồi trước ngọn nến, phía sau nến là rừng cây.

Tiêu Thu Thủy đang nghĩ: Tại sao ngựa lại hí lên?

Nghĩ đến chuyện đó vào lúc này, có vẻ như là chẳng có ý nghĩa gì.

Nhưng Tiêu Thu Thủy vẫn suy nghĩ: Tại sao ngựa lại kêu vào đúng lúc này?

Số ngựa này đều là lương câu cực tốt, nếu không bị kinh sợ thì sẽ không kêu loạn.

Với tiếng ngựa hí vừa rồi mà nói, có vẻ không giống như bị kinh sợ, mà như là gặp được người quen, phát ra tiếng kêu gọi vậy.

Gặp được người quen?

Đối với ngựa, người quen chính là chủ cũ!

Chủ cũ chính là Thiết Kỳ thần ma Diêm Quỷ Quỷ.

Tiêu Thu Thủy đột nhiên cảm thấy có một loại cảm giác lạ thường, kỳ diệu, đặc biệt dâng lên.

Đúng lúc này, “roạt” một tiếng, mọi luồng sáng trắng nhanh hơn điện bắn thẳng tới trước mặt hắn.

“Bụp”, luồng sáng bắn tắt ánh nến, tim nến tỏa ra mấy luồng khói đen. Luồng sáng vẫn không hề dừng lại chút nào, bắn thẳng vào giữa mặt Tiêu Thu Thủy!

Lực phát cực mạnh, thế tới cực nhanh, nếu là bình thường, Tiêu Thu Thủy tuyệt đối không thể tránh nổi.

Thật may, trong nháy mắt trước đó, Tiêu Thu Thủy đã có chuẩn bị!

Hắn rút kiếm, “đình”, đánh tơi phi đao!

Đúng lúc này, một ngọn roi đen vô thanh vô tức nhưng uy lực kinh người, đã từ bóng tối cuốn ra!

Roi quấn vào cổ Đường Phương!

Một roi này vô cùng mạnh mẽ, lại không chút dấu hiệu, hơn nữa còn cực kỳ nhanh chóng, nếu roi phát ra tước, Đường Phương tuyệt đối không thể tránh nổi.

Roi và đao, gần như được đánh ra cùng một lúc.

Roi dài hơn đao cả chục lần, nhưng đao lại là phi đao.

Phi đao nhanh hơn roi nhiều!

Phi đao thổi tắt lửa nến, roi mới đến nơi.

Cũng vì như vậy, cây roi này giống như bóng quỷ, chẳng thể nhìn rõ được.

Nhưng khi phi đao làm tắt nến, Đường Phương cũng lập tức cảnh

giác.

Đường Phương là một cô gái cực kỳ thông minh tinh táo.

Ánh nến vừa tắt, nàng cũng không nhìn thấy bóng roi, nhưng nàng kịp thời nhanh trí làm một chuyện.

Nàng lập tức rời khỏi vị trí lúc ánh nến chưa tắt.

Nàng vừa rời đi, liền nghe thấy tiếng nện đá chỗ nàng vừa ngồi vỡ vụn.

Ngọn roi cũng “soạt” một tiếng, rút về. Đến không tiếng động, khi thu về mới giống như một ngọn gió nhanh gấp, bông rầy.

Lần này, Tả Khâu, Đặng, Khâu, Thiết đều đã biết, quát mắng, rút kiếm, chiến đấu, tiếng hô hét vang dội.

Giọng nói bình tĩnh của Tiêu Thu Thủy vang lên trong bóng tối:

- Mọi người đừng loạn, trấn tĩnh ứng phó, Đường cô nương, cô...

Chỉ nghe tiếng Đường Phương từ một phía các từ từ vọng tới:

- Tôi không sao. Kẻ tới là Sa Thiên Đăng.

Đường Phương dù sao cũng là hậu nhân Đường môn, trong sát na phi đao làm tắt nến, nàng còn có thể phân biệt được thủ pháp xuất đao, kẻ nào vừa phóng đao.

Chỉ nghe Khâu Nam Cố nói:

- Còn cả Diêm Quỷ Quỷ!

Mấy ngày nay, Khâu Nam Cố và Thiết Tinh Nguyệt đã mấy lần chiến đấu với Diêm Quỷ Quỷ, tự nhiên là rất quen thuộc với tiếng roi của hắn.

Trong bóng tối, mọi người ngoài cảnh giác đề phòng ra, trong lòng lại càng thêm nặng nề.

Ngay cả Phi Dao thần ma Sa Thiên Đãng cũng đã đuổi tới, rút cuộc thì Kiếm lư Tiêu gia Hoán Hoa Thành Đô ra sao rồi?

Trăng, sao mặt trăng còn chưa lộ ra?

Mây đen, mây đen càng lúc càng dày đặc.

Hồi lâu sau vẫn không có động tĩnh gì, càng không có công kích nào.

Hiển nhiên, mục tiêu chủ yếu của Sa Thiên Đãng là dùng phi đao tập kích Tiêu Thu Thủy, bởi Tiêu Thu Thủy rõ ràng là chỉ huy của sáu người này, giết được hắn có thể làm loạn đại cục.

Đường Phương thì là người khó đối phó nhất trong sáu người, roi Diêm Quỷ Quỷ muốn diệt nàng trước cũng là chuyện đương nhiên.

Bóng tối bao trùm hồi lâu, vẫn không có bất kỳ âm thanh nào.

Một đòn không trúng, cũng không để lộ hành tung nữa.

Thiết Tinh Nguyệt giống như một con báo săn, lúc nào cũng có thể chồm tới, Đặng Ngọc Hàm đã đặt tay lên chuôi kiếm, Tả Khâu Siêu Nhiên mười ngón tay máy động, Khâu Nam Cố phủ phục, tùy lúc có thể bật lên, nhưng thật lâu vẫn không có chút động tĩnh gì.

Tiêu Thu Thủy trầm giọng nói:

- Nếu chúng ta đã bị theo dõi thì nhân trời sao vượt qua Quý châu, tới Quảng Tây luôn đi!

Thiết Tinh Nguyệt hét lớn một tiếng, nói:

- Được! Cản ta phải chết! Cút ra thì sống!

Bọn họ leo lên Lô Sơn trong bóng tối, qua Bạch Vân Phong, liền đêm tới Trần Ninh, đến gần trấn Hoàng Quả.

Ruổi ngựa suốt đêm, trong gió lộng, mọi người đều sáng khoái, nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm lo âu. Kẻ địch chắc chắn là truy đuổi phía sau, hơn nữa chỉ sợ đang ở ngay gần đó.

Lúc này đã gần nửa đêm, trong trấn Hoàng Quả trống không, chẳng thấy một bóng người, hơi nước dày đặc, mông lung mơ hồ, tiếng nước chảy như sấm từ xa truyền lại. Tiêu Thu Thủy ghìm ngựa, nói:

- Qua chỗ này là đầm Tê Ngưu.

Đường Phương nhíu mày, hỏi:

- Đầm Tê Ngưu?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Đúng, nghe nói thác nước lớn nhất vùng tây nam chính là nơi đó.

Thiết Tinh Nguyệt giật mạnh dây cương, tuấn mã lập tức hí dài, hấn hưng phấn bưng bưng nói:

- Đúng! Chỗ đó chính là thác nước Hoàng Quả! Rất là lớn, giống như một nghìn con bò tót đang cày ruộng, một vạn chiếc thanh la đang cùng gõ, mười vạn quả trứng gà đồng loạt rơi xuống, lớn lắm, lớn lắm!

Khâu Nam Cố thở hổn hển nói:

- Được rồi, lão Thiệt, cậu đừng có diễn tả nữa, diễn tả của cậu lúc nào cũng sai bét.

Tiêu Thu Thủy cười nói:

- Có điều nơi ấy quả thực rất kinh người, thật là quý phủ thần công. Lần trước chúng tôi qua đó lúc ban ngày, mặt trời chói chang, không khí trong lành, khung cảnh mấy chục trượng vẫn mơ hồ huyền ảo. Cô xem, trấn này còn cách thác nước Hoàng Quả rất xa nhưng trong không khí đã đầy hơi nước rồi.

Đường Phương hỏi:

- Vậy chúng ta có nên tới đó xem không? Đến xem một chút đi.

Tiêu Thu thủy đáp:

- Chúng ta đang cần vượt dòng Bạch Thủy đi lên, tiếp đó đi dọc bờ sông Bàn Giang, xuống Ô Giang. Lần này vừa khéo có thể tới thăm thác nước Hoàng Quả!

Sáu người giật giây cương, sáu ngựa hí dài, phóng đi như bay!

Thác nước Hoàng Quả!

Quý Châu vốn là nơi nổi danh núi non trùng điệp, ghềnh thác cheo

leo.

Nước sông Bạch Thủy từ trên vách đá dựng đứng cao sáu mươi mét đổ xuống, tiếng vang như sấm, bọt nước tung tóe, nước bắn lên biến thành sương mù mênh mông, tỏa xuống trấn Hoàng Quả gần đó, được gọi là “Vũ dạ sái kim nhai”(*). Người xưa có thơ tả:

Ngân hà đảo tả hạ kinh thoan,

Vạn hác lôi oanh châu lạc bàn;

Thất luyện trường huyền quang tự tuyết,

Khinh phi tế vũ bức nhân hàn.

Sáu người phóng nhanh qua thác nước, người ngựa ướt sũng, cảm giác đối với sự nguy nga hiểm trở của thác nước Hoàng Quả lại càng không có bút mực nào tả xiết.

Dòng nước chảy xiết.

Thác nước đẩy dòng sông chảy mạnh, càng làm cuộn lên từng vòng xoáy nhỏ.

Mấy người Tiêu Thu Thủy đang đi bên vách đá cheo leo, do đường đi chật hẹp nên ở rất gần dòng nước. Chỉ thấy dưới ánh trăng, thác nước Hoàng Quả không những thanh thế kinh người mà dòng nước xiết còn giống như một bàn tay ma quỷ, không ngừng vặn vẹo, giãy giụa, biến đổi, hình dáng dọa người. Ánh trăng âm đạm chiếu lên dòng nước lại càng như có một sức mạnh thần bí tồn tại từ thời cổ đại, lẫn khuất vào bên trong.

Đúng lúc đó, mây đen cuốn tới, ánh trăng lập tức biến mất.

Mà trong khoảnh khắc lúc ánh trăng còn chưa tắt, Tiêu Thủ Thủy vụt cảm thấy dự cảm không hay, vội nhìn lướt qua dòng nước, không ngờ lại thấy một thứ đăm thẳng ra, hơi lóe lên một chút trong ánh trăng.

Kiếm!

Tiêu Thủ Thủy quát lớn một tiếng, quay người đánh một chưởng vào vai Đường Phương.

Chưởng này cực nhanh, Đường Phương không kịp tránh né, “bịch” một tiếng, ngã xuống khỏi ngựa.

Chỉ nghe Tả Khâu Siêu nhiên phần nộ quát:

- Lão đại, cậu....!

Lúc này trên lưng ngựa của Đường Phương bỗng thò ra một thứ:

Kiếm!

Mũi kiếm dính máu!

Mũi kiếm không ngờ lại xuyên qua bụng tuấn mã đang phi nước đại, không những thế còn xuyên thủng yên ngựa, chọc thẳng lên. Thanh kiếm giống như mang theo một sức mạnh thần bí.

Thanh kiếm lại “xoẹt” một tiếng, lập tức rút về.

Tuấn mã chạy tới mười hai, mười ba trượng nữa mới hý lên thảm thiết, đổ gục xuống đất, rơi xuống dưới dầm, nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

Nếu Đường Phương còn ở trên lưng ngựa...

Một thanh kiếm bá đạo như vậy, lại dùng thủ đoạn đánh lén, hơn nữa còn dùng góc độ hện hạ như thế, đâm ra một kiếm như vậy về phía một thiếu nữ như Đường Phương...

Tiêu Thu Thủy biến sắc. Nước sông rít gào, không ngừng không nghỉ, giống như thiên quân vạn mã, ngựa vàng qua bạc, nhưng uy lực thanh kiếm đó có lớn hơn nữa cũng không ngăn được quyết tâm của Tiêu Thu Thủy.

- Cút ra!

Năm con ngựa đều đã dừng vó.

Năm con ngựa dừng vó trong phần nội.

Trên năm con ngựa có sáu người đang phần nội.

Đường Phương ngã xuống, Tiêu Thu Thủy nhanh tay bắt lấy tay nàng.

Tiêu Thu Thủy hất tay trái lên, Đường Phương liền hạ xuống lưng ngựa sau lưng hắn, còn chưa hết kinh hồn, vẻ mặt trắng bệch.

Giữa dòng nước xiết của sông Bạch Thủy, trong dòng chảy từ thượng du của thác nước Hoàng Quả, một thanh kiếm thò ra, tiếp đó là một cái đầu người, rồi lại đến một thân thể, trong bóng tối nước chảy, giống như một con thủy quái. “Vù” một tiếng, người đó đã phi thân lên tảng đá.

Mà kiếm của người này thì sáng ngời như tuyết.

Người này có thể ổn định thân hình giữa dòng nước xiết, xuất kiếm tập kích, xuyên thủng bụng ngựa, sát khí kinh người.

Tiêu Thu Thủy ánh mắt co lại, chậm rãi nói:

- Tam Tuyệt kiếm ma? Khổng Dương Tần?

Trong bóng đêm, mặt trăng ẩn sau làn mây, nước sông giống như một mảnh vải trắng kỳ lạ, uốn khúc vắn vẹo một cách quái dị. Người đó đứng bên cách đá, tay cầm một thanh kiếm sáng như tuyết, nhếch miệng cười nhạt, nói:

- Kiếm của ta luyện thành dưới đáy nước, gọi là Bạch luyện phân thủy kiếm, đây là một tuyệt trong Tam tuyệt.

Hắn nói xong, kiếm chỉ xéo xuống sông bọt nước lập tức bắn lên tung tóe giữa dòng nước xiết, một mảnh đá rơi xuống khỏi chỗ mũi kiếm chỉ xuống.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Kiếm tốt.

Đặng Ngọc Hàm lạnh lùng tiếp:

- Đáng tiếc.

Khổng Dương Tần không nhịn được, hỏi:

- Đáng tiếc cái gì?

Tả Khâu Siêu Nhiên đáp:

- Đáng tiếc người lại là kẻ cực kỳ hèn hạ.

Khâu Nam Cố lãnh đạm nói:

- Một đại tông sư kiếm thuật mà cũng sử dụng cách đánh lén vô sỉ này, thực là thất kính!

Thiết Tinh Nguyệt ngạo nghễ:

- Đơn giản là không xứng sử dụng thanh kiếm này.

Khổng Dương Tàn ngẩn ra, giận giữ đến toàn thân run rẩy, qua một lúc lại ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Hóa ra là như vậy!

Tả Khâu Siêu Nhiên không nhịn được, hỏi:

- Cái gì như vậy?

Khổng Dương Tàn cười đáp:

- Mỗi người có một cái miệng, dùng để ăn cũng được, để chửi cũng được, còn để đánh nhau... Trừ phi là chó cắn chó!

Sắc mặt sáu người đều biến đổi, Khổng Dương Tàn tiếp tục nhơn nhơn cười cợt:

- Không ngờ phụ nữ có hai cái mồm... Mấy thằng nhãi con các người cũng có!

Mấy thiếu niên vừa nhập giang hồ này lúc đầu còn chưa biết Khổng

Dương Tần nói gì, phải hồi lâu sau mới hiểu đó là lời vô cùng hạ lưu.
Đường Phương tức giận quát:

- Khổng Dương Tần, uống cho ngươi là danh nhân võ lâm, không
ngờ lại nói ra được những lời đó, ngươi...!

Khổng Dương Tần cười đáp:

- Ngươi cái gì! Dù sao thì các ngươi cũng không sống được quá tối
nay, lời ta nói còn ai biết được nữa, ha ha ha ha... Tuy nhiên, đối với
ngươi, ta cũng có thể nhẹ nhàng một chút...

Hắn còn chưa nói hết câu, năm người đã đồng loạt gầm lên, cùng
nhau xông tới!

(*) Mưa đêm tưới phố vàng

Tiêu Thu Thủy rút kiếm xông tới, đột nhiên, trong bóng đêm, giữa
nước xiết, dưới vách đá, cảm giác không hay đó lại nổi lên.

Nhưng vấn đề phát ra từ đâu?

Tiêu Thu Thủy hơi ngừng lại, chợt liếc thấy một ánh đao!

Đao quang như điện!

Tiêu Thu Thủy vung chưởng đẩy vào lưng Đặng Ngọc Hàm, Đặng
Ngọc Hàm ngã ra bảy tám bước, nhưng khi hắn bước ra đến bước
thứ bảy thì đao quang đã xuyên vào lưng hắn.

Đặng Ngọc Hàm kêu lên một tiếng, dừng lại.

Tả Khâu Siêu Nhiên vội đỡ lấy hắn.

Tiêu Thu Thủy hét lớn:

- Không được loạn, còn có cường địch mai phục!

Nhưng Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố đã xông tới.

Tuy bọn họ nhanh, nhưng còn có một thứ nhanh hơn nữa!

Ám khí của Đường Phương!

Đường Phương hận Khổng Dương Tần ăn nói khinh bạc, vừa ra tay đã là ba cây mai hoa châm.

Khổng Dương Tần vẽ nên luồng kiếm hoa, đánh băng ba cây mai hoa châm, nhưng trong chớp mắt đó, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố đã xông tới!

Đường Phương không tiếp tục đối phó với Khổng Dương Tần, bởi vì nàng lập tức phát hiện, Đặng Ngọc Hàm đã trúnng đao/

Đường Phương lật tay bắn ra một nắm kim châm, phóng thẳng đến chỗ phi đao phát ra!

Một bóng người lập tức nhảy ra khỏi vách đá, Đường Phương xoay người, mặt hướng về phía hấn, kiếm của Tiêu Thu Thủy cũng chỉ thẳng vào kẻ đó.

Nhưng trong bóng đêm, bên dòng nước xiết, bóng người chợt biến mất, hóa thành một ngọn đèn lồng đỏ.

Tả Khâu Siêu Nhiên giật mình hô lên:

- Cẩn thận ngọn đèn đó! Lão ta chính là Hồng đăng mị ảnh, Phi Dao thần ma Sa Thiên Đăng!

Đèn lồng vừa sáng lên, bóng người lập tức biến mất.

Chỉ thấy ánh đèn.

Trong bóng tối nếu có một đốm lửa sáng lên, sức chú ý chắc chắn sẽ tập trung hết vào đốm lửa đó.

Ngọn đèn lồng đó không hề sáng chói nhưng lại có thể khiến người ta tâm thần hỗn loạn.

Phía sau tâm thần hỗn loạn chính là một đao trí mạng.

Phi đao của Phi Dao thần ma Sa Thiên Đăng, Tiêu Thu Thủy từng quyết chiến với đệ tử Sa Thiên Đăng, đương nhiên là biết sự lợi hại của phi đao họ Sa.

Tả Khâu Siêu Nhiên thì từng tận mắt chứng kiến trận đấu giữa Sa Thiên Đăng và Chu Hiệp Vũ, nếu không phải lúc đó Chu Hiệp Vũ không hề bị đèn lồng ảnh hưởng thì bây giờ Kiếm lưu Tiêu gia đã sớm không thủ nổi rồi.

Sắc mặt Đặng Ngọc Hàm trắng bệch như giấy, một cây phi đao cắm vào xương sống sau lưng hắn.

Nếu không phải Tiêu Thu /thủy kịp thời đẩy một phát thì lúc này hắn đã chôn thân dưới sông Bạch Thủy.

Ở sau lưng, ba người Khổng Dương Tàn, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố kêu thét vang trời, tại đây chỉ có một ngọn đèn lồng cùng bốn bóng người đứng yên.

Họ không hề quay đầu lại.

Bởi vì không thể quay đầu.

Phi đao của Sa Thiên Đãng không cho phép họ quay đầu.

Đèn lồng đỏ của Phi Đao thần ma càng làm họ không thể quay đầu.

Đèn lồng đỏ.

Phía sau đèn lồng đỏ là thứ gì?

Người ở sau đèn.

Phía sau đèn lồng là bóng tối.

Muốn giết Sa Thiên Đãng, trước phải phá đèn lồng.

Nhưng họ không có định lực như Chu Hiệp Vũ.

Họ không thể phá nổi ngọn đèn này.

Chỉ cần họ không phá được đèn lồng đỏ, Sa Thiên Đãng lúc nào cũng có thể ra tay.

Bởi vì họ không thấy gì.

Những gì không thể nhìn thấy là đáng sợ nhất.

Trên trán họ đá tước mồ hôi, chóp mũi nhỏ nhắn của Đường Phương cũng dính nước.

Là mờ hôi? Hay là bọt nước?

Hơi nước tràn ngập, tiếng nước chảy ào ạt, khung cảnh xung quanh càng lúc càng mờ mịt, càng lúc càng âm đạm.

Trước mắt bỗng nhiên sáng lên.

Ánh sáng rục rỡ, hóa ra mặt trăng đã ló ra khỏi màn mây.

Ánh sáng của trăng vừa khéo bao trùm lấy ánh sáng của đèn lồng.

Phía sau đèn lồng đỏ lộ ra một bóng người.

Đèn lồng như khế chấn động, ánh đỏ phảng phất như đang cử động.

Vào sát na đó, Đường Phương lập tức ra tay.

Người tinh thông ám khí luôn luôn biết cách nắm chắc cơ hội.

Người của Đường gia lại càng hiểu phải nắm thời cơ.

Đường Phương của Đường gia lại càng là một thiếu nữ rất biết nắm bắt cơ hội.

Ám khí của nàng không đánh vào người phía sau đèn lồng, mà đánh vào chính ngọn đèn lồng đỏ.

Chỉ có hủy diệt đèn lồng mới có thể quyết một trận tử chiến với Sa Thiên Đăng.

Roạt, đèn lồng rách toạc.

Chất lỏng như huyết tương bắn lên, đồng thời một ánh đao quang

cắt phá không trung!

Đường Phương nhảy lên, đao quang lóe lên rồi biến mất.

Trong Đường gia, Đường Phương không chỉ tinh thông ám khí mà còn thiện trường khinh công.

Mặt khác, một luồng kiếm quang cũng bắn ra!

Kiếm của Tiêu Thu Thủy!

Sa Thiên Đãng đã hiện hình, vậy hẳn nhất định phải giết Sa Thiên Đãng.

Hắn nhất định phải làm, không vì cái gì khác, chỉ bởi Sa Thiên Đãng làm bị thương Đặng Ngọc Hàm.

Đặng Ngọc Hàm là anh em của hắn, là bàn bè của hắn. Hắn rút kiếm của Đặng Ngọc Hàm, thề phải dùng kiếm này giết Sa Thiên Đãng.

Nhưng chất lỏng như huyết tương mang theo mùi hôi thối bắn tới, hắn chỉ có thể tránh qua.

Hắn vừa tránh, Sa Thiên Đãng lập tức lùi lại.

Sa Thiên Đãng vừa động chân, bỗng cảm thấy hai chân đã bị người ta bắt lấy.

Đôi tay của Tả Khâu Siêu Nhiên.

Không biết từ lúc nào Tả Khâu Siêu Nhiên đã tới bên cạnh hắn, hai tay bắt lấy hai chân hắn.

Sa Thiên Đăng vội vàng giãy thoát, nhưng Tả Khâu Siêu Nhiên nhanh chóng thi triển cầm nã thủ pháp, từ dưới kéo lên, bắt lấy khoảng lõm dưới mắt cá chân hắn, ngón cái áp vào trong, ngón giữa và trở vận kinh vận lại.

Sa Thiên Đăng nhin đau muốn đá ra, Tả Khâu Siêu nhiên nhanh như chớp bắt lấy hai mặt trước sau cổ chân hắn, ngón cái giữ gân chính, hai ngón giữa trở ở phía sau khe động, hai tay lướt lên đã kiềm chế khoảng giữa xương ống chân và xương đùi, ấn mạnh vào khe hở. Đoạn hắn bắt lấy cơ co duỗi bên dưới khớp gối, chuyển người lên trên, ngón cái đặt vào cơ xoay trong đùi, hai ngón trở và giữa giữ chặt cơ xoay bên ngoài. Hai tay chia ra, lại toàn lực bắt lấy cơ xoay hai bên hông Sa Thiên Đăng. Chỉ trong một chớp mắt, gân cốt hạ bàn Sa Thiên Đăng đã bị phá hết, đau đớn cùng cực, không di động nổi nửa bước.

Hậu nhân của Cầm nã đệ nhất thủ Hạng Thích Nho và Ứng trảo vương Lôi Phong, không ai có thể coi thường.

Nhưng Sa Thiên Đăng còn có một đôi tay.

Hai tay hắn bắn ra hai ngọn phi đao.

Trong cự ly gần như vậy, Sa Thiên Đăng vẫn có thể phát đao, quả thực là tài nghệ hơn người.

Chỉ có điều Đường Phương cũng là cao thủ ám khí hạng nhất.

Nàng bắn ra hai cục đá, đánh dạt hai mũi đao, cùng rơi xuống dưới thác.

Sa Thiên Đăng rống lên một tiếng, đến bây giờ hắn mới hiểu rõ trình độ của mấy thiếu niên này.

Nhưng đã muộn mất rồi.

Kiếm của Tiêu Thu Thủy đã tới.

Hắn lại phóng ra một đao.

Tiêu Thu Thủy chặn trước người hắn, ám khí của Đường Phương không thể bắn tới.

Ít nhất hắn cũng phải giết được Tiêu Thu Thủy.

Nhưng kiếm của Tiêu Thu Thủy đã biến đổi, một thanh kiếm biến thành trăm ngàn điểm kiếm.

Mãn thiên hoa vũ.

Một trong ba đại tuyệt chiêu của Hoán Hoa kiếm phái.

Sa Thiên Đãng chỉ có một đao, đồng thời cũng là một đao trí mạng.

Mắt thấy lần này sắp sửa đồng quy vu tận, đột nhiên có một người xuất hiện.

Người này lao tới trước mặt Tiêu Thu Thủy, phi đao liền bắn thẳng vào ngực hắn, nhưng người này lại rút đao đang cắm trên người mình ra, đâm mạnh tới!

Một đao đâm thủng cổ họng Sa Thiên Đãng!

Cùng lúc đó, kiếm của Tiêu Thu Thủy cũng đã tới, thân thể Sa Thiên Đãng bị đâm thủng hơn trăm lỗ.

Sa Thiên Đăng kêu thảm, ngã xuống bãi chất lỏng giống như huyết tương, lại lập tức bật dậy gào thét, toàn thân phát ra mùi hôi thối khét lẹt, giãy giụa vài cái rồi rơi thẳng xuống thức nước Hoàng Quả, tan xương nát thịt.

Khi Sa Thiên Đăng kêu thảm, cũng là lúc Tiêu Thu Thủy hét lên đau đớn.

Người trúng đao là Đặng Ngọc Hàm.

Tả Khâu Siêu Nhiên bỏ mặc Sa Thiên Đăng, đỡ lấy Đặng Ngọc Hàm.

Đặng Ngọc Hàm sắc mặt trắng bệch như giấy, lại chột đỏ vừng, bật ho khan.

Tả Khâu Siêu Nhiên đỡ Đặng Ngọc Hàm, tay đặt trước ngực và sau lưng hấn đều ướt đẫm, là máu.

Tả Khâu Siêu Nhiên chạm tới, Tiêu Thu Thủy nhìn thấy, trong lòng đau đớn như cắt, Đường Phương lướt tới, không nhìn được bật hô thất thanh.

Đặng Ngọc Hàm sắc mặt trắng bệch, không nói ra được một câu, chỉ nhìn chăm chăm vào Tiêu Thu Thủy, Tả Khâu Siêu Nhiên, Đường Phương. Hấn vẫn giãy giụa, cố mấp máy môi, nhưng không thể nói nên lời.

Cuối cùng hấn từ từ nhắm mắt lại.

Nhắm lại vĩnh viễn.

Tả Khâu Siêu Nhiên ôm lấy thi thể dần lạnh đi của Đặng Ngọc Hàm, không nói một câu.

Tiêu Thu Thủy quay mặt đi, nhìn thác nước Hoàng Quả, trời cao mờ mịt, đất rộng mê mang, mưa gió lạnh căm, người đi như khói, lão tam, lão tam, cậu cứ vậy mà đi sao?

.... Ngọc Hàm, tôi phải báo thù cho cậu.

... Đường Nhu, tôi đang gọi cậu đây, cậu có biết không, (thiếu một đoạn)

Thiết Tinh Nguyệt không biết gì cả, đôi quyền của hắn vung lên trong tiếng ầm ầm của thác nước vẫn có thể nghe được rõ ràng.

Hắn đã trúng ba kiếm nhưng Khổng Dương Tàn không dám chịu một quyền của hắn!

Có một quyền lướt qua sát trán hắn, đánh vào đá cứng, tảng đá vỡ tan, nắm tay Thiết Tinh Nguyệt lại “vù” một tiếng thu về, đánh thẳng vào ngực hắn!

Khổng Dương Tàn chưa bao giờ gặp một đối thủ nào như vậy.

Càng làm hắn thấp thỏm lo sợ là Xà quyền của Khâu Nam Cố. Hắn xuất kiếm, Khâu Nam Cố liền tấn công huyết Toàn Tâm dưới nách hắn, hắn vừa thu kiếm, Khâu Nam Cố không ngờ lại chuyển thân đập vào chân hắn!

Khổng Dương Tàn có thể vận kiếm trong nước, đó là nhất tuyệt, càng có thể phân tâm nhị dụng, đó là nhị tuyệt!

Kiếm của hắn trắng như tuyết, đột nhiên tách ra làm đôi, trái phải bùng lên hai mảnh tuyết sáng, khóa chặt thế công của Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố!

Thiết Tinh Nguyệt đánh đến phát gấp, chọt cởi phăng áo ngoài, lộ ra thân thể cường tráng. Trong thác nước cuồn cuộn, hắn càng đánh càng thần dũng, không ngờ lại dùng hai tay bắt lấy kiếm của Khổng Dương Tồn, vụn mạnh một cái!

Nếu là sắt thường thì đã bị cú vụn của Thiết Tinh Nguyệt bẻ gãy rồi, nhưng đây lại là Bạch luyện Phân thủy kiếm.

Kiếm vẫn không gãy, nhưng đã cong lại.

Khổng Dương Tồn cũng biến sắc.

Đột nhiên một tia nước bắn tới, trong không khí đang ngập tràn hơi nước, Khổng Dương Tồn không nhìn thấy rõ cũng không kịp để ý. Tia nước bắn trúng mặt hắn, trên mặt lập tức bóng rát, đau đớn, hai mắt cơ hồ không mở ra nổi.

Tia nước đó là nước bọt, nước bọt của Khâu Nam Cố.

Trong nháy mắt, Khâu Nam Cố thừa cơ mà nhập, ra một chiêu Xà thủ nhất oa (rắn chuột một ổ), đập mạnh lên chân Khổng Dương Tồn!

Khổng Dương Tồn gầm lên một tiếng, lùi lại năm sáu bước. Khâu Nam Cố một chiêu đắc thủ, đang muốn tiếp tục tiến công, đột nhiên kiếm quang bùng lên, hắn kêu lên một tiếng, trong cái khó ló cái khôn, vội vàng ngã nhanh xuống, nhưng trên vai vẫn trúng một kiếm!

Chỉ thấy Khổng Dương Tồn nhắm mắt, trên tay như hai luồng vải trắng, uốn lượn lên xuống, nhanh như du long, chiêu nào cũng chỉ vào điểm yếu hại của đối phương. Hóa ra đây chính là một tuyệt chiêu trong Tam Tuyệt thần kiếm của Khổng Dương Tồn, Minh minh

kiếm pháp, mắt không cần nhìn nhưng vẫn không hề ảnh hưởng chút nào đến việc phát huy kiếm pháp.

Hai luồng kiếm quang, một luồng ép chặt Khâu Nam Cố nhưng luồng hướng về phía Thiết Tinh Nguyệt do đã bị Thiết Tinh Nguyệt bẻ cong nên phát huy không được tự nhiên, bị Thiết Tinh Nguyệt dùng mãnh ép ngược lại.

Ba người đánh đến khó mà phân thắng bại, dưới dòng thác rống giận, máu tươi tung bay.

Bỗng nhiên Khâu Nam Cố cảm thấy áp lực chợt giảm.

Một thanh kiếm nhỏ hẹp mà sắc bén, phong toàn kiếm thế của Khổng Dương Tần.

Khổng Dương Tần hừ một tiếng, nói:

- Hoán Hoa kiếm pháp!

Người đến không lên tiếng, nhưng ra tay càng lúc càng nhanh, giống như thề phải giết bằng được Khổng Dương Tần dưới kiếm.

Người đến là Tiêu Thu Thủy.

Hắn xuất kiếm trong phần nộ.

Hắn vung kiếm lên như mưa, tất cả bọt nước đều biến thành kiếm hoa của hắn. Hoán Hoa kiếm pháp đem những giọt nước liền thành vô số phi kiếm, dưới ánh trắng trông như thần long thổ châu, du long hút nước, vô cùng đẹp mắt.

Không chỉ đẹp mắt, mà chiêu nào chiêu nấy đều là sát chước.

Khổng Dương Tồn gắng sức ngăn cản Hoán Hoa kiếm thế, nhưng Khâu Nam Cố đã nhân cơ hội tấn công tới.

Khổng Dương Tồn vừa sợ hãi, vừa tức giận.

Sợ hãi là không ngờ được mấy tên thanh niên này lại có võ công trác tuyệt như vậy, cùng với can đảm dũng mãnh gan dạ, tức giận là không ngờ rằng Sa Thiên Đăng vậy mà lại không ngăn cản được bọn họ.

Hắn ra tay đánh lén không thành, liền cố ý mở lời, muốn kích nộ đối phương, thu hút sự chú ý của đối phương, tạo thời cơ cho Sa Thiên Đăng một đao đắc thủ. Bọn hắn vốn nghĩ rằng với sức của hai đại cao thủ bọn hắn, hợp lực đối phó mấy tên tiểu bối quả thực là quá dư dả.

Hắn không biết, Sa Thiên Đăng đã chết rồi.

Tiêu Thu Thủy vừa gia nhập chiến đoàn, Hoán Hoa kiếm phái liền khống chế Tam Tuyệt kiếm pháp của hắn. Khâu Nam Cố thừa cơ tấn công vào, Thiết Tinh Nguyệt cũng tăng cường thế công.

Không thể đánh tiếp, toàn thân Khổng Dương Tồn ướt đẫm, cũng không biết là mưa hay là mồ hôi!

Hắn hét lớn một tiếng, song kiếm bắn ra!

Thiết Tinh Nguyệt vung quyền đánh văng phi kiếm, hơi chậm lại một chút; Khâu Nam Cố khom người tránh khỏi phi kiếm, khẽ dừng lại một nhịp; Khổng Dương Tồn tung người nhảy lên!

Đánh không lại, vậy phải chạy!

Hơi nước mịt mù, hắt lao vào trong màn sương!

Đột nhiên hắn cảm thấy hai chân khựng lại, một người thanh niên đã dùng trảo bắt lấy mắt cá chân hắn, siết chặt như khóa thép!

Hắn không giãy thoát được, đang chuẩn bị phát lực thì đột nhiên toàn thân bỗng rát, đau đớn. Chẳng lẽ bụi nước cũng có gai?

Bấy giờ hắn mới nhớ tới Đường Phương, trong đám người này có một thiếu nữ Đường gia.

Nghe nói Đường môn còn có một loại ám khí trứ danh, tên là “Vũ vụ” (mưa bụi)

Hắn sực nhớ ra, ý khí giảm xuống, đúng lúc đó, lệ mang vọt lóe lên, vẽ thành một đường con giũa không trung, đâm thẳng vào bụng hắn, xuyên ra tận sau lưng!

Kiểm của Tiêu Thu Thủy.

Trường hồng quán nhật! (cầu vòng chắn ngang mặt trời)

Một trong ba đại tuyệt chiêu của Hoán Hoan kiếm phái.

Thiết Oản thần ma Phó Thiên Nghĩa đã chết dưới chiêu kiếm này của Tiêu Thu Thủy.

Tam Tuyệt kiếm ma Khổng Dương Tồn cũng vậy.

Khổng Dương Tồn cả người lẫn kiếm rơi xuống thác nước Hoàng Quả.

Đại kiếm thủ này khi chết còn mang theo hai thanh tuyệt thế bảo kiếm
bồi táng.

Bạch luyện Phân thủy kiếm và Chuyên Chư thần kiếm.

Quyển 2 - Chương 13: Thiết Kỵ thần ma, Lục phán quan

Vượt núi Kê Túc, qua chùa Chúc Thánh, sẽ tới sông Bắc Bàn, cũng tức là Dạng Kha Thủy, có trấn Mông Giang.

...Ngọc Hàm, cậu chết thật thảm.

... Đường Nhu, tôi phải báo thù cho cậu.

Trời xanh nắng ấm, năm người Tiêu Thu Thủy đã tới sông Bắc Bàn.

Quý Châu nằm ở trung tâm vùng tây nam Trung Quốc, địa thế cao dốc, cách mặt nước biển khoảng một nghìn mét, đại bộ phận là cao nguyên đá vôi. Trong vùng đèo dốc khúc khuỷu, núi non trùng điệp, là một vùng sơn địa điển hình.

Do sự ảnh hưởng của sự chùng chéo, đứt gãy địa tầng cùng gió nước xâm thực mà ở đây có hình thành hiện tượng “địa vô tam lý bình” (mặt đất không có chỗ nào bằng phẳng quá ba dặm)

Trong địa phận Quý Châu nước sông chảy xiết, phần lớn các đoạn sông cắt ngang dãy núi, hình thành một loạt những khe lớn sâu từ năm trăm đến một nghìn mét. Lòng sông cao thấp không đều, chênh lệch rất lớn, vì thế tạo thành nhiều đoạn xiết và thác nước.

Những khu vực nước sông chảy qua, có lúc nước từ trong hang ngầm lộ ra bên ngoài, tạo thành dòng chảy lộ thiên, cũng có lúc lại từ hang ngầm chìm vào trong lòng đất. Do đó, những nhân tố thiên nhiên này cũng tạo nên những cảnh đẹp kỳ vĩ nơi sơn lĩnh, lòng

chào, khe núi, bồn địa ở Quý Châu.

Khác biệt hẳn với nhánh Nam Bàn của sông Hồng Thủy.

Nhưng cho dù cảnh sắc có tươi đẹp đến thế nào...

Trong lòng Tiêu Thu Thủy vẫn rất đau đớn.

Trời xanh mây trắng, nước ấm gió lành, đâu đâu cũng có hình bóng Đặng Ngọc Hàm.

Đặng Ngọc Hàm đã theo họ suốt cả quãng đường, nhưng đến được đây hẳn lại ra đi.

Trong trận chiến ở Trường Giang, đối mặt với Thiết Oản thần ma, Đặng Ngọc Hàm cũng tham gia, nhưng bên thác nước Hoàng Quả, hẳn đã mất đi.

Đặng Ngọc Hàm ơi Đặng Ngọc Hàm!

Hai mắt Đường Phương sừng mọng, trong gió thổi, ánh mắt sóng sánh như nước đó càng thêm mấy phần mê người.

Nàng quen biết mấy người Đặng Ngọc Hàm chưa được bao lâu, nhưng với những người bạn nhiệt thành, đáng yêu này đã có cảm tình sâu sắc.

Tả Khâu Siêu Nhiên, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố lại càng đau thương vô hạn, nhớ tới tới Đặng Ngọc Hàm kêu ngạo sôi nổi lúc trước, hẳn không bao giờ muốn có những lúc trầm lặng, buồn bã.

Đặng Ngọc Hàm không bao giờ muốn anh em, bạn bè phải đau thương, u buồn.

Vì thế họ phải cố gượng vui vẻ.

Nhưng vui vẻ cố gượng lên có thể tồn tại được sao?

Thiên hạ rộng lớn như thế, thế giới mêh mông như thế, nhưng đã thiếu đi mất Đặng Ngọc Hàm.

Đặng Ngọc Hàm, không còn sống nữa.

Thiết Tinh Nguyệt gượng cười nói:

- Phó Thiên Nghĩa, Sa Thiên Đẳng, Khổng Dương Tàn đều chết trong tay chúng ta, Quyền Lực bang cũng nên nghiêm túc nhìn lại sự tồn tại của chúng ta rồi.

Khâu Nam Cố nói:

- Đâu chỉ biết tới sự tồn tại của chúng ta, còn phải biết, sẽ có một ngày, Quyền Lực bang phải tan vỡ dưới tay chúng ta.

...Bọn họ đều là thanh niên trẻ tuổi, tài cao mật lớn, lòng lại ôm chí lớn, mấy câu này đã hoàn toàn coi thường uy quyền của Quyền Lực bang.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy chột động.

Nếu Kiếm Lư gặp nạn, anh hùng thiên hạ cùng tới cứu thì còn sợ gì Quyền Lực bang?

Thế nhưng những người biết trượng nghĩa giúp người lúc khó khăn, hào hiệp ra tay mà chẳng cần công tích, thật sự quá ít, quá ít.

Ở bất kỳ nơi cần cứu giúp nào, thứ nhận được thông thường đều không phải “tặng than trong tuyết”, mà là “giữa tuyết thêm sương”, thông thường đều không phải trợ nghĩa giúp đỡ mà là “ném đá xuống giếng”.

Khi cần cứu viện, trước nay người ta đều "Các nhân tự tảo môn tiền tuyết, mạc quản tha nhân ốc thượng sương" (Mỗi người tự quét tuyết trước cửa nhà mình, đừng lo sương trên mái nhà kẻ khác), cũng chính vì như vậy mà những kẻ cường hào ác bá càng lúc càng nhiều, các loại như Quyền Lực bang lại trở thành quang minh chính đại, hắc đạo biến thành chính phái.

Tiêu Thu Thủy còn trẻ, có chí lớn, lại bị kích thích bởi cái chết của anh em Đường Nhu, Đặng Ngọc Hàm, đột nhiên ý khí bộc phát, nói:

- Được! Tại sao chúng ta không lập một tổ chức quy tụ vì hiệp, thành lập vì nghĩa, chiến đấu vì đạo, tồn tại vì lý, văn võ hợp nhất. Phàm những nơi gặp nạn mà vẫn bảo tồn đạo nghĩa, cho dù có chết chúng ta cũng phải xả thân ứng cứu, giúp đỡ!

- Hay!

Tả Khâu Siêu Nhiên cũng hưng phấn bừng bừng. Mấy ngày hôm nay, chỉ với mấy người “hậu sinh tiểu bối” bọn họ vậy mà lại có thể nhiều lần đánh bại Quyền Lực bang, trong lòng cũng có hào khí:

- Chỉ là với mấy người chúng ta...

- Ha!

Thiết Tinh Nguyệt hét lớn, tràn ngập hào khí:

- Có chúng ta là đủ rồi! Những người có chung chí hướng tự nhiên

sẽ đều tới cùng chúng ta, những kẻ vô chí vô dũng, có thêm nhiều cũng vô dụng!

Tiêu Thu Thủy cũng hào hứng nói:

- Chúng ta không những phải tổ chức mà còn phải mở rộng. Nay Tống Liêu giao chiến, những người có chí giết địch giữ nước, giành lại non sông thì đều tập trung lại, những kẻ muốn lén lút sống trộm, tham sự an nhàn thì cứ mặc cho chúng đi!

- Đúng hợp ý tôi!

Khâu Nam Cố vỗ mạnh móng ngựa, tuấn mã lập tức hí dài, hân hưng phấn nói:

- Chúng ta chỉ cần cắm lá cờ chính nghĩa xuống, nhất định là sẽ có càng lúc càng nhiều người tới, chỉ là... Chỉ là chúng ta lấy tên gì đây? Gọi là cái gì bang, cái gì phái, cái gì môn đều không hay.

Tiêu Thu Thủy cười đáp:

- Chúng ta kết nghĩa kim lan, vậy thì gọi là Nghĩa Kết Kim Lan đi, sinh tử đồng tâm, cùng chia vui buồn, thề diệt ngoại xâm!

Đường Phương cười nói:

- Tên rất hay! Nhưng Thần Châu hướng bắc, quốc gia sông núi, nên lấy nước làm gốc, nhà lên trên, không bằng gọi là Thần Châu kết nghĩa, bỏ hai chữ Kim Lan đi.

Thiên Thu Thủy vỗ tay khen:

- Thực là hay.

Lúc này chim chóc tung cánh, mây trắng xa xăm, nhìn nước sông cuộn cuộn đổ về đông, không lo không sầu, Tiêu Thu Thủy thở dài than:

- Lần này kết nghĩa, không biết ngày sau người giang hồ sẽ nói chúng ta như thế nào? Thiếu niên kết nghĩa, không sợ nguy nan? Hay là ngu xuẩn ấu trĩ, cuồng vọng tự đại? Ha ha ha ha!

Thiết Tinh Nguyệt ngẩng mặt lên trời cười lớn:

- Nhà của ta là chuyện của ta, anh hùng hảo hán, ai quan tâm bọn chúng nói thế nào?! Mặt đỏ lòng son tự có đất trời cùng biết!

Khâu Nam Cố cũng cười lớn:

- Cuồng thì cuồng! Vọng thì vọng! Có cái gì mà phải lo! Muốn thành đại sự, lập đại nghiệp, sao mà tránh được hiểu lầm, công kích!

Đường Phương mỉm cười, lúm đồng tiền như hoa:

- Cũng không nhất định. Không biết chừng các anh là người may mắn, không những ngăn được cơn sóng dữ mà còn có ngày nắm giữ giang hồ, nâng cao lá cờ chính nghĩa.

Tả Khâu Siêu Nhiên bình thản nói:

- Vậy chúng ta kết nghĩa ngay ở sông này đi.

Tiêu Thu Thủy nháy xuống ngựa:

- Nếu Ngọc Hàm, Đường Nhu cũng ở đây thì tốt quá.

Tiêu Thu Thủy vô thức buột miệng nói, tâm trạng mọi người đều trầm hẳn xuống,

... Đường Nhu, Đường Nhu, cậu vẫn còn sống ư?

... Đặng Ngọc Hàm, nếu cậu còn sống thì tốt biết bao, võ lâm đang cần thanh kiếm chính nghĩa trong tay cậu.

Bọn họ nháy xuống ngựa, đắp đất làm bằng, cắt máu làm chứng, trời cao đất dày, họ lập lời thề đơn giản của “Thần Châu kết nghĩa”.

Ngoại trừ Đường Phương, là con gái, không tiện xếp vào hàng kết nghĩa anh em nhưng cũng được đưavào tổ thức Thần Châu kết nghĩa.

... Đường thẳng mà đi, trượng nghĩa mà chiến, trừ mạnh giúp yếu, cứu nước chống địch, đó là chân lý không thể thay đổi của họ.

Thần Châu kết nghĩa.

Loạn thạch tĩnh phong, cảnh vật như tranh.

Bên sông Bàn Giang quái thạch lô nhô, nhưng cũng giống như nét vẽ của Thạch Đào, tự mang vẻ cứng cáp, hùng tráng.

Gió thổi qua, Tiêu Thu Thủy trong lòng vui vẻ, bỗng thấy bên bờ sông có một khoảng rộng rãi, khoát đạt, trên khối đá trơn bóng như vỏ trứng có mọc mấy gốc cây nhỏ.

Lá cây xanh mướt, có chỗ đậm, có chỗ nhạt, một dải lá giống như như những ngón tay nho nhỏ, giống như những ngón tay nhỏ bé, xinh đẹp của Đường Phương.

Những ngón tay thật thanh tú.

Gió nhẹ thổi tới, tất cả những ngón tay nhỏ bé xanh non đều rung động.

Tiêu Thu Thủy đi tới, cây nhỏ chỉ cao tới eo hấn.

Tiêu Thu Thủy trân trọng nhìn gốc cây vô danh, nhìn tán lá xanh lục, không ngờ lại phát hiện gốc cây đã kết một chùm quả nhỏ, có trái chín hồng như màu quất, có trái xanh non như màu lá.

Quả cây thật đẹp, nhân sinh ngoài chí hướng cao rộng, anh em bằng hữu, còn có những sinh sơ nho nhỏ mỹ lệ như vậy.

Tiêu Thu Thủy trước nay không thích hái ngắt, hái xuống tuy có thể làm vui thích nhưng cũng là bóp chết sinh cơ.

Nhưng khi gió thổi đến, tâm tứ hấn càng thêm trong suốt rõ ràng, giống như một dòng suối nhỏ, không còn như lúc trước, mù mịt như mây, loạn thành một đống, không thể thu xếp gọn gàng.

Lần này hấn không nhịn được, đưa tay hái một quả nhỏ. Giang Nam có thể hái sen, thứ hấn hái không phải là sen nhưng trong tâm trong ý đều là Giang Nam.

Hấn đặt trái cây mơn mớn, có màu hồng quất rực rỡ, có màu xanh tươi mới đó vào bàn tay nhỏ nhắn, trắng nõn như ngọc của Đường Phương, nói:

- Cô xem.

Đường Phương cúi đầu xuống nhìn, chiếc mũi nhỏ khế nhúc nhích, trông thật đáng yêu.

Tiêu Thu Thủy lại nói:

- Tặng cô.

Đường Phương nhận lấy, cũng không nói gì.

Gió bỗng thổi tới, lông mi Đường Phương rất dài, khe khẽ lay lộng, rất đẹp.

Tiêu Thu Thủy cũng không nói gì thêm nữa.

Kỳ lạ là đám anh em lúc này lại trốn tiệt ra xa, nhỏ giọng thì thầm, cao giọng cười đùa, không biết là vì cái gì nữa.

Ô Giang.

Đoạn sông Ô Giang này không phải nơi Tây Sở Bá Vương tự sát.

Đoạn sông này bắt nguồn từ Bát Tiên Hải phía tây huyện Hàm Ninh Quý Châu, chảy vào địa phận Tứ Xuyên từ hướng đông bắc, còn có tên khác là sông Phù Lăng, qua Phù Lăng sang đông nhập vào Trường Giang. Hai bên bờ Ô Giang toàn núi cao, mặt sông không rộng, nước cũng không sâu nhưng lại là nơi hiểm yếu nổi tiếng.

Ở Quý Châu nổi danh nhất có một lầu, một chùa, một sông, một động. Lầu là lầu Giáp Tú, chùa là chùa Hồng Phúc, sông là sông Ông Giang, động là động Tiên Nhân.

Muốn chèo đò trên sông Ô Giang là vô cùng khó khăn, vì thế Thiết Tinh Nguyệt tìm một chỗ nước sông cạn nông, quyết định ruổi ngựa Ô Giang!

Ruổi ngựa Ô Giang!

Những ngày rong ruổi trên lưng ngựa là những ngày son trẻ, là việc của những thanh niên hùng tráng.

Họ rẽ nước vượt Ô Giang, mới đi được một nửa, trong bọt nước bắn tung, sắc mặt Thiết Tinh Nguyệt đột nhiên xanh mét.

Bờ bên kia có bảy con ngựa đang xông tới.

Ngựa to lớn, người cao lớn

Sáu người cường tráng đang giục ngựa rẽ nước, chạy ở đằng trước.

Sáu người trên tay cầm sáu loại vũ khí khác nhau, trường thương, roi da, mâu đồng, yên da, dây thừng, xích sắt, không ngừng vung lên, thanh thế vô cùng kinh người.

Phía sau sáu người còn có một con ngựa ô càng cao lớn hơn, đen bóng như sắt, chậm rãi đạp nước mà tới, vừa không ra roi lại cũng không thúc gót.

Trên lưng ngựa là một người cực kỳ cao lớn, dáng hấn ngời trên lưng ngựa đã giống như người bình thường đang đứng trên yên vậy.

Hắn cầm một chiếc roi, đoạn đầu là xích sắt, cài vào cổ tay, đoạn giữa là dây thừng, quấn thành vài vòng, đoạn cuối là roi da, linh hoạt và nhanh nhạy như rắn độc.

Khâu Nam Cố ghìm ngựa, nói với Tiêu Thu Thủy:

- Phía trước là Thiết kỵ Lục phán quan, phía sau là Thiết Kỵ thần ma, chúng ta phải làm thế nào bây giờ?

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Ô Giang quả không dễ vượt.

Thiết Tinh Nguyệt kêu lên:

- Xông qua! Còn thế nào nữa?!

Mọi người đều nhìn về phía Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy gật đầu nói:

- Xông qua. Nhưng phải có kế hoạch để xông qua.

Đường Phương đột nhiên hỏi:

- Lần trước hai người các anh đấu sáu người đối phương thắng bại thế nào?

Khâu Nam Cố trầm ngâm một thoáng, đáp:

- Tuy không có cơ thắng nhưng cũng không có vẻ bại.

Đường Phương gật đầu:

- Vậy là hai đánh sáu, hòa nhau.

Khâu Nam Cố đáp:

- Là hòa. Nhưng nếu Diêm Quỷ Quỷ tới thì không dễ ứng phó, hai người chúng tôi đánh một mình hẳn vẫn không nắm chắc được quá bốn phần.

Thiết Tinh Nguyệt không nhịn được, hô lên:

- Sợ cái gì? Chúng ta có thể liều...

Tiêu Thu Thủy thấy bảy kỵ mã đã từ từ tới gần, vội quát:

- Đương nhiên không sợ, nhưng cũng phải tránh hy sinh vô ích. Chúng ta vừa kết nghĩa, lập chí quản chuyện thiên hạ, sao có thể liều lĩnh đường đột như vậy, không thành việc lớn!

Nghe thế, Thiết Tinh Nguyệt lập tức cúi đầu. Đường Phương nói:

- Vậy Thiết kỵ Lục phán quan do bốn người các anh ứng phó, Diêm Quỷ Quỷ tạm thời giao cho tôi.

Tả Khâu Siêu Nhiên nhíu mày nói:

- Vạn vạn lần không được. Âm khí Đường cô nương tuy hơn chúng tôi một bậc nhưng lấy sức một người chống lại Diêm thiết kỵ thì vẫn chưa đủ, không khỏi quá mạo hiểm.

Đường Phương đáp:

- Đây là đánh bại từng phần, trước tiên dùng binh lực mạnh mẽ áp đảo lực lượng yếu nhược của đối phương, sau đó tập trung toàn lực tiêu diệt chủ lực đối phương.

Tiêu Thu Thủy bỗng nói:

- Tôi hiểu rồi.

Đường Phương đưa mắt nhìn lại, đôi mắt đẹp hướng thẳng vào hấn. Tiêu Thu Thủy nói:

- Thường nghe Đường môn Tứ Xuyên người đông thế mạnh, hơn nữa còn nhân tài lớp lớp, ám khí vô song, càng thuần thực binh pháp, hôm nay mới được chứng thực.

Đường Phương cười nhẹ đáp:

- Anh thật là biết nói.

Tiêu Thu Thủy nhìn mọi người nói:

- Đường cô nương muốn trước tiên để cô ấy một mình mạo hiểm, cầm chân Diêm Quỷ Quỷ trong chốc lát, còn chúng ta thì phải trong thoáng chốc đó tiêu diệt Thiết kỵ Lục phán quan rồi toàn lực trợ giúp Đường cô nương. Kế này tuy trăm đường lợi nhưng với Đường cô nương mà nói lại là trăm hại. Có điều đây cũng là biện pháp duy nhất có thể tiến hành, cũng chỉ có cách này mới có thể xuất kỳ chế thắng, giảm bớt hy sinh vô ích. Trong chiến tranh hoàn toàn phải lấy đại cục làm trọng, chúng ta mặc dù không muốn để Đường cô nương mạo hiểm khó khăn nhưng cũng không thể làm việc theo cảm xúc, cái dũng của kẻ thất phu chỉ làm liên lụy tới đại cục.

Thiết Tinh Nguyệt nói:

- Vậy chúng ta bốn người, đối phương sáu người, nhiều hơn hai người, vẫn phải lấy một đánh hai, tôi...

Tiêu Thu Thủy ngắt lời:

- Tôi và Nam Cố lấy một đánh hai, cậu và Tả Khâu nhanh chóng diệt địch rồi lập tức hỗ trợ Đường cô nương.

Thiết Tinh Nguyệt đảo mắt một hồi, suy nghĩ chốc lát rồi cũng sáng

khoài đáp ứng, cao giọng nói:

- Được! Cứ làm như vậy!

Lúc này sáu ngựa phóng nhanh, mang theo tiếng rít của sáu loại binh khí, khi cự ly còn lại chưa tới năm trượng, Tiêu Thu Thủy vọt sinh hào khí, rút mạnh kiếm, hét lớn:

- Giết!

Đoạn giục ngựa xông lên!

Năm người đồng loạt quát lên, cùng lao nhanh tới. Binh pháp đại kế thương lượng trong thoáng chốc, sinh tử đại sự, tất cả đều phải lập tức tiến hành, quyết định sự tồn vong giữa cảnh đất trời tươi đẹp này.

Khi Thiết kỵ Lục phán quan xông tới gần, thấy năm kỵ mã không có phản ứng, tưởng rằng đối phương đã sợ đến ngất ngốc, trong khoảnh khắc lơ lửng kinh dịch, năm người đột nhiên giục ngựa phóng nhanh tới, lập tức giật mình một chút.

Vó ngựa dồn dập, bọt nước bắn tung, trong năm người, Thiết Tinh Nguyệt là người đầu tiên xông tới

Thiết Kỵ thần ma Diêm Quỷ Quỷ và Thiết kỵ Lục phán quan vốn cũng đã có kế hoạch, để Lục phán quan kiềm chế Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố, một mình Diêm thiết kỵ tiêu diệt hai nam một nữ còn lại trước.

Bọn chúng đã từng giao chiến với Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, biết sự lợi hại, nhưng lại không coi hai nam một nữ, Tiêu Thu Thủy, Tả Khâu Siêu Nhiên vào đâu cả, vì thế Diêm Quỷ Quỷ muốn dùng

sức một người, trước tiên giết hết bọn họ, sau đó hợp lực tiêu diệt hai người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố.

Chỉ không ngờ “Người có kế Trương Lương, ta có thang trèo thành”(*), mấy người Tiêu Thu Thủy cũng tính toán trước diệt kẻ yếu, sau dùng toàn lực công sát kẻ mạnh.

Lục phán quan chính là kẻ yếu.

Năm ngựa cùng lên, Lục phán thất kinh, ngũ hiệp liền đoạt được tiên cơ.

Thiết Tinh Nguyệt phóng tới như tên rời dây!

Tên nhanh, nhưng thế nào mới gọi là tên? Thiết Tinh Nguyệt cả người lẫn ngựa xông tới, khi sắp sửa tiếp cận, thân thể bỗng vụt rời khỏi mình ngựa, nhanh như không còn là tốc độ của con người nữa!

Đối thủ của hắn cầm roi ngựa, kịp thời vung roi quật tới!

Roi ngựa của hắn đánh lên đá lớn, có thể khiến tảng đá vỡ đôi.

Ngoại hiệu của hắn là Nhất tiên liệt thạch(**), tên gọi là Thạch Phán Quan.

Một roi của hắn Thiết Tinh Nguyệt nhất định phải tránh, cho dù Thiết Tinh Nguyệt có tránh được thì cũng phải duy trì khoảng cách xa, với cự ly như vậy, với kỹ thuật và tài dùng roi của hắn, tuyệt không cần sợ Thiết Tinh Nguyệt.

Nhưng Thiết Tinh Nguyệt căn bản lại không hề tránh né.

Một roi của Thạch Phán Quan quất thẳng lên lưng hắn.

Thiết Tinh Nguyệt gầm lên một tiếng, nhảy lên lưng ngựa Thạch Phán Quan, trước khi roi của Thạch Phán Quan kịp rút về đã bẻ gãy cổ hắn, đoạn nhảy xuống ngựa. Ngọn roi Thạch Phán Quan dùng sức rút về tự quật “chát” một tiếng lên mặt hắn, máu tươi đầm đìa.

Đến khi Thiết Tinh Nguyệt nhảy lại lên lưng ngựa mình thì Thạch Phán Quan mới rơi ùm ối xuống dòng sông Ô Giang.

Thiết Tinh Nguyệt phóng về ngựa của mình bởi vì hắn phải lập tức tới hỗ trợ Đường Phương.

Sau lưng hắn bị đánh rách ra toác thịt cả một mảng lớn nhưng hắn không hề quan tâm.

Thiết Tinh Nguyệt chính là Thiết Tinh Nguyệt!

Một con ngựa nhảy qua đầu sáu con kia, thoáng cái đã biến thành tiên phong, đó chính là con ngựa vốn đang thả bước chậm nhất: ngựa của Diêm Quỷ Quỷ.

Vó ngựa vọt lên không trung, Đường Phương đã vung tay lên, bắn ra ba mũi kim tiền phiêu!

Ba mũi kim tiền phiêu biến thành ba đốm sáng vàng rực rỡ trong ánh nắng, vó ngựa khò nước, từ giữa không trung rơi xuống. Đường Phương vốn múa đả thương Diêm Quỷ Quỷ trước khi ngựa của hắn hạ xuống, bởi vì với kỹ thuật của Diêm Quỷ Quỷ, một khi hạ xuống thì tuyệt không dễ đối phó.

Nhưng Diêm Quỷ Quỷ đang ở giữa không trung cũng vẫn khó đối phó như thế.

“Vút”, “vút”, “vút”, ba roi đánh ra như chớp, ba mũi kim tiền phiêu lập tức vỡ vụn, bọt nước bắn tung, người lẫn ngựa Diêm Quỷ Quỷ đã rơi xuống. Đường Phương thoáng khom người, thân thể giống như một cánh én nhỏ khẽ treo trên đầu ngựa, đoạn ngựa người, vung tay, lại bắn ra hai chiếc vòng bạc.

Khi Diêm Quỷ Quỷ hạ xuống, bọt nước đang che mắt tầm mắt hắn, tiếng nước cũng át mất tiếng rít của ám khí. Trong lòng Diêm Quỷ Quỷ cũng đang nghi hoặc, nghĩ mình không nên khinh địch, phóng ngựa lên không, mà thiếu nữ trẻ tuổi này không ngờ lại có thủ pháp ám khí cao cường như vậy.

Hai chiếc vòng bạc một đánh trúng thân ngựa, một đánh trúng ngực Diêm Quỷ Quỷ, cả hai đều bắn ngược ra. Đường Phương thoáng mừng rỡ nhưng lại thấy Diêm Quỷ Quỷ chỉ rùng mình một cái, con ngựa ô cao lớn chỉ hý dài một tiếng, không ngờ lại như chẳng có việc gì.

Sắc mặt Đường Phương trắng bệch, thực lực Diêm Quỷ Quỷ cùng ngựa cưỡi của hắn vượt xa tưởng tượng của nàng. Nàng lập tức tay trái nắm năm cây phi kiếm, tay phải cầm một nắm bụi độc, chuẩn bị bụi độc che mắt, nam phi kiếm lấy mạng, toàn lực thi triển đòn sát thủ.

Chỉ là cơ hội thoáng cái đã mất, Diêm Quỷ Quỷ cùng ngựa cưỡi cùng chịu một chiếc vòng bạc nhưng đã biết sự lợi hại của Đường Phương. Khoảng cách giữa hai người vẫn còn tới bốn trượng, ám khí của Đường Phương nhanh chuẩn, Diêm Quỷ Quỷ tuy giỏi về chiến đấu tầm xa nhưng cũng không rộng bằng tầm của ám khí, vì thế hắn lập tức làm một chuyện!

Liên tục mười sáu roi, đánh lên mặt nước, bọt nước bắn tung, bắn lên mặt, lên người Đường Phương!

Đường Phương đưa tay lên đỡ, ra tay chậm lại, lại thêm hơi nước rất lạnh, Đường Phương lập tức cảm thấy tê dại. Chỉ trong chớp mắt đó, Diêm Quỷ Quỷ đã giục ngựa xông tới, xoay tay ra sau, rút ra một thanh mã đao lớn, chém thẳng xuống!

Đại đao nặng gần năm mươi sáu cân, lực đao trên đao chém xuống cũng tới năm mươi sáu cân, tổng cộng một trăm mười hai cân lực lượng bổ xuống, muốn chém đôi cả người lẫn ngựa Đường Phương thành hai mảnh!

Đường Phương muốn phóng ám khí nhưng đã muộn.

Diêm Quỷ Quỷ quyết tâm một chiêu giết chết Đường Phương dưới ngựa, hẳn có thể nhìn ra, ám khí của Đường Phương vừa đúng là khắc tinh của trường đao, roi dài của hắn.

Trên trời mây tán, gió mạnh như bão, địch thủ của Tả Khâu Siêu Nhiên từ cách xa ba trượng đã tung dây thừng tới.

Dây thừng nhìn như dễ tránh nhưng giữa không trung lại đột ngột biến thành ba vòng cuốn, cho dù là né sang hướng nào cũng sẽ bị quấn trúng vào, một khi bắt được sẽ lập tức thắt chặt lại.

Kẻ này gọi là Nhất thẳng thượng điều(***) Tác Phán Quan.

Kỳ lục cao nhất của hắn là một sợi dây thừng phóng ra đồng thời quấn thành chín vòng, cùng một lúc siết chết chín người.

Chín người bình thường không biết võ công.

Tả Khâu Siêu Nhiên không phải người bình thường.

Hơn nữa võ công còn rất cao.

Tả Khâu Siêu Nhiên không hề né tránh.

Ba vòng dây kia đồng thời quấn trúng hắn, trong khoảnh khắc trước khi vòng dây thắt chặt lại hắn đã mở xong nút thắt của ba vòng, hơn nữa còn nhanh chóng quấn dây thừng vào hông lên tay mình, thoáng cái đã ép sát tới ngựa của Tác Phán Quan, lúc này dây thừng trên tay Tác Phán Quan đã chỉ còn lại một đoạn dài chưa tới nửa thước.

Tác Phán Quan trợn trừng hai mắt, kinh hãi vô cùng, trước khi hắn định thần lại, Tả Khâu Siêu Nhiên đã dùng một tay bóp chặt cổ hắn, nói:

- Cầm nã đệ nhất thủ thu đồ đệ, đệ tử trước khi được nhận phải học thắt dây thừng một năm, học tháo dây thừng một năm. Bài đầu tiên của Ưng trảo vương là dùng tay không phá dây thừng. Ta chính là đệ tử của họ.

Nói dứt lời, liền giống như Tác Phán Quan ngày thường siết chết những người bình thường yếu nhược, một tay bóp chết hắn.

Tả Khâu Siêu Nhiên chính là Tả Khâu Siêu Nhiên!

Một đao của Diêm Quỷ Quỷ chém xuống, thế như mở núi phá đá!

Chiêu này của hắn cũng được gọi là Khai sơn liệt thạch!

Hắn tự tin không ai có thể ngăn cản được nhát đao này, không ngờ mắt thấy Đường Phương sắp sửa phải máu đổ dương trường thì đột nhiên có một người vọt tới, hai tay bắt chặt lấy đao của hắn, không cho hắn chém xuống nữa!

Vậy mà lại bắt được đao của hắn!

Diêm Quỷ Quỷ không tin!

Vì thế Diêm Quỷ Quỷ dùng sức đè mạnh xuống!

Nhưng đối phương cũng gồng sức, không cho hắn đè xuống!

Diêm Quỷ Quỷ thực sự không chém xuống được.

Diêm Quỷ Quỷ chột giật mình, cứ đấu tiếp như vậy cũng không phải là cách, còn có Đường Phương ở bên cạnh, cùng với ám khí đoạt mạng của nàng nữa!

Khi hắn nghĩ tới điểm này, Đường Phương đã phóng ám khí rồi.

Bởi vì có người chắn trước mặt Diêm Quỷ Quỷ, Đường Phương vừa không thể bắn ra Vũ Vụ, vừa không thể ném bụi độc, cho nên nàng phóng ra hai mũi phi đao lá liễu!

Diêm Quỷ Quỷ vội vã lùi lại, hai mũi phi đao lá liễu cũng đuổi nhanh theo hắn.

Diêm Quỷ Quỷ vừa kéo giãn khoảng cách, lập tức vung roi, liên tiếp đánh ra hai nhát, đánh bay phi đao!

Diêm Quỷ Quỷ đánh văng phi đao ra, lập tức quay lại nhìn người tới. Hắn muốn xem xem, rút cuộc kẻ có thể bắt được đại đao một trăm mưòi hai cân của hắn là thần thánh phương nào!

Hắn trông thấy một thanh niên vừa đen vừa to cao, miệng rộng, răng trắng. Người này dùng một đôi tay trần bắt lấy mã đao của hắn, lòng bàn tay máu chảy đầm đìa nhưng vẫn cười hì hì, bộ dạng nhờn nhờn

chẳng hề để ý gì hết.

Thiết hán dáng vẻ nhơn nhơn này đương nhiên là Thiết Tinh Nguyệt.

Tiêu Thu Thủy chọn hấn là người đầu tiên tới hỗ trợ Đường Phương là chính xác, hấn quả thực là người đầu tiên đắc thủ tới cứu viện.

Bản thân Tiêu Thu Thủy lại một kiếm đấu song kị, chém giết chẳng có gì đặc sắc.

Đối thủ của Tiêu Thu Thủy một kẻ cầm thương, một kẻ cầm yên ngựa!

Cũng tức là một kẻ dùng binh khí dài, một kẻ dùng binh khí ngắn.

Trong gió mạnh sóng trào, Tiêu Thu Thủy đã cùng đối phương thúc ngựa giao đấu năm hiệp mã vẫn chưa phân thắng bại.

Năm lần giao phong, chủ yếu đều là thương kiếm tương giao, kẻ sử thương thương dài thế mạnh, năm lần giao phong Tiêu Thu Thủy đều chặt vật dùng kiếm quyết Lạc, Phiêu, Hồi, Tảo trong Hoán Hoa kiếm pháp, miễn cưỡng gạt ra, miễn cưỡng kéo qua.

Ngoại hiệu của kẻ dùng thương là Nhất thương đoạn mệnh(****), người ta gọi hấn là Hướng Phán Quan, hấn năm thương vẫn chưa đoạt được mạng Tiêu Thu Thủy đã vô cùng kinh ngạc rồi.

Nhưng người Tiêu Thu Thủy lo lắng không phải là hấn, mà là kẻ dùng yên ngựa.

Yên ngựa có thể dùng như khiên mây, binh gia có câu “ngắn một tấc, hiểm một tấc”, nếu không có vài phần chân công phu thì tuyệt đối không dám sử dụng loại binh khí ngắn như thế này.

Hùng hồ trong Thiết kỵ Lục phán quan chỉ có một mình người này sử dụng binh khí hắc, có thể thấy võ công hắc ra sao.

Kẻ này mặc dù không hề ra tay nhưng ở một bên, giám thị góc chết của Tiêu Thu Thủy, làm hắc bị kiềm chế rất nhiều.

Bởi vì Tiêu Thu Thủy, một khi để kẻ này tới gần mình là chắc chắn sẽ hung hiểm dị thường. Mà nếu kéo giãn cự ly thì lại có binh khí dài của Hướng Phán Quan, một dài một ngắn, phối hợp vừa chuẩn, Tiêu Thu Thủy cảm thấy rất vướng tay vướng chân.

Ngoại hiệu của kẻ dùng binh khí ngắn là Nhất kích lạc mã(*****), An Phán Quan.

Mặc dù Tiêu Thu Thủy không biết hắc gọi là gì nhưng dám khẳng định hắc có bản lịch một đòn đánh người ta rơi xuống ngựa.

Tiêu Thu Thủy không có kinh nghiệm giao đấu với bọn chúng, lại khổ vì viễn công bị Hướng Phán Quan áp chế, cận công bị An Phán Quan áp chế, hắc có thể lập thế bất bại, nhưng không cách nào chiến thắng được!

Đúng lúc này, Tả Khâu Siêu Nhiên đã tới.

Tả Khâu Siêu Nhiên phải đến cứu Đường Phương chứ không phải Tiêu Thu Thủy, đó là sắp xếp ngay từ ban đầu.

Nhưng nếu Tả Khâu Siêu Nhiên muốn tới được chỗ Đường Phương thì trước tiên phải qua chỗ Tiêu Thu Thủy, Hướng, An hai phán quan.

Tả Khâu Siêu Nhiên giục ngựa rẽ nước, An Phán Quan lại tưởng hắc tới tập kích, yên ngựa “vù” một tiếng đánh ra!

Thoáng cái, tình thế đã thay đổi!

Tả Khâu Siêu Nhiên bị tấn công bất thành linh, đối phương ra tay thế không thể tránh, mắt thấy sắp sửa phải chịu thiệt nhưng Tả Khâu Siêu Nhiên am hiểu nhất là chiến đấu cận thân, lần này gặp phải An Phán Quan đúng là kỳ phùng địch thủ!

Tả Khâu Siêu Nhiên tay trái ra một chiêu Tiểu khấu cầm nã, bắt lấy yên ngựa, chỉ là thế tới cực mạnh, một tay không cách nào ứng phó, tay phải lại ra một chiêu Nghĩ hạc cầm nã, giữ chặt yên ngựa.

Yên ngựa vừa bị giữ lại, Tả Khâu Siêu Nhiên lập tức muốn thi triển Báo hổ cầm nã, giành lấy món vũ khí quái dị này của đôi phương nhưng đột nhiên hấn bỗng cảm thấy hai tay đau đớn, sau đó là tê dại.

Tả Khâu Siêu Nhiên lập tức biết chuyện không hay, nhìn lại chỉ thấy hóa ra trên yên ngựa có đầu móc câu và gai nhọn, tất cả đều cắm ngập vào lòng bàn tay hấn.

Tả Khâu Siêu Nhiên, đang muốn rút tay về, yên ngựa của An Phán Quan đã ép tới, móc chặt hai tay Tả Khâu Siêu Nhiên, chỉ cần hấn dùng toàn lực rút về thì sợ rằng đến cả xương tay cũng sẽ bị kéo rời.

Tả Khâu Siêu Nhiên từ khi xuất đạo sử dụng cầm nã thủ đến nay chưa từng gặp phải nguy cơ hiểm như thế này bao giờ, chỉ trong chớp mắt đã gần như gặp phải họa sát thân.

Tiêu Thu Thủy ở bên kia lại được tình thế nghịch chuyển.

Gần như cùng lúc Tả Khâu Siêu Nhiên đỡ lấy yên ngựa của An Phán Quan, Tiêu Thu Thủy liền xuất toàn lực tấn công!

Khí thế lần này khác hoàn toàn với chiến đấu lúc trước, Tiêu Thu Thủy thúc ngựa phóng tới, sóng nước dạt sang hai bên, xông thẳng tới trước mặt Hướng Phán Quan!

Hướng Phán Quan tinh thần hưng phấn, đâm tới một thương, Tiêu Thu Thủy người ngựa hợp nhất, cúi đầu vùng kiếm chém ra!

Hai ngựa lướt sát qua nhau, cùng chạy ra bảy tám trượng. Tiêu Thu Thủy vụt ghìm ngựa, hồi cương, chỉ thấy Hướng Phán Quan không quay đầu ngựa lại, chống thương ngồi thẳng bất động, một lúc sau thân thể liền lay động không ngớt. Tiêu Thu Thủy khế nhú mày, giục ngựa đi tới, tay phải đưa lên đón lấy trường thương, Hướng Phán Quan cuối cùng cũng ngã ùm xuống sông.

Máu nhuộm Ô Giang.

Khi hai ngựa giao nhau, Tiêu Thu Thủy suýt soát tránh được một thương của Hướng Phán Quan, Hướng Phán Quan thì lại không tránh được một kiếm chém ngang hông như đao của Tiêu Thu Thủy!

Tiêu Thu Thủy bắt lấy thương, xoay tay ném ra, người ngựa không dừng, lao thẳng đến chiến trường của Đường Phương!

Ở đó Đường Phương và Thiết Tinh Nguyệt cũng đang gặp nguy hiểm.

Diêm Quỷ Quỷ vừa kéo giãn cự li, roi ngựa hình thù kỳ lạ của hắn liền biến thành bồ tát nghìn tay, Đường Phương tổng cộng tránh qua mười một roi của hắn, Thiết Tinh Nguyệt cũng tránh khỏi tám roi!

Roi của Diêm Quỷ Quỷ đánh vào Đường Phương nhiều hơn, bởi vì hắn vẫn khá kiêng kỵ ám khí của Đường Phương.

Thiết Tinh Nguyệt mặc dù dũng mãnh nhưng hấn cũng không dám giơ mình chịu roi của Diêm Quỷ Quỷ.

Roi của Diêm Quỷ Quỷ không giống roi của Thạch Phán Quan. Roi của Thạch Phán Quan tuy có thể phá đá nhưng với Thiết Tinh Nguyệt mà nói, vẫn có thể chịu đựng được. Roi của Diêm Quỷ Quỷ thì lại khác.

Bọn họ tránh được roi, nhưng roi đánh lên mặt nước, làm bọt nước bắn lên người họ, cảm giác đau đớn cũng chẳng khác gì bị gậy đánh trúng.

Mà Diêm Quỷ Quỷ cũng không thể không liên tiếp ra roi, bởi vì ám khí của Đường Phương còn nguy hiểm hơn cả roi của hấn. Mã đao mà Thiết Tinh Nguyệt đoạt được cũng là vũ khí dài, Diêm Quỷ Quỷ ít nhiều gì cũng có chút dè chừng.

Tiêu Thu Thủy vốn xông đến từ phía sau Diêm Quỷ Quỷ nhưng hấn không muốn đánh lén, vì thế liền hét lên một tiếng:

- Xem kiếm!

Kiếm của hấn chưa tới, Diêm Quỷ Quỷ chưa quay người, ngọn roi đã quấn lấy kiếm hấn!

Diêm Quỷ Quỷ dùng sức kéo mạnh, mắt thấy kiếm của Tiêu Thu Thủy sắp sửa vượt khỏi tay, không ngờ Tiêu Thu Thủy lại mượn thế cả người lẫn kiếm lao đến.

Diêm Quỷ Quỷ quay người quấn kiếm, dùng sức kéo mạnh, đang quát lớn:

- Lên!

Khi quay lại tưởng rằng kiếm đã tới tay thì không ngờ cả người cũng bay tới, trong lúc cấp bách không thể tránh khỏi. Ngựa cưỡi của Tiêu Thu Thủy cũng không kịp thu thế, đâm sầm vào ngựa của Diêm Quỷ Quỷ, hai cú đâm liên tiếp cuối cùng cũng đẩy được Diêm Quỷ Quỷ ngã xuống ngựa. Tiêu Thu Thủy đã có phòng bị, miễn cưỡng nắm được bờm ngựa nhưng thân trên đâm vào bên sườn Diêm Quỷ Quỷ cũng cảm thấy nổ đom đóm mắt, choáng váng muốn ngã!

Thiết Tinh Nguyệt mừng rỡ hô:

- Hay!

Tiếng “Hay” này vang lên cùng lúc với tiếng Diêm Quỷ Quỷ rơi “tùm” xuống nước.

Thiết Tinh Nguyệt tuy rằng dũng cảm liều mạng nhưng Tiêu Thu Thủy cũng là người đại dũng, chỉ xem xem có đáng để liều mạng hay không mà thôi. Lần này cả người lẫn ngựa toàn lực xông tới là vì Thiết Kỳ thần ma quá nửa công phu đều ở trên lưng ngựa, nếu không đánh hấn rơi xuống trước thì chỉ sợ khó mà nắm được tiên cơ, cho nên liền mạo hiểm khó khăn, đánh thẳng một đòn!

Trong tay Tiêu Thu Thủy đã không còn kiếm, kiếm bị rơi của Diêm Quỷ Quỷ quán đi, cùng rơi xuống nước. Chuyên Chư thần kiếm của Tiêu Thu Thủy đã rơi xuống đầm Tê Ngư lúc giết Khổng Dương Tàn, bây giờ kiếm hấn mang theo là bội kiếm Cổ Tùng tàn khuyết của Tiêu Đông Quảng lúc trước, đó là nửa thanh kiếm gãy, nhưng cũng là lợi khí thế gian khó tìm.

Kiếm này bề ngoài vừa cùn vừa cũ, hơn nữa còn lại là nửa đoạn kiếm gãy, Diêm Quỷ Quỷ ngã xuống nước, đang lúc hoảng hốt, trước mặt toàn là nước, vội vàng vung roi, Cổ Tùng tàn khuyết liền bắt vụt

đi, lướt qua không trung, chẳng biết là rơi đến chỗ nào.

(*) Nhĩ hữ Trương Lương kế, ngã hữ quá tường thê, “你有张良计, 我有过墙梯”

Để nói trong nghịch cảnh đưa ra kỳ chiêu, cầu sinh tồn, không có điển cố chính xác. Trương Lương là quân sư số một của Hán cao tổ Lưu Bang, góp công lớn lập nên triều đại nhà Hán dài 400 năm. Trương Lương từng đưa ra rất nhiều kế sách, lần nào cũng thành công, vì thế "kế Trương Lương" trở thành danh từ để chỉ mưu kế tốt, xuất kỳ chế thắng. Thang trèo thành có khả năng là người đời sau lấy đó để nói mình còn cao minh hơn, so sánh với "kế Trương Lương" còn cao hơn một bậc vậy.

(**) Một roi phá đá

(***) Một dây siết cổ

(****) Một thương đoạt mạng

(*****) Một đòn xuống ngựa.

Quyển 2 - Chương 14: Thần Châu kết nghĩa

Khi Diêm Quỷ Quỷ rơi xuống nước cũng chính là lúc Tả Khâu Siêu Nhiên nắm được thời cơ xoay chuyển thế cục!

Ngọn thương Tiêu Thu Thủy vội vàng phóng đi lúc trước hóa ra là nhắm vào An Phán Quan.

Yên ngựa của An Phán Quan tuy lợi hại nhưng hai tay Tả Khâu Siêu Nhiên nặng tựa ngàn cân, hấn cũng phải dùng hai tay đè xuống mới có thể kiềm chế được.

An Phát Quan nổi hung tính, muốn mượn sức của gai nhọn và móc câu, vặn ngược tay đang bị dính vào của Tả Khâu Siêu Nhiên, trước tiên cứ phế đi đôi tay hấn đã rồi hăng tính.

Phải biết rằng quy tắc trong tình trạng kiềm chế này là thực lực đứng hàng đầu, nhưng hai tay Tả Khâu Siêu Nhiên bị gai, móc bắt lấy, chỉ có thể cố gắng kéo về hướng ngược lại. An Phán Quan muốn dùng sức kéo về hướng khác, Tả Khâu Siêu Nhiên rất có thể sẽ vì đau đớn mà lỏng tay, hai tay liền lập tức bị phế. Tả Khâu Siêu Nhiên kiệt lực chống đỡ, liều mạng nhin đau, há lại không biết tình thế nghiêm trọng?

Chính vào lúc ngàn cân treo sợi tóc đó, Tiêu Thu Thủy đã phóng trường thương tới!

Nếu vào lúc thường, An Phán Quan muốn tránh mũi thương này thật dễ như trở bàn tay, nhưng bây giờ đang đứng lúc toàn lực tranh

giành với Tả Khâu Siêu Nhiên, không cách nào phân tâm, lại thấy trường thương thế tới hung hiểm, không thể không tiếp!

An Phán Quan hoảng hốt sinh trí, tuy không thể ra tay nhưng lại mượn lực bẻ sang, kéo theo cả hai tay Tả Khâu Siêu Nhiên, cố sức cản lại. “Bình” một tiếng, yên ngựa đánh bay trường thương.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, hai tay Tả Khâu Siêu Nhiên đột nhiên gãy thoát ra được.

An Phán Quan ngẩn người, trước khi hấn kịp có bất kỳ hành động nào khác, đôi tay Tả Khâu Siêu Nhiên đã khóa chặt cổ tay hấn.

Cầm nã đệ nhất thủ Hạng Thích Nho không những là cao thủ cầm nã hạng nhất mà đồng thời cũng là hảo thủ thoát khỏi cầm nã, hoặc “phản cầm nã cầm nã” hạng nhất.

Tả Khâu Siêu Nhiên từ nhỏ đã được ông ta chỉ dạy, có thể bắt được cá đang bơi trong nước, lại cũng có thể như cá bơi, thoát ra khỏi thế khóa của tám người cao lớn.

Vì bị gai, móc trên yên ngựa khống chế, Tả Khâu Siêu Nhiên vẫn mãi không thoát ra nổi, bây giờ An Phán Quan vừa phân tâm, hai tay hấn liền lập tức thoát được. Biết sự lợi hại của An Phán Quan, vừa có thời cơ, Tả Khâu Siêu Nhiên liền nhanh chóng dùng Tất xuất cầm nã, khóa chặt hai cổ tay An Phán Quan!

An Phán Quan hai cổ tay bị bắt, tức thời cảm thấy tê dại, yên ngựa rơi xuống đất.

Tiếp đó hấn liền nghe thấy tiếng cổ tay mình bị tháo khớp.

Hấn muốn gãy ra nhưng Tả Khâu Siêu Nhiên đã nhanh như chớp

chế trụ khớp xương trên hai tay hắn.

Lúc này, cảm giác đau giác đau đớn từ khớp cổ tay mới truyền tới thần kinh não, An Phán Quan gào lên một tiếng, nhưng hắn lại lập tức nghe thấy tiếng hai cánh tay trật khớp.

An Phán quan sợ hãi đến cực điểm, kêu lên thảm thiết:

- Không....

Hai tay Tả Khâu Siêu Nhiên đã chạm tới hai vai hắn, cùng lúc bắt tới, An Phán Quan chỉ cảm thấy xương tì bà hai bên kêu “rắc” lên một tiếng, hai tay xệ xuống hoàn toàn không còn chút sức lực nào nữa.

Tả Khâu Siêu Nhiên liên tiếp tháo rời mấy điểm gân cốt trên người An Phán Quan rồi lộn người lùi lại, thở dốc nói:

- Võ công ngươi rất cao, tuy giờ trò trên yên ngựa nhưng ta thắng cũng không công bằng.

An Phán Quan cố nhin đau, mồ hôi to bằng hạt đậu nhỏ xuống tong tong.

Tả Khâu Siêu Nhiên cười nói:

- Ngươi đi đi. Ta không giết ngươi.

An Phán Quan căm hận nhìn trừng trừng vào Tả Khâu Siêu Nhiên, khi hai người giao đấu toàn là Tả Khâu Siêu Nhiên xông tới gần An Phán Quan mà chiến, đến bây giờ An Phán Quan vẫn còn ở trên lưng ngựa, hai chân hắn thúc lại, con ngựa hí dài, rẽ nước chạy đi.

An Phán Quan vừa đi, Tả Khâu Siêu Nhiên liền lão đảo muốn ngã,

vội bắt lấy tuấn mã ở bên cạnh, đứng thờ hồng học.

Hóa ra gai móc trên yên ngựa đều có tẩm độc, hiện tại trên tay Tả Khâu Siêu Nhiên có mười mấy lỗ nhỏ, đang chảy ra máu đen, nếu đổi thành người khác thì đã sớm bị độc phát tác lấy mạng rồi.

Chỉ có Tả Khâu Siêu Nhiên được Ưng trảo vương Lôi Phong chỉ dạy, Ưng trảo vương đến giai đoạn cuối cùng, đối tượng cầm nã đều là ngũ độc, rèn luyện đến mức có thể bắt rắn mà tay không bị thương, giữ bọ cạp mà không bị tổn hại, vì thế đôi tay Tả Khâu Siêu Nhiên vẫn có thể miễn cưỡng ép trụ được độc trên yên ngựa của An Phán Quan, không cho phát tác.

Sau này trong võ lâm, ngoài Ưng trảo vương Lôi Phong ra, người có thể thực sự luyện đôi tay đến mức vô kiên bất tồi, bách độc bất xâm cũng chỉ có một mình Thiết Thủ trong Tứ đại danh bộ mà thôi.

Diêm Quỷ Quỷ rơi xuống nước, hét lớn, vung roi!

Diêm Quỷ Quỷ dù sao cũng là một trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma của Quyền Lực bang, tuy đã rơi vào thế bại nhưng lâm nguy không loạn.

Lúc này Đường Phương, Thiết Tinh Nguyệt cũng phát động công kích!

Đường Phương vừa ra tay đã bắn ba mũi thiết tạt lên, ép Diêm Quỷ Quỷ phải thu roi về quét ngang, đánh văng ba mũi ám khí!

Thiết Tinh Nguyệt thừa cơ xông tới gần, chém xuống một đao!!

Đao này vốn nặng năm mươi sáu cân, lực đao một đao này của Thiết Tinh Nguyệt lại nặng tới một trăm mòi hai cân, hợp lại thành đại đao

nặng tới một trăm sáu mươi tám cân, bỏ thẳng xuống!

Roi ba khúc của Diêm Quỷ Quỷ do thừng gai, xích sắt, roi da hợp thành, vừa có thể quét ngã định thủ, vừa có thể đánh rơi ám khí của Đường Phương, nhưng nếu muốn đấu cứng với một đao này thì vẫn không thể được.

Đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng “choang” cực lớn, hoa lửa bắn khắp nơi, không biết từ lúc nào, Diêm Quỷ Quỷ đã rút ra một thanh quý đầu đồng hoàn đại đao, đỡ lấy một đao của Thiết Tinh Nguyệt!

Hai bên va chạm nhau, Thiết Tinh Nguyệt hai chân đang ở trong nước vẫn lùi liên tiếp bảy tám bước, Diêm Quỷ Quỷ thì ngã ngời xuống nước. Hai người đều là loại sức cánh tay cực lớn, bình thường khi ở trên lưng ngựa, Diêm Quỷ Quỷ tay trái roi dài, tay phải đao lớn, đánh đâu thắng đó, cũng không biết đã chém giết bao nhiêu địch thủ.

Cả hai cùng đẩy lùi đối phương, Thiết Tinh Nguyệt chưa kịp định thần lại, Đường Phương không ngờ Diêm Quỷ Quỷ vẫn còn một đao, nhất thời không kịp phóng ám khí, thoáng chậm mất một nhịp. Diêm Quỷ Quỷ hồi khí lại đứng lên, dùng roi dài đao lớn, gầm thét quét ngang chém dọc, Tiêu Thu Thủy vung kiếm tấn công, hai người nhất thời đánh giết khó phân thắng bại.

Tình thế Khâu Nam Cố ở phía khác vẫn luôn cân bằng nhất.

Đối thủ của hắn có hai người, ngay từ lúc bắt đầu đánh hắn đã tìm hai người bọn chúng, bọn chúng của vừa khai chiến đã xông tới chỗ hắn.

Trách nhiệm của Thiết kỵ Lục phán quan vốn là kiềm chế hai người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố.

Hai tên “phán quan” này một dùng xích sắt, một dùng trường mâu, đều là binh khí dài.

Kẻ dùng xích sắt gọi là Âm ty thỏa thác Thiết Phán Quan, dùng trường mâu gọi là Nhất mâu xuyên tâm Mao Phán Quan.

Hai người đấu với Khâu Nam Cố, Khâu Nam Cố nổi danh nhờ thân pháp mau lẹ, chiêu thức xảo quyết, hai người cũng không làm gì được hắn, đánh đến hơn mười hiệp vẫn chưa phân thắng bại.

Lúc này chính là khi Thiết Tinh Nguyệt giết Thạch Phán Quan, cứu viện Đường Phương.

Xích sắt của Thiết Phán Quan vung lên vù vù, Khâu Nam Cố di động tránh né, vẫn có phể ứng phó, nhưng Mao Phán Quan thì thật sự đáng sợ.

Trường mâu của Mao Phán Quan không chỉ có một cây, mỗi lần trường mâu của hắn nắm ra, Khâu Nam Cố lại gần như dạo qua một vòng trước điện Diêm La, suýt chút nữa thì không còn mạng mà về nữa.

Mao Phán Quan ném ra mâu thứ ba, Khâu Nam Cố phải cố sức tránh né, không cẩn thận lại bị Thiết Phán Quan quất trúng một roi vào hông, đau đến mức kêu loạn cả lên.

Lúc này chính là lúc Tả Khâu Siêu Nhiên giết Tác Phán Quan, tới giải nguy cho Tiêu Thu Thủy.

“Cứ tiếp tục đánh thế này cũng không phải là cách!”

Khâu Nam Cố trầm nghĩ.

Bấy giờ Mao Phán Quan đang chuẩn bị ném ra mâu thứ tư.

Khâu Nam Cố lộn người một vòng, gào lên:

- Này, dừng tay, các người có biết ta là ai không?

Câu này liền khiến hai phán quan đều ngẩn ra, đưa mắt nhìn nhau, chẳng hiểu gì hết.

Khâu Nam Cố dương dương tự đắc hạ xuống, ngạo nghễ nói:

- Ta là người của nhà Mộ Dung, nếu quyết ý giết các người thì các người không biết đã sớm chết bao nhiêu lần rồi.

Sắc mặt hai phán quan Thiết, Mao đều biến đổi, phải biết rằng tứ đại thế gia trong võ lâm đường thời không phải là “Đông bảo, Nam trại, Tây trấn, Bắc thành” như trong “Tứ đại danh độ hội kinh sư” mà là bốn nhà “Mộ dung, Mặc, Nam Cung, Đường”.

Trong bộ truyện này, đệ tử đời sau của Đường môn xuất hiện ba người, võ công, học thức của họ đều cực kỳ bất phàm. Nam Cung thế gia chỉ có được một đệ tử xấu xa: Nam Cung Tùng Hoàng, nhưng võ công cũng rất liễu đắc.

Người họ Mặc là con cháu trực hệ của Mặc Địch. Mặc Địch là vị đại hiệp đầu tiên của Trung Hoa, cứu người gặp nguy, giúp người gặp khó, hi sinh vì nghĩa, chết không chối từ. Mộ Dung thế gia còn được xếp ở trên họ Mặc, nổi danh với dịch dung, thủy tính, kiếm pháp, mà càng đáng sợ hơn là một loại tuyệt học thần bí, “lấy đạo của người, trả lại cho người”, quả thực là thế gian không ai địch nổi.

Cái gọi là “lấy đạo của người, trả lại cho người”, đó là không cần biết

đối phương dùng binh khí, chiêu thức, tuyệt học, võ kỹ gì, người của Mộ Dung thế gia đều có thể dùng binh khí, chiêu thức đó để lấy mạng đối phương. Người trong giang hồ vừa nghe tới Mộ Dung thế gia, bất kỳ vũ khí bí mật, tuyệt chiêu bất truyền nào, đều trở thành đòn trí mạng với chính mình, thì không ai không tránh xa ba bước.

Mà nay Khâu Nam Cố tự xưng là đời sau của Mộ Dung thế gia, hai phán quan Thiết, Mao vốn tự cho rằng roi sắt trường mâu trong tay mình là kỳ kỹ thế gian, nếu như gặp phải người của Mộ Dung thế gia chẳng phải là tự chuốc quả đắng sao? Vì thế nhất thời đều dừng tay lại.

Khâu Nam Cố chỉ dùng lời lẽ làm loạn tâm trí hai người, không ngờ là những lời xằng bậy hôm nay ngày sau lại làm nổi lên một trường đại họa, chuyện này tạm thời không nhắc tới nữa.

Ở bên này hai phán quan Thiết, Mao lại đưa mắt nhìn nhau, ngây ra một thoáng. Mao Phán Quan cúi kính nói:

- Nói láo! Nếu ngươi là người của Mộ Dung thế gia thì sao lại không biết “lấy đạo của người, trả lại cho người”?!

Khâu Nam Cố vừa nghe lập tức biết hai người trong lòng đã tin được vài phần, liền nói:

- Đấy là ta đã ra tay nương tình! Được! Bây giờ ta không nương tay nữa! Các ngươi xuất tuyệt chiêu ra đi! Để cho các ngươi biết thế nào là “lấy mâu của người đâm thuẫn của người”!

Câu này Khâu Nam Cố nói với Mao Phán Quan. Mao Phán Quan và Thiết Phán Quan đưa mắt trao đổi rồi lại phát động công kích. Khâu Nam Cố lấy một địch hai, không thể dốc toàn lực, có điều hai người Thiết, Mao trong lòng cũng có cố kỵ, thà tin rằng có, đừng ngờ là

không, để tránh bị người ta dùng tuyệt kỹ khống chế tuyệt chiêu của mình, mất đi tính mạng, hai người lập tức không dám ra tay quá tuyệt nữa.

Lần này, xích sắt không còn mãnh liệt như trước nữa, trường mâu mất hồi lâu mới ném ra được một mũi, Khâu Nam Cố liền dễ thở hơn nhiều.

Lúc này chính là khi Tả Khâu Siêu Nhiên éo trụ An Phán Quan, Tiêu Thu Thủy đẩy ngã Diêm thiết kỵ.

Đúng lúc Mao Phán Quan lại ném ra một mâu!

Mâu này ném ra trong khi đang chột dạ, Khâu Nam Cố lộn người vung tay, không ngờ lại bắt được giữa mâu.

Khâu Nam Cố bắt mâu, vung ngang đỡ lấy một roi, đoạn lấy mâu chống xuống đất, phóng qua đầu Mao Phán Quan, hạ xuống sau ngựa.

Mao Phán Quan có tổng cộng chín mũi trường mâu, đã ném ra bốn mũi, một thanh cầm trên tay, hai bên lưng ngựa còn cầm bốn thanh. Mao Phán Quan trước nay đều rút mâu ném người, đã sớm thuộc lòng phương vị, do vậy căn bản không cần phải quay lại.

Bây giờ Khâu Nam Cố hạ xuống sau ngựa hẳn, hẳn liền buộc phải quay ngựa lại.

Trong chớp mắt lúc hẳn quay ngựa, Khâu Nam Cố đã làm một chuyện.

Nhanh như chớp dùng trường mâu trong tay đâm ngược vào túi da đeo bên hông ngựa Mao Phán Quan.

Mao Phán Quan đang quay ngựa, không nhìn thấy động tác này.

Thiết Phán Quan không hiểu gì cả, nhưng lại nghĩ rằng Khâu Nam Cố tập kích không chuẩn, còn làm mất mâu, lập tức vung xích quật thẳng xuống!

Mao Phán Quan vừa quay ngựa liền phóng ngay ra một mâu!

Khâu Nam Cố vất vả đủ đường, dùng lời kiềm chế hai phán quan, phóng người vượt được ra nhau, nhưng lại chỉ cắm ngược mũi mâu đã đoạt được vào trong túi da của đối phương, thế là có ý gì? Chẳng lẽ lại thật sự là vội vàng mà đâm không chuẩn?

Lúc này chính là lúc Diêm Quỷ Quỷ phản kích, dùng roi dài đao lớn chiến đấu với ba người Tiêu Thu Thủy, Đường Phương, Thiết Tinh Nguyệt.

Khâu Nam Cố ở bên này bắt được xích sắt trong đường tơ ké tóc, buộc vào một nút, không ngờ lại chặn được mũi mâu.

Hai tay hấn bắt lấy xích sắt, đang muốn tháo mâu xuống, chính là thời cơ tốt nhất để kẻ địch tấn công.

Mao Phán Quan lập tức phát hiện ra điểm này, tức khắc rút mâu, phóng ra!

Trong khoảnh khắc rút mâu ra, hấn không khỏi giật mình, bởi vì hấn nhớ kỹ, mình chỉ còn lại bốn cây mâu, sao bây giờ lại có cây thứ năm?

Nhưng thời cơ chỉ thoáng lóe lên rồi mất, hấn không kịp suy nghĩ nhiều, rút mâu ném đi!

Khi mâu chưa phóng đi, hắn đã cảm giác thấy mâu tuy là mâu nhưng lại không vừa tay, có điều cũng không có thời gian xem xét cẩn thận, lập tức ném ra!

Một lượt hai lần liên tiếp thoáng ngừng lại, Khâu Nam Cố đã một tay nắm xích sắt, một tay phóng ngược mũi mâu vừa đoạt được lại!

Biến đổi diễn ra cực nhanh, Khâu Nam Cố đoạt mâu ném mâu, Mao Phán Quan rút mâu phát mâu, gần như xảy ra cùng một lúc. Ở cự ly ngắn như thế này gần như không cách nào tránh né nên hai bên cũng gần như đồng thời trúng mâu.

Nhưng kết quả hai người trúng mâu lại hoàn toàn khác biệt.

Mao Phán Quan bị mũi mâu xuyên thủng bụng, máu tưới Ô Giang.

Khâu Nam Cố bị cán mâu đập trúng, cổ họng khẽ ngọt, phun ra một ngụm máu tươi.

Thiết Phán Quan thấy vậy cả kinh, phát lực kéo mạnh, muốn đoạt xích sắt về.

Cú kéo này đúng là thu được xích sắt về, nhưng Khâu Nam Cố đã như một cánh lá rụng, bắt chặt khoen xích, cũng phóng tới chỗ hắn!

Thiết Phán Quan vô cùng kinh hãi, thả tay bỏ xích, Khâu Nam Cố ở giữa không trung phóng xích ra, nhưng lại không đánh Thiết Phán Quan mà đánh vào ngựa cưỡi của hắn. Con ngựa bị đau hí lên một tiếng, tung vó chạy đi, mang theo Thiết Phán Quan ba hồn đã bay mất bảy phách lao về phía thượng ngàn, chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Nhìn Thiết Phán Quan ngựa đau người chạy, Khâu Nam Cố miễn cưỡng cười nói:

- Không phải sao? Ta đã nói ta là Khâu Nam Cố con cháu nhà Mộ Dung rồi, không phải sao? Bây giờ không phải ta đã lấy đao của người trả lại cho người sao?

Khi đang ở trên lưng ngựa phóng đi, Thiết Phán Quan vốn cũng có ý quay lại quyết chiến, nhưng thấy tại trường Diêm Quỷ Quỷ đã ngã ngựa khổ chiến, Thạch Phán Quan, Mao Phán Quan, Tác Phán Quan, Hướng Phán Quan đã chết, An Phán Quan hoảng hốt chạy trốn, bản thân mình sao có sức xoay chuyển tình thế nữa, nào dám ở lại, vội vã thúc ngựa bỏ chạy, vừa đi vừa nghĩ thầm:

Khâu Nam Cố đúng là dùng mâu giết Mao Phán Quan, dùng xích đánh lui mình, chẳng lẽ thật sự là người của Mộ Dung thế gia?

Thiết Phán Quan nghĩ lần này bại dưới tay người họ Mộ Dung, nhà Mộ Dung trong võ lâm tiếng tăm vang dội, tính lại cũng không oan. Vì thế hắn liền nhận định là Mộ Dung thế gia ra tay, làm giang hồ sau này nổi lên một trường sóng gió khác.

Khâu Nam Cố ở bên này nghiêng nghiêng ngả ngả, dựa vào bên ngựa, thoáng cười khổ. Một nhát xích trên tay của Thiết Phán Quan, một phát mâu trước ngực của Mao Phán Quan, cả hai đều mang theo mùi phần lực lượng.

May mà Khâu Nam Cố dù sao cũng là Khâu Nam Cố, hắn còn chịu được.

Diêm Quỷ Quỷ biết mình sắp sửa phải đi gặp quỷ rồi.

Đại đao của hắn liên tục bị Thiết Tinh Nguyệt áp chế, roi dài không

cách nào bắt được khinh công của Đường Phương cùng Tiên nhân chỉ và Phi như chường của Tiêu Thu Thủy.

Cầm Giang tứ huynh đệ từng dùng sức của ba người Tiêu Thu Thủy, Tả Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm, mạo hiểm chiến đấu, giết chết Thiết Oản thần ma Phó Thiên Nghĩa.

Càng hướng hồ hiện tại có Thiết Tinh Nguyệt, võ công chỉ có cao hơn Đặng Ngọc Hàm chứ tuyệt đối không kém, cùng với Đường Phương ám khí và khinh công đều cao hơn Tả Khâu Siêu Nhiên một bậc.

Còn võ công của Diêm Quỷ Quỷ thì chưa chắc đã cao hơn Phó Thiên Nghĩa.

Lại cộng thêm hấn đã mất ngựa cưỡi, binh bại tốt đào, thủ hạ Thiết kỵ Lục phán quan có bốn tên đã xuống địa phủ gặp phán quan rồi, hai tên còn lại cũng đang chạy trốn chết.

Những chuyện đó đều ảnh hưởng rất lớn đến tâm lý tác chiến của hấn.

Đúng lúc này, lại có một chuyện xảy ra.

Hấn vốn muốn thừa cơ bỏ chạy giữ mạng, nhưng chuyện đó cuối cùng cũng khiến hấn không sống được nữa.

Roi của hấn đứt rồi.

Roi của hấn đương nhiên là không dễ đứt, nhưng vừa rồi hấn quấn lấy kiếm của Tiêu Thu Thủy phát lực kéo mạnh.

Tiêu Thu Thủy đã mất kiếm.

Nhưng thanh kiếm chẳng chút nổi bật của Tiêu Thu Thủy lại là Cổ Tùng tàn khuyết.

Cú kéo đó đã làm cây roi bị tổn hại nặng, Diêm Quỷ Quỷ không hề phát hiện ra, liên tiếp vung mạnh, cây roi cuối cùng cũng “bục” một tiếng, đứt thành hai đoạn, một nửa văng lên không trung.

Trong chớp mắt đó, Thiết Tinh Nguyệt, Tiêu Thu Thủy, Đường Phương đều phát động toàn lực.

Đao của Thiết Tinh Nguyệt áp chế đại đao của hắn.

Chỉ, chưởng Tiêu Thu Thủy kiềm chế roi đứt của hắn.

Đường Phương liền hạ sát thủ.

Bụi độc cùng năm cây phi kiếm mà nàng cầm ban đầu, bây giờ đều được bắn ra!

Diêm Quỷ Quỷ không nhìn thấy gì cả, bởi vì bụi độc che kín mắt hắn.

Khi Đường Phương lấy bụi độc ra thì đã đeo găng tay sợi bạc, bụi độc này tuy chỉ có một lượng nhỏ chất độc nhưng cũng là một trong những loại ám khí có độc tính nặng nhất trên người Đường Phương.

Bản thân Đường Phương đã rất ghét ám khí tẩm độc.

Năm cây phi kiếm nàng phóng ra mới là trí mạng.

Khi Diêm Quỷ Quỷ ngã xuống, máu tươi nhuộm đỏ một phần nước Ô Giang.

Mọi người đều thở phào một hơi, Đường Phương nhẹ giọng nói:

- May mà hấn ngã rồi, ám khí trên người tôi cũng sắp dùng hết, nếu không...

Nếu không, thật khó mà tưởng tượng được.

Tiêu Thu Thủy, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Tả Khâu Siêu Nhiên, Đường Phương tung người lên ngựa. Quần áo mọi người đều ướt đẫm, lại thêm ở giữa dòng sông, gió thổi lồng lộng, mọi người bỗng đều nổi lên hào tình tráng chí.

Thiết Tinh Nguyệt sáng khoái cười, nói:

- Quyền Lực bang danh chấn thiên hạ, Thiết Kỳ thần ma Diêm Quỷ Quỷ, Tam Tuyệt kiếm ma Khổng Dương Tần, Phi Dao thần ma Sa Thiên Đẳng trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma hoành hành võ lâm, cùng với thủ hạ đệ tử của bọn chúng, Tam Tài kiếm khách, Song Động nhị ma, Thiết kỳ Lực phán quan đều hoặc chết hoặc bại dưới tay chúng ta. Tôi Thấy Quyền Lực bang tuy danh chấn thiên hạ, Lý Trầm Chu tuy quán tuyệt giang hồ nhưng cũng chẳng có gì mà không thể trêu vào được cả.

Tiêu Thu Thủy cười đáp:

- Chỉ cần mấy người chúng ta tồn tại, cho dù chỉ còn lại một hơi thở cũng phải quét sạch bọn chúng... Có điều chúng ta cũng phải tăng cường bản thân, võ công phải luyện cho tốt, học thức phải đầy đủ mới có thể hoàn thành chí hướng thanh tẩy thiên hạ.

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Vậy thì một loạt trận đấu vừa rồi chỉ là tiền đề cho đại chí bình thiên hạ sau này mà thôi. Hôm nay ruổi ngựa Ô Giang, thật chẳng thống

khoái!

Tiêu Thu Thủy cười lớn:

- Đoạn sông này tuy không phải nơi Sở Bá Vương vạ nhân chi địch tự sát năm xưa nhưng cũng là thiên hiểm tuyệt địa, Hôm nay chúng ta vượt sông ở đây, là phải thay giang hồ khai sáng nên một thế cục mới! Bây giờ ruổi ngựa Ô Giang, ngày sau quét sạch thiên hạ, dương uy Trung Nguyên, sẽ cùng nắm tay nhau phóng ngựa Hoàng Hà!

Khâu Nam Cố cười ha hả, hỏi:

- Năm xưa Hán cao tổ chém rắn mở đường, chúng ta giờ trừ yêu dưới thác, chém địch Ô Giang... Đó là chiến công đầu tiên của Thần châu kết nghĩa chúng ta!

Tiêu Thu Thủy ngẩng mặt lên trời cười lớn:

- Tuyệt vời, tuyệt vời! Sáng khoái, sáng khoái! Tiền đồ hiểm trở nhưng lá cờ Thần Châu kết nghĩa sẽ luôn phất cao, tung bay theo gió!

Đường Phương thất mọi người trên lưng ngựa, giữa gió lớn, vui vẻ hào hứng, liền hé miệng cười nói:

- Kiếm Lư cấp bách, chúng ta hãy nhanh tới Quế Lâm rồi hăng bàn đại chí.

Tiêu Thu Thủy nghe vậy lập tức tỉnh ra, nhìn Đường Phương cười nói:

- Đúng. Giờ chúng ta phải vượt Ô Giang đã.

Đường Phương mỉm cười, rạng rỡ như hoa, ôn nhu vô hạn.

Hết quyển 2

Quyển 3 - Chương 1: Lạc địa sinh căn

Sông núi Quế Lâm nhất thiên hạ.

Núi sông Dương Sóc nhất Quế Lâm.

Đào Tiềm Bành Trạch ngũ chu liễu,

Phan Nhạc Hà Dương nhất huyện hoa.

Lưỡng xử chấm như Dương Sóc hảo,

Bích liên phong lý trụ nhân gia. (*)

Núi non ở Dương Sóc nhiều thắng cảnh, kỳ lạ có, mỹ lệ có. Thế núi đa phần không theo quy tắc, hoặc nghiêng hoặc thẳng, hoặc đơn hoặc quần, không gì không có, dày đặc mà không rối loạn, đều mang vẻ đặc sắc riêng, cho dù là đại họa gia vung bút thành phong cảnh giang sơn, đại thi nhân rảo khắp giang sơn cũng không biết từ đâu mà tả.

Vẻ đẹp của Dương Sóc hiển hiện rõ ràng, Tiêu Thu Thủy vừa tới liền lập tức phóng Cửu thiên Hoán Hoa thần tiễn.

Cửu thiên Hoán Hoa thần tiễn là tín hiệu liên lạc khẩn cấp của Hoán Hoa kiếm phái.

Mũi Cửu thiên Hoán Hoa thần tiễn mà Tiêu Thu Thủy phóng ra là loại vô cùng đặc biệt, đệ tử Hoán Hoan kiếm phái chỉ cần có một người

nhìn thất là nhất định phải bỏ mặc tất cả, tới nơi liên lạc.

Từ Tứ Xuyên tới Quý Châu, từ Quý Châu đến Quảng Tây, không khâu là không có truy sát của Quyền Lực bang.

Quyền Lực bang giống như một người khổng lồ từ thời tiền sử, lúc nào cũng có thể xóa bỏ sự tồn tại của mấy con kiến hôi.

Vì thế Tiêu Thu Thủy vừa vào Dương Sóc liền lập tức phóng Cửu thiên Hoán Hoa thần tiễn.

Thiết Tinh Nguyệt nhìn Tiêu Thu Thủy lấy ra Hoán Hoa thần tiễn, tiếp đó phóng tiễn, thần tiễn vụt một tiếng, bay lên giữa không trung, nổ trung thành ngàn vạn đóa hoa lửa rực rỡ. Thiết Tinh Nguyên ngó nghiêng cả nửa ngày, cuối cùng không nhin được sờ sờ trán Tiêu Thu Thủy, rụt rè hỏi:

- Có sốt không đấy?

Tiêu Thu Thủy ngẩn người:

- Sốt?

Thiết Tinh Nguyên quan tâm hỏi:

- Cậu có ốm không đấy?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Cậu điên rồi à?

Thiết Tinh Nguyệt phật ý nói:

- Cậu điên rồi thì có. Chúng ta bị ép đến thê thảm như vậy, lại giữa ban ngày ban mặt mà cậu vẫn còn tâm tình để bắn pháo hoa?

- Pháo hoa?

Tiêu Thu thủy cẩu kính nói:

- Cậu nghĩ tôi vừa bắn pháo hoa hà?

Tả Khâu Siêu Nhiên cười nói:

- Đó là tín hiệu, tín hiệu liên lạc khẩn cấp đặc biệt của Hoán Hoa kiếm phái!

Khâu Nam Cố hỏi:

- Tín hiệu đó hữu dụng không?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Chỗ này là Dương Sóc, đệ tử Hoán Hoa kiếm phái Quế Lam hề thấy là không ai không đến, hoặc là bạn bè quen thuộc của Hoán Hoa kiếm phái cũng sẽ tới.

Khâu Nam Cố nói:

- Sau lần thất bại Ô Giang, có vẻ người của Quyển Lực bang không còn theo đuổi chúng ta nữa, cả đoạn đường đi đều yên bình, đúng là đáng chán.

Đường Phương lo lắng hỏi:

- Chỉ không biết phân cục Hoán Hoa Quế Lâm thế nào rồi?

Tiêu Thu Thủy nghĩ ngợi một chút rồi nghiêm mặt đáp:

- Có đại ca, nhị ca tôi ở đó, chuyện lớn bằng trời cũng gánh vác được, huống hồ còn có Mạnh sư thúc, còn có Ngọc Bình huynh cùng hai vị huynh trưởng của cô cũng ở đó, có lẽ Quyền Lực bang không trêu vào được đâu!

Tả Khâu Siêu Nhiên thờ dài nói:

- Kiếm lục Hoán Hoa Thành Đô cũng có Tiêu bá bá, Đường đại hiệp, Chu đại hiệp, Tiêu phu nhân, thậm chí còn cả hai vị tiền bối Chưởng thượng danh kiếm, Âm Dương thần kiếm, vậy mà Quyền Lực bang cũng dám chọc vào... Chỉ sợ...

Bấy giờ từ đằng xa bỗng truyền tới một tiếng huýt dài, một tiếng huýt ngắn, Tiêu Thu Thủy mừng rỡ:

- Người tiếp ứng tới rồi.

Người tới phóng ngựa rất nhanh.

Ngựa cao lớn, người trên lưng ngựa lại thấp lùn.

Bụi đất bốc cao phía sau vó ngựa, những nơi ngựa lướt qua các cây nhỏ đều nghiêng rạp xuống, tốc độ ngựa không giảm xuống chút nào.

Ngựa lao tới trước mặt năm người, người trên lưng ngựa giật cương, ngựa lập tức dừng lại.

Không tiến thêm dù chỉ một bước.

Khâu Nam Cố buột miệng khen:

- Ngựa tốt!

Thiết Tinh Nguyệt lại lớn tiếng nói:

- Tay thật mạnh!

Người trên lưng ngựa khẽ điểm chân, hạ xuống đất, khi nhảy xuống không có một chút âm thanh, chầm chậm đất thì mặt giày và mặt đất lại ngang bằng nhau, hóa ra đã đạp đất xuống thành hai hố lõm.

Tả Khâu Siêu Nhiên không nhịn được phải khen:

- Nội lực cao!

Hán tử thấp nhỏ nhanh nhẹn đó lại cung tay chào Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy vui mừng nói:

- Mã Cảnh Chung, anh vẫn ở Hoán Hoa?

Chỉ nghe người kia cười lớn:

- Tôi sống là người Hoán Hoa, chết làm ma Hoán Hoa, sao lại không ở Hoán Hoa! Tiêu thiếu chủ, chúng ta lại gặp nhau!

Thiết Tinh Nguyệt đột nhiên bước tới gần, nặng mặt hỏi:

- Anh là Lạc địa sinh căn Mã Cảnh Chung?

Người kia bị hỏi bất thành lời, lập tức thẳng người nhìn Thiết Tinh Nguyệt, lạnh lùng đáp:

- Là tôi, có việc gì?

Thiết Tinh Nguyệt hỏi:

- Là đơn đao đấu nguyệt lang, cửu tử nhất sinh vượt sông giữ, Cửu mệnh tổng quản Lạc địa sinh căn Mã Cảnh Chung của Hoán Hoa kiếm phái?

Mã Cảnh Chung nôn nóng đáp:

- Chính là tôi! Cậu muốn thế nào?

Thiết Tinh Nguyệt bỗng vỗ mạnh vai hắn, lại bắt tay hắn lắc mạnh, hoan hô:

- Ha ha ha, anh bạn này tôi phải nhận!

Mã Cảnh Chung ngẩn ra, chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả, nhìn Tiêu Thu Thủy hỏi:

- Cậu ta là...?

Tiêu Thu Thủy còn chưa kịp đáp, Thiết Tinh Nguyệt đã ngang nhiên đáp:

- Thiết Tinh Nguyệt, thiết trong cây sắt nở hoa, tinh trong sao sáng lung linh, nguyệt trong ánh trăng mỹ lệ vô ngần, Thiết Tinh Nguyệt.

Mã Cảnh Chung ngơ ngơ ngác ngác nhìn cái đầu nhỏ tịt, cặp mắt híp, miệng rộng ngoác, mũi tẹt dí cùng hàm răng trắng nhớn, thật sự không thể tìm được có chút nào giống với cây sắt nở hoa? Chút nào giống với sao sáng lung linh? Chút nào giống với ánh trăng mỹ lệ? Chỉ có thể miễn cưỡng chào hỏi.

Tiêu Thu Thủy lại giới thiệu hẳn với Đường Phương, Tả Khâu Siêu Nhiên, Khâu Nam Cố. Mã Cảnh Chung lần lượt gật đầu, hỏi:

- Thiếu chủ phóng Cửu thiên Hoán Hoa thần tiễn khẩn cấp, phải chăng là đã có gì xảy ra...?

Tiêu Thu Thủy lập tức kể lại đại khái mọi chuyện, Quyền Lực bang bao vây Kiếm lục Tiêu gia, Đường Đại, Trương Lâm Ý, Tiêu Đông Quảng bị ám sát thế nào, Khang Xuất Ngự, Khang Kiếp Sinh, Tân Hồ Khâu phản bội ra sao, Tiêu Tây Lâu, Chu Hiệp Vũ, Tiêu phu nhân chống địch thế nào, Sa Thiên Đăng, Khổng Dương Tần, Tả Thường Sinh, Hoa Cô Phần tấn công ra sao, bốn người thoát khỏi vòng vây thế nào, đối mặt với nguy cơ bốn phía ra sao, làm thế nào gặp được Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, giết địch dưới Hoàng Quả, trừ giặc giữa Ô Giang ra sao.

Mã Cảnh Chung càng nghe, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Cuối cùng Tiêu Thu Thủy hỏi một câu:

- ... Chỉ không biết Mạnh sư thúc bên Quế Lâm có gặp kẻ địch hay không?

Mã Cảnh Chung nói:

- Gặp địch thì không, nhưng chúng ta nhất định phải nhanh chóng thông báo với Mạnh tiên sinh, tìm cách cứu viện tổng bộ Thành Đô.

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Tốt... Tôi ở Thành Đô nghe nói anh đã rời Hoán Hoa kiếm phái, giờ thấy anh vẫn ở, tôi rất vui.

Trong mắt Mã Cảnh Chung lóe lên vẻ phẫn nộ:

- Còn không phải Quyền Lực bang giờ trò! Bọn chúng từ sớm đã bố trí kế hoạch, muốn tiêu diệt nhà họ Tiêu Hoán Hoa, bước đầu tiên là muốn ly gián chúng ta! Tôi đã ở nhà họ Tiêu mười hai năm rồi, từ năm hai mươi tuổi, nếu không được Tiêu thế bá, Mạnh tiên sinh che chở thì tôi còn có nơi nào mà đi nữa!

Mã Cảnh Chung nói, mắt thấp thoáng ánh lệ.

- Mấy ngày hôm nay, các môn phái trong võ lâm trúng phải kế ly gián của bọn chúng, những nơi đã bị một lưới quét sạch có phái Điểm Thương, phái Không Động, Tư Khẩu thế gia, Thái Cực môn...

Mấy người Tiêu Thu Thủy giật mình, thất thanh:

- Nhiều môn phái như vậy sao?!

Mã Cảnh Chung gật đầu đáp:

- Đâu chỉ như vậy. Đến cả phái Tung Sơn cũng gặp tai ương, Thiếu Lâm Phúc Kiến nếu không được đệ tử Thiếu Lâm các phương tới cứu viện kịp thời cũng chẳng dám nghĩ nữa. Ngoài ra, Ngũ Hồ môn, Yêu Tàn Bang, Ô Y bang, Đường Lang môn đều đã quy thuận Quyền Lực bang, hôm trước đến cả Thiết Y bang, phái Hằng Sơn cũng tôn Quyền Lực bang làm chủ bang, còn những nơi chống cự như tiêu cục Trung Nguyên, phái Hoàng Sơn, Huyết Phù môn, Tiềm Long bang đều bị tiêu diệt toàn bộ!

Tả Khâu Siêu Nhiên biến sắc:

- Như vậy Quyền Lực bang quả thật là muốn hiệu lệnh thiên hạ, độc bá giang hồ rồi!

Mã Cảnh Chung thở dài:

- Chính thế. Nay võ lâm ủng hộ hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, hợp lực tiêu diệt Quyền Lực bang nhưng nhiều lần bị phá hoại. Đặng chưởng môn Hải Nam kiếm pháp, hai vị công tử Đường gia những ngày này đang ở Quế Lâm, cùng với Mạnh tiên sinh, Tiêu đại công tử thương lượng kế sách cũng chính vì việc đó.

Khâu Nam Cố hỏi:

- Vậy thì còn chờ gì nữa?! Chúng ta mau đi thôi!

Mã Cảnh Chung phi thân lên ngựa, trên mặt đất lưu lại hai vết chân sâu hoắm. Hắn giống như một cây đĩnh, ngồi vững vàng trên lưng ngựa, nói:

- Bây giờ đi.

Thiết Tinh Nguyệt không nhịn được, ghé vào tai Khâu Nam Cố nói:

- Người này lúc nhỏ chắc chắn là thường xuyên bị ngã cho nên bây giờ mới bước nào chân cũng mọc rễ.

Khâu Nam Cố đáp:

- Đúng thế, tôi thấy ngoại hiệu của anh ta phải gọi là “cái đĩnh” mới đúng.

Không ngờ Tiêu thu Thủy ở bên cạnh lại nghe được, mỉm cười nói:

- Không sai, bọn tôi đều gọi anh ta là “cái đĩnh”, kẻ nào để anh ta bám theo thì chắc chắn không thể trốn thoát, thứ gì giao cho anh anh canh

giữ thì chắc chắn không thể mất được, chỗ nào để hai chân anh ta
đóng xuống thì chắc chắn không rút đi được.

Tiêu Thu Thủy cười cười lại nói tiếp:

- Anh ta là Cửu mệnh tổng quản của Hoán Hoa kiếm phái chúng ta,
một mình chiến đấu với Dạ Lang, tuy bại nhưng không chết, nghe nói
còn từng giao chiến với cả Chu đại thiên vương, bị thương nhưng
cũng không chết, trong tình huống như thế mà vẫn còn sống sợ rằng
bây giờ chỉ có mình anh ta thôi.

Sáu ngựa phóng như bay nhưng lại không trực tiếp về Lâm Quế mà
ngủ lại ở ngoại ô Lâm Quế(**), chỉ nghe Mã Cảnh Chung nói:

- Nơi này phong cảnh như vẽ, oanh ca yến hót, chư vị sao không
uống chén trà xanh rồi hãy lên đường.

Tiêu Thu Thủy cười khổ đáp:

- Phong cảnh tuy đẹp nhưng lòng nóng như lửa đốt!

Mã Cảnh Chung lại mỉm cười nói:

- Chúng ta không nghỉ nhưng ngựa cũng nên được nghỉ rồi, hưởng
hồ...

Ánh mắt Mã Cảnh Chung thoáng mờ đi.

- Quê nhà tôi là ở Lâm Quế.

...Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi.

...Nhất dạ chinh nhân tận vọng hương (***)

Cho dù là tướng sĩ dũng mãnh gan dạ nhất thì cũng có lúc tưởng nhớ quê hương, “lạc địa sinh căn”, không ở quê nhà, làm thế nào mà cảm rã. Mấy người Tiêu Thu Thủy đều hiểu. Cho dù là quân lệnh gấp rút thì trước khi xuất chinh cũng nên cho tướng sĩ có cơ hội từ biệt quê hương.

Lần này giải nguy cho Kiếm lục, không nghi ngờ gì chính là chiến dịch nguy hiểm nhất, chẳng ai biết được mình có thể trở về quê hương hay không. Đường Phương nhẹ nhàng nói:

- Mã tiên sinh, quê anh là ở chỗ nào Lâm Quế?

Mã Cảnh Chung cười đáp:

- Ngay ở gần đây, đi qua chỗ này, qua cầu là tới rồi.

Mã Cảnh Chung thở dài nói tiếp:

- Chuyết kinh(****) cũng đang ở nhà, biết tôi về sẽ làm mấy món ăn nhỏ.

Đoạn quay sang phía mấy người Tiêu Thu Thủy, khẽ cắn môi, nói:

- Chỉ không biết chur vị...

- Uống trà!

Khâu Nam Cố cướp lời:

- Đương nhiên là không vấn đề gì! Tôi khát muốn chết rồi, thực ra có rượu uống thì càng tốt!

Thiết Tinh Nguyệt len lén bồi thêm một câu:

- Có cơm ăn càng tốt hơn nữa!

Mã Cảnh Chung mỉm cười dẫn đầu đi qua cầu gỗ, hai người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố lại cãi nhau loạn xa, nghênh ngang qua cầu. Tiêu Thu Thủy và Đường Phương đưa mắt nhìn nhau, hai anh bạn điên điên khùng khùng, thần thần kinh kinh này phải chăng là cũng hiểu tình cảm nó nên mới cướp lời đòi đi?

Ai mà biết được.

Cầu nhỏ, nước chảy, nhà con.

Nơi ở là một căn nhà gỗ, mấy luồng khói bếp lượn lờ bốc lên, cửa mở ra, là một người phụ nữ áo xanh, câu đầu tiên là:

- Chàng về rồi!

Mã Cảnh Chung đáp:

- Sẽ phải đi ngay.

Người phụ nữ khẽ giật mình một cái rồi lập tức khôi phục bình tĩnh, thoáng giật mình đó được che giấu rất tốt, nếu không lưu ý thì gần như hoàn toàn không nhìn ra được, đưa mắt liếc nhìn bọn họ, nhẹ nhàng nói:

- Tôi làm cơm tối cho mọi người.

Tiêu Thu Thủy vội vàng đáp:

- Không vội, chúng tôi ăn cơm xong rồi mới đi.

Ai cũng có thể nhận ra, Mã Cảnh Chung xa nhà đã lâu, lần này quay về, không ngờ lại phải lập tức ra đi.

Người vợ chẳng hề trách móc, cũng chẳng hề níu giữ, tất cả quyền luyến giữa họ đều hóa thành đăm nhiên, có một ngày, giữa một hoàng hôn như hôm nay, người chồng tới gặp vợ, gặp một lần rồi đi, thậm chí còn không biết, cả đời này sẽ còn có trở về hay không nữa.

Hốc mắt Đường Phương ẩm ướt: Tại sao lại không ăn bữa cơm này? Nhất định phải ăn bữa cơm này.

Người phụ nữ áo xanh quay người xuống bếp nấu cơm, lửa bếp giữa hoàng hôn kêu lộp độp, nhuộm hồng tà áo xanh của nàng.

Mã Cảnh Chung một bên bên dẫn đường, một bên không khỏi đưa mắt liếc nhìn nhà bếp, trong mắt đầy vẻ quan hoài, lo lắng.

- Có hạt tiêu không?!

Thiết Tinh Nguyệt bỗng kêu toáng lên:

- Ai, có hạt tiêu xanh không?! Tôi mỗi bữa đều phải có hạt tiêu xanh, nếu không thì nuốt không trôi cơm!

Khâu Nam Cố cũng nói:

- Đúng! Đúng! Mã lão huynh, phiền anh đi một chút, tới nhà bếp lấy hộ tôi ít hạt tiêu xanh. Ai ai, có ra chậm một chút cũng không sao, tôi chỉ cần biết anh nhất định sẽ lấy được là ổn rồi.

Tiêu Thu Thủy cũng vội nói:

- Đúng vậy, hai người bạn này của tôi tính tình cổ quái, rất là rắc rối, đành nhờ Mã tiên sinh đi một chuyến vậy.

Mã Cảnh Chung liếc nhìn bọn họ thật sâu, không nói gì, bước nhanh vào bếp.

Trong bếp mùi thịt thơm lừng.

Thiết Tinh Nguyệt liếc liếc mắt với Khâu Nam Cố, Khâu Nam Cố nháy mắt với Tả Khâu Siêu Nhiên, Tả Khâu Siêu Nhiên nhìn Đường Phương gật đầu, Đường Phương nhìn Tiêu Thu Thủy mỉm cười.

Nụ cười thật là đẹp.

Đẹp thì đẹp nhưng bụng thật sự là đói rồi.

Đói lắm rồi.

Trong bếp ánh lửa bập bùng, mùi thức ăn ngào ngạt, Thiết Tinh Nguyệt không nhịn được bụng kêu rột rột.

Khâu Nam Cố nhíu mày nói:

- A, chúc mừng, chúc mừng!

Thiết Tinh Nguyệt cúi kính:

- Chúc mừng cái rắm!

Khâu Nam Cố nói:

- Chúc mừng đường rắm của cậu lại thay đổi!

Thiết Tinh Nguyệt ngạc nhiên hỏi:

- Thay đổi cái gì?

Khâu Nam Cố đáp:

- Lúc trước khi cậu đánh rắm bụng đều phải kêu ục một tiếng, bây giờ lại kêu rột rột như trâu đánh rắm, giờ không khác trâu ăn cỏ là mấy rồi...

Thiết Tinh Nguyệt tức giận đáp:

- Ăn nói quàng xiên, cậu đánh rắm thì có, đây là tiếng bụng tôi đang đói, ai bảo là đánh rắm !

Tả Khâu Siêu Nhiên nhú mày:

- Mỗi lần trước khi ăn cơm các cậu đều phải nói những chuyện mất hứng thế này à?

Đường Phương thấp giọng quát:

- Đừng rộn, thức ăn ra rồi...

Mấy người đồng loạt quay đầu, quả thực là còn nhanh hơn khi gặp kẻ địch. Chỉ thấy Mã đại tẩu bùng ra hai đĩa thức ăn bốc hơi nghi ngút, gà ngọc lan và tôm nõn năm màu(*****), bước tới gần.

Khâu Nam Cố ngượng ngùng nói:

- Cũng không phải chúng tôi tham ăn, chẳng qua là đói qua thôi, thực ra à, muộn một chút cũng không quan trọng, muộn thêm một chút cũng không quan trọng.

... Cảm giác đói bụng thật sự là không hề dễ chịu.

Đáng tiếc, họ chỉ thấy thức ăn, không hề chú ý tới phía sau làn hơn mờ, vẻ mặt ưu thương của Mã đại tẩu.

Thức ăn đương nhiên không chỉ có hai đĩa

Mã đại tẩu tiếp tục bưng lên mặng tây xào xanh, đậu hũ hạnh nhân, mã nghĩ thượng thụ(*****)*. Tiêu Thu Tủy dĩ nhiên là đã bắt đầu ăn rồi, Đường Phương đột nhiên hỏi:

- Mã phu nhân khuê danh có phải là San Nhi, vốn họ kếp là Âu Dương.

Mã đại tẩu đang định quay người vào bếp lấy thức ăn, không khỏi giật mình, bấy giờ đúng lúc Mã Cảnh Chung từ trong bếp bước ra, đáp:

- Đúng vậy. Nàng ấy chính là Âu Dương San Nhi, năm xưa trên giang hồ được xưng là “Mê thần dẫn”.

Đường Phương cười nói:

- Âu Dương cô nương danh chấn hắc bạch đạo năm xưa nay đã thành Mã phu nhân rồi, cùng vì chồng mà quy ẩn làm cơm canh, là chúng tôi đã thất kính rồi.

(*) Bài thơ của Trầm Bân đời nhà Đường, huyện lệnh Dương Sóc.

陶潜彭泽五株柳,

潘岳河阳一县花.

两处怎如阳朔好，

碧莲峰里住人家。

Ý thơ Đào Tiềm (Đào Uyên Minh) thời Đông Tấn làm huyện lệnh Bành Trạch từng trồng năm cây liễu trước cửa, người đời gọi là "Ngũ liễu tiên sinh", nơi sống dưới chân núi Lư Sơn là đất danh thắng. Phan Nhạc đời nhà Tấn, vô cùng yêu thích hoa đào, khi làm huyện lệnh Hà Dương từng ra lệnh tất cả già trẻ trai gái trong huyện phải trồng mỗi người ít nhất ba cây đào. Sau ba năm hoa đào nở khắp huyện, phồn hoa như gấm. Nhưng hai nơi đấy sao có thể bì được với Dương Sóc? Người Dương Sóc sống trên đỉnh Bích Liên Phong.

(**) Lâm Quế là một huyện ở phía tây Quế Lâm, ko phải nhầm

(***)

Câu cuối bài Lương Châu Từ của Vương Hàn

葡萄美酒夜光杯，

欲飲琵琶馬上催。

醉臥沙場君莫笑，

古來征戰幾人回。

Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi,

Dục ẩm tì bà mã thượng thôi.

Túy ngọa sa trường quân mạc tiếu,

Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi.

Bồ đào rượu ngắt chén lưu ly

Toan nhấp tỳ bà đã giục đi

Say khướt sa trường anh chớ mĩa

Xưa nay chinh chiến mấy ai về? (st)

Câu cuối bài Dạ Thướng Thụ Hàng Thành Văn Địch của Lý Ích

回乐峰前沙似雪，

受降城下月如霜。

不知何处吹芦管，

一夜征人尽望乡。

Hồi Nhạc Phong tiền sa tỵ tuyết ,

Thụ Hàng thành ngoạ nguyệt như sương .

Bất tri hà xứ xuy lô quản .

Nhất dạ chinh nhân tận vọng hương .

Cát như tuyết trắng non Hồi Nhạc,

Thành Thụ Hàng trắng bạc màu sương.

Nơi đâu tiếng sáo rền vang?

Chinh phu đều ngóng trông làng một đêm. (dịch giả Trần Trọng San)

(****) "Chuyết" là vụng về, "kinh" là cây mận gai, để chỉ cây trâm cài tóc làm bằng gỗ mận của phụ nữ xưa. "Chuyết kinh" là cách gọi vợ mang nghĩa khiêm tốn.

(*****)

Ngọc lan phì kê

Ngũ thái hà nhân

(*****)

Thanh sao oa duẩn ti

Hạnh nhân đậu hũ

Mã nghĩ thượng thụ, kiến leo lên cây, là món miến xào với thịt băm nhỏ

Mã Cảnh Chung nhìn nhóm Tiêu Thu Thủy ăn được hơn một nửa, đột nhiên trầm giọng nói:

- Tiêu thiếu chủ, Mã mỗ đáng chết, Mã mỗ nếu làm điều gì có lỗi với cậu, đành xin kiếp sau làm trâu làm ngựa, lấy chết đền lại vậy.

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên hỏi:

- Mã huynh sao lại nói những lời này.

Mã Cảnh Chung cười thâm đáp:

- Tiêu thiếu chủ, các vị hiệp huynh, Đường cô nương, Mã mỗ lúc này đã bỏ vào trong thức ăn Tam nhật mê hồn tán...

Tiêu Thu Thủy bỗng kêu lên một tiếng, ngã gục xuống đất.

Khâu Nam Cố ngăn người, cũng đổ xuống.

Thiết Tinh Nguyệt gầm lên một tiếng, muốn đứng dậy nhưng cả người lẫn bàn đều đổ ra, bát đĩa vỡ tan.

Tả Khâu Siêu Nhiên nghiêng nghiêng ngã ngã đứng dậy, cuối cùng thì dựa vào cột gỗ, trượt dài ra đất.

Đường Phương loạn choạng một chốc, cũng ngã xuống đất, chỉ hỏi được một câu:

- Các người, tại sao...?

Rồi cũng hôn mê.

- Tại sao?

Mã Cảnh Chung cười thâm nói:

- Tại sao? Tôi làm sao mà biết được. Chỉ trách mọi người lẽ ra không nên đối địch với Quyền Lực bang, chúng ta làm sao mà đụng vào thiên hạ đệ nhất đại bang được!

Âu Dương San Nhi một mực cắn môi, môi dưới trắng bệch không một chút máu, bấy giờ không nhin được, nói:

- Cảnh Chung, chàng làm vậy vì thế, có đáng không?

Mã Cảnh Chung dần từng tiếng một:

- Nhưng ta đã làm rồi.

Âu Dương San Nhi lạnh giọng nói:

- Thiếp tình nguyệt chết.

Mã Cảnh Chung đáp:

- Nàng không thể chết, trong bụng nàng đã mang con chúng ta... Đời này chúng ta có lỗi với người, chỉ lưu lại đời sau báo đáp ân tình này thôi.

Âu Dương San Nhi run rẩy hỏi:

- Vậy chàng muốn làm gì với họ?

Mã Cảnh Chung đáp:

- Đưa tới phân bộ Quyền Lực bang tại Vĩnh Phúc.

Âu Dương San khẽ nói:

- Nhưng mà... Nhưng mà họ có tới năm người, làm thế nào đưa đi được?

Mã Cảnh Chung đáp:

- Đặt vào trong xe ngựa, sẽ không có chuyện gì đâu.

Chợt nghe một người nói:

- Thế không phải quá phiền phức sao?

Một người khác nói:

- Bọn ta tự mình đi, vừa tiết kiệm thời gian vừa đỡ tốn sức, chẳng phải càng tốt ư.

Còn có một người nói:

- Càng tốt, càng tốt, chỉ tiếc thức ăn không ăn được, không bằng vừa đi vừa ăn. Ai da, tôi đói mềm rồi, đói ngấu rồi, đói chết rồi!

Người đầu tiên lên tiếng là Tiêu Thu Thủy, người thứ hai là Khâu Nam Cố, người thứ ba là Thiết Tinh Nguyệt.

Tả Khâu Siêu Nhiên là kẻ đến cả nói chuyện cũng lười.

Đường Phương cũng mỉm cười mở mắt ra.

Mã Cảnh Chung trợn trừng như muốn rớt cả mắt ra, sắc mặt Âu Dương San cũng trắng bệch, buột miệng hỏi:

- Không phải mọi người đã ăn thức ăn rồi sao?

- Ăn được thì đã tốt.

- Cô bé Đường Phương kia trước khi ăn luôn phải dùng trâm kiểm tra, hôm nay xem thử, ha, thử ra được một (thiếu)

- Trâm không biến đen, nhưng lại đổi sang xám, chắc không phải kịch độc, vì thế mới giả bộ ngã xuống, xem xem các người làm thế nào.

- Mấy món ăn này a, đều ăn hết vào tay áo bọn ta rồi.

Hai người Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố mồm nếm miệng mưòi, cực kỳ đặc ý.

...Trong truyện Dược Mã Hoàng Hà, bắt đầu từ lúc nhóm Tiêu Thu Thủy thoát ra khỏi Hoán Hoa, trước khi ăn cơm, Đường Phương luôn dùng châm bực kiểm tra trước, trong trận lâu Giáp Tú cũng vậy.

... Đệ tử Đường môn Đường gia, Tứ Xuyên đất Thục, đã biết dùng độc thì cũng biết phòng độc, cho dù là thuốc mê cũng có thể nhận ra.

... Ngay lúc Âu Dương San Nhi bùng ra hai đĩa thức ăn, lại quay người quay về nhà bếp, Đường Phương đã lập tức dùng châm bực kiểm tra thử, vừa thử xong, mọi người đều sững sờ.

... Họ liền quyết định giả vờ trúng độc.

Mã Cảnh Chung không nói gì, đột nhiên xuất cước!

Tung cước đá bay chiếc bàn, đâm thẳng vào Thiết Tinh Nguyệt!

Đoạn quay người đẩy mạnh Âu Dương San Nhi ra ngoài cửa, hét lớn:

- Chạy đi!

Tiếp đó rút dao nhọn, vừa đâm mạnh vào bụng mình vừa hô lên:

- Phải giữ được con chúng ta!

Nếu không phải việc xảy ra đột nhiên, nếu không phải Mã Cảnh

Chung cố kêu lên một câu cuối rồi mới đâm dao xuống thì việc Mã Cảnh Chung tự sát đã thành việc đã rồi.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc Mã Cảnh Chung hét lên, hai tay Tả Khâu Siêu Nhiên đã bắt chặt cổ tay hắn.

Dao của Mã Cảnh Chung liền không đâm xuống được nữa. Nếu đã để đôi xảo thủ của Tả Khâu Siêu Nhiên bắt lấy thì chẳng ai có thể thoát được.

Không ngờ Âu Dương San Nhi lại không đi mà quay trở về kêu lên:

- Cảnh Chung, phải chết thì chúng ta cùng chết...

Chiếc bàn đập “chát” một tiếng vào Thiết Tinh Nguyệt, lập tức vỡ vụn. Thiết Tinh Nguyệt lại như không có việc gì, hùng hùng hổ hổ đứng dậy, gầm lên như sấm:

- Không được chết, không ai được phép chết cả!

- Đúng vậy.

Tiêu Thu Thủy chậm rãi nói:

- Có gì chúng ta từ từ nói.

Không ai lên tiếng.

Tả Khâu Siêu Nhiên cũng không giữ Mã Cảnh Chung nữa, bởi vì hắn biết, Mã Cảnh Chung tuyệt đối không bỏ trốn.

Mã Cảnh Chung cũng không phải là không dám giao đấu với họ, mà là trong lòng áy náy vì thế căn bản sẽ không ra tay.

Ai cũng có thể thấy, vợ chồng Mã Cảnh Chung là vậy là có điều khó nói.

Mọi người đều không nguyện ý đi bức bách một đôi vợ chồng đang có khổ tâm, gặp hoạn nạn.

Vợ chồng Mã Cảnh Chung ngồi trên ghế nhìn nhau, năm người Tiêu Thu Thủy yên lặng đứng chờ, ở bên ngoài ánh hoàng hôn đã lặng lẽ phủ xuống, bao trùm bốn phía.

Cuối cùng vẫn là Mã Cảnh Chung lên tiếng trước:

- Tôi tình nguyện chịu chết, cũng không hy vọng mọi người tha thứ.

Tiêu Thu Thủy nghiêm sắc mặt nói:

- Chúng tôi không tha thứ cho anh, trừ phi anh nói ra người sai khiến anh là ai, chúng ta phải đối phó với hắn.

Tả Khâu Siêu nhiên vẫn một mực trầm mặt giờ bỗng nhiên nói:

- Đúng! Chúng ta cùng đi đối phó với hắn!

Mã Cảnh Chung hơi giật mình, mơ hồ hỏi:

- Chúng ta... Chúng ta cùng đi đối phó với hắn?

Đường Phương lẳng lẳng nhìn hắn, nói:

- Sống làm người Hoán Hoa, chết làm ma Hoán Hoa, không phải anh đã nói vậy sao? Chuyện hôm nay là anh nhất thời hồ đồ, chúng tôi vẫn coi anh là hảo hán Hoán Hoa kiếm phái, đương nhiên là cùng

nhau đi đối phó với Quyền Lực bang!

Mã Cảnh Chung trầm tư một chốc rồi chột thờ dài, nói:

- Tôi biết mọi người muốn tha thứ cho tôi, nhưng tôi không thể tha thứ cho chính mình.

Âu Dương San Nhi không kìm được hai hàng lệ nóng:

- Tôi biết, anh ấy làm tất cả đều vì tôi. Vốn Quyền Lực bang muốn anh ấy giết mọi người, nếu không sẽ lấy mạng anh ấy, nhưng anh ấy không đồng ý!

- Nhưng Quyền Lực bang lại nói sẽ giết tôi, anh ấy liền không dám không theo, nhưng lại không nhẫn tâm hạ độc, chỉ dám bỏ thuốc mê...

Đường Phương thờ dài:

- Chính là vì thuốc mê. Nếu là thuốc độc thì bọn tôi đã không đối đãi với anh như thế.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Quyền Lực bang uy hiếp, sao anh không báo với đại ca tôi, hoặc là Mạnh tiên sinh? Bọn họ tất sẽ có chủ ý, tìm cách hộ anh!

Mã Cảnh Chung chờ dẫn đáp:

- Quyền Lực bang người đông thế mạnh... Tôi thật sự không đủ dũng cảm nói với Mạnh tiên sinh... Ngay cả bên cạnh Mạnh tiên sinh cũng có người của Quyền Lực bang, càng hướng hồ... hướng hồ trong bụng San nhi, đã mang con của chúng tôi...

Mã Cảnh Chung nói, ánh mắt nhìn sang Âu Dương San Nhi, Âu Dương San Nhi cúi đầu, ánh mắt hai người không tiếp xúc nhau nhưng nhu tình vô hạn, thê lương vô tận.

... Hào hạo lưu lạc giang hồ, trong bóng đêm mưa sầm gió thảm, nếu đã có một gia đình ấm áp, nếu đã có một hình bóng trong tim, ai nhẫn tâm mà buông bỏ được?

... Huống chi đã có đời sau rồi, tất cả đều đã có sinh cơ!

... Ai lại có thể vì ý khí nhất thời của mình mà làm thương tổn đến mầm sống tương lai?

... Càng huống hồ là Mã Cảnh Chung. Hắn vượt qua ác chiến với Dạ Lang, thoát được một mạng dưới tay Chu đại thiên vương, lại càng hiểu rõ sinh mệnh quý giá đến nhường nào!

... Lạc địa sinh căn, một khi để hắn xuống đất, hắn không bao giờ chấp nhận để bị kéo bật rễ lên nữa.

... Đường Phương không khỏi thềm thờ dài.

- Có gì mà phải sợ chứ!

Thiết Tinh Nguyệt đấm mạnh lên bàn, quát lên:

- Cái gì mà Cừu thiên Thập địa, thập cừu nhân ma của Quyền Lực bang, Khổng Dương Tần, Sa Thiên Đăng, Diêm Quỷ Quỷ trong nhân ma đều bị bọn ta giết rồi, bọn chúng có cái gì mà không trêu vào được?! Không đụng vào được?!

Mã Cảnh Chung trầm đăm nói:

- Mọi người giết chết....

Tiêu Thu Thủy bình tĩnh nói:

- Đúng vậy. Vừa rồi anh nói bên cạnh Mạnh sư thúc cũng có người của Quyển Lực bang, rút cuộc là ai?!

Mã Cảnh Chung cắn cắn môi, đáp:

- Khang Xuất Ngư và Tân Diệu Thường.

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên hỏi:

- Khang Xuất Ngư quay về rồi sao?

Mã Cảnh Chung đáp:

- Hôm qua lão ta đã tới Quế Lâm, chính lão sai tôi tới “đón” các cậu.

Tả Khâu Siêu Nhiên căm hận nói:

- Chính là lão ta! Nếu không phải lão ta giả trúng độc, thừa cơ mưu sát Đường đại hiệp, Tiêu đại bá, Trương tiền bối thì chúng ta đã sớm ổn định đại cục Kiếm lục Thành Đô rồi.

Mã Cảnh Chung kinh ngạc nói:

- Hóa ra lão ta từ Tứ Xuyên quay về Quảng Tây!

Tiêu Thu Thủy nói:

- Tân Diệu Thường là con gái Tân Hồ Khâu, nhưng Tân Hồ Khâu bị

đại bá giết trong Kiếm lục, không đủ gây họa.

Mã Cảnh Chung thở phào hỏi:

- Tân Hồ Khâu chết rồi?!

Đường Phương mỉm cười đáp:

- Đúng vậy. Anh xem, Quyền Lực bang không phải là vô địch, không chỉ Tân Hồ Khâu đã chết mà cả Hoa Cô Phần cũng chết trước cửa vào Hoán Hoa kiếm phái.

Mã Cảnh Chung ngẩn ra hồi lâu, Tiêu Thu Thủy hỏi:

- Bây giờ Tân Diệu Thường còn đang ở trong Hoán Hoa kiếm phái Quế Lâm?

Mã Cảnh Chung gật đầu, Tiêu Thu Thủy vội kêu lên:

- Không xong! Mạnh sư thúc không biết chuyện Tân Hồ Khâu là con cò nằm vùng của Quyền Lực bang, càng không biết Khang Xuất Ngư là tiểu nhân gian dối xấu xa, bây giờ chúng ta phải tới thông báo!

Khâu Nam Cố nói:

- Khang Xuất Ngư đang ở đâu? Lão già khốn kiếp đó thật đáng ghét! Chúng ta không bằng cứ bắt lấy lão ta trước, giao cho Mạnh tiên sinh trừng trị, chẳng phải càng hay sao!

Mã Cảnh Chung đứng phắt dậy, không ngờ cũng hào sảng nói:

- Tôi biết lão ta ở đâu, tôi có thể đưa các cậu đi!

Ánh mắt liếc nhìn Âu Dương San Nhi, lại lộ ra vẻ thương cảm, thân hình vừa đứng lên đang muốn ngồi xuống thì Âu Dương San Nhi đã khóc nói:

- Cảnh Chung, chàng không cần lo cho thiếp, cái gì cần làm thì cứ sáng khoái mà làm. Chỉ cần chàng đừng rời bỏ thiếp, để thiếp đi cùng anh thôi.

Mã Cảnh Chung dậm chân than thở:

- Không được, không được, ở đó nguy hiểm, chàng lại đang mang thai...

Đường Phương bỗng bình tĩnh nói:

- Mã huynh, tôi sẽ chăm lo cho Âu Dương tử tỷ.

Mã Cảnh Chung ngược nhìn ánh mắt trong suốt như nước của Đường Phương, lảm lảm:

- Tôi, tôi...

Thiết Tinh Nguyệt thật sự nhìn không vừa mắt, chửi:

- Nam nhi đại trượng phu, bà bà mẹ mẹ cái gì? Muốn đánh thì đánh cho sáng khoái...

Khâu Nam Cố tiếp lời:

- Muốn chửi thì phải chửi cho sướng miệng! Bà bà mẹ mẹ, anh hùng hào kiệt chân chính sao có thể ẻo lả như vậy!

Thiết Tinh Nguyệt không nhịn được lại chửi:

- Nhớ năm xưa, người một mình đấu Dạ Lang, lúc đó giang hồ những kẻ nổi danh hơn người tám lần, mười lần cũng không dám trêu chọc vào bọn chúng, nhưng lại dám một mình khiêu chiến. Chu đại thiên vương hoành hành thủy đạo Trương Giang, người không ngờ dám dùng một chiêu Lạc địa sinh căn, đóng chặt boong thuyền không thả, hào khí như thế thực chẳng thể coi thường! Không ngờ hôm nay gặp lại đã thành con rùa hèn nhát!

Khâu Nam Cố nghĩ lại càng không cam tâm, chửi xen vào:

- Năm xưa “Mê thần dẫn” Âu Dương San Nhi cũng là nữ hiệp dám nói dám làm, chẳng ngờ hôm nay lại biến thành gánh nặng của người! Hắc! Quyền Lực bang thì có gì mà không trêu vào được! Bọn ta đã chọc vào rồi! Đã trêu vào rồi! Có giỏi thì cùng Thần Châu kết nghĩa bọn ta liều một trận, dựng nên lá cờ chính nghĩa cho võ lâm! Sợ cái gì mưa to gió lớn! Sợ cái gì hoành hành thiên hạ!

Thiết Tinh Nguyệt cũng chực muốn chửi tiếp, Mã Cảnh Chung nháy dựng dậy, một chân đá ghế, một chân đạp bàn, chửi lớn.

- Các người nghĩ các người đều là anh người, còn người khác là cầu hùnh hết hả? Phải vậy không? Mẹ nhà nó! Nếu lão Mã ta hôm nay không phải vì chút hương hỏa cho đời sau thì sợ cái quái gì Quyền Lực bang! Các người không vợ không con, sao mà hiểu được sự khó xử của lão Mã ta! Đi thì đi! Thiết Tinh Nguyệt người, hắc Khâu Nam Cố dám đi thì có cái khi già mà ta không dám đi. Ta nói cho các người biết, tới tìm bà ngoại Diêm Vương cá độ ta cũng phụng bồi!

Mã Cảnh Chung càng chửi càng hăng, khuôn mặt trắng bệch vì chửi mà biến thành đỏ bừng, đến cả cổ họng cũng bạnh hết cả ra. Chửi đến lúc kích động, thần sắc giận giữ, ngay cả giọng Quảng Tây cũng

lôi ra, thống khoái hết mức.

Hai người Khâu Nam Cố, Thiết Tinh Nguyệt cùng ngẩn ra, đưa mắt nhìn nhau một chặp rồi đột nhiên đồng loạt cười lớn. Khâu Nam Cố cười nói:

- Khá lắm, khá lắm, có thể so được với mồm sắt Khâu Nam Cố ta!

Thiết Tinh Nguyệt cũng cười, vỗ bồm bộp vào vai Mã Cảnh Chung:

- Quả nhiên là có hào khí! Không uống công vua rắm Thiết Tinh Nguyệt ta chửi người tối tăm mặt mũi. Người biết chửi trọng người chửi, chửi rất hay! Ha ha, chửi rất hay!

Hay người không giận mà cười khiến Mã Cảnh Chung vô cùng kinh ngạc, bấy giờ mới biết hai người Khâu, Thiết cố ý chọc giận mình, không khỏi cảm thấy vừa rồi đã quá thất thái, lúc này giận giữ buột miệng chửi, ý khí phong phát, lại chính là bản sắc của bản thân năm xưa!

Âu Dương San Nhi lên tiếng:

- Cảnh Chung, co đầu rút cổ làm tiểu nhân vốn không phải việc hai ta muốn làm, tại sao không sáng khoái liều một trận đi, thiếp muốn con trai mình có thể kiêu ngạo vì cha nó. Nếu như không chết thì chúng ta lờn rồi, chẳng may phải chết thì cũng vui vẻ làm uyên ương đồng mệnh!

Đường Nhu nhẹ giọng nói:

- Lời chị nhà nói rất đúng. Mã huynh xin chớ phụ tâm ý của chị.

Tiêu Thu Thủy mỉm cười:

- Mã huynh, thà chết trong còn hơn sống đục!

Mã Cảnh Chung hét lên một tiếng dài, vang dội:

- Được, Quyền Lực bang! Sau này chúng ta không chết không thôi.
Tôi đưa mọi người đi tìm Khang Xuất Ngư!

- Khang Xuất Ngư đang ở đâu?

Khâu Nam Cố lập tức hỏi.

- Ở Vĩnh Phúc.

- Chỗ nào ở Vĩnh Phúc?

Thiết Tinh Nguyệt tròn mắt hỏi.

- Cùng uống rượu với “Uy chấn Dương Sóc” Khuất Hàn Sơn!

- Uy chấn Dương Sóc?!

- Khuất Hàn Sơn?!

Quyển 3 - Chương 2: Tứ tuyệt Nhất quân

Uy chấn Dương Sóc Khuất Hàn Sơn, không chỉ là uy chấn Dương Sóc mà còn uy chấn Quảng Tây, thậm chí có thể nói là uy chấn võ lâm.

Giang hồ thất đại danh kiếm, ngay cả Tiêu Tây Lâu danh khí kinh người, so với ông ta cũng phải thấp hơn một nửa.

Khuất Hàn Sơn là tông chủ võ lâm, cũng là lãnh tụ võ lâm Quảng Tây, đệ nhất nhân của võ lâm chính thống Quảng Tây. Kiếm pháp của ông ta nghe đồn có thể lấy sức một người mà đánh ngang tay với bảy đại danh kiếm võ lâm.

Khuất Hàn Sơn làm người trầm ổn, lão luyện, công bằng trì chính nổi tiếng thiên hạ, trong võ lâm Quảng Tây ít người được cả tài đức kiêm bị, là tông sư văn võ hợp nhất như ông ta.

Khuất Hàn Sơn bảy tuổi luyện kiếm, năm nay năm mươi sáu tuổi, đã luyện kiếm được suýt soát năm mươi năm, có thể nói là một kiếm lừng lẫy khắp bốn mươi châu, gần mười năm nay đã khó gặp được địch thủ.

Về danh dự, võ công, thực lực, người duy nhất có thể ngang tài ngang sức với Khuất Hàn Sơn sợ rằng cũng chỉ có “Khí thôn Đan Hà” Lương Đẩu ở Quảng Đông.

Nghe nói tới Khuất Hàn Sơn, ánh mắt mấy người Tiêu Thu Thủy đều sáng lên!

Ngay từ lúc Quyển Lực bang bắt đầu lập bang, Khuất Hàn Sơn đã ở vào thế đối địch, mà Quyển Lực bang cũng xác nhận trong các đại địch hàng đầu có hai người Khuất Hàn Sơn, Lương Đẩu.

Khuất Hàn Sơn nhất định hông biết Khang Xuất Ngư là một trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma của Quyển Lực bang.

Ngay như mấy người Tiêu Tây Lô, Mạnh Tương Phùng cũng đều không biết Khang Xuất Ngư là quân nằm vùng, là gian tế.

Tìm được Khuất Hàn Sơn sẽ có thể đả kích Khang Xuất Ngư!

Mã Cảnh Chung nói:

- Khuất đại hiệp bày tiệc ở đình Nhất Công, tôi có thể lập tức đưa mọi người tới đó, bởi vì vốn nếu tôi bắt được các cậu cũng phải đưa tất cả tới đó, giao cho Khang Xuất Ngư.

Ánh mắt Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố càng sáng bừng. Có thể được gặp đại hiệp Quảng Tây Khuất Hàn Sơn quả thực là chuyện khiến người ta vô cùng hưng phấn!

Đình Nhất Công là nơi có “Thiên hạ nhất đại công bình”.

Tám hoành phi “Thiên hạ nhất đại công bình” dài mười bốn thước, mỗi chữ dài hai thước, người viết ký lục khoản, sơn sơn thép vàng, treo ở ngay trụ chính của đình Nhất Công

Đình Nhất Công, bất kỳ kẻ nào tới đây, biết võ công hay không biết võ công, giàu có hay không giàu có, đều đợng đái ngộ công bằng

Cho dù người là hoàng thân quốc thích đi nữa thì tới đây cũng phải

như vậy, bởi vì đây là nơi của Khuất Hàn Sơn.

Giang Nam Lương Quảng chỉ có hai địa phương như vậy, một là đình Nhất Công của Khuất Hàn Sơn, một là đài Tự Lượng của Lương Đẩu.

Bên trong đình Nhất Công đúng là có rất nhiều người đang ăn uống ca hát, một chiếc bàn tròn lớn, đủ cho mười hai người ngồi.

Không cần biết là ai, theo ánh đèn đuốc huy hoàng bước vào, người đầu tiên nhìn thấy sẽ luôn là một ông lão cao lớn, râu đen, mặt đang mỉm cười, hai hàng lông mày hơi xếch, xéo lên bên thái dương.

Không phải bởi vì ông ta ngồi ở chính giữa, nhìn ra ngoài đình mà là vì khí độ ung dung của ông ta, một mặt có thể thoải mái tham gia vào náo nhiệt mà không chướng mắt, mặt khác lại tự có khí thế độc lập, khiến cho người khác vừa liếc mắt đã lập tức nhìn thấy ông ta.

Hơn nữa sau khi nhìn lần đầu lại muốn nhìn lần thứ hai, nhìn đến lần thứ hai lại muốn nhìn lần thứ ba, càng nhìn càng bị phong độ của ông ta hấp dẫn.

Mà sau lưng, bên hông, trên người ông ta lại không chỗ nào có kiếm.

Uy chấn Dương Sóc Khuất Hàn Sơn, Nhất kiếm quang hàn tứ thập châu, vậy mà lại không có bội kiếm!

Nhóm Tiêu Thu Thủy tuy chưa từng gặp Khuất Hàn Sơn nhưng vừa liếc mắt đã có thể khẳng định, ông ta chính là Khuất Hàn Sơn.

Khi họ trông thấy người ngồi cạnh Khuất Hàn Sơn lập tức không nhin được muốn lao ngay tới bắt lấy lão ta.

Kẻ đó đang cười nói vui vẻ, bộ dạng chính khí bừng bừng, không phải Khang Xuất Ngư thì là ai!

Thiết Tinh Nguyệt nhìn thấy kẻ ngồi cạnh Khang Xuất Ngư lập tức không kiềm chế được, muốn nhanh chóng xông tới đánh gãy mũi hắn, để hắn về sau không bao giờ dám bán đứng bạn bè nữa.

Kẻ đó chính là Khang Kiếp Sinh.

Vì thế Thiết Tinh Nguyệt lập tức lao đến.

Hắn nằm mơ cũng chẳng nghĩ ra những người đang ngồi quanh bàn rượu là ai.

Tiêu Thu Thủy vội đưa tay bắt lấy hắn nhưng Thiết Tinh Nguyệt đã lao đi mất rồi. Chỉ thấy trước mắt hoa lên một cái, Thiết Tinh Nguyệt đã đánh trúng mũi Khang Kiếp Sinh, rượu thịt bắn tung, Thiết Tinh Nguyệt vượt qua mặt bàn, lại muốn đánh thêm một quyền nữa.

Quyền của Thiết Tinh Nguyệt rất nhanh, quyền của hắn có thể đánh trung con ruồi, con muỗi đang bay, có thể một quyền đánh vỡ một tảng đá lớn, quyền của Thiết Tinh Nguyệt cực kỳ mạnh.

Thiết Tinh Nguyệt tự tin, không ai có thể đỡ được thần quyền của hắn.

Nhưng hắn cũng thấy trước mắt hoa lên, quyền phải đã bị người ta dùng một tay chặn đứng.

Vậy phải làm thế nào?

Thiết Tinh Nguyệt vụt đánh quyền trái ra.

Người kia xoay tay, lại bắt trúng quyền trái hấn.

Hai quyền của Thiết Tinh Nguyệt có thanh phá bia mở đá, nhưng lọt vào tay người này lại như đá chìm đáy biển.

Thiết Tinh Nguyệt lần này kinh hãi không phải là thường, chỉ thấy một người áo trắng thùng thình, lùn thấp nhưng cường tráng, vụt nhớ tới một cái tên:

- Giang Dịch Hải!

Giang Dịch Hải!

Cửu chỉ cầm long trong Ngũ hồ nã Tứ hải, Giang Dịch Hải!

Cũng chính là đại địch của Tả Khâu Siêu Nhiên mà trong truyện “Dược Mã Hoàng Hà”, trước của Quan Ngư Các, Đường Phương từng kể lại theo lời của Đường Nhu: Giang lão gia tử!

Tả Khâu Siêu Nhiên là môn đồ chân truyền duy nhất của Đệ nhất Cầm nã thủ Hạng Thích Nho và Ứng trảo vương Lôi Phong, năm mười lăm tuổi đã dùng một đôi tay đánh bại Thiết hoàn khẩu Đông Chấn Bắc đại danh đỉnh đỉnh trong hắc đạo, nhưng có một lần gặp phải tên Ngũ hồ nã Tứ hải này Tả Khâu Siêu Nhiên lại không địch lại, vị bắt trúng, nếu không phải kịp thời đánh một phát rắm, thối không chịu nổi, ép Giang Dịch Hải lùi ra thì sợ rằng Tả Khâu Siêu Nhiên đã bị phế từ khi đó rồi.

Giang Dịch Hải cũng đang ngồi cạnh bàn.

Thiết Tinh Nguyệt đương nhiên là cũng đã nghe qua câu chuyện đó, trong lúc gấp gáp chợt sinh trí, kêu lớn:

- Người mà không buông tay là ta đánh rắm đấy!

Giang Dịch Hải vốn là kẻ ưa sạch sẽ, nghe nói vậy lập tức cả kinh, nhanh chóng buông tay. Thiết Tinh Nguyệt vừa thoát được, phi vèo lên mặt bàn, hai chân quét ngang, hất rơi tất cả thức ăn xuống đất, từ cao nhìn xuống, quét ra bốn phía. Chỉ thấy Khanh Kiếp Sinh ôm mũi, từ từ đứng dậy, Giang Dịch Hải ở đằng xa trừng trừng nhìn hắn, những người khác cũng đều rời khỏi bàn, duy có một người vẫn bình thản ngồi nguyên tại chỗ, mỉm cười nhìn hắn, giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Thiết Tinh Nguyệt nghiêng đầu, nhìn ông ta, nói:

- Xin chào!

Người đó cười cười, cũng nói:

- Xin chào!

Thiết Tinh Nguyệt hỏi:

- Ông là ai?

Người đó cười đáp:

- Ta họ Khuất, tên Hàn Sơn.

Thiết Tinh Nguyệt cười nói:

- Ha ha ha! Ông chính là Khuất Hàn Sơn, nhất định là biết co, biết duỗi, chịu nóng, chịu lạnh rồi!

Mấy câu này quả thực là không thể tưởng tượng nổi, cũng chẳng biết

cái đầu nhỏ tí của Thiết Tinh Nguyệt làm sao mà liên tưởng ra được? Mọi người đều không kiềm chế nổi, Khuất Hàn Sơn lại vẫn cười hỏi:

- Còn cậu là ai?

Thiết Tinh Nguyệt nghiêm trang đáp:

- Tôi tên Thiết Tinh Nguyệt!

Khuất Hàn Sơn lắc đầu:

- Chưa từng nghe qua.

Thiết Tinh Nguyệt cả giận:

- Thiết Tinh Nguyệt đó! Thiết Tinh Nguyệt mà ông cũng chưa nghe qua, chính là Vua rằm Triều Châu Thiết Tinh Nguyệt, tề danh với Mồm sắt Phúc Kiến Khâu Nam Cổ đó!

Khuất Hàn Sơn ngẩn ra một lúc, nói:

- Vẫn chưa từng nghe qua.

Thiết Tinh Nguyệt mắng:

- Tiểu Khâu, tiểu Khâu, ông già này không nghe qua đại danh của tôi, vậy nhất định là không biết cậu rồi, đúng là cô lậu quả văn...

Khuất Hàn Sơn không cười nữa, hỏi:

- Cậu ở trên bàn, có định xuống không?

Thiết Tinh Nguyệt chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh đột ngột bốc lên, vội vàng nói:

- Chờ chút đã rồi xuống, bây giờ không xuống có vẻ an toàn hơn, có chuyện gì?

Khuất Hàn Sơn bình thản đáp:

- Bởi vì có một chuyện, muốn thỉnh giáo cậu. Nếu cậu muốn xuống thì ta chờ cậu xuống rồi mới hỏi, nếu cậu không muốn xuống thì bây giờ ta sẽ hỏi.

Thiết Tinh Nguyệt ngẩng đầu nói:

- Vậy bây giờ ông hỏi đi.

Khuất Hàn Sơn lạnh lùng nói:

- Cậu cùng bạn bè chưa thông báo trước đã lên vào trong đình Nhất Công, hơn nữa còn xông vào bữa tiệc, ra tay đá thương khách của ta, đá đổ đồ đạc của ta, lại càng dám đứng trên bàn ta đang uống rượu, đập vỡ bát đĩa, bắt ta phải ngẩng đầu lên nói chuyện....

Khuất Hàn Sơn ngừng một chút, đoạn dần từng tiếng một:

- Vì thế cậu tốt nhất là nên cho ta một lời giải thích công bằng, nếu không cậu cũng sẽ được nhận đối đãi công bằng. Ta sẽ đánh bẹp mũi cậu, cho răng cửa cắm lên trán, lỗ tai treo trước mi mắt, cậu có tin không?

Thiết Tinh Nguyệt tin.

Thiết Tinh Nguyệt sống đến hai mươi hai tuổi, xưa nay chưa từng sợ

ai.

Hắn từng trên sông Hàn Giang đấu cá sấu, trên đồi Cảnh Dương đá lão hổ, càng trên đường lớn giữa kinh thành, đánh cho đại quan triều đình ỷ thế khinh người một trận.

Những lúc đó hắn đều không hề sợ hãi, thậm chí khi giao đấu với đối thủ võ công lợi hại hơn vài lần như Diêm Quý Quý hắn cũng chẳng cảm thấy chút sợ hãi nào.

Nhưng khi Khuất Hàn Sơn nói câu vừa rồi, hắn lại cảm thấy một luồng khí lạnh bao phủ trong lòng. Hắn thật sự cảm thấy sợ hãi, cho dù bây giờ Khuất Hàn Sơn đã khôi phục nét cười hắn vẫn không thể xóa nổi cảm giác kinh hãi trong lòng.

Nhất thời hắn không cất nổi nên lời, may mà lúc đó Tiêu Thu Thủy đã xông tới.

Trong lúc Tiêu Thu Thủy nhảy ra, mấy người bên cạnh đang lần lượt quát mắng Thiết Tinh Nguyệt:

- Mãng phu ở đâu mò tới, dám gây chuyện trong đình Nhất Công!

- Vừa tới đã đánh người! Tên nhóc con người không biết phép tắc sao?

- Kẻ nào dám bất kính với Khuất đại hiệp như vậy, chán sống rồi à?

Những người đó mồn năm miệng mười, chỉ có một người bình thản nói một câu, nhưng lại còn có trọng lượng hơn tất cả.

- Ba mươi năm nay, không kẻ nào dám cư xử như vậy với Khuất đại hiệp. Khuất đại hiệp chỉ cần nói một câu, lão phu nhất định là người

đầu tiên bước ra!

Kẻ đó nói như vậy, chẳng khác gì là phán Thiết Tinh Nguyệt tử hình.

Người nói chính là Quan nhật kiếm, Khang Xuất Ngư.

Lão chẳng đề cập một chữ đến việc con trai mình bị đánh mà lại quành thành vì bất bình cho Khuất Hàn Sơn mà chiến.

Tiêu Thu Thủy biết mọi người đều đang trong nghịch cảnh, hấn lập tức nói:

- Khuất đại hiệp! Vị Thiết huynh đệ này sở dĩ lỗ mang vô lễ như vậy đều là vì bị Khang Xuất Ngư hãm hại!

Lời vừa nói ra, mọi người đều yên lặng xuống.

Khang Xuất Ngư nhìn chăm chăm vào Tiêu Thu Thủy, trường bào không gió mà tự bay, lạnh lùng nói:

- Nếu ngươi đã chọn trúng ta thì lão phu chỉ có thể phụng bồi.

Đoạn trở tay, chậm rãi rút kiếm.

Quan Nhật thần kiếm, một mình trên Lao Sơn quan xem mặt trời mọc mười năm, mặt trời lặn mười năm mới sáng tạo ra một bộ kiếm pháp sánh bằng với thái dương kiêu ngạo, chính là thứ mà mọi người đều mong chờ được chứng kiến.

Quan Nhật thần kiếm, há lại là thứ năm tên tiểu tử miệng còn hôi sữa có thể chống đỡ được?! Trong lòng mọi người đều nghĩ vậy.

Chợt nghe một giọng nói:

- Chậm đã, dù là chuyện gì cũng để cho hắn nói hết.

Người lên tiếng là Khuất Hàn Sơn. Khuất Hàn Sơn nói vậy, kiếm của Khang Xuất Ngư cũng không thể rút ra được nữa.

Tiêu Thu Thủy vái dài, làm đại lễ với Khuất Hàn Sơn, nói:

- Vãn bối Tiêu Thu Thủy, bái kiến Khuất lão tiền bối.

Khuất Hàn Sơn cười đáp:

- Không cần đa lễ. Tây Lâu có khỏe không? Còn mấy cô cậu ở ngoài đình nữa, cùng đều vào trong cả đi!

Trên mặt Tiêu Thu Thủy nóng lên, biết Khuất Hàn Sơn đã sớm phát hiện ra bên ngoài đình có người, thậm chí cả tuổi tác người tới cũng biết rồi.

Đường Phương, Tả Khâu Siêu Nhiên, Mã Cảnh Chung nhất tề hiện thân.

Khuất Hàn Sơn hỏi:

- Vị cô nương này, bộ pháp nhẹ nhàng, xem ra còn là cao thủ ám khí, phải chăng là Đường môn nữ hiệp dùng khinh công nổi danh giang hồ gần đây, nữ hiệp Đường Phương?

Sắc mặt Đường Phương ửng hồng, ôm quyền nói:

- Vãn bối Đường Phương, bái kiến Khuất đại hiệp.

Khuất Hàn Sơn cười nói:

- Còn một vị, chắc phải là bạn tốt của Tiêu thiếu hiệp, cao đồ của Hạng tiên sinh và Lôi lão huynh, Tả Khâu thiếu quân rồi. Còn có một vị, lưng hông trầm ổn, không biết có phải là Mã lão đệ không?

Khuất Hàn Sơn dựa vào bộ pháp đã nhận ra được thân phận Đường Phương, Mã Cảnh Chung, Thiết Tinh Nguyệt nghe mà trong lòng phát lạnh, lập tức xuống khỏi bàn, cung cung kính kính làm đại lễ với Khuất Hàn Sơn, nói:

- Khuất lão gia, chốc nữa ngài muốn giết tôi hay không cũng không có vấn đề gì, nhưng ngài hiệp danh cái thế, hổ uy chấn thiên, lão Thiết tôi đã biết. Vừa rồi thực xin lỗi, bây giờ làm lễ với ngài, xin được nhận sai, lát nữa ngài có đánh tôi cũng không quan trọng, tôi làm lễ không phải là để xin ngài lát nữa đừng đánh tôi, chuyện đó xin ngài nhớ kỹ cho.

Tiêu Thu Thủy sợ Thiết Tinh Nguyệt ăn nói lung tung, vội vàng tiếp lời:

- Khuất tiên bối, chuyện vừa rồi đúng là bọn vãn bối không hiểu lễ tiết, ngu dốt lỗ mãng, lát nữa tiên bối muốn xử phạt chúng tôi, chúng tôi đương nhiên là xin tuân lệnh, chỉ có điều, nguyên nhân của việc này thực sự là vì vị Khang thần ma kia...

Khang Xuất Ngư biến sắc, giận giữ quát:

- Nói bừa!

Khuất Hàn Sơn lại phát tay:

- Sao lại có chuyện đó? Nói tiếp đi.

Tiêu Thu Thủy lập tức tiện đà nói:

- Khang Xuất Ngư là gian tế mà Quyền Lực bang phái tới!

Câu này nói ra, mọi người đều sửng sờ.

Khang Xuất Ngư cả giận:

- Ngươi ngậm máu phun người! Khi ta chiến đấu với Quyền Lực bang, cùng đồng đạo vũ lâm đối kháng bạo tàn, ngươi còn chưa biết cách rút kiếm đâu!

Một người trung niên ở bên cạnh, thân mặc áo vàng, vẻ mặt âm lệ, trên tay đeo găng tay mỏng, lên tiếng:

- Khuất công, tôi thấy đối với loại trẻ con vô tri ăn nói vừa bãi này thực không cần phải tiếp tục nghe nữa.

Cửu chỉ cầm long Giang Dịch Hải cũng nói:

- Cứ nghe hắn nói bừa chỉ làm hủy hoại nhân cách Khang tiên sinh.

Khuất Hàn Sơn gật đầu, nói:

- Tiêu thiếu hiệp, chuyện liên quan tới Quyền Lực bang thế này không thể chỉ nghe lời nói suông, trừ phi cậu có chứng cứ, nếu không không thể nói bừa.

Tiêu Thu Thủy vội vàng nói:

- Khuất tiên bối, sự việc quả thực là như vậy. Khang tiên sinh vốn ở Kiếm lục Hoán Hoa Thành Đô, Quyền Lực bang tấn công, gia phụ, Khang tiên sinh và Đường tiên sinh, Chu đại hiệp đều cùng chống

cự, nhưng lão ta lại là gian tế, ám sát Đường đại hiệp, đại bá và Trương tiền bối!

Hai mắt Khuất Hàn Sơn bắn ra thần quang, hỏi:

- Việc này có thật không?

Một đại hán cụt chân, tay cầm gậy sắt ở bên cạnh Khuất Hàn Sơn lại nói:

- Không thể tin, chuyện Quyển Lực bang vây công Kiếm lưu Tiêu gia tại sao ta không biết? Đương kim võ lâm đồng đạo cũng không biết? Mà hôm qua ta vừa mới rời khỏi Hoán Hoa kiếm phái Quế Lâm, bọn họ cũng không hề biết chút gì, chẳng lẽ chỉ có một mình Tiêu thiếu công tử là biết?

Nam tử áo vàng đeo găng tay lại bồi thêm một câu:

- Hắn rút cuộc có phải là Tiêu Thu Thủy hay không cũng còn là vấn đề.

Khang Xuất Ngự phần nộ nói:

- Hắn đúng là Tiêu Thu Thủy, chuyện đó không sai, nhưng hắn là kẻ vô trách nhiệm nhất, ham chơi lười biếng, không biết tôn tin nhất trong nhà họ Tiêu Hoán Hoa, Tiêu Tây Lâu huynh cũng rất đau đầu với đứa con hư hỏng này!

Tiêu Thu Thủy cả giận:

- Người mặt người dạ thú, âm mưu tàn độc, gia phụ và Chu đại hiệp tha cho người không giết, người còn mặt mũi gì mà nói ta!

Đại hán áo vàng nổi giận quát:

- Ngươi là cái thứ gì? Dám ăn nói với Khang tiên sinh như vậy ở đây!

Thiết Tinh Nguyệt bỗng xen vào:

- Vậy ngươi thì là thứ gì? Dám vô lễ với lão đại như vậy ở đây!

Đại hán áo vàng cười “hắc” một tiếng, đáp:

- Ta là “Ám khí tam thập lục thủ, ám thung tam thập lục lộ” Đờ Cồn, ngươi đã nghe tới chưa? (đờ nghĩa là giết, cồn là lẩn)”

Mấy người Tiêu Thu Thủy nghe vậy đều hít một hơi lạnh, Thiết Tinh Nguyệt lại chưa từng nghe qua, châm chọc lại:

- Đờ Cồn? Giết heo, giết trâu, giết dê thì đều nghe qua rồi, vừa giết vừa lẩn thì là cái thứ gì?

Đờ Cồn gầm lên, Khuất Hàn Sơn lại khoát tay ngăn lại, Đờ Cồn chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn. Thiết Tinh Nguyệt hung hăng nói:

- Ngươi kêu la cái gì? Ngươi tưởng ta sợ ngươi chắc? Tiểu Khâu, sao cậu còn không mau tới đây, cùng nhau chửi chết cái tên khốn kiếp Đờ Cồn này đi!

Tiêu Thu Thủy vội kéo hẳn lại, hạ giọng nói:

- Đừng có như vậy! Tôi đã bảo tiểu Khâu bảo vệ Mã đại tẩu, không tiên đi ra. Kẻ này là Đờ Cồn, ám khí cùng bố trận đều tuyệt đỉnh, công lực tuyệt không dưới Đường đại hiệp, đừng có chọc vào hắn lúc này!

Thiết Tinh Nguyệt tức giận nói:

- Tôi nhìn hấn không vừa mắt! Tôi nhìn cả đám đó không vừa mắt!

Một văn sĩ trung niên phe phẩy chiếc quạt, nói:

- Đứa con hư của Tiêu lão huynh, thực ra tôi cũng từng nghe qua.

Nan quạt “xoẹt” một tiếng mở ra, ở trên viết bốn chữ “Thiên mã hành không”.

Khuất Hàn Sơn trầm ngâm hồi lâu, nói:

- Tiêu thiếu hiệp, cậu chỉ trích Khang tiên sinh, phải có chứng cứ rõ ràng!

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Khuất đại hiệp, Khang Xuất Ngự là chó săn của Quyền Lực bang, tôi và vị cô nương Đường gia này đều có thể làm chứng.

Khuất Hàn Sơn nhìn họ, cuối cùng khẽ lắc đầu, thờ dài:

- Đáng tiếc, các cậu quá trẻ...

Quá trẻ, cũng tức là không hề nổi tiếng, như vậy lời nói ra có ai mà tin được?

Tiêu Thu Thủy vội vàng nói:

- Khuất đại hiệp, xin bắt kẻ này lại trước, trong vòng ba ngày, tôi có thể mời gia phụ và Chu đại hiệp tới biện minh!

Văn sĩ trung niên, trở ngược quạt lại, không ngờ lại là bốn chữ

“Thiên mã hành địa” uốn lượn làm người ta kinh tâm động phách, lạnh lùng nói:

- Đáng tiếc, chúng ta không thể vì một câu nói của cậu bây giờ mà bỗng không giữ Khang tiên sinh lại ba ngày.

Bỗng nghe một người hô lớn:

- Tôi có thể làm chứng!

Người lên tiếng là Mã Cảnh Chung, hẳn vì khẩn trương mà giọng cũng run lên nhưng vẫn cao giọng nói:

- Tôi có thể làm chứng, lão ta vẫn luôn uy hiếp tôi, hôm trước còn sai tôi mưu hại mấy người Tiêu thiếu hiệp, tránh việc Hoán Hoa kiếm phái Thành Đô gặp nguy cấp lan truyền ra ngoài, còn đem việc giết vợ con tôi ra để ép tôi tuân lệnh.

Khang Xuất Ngự tức giận quát:

- Nói bừa!

Tại trường tổng cộng có mười hai người, trừ bản thân Khuất Hàn Sơn ra còn có Khang Xuất Ngự và Khang Kiếp Sinh, Đồ Cồn và Giang Dịch Hải, với văn sĩ trung niên và độc cước thiết trượng, ngoài ra còn có năm người nữa.

Năm người này vẫn chưa hề mở miệng, lên tiếng, lúc này một người áo xám lại bước lên, nói:

- Khuất huynh, xem ra chuyện này cứ thà tin rằng có, đừng ngờ rằng không, cẩn thận làm đầu. Vị Lạc địa sinh căn Mã Cảnh Chung này làm người, tôi rất rõ ràng, chắc không có chuyện bịa đặt.

Khuất Hàn Sơn cười khổ đáp:

- Tôi cũng nghĩ như vậy, đa tạ Cố huynh nhắc nhở.

Đoạn quay sang phía mấy người Tiêu Thu Thủy, nói:

- Hôm nay ở đây đều là cao nhân võ lâm, để ta giới thiệu một chút. Vị vừa lên tiếng chính là “Lạc thác Thần tẩu” Cố Quân Sơn Cố huynh. Bốn vị bên cạnh Cố huynh chính là “Tứ tuyệt” trong “Tứ tuyệt Nhất quân” nổi tiếng võ lâm. “Chưởng tuyệt” Hoàng Viễn Dung Hoàng huynh, “Trừu tuyệt” Diêu Độc Vụ Diêu huynh, “Quyền tuyệt” Tất Thiên Thông Tất huynh, “Thối tuyệt” Văn Tấn Sương Văn huynh. Năm vị này chính là Tứ tuyệt Nhất quân đại danh鼎鼎, Tiêu thiếu hiệp, Đường cô nương, Mã huynh đệ chắc đã sớm nghe tới?

...Nhóm Tiêu Thu Thủy đương nhiên là đã từng nghe qua.

... Tứ tuyệt Nhất quân thành danh từ mười lăm năm trước, nơi nào có bọn họ là nơi đó có chém giết.

...Tứ tuyệt Nhất quân ghét ác như thù, giết chóc cực nặng, làm người ở giữa chính tà, làm việc mười phần quái dị, nhưng lại rất trong hai chữ “Tín”, “Nghĩa” trên giang hồ.

...Tứ tuyệt Nhất quân cũng thành thế như lửa nước với Quyền Lực bang, bởi vì năm người Cố Quân Sơn, Hoàng Viễn Dung, Diêu Độc Vụ, Tất Thiên Thông, Văn Tấn Sương đều rất khinh thường cách làm vô nghĩa bội tín của Quyền Lực bang.

Khuất Hàn Sơn lại cười nhìn vị văn sĩ trung niên, giới thiệu:

- Nghĩ chắc chư vị trông thấy quạ của vị này là đã biết anh ta là ai

rồi. Đây chính là “Địa mã hành thiên” Liễu Thiên Biến, hai đạo hắc bạch võ lâm nghe danh mà vỡ mật.

...Thiên mã hành không.

...Thiên mã hành địa.

...Loại “Thiên mã khinh công” tuyệt thế này chỉ có một mình Liễu Thiên Biến biết sử dụng.

...Còn đáng sợ hơn nữa là Liễu Thiên Biến không chỉ có khinh công, mà còn có cây quạt thiên biến vạn hóa, chuyện đánh ba mươi sáu huyết lớn, bảy mươi huyết nhỏ trên cơ thể người.

Khuất Hàn Sơn tiếp tục nói:

- Còn về Khang tiên sinh và Khang công tử thì chư vị đều đã biết rồi, Đồ công và Giang lão, các cậu cũng đã gặp mặt, vị cao thủ chống gậy sắt này là Quảng Tây “Độc cước chấn Thiên sơn” Bành Cửu Bành gia!

Người một chân đó nghe rằng nói:

- Ta gọi là Bành Độc Cước, không cần đa lễ với ta.

Khuất Hàn Sơn cao giọng nói:

- Những người ngồi ở đây lúc này đều là anh kiệt võ lâm, chuyện tới hôm nay không thể không có một quyết định công bằng.

Đoạn hai mắt lóe sáng:

- Mấy vị thiếu hiệp này tuy hành sự lỗ mang, nhưng nếu có kẻ nằm

vùng già trá, lại càng là họa cho người trong võ lâm, cho nên chúng ta cũng mời Khang tiên sinh bước ra giải quyết một phen giúp mọi người.

Những lời này nói sang sảng mạnh mẽ, khiến cho mọi người đều bị chấn động, tai vang ong ong, lời nói chấm dứt, sắc mặt Khang Xuất Ngư vô cùng khó coi, do dự hồi lâu rồi mới nói:

- Khuất đại hiệp, thảng trước lão phu lăm mồm, thấy Tiêu công tử hành vi không tốt mới báo với Tiêu lão huynh mấy câu, vì thế mới khiến Tiêu công tử ôm hận trong lòng, cũng không nhất định... Còn về vị Mã lão đệ này, lão phu căn bản không hề biết anh ta, bảo tôi...

Chỉ nghe một âm thanh lạnh lung vang lên:

- Chỉ sợ chưa chắc.

Khang Xuất Ngư quay phắt lại, chỉ thấy người nói là Trừu tuyệt Diêu Độc Vụ, giận giữ hỏi:

- Sao lại nói như vậy?!

Diêu Độc Vụ không trả lời, Chưởng tuyệt Hoàng Viễn Dung đã tiếp lời:

- Rất là không may, anh em ta đã tới Quế Lâm từ hôm qua, vừa khéo thấy Khang tiên sinh ngài đang tranh cãi với vị Mã lão đệ này, lại vừa khéo thấy Khang tiên sinh ngài rút kiếm, hung tợn nói: “Người không đồng ý? Vậy thì người còn muốn sống nữa hay không? Muốn vợ người còn sống nữa hay không? Muốn đứa con trung bụng vợ người còn sống nữa hay không?”. Kỳ thực, hôm nay bọn ta tới tìm Khuất đại hiệp chính là muốn mời Khuất đại hiệp xử lý mấy chuyện đó của Khang tiên sinh ngài.

Sắc mặt Khang Xuất Như vừa đỏ vừa trắng, Khuất Hàn Sơn giận giữ hỏi:

- Thực có việc này?!

Ổng tay áo không gió mà tự bay, rung lên phàn phật.

Khang Xuất Ngự nhất thời không đáp nên lời. Lạc thác Thần tẩu Cố Quân Sơn lại trầm giọng bồi thêm một câu:

- Là quân tử, tiểu nhân, ta đều không quản, ta hận nhất là loại ngụy quân tử.

Tiêu Thu Thủy nghe những lời này mà trong lòng nóng lên, không khỏi buột miệng khen một tiếng:

- Hay!

Chỉ nghe Khuất Hàn Sơn nói:

- Hắc đạo, bạch đạo, ta đều không quản. Cổ ngữ có câu: Đạo diệt hữu đạo, Khuất mỗ ta giết người chính là Vô đạo chi đạo!

Khang Xuất Ngự cuối cùng cũng không kiên trì được nữa, quát lên:

- Các ngươi muốn ép ta nhận tội, lão phu không còn gì để nói, rút cuộc Khuất đại hiệp ngài muốn tôi phải làm thế nào?!

Đồ Cổn bỗng bước ra, đứng cạnh Khang Xuất Ngự, lạnh lùng nói:

- Chư vị cũng không nên ép người quá đáng.

Đồ Cổn bước ra như vậy, hai tay hấn vẫn chắp ở sau lưng nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác không rét mà run, rùng mình sờn gai ốc.

Trên người hấn không một ngọn đao, không một thanh kiếm, thậm chí không có nửa mũi ám khí, nhưng Đường Phương lại biết rõ, kẻ này vung tay lên ít nhất có thể phóng ra bốn, năm loại ám khí khác nhau, hơn nữa hai, ba loại trong đó còn là ám khí có tầm kích độc.

Ngay cả nàng cũng không biết phải tiếp số ám khí đó như thế nào, nàng hy vọng Đường Đại vẫn còn sống, nhưng Đường Đại đã chết rồi.

Nếu Đường Bằng ở đây thì tốt, Đường Bằng vẫn luôn đa mưu túc trí. Hoặc là Đường Cương ở đây cũng được, Đường Cương sẽ đánh cho kẻ địch của hấn thờ không ra hơi.

Quyền tuyệt Tất Thiên Thông đột nhiên bước ra, cười lạnh nói;

- Đồ Cổn, ta đã chú ý ngươi rất lâu rồi. Những tháng gần đây ngươi từ Hồ Bắc chạy xuống Hồ Nam, lại từ Hồ Nam tới Giang Tây là vì cái gì? Bọn ta truy đuổi suốt vạn dặm, tới tận Phúc Kiến mới tìm được chứng cứ về ngươi...

Sắc mặt Đồ Cổn bỗng đỏ bừng, giận giữ quát:

- Ngươi nói đi! Chứng cứ gì?

Tất Thiên Thông lạnh lẽo đáp:

- Hắc! Hắc! Khi ngươi ở Liên Thành gặp Dư Khốc Dư trong Thập cửu nhân ma của Quyền Lực bang, đã lấy ra cái gì?

Trừu tuyệt Diêu Độc Vụ ở bên cạnh lòng tiếp:

- Huyết phù của Quyển Lực bang!

Sắc mặt Đồ Cổn đại biến, đột nhiên lông mày nhướng lên.

Đường Phương vội kêu:

- Cẩn thận...

Đường Phương là người của Đường môn, Đường môn là ám khí đệ nhất gia trên giang hồ, nàng tự nhiên có thể nhìn ra được Đồ Cổn muốn phóng ám khí, hơn nữa còn là ám khí kịch độc.

Nhưng Tất Thiên Thông lại bỗng xông lên trước!

Cùng lúc đó, hai tay Đồ Cổn vung lên.

Ám khí không nhiều, chỉ có hai điểm sáng xanh.

Vừa trông thấy loại ám khí này, sắc mặt Đường Phương lại biến.

Loại ám khí này vốn rất nhiều, càng ít càng khó phóng.

Có thể vung tay một lần chỉ phóng ra hai mũi, trong thế hệ trẻ tuổi của Đường gia cũng chỉ có mấy người Đường Đại, Đường Tống, Đường Bằng mà thôi.

Bản thân Đường Phương cũng không làm được.

Hơn nữa loại ám khí này không thể tiếp, không thể chạm, cũng không thể đỡ, là chí độc trong ám khí.

Đường Phương thật sự không nghĩ ra Tất Thiên Thông sẽ tránh né thế nào.

Tất Thiên Thông không hề tránh né.

Tất Thiên Thông đột nhiên vung hay quyền đánh ra.

Bụp! Bụp! Quyền đánh trúng ám khí!

Hai mũi ám khí bay lệch ra xa, không thấy đâu nữa.

Nắm quyền Tất Thiên Thông vẫn không thu hồi, đánh thẳng về phía Đờ Cồn.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy chợt máy động, có vẻ như hắn đã từng thấy lộ quyền này ở đâu đó.

... Thiết quyền của Chu Hiệp Vũ, thần quyền không gì không phá được!

Đờ Cồn hú lên quái dị, lập tức vung tay lên.

Hắn dùng hai trảo đeo găng muốn bắt lấy nắm quyền của Tất Thiên Thông.

Cùng lúc đó, một bóng người lao vọt lên, vừa động thân đã tới ngay trước người Tất Thiên Thông. Còn chưa thấy rõ người tới là ai, kẻ đó đã đánh thẳng vào tử huyệt của Tất Thiên Thông!

Một cây quạt sắt đã khép chặt!

Tất Thiên Thông tập trung toàn bộ tinh thần đối phó với Đờ Cồn, làm sao tránh được một đòn chớp nhoáng đó?

Đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng hét lớn!

Một người bỗng nhiên xông tới.

Vừa xông tới đã đánh một phát cùi chỏ tay trái!

Cùi chỏ hướng vào Địa mã hành thiên Liễu Thiên Biến đang sử dụng quạt sắt!

Liễu Thiên Biến không kịp đỡ thương người, quạt sắt mở ra, “bụp” một tiếng, cùi chỏ đánh trúng quạt!

Liễu Thiên Biến lập tức biến sắc, người đó lại hét lớn, cùi chỏ tay phải đánh ngược ra.

Liễu Thiên Biến lập tức không dừng lại chỗ cũ nữa, hấn lùi gấp, xoay người, lộn nhào, tung mình, phóng ra xa hơn năm trượng, cùi chỏ của người kia liền đánh trượt!

Nhưng nhưng cùi chỏ trái người kia đã lập tức đánh tới, giống như có mắt sau lưng, mang theo tiếng rít quái dị, thế công mạnh mẽ!

Liễu Thiên Biến lập tức nhảy lên cao. “Chát” một tiếng, cùi chỏ đánh trúng tường bao, nửa đoạn tường bao đổ xuống rầm rầm, Liễu Thiên Biến nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt người kia, nụ cười trên mặt đã biến mất.

...Ba cú cùi chỏ đó nếu chỉ cần một phát đánh trúng vào thân người thì làm gì còn cơ hội sống sót nữa?

Người đó đó không phải ai khác, chính là Trừu tuyệt Diêu Độc Vụ!

Khi Liễu Thiên Biến phát động thì đồng thời Độc cước Bành Cửu cũng hét lên một tiếng như bài sơn đảo hải, vung gậy đánh xuống đỉnh đầu Tất Thiên Thông.

Gậy mới nâng lên, bát đĩa trên đất đã bị kéo lên theo, tự động vỡ vụn, một kích này đánh xuống, dù là sắt thép cũng phải tan nát.

Tất Thiên Thông toàn lực giao chiến với Đồ Cổn, đương nhiên là không tránh được, nhưng lại có một người kịp thời phóng ra, tung người một cái đã nhảy lên cao bảy tám thước, ở giữa không trung tung ra hai cước đá vào gậy chống.

Hai cước đá trúng vào gậy, bóng người vụt phân.

Độc cước trấn Thiên Sơn Bành Cửu vẫn đứng bằng một chân, gậy chống bằng thép rỗng đã cắm sâu xuống đất tới hai thước, có vẻ phải kiệt sức vận lực vào gậy chống xuống để ổn định thân thể mới là gậy cắm sâu xuống như thế.

Người chấn bay gậy là Thoái tuyệt Văn Tấn Sương, mắt cá chân ông ta cũng đã ngập xuống đất.

Khang Xuất Ngư rống lên một tiếng, trước người chọt bùng lên một vòng mặt trời chói chang!

Quan Nhật thần kiếm!

Xung quanh mặt trời cuộn lên hai đám mây!

Hai đám mây đen muốn che phủ bầu trời.

Hai bàn nhanh nhanh như điện , bay lượn giữa mặt trời nóng bỏng.

Mây đen thủy chung vẫn không che phủ được mặt trời, mặt trời cũng thủy chung không chiếu rọi được mây đen.

Đôi tay của Chưởng tuyệt Hoàng Viễn Dung!

Ngũ hồ nã Tứ hải Giang Dịch Hải cũng muốn động, nhưng hấn phát hiện có một đôi mắt sáng mắt đang nhìn thẳng vào mình.

Đôi mắt của Lạc thác Thần tẩu Cố Quân Sơn!

Cố Quân Sơn nhìn hấn, chậm rãi nói một câu:

- Người tốt nhất là đừng cử động.

Ai cũng biết, trong Tứ tuyệt Nhất quân, võ công của Cố Quân Sơn là cao nhất.

Giang Dịch Hải cũng thật sự không dám vọng động.

ở bên này, Âm khí tam thập lục thủ, âm khí tam thập lục đạo Đồ Cổn đại chiến Quyền tuyệt Tất Thiên Thông, Địa mã hành thiên Liêu Thiên Biến ác đấu Thời tuyệt Diêu Độc Vụ, Độc cước trấn Thiên Sơn lục chiến Thoái tuyệt Văn Tấn Sương, Quan Nhật thần kiếm Khang Xuất Ngư khổ chiến Chưởng tuyệt Hoàng Viễn Dung. Hai bên đánh đến mức khó phân thắng bại, khiến cho Tiêu Thu Thủy, Đường Phương, Tả Khâu Siêu Nhiên, Mã Cảnh Chung xem mà đầu vầng mắt hoa.

Quyển 3 - Chương 3: Uy chấn Dương Sóc

Từ lúc nhóm Tiêu Thu Thủy đến bên đình, tới khi Thiết Tinh Nguyệt đột ngột ra tay, khiến cho quần hào bất mãn, lại đến khi Tiêu Thu Thủy bước ra vạch trần thân phận Khang Xuất Ngự, Khuất Hàn Sơn ra mặt điều đình, Tứ tuyệt Nhất quân chỉ trích Khang Xuất Ngự, thậm chí đồng loạt ra tay với Liễu, Đồ, Khang, Bàn, chỉ còn lại Giang Dịch Hải do dự không dám động thủ, tất cả chỉ diễn ra trong thoáng chốc, khiến người ta không ứng phó kịp.

Cố Quân Sơn lạnh lùng liếc nhìn Giang Dịch Hải một cái rồi lập tức quay sang phía Khuất Hàn Sơn, cung tay nói:

- Khuất Huỳnh thứ tội.

Khuất Hàn Sơn vội cúi người đáp:

- Cố huynh xin mời nói.

Cố Quân Sơn thở dài:

- Hôm nay chúng tôi tới quấy rầy quý đình, lại ra tay động thủ trước, chẳng khác gì phá vỡ thanh quy của Khuất huynh, thật là tội quá.

Khuất Hàn Sơn mỉm cười:

- Khuất huynh làm người, đệ vô cùng kính trọng, tuy chưa thâm giao nhưng cũng coi là tương tri, Cố huynh không cần phải nghĩ nhiều.

Cố Quân Sơn than:

- Khuất huynh hào hiệp, đệ thực bội phục. Khuất huynh cùng Lương Đẩu Lương đại hiệp thành Ngũ Dương hợp xưng “Đông Tây nhị hiệp”, nhưng ở trong địa phận Quảng Tây, người ta có câu “Quảng Tây tam sơn”, Khuất huynh có biết là để chỉ những gì không?

Khuất Hàn Sơn thản nhiên đáp:

- Nếu nói danh sơn thì là để chỉ núi Liễu Tượng, núi Đại Minh cùng núi Đại Dung, nếu nói đến người người thì là để chỉ Quân Sơn huynh, Mông Giang Đỗ Nguyệt Sơn huynh, cùng với huynh đệ tôi.

Cố Quân Sơn gật đầu, ngạo nghễ nói:

- Chính thế. Tuy rằng Nguyệt Sơn huynh đã thất tung, nhưng chúng ta sở dĩ có thể được đồng đạo võ lâm đồng xưng là “Tam sơn”, ngoài vì tên chúng ta vừa khéo đều có chữ “Sơn” ra, càng quan trọng hơn là vì chúng ta không hư giả, không dối trá, dám trượng nghĩa giúp người trong lúc nguy nan.

Trong võ lâm, một tiếng tôn xưng đến từ không biết bao nhiêu máu và mồ hôi, không biết bao nhiêu nỗ lực, thực đáng để làm như vậy.

Khuất Hàn Sơn trầm ngâm không đáp, Cố Quân Sơn lại kích động, nói:

- Hôm nay sở dĩ chúng tôi dám cả gan mượn chỗ của huynh để tiêu trừ tặc đảng, một mặt là vì kính trọng chính nghĩa của đình Nhất Công, mặt khác là để biểu đạt sự tôn kính với Khuất đại hiệp.

Khuất Hàn Sơn thở dài nói:

- Có cái gì mà phải tôn kính? Cổ huynh càng có phong phạm của một đại nhân kiệt... Chỉ là, Cổ huynh sao biết sẽ không giết làm?

Cổ Quân Sơn ưỡn ngực đáp:

- Chắc chắn không. Ba tháng gần đây, chúng vẫn luôn điều tra hành tung của mấy kẻ này, chúng tôi có thể khẳng định: Khang Xuất Ngư chính là Vô Danh thần ma trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma của Quyền Lực bang, Liễu Thiên Biến là “Vô Ảnh thần ma”, Đồ Cổn là “Thiên Thủ thần ma”, Bành Cửu là “Độc Cước thần ma”, chỉ còn lại tên Giang Dịch Hải này cũng là người của Quyền Lực bang, chỉ có thân phận địa vị chưa rõ ràng thôi, tuyệt đối không giết làm

Lúc này bốn cặp trong đình đều đang chiến đấu kịch liệt, nhưng vẫn chưa phân thắng bại.

Nhóm Tiêu Thu Thủy chứng kiến tận mắt, trong lòng cũng rõ ràng, võ công của mấy người Đồ Cổn, Bành Cửu, Khang Xuất Ngư, Liễu Thiên Biến tuyệt không dưới Tiêu Tây Lâu, nhưng võ công của Hoàng Viễn Dung, Tất Thiên Thông, Diêu Độc Vụ, Văn Tấn Sương cũng không thua kém gì Chu Hiệp Vũ.

Hướng hồ còn có Khuất Hàn Sơn cùng Cổ Quân Sơn chưa ra tay.

Phía bên Quyền Lực bang chỉ còn lại Giang Dịch Hải.

Chiến cục thế này ai cũng thấy là có thể dễ dàng chiến thắng.

Khuất Hàn Sơn bình thản nói:

- Không giết làm, vậy thì tốt rồi.

Cổ Quân Sơn quả quyết:

- Tuyệt đối không giết lầm, đáng tiếc chúng tôi còn chưa tìm được kẻ liên lạc của bọn chúng trong võ lâm cùng với Ôn Dịch thần ma Dur Khốc Dur thủ đoạn tàn độc, nếu không nhất loạt giết hết.

Khuất Hàn Sơn cười lớn:

- Nhất loạt giết hết, chính là chuyện sáng khoái của nhân sinh!

Nói đoạn hai mắt bộc phát thần quang, phóng thẳng tới chỗ Giang Dịch Hải.

Giang Dịch Hải sợ đến mức tâm thần chấn động, Khuất Hàn Sơn cười dài nói:

- Người nộp mạng đi!

Thân như đại bàng, đột ngột lướt tới!

Giang Dịch Hải một mặt rút lui, một mặt muốn ra chiêu chống đỡ.

Chỉ trong một sát na đó, tư thế Khuất Hàn Sơn đã hoàn toàn biến đổi!

Góc độ, cao thấp, kinh đạo, phương hướng đều khác biệt!

Quay ngược lại chỗ Tất Thiên Thông và Đồ Cồn đang giao chiến!

Cùng lúc đó, trong tay Khuất Hàn Sơn đã có thêm một thanh bảo kiếm lấp lóe hàn quang, một kiếm đâm thẳng vào tim Quyền tuyệt Tất Thiên Thông đang kinh ngạc.

Lúc Tất Thiên Thông hét lên thảm thiết, Khuất Hàn Sơn đã quay

ngược về chỗ Liễu Thiên Biến và Diêu Độc Vụ đang giao chiến, tay khẽ chộp lên, một thanh đoản kiếm tinh quang tứ xạ đâm trúng vào yết hầu Trừu tuyệt Diêu Độc Vụ!

Diêu Độc Vụ gào lên nửa tiếng, một chỗ đánh trúng ngực Khuất Hàn Sơn!

Khuất Hàn Sơn bắn ngược ra hai trượng, bay tới chỗ một cây tùng nhỏ, thuận tay kéo qua, “roạt” một tiếng đã xoay mình lại, lập tức ổn định thân hình, bật cười ha hả. Cây tùng nhỏ gãy lìa, giống như toàn bộ tinh lực một kích trước khi chết của Diêu Độc Vụ đã bị chuyển hết lên thân cây.

Bấy giờ, Cố Quân Sơn gầm lên chói tai.

Tiếng gầm đó quả thực là kinh thiên động địa.

Khuất Hàn Sơn lập tức thu lại vẻ cười, quay người đối mặt với Cố Quân Sơn.

Đúng lúc này, trong đình Nhất Công đột nhiên ầm một tiếng, xuất hiện một hố lớn, một bóng người từ trong hố phóng vọt ra, lao về phía Hoàng Viễn Dung và Khang Xuất Ngư đang giao chiến.

Cố Quân Sơn hét lớn:

- Dư Khốc Dư?!

Tại trường bóng người vọt phân, Hoàng Viễn Dung ngã ra bảy tám bước, khuôn mặt vốn đỏ bừng huyết khí trong chớp mắt đã biến thành trắng bệch.

Cố Quân Sơn kêu lên, phóng tới, Bành Cửu thấy có thời cơ, vung lên

một chiêu Hoàn tảo thiên quan, thế như bài sơn đảo hải, đánh ngang hông Cố Quân Sơn!

Cố Quân Sơn hoàn toàn không tránh né, vẫn tiếp tục xông tới. Chát một tiếng, gậy sắt biến thành hình bán nguyệt, còn Cố Quân Sơn thì đã đỡ lấy Hoàng Viễn Dung đang ngã xuống.

Thế nhưng sắc mặt trắng bệch của Hoàng Viễn Dung trong thoáng chốc đã biến thành xanh tím.

Hoàng Viễn Dung ngã vào lòng Cố Quân Sơn, chỉ giãy giụa nói một câu:

- ...Ôn ...Dịch ...Thần ...Ma....

Vừa dứt lời, sắc mặt đã biến thành xám tro, toàn thân co rút, ngũ quan đổ máu, không còn thở nữa, khi chết toàn thân hiện sắc đen.

Cố Quân Sơn đặt Hoàng Viễn Dung xuống, găm lên điên cuồng.

Tiếng găm này quả thực là trời long đất lở, đến cả đình Nhất Công cũng bị chấn động lung lay muốn đổ.

Ở bên kia Thối tuyệt Văn Tấn Sương lập tức tấn công như vũ bão, ép lùi Bành Cửu rồi lao về bên cạnh Cố Quân Sơn, hai người nhìn nhau, mắt lệ rùng rùng.

Khuất Hàn Sơn vẫn đứng đó, tùy tùy tiện tiện đứng đó, toàn thân trên dưới không một thanh kiếm, nhưng người khác vẫn có thể biết, lão chính là Khuất Hàn Sơn.

Bất quá không phải Uy chấn Dương Sóc Khuất Hàn Sơn.

Mà là Khuất Hàn Sơn khiến người ta không rét mà run.

Khuất Hoàn Sơn vẫn không nói gì, nhưng so với nói chuyện còn đáng sợ hơn.

Khuất Hàn Sơn vẫn đang mỉm cười, nhưng so với không cười còn âm trầm hơn.

Kẻ vừa phóng ra khỏi động lúc nãy là một người toàn thân áo trắng.

Kẻ đó có khuôn mặt rất lớn, giống như bánh bao ngâm nước, nhưng mắt, mũi, miệng đều cực kỳ nhỏ, không hề cân xứng chút nào với diện tích mặt, giống như một tờ giấy thật to, trống trơn, giữa khoảng trống có mấy điểm bút mực mờ nhạt.

Kẻ đó tới bên Khuất Hàn Sơn, cung kính nói:

- Khuất kiếm vương thánh phúc.

Khuất Hàn Sơn khẽ gật đầu, mặt vẫn mỉm cười.

Người áo trắng kia chính là Ôn Dịch thần ma Dư Khốc Dư, vậy Khuất Hàn Sơn là ai.

Biến chuyển trong chốc lát làm thế cục hoàn toàn thay đổi, nhưng Tiêu Thu Thủy, Thiết Tinh Nguyệt, Tả Khâu Siêu Nhiên, Đương Phương, Mã Cảnh Chung đều như đang trong sương mù dày năm dặm, không thấy rõ ràng.

Cố Quân Sơn từ từ ngẩng lên, tóc bạc rối tung, khóe miệng rỉ ra một tia máu, trong lúc cấp bách, ông ta gắng chịu một đòn của Độc Cước thần ma Bàn Cửu, bị thương không nhẹ.

Cố Quân Sơn nhìn Khuất Hàn Sơn, ngay cả ánh mắt cũng vẫn đầy tơ máu.

Chính kẻ này, thoảng chốc đã giết chết ba vị huynh đệ đồng sinh cộng tử với ông hơn ba mươi năm nay!

Khuất Hàn Sơn cũng nhìn Cố Quân Sơn, trong mắt không hề có chút hỏa khí.

Cố Quân Sơn tóc bạc không gió tự bay, nghiêng răng hỏi:

- Người... Rút cuộc thì người là ai?

Khuất Hàn Sơn thở dài, thản nhiên đáp:

- Cố huynh, thật không dám giấu, tiểu đệ chính là Kiếm vương trong Bát đại thiên vương của Quyền Lực bang.

Cố Quân Sơn ngậy ra, hai mắt ngưng trệ, cười thảm, nói:

- Hay, hay, ta tìm hiểu được đám người này, vậy mà lại không nghĩ đến người, lại còn mượn chỗ của người để... Ta không ngờ lại cùng người xếp vào Quảng Tây tam sơn!

Khuất Hàn Sơn khe khẽ thở dài:

- Cố huynh hà tất phải bi quan như vậy... Quyền Lực bang luôn cần dùng nhân tài.

Cố Quân Sơn cười hắc hắc, đáp:

- Khuất huynh thật là khô hài, trước tiên giết ba người anh em của ta rồi lại nói những lời này...

Đoạn chột quay sang Thối tuyệt Văn Tấn Sương ở bên cạnh, hạ giọng nói nhanh:

- Ta ngăn cản hấn, cậu chạy đi!

Rồi thét lên một tiếng, tung trường đẩy Văn Tấn Sương ra ngoài, người lao về phía Khuất Hàn Sơn!

Khuất Hàn Sơn nhú mày:

- Sao phải khổ...

Cố Quân Sơn không nói gì nữa, trên tay có thêm một cây thước gấp, giống như phát điên, điếm, đánh, quét, đập, tấn công Khuất Hàn Sơn.

Khuất Hàn Sơn một mặt uốn người tránh né, một mặt cười nói:

- Cố huynh tội gì phải quá cố chấp.

Vốn cao thủ tranh đấu làm sao có thời gian nói chuyện, Cố Quân Sơn đã dốc toàn lực công kích, Khuất Hàn Sơn lại chỉ tránh né không công nhưng vẫn còn thừa lực nói chuyện vui vẻ, võ công cao thấp đã phân.

Nhưng Khuất Hàn Sơn mới nói được một nửa, lời phía sau bỗng đột nhiên biến mất. Tiếng thước gấp của Cố Quân Sơn chột tăng mạnh, tăng gấp, giống như ma quỷ rít gào, thê lệ chói chang, thanh âm của Khuất Hàn Sơn đứt đoạn, sắc mặt lão ta cũng biến đổi.

Văn Tấn Sương bị Cố Quân Sơn đẩy ra, bay đi hơn trượng, vốn có thể mượn lực trốn xa, nhưng Văn Tấn Sương hét lên điên cuồng,

kêu lớn:

- Lão đại, tôi nguyện cùng anh đồng sinh cộng tử...

Đoạn cường hành ngừng lại, xông về phía Khuất Hàn Sơn. Cùng lúc đó, Ôn Dịch thần ma Dur Khốc Dur cùng Cửu chỉ cầm long Giang Dịch Hải đã lao lên, chặn ông ta lại.

Văn Tấn Sương thét lớn, nhóm Tiêu Thu Thủy nghe mà máu nóng sôi trào, Thết Tinh Nguyệt hô lên

- Liều thôi.

Quyền sắt vung tới, trước mặt chợt có một bóng người lóe lên, một cây gậy quật xuống!

Kẻ tới chính là Độc cước Bành Cửu.

Thiết Tinh bùng lên hòa khí, quát lớn:

- Người tới thật tốt! Ta đang muốn tìm người tính sổ đây!

Tiêu Thu Thủy xông ra trước mặt lại là một luồng kiếm mang như mặt trời nóng bỏng:

Quan Nhật thần kiếm!

Khang Xuất Ngự!

Có vẻ Khang Xuất Ngự đã hận Tiêu Thu Thủy tới tận xương.

Mã Cảnh Chung cũng không suy nghĩ gì, cùng xông lên theo.

Trước mắt hần lóe lên một bóng người, bốn chữ “Thiên mã hành không” ập thẳng tới!

Mã Cảnh Chung hít sau một hơi, cường hành ngừng lại, suýt soát tránh được một đòn!

Kẻ tới chính là Địa mã hành thiên Liễu Thiên Biến!

Kẻ Đường Phương nhìn thấy lại là Thiên Thủ Đồ Cổn.

Đường Phương hít một hơi lạnh, Đồ Cổn lại nhìn nàng cười nói:

- Nghe nói ngươi là nữ đệ tử đường gia phải không? Giờ ngươi chỉ có hai đường để đi, một là ngoan ngoãn nghe lời ta, hai là làm vật cho ta thử ám khí.

Đường Phương không trả lời, mười ngón tay trắng muốt, nhỏ bé đột nhiên bắn ra mười mấy đốm sáng, đánh thẳng về phía Đồ Cổn.

Trong khoảnh khắc, Khuất Hàn Sơn với Cố Quân Sơn, Văn Tấn Sương với Dư Khốc Dư và Giang Dịch Hải, Thiết Tinh Nguyệt với Bành Cửu, Tiêu Thu Thủy với Khang Xuất Ngự, Mã Cảnh Chung với Liễu Thiên Biến, Đường Phương với Đồ Cổn đã giao đấu với nhau.

Thước gập của Cố Quân Sơn giống như cuồng phong bạo vũ, không ngừng đánh về Khuất Hàn Sơn. Khuất Hàn Sơn chột rung tay, trên tay xuất hiện thêm một thanh kiếm.

Một thanh kiếm sắt cực kỳ bình thường.

Khuất Hàn Sơn cười lớn:

- Đối phó với Cố huynh nếu dùng bảo kiếm thần binh thì quả thực là

kinh địch, Cố huynh đừng trách ta dùng thành phẩm kiếm này vậy.

... Đối với kiếm thuật tông sư như Khuất Hàn Sơn, bảo kiếm ngược lại trở thành gánh nặng, bởi vì bản thân lão đã có thể dùng kiếm rất tốt, cho nên căn bản không cần kiếm tốt mới có thể phát huy được. Khi đối phó với mấy người Diêu Độc Vụ, kiếm Khuất Hàn Sơn dùng vẫn còn coi là lợi kiếm, khi đối phó với Cố Quân Sơn thì lại sử dụng kiếm bằng sắt thường.

... Kiếm càng bình thường, ở trong tay Khuất Hàn Sơn lại càng dễ phát huy.

... Một kiếm thủ tài năng thực sự không có ai nhất định phải dùng kiếm tốt, một kiếm thủ không thể không dùng kiếm tốt thì không phải là một kiếm thủ giỏi.

... Khuất Hàn Sơn đổi kiếm, lại có thể đàm tiếu tự nhiên.

Văn Tấn Sương nếu đơn đả độc đấu với bất kỳ ai giữa Giang Dịch Hải, Dur Khốc Dur đều không rơi xuống hạ phong, nhưng lấy một địch hai thì lực bất tòng tâm

Ngũ hồ nữ Tứ hải Giang Dịch Hải chỉ có chín ngón tay. Mười năm trước lão có mười ngón tay nhưng khi đó trong võ lâm lão không hề nổi danh. Cho đến mười năm trước có một lần lão dùng cầm nữ thủ bắt lấy binh khí của người khác, người đó vận mạnh thân đao, cắt đứt ngón tay út của lão, sau đó lão mới thực sự dốc tận tâm sức, khổ luyện cầm nữ thủ, phân thân phác huyết pháp.

Cũng từ đó lão mới thực sự thành danh.

Ôn Dịch thần ma Dur Khốc Dur lại càng đáng sợ.

Nơi hấn đi qua giống như gặp một trận ôn dịch, qua đó cũng có thể thấy độc của hấn là như thế nào.

Hấn ta gần như hoàn toàn không thể chạm vào được, lúc hấn mới gia nhập chiến đoàn, Hoàng Viễn Dung liền muốn đánh hấn một chưởng, nhưng chưởng vừa chạm vào vạt áo hấn đã trúng độc ngã xuống.

Hai chân của Văn Tấn Sương tự nhiên là không ai chống được, Giang Dịch Hải kiềm chế mã bộ, độc của Dư Khốc Dư lại càng khó lòng phòng bị.

Ông ta thầm kêu không ổn thì tại trường đột nhiên có thêm một người.

Tả Khâu Siêu Nhiên.

Tả Khâu Siêu Nhiên vừa xuất hiện liền lập tức đối đầu với Giang Dịch Hải.

Trước đây hấn là bại tướng dưới tay Giang Dịch Hải, nhưng đệ tử địch truyền của Cầm nã đệ nhất thủ Hạng Thích Nho cùng Ứng trảo vương Lôi Phong cũng chẳng phải loại dễ trêu, Tả Khâu Siêu Nhiên ít nhất cũng có thể tạm thời quán lấy Cửu chỉ cầm long Giang Dịch Hải.

Văn Tấn Sương lập tức cảm thấy áp lực giảm hấn, tập trung toàn bộ tinh thần đối phó với Dư Khốc Dư.

Dư Khốc Dư rất kiêng kỵ đôi chân của Văn Tấn Sương, Văn Tấn Sương cũng cực kỳ cố kỵ độc của Dư Khốc Dư, hai người cùng kiêng dè lẫn nhau, nhất thời giằng co không phân.

Chỉ là Tả Khâu Siêu Nhiên đối chiến với Giang Dịch Hải bên cạnh,

tình thế sợ rằng khó mà duy trì lâu được.

Thiết Tinh Nguyệt đối đầu với Độc cước Bành Cửu.

Gậy chống sắt của Bành Cửu được xưng là chín mươi ba cân, cộng thêm sức vung của lão, ít nhất cũng tới ba trăm cân lực đạo!

Không ngờ Thiết Tinh Nguyệt lại chẳng hề sợ hãi, vung tay ra bắt lấy!

Bành Cửu cười thầm trong lòng, ngoài Cố Quân Sơn vừa rồi gắng chịu một gậy của lão ra, trước nay chưa từng có ai có thể tay không bắt được gậy của lão, tên tiểu tử này mà cũng xứng sao?

Trong lúc lão quyết chí một gậy lấy mạng Thiết Tinh Nguyệt thì Thiết Tinh Nguyệt lại thật sự bắt được gậy chống!

Bành Cửu ngẩn người, thiết Tinh Nguyệt đã đánh tới một quyền!

Bành Cửu vội vàng lách mình, suýt soát tránh được, vung chân, đá thẳng vào ngực thiết Tinh Nguyệt!

Thiết Tinh Nguyệt giật mình, bởi vì Bành Cửu cụt chân, làm thế nào xuất cước được?

Hóa ra Thiết Tinh Nguyệt bắt chặt lấy gậy chống sắt của lão, Bành Cửu kéo lại không được, nhưng Bành Cửu bước vào giang hồ đã mấy chục năm, ứng biến cực kỳ nhanh, vận lực vọt lên, đá ra một cước rồi thu hồi lại, hạ xuống vững vàng.

Nhưng trong lòng Bành Cửu lại vô cùng kinh ngạc, hóa ra Thiết Tinh Nguyệt chịu một cước của lão vậy mà vẫn có thể chịu đựng được, vẫn nắm chặt gậy sắt của lão không thả!

Không thả là không thả! Chẳng lẽ tên nhóc con này được đúc bằng sắt sao?

Người khác không biết nhưng bản thân Thiết Tinh Nguyệt thì hoàn toàn rõ ràng, trúng phải một cước, trước ngực hấn đau đớn không chịu nổi, nhưng hấn biết, một khi buông tay, chỉ cần gậy sắt của Bàn Cửu thoát được, mình lại càng không còn đường lui nữa.

Cho nên hấn dù chết cũng phải gắng gượng.

Đường Phương cũng vậy.

Ám khí của nàng vừa mới phóng ra, Đồ Cổn đã lặn tới.

Thân pháp của Đồ Cổn không phải tránh hoặc né, cũng không phải tiến hoặc ép, mà là “lặn” tới gần.

Tất cả ám khí của Đường Phương đều đánh trượt.

Đường Phương thoáng rùng mình, lập tức phóng lên.

Khinh công của Đường Phương cực kỳ xuất sắc trong thế hệ thanh niên của Đường môn.

Cũng may là nàng nhảy lên nhanh, khi nàng nhảy cao được bảy tám thước, mới nghe được chỗ nàng vừa đứng phát ra hai tiếng “xuy xuy” rất nhỏ.

Đó là tiếng ám khí gần như vô thanh, cực kỳ sắc bén đáng sợ phát ra.

Khi Đường Phương hạ xuống, trong lòng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi.

Đường Phương cũng không dám mạo hiểm nữa

Nàng không biết khi lượt ám khí tiếp theo tới, nàng có thoát được độc thủ của Đờ Cồn hay không nữa.

Nhưng nàng không thể rút lui, Đờ Cồn là đại địch, nàng cũng không thể đẩy hẳn cho các anh em khác không hiểu ám khí.

Liễu Thiên Biến ở bên kia đã thay đổi ba loại bộ pháp, bốn loại khinh không, xoay tròn xung quanh Mã Cảnh Chung.

Chỉ cần Mã Cảnh Chung có một chút sơ xuất, hẳn sẽ có thể lập tức đưa đối thủ vào chỗ chết.

Quạt sắt của hắn lúc nào cũng có thể biến thành đao, cũng có thể biến thành kiếm, càng có thể biến thành phán quan bút.

Nhưng hắn lập tức phát hiện, Mã Cảnh Chung không hề dễ đối phó như tưởng tượng.

Ưu điểm lớn nhất của Mã Cảnh Chung chính là “định”, trấn định đến mức làm đối thủ hoàn toàn không thể tấn công vào được.

Hơn nữa ánh mắt Mã Cảnh Chung còn nhìn chăm chăm theo dõi hắn, không hề chớp dù chỉ một lần.

Chỉ cần Mã Cảnh Chung khẽ cụp mắt xuống, chỉ cần trong một sát na thôi, hẳn ít nhất cũng có thể đánh trúng đối thủ năm lần.

Nhưng Mã Cảnh Chung từ lúc bắt đầu giao chiến đến hiện tại, hai mắt luôn giống như cây đinh, đóng chặt vào hắn không thả.

Liễu Thiên Biến không biết, ngoại hiệu của Mã Cảnh Chung là “cái đĩnh”

Có điều Liễu Thiên Biến biết, cho dù là đĩnh thì cũng sẽ có một ngày bị ăn mòn mà lỏng lẻo, chỉ cần hơi lỏng ra một chút, hấn sẽ có thể cho đối phương một đòn trí mạng.

Đây không phải lần đầu tiên Tiêu Thu Thủy giao đấu với Khang Xuất Ngư.

Lúc trước hấn từng giao thủ với Khang Xuất Ngư một lần, khi đó có Nam Hải kiếm pháp của Đặng Ngọc Hàm khống chế trung phong lão, đại tiểu cầm nã thủ của Tả Khâu Siêu Nhiên kiềm chế phía sau lưng lão, tiếp đó hấn dùng kiếm pháp ép lão vào góc chết, rồi do Đường Phương dùng ám khí tiếp đón lão.

Mà nay hấn lại chỉ có một mình, dùng Hoán Hoa kiếm pháp, chống lại Quan Nhật thần kiếm Khang Xuất Ngư được xếp vào một trang bảy đại danh kiếm võ lâm đương thời, tề danh với Tiêu Tây Lâu cha hấn, cùng lão chiến đấu sinh tử.

Mặt trời chói chang, hoa rơi tiêu điều.

Tiêu Thu Thủy đã không còn dựa vào kiếm pháp chống đỡ nữa mà dựa vào kiến thức với võ công các môn các phái ngày thường cùng ngộ tính để liều chết ứng phó.

Đã mấy lần hấn thiếu chút nữa thì đã bị Quan nhật thần kiếm làm bị thương, hấn dùng là bội kiếm mà Đặng Ngọc Hàm nắm chặt trước lúc chết, chặt vật ứng phó. Có mấy lần hấn thiếu chút nữa thì mất mạng, cảm thấy không phải bản thân mình vượt qua đại nạn cứu tử nhất sinh mà dường như là kiếm hồn của Đặng Ngọc Hàm đang che chở cho hấn hóa hiểm thành an.

Vừa nghĩ tới Đặng Ngọc Hàm, khí thế hẳn liền tăng mạnh.

... Đặng Ngọc Hàm, tôi phải báo thù cho cậu.

Nghĩ tới Đặng Ngọc Hàm, hẳn liền nhớ đến Đường Nhu.

... Đường Nhu, cậu chết thật thảm!

Hắn nhớ đến họ, lại nhớ tới những gì mọi người đã nói trong lúc bàn kiếm trước của Quan Ngư các ngày trước.

... Đặng Ngọc Hàm luận kiếm: Một kiếm của Tân Hồ Khâu thắng ở khí thế, một người luyện đủ khí thế, kiếm thế cũng tự nhiên là bất phàm. Một kiếm của Tiêu bá bá lại thắng ở không gì không thành kiếm, không đâu không có kiếm, không gì không là kiếm, vì thế cũng không thể chống đỡ!

... Đặng Ngọc Bình luận kiếm: Muốn xuất kiếm thì phải nhanh, nhanh có thể là tất cả, nhanh đến mức không kịp ngăn cản, không kịp ứng biến, vừa xuất kiếm đã lấy mạng đối phương. Muốn xuất kiếm thì phải quái, quái đến mức kẻ địch không thể chống đỡ, vừa xuất kiếm đã giết chết đối phương, đối phương còn chưa biết đó là chiêu thức gì. Muốn xuất kiếm thì phải tàn độc, độc đến mức làm đối phương sợ hãi, sợ hãi có thể khiến võ công đối phương suy giảm, cho dù võ công của mình không bằng đối phương thì cần tàn nhẫn hơn hẳn là vẫn còn phần thắng.

... Tiêu Đông Quán luận kiếm với Tân Hồ Khâu: Mười một năm trước ta đã biết thứ cần luyện không phải là kiếm trong tay mà chỉ cần trong tâm người có kiếm bất cứ thứ gì cũng có thể thành lợi khí!

... Còn cả bản thân Tiêu Thu Thủy bàn về kiếm pháp của Tiêu Đông

Quảng: Sử dụng Hoán Hoa kiếm pháp giống như vật sống, tận dụng mọi sự vật, mọi thời cơ, thậm chí còn bổ sung thêm biến hóa, nhưng không hề tự sáng tạo nên đường mới. Điểm này khiến tôi ngộ ra, Hoán Hoa kiếm pháp của nhà tôi có rất nhiều điểm tuyệt diệu, chỉ là bình thường chúng tôi không chịu nỗ lực, không chịu chú ý, cứ tách rời người và kiếm chứ không hợp nhất lại!

Tiêu Thu thủy nghĩ tới đây, hấn liền dung hội vào trong kiếm thuật. Lúc này chiêu thức hấn sử ra có Hoán Hoa kiếm pháp chính thông, đôi lúc lại có biến chiêu, ngoài ra bên trong còn xen lẫn cả Tam Tuyệt kiếm pháp mà hấn thấy Tân Hồ Khâu, Khổng Dương Tần sử dụng, thậm chí còn ẩn hàm Âm Dương kiếm pháp của Trương Lâm Ý. Một loạt kiếm pháp này khiến Khang Xuất Ngư cực kỳ kinh ngạc, thực là cao thâm khôn lường. Trận khổ đấu này không biết là đã bao nhiêu lần hiểm tử hoàn sinh, sáng tạo kỳ chiêu, gặp phải bao nhiêu lần sinh tử đại nạn, chỉ là công lực hai người chênh lệch quá xa, Quan Nhật kiếm pháp của Khang Xuất ngư được trui rèn suốt mười năm trên đỉnh Lao Sơn ngắm mặt trời mới có được, luận độ tinh thuần đâu há lại để Tiêu Thu Thủy chỉ dựa vào tuệ ngộ mà thắng được.

Vì thế Tiêu Thu Thủy thường dùng sở ngộ đột ngộ để miễn cưỡng duy trì, nhưng lúc nào cũng có thể bị vàng mặt trời đỏ rực trong tay Khang xuất ngư thiêu cháy, đốt trụi.

Đúng lúc đó, chiến cuộc lại thay đổi.

Khuất Hàn Sơn đột nhiên ngừng tay, mũi chân khẽ điểm, phóng ra xa hơn trượng.

Kiểm sắt trên tay lão đã biến mất.

Chuôi kiếm ở trước ngực Cố Quân Sơn, mũi kiếm lại lộ ra sau lưng ông ta.

Khuất Hàn Sơn giống như một phú ông, một thanh kiếm nếu đã giết người, lão liền không cần thanh kiếm đó nữa, thanh kiếm sẽ cùng với người bị giết chết đi, bị chôn lấp đi, bị vứt bỏ đi, không cần biết là kiếm tốt đến mức nào cũng đều giống nhau.

Lão cho rằng một thanh kiếm chỉ cần giết một người, sát khí liền tiêu tan hết, đã không còn xứng được gọi là kiếm nữa.

Lão ta có từng nghĩ qua, đôi tay mình đã từng giết bao nhiêu người vô tội?

Cố Quân Sơn ôm ngực, loạng choạng run rẩy, kiệt lực nhìn lão ta.

Khuất Hàn Sơn cười nói:

- Cố huynh, ta đã nói từ trước rồi, huynh sao phải khổ...

Cố Quân Sơn đột nhiên hét lên điên cuồng, phóng lên cao, thước gấp đánh vào thiên linh cái Ôn Dịch thần ma Dư Khốc Dư ở sau lưng.

Dư Khốc Dư đang giằng co với Văn Tấn Sương, một thước này là đòn trước khi chết của Cố Quân Sơn, khí thế cực kỳ uy mãnh, Dư Khốc Dư kêu lên một tiếng, tránh ra xa bảy thước nhưng vẫn bị xích phong đánh trúng, cánh tay trái đau không nhắc lên nổi!

Văn Tấn Sương thét lên đau đớn:

- Lão đại....

Cố Quân Sơn ngã xuống, máu tươi nhuộm hồng áo bào, thở dốc nói:

- Mau chạy...

Văn Tấn Sương khàn giọng kêu:

- Tôi không đi...

Cố Quân Sơn cả giận:

- Cậu không trốn thoát thì lấy ai bóc trần bí mật của tên ma vương này!

Văn Tấn Sương vừa nghe lập tức giật mình, ngẩng đầu lên, Khuất Hàn Sơn khẽ so vai, hai chân bất động nhưng người đã vọt lên trước!

Cố Quân Sơn chột ưỡn thẳng người, hét lớn:

- Mau đi.

Đoạn vận lực đánh về phía Khuất Hàn Sơn!

Khuất Hàn Sơn không tránh né, cũng không chổng đờ, chỉ đột nhiên vung tay, rút phắt thanh kiếm đang cắm trên ngực Cố Quân Sơn ra!

Thanh kiếm rút ra, máu tươi phun trào, Cố Quân Sơn gào thảm tuyệt khí!

Văn Tấn Sương gằm lên, quên hết tất cả, hai chân như điện, đá về phía Khuất Hàn Sơn!

Thế nhưng những lời của Cố Quân Sơn trước khi chết lại đánh thẳng vào lòng Tiêu Thu Thủy.

... Cậu không trốn thoát thì lấy ai bóc trần bí mật của tên ma vương này!

... Ta không thoát ra được, làm thế nào truyền tin về Hoán Hoa Kiếm lư!

Tiêu Thu Thủy không quan tâm gì nữa, liên tiếp đánh ra ba kiếm!

Ba kiếm này không thành chương pháp gì, Khang Xuất Ngư lập tức nắm được thời cơ, dùng Quan Nhật kiếm pháp nội lực hồn hậu, chấn bay kiếm của Tiêu Thu Thủy!

Nhưng trước khi kiếm bị chấn bay Tiêu Thu Thủy đã buông tay, khiến cho Khang Xuất Ngư vô cùng bất ngờ. Một kiếm thủ luôn coi kiếm trong tay là tính mạng của mình, hơn nữa còn trong lúc nguy hiểm sống chết chỉ cách nhau một sợi chỉ như thế này, sao có thể tùy tiện bỏ kiếm được!

Vì thế Khang Xuất Ngư dùng sức chấn mạnh, lại thành làm kiếm của Tiêu Thu Thủy bay ra, mục tiêu chính là bản thân mình!

... Thứ luyện không phải là kiếm trong tay, mà bất kỳ thứ gì, chuyện gì, chỉ cần trong lòng có kiếm thì đều thành lợi khí!

... Bỏ kiếm cũng là một cách dùng kiếm!

Hai bên cách nhau rất gần, kiếm thế lại cực nhanh, Khang Xuất Ngư quả thực là vô cùng hoảng sợ!

Nhưng Khang Xuất Ngư dù sao cũng là một trong Thất đại danh kiếm, danh hiệu đó há lại giả được. Thân hình lão lập tức bắn lùi lại, kiếm phong vẫn phóng nhanh, lão tiếp tục phóng lùi, tuy không kịp nghiêng người né tránh nhưng lùi nhanh hơn mười thước, kiếm kinh

không đủ liền rơi xuống, Khang Xuất Ngư vội đưa tay bắt lấy.

Lão lâm nguy lùì gấp, ít nhất cũng tránh để Tiêu Thu Thủy tập kích bất ngờ!

Lão vừa thoát được, cực kỳ phẫn nộ, hận không thể lập tức chém Tiêu Thu Thủy thành thịt vụn... nhưng Tiêu Thu Thủy đâu?

Tiêu Thu Thủy đã không còn ở đó nữa.

Trong chớp mắt lúc lão tránh kiếm, Tiêu Thu Thủy dựa vào trí tuệ và phản ứng hơn người của mình, đã làm tới vài chuyện đập nôi chìm thuyền.

Tiêu Thu Thủy dùng quái chiêu ép lùì Khang Xuất Ngư, lập tức lăn trong dưới đất, đoạn nhảy vọt lên, ném ra một nắm cát, hét lớn:

- Thiên độc, địa độc, quỷ độc, thần độc, bách độc, nhân độc, tuyệt độc, đại độc sa!

Nắm cát theo tiếng hét, hất thẳng vào mặt Thiên Thủ Đồ Cổn.

Thiên Thủ Đồ Cổn chính là đại gia ám khí, người hiểu được ám khí lại càng úy kỵ ám khí, Đồ Cổn chỉ thấy một đám bụi mù, lại chưa từng nghe thấy cái tên gọi kỳ quái đó, không khỏi chần động, không dám dùng tay đón đỡ, cũng không dám mạo hiểm phản công, chỉ có thể liên tiếp lăn tròn mười một lần, lăn ra xa hơn trượng!

Đến khi hấn lăn ra xa cả trượng, cát bụi rơi xuống đất, hấn mới biết đó chỉ là cát.

Lúc đó hấn thật sự hận không thể bắn tất cả ám khí lên người Tiêu Thu Thủy.

Nhưng Tiêu Thu Thủy đang ở đâu?

Tiêu Thu Thủy dọa lùi Đồ Cổn, lập tức nhìn Đường Phương nói nhanh:

- Xông ra ngoài!

Không nhiều lời, không giải thích, nhưng hàm ý trong lời Tiêu Thu Thủy, Đường Phương lại hoàn toàn hiểu.

Bọn họ cũng giống như Tứ tuyệt Nhất quân vậy, phải xông ra ngoài, không phải một người xông ra mà là tất cả cùng xông ra.

Cùng một lúc, Tiêu Thu thủy lao về phía Giang Dịch Hải, Đường Phương phóng tới chỗ Liễu Thiên Biển.

Đường Phương người chưa tới, ám khí đã bắn ra.

Trước tiên phóng ra ba mũi phi yển lẳng, ngừng một chút, lại phóng ra mũi ngân toa, dừng một thoáng, lại phóng ba ngọn hồng tĩnh diên.

Liễu Thiên Biển vốn đang muốn hạ sát thủ với Mã Cảnh Chung nhưng tiếng gió đã ập tới sau lưng, thân pháp hấn lập tức biến đổi, quạt thép đánh rơi ngân toa. Đường Phương đã tới cạnh Mã Cảnh Chung, nói nhanh một tiếng:

- Chạy!

Ở bên kia Tiêu Thu Thủy đột nhiên cởi áo bào, chụp xuống đầu Giang Dịch Hải!

Giang Dịch Hải vốn đang dùng cầm nã thủ giăng co với Tả Khâu Siêu

Nhiên, Tả Khâu Siêu Nhiên hoàn toàn rơi xuống hạ phong. Chiếc áo bào trùm xuống, Giang Dịch Hải rùng mình, trong lúc cấp bách không biết là thứ gì, vội vàng buông tay lùi lại, Tiêu Thu Thủy quay sang phía Tả Khâu Siêu Nhiên hô lớn:

- Đi!

Tiếng “đi” này không nghi ngờ gì, cũng là để nói với Thiết Tinh Nguyệt.

Lão đại bảo đi là đi, không cần nghi ngờ, đó luôn là quan niệm của Thiết Tinh Nguyệt.

Cho dù đang trong chiến đấu thì quan niệm này cũng chẳng hề thay đổi, chỉ cần lão đại cũng đi, anh em cùng đi, vậy hắc tự nhiên là cũng sẽ đi.

Nếu như lão đại không đi, hoặc là không đi được, thì hắc thề chết cũng không đi.

Tiếng “đi” truyền tới bên tai, Thiết Tinh Nguyệt hét lớn, hắt xì hơi một cái.

Hắt hơi mang theo nước mũi, bắn thẳng vào mặt Bành Cửu.

Bành Cửu vốn đã dùng gậy sắt phong tỏa hết mọi thế công của Thiết Tinh Nguyệt, hơn nữa còn chuẩn bị lúc nào cũng có thể đá ra một cước. Hắc không tin, Thiết Tinh Nguyệt còn có thể chịu thêm một cước nữa của hắc!

Một cái hắt hơi, lại đánh trúng thời cơ.

Bành Cửu chưa từng thấy qua lối đánh này, càng chưa từng phải

chịu thiệt như thế, giận giữ điên cuồng hét lớn, lại không nhìn được đưa tay lên lau mặt.

Trong một thoáng lòng tay đó, Thiết Tinh Nguyệt dùng sức đẩy mạnh, đẩy hẳn lùi lại bảy tám bước.

Bành Cửu dù sao cũng chỉ có một chân, khí lực trên tay tuy lớn nhưng một chân chung quy cũng không chống được thần lực của Thiết Tinh Nguyệt.

Đến khi hẳn ổn định lại thì Thiết Tinh Nguyệt đã “đi” rồi.

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong nháy mắt: Khuất Hàn Sơn giết Cố Quân Sơn, Văn Tấn Sương ôm hận mãnh công Khuất Hàn Sơn, Tiêu Thu Thủy dùng kế đẩy lui Khang Xuất Ngự, dọa lùi Đồ Cổn rồi lại dọa lui Giang Dịch Hải, Đường Phương ép lùi Liễu Thiên Biến, Thiết Tinh Nguyệt hất hơi một cái, thoát khỏi Bành Cửu.

Năm người Tiêu Thu Thủy, Đường Phương, Tả Khâu Siêu Nhiên, Thiết Tinh Nguyệt, Mã Cảnh Chung tụ lại, còn chưa quyết định hành động thì Văn Tấn Sương ở bên kia đã phát ra một tiếng kêu thảm!

Chân trái ông ta bắn ra máu tươi.

Trong tay Khuất Hàn Sơn lại có thêm một thanh bảo kiếm lấp lánh ánh vàng.

Chân của Văn Tấn Sương từng đá cong cả gậy chống của Bành Cửu nhưng vẫn chỉ trong nháy mắt đã bị thương dưới kiếm Khuất Hàn Sơn.

Nhóm Tiêu Thu Thủy lập tức phải quyết định một việc:

Nếu cứu Tấn Văn Sương thì sẽ không chạy thoát được nữa!

Trong khoảnh khắc này, họ có thể chạy, nhưng chỉ cần họ do dự một thoáng, năm đại ca thủ, Ôn Dịch thần ma Dư Khốc Dư, Thiên Thủ thần ma Đồ Cổn, Độc Cước thần ma Bành Cửu, Thiết Phiến thần ma Liễu Thiên Biến, cùng với Cửu chỉ cầm long Giang Dịch Hải tuyệt đối sẽ không cho họ có một cơ hội chạy trốn lần nữa.

Đáng tiếc, đáng tiếc, năm người họ lại đều xông tới!

Khi xông tới, năm người họ đều nghĩ: Một mình mình quay lại là được rồi.

Khi xông tới, năm người họ đều nghĩ: Những người khác đừng có cùng tới đây.

Nhưng năm người họ lại không hẹn mà cùng xông tới. Mặc dù họ không hề có giao tình gì với Tấn Văn Sương, thậm chí một câu cũng chưa từng nói qua, nhưng thấy chết mà không cứu, cho dù bị đánh chết họ cũng tuyệt đối không làm

Ôi.

Nếu như họ còn sống trên thế giới này, bạn có nguyện ý cùng họ kết nghĩa kim lan không?

Quyển 3 - Chương 4: Kỳ nhân trong thạch thất

Tiêu Thu Thủy đã không còn kiếm, vung tay lên đánh ra một phát Tiên nhân chỉ.

Tiên nhân chỉ vốn là tuyệt kỹ của Cổ Thâm thiền sư Tung Sơn, trong “Kiếm Khí Trường Giang”, Tiêu Thu Thủy ban đầu đã dùng Tiên nhân chỉ giao chiến với Hồ trảo công của thiếu niên Hung Thủ.

Đường Phương vung tay lên, bắn ra hai mũi phi châm.

Hai mũi phi châm nhỏ như lông trâu, bắn thẳng vào hai mắt Khuất Hàn Sơn.

Nếu không phải là Khuất Hàn Sơn thì Đường Phương cũng không đến mức vừa ra tay đã muốn hủy đi đôi mắt lão.

Mả Cảnh Chung xông tới, lập tức sử ra một chiêu Lạc địa phân kim.

Chiêu này là muốn tách Khuất Hàn Sơn và Văn Tấn Sương ra, chỉ có tách ra Văn Tấn Sương mới có cơ hội chạy trốn.

Hắn tự tin, với chiêu này cho dù là vàng ròng cũng có thể tách rời làm hai.

Tả Khâu Siêu Nhiên vừa ra tay đã là Triền ti cầm nã thủ, quán lấy Khuất Hàn Sơn, Văn Tấn Sương sẽ có thể chạy trốn.

Thiết Tinh Nguyệt lại càng đơn giản, xen vào giữa Văn Tấn Sương

và Khuất Hàn Sơn, sau đó ôm lấy!

Hắn muốn ôm chặt Khuất Hàn Sơn, ôm được lão, lão liền không cử động được nữa, chỉ đơn giản vậy thôi.

Nhưng bản thân Khuất Hàn Sơn đã là một thanh kiếm.

Có ai lại dùng thân thể máu thịt đi ôm lấy một thanh kiếm?

Văn Tấn Sương tuy chân trái đã bị thương nhưng ông ta đang kiệt lực đá chân phải ra!

Cước này phát ra trong lúc đang cuồng nộ, hướng về phía ngực phải Khuất Hàn Sơn, nửa đường gập lại, đá vào bên hông Khuất Hàn Sơn!

Trong chớp mắt, sáu người cùng dốc toàn lực, tấn công Khuất Hàn Sơn!

Quyền Lực bang là thiên hạ đệ nhất đại bang, ngoài Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma ra còn có Bát đại thiên vương.

Nhân vương, Quỷ vương, Đao vương, Kiếm vương, Dục vương, Xà vương, Thủy vương, Hỏa vương.

Bát đại thiên vương luận về bối phận, võ công đều cao hơn mười chín nhân ma rất nhiều.

Tiêu Thu Thủ bây giờ mới biết, tại sao Khuất Hàn Sơn lại là Kiếm vương!

Sáu người hợp kích, khí thế không gì địch nổi, thế nhưng bên người Khuất Hàn Sơn lại đột ngột xuất hiện sáu thanh kiếm!

Một kiếm cắt về hai chỉ của Tiêu Thu Thủy, một kiếm đánh văng hai mũi phi châm, một kiếm đâm vào cổ tay Tả Khâu Siêu Nhiên, một kiếm chém tới hai tay Mã Cảnh Chung, một kiếm đâm vào mi tâm Thiết Tinh Nguyệt, một kiếm chém ngược vào chân Văn Tấn Sương!

Trong khoảnh khắc, sáu thanh kiếm đã khóa kín toàn bộ công thế của sáu người!

Sáu người lập tức thu chiêu, đám Ôn dịch thần ma Dư Khốc Dư đã chia làm năm hướng, bao vây họ lại, chặt đứt đường lui của mọi người.

Tiêu Thu Thủy quát lớn:

- Đi!

... Đã không còn chỗ nào để đi nữa!

... Nếu một đòn không thể giết được Khuất Hàn Sơn thì tuyệt không phải đối thủ của lão, càng huống hồ còn đám người Thiên mã hành địa Liễu Thiên Biến nữa!

... Chỉ có thể đi!

... Nhưng ai có thể trốn thoát được giữa vòng vây của Khuất Hàn Sơn và đám người Thiên Thủ thần ma đây?

... Đi! Đi thế nào đây?

Sáu kiếm vụt biến mất.

Chẳng ai biết vừa rời Khuất Hàn Sơn xuất liền sáu thanh kiếm, hay là

dùng một kiếm, sử ra chiêu thức của sáu thanh kiếm, chỉ biết rằng hiện tại hai tay Khuất Hàn Sơn hoàn toàn trống không.

... Một kiếm thủ chân chính không phải loại lãng khách lưu lạc thiên nhai lúc nào cũng vác bao kiếm trên vai, chỉ có người chưa được bao nhiêu năm kinh nghiệm luyện kiếm mới thích làm bộ làm tịch như vậy.

... Cũng như một cao thủ võ lâm chân chính không phải loại lưu manh côn đồ, cả ngày đến tối chỉ biết vùi đầu đánh nhau.

... Một kiếm thủ xuất kiếm, thông thường chỉ trong một khoảnh khắc.

... Trong một khoảnh khắc đã quyết sinh tử.

.... Thế nhưng khoảnh khắc đó cũng là tinh hoa luyện kiếm cả đời của hắn.

Trên tay Khuất Hàn Sơn vẫn không có kiếm, nhưng bản thân lão đã là một thanh kiếm.

Lão ta đứng đó, còn đáng sợ hơn bất kỳ thứ gì.

Kẻ địch đang xông tới từ bốn phía lại càng là nhân ma, lệ quỷ!

Thế nhưng một tiếng hô của Tiêu Thu thủy lại khiến người ta tin tưởng, khiến người ta bình tĩnh, khiến người ta cảm thấy vì đại nghĩa không phải sợ hãi gì hết.

- Đi!

Ngay cả Mã Cảnh Chung, Văn Tấn Sương cũng không kinh ngạc, lùi về phía Tiêu Thu Thủy.

Hướng Tiêu Thu Thủy rút lui không phải là bên ngoài mà hướng vào bên trong!

Chẳng lẽ hẳn muốn xông vào trong viện?

Nhưng kẻ trấn trong viện là Độc Cước thần ma Bành Cữu!

Cửa này của Bành Cữu không hề dễ vượt, càng hướng hồ trong viện không biết còn bao nhiêu kẻ địch nữa!

Chẳng lẽ Tiêu Thu Thủy đã chọn sai?

Văn Tấn Sương, Mã Cảnh Chung vẫn theo sau.

Thế nhưng Khuất Hàn Sơn bỗng biến sắc. Khi sau người hợp kích Khuất Hàn Sơn, sắc mặt lão không hề thay đổi, mà nay sắc mặt lại biến, gầm lên:

- Chặn lại....

Còn chưa dứt lời, nhóm Tiêu Thu Thủy đã biến mất!

Tiêu Thu Thủy không lao ra ngoài mà lao vào trong hố!

Tiêu Thu Thủy vừa lùi đi, những người khác đều lập tức chui vào trong hố.

Cái hố đó là nơi Ôn Dịch thần ma lao ra lúc đột kích Hoàng Viễn Dung.

Khinh công Liễu Thiên Biến nhanh nhất, hẳn là người đầu tiên lao vào trong hố!

Miệng hố nhỏ chỉ đủ cho một người khom lưng chui vào, Liễu Thiên Biến vừa tiến vào hố, mặt quay vào trong lập tức phóng ngược ra ngoài.

Cùng lúc đó, hai mũi hồng tĩnh diên bắt vụt ra khỏi hố, cho dù Liễu Thiên Biến lúi nhanh, hai bên mặt vẫn suýt soát xoắn hiện hai vết đỏ mờ.

Sắc mặt Liễu Thiên Biến thay đổi: Chỉ cần có người thủ ở miệng hố thì kẻ khác cho dù võ công có cao hơn, muốn tiến vào trong tình huống phải khom lưng cúi người cũng tuyệt không thể thành công.

Bánh Cừu quát lớn, đánh xuống một gậy, “choang” một tiếng, hoa lửa bắn tung, miệng hố vẫn nguyên vẹn, chỉ nghe Khuất Hàn Sơn thờ dài, nói:

- Vô dụng, nhà lao này chế bằng mẫu tinh anh thiết, vốn dùng để giam Đổ lão quỷ...

Tiêu Thu Thủy không phải nhảy xuống mà là rơi xuống.

Khi hấn lao tới bên hố, trong chớp mắt giữa nhảy và không nhảy vẫn còn kịp thấy Khuất Hàn Sơn biến sắc.

Chỉ bằng một thoáng đó, Tiêu Thu Thủy đã biết lần này hấn nhảy không sai.

Nhưng cú nhảy này vì quá gấp gáp, lại không có thang leo, Tiêu Thu Thủy rơi thẳng xuống dưới, ngã ngời dưới đất, tiếp theo sau lại là Tả Khâu Siêu nhiên và Thiết Tinh Nguyệt, ba người đè vào một chỗ, Thiết Tinh Nguyệt vừa to vừa nặng, ép cho Tiêu Thu Thủy tí chết.

May mắn là miệng hố chỉ cách đáy có khoảng hơn một thân người.

Mặt khác ba người còn lại cũng đã hạ xuống.

Văn Tấn Sương võ công khá cao, hơn nữa còn lấy thoái công xưng tuyệt, mặc dù một chân bị thương nhưng vẫn hạ xuống vững vàng.

Mã Cảnh Chung có ngoại hiệu Lạc địa sinh căn, tất nhiên là rơi không ngã.

Khinh công Đường Phương là cao nhất, nàng chẳng những nhẹ nhàng nhẹ nhàng đáp xuống đất mà còn nghiêng người, bắn ngược lại hai mũi tiêu nhọn, ép lùi Liễu Thiên Biến vừa truy đuổi tới.

Tiêu Thu Thủy chọt bật dậy, vội vàng quan sát gian thạch thất này một lượt, chỉ thấy thạch thất chật hẹp sâu dài, tiến vào trong lòng đất, quanh co khúc khuỷu, không biết là kéo dài tận bao xa

Lúc này miệng hố truyền ra mấy tiếng “choang choang”, là tiếng Độc cước Bành Cửu dùng gậy chống gõ vào.

Mã Cảnh chung vội nói:

- Mau thủ miệng hố, có lẽ còn cứu được!

Lúc này miệng hố lại xuất hiện một người.

Thiên Thủ thần ma Đồ Cỗn!

Đồ Cỗn tới miệng hố, vung tay bắn ra ba mũi tiêu đen!

Sau đó hắn sẽ lập tức nhảy xuống

Chỉ cần ám khí của hắn có thể ép lùi đối phương, hắn nhảy xuống dưới, chạm chân tới đất là không sợ gì nữa.

Mấy người Tiêu Thu Thủy đương nhiên cũng biết điều đó.

Đường Phương vung tay lên, “vút vút vút”, ba mũi tinh đình phiêu đánh rơi ba mũi tiêu đen!

Nhưng nàng không kịp cản Đồ Cổn!

Đúng lúc đó, một người phóng lên, một cước đá thẳng vào trán Đồ Cổn!

Đồ Cổn lúc này hai vai đã áp vào miệng hố, đang muốn cố chen vào, thấy một cước như từ trên trời rơi xuống này, kinh hãi ghê người, vội vàng rụt lại!

Nhưng dù hắn lui nhanh, vai trái vẫn bị tránh trúng, đau đớn bồng rát, kêu lên một tiếng lặn ra ngoài!

Hắn vừa rời miệng hố, Giang Dịch Hải đã lao tới bên hố.

Ai cũng muốn lập công trước mặt Kiếm vương.

Bắt giữ đám người này đương nhiên là công lớn.

Giang Dịch Hải nhân lúc Đồ Cổn thất bại để tấn công, muốn nhóm Tiêu Thu Thủy không thể ngờ được.

Lão vừa chen vào miệng hố lại đối thẳng mặt với Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy vừa ra tay đã là Tiên nhân chỉ!

Giang Dịch Hải cả kinh, tay phải vung lên đỡ, Tả Khấu Siêu Nhiên lại từ sườn tiến vào, hai tay bắt chặt cánh tay lão.

Giang Dịch Hải muốn đưa thêm tay còn lại vào chống cự, nhưng do thân thể quá béo, không chen vào được.

Hai tay đấu hai tay, Giang Dịch Hải đã đánh bại Tả Khấu Siêu Nhiên hai lần, nhưng một tay đấu hai tay, thân hình lại bị ép chặt, Giang Dịch Hải không chống nổi thế công của Tả Khấu Siêu Nhiên.

Vì thế một chỉ của Tiêu Thu Thủy liền đánh trúng lão.

Tiên nhân chỉ đánh trúng huyết mi tâm.

Giang Dịch Hải chỉ cảm thấy trời đất xoay tròn, cùng lúc đó, quyền thép của Thiết Tinh Nguyệt đã đánh tới!

Quyền thép như gió, quyền phong như hổ!

Quyền chưa tới, sắc mặt Giang Dịch Hải đã không còn chút máu.

Nắm đấm của Thiết Tinh Nguyệt.

Đúng lúc này, thân mình Giang Dịch Hải đang ở miệng hố đột nhiên “soạt” một tiếng, biến mất.

Hóa ra có người kịp thời nắm chân lão kéo lại, lôi mạnh ra ngoài, tránh cho bị quyền đấm trúng mặt!

Người kéo lão ra chính là Khuất Hàn Sơn!

Giang Dịch Hải kinh hồn táng đảm, giống như vừa dạo một vòng quanh Quỷ môn quan trở về, tứ chi mềm nhũn cả ra.

Hoàng hôn bao trùm, bóng tối trong vắt, ánh sao chiếu sáng màn đêm lạnh lẽo

Ôn Dịch thần ma Dư Khốc Dư thấy mọi người đều thử xông vào hố, mình không tiến vào, sợ Khuất Hàn Sơn không vui cũng đành cố gắng thử một phen nhưng chợt nghe Khuất Hàn Sơn lạnh lùng nói:

- Không cần nữa, bọn chúng không đi ra cũng là chết chắc, vấn đề là... Trước tiên cứ thủ chặt lối ra hồi hăng tít.

Từ miệng hố nhìn ra có thể thấy được mấy ngôi sao sớm.

Sắc trời hiển nhiên là đã tối đen.

Từ miệng hố có thể thấy được một mảnh trời, nhưng bên ngoài động có bao nhiêu lang sói?

Tiêu Thu Thủy thở dài một tiếng, Mã Cảnh Chung cũng thở dài.

Tả Khâu Siêu Nhiên nhìn hai người họ, không nhịn được cũng thở dài.

Thiết Tinh Nguyệt tức giận nháy lên, mắng:

- Cậu thở dài, hấn thở dài, tên nhóc Tả Khâu cũng thở dài, tôi chẳng thấy có cái gì để mà thở dài cả!

Nói đoạn lại thở dài nặng nề.

Đường Phương không nhịn được hỏi:

- Vậy thì anh thở dài cái gì thế?

Thiết Tinh Nguyệt mặt mũi đau khổ, đáp:

- Tôi than đói bụng. Lão Mã đáng ghét này bỏ thuốc mê cho chúng ta ăn, hại tôi không được ăn bữa trưa, bữa tối lại đánh nhau rơi xuống hố, ăn cái rắm!

Tiêu Thu Thủy mở miệng:

- Tôi thờ dài là vì biết cậu cứ đói bụng là lại muốn đánh rắm.

Sau đó mặt mày rầu rĩ nhìn Mã Cảnh Chung, nói:

- Anh ấy thờ dài là vì không có vợ ở đây.

Rồi lại nhìn Tả Khâu Siêu Nhiên, hỏi:

- Lão nhị, sao cậu lại thờ dài.

Tả Khâu Siêu Nhiên lại than:

- Thấy hai người các cậu thờ dài nên cũng thờ dài.

Thiết Tinh Nguyệt gào lên:

- Nói linh tinh cái gì?! Không bằng đi tìm thứ gì bỏ bụng, nếu không tôi lại muốn đánh rắm.

Tiêu Thu Thủy vội vàng cản lại:

- Đừng đừng đừng, có gì từ từ nói, không thể đánh rắm được. Chúng ta rời khỏi đây thì ai thủ miệng hố, chẳng may bọn chúng đều xông vào thì không phải là hồng bát sao?

Văn Tấn Sương chọt nói:

- Chỗ này cứ để ta thử là được rồi, các cậu đi thăm dò xem, cẩn thận chỗ này còn có lối vào khác, đừng để bọn chúng đánh lén.

... Trong số những người ở đây, võ công Văn Tấn Sương là cao nhất, tuổi tác lớn nên cũng trầm tĩnh hơn, phòng thủ ở đây cũng là chuyện đương nhiên.

... Hơn nữa chuyện Văn Tấn Sương rõ ràng nhất là, mấy tên nhóc trẻ tuổi này nếu không phải vì ông ta thì tuyệt đối không bao giờ bị khốn ở đây.

... Chỉ vì một điểm đó, cho dù bảo đi chết ông ta cũng không oán thán nửa câu.

... Càng hướng hồ, sau khi Cố Quân Sơn chết đi, ông đã căn bản không còn chuẩn bị sống tiếp.

... Ông chỉ muốn chết, chết mà báo thù được.

... Báo thù cho anh em, báo thù bị lừa.

Tiêu Thu Thủy nhìn Văn Tấn Sương, thấy hai mắt ông ta nhìn chăm chăm vào miệng hố, mặt đầy ý hận, chẳng có một tia dự vọng cầu sinh.

Tiêu Thu Thủy lắc đầu, không nhịn được nói:

- Văn tiền bối...

Văn Tấn Sương xua tay ngăn lại, không còn muốn nói thêm nữa.

Mã Cảnh Chung chợt nói:

- Tôi cũng thủ ở đây.

Hơi ngừng một chút rồi lại tiếp:

- Một mình Văn tiền bối thủ ở đây là không đủ, thêm một người còn có thể hô ứng lẫn nhau.

Tiêu Thu Thủy, Tả Khâu Siêu Nhiên còn muốn lên tiếng nhưng Mã Cảnh Chung đã kiên quyết nói:

- Ý tôi đã quyết, nếu không vì tôi thì hôm nay các cậu cũng không gặp nạn ở đây, vì thế để tôi thủ lại.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Đó là bọn tôi ép anh đưa bọn tôi tới, là bọn tôi làm liên lụy tới anh...

Mã Cảnh Chung ngắt lời:

- Các cậu là muốn cho tôi cơ hội để bồi thường. Không cần nói nhiều nữa, ý tôi đã quyết. Các cậu đi nhanh về nhanh là tốt rồi!

- Được!

Tiêu Thu Thủy không nhiều lời nữa.

Địa đạo đâm sâu xuống, hơn nữa còn càng lúc càng chật hẹp, âm u, đi được sáu bảy chục bước mới có một ngọn đuốc. Do không khí trong địa đạo rất loãng nên ngọn lửa cũng chập chờn yếu ớt.

Tiêu Thu Thủy, Đường Phương, Thiết Tinh Nguyệt, Tả Khâu Siêu Nhiên chia tay Mã Cảnh Chung, Văn Tấn Sương, bốn người bám sát nhau tiến tới trước.

Địa đạo bỗng chúc thẳng xuống, càng thêm ẩm thấp, lửa đuốc lò mờ muốn tắt, bên trong động u ám không ngờ lại mơ hồ truyền tới tiếng rên rĩ cùng tiếng xiềng xích.

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên trong bóng tối truyền đến một tràng tiếng hống, là tiếng hổ gầm? Hay là tiếng sư tử rống? Lửa đuốc bị một trận gió mạnh vụt qua chỉ còn lại một điểm lam nhạt, Đường Phương không khỏi dựa gần lại Tiêu Thu Thủy hơn một chút.

Tiêu Thu Thủy hạ giọng nói:

- Cẩn thận, có khả năng là có dị thú!

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Nghe tiếng vang thì không quá gần.

Đường Phương nói:

- Cẩn thận đề phòng thì hơn.

Thiết Tinh Nguyệt cười hề hề, vỗ ngực nói:

- Sợ cái gì!

Đoạn sai bước vào trong bóng tối.

Đúng lúc đó, một ánh đao như tuyết chém thẳng xuống.

Nhát đao cực nhanh, tốc độ còn trên cả Trường Đao thần ma Tôn Nhân Đồ!

Một đao cực mạnh, càn không dưới Quan Nhật thần kiếm Khang Xuất Ngư!

Tiếng hống ở cách xa hơn trăm bước, người vừa bước một bước vào bóng tối, ánh đao đã bùng lên!

Lần này, chẳng những Thiết Tinh Nguyệt khinh suất ngớ ngẩn không ngờ được mà đến cả Tiêu Thu Thủy, Tả Khâu Siêu Nhiên, Đường Phương cũng không ứng phó kịp!

Một đao bổ thẳng xuống đầu, mắt thấy Thiết Tinh Nguyệt sắp sửa bị chém thành hai mảnh!

Không kịp né tránh, không kịp đón đỡ, Thiết Tinh Nguyệt không ngờ lại ngửa mặt, há miệng cắn lấy đao phong!

Đao phong lạnh lẽo, hàm răng thép có thể cắn vỡ đá của Thiết Tinh Nguyệt cũng rỉ ra máu tươi!

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong chớp mắt, Đường Phương đã phát động!

“Xoẹt” một cây phi kiếm đã phóng tới.

Ánh đao trong bóng tối chọt tắt, xoay vòng đánh văng phi kiếm, đao quang thu lại, kẻ đó đang lùi gấp!

Thế nhưng Thiết Tinh Nguyệt đã xông tới, ôm chặt ngang hông hắn!

Người đó hét lớn, tụ lực vào hai tay, giơ cao quá đầu, đâm một đao

xuống lưng Thiết Tinh Nguyệt!

Nhưng Tả Khâu Siêu nhiên đã lập tức chế trụ cổ họng hắn.

Hỏa tập sáng lên, Đường Phương đẩy lửa lên phía trước, một gương mặt như hung thần ác sát liền xuất hiện.

Trong chớp mắt, khuôn mặt dữ tợn đó đột nhiên há miệng, thổi thật mạnh, “vụt” một tiếng, ngọn lửa bùng lên, kéo thành một đường dài, ập vào mặt Đường Phương!

Thiếu nữ quý trọng nhất là khuôn mặt, Đường Phương kinh hãi, vội vàng vút tập lửa. Kẻ kia hét lớn một tiếng, tung cước đá bay Thiết Tinh Nguyệt, vút đao xuất chỗ, đẩy văng Tả Khâu Siêu Nhiên. Tiêu Thu Thủy kịp thời xuất kiếm, mũi kiếm chỉ kịp đâm trúng vào vai kẻ đó!

Hỏa tập vừa tắt, trong thạch thất lại tối tăm dị thường, kẻ đó lập tức biến mất không thấy đâu nữa.

Từ lúc bị tập kích, cần đao, ôn dịch, Đường Phương ra tay, Tiêu Thu Thủy xuất kiếm, đến khi kẻ đó phun hơi thổi lửa, lao khỏi trùng vây chỉ kéo dài trong một thoáng ánh lửa sáng lên rồi tắt, kẻ đó cùng Thiết Tinh Nguyệt mỗi người đều đã dạo một vòng trước điện Diêm vương rồi quay lại.

Kẻ đó thất thủ bị cầm, có lẽ vì không ngờ một đao thất thủ, bị Thiết Tinh Nguyệt ôm lấy.

Nhưng hắn lập tức thoát khỏi vòng vây, võ công cực cao, tuyệt không dưới đám Bành Cửu, Giang Dịch Hải.

Tả Khâu Siêu Nhiên chậm rãi nói:

- Trong địa đạo này còn có người của Quyền Lực bang, kẻ vừa rồi là “Khoái đao địa ma” Đỗ Tuyệt trong Thập cửu nhân ma.

Đỗ Tuyệt tối tuyệt!

Đỗ Tuyệt lúc nhỏ cả nhà bị kẻ thù giết sạch, được nuôi dưỡng ở nhà ân nhân. Sau khi lớn lên học được một thân bản lĩnh, lại yêu con gái của ân nhân, ân nhân không đồng ý hôn sự, hấn liền mê hoặc cô gái, giết chết cả nhà ân sư.

Từ điểm ấy có thể thấy cái tuyệt của Đỗ Tuyệt!

Giết người không lưu chứng sống, cắt cỏ không để rễ, đó là thủ đoạn của Đỗ Tuyệt!

“Đáng phải tru diệt”, người trong võ lâm, trên giang hồ, những ai có lòng hiệp nghĩa đều căm hận Đỗ Tuyệt.

Đỗ Tuyệt lại có một thân bản lĩnh cực cao, người muốn tới giết hấn không những bị hấn giết mà còn bị hấn giết hết cả người nhà, thân nhân, không để lại một ai sống sót.

Vì thế trên giang hồ chẳng có ai dám đối địch với Đỗ Tuyệt.

Hào hán giang hồ dù không quyền luyến thân gia thì cũng không dám coi tính mạng người thân bạn bè đều như cỏ rác.

Vì vậy Đỗ Tuyệt ngông cuồng suốt một thời gian, cho đến khi cả đại hiệp Vi Thanh Thanh cùng đại hiệp Quảng Châu Lương Đẩu cũng bị kinh động thì Đỗ Tuyệt mới đầu nhập vào Quyền Lực bang.

Đỗ Tuyệt dù có tuyệt hơn cũng không dám trêu vào Vi Thanh Thanh,

còn về Lương Đẩu, danh động giang hồ, đệ tử đông đảo, cũng không phải một mình hắn có thể ngoan cố chống cự.

Cho nên Đỗ Tuyệt nương tựa vào Quyền Lực bang. Có chỗ dựa, hắn lại càng làm xằng làm bậy.

Đỗ Tuyệt dùng khoái đao xung tuyệt.

Đỗ Tuyệt một đao tuyệt mệnh, không dùng đến đao thứ hai, mà giờ ngay cả đao cũng vút lại dưới đất.

Có Đỗ Tuyệt, phía dưới còn có những ai nữa?

Tiếng gầm giận dữ cùng tiếng xích sắt lại truyền ra từ sâu trong địa đạo.

Lòng bàn tay Tiêu Thu Thủy đỏ mồ hôi, nhưng giọng điệu hắn vẫn bình tĩnh:

- Trong địa đạo sợ rằng vẫn còn thứ khác, chúng ta qua xem thử.

Qua xem thì phải đề phòng Đỗ Tuyệt, với võ công của Đỗ Tuyệt, lấy một đánh một, bốn người chắc chắn thất bại.

Do địa đạo chật hẹp, bốn người chia làm hai lượt, Thiết Tinh Nguyệt cùng Tả Khâu Siêu Nhiên đi trước, Tiêu Thu Thủy và Đường Phương ở phía sau, vai kề vai, tiến sâu vào trong địa đạo tối tăm.

Qua thời gian vài chén trà, trước mặt đột nhiên thoáng đặng, địa đạo mở rộng, qua một ngã rẽ, đèn đuốc cũng sáng lên, hóa ra là một gian thạch thất rộng mấy chục trượng.

Bốn người nhìn vào thạch thất, không khỏi sửng sờ.

Bên trong có người.

Một người bị bốn sợi xích sắt lấp loáng khóa chặt vào vách đá!

Người là một ông lão.

Tóc mai bạc trắng, vẻ mặt uy vũ nhưng thần tình là suy sụp khôn tả, gầy đến mức hai gò má lồi ra, hai mắt hõm sâu vào, vòng mắt thâm quầng.

Ông lão bị hai sợi dây xích xuyên vào xương từ bà trái phải, hai sợi khác khóa chặt cổ chân, đầu kia của bốn sợi xích cắm sâu trong vách đá.

Vách đá là đá hoa cương cực kỳ cứng rắn.

Thiết Tinh Nguyệt vừa thấy lập tức không kìm được cơn giận, quát:

- Một lũ khốn kiếp, đối phó với một ông già mà phải đến như vậy!

Nói đoạn định xông tới giải cứu. Ông lão kia vụt thức tỉnh, trong mắt bắn ra hai luồng lửa khiếp người:

- Ai bảo ta già!

Tiếng quát vang như sấm sét, đến cả Thiết Tinh Nguyệt cũng giật mình chấn động, lè lè lưỡi, nói lại:

- Ông mà còn chưa già chắc?

Ông lão kia nổi giận hét lớn, làm vách tường bốn phía rung lên ong ong không ngừng, hồi lâu sau mới dứt. Thiết Tinh Nguyệt nói:

- Coi như ông lợi hại, để cứu ra rồi sẽ chửi nhau với ông sau!

Hắn bước lên hai bước, kéo mạnh xích sắt, nhưng sợi xích này giống như được chế tạo đặc biệt, kéo không gãy, lại người thấy người ông lão hôi thối vô cùng, quần áo bẩn thỉu, chẳng biết là đã bị khóa ở đây bao lâu rồi.

Tiêu Thu Thủy thấy tình huống kỳ lạ, lập tức lễ phép hỏi:

- Xin hỏi lão trưởng...

- Nhóc con, không cần giả bộ nữa!

Đường Phương hạ giọng nói:

- Người này bị khóa ở đây, hiển nhiên là đối địch với Quyền Lực bang nên mới bị đối đãi như thế, hơn nữa võ công chắc chắn không thấp, nếu không cũng không cần phải giam giữ nghiêm mật như vậy. Chúng ta cứ cứu ông ta ra hồi hẵng nói.

Ba người nhanh chóng tới cạnh chỗ ông lão, nhưng cho dù dốc hết sức lực vẫn không làm gãy được bốn sợi xích sắt, lại đến lượt ông lão cảm thấy kỳ quái?

- Rút cuộc thì các người là ai?

Tiêu Thu Thủy cúi người đáp:

- Vãn bối là hậu nhân Hoán Hoa kiếm phái, Tiêu Thu Thủy...

Ông lão ngẩn ra một thoáng, than:

- Tây Lâu à? Con hấn đã lớn đến thế này rồi.

Lập tức ngẩng nhìn vòm động, nói như mê mang:

- Ôi, ta bị nhốt ở đây đã lâu như vậy rồi...

Vừa nói không ngờ lại trào ra hai dòng lệ, lệ mới rơi được một nửa bỗng nổi giận bùng bùng, toàn thân rung lên bần bật, gào lên đau lớn:

- Tên lão tặc Khuất Hàn Sơn!

Đường Phương nhẹ giọng nói:

- Tiền bối, việc cấp bách bây giờ là tháo bỏ xích sắt trên người ngài trước, chẳng hay tiền bối có cách nào không?

Ông lão đáp:

- Xích sắt này nếu có thể bẻ gãy thì đã sớm bị ta phá nát rồi, còn cần gì tới các người? Ở đây thực ra có cần gạt mở khóa, xích này khảm vào tận trong xương, không kéo ra được, nhưng đầu gắn trong vách đá thì mở ra được.

Tả Khâu Siêu Nhiên hỏi:

- Cần gạt ở đâu?

Ông lão đưa miệng nghếch lên trên, đáp:

- Ở vách đá phía trên thông đạo.

Tiêu Thu Thủy xoa tay nói:

- Tôi đi mở!

Lập tức phi thân, tìm thấy một cần gạt, đưa tay định kéo xuống.

Đột nhiên, một bóng đen lướt qua trong lòng Tiêu Thu Thủy, cảm giác đó giống như trước lúc bị tập kích ở Thính Vũ lâu, dự cảm đột ngột xuất hiện.

Cùng lúc đó, ông quẹo quay đầu quát lên giận giữ:

- Cẩn thận!

Ngay lúc này, một luồng đao phong lẳng lẹ chém thẳng xuống đầu hắn!

Tiêu Thu Thủy không kịp chống đỡ, trong chớp mắt vọt ngửa người ra sau, tránh được một đao trong đường tơ kẽ tóc.

Khi ở Kiến Thiên động lúc trước, bị người áo đen ám toán, Tiêu Thu Thủy cũng dùng một chiêu ứng biến tức thời này tránh được một đòn tất sát!

Đao của Đổ Tuyệt chém không trúng, cổ tay khẽ trầm, đâm thẳng xuống dưới!

Lần này Tiêu Thu Thủy có làm thế nào cũng không tránh nổi.

Ông lão đột nhiên há miệng, “khục” một tiếng phun ra một ngụm nước bọt, không ngờ lại bay xa hơn trượng, đánh thẳng vào thân đao Đổ Tuyệt!

Đổ Tuyệt chấn động, đao phong vậy mà lại bị nước bọt đánh lệch,

chậm mất một chút, ám khí của Đường Phương đã tới nơi, Đỗ Tuyết thấy tình thế không ổn, vội lắc mình, một lần nữa biến mất trong bóng tối.

Lúc này, tất cả mọi người đều kinh hãi, ông lão dùng một ngụm nước bọt lại có thể đánh lệch đao phong của Đạo ma Đỗ Tuyết đại danh鼎鼎 trong Cửu thiên Thập địa thập cửu nhân ma, hơn nữa còn làm hấn sợ hãi thối lui, ông lão này rút cuộc là ai?

Tiêu Thu Thủy không chần chừ nữa, vận lực kéo mạnh, chỉ nghe loảng xoảng một tràng, bốn sợi xích dài cắm ngập trong vách đá đều lỏng ra, rơi xuống đất. Ông lão duỗi chân tay, cầm lấy một sợi xích sắt, đặt trong lòng bàn tay, ngẩn ra hồi lâu, nước mắt cứ thế lăn dài bên má.

Tiêu Thu Thủy thấy ông ta ngây ra không nói, đang muốn khuyên bảo vào câu, nghĩ ông ta bị giam nhiều năm, giờ có được tự do không khỏi bàng hoàng, thì đột nhiên ông lão lại bật cười ha hả.

Ông ta vừa vung loạn dây xích vừa cười lớn, xích sắt đập vào vào vách đá phát ra tiếng vang âm âm, hoa lửa bắn tung, cộng thêm tiếng cười long trời lở đất, chấn động vang vọng khắp thạch thất, quả thực là đình tai nhức óc.

Đúng lúc này, phía trước thạch thất đột nhiên truyền tới một giọng nói cực kỳ bình tĩnh, cực kỳ lãnh đạm, nhưng giữa tiếng cười kinh thiên động địa của ông lão vẫn có thể nghe rõ từng lời:

- Đỗ Nguyệt Sơn, ngươi đã tự do rồi!

Nhóm Tiêu Thu Thủy đương nhiên là nhận ra, giọng nói này chính là của Khuất Hàn Sơn, nhưng bọn họ càng kinh ngạc hơn là, ông lão này không ngờ lại là một “Sơn” trong Quảng Tây tam sơn, cùng tề

danh với Khuất Hàn Sơn và Cố Quân Sơn, Mông Giang Đổ Nguyệt Sơn!

Đổ Nguyệt Sơn quay đầu, tiếng cười vụt tắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Khuất Hàn Sơn, tên thất phu nhà ngươi!

Thanh âm từ phía xa truyền lại liền mạch không dứt, vẫn bình tĩnh thong thả, nói:

- Đổ Nguyệt Sơn, để kiếm phổ của ngươi lại, tha cho ngươi một con đường sống!

Đổ Nguyệt Sơn bật cười cuồng loạn, thanh âm dội khắp bốn phía, cuồn cuộn truyền về:

- Ngươi tra hỏi ta suốt bấy lâu nay, ta đều không truyền kiếm pháp cho ngươi, bây giờ ta còn sợ ngươi chắc?

Khuất Hàn Sơn ở đằng xa cười nhẹ, nói:

- Tự do khó có, Đổ Nguyệt Sơn, đừng có mù quáng liều mạng nữa. Đừng quên ba năm trước dưới kiếm của ta, ngươi đã bị khốn long tác trời buộc. Sự kiên nhẫn của ta chỉ có hạn, sẽ không cho ngươi có cơ hội ra uy nữa đâu!

Đổ Nguyệt Sơn gầm lên, giận giữ quát:

- Lão thất phu, ta phải giết ngươi!

Khuất Hàn Sơn cười ha hả:

- Vậy người tới đây!

Đỗ Nguyệt Sơn gào thét, nghiêng răng nghiêng lợi:

- Tới thì tới, chẳng lẽ ta lại sợ người chắc!

Đột nhiên hạ giọng nói nhanh với bốn người Tiêu Thu Thủy:

- Ta đi lên theo lối các cậu vừa đi xuống. Ta qua thì các cậu chạy ra sau, ở cuối thạch thất có một cửa sập, mở nó lên là miệng hố, bên trên là phòng ngủ của Khuất Hàn Sơn, từ đó có thể thoát ra.

Tiêu Thu Thủy ngăn người, phản ứng cực nhanh, vội nói:

- Lão tiền bối, không được, võ công Khuất Hàn Sơn rất cao, ngài lên khỏi miệng hố lão sẽ lập tức hạ sát thủ.

Đỗ Nguyệt Sơn ngắt lời hẳn:

- Ta chỉ muốn đánh lạc hướng sự chú ý của hẳn, để cho các cậu thoát ra ngoài, thoát ra rồi có thể công bố tội ác của lão thất phu ấy, còn tốt hơn là chết hết ở đây.

“Thoát ra rồi có thể công bố tội ác của lão thất phu ấy, còn tốt hơn là chết hết ở đây.” Câu nói đánh mạnh vào lòng Tiêu Thu Thủy, hẳn buột miệng đáp:

- Vâng.

Đỗ Nguyệt Sơn quay đầu lại, chăm chú nhìn Tiêu Thu Thủy, nói:

- Cậu có thể quyết đoán dứt khoát, cơ trí hơn người, nếu luận tướng học, ngày sau tất có một ngày nổi danh võ lâm.

Đột nhiên vung chân, chiếc giày dưới chân bắn ra, bay về phía Tiêu Thu Thủy. Tiêu Thu Thủy theo bản năng vung tay ra bắt lấy, chỉ cảm thấy hôi thối kinh khủng, nhất thời không hiểu Đỗ Nguyệt Sơn muốn làm gì.

Đỗ Nguyệt Sơn nói tiếp:

- Luận nội công, ta không bằng Khuất Hàn Sơn, nếu luận kiếm pháp, ta chẳng kém gì lão thất phu đó. Hắn thậm muốn Mông Giang kiếm pháp của ta đã lâu, lòng tham không đáy, muốn thu hết sở trường các nhà. Sở dĩ hắn giữ ta lại không giết là muốn ép ta khai ra kiếm pháp, lại không biết ta giấu kiếm phổ trong giày.

Đỗ Nguyệt Sơn bật cười cay đắng:

- Trận chiến hôm nay, ta đã ba năm không đụng tới kiếm, hơn nữa gân cốt đều thương, bị hành hạ ba năm đã sớm không thành hình người nữa. Bọn chúng người đông thế mạng, một mình Khuất Hàn Sơn ta đã không địch lại rồi. Kiếm phổ này giao cho cậu, cậu cũng là người luyện kiếm, Hoán Hoa kiếm pháp thực cần Mông Giang kiếm pháp hỗ trợ. Kiếm phổ này tuyệt không thể rơi vào tay tên kiếm ma kia!

Bấy giờ, từ miệng hố truyền tới tiếng quát như sấm của Khuất Hàn Sơn:

- Đỗ Nguyệt Sơn, ngươi rụt đầu rụt cổ, không dám lên đây phải không?!

Tiêu Thu Thủy cuống quýt nói:

- Tiền bối...

Đỗ Nguyệt Sơn gầm lên:

- Người chờ đây cho ta, ta lên thu thập người!

Rồi lập tức hạ giọng nói:

- Mau thu lại, đừng có bà bà mẹ mẹ nữa!

Nói đoạn, chuẩn bị phóng đi.

Đường Phương khẽ nhướng mày:

- Tiền bối, tôi cho rằng ngài đi ra như vậy vẫn không ổn, sao không dẫn dụ lão ta xuống, cho một đòn trí mạng?

Đỗ Nguyệt Sơn thoáng do dự, Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Phía trước còn có một vị Mã huynh đệ của chúng tôi đang đợi, còn cả Văn Tấn Sương tiền bối, không bằng chúng ta hư trương thanh thế, sau đó cùng nhau rút lui.

Thiết Tinh Nguyệt vỗ đùi khen:

- Hay! Muốn đi vậy thì mọi người, cùng, nhau, đi!

Hắng vung tay lên, nói đến ba tiếng cuối cùng đặc ý hết sức.

Đỗ Nguyệt Sơn lại trầm ngâm một chút, Thiết Tinh Nguyệt nói:

- Giờ tôi đi gọi bọn họ tới!

Thoáng cái đã phóng đi.

Đường Phương nói:

- Chỉ là...

Đỗ Nguyệt Sơn nhìn Đường Phương, nôn nóng hỏi:

- Chỉ là cái gì?

Đường Phương nghi hoặc hỏi:

- Phía sau nếu đã có đường ra, tại sao đám người Khuất Hàn Sơn không tiến vào trước sau giáp công.

Đỗ Nguyệt Sơn bật cười ha hả:

- Cô bé con thật cẩn thận! Đường ra phía sau chỉ có thể mở từ phía trong này, bên trên không thể mở được, nếu không bọn chúng đã sớm tiến vào rồi. Còn cửa phía các cô cậu tiến vào người bên trong không thể mở ra được.

Nói xong thở dài một tiếng, giọng buồn thảm:

- Ta dù gì cũng đã bị giam ở đây ba năm, ba năm ròng với tình hình trong này sao lại không biết không hay được?

Tiêu Thu Thủy bồng nhú mày, kêu lên:

- Không ổn!

Đỗ Nguyệt Sơn ngạc nhiên hỏi:

- Lại còn cái gì không ổn?

Tiêu Thu Thủy vội đáp:

- Vừa rồi Đỗ Tuyết hai lần ám toán không được, đang trốn vào bên trong, bây giờ há chẳng phải đúng lúc có thể mở cửa ở phía sau để cho người của Quyền Lực bang tiến vào?

Đỗ Nguyệt Sơn vụt biến sắc:

- Đúng thế! Mau đi phong tỏa!

Đoạn quay người muốn phóng đi, đột nhiên chỉ nghe một tiếng cười lạnh, một người âm trầm nói:

- Đáng tiếc đã muộn rồi.

Tiêu Thu Thủy vừa nhìn, trong lòng lập tức hô hổng bét, phía sau có thêm năm người, người ở giữa thần khí định nhàn, râu dài ba chòm, chính là Uy chấn Dương Sóc.

Kiểm vương Khuất Hàn Sơn!

Quyển 3 - Chương 5: Không giết

Khuất Hàn Sơn từ từ bước ra khỏi bóng tối, cười nói:

- Đỗ huynh, chỉ có hai chuyện: việc của đám tiểu quý này huynh phóng tay không quản, giao Mông Giang kiếm phổ cho lão đệ xem thử, đình Nhất Công này sẽ tùy Đỗ huynh qua lại tự nhiên, Khuất mỗ tuyệt không dám ngăn cản chút nào.

Nói đoạn lại cười tiếp:

- Nếu Đỗ huynh chịu góp sức cho tề bang, Khuất mỗ sẽ cùng huynh đồng sinh cộng tử. Nay Quyền Lực bang đã hiệu lệnh thiên hạ, vinh hao phú quý hưởng không hết.

Đỗ Nguyệt Sơn lạnh lùng đáp:

- Người giam ta ba năm, người cùng tay sai nói với ta những lời này vô số lần rồi, hôm nay lại nói thêm lần nữa, người không thấy mình giống bà già bảy tám mươi tuổi, vừa sống dai vừa thích lái nhải sao?

Khuất Hàn Sơn cười nói:

- Chỉ có điều hôm nay ta nói lại một lần, có chút khác biệt với trước đây.

Đỗ Nguyệt Sơn hỏi:

- Khác biệt thế nào?

Khuất Hàn Sơn đáp:

- Ngày trước là ta mời ngươi, hôm nay ta báo cho ngươi một tiếng, là khách khí.

Đỗ Nguyệt Sơn lạnh lùng nói:

- Ngươi giam ta ở đây suốt ba năm ròng, nay lại đòi lấy kiếm phổ gắn liền với tính mạng ta, vậy mà còn dám nói là khách khí?!

Khuất Hàn Sơn cười đáp:

- Ngươi sai rồi, hôm nay ta không cần ngươi giao kiếm phổ ra.

Đỗ Nguyệt Sơn ngạc nhiên:

- Ồ?

Khuất Hàn Sơn nói:

- Ngày trước ta cứ tưởng chỉ có một mình ngươi mới biết kiếm phổ, không ngờ ngươi đã sớm giấu kiếm phổ vào trong giày. Nay ngươi đã sớm giao giày cho người khác, bây giờ ta muốn kiếm phổ, căn bản không cần ngươi đồng ý.

Đỗ Nguyệt Sơn căm giận:

- Ngươi nghĩ ngươi đoạt nổi sao?!

Khuất Hàn Sơn cười lớn:

- Đỗ Nguyệt Sơn, ba năm trước ta chỉ dùng một thanh kiếm đã đánh

bại người, hôm nay người còn muốn ra oai ư?

Đỗ Nguyệt Sơn giận giữ đáp:

- Nếu kiếm pháp của người đã cao như vậy thì sao lại còn tham lam kiếm pháp của ta?

Khuất Hàn Sơn cười ha hả, nói:

- Đó là chuyện đương nhiên. Ta là Kiếm vương, Kiếm vương đương nhiên là phải am hiểu tất cả mọi kiếm pháp tinh diệu. Mông Giang kiếm pháp của người tuy không bằng ta nhưng cũng là một loại kiếm pháp tinh diệu, ngày trước ta cùng người so chiêu cũng phải mất hơn trăm chiêu mới phân được cao thấp.

Đỗ Nguyệt Sơn tức giận hỏi:

- Vậy là sau khi đám tiểu quỷ này xuống đây, người cố ý không đuổi theo là muốn tìm ra kiếm phổ của ta đang ở đâu?

Khuất Hàn Sơn cười đáp:

- Đúng vậy. Nếu không ta ở bên ngoài đã sớm có thể phát ám hiệu sai Đỗ lao đao mở cửa ngầm, bọn chúng căn bản không thể kịp tới cứu người.

Đỗ Tuyết ở bên cạnh Khuất Hàn Sơn cũng cười lạnh nói:

- Khi các người mới tiến vào, ta liền muốn ngăn cản, sau đao đầu tiên liền quay lại mở lối vào. Kiếm vương Khuất tiên sinh chỉ dẫn cho ta cách thức xong mới để cho các người dễ dàng cứu được Đỗ lão quỷ!

Một đao chém vào Thiết Tinh Nguyệt lúc mới vào thạch thất không nghi ngờ gì chính là một đao toàn lực của Đổ Tuyệt. Đòn đầu tiên không thành, phải hồi lâu sau, khi Tiêu Thu Thủy tới kéo cần gạt mới có đao thứ hai, thời gian giữa đao thứ nhất và đao thứ hai cách nhau rất xa.

... Thời gian đó chính là lúc Đổ Tuyệt liên lạc với Khuất Hàn Sơn, sau đó nấp trung bóng tối âm thầm quan sát Đổ Nguyệt Sơn giao kiếm phổ cho Tiêu Thu Thủy.

... Bọn chúng vốn không ngờ Đổ Nguyệt Sơn đã sớm viết ra kiếm phổ, hơn nữa còn giấu ở bên trong giày.

... Những người không biết, có ai lại đi tìm kiếm trong một chiếc giày thối chứ.

Khuất Hàn Sơn lạnh lẽo nói:

- Vì thế hôm nay ta nói cho người biết, không phải là muốn người đồng ý.

Đoạn lại bồi thêm một câu nặng nề:

- Hơn nữa, nếu như lần này người thất bại, sẽ thực thực tại tại là lần chiến bại cuối cùng.

... Kiếm phổ đã xuất hiện, Đổ Nguyệt Sơn đã không còn giá trị sống sót nữa.

Liễu Thiên Biến ở bên cạnh cũng cười nói:

- Các người không cần phải lãng phí sức lực nữa, địa đạo thông vào bên trong có Giang Dịch Hải, Dư Khốc Dư trấn thủ, thông ra bên

ngoài cũng có Đờ Cồn và Bành Cửu trấn thủ, các người không trốn thoát được đâu!

Tiêu Thu Thủy không nhịn được hỏi:

- Vậy vừa rồi tiếng Khuất Hàn Sơn từ bên ngoài truyền vào là...?

Khang Xuất Ngư ở một phía khác cười lạnh đáp:

- Với công lực của Kiếm vương, tự nhiên là có thể nói ở bên này, truyền tới từ bên kia, coi như cho tên tiểu tử người mở rộng tầm mắt.

Đồng tử Đỗ Nguyệt Sơn co rút lại, nhìn trừng trừng vào Khuất Hàn Sơn:

- Công lực người đúng là đã đại tiến...

Khuất Hàn Sơn mặt không đổi sắc:

- Chỉ đáng tiếc, ba năm nay lão huynh người bị giam ở đây, không lực lại giảm nhiều rồi...

... Công lực giảm nhiều vẫn có thể dùng một bãi nước bọt đánh văng đao phong của Đỗ Tuyết, công lực của ba vị cao thủ Quảng Tây tam sơn này quả là không thể so với bình thường.

Ánh mắt Đỗ Nguyệt Sơn lại chuyển sang một người thanh niên đứng bên cạnh Khuất Hàn Sơn, Khuất Hàn Sơn lập tức cười nói:

- Đây là cao thủ thanh niên mà Tổng hộ pháp Liễu Ngũ tiên sinh của chúng ta kết giao, họ Hán, đại danh Tứ Hải. Âm khí của Hán công tử, sợ rằng tuyệt không dưới Đờ đường chủ, lát nữa có thể cho Đường cô nương mở rộng tầm mắt.

Gã thanh niên đó khuôn mặt trắng trẻo, không ngờ lại mỉm cười lộ ra hàm răng chình tề trắng bóc, thân thiện nhìn Tiêu Thu Thủy. Đường Phương đột nhiên hỏi:

- Hán Tứ Hải?

Thanh niên kia cười đáp:

- Chính là tại hạ, xin chào Đường cô nương!

Thiết Tinh Nguyệt ngửa mắt nhất là loại người nho nhã đạo mạo thế này, lập tức quát lên:

- Chào cái rắm nhà ngươi!

Đỗ Nguyệt Sơn nghiêm sắc nói:

- Khuất Hàn Sơn, ngươi làm ác đa đoan, thay Quyền Lực bang trợ trụ vi ngược, Lương đại hiệp và Cố lão tam mà biết nhất định sẽ không tha cho ngươi đâu!

Khuất Hàn Sơn bật cười ha hả, đáp:

- Lương Đẩu còn đang ở Quảng Đông, làm sao tới quản chuyện của ta được? Còn về Cố Quân Sơn...

Khuất Hàn Sơn chỉ sang mấy người Tiêu Thu Thủy, cười nói:

- Ngươi có thể hỏi bọn chúng, hắn đã chết như thế nào? Chậc chậc chậc, nếu không phải tại bốn tên khốn kiếp gọi là Tứ tuyệt đó thì hắn cũng sớm bị ta khóa vào đây rồi. Thiết xích kiếm pháp của hắn cũng khá tinh diệu, chỉ đành để nó tuyệt tích trên võ lâm thôi.

Đỗ Nguyệt Sơn nghe được, toàn thân chấn động, gầm lên giận giữ:

- Cố Quân Sơn chết rồi! Người! Người! Người....

Thét lớn một tiếng, tung người phóng tới, xích sắt trên tay chân kêu lên loảng xoảng, bỏ lại một câu với nhóm Tiêu Thu Thủy ở đằng sau:

- Mau chạy đi!

Đỗ Nguyệt Sơn vừa động thân, Khuất Hàn Sơn lập tức nói:

- Ba vị đường chủ Đỗ, Liễu, Khang đoạt lấy kiếm phổ!

Ba người Đỗ Tuyệt, Liễu Thiên Biến, Khang Xuất Ngư đồng thời hành động.

Liễu Thiên Biến nhanh nhất, khinh không Địa mã hành thiên của hắn giống như một con muỗi bay lên, nhưng so với muỗi còn nhanh hơn, so với muỗi còn gấp hơn, so với muỗi còn độc hơn!

Để muỗi đốt một nhát cũng chẳng sao, tối đa là ngứa một chút hoặc là sưng lên một nốt, nhưng để quạ của Liễu Thiên Biến đánh trúng thì cũng sẽ ngứa, cũng sưng lên một chỗ.

Nhưng càng đáng sợ hơn là sẽ lập tức độc phát thân vong.

Bên trái hắn là Đỗ Tuyệt, Đỗ Tuyệt xuất đao, lạnh lẽo như một mặt hồ thu, như một ánh trăng tàn.

Người khác xuất đao, ít nhất cũng phải nắm chắc rồi mới xuất đao, hắn đến cả nắm chắc cũng không có đã xuất đao.

Bởi vì hắc căn bản không cần phải nắm chắc, đao của hắc nhanh.

Hắc từng giết một người, tổng cộng chém ra một trăm chín mươi chín đao mới có thể ngừng tay, đao của hắc thật sự quá nhanh.

Nhanh đến mức chính bản thân hắc cũng không có cách nào thu tay.

Cho nên đao của hắc chỉ cần chém ra, công kích dày đặc, nhanh chóng, tàn độc như vậy vốn không cần phải nắm chắc.

Mà nay lại chỉ chém ra một đao.

Đao chém về phía Đổ Nguyệt Sơn.

Bởi vì Đổ Nguyệt Sơn chặn ở giữa.

Chém ngã Đổ Nguyệt Sơn mới có thể tới đoạt kiếm phổ.

Mệnh lệnh của Kiếm vương, chỉ cần hắc còn muốn tiếp tục ở lại Quyền Lực bang thì nhất định phải tuân theo, hơn nữa còn phải liều mạng thi hành.

Nếu như không thể tiếp tục ở lại Quyền Lực bang thì cũng ngang với không thể có chỗ đứng chân trên giang hồ, thậm chí không còn đường sống trong võ lâm nữa.

Vì thế đao này của hắc đã dùng toàn lực.

Hắc cũng biết Đổ Nguyệt Sơn cùng được xếp vào Quảng Tây tam sơn, cho dù chịu đủ hành hạ, nội lực thể lực đều suy giảm nhiều nhưng vẫn không hề dễ trêu.

Bên kia Liễu Thiên Biến là Khang Xuất Ngự.

Thái Sơn cao không bằng Đông Hải Lao.

Đông Hải Lao là để chỉ Lao (勞) Sơn, hoặc viết là Lao(嶗) Sơn.

Chỗ tốt nhất để ngắm mặt trời trên Lao Sơn Đông Hải là Quan Nhật đài.

Có điều từ hai mươi năm trước đã không còn ai dám lên đó nữa, bởi vì Khang Xuất Ngư đã luyện thành Quan Nhật thần kiếm của lão tại đó.

Thần kiếm Quan Nhật, kiếm của lão như mặt trời mọc từ đằng đông, kiêu dương đầy trời, tịch chiếu tàn hà. Người giao thủ với lão cũng giống như đối mặt với mặt trời, không phải bị đốt thương thì là bị thiêu chết.

Vì thế Khang Xuất Ngư cùng với Tiêu Tây Lâu, Tân Hồ Khâu, Khổng Dương Tần, Khúc Kiếm Trì, Mạnh Tương Phùng, Đặng Ngọc Bình được tôn là Thất đại danh kiếm võ lâm đương thời.

Trong chiến dịch tấn công nhà họ Tiêu, Quyền Lực bang đã hao tổn không ít người: Hoa Cô Phần, Diêm Quỷ Quỷ, Khổng Dương Tần, Sa Thiên Đăng, Tân Hồ Khâu, thậm chí Tả Thường Sinh cũng trọng thương, chỉ có Khang Xuất Ngư là vẫn may mắn tồn tại.

Lão chẳng những có thể còn sống mà còn mượn lớp nguy trang, giành được lòng tin của Hoán Hoa kiếm phái, cùng Tân Hồ Khâu ám sát Âm Dương thần kiếm Trương Lâm Ý, lại ám toán Đường Đại, tập kích giết Chưởng thượng danh kiếm Tiêu Đông Quảng.

Tay lão dính đầy máu tươi, những người bị giết đều là trụ cột quan trọng duy trì chính nghĩa võ lâm.

Nhưng lão từng bị Tiêu Tây Lâu và Chu Hiệp Vũ chế phục, hiểm tử hoàn sinh, nếu không phải được Nhất Động thần ma Tả Thường Sinh cứu thì lão đã sớm mất mạng dưới Thính Vũ lâu rồi.

Cho nên lão lại càng tinh ranh hơn, xuất kiếm càng tuyệt hơn.

Đã ra tay là không để lại đường sống!

Liễu Thiên Biến phóng thẳng lên đỉnh động, Khang Xuất Ngư, Đổ Tuyết chia hai bên trái phải xông tới.

Nhưng trong nháy mắt, cả ba người đều bị chặn lại.

Gió quạt của Liễu Thiên Biến biến mất, kiếm của Khang Xuất Ngư mất đi liệt mang, đao của Đổ Tuyết cũng không còn sắc thới.

Ánh bạc ngập trời, chính là bốn sợi xích sắt trên tay chân Đổ Nguyệt Sơn, quả thực giống nhưng bốn thanh kiếm, hơn nữa còn có thể cong có thể thẳng, hoàn toàn không hề va chạm lẫn nhau. Chiêu chiêu đều là kiếm chiêu chính tông, một mảng mơ hồ, khóa chết đường tiến của ba người.

Liễu Thiên Biến, Khang Xuất Ngư, Đổ Tuyết tả xung hữu đột đều không phá được kiếm xích của Đổ Nguyệt Sơn.

Trên tay Đổ Nguyệt Sơn không có kiếm mà đã lợi hại như vậy, bốn sợi xích trói buộc lại biến thành bốn thanh kiếm sắc, mang đầy sát khí, không ngờ có thể dùng sức một người, ép lùi ba đại cao thủ, hơn nữa chiêu nào chiêu nấy đều là tấn công, từ đầu đến cuối chưa từng phòng thủ một chiêu.

Khuất Hàn Sơn quan sát một lúc , nói:

- Kiếm pháp hay!

Người thanh niên đáp:

- Chỉ có điều, so với Khuất tiên sinh thì thật sự là thua kém quá xa.

Khuất Hàn Sơn cười nói:

- Sau lưng kẻ này còn có bốn tên tiểu quý, võ công đều không tệ, đến lúc đó còn cần Hán lão đệ tốn sức rồi.

Hán Tứ Hải mỉm cười:

- Đó là đương nhiên, Kiếm vương có lệnh, tất phải tận lực.

Khuất Hàn Sơn cười lớn:

- Hán lão đệ khách khí rồi.

Đỗ Nguyệt Sơn phong tỏa trung ương thạch thất, thạch thất cực kỳ - chật hẹp, Đỗ Nguyệt Sơn vung xích sắt đến cả một con muỗi cũng không chui lọt, chỉ nghe ông ta quát lên:

- Tiểu quý, còn không mau rút đi!

Thiết Tinh Nguyệt gào trả:

- Chúng tôi sao có thể bỏ ngài lại mà chạy!

Đỗ Nguyệt Sơn vừa chiến vừa quát:

- Con mẹ nhà nó, ngươi không đi thì vẫn là chết!

Tiêu Thu Thủy khẽ cắn môi, nói:

- Lão tiền bối, hợp sức mấy người chúng ta có thể đánh một trận!

Đỗ Nguyệt Sơn tức giận mắng:

- Không có cơ hội, ta tuyệt không phải đối thủ của Khuất Hàn Sơn.

Khuất Hàn Sơn cười lớn, Hán Tứ Hải nói:

- Lão thất phu cũng tự biết mình đấy chứ.

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Ra ngoài cũng là chết, không bằng liều một phen!

Đỗ Nguyệt Sơn càng đánh càng hăng, quát:

- Ta thủ ở đây, bọn chúng nhất thời không qua được, mau đánh mở đường xông ra ngoài, không thể để Mông Giang kiếm pháp rơi vào tay bọn chúng.

Tiêu Thu Thủy giật mình, chỉ nghe Khuất Hàn Sơn lạnh lẽo nói:

- Hán lão đệ, không nên chờ lâu, vẫn phải phiền đệ ra tay một lần.

Hán Tứ Hải cung tay nói:

- Kiếm vương yên tâm, lão thất phu tuy hung nhưng tại hạ vẫn còn ứng phó được.

Hán Tứ Hải nói mấy câu vô cùng bình thường nhưng không hiểu tại

sao lại khiến người ta trong lòng phát run. Đường Phương đột nhiên hạ giọng nói:

- Đi!

Tiêu Thu Thủy nhất thời lục thần vô chủ, buột miệng hỏi:

- Đi?

Đường Phương nói nhanh:

- Đi! Nghe lời Đổ tiên bối, nhất định phải đi!

Tiêu Thu Thủy trầm tư một thoáng rồi dứt khoát đáp:

- Được!

Thiết Tinh Nguyệt, Tả Khâu Siêu Nhiên tự nhiên là nghe lời Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy bảo đi, họ lập tức đi!

Mấy người Tiêu Thu Thủy vừa rút lui, công thể của Liễu Thiên Biến, Khang Xuất Ngư, Đổ Tuyệt lại càng gấp.

Cũng như vậy, bốn sợi xích sắt chân tay Đổ Nguyệt Sơn vung lên lại càng như áo trời không đường may.

Bốn người nhanh chóng chạy qua một ngã rẽ, Thiết Tinh Nguyệt vừa chạy vừa chửi:

- Con mẹ nhà nói, con rùa họ Hán kia không biết là ai, bộ dạng cứ như ta đây là nhất...

Tả Khâu Siêu Nhiên đáp:

- Hán Tứ Hải là người của Liễu Ngũ tiên tinh, Liễu Ngũ chính là Liễu Tuy Phong, Liễu Tuy Phong là túi khôn của bang chủ Lý Trầm Chu, tên Hán Tứ Hải này tuyệt không tầm thường.

Thiết Tinh Nguyệt cả giận:

- Cậu không cần quá đề cao kẻ khác...

Lúc này đã quay lại chỗ miệng hố, chỉ thấy Mã Cảnh Chung cùng Văn Tấn Sương vẫn đang thủ tại đó. Mã Cảnh Chung thấy bốn người yên ổn trở về, vui mừng nói:

- Các cậu quay lại rồi... Bên đó làm sao vậy?

Hắn hiển nhiên là đã nghe được tiếng giao đấu bên trong, như bốn người đã quay về rồi mà tiếng chiến đấu vẫn không ngừng, rút cuộc là những ai đang đánh nhau vậy?

Tiêu Thu Thủy vội nói:

- Bây giờ không có thời gian giải thích. Ở đây thế nào rồi?

Mã Cảnh Chung đáp:

- Sau khi các cậu đi, bọn chúng công vào hai lần, lần đầu là Bành Cừu, bị tôi ép ra ngoài, lần sau là Đồ Cổn, ám khí của hắn thực lợi hại, thiếu chút nữa thì để hắn tiến vào rồi, may mà Văn tiên bối kịp thời ra tay mới đẩy được hắn ra ngoài... Sau đó không thấy tấn công nữa, cũng không có động tĩnh gì.

Lúc này, trong động đột nhiên truyền tới một tiếng kêu thảm, hiển nhiên là đã có người bị thương.

Đường Phương thất thanh:

- Tiếng của Đỗ tiền bối...

Tiếng giao đấu vẫn vang lên không dứt.

Tiêu Thu Thủy thoáng trầm ngâm, nói:

- Chúng ta phản công bất ngờ, từ trong miệng hố này đánh ra ngoài.

... Kẻ địch bên ngoài nhất định sẽ nghĩ người trong hố tử thủ không ra, nay phản công lại có thể khiến chúng không kịp trở tay.

... Nếu để cho đối phương nắm đúng thời cơ tập kích thì chỉ có một đường chết.

Từ trong miệng hố nhỏ hẹp này nhảy ra cũng chẳng khác gì từ trên nhảy xuống, dễ phòng thủ nhưng cực khó tấn công.

Đây là một ván cược.

Ván cược chết chóc.

Không dám cược, thì không ra được.

Không ra được, là chết.

Chẳng những họ phải chết mà còn cả Hoán Hoa kiếm phái, đồng đạo võ lâm...

Vì thế họ quyết định đánh cược!

Vì thế họ lao ra ngoài!

Người đầu tiên là Thiết Tinh Nguyệt, hấn mãi mãi là người xông lên hàng đầu.

Hấn muốn lao ra đầu tiên có lẽ không phải vì muốn đoạt uy phong mà vì muốn gánh vác nguy hiểm càng lớn.

Hấn không bao giờ muốn để bạn bè tốt nhất của mình đi mạo hiểm.

Vì thế hấn căn bản không hề hỏi ý kiến đồng bạn mà đã nhảy vọt lên!

Mấy người Tiêu Thu Thủy đều toát mồ hôi vì Thiết Tinh Nguyệt.

Thế nhưng bên trên lại chẳng có chút động tĩnh nào.

Tiếp đó là tiếng Thiết Tinh Nguyệt hô lớn:

- Mau lên! Trên này không có người!

... Rút cuộc là Thiên thủ Đồ Cổn và Độc cước Bành Cửu đã đi đâu?

Nhưng không cần biết bọn chúng đã đi đâu, mấy người Tiêu Thu Thủy chỉ biết, Thiết Tinh Nguyệt tuyệt đối không lừa họ.

Bọn họ lập tức nhảy lên.

... Kỳ thực nếu bên có địch, Thiết Tinh Nguyệt gặp địch, họ lại càng bất cấp tất cả mà xông lên.

Mã Cảnh Chung là người cuối cùng đi ra, hấn mãi mãi vẫn luôn trầm ổn, vừa đáp xuống đất là giống như mọc rễ ở đó.

Bên trên thật sự không có ai.

Đình Nhất công vẫn là đình Nhất Công, bàn tiệc đồ võ, rượu thịt vung vãi đầy trên đất, dấu vết giao chiến, thi thể mấy người Cố Quân Sơn, Hoàng Viễn Dung, Diêu Độc Vụ vẫn đang nằm đó.

Văn Tấn Sương trông thấy lại ngâ ra.

Tiêu Thu thủy đánh giá xung quanh một chút, nói:

- Đi!

Đúng lúc đó, miệng hố trên mặt đất đột nhiên kêu “xịch” lên, một tấm thép bắn ra, che kín miệng hố!

Mọi người cả kinh, Mã Cảnh Chung hô lên:

- Không xong!

Cùng lúc ấy, từ tám góc đình Nhất Công đột nhiên có rào sắt phủ xuống.

Khi Tiêu Thu Thủy xông ra, rào sắt vừa đúng lúc hạ xuống.

Văn Tấn Sương nhấc chân đá vào rào sắt, đôi chân của ông ta có thể đánh bay thần thoái gậy sắt của Độc cước trấn Thiên Sơn Bàn Cừu, vậy mà lại không thể làm rào sắt này rung động.

Đường lui đã mất, đường phía trước bị phong tỏa, họ lập tức chỉ còn lại đường chết.

Mọi người đều biến sắc, bấy giờ chỉ nghe hai tiếng cười “khắc khắc”, “ha ha” quái dị từ hai bên trái phải truyền tới.

Hai bóng người nghênh ngang bước ra.

Dưới ánh trăng một kẻ thần sắc bì ổi, đeo găng tay da hươu, chính là Âm khí tam thập lục thủ, ám thung tam thập lục lộ Đờ Cồn, một kẻ cụt chân, “cộc cộc cộc” tiến tới trước, tự nhiên là Độc Cước thần ma Bành Cửu.

Hai người bọn chúng từ sau giả sơn, cây cối bước ra, Đờ Cồn cười nói:

- Ngoại hiệu của ta là Âm thung tam thập lục lộ, đây là một lộ trong số đó, thế nào? Ha ha! Bây giờ bọn ta đánh, các người đỡ, vừa khéo có thể giúp ta luyện tay.

Bành Cửu cười lớn:

- Kiếm vương sớm đã dự tính các người sẽ bất chấp tất cả lao ra, vì thế bọn ta chờ ở bên ngoài, chờ các người ra hết thì phát động cơ quan khóa chết miệng hổ là được. Bây giờ các người đã là chim lồng cá chậu, còn muốn làm thú bị vây nữa không? Ha ha ha...

Tiêu Thu Thủy đập lên miệng hổ, quả nhiên là không làm suy suyển được một phân. Thiết Tinh Nguyệt tức giận nắm song sắt quát:

- Cút mẹ cái lũ không bằng chó lợn các người đi! Các người là tiền bối nổi danh võ lâm vậy mà cũng dùng loại thủ đoạn hạ lưu này....

Bành Cửu đưa tay ra dấu với Đờ Cồn:

- Tên nhóc con này bản miệng, cứ cho hắn ném thử bảo bối của người đi.

Đồ Cồn bật cười quái dị:

- Hẳn to xác, vừa hợp để ta luyện ám khí... Hắc hắc, người yên tâm, ta sẽ để con bé kia sống, ha ha ha...

Đột nhiên Đồ Cồn biến sắc, phóng ra xa bảy thước, lùi lại năm thước, vọt lên mười thước, hạ xuống một bên, vè mặt kính hãi.

Đồ Cồn nhìn lại tay mình.

Trên tay hẳn có cắm một mũi kim, đâm sâu vào thịt ba phân.

Tổng cộng có mười hai mũi kim châm bắn ra, Đường Phương hận hẳn khinh bạc, vì thế vô thanh vô tức phóng châm.

Đồ Cồn dù sao cũng là cao thủ dùng ám khí, một khi phát hiện không ổn lập tức tránh né, chỉ trúng một châm.

Bành Cửu thấy Đồ Cồn chật vật như vậy, cười nói:

- Đồ huynh, thịt thiên nga còn chưa được ăn mà đã phải chịu thiệt trước...

Còn chưa dứt lời, chỉ thấy Đồ Cồn sắc mặt âm trầm liền không dám nói tiếp nữa.

Đồ Cồn lạnh lùng nói:

- Được, là các người không thức thời...

Đoạn vung tay, đánh ra chín đốm sáng lạnh.

Ám khí của Đường Phương không có độc.

Nhưng ám khí của Đờ Cồn thì không như vậy, có vài thứ đến cả đỡ lấy cũng không được.

Không thể đỡ thì chỉ có tránh né, nhưng bên trong lòng sắt chật hẹp tổng cộng có tới bảy người, biết tránh né như thế nào?

Càng hướng chi, ám khí của Thiên Thủ thần ma Đờ Cồn vốn đã không hề dễ tránh.

Tránh được chín đốm sáng đầu tiên, Đờ Cồn lại mỉm cười hung ác, bắn ra bảy vầng trăng cong.

Minh nguyệt loan đao lấp lánh ánh xanh.

Mấy người Tiêu Thu Thủy tránh né mười phần chật vật, nếu không phải có Văn Tấn Sương đá rơi ba mũi loan đao trước thì sợ rằng đã sớm có người trúng thương rồi.

Đờ Cồn cười lớn:

- Để xem các người tránh đến lúc nào?

Lại phóng ra đạo ám khí thứ ba.

Một nắm độc sa.

Độc sa có kịch độc, lại khó tránh nhất.

Càng hướng hồ người đang ở trong lòng, hơn nữa còn có tới sáu người.

Một nắm độc sa, không thể đỡ, không thể tránh.

Độc sa.

Đúng lúc đó, bỗng có người hô lên:

- Khốn kiếp, ta tới đây!

Khi người đó hô lên đã xông tới sau lưng Đồ Cổn.

Đồ Cổn vừa giật mình phát hiện ra thì người đó đã vận lực đánh mạnh.

Cú đánh này, Đồ Cổn không kịp đề phòng, tránh được một chưởng nhưng không tránh được chưởng còn lại, ầm một tiếng, bị đánh văng ra bảy thước.

Người bắn đi, sức chuẩn mất hết, nắm độc sa lại ập thẳng vào mặt Bành Cửu!

Lần này cả Bành Cửu cũng không dự tính được, lão từng tận mắt chứng kiến một người trúng độc sa của Đồ Cổn, thối rữa suốt bảy ngày rồi mới tắt thở, cách chết thê thảm như vậy, đến cả sát thủ vô tình như Bành Cửu cũng cảm thấy trong lòng phát run.

Mà nay cả nắm độc sa không ngờ lại bắn thẳng vào lão, trong lúc gấp rút, Bành Cửu hét lên một tiếng, một mặt dùng gậy chống múa lên đến mưa gió cũng không lọt, một mặt vội vã lùi lại!

Người nọ vừa hiện liền nghe tiếng hô, Thiết Tinh Nguyệt vội reo lên:

- Tên khốn kiếp kia cũng tới rồi!

Nếu là Thiết tinh Nguyệt, nhất định sẽ chưa lao ra đã hô lên, hẳn

chưa từng làm chuyện mờ ám. Nếu là Lâm công tử, tất phải sau khi xuất thủ lấy mạng đối phương rồi mới hô. Người nay tới sau lưng Đồ Cổn, trước khi ra tay mới hô lên một tiếng.

Không phải Khâu Nam Cố thì còn là ai được nữa!

Lúc này rào sắt lại mở ra như có kỳ tích.

Một người từ sau bức tường xuất hiện, chính là:

Âu Dương San Nhi.

Mã Cảnh Chung mừng rỡ đến nhảy dựng lên, hô lớn:

- San Nhi.

Hai người gần như là tái thể trùng phùng, vui mừng vô hạn.

Ở bên kia, Đồ Cổn trúng phải một nhát phách không quyền của Khâu Nam Cố, lão đảo loạn choạng, không nghiêng không chệch, ngã thẳng tới chỗ lục hiệp.

Ở phía khác, Bành Cửu một mặt vung trượng, một mặt lùi gấp, chặt vật lẫm mới tránh được độc sa công kích, nhưng lại chợt phát hiện mình đã rơi vào trận của mấy người Văn Tấn Sương.

Văn Tấn Sương hét lớn, tung cước đá về phía Đồ Cổn!

Đường Phương vung tay, bắn ra hai mũi phi đao!

Tả Khâu Siêu Nhiên đánh ra một chiêu Đường lang tỏa hầu khẩu, toàn lực tấn công.

Bọn họ vô cùng căm hận sự ti tiện vô sỉ cùng tàn độc của Đồ Cổn.

Đồ Cổn hét lớn, vô cùng kinh hãi.

Hắn bình sinh chỉ thấy dưới ám khí trong găng tay da hươu của mình, kẻ địch kêu gào, giãy giụa, cầu xin, khóc lóc, tử vong, bản thân chưa bao giờ gặp phải nguy hiểm như hôm nay.

... Đột nhiên bị một luồng lực mạnh từ bên ngoài đẩy ngã, từ đó mà rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Phi đao của Đường Phương, tay của Tả Khâu Siêu Nhiên, cước của Văn Tấn Sương.

Đồ Cổn hét lớn, lăn một vòng dưới đất.

Đao vọt qua đỉnh đầu.

Đồ Cổn lăn ra rồi bật dậy, “roạt” một tiếng, vạt áo rách toạc.

Hai tay Tả Khâu Siêu Nhiên bắt vào khoảng không.

Đồ Cổn tránh được đao của Đường Phương, tay của Tả Khâu nhưng không tránh được cước của Văn Tấn Sương.

“Bịch” một tiếng, Đồ Cổn thật sự lăn ra ngoài.

Trên đường đi rải đầy máu.

Nhưng Đồ Cổn đột nhiên biến mất.

Hắn lăn tới bên đình, bỗng dựng bóng người nhoáng lên, không còn thấy đâu nữa.

Đồ Cổn ngoài Âm khí tam thập lục thủ, còn có một ngoại hiệu quan trọng hơn là:

Âm thung tam thập lục lộ.

Âm khí của hắn là phương pháp giết người, âm thung lại là biện pháp chạy trốn.

Vì thế dưới sự vây công ba đại cao thủ hắn vẫn có thể chạy thoát được một mạng.

Bành Cửu thì không được may mắn như vậy.

Lão vừa hất văng độc sa liền gặp phải một nhát sáo của Âu Dương San Nhi.

Kinh nghiệm đối địch của Bành Cửu còn phong phú hơn của Đồ Cổn.

Cũng chính vì lão có kinh nghiệm đối địch phong phú như vậy nên hai mươi sáu năm trước bị Chu đại thiên vương chặt đứt một chân vẫn thoát được một mạng.

Một người sau khi bị chặt đứt một chân mà vẫn có thể xông pha gia hòng, hơn nữa còn danh khí càng lớn, võ công càng cao, giết người càng nhiều, tất phải có chỗ hơn người.

Cho nên Bành Cửu có thể giữa lúc nguy cấp, tránh được một đòn của Âu Dương San Nhi.

“Roạt” một tiếng, Bành Cửu lập tức bay lên.

“Mau rời khỏi đây”, Bành Cửu ngay lập tức quyết định.

Đối phương có tám người, hơn nữa đều là hổ thoát tù lao, bản thân đã thất thủ trước, không thể luyến chiến.

Vì thế lão mượn lực điểm xuống một gậy, lập tức phóng lên.

Bay lên giữa không trung, gậy chống bỗng bị người ta bắt lấy.

Lão dùng sức kéo mạnh nhưng người đó bắt rất chặt, thật sự không thể nào giật ra được.

Người đó chính là Lạc địa sinh căn Mã Cảnh Chung.

Âu Dương San Nhi tấn công kẻ nào, hẳn sẽ tấn công kẻ đó.

Hắn tuyệt đối không thể để vợ yêu đang mang thai một mình mạo hiểm khó khăn.

Hắn biết một thân võ công của Bành Cữu là nằm ở gậy chống, vì thế hắn từ ở giữa không trung đã bắt lấy gậy chống của lão.

Bành Cữu chỉ có thể hạ xuống.

Bành Cữu ở giữa không trung vẫn còn muốn giãy giụa, đá ra một cước!

Cước đá trúng Mã Cảnh Chung!

Mã Cảnh Chung biết mình không thể buông tay, một khi buông tay, gậy chống sẽ lập tức đánh xuống đầu, hơn nữa cả Âu Dương San Nhi cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Vì thế hai tay hắn nắm chặt gậy chống sắt, vận công cố chịu một

cước.

“Chát” một tiếng, khóe miệng Mã Cảnh Chung rỉ ra máu tươi.

Âu Dương San Nhi kêu lên thảm thiết.

Cảnh Chung!

Nhưng Mã Cảnh Chung đã tranh thủ được thời gian.

Một đại hán vạm vỡ, gầm lên một tiếng, ôm chặt lấy Bành Cửu.

Người đó mặt đối mặt, thân sát thân, giữ chặt lão, Bành Cửu không thể cử động được chút nào.

Thế nhưng người đó vẫn có thể rút nắm tay ra, nện cho lão một quyền.

“Bình”, Bành Cửu đau quặn người xuống, nhưng trong chớp mắt, lão đã không thể cúi người xuống được nữa.

Bởi vì một thanh đao cắm vào yết hầu lão.

Đao là đao của Đổ Tuyệt.

Đao do Đổ Tuyệt đánh rơi trong địa đạo khi ám sát Thiết Tinh Nguyệt.

Người phát đao là Tiêu Thu Thủy.

Trường hồng quán nhật!

Đây là kiếm chiêu của Hoán Hoa kiếm phái, nhưng dùng bằng đao

cũng có cùng hiệu quả.

Nhưng trên đao không có máu, bởi vì mũi đao chưa đâm vào cổ họng.

Đây là cơ hội ngàn năm có một để giết Bành Cừ, tại sao Tiêu Thu Thủy lại không giết!

Tiêu Thu Thủy không giết.

Tiêu Thu Thủy lắc đầu, cuối cùng thu đao về, thương cảm, trầm tĩnh, nói:

- Ta không thể giết ngươi.

... Bành Cừ cụt chân.

... Hơn nữa còn bất ngờ bị vây công, gây chống bị khống chế.

Không phải Tiêu Thu Thủy không dám giết, mà là không thể giết.

Thiết Tinh Nguyệt hét lên:

- Tại sao lại không thể giết!

Hét lên một tiếng, công lực tiêu tán, Bành Cừ vận lực giãy mạnh, thoát được ra, Thiết Tinh Nguyệt bật lùi lại bốn bước. Bành Cừ đánh ra một chưởng, Mã Cảnh Chung lập tức lỏng tay rút lui, “soạt” một tiếng, Bành Cừ phóng lên đầu tường, chớp mắt đã biến mất không thấy đâu nữa.

Khâu Nam Cố cũng kinh ngạc kêu lên:

- Tại sao lại không giết?

Tiêu Thu Thủy im lặng.

Hắn không nói được nên lời.

Mọi người mạo hiểm cả tính mạng, bắt giữ được đại địch, vậy mà hắn lại không giết.

Văn Tấn Sương đột nhiên nói:

- Ta biết.

Tả Khâu Siêu Nhiên ngạc nhiên hỏi:

- Ngài biết?

Văn Tấn Sương tóc mai bạc trắng, già nua như hạc, khe khẽ thở dài, nói:

- Giết người là hung thủ, giết kẻ ác là cường giả, nhưng người có thể tha mà không giết.

Đoạn lại thở dài, tiếp:

- Mới là đại hiệp.

- Tiêu thiếu hiệp võ công, lịch duyệt, danh dự tuy chưa tới được đỉnh cao nhưng về tu dưỡng phẩm tính, hành hiệp đã có phong thái đại sư.

Văn Tấn Sương nói xong, ngẩng đầu lên nhìn trời, sao sáng tràn ngập, trăng tròn vành vạnh.

Quyển 3 - Chương 6: Trận đánh cầu Vạn Lý

Lúc này, trong miệng hố bên trong đình Nhất Công bỗng vang lên tiếng gõ mạnh.

... Đám người Khuất Hàn Sơn muốn xông ra ngoài nhưng miệng hố đã bị chặn.

...Cơ quan khống chế miệng hố này vốn ở bên ngoài chứ không phải bên trong.

... Khi Dư Khốc Dư xông ra đánh ngã Hoàng Viễn Dung cũng là Khuất Hàn Sơn khống chế cơ quan.

... Bây giờ đám người Khuất Hàn Sơn đang ở bên trong tự nhiên là cũng không mở được miệng hố.

... Bọn chúng có thể ra ngoài từ lối vào trong địa đạo, chỗ đó là phòng ngủ của Khuất Hàn Sơn, còn có Dư Khốc Dư và Giang Dịch Hải.

... Bọn chúng phải đi, phải đi mau!

Tám người tự nhiên là cũng nghĩ tới chuyện này, Mã Cảnh Chung hô lên:

- Đi!

Tả Khâu Siêu Nhiên hỏi:

- Giờ đi đâu?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Tìm Mạnh sư thúc!

Mạnh sư thúc chính là “Hận bất tương phùng, biệt ly lương kiếm” Mạnh Tương Phùng, ông là sư đệ Tiêu Tây Lâu, cũng là một trong bảy đại danh kiếm võ lâm.

Mạnh Tương Phùng và “Thiên nhai phân thủ, tương kiến bảo đao” Khổng Biệt Ly được xưng thành “Đông đao Tây kiếm”, Mạnh Tương Phùng hùng cứ Quảng Tây, Khổng Biệt Ly như hổ nằm Quảng Đông, là một võ lâm Ngũ đại đao khách.

Mạnh Tương Phùng là người chủ trì của phân cục Hoán Hoa Quế Lâm, cũng là đầu não của ngoại Hoán Hoa kiếm phái.

Trợ trận cho ông ta còn có Tiêu Dịch Nhân, Tiêu Khai Nhạn, nghe nói chương môn trẻ nhất từ trước tới nay của Hải Nam kiếm phái Đặng Ngọc Bình cũng đang ở đó, còn cả Đường Bằng, Đường Cương và Đường Mãnh.

Muốn cứu nhà họ Tiêu Hoán Hoa, tất phải điều động hảo thủ của ngoại Hoán Hoa kiếm phái.

Họ thoát ra khỏi Tứ Xuyên, qua Quý Châu, vốn có sáu người chỉ còn lại năm, nhưng đi tới Quảng Tây lại có thêm ba vị cao thủ:

Văn Tấn Sương, Mã Cảnh Chung, Âu Dương San Nhi.

Khâu Nam Cố được sắp xếp chiếu cố cho Âu Dương San Nhi, cũng

làm người tiếp ứng. Trước khi mấy người Tiêu Thu Thủy tiến vào đình Nhất Công đã dạn đi dạn lại, không đến thời điểm quyết định, Khâu Nam Cố không được ra tay.

Vì thế đến lúc quan trọng nhất, Khâu Nam Cố đã phát huy tác dụng lớn nhất.

Âu Dương San Nhi ở bên ngoài tìm đúng cơ quan mở rào sắt, Khâu Nam Cố thì phát động công kích, chẳng những thả được sáu người Tiêu Thu Thủy mà còn đánh đuổi Đờ Cồn và Bành Cử.

Bây giờ họ muốn từ Lâm Quế thuận dòng Ly Giang tới Cổ Chi Lương Phong, rồi chuyển hướng đến Quế Lâm.

Sông núi Quế Lâm nổi tiếng khắp thiên hạ nhưng nơi đây không chỉ được biết đến với non sông mà còn là một danh thành quan hệ tới cả một giai đoạn hưng suy trong lịch sử.

Trong sáu chương thời hoàng đế Vĩnh Lịch có hai câu danh ngôn viết về Quảng Tây: “Thời toàn thịnh nhìn lại Quảng Tây, thấy chốn ấy thật nhỏ, lấy Quảng Tây để khôi phục Trung Nguyên, lại thấy chốn ấy thật lớn!”(*) Thiệu Khang nhất Lữ, tam hộ vong Tần,**) các đời danh tướng, nghệ nhân, chí sĩ, cũng có không ít người xuất thân từ chốn sông núi danh địa này.

Sông Tương Giang xuất phát từ núi Hải Dương, sông Ly Giang bắt nguồn từ núi Miêu Thổ. “Tương Ly đồng nguyên” vốn chỉ là lời đồn không căn cứ, nhưng hơn hai ngàn một trăm năm trước, Tần Thủy Hoàng đã phái Ngự sử mộ phu khiển lính, đào kênh Linh Cừ thông cho tàu thuyền di chuyển, Tương Giang theo Linh Cừ chảy vào Ly Giang, sau hơn mười dặm mới nhập lại vào dòng Tương Giang cũ. Sở dĩ như vậy là vì địa thế Linh Cừ ở trên cao, dòng chảy Tương Giang lại yếu, không làm vậy thì không thể lưu thông được. Đường

chia nước cao hơn trăm trượng, rộng ba bốn mươi trượng, là mấu chốt của kênh đào. Dòng Tương Giang rộng hơn kênh đào đến hai, ba lần, vậy mà nước sông vẫn ra vào được kênh đào một cách dễ dàng, có thể thấy thiết kế của cổ nhân tài giỏi đến mức nào!

Linh Cừ là một trong những kênh đào cổ xưa nhất trong lịch sử thế giới, cũng là một kỳ tích trong lịch sử, những di tích nổi tiếng “Tần đô xuân hiếu”, Tô kiều thu nguyệt”, “Phi lai thạch” đều nằm rải rác quanh đó.

Bát chủy là một công tình quan trọng khác của kênh đào, nó chia cắt nước sông Tương Giang đang ập thẳng tới, chia thành những phân lưu nhỏ. Công trình này là do Phục Ba tướng quân đời Hán xây dựng lên khi tu bổ Linh Cừ, tại đó có một tấm bia, trên khắc bốn chữ lớn “Phục Ba di tích”.

Hai đập đá lớn hình chữ bát (/\) nối liền với bát chủy cũng được thiết kế để chia lượng nước từ Tương Giang chảy vào Ly Giang theo tỉ lệ ba, bảy, đây đều là kiệt tác trong những công trình thủy lợi thời cổ đại.

Sông núi Quế Lâm nổi tiếng khắp thiên hạ, lấy Ly Giang quanh co uốn khúc làm trung tâm, hình thành nên một bức tranh phong cảnh tuyệt mỹ nhân gian, núi xanh như ngọc, nước trong thấu đáy, bóng thuyền rẽ nước, phong quang vô hạn.

Giang sơn như vẽ, một đời có bao hào kiệt.

Tám người Tiêu Thu Thủy theo đường sông tới Lương Phong, qua Linh Cừ, lên bờ đến đình Quan Lan, qua cầu Tô Không, tới cầu Vạn Lý theo lời đồn là được Lý Bật đời nhà Đường xây dựng khi trùng tu Linh Cừ.

Chân trái Văn Tấn Sương từng bị kiếm vàng của Khuất Hàn Sơn làm bị thương. Liên tiếp kịch chiến mấy phen làm vết thương càng nặng, nhưng ông ta thành danh bằng Thoái tuyệt, vì thế suốt quãng đường đều cố gắng chịu đựng.

Tuy rằng nhẫn nhịn được nhưng mấy người Tiêu Thu Thủy dù sao cũng đều có thể nhìn ra.

Hai bên cầu Vạn Lý là nước sông Ly Giang, phía dưới là hàng liễu xanh mát.

Tiêu Thu Thủy mời Văn Tấn Sương ngồi xuống, sau đó sai Thiết Tinh Nguyệt cùng Mã Cảnh Chung đi mua thức ăn, Khâu Nam Cố và Tả Khâu Siêu Nhiên đi mua kim sang dược.

Ăn và chữa thương, không nghi ngờ gì đều quan trọng như nhau.

Tiêu Thu Thủy không dám phá Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố đi làm cùng một chuyện, có trời mới biết hai tên điên này ở cạnh nhau sẽ lại gây ra chuyện gì nữa.

Hai ngày qua Văn Tấn Sương cũng đã thay đổi hoàn toàn.

Cả đời ông ta chỉ có truy sát người ta, đến nay lại bị người truy sát.

Cả đời ông ta chưa từng xa cách với Hoàng Viễn Dung, Tất Thiên Thông, Diêu Độc Vụ, mà nay trong Tứ tuyệt chỉ còn lại một mình ông.

Hai ngày trốn đông tránh tây vừa qua là lần nhục nhã nhất trong suốt cuộc đời ông ta từ trước đến nay. Ông ta còn sống, có điều phải rửa sạch nỗi sỉ nhục này, hơn nữa còn phải báo thù rửa hận cho các anh em!

Vì vậy cho dù thế nào đi chăng nữa, ông cũng đều nhẫn nhịn.

Nhẫn nhịn lưu lại cái mạng tàn, triệu tập đồng đạo võ lâm báo mối đại thù.

Suốt dọc đường đều là vây cánh của Quyền Lực bang, họ không thể không cực kỳ cẩn thận.

Thiết, Mã, Khâu, Tả Khâu đã đi được khoảng nửa bữa cơm, mặt trời đang giữa trưa nhưng lại vì phong cảnh mà thanh mát, Âu Dương San Nhi kéo Đường Phương tới bên kia cầu, vừa đi vừa nói chuyện.

Phụ nữ lúc nào cũng có đủ loại chuyện nói không hết, bàn không xong.

Tiêu Thu Thủy gãi gãi mũi, tự nhiên là không tiện tới góp chuyện.

Trong mấy bóng râm gần cầu có mấy người mặc kinh trang đang tập luyện võ nghệ, nhìn những thứ họ luyện đều là võ thuật phổ thông bình thường trên giang hồ, vì thế Tiêu Thu Thủy cũng không để ý lắm.

Văn Tấn Sương lại đang dăm chiêu suy nghĩ, ông ta đang tưởng nhớ tới anh em mình, còn cả Cố Quân Sơn... Tiêu Thu Thủy càng không dám quấy rầy.

Tuy hấn còn trẻ nhưng hấn thấu hiểu sự đau khổ đó.

Hơn hai mươi năm cuộc đời hấn đến nay, phần lớn đều là náo nhiệt, vui vẻ, sôi động, bay bổng.

Bởi vì hấn có những người anh em này mà hấn biết sự cô độc khi không có mọi người.

Phản đồ Thiếu Lâm hòa thượng Đại Đổ, Điều Ô đại sư, Vua rắm Thiết Tinh Nguyệt, Mềm sắt Khâu Nam Cố, Lâm công tử làm bộ phong lưu, Thụ Lâm trẻ tuổi mạnh mẽ, còn có Đặng Ngọc Hàm kiếm sắc người nhanh, Đường Nhu ám khí tinh kỳ, Khang Kiếp Sinh kiếm pháp lừng lệ...

Nhớ tới Đặng Ngọc Hàm, Đường Nhu, trái tim hấn lại co thắt, đau đớn.

...Ngọc Hàm! Ngọc Hàm! Đường Nhu! Đường Nhu!

... Tôi nhất định phải báo thù cho các cậu.

...Ôi

...Nghĩ đến Khang Kiếp Sinh, Tiêu Thu Thủy lại trào lên mọi nỗi hận vô danh.

... Tả Khâu Siêu Nhiên còn từng niệm tinh anh em, tha cho hấn một lần.

... Khang Kiếp Sinh, cao gầy, mặt dài, bộ dạng cao ngạo kiêu căng, thường tay phải nắm kiếm, tay trái cử động theo lời nói, gặp chuyện cướp bóc, giết người không hề chớp mắt. Nghĩ đến đó, Tiêu Thu Thủy liền cảm cảm thấy một nỗi sỉ nhục vì bị lừa gạt!

... Nếu trong tay có kiếm, hấn nhất định phải rút kiếm múa lên!

... Đó lại làm hấn nhớ tới mấy thanh kiếm: Bạch luyện phân thủy kiếm của Khổng Dương Tàn cùng Chuyên Chư thần kiếm của Tân Hồ Khâu đã chìm dưới thác Hoàng Quả.

... Cổ Tùng tàn khuyết, bội kiếm của Tiêu Đông Quảng, sau khi ông chết cũng rơi xuống Ô Giang trong chiến dịch Thiết Kỳ thần ma.

... Âm Dương kiếm của Trương Lâm Ý thì không biết tung tích ở đâu.

... Tiêu Thu Thủy lại nhớ tới ba thanh kiếm.

Ba thanh kiếm giả trang, lấy thanh thế dọa người, thực tế dùng phi đao đoạt mạng!

Bảo kiếm Đồi đao.

Danh kiếm Trường khiếu.

Cổ kiếm Vô sao.

Thiên Lang phệ nguyệt, bán đao tuyệt mệnh, Hồng đăng quỷ ảnh, nhất đao đoạn hồn, bốn anh em họ Sa ám sát Tiêu phu nhân trước Chấn mi các thất bại, ba thanh kiếm tốt đó đã đi đâu?

... Nếu bây giờ có kiếm thì tốt biết mấy.

... Dù sao thì Tiêu Thu Thủy cũng chuyên luyện kiếm.

Hắn lại chợt nghĩ tới Quảng Tây tam sơn.

... Cổ Quân Sơn lấy thước sắt làm kiếm, so với kiếm phong còn sắc bén hơn.

... Khuất Hàn Sơn trong tay không kiếm, hễ xuất kiếm là trí mạng.

... Đỗ Nguyệt Sơn không ngờ lại có thể biến xích sắt khóa tay chân thành bốn thanh kiếm sống!

Kiểm tùy tâm sinh, kiếm do tâm phát, kiếm, trong tay nhất định phải có kiếm sao?

Tiêu Thu Thủy đang nghĩ đến mức nhập thần thì đột nhiên một bãi nước hắt thẳng vào mặt hắn.

Sau đó là mặt trời chói chang, lệ mang của mặt trời giống như đang chiếu sáng giữa sa mạc vô biên, nóng bỏng như thiêu, không thể nhìn thẳng.

Một tiếng hét lớn!

Tiêu Thu Thủy lập tức nhận ra tiếng hét phẫn nộ đó là của Văn Tấn Sương.

Mà ánh lệ mang như mặt trời vừa vụt bùng lên đó nhất định là Quan Nhật thần kiếm.

Chỉ Khang Xuất Ngự ra kiếm mới có thể tạo nên thanh thế như vậy!

Người của Quyền Lực bang lại tới rồi!

Nước là từ phía dưới cầu Vạn Lý hắt lên.

Đám nước biến thành một mảng bọt mù, Tiêu Thu Thủy chỉ thấy lớp màn vụt lóe sáng, không nhìn thấy kiếm phong!

Nhưng kiếm phong mới là trí mạng!

Kiểm! Kiếm đang ở đâu?

Kiểm ở sau lớp bọt nước!

Kẻ hắt nước muốn làm loạn tầm mắt hấn.

Hấn vốn đã không phải đối thủ của Khang Xuất Ngư, lại thêm nước hắt làm nhiễu loạn tầm nhìn, Khang Xuất Ngư tất có thể một chiêu lấy mạng hấn bên bờ sông.

Nhưng kẻ hắt nước cũng chắc chắn sẽ bị nước che phủ tầm mắt.

Cho nên đối phương chỉ có thể nhận định vị trí hấn đứng lúc trước để xuất kiếm!

Trong một sát na Tiêu Thu Thủy đã nghĩ tới điểm đó, hấn không thể nhìn, không thể đỡ, chỉ kịp vền vện dịch khỏi vị trí vừa đứng.

Đây là ván cược giữa lằn ranh sinh tử.

Chỉ cần đoán sai, kẻ hắt nước cũng có thể thấy rõ hấn rời chỗ, Tiêu Thu Thủy sẽ chết chắc.

Nhưng Tiêu Thu Thủy suy nghĩ trong chớp mắt liền hành động trong chớp mắt.

Có lúc dùng não quyết định còn nhanh hơn dùng kiếm phán đoán.

Hơn nữa còn càng hữu hiệu hơn!

Tiêu Thu Thủy không chết!

Tiêu Thu Thủy không ngờ lại tránh được một kiếm đó.

Kẻ đó đâm ra một kiếm, cũng không thấy có hiệu quả hay không, vừa cảm giác được đâm vào khoảng không, trong màn nước mịt mù lúc

nào cũng có thể có phản kích vì thề lập tức hồi kiếm tự thủ, nhày lui ba thước.

Bãi nước rơi ào xuống đất, Tiêu Thu Thủy giận giữ quát:

- Khang Xuất Ngư...

Chỉ thấy ở bên cạnh, Văn Tấn Sương lực chiến Giang Dịch Hải và Đổ Tuyệt, hoàn toàn rơi xuống hạ phong.

Âu Dương San Nhi cùng Đường Phương đang giằng co với Đồ Cổn.

Trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma, thoáng cái đã có bốn tên ma đầu cực kỳ khó đánh, khó dây xuất hiện.

Khang Xuất Ngư cực kỳ hận Tiêu Thu Thủy, cũng giống như Tiêu Thu Thủy vô cùng căm hận lão.

Khang Xuất Ngư mấy lần ám sát Tiêu Thu Thủy không thành, ngược lại còn bỏ lại tính mạng mấy tên đồng liêu, nghĩ đến bản thân mình cũng thiếu chút nữa thì mất mạng tại Thành Đô, Khang Xuất Ngư dần dần cảm thấy cảnh giác, cảm thấy sợ hãi với Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy còn trẻ mà đã như vậy, đến khi trưởng thành sẽ còn thế nào nữa?

Vì thế Khang Xuất Ngư quyết định không cần biết là sử dụng thủ đoạn nào cũng nhất định phải trừ bỏ Tiêu Thu Thủy trước.

Do vậy lần này lão không những đánh lén mà còn mượn nước che hình, đâm trộm một kiếm, không ngờ vẫn để cho Tiêu Thu Thủy dùng sự miễn cảm hơn người, phản ứng nhanh chóng cùng sức phán đoán chuẩn xác, tránh thoát được.

Khang Xuất Ngự càng hận đến thấu xương, lão quyết tâm không để Tiêu Thu Thủy sống qua hôm nay.

Văn Tấn Sương đã bị thương ở chân, lấy một đánh hai đã cực kỳ khó khăn, Giang Dịch Hải cùng Đổ Tuyệt hợp sức lại càng giống như một chiếc vòng sắt cùng một cây khoai đao, Văn Tấn Sương biến thành bò dê đờn chết.

Bò dê trước lúc chết, cũng sẽ giãy giụa.

Ong mật liều một nhát châm cũng đủ làm người bị thương, càng hướng hồ Thoái tuyệt Văn Tấn Sương.

Đổ Tuyệt và Giang Dịch Hải nhất thời vẫn chưa thể đắc thủ.

Ám khí của Đờ Cồn vốn ở trên Đường Phương, bây giờ có thêm một Âu Dương San Nhi, Đờ Cồn vẫn chiếm được thượng phong.

Nhưng hai ngày trước Đờ Cồn đã bị Khâu Nam Cố đánh trúng một chưởng, ngoài ra còn bị Văn Tấn Sương đá trúng một cước, nội thương chưa lành hẳn, công lực giảm mạnh, nhất thời cũng không thủ thắng nổi.

Tâm thần Tiêu Thu Thủy đặt vào ba người đang gặp nguy cơ, Khang Xuất Ngự thấy rõ điểm ấy, lão muốn nhân lúc Tiêu Thu Thủy phân tâm thì một kích đoạt mạng.

Khâu Nam Cố, Tả Khâu Siêu Nhiên, Mã Cảnh Chung, Thiết Tinh Nguyệt, nếu có họ ở đây thì tốt quá!

... Tại sao họ còn chưa quay về.

Khang Xuất Ngư giống như đã nhìn ra được Tiêu Thu Thủy đang nghĩ gì, cười lạnh nói:

- Người đang chờ cứu binh có phải không?

- Tốt nhất là chờ chết đi!

- Khâu Nam Cố và Tả Khâu Siêu Nhiên đã sớm bị Bành Cửu theo dấu, Thiết Tinh Nguyệt cùng Mã Cảnh Chung sợ rằng bây giờ đã chết dưới quạt của Liễu Thiên Biến rồi, còn có Hán Tứ Hải áp trận, bọn chúng chết là cái chắc.

- Người cũng nộp mạng đi!

Tiêu Thu Thủy nghe mà cảm thấy huyết mạch căng phồng, gầm lên một tiếng, xông tới. Khang Xuất Ngư cười thầm trong lòng:

“...Đúng! Chính là như thế! Người càng đánh mất lý trí, càng nhanh chết dưới kiếm của ta!”

Bấy giờ chợt nghe thấy một tiếng rên thảm, chân phải Văn Tấn Sương lại trúng một đao của Đổ Tuyệt, máu tươi bắn tung, mạch môn đã bị Giang Dịch Hải bắt trúng, đang liều chết giãy giụa.

Lại nghe mấy tiếng quát tháo, hóa ra Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Mã Cảnh Chung, Tả Khâu Siêu Nhiên đều đã chạy về, vừa lùi vừa đánh, đối thủ của họ chính là Bành Cửu và Liễu Thiên Biến.

(*)Hoàng đế Vĩnh Lịch cuối đời nhà Minh, theo thời gian thì ở sau bối cảnh trong truyện rất nhiều, ko hiểu sao Ôn tiên sinh lại đưa ra.

Đây là lúc Vĩnh Lịch bị quân Mãn Thanh truy đuổi, ở Quảng Tây đang phân vân giữa đánh và chạy. Cù Thúc Tỹ dâng tấu sớ trong đó có

đoạn:

"Hoàng thượng tại việt nhi việt tồn, khứ việt nhi việt nguy. Ngã thối nhất bộ, tắc địch tiến nhất bộ; ngã khứ tốc nhất nhật, tắc địch lai diệt tốc nhất nhật. Dĩ toàn thịnh thị việt tây, tắc nhất ngưng tự tiểu; tự việt tây khôi trung nguyên, tắc nhất ngưng thậm đại. Nhược khí nhi bất thủ, ngu giả diệt tri cùng thủ tống hĩ."

"việt tây" ở đây cũng là Quảng Tây, ý của đoạn này là "Hoàng thượng ở lại thì càng tồn tại, chạy đi thì càng nguy. Ta lùi một bước thì địch tiến một bước; ta chạy gấp một ngày thì địch đến nhanh một ngày. Thời toàn thịnh nhìn lại Quảng Tây, thấy chốn ấy thật nhỏ, lấy Quảng Tây để khôi phục Trung Nguyên, lại thấy chốn ấy thật lớn. Nếu rút bỏ mà không thủ thì kẻ ngu cũng biết là đang chấp tay dâng lên cho giặc."

(**) Trong Sử ký phần Hạng Vũ bản kỷ có viết:

""Phu tàn diệt lục quốc, sở tối vô tội. Tự hoài vương nhập tàn bất phản, sở nhân liên chi chí kim, cố sở nam công viết: 'Sở tuy tam hộ, vong tàn tất sở' dã."

Quân Tàn diệt sáu nước, Sở là vô tội nhất. Từ lúc Hoài Vương đến Tàn không về, người Sở thương xót đến tận bây giờ, vì thế Sở Nam Công nói: nước Sở dù còn ba hộ thì kẻ diệt Tàn tất là từ Sở.

Chợt nghe một âm thanh cực kỳ trầm hùng, mạnh mẽ, hồn hậu, bá đạo mà lại có lễ nói:

- Chư vị đừng tay, có gì từ từ nói.

“Chư vị” đều không dừng tay.

Lúc này đang đánh đến gấp như lửa cháy, ai mà dám dừng tay trước chứ!

Một giọng nữ trung niên vang dội, rõ ràng, có lực vang lên, rõ từng tiếng một:

- Có gì thì nói, tại sao lại cứ không động thủ không được?

Mấy người này nói tiếng đều mang giọng Quảng Tây rất nặng, nhưng lời là tiếng Quan Thoại võ lâm đúng tiêu chuẩn, hơn nữa còn lễ độ, thẳng thắn, giống như một vị thầy đồ đầy học vấn đang khuyên bảo đám trẻ tuổi nông nổi không được đánh nhau.

Còn có một giọng nói già nua, khan khan vang lên:

- Còn đánh nữa sẽ nguy hại đến tính mạng mấy. mấy người các vị xem ra cũng là danh nhân trên giang hồ, sao lại nặng tay với mấy người trẻ tuổi này như vậy?

Nói thì cứ nói, dám ma đầu Khang Xuất Ngư vẫn chẳng hề để ý, thậm chí vì sợ có người quấy nhiễu mà ra chiêu lại càng tàn độc.

Bấy giờ lại có một âm thanh sang sảng, bộc trực nói:

- Mấy vị này xuất chiêu, phải chẳng là đại danh đỉnh đỉnh Quan Nhật thần kiếm Khang Xuất Ngư Khang tiên sinh, Cửu chỉ cầm long Giang Dịch Hải Giang lão gia tử, Ám khí tam thập lục thủ, Ám thung tam thập lục lộ Đồ Cổn Đồ lão đại, cũng với Đổ Tuyệt hiệu là Khoái Dao địa ma! Còn có một vị không biết có phải là Thoái tuyệt Văn Tấn Sương Văn lão anh hùng?

Người này nói tới Khang Xuất Ngư, Giang Dịch Hải, Đồ Cổn, Văn Tấn Sương đều vô cùng tôn kính, chỉ có với Đổ Tuyệt là mười phần

khinh bỉ.

Có lẽ người này còn chưa biết đám Khang Xuất Ngư, Giang Dịch Hải, Đồ Cổn đã sớm là cự ma trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma, nhưng Đồ Tuyệt là một Địa ma thì ai ai cũng biết.

Người này có thể nhìn qua họ ra chiêu so đấu một cái là nhận được gia số võ công, hơn nữa còn phân biệt được thân phận, có thể thấy là nhãn lực cực cao, kinh nghiệm phong phú.

Đám Khang Xuất Ngư nghe vậy tự nhiên là giật mình, không biết là địch hay là bạn, đột nhiên lại nghe một người giọng nói cực kỳ lạnh lùng, nghiêm nghị, nôn nóng:

- Cho dù các người muốn đánh nhau thì đã tới Quảng Tây, cũng phải hỏi qua Quảng Tây ngũ hổ bọn ta mới được.

Mọi người nghe vậy, không khỏi đều dừng tay.

Võ lâm Lưỡng Quảng lấy Quảng Đông Lương Đẩu, Quảng Tây Khuất Hàn Sơn làm võ lâm bắc đẩu.

Khuất Hàn Sơn lại cùng Đồ Nguyệt Sơn, Cố Quân Sơn tề xưng là Quảng Tây tam sơn, Tam sơn Tứ tuyệt, Tứ tuyệt chính là Văn Tấn Sương, Tất Thiên Thông, Diêu Độc Vụ, Hoàng Viễn Dung.

Những người này đều là nhân vật đứng đầu trong võ lâm Quảng Châu.

Quảng Châu còn có “thập hổ”.

Quảng Tây có năm con lão hổ, Quảng Đông cũng có năm con.

Bọn họ đương nhiên không phải là lão hổ thật sự, mà là người.

Không những là người mà còn là hảo hảo, là hảo hán mới đáng được tôn là “Hổ”.

Xuất thân, võ công, thân phận của họ so với Tiêu Tây Lâu, Khang Xuất Ngự, hoặc là Đổ Tuyệt, Đồ Cổn, thậm chí cả Nga Mi, Thiếu Lâm đều có khác biệt rất lớn.

Vốn bọn họ xuất thân từ võ sư.

Bọn họ chẳng phải kỳ nhân dị sĩ gì mà là ở giữa phố phường, rèn luyện qua từng trận chiến đấu, nổi danh từ từng cuộc lôi đài, tính mệnh thăng hoa từ từng cuộc nhuộm máu đường phố, ổn định trận cước qua từng cuộc phân tranh phố xá.

Cũng chính vì như vậy mà mỗi chút thành tựu của họ đều được tạo thành từ máu và mồ hôi của bản thân, thanh danh có được chẳng có chút nào may mắn cả.

Cũng chính vì như vậy mà họ lại càng đáng được tôn kính.

Võ công của họ càng không phải được cao thủ, dị sĩ nào truyền thụ, căn bản đều từ những võ công cực kỳ bình thường, theo vô số lần thắng thua, chiến đấu, theo từng lần khổ luyện từ sáng sớm cho tới tận đêm khuya mà ra.

Võ công của họ chẳng phải cao cường đến mức nào, nhưng so với bất kỳ ai cũng vô cùng vững chắc.

Bọn họ không những là người trong võ lâm mà còn là người trong nhân gian.

Họ dạy dỗ đệ tử trong thành thị hoặc thôn quê, cànng thay địa phương chủ trì chính nghĩa, hoặc giúp dân gian tan giận, hoặc duy trì pháp kỷ, hoặc thay người yếu ra mặt, thay kẻ oan lên tiếng.

Ở Lưỡng Quảng, họ rất đợc mọi người tôn trọng, chỉ dưới có Lương Đấu, Khuất Hàn Sơn.

Những người này, ở Quảng Đông có năm người, gọi là Quảng đông ngũ hữu, ở Quảng Tây cũng có năm vị, gọi là Quảng Tây ngũ hiệp.

Những chuyện này Tiêu Thu Thủy đều đợc nghe đại ca Tiêu Dịch Nhân kể qua.

Hắn dừng tay, liền trông thấy Quảng Tây ngũ hiệp.

Năm người này không ngờ lại chính là bốn nam, một nữ đang rèn luyện võ nghệ trong bóng râm dưới cầu Vạn Lý.

Trang phục của họ phần lớn đều là kinh trang bình thường của người trong võ lâm, bộ dạng chẳng có gì khác người bán thuốc bên đường hay tiêu sư võ cục. Tuổi tác họ đều khoảng ba, bốn mươi tuổi, cũng có nhân vật tuổi tác đã lớn nhưng tinh khí vẫn tráng kiện.

Nhưng khi người cuối cùng trong Quảng Tây ngũ hổ thanh âm cực kỳ sắc nhọn, nói ra một câu: “Cho dù các ngươi muốn đánh nhau thì đã tới Quảng Tây, cũng phải hỏi qua Quảng Tây ngũ hổ bọn ta mới đợc”, thì cả loại nhân ma không sợ trời không sợ đất như Đỗ Tuyệt cũng chỉ có thể dừng tay.

Quảng Tây ngũ hổ dù thế nào cũng không hề dễ trêu.

Cànng hướng hồ chỗ này là Quảng Tây, cũng là địa bàn của họ.

Tất cả mọi người đều ngừng tay.

Khang Xuất Ngư từ từ quay lại, trầm giọng hỏi:

- Quảng Tây ngũ hổ?

Người nói chuyện hào sảng là một tráng hán da ngăm đen, dung mạo cương liệt, chấp tay nói:

- Tại hạ Hồng Hoa, người giang hồ thưởng cho biệt hiệu “Thiếu Lâm A Hồng”, tự nhiên là tài nghệ từ Thiếu Lâm ra, mong Khang tiên sinh các vị đừng chê cười.

Người thanh âm già nua, khàn khàn là một ông lão xấu xí, lưng gù, cười khùng khục nói:

- Lão già này tên là Lao Danh Cứu, mọi người đều gọi “Cung bối lão cẩu”(*), đầu nhập cái bang bốn mươi năm, xin ra mắt chư vị!

Giọng nữ cao là một người phụ nữ trung niên, hai lưỡng quyền nhô cao, người mặc kinh trang, vô cùng sáng khoái tự nhiên, hơi cũng người nói:

- Tiểu nữ tử Thi Nguyệt, tiện hiệu “Tạp Hạc”, tên như ý nghĩa, tập luyện Hạc quyền, nhưng sư môn pha tạp.

Người lên tiếng trầm hùng lúc đầu là một người trung niên, dáng vẻ ung dung, cũng chấp tay cười nói:

- Tại họ họ Hồ, tên Phúc, dùng đại sao sáng vàng, ngoại hiệp “Hào nhân bất trường mệnh”, xin được chỉ giáo!

Người lên tiếng cuối cùng bây giờ mở miệng thanh âm vẫn sắc nhọn

như cũ, nhưng người thì vừa đen vừa nặng, hai mắt đảo vòng vòng, môi vều quai hàm bạnh, có cảm giác không cân xứng rất khó diễn tả, khiến người ta không nhận ra được tuổi tác lớn nhỏ ra sao. Chỉ nghe hắn nói:

- Tôi tên Lý Thiết Đình, người trong võ lâm tặng tôi biệt hiệu là Đình sắt, tập luyện “Hổ báo long xà ưng” quyền.

Nói xong liền nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng ớn như Thiết Tinh Nguyệt, rồi lại tiếp:

- Lại có người gọi tôi là Đâu đen, bởi vì tôi đen, còn cả sáu năm trước khi cao thủ Lỗ Kỳ đại sư từ Thiên Trúc tới Quảng Châu, tôi từng gặp mặt ông ta, từng giao đấu, cũng đã lãnh giáo qua một vài chiêu, vì thế cũng có người bói võ công tôi bắt nguồn từ ma môn. Có điều so với chư vị thì đó điều chỉ là chút tài mọn, không đáng nói tới.

Khang Xuất Ngư lại biến sắc, lạnh lùng hỏi:

- Người chính là cao thủ trẻ nhất mà lại khó dây nhất trong Quảng Tây ngũ hổ, Lý Hắc?

Người đen xì kia cười đáp:

- Ngài nói đúng rồi. Tôi cũng có cái danh hiệu Lý Hắc.

Những người này tự báo danh hiệu, tự giới thiệu bản thân, hiển nhiên là có khác biệt rất lớn với các loại kỳ hiệp dị sĩ trung nguyên.

Bọn họ chẳng những tự báo tên, danh hiệu, mà thậm chí cả võ công, gia số cũng không hề che giấu. Cũng có thể họ làm như vậy là vì biết: lấy thành ý đãi người mới chính là phương thức chắc chắn nhất.

Người Thiết Tinh Nguyệt thấy có hứng thú nhất là Lý Hắc:

- Cậu còn đen hơn tôi!

Lý Hắc nghe rồi cười:

- Không dám nhận!

Khâu Nam Cố xen vào:

- Răng cậu còn trắng hơn của lão Thiết!

Lý Hắc vẫn cười đáp:

- Không dám nhận!

Đường Phương cũng thấy rất thính Lý Hắc, hỏi:

- Anh có biết đời Đường có người gọi là Lý Bạch?

Thiết Tinh Nguyệt cướp lời:

- Là cái lão...cái lão thiên tử gọi đến, không lên giường...

Tả Khâu Siêu Nhiên cau kinh ngạc hỏi:

- Thuyền! Không phải giường!

Thiết Tinh Nguyệt nghe rồi trừng mắt, dọa Tả Khâu Siêu Nhiên, cố cười nói:

- Dù sao giường và thuyền cũng giống nhau cả, trong chữ cổ, hai chữ ấy tương thông!

Tả Khâu Siêu Nhiên chẳng có nhiều học vấn như vậy, hỏi:

- Thật à?

Thiết Tinh Nguyệt đâm lao phải theo lao, cố nói:

- Ai cần biết thật hay giả, thiên tử là nam, Lý Bạch cũng là nam, lên thuyền, lên giường đều không cần giữ lễ, hi hi! Không cần giữ lễ!

Khâu Nam Cố nghe cũng như là có đạo lý, bộ dạng rất là bác học, hỏi:

- Cho nên Lý Bạch, Lý Hắc đều giống nhau.

Lý Hắc không ngờ cũng rất chăm chú lắng nghe, rất thành khẩn xác nhận:

- Hoàn toàn chính xác.

Thiết Tinh Nguyệt cao hứng đến nhảy dựng lên, bởi vì người này nói chuyện, thái độ, phong cách đều cùng hần ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, vui vẻ nói:

- Hai ta tâm đầu ý hợp, tôi thích cậu rồi đó!

Lý Hắc quay sang phía Khâu Nam Cố, hỏi:

- Cậu biết tôi ghét nhất là loại người nào không?

Khâu Nam Cố đáp:

- Cậu nói thử xem.

Lý Hắc dùng miệng dẫu lên, hướng về phía Thiết Tinh Nguyệt:

- Ờo là!

Câu này Thiết Tinh Nguyệt ngày thường thích nhất là lời ra chửi người, hôm nay lại có người lấy nó ra chửi hắn, vừa nghe sao mà chịu đựng được, gào lên xông tới:

- Ta phải đánh bẹp ngươi.

Lý Hắc cũng bày thế muốn lên, Tiêu Thu Thủy vội bước ra khuyên giải:

- Có gì từ từ nói, đừng đánh, đừng đánh!

Mắt thấy ba người sắp sửa va vào nhau, đột nhiên vụt một cái, phân ra ba hướng đánh về phía Giang Dịch Hải. Thiết Tinh Nguyệt Đánh ra một quyền, Tiêu Thu Thủy đâm ra một kiếm, Lý Hắc dùng tay trao tới, đã cứu được Văn Tấn Sương, người khắc căn bản không kịp ra tay.

Văn Tấn Sương thở phào một hơi:

- Đa tạ!

Chỉ trong khoảnh khắc, Lý Hắc, Tiêu Thu Thủy, Thiết Tinh Nguyệt đã đánh lui Giang Dịch Hải, cứu thoát Văn Tấn Sương, mọi người nhất thời còn chưa kịp định thần lại, vẫn đang chìm đắm trong không khí đối thoại quái dị của ba người Thiết, Khâu, Lý.

Khang Xuất Ngư hai mắt như sắp bốc lửa:

- Ngươi giúp bọn chúng?

Lý Hắc nghe rằng cười đáp:

- Khang tiên sinh không cần ngạc nhiên. Lưỡng Quảng thập hồ chúng tôi xưa nay không thích thấy người ta phải đàm phán trong tình huống bị uy hiếp.

Hắn đưa tay chỉ chỉ:

- Vị lão tiên sinh này không cần biết có phải là Văn lão anh hùng hay không, rơi vào tay các vị chung quy vẫn là không tốt, vì thế liền tự tiện quyết định.

Liễu Thiên Biến cười lạnh:

- Các ngươi là cùng một bọn?

Lý Hắc, Tiêu Thu Thủy cùng nhìn nhau cười, Lý Hắc đáp:

- Chưa từng quen biết,

Liễu Thiên Biến cười hắc một tiếng:

- Tại sao lại phối hợp chặt chẽ, đồng loạt ra tay như vậy?

Lý Hắc cười đáp:

- Bởi vì tôi biết tiếng bụng, ngay lúc mấy vị huynh tỷ giới thiệu, tôi đã dùng thuật nói bụng của Du già Thiên Trúc truyền lời cho mấy vị lão hữu, trước tiên hãy cứu Văn lão anh hùng rồi hãy nói.

Nói đoạn lại đưa tay chỉ sang Khâu Nam Cố, thong dong nói:

- Ba người chúng ta cứu người, để hấn lược trận.

Đỗ Tuyệt siết chặt đao, căng thẳng hỏi:

- Vậy là các người muốn nhằm vào bọn ta?!

Lý Hắc ngần ra một chút, nhưng vẫn cười đáp:

- Không dám.

Cung bối lão cầu vừa già vừa gù ở bên cạnh nói:

- Bọn tôi không hề định giúp ai, nhưng đã tới Quảng Tây thì đều phải nói cho rõ ràng mới được.

Đột nhiên thần sắc ngưng lại, nghiêm mặt nói:

- Có điều, những gì “đậu đen” làm, Quảng Tây ngũ hổ chúng tôi đều thừa nhận.

Khang Xuất Ngư lạnh lùng nói:

- Lưỡng Quảng thập hổ làm như vậy, chẳng có chút lợi lộc nào với thanh danh mà các người khó khăn lắm mới gây dựng được, không kéo còn phải thân bại danh liệt, chết không chỗ chôn thây.

Liễu Thiên Biến cũng cười lạnh:

- Lưỡng Quảng thập hổ, thanh danh không dễ có, nên tự biết quý trọng mới đúng. Nếu không phải có người có tâm che chở, chỉ sợ.... Hà hà... Ăn không được, chỉ có vút đi thôi!

Lưỡng Quảng thập hổ, Quảng Tây: Hồ Phúc, Hồng Hoa, Thi Nguyệt,

Lý Hắc, Lao Cửu, cùng với Quảng Đông: Ngô Tài, Phong Nữ, Sát Tử, La Hải Ngưu, A Thủy, mười người này không ai là không thân kinh bách chiến, lịch duyệt lão luyện, là hảo thủ trong võ lâm sóng to gió lớn mà vẫn sừng sững không ngã.

...Muốn làm được vậy không chỉ cần võ công sao, nhiều cơ trí còn cần có vận khí tốt, càng không được có quá nhiều kẻ địch.

... Quá nhiều kẻ địch, đánh không thắng người cũng có thể quần cho người chết mệt.

Vì thế lời Liễu Thiên Biến là muốn cảnh cáo Quảng Tây ngũ hổ đừng có tự chuốc thù oán.

Nhưng Lý Hắc giống như nghe không hiểu, cười nói:

- Không ăn được thì đem về nhà, có gì không tốt? Có thể đem nuôi chó. Lý Bạch có hai câu thơ: “Chung cổ soạn ngọc bất túc quý, dẫn nguyệt trường túy bất nguyệt tinh”(**), người chưa nghe qua sao?

Thiết Tinh Nguyệt nghe sao hiểu hai câu thơ đó, hỏi:

- Cậu nói cái gì?

Khâu Nam Cố ra bộ ta đây biết rồi:

- Dù sao cũng là Lý Bạch nói, ông ta nói ăn cơm không quan trọng, uống rượu mới là quan trọng, chuyện ấy thì liên quan cái rắm gì đến cậu?

Thiết Tinh Nguyệt tức giận nói:

- Tôi...

Tiêu Thu Thủy sợ họ chửi nhau làm hỏng việc, vội vàng ngăn lại.

Thi Nguyệt tuy là thiếu nữ nhưng nói chuyện không hề có chút khách khí:

- Đâu có đâu có, Lương Quảng thập hổ chúng tôi chưa từng được các vị đại gia che chở, vẫn sống tới ngày hôm nay, hôm nay tự nhiên được các vị đại gia che chở, lại thấy không chịu nổi, vẫn xin các vị đại gia đừng có “che chở” thì tốt hơn!

Giang Dịch Hải nghe vậy cả giận, quát:

- Nha đầu thối không biết tốt xấu, còn không im miệng!

Hồng Hoa vốn ăn nói hào sảng giờ lại một mực im lặng, vừa mở miệng là buông một chữ:

- Đánh!

Còn chưa dứt lời, một nắm đấm to như cái đầu đã đánh tới!

Đỗ Tuyết ở một bên là khó kiềm chế nhất, giận giữ quát lên:

- Đánh thì đánh!

Song đao như tuyết, đánh ra cuồn cuộn!

(*) Chó già lưng còng

(**) Bài thơ Tương Tiến tửu của Lý Bạch.

君不見黃河之水天上來，

奔流到海不復回？

君不見高堂明鏡悲白髮，

朝如青絲暮成雪？

人生得意須盡歡，

莫使金樽空對月。

天生我才必有用，

千金散盡還復來。

烹羊宰牛且為樂，

會須一飲三百杯。

岑夫子，丹丘生，

將進酒，杯莫停。

與君歌一曲，

請君為我傾耳聽。

鐘鼓饌玉何足貴，

但願長醉不願醒。

古來聖賢皆寂寞，

唯有飲者留其名。

陳王昔時宴平樂，

斗酒十千恣歡謔。

主人為何言少錢，

逕須沽取對君酌。

五花馬，千金裘，

呼兒將出換美酒，

與爾同消萬古愁。

Quân bất kiến

Hoàng hà chi thủy thiên thượng lai,

Bôn lưu đảo hải bất phục hồi!

Hạ bất kiến

Cao đường minh kính bi bạch phát,

Triều như thanh ti mộ thành tuyết.

Nhân sinh đặc ý tu tận hoan,

Mạc sử kim tôn không đối nguyệt!

Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng,

Thiên kim tán tận hoàn phục lai.

Phanh dương tế ngư thả vi lạc,

Hội tu nhất ẩm tam bách bôi.

Sầm phu tử, Đan Khâu sinh.

Tương tiến tửu, Bôi mạc đình!

Dữ quân ca nhất khúc,

Thỉnh quân vị ngã khuynh nhĩ thính:

"Chung cổ soạn ngọc bất túc quý,

Đã nguyện trường tuý bất nguyện tinh!

Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch,

Duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh.

Trần Vương tích thời yến Bình Lạc,

Đầu tửu thập thiên tứ hoan hước".

Chủ nhân hà vi ngôn thiếu tiền,

Kính tu cô thủ đối quân chức.

Ngũ hoa mã,

Thiên kim cừu,

Hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu,

Dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu.

Con sông Hoàng lung trời tuôn nước,

Xuống biển rồi, có ngược lên đâu!

Nhà cao, gương xót mái đầu,

Sớm còn tơ biếc, tối hầu tuyết pha.

Vui cho đây, khi ta đắc ý

Dưới vàng trăng, đừng để chén không.

Sinh ra, trời có chỗ dùng,

Nghìn vàng tiêu hết, lại trông thấy về.

Chén đi đã, trâu dê cứ giết,

Ba trăm ly, phải hết một lần.

Khâu, Sầm hai bác bạn thân,

Rượu kẻo xin chớ ngại ngừng ngừng thôi!

Ta vì bác, hát chơi một khúc!

Bác vì ta, hãy chúc bên tai:

"Ngọc, tiền, chuông, trống mặc ai,

Tỉnh chi? Chỉ muốn cho dài cuộc say.

Bao hiền thánh đến nay đã rõ?

Phường rượu ta tên họ rành rành:

Trần Vương bữa tiệc quán Bình,

Mười nghìn đấu rượu thỏa tình đùa vui".

Chủ nhân chớ ngậm ngùi tiền ít,

Mua rượu ta chén tít cùng nhau.

Áo cừu, ngựa gấm, để đâu?

Gọi con đem đổi vài bầu rượu ngon.

Uống cho muôn thuở tan buồn!

(Ngô Tất Tố)

Quyển 3 - Chương 7: Quảng Tây ngũ hổ

Hồng Hoa đánh tới một quyền, Đổ Tuyết chém lại một đao!

Đổ Tuyết không tin đám võ sư Quảng Châu này lại được bao nhiêu tài năng. Võ công của Cửu thiên Thập địa, thập cứu nhân ma được võ lâm công nhận là giết người không chớp mắt, chẳng có lý gì mà lại sợ mấy tên nhà quê địa phương.

Đổ Tuyết đao nhanh, Hồng Hoa quyền chậm, mắt thấy đao sắp sửa chém trúng tay phải Hồng Hoa.

Đột nhiên tay phải Hồng Hoa thu lại, biến thành tay trái xuất quyền, một quyền y như trước, đánh vào mũi Đổ Tuyết.

“Xoạt” một tiếng, trong tay Đổ Tuyết chợt có thêm một thanh đao sắc, lại chém vào tay trái Hồng Hoa.

Hồng Hoa thần sắc không đổi, quyền phải kịp thời đánh ra, nghênh đón đao của Đổ Tuyết!

Đao của Đổ Tuyết tuy nhanh, quyền của Hồng Hoa nhìn như chậm nhưng lại có thể phát sau tới trước, “băng” một tiếng, đánh trúng lưỡi đao!

Đổ Tuyết thầm nghĩ: “Quyền của ngươi có lợi hại thế nào cũng không dám chống lại lưỡi đao sắc bén của ta”, đoạn lập tức dốc toàn lực chém tới!

Hai người thoáng hợp tức phân, cùng lùi lại ba bước, lưỡi đao Đổ Tuyệt mẻ mất một miếng, lực phản chấn làm hổ khẩu tê dại. Nhát đao chém vào nắm tay Hồng Hoa thực sự cũng vạch nên một vết trắng trên lưng quyền.

Vết trắng, không phải vết máu.

Quyền của Hồng Hoa giống như được đúc bằng thép.

Đổ Tuyệt biến sắc, kêu lên thất thanh:

- Thiếu Lâm thần quyền!

Chỉ nghe Cung bối lão cầu hô lớn trợ uy:

- Thiếu Lâm Hồng, thêm một phát nữa!

Thiếu Lâm Hồng Hoa khẽ mỉm cười, uốn thẳng người lên, lại đánh tới một quyền!

Đổ Tuyệt hét lớn, hóa thành đao quang ngập trời, đồng loạt chém tới!

Đổ Tuyệt dù sao cũng có thành tựu đao pháp không tồi, một tràng khoát đao này, Hồng Hoa nhìn đến đầu vầng mắt hoa, thật sự không thể chống đỡ được, dứt khoát thu tay lại, nghiêm mặt nói:

- Dừng tay, ta có điều muốn nói!

Đổ Tuyệt ngạc nhiên hỏi:

- Có gì để nói?

Thiếu Lâm Hồng hỏi:

- Trước khi người xuất đao đều phải hét lớn một tiếng, có phải không?

Đỗ Tuyệt ngăn ra, Thiếu Lâm Hồng lại nói:

- Trước khi xuất chiêu không cần la hét, hô to gọi nhỏ chỉ khiến một hơi chân khí tan đi, khi xuất chiêu sẽ không thể tập trung toàn lực.

Lời còn chưa dứt, đột nhiên lại một quyền cực kỳ nhanh mạnh đánh ra, Đỗ Tuyệt bất ngờ không đề phòng, “bốp” một tiếng, bị đánh trúng mũi, ôm mặt nháy ra ngoài. Thiếu Lâm Hồng phui phui tay, cười nói:

- Đây là học phí.

Lần này quả thực là quái chiêu, khiến đám Tiêu Thu Thủy xem mà không khỏi phì cười, Quảng Tây tứ hổ lại càng kêu la âm ỉ, tăng cường thanh thế cho Hồng Hoa. Liễu Thiên biến cười lạnh nói:

- Đây là Thiếu Lâm thần quyền?

Hồng Hoa cười đáp:

- Quyền là Thiếu Lâm, cách đánh là Quảng Tây, đấu pháp Lưỡng Quảng tiêu chuẩn!

Người Lưỡng Quảng có vẻ coi quan niệm địa phương còn quan trọng hơn quan niệm quốc gia. Quảng Tây ngũ hổ không ai là không dương dương tự đắc coi mình là người Quảng Tây.

Liễu Thiên Biến lạnh lùng nói:

- Vậy để Liễu Thiên Biến ta lĩnh giáo thử quyền chiêu Thiếu Lâm

cùng đấu pháp Quảng Tây của người.

Thiếu Lâm Hồng nhếch mép cười:

- Mời!

Vừa rồi Thiếu Lâm Hồng đúng là ra tay đả thương Đổ Tuyệt, nhưng ai cũng có thể thấy được, một loạt khoai đao đó của Đổ Tuyệt, Hồng Hoa vốn không ngăn cản nổi.

Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma quả thực đều thân mang võ nghệ tuyệt đỉnh, tuy kinh nghiệm chiến đấu của Quảng Tây ngũ hổ cực kỳ hữu dụng nhưng nếu chiến đấu lâu dài thì sợ rằng không chiếm được lợi thế.

Nhưng Quảng Tây ngũ hổ lại giống như chẳng hề lo lắng chút nào.

Tiên Thu Thủy đột nhiên cảm thấy Quảng Tây ngũ hổ này cũng rất giống mấy người mình, giống Cẩm Giang tứ huynh đệ, giống hòa thượng Đại Đổ, giống lão Thiết, A Cố, cũng giống Thụ Lâm, Lâm công tử, một dạng vui vẻ, biết chuyện đáng làm thì mặc kệ tất cả, nên làm là làm!

... Không biết Quảng Đông ngũ hổ có phải cũng như vậy không?

Đúng lúc này, đột nhiên có ba đốm sáng lạnh bắn ra!

Đồ Cồn bắt ngờ ra tay.

Thiếu Lâm Hồng đang giằng co với Liễu Thiên Biến, ai mà biết kẻ ra tay lại không phải Liễu Thiên Biến, mà là Đồ Cồn.

Kinh nghiệm đối địch của Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma so

với Quảng Tây ngũ hổ cũng chỉ có hơn chứ không kém, nếu như nói đến âm mưu lừa gạt thì Quảng Tây ngũ hổ còn phải xách dép đuổi theo nữa.

Hồng Hoa kêu lên một tiếng, suýt soát bị một mũi ám khí đánh trúng, bị cắt phá ống tay áo.

Bị ám khí của Đờ Cổn đánh trúng thì sao còn mạng nữa?

Hồng Hoa tránh được ba mũi ám khí đã vô cùng chật vật, Đổ Tuyết ở dưới đất đột nhiên nhảy lên, vung đao chém vào lưng Thiếu Lâm Hồng, khiến người khác không kịp ứng cứu.

Đường Phương hô lên kinh hãi, Thiếu Lâm Hồng ngã ra ba bước, vậy mà lại quay đầu cười hì hì, cứ như không có việc gì cả.

Đổ Tuyết thất thanh:

- Kim chung tráo?

Ánh mắt Liễu Thiên Biến co rút lại:

- Thiết bố sam?

Thiếu Lâm Hồng Hoa không ngờ lại luyện thành hai môn công phu ngoại gia tuyệt nghệ này, vậy mới có thể cứng rắn chịu một đao của Đổ Tuyết.

Thiếu Lâm Hồng lại ung dung cười nói:

- Là Thập tam thái bảo hoành luyện.

Đám Liễu Thiên Biến đều hít vào một hơi lạnh, bởi vì Thập tam thái

bảo hoành luyện chỉ thuần thúy là một môn luyện thân ngoại gia, cũng giống như loại mĩ vũ bán thuốc bên đường, bảo người lấy chùy đánh vào thân mình, dùng cổ bẻ cong cán thương vậy, là loại tạp kỹ khá thô sơ mà thôi, không ngờ Thiếu Lâm Hồng lại có thể dùng nó để giữ mạng.

Hồng Hoa lại cười nhẹ nói:

- Còn cả Đồng tử công.

- Đồng tử công?

Khang Xuất Ngự cười lạnh nói:

- Không ngờ trong Quảng Tây ngũ hổ mà cũng còn có kẻ vẫn là xử nam!

Lần này, cả Quảng Tây ngũ hổ cùng mấy người Tiêu Thu Thủy đều biến sắc. Tạp hạc Thi Nguyệt bước lên một bước, mặt lạnh như sương, nói:

- Khang tiên sinh, không ngờ ngài thân phận là một đại hiệp mà lại nói ra được những lời đó. Thi Nguyệt người Liễu Giang này muốn được lĩnh giáo cao chiêu của Khang tiên sinh!

Quảng Tây ngũ hổ từ lúc xuất hiện đến ra tay đều đưa ra chiêu số khiến cho người ta hoàn toàn không ngờ được. Kỳ thực, đó đều là những ngoại kỹ xảo phổ biến, võ công bình thường mà đám hào sĩ phố phường hay dùng khi tỉ võ lôi đài, nhưng đối với loại cao thủ võ lâm chính tông như Khang Xuất Ngự mà nói lại cảm thấy bó tay bó chân, rất khó thích ứng. Tuy vậy Khang Xuất Ngự tự nghĩ mình kiếm thuật cao cường, lập tức ngạo nghễ nói:

- Cũng được, cho người mở rộng tầm mắt.

Thi Nguyệt chọt vung rộng hai tay, tạo thành hình hạc, lao về phía Khang Xuất Ngư.

Khang Xuất Ngư khẽ rung tay trái, trên tay phải đột ngột xuất hiện một thanh kiếm, kiếm như mặt trời, lập tức khiến người ta không mở được mắt ra.

Tạp hạc Thi Nguyệt thoáng cái đã bị cuốn vào trong ánh kiếm.

Người đã biến mất, chỉ có kiếm mang.

Kiếm đã biến mất, chỉ thấy ánh sáng.

Ánh dương vạn trượng, mấy người Tiêu Thu Thủy đều không thể mở mắt nhìn rõ.

Chỉ nghe một tiếng quát nhẹ, Thi Nguyệt đã lùi lại sao, không ngờ lại chẳng hề bị thương, tuy vậy trâm cài trên tóc đã vỡ vụn, tóc dài rối tung, dù trong lúc hốt hoảng vẫn mang một vẻ đẹp động lòng người của thiếu phụ.

Đột nhiên, Thi Nguyệt lại xuất thế Bạch hạc triển sí, Phi hạc thăng thiên, lao vào trong kiếm mang, chẳng lẽ cô ta đã có cách khắc chế Quan Nhật thần kiếm?

Kiếm mang lại bùng sáng, Thi Nguyệt một lần nữa bị nuốt chửng.

Ánh sáng càng chói chang.

Thi Nguyệt lại lùi ra, hơi thở đã cực kỳ gấp gáp.

Nhưng trong chớp mắt, nhân lúc kiếm mang của Khang Xuất Ngư vừa tắt, Thi Nguyệt đã lại xông tới. Ngạ hạc tầm xà, Phi hạc bác xà, Hoàng hạc vô tung, Bạch hạc phi lai, tất cả ập tới tấn công. Ngạ hạc tầm xà là Hạc quyền trong Hồ Hạc song hình của Thiếu Lâm, Phi hạc bác xà là chiêu thức xuất phát từ Xà Hạc thần quyền, Hoàng hạc vô tung không ngờ lại là tuyệt kỹ đã biến mất không để lại dấu tích từ hơn ba trăm năm trước của Hoàng Hạc chân nhân, Bạch hạc phi lai là thân pháp võ công cơ bản hiện tại của Bạch hạc môn.

Mặt trời trong tay Khang Xuất Ngư chợt thu lại, tiếp đó quang mang bùng phát, rồi lại thu liễm, rồi lại phát sáng, cứ lúc sáng lúc tối như vậy, tổng cộng bốn lần. Mỗi lần kiếm mang thu lại, trong vòng kiếm lại ẩn hiện có bóng hạc phóng lên, nhưng sau bốn lần chớp tắt, ánh sáng của thần kiếm mặt trời lại biến thành chói lọi!

Lúc này, Thi Nguyệt lập tức rút lui!

Lại nghe một tiếng quát nhẹ, kiếm mang đuổi gấp, khóa chặt Thi Nguyệt!

Hét lên một tiếng như hạc kêu, Thi Nguyệt vươn người nhảy lên, phóng ra ngoài ba trượng, hai vai trái phải mang hai vết máu, hơi thở dồn dập, tóc mây rối bù.

Khang Xuất Ngư thu kiếm thế lại, chỉ xéo vào Thi Nguyệt, sắc mặt trầm lạnh, nhưng hô hấp cũng rất gấp rút.

Lần đại chiến này tổng cộng có ba hiệp, Thi Nguyệt bị ép lùi ba lần, lại không thoát được ra khỏi lưới kiếm, thắng bại đã phân.

Mũi kiếm Khang Xuất Ngư chợt chấn động, phát ra từng điểm lệ mang, lại cuốn tới chỗ Thi Nguyệt.

Sắc mặt Thi Nguyệt vụt biến, vội vã hô lên:

- Hồ báo long xà ưng!

Lý Hắc nhảy vọt lên trước, cười nói:

- Cô có một mình Hạc quyền đơn đấu không xong đâu! Để ngũ lộ thần quyền của tôi tới lĩnh giáo một chút.

Lời còn chưa dứt đã phân ra hai tay, trái gập cổ, phải co chỉ, bắt lấy kiếm của Khang Xuất Ngư!

Xà quyền!

Khang Xuất Ngư biến sắc.

Lý Hắc bắt được kiếm, cười ha hả.

Ba người Thiết Tinh Nguyệt, Tiêu Thu Thủy, Khâu Nam Cố không nhìn được đồng thanh kêu:

- Hay!

Lý Hắc vênh vênh vào vào, quát lớn:

- Đánh rấn dùng gậy, lên!

“Xuy!” một tiếng, xà quyền co tay, năm ngón thuận theo quân kiếm quán lên, mổ thẳng vào mặt Khang Xuất Ngư!

Nhưng Lý Hắc không phản công hoàn hảo, một khi phản công, tay tất phải lỏng ra, tay vừa lỏng ra, kiếm của Khang Xuất Ngư liền “ong” một tiếng, bắn ra một luồng cầu vòng, thuận thế đâm vào bụng Lý

Hắc!

Thoáng cái, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố không khỏi kêu lên thất thanh, Tiêu Thu Thủy vội nói:

- Không sợ....

Kiểm đâm vào bụng Lý Hắc, hắc đột nhiên uốn người, nhảy dựng lên, hóa ra kiếm chỉ xuyên thủng bên cạnh áo thành hai lỗ thủng, quả thực vô cùng nguy hiểm, chu dù là Lý Hắc du hí nhân gian cũng sợ đến sắc mặt trắng bệch, có điều da mặt hắc quá đen, không nhìn ra được, còn miễn cưỡng nhe răng nói:

- Kiếm pháp hay! Còn may ta có Xà hình yêu thân!

Khang Xuất Ngư cười lạnh một tiếng, quát:

- Vậy thì ta đây “chém rắn mở đường”!

Một kiếm bổ tới, Lý Hắc nhảy lên tuy nhanh nhưng liệt mang lướt qua, vẫn bị cắt mất một đôi đế giày, mọi người đều toát mồ hôi thay cho hắc. Lý Hắc gào lên:

- Mịa mi tưởng mình chơi Hán cao tổ hử?

Đánh đến gấp gáp, lộ hết cả phương ngữ Quảng Tây, người đang ở giữa không trung đột nhiên gập lại, thân pháp cực kỳ đẹp mắt, tay ngang trước ngực, mười ngón tay khum lại, kêu lên bực bực, chụp xuống đầu Khang Xuất Ngư!

Khang Xuất Ngư lắc mình, tránh qua một bên, nhưng hai trảo này cực kỳ quái dị, đầu ngón tay di động không thôi, Khang Xuất Ngư thay đổi vị trí, hướng trảo cũng chuyển theo. Khang Xuất Ngư kịp

thời khom người, nhưng dù như vậy vòng vàng trên đầu cùng mấy sợi tóc vẫn bị trảo mất, đau đến mức phải gào lên,

Lý Hắc ở giữa không trung cười hì hì, xoay người nói:

- Thi lão muội, tôi thay cô giặt được mấy sợi tóc đây! Cú Long trảo này xài được hôn?

Vừa rồi Khang Xuất Ngư từng đâm rơi trâm cài tóc của Thi Nguyệt, bây giờ Lý Hắc dùng Long trảo rút vòng vàng của Khang Xuất Ngư, vừa đúng hòa nhau.

Thế nhưng Thi Nguyệt lại vội kêu lên:

- Đâu đen! Chú ý....!

Lý Hắc quay đầu nhìn lại, chẳng thấy gì cả, chỉ có một vầng mặt trời cực kỳ to lớn, không nhìn thấy rõ mà cũng không thể nhìn rõ, đã tới tận trước mặt!

Thi Nguyệt không thể cứu Lý Hắc, Hồng hoa cũng không thể.

Bởi vì họ là Quảng Tây ngũ hổ, chẳng thà một chọi một bị đánh bại chứ không thể lấy nhiều đánh ít mà thắng.

Bọn họ đều là những người kiêu ngạo

Tiêu Thu Thủy muốn cứu biện, nhưng cũng không thể ra tay.

Vừa rồi hẳn chứng kiến Thi Nguyệt thất bại nhưng tứ hổ còn lại vẫn không hề tiến lên cứu viện, chỉ sau khi chia ra Lý Hắc mới bước lên.

Vì thế hẳn hiểu những người này, trừ phi tới lúc sinh tử quan đầu,

nếu không bây giờ ra tay là tương đương với sử nhục họ.

Kiểm quang sáng, Lý Hắc đen.

Bởi vì Lý Hắc quá đen, cho dù mặt trời có chói chang hơn nữa, điểm đen vẫn tồn tại.

Lý Hắc bỗng nằm phục xuống đất.

Tuyệt kỹ Ngũ hổ môn, Phục địa hổ.

Năm ngón tay thu sát vào lòng bàn tay, tuyệt nghệ Thiếu Lâm: Hổ trảo.

Mặt trời tỏa sáng giữa không trung, nhưng Lý Hắc ở dưới mặt đất, mặt trời chưa bao trùm xuống, Hổ trảo của Lý Hắc đã bắt trúng chân Khang Xuất Ngư.

Trảo của Lý Hắc có lực, có kinh, vừa đen vừa to, một trảo bổ xuống sẽ có thể bứt đứt một khối thịt lớn trên chân Khang Xuất Ngư.

Vuốt sắc như lão hổ.

Tiếc là kiếm của Khang Xuất Ngư đã tới nơi.

Khang Xuất Ngư lâm nguy không loạn.

Cho dù Lý Hắc có thể bứt được hai khối thịt của lão thì kiếm của lão cũng có thể đóng chặt Lý Hắc xuống đất, chọc thủng một lỗ lớn.

Lý Hắc khế thờ dài, hấn biết nhất Hổ trảo này vô hiệu rồi.

Hấn lập tức lăn ra, đột ngột bật dậy, nhảy lên bảy thước, giống như

một cao báo đen, năm ngón tay như bồ cào, bổ xuống Khang Xuất Ngư!

Khang Xuất Ngư vung ngang kiếm chặn, “đình” một tiếng, bị đẩy lùi ba bước, sắc mặt hai người đều biến đổi.

Khang Xuất Ngư hít vào một hơi, kiếm mang tủa ra ngoài bây giờ tụt hết vào trong thân kiếm, không còn giống như mặt trời chói chang nữa mà tủa ra màu đỏ vàng, đỏ sậm, mũi kiếm chỉ thẳng vào Lý Hắc.

Không nghi ngờ gì, đây chính là một kích toàn lực của Khang Xuất Ngư.

Lão quyết chí phải chém ngã Lý Hắc dưới kiếm.

Nhưng Lý Hắc sẽ không đứng đó chờ lão.

Lý Hắc nhảy lên không trung, Cửu nguyệt ưng phi, Lý Hắc lộn người, Ưng kích trường không, Lý Hắc phóng thân, Thần ưng liệt thổ, mười ngón tay bổ thẳng xuống.

Chiêu này thanh thế lợi hại, ngay cả Tả Khâu Siêu Nhiên cũng cho rằng có thể sánh với Ưng trảo vương Lôi Phong.

Đáng tiếc, Khang Xuất Ngư không phải là thỏ.

Mũi kiếm của lão nghếch lên, đón lấy mười ngón tay của Lý Hắc, tiếp đó “ong” một tiếng, kiếm mang bùng sáng.

Kiểm quang lần này còn chói mắt hơn cả những lần trước.

Tịch dương nộ nhật, chiếu sáng trên mặt sông, ráng tà ngập trời, non sông như giả, ánh vàng hư ảo, cảnh trí thật là thâm đậm!

Lý Hắc giống như một con quạ đen, lọt vào giữa cành chiều tà thể lương như vậy, chỉ có thể bị mặt trời tiêu hủy, không cách nào tự thoát!

Nhưng nếu Lý Hắc là quạ đen, quạ đen sẽ biết bay.

Ứng trảo của Lý Hắc đã không có tác dụng, đà phi đã tận, mắt thấy sắp sửa mất mạng dưới Quan Nhật thần kiếm, đột nhiên lại bay ngang ra, dùng một loại thân pháp không thể tưởng tượng nổi, thoát cái đã quay lại bên cạnh Cung bối lão cầu.

Chỗ hấn “bay” qua có máu rơi xuống.

Sau lưng hấn vẫn bị mũi kiếm vạch ra một đường.

Tiêu Thu Thủy không khỏi kêu lên:

- Khinh công giỏi!

Lý Hắc vậy mà vẫn còn cười được:

- Không phải khinh công, là Du già!

Chưa dứt lời, mặt trời đã ập tới!

Khang Xuất Ngự vốn quyết chí phải giết cho được Hắc tiểu dư khó xơi nhất trong Quảng Châu ngũ hổ này.

Lệ kiếm lại tới, mắt thấy Lý Hắc không thể chống đỡ được, bỗng nhiên lại nghe Khang Xuất Ngự kêu lên: “Ai da”, tiếp đó ôm chân nhảy lên nhảy xuống liên tục. Mọi người đều rất ngạc nhiên, nhìn lại hóa ra dưới chân Khang Xuất Ngự có cắm một cây đinh sắt.

Mọi người vẫn chưa hiểu gì, chỉ có Lý Hắc cười hì hì nói:

- Tôi còn tên khác là Đinh sắt, ngài chưa nghe qua sao?

Hóa ra khi Lý Hắc lùi lại đã bố trí một cây đinh nhọn, dụ Khang Xuất Ngư tới đập trúng.

Khang Xuất Ngư đau đớn vừa kêu vừa nhảy, gào lên phẫn nộ, vận khí vào kiếm, muốn dùng thuật ngự kiếm truy sát Lý Hắc.

Lý Hắc lần này đúng là hoảng hốt, kêu lên:

- Lão cầu lão cầu, tôi không xử nổi tên này, ông lên, ông lên!

Chỉ nghe Cung bối lão cầu cười hắc lên một tiếng, chọt rút ra một cây côn đen, đánh thẳng tới!

Vừa rồi Khang Xuất Ngư truy kích Lý Hắc, nhóm Tiêu Thu Thủy tự nhiên thấp thỏm lo lắng, sau đó Khang Xuất Ngư đập trúng đinh sắt, Tiêu Thu Thủy chú ý thấy mấy người Thi Nguyệt, Hồng Hoa, Hồ Phúc đều thềm toát mồ hôi vì Lý Hắc, lại thờ phào nhẹ nhóm.

Dù Lý Hắc thất bại, họ vẫn không tới cứu trợ nhưng đều cực kỳ lo lắng cho hắn.

Họ vẫn tin tưởng anh em của mình có thể ứng phó được tình thế nguy hiểm này.

Sự tin tưởng đó còn quan trọng hơn rất nhiều thứ khác.

Khang Xuất Ngư xông tới, thề phải giết bằng được Lý Hắc dưới kiếm.

Nhưng Cung bối lão cầu đã quét tới một côn.

Côn của lão cầu không biết là được làm từ gì, vừa đen vừa nhỏ, một côn quét ra rồi mới có tiếng rít sắc nhọn cắt phá không khí!

Nhát côn đánh trúng thân kiếm.

Nếu là rắn thì côn này đánh chính xác vào chỗ bảy tấc. Khang Xuất Ngư sử dụng kiếm, xảo kinh của nhát côn đánh vừa đúng vào chỗ vận lực trên thân kiếm của Khang Xuất Ngư.

Kiểm khí lập tức tiêu tan.

Kiểm thiếu chút nữa thì vượt khỏi tay, Khang Xuất Ngư vội đề khí, kiếm thu về tay nhưng trong lòng cực kỳ đau đớn.

Kiểm là kiếm tốt, nhưng bị cây côn vừa đen vừa thối đó đánh trúng, giống như là linh khí cũng bị đánh tan đi không ít, kim mang cũng tán loạn mất một chút.

Khang Xuất Ngư quả thực là tức giận muốn chết.

Cây côn đen trong tay lão cầu vừa già vừa gù kia giống như là khắc tinh của kiếm lão đang cầm.

Nhưng Tiêu Thu Thủy thì bây giờ mới biết Khang Xuất Ngư lợi hại đến mức nào.

Khang Xuất Ngư liên tiếp đấu với ba đại cao thủ của Quảng Tây ngũ hổ, trong đó có cả “đậu đen” khó giây nhất mà giang hồ vẫn xưng tụng, vậy mà vẫn không bại, bị tấn công đã lâu mà kiếm vẫn không rời tay.

Bây giờ Tiêu Thu Thủy mới hiểu tại sao lúc trước cha hắn, Tiêu Tây Lâu, lại trọng dụng Khang Xuất Ngự đến như vậy,. Đáng tiếc, Khang Xuất Ngự vẫn phản bội Tiêu Tây Lâu.

Nghĩ tới đây, Tiêu Thu Thủy lại nổi giận.

Nhưng nhìn Khang Xuất Ngự bộ dạng quần bách, tay cầm bảo kiếm vừa đau lòng, vừa phẫn nộ, dưới chân đau đớn nên cứ phải co co lên, Tiêu Thu Thủy lại không khỏi cảm thấy buồn cười.

Đường Phương thì thật sự không nhịn được phải phì cười.

Khang Xuất Ngự giận giữ không kiềm chế nổi, hét lớn một tiếng, nâng kiếm muốn đâm!

Cung bối lão đầu lại vung côn đánh xuống, một mặt cười nắc nẻ, nói:

- Tới đây nào!

Đúng lúc đó, “vù” một tiếng, một luồng cuồng phong đột ngột quét tới, “bằng” một cây gậy chống đen xì nghênh tiếp hắc côn!

Hai gậy giao kích với nhau, nhìn như mạnh mẽ nhưng khi va chạm lại chẳng hề tách ra mà dính lại một chỗ, trên thân đều bốc lên từng tia khói trắng.

Kẻ xuất gậy chính là Độc cước Bành Cử.

Gậy chống bằng thép ròng giống như là khắc tinh của gậy ăn mày trong tay Cung bối lão cầu, trên trán lão cầu đã toát từng giọt mồ hôi to như hạt đậu.

Mọi người đều biết, loại so đấu nội lực này so với giao kích chiêu thức còn đáng sợ hơn nhiều, bất kỳ bên nào nếu yếu hơn không địch nổi, muốn thu hồi nội lực đã phát ra đều chắc chắn phải chết.

Cách đấu cứng này là thương tổn nội lực nhất, cũng tiêu hao tinh thần nhất.

Nhưng Bành Cửu cũng không chiếm được lợi thế, lão chỉ có một chân, không bằng lão cầu giậm chân dưới đất nhìn có vẻ không bước đi nổi nữa. Trông Bành Cửu như không có việc gì, kỳ thực mồ hôi đã thấm ra đầy áo.

Liễu Thiên Biến bỗng vung quạt, giữa quạt bắn ra một đốm sáng lạnh, đánh thẳng vào Cung bối lão cầu!

Đường Phương quát lên:

- Hèn hạ!

Đang định xuất thủ, đột nhiên một thanh kim đao sáng dày, “choang” một tiếng, đánh rơi đốm sáng, một chưởng đánh trúng vào chỗ giao kích giữa gậy chống và hắc côn, một người cao giọng nói:

- Mọi người đều là đồng đạo võ lâm, chí ở tì thí, hà tất phải đã thương lẫn nhau?

Một chưởng đánh ra, Bành Cửu, lão cầu đều thấy một luồng kinh lực cực mạnh đánh tới. Bành Cửu chỉ cảm thấy như một bão táp ập đến, không thể không lùi, lão cầu cũng cảm thấy một luồng hơi nóng ấm truyền đến, không thể không thu.

Hai người thu tay, mới thấy người xuất chưởng chính là Hào nhân bất trường mệnh, Kim đao Hồ Phúc.

Hồ Phúc đánh ra một chưởng, giải cứu Bành Cửu cùng lão cầu khổi tự tàn hại lẫn nhau.

Một chưởng này của Hồ Phúc có thể đánh ra hai loại lực đạo bất đồng, đẩy lui hai đại cao thủ, xem ra trong Quảng Tây ngũ hổ, nội công tu vi của người này có thể coi là cao nhất, trong lòng Độc cước Bành Cửu không khỏi thầm kinh hãi.

Cung bối lão cầu lùi lại phía sau, trong lòng thầm hô thật hiểm, vừa rồi đấu nội lực, tuy có thể khiến lưỡng bại câu thương, nhưng có vẻ tên cụt chân kia vừa mới bị nội thương không lâu, công lực suy giảm mạnh, nếu không bản thân mình chưa chắc đã có thể đánh đến hòa nhau.

Cung bối lão cầu đương nhiên là không biết, hai ngày trước Độc cước Bành Cửu đã bị thương dưới chưởng của Thiết Tinh Nguyệt.

Liễu Thiên Biến nheo mắt nhìn Kim đao Hồ Phúc, bộ dạng âm trầm cười nói:

- Nội lực cao.

Kim đao Hồ Phúc bình thản đáp:

- Quá khen.

Liễu Thiên Biến miệng cười, giọng không cười, nói:

- Chỉ không biết võ công thế nào?

Hắn chỉ nói có bảy chữ nhưng đã tấn công đủ hai mươi một chiêu, mỗi chiêu đánh ra đều dùng góc độ và phương pháp khác nhau, hơn

nửa mỗi chiêu lại đều tương đồng.

Đến giờ Tiêu Thu Thủy mới biết, Địa mã hành thiên Liễu Thiên Biến là “thiên biến” như thế nào.

Nhưng Kim đao Hồ Phúc vẫn thần khí định nhàn, quạt của Liễu Thiên Biến công tới đâu, ông liền vung đao đánh xuống đó.

Ông ta ra đao nhìn có vẻ không nhanh, nhưng Liễu Thiên Biến công ra hai mươi một chiêu, ông cũng xuất ra hai mươi một đao.

Cho nên chiêu Liễu Thiên Biến đều chỉ dùng đến nửa thức, hẳn không muốn cụt tay, chỉ có thể thu chiêu.

Liễu Thiên Biến đánh ra hai mươi một lần nửa chiêu, hít sâu một hơi, lùi lại chỗ cũ, vái dài nói:

- Đao pháp hay!

Hồ Phúc cũng thu đao trả lễ:

- Đa tạ.

Ngay lúc ông ta thu đao thì Liễu Thiên biến lại đột ngột ra tay!

Quạt của hắn đánh về phía tay rút đao của Hồ Phúc.

Đao đang ở trong bao, trong tay Hồ Phúc không có đao

Hồ Phúc không kịp rút đao, đành vung tay bắt lấy cây quạt.

Cây quạt bỗng kêu “bụp” một tiếng, bắt ra một mũi phi châm, đâm thẳng vào mạch môn Kim đao Hồ Phúc!

Ngay lúc này, giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc chợt nghe một tiếng quát:

- Đánh lại!

“Đinh” một tiếng, mọi viên phi hoàng thạch đánh trúng kim châm, chân rơi xuống, đá bắn ra, Hồ Phúc hiểm tử hoàn sinh, đi một vòng tới trước điện Diêm La rồi lại quay về.

Người phát ám khí là Đường Phương.

Cũng chỉ có người của Đường gia mới có thể trong mười bước phát ám khí cứu người.

Ám khí có thể rút ngắn tất cả mọi khoảng cách, dùng ám khí cứu người, có thể gọi là “Minh khí”.

Hồ Phúc quay lại vái dài, nói:

- Đa tạ cô nương...

Liễu Thiên Biến hừ lạnh, quạt gấp mở ra, hiện lên bốn chữ lớn “Địa mã hành thiên”, bổ thẳng xuống lưng Hồ Phúc!

Đường Phương hô lên:

- Cẩn thận sau lưng....

Văn Tấn Sương quát lên giận giữ, phóng ra một cước, đánh về phía Liễu Thiên Biến. Liễu Thiên Biến vừa lùi, Giang Dịch Hải đã vọt lên trước, chiêu chiêu cầm nã, kiềm chế thế công của hai chân Văn Tấn Sương.

Lý Hắc tức giận đấm Liễn Thiên Biến đánh lén, chửi:

- Đám nhát gan, sợ cái gì, chúng ta cũng lên!

Cung bối lão cầu gằn giọng quát lên một tiếng:

- Được!

Đoạn vung côn xông tới. Hồ Phúc lại không tiến lên, vội vàng xua tay nói:

- Không được, chúng ta không thể chưa làm rõ chân tướng sự tình đã đánh loạn lên được!

Xem ra trong Quảng Tây ngũ hổ, Hồ Phúc tuổi tác không phải lớn nhất nhưng đị vị lại là cao nhất, Lý Hắc cùng lão cầu chỉ có thể cố ghìm lại, không đánh.

Bấy giờ chợt nghe một thanh âm ôn hòa, mạnh mẽ, nghiêm trang, cười ha ha nói:

- Hiểu lầm, hiểu lầm, tất cả đều là hiểu lầm.

Mấy người Tiêu Thu Thủy quay lại nhìn, trong lòng đều lạnh đi một nửa.

Kẻ tới có một bộ râu ba chòm dài, sắc mặt có một luồng khí tím nhàn nhạt, không giận mà uy, hai hàng lông mày chạy xéo vào mi tâm, khí độ ung dung cao quý, chính là Uy chấn Dương Sóc, Khuất Hàn Sơn.

Cũng chính là Kiếm vương Khuất Hàn Sơn trong Bát đại thiên vương của Quyền Lực bang.

Mấy người Tiêu Thu Thủy thấy Khuất Hàn Sơn xuất hiện, tâm lý vốn đã lạnh mất một nửa, giờ liền lạnh nốt nửa còn lại.

Bởi vì họ thấy Quảng Tây ngũ hổ không ngờ lại cùng nhau vái dài đến sát đất, cung kính nói:

- Quảng Tây ngũ hổ xin thỉnh an Khuất đại hiệp.

Khuất Hàn Sơn cũng vái trả, hỏi:

- Năm vị khách khí rồi, hôm nay ở đây rút cuộc là có chuyện gì vậy? Khiến ta chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả.

Kim đao Hồ Phúc vè mặt xin lỗi, đáp:

- Chúng tôi cũng không rõ ràng, chỉ thấy vị huynh đài hình như là Khang tiên sinh này, cũng với Giang lão gia tử, Đổ Tuyệt bắt giữ Văn lão anh hùng đã bị thương. Chúng tôi muốn điều đình hòa giải, cho nên mới ra tay tương trợ, đến nỗi xảy ra một trận hiểu lầm....

Khuất Hàn Sơn ngẩng mặt lên trời cười ha hả:

- Đúng là hiểu lầm, hiểu lầm...

Mấy người Hồ Phúc cũng cười bồi:

- A! Hiểu lầm, hiểu lầm...

Khuất Hàn Sơn tiếp tục cười, nói:

- Hẳn ta sao có thể là Văn Tấn Sương Văn lão đệ được, Ha ha...

Mấy người Hồ Phúc nhìn nhau biến sắc, buột miệng nói:

- Ông ta không phải Thoái tuyệt Văn Tấn Sương!

Khuất Hàn Sơn vẫn mỉm cười, đáp:

- Đương nhiên không phải. Trong võ lâm, các vị đã từng nghe qua đến chuyện Tứ tuyệt Nhất quân sẽ hành động đơn độc chưa?

Mấy người Hồ Phúc nhất thời đều ngẩn ra, Tứ tuyệt Nhất quân xuất đạo đã mấy chục năm nay, luôn là năm người cùng nhau hành động.

Khuất Hàn Sơn tiếp tục cười nói:

- Lại thêm ta cùng Văn lão đệ quen biết đã mười mấy năm, chẳng hề hờ hững, chẳng lẽ ta lại không nhận ra ông ấy hay sao, ha ha... Chư vị kiến thức rộng rãi, kỳ thực chiêu thức cùng loại, còn lâu mới bằng người thật!

Văn Tấn Sương khàn giọng quát:

- Vậy thì ta là ai?

Khuất Hàn Sơn sắc mặt phát lạnh, bộc lộ sát cơ, khiến đám Hồ Phúc không rét mà run:

- Người giả mạo Văn Tấn Sương, lừa gạt dối trá, lạm sát kẻ vô tội, là người của Quyền Lực bang, “Phi Thối thiên ma” Cố Hàn Thanh!

Lời này vừa ra, Quảng Tây ngũ hổ đều không khỏi kinh hãi thất thanh, lần lượt nói:

- Lão ta là Cố nhân ma!?

- Cố Hoàn Thanh là lão ta!?

- Vậy chúng ta giúp nhằm người rồi!

Khuất Hàn Sơn quay mặt nhìn Quảng Tây ngũ hổ, nghiêm sắc nói:

- Ta tuyệt không trách các vị, chur vị trên đường thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ, chính là bản sắc đại hiệp, quả đúng với danh tiếng của Quảng Tây ngũ hổ. Chỉ có Cố nhân mà này, không những lừa gạt chur vị mà gần đây trên giang hồ còn hại chết không biết bao nhiêu nhân sỹ chính nghĩa võ lâm... Ai! Ma đầu này không tù, giang hồ sẽ mãi không có ngày yên ổn!

Văn Tấn Sương tức giận cùng cực, bật cười bi thảm nói:

- Ha ha ha... Ta là Cố hoàn Thanh!? Ha ha ha... Văn Tấn Sương ta là Cố Hoàn Thanh!?

Khuất Hàn Sơn mặt đầy chính khí, chậm rãi nói:

- Ta và chur vị tương giao hần hai chục năm, chur vị tất nhiên là có thể tin ta, những người bạn trẻ tuổi cũng là bị yêu ngôn lừa dối. Khang tiên sinh, Giang lão gia tử, Đổ lão đại, Bành huynh đều là danh nhân võ lâm, bọn họ đều có thể làm chứng cho lời ta nói. Bọn họ không biết năm vị, năm vị đại nhân có đại lượng, không đánh không quen viết, xin đừng trách tội! Mọi người vì chính nghĩa võ lâm, không tiếc sức lực, quả thực là phúc của võ lâm. Trận chiến vừa rồi, Khang tiên sinh hiểu lầm chur vị là ma đầu trong Quyền Lực bang cho nên mới xuống tay không dung tình, không tiếc ám toán, chẳng qua cũng không nằm ngoài một chữ "Nghĩa". Ta xin thay mặt cho mọi người, tạ lỗi với năm vị đại hiệp!

Những lời này nói ra quả thực là thẳng thắn đường hoàn, bưng bưng chính khí, khiến cho Quảng Tây ngũ hổ mồ hôi lạnh đổ ròng ròng, mấy người Văn Tấn Sương tức giận đến mức toàn thân phát run.

Quyển 3 - Chương 8: Cứu chỉ cầm long

Hồi lâu sau, Quảng Tây ngũ hổ hạ giọng bàn bạc với nhau một lúc rồi Kim đao Hồ Phúc đứng ra, cười cười xấu hổ, nói:

- Chuyện này thật sự là hiểu lầm... Chúng tôi vốn cũng cảm thấy với danh tiếng nghĩa hiệp của Khang tiên sinh, Bành huynh, sao lại có thể làm những chuyện như thế... May nhờ Khuất đại hiệp kịp thời tới đây mới hóa giải được.... Chuyện này là hiểu lầm. Xin các vị bao dung, thứ tội.

Khang Xuất Ngư cười lạnh đáp:

- Thứ tội thì không dám nhận, chỉ có điều năm vị sau này nếu có muốn hành hiệp trượng nghĩa thì phải hỏi cho rõ ràng rồi hãy ra tay!

Lý Hắc bồng cướp lời:

- Lưỡng Quảng thập hổ chúng tôi không sợ trời, không sợ đất, chỉ phục có hai người, ở Quảng Đông là Lương Đẩu Lương đại hiệp, tại Quảng Tây là Khuất đại hiệp, cũng không phải Khang lão tiên sinh ngài. Khang tiên sinh nói như vậy, không khỏi hơi sai lầm đó!

Khang Xuất Ngư giận giữ không kìm nổi, Lý Hắc nói như thế quả thực là không thềm để lão vào trong mắt, nhưng Khuất Hàn Sơn đã xua tay nói:

- Tóm lại tất cả đều là hiểu lầm... Ta lấy ba chữ “Khuất Hàn Sơn” ra đảm bảo, đám người này kết bè kết lũ với nhau, không đáng được

năm vị bảo vệ... Về phần xung đột thì xin được thay mặt mấy người Khang tiên sinh nhận lỗi với các vị.

Nói đoạn đã cung tay vái dài.

Quảng Tây ngũ hổ cuống quýt đáp lễ, Thiếu Lâm Hồng Hoa nói:

- Có Khuất đại hiệp ra mặt, chúng tôi tự nhiên là tâm phục khẩu phục.

Cung bối lão cầu cũng khàn khàn nói:

- Khuất đại hiệp đã mở lời, vậy chúng ta cũng không quản nữa!

Khuất Hàn Sơn mỉm cười hòa ái:

- Mấy vị nể mặt Khuất mỗ như vậy, không biết có thể tới hàn xá làm mấy ly không? Thật vinh hạnh được đón tiếp!

Lý Hắc liếc nhìn nhóm Tiêu Thu Thủy, thờ dài đáp:

- Sợ là không còn tâm trạng nữa.

... Thấy chết không cứu, đối với Quảng Tây ngũ hổ mà nói, trong lòng thật sự không hề dễ chịu.

Kim đao Hồ Phúc cười dàn hòa:

- Mấy ngày nữa Lương Đẩu Lương đại hiệp sẽ tới, anh em chúng tôi còn phải thu xếp đón tiếp. Khi Lương đại hiệp tới sẽ cùng đến bãi phòng Khuất đại hiệp, như vậy được chăng?

Khuất Hàn Sơn cười đáp:

- Lương đại hiệp sao? Đã lâu rồi ta chưa gặp ông ấy.

Tiêu Thu Thủy bỗng cao giọng nói:

- Lời kẻ này nói mà các vị cũng tin được ư?

Trên mặt Quảng Tây ngũ hổ đều thoáng vẻ xấu hổ, Lý Hắc khổ sở nói:

- Khuất đại hiệp là lãnh tụ đứng đầu Quảng Tây, tất nhiên là sẽ không lừa người!

Đường Phương cũng vội kêu lên:

- Tôi là Đường Phương, anh trai tôi Đường Đại đã chết dưới tay lão họ Khang kia.

Nói đoạn lại chỉ sang phía Văn Tấn Sương đang tức giận không nói nên lời:

- Ông ấy thật sự là Văn lão tiền bối, Tam tuyệt Nhất quân còn lại đều chết dưới tay Khuất Hàn Sơn!

Quảng Tây ngũ hổ tự nhiên là đều chấn động, Kim đao Hồ Phúc nhìn Đường Phương thành khẩn nói:

- Cô nương cứu Hồ mỗ một mạng, Hồ mỗ tự nhiên là cảm kích. Chỉ là cô nương nói Đường Đại tiên sinh đã trúng độc thủ, nhưng mười ngày trước tại hạ còn vừa gặp mặt Đường Đại tiên sinh, cô nương nói vậy không khỏi quá...

Hồ Phúc gọi Đường Phương là “cô nương” chứ không gọi “Đường cô nương”, gọi “Đường Đại tiên sinh” chứ không dùng “Lệnh huynh”,

hiển nhiên là không tin Đường Phương là người của Đường gia.

Khuất Hàn Sơn cũng ngẩng mặt lên trời cười ha hả:

- Còn về Tứ tuyệt Nhất quân, họ đã cùng ta tương giao mười mấy năm, không biết đã tiêu diệt bao nhiêu đám chuột bọ giang hồ, ta giết bọn họ ư!? Ha! Ha ha ha...

Tạp hạc Thi Nguyệt cũng nghiêm sắc nhìn Đường Phương, nói:

- Không phải chúng tôi không tin các người, mà là lời các người nói khiến cho người khác không thể tin tưởng được.

Tiêu Thu Thủy thở dài một tiếng, nói lớn:

- Các vị đi đi, chúng tôi không oán các vị.

Vì thế bọn họ liền đi.

Quảng Tây ngũ hổ đều đi rồi.

Chỉ còn lại Tiêu Thu Thủy, Đường Phương, Tả Khâu Siêu Nhiên, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Mã Cảnh Chung, Âu Dương San Nhi, Văn Tấn Sương, phải đối mặt với Khuất Hàn Sơn, Khang Xuất Ngư, Bành Cửu, Đồ Cồn, Đỗ Tuyệt, Giang Dịch Hải, Liễu Thiên Biến, sáu nhân ma, một Kiếm vương của Quyển Lực bang.

Khuất Hàn Sơn thả tay, nhún nhún vai, không ngờ lại rất ôn hòa, nói:

- Bây giờ thì ổn rồi.

Mã Cảnh Chung nắm chặt tay Âu Dương San Nhi, dù sao cũng phải đối mặt với cái chết, hẳn chẳng còn lo sợ gì nữa:

- Cái gì mà ổn rồi?

Khuất Hàn Sơn cười đáp:

- Chắc là đã chuẩn bị ổn rồi chứ? Muốn tạt sát? Hay là muốn bọn ta ra tay?

Trên tay Khuất Hàn Sơn vẫn không có kiếm, nhưng trong nét cười ẩn chứa ánh mắt như kiếm lạnh:

- Muốn giết các người thực dễ như trở bàn tay. Trước mặt còn có Hán Tứ Hải đang đợi các người, phía sau cũng có Dư Khốc Dư đang đuổi tới.

Khuất Hàn Sơn mục quang lấp lóe:

- Các người, đã không còn đường sống nữa.

Bọn họ thật sự không còn đường sống, đến cả một chút sinh cơ cũng không có.

Chỉ với một mình Khuất Hàn Sơn, cho dù tám người họ liên thủ cũng còn lâu mới là đối thủ, càng huống hồ còn cả Khang Xuất Ngự, Giang Dịch Hải, Liễu Thiên Biến, Bành Cửu, Đồ Cỗn, Đỗ Tuyệt? Phía sau còn có Dư Khốc Dư, đằng trước lại có Hán Tứ Hải, thật sự ngay cả một chút xíu cơ hội họ cũng không có.

Phía trước họ đã không còn đường nào nữa.

Cho dù có đường cũng chỉ là đường chết.

Trời không tuyệt đường người.

Đối với họ mà nói, câu này có phải là quá mỉa mai không?

Họ có lòng tin, nhiệt tình, lạc quan, không tuyệt vọng, chưa từng từ bỏ cố gắng, tuyệt không phản bội tín nghĩa. Họ khó khăn lắm mới vút bỏ tình thế nguy hiểm của nhà họ Tiêu Hoán Hoa, liều mạng xông ra, muốn tới Quế Lâm tìm cứu binh, cảnh cáo võ lâm đồng đạo, phải liên thủ với nhau đánh bại Quyển Lực bang. Vì hoàn thành việc đó, họ đã hy sinh tất cả, thậm chí mất đi cả anh em, thế nhưng tráng chí chưa thành đã bị khốn ở đây, cô lập không viện trợ, hơn nữa chỉ còn đường chết.

Kết nghĩa kim lan, đối với họ, một đường sinh cơ mở ra từ Thần Châu kết nghĩa bên dòng Bàn Giang, bây giờ đã phải diệt tuyệt rồi sao?

Tuyệt đối không thể.

... Các cậu mà chết, thế giới này chẳng phải sẽ đều là thiên hạ của Quyển Lực bang sao?

... Vì thế không cần biết người khác coi chuyện các cậu làm là ngu xuẩn đến thế nào, là ngốc nghếch đến thế nào, các cậu cũng phải tiếp tục cố gắng.

... Cố gắng hết sức, bởi vì sự tồn tại của các cậu là một đốm sáng duy nhất, một sợi chỉ dẫn lối duy nhất giữa đất trời tối tăm.

Khuất Hàn Sơn vẫn giữ vẻ tiên phong đạo cốt, cười nói:

- Nếu các người đã không chịu tự sát thì bọn ta chỉ có thể ra tay thôi.

Lại cố ý hạ giọng nói:

- Các người đã biết nhiều bí mật của bọn ta như vậy, bọn ta tự nhiên là không thể để các người tiếp tục sống nữa.

Tiêu Thu Thủy nghiêm trang nói:

- Người muốn giết thì giết, muốn bọn ta bó tay chịu chết thì tuyệt đối không thể!

Sắc mặt Khuất Hàn Sơn biến lạnh, nói:

- Được! Vậy ta giết người trước!

Thân hình Khuất Hàn Sơn vừa động, Giang Dịch Hải đã nói:

- Xin Kiếm Vương cho tôi được ra tay trước.

Khuất Hàn Sơn mỉm cười:

- Được!

Nhưng nụ cười của lão lập tức cứng ngắc.

Cơ bắp toàn thân cũng lập tức căng thẳng.

Bởi vì chín ngón tay của Cửu chỉ cầm long Giang Dịch Hải đã phân biệt bắt vào ba điểm tử huyết, ba điểm yếu huyết trên khắp người lão.

Lão không thể động đậy chút nào.

Đôi mắt trợn trừng của lão nhìn chằm chằm vào Giang Dịch Hải, hung hăng rít lên một tiếng qua kẽ răng:

- Được!

Khuất Hàn Sơn nói ra một chữ “Được”, bao hàm oán độc, giận giữ không gì có thể so sánh được.

Chữ “Được” này bao gồm hết những ý, “ngươi tập kích ta thật hay”, “ngươi lừa ta thật giỏi”, “chuyện ngươi làm thật khá”.

Lão nói xong một tiếng đó liền không nói thêm được gì nữa.

Bởi vì lão đang toàn lực vận công chống cự!

Bị Ngũ hồ nã Tứ hải Giang Dịch Hải bắt trúng mười hai điểm huyết đạo lớn nhỏ trên người, nếu là kẻ khác thì đã sớm ngã xuống rồi.

Nhưng Khuất Hàn Sơn lại không ngã.

Chuyện đáng kinh sợ này chỉ có một mình Giang Dịch Hải là biết.

Khuất Hàn Sơn không những không ngã mà còn vận nội lực chống lại, Giang Dịch Hải chỉ có thể miễn cưỡng bắt chặt lấy lão. Khuất Hàn Sơn vừa cảnh giác liền lập tức dùng lực đề kháng, Giang Dịch Hải nhất thời chế trụ được lão nhưng không cách nào giết chết được.

Giang Dịch Hải vốn muốn ra tay bắt nạt, giết chết Khuất Hàn Sơn, sau đó cùng với nhóm Tiêu Thu Thủy đối kháng với đám Khang Xuất Ngự.

Bây giờ xem ra không thể dễ dàng như vậy rồi.

Nhưng ông ta nhất định phải giả bộ thuận lợi.

Chỉ có như vậy mới không chế được toàn cục.

Đồ Cổn, Đồ Tuyệt đều gào thét, xông tới, nhưng đều dừng lại nửa đường.

Ai cũng có thể thấy, tính mạng Khuất Hàn Sơn đang nằm trong tay Giang Dịch Hải, chẳng ai dám vọng động.

Chỉ có Giang Dịch Hải biết, một ngón tay ông ta cũng không cử động nổi, chỉ khẽ động một chút, Khuất Hàn Sơn sẽ thoát được ngay.

Đến lúc đó hoàn cảnh ông ta chẳng cần nghĩ cũng biết.

Vì thế Giang Dịch Hải cố làm bộ nói:

- Nếu các người muốn giữ mạng Kiếm vương thì tốt nhất là nên dừng tay.

Khẽ cười cười, lại nói:

- Muốn bang chủ không trách các người tội thất trách, vậy thì phải nghe lời ta.

Dáng vẻ Giang Dịch Hải cực kỳ ung dung, giống như chẳng có chuyện gì đáng kể:

- Nếu như bang chủ trách tội, các người hại chết Kiếm vương ở đây, hắc hắc, các người biết trừng phạt sẽ thế nào rồi đấy!

Nghĩ tới bang chủ Lý Trầm Chu, dám Khang Xuất Ngư đều mềm nhũn cả ra.

Chẳng cần biết bọn chúng có bắt được Giang Dịch Hải hay không,

chỉ cần Giang Dịch Hải giết Khuất Hàn Sơn, tội danh của bọn chúng cũng đã đủ lớn rồi.

Ai dám chọc giận bang chủ Quyền Lực bang?

Mấy người Khang Xuất Ngư dù là có mười lá gan cũng không dám làm như vậy.

Vì thế bọn chúng chỉ có thể dừng lại.

Bấy giờ nhóm Tiêu Thu Thủy mới biết Giang Dịch Hải là người giúp bọn họ, tất cả đều lộ rõ vẻ mừng rỡ.

Thế cục thay đổi chóng mặt, Tiêu Thu Thủy không nhịn được hỏi:

- Rút cuộc thì ông là ai?

- Ta là Ngũ hồ nã Tứ hải, Giang Dịch Hải.

Tả Khâu Siêu Nhiên bỗng kêu lên thất thanh:

- Chẳng trách trên đường Thiểm Bắc ông từng bắt được tôi, nhưng lại không giết. Ông chính là Cửu chỉ thần bộ Hồ Thập Tứ!

Giang Dịch Hải cười đáp:

- Nếu không phải là sư thúc mi thì sao để cho mi đánh một phát rắm thối đã buông tay rồi?

Tài nghệ của Tả Khâu Siêu Nhiên xuất phát từ Đệ nhất cầm nã thủ Hạng Thích Nho, sau đó lại thêm Ưng trào vương Lô Phong thân truyền, trong cầm nã pháp mà nói, trên võ lâm ít có người thắng được hẳn, nhưng nếu so với sư đệ Hồ Thập Tứ của đại sư cầm nã

Hạng Thích Nho thì thật sự còn thua kém quá nhiều.

Nhưng Hồ Thập Tứ đã biến mất từ lâu, mai danh ẩn tích.

Đương thời Hồ Thập Tứ cùng Gia Cát Tiểu Hoa, Chu Hiệp Vũ hợp xưng là “Lục phiến môn Tam đại chí tôn”.

Chu Hiệp Vũ chính là Thiết thủ, thiết kiếm, thiết y, thiết la võng Chu Hiệp Vũ trong “Dược Mã Hoàng Hà”.

Hồ Thập Tứ cùng Chu Hiệp Vũ, Gia Cát Tiểu Hoa hợp xưng là Tam đại chí tôn trong bộ khoái, lúc đó ông ta xếp hàng thứ ba. Sau khi Hồ Thập Tứ mất tích hơn một năm, không biết bao nhiêu người vẫn còn hoài niệm công tích của ông ta.

Giang Dịch Hải cười khổ nói:

- Bởi vì ta chỉ có chín ngón tay,, khác với người thường cho nên Liễu đại tổng quản vẫn luôn nghi ngờ ra, thủy chung không để ta tiếp cận Lý Trầm Chu, cũng không cho ta trở thành một trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma, cho nên ta tốn mất bảy năm vẫn không đào được gốc rễ Quyển Lực bang.

- Hôm nay ta không thể nhẫn nhịn nữa, không thể để các cậu chịu chết vô nghĩa, cho nên mới ra tay, giết một tên Khuất kiếm vương, ái tướng của Lý Trầm Chu cũng tốt!

Khang Xuất Ngư ánh mắt như kiếm, tức giận quát:

- Ngươi là Hồ Thập Tứ?!

Hồ Thập Tứ cười đáp:

- Chỗ dựa của người rơi vào tay ta, người rất phần nộ, có phải không?

Khang Xuất Ngư bước lên một bước, nói:

- Vì Quyền Lực bang, ta không thể để người còn sống quay về!

Hồ Thập Tứ lạnh lùng gằn từng tiếng một:

- Bất quá chỉ cần người bước thêm một bước nữa, ta sẽ giết Khuất Kiếm vương!

Khang Xuất Ngư lập tức đứng lại. Hồ Thập Tứ nói nhanh:

- Các cậu đi trước, chỗ này để ta đoạn hậu.

...Ông đã phát hiện, nội kình của Khuất Hàn Sơn đang phản kháng càng lúc càng mạnh, sợ rằng có thể mất khống chế bất cứ lúc nào. Ông ta phải để nhóm Tiêu Thu Thủy chạy trốn trước rồi mình tìm đường đào thoát sau.

...Có Khuất Hàn Sơn làm bia đỡ, ít nhất cũng có thể tự bảo vệ.

Tả Khâu Siêu Nhiên vội kêu lên:

- Hồ sư thúc!

Hồ Thập Tứ quát lớn:

- Nếu mi còn nhận ta là sư thúc thì mau cút đi cho ta! Lập tức mang bạn bè mi chạy khỏi đây!

Đoạn cười thâm nói:

- Còn nữa, về nói với sư phụ ngươi, bây giờ không phải lúc quy ẩn là có thể tránh né được, huynh không tìm hấn trước, hấn sẽ hủy hoại cả giang hồ, tiếp theo chính là huynh!

“Hấn” đương nhiên là để chỉ Quyền Lực bang, hoặc là Lý Trầm Chu đại biểu cho Quyền Lực bang.

Mấy người Tiêu Thu Thủy vẫn còn do dự, Hồ Thập Tứ lại nói:

- Tiêu Thu Thủy, các cậu đi mau, đừng quên Hoán Hoa kiếm phái, mệnh mạch võ lâm đồng đạo đều nằm ở tin tức các cậu phải truyền đạt!

Tiêu Thu Thủy không nhin được, hô:

- Hồ tiền bối, ngài...

Hồ Thập Tứ cố cười nói:

- Trong tay ta vẫn còn vị Kiếm vương này, bọn chúng còn chưa dám làm gì ta đâu. Hơn nữa một mình ta cũng dễ dàng thoát thân hơn nhiều, các cậu đi theo ta chỉ làm gánh nặng thôi.

Vụt trợn mắt, quát lên:

- Còn không mau đi!

Mấy người Tiêu Thu Thủy chỉ có thể chạy đi.

Tám người Tả Khâu Siêu Nhiên đi được khoảng uống cạn một chén trà, Hồ Thập Tứ mới khẽ thở phào.

Khí kình phản kháng trong cơ thể Khuất Hàn Sơn cũng đã không còn dồi dào, mạnh mẽ như lúc đầu nữa, tuy chín ngón tay của Hồ Thập Tứ đã dần tê dại nhưng ông ta tự tin, mình có đủ sức đẩy Khuất Hàn Sơn vào chỗ chết.

Vì thế ông trầm giọng nói:

- Bây giờ ta cũng muốn đi rồi, các người có thể gợi ý cho ta cách nào ổn thỏa không?

Khang Xuất Ngự trầm ngâm hồi lâu rồi đáp:

- Người thả Kiếm vương ra trước, ta lấy danh dự đảm bảo, để người còn sống ra khỏi Quảng Tây.

Hồ Thập Tứ cười lớn:

- Danh dự của người đảm bảo, ha ha... Có vẻ cũng giống cam đoan của Khuất Hàn Sơn với Quảng Tây ngũ hổ nhỉ?

Tiếng cười chợt tắt, lại nói tiếp:

- Ta thả Khuất Hàn Sơn ra, không nhưng không sống ra khỏi Quảng Tây mà ngay cả cầu Vạn Lý cũng không sống mà đi qua nổi.

Liễu Thiên Biến cả giận, nói:

- Vậy rút cuộc thì người muốn thế nào?!

Hồ Thập Tứ đáp:

- Ta nghĩ vẫn là...

Đột nhiên vì cực kỳ sợ hãi mà không nói ra nổi một chữ nào.

Chẳng những vì sợ hãi mà không nói ra nổi một chữ, thậm chí đến cả năng lực để nói ra một chữ cũng không có, thậm chí là không kịp.

Bởi vì nội kình của Khuất Hàn Sơn dưới chỉ ông ta đột nhiên tăng mạnh, giống như sóng triều phần nộ, sóng lớn cuồn cuộn, thoáng cái đã tăng lên gấp đôi, gấp mười, gấp hai mươi lần!

Chín ngón tay của Hồ Thập Tứ đã bắt đầu rung động vì không chịu nổi áp lực từ nội lực xung kích, ngón tay run rẩy không thể bắt giữ được yếu huyệt của Khuất Hàn Sơn nữa.

Cùng lúc đó, Khuất Hàn Sơn vụt co người, vùng ra, hồi kiếm, hàn quang lóe lên, Hồ Thập Tứ bị chém ngang hông thành hai đoạn!

Thậm chí còn không kịp hét lên.

Đến khi chết hai mắt Hồ Thập Tứ vẫn mở trừng trừng: tới tận lúc chết, ông mới biết thực lực võ công của Kiếm vương trong Bát đại thiên vương dưới trướng Lý Trầm Chu!

Khuất Hàn Sơn một chiêu đắc thủ, lập tức ném kiếm xuống đất, quát lên:

- Mau đuổi theo!

Đám Khang Xuất Ngự vừa hô tuân lệnh, Khuất Hàn Sơn bỗng loạng choạng, “ộc” một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Lão nhân lúc Hồ Thập Tứ thoáng buông lỏng phòng ngự, dùng toàn bộ công lực bình sinh xung phá huyệt đạo bị bắt, liều mạng phát kiếm, giết được Cửu chỉ thần bộ Hồ Thập Tứ, nhưng cũng bị tiêu

hao hết sức lực, chân khí chạy loạn, làm chấn thương đến nội phủ.

Nhưng dù sao lão vẫn một mình tự lực, bị đối thủ khống chế tử huyết mà vẫn giết được đại địch.

Uy chấn Dương Sóc Khuất Hàn Sơn há lại để cho một tên bộ khoái bắt được... kể cả người đó có là một vị thần bộ đi chăng nữa!

Chạy.

Chỉ có nhanh chóng tới Quế Lâm, tiến vào phân cục Hoán Hoa mới có thể nghỉ ngơi.

Tâm lý mấy người Tiêu Thu Thủy quả thực là đang vô cùng gấp rút, Văn Tấn Sương bị thương ở chân nên không tiện chạy nhanh, Thiết Tinh Nguyệt cùng Mã Cảnh Chung liền thay phiên nâng đỡ ông ta chạy.

Một vị anh hùng nổi danh nhờ quyền cước lúc này sắc mặt không chút biểu tình, cũng không biết là bị thương, phần uất cô tịch, hay là đau đớn đến trơ lì?

Lần chạy này không ngờ đã tới tận Cổ Nghiêm quan cách thành An Huyền năm mươi dặm về phía tây.

Cổ Nghiêm quan thuộc địa phận tây sơn, tương truyền do Tàn Thủy Hoàng xây dựng, gần đó có rất nhiều bia đá khắc chữ, từ xa nhìn lại, mười phần trang nghiêm. Lúc này đã là lúc mặt trời dần lặn.

Năm ba ngư tiều đang thả bước trên đường về.

Nhóm Tiêu Thu Thủy đang gấp rút muốn vượt qua Cổ Nghiêm quan thì bỗng nghe hai người tiều phu ở sau lưng nói chuyện:

- Nghe nói trong võ lâm Tứ Xuyên vừa có một vụ thảm án, rất nhiều người biết đánh nhau đã chết, anh có biết không?

- À! Là cái gì kiếm phái ấy phải không? Nghe hình như là bị người khác tấn công.

Tiêu Thu Thủy nghe được, trong lòng như bị quất một roi, toàn thân đau đớn đến co quắp lại.

- Còn không phải sao? Đối đầu với Quyền Lực bang chỉ có đường chết thôi!

- Còn tưởng có gì quái lạ, hóa ra là đối đầu với Quyền Lực bang, có muốn chết cũng khó nữa.

Tiêu Thu Thủy không nhịn được, quay lại muốn truy hỏi mấy người tiều phu đó xem tin tức từ đâu tới, đột nhiên Đường Phương chợt kéo áo hắt, Tiêu Thu Thủy vội vàng nhìn lại, chỉ thấy trời ngả về tây, bên trên Cổ Nghiêm quan không ngờ lại có năm sáu thi thể ăn mặc như tiều phu đang nằm ngổn ngang!

Thi thể cứng đờ, củi khô, dây buộc, rìu sắt đều nằm vương vãi dưới đất, người chết sắc mặt đen xì, ngũ quan xuất huyết.

Đường Phương nói:

- Bị người khác hạ độc chết.

Mã Cảnh Chung thở dài:

- Đều là những người bình thường.

Âu Dương San Nhi không nhịn được, nói:

- Nhất định là Ôn Dịch nhân ma Dư Khốc Dư, đã sớm bố trí chất độc nhưng lại giết mất mấy người không quen biết.

- Tên nhân ma đó!

Mấy người Tiêu Thu Thủy, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Tả Khâu Siêu Nhiên đều rất phẫn nộ. Họ thà rằng mình cùng kẻ địch quyết một trận sinh tử chứ không hề muốn những người vô tội phải chết thay cho mình.

Họ đã quyết định chạy tới xem thử tình huống trúng độc của mấy người tiều phu đó, không biết có còn cứu được hay không.

Bấy giờ hai người tiều phu đi đằng sau cũng nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, cùng giật mình sửng sờ, trong đó một người chợt nói:

- Kia không phải là Lỗ A Căn sao?

- Sao hắn cũng ở đó? Ai là vậy... Trời ơi! Em trai cũng ở đó!

Hai người nhìn thấy người quen, quan tâm lo lắng, vội vàng chạy lên trước, cúi vác sau lưng cũng mặc kệ, ném phịch xuống đất, đi tới ngòi xuống vỗ vỗ mặt người chết, kêu lên đau đớn:

- Em trai, em trai, em sao rồi?

Tả Khâu Siêu Nhiên, Tiêu Thu Thủy khẽ thở dài, hai người đưa mắt nhìn nhau, muốn tới đỡ hai người kia dậy khuyên giải, nhân tiện hỏi họ tin tức Hoán Hoa kiếm phái.

Đúng lúc này, Văn Tấn Sương bỗng quát lên:

- Chờ đã!

Chẳng lẽ ánh mắt sắc bén của Thoái tuyệt Văn Tấn Sương đã nhìn ra chuyện gì khác thường?

Văn Tấn Sương quát lên, Tiêu Thu Thủy và Tả Khâu Siêu Nhiên liền dừng tay.

Không cần biết thế nào, họ đều kính trọng Văn Tấn Sương là tiền bối.

Ngay trong thoáng chốc họ vừa dừng lại, thân hình hai người tiều phu đột nhiên lắc lư liên tục, loạng choạng bước ra vài bước rồi hai tay bóp chặt lấy cổ họng, nấc lên nghèn nghẹn, không đi được bao xa đã ngã vật xuống đất, miệng sùi bọt trắng, giãy giụa mấy cái rồi nhả cầu lòi ra như mắt cá chết, không cử động được nữa.

Trúng độc mà chết.

Độc tới từ trên thân người chết.

Khi người khác chạm vào quần áo người chết thì độc liền từ áo quần người chết bốc lên, xâm nhập vào trong lòng bàn tay, đường hô hấp.

Vì thế hai người tiều phu lập tức trúng độc thân vong.

Nếu như vừa rồi người chạm vào người chết là Tiêu Thu Thủy thì hiện tại Tiêu Thu Thủy đương nhiên cũng là người chết.

Kẻ hạ độc không ngờ được là có người chạm vào người chết trước nhóm Tiêu Thu Thủy, mà người bị kẻ hạ độc giết chết chính là thân nhân của hai người tiều phu kia cho nên họ mới vội vàng chạy tới, kiểm tra tình hình người chết.

Độc thật là độc!

Tiêu Thu Thủy lập tức biến sắc, Văn Tấn Sương chột quát lớn:

- Xuống đây!

Một cước đạp vào tường đá Cổ Nghiêm quan, bức tường chấn động, từ phía trên ba người nhẹ hạ xuống đất, khéo léo, không một tiếng động.

Ba người đều giống nhau, áo trắng, ống tay rộng, vẻ mặt giống như một chiếc bánh bao lớn ngâm nước, ngũ quan chen vào một chỗ, nhỏ đến đáng thương.

Người đầu tiên cười hì hì nói:

- Ta tên là Dư Tiểu Bất, hần tên là Dư Bất Tiểu, còn một người nữa, tên là Dư Ngã Ngô.

Người thứ hai mặt ủ, mày chau nói:

- Bọn ta đều là đệ tử của Dư Khốc Dư.

Người thứ ba như khóc như cười, nói:

- Vốn bọn ta muốn độc chết các ngươi, lại độc chết người khác. Vậy cũng tốt, chết càng nhiều, càng tốt!

Ba kẻ này lạnh lùng độc địa như thế, nói chuyện vô cùng ung dung thoải mái, dưới tấm áo trắng thùng thình của bọn chúng ẩn chứa không biết bao nhiêu dơ bẩn, tội ác.

Tiêu Thu Thủy bỗng tới cạnh Đường Phương, hạ giọng nói mấy câu.

Dư Tiểu Bất chợt nói tiếp:

- Sư phụ ta sắp tới rồi.

Dư Bất Tiểu sắc mặt đờ đẫn:

- Bọn ta phải giải quyết các người trước khi sư phụ tới.

Dư Ngã Ngô tiếp lời:

- Các người ai muốn lên chịu chết trước?

Tiêu Thu Thủy gầm lên một tiếng, vung đao xông tới, quát:

- Các người tàn sát người vô tội, ta tới lĩnh giáo trước!

Ba gã mặc áo trắng đột nhiên cùng rung tay trái, bắn ra cùng một thứ, đánh về phía Tiêu Thu Thủy!

Tiêu Thu Thủy nghiêng người, tránh qua một vật, hồi đao đánh văng một vật, tai trái vung ra, bắt được một vật, cười lạnh nói:

- Dựa vào chút tài mọn của các người cũng...

Đột nhiên không nói thêm được một tiếng, sắc mặt vụt biến, tay nắm yết hầu, ặc ặc hai tiếng, ngã ngựa ra sau!

Thiết Tinh Nguyệt cả kinh, kêu lên:

- Tiêu lão đại...!

Khâu Nam Cố vội vàng muốn xông tới đỡ, Văn Tấn Sương đã quát:

- Không được đi!

Chỉ nghe Dư Bất Tiểu cười cười cợt nhả:

- Đờ của Ôn Dịch nhân ma mà hấn cũng dám bắt, chết cũng coi như làm quỷ to gan.

Dư Tiểu Bất cười hắc hắc, nói:

- Hấn chết rồi, các người ai muốn đi cùng hấn thì tới đây.

Dư Ngã Ngô cười lạnh:

- Ôn dịch đi tới, quý khốc thần hào, ôn dịch đi qua, vạn vật vô sinh...

Hấn cố ý kéo dài hai tiếng cuối cùng, bởi vì hấn cả thấy, làm vậy có thể dọa người.

Kẻ thích giết người, ai cũng thích dọa người.

Giết người và dọa người không phải cùng xuất phát từ sự tàn ác của con người hay sao?

Nhưng tiếng cuối cùng hấn nói lại không kéo dài được.

Không chỉ không kéo dài được mà thậm chí còn đột ngột nghẹn lại.

Bởi vì Tiêu Thu Thủy bỗng vùng dậy, đâm một đao vào bụng hấn.

Đao đâm vào bụng Dư Ngã Ngô, trong chớp mắt, Tiêu Thu Thủy đã vận lực đẩy mạnh, đánh hấn bay thẳng vào Dư Tiểu Bất!

Dur Tiểu Bất muốn tránh nhưng hiển nhiên là không kịp. Hắn chỉ thấy lưng Dur Ngã Ngô lao thẳng tới trước mặt, vội vã vung tay chặn lại, không kịp để phòng đao của Tiêu Thu Thủy từ bên hông Dur Ngã Ngô xuyên ra, đâm vào giữa bụng hắn!

Sau đó Tiêu Thu Thủy lập tức bỏ đao, tung cước đá ra, đẩy hai người về phía Dur Bất Tiểu.

Dur Bất Tiểu gặp phải kịch biến, rõ ràng là đã hoảng loạn. Khi hắn đón lấy hai người thì đồng thời thanh đao đang cắm trong bụng hai người cũng bị Tiêu Thu Thủy rút ra, nhanh như chớp đâm vào cổ họng hắn.

Khuôn mặt dur bất tiểu vẫn không khóc không cười, nhưng đã có thêm một biểu lộ khác: đến chết vẫn không thể tin nổi.

Một thanh niên trẻ trung thanh tú, ôn nhu văn nhã, vẫn còn có chút anh khí nóng nảy, nhìn có vẻ chưa xuất đao bao lâu, vậy mà lại biết giả vờ trúng độc, bất thành linh giết chết ba anh em hắn liên tiếp, đến cả ánh mắt cũng không chớp lấy một lần.

Văn Tấn Sương đứng một bên lạnh lùng quan sát, nhìn Đường Phương nói:

- Tiêu thiếu hiệp ở đình Nhất Công tha cho Bàn Cửu cụt chân không giết, ấy là lòng nhân của đại hiệp. Hôm nay chớp mắt đã giết ma tên hung đồ, chính vì ba tên độc nhân này lạm sát người vô tội, thật sự không thể tha thứ, quyết ý phải giết, tuyệt không dung tình, đó là phong thái của người hiệp nghĩa.

Ông thoáng thờ dài, than:

- Khó được ai như Tiêu thiếu hiệp, tuổi còn trẻ mà đã có tư thái đại

hiệp, lại quyết đoán dứt khoát, cam đảm cận trọng, thành thực lão luyện, trong võ lâm sau này tất có chỗ cho bậc nhân tài hiếm có như cậu ấy.

Đường Phương ở bên nghe vậy, đương nhiên là vô cùng vui vẻ.

Tiêu Thu Thủy tấn công bất ngờ, một hơi giết chết ba anh em họ Dư, chính là nhân lúc bọn chúng đang tưởng hấn đã trúng độc.

Hấn bắt được độc vật của họ Dư mà vẫn không ngã là vì trên tay hấn đã sớm đeo một chiếc găng tay.

Găng tay của Đường Phương.

Ám khí của Đường Phương có một vài món phải dùng găng tay để phóng ra, ví dụ như nắm độc sa mà nàng sử dụng khi chiến đấu với Diêm Quỷ Quỷ bên bờ Ô Giang.

Lúc này Tiêu Thu Thủy đã cởi găng tay ra.

Phạm những thứ đã dính vào một hệ Ôn Dịch nhân mà thì người sống không thể chạm vào được.

Thiết Tinh Nguyệt không khỏi giơ ngón cái lên khen:

- Giết rất hay!

Chợt có một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Giết rất không hay!

Thiết Tinh Nguyệt vụt quay lại, giận giữ quát:

- Tên khốn kiếp nào đấy?!

Chỉ thấy phía sau Cổ Nghiêm quan cổ kính, hoàng hôn bao phủ, không biết từ bao giờ đã có thêm một người áo trắng đang yên lặng đứng đó, trong ánh chiều tà u ám không thể thấy được rõ ràng. Người kia thều thào nói:

- Là ta, người lấy mạng các ngươi.

Khâu Nam Cố hùng hổ nhảy lên, gào trả:

- Mi là thằng nào?!

Người trong bóng tối dùng một thanh âm cực kỳ quái dị, khiến cho người ta phải rùng mình sớn gai ốc, nói:

- Ta là ôn dịch, ta ở chỗ nào, chỗ đó có ôn dịch.

Ánh mắt Văn Tấn Sương co rút lại, hỏi:

- Ôn Dịch nhân ma?

Người kia bật cười yếu ớt, đáp:

- Dư Khốc Dư.

Văn Tấn Sương đột nhiên xông tới.

.... Trong đình Nhất Công, miệng hố ngầm mở ra, một người phóng lên, trong nháy mắt đã độc chết Chương tuyệt Hoàng Viễn Dung.

... Hoàng Viễn Dung là anh em của Văn Tấn Sương. Trong Tứ tuyệt Nhất quân, ngoài Diêu Độc Vụ, Tất Thiên Thông, Nhất quân Cố Quân

Són chết dưới tay Kiếm vương Khuất Hàn Sơn thì chỉ có Dư Khốc Dư giết chết Hoàng Viễn Dung, cho nên Văn Tấn Sương hận nhất là hai người, người thứ nhất đương nhiên là Khuất Hàn Sơn, người thứ hai chính là Dư Khốc Dư.

Dư Khốc Dư giờ đang đứng phía sau Cổ Nghiêm quan, trong âm hoàng hôn âm trầm bên tường đá có một cảm giác quái lạ, yêu dị không thể tả xiết!

Văn Tấn Sương xông vào Cổ Nghiêm quan, nhanh như một mũi tên.

Thân hình ông tiến vào cổng vòm của cửa quan, bóng tối của hoàng hôn phủ xuống, nuốt chửng ông ta.

Trong bóng tối u ám, có thể mơ hồ nhìn thấy bước chân Văn Tấn Sương lao đảo một chút, khi ra khỏi Cổ Nghiêm Quan, bóng dáng lại trở nên rõ ràng.

Nhưng Văn Tấn Sương liền ngã gục xuống, ngã xuống trước mặt Dư Khốc Dư, không thể đứng lên nổi. Hai mắt ông ta lồi hẳn ra, nhìn trừng trừng về phía trước, ánh mắt không hiểu là bi phẫn, hay là mĩa mai?

Bởi vì ông ta đã chết.

Trong ánh hoàng hôn, người áo trắng thùng thình, tay áo rộng, dáng vẻ thần bí, quỷ dị khôn tả.

Tiêu Thu Thủy kêu lên thất thanh:

- Văn tiên bối...

Chỉ nghe Dư Khốc Dư mỉm cười âm trầm, nói:

- Ta khác với các người. Các người cầm đao cầm kiếm liều mạng, ta có độc vật của ta để đấu với các người.

Ngừng một chút rồi lại tiếp:

- Trong Cổ Nghiêm quan này ta đã bố trí độc, các người qua được thì giết được ta.

Tiêu Thu Thủy đưa mắt nhìn Cổ Nghiêm quan, chỉ thấy một điểm dư quang từ phía tây chiếu lại, Cổ Nghiêm quan hùng vĩ nằm chắn giữa hai ngọn núi, càng lộ vẻ thần bí!

Người áo trắng ở phía bên kia cửa quan càng khiến người ta có cảm giác yêu tà khiến người ta phải phát run!

Dur Khốc Dur ở ngay sau cửa quan, chất độc được đặt bên trong quan.

Làm sao xông qua được? Đến cả Văn Tấn Sương cũng không xông qua được.

Trong mắt Tiêu Thu Thủy có lệ, hấn quyết định xông qua, không chỉ vì muốn giết Dur Khốc Dur mà còn phải báo thù cho Văn Tấn Sương!

Đang lúc hấn chuẩn bị lao lên thì đột nhiên ở đằng sau có người chậm rãi nói:

- Người có lên cũng vô dụng... Bởi vì các người không cần phải đi lên nữa.

Nhóm Tiêu Thu Thủy vội quay lại, chỉ thấy một thanh niên da dẻ trắng nõn, đứng giữa ánh chiều tà, đang đứng mỉm cười bình thản nhìn

họ.

Đường Phương thoáng biến sắc, nhưng ánh mắt lại sáng lên:

- Hán Tứ Hải!

Người đó cúi người, cười đáp:

- Chính là tại hạ.

Chợt nghe một người cười lớn:

- Còn có ta đây!

Một người khác cũng hô lên:

- Thêm cả ông đây!

Truy binh tới rồi!

Kẻ xưng “ta đây” là Địa mã hành thiên Liễu Thiên Biến, khinh công của hắn cao, đương nhiên là sẽ đuổi theo nhanh.

Kẻ tự xưng “ông đây” là Đồ Cổn, hắn trúng một chưởng của Khâu Nam Cố, chịu một cước của Văn Tấn Sương, hận đến thấu xương, tự nhiên là đuổi theo càng nhanh.

Ở phía sau bọn chúng thoáng cái đã có gần trăm người tràn ra, giống như ánh hoàng hôn làn tràn, yên lặng mà đến, không một chút tiếng động, nhưng ánh mắt lại tỏa sáng giống như lang sói.

Những kẻ này chia ra làm hai nhóm, hiển nhiên là hai lộ nhân mã khác nhau. Hai nhóm người này ăn mặc cũng rất khác biệt, một bên

có khoảng hơn sáu mươi người, trang phục như người bình thường, có một số giống như thương nhân, một số giống như ngư dân, tiều phu, còn cả một số cải trang thành người già, phụ nữ.

Điểm khác biệt giữa họ và người bình thường là mắt sáng như sao, huyết thái dương nhô cao, hiển nhiên là cao thủ kiêm tu nội ngoại công.

Nhóm còn lại thì mặc kinh trang màu đen, sắc mặt lạnh lùng, sau lưng nhất loạt đeo trường đao sắc bén.

Phía trước nhóm ăn mặc như người bình thường có năm người đang đứng, đánh vẻ như thủ lĩnh.

Năm người tướng mạo gần như giống hết nhau, thân mặc trường bào màu xám, lưng đeo trường kiếm, sắc mặt lạnh lẽo, chỉ có cao thấp khác nhau.

Tiêu Thu Thủy nhận ra được họ, năm người này chính là “Trường thiên ngũ kiếm” từng được nhắc đến trong “Dược Mã Hoàng Hà”, bị Tiêu Đông Quảng đánh bại mười chín năm trước.

Thanh danh Tiêu Đông Quảng còn ở trên Thất đại danh kiếm đương thời, cũng chính vì ông ta từng một mình đánh bại Trường thiên ngũ kiếm. Tuy Tiêu Thu Thủy chưa từng trông thấy Trường thiên ngũ kiếm hấn hấn đã từng được nghe Tiêu Tây Lâu kể lại.

Rõ ràng năm người này chính là Trường thiên ngũ kiếm năm xưa.

... Gần đây từng nghe đồn, Trường thiên ngũ kiếm đã quy phục Quyền Lực bang, bây giờ xem ra quả thực là như vậy.

... Hơn sáu mươi người ăn mặc như thường dân phía sau chính là

bằng chứng bang chúng Quyền Lực bang đã xâm nhập vào đủ loại ngành nghề.

... Trong trận Kiếm Khí Trường Giang ngày trước, khi mấy người Tiêu Thu Thủy, Cẩm Giang tứ huynh đệ, tiêu diệt Thiết Oản thần ma Phó Thiên Nghĩa trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma, đã từng được biết, Quyền Lực bang đã sớm nắm giữ cả một dải Trường Giang, thậm chí tất cả thuyền phu, hàng quán, người làm trong cả trấn Tỳ Quy cũng đều bị chúng khống chế.

Trường thiên ngũ kiếm từng đối chọi với Tiêu Đông Quảng, võ công kết hợp lại tuyệt không dưới bảy đại danh kiếm võ lâm, năm người liên thủ với nhau, cũng chẳng khác gì Quyền Lực bang lại có thêm một vị ma thần.

Mặt khác Tiêu Thu Thủy cũng nhận ra được thủ lĩnh của đám người còn lại.

Một nam một nữ, nam râu tóc đều màu vàng, mắt to mày rậm, như một con sư tử lớn, nữ miệng rộng như chậu, ánh mắt sắc bén, như một con hổ đang giận giữ.

Sư công Hồ bà!

Trong truyện Kiếm Khí Trường Giang từng nhắc tới việc Tiêu Thu Thủy dám vì một con chó nhỏ bị ngược đãi mà giao chiến với bọn chúng, lần đó khiến cho Tiêu Thu Thủy cảm nhận được rõ ràng, cho dù trong đám người Quyền Lực bang tại đây chỉ vón vện có đôi vợ chồng này thôi đã rất khó đối phó rồi.

Càng hướng hồ còn có Dư Khốc Dư, Đồ Cổn, Liễu Thiên Biến, Trường thiên ngũ kiếm cùng một đấng cao thủ. Càng đáng sợ hơn là còn một kẻ thân phận, võ công đều cao thâm khó lường.

Hán Tứ Hải.

Hán Tử Hải mỉm cười nói:

- Các người thế này có thể gọi là trước không lối thoát, sau có truy binh.

Đường Phương bỗng ngắt lời:

- Người không nghe qua, “trời không tuyệt đường người sao?”

Hán Tứ Hải lại cười đáp:

- Vậy thì các người cứ thử đi xem!

Đường Phương vun tay lên, bắn ra ba mũi phi tiêu màu đỏ, lam, trắng!

Tiêu vừa rời tay thì đã bắn tới nơi!

Nhanh, nhanh đến mức không kịp phòng bị!

Đó là ám khí của Đường Phương!

Ba mũi ám khí đột nhiên biến mất.

Ba mũi ám khí đột ngột bắn ra, rồi lại đột ngột biến mất.

Hán Tứ Hải vẫn mỉm cười như cũ.

Nhanh, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi!

Tay hần giống như đã sớm đợi ám khí Đường Phương bắn tới để thu lại.

Trái tim Tiêu Thu Thủy như chìm hần xuống.

Xem ra võ công Hán Tứ Hải tuyệt không dưới Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma.

Lúc này Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố cùng hét lớn, chia sang hai phía phóng ra, có vẻ muốn đánh ngã Hán Tứ Hải.

Ngay lúc họ vừa động thân, trên người Hán Tứ Hải bỗng xuất hiện một chùm ánh sáng, tiếp đó chia làm hai luồng, một luồng chụp xuống Thiết Tinh Nguyệt, một luồng phủ lấy Khâu Nam Cố.

Hóa ra trong chùm sáng là mười hai loại ám khí khác nhau, có phi tiêu, thiết tạt lê, ám thanh tử, chùy sắt, phi đao, tiểu kiếm, châm bạc. Đây vốn là mười hai loại ám khí khác biệt, cần mười mấy cao thủ mới có thể phóng ra được, hơn nữa lực đạo sử dụng cũng chia làm bảy tám loại, vậy mà kẻ này chỉ trong chớp mắt đã bắn ra được hết.

Tiêu Thu Thủy chợt cảm thấy thủ pháp đó có vẻ rất quen.

Lúc này Thiết Tinh Nguyệt cùng Khâu Nam Cố đã chật vật lùi về.

Chỉ có lùi về mới có thể tránh được số ám khí không thể chặn, không thể phòng này.

Tim Tiêu Thu Thủy quả thực đã lạnh ngắt.

Hần phát hiện võ công người này tuyệt đối còn ở trên Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma.

Kẻ này rút cuộc là có thân phận gì trong Quyển Lục bang?

Hán Tứ Hải thần nhiên cười nói:

- Lùi về sau đã vô vọng rồi, chỉ có thể tiến lên trước thôi.

Mọi người không khỏi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ánh chiều càng đậm, bóng tối đã dần phủ xuống, bóng người áo trắng phía sau Cổ Nghiêm quan cũng như được phủ thêm một lớp màn u ám.

Chỉ nghe Dur Khốc Dur âm trầm nói:

- Muốn tiến lên trước thì phải qua Cổ Nghiêm quan.

Thiên Thủ nhân ma Đồ Cồn cười hì hì, chỉ vào Khâu Nam Cố, nói:

- Tên đó là của ta, hấn đánh lén ông đây một chưởng, ta muốn hấn phải hối hận tại sao lại sinh ra trên đời.

Thiết Phiến thần ma Liễu Thiên Biến “soạt” một tiếng, xòe rộng chiếc quạt, mỉm cười âm tà:

- Con bé kia để lại cho ta.

Sư công bỗng gầm lên, nói:

- Tiêu Thu Thủy để cho ta!

Hổ bà lạnh lùng mở miệng:

- Bọn ta phải xé xác hấn ăn thịt!

Trường thiên ngũ kiếm không lên tiếng, chỉ đồng loạt chậm rãi rút bội

kiếm.

Hán Tử Hải khẽ thở dài, xòe tay ra, cười nói:

- Xem các người tuổi vẫn còn trẻ mà đã có bao nhiêu người cảm hận thấu xương như vậy, ta cũng chẳng biết làm thế nào.

Tả Khâu Siêu Nhiên cười lạnh:

- Người không phải làm bộ làm tịch nữa.

Hán Tứ Hải bỗng hắng giọng nói:

- Dư lão huynh, xem ra mấy tên này muốn xông qua chỗ huynh. Huynh một mình ở đó, có cần thêm ta làm bạn không?

Dư Khốc Dư ở bên kia, thều thào đáp:

- Hán huynh chịu tới, hoan nghênh còn chẳng kịp. Chỉ là Cổ Nghiêm quan không dễ qua.

Hán Tứ Hải cười nói:

- Chuyện đó thì không sao.

Đoạn quay sang phía đám Liễu Thiên Biến:

- Chỗ này trông cậy cả vào chư vị.

Liễu Thiên Biến tự nhiên là thềm tức giận với sự cuồng vọng của Hán Tứ Hải, nhưng cũng biết kẻ này là bạn thân của “túi khôn” Quyền Lực bang Liễu Tùy Phong, chẳng ai dám đắc tội, vội cười bồi:

- Hán huynh yên tâm, đảm bảo không tên nào thoát được.

Hán Tứ Hải ung dung cười nói:

- Làm phiền chư vị.

Vừa nói dứt lời đã phóng ra xa, lộn người một cái liền vượt qua tường cao, hạ xuống cạnh Dư Khốc Dư.

Bức tường cao tới mấy trượng, vậy mà Hán Tứ Hải chỉ lộn người một cái đã vượt qua rồi, căn bản không cần phải qua cửa Cổ Nghiêm quan, thậm chí khi vượt tường còn chẳng thèm liếc nhìn một cái.

Tim Tiêu Thu Thủy quả thực là đã rụng hẫ xuống.

Võ công của Hán Tứ Hải thật sự có thể so sánh được với Khuất Hàn Sơn!

Bọn hắn đã không còn đường nào để đi nữa.

Ai nói “trời không tuyệt đường người”?

Ngay ở trước mặt họ đây, cho dù có đường thì cũng là đường cùng.

Đường cùng thông đến đường chết. Cho dù bọn họ có đường thì cũng bị người ta chặn mất rồi.

Hoàng hôn đã dần tắt, bóng đêm đã phủ xuống.

Hy vọng của họ chẳng lẽ cũng như bóng đêm đang loang dần ra đó, chẳng còn chờ mong được gì?

Đường Phương ngược nhìn ngôi sao sớm đầu tiên xuất hiện trên

bầu trời, sao Hôm, ánh mắt không khỏi sáng lên.

Ánh sao trong vắt.

Dur Khốc Dur cũng không khỏi buột miệng khen:

- Khinh công giỏi!

Hán Tứ Hải cười nhẹ hỏi:

- Giỏi thật sao?

Dur Khốc Dur ngạc nhiên đáp:

- Đương nhiên là giỏi.

Hán Tứ Hải cười ngất:

- Không cần thiết đâu!

Dur Khốc Dur không nói gì nữa, hấn đang đợi Hán Tứ Hải nói tiếp, quả nhiên Hán Tứ Hải nói tiếp.

- Kỳ thực khi ta phóng qua đầu tường, trong lòng Dur huynh đang nghĩ, “tên tiểu tử này thật sự quá cuồng vọng”. Nếu không phải ta có giao tình với tổng quản Liễu Ngũ, ngoài ra còn được Khuất Kiếm vương giới thiệu tới thì huynh đã sớm muốn hạ độc ta một cái, cho ta biết lợi hại rồi.

Khẽ ngừng một chút rồi lại cười nói:

- Không biết ta nói có đúng hay không?

Dur Khốc Dur thoáng biến sắc, nhưng vẫn nhẹ giọng đáp:

- Hán huynh quá đa nghi mất rồi!

Hán Tứ Hải cười lớn:

- Vậy thì được, để cho Dur huynh tâm phục, chúng ta cùng đánh cược một ván.

Dur Khốc Dur không hiểu, hỏi:

- Đánh cược cái gì?

Hán Tứ Hải giơ ra một ngón tay trắng nõn, khế đưng đưa:

- Giết người.

Dur Khốc Dur bỗng đề cao thanh âm:

- Ồ?

Hán Tứ Hải cười nhẹ, nói:

- Giết đám người này, huynh dùng độc, ta dùng ám khí.

Dur Khốc Dur thầm nghĩ: “Ta sử dụng độc, giết người trong vô hình, chẳng lẽ lại thua người sao?”, lập tức cười lạnh đáp:

- Vậy là tốt nhất. Chỉ không biết huynh muốn cách cược thế nào?

Ánh mắt Hán Tứ Hải lóe sáng:

- Cược giết người, xem ai giết được nhanh, xem ai giết được nhiều.

Dur Khốc Dur đáp ngay:

- Bao giờ thì bắt đầu?

Hán Tứ Hải nói dứt khoát:

- Bây giờ.

Hắn còn chưa dứt lời, Dur Khốc Dur đã vươn hai tay ra, lập tức một chuyện cực kỳ quỷ dị diễn ra.

Trên bức tường cổ kính xây bằng đá tảng của Cổ Nghiêm quan đột nhiên xuất hiện một lớp màn mỏng mảnh, nhanh chóng tràn tới. Nhìn qua giống như một lớp sương mù nhưng cẩn thận quan sát thì lại là ngàn vạn con trùng nhỏ bé đang đồng loạt bò đến.

Đường Phương không khỏi kêu lên thất thanh, Mã Cảnh Chung cũng biến sắc:

- Cổ độc.

Cổ độc vừa không thể diệt, lại không thể hủy, là loại độc vật mà người trong võ lâm cảm thấy đau đầu nhất, nhóm Tiêu Thu Thủy phía trước có cổ độc, phía sau có cường địch, thật sự không có đường nào để đi. Càng kinh người hơn là, Ôn Dịch nhân ma Dur Khốc Dur không ngờ lại có thể điều khiển cổ độc, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Đúng lúc đó, Dur Khốc Dur đột nhiên biến thành một con nhím.

Dur Khốc Dur là người, tại sao lại biến thành một con nhím?

Kỳ thực, Dư Khốc Dư không phải thật sự biến thành nhím mà là trong nháy mắt đã bị hơn trăm mũi kim dài đâm vào người, vì thế mới trông như một con nhím.

Dư Khốc Dư gào lên một tiếng, Hán Tứ Hải lại cười nói:

- Ta thắng rồi, ta giết trước một tên.

Tiếp đó Dư Khốc Dư ngã xuống, ngã xuống cạnh thi thể Văn Tấn Sương, đôi mắt trợn trừng của Văn Tấn Sương vừa khéo nhìn thẳng vào hắn, cũng không biết là đau đớn, hay là mỉa mai?

Giết người rồi lại bị người chết.

Dư Khốc Dư vừa chết, cổ độc của hắn liền biến mất như có kỳ tích.

Hán Tứ Hải “soạt” một tiếng, chạy xuyên qua cửa Cổ Nghiêm quan, qua trước mặt mấy người Tiêu Thu Thủy, cười nói:

- Bây giờ phía trước có đường rồi.

Nói đoạn nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt đám Liễu Thiên Biến, bọn Liễu Thiên Biến đều giật mình, vội vã lùi lại ba bước, Hán Tứ Hải thì vẫn mỉm cười ung dung.

Hán Tứ Hải giết Dư Khốc Dư, chuyện xảy ra quá đột ngột, quá quỷ dị, quá kinh người, quá bất ngờ.

Lần này chẳng những đám Liễu Thiên Biến không thể tiếp nhận nổi, mà cả mấy người Tiêu Thu Thủy cũng không dám tin tưởng.

Đồ Cỗn không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi:

- Hán Tứ Hải, người...

Hán Tứ Hải khẽ cười hắc hắc, đáp:

- Tên ta không phải Hán Tứ Hải.

Liễu Thiên Biến vụt biến sắc, do dự hỏi:

- Người là...?

Hán Tứ Hải ngẩng mặt lên trời cười lớn:

- Ta không họ Hán, ta họ Đường.

Đường Phương không ngờ cũng tiếp lời:

- Hán Đường đều là thịnh thế.

Đường Tứ Hải vỗ tay nói:

- Trong bốn biển đều là anh em. Ta cũng không phải tên Tứ Hải.

Đường Phương cũng mỉm cười:

- Hấn không phải là Tứ Hải, hấn tên là Bằng, Bằng trong bằng hữu huynh đệ

Quyển 3 - Chương 9: Giết

Chỉ nghe Dư Bất Tiểu cười cười cợt nhả:

- Đồ của Ôn Dịch nhân ma mà hấn cũng dám bắt, chết cũng coi như làm quý to gan.

Dư Tiểu Bất cười hắc hắc, nói:

- Hấn chết rồi, các người ai muốn đi cùng hấn thì tới đây.

Dư Ngã Ngô cười lạnh:

- Ôn dịch đi tới, quý khốc thần hào, ôn dịch đi qua, vạn vật vô sinh...

Hấn cố ý kéo dài hai tiếng cuối cùng, bởi vì hấn cả thấy, làm vậy có thể dọa người.

Kẻ thích giết người, ai cũng thích dọa người.

Giết người và dọa người không phải cùng xuất phát từ sự tàn ác của con người hay sao?

Nhưng tiếng cuối cùng hấn nói lại không kéo dài được.

Không chỉ không kéo dài được mà thậm chí còn đột ngột nghẹn lại.

Bởi vì Tiêu Thu Thủy bỗng vùng dậy, đâm một đao vào bụng hấn. Đao đâm vào bụng Dư Ngã Ngô, trong chớp mắt, Tiêu Thu Thủy đã vận lực đẩy mạnh, đánh hấn bay thẳng vào Dư Tiểu Bất!

Dư Tiểu Bất muốn tránh nhưng hiển nhiên là không kịp. Hấn chỉ thấy lưng Dư Ngã Ngô lao thẳng tới trước mặt, vội vã vung tay chặn lại, không kịp để phòng đao của Tiêu Thu Thủy từ bên hông Dư Ngã Ngô xuyên ra, đâm vào giữa bụng hấn!

Sau đó Tiêu Thu Thủy lập tức bỏ đao, tung cước đá ra, đẩy hai người về phía Dư Bất Tiểu.

Dư Bất Tiểu gặp phải kịch biến, rõ ràng là đã hoảng loạn. Khi hấn đón lấy hai người thì đồng thời thanh đao đang cắm trong bụng hai người cũng bị Tiêu Thu Thủy rút ra, nhanh như chớp đâm vào cổ

họng hấn.

Khuôn mặt dư bất tiểu vẫn không khóc không cười, nhưng đã có thêm một biểu lộ khác: đến chết vẫn không thể tin nổi.

Một thanh niên trẻ trung thanh tú, ôn nhu văn nhã, vẫn còn có chút anh khí nóng nảy, nhìn có vẻ chưa xuất đạo bao lâu, vậy mà lại biết giả vờ trúng độc, bất thành lình giết chết ba anh em hấn liên tiếp, đến cả ánh mắt cũng không chớp lấy một lần.

Văn Tấn Sương đứng một bên lạnh lùng quan sát, nhìn Đường Phương nói:

- Tiêu thiếu hiệp ở đình Nhất Công tha cho Bành Cửu cụt chân không giết, ấy là lòng nhân của đại hiệp. Hôm nay chớp mắt đã giết ma tên hung đồ, chính vì ba tên độc nhân này lạm sát người vô tội, thật sự không thể tha thứ, quyết ý phải giết, tuyệt không dung tình, đó là phong thái của người hiệp nghĩa.

Ông thoáng thờ dài, than:

- Khó được ai như Tiêu thiếu hiệp, tuổi còn trẻ mà đã có tư thái đại hiệp, lại quyết đoán dứt khoát, cam đảm cận trọng, thành thực lão luyện, trong võ lâm sau này tất có chỗ cho bậc nhân tài hiếm có như cậu ấy.

Đường Phương ở bên nghe vậy, đương nhiên là vô cùng vui vẻ.

Tiêu Thu Thủy tấn công bất ngờ, một hơi giết chết ba anh em họ Dư, chính là nhân lúc bọn chúng đang tưởng hấn đã trúng độc.

Hấn bắt được độc vật của họ Dư mà vẫn không ngã là vì trên tay hấn đã sớm đeo một chiếc găng tay.

Găng tay của Đường Phương.

Ám khí của Đường Phương có một vài món phải dùng găng tay để phóng ra, ví dụ như nắm độc sa mà nàng sử dụng khi chiến đấu với Diêm Quỷ Quỷ bên bờ Ô Giang.

Lúc này Tiêu Thu Thủy đã cởi găng tay ra.

Phạm những thứ đã dính vào một hệ Ôn Dịch nhân mà thì người sống không thể chạm vào được.

Thiết Tinh Nguyệt không khỏi giơ ngón cái lên khen:

- Giết rất hay!

Chợt có một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Giết rất không hay!

Thiết Tinh Nguyệt vụt quay lại, giận giữ quát:

- Tên khốn kiếp nào đấy?!

Chỉ thấy phía sau Cổ Nghiêm quan cổ kính, hoàng hôn bao phủ, không biết từ bao giờ đã có thêm một người áo trắng đang yên lặng đứng đó, trong ánh chiều tà u ám không thể thấy được rõ ràng.

Người kia thều thào nói:

- Là ta, người lấy mạng các ngươi.

Khâu Nam Cố hùng hổ nhảy lên, gào trá:

- Mi là thằng nào?!

Người trong bóng tối dùng một thanh âm cực kỳ quái dị, khiến cho người ta phải rùng mình sởn gai ốc, nói:

- Ta là Ôn Dịch, ta ở chỗ nào, chỗ đó có Ôn Dịch.

Ánh mắt Văn Tấn Sương co rút lại, hỏi:

- Ôn Dịch nhân ma?

Người kia bật cười yếu ớt, đáp:

- Dư Khốc Dư.

Văn Tấn Sương đột nhiên xông tới.

.... Trong đình Nhất Công, miệng hố ngầm mở ra, một người phóng lên, trong nháy mắt đã độc chết Chương tuyệt Hoàng Viễn Dung.

... Hoàng Viễn Dung là anh em của Văn Tấn Sương. Trong Tứ tuyệt Nhất quân, ngoài Diêu Độc Vụ, Tất Thiên Thông, Nhất quân Cố Quân Sơn chết dưới tay Kiếm vương Khuất Hàn Sơn thì chỉ có Dư Khốc Dư giết chết Hoàng Viễn Dung, cho nên Văn Tấn Sương hận nhất là hai người, người thứ nhất đương nhiên là Khuất Hàn Sơn, người thứ hai chính là Dư Khốc Dư.

Dư Khốc Dư giờ đang đứng phía sau Cổ Nghiêm quan, trong ám hoàng hôn âm trầm bên tường đá có một cảm giác quái lạ, yêu dị không thể tả xiết!

Văn Tấn Sương xông vào Cổ Nghiêm quan, nhanh như một mũi tên.

Thân hình ông tiến vào cổng vòm của cửa quan, bóng tối của hoàng hôn phủ xuống, nuốt chửng ông ta.

Trong bóng tối u ám, có thể mơ hồ nhìn thấy bước chân Văn Tấn Sương lao đảo một chút, khi ra khỏi Cổ Nghiêm Quan, bóng dáng lại trở nên rõ ràng.

Nhưng Văn Tấn Sương liền ngã gục xuống, ngã xuống trước mặt Dư Khốc Dư, không thể đứng lên nổi. Hai mắt ông ta lờ lửng ra, nhìn trừng trừng về phía trước, ánh mắt không hiểu là bi phẫn, hay là mỉa mai?

Bởi vì ông ta đã chết.

Trong ánh hoàng hôn, người áo trắng thung thình, tay áo rộng, dáng vẻ thần bí, quý dị khôn tả.

Tiêu Thu Thủy kêu lên thất thanh:

- Văn tiền bối...

Chỉ nghe Dư Khốc Dư mỉm cười âm trầm, nói:

- Ta khác với các ngươi. Các ngươi cầm đao cầm kiếm liều mạng, ta có độc vật của ta để đấu với các ngươi.

Ngừng một chút rồi lại tiếp:

- Trong Cổ Nghiêm quan này ta đã bố trí độc, các ngươi qua được thì giết được ta.

Tiêu Thu Thủy đưa mắt nhìn Cổ Nghiêm quan, chỉ thấy một điểm dư quang từ phía tây chiếu lại, Cổ Nghiêm quan hùng vĩ nằm chắn giữa hai ngọn núi, càng lộ vẻ thần bí!

Người áo trắng ở phía bên kia cửa quan càng khiến người ta có cảm giác yêu tà khiến người ta phải phát run!

Dư Khốc Dư ở ngay sau cửa quan, chất độc được đặt bên trong quan.

Làm sao xông qua được? Đến cả Văn Tấn Sương cũng không xông qua được.

Trong mắt Tiêu Thu Thủy có lệ, hắn quyết định xông qua, không chỉ vì muốn giết Dư Khốc Dư mà còn phải báo thù cho Văn Tấn Sương!

Đang lúc hắn chuẩn bị lao lên thì đột nhiên ở đằng sau có người

chậm rãi nói:

- Người có lên cũng vô dụng... Bởi vì các người không cần phải đi lên nữa.

Nhóm Tiêu Thu Thủy vội quay lại, chỉ thấy một thanh niên da dẻ trắng nõn, đứng giữa ánh chiều tà, đang đứng mỉm cười bình thản nhìn họ.

Đường Phương thoáng biến sắc, nhưng ánh mắt lại sáng lên:

- Hán Tứ Hải!

Người đó cúi người, cười đáp:

- Chính là tại hạ.

Chợt nghe một người cười lớn:

- Còn có ta đây!

Một người khác cũng hô lên:

- Thêm cả ông đây!

Truy binh tới rồi!

Kẻ xưng “ta đây” là Địa mã hành thiên Liễu Thiên Biến, khinh công của hắn cao, đương nhiên là sẽ đuổi theo nhanh.

Kẻ tự xưng “ông đây” là Đồ Cổn, hắn trúng một chưởng của Khâu Nam Cố, chịu một cước của Văn Tấn Sương, hận đến thấu xương, tự nhiên là đuổi theo càng nhanh.

Ở phía sau bọn chúng thoáng cái đã có gần trăm người tràn ra, giống như ánh hoàng hôn làn tràn, yên lặng mà đến, không một chút tiếng động, nhưng ánh mắt lại tỏa sáng giống như lang sói.

Những kẻ này chia ra làm hai nhóm, hiển nhiên là hai lộ nhân mã khác nhau. Hai nhóm người này ăn mặc cũng rất khác biệt, một bên có khoảng hơn sáu mươi người, trang phục như người bình thường, có một số giống như thương nhân, một số giống như ngư dân, tiều phu, còn cả một số cải trang thành người già, phụ nữ.

Điểm khác biệt giữa họ và người bình thường là mắt sáng như sao, huyết thái dương nhô cao, hiển nhiên là cao thủ kiêm tu nội ngoại công.

Nhóm còn lại thì mặc kinh trang màu đen, sắc mặt lạnh lùng, sau lưng nhất loạt đeo trường đao sắc bén.

Phía trước nhóm ăn mặc như người bình thường có năm người đang đứng, đánh vẻ như thủ lĩnh.

Năm người tướng mạo gần như giống hết nhau, thân mặc trường bào màu xám, lưng đeo trường kiếm, sắc mặt lạnh lẽo, chỉ có cao thấp khác nhau.

Tiêu Thu Thủy nhận ra được họ, năm người này chính là “Trường thiên ngũ kiếm” từng được nhắc đến trong “Dược Mã Hoàng Hà”, bị Tiêu Đông Quảng đánh bại mười chín năm trước.

Thanh danh Tiêu Đông Quảng còn ở trên Thất đại danh kiếm đương thời, cũng chính vì ông ta từng một mình đánh bại Trường thiên ngũ kiếm. Tuy Tiêu Thu Thủy chưa từng trông thấy Trường thiên ngũ kiếm hấn hấn đã từng được nghe Tiêu Tây Lâu kể lại.

Rõ ràng năm người này chính là Trường thiên ngũ kiếm năm xưa.

... Gần đây từng nghe đồn, Trường thiên ngũ kiếm đã quy phục Quyền Lực bang, bây giờ xem ra quả thực là như vậy.

... Hơn sáu mươi người ăn mặc như thường dân phía sau chính là bằng chứng bang chúng Quyền Lực bang đã xâm nhập vào đủ loại ngành nghề.

... Trong trận Kiếm Khí Trường Giang ngày trước, khi mấy người Tiêu Thu Thủy, Cẩm Giang tứ huynh đệ, tiêu diệt Thiết Oản thần ma Phó Thiên Nghĩa trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma, đã từng được biết, Quyền Lực bang đã sớm nắm giữ cả một dải Trường Giang, thậm chí tất cả thuyền phu, hàng quán, người làm trong cả trấn Tỷ Quy cũng đều bị chúng khống chế.

Trường thiên ngũ kiếm từng đối chọi với Tiêu Đông Quảng, võ công kết hợp lại tuyệt không dưới bảy đại danh kiếm võ lâm, năm người liên thủ với nhau, cũng chẳng khác gì Quyền Lực bang lại có thêm một vị ma thần.

Mặt khác Tiêu Thu Thủy cũng nhận ra được thủ lĩnh của đám người còn lại.

Một nam một nữ, nam râu tóc đều màu vàng, mắt to mày rậm, như một con sư tử lớn, nữ miệng rộng như chậu, ánh mắt sắc bén, như một con hổ đang giận giữ.

Sư công Hồ bà!

Trong truyện Kiếm Khí Trường Giang từng nhắc tới việc Tiêu Thu Thủy dám vì một con chó nhỏ bị ngược đãi mà giao chiến với bọn chúng, lần đó khiến cho Tiêu Thu Thủy cảm nhận được rõ ràng, cho dù trong đám người Quyền Lực bang tại đây chỉ vồn vện có đôi vợ chồng này thôi đã rất khó đối phó rồi.

Càng hướng hồ còn có Dư Khốc Dư, Đờ Cổn, Liễu Thiên Biến, Trường thiên ngũ kiếm cùng một đấng cao thủ. Càng đáng sợ hơn là còn một kẻ thân phận, võ công đều cao thâm khó lường.

Hán Tứ Hải.

Hán Tử Hải mỉm cười nói:

- Các người thế này có thể gọi là trước không lối thoát, sau có truy binh.

Đường Phương bỗng ngắt lời:

- Người không nghe qua, “trời không tuyệt đường người sao?”

Hán Tứ Hải lại cười đáp:

- Vậy thì các người cứ thử đi xem!

Đường Phương vun tay lên, bắn ra ba mũi phi tiêu màu đỏ, lam, trắng!

Tiêu vừa rời tay thì đã bắn tới nơi!

Nhanh, nhanh đến mức không kịp phòng bị!

Đó là ám khí của Đường Phương!

Ba mũi ám khí đột nhiên biến mất.

Ba mũi ám khí đột ngột bắn ra, rồi lại đột ngột biến mất.

Hán Tứ Hải vẫn mỉm cười như cũ.

Nhanh, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi!

Tay hắn giống như đã sớm đợi ám khí Đường Phương bắn tới để thu lại.

Trái tim Tiêu Thu Thủy như chìm hẳn xuống.

Xem ra võ công Hán Tứ Hải tuyệt không dưới Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma.

Lúc này Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố cùng hét lớn, chia sang hai phía phóng ra, có vẻ muốn đánh ngã Hán Tứ Hải.

Ngay lúc họ vừa động thân, trên người Hán Tứ Hải bỗng xuất hiện một chùm ánh sáng, tiếp đó chia làm hai luồng, một luồng chụp xuống Thiết Tinh Nguyệt, một luồng phủ lấy Khâu Nam Cố.

Hóa ra trong chùm sáng là mười hai loại ám khí khác nhau, có phi tiêu, thiết tạt lê, ám thanh tử, chùy sắt, phi đao, tiểu kiếm, châm bạc. Đây vốn là mười hai loại ám khí khác biệt, cần mười mấy cao thủ mới có thể phóng ra được, hơn nữa lực đạo sử dụng cũng chia làm bảy tám loại, vậy mà kẻ này chỉ trong chớp mắt đã bắn ra được hết.

Tiêu Thu Thủy chợt cảm thấy thủ pháp đó có vẻ rất quen.

Lúc này Thiết Tinh Nguyệt cùng Khâu Nam Cố đã chặt vật lùi về.

Chỉ có lùi về mới có thể tránh được số ám khí không thể chặn, không thể phòng này.

Tim Tiêu Thu Thủy quả thực đã lạnh ngắt.

Hắn phát hiện võ công người này tuyệt đối còn ở trên Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma.

Kẻ này rút cuộc là có thân phận gì trong Quyền Lực bang?

Hán Tứ Hải thản nhiên cười nói:

- Lùi về sau đã vô vọng rồi, chỉ có thể tiến lên trước thôi.

Mọi người không khỏi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ánh chiều càng đậm, bóng tối đã dần phủ xuống, bóng người áo trắng phía sau Cổ Nghiêm quan cũng như được phủ thêm một lớp màn u ám.

Chỉ nghe Dư Khốc Dư âm trầm nói:

- Muốn tiến lên trước thì phải qua Cổ Nghiêm quan.

Thiên Thủ nhân ma Đồ Cổn cười hì hì, chỉ vào Khâu Nam Cố, nói:

- Tên đó là của ta, hắn đánh lén ông đây một chưởng, ta muốn hắn phải hối hận tại sao lại sinh ra trên đời.

Thiết Phiến thần ma Liễu Thiên Biến “soạt” một tiếng, xòe rộng chiếc quạt, mỉm cười âm tà:

- Con bé kia để lại cho ta.

Sư công bỗng gầm lên, nói:

- Tiêu Thu Thủy để cho ta!

Hổ bà lạnh lùng mở miệng:

- Bọn ta phải xé xác hắn ăn thịt!

Trường thiên ngũ kiếm không lên tiếng, chỉ đồng loạt chậm rãi rút bội kiếm.

Hán Tử Hải khẽ thở dài, xòe tay ra, cười nói:

- Xem các người tuổi vẫn còn trẻ mà đã có bao nhiêu người cảm hận thấu xương như vậy, ta cũng chẳng biết làm thế nào.

Tả Khâu Siêu Nhiên cười lạnh:

- Người không phải làm bộ làm tịch nữa.

Hán Tứ Hải bỗng hắng giọng nói:

- Dư lão huynh, xem ra mấy tên này muốn xông qua chỗ huynh. Huynh một mình ở đó, có cần thêm ta làm bạn không?

Dư Khốc Dư ở bên kia, thều thào đáp:

- Hán huynh chịu tới, hoan nghênh còn chẳng kịp. Chỉ là Cổ Nghiêm quan không dễ qua.

Hán Tứ Hải cười nói:

- Chuyện đó thì không sao.

Đoạn quay sang phía đám Liễu Thiên Biến:

- Chỗ này trông cậy cả vào chư vị.

Liễu Thiên Biến tự nhiên là thầm tức giận với sự cuồng vọng của Hán Tứ Hải, nhưng cũng biết kẻ này là bạn thân của “túi khôn” Quyền Lực bang Liễu Tuy Phong, chẳng ai dám đắc tội, vội cười bồi:

- Hán huynh yên tâm, đảm bảo không tên nào thoát được.

Hán Tứ Hải ung dung cười nói:

- Làm phiền chư vị.

Vừa nói dứt lời đã phóng ra xa, lộn người một cái liền vượt qua tường cao, hạ xuống cạnh Dư Khốc Dư.

Bức tường cao tới mấy trượng, vậy mà Hán Tứ Hải chỉ lộn người một cái đã vượt qua rồi, căn bảo không cần phải qua cửa Cổ Nghiêm quan, thậm chí khi vượt tường còn chẳng thèm liếc nhìn một cái.

Tim Tiêu Thu Thủy quả thực là đã rụng hấn xuống.

Võ công của Hán Tứ Hải thật sự có thể so sánh được với Khuất Hàn Sơn!

Bọn hấn đã không còn đường nào để đi nữa.

Ai nói “trời không tuyệt đường người”?

Ngay ở trước mặt họ đây, cho dù có đường thì cũng là đường cùng.

Đường cùng thông đến đường chết. Cho dù bọn họ có đường thì cũng bị người ta chặn mất rồi.

Hoàng hôn đã dần tắt, bóng đêm đã phủ xuống.

Hy vọng của họ chẳng lẽ cũng như bóng đêm đang loang dần ra đó, chẳng còn chờ mong được gì?

Đường Phương ngược nhìn ngôi sao sớm đầu tiên xuất hiện trên bầu trời, sao Hôm, ánh mắt không khỏi sáng lên.

Ánh sao trong vắt.

Dư Khốc Dư cũng không khỏi buột miệng khen:

- Khinh công giỏi!

Hán Tứ Hải cười nhẹ hỏi:

- Giỏi thật sao?

Dư Khốc Dư ngạc nhiên đáp:

- Đương nhiên là giỏi.

Hán Tứ Hải cười ngất:

- Không cần thiết đâu!

Dư Khốc Dư không nói gì nữa, hấn đang đợi Hán Tứ Hải nói tiếp, quả nhiên Hán Tứ Hải nói tiếp.

- Kỳ thực khi ta phóng qua đầu tường, trong lòng Dư huynh đang nghĩ, “tên tiểu tử này thật sự quá cuồng vọng”. Nếu không phải ta có giao tình với tổng quản Liễu Ngũ, ngoài ra còn được Khuất Kiếm vương giới thiệu tới thì huynh đã sớm muốn hạ độc ta một cái, cho ta biết lợi hại rồi.

Khẽ ngừng một chút rồi lại cười nói:

- Không biết ta nói có đúng hay không?

Dư Khốc Dư thoáng biến sắc, nhưng vẫn nhẹ giọng đáp:

- Hán huynh quá đa nghi mất rồi!

Hán Tứ Hải cười lớn:

- Vậy thì được, để cho Dư huynh tâm phục, chúng ta cùng đánh cược một ván.

Dư Khốc Dư không hiểu, hỏi:

- Đánh cược cái gì?

Hán Tứ Hải giơ ra một ngón tay trắng nõn, khẽ đung đưa:

- Giết người.

Dư Khốc Dư bỗng đề cao thanh âm:

- Ồ?

Hán Tứ Hải cười nhẹ, nói:

- Giết đám người này, huynh dùng độc, ta dùng ám khí.

Dư Khốc Dư trầm nghĩ: “Ta sử dụng độc, giết người trong vô hình, chẳng lẽ lại thua người sao?”, lập tức cười lạnh đáp:

- Vậy là tốt nhất. Chỉ không biết huynh muốn cách cược thế nào?

Ánh mắt Hán Tứ Hải lóe sáng:

- Cược giết người, xem ai giết được nhanh, xem ai giết được nhiều.

Dư Khốc Dư đáp ngay:

- Bao giờ thì bắt đầu?

Hán Tứ Hải nói dứt khoát:

- Bây giờ.

Hắn còn chưa dứt lời, Dư Khốc Dư đã vươn hai tay ra, lập tức một chuyện cực kỳ quý dị diễn ra.

Trên bức tường cổ kính xây bằng đá tảng của Cổ Nghiêm quan đột nhiên xuất hiện một lớp màn mỏng mảnh, nhanh chóng tràn tới. Nhìn qua giống như một lớp sương mù nhưng cẩn thận quan sát thì lại là ngàn vạn con trùng nhỏ bé đang đồng loạt bò đến.

Đường Phương không khỏi kêu lên thất thanh, Mã Cảnh Chung cũng biến sắc:

- Cổ độc.

Cổ độc vừa không thể diệt, lại không thể hủy, là loại độc vật mà người trong võ lâm cảm thấy đau đầu nhất, nhóm Tiêu Thu Thủy phía trước có cổ độc, phía sau có cường địch, thật sự không có đường nào để đi. Càng kinh người hơn là, Ôn Dịch nhân ma Dư Khốc Dư không ngờ lại có thể điều khiển cổ độc, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Đúng lúc đó, Dư Khốc Dư đột nhiên biến thành một con nhím.

Dur Khốc Dur là người, tại sao lại biến thành một con nhím?

Kỳ thực, Dur Khốc Dur không phải thật sự biến thành nhím mà là trong nháy mắt đã bị hơn trăm mũi kim dài đâm vào người, vì thế mới trông như một con nhím.

Dur Khốc Dur gào lên một tiếng, Hán Tứ Hải lại cười nói:

- Ta thắng rồi, ta giết trước một tên.

Tiếp đó Dur Khốc Dur ngã xuống, ngã xuống cạnh thi thể Văn Tấn Sương, đôi mắt trợn trừng của Văn Tấn Sương vừa khéo nhìn thẳng vào hắn, cũng không biết là đau đớn, hay là mỉa mai?

Giết người rồi lại bị người chết.

Dur Khốc Dur vừa chết, cổ độc của hắn liền biến mất như có kỳ tích.

Hán Tứ Hải “soạt” một tiếng, chạy xuyên qua cửa Cổ Nghiêm quan, qua trước mặt mấy người Tiêu Thu Thủy, cười nói:

- Bây giờ phía trước có đường rồi.

Nói đoạn nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt đám Liễu Thiên Biến, bọn Liễu Thiên Biến đều giật mình, vội vã lùi lại ba bước, Hán Tứ Hải thì vẫn mỉm cười ung dung.

Hán Tứ Hải giết Dur Khốc Dur, chuyện xảy ra quá đột ngột, quá quỷ dị, quá kinh người, quá bất ngờ.

Lần này chẳng những đám Liễu Thiên Biến không thể tiếp nhận nổi, mà cả mấy người Tiêu Thu Thủy cũng không dám tin tưởng.

Đồ Cổn không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi:

- Hán Tứ Hải, ngươi...

Hán Tứ Hải khẽ cười hắc hắc, đáp:

- Tên ta không phải Hán Tứ Hải.

Liễu Thiên Biến vụt biến sắc, do dự hỏi:

- Ngươi là...?

Hán Tứ Hải ngẩng mặt lên trời cười lớn:

- Ta không họ Hán, ta họ Đường.

Đường Phương không ngờ cũng tiếp lời:

- Hán Đường đều là thịnh thế.

Đường Tứ Hải vỗ tay nói:

- Trong bốn biển đều là anh em. Ta cũng không phải tên Tứ Hải.
Đường Phương cũng mỉm cười:

- Hấn không phải là Tứ Hải, hấn tên là Bằng, Bằng trong bằng
hữu huynh đệ

Quyển 3 - Chương 10: Hán Tứ Hải và Đường Bằng

Đường Bằng!

Hán Tứ Hải không ngờ còn nháy mắt với mấy người Tiêu Thu Thủy, khẽ cười hì hì, nói:

- Đường trong Đường Phương, Bằng trong bằng hữu.

Đường Bằng!

Đường gia Đường Bằng!

Đường Bằng giỏi kết nhân duyên nhất trong Đường gia!

Loáng cái Tiêu Thu Thủy đã hoàn toàn rõ ràng.

Chẳng trách khi Hán Tứ Hải xuất hiện, ánh mắt Đường Phương lại sáng lên.

Hóa ra Đường Phương hiển nhiên là đã biết Hán Tứ Hải chẳng phải Hán Tứ Hải gì, mà là Đường Bằng.

Chẳng trách khi Hán Tứ Hải ra tay, Tiêu Thu Thủy lại cảm thấy quen mắt như thế.

Bởi vì đó là thủ pháp độc môn của Đường môn đất Thục khi thi triển ám khí. Tiêu Thu Thủy trước sau đã từng kết giao với Đường Nhu, Đường Đại, Đường Phương, đương nhiên là quen thuộc với thủ

đoạn ám khí độc nhất vô nhị, cử thế vô song này.

Sư công Hồ bà cũng không dám làm bừa.

Trường thiên ngũ kiếm vẫn bình thản như cũ, gần như lạnh lùng thờ hững quan sát biến hóa.

Thiên thủ Đồ Cổn thì lại thật sự nhảy dựng lên, gầm thét:

- Người đã giết Dư Khốc Dư?!

Đường Bằng cười hắc hắc, đáp:

- Người có cần đi hỏi Dư Khốc Dư không?

Ánh mắt Đồ Cổn co rút lại:

- Người là gián điệp?!

Đường Bằng vẫn cười hì hì. Tiêu Thu Thủy chợt phát hiện, hóa ra khi hấn đắc ý đều thích cười xấu mấy tiếng, thanh âm có chút quái dị nhưng không hề khó nghe, cũng không mang ác ý. Chỉ nghe Đường Bằng nói:

- Tiêu diệt Đường gia bảo là chuyện Quyển Lực bang mơ mộng đã lâu, con cháu Đường môn bọn ta sao có thể hoàn toàn không đề phòng?

Ám khí tam thập lục thủ Đồ Cổn quát lớn:

- Từ lâu đã nghe ám khí Đường môn Tứ Xuyên độc bộ vô song, hôm nay bọn ta phải lĩnh giáo.

Hắn nói “bọn ta” xong liền quay đầu lại nhìn, nhưng chỉ thấy đám Liễu Thiên biến chẳng có vẻ gì là “bọn ta” cả, bất giác cảm thấy chột dạ, biến sắc.

Đường Bằng cười nói:

- Mời ra tay.

Ám thung tam thập lục lộ giận giữ quát:

- Các người làm gì vậy?! Tại sao đều không ra tay!

Liễu Thiên Biến cười cười xấu hổ, đang định mở miệng nhưng muốn nói lại thôi.

Đường Bằng dẫn nói”

- Người không ra tay thì ta sẽ hạ thủ trước đây.

Thiên Thủ nhân ma Đồ Cổn biết đại địch trước mắt, không thể quá sơ suất, quay phắt lại, toàn thân đối địch.

Hắn xoay người lại, đồng thời, “xoẹt, xoẹt” hai tiếng, vang lên từ hai khuỷu tay, âm thanh vừa vang lên, ám khí đã đánh đến trước mặt Đường Bằng!

Tiên hạ thủ vi cường!

Chiêu này đánh ra cực nhanh, không cho người ta kịp tránh né.

Đường Bằng không hề tránh né.

Hắn đột ngột ra tay, ngón giữa hai tay bắn ra, “đích đích” hai tiếng,

ám khí lệch sang bên.

Cùng lúc đó, Đường Bằng vụt biến sắc!

Hắn chợt nhảy lên cao, cao tới hơn mười thước.

Mấy người Tiêu Thu Thủy không hiểu gì cả, khi Đờ Cồn phóng ám khí, Đường Bằng không tránh, khi ám khí bị đánh văng, Đường Bằng lại tránh né.

Người đang ở giữa không trúng sợ nhất là bị đối phương dùng ám khí xạ kích, cao thủ dùng ám khí như Đường Bằng, sao lại không hiểu lý lẽ đơn giản này?

Nhưng rất nhanh chóng, Tiêu Thu Thủy đã hiểu được dụng ý của Đường Bằng.

Bởi vì ở chỗ Đường Bằng vừa đứng vang lên hai tiếng “phụp phụp” cực nhỏ, gần như không thể nghe thấy được!

Ám khí đánh xuống mặt đất.

Ám khí kinh phong mạnh mẽ, vừa nhanh vừa gấp chỉ là mồi nhử, ám khí vô thanh nhưng âm độc phía sau mới là chủ lực.

Nhóm Tiêu Thu Thủy không khỏi toát mồ hôi lạnh... Nếu như kẻ đối mặt với Đờ Cồn là mình thì bây giờ mình còn giữ được mạng hay không?

Đường Bằng ở giữa màn đêm đen, áo trắng như tuyết, vừa ra tay đã khóa chặt thế công của Đờ Cồn!

Bảy mũi cương phiêu xoáy tròn bắn ra, không ngờ lại không có

phương hướng cố định, rung lắc, chớp động giữa không trung, sau khi tiếp cận mục tiêu thì đột nhiên gia tăng tốc độ, toàn lực bắn vào bảy yếu huyệt trên người Đồ Cổn!

Đồ Cổn kêu lên thất thanh:

- Thất tử thần phiêu.

Tiêu Thu Thủy vừa nghe lập tức giật mình chấn động. Thất tử thần phiêu chính là Thiên hời đãng khí, vạn hời trường, Thất tử cương phiêu mà Đường Đại từng dùng để tru sát Bách Độc thần ma Hoa Cô Phần tại Thính vũ lâu trong Hoán Hoa kiếm phái ngày trước.

Thất tử cương phiêu vừa hiện, công phu cao cường như Hoa Cô Phần cũng khó tránh được cái chết. Tuy Hoa Cô Phần cũng hạ độc được Đường Đại nhưng ánh sáng lóe lên trong chớp mắt của Thất tử cương phiêu vẫn để lại một dấu ấn không thể phai mờ trong lòng những người quan sát trận chiến đó.

Đồ Cổn cũng là danh gia ám khí, hẳn đương nhiên là biết hàng.

Hắn lập tức lăn xuống.

Cú lăn này cực kỳ quái dị, không ngờ lại giống như lúc Đường Băng phóng qua Cổ Nghiêm quan, một phát ra ngoài tám trượng.

Thất tử cương phiêu vậy mà lại đánh trượt.

Cú lăn của Đồ Cổn từng tránh được ám khí tuyệt diệu của Đường Phương, cũng từng thoát được liên thủ công kích mấy người Văn Tấn Sương.

“Lăn” của hắn cũng giống như khinh công của Liễu Thiên Biến, mặc

dù không dễ coi như khinh công nhưng chắc chắn là càng công hiệu hơn

Sắc mặt Đường Bằng lại khế biến, hắc hiểu rất rõ ràng, nếu như hắn ra tay ba lần mà còn không giết được Đồ Cổn thì sẽ có hai hậu quả cực kỳ bất lợi xuất hiện. Thứ nhất là mình chưa chắc đã khống chế được Đồ Cổn, thứ hai, đám người Liễu Thiên Biến rất có thể sẽ có cam đảm ra tay với hắn.

Điểm cuối cùng lại càng quan trọng.

Vì thế hắn liền bắn ra Vũ vụ.

Wũ vụ!

Đường Phương đã dùng chính Vũ vụ giết chết Tam Tuyệt kiếm ma Khổng Dương Tần!

Đường gia Vũ vụ!

Đồ Cổn kêu lên quái dị, Vũ vụ vừa xuất, hắn liền ở giữa mưa bụi, tiếng kêu thét của hắn giống như quỷ khóc thần hào, khiến cho người ta rùng mình sờn gai ốc.

Mưa giết người, bụi giết người.

Nhưng hắn vậy mà lại lao ra được khỏi màn mưa bụi.

Tuy toàn thân hắn đầy máu nhưng vẫn chưa chết, thoáng khom người đã biến mất không thấy đâu nữa.

Đường Bằng nhẹ nhàng hạ xuống đất, cười nhẹ nói:

- Âm thung tam thập lục lộ thật là lợi hại.

Lạc địa sinh căn Mã Cảnh Chung đột nhiên nhảy ra, nhìn xuống mặt đất, lạnh lùng nói:

- Trò độn thổ này không giấu được ta.

Nói đoạn, một quyền đánh xuống đất. “Ầm” một tiếng, bùn đất không ngờ lại lỏng lẻo, quyền của Mã Cảnh Trung đánh xuống liền có một tiếng kêu thảm đau đớn xé họng vang lên.

Tiếng hô đến nửa chừng thì đứt đoạn, giống như con gà đang gầy bỗng bị người ta bóp gãy cổ.

Một quyền này của Mã Cảnh Chung đánh trúng vào lưng Đờ Cồn đang nằm dưới đất, đánh tan công lực của hắn, phá nát xương cốt của hắn, giết chết hắn giữa đám bùn đất.

Hắn giống như là đã tìm được chỗ để mai táng mình rồi.

Mã Cảnh Chung khẽ nhú mày, từ từ rút tay về, vững vàng quay lại, trở về chỗ đứng lúc trước.

Kỳ quái hơn là đám người Liễu Thiên Biến trước sau vẫn không hề ra tay hỗ trợ Đờ Cồn, chuyện này cũng khiến cho Đờ Cồn đến chết vẫn không hiểu nổi.

Ánh mắt Đường Bằng lấp loáng, cười nói:

- Mã bộ của anh bạn này thực là vững chắc.

Tiêu Thu Thủy đáp thay Mã Cảnh Chung:

- Ngoại hiệu của anh ấy là Lạc địa sinh căn!

Đường Bằng cười hắc hắc, nói:

- Hóa ra mà Mã huynh.

Chợt bừng tỉnh, nói:

- Chẳng trách liếc mắt đã thấy ra “rễ” của Đờ nhân ma rồi.

Hắn cười cười một chút rồi tiếp:

- May mà dưới mắt Mã huynh hắn không trốn được đi đâu, nếu không đã để hắn thoát mất rồi, hắc hắc.

Khi nói những lời này, Đường Bằng không ngờ lại hướng thẳng tới trước mặt mấy người Liễu Thiên Biến:

- Vậy thì với mọi người đều không tốt, rất không tốt.

Sắc mặt Liễu Thiên Biến hình như có chút không được tự nhiên nhưng vẫn cố ra vẻ bình tĩnh, nói:

- Các người giết Đờ Cổn, chỉ có càn chết nhanh hơn một chút mà thôi.

Đường Bằng cười hỏi:

- Huynh muốn báo thù cho hắn?

Liễu Thiên Biến không lên tiếng:

- Chuyện tối hôm nay, huynh không nói, mọi người cũng sẽ không

nói.

Liễu Thiên Biến nghiêng đầu nhìn lại, đột nhiên hạ giọng hỏi:

- Bọn họ thì sao?

Đường Bằng cười xấu, đáp:

- Điểm ấy thì huynh không cần lo. Sư công Hồ bà, đứa con của hai vị còn đang ở Đường gia, tất cả đều yên ổn, không cần phải lo nghĩ. Chỉ cần Đường Bằng tôi còn sống một ngày, đứa con độc nhất của hai vị lão gia sẽ còn sống vui vẻ hơn con cái của bất kỳ người nào.

Nói đoạn lại quay sang phí Trường thiên ngũ kiếm:

- Nhớ khi xưa, năm vị cũng vì thù riêng mà giết chết em họ tổng quản Liễu Ngũ, Liễu Phi Kỳ. Tuy nói lúc đó chư vị không biết hẳn là họ hàng của tổng quản Liễu Ngũ nhưng nếu để cho tổng quản đại nhân biết được chuyện này, sợ rằng so với chết còn khó chịu hơn.

Đường Bằng đuổi đuổi người, nói tiếp:

- Hôm nay ta giết Đồ Cổn, trong mắt Liễu Ngũ tiên sinh, sợ rằng còn không nghiêm trọng bằng năm vị ngộ sát Liễu Phi Kỳ, hắc hắc hắc.

Tiếp đó hẳn lại nhẹ nhàng nói:

- Cho nên năm vị đều giống tiểu đệ vậy, đều muốn yên ổn mà sống sót...

Người cao nhất trong Trường thiên ngũ kiếm chợt nói:

- Muốn yên ổn sống sót.

Người cao thứ hai nói tiếp:

- Thì phải biết ngậm miệng lại.

Người lùn hơn một chút lập tức nói:

- Điểm ấy chúng tôi tự nhiên là hiểu được.

Người lùn hơn nữa tiếp lời:

- Đường huynh cũng tất nhiên là hiểu được.

Người lùn nhất kết luận:

- Vì thế mọi người chúng ta đều sẽ không nói.

Đường Bằng vỗ tay cười nói:

- Năm vị quả nhiên là người hiểu chuyện, vậy thì các anh em do năm vị lại càng không nói lung tung?

Nói đoạn lại quay người sang phía Liễu Thiên Biến, cười cười:

- Bây giờ huynh đã có thể yên tâm chưa?

Liễu Thiên Biến thở dài, chán nản nói:

- Ta có thể nói không yên tâm sao?

Đường Bằng ung dung nhìn hấn hỏi:

- Ồ?

Liễu Thiên Biến thương xót nói:

- Những kẻ dám nói không yên tâm, Dư Khốc Dư giờ đã biến thành con nhím, Đồ Cỗn giờ đã biến thành người bùn.

Ánh mắt Đường Bằng bỗng chuyển động, nói:

- Có điều Liễu công tử không nói không yên tâm cũng chẳng phải vì cái chết của bọn chúng, mà là vì Liễu công tử từng nhận lệnh của Lý bang chủ, điều tra Thiên thượng Chu đại thiên vương của Trường Giang thủy lộ có phải là Chu Thuận Thủy Chu lão thái gia hay không. Liễu công tử giữ mình như ngọc, muốn tra ra chân tướng tự nhiên là không dễ dàng, chỉ có thể ngụy tạo chứng cứ báo lên trên, nói Chu đại thiên vương quả đúng là Chu Thuận Thủy, chỉ là...

Đường Bằng khẽ cười cười, lại tiếp:

- Huynh đệ đây lại có chứng cứ Liễu công tử không hề tự mình đi điều tra...

Liễu Thiên Biến sắc mặt đại biến, chợt nói:

- Hình phạt trong bang, người đã biết rồi.

Đường Bằng cũng nghiêm mặt nói:

- Sống không bằng chết.

Trên trán Liễu Thiên Biến đã thấp thoáng có mồ hôi rỉ ra, vội vàng nói:

- Được, chuyện này ta không quản, người... Cũng mong người đừng

có quản chuyện của ta.

Đường Bằng lập tức khẳng định như đinh đóng cột:

- Đó là đương nhiên.

Liễu Thiên Biến không yên lòng nhìn sang Sư công Hồ bà, Trường thiên ngũ kiếm, nói:

- Vậy là chúng ta đều không thể nói năng lung tung rồi?

Đường Bằng nháy nháy mắt, cười nói:

- Mọi người chúng ta đều là người có bí mật, chỉ cần một bí mật bị tiết lộ, tất cả bí mật đều sẽ bị tiết lộ.

Đường Bằng lại cười xấu vài tiếng:

- Mọi người chúng ta đương nhiên là đều không muốn bí mật của mình bị người ta bóc trần.

Một trận chém giết sắp sửa diễn ra mà nay lại hòa bình yên ả, Sư công Hồ bà không muốn ra tay, Trường thiên ngũ kiếm cũng không muốn rút tay trước, Liễu Thiên Biến lại không nguyện ý ra tay.

Bọn họ đã có bí mật chung.

Cổ Nghiêm quan hiện lên trong bóng đêm, lại khôi phục khí thế hùng vĩ, trầm lặng, bao la.

Một trường can qua nhuộm máu vậy mà lại chỉ vì mấy câu nói của Đường Bằng mà lắng xuống.

Đường Bằng vẫn cười nói vui vẻ, một luồng gió đêm mát mẻ thổi qua, cũng không biết tại sao, trong lòng Tiêu Thu Thủy chợt sinh ra một luồng khí lạnh.

Không nghi ngờ gì, cái gã Đường Bằng khéo mồm khéo miệng này đã khống chế đại cục, rút cuộc thì Đường gia bảo còn có bao nhiêu người đã xâm nhập vào Quyền Lực bang? Ngoài Quyền Lực bang, Đường gia còn cho người xâm nhập vào các môn phái khác hay không? Rút cuộc thì Quyền Lực bang hiệu lệnh thiên hạ, duy ngã độc tôn, hay là Đường môn tiềm lực ám phục thực lực bất minh, thế lực vô song?

Đối với Đường Bằng ung dung thoải mái, Tiêu Thu Thủy đột nhiên sinh ra một cảm giác sợ hãi khó hiểu, bất quá hấn lập tức thở phào nhẹ nhõm.

May mà những đệ tử Đường môn mà hấn được gặp, đối nhân xử thế, tu dưỡng, làm việc đều rất không tệ.

Tuy nhiên hấn cũng biết những người hấn gặp chẳng qua chỉ là cao thủ thuộc thể hệ thanh niên của Đường môn mà thôi.

Bọn họ đi rồi. Đi không không một chút dấu hiệu, cũng giống như lúc đến.

Họ phảng phất như vốn không hề tồn tại ở nơi này, cho nên bây giờ đột ngột không thấy họ đâu nữa cũng như là chuyện hiển nhiên.

Trăng sáng sao thưa, Đường Bằng vỗ vỗ tay:

- Xong rồi.

Đường Phương nheo mắt cười:

- Đã biết là tên nhóc nghịch ngợm cậu mà, A Mãnh đâu?

.... Tuổi Đường Bằng vốn nhỏ hơn Đường Phương. Đường Bằng tuy giao du khắp thiên hạ nhưng quy của Đường gia vẫn không thể vi phạm, vai vế Đường Bằng vẫn phải gọi Đường Phương một tiếng “chị Phương”.

Chỉ nghe Đường Bằng cười nói:

- Mãnh ca à? Anh ấy tới phân cục Hoán Hoa rồi.

Đường Phương lại hỏi:

- Đường Cương đại huynh đâu? Anh ấy có đi ra không?

Đường Bằng đáp:

- Anh ấy không ra. Lão thái thái sai anh ấy và A Tống tới thăm dò chỗ Chu đại thiên vương.

... “Lão thái thái” chính là “Đường lão thái thái”. Nghe nói Đường lão thái thái là người phụ nữ thần bí nhất cũng có quyền uy nhất trong một mạch Đường môn hiện tại.

.... A Tống chính là Đường Tống. Trong Đường gia, người này võ công, tung tích, việc làm đều khiến người ta cảm thấy cao thâm khó lường, không biết đâu mà dò.

.... Tiêu Thu Thủy đột nhiên nhớ ra: trong trận chiến ở nhà họ Tiêu Hoán hoa, Đường Đại từng khẳng định Khổng Dương Tần chính là Tam Tuyệt kiếm ma, mà tin tức đó là do Đường Bằng nói. Lúc ấy Đường Đại cực kỳ khẳng định, tin tức này nhất định chính xác.

Bây giờ Tiêu Thu Thủy mới biết nguyên nhân:

... Bởi vì Đường Bằng chính là “Hán Tứ Hải”, Hán Tứ Hải đã xâm nhập vào Quyền Lực bang.

Đường Phương mỉm cười dịu dàng, nói:

- Để tôi giới thiệu với cậu, bọn họ là....

Đường Bằng cười ngắt lời:

- Không cần nữa, em đã nghe đám Khuất Hàn Sơn nói qua rồi.

Hắn ra vẻ thần bí, nói:

- Chị biết đấy, qua lời kẻ địch giới thiệu lại có thể lại càng đặc sắc, càng xem hình thấy tiếng, sinh long hoạt hổ.

Đường Bằng lại hắc hắc cười xấu:

- Bây giờ mọi người nổi danh lắm rồi nhé. Chuyện tiêu diệt Phó Thiên Nghĩa, Khổng Dương Tần, Sa Thiên Đăng, Diêm Quỷ Quỷ đã lan truyền ra, Quyền Lực bang đã coi mọi người là kẻ địch chống đối hàng đầu, những người đối lập với Quyền Lực bang cũng vô cùng kỳ vọng vào mọi người.

Đường Bằng cười cười một chút rồi tiếp:

- Tôi ở trong Quyền Lực bang cho nên cũng biết được những chuyện này. Mọi người có thể kinh động tới Khuất Hàn Sơn trong Bát đại thiên vương đủ khiến nhân sĩ võ lâm phải nghiêng mắt nhìn rồi, đến nay lại giết Dur Khốc Dur, Đồ Cổn, chỉ sợ trong võ lâm lại càng đồn

đại tới nước chảy hoa rơi, ngay cả tổng quản Liễu Ngũ Liễu Tù Phong, nói không chừng cũng phải phí tâm phí sức vì mọi người đó.

Không nghi ngờ gì, mấy câu này nói ra còn có tác dụng hơn nịnh bợ nhiều, Thiết Tinh Nguyệt không nhịn được vỗ đùi đánh chát một cái, Khâu Nam Cố Ánh mắt sáng bừng, đến cả Mã Cảnh Chung ngày thường bình tĩnh trầm ổn cũng không khỏi lấm bầm:

- Tốt, cuối cùng cũng có thể đạo loạn Quyền Lực bang đến long trời lở đất, cũng không uổng kiếp này rồi.

Âu Dương San Nhi khế khàng đưa tay ra nắm chặt lấy tay hắn. Mã Cảnh Chung chỉ cảm thấy bàn tay nàng mát lạnh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên trán rùng rùng mồ hôi, vô lẽ là vì vừa rồi quá căng thẳng mà động tới thai khí.

Tiêu Thu Tủy như không có việc gì, cười đáp:

- Dư Khốc Dư và Đồ Cồn là do Đường huynh đệ giết.

Đường Bằng cười đáp:

- Đừng gọi tôi là Đường huynh đệ trong Đường môn chúng tôi có một người họ hàng cũng tên là Đường Huỳnh Đệ. Tiêu lão đại cứ gọi A Bằng là được rồi.

Tiếp đó Đường Bằng lại nói:

- Dư Khốc Dư, Đồ Cồn nhất định phải cho mọi người giết.

Ánh mắt hắn lóe sáng:

- Nếu do tôi giết thì làm sao ở lại Quyền Lực bang được nữa.

Đường Bằng cười hắc hắc, nói:

- Mọi người có thể nói Dur Khốc Dur bị Phương tử giết, hấn chết bởi ám khí. Đồ Cổn bị Mã huynh giết, hấn đúng là chết dưới quyền của Mã huynh. Cho nên chuyện này hoàn toàn không liên quan đến tiểu đệ.

Mã Cảnh Chung gật đầu đáp:

- Tôi hiểu rồi.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy phát lạnh, một mặt là rất bội phục, Đường Bằng tuổi vẫn còn trẻ vậy mà võ công lại cao, hơn xa bọn hấn, mặt khác là lòng dạ thâm sâu, vượt xa tuổi tác thật sự của hấn.

Hai mắt Đường Bằng nhìn thẳng vào hấn:

- Không biết Tiêu đại ca nghĩ thế nào?

Tiêu Thu Thủy đang định trả lời thì đột nhiên có người vỗ tay nói:

- Hấn nhất định là không có dị nghị gì. Có thể giết Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma là chuyện vang dội giang hồ, các người phải vỗ tay cho Đường Bằng mới đúng.

Sao sáng trăng thanh, gió mát nhè nhẹ, lại có tiếng vỗ tay khe khẽ truyền tới.

Sắc mặt Đường Bằng lại vệt căng cứng.

Lúc này, chỉ thấy trong bóng đêm, dưới ánh trăng, một người bước giật lùi ra khỏi Cổ Nghiêm quan.

Người này một thân áo trắng, bước chân loạng choạng, hai tay ôm ngực, Đường Bằng nhíu mày, nói:

- Liễu Thiên Biến...

Liễu Thiên Biến chợt quay người lại, mồm há hốc, mắt trợn trừng, dưới ánh trăng, sắc mặt hắc trắng nhợt, trước ngực có một lỗ thủng.

Một lỗ kiếm, gần như xuyên thủng người hắc.

Sắc mặt Liễu Thiên Biến càng lúc càng trắng, gần như trong suốt, vết máu trên áo lại càng lúc càng đỏ, máu loang càng lúc càng rộng. ánh mắt hắc đã tán loạn, há hốc mồm, chật vật lắm mới thốt ra được một chữ:

- Ta...

Tiếp đó gào lên, ngã vật xuống đất.

Tiên Thu Thủy hít vào một hơi lạnh.

Dưới ánh trăng, đám người vừa như thủy triều rút đi lúc nãy, bây giờ lại đột nhiên như thủy triều tràn lên, quay lại bãi cát vắng lạnh, trở về chỗ cũ.

Sư công Hồ bà, Trường thiên vũ kiếm vẫn mang vẻ lạnh lẽo vô tình như trước, chỉ có điều, trong mắt đã thêm một loại thần sắc khác: vẻ sợ hãi!

Phái sau một người tiếp tục vỗ tay, bước tới gần.

Người này mang bộ râu dài ba chòm, nhẹ nhàng phiêu hốt, dưới ánh

trắng trông đầy vẻ thanh cao, giống như nhân vật trong tranh bước ra.

Lần này đến cả Đường Bằng cũng biến sắc: Kẻ tới không phải ai khác, chính là Uy chấn Dương Sóc Khuất Hàn Sơn!

Kiểm vương Khuất Hàn Sơn!

Sau lưng lão có ba người nữa: một là Bành Cửu, một là Đổ Tuyệt, còn cả một hòa thượng mặc áo cà sa đỏ thẫm.

Khuất Hàn Sơn mỉm cười:

- Có phải ngươi đang kỳ quái, tại sao bọn chúng thoáng cái đã thay đổi hết như thế?
- Kỳ thực đó cũng là chuyện bình thường. Ta giết chết một tên cứng đầu, mấy tên còn lại chỉ có thể nghe lời ta thôi.
- Ngươi nhất định là ngạc nhiên, tại sao ta không giết những tên còn lại.

Đường Bằng lắc đầu đáp:

- Không ngạc nhiên. Bọn chúng bị ngươi nắm được sơ hở, chẳng phải càng tốt hơn sao!

Khuất Hàn Sơn cười lớn:

- Không chỉ tốt, mà còn tuyệt! Ngươi là người thông minh, tổng quản Liễu Ngũ quả nhiên không nhìn nhầm ngươi!

Sắc mặt Đường Bằng trắng bệch:

- Liễu Tỳ Phong biết rồi.

Khuất Hàn Sơn cười đến mức chòm râu bay tung cả lên:

- Tổng quản Liễu Ngũ mà cũng có chuyện không biết sao?

Nụ cười Đường Bằng thoáng chút khổ sở:

- Xem ra màn kịch của ta diễn phí công rồi.

Khuất Hàn Sơn cười đáp:

- Cũng không phải phí công, chỉ có điều đến đây là hết rồi.

... Nếu cuộc đời như một vở kịch thì ý của Khuất Hàn Sơn là, sàn diễn của Đường Bằng sắp phải hạ màn rồi.

Đường Bằng cười khổ:

- Kiếm pháp của Khuất Kiếm vương, ta luôn bội phục. Sư Hồ hợp kích đại pháp của Sư công Hồ bà lại càng không tầm thường. Bài văn ngũ kiếm trận của Trường thiên ngũ kiếm cũng cực kỳ nổi tiếng, ngoài ra còn có khoái đao của Đổ Tuyệt, gậy chống của Bành Cửu, Đại khai bi thủ và Thần bí huyết ảnh chưởng của ma tăng.

Khuất Hàn Sơn mỉm cười:

- Vì thế mới nói người đến cả một chút cơ hội cũng không có.

Đường Bằng lại chỉ sang phía nhóm Đường Phương, nói:

- Nếu như ta đến cả một tia cơ hội cũng có, vậy có thể cho ta thư thư

một chút để trần trối với bạn bè không?

Khuất Hàn Sơn vẫn cười, đáp:

- Không được!

Đường Bằng ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Khuất Hàn Sơn mỉm cười châm chọc:

- Người túc trí đa mưu, nhưng trước mặt ta thì không giờ trò được đâu...

Ánh mắt vụt lóe sáng, lại tiếp:

- Càng huống hồ... huống hồ các người đều phải chết, không những một cơ hội sống sót cũng không có mà đến cả một khả năng sống sót cũng không có!

Đường Bằng vậy mà vẫn còn cười hắc hắc mấy tiếng, hỏi:

- Thật sự phải độc như vậy? Phải tuyệt như vậy?

Khuất Hàn Sơn mỉm cười:

- Kể cả là ta không độc, không tuyệt thì cũng có người quyết không tha cho các người!

Lão còn chưa dứt lời, phiên tăng áo đỏ phía sau đột nhiên gầm lên một tiếng trầm trầm, giống như thú hoang giận giữ:

- Kẻ nào là Tiêu Thu Thủy?!

Tiêu Thu Thủy ngẩn người, chỉ thấy lão phiên tăng này đầu mặt đầy hình xăm văn vận, mắt như chuông đồng, môi đỏ như máu, nhưng lại không thể nhận ra, lập tức đáp:

- Chính là ta!

Phiên tăng quát:

- Người đã giết Anh Kiếm Ba!

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên đáp:

- Ta không biết người đó!

Phiên tăng tức giận quát:

- Người giết đồ nhi của ta mà không dám nhận?!

Tiêu Thu Thủy chợt bừng tỉnh, ngày trước trong trận Kiếm Khí Trường Giang, trên lầu Trích Tiên hắn bị thủ hạ Hung Thủ của Phó Thiên Nghĩa ám sát, may mắn không chết, cả hai giao đấu trên lầu. Hung Thủ từng sử dụng Thiếu Lâm Hồ trảo đánh với Tiêu Thu Thủy, đều bị Hồ trảo công Tiêu Thu Thủy ngộ được từ Cố Quân Sơn đánh bại. Lúc đó Tả Khâu Siêu Nhiên và Đặng Ngọc Hàm xem chiến từng phán đoán thanh niên Hung Thủ này là truyền nhân của phản đồ Thiếu Lâm, Phật môn Ma tăng Huyết Ảnh đại sư!

Mà nay lão phiên tăng này hiển nhiên là Ma tăng Huyết Ảnh đại sư trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma.

Tiêu Thu Thủy tỉnh ngộ, đáp:

- Ồ, hóa ra hẳn là Anh Kiếm Ba!

Huyết Ảnh đại sư vung tấm cà sa đỏ máu, quát:

- Giết đồ đệ ta, trả mạng lại đây!

Khuất Hàn Sơn lại đưa tay ngăn lại, nói:

- Đại sư không cần gấp, bọn chúng trước sau gì cũng không chạy thoát khỏi lòng bàn tay chúng ta.

Huyết Ảnh đại sư có vẻ cô cùng tin phục Khuất Kiếm vương, không ngờ lại yên lặng lùi xuống một bên.

Đường Bằng gãi gãi mũi, cười nói:

- Các người làm thế nào phát hiện ra ta là gián điệp?

Khuất Hàn Sơn cười đáp:

- Ra tay. Người đóng kịch đúng là thiên tài, đến cả Liễu tổng quản cũng không phát hiện nhưng người ra tay thật sự quá giống với Đường môn, lại thêm mấy ngày trước tại nhà họ Tiêu Thành Đô, Đường Phương từng nói lộ ra với Khổng Dương Tần, Đường gia muốn đối đầu với Quyền Lực bang, tổng quản Liễu Ngũ liền yêu cầu ta đặc biệt chú ý đến người...

Đường Bằng cười khổ:

- Đó là chuyện mới gần đây?

Khuất Hàn Sơn mỉm cười:

- May mà chưa quá muộn.

Đường Phương không khỏi đau đớn nói:

- Bằng đệ, đều là chị không tốt, nhất thời lỡ lời, hại cậu...

Đường Bằng cười lớn:

- Việc đã đến nước này, còn nói nhiều làm gì.

Khuất Hàn Sơn cũng cười nói:

- Vậy mới đúng, ngựa cổ tự vẫn, có thể đỡ phải chịu khổ...

Đường Bằng thu lại nét cười, xanh mặt đáp:

- Nói chính xác là bọn ta ngựa cổ chờ chém, khoanh tay chịu chết?

Khuất Hàn Sơn cũng tiêu hết ý cười, lạnh lùng như như băng:

- Người thật sự muốn ta ra tay?

Đường Bằng đột nhiên lại bật cười:

- Có lẽ ta còn là một trong số ít người dám ra tay với người!

Vừa nói dứt lời, Thất tử cương phiêu đã bắn ra!

Không chỉ bắn ra Thất tử cương phiêu mà còn là ba bộ liên tiếp: ba bộ, hai mươi mốt mũi phi tiêu!

Rõ ràng không có kiếm, đột nhiên xuất hiện thêm bảy thanh kiếm!

Mỗi thanh kiếm đâm ra một lần, cũng tức là đâm ra bảy kiếm!

Hai mươi mốt mũi Thất tử cương phi đều bị đánh văng ra ngoài!

Khuất Hàn Sơn giống như đã tính chuẩn cương phiêu sẽ đánh vào vị trí nào trên người lão, mỗi kiếm đâm ra đều đánh văng cương phiêu.

Tiếp đó kiếm của Khuất Hàn Sơn thu lại, biến mất.

Trên người Khuất Hàn Sơn lại không còn kiếm nữa.

Một thanh kiếm cũng không có.

Nhưng Đường Bằng đã lập tức phóng ra Vũ vụ của hắn.

Vũ vụ của Đường Bằng quả thực giống như đổ xuống một trận mưa, mưa máu!

Mưa máu tung bay, thoáng cái đã phủ ngập trời, Đường Bằng quay đầu lại quát:

- Đi!

Đột nhiên ánh kiếm lóe lên, xuyên thủ mưa bụi mà ra, một kiếm đâm trúng ngực Đường Bằng!

Đường Bằng vụt bắn lên, áo mặc trước ngực đã nhuộm hồng một mảng lớn.

Sau đó người của Quyền Lực bang xông lên một chặp, có kẻ bị Vũ vụ bắn trúng, có kẻ vì tránh né Vũ vụ mà rối loạn trật tự, nhưng không có hô hét, cũng không có hoảng loạn, bởi vì bọn chúng đều là

hào thủ của Quyền Lực bang

Nhưng không thể nghi ngờ gì đây chính là thời cơ chạy trốn tốt nhất!

Đường Phương vừa mới lướt tới, muốn đỡ Đường Bằng một tay, Đao ma Đỗ Tuyệt đã hóa thành một màn đao quang ập đến!

Tiêu Thu Thủy cũng muốn tới hỗ trợ, trông Đường Bằng bị thương không nhẹ. Đột nhiên ánh đèn lóe lên, tiếp đó là một tiếng gầm giận dữ, Ma tăng Huyết Ảnh đã điên cuồng tấn công hắn.

Tả Khâu Siêu Nhiên vừa mới nhảy lên đã phát hiện hắn rơi vào một biển kiếm yên lặng. Biển kiếm lặng lẽ nhưng kín mít không một khe hở này tới từ năm thanh kiếm xen kẽ luân chuyển, chặt chẽ đến mức một muỗi cũng không thể bay lọt, đó là kiếm trận của Trường thiên ngũ kiếm.

Kiếm trận này khiến cho Tả Khâu Siêu Nhiên vốn giỏi cầm nã thủ cũng không biết phải xuống tay từ đâu.

Mã Cảnh Chung và Âu Dương San Nhi gặp phải hai người Sư công Hồ bà, một mặt phát ra tiếng sư rống hổ gầm, một mặt ra tay mạnh mẽ, ngay cả người trầm tĩnh như Mã Cảnh Chung cũng không khỏi rối loạn tâm thần.

Càng hướng chi bên cạnh hắn còn có vợ yêu Âu Dương San Nhi đang mang thai.

Thiết Tinh Nguyệt cùng Khâu Nam Cố vung quyền xông lên, liền rơi vào giữa biển người.

Binh khí đủ hình đủ dạng, chiêu thức đủ môn đủ phái, nhưng đặc tính đều giống nhau, vừa tàn nhẫn vừa cay độc!

Thiết Tinh Nguyệt vung quyền đánh loạn, có kẻ ôm mặt lùi ra nhưng lập tức lại có kẻ khác điền vào lỗ hổng đó. Khâu Nam Cố đánh mở một đường máu, nhưng lập tức phát hiện, đường máu đó chẳng phải đường.

Sau đó hai người Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố cũng dính máu, càng lúc càng nhiều, chẳng biết là máu của mình hay máu của người khác nữa?

Trong màn đêm, dưới ánh trăng sáng, Cổ Nghiêm quan như một con rồng đang nằm yên, lạnh lùng chứng kiến kết quả của trận chém giết này.

Nước Ly Giang chỉ về đằng xa.

Nước Tương Giang chảy về đằng xa.

Nước chảy, trăng chiếu trời đêm, nước sông như bạc.

Nước sông, nước sông, đến bao giờ mới có thể tẩy sạch tranh đấu của con người?

Quyển 4 - Chương 1: Giày đen, tất trắng, áo vải xanh

Tiêu Thu Thủy vẫn chưa chết.

Mưa to, gió lớn, đêm đen, nhưng Tiêu Thu Thủy vẫn chưa chết.

Hắn đang ở dưới vách đá, giữa dòng sông. Nước sông cuộn cuộn, trời đất vô tình, hắn biết Đường Phương không nhìn thấy hắn, nhưng hắn thì lại thấy Đường Phương.

Hắn có thể nhìn thấy mơ hồ, Đường Phương ở trên vách đá, khuôn mặt trắng bệch, thân hình mảnh mai. Hắn muốn hét lên, nhưng lại uống phải mấy ngụm nước.

Tiêu Thu Thủy không giỏi bơi lội, hắn chưa hề để tâm tập bơi bao giờ cả, bây giờ hắn gần ngạt hết một hơi chân khí mới có thể miễn cưỡng trôi được miệng mũi lên khỏi mặt nước.

Hắn thề, sau này nhất định phải tập bơi. Nhưng tập xong rồi sẽ thế nào, kể cả là đã tập được rồi thì thế nào? Có thể kêu lên được thì thế nào? Sông rộng như vậy, sóng nước ào ạt, Đường Phương không thể thấy, cũng không thể nghe.

Hắn biết, mấy người Đường Phương nhất định là tưởng hắn đã chết rồi. Nghĩ tới cảnh Đường Phương đau khổ, trong lòng hắn lại đau đớn... Hắn biết, chẳng có ai tin rằng một người không biết bơi, lại trúng phải kiếm của Khuất Hàn Sơn cùng gậy chống sắt của Bàn Cửu mà còn có thể sống sót được.

Nhưng Tiêu Thu Thủy biết, mình nhất định có thể sống... Bởi vì nhát kiếm của Khuất Hàn Sơn căn bản không hề đâm trúng hấn.

Sở dĩ kiếm của Khuất Hàn Sơn không đâm trúng hấn chính là vì gậy sắt của Bành Cửu!

Trong khoảnh khắc kiếm Khuất Hàn Sơn đâm vào áo hấn, Bành Cửu đã đánh trúng hấn trước, đẩy hấn văng đi, rơi xuống vách đá.

Đây đương nhiên không phải trùng hợp, mà là Độc cước Bành Cửu cố ý làm vậy. Sai biệt chỉ trong một chút ít đó không thể coi là trùng hợp được.

Khuất Hàn Sơn tất nhiên là không ngờ rằng Bành Cửu sẽ cứu Tiêu Thu Thủy, cho nên cũng chẳng để ý mình không đâm trúng Tiêu Thu Thủy, hơn nữa kẻ địch còn đang ở trước mặt, sự tình cũng không cho phép lão suy nghĩ nhiều.

Bành Cửu muốn cứu Tiêu Thu Thủy, nhưng ở trước mặt Khuất Hàn Sơn, chẳng có kẻ nào dám công khai mà làm, vì thế ông ta chỉ có thể thuận thế đẩy rơi Tiêu Thu Thủy xuống Ly Giang, xóa sạch dấu vết.

Bành Cửu tất nhiên là sẽ không ta tay quá nặng, ông ta chỉ muốn đẩy bay Tiêu Thu Thủy chứ không muốn lấy mạng hấn.

Do vậy Tiêu Thu Thủy bình yên vô sự, hấn vừa không bị kiếm đâm, vừa không bị gậy làm bị thương, chỉ ngã xuống nước, chìm chìm nổi nổi mà thôi.

Tiêu Thu Thủy lại biết tại sao Bành Cửu lại muốn cứu hấn... Trước đình Nhất Công, mấy người Thiết Tinh Nguyệt từng bắt được Độc cước phá Thiên Sơn Bành Cửu, Tiêu Thu Thủy lại tha không giết ông ta.

“Tôi không thể giết lão”.

Thứ nhất là vì Bành Cửu cụt chân, thứ hai là vì ông ta đã già.

Lần đó Tiêu Thu Thủy động lòng trắc ẩn, giờ lại khiến Bành Cửu bất chấp mạo hiểm có thể bị Khuất Hàn Sơn phát hiện cũng phải báo đáp.

... Đáng tiếc là Tiêu Thu Thủy không biết, lúc này Độc cước Bành Cửu đã bị Đường Bằng giết chết, mà Đường Bằng còn nghĩ hắn đã báo thù cho Tiêu Thu Thủy.

Nhưng hiện tại Tiêu Thu Thủy cũng tuyệt đối không dễ chịu. Hắn chìm nổi liên tục, không ít nước trào vào tai mắt mũi mồm, phía sau như xa tận chân trời mà cũng như gần ngay trước mắt. Tiêu Thu Thủy thân trong hiểm cảnh vậy mà vẫn nhớ tới cái đêm hắn lần đầu tiên gặp Đường Phương, đêm đó khiến hắn gần như không thể ngủ được, nhớ tới một bài dân ca:

Chàng ở một thôn, thiếp một thôn,

Núi cao nước xiết đường xa tấp;

Rời đến một ngày sông núi đổi.

Chỉ nguyện hai thôn biến một thôn.

Bây giờ tiếng ca êm dịu lại trở nên thật thê lương. Tiêu Thu Thủy cố sức tới gần đường phương, cật lực bơi lại, nhưng liền bị nước sông cuốn đi càng lúc càng xa. Tiêu Thu không giỏi bơi lội, cố gắng hết sức cũng vô hiệu, thật sự giống như một giấc mơ.

Đường Phương ở phía xa, càng lúc càng xa, càng lúc càng nhỏ bé, vách đá vẫn là vách đá, ánh trăng vẫn là ánh trăng, sóng nước ngập trời, bến bờ ở đâu?

Không còn thấy Đường Phương nữa!

Vách đá ánh trăng, trong lòng Tiêu Thu thủy lo lắng đến thế nào...

... Đường Phương, em phải chờ anh.

... Các anh em Thần Châu kết nghĩa, tôi còn chưa chết, mọi người đang ở đâu?!

Thế nhưng nước sông vẫn cứ thế chảy đi, cứ thế đẩy hấn ra xa. Tiêu Thu Thủy do không giỏi bơi lội nên cứ theo sóng mà trôi, chẳng mấy chốc đã trôi đi rất xa.

Ngay lúc đó, giữa đêm đen, qua chỗ ngoặt của khe núi, một con thuyền nhẹ đột nhiên phóng ra, cưỡi gió vượt sóng, chỉ chốc lát đã tới trước mặt Tiêu Thu Thủy.

Con thuyền này tới cực nhanh, đến nỗi đầu thuyền nhỏ hẹp vạch nên từng luồng bọt nước trắng xuống. Bấy giờ một hơi chân khí của Tiêu Thu Thủy đã không còn giữ được nữa, sắp sửa phải nghe thờ, bỗng thấy bốn người trên thuyền đang thuận thực chèo đi, nhưng lại không sử dụng mái chèo mà dùng bốn cây trường côn hình tròn!

Bốn người lái thuyền đến trước mặt Tiêu Thu Thủy liền lập tức dừng lại, không tìm kiếm nữa. Tiêu Thu Thủy đang vùng vẫy dưới nước, ước chừng trông thấy một người, chỉ nghe người đó trầm giọng nói:

- Chính là tên nhóc này!

Tiêu Thu Thủy vô cùng kinh ngạc, hấn không hề nhận ra bốn người này. Tâm niệm đang xoay chuyển, đột nhiên thấy một người cầm côn đẩy mạnh, thuyền xoay ngang ra trước mặt hấn, một người khác vung côn lên, không thềm nghĩ ngợi đánh xuống, mũi côn xé gió thành một tiếng rít sắc nhọn, đập thẳng xuống đầu hấn!

Tiêu Thu Thủy thân đang trong cảnh hiểm nghèo, lại gặp phải chuyện này, giật mình kinh hãi, nhưng sự trấn định cùng nhanh trí hơn người vẫn chưa hề biến mất, vọt hút hơi cúi đầu, nhanh chóng chìm xuống dưới nước!

Ầm! Một côn đánh trượt, nhưng lại trúng vào mặt nước, sóng nước sôi trào, Tiêu Thu Thủy tránh qua một côn nhưng liền bị nước tràn vào tai mũi, không thể chịu đựng được phải lao vọt lên khỏi mặt nước, thật sự khổ sở hết sức. Chỉ thấy người kia khẽ “a” một tiếng rồi lại đánh mạnh xuống!

Côn này đánh xuống càng nhanh, Tiêu Thu Thủy không chỗ mượn lực, cố sức tránh qua, “chát” một tiếng, đã bị đánh trúng vai, đau đớn thấu tim, không khỏi kêu lên thảm thiết. Một người khác thấy tình hình như vậy cũng cực kỳ hưng phấn, vung côn đánh xéo xuống!

Tiêu Thu Thủy bị đau tránh vội, nhưng không thạo bơi lội, dịch thì dịch sang được nhưng côn thì không tránh nổi, vẫn bị côn đánh trúng đầu. “Bốp” một tiếng, hấn chỉ có cảm giác đầu óc tối đen, toàn thân mềm nhũn, nước sông không ngừng tràn vào tai mắt mũi!

Người đó lại muốn đánh tiếp, nhưng chợt nghe người đầu tiên lên tiếng:

- Chậm đã!

Người đang định đánh ngạc nhiên hỏi:

- Sao vậy?

Người đầu tiên mỉm cười âm hiểm:

- Tên này là con trai Tiêu Tây Lâu, để lại sẽ có tác dụng!

Kẻ muốn giết Tiêu Thu Thủy cũng tỉnh ngộ, nói:

- Xen ra muốn đòi mười vạn lượng cũng không thành vấn đề.

Tên đánh nhát đầu lại hỏi:

- Chỉ nghe Hoán Hoa kiếm phái đã bị Quyển Lực bang san bằng rồi, tự lo còn chẳng được, lấy đâu ra tiền trả?

Tên cuối cùng đang ổn định thuyền nói:

- Để ý làm gì, trước tiên cứ bắt hấn lại rồi hẵng nói. Người chết rồi là vô dụng.

Ba tên còn lại vỗ tay khen phải. Lúc này Tiêu Thu Thủy miệng trào máu tươi, đã chìm xuống lòng sông, chỉ thấy tên đầu tiên dùng côn khều nhẹ một cái, “rào” một tiếng, Tiêu Thu Thủy cả người lẫn nước bắn vọt lên không trung rồi rơi đánh rầm xuống thuyền, có thể thấy sức tay của kẻ này mạnh đến mức nào. Tiêu Thu Thủy đã bị thương, chủ yếu là vì người ở dưới sông, không chỗ mượn lực, lại uống vào không ít nước cho nên không thể tránh né, bây giờ đã lên đến thuyền, tuy ngã rất đau nhưng hấn trời sinh ý chí hơn người không còn có thể khôi phục tri giác. Chỉ nghe kẻ muốn đánh chết hấn cười hắc hắc nói:

- Chúng ta bám theo suốt dọc đường, hấn người đông thế mạnh,

không tiện động thủ, ai ngờ hắn lại tự ngã xuống đây, vừa đúng lúc siêu độ cho ba tên oan hồn kia!

Tiêu Thu Thủy thật sự cảm thấy oan uổng, bản thân không quen biết bọn họ, tự dưng lại trúng độc thủ, vì thế cố giả dựa nói:

- Các người... là ai? Chúng ta... không thù không oán...

Tiêu Thu Thủy vừa mở miệng, bốn tên liền nhảy dựng lên, bọn chúng không biết Tiêu Thu Thủy vậy mà vẫn còn có thể nói chuyện. Tên đầu tiên do dự một chút rồi trầm giọng nói:

- Người không biết bọn ta là ai, bọn ta lại biết người là ai.

Kẻ muốn giết Tiêu Thu Thủy cười khặc khặc:

- Bọn ta thủ hạ của Trường Giang tam hiệp, thập nhị liên hoàn ổ thủy đạo thiên vương đại lão gia, Chu đại thiên vương, Tứ côn trong Tam anh Tứ côn, Ngũ kiếm Lục chưởng, Song thần quân.

Tên ra tay sau hung hăng nói:

- Bọn ta mỗi người một côn, đánh chết người, báo thù cho Tam anh!

Tên cuối cùng chỉ tên đầu tiên, nói:

- Hắn là Thường Vô Kỳ.

Chỉ vào tên muốn giết Tiêu Thu Thủy:

- Hắn là Tự Văn Đống.

Tiếp đó chỉ tên ra tay lúc sau:

- Hấn là Kim Bắc Vọng.

Cuối cùng chỉ vào mình:

- Ta là Mạnh Đông Lâm.

Rồi cười hì hì nói:

- Người đã biết hết rồi, vậy nằm xuống đi!

Đoạn ra tay như chớp điểm vào Nhuyễn huyết, Á huyệt trên người Tiêu Thu Thủy. Tiêu Thu Thủy thân đã bị thương, lực chưa hồi, không thể tránh né, người mềm nhũn, gục xuống, nhưng đầu óc hẳn vẫn rất rõ ràng:

Bốn tên này là Trường Giang tứ côn. Bọn chúng tới để báo thù cho Trường Giang tam anh!

Trong trận chiến Kiếm Khí Trường Giang, ở Cửu long bên giang trấn Tỳ Quy, mấy người Tiêu Thu Thủy, Cẩm Giang tứ huynh đệ từng cứu Na viên ngoại, từng giao chiến với thủ hạ Chu đại thiên vương, kết quả là, Đặng Ngọc Hàm giết Phù Vĩnh Tường, Chiến Kỳ Lực và Tiết Kim Anh đều bị Phó Thiên Nghĩa giết, vì thế kết thành thâm thù đại hận với Chu đại thiên vương!

... Nếu nói hiện tại trên bộ là thế lực của Quyền Lực bang thì đường thủy là thiên hạ của Chu đại thiên vương, mà trong Tam anh Tứ côn, Ngũ kiếm Lục chưởng, Song thần quân, Tứ côn còn xếp cao hơn Tam anh, Tiêu Thu Thủy cho dù không bị thương, lấy sức một người cũng tuyệt không phải đối thủ của Tứ côn liên thủ!

Tiêu Thu Thủy mơ mơ hồ hồ, nhưng ý chí cầu sinh trong lòng vẫn vô

cùng mạnh mẽ.

... Ta không thể chết được.

... Đại chí Thần Châu kết nghĩa còn chưa thành.

... Đường Phương, Tinh Nguyệt, Nam Cố, Siêu Nhiên, mọi người đang ở đâu?

Nước sông cuồn cuộn, trắng sáng rực rỡ, thuyền nhẹ chạy nhanh, thoáng cái đã vượt qua vô số khe, vô số núi, vô số dòng!

Cũng không biết đã qua bao nhiêu ngày, vượt qua bao nhiêu sông, Tiêu Thu Thủy ở trong thuyền, chịu đựng không biết bao nhiêu lần chầm chọc, sỉ nhục, cả đời hấn tới nay đây là một lần thử thách, rèn luyện cực lớn.

Hắn nằm ngửa, ngẩng mặt chỉ thấy mọi trời biến đổi cùng bầu trời bất biến, những đỉnh núi lướt qua vùn vụt, sự tĩnh lặng thâm trầm cùng cực đó khiến hắn quên đi cả đau đớn trên người. Lần bị bắt này lại trở thành một cơ hội để suy nghĩ kỹ càng hiểm có trong suốt hai mươi năm nhiệt huyết sôi trào của đời hắn.

Thế nhưng, hôm nay, chiếc thuyền đã dừng lại, đây rõ ràng bên bờ sông, bên bờ tiếng rao hàng, tiếng ồn ào, tiếng gà chó cầm ỹ, vô cùng rối loạn.

Âm thanh đó đại biểu cho con người: dao chặt lên thớt, người bán trộm giấu đi một chút thịt, người mua lén bốc thêm một miếng thịt; búa sắt nện vào thanh thép bên lò, thợ rèn vừa mới rèn xong một cao dao mới; sọt đựng của dì Vương rách mắt rồi, gà vịt, cua cáy bò đầy đất, có người che áo cười trộm, có đứa bé vỗ tay reo hò, còn cả một tên lưu manh, miệng nhếch ra, nói giọng Quảng Đông: Ai nha, khó

xơ ròi!

Tiêu Thu Thủy nghe thấy âm thanh đó lại nhớ tới chuyện hấn thích náo nhiệt, nhưng cha mẹ luôn không yên tâm cho hấn ra ngoài, hấn bèn triệu tộc đám trẻ con trong thôn tập trung trong viện cùng đốt pháo. Có lần đã châm pháo nhưng không kịp quăng đi, “bùm” một tiếng, nổ tung trên tay, đến hôm sau ngón cái dính thêm một vết đen xỉ, đến nay vết bỏng đã mất nhưng hình ảnh vẫn còn lưu trong tim.

Đốt pháo là phải chạy nhanh, phải dũng cảm, phải ném đi chính xác.

Cũng giống như xuất kiếm vậy, nhanh, chuẩn, độc.

Đáng tiếc, Tiêu Thu Thủy không thể đứng dậy, cũng không thể cử động, nếu không với tính cách của hấn nhất định sẽ nhảy vào đám người, cùng họ làm rộn lên.

Hiện tại hấn chỉ có thể nhìn qua khe màn trúc quan sát bên ngoài, thấy bóng người qua lại, ồn ào mà bận rộn.

Nhưng so với những ngày lặng lẽ trên sông đã là tốt hơn nhiều rồi.

Tiêu Thu Thủy không biết mình đã đến chỗ nào rồi, nghe khẩu âm thì vẫn đang ở Quảng Châu nhưng giọng điệu thì không giống với Quảng Tây, trong lòng hấn buồn bực, không biết là mình đã tới Quảng Đông rồi.

Châu Giang là con sông lớn nhất tỉnh Quảng Đông, phần thượng lưu gồm ba con sông Đông Giang, Bắc Giang, Tây Giang, vì thế còn có tên địa phương là Tam Giang. Trong số này Tây Giang là dài nhất từ Quế vào Việt (tên gọi tắt của Quảng Tây và Quảng Đông), hợp dòng với Bắc Giang tại Tam Thủy, lại hợp với Đông Giang ở phía đông Quảng Châu, sau đó là thành Châu Giang.

Tiêu Thu Thủy bị Trường Giang túm bắt giữ, theo Tây Giang vào Việt, hôm nay dừng ở Cao Yếu, tức là thành phố Triệu Khánh bây giờ, chỗ này cánh những danh thắng nổi tiếng Thất Tinh Nham, đình Ngũ Long không xa lắm.

Thuyền chậm rãi cập bờ, Thường Vô Kỳ ném dây thừng lên, vòng trúng cọc gỗ, kéo mạnh một cái, thân thuyền lập tức được buộc chặt, thủ pháp thuần thục không thể chê vào đâu được. Chỉ nghe hấn trầm giọng nói:

- Chúng ta lên bờ ở đây, trước tiên phải mua chút vật phẩm rồi theo đường thủy tới Phạt Sơn, chuyển sang Hà Nguyên, theo đường Lục Lộ tới sông Hàn Giang. Phải hành động nhanh, Thiên vương đã chờ sốt ruột rồi, chúng ta...

Lời không nói hết nhưng không giấu được sự sợ hãi.

Sắc mặt Tụ Văn Đống cũng có vẻ khẩn trương khôn tả, hấn nói:

- Nghe nói lão khốn đó cũng đang ở Quảng Đông, chúng ta hành động, phải...

Thanh âm thấp dần xuống.

Chợt nghe Kim Bắc Vọng “ai nha” một tiếng:

- Nếu để đối phương phát hiện ra tung tích chúng ta thì thật là chết không chỗ chôn thân đó!

Mạnh Đông Lâm lại nói:

- Cùng lắm thì nhảy xuống sông là xong. Ở trên bờ, chúng ta không

đấu lại lão, ở trong nước, người của Chu đại thiên vương còn phải sợ bọn chúng chắc!

Miệng nói thì tiêu sái nhưng thần sắc lại vô cùng khiếp sợ.

Mấy ngày nay, đây là lần đầu tiên Tiêu Thu Thủy thấy Trường Giang tứ côn khản trương, sợ hãi như vậy, Nghe khẩu khí của bọn chúng hình như một mặt phải tuân đúng lệnh của Chu đại thiên vương, mặt khác lại sợ bị kẻ địch cực kỳ lợi hại phát hiện, chỉ có điều kẻ đối đầu đó là ai? Tiêu Thu Thủy cũng không biết.

Chỉ nghe Tụ Văn Đống nói:

- Chúng ta đi mua sắm, để tên nhóc con này ở đây chung quy vẫn không tốt, không bằng cho hẳn....

Đưa tay chụm lại, làm thế chém xuống.

Thường Vô Kỳ lại lắc đầu đáp:

- Giết thì không sao, tùy tiện vứt xuống sông là xong chuyện. Nhưng Thiên vương muốn chúng ta tìm hung thủ giết Tam anh, bây giờ chỉ bắt được một tên, vẫn chưa đủ, không bằng đưa hẳn đến chỗ Thiên vương, lại dẫn dụ ba tên kia tới, xử hết một lượt. Đây cũng là một công lớn.

Tiêu Thu Thủy nghĩ thầm, có vẻ Trường Giang tứ côn không biết Đường Như và Đặng Ngọc Hàm đã chết, an nguy của Tả Khâu Siêu Nhiên cũng rất mơ hồ.

Mạnh Đông Lâm gật đầu khen phải, Kim Bắc Vọng nói:

- Vậy cứ quyết định như thế. Bây giờ cho người lên bờ mua sắm

quan trọng hơn.

Thường Vô Kỳ gật đầu đáp:

- Ba người bọn tôi lên bờ, cậu ở đây coi thuyền, trông coi tên nhóc này cẩn thận.

Kim Bắc Vọng cười khổ:

- Đó là chuyện tất nhiên. Có điều lão đại, mấy người cũng phải về sớm, Cao Yếu là địa bàn của lão Kiếm vương ấy!

Thường Vô Kỳ cười lạnh:

- Làm xong việc tức khắc sẽ về. Trên giang hồ cậu cũng coi là có danh có tiếng rồi, đừng có rụt rè yếu bóng vía thế nữa.

Nói xong liền dẫn hai người Mạnh Đông Lâm, Tụ Văn Đống lên bờ.

Kim Bắc Vọng chờ một lúc, bóc mấy hạt lạc, ném vào mồm, nhai một chặp, nhìn sang phía Tiêu Thu Thủy, tức tối nói:

- Nuôi người trên thuyền, ăn ở miễn phí, chẳng bằng...

Khóe miệng hắn đột nhiên nở một nụ cười cực kỳ ác độc:

- Trước tiên cắt gân hai chân người trước, cũng cho người khỏi chạy trốn!

Nói đoạn hắn quả thật ngồi xuống, rút ra một con dao nhọn nhỏ như tai trâu, cười hung ác chuẩn bị hạ thủ. Lúc này trên bờ người qua lại rất đông, Tiêu Thu Thủy bị điểm huyết cam, không kêu lên nổi, thầm hô xong rồi. Đúng lúc ấy, đột nhiên có người gõ gõ mép thuyền, hỏi:

- Có ai ở bên trong không?

Kim Bắc Vọng giật mình, vội vàng thu dao lại, đầy vẻ tươi cười bước ra ngoài. Tiêu Thu Thủy nhìn qua khe hở của màn trúc, trông thấy hai người trung niên ăn mặc như tiêu sư, dùng giọng kinh thành cực chuẩn, hỏi:

- Xin hỏi vị nhân huynh này, thuyền này có chở khách không?

Kim Bắc Vọng thoáng liếc nhìn Tiêu Thu Thủy, chấp tay cười nói:

- Đây là thuyền tư, tại hạ là người trông coi, không thể làm chủ, phiền hai vị tìm chỗ khác cho.

Tiêu sư hơi béo bên trái cũng chấp tay cười:

- Đã làm phiền rồi, thật xin lỗi.

Tiêu sư bên phải vừa cao vừa lớn, mặt đầy râu ria, cười nói:

- Chúng ta qua bên kia tìm. Làm phiền rồi.

Kim Bắc Vọng nặn ra một nụ cười:

- Đâu có, đâu có.

Hai vị tiêu sư lùi lại, trước khi đi còn nhìn vào màn trúc trước khoang một cái.

Tiêu Thu Thủy vụt đối mặt với bọn họ, trong lòng không khỏi phát lạnh. Hóa ra hai người này, một người mũi hoàn toàn bẹp xuống, người lại chóp mũi sứt mất một miếng, mất mất một con mắt.

Nhưng trong con mắt còn lại của hắn lại đầy vẻ oán độc!

Tiêu Thu Thủy thoáng giật mình, nhưng vẫn không biết hai người này là ai.

Hai người đó đi khỏi, Kim Bắc Vọng lại đi vào trong khoang, nhất thời như là đã quên mất muốn cắt gân chân Tiêu Thu Thủy, hắn lẩm bẩm vài tiếng rồi lại ngồi búc lặc.

Qua một lúc, Kim Bắc Vọng đột nhiên vỗ đùi, nhe răng cười:

- Đúng rồi, vốn định cắt gân chân ngươi, thiết chút nữa thì quên mất rồi. Dù sao bọn họ cũng đã lên bờ, ta cắt hai chân ngươi rồi sẽ chơi đùa sau.

Kim Bắc Vọng lại ngồi xuống, rút ra con dao tai trâu sắc nhọn, Tiêu Thu Thủy tự nghĩ không thể may mắn nữa thì đột nhiên, cửa thuyền lại vang lên hai tiếng lộc cộc. Kim Bắc Vọng tức giận quát:

- Sao lại đáng ghét thế chứ?!

Chỉ nghe người trên bờ cười cười nịnh bợ:

- Thật xin lỗi, vị đại gia này, còn có chuyện cần thỉnh giáo.

Rõ ràng là giọng nói của tiêu sư béo lúc nãy.

Kim Bắc Vọng cúi kính xông ra ngoài, chỉ thấy vị tiêu sư cao lớn kia đang rụt rụt rè rè leo lên thuyền. Kim Bắc Vọng giận giữ quát:

- Biến biến biến, đây là thuyền tư, không đón khách!

Tiêu sư béo kia vội vàng xoa tay, cười tài bồi:

- Không đi không đi, bọn tôi biết mà, chỉ xin đại gia chỉ cho một con đường sáng, ở đâu có thuyền nhận chở?...

Kim Bắc Vọng nôn nóng đáp:

- Người không biết đi hỏi người bản địa sao?! Ta không rảnh lo việc cho các người.

Tiêu sư cao lớn ngẩn ra một chút:

- Đại gia ngài không phải là người bản địa sao?

Kim Bắc Vọng thật sự không có tâm trạng dây dưa, đáp:

- Người bản địa có khẩu âm này chắc?

Tiêu sư béo ngơ ngác một chút rồi lập tức cười nói:

- Vậy là đúng rồi.

Lần này đến lượt Kim Bắc Vọng ngạc nhiên, hỏi:

- Cái gì đúng rồi?

Tiêu sư béo cười cười, lộ ra hàm răng trắng ớn:

- Không phải người đúng rồi, mà là bọn ta tìm đúng rồi.

Kim Bắc Vọng còn đang muốn hỏi lại, hai người kia lại đột ngột ra tay.

Tiêu sư cao lớn nhanh như chớp từ bên cạnh ôm lấy Kim Bắc Vọng.

Kim Bắc Vọng vụt biến sắc, đang định giãy ra thì tiêu sư béo đã rút ra một cây gậy nhọn, đâm thẳng vào cổ họng hắn.

Kim Bắc Vọng kêu thảm, tiêu sư cao lớn lật tay bắt lấy hàm hắn, vặn mạnh một cái, Kim Bắc Vọng bị vặn trật khớp hàm, không kêu được ra tiếng nữa. Tay kia kẻ đó lại rút ra một mũi kim, cùng lúc đâm vào hậu môn Kim Bắc Vọng!

Kim Bắc Vọng như bị giật điện, cong người nhảy lên. Tiêu sư béo vận lực đâm mạnh, mũi gậy nhọn đâm ngập vào yết hầu Kim Bắc Vọng, hắn lập tức nhũn người, ngã vật xuống.

Tiêu sư cao lớn khom người, kẹp chặt lấy Kim Bắc Vọng, nhanh chóng xông vào trong khoang. Khi hắn chạy đi, tiêu sư béo cũng tiến vào khoang thuyền.

Hai tên giết người, phối hợp kín kẽ, thủ đoạn tàn độc, Tiêu Thu Thủy bình sinh ít thấy.

Tiêu Thu Thủy không khỏi cảm thấy buồn nôn.

Tiêu Thu Thủy đã nhớ ra hai kẻ này là ai rồi:

Hai tên này chính là Chung Nhất Quật, Liễu Hữu Khổng từng ám toán bọn hắn trên lầu Giáp Tu bên sông Nam Minh. Vết thương trên mặt chúng chính là do Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố gây ra trong trận đó!

Hai tên này cũng là nhân vật trong Quyển Lực bang, đệ tử của Nhất Động thật ma Tả Thường Sinh.

Hai người xông vào trong khoang thuyền, nhìn Tiêu Thu Thủy, mỉm cười lạnh lẽo, lúc này Tiêu Thu Thủy mới thật sự biến sắc.

Rơi vào tay Trường Giang tứ côn, cùng lắm là chết, nhưng rơi vào tay hai tên quái vật xấu xí này thì so với chết còn khó chịu hơn.

Càng huống hồ hai tên này còn từng chịu thiệt dưới tay Tiêu Thu Thủy, lại bị Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố đánh bị thương, tự nhiên là hận Tiêu Thu Thủy thấu xương.

Liễu Hữu Khổng chính là kẻ cao lớn nhưng cầm kim thủ:

- Không sai, chính là hắn.

Chung Vô Ly thì là tên béo lùn, cầm gậy mũi nhọn dài:

- Lão nhị mắt tinh, thiếu chút nữa thì để tên nhóc này thoát mất rồi.

Liễu Hữu Khổng cười lạnh đáp:

- Chúng ta diệt kẻ hỗ trợ hắn trước, chỉ một mình hắn không chạy thoát nổi.

Chung Vô Ly “ý” một tiếng, nói:

- Không đúng, hình như hắn bị người ta điểm huyết.

Xem ra hai kẻ này coi Kim Bắc Vọng là bạn bè của Tiêu Thu Thủy, cho nên mới vừa ra tay đã giết chết Kim Bắc Vọng, sau đó mới đối phó với Tiêu Thu Thủy.

Liễu Hữu Khổng cúi người xuống xem xét một chút rồi hừ lạnh, nói:

- Hóa ra là bị những tên này bắt! Xem ra chúng ta giết nhầm người rồi!

Chung Vô Lý “hắc” một tiếng, nói:

- Giết nhầm thì làm sao? Tên nhóc này tại địa bàn của chúng ta cũng dám bắt người, Quyền Lực bang ta sẽ có quyền giết! Cậu xem hắn còn dấu dao nhọn, chúng ta không giết hắn, hắn sẽ giết chúng ta!

Liễu Hữu Khổng thoáng trầm ngâm:

- Tên nhóc này thì sao? Hay là khoét mù hắn hắn trước, để tôi xem hắn có còn trợn mắt nhìn chúng ta nữa hay không!

Chung Vô Ly xua tay:

- Không cần, dù sao thì huyết đạo của hắn cũng đã bị khống chế rồi. Kiếm vương còn tưởng hắn đã chết rồi, chúng ta đưa tới nơi, chắc chắn là một kỳ công, ngoài ra còn thuận thế dụ hai tên nhóc kia đến, chúng ta mới có thể báo thù được!

Tiêu Thu Thủy nghe vậy mà trong lòng phát lạnh. Kiếm vương chính là Khuất Hàn Sơn, nếu Khuất Hàn Sơn còn chưa chết, vậy không biết mấy người Đường Phương ra sao rồi.

Mắt và mũi Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng, bị Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam cố đánh thành thương, tự nhiên là muốn dụ bọn họ ra để trả mối thù này!

Liễu Hữu Khổng nghĩ ngợi một chút, hỏi:

- Chúng ta cứ đưa hắn thế này tới Thất Tinh Nham gặp Kiếm Vương sao?

Chung Vô Ly cười lớn:

- Sợ cái gì?! Đây là địa bàn của chúng ta!

Trong tiếng cười, Chung Vô Ly quả thật đưa tay bắt lấy Tiêu Thu Thủy, tung người nhảy lên bờ, cứ ngang nhiên đi như vậy giữa đường. Trên đường có người thấy bất bình nhưng không ai dám can thiệp.

Liều Hữu Khổng ở đằng sau cười lớn, nói:

- Người bạn này của ta chẳng có tài cán gì, chỉ được cái uống nhiều, bây giờ đã say như chết rồi, nôn ọe lung tung, nếu chẳng may làm bẩn chỗ các vị thì xin thứ tội.

Những lời này nói ra, cho dù có người tò mò muốn hỏi thì cũng lần lượt ôm mũi, tránh sang một bên, chỉ sợ Tiêu Thu Thủy không nhịn được sẽ nôn ra quần áo họ!

Con người chính là như vậy, nếu như anh em trong Thần Châu kết nghĩa ở đây thì chắc chắn sẽ không làm như thế.

Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố đều không phải người như vậy, Đường Phương tuy là nữ cũng có trái tim nghĩa hiệp, Tả Khâu Siêu Nhiên cũng là như thế.

Tiêu Thu Thủy cũng có thể nhìn ra, Tả Khâu Siêu nhiên vốn có thể lập tức kịp thời ra tay cứu mình, nhưng hấn không vì Tả Khâu Siêu Nhiên lần đó không ra tay cứu mình mà không thể tha thứ. Trong trận chiến với Phó Thiên Nghĩa, nếu không phải hai tay Tả Khâu Siêu Nhiên quán lấy Thiết Oản thần ma thì bây giờ hấn còn có mạng ở lại đây sao? Trong trận chiến ở thác Hoàng Quả, nếu không phải hai tay

Tả Khâu Siêu Nhiên khống chế hai chân Sa Thiên Đẳng, sợ rằng Tiêu Thu Thủy đã sớm mất mạng dưới phi đao rồi!

Tiêu Thu Thủy chỉ nhớ tới ơn huệ của anh em, mà những người hắc biết có lúc sẽ có quyết định nhất gan, nhu ngược nhưng không nhất định có thể đại biểu cho nhân phẩm, đức độ của người đó!

Vì thế giờ phút này tuy Tiêu Thu Thủy bị bắt, hơn nữa còn trong cảnh muốn sống không được, muốn chết không xong nhưng trong lòng hắc vẫn trong sáng.

Đúng lúc đó, hắc nghe thấy một thanh âm bình phàm, ôn hòa, nhẹ nhàng nói:

- Người này không hề say, hắc chỉ bị điểm huyết thôi.

Tiêu Thu Thủy bị điểm huyết, lại bị bỏ đói mấy ngày vì thế đến cả sức lực để ngẩng đầu lên cũng không có. Hắc chợt cảm thấy Chung Vô Ly dừng lại, trước mặt hắc có một đôi chân, đi giày đen, mang tất trắng, vạt áo bằng vải xanh, có vẻ như đồ của văn sỹ.

Người đó không ngờ chỉ liếc nhìn đã biết Tiêu Thu Thủy không hề say, mà là bị khống chế huyết!

Giọng nói ôn hòa đó lại tiếp:

- Hai vị vội vàng lên đường, sao không giải huyết cho người này, vậy chẳng phải có thể đi càng nhanh hơn sao?

Thanh âm vô cùng bình hòa, nhẹ nhõm, khiến người ta cảm thấy cực kỳ thoải mái, tuy không nhìn thấy những Tiêu Thu Thủy cũng có thể tưởng tượng người đó đang mỉm cười nói chuyện.

Giọng của Chung Vô Ly lại như gió lại thổi vào trong hang tối:

- Liên quan cái rắm gì đến người!

Người kia lại bật cười đáp:

- Đúng là không liên quan đến ta.

Chung Vô Ly Nghiến răng quát:

- Vậy người còn không rút ra?!

Đôi giày đen, tất trắng, vạt áo xanh kia quả nhiên dịch sang một bên, bình tĩnh nói:

- Được, ta nhường đường.

Chung Vô Ly vừa đi được hai bước, người đó đã lại nói:

- Có điều, người cũng nên bỏ thả người xuống.

Chung Vô Ly chợt quay phắt lại, Tiêu Thu Thủy lại trông thấy đôi giày đen, tất trắng, vạt áo xanh, chỉ nghe Chung Vô Ly tức giận hỏi:

- Tại sao?

Người đó ôn hòa đáp:

- Hẳn cũng là người, nhất định là hẳn không thích bị người ta kéo đi đường. Huống hồ hẳn có hai chân, hơn nữa vẫn còn trẻ tuổi.

Người đó phảng phất như mỉm cười một chút rồi nói:

- Ta nghĩ các hạ cũng không thích bị người ta xốc lên kéo đi đường nhỉ!

Nếu không phải Tiêu Thu Thủy đã bị điểm huyết thì hẳn nhất định sẽ phải phì cười. Chỉ cảm thấy Chung Vô Ly phần nộ đến mức nghiêng răng ken két, gần từng tiếng một:

- Nếu không phải ta thấy ngươi là kẻ độc sách.

Khẽ dừng một chút, lạnh lùng tiếp:

- Ta đã sớm cho ngươi phơi thây giữa đường rồi!

Người kia lại vẫn ung dung bình thản, nói:

- Nếu các hạ không thả người thanh niên này xuống thì ít nhất cũng cho hắn cơ hội nói chuyện.

Chung Vô Ly nhất thời tức đến không nói nổi nên lời, Liễu Hữu Khổng bỗng nói:

- Dựa vào ngươi?!

Người kia cười tao nhã:

- Ta không có ý đó.

Liễu Hữu Khổng rít lên từng chữ qua kẽ răng:

- Vậy thì ngươi có ý gì?

Người đó không ngờ lại bật cười:

- Ý ta rất đơn giản, ta đã nói rồi, ngươi thả người này ra đi.

Lần này thật sự khiến cả Liễu Hữu Khổng lẫn Chung Vô Ly tức giận đến nháy dựng lên. Chung Vô Ly ném phịch Tiêu Thu Thủy xuống đất, giậm chân quát:

- Hắn ở đây này, ngươi có bản sự thì qua mà lấy!

Tiêu Thu Thủy ngã xuống đất bùn, mông đập vào đá xanh lót đường, toàn thân đau đớn, nhưng khi ngã xuống thì ngửa người lên, cho nên cũng nhìn thấy rõ mặt người kia.

Vẫn là đôi giày đen, tất trắng. áo vải xanh, ánh mặt chờ chiếu ngược vào khuôn mặt, người đó là một người bình thường, có một khuôn mặt bình thường, hai bên mép có hai chòm râu, cao ráo thanh thú, miệng mang nụ cười ôn hòa.

Tóc ông ta búi lên theo kiểu văn sĩ, tùy ý đung đưa trong gió nhẹ.

Chỉ nghe vị văn sĩ đó tặc tặc lưỡi, nói:

- Sao phải vậy! Sao phải tức giận như vậy, sao phải ném người!

Chung Vô Ly bị lừa giận thiêu đốt, không thể nhịn được nữa, gầm lên:

- Xen vào việc của người khác!

Vung quyền đánh về phía vị văn sĩ trước mặt!

Quyển 4 - Chương 2: Đại hiệp Lương Đầu

Văn sỹ kia cười nói:

- Không cần nóng nảy.

Trong lúc nói, cũng không biết ông ta làm thế nào, một quyền của Chung Vô Ly đã đánh trượt.

Chung Vô Ly thoáng biến sắc, lại đánh ra một quyền, quyền này nhanh gấp đôi quyền đầu tiên, hơn nữa còn mạnh mẽ hơn nhiều, nắm tay phát ra tiếng gió rít ghê người!

Văn sỹ vẫn bình tĩnh nói:

- Xin đừng động thủ mà.

Quyền của Chung Vô Ly lại đánh trượt.

Chung Vô Ly gầm lên giận giữ, lại đánh ra một quyền. Lần này sắc mặt hấn đỏ bừng, gân xanh nổi lên, hiển nhiên là đã dùng đến mười hai thành công lực.

Văn sỹ bình thản nói:

- Tốt nhất là không phải đánh nhau.

Một quyền tan bi vỡ đá vậy mà không biết tại sao cũng vẫn đánh trượt.

Bấy giờ Tiêu Thu Thủy mới khẽ thở phào một hơi, biết võ công vị văn sĩ kia rất cao, không hề tầm thường, tuyệt không kém cha mình.

Văn sĩ lại giống như nhìn thấu tâm sự của Tiêu Thu Thủy, cười nói:

- Không cần lo, hấn đánh không lại ta.

Câu này thực khiến Chung Vô Ly tức giận cùng cực, hét lớn một tiếng, trở tay rút ra một cây gậy nhọn. Tiêu Thu Thủy giật mình, đang muốn cảnh báo nhưng lại khổ có miệng mà không nói được, chỉ nghe văn sĩ “ồ” lên một tiếng.

- Hóa ra các hạ là Chung Nhất Quật Chung Vô Ly tiên sinh, tại sao chớp mũi lại sút mất một miếng thế kia...

Cây gậy nhọn thoáng chớp động, “xoẹt” một tiếng, đâm tới, cùng lúc đó, Liễu Hữu Khổng đã lèn đến sau lưng văn sĩ, nhanh như cắt đâm hai châm vào huyết Ngọc Châm và thắt lưng ông ta!

Lần này Tiêu Thu Thủy thật sự biến sắc, nhưng lại chỉ thấy thân hình vị văn sĩ kia khẽ xoay tròn, giống như sau lưng có mắt, hai châm đâm tới đều trượt.

Chỉ nghe ông ta khẽ than:

- Sao phải ra tay tàn độc như vậy.

Hai tên Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng lại càng không nói năng gì, hai châm một gậy toàn lực xuất kích, trong chớp đã đã đánh ra không biết bao nhiêu gậy, đâm ra không biết bao nhiêu châm!

Tà áo vị văn sĩ kia tung tay, chỉ toàn tránh né, không hề đánh trả một

chiêu nào, nhưng hai người Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng lại chẳng chạm được tới vạt áo ông ta.

Kỳ thực, võ công của Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng tuyệt không dưới Tiêu Thu Thủy, nhưng hai người dốc toàn lực vẫn không thể làm vị văn sĩ kia đánh trả một chiêu. Ông ta dịch chuyển, tránh né nhưng thân hình vẫn không hề rời khỏi vị trí, bấy giờ Tiêu Thu Thủy mới nhận ra, võ công người này sợ rằng còn cao hơn cả Âm Dương thần kiếm, Trương Lâm Ý!

Hai tên Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng điểm, đâm, chọc, đánh, xuất hết pháp bảo nhưng thủy chung vẫn không chạm được vào văn sĩ!

Cứ đánh như vậy một hồi, sắc mặt Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng đều đã đỏ bừng, thở hồng hộc, xung quanh cũng có một đám đông quây lại xem, chỉ tỏ bàn tán. Vị văn sĩ cười nói:

- Được rồi mà, chúng ta cũng không phải loại bán thuốc, không cần diễn trò khi cho người ta xem nữa.

Người dân trấn Cao Yếu có vẻ rất quen thuộc với vị văn sĩ đó, lại cực kỳ thân thiết, một ông lão ăn mặc như thương nhân cũng lên tiếng:

- Diễn trò thì cũng không đến lượt các vị diễn đâu.

Một người trung niên dáng vẻ như viên ngoại nói:

- Luyện võ công trước mặt Lương đại hiệp đúng là đánh trống qua cửa nhà sấm.

Tiêu Thu Thủy nghe vậy không khỏi chấn động: Lương đại hiệp? Chẳng lẽ là...?

Đúng lúc đó, đột nhiên có người quát lớn:

- Dừng tay!

Hai tên Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng đã đánh đến phát cuồng, lại không thể xuống thang, chỉ có thể liều mạng dây dưa, nhưng nghe thấy tiếng quát đó, cả hai không ngờ lại đều ngoan ngoãn dừng tay.

Tiêu Thu Thủy nhìn lại, trái tim lập tức chìm xuống.

Có hai người đi tới, Tiêu Thu Thủy liếc nhìn đã nhận ra người bên trái:

Kẻ đó không phải ai khác mà chính là Nhất Động thần ma của Quyền Lực bang, Tả Thường Sinh!

Tả Thường Sinh chính là chủ tướng, phụng mệnh bang chủ Quyền Lực bang Lý Trầm Chu, tấn công nhà họ Tiêu Hoán Hoa.

Nếu không phải có Tả Thường Sinh thì Chu Hiệp Vũ cũng sẽ không bị trọng thương.

Nhưng trong trận đánh ở Kiếm Lư, tuy Chu Hiệp Vũ đã bị thương nhưng Tả Thường Sinh cũng bị đôi tay sắt của Chu Hiệp Vũ đánh trúng một chiêu Song phong quán nhĩ, theo lý mà nói không chết cũng phải trọng thương. Chẳng ngờ Tả Thường Sinh lại xuất hiện ở đây, ngoài sắc mặt có hơi nhợt nhạt ra thì tuyệt không có vẻ gì là bị trọng thương cả.

Xem ra tên Tả Thường Sinh này, bụng thành một lỗ lớn mà vẫn còn sống, hơn nữa còn luyệt thành tài lại người nghe phải kinh hãi, quả thực là có sức sống hơn người.

Tiêu Thu Thủy trông thấy hắn, liền bắt đầu lo lắng cho vị “Lương đại hiệp” kia.

Trong lòng hắn lại hy vọng, “Lương đại hiệp” mau mau bỏ đi, đừng có chọc vào bãi nước đục Quyền Lực bang này, Quyền Lực bang không hề dễ trêu. Hắn lại quên mất rằng bản thân mình không những đã chọc đến Quyền Lực bang mà tính mạng còn đang rất nguy hiểm.

Một mình Tả Thường Sinh đã đủ khó đối phó rồi, mà trông người ở bên cạnh hắn có vẻ thân phận khí thế còn cao hơn cả Tả Thường Sinh.

Người đó tướng mạo đường đường, Tiêu Thu Thủy từng gặp mặt cùng chiến đấu với không ít ma đầu của Quyền Lực bang, bao gồm cả Phó Thiên Nghĩa, Sa Thiên Đăng, Khổng Dương Tần, Hoa Cô Phần, Tả Thường Sinh, Khang Xuất Ngư, Tân Hồ Khâu, Diêm Quý Quý, Liễu Thiên Biến, Đồ Cồn, Bành Cửu, Đỗ Tuyết, Dư Khốc Dư, Huyết Ảnh đại sư, nhưng không ai có thanh thế được như người này.

Người này ăn mặc trang phục của tiêu sư, rất giống với Chung Vô Ly và Liễu Hữu Khổng, Tiêu Thu Thủy lập tức nhận ra, hai tên Chung, Liễu sau khi bị thương dưới tay Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố trên lầu Giáp Tú, chắc chắn là đã chạy tới chỗ người này để tránh họa.

Rút cuộc thì người này là ai?

Lương Đại Hiệp lại mỉm cười, lập tức bóc trần thân phận của người đó:

- Thịnh lão quyền sư, tung hoành Tây Hồ, hôm nay sao lại rảnh rỗi tới Quảng Đông dạo chơi thế? Hay là có Quyền Lực bang công việc bận

bề, cần tới đại giá của Thịnh lão sư?

- Thịnh lão quyền sư?!

“Đại vương long” Thịnh Giang Bắc: “Đại vương long” Thịnh Giang Bắc chính là Thần Quyền thiên ma trong Cửu thiên Thập địa, Thập cửu nhân ma của Quyền Lực bang.

Trong mười chín nhân ma có đủ loại võ công khác nhau, có cao thủ kiếm thuật, có danh gia binh khí, cũng có sát thủ công phu chân tay, hỏa hầu quyền cước mười phần thâm hậu, nhưng là danh môn chính tông, các nhà các phái đều cực kỳ thông thạo, hơn nữa còn là cao thủ võ thuật số một số hai trong võ lâm chính thống thì chỉ có một mình Thịnh Giang Bắc mà thôi.

Thịnh Giang Bắc vốn cũng là một trong những hảo hán của hai đạo hắc bạch, giang hồ lục lâm, sau đó vì ham mê quyền lực, lại bị tài sắc dụ dỗ, không giữ được khí tiết, gia nhập vào Quyền Lực bang, nhất thời số đồng đạo võ lâm bị ảnh hưởng của lão ta mà ra nhập Quyền Lực bang cũng không phải là ít.

Quyền chưởng, thoái cước của Thịnh Giang Bắc quả là chân tài thực học, là một kẻ không thể coi thường.

Hai người này vừa xuất hiện, quần chúng đã xông xáo hẳn lên, có người cúi đầu, ghé tai nói:

- Thịnh lão quyền sư tới rồi.

- Thịnh Giang Bắc không dễ đối phó đâu, cũng chẳng biết Lương đại hiệp...

- Nói bừa! Lương đại hiệp còn không đánh lại cái loại người ham mê

quyền thế đó chắc?!

Tiếng nói đó vốn cực kỳ nhỏ, nhưng Thịnh Giang Bắc vụt xoay đầu lại, đồng thời đánh ra một quyền, xuyên qua mười người, tám người, “bốp” một tiếng, đánh trúng mặt một người. Người đó kêu thảm một tiếng, ôm mặt phun ra một ngụm máu, đã gãy mất bốn cái răng cửa!

Lương đại hiệp nhíu mày, nói:

- Thịnh lão sư hà tất phải tức giận đến như vậy, anh bạn này không biết công phu!

Thịnh Giang Bắc ngửa mặt lên trời cười lớn, tiếng cười như sấm, lại thêm thanh thế một quyền vừa rồi của lão đã dọa cho quần chúng tranh nhau chạy trốn, chỉ sợ chuốc họa vào thân. Thịnh Giang Bắc đảo mắt nói:

- Hãn không biết võ công, vậy thì không cần phải nói!

Lương đại hiệp khẽ nhếch miệng cười bình thản:

- Không biết võ công thì không được nói? Vậy người thiên hạ không phải có tám chín phần đều là câm điếc?

Thịnh Giang Bắc trợn trừng hai mắt nhìn Lương đại hiệp, nói:

- Người muốn ra mặt cho hãn?

Lương đại hiệp khẽ vô thanh đao đeo bên hông, chậm rãi nói:

- Ra mặt thì không dám nhận, Chỉ cần người cũng gãy bốn cái răng cửa thì coi như chuyện này bỏ qua.

Câu nói này khiến cho Thịnh Giang Bắc tức giận đến nhảy dựng lên, gầm lớn:

- Con thỏ nhát gan, mi có giỏi thì tới bẻ gãy răng ta đi!

Lương đại hiệp lại bình tĩnh cười, đáp:

- Ta không phải nha sĩ, cũng không phải là thỏ.

Vẫn ôn hòa như vũ, nói:

- Chỉ cần Thịnh lão sư đáp ứng về sau không được tùy tiện đánh gãy răng người khác thì coi như ta thay mặt người xin lỗi anh bạn kia là xong.

Phải đến khi Lương đại hiệp vừa nói chuyện vừa khẽ vỗ vò đao, Tiêu Thu Thủy mới chú ý tới bên hông ông ta có đeo một thanh đao.

Một thanh đao vô cùng bình thường.

Cũng giống như bản thân Lương đại hiệp.

Cây đao không hề có chút sát khí nào, nằm ở trong bao, ôn hòa giống như một cây thước đo bình thường.

Trên người Lương đại hiệp cũng chẳng hề có sát khí.

Chỉ có điều Lương đại hiệp là ai... Tiêu Thu Thủy nghĩ, nếu như Lương đại hiệp chính là Khí thôn Đan Hà Lương Đẩu danh chấn Quảng Đông, cùng tề danh với Uy chấn Dương Sóc Khuất Hàn Sơn thì Lương Đẩu làm người sẽ có giống như Khuất Hàn Sơn không, bên ngoài vàng ngọc, bên trong thối nát...

Tiêu Thu Thủy rất nghi hoặc, hẳn không biết được.

Nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy, một vị văn sĩ lại vì một người qua đường bị đánh gãy bốn chiếc răng cửa mà không tiếc đắ tội với Đại vương long Thịnh Giang Bắc, danh chấn hai đạo hắc bạch.

Thịnh Giang Bắc quả thực là giận đến phát điên, lão hoành hành giang hồ gần hai mươi năm nay, quả thực chưa bao giờ nghe thấy chỉ đánh gãy bốn cái răng của một kẻ tầm thường chẳng có chút trọng lượng nào lại là chuyện không thể làm.

Bình sinh lão đánh người, không cần hỏi qua ai cả. Lão từng đánh cho một người đến không còn một cái răng nào trong mồm, lại đánh gãy tay trái, bóp nát hết năm ngón tay phải, đến cả xương hông cũng bị đá lệch, lão kéo người đó dậy hỏi mình có đánh sai không, người đó còn cảm tạ lão không hạ sát thủ.

Thế mà nay...

Mặc dù Thịnh Giang Bắc hiểu rõ Tả Thường Sinh đang ra dấu phải nhẫn nhịn, nhưng lão vẫn cứ xông tới.

Lão quyết định bất chấp tất cả cũng phải dạy cho tên này một bài học!

Cho dù Kiếm vương trách tội, lão cũng mặc kệ!

Thịnh Giang Bắc lao tới gần, giơ tay lên, đánh ra “Băng bộ quyền” chính tông, chân bước “Thoán khiêu”, tay vung “Điệp trừu”, tất cả đều là chiêu thức tất sát của cao thủ cận chiến.

Lương đại hiệp thoáng biến sắc, thân như bướm vờn hoa, không ngờ cũng ra “Mai hoa quyền” gồm đủ cương nhu, dài ngắn tương hỗ,

dùng chiêu “Hiển đào” phá thế tay, chiêu “Cổn bàng” phá thế cước, Thịnh Giang Bắc hoàn toàn không thể tấn công vào.

Cùng lúc đó, đường quyền của Thịnh Giang Bắc đã thay đổi.

Thịnh Giang Bắc dùng Đường lang quyền thuật chính tông, cộng thêm Phiên xa thủ và Lộc lộc chủy trong Đại phiên xa thức, lúc thì ra “Tả hữu hiển đào”, lúc thì ra “Dẫn châm yêu trảm”, quả thực chiêu chiêu đoạt mạng, khí thế bức người.

Lương đại hiệp khẽ mỉm cười, Mai hoa quyền chợt biến nhanh, trở thành “Mai hoa lạc quyền”, tương tự như “Phi như chưởng” gia truyền của Tiêu Thu Thủy, chỉ là càng phức tạp hơn, càng kín kẽ hơn nhiều.

Thịnh Giang Bắc công gấp một trận, không xâm nhập vào được liền hét lớn một tiếng, đường quyền lại biến!

Lần này lão sử dụng “Long hình bát quái chưởng”. Cái gọi là bát quái tức là gồm có tám quẻ chính, mỗi quẻ biến ra tám, tám tám thành sáu tư quẻ, gọi là quẻ biến, bát quái hợp nhất là thành hình rồng. Bộ Long hình bát quái chưởng này của Thịnh Giang Bắc đánh khắp nam bắc Đại Giang, chiêu thức quyền thuật gồm có tám đường, xà, đan, thuận, song, khấu, tự, hợp, hồi, mỗi động tác đều để tiến bước, không hề ngừng nghỉ, trong lúc di chuyển lại có thể dùng biến hóa đánh người. Bộ quyền này luyện tới mức tối cao sẽ thành hình rồng, tuyệt không phải loại rồng rắn lẫn lộn, có hình không được ý. Số đường chưởng là tám, chưởng đầu tiên biến thành tám chưởng, tổng cộng tám tám sáu mươi tư chưởng, phù hợp số tám tám sáu mươi tư quẻ.

Thịnh Giang Bắc sử ra Long hình bát quái chưởng, bóng chưởng bay múa, vô cùng đẹp mắt. Lương đại hiệp lại thần sắc bất biến, không

ngờ còn lấy chậm đánh nhanh, lấy nhu chế cương, sử ra Hình ý thái cực, tập trung vào eo, eo làm trục xe, lực phát từ lưng, hiện chiêu ở ngón tay. Chưởng pháp của Thịnh Giang Bắc tuy phức tạp nhưng bị Lương đại hiệp dùng thái cực chưởng pháp, “dùng ý không dùng lực”, “trong ngoài kết hợp”, “liên tiếp không ngừng”, “cầu động trong tĩnh”, dẫn vào tuyệt cảnh.

Đánh được một lúc, Thịnh Giang Bắc mấy lần suýt nữa thì tay trái đánh trúng tay phải, hai tay hầu như đều bị dẫn lại đánh vào chính mình, cuồng nộ không ngớt, gầm lên một tiếng, chiêu pháp lại biến đổi.

Lần này vẫn là Bát quái chưởng nhưng là “Võ Đang bát quái chưởng”, chưởng nhu như cương, đảo lộn âm dương, đẩy, bắt, vít, kéo, thu, dẫn, nâng, thả, lên xuống tiến lui rõ ràng, nhất thời, đâu đâu cũng là bóng chưởng của Thịnh Giang Bắc.

Lương đại hiệp “ồ” một tiếng, vẫn mỉm cười nhưng đã đánh ra quyền pháp tinh yếu của Võ Đang bát quái chưởng là “Bát đoạn cầm”. Phần đầu của Bát đoạn cầm bắt nguồn từ Kim cương quyền Thiếu Lâm, cứng cỏi có lực, phần sau thì đi theo đường của Phật gia quyền, gồm đủ tinh khí thần, có thể cương, có thể nhu, Võ Đang bát quái chưởng của Thịnh Giang Bắc lập tức không còn đất dụng võ.

Thịnh Giang Bắc lúc này đã đỏ bừng cả mặt, liên tục gầm thét, nhưng lão dù sao cũng là danh gia quyền thuật, trong cơn phẫn nộ vẫn biết quyền lộ cương mãnh không thể chiếm được chút lợi thế nào trước Lương đại hiệp, quyền pháp vụt biến, đánh ra “Tạp thức chủ” của “Hình ý môn”.

Tạp thức chủ vốn là một bộ quyền thống nhất, tổng hợp các đường sở trường của “Hình ý quyền”, dung nhập lại với nhau, trong đó bao quát cả mười hai hình, từ tam tài nhất thức tới tam thức, chủ yếu

dựa vào hai thế ưng, gấu, cương nhu kết hợp, nhất thời Thịnh Giang Bắc lại chiếm được ưu thế.

Lương đại hiệp lại chẳng chút hoảng loạn, chiêu thức biến đổi, quyền pháp Thiếu Lâm chính tông, “Tả xuyên hoa thủ”, “Hữu xuyên hoa thủ”, lúc thì “Hoàng oanh lạc giá”, lúc thì “Hoài trung bảo nguyệt”, trái “Trung thiên pháo”, phải “Đỉnh tâm thì”, mới được bảy tam chiếu, Thịnh Giang Bắc đã toát đầy mồ hôi!

Đánh được một lúc, Thịnh Giang Bắc mồ hôi ướt đẫm quần áo, đột nhiên rút lui khỏi trận chiến, mặt đỏ như quan công, gào lên:

- Người... Quyền pháp của người còn tạp hơn ta!

Thịnh Giang Bắc vốn dùng quyền pháp để dương danh lập vạn, lão tinh thông bốn mươi mốt loại quyền pháp, quyền pháp tạm hiểu qua cũng tới mười sáu loại, nhưng trận đánh vừa rồi, Lương đại hiệp chỉ áp dụng thủ thế, nhưng quyền chiêu sử dụng không loại nào không đa dạng hơn sở học của mình, hơn nữa còn rất tinh diệu. Thịnh Giang Bắc công lâu không được, biết rằng đánh tiếp cũng chẳng có ý nghĩa, trong lòng lại càng kinh hãi.

Lương đại hiệp lại cúi người, cười nói:

- Bàn môn tạp kỹ, không bằng Thịnh lão sư trọng ý khinh hình, đa tạ, đa tạ!

Trong lòng Thịnh Giang Bắc thầm kêu hổ thẹn, Tả Thường Sinh ở bên cạnh bỗng cười cười giả tạo, vai dài, nói:

- Nghe nói Lương Đẩu Lương đại hiệp kiến thức uyên bác, võ học sâu xa, hôm được thấy, quả là lời đồn không ngoa.

... Lương Đấu!

... người này quả nhiên là Khí thôn Đan Hà, Lương Đấu Lương đại hiệp!

Trong lòng Tiêu Thu Thủy đang kinh nghi bất định, đột nhiên thấy Tả Thường Sinh khom người, thân như sao băng bắn về phía Lương Đấu Lương đại hiệp!

Tiêu Thu Thủy muốn kêu lên cảnh báo nhưng khổ là có miệng mà không nói ra được.

Thân hình Tả Thường Sinh nhanh đến mức nào, thoáng cái đã tới trước mặt Lương Đấu, hai tay giang rộng, rút ra một đôi bạt đồng lưỡi sắc, một trên một dưới chém thẳng xuống!

Chiêu này có thể nói là nhanh chóng vô cùng, Lương Đấu vừa không kịp lui cũng không cách nào nhảy lên hay hụp xuống, mà Tả Thường Sinh bạt trái cắt cổ, bạt phải cắt chân, chiêu thức vô cùng tàn độc!

Đúng lúc đó, hai tay Lương Đấu đột nhiên vương ra!

Tả Thường Sinh giáp công trên dưới, nhưng ngực bụng lại có một thoáng mở rộng không phòng thủ!

Lương Đấu phát sau tới trước, cú đẩy nhẹ nhàng hời hợt đó lại còn nhanh hơn cả đôi bạt sắc bén!

Nhưng Tiêu Thu Thủy lại kinh hãi đến há hốc mồm:

Hắn biết Lương Đấu muốn đẩy lùi Tả Thường Sinh trước khi đôi bạt đánh trúng người ông ta, nhưng khe hở của Tả Thường Sinh chắc chắn là được cố ý lộ ra, bởi vì Tả Thường Sinh không có bụng!

Nhất Động thần ma Tả Thường Sinh không có bụng!

Lương Đấu lại không biết.

Lần này, cả Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng đứng bên cạnh cũng không khỏi mỉm cười độc ác.

Lương Đấu đẩy hai tay ra, quả nhiên là đẩy trượt!

Lương Đấu trong lòng phát lạnh, hai bạt đã cắt vào vạt áo!

Bây giờ Tiêu Thu Thủy mới biết Lương Đấu ra tay nhanh đến thế nào: Chỉ thấy ông ta nhanh như chớp, biến chưởng thành tảo, hai tay hợp lại, đã bắt trúng xương sống Tả Thường Sinh, một nắm một quăng, vút bay Tả Thường Sinh ra xa!

Vút ra sau khi đôi bạt của Tả Thường Sinh cắt phá vạt áo ông ta nhưng chưa kịp cắt vào da thịt!

Tả Thường Sinh rơi bịch xuống đất, vẫn còn chưa biết đối phương biến chiêu như thế nào.

Ruột hắn đã rữa nát nhưng xương sống thì vẫn còn.

Hắn chỉ cảm thấy bị một luồng lực mạnh ném văng ra xa, ngay cả bạt đang cầm trong tay cũng không biết đã bay đi tận đâu, ngoài ra còn ngã đập mặt xuống đất bùm.

Hắn nằm mơ cũng không thể tin được vị văn sĩ bình phàm này ra tay lại nhanh như vậy, có sức mạnh kinh người như vậy.

Chỉ thấy Lương Đấu nhặt vạt áo bị cắt đứt của mình lên, cười nói:

- Hiểm thật, hiểm thật, Tả huynh ra tay thật nhanh.

Tiêu Thu Thủy lập tức yên lòng... Bây giờ hẳn mới biết, võ công của người này không những cao hơn Đường Bằng mà còn tuyệt đối không ở dưới Khuất Hàn Sơn.

Trong lòng Thịnh Giang Bắc cũng kinh hãi không thôi: Nếu như vừa rồi Lương Đấu dùng thủ pháp sấm vang chớp giạt đó công kích mình thì mình có còn mạng nữa không?

Tả Thường Sinh giãy giụa bò dậy, trong lòng thầm nghĩ: tuyệt chiêu của mình đã bị Lương Đấu biết được, không giết hẳn diệt khẩu không xong, nhưng bản thân tuyệt đối không phải là đối thủ, trừ phi là cùng Thịnh Giang Bắc, Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng, bốn người liên thủ...

Ngay lúc đó, chợt có một thanh âm ung dung có lực, vang vọng tận trời cao, cười nói:

- Quả nhiên là Khí thôn Đan Hà! Quả nhiên là đại hiệp Lương Đấu! Tôi vừa đặt chân đến Quảng Đông, Lương huynh đã đại diện thân thủ rồi!

Nghe thấy giọng nói đó, Tiêu Thu Thủy mới thật sự tuyệt vọng.

Kẻ tới không phải ai khác, mà chính là Uy chấn Dương Sóc, Khuất Hàn Sơn!

Khuất Hàn Sơn râu dài ba chòm, tiên phong đạo cốt, thái độ ung dung, so với lão ra, Lương Đấu lại bình dị hơn nhiều.

Nhưng người bình thường, không biết tại sao, về khí chất, về khí thế,

đều không thua kém Khuất Hàn Sơn chút nào.

Sau lưng Khuất Hàn Sơn có một người.

Người mà Tiêu Thu Thủy không muốn gặp nhất.

Quan Nhật thần kiếm Khang Xuất Ngư!

Sau lưng Khang Xuất Ngư cũng có một người.

Người mà Tiêu Thu Thủy căm hận nhất.

Khang Kiếp Sinh.

Lại là Khang Kiếp Sinh!

Lại là Khang Xuất Ngư!

Lại là Khuất Hàn Sơn!

Tiêu Thu Thủy muốn hét to lên:

... Khuất Hàn Sơn chính là Kiếm Vương của Quyển Lực bang!

Nhưng hắn không thể hét lên được.

Khuất Hàn Sơn thì lại nói được. Bộ râu ba chòm tung bay, trong tay không hề có kiếm, khẽ liếc nhìn Tiêu Thu Thủy một cái, tiếp tục nói:

- Ai da, đây không phải lão tam nhà họ Tiêu sao?! Sao lại ở chỗ này?

Lương Đẩu ôm quyền, khiêm tốn nói:

- Hóa ra là Khuất huynh, ồ, còn cả Khang tiên sinh quang lâm Quảng Đông, không nghênh đón từ xa, thất kính, thất kính!

Nói đoạn, kéo tay Khuất Hàn Sơn, rõ ràng là vô cùng thân thiết:

- Tại sao tới đây mà không báo với tôi một tiếng, tôi cùng Quảng Đông ngũ hổ tới đón huynh.

Khuất Hàn Sơn cười khổ đáp:

- Lần này khởi hành vội vã, không kịp thông báo, thật là xấu hổ. Nghe nói Quảng Tây ngũ hổ cũng đã tới Quảng Đông rồi, không biết...

Lương Đẩu vỗ tay cười nói:

- Hoàn toàn chính xác, Quảng Châu thập hổ bọn họ, mỗi năm gặp nhau một lần, địa điểm tụ họp lần này là ở Cao Yếu. Chỉ không biết Lao Sơn Khang tiên sinh cũng đại giá quang lâm...

Khang Xuất Ngư vái dài, kéo Khang Kiếp Sinh tới bái kiến Lương Đẩu:

- Đây là thằng nhỏ Kiếp Sinh, nó vốn là bạn của vị Tiêu thiếu hiệp này. Lần này chúng tôi tới Quảng là để cứu Tiêu thiếu hiệp.

... Tiêu Thu Thủy thầm chửi trong lòng: Lão cáo già! Các người tới để cứu ta? Các người hại nhà họ Tiêu Hoán Hoa ta nhà tan cửa nát còn chưa tính...

Lương Đẩu “ồ” một tiếng, trầm ngâm:

- Hóa ra vị này là Tiêu thiếu hiệp. Tôi từng có duyên gặp mặt với đại ca cậu ta một lần, nhưng chưa từng gặp cậu ta. Thấy cậu ta tuy bị

người khổng chế nhưng khí độ bất phàm, nghĩ Quyền Lực bang làm ác đa đoan, thật sự khó có thể cho phép chúng công khai làm xằng làm bậy, cho nên mới nhúng tay vào chuyện này. Chẳng ngờ... Chẳng ngờ Khang tiên sinh lại tới vì chuyện đó! Khang tiên sinh đức cao vọng trọng, nhưng lại quan tâm cho hậu bối như vậy, quả thực là may mắn của võ lâm.

... Loạn rồi! Loạn hết rồi! Tiêu Thu Thủy thầm chửi.

... Nghe khẩu khí Lương Đấu, tuyệt không phải là cùng một bọn với đám Khuất Hàn Sơn, hiển nhiên ông ta cũng không biết mấy người Khang Xuất Ngư cũng là người của Quyền Lực bang.

Trước nay trong võ lâm, thanh danh Khuất Hàn Sơn, Khang Xuất Ngư vẫn luôn rất tốt.

Tiêu Thu Thủy cũng phải đến bây giờ mới biết, ngụy quân tử đáng ghét đến mức nào.

Khuất Hàn Sơn cũng cười nói:

- Đại hiệp khách khí! Bao năm nay trượng nghĩa ôm bất bình vì bách tính, có ai ngoài Lương Đại hiệp vẫn miệt mài không nghỉ đâu!

Lương Đấu cười khổ đáp:

- Chỉ là càng giúp càng rối, làm bị thương người vô tội xung quanh.

Khuất Hàn Sơn lại biến sắc, hỏi:

- Ai đã thương người?!

Khang Xuất Ngư đưa tay chỉ vào Thịnh Giang Bắc, nói:

- Chính là kẻ đó, đánh gãy bốn cái răng của một người đứng xem!

Thịnh Giang Bắc bị Khang Xuất Ngư chỉ vào, giật nảy mình, trừng mắt nhìn Khang Xuất Ngư, đang muốn quát lại, đột nhiên Khuất Hàn Sơn đã tung người phóng đến. Chẳng ai thấy rõ lão ta ra tay thế nào, “chát chát chát chát, trên mặt Thịnh Giang Bắc đã trúng đủ bốn cái tát!

Mỗi cái tát một cái răng.

Bốn cái tát bốn cái răng!

Thịnh Giang Bắc cả giận quát:

- Người...

Chữ đằng sau lại thành phun ra một chiếc răng. Trong chớp mắt đó, Khuất Hàn Sơn đã điểm trúng huyệt đạo lão ta, Thịnh Giang Bắc ngã ngửa xuống đất.

Tả Thường Sinh càng cúi thấp đầu xuống, Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng cũng không dám ngẩng lên.

Khuất Hàn Sơn cười lớn:

- Lương đại hiệp, có tôi và huynh ở đây, Quyền Lực bang sao dám hoành hành!

Khang Xuất Ngư cũng cười cười nói:

- Kẻ này đánh gãy bốn cái răng của người khác, bây giờ cũng bị người ta đánh gãy bốn cái, quả là báo ứng đến nhanh.

Lương Đẩu thờ dài:

- Thân thủ Khuất huynh thật cao, từ sau lần chia tay ở núi Võ Đang, hôm nay tôi lại được mở rộng tầm mắt rồi!

... Trong lòng Tiêu Thu Thủy lại vừa vội vừa tức: Khuất Hàn Sơn, Khang Xuất Ngư làm hết phần người tốt, khiến Lương Đẩu không nghi ngờ đến hai người bọn chúng.

... Lương đại hiệp gặp nguy rồi!

... Tiêu Thu Thủy hận không thể lập tức hét lên: Khuất Hàn Sơn là tên lừa đảo, Khuất Hàn Sơn chính là Kiếm vương!

Khuất Hàn Sơn đột nhiên nói:

- Chuyện ở ở đây cứ giao cho anh em là được, Lương đại hiệp tốt nhất là nên đi cùng Khang tiên sinh một chuyến.

Lương Đẩu không hiểu tại sao, hỏi:

- Có chuyện gì?

Khuất Hàn Sơn nghiêm mặt đáp:

- Cổ Thâm thiên sư tới rồi.

Lương Đẩu ngạc nhiên hỏi:

- Tung Sơn Cổ Thâm?

Khuất Hàn Sơn mỉm cười:

- Chính là Cổ Thâm.

Lương Đẩu động dung, hỏi:

- Tại sao ông ta lại tới Quảng Đông?

Khuất Hàn Sơn mỉm cười đáp:

- Ông ấy tới Quảng Tây trước, tôi đã tiếp đại vài ngày, hôm nay ông ấy tới Quảng Đông, luận vai chủ khách, tôi thấy Lương đại hiệp vẫn nên đi một chuyến là hơn.

Lương Đẩu thoáng trầm ngâm:

- Ông ta tới rồi, tôi tự nhiên là nên đi. Chỉ là chuyện ở đây..

Khuất Hàn Sơn ung dung cười:

- Chỗ này tôi có thể thay Lương đại hiệp lo liệu.

Lương Đẩu chấp tay cảm ơn:

- Có Khuất huynh ở đây thì tôi yên tâm rồi.

Đoạn quay sang phía Khang Xuất Ngư, hỏi:

- Cổ Thâm thiền sư giờ đang ở đâu?

Khang Xuất Ngư chỉ đường:

- Đang ở gần Thất Tinh Nham.

Lương Đẩu suy nghĩ một chút, nói:

- Được vậy tôi đi.

Lại quay sang phía Tiêu Thu Thủy, khẽ cười cười, nhìn Khuất Hàn Sơn nói:

- Nên giải huyết cho cậu ta trước, cậu ta chịu đựng lâu rồi.

Khuất Hàn Sơn cười lớn:

- Đó là tất nhiên, lão tam nhà họ Tiêu, vốn là con của bạn cũ, tôi không giúp cậu ta thì giúp ai?! Hơn nữa có Khuất Hàn Sơn tôi, còn ai dám động vào một sợi lông của cậu ta! Càng huống hồ còn có lời vàng của Lương đại hiệp!

... Lão cáo già!

Trong lòng Tiêu Thu Thủy lạnh ngắt, không cần biết Cổ Thâm thiền sư có tới hay không, nhưng Khuất Hàn Sơn đang cố ý dụ Lương Đẩu rời đi.

.... Đại hiệp Lương Đẩu đi lần này, sợ rằng sẽ mãi mãi không nhìn thấy mình nữa.

Tiêu Thu Thủy cũng biết Cổ Thâm thiền sư, trong “Kiếm Khí Trường Giang”, trên lầu Trích tiên, Tiêu Thu Thủy đại chiến Hung Thủ, từng sử dụng “Tiên nhân chỉ” nổi danh “Nhất chỉ phá thất thập nhị kỹ” của Cổ Thâm thiền sư đấu với Thiếu Lâm hổ trảo của Anh Kiếm Ba. Cổ Thâm thiền sư chính là bạn tốt của Tiêu Tây Lâu.

... Cổ Thâm có tới hay không thì không biết, nhưng Khuất Hàn Sơn quyết ý giết mình diệt khẩu là chuyện chắc chắn.

... Khuất Hàn Sơn chính là Kiếm vương của Quyền Lực bang!

Tiêu Thu Thủy lại không thể nói ra được.

Đại hiệp Lương Đẩu cuối cùng cũng đi rồi.

Quyển 4 - Chương 3: Quảng Đông Ngũ Hồ

Đại hiệp Lương Đẩu đi rồi.

Khuất Hàn Sơn giống như thềm thờ phào nhẹ nhõm, sắc mặt cũng không còn ung dung như vừa rồi. Lúc này người trên đường đã vì sợ hãi đánh giết liên lụy đến mình mà bỏ chạy hết sạch, Khuất Hàn Sơn vung tay lên, thoáng cái đã giải huyết cho Thịnh Giang Bắc.

Thịnh Giang Bắc vừa cử động được lập tức bật dậy, gầm lên:

- Ngươi...!

Nhưng Tả Thường Sinh đã kịp thời ngăn lão lại, hạ giọng nói:

- Lão Thịnh, ông làm như vậy, không sợ “gia pháp” à?

Hai chữ “gia pháp” vừa ra khỏi miệng Tả Thường Sinh, Thịnh Giang Bắc liền lập tức dừng lại. Ánh mắt Khuất Hàn Sơn lóe sáng, tức giận quát:

- Thiếu chút nữa thì bị ngươi làm hỏng đại sự! Võ công của Lương Đẩu, ngươi không phải là không biết, đến cả hấn mà ngươi cũng dám chọc vào, có phải ngươi sống lâu quá, phát chán rồi không?!

Thịnh Giang Bắc đầu cúi gầm, nhưng nắm tay lại siết chặt, rõ ràng là rất không phục. Khuất Hàn Sơn hừ lạnh một tiếng, nói tiếp:

- Bang chủ còn muốn thu nạp hấn, nhân vật cỡ đó không thể đắc tội được. Vì kế ngày hôm nay, cứ mau xử lý tên Tiêu Thu Thủy này đi, đỡ phải đem dài lắm mòng.

Tả Thường Sinh lại nói:

- Chỉ là giết Tiêu Thu Thủy thì biết ăn nói thế nào với Lương Đẩu?

Khuất Hàn Sơn cười lạnh:

- Chúng ta giết hấn xong rồi ném xác xuống sông, ai mà biết hấn đã chết? Ngày sau nếu nghe thấy tin tức gì về hấn thì có thể nói là chúng ta thả hấn đi rồi sau này mới gặp lại! Không có bằng chứng

thực sự, Lương Đấu cũng chẳng làm gì được chúng ta!

Ánh mắt vụt trầm, lại quay sang phía Thịnh Giang Bắc, lạnh lùng nói:

- Vừa rồi ta đánh ngươi, kỳ thực là cứu ngươi, nếu như Lương Đấu thật sự ra tay thì ngươi còn giữ được mạng sao?

Thịnh Giang Bắc không nhịn được, cãi:

- Mấy người chúng tôi, cộng thêm ngài nữa, chẳng có gì mà không đấu lại Lương Đấu cả!

Tả Thường Sinh quát:

- Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. Kỳ thực võ công của Khuất Kiếm vương tất nhiên là còn cao hơn hẳn, chẳng qua là chưa tới lúc để ra tay thôi.

Lợi nịnh bợ thì ai mà chẳng thích nghe, cho dù là Khuất Hàn Sơn mừng giận không lộ ra mặt cũng không khỏi thoáng vẻ đắc ý, nói:

- Muốn giết Lương Đấu, thật sự không khó, nhưng bang chủ đã có mệnh lệnh rõ ràng, lỗi mắng hành sự chẳng bao giờ tốt cả.

Khang Kiếp Sinh vẫn một mực im lặng đứng một bên đột nhiên mở miệng:

- Muốn giết Tiêu Thu Thủy thì không cần chur vị động thủ, tôi và hẳn có thù riêng, để tôi ra tay là được.

... Khang Kiếp Sinh hèn hạ!

Tiêu Thu Thủy cơ hồ bị hẳn làm cho tức chết. Khang Kiếp Sinh nằm vùng ở nhà họ Tiêu Hoán Hoa, cùng Khang Xuất Ngư ám sát nhiều người, nhóm Tiêu Thu Thủy còn từng thả cho hẳn một đường sống, vậy mà nay hẳn lại chỉ sợ Tiêu Thu Thủy không chết!

Khang Kiếp Sinh bước tới cạnh Tiêu Thu Thủy, chậm rãi rút kiếm, lạnh lùng nói:

- Tiêu Thu Thủy, ngươi không thể oán ta, là ngươi không giết ta nhưng ta thì phải giết ngươi!

Đoạn chậm rãi gior kiếm lên. Khuất Hàn Sơn sực nhớ ra một chuyện, liền nói ngay:

- Chờ chút, phải ép hẳn khai ra kiếm phổ của Đỗ Nguyệt Sơn rồi giết cũng không muộn!

Lúc này chợt nghe có người hô lên:

- Là ai giết lão tứ của ta?!

Khuất Hàn Sơn khẽ nhú mày:

- Là Trường Giang tứ côn?

Chung Vô Ly hạ giọng nói:

- Chúng tôi tìm thấy Tiêu Thu Thủy trên thuyền của mấy tên này.

Lúc đó có một tên trong bọn chúng đang ở đó, sau lưng còn dấu dao nhọn, vì thế anh em tôi hợp lực giết hẳn.

Khuất Hàn Sơn cười lạnh:

- Dù sao thì thủ hạ của lão cáo già họ Chu đều đáng chết.

Lúc này ba người đã xông tới, dĩ nhiên là Thường Vô Kỳ, Mạnh Đông Lâm, Tụ Văn Đống, từng bắt giữ Tiêu Thu Thủy.

Ánh mắt tả Thường Sinh chớp động, nói:

- Chỉ là sao Tiêu Thu Thủy lại cùng một bọn với lão cáo già họ Chu?

Nhưng bây giờ không còn thời gian để suy nghĩ lâu la nữa. Tụ Văn Đống giận giữ quát:

- Là ai ám sát tứ đệ của ta?! Có gan thì bước ra!

Khuất Hàn Sơn trầm giọng nói với đám Tả Thường Sinh:

- Để ta ứng phó chỗ này, các người đưa hẳn tới đình Ngũ Long ở Thất Tinh Nham trước, ta sẽ tới đó tìm các người, nhớ kỹ, phải lấy được kiếm phổ của Đỗ Nguyệt Sơn.

Tả Thường Sinh vội đáp:

- Vâng!

Hắn đưa tay nhắc Tiêu Thu Thủy lên, bỏ đi. Mạnh Đông Lâm vung trường côn, trợn mắt quát:

- Còn muốn chạy!

Khuất Hàn Sơn khẽ lắc mình, đã chắn trước mặt ba người, cười lớn:

- Có ta tiếp các người là đủ rồi.

Tiêu Thu Thủy bị Tả Thường Sinh vác đi, chỉ cảm thấy trước mắt cảnh vật trôi qua vùn vụt, bên tai gió thổi ào ào, chỉ một chốc đã tới Thất Tinh Nham.

Thất Tinh Nham cách Cao Yếu chưa tới bốn dặm, ba mặt đông, nam, tây tiếp cận với hồ Thất Tinh rộng gần bảy nghìn mẫu, phía bắc là núi Bắc Lĩnh nguy nga, mang cả vẻ đẹp của núi non Quế Lâm lẫn sông nước Hàng Châu.

Thất Tinh Nham gồm bảy ngọn núi đá lớn nhỏ khác nhau, hình dạng đặc sắc. Có sáu ngọn Lăng Phong, Bình Phong, Thạch Thất, Thiên Trụ, Thiềm Thừ, Tiên Chương xếp ngang hàng nhau, thế như trăn châu, A Pha Nham thì trấn giữ phía sau giống như chòm sao Bắc Đẩu, vì thế có tên là “Thất Tinh”.

A Pha Nham cách hồ Thất Tinh một đoạn ngắn. Hồ Thất Tinh quanh co khúc chiết, xuyên qua nam bắc, bao trùm đông tây, kéo dài hơn hai mươi dặm, lòng hồ thấp, bên hồ đá tảng chi chít như sao, có đình, đài, lầu, gác, cung, điện, quán, hàng, trong đó nổi tiếng nhất là đình Ngũ Long, cung Thủy Nguyệt, Lâu Hoa hiên, gác Đầu Trụ, cầu Thất Tinh.

Đám người Tả Thường Sinh tới đình Ngũ Long cảnh sắc tươi đẹp, Tả Thường Sinh ném mạnh Tiêu Thu Thủy xuống, nói với những tên còn lại:

- Chúng ta chờ Kiếm vương ở đây. Nghe nói lát nữa Huyết Ảnh, Sư công, Hồ bà cũng sẽ tới.

Thịnh Giang Bắc bị đánh gãy răng, cơn giận chưa tiêu, đá cho Tiêu Thu Thủy một phát, tức giận đùng đùng nói:

- Mau hỏi xem kiếm phổ ở đâu rồi xử tên nhóc con này!

Cú đá của Thịnh Giang Bắc trúng vào Á huyết của Tiêu Thu Thủy, thân thể hắn vẫn không thể cử động nhưng đã có thể mở miệng nói chuyện. Chung Vô Ly cúi xuống gần, nghiêng răng nghiêng lợi:

- Nhóc con, khôn hồn thì mau nói ra, nếu không sẽ cho mi hối hận tại sao lại sinh ra trên đời này!

Liễu Hữu Khổng túm áo Tiêu Thu Thủy, bật cười hung ác:

- Người không nói, ta chọc mù hai mắt ngươi trước!

Khang Kiếp Sinh suy nghĩ một thoáng, đột nhiên nói:

- Hay là tìm trên người hắn trước. Suốt dọc đường hắn luôn bị chúng ta truy đuổi, không thể có cơ hội cất giấu kiếm phổ đi chỗ khác

được.

Liễu Hữu Khổng nghiên đầu nghĩ ngợi, nói:

- Vậy cũng có lý!

Hắn đưa tay mò vào trong áo Tiêu Thu Thủy. Bấy giờ, Tiêu Thu Thủy đột nhiên lên tiếng, chỉ có một câu, cũng không phải nói, mà là một tiếng kêu, tiếng kêu khiến cho người ta không hiểu gì cả:

- Hòa thượng Đại Đổ! (hòa thượng bụng to)

Hòa thượng Đại Đổ?!

Hòa thượng Đại Đổ là thế nào? Trên giang hồ không có người này.

Thế nhưng ở đây thì lại có.

Chỉ thấy một vị hòa thượng béo đi tới. Vị hòa thượng này vốn ở đối diện bên kia đình, nhưng Tiêu Thu Thủy kêu lên, hắn lập tức bước tới gần.

Không phải theo hành lang, thuận đường diềm đến nơi, mà trực tiếp từ đình bên đó sang đình bên này, nhảy rào, vượt nước mà tới.

Hòa thượng nhìn có vẻ ục ịch, chậm chạp, nhưng cử động lại vô cùng nhanh nhẹn, chớp mắt đã tới trong đình Ngũ Long.

Đám Tả Thường Sinh thì lại nhận ra người này:

- Liễu Liễu đại sư!

Danh tiếng Liễu Liễu đại sư trên giang hồ cũng không phải là nhỏ. Hắn vốn là một kẻ làm nghề mổ lợn trong xóm, cũng từng làm cả việc cắt tiết gà vịt, đánh trống, khoa chiêng, đến cả trộm vặt, ăn chực cũng đã trải qua hết. Sau này hắn được Tiêu Thu Thủy ảnh hưởng, sinh ra hứng thú với võ học, gia nhập vào Thiếu Lâm, cũng coi là học được một thân võ nghệ, nhưng vì ăn thịt chó, uống rượu say mà bị trục xuất. Sau lại cảm thấy thích thú với Phật học, tự lập một nhà, chỉ là chùa lớn không chứa, miếu nhỏ không dung, làm một nhà sư lang bạt, tụng kinh niệm phật gì cũng miễn vậy.

Liễu Liễu đại sư lại vẫn dương dương tự đắc, tự coi mình là cao tăng thiên tông nhưng thực chất chỉ là một tên hòa thượng cổ quái mà thôi.

Bởi vậy, người trong võ lâm đều gọi chệch hắn là “Điểu Điểu đại

sư”, nhưng lại kiêng dè một thân quái chiếu của hắn, nếu mặt đối mặt thì chẳng ai dám gọi vậy cả.

Tả Thường Sinh lại không biết, vị Điều Điều đại sư này kỳ thật, chính là một trong những bạn chí cốt sớm mất của Tiêu Thu Thủy từ khi bắt đầu xông pha giang hồ. Tiêu Thu Thủy thấy bụng Điều Điều hòa thượng to phồng lên, trong Thiếu Lâm lại có Phật hiệu là “Đại Độ”, người ở quê nhà quen gọi hắn là “Đại Đố” cho nên mới gọi thân mật là “hòa thượng Đại Đố”.

Vì thế hòa thượng Đại Độ biến thành hòa thượng Đại Đố, Liễu Liễu đại sư biến thành Điều Điều đại sư, Điều Điều đại sư và hòa thượng Đại Đố vốn là một người, chẳng trách đám Tả Thường Sinh cũng không nhận ra.

Hòa thượng Đại Đố, Điều Điều đại sư chạy tới gần, câu đầu tiên không phải “A di đà phật” mà là ba chữ “Con mẹ nó!”

Sau đấy mới nói tiếp:

- Tên nhóc con khốn kiếp nhà mi sau này không được gọi ta là hòa thượng đại đố nữa.

Tiêu Thu Thủy cười nói:

- Vậy thì gọi ông là Điều Điều đại sư nhé.

Hòa thượng Đại Đố càng tức giận:

- Mi còn nói, ta nện mi!

Xuất thủ như phượng, hai chỉ cùng điểm, đánh về phía Tiêu Thu Thủy!

Đám Tả Thường Sinh như đi trong sương mù, chẳng hiểu gì cả, nhưng mắt thấy hai chỉ của hòa thượng Đại Đố sắp sửa điểm trúng huyết Thừa Vị của Tiêu Thu Thủy thì lại đột nhiên chuyển hướng, điểm huyết Nhuyễn Ma đang bị khống chế của hắn. Tiêu Thu Thủy nhảy vọt lên, nhưng do bị huyện đạo đã bị khóa suốt mấy ngày, toàn thân tê dại, không khỏi lại ngã gục xuống.

Tả Thường Sinh quát lên:

- Tên nhóc con, ngươi còn định chạy!

Hai bạt vung lên, chém về phía hòa thượng Đại Đố, hòa thượng Đại Đố chấp tay lợi, không ngờ lại bắt được đôi bạt. Hai người đều

kéo mạnh về sau nhưng cả hai cùng không động đậy được chút nào. Đúng lúc đó, một bóng máu đỏ lóe lên, một người phóng tới, gầm thét:

- Thăng trọc thối, muốn tới dương oai phải hỏi Huyết Ảnh đại sư ta trước đã!

Kẻ tới chính là Ma tăng Huyết Ảnh đại sư, hai chưởng chia ra, chưởng đỏ như hai luồng lửa vồ thẳng vào hòa thượng Đại Đổ. Võ công hòa thượng Đại Đổ vốn đã hơi kém Tả Thường Sinh một chút, bây giờ đột nhiên hai mặt thụ địch, lập tức rời vào thế yếu. Bỗng nhiên hòa thượng Đại Đổ ngẩng mặt lên trời hô lớn:

- Ra đây, ra đây! Các người mà không ra thì Liễu Liễu quịt hết nợ đó!

Trên đình Ngũ Long có chạm năm con rồng, rồng vàng.

Từ đằng sau năm con rồng vàng đó có năm bóng người hạ xuống.

Năm người này không nhận ra Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy cũng không nhận ra bọn họ, nhưng Tiêu Thu Thủy lại cảm thấy giống như đã gặp nhau từ trước, bởi vì năm người này có vẻ gì đó giống như năm người khác.

Quảng Tây ngũ hổ.

Có điều Tiêu Thu Thủy cũng không kịp cẩn thận nhìn kỹ, bởi vì châm, gậy của Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng đã đâm tới!

Lúc này, đột nhiên có một thanh niên cao gầy, tóc dài quá vai, mặt khi tay khi phóng tới, vung tay bắt lấy đôi châm của Liễu Hữu Khổng, nói:

- Ê, điều điều, mi muốn bọn ta cứu người này à?

Một thiếu nữ trông điên điên khùng khùng nhưng thoáng có chút tư sắc đưa tay ra, bẻ gãy đôi châm của Liễu Hữu Khổng, cũng kêu lên:

- Này, Đại Đổ, chân tay vững chắc thật đấy.

Lại có một người cao lớn, mặt hổ tai hổ, nhưng trên đầu chỉ lơ thơ hơn mười sợi tóc, vừa ra tay đã bắt lấy gậy nhọn của Chung Vô Ly, hô lớn:

- Đám người này hình như là người của Quyền Lực bang!

Lại một người thân thể không cao nhưng săn chắc tráng kiện, ngó ngó ngẩn ngẩn, nhưng một tay đã chặt gãy gậy dài, hô lên:

- Người của Quyền Lực bang không dễ chọc nha!

Còn một người phụ nữ thọt chân lợi hại hơn nữa, mặt mày khổ sở, hơi cúi người, chát chát hai tiếng, đánh văng Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng ra, kêu lớn:

- Không dễ chọc à? Quảng Đông ngũ hổ chúng ta, chuyên chọc những kẻ không dễ chọc!

Năm người, đầu khi tay khi, điên điên khùng khùng, mặt hổ tai hổ, ngó ngó ngẩn ngẩn, mặt mày khổ sở, đồng thanh nói:

- Quảng Đông ngũ hổ, chính là như vậy!

Giống như trước đó đã hẹn nhau sẵn.

Quảng Đông ngũ hổ!

Ánh mắt Tả Thường Sinh co rút lại, Thịnh Giang Bắc lập tức bày thế.

Quảng Đông ngũ hổ!

Tiêu Thu Thủy nhớ tới Quảng Tây ngũ hổ, trong lòng lại thấy ấm áp.

Quảng Đông ngũ hổ!

Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng vừa tiếp xúc đã bị người ta đánh rùi, ngơ ngác đứng đó.

- Năm con hổ Quảng Đông.

Hòa thượng Đại Đổ vừa giao đấu kịch liệt với Huyết Ảnh đại sư vừa lái nhai không ngớt:

- Máu giúp ta cứu kẻ đó. Hấn là kẻ thù của ta, cũng là bạn tốt của ta, càng là ân nhân của ta. Không cứu hấn, chúng ta còn không xứng làm bạn bè, các người sẽ là năm con chuột nhất vô dụng nhất đất Quảng Đông!

Thiếu nữ điên điên khùng khùng kia đảo tròn hai mắt, quát:

- Quảng Đông lão hổ, sao lại là chuột nhất!

Thanh niên đầu khi tay khi kia hét lên:

- Nhìn kỹ cho ta, chúng ta... đánh!

Nói đoạn liền gào thét xông về phía Tả Thường Sinh, Thịnh Giang Bắc.

Trong mắt Tiêu Thu Thủy thấp thoáng ánh lệ, trong lòng lại thực ấm áp.

... Không cứu hấn, chúng ta còn không xứng làm bạn bè....

.... Hòa thượng Đại Đổ!

... Bạn bè!

Bạn bè!

Tiêu Thu Thủy từng vì hòa thượng Đại Đổ mà xông pha nước sôi lửa bỏng, đến nay hòa thượng Đại Đổ cũng vì hấn mà muốn chết không từ. Còn về hòa thượng Đại Đổ từng làm gì cho Quảng Đông ngũ hổ, khiến cho Quảng Đông ngũ hổ có thể phi hòa thượng Đại Đổ mà vai cầm hai đao, anh dũng xông pha thì Tiêu Thu Thủy không biết được, nhưng hấn biết, hòa thượng Đại Đổ nhất định không làm bạn bè hấn phải thất vọng!

Cũng như Tiêu Thu Thủy không bao giờ khiến bạn bè mình thất vọng.

Năm người xông về phía Tả Thường Sinh, Thịnh Giang Bắc, đột nhiên lại quay về, người phụ nữ mặt mày khổ sở nói:

- Không được, chúng ta cứu người, cũng phải cho người ta biết cao tính đại danh của chúng ta.

Thiếu nữ điên điên khùng khùng bật cười, lập tức cướp lời:

- Đúng thế. Ta là Lưu Hữ, người Triều Dương, người ta gọi ta là Phong nữ.

Thanh niên mặt khi tay khi cùng người ngó ngó ngẩn ngẩn gần như đồng thanh hô:

- Ta là Ngô Tài người Yết Dương.

- Ta là La Hải Ngư người Bảo An.

Người cao lớn, mặt hổ tai hổ cũng vội nói:

- Ta là người Châu Giang, người ta hay gọi là A Sát, nguyên danh Sát Tử.

Người phụ nữ lên tiếng lúc đầu cũng nói:

- Còn ta, ta là A Thủy, A Thủy người Mai Huyện.

Phong nữ hoa tay múa chân:

- Bọn ta, chính là Quảng Đông ngũ hổ.

La Hải Ngưu thấp bé, sẵn chắc, nói:

- Quảng Đông ngũ hổ mãi mãi không chia lìa.

- Quảng Đông ngũ hổ mãi mãi không chia lìa?

Thịnh Giang Bắc giận giữ quát:

- Ta phải đánh cho các ngươi thành con rắn chết trương!

- Lão chuột già không răng kia!

A Thủy Mai Huyện tuy là phụ nữ nhưng có vẻ lại là người hung hăng nhất trong năm người:

- Tớ tớ dạy dỗ ngươi trước!

Vừa mới xông lên, có thể là vì nhanh quá, không ngờ lại ngã nhào ra.

Thịnh Giang Bắc há miệng to như cái chậu, cười lớn:

- Đồ thọt cũng học đòi...!

Chợt thấy A Thủy ngã xuống, thanh thế vẫn mạnh mẽ, Thịnh Giang Bắc vụt cảm thấy không ổn, liền bước chéo sang một bên tránh qua. “Ầm” một tiếng, A Thủy đánh một nhát cùi chỏ xuống, trúng vào một khối đá lớn, đá vỡ làm bốn!

Lần này đến cả Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng cũng đều líu lưỡn, cốn con hỏ Quảng Đông còn lại thì đều cười sảng sặc, trêu chọc:

- Oa oa, thiếu chút nữa thì xong cái mạng già rồi.

- Hi hi, cái nắm xương tàn ấy không chịu nổi một đòn sấm sét của A Thủy đâu.

- Ke ke, giờ thì hối hận đã lắm mồm rồi nhì.

- Hắc hắc, bà mẹ ngươi đẻ ra quả trứng nhát.

Bốn người nói loạn chửi loạn, càng khiến Thịnh Giang Bắc lửa giận bốc cao ba trượng, phẫn nộ cùng cực. Vừa ra tay khinh địch, lập tức mất hết uy thế trước mặt mọi người, lão hét lớn một tiếng, đánh ra “Bát bộ Dương gia quyền”, quyền phong ào ạt, phản công lại!

Bát bộ Dương gia quyền tổng cộng có mười sáu đường, mỗi đường tám thế. Thịnh Giang Bắc tuy đã lớn tuổi nhưng sử ra “Thông thiên pháo”, “Thôi sơn chưởng”, “Kỳ môn thủ”, “Phách thiết chưởng”,

“Xuyên tâm thoái”, “Tạc tử quyền” vẫn đầy đủ uy thế, nhất thời ánh quyền như mưa, bao trùm lấy thân hình A Thủy.

Quyền pháp Thịnh Giang Bắc tuy lợi hại nhưng quyền pháp của A Thủy càng đánh lại càng hăng, đường quyền theo bộ “Túy bát tiên”, kéo, đẩy, nâng, đung, xông, đảo, đỡ đều dùng cương kinh, đánh mạnh đỡ hung, một chiêu Thiết quả lý sử ra mạnh mẽ mà tinh xảo, Thịnh Giang Bắc dù đã luyện quyền tới bốn mươi năm hỏa hầu cũng không dám đấu cứng với người phụ nữ hung hăng này!

Tiêu Thu Thủy vận khí điều tức một hồi, tình thế tại trường đều thu hết vào trong mắt.

Kỳ thực khi hẳn nghe Khuất Hàn Sơn sai đám Tả Thường Sinh đưa mình đến đình Ngũ Long tra hỏi, trong lòng đã mừng thầm. Bởi vì hẳn biết, vào thời gian này hòa thượng Đại Đổ thông thường đều hẹn Trung Sơn Lâm công tử gặp mặt luận võ, bây giờ hòa thượng Đại Đổ quả nhiên đang có mặt, Lâm công tử tuy không đến nhưng lại có Quảng Đông ngũ hổ.

Quản Đông ngũ hổ vô cùng, vừa thành thực nhiệt tình, lại hoạt bát lạnh lợi, cực giống Quảng Tây ngũ hổ, nhưng chiêu số võ công thì càng giống loại lưu manh phố phường, đánh loạn đấu vừa, sắc bén bá đạo, khiến người ta không biết đường nào phòng ngự.

Ai mà không biết Quảng Đông ngũ hổ, sở dĩ có được thanh danh như hôm nay là đều thân trải trăm trận, từng bước từng bước, từng trận từng trận, từ lưu manh đường phố tầng đáy, đánh tới thành thổ hào thân sĩ, đến sau thì chống đỡ với cao thủ võ lâm, tích lũy từng chút từng chút danh tiếng một. Bọn họ cũng từng hỗ trợ Định Thanh bình định của xâm lược của Nùng Trí Cao, giữ nước an dân, lập được công lớn.

Vì thế võ công của họ có thể không quá đẹp mắt, nhưng đều rất thực dụng.

Tiêu Thu Thủy lại không khỏi nhớ tới Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố. Hai người bọn họ cũng tinh ranh cổ quái, thích ôm chuyện bất bình, võ công tự đi thành một đường riêng, há chẳng phải là người cùng kiểu cùng loại với Lưỡng Quảng thập hổ sao?

Tiêu Thu Thủy ngẫm nghĩ, không ngờ lại có chút tức cười, hẳn cảm thấy mình rất thích bọn họ, mà ngay bản thân cũng vô cùng tâm đầu ý hợp.

Tiêu Thu Thủy đang suy nghĩ, chiến cục đương trường đã lại có thay đổi.

Quyền lộ Thịnh Giang Bắc không thể khống chế cách đánh loạn xạ mà sắc bén của A Thủy, chiêu thức chột biến, sử ra tinh hoa của Bắc quyền chính tông: “Đạn thoái quyền”.

Đạn thoái quyền phân ra làm mười đường và mười hai đường, ca quyết của mười đường là:

“Đầu lộ trùng chiêu nhất điều tiên, nhị lộ thập tự bôn cước tiêm, tam lộ cái đá dạ hành thức, tứ lộ xanh xoa bả lộ lan, ngũ lộ giá đá, lục lộ đan triển, thất lộ song triển, bát lộ hồi chuyển, cửu lộ bính tỏa, thập lộ tiến đàm.”

Mười hai đường thì chưa làm ba đoạn, ca quyết như sau:

“Cung bộ trùng chuy nhất điều tiên, tả hữu thập tự bôn cước tiêm; Phiên thân cái đá phách hựu bính, xanh xoa xuyên liêu bả thối đạn. Hộ đầu giá đá cước tâm quyền, phó bộ song triển sử liên hoàn; Đan triển quán nhĩ cước lai thích, mông đầu quặc đang thích lưỡng biên. Yêu gian bính tỏa phân lưỡng chưởng, không trung tiến trừ phi thiên biên; Câu quả liên hoàn ky diệu xảo, phi thân phục hổ phản hoa sơn.”

Từ ca quyết có thể thấy, Đạn thoái quyền đi theo hướng linh hoạt, quyền như sao băng, mắt như điện, eo như rắn lượn, bước chân bám chặt, thần phải đầy đủ, khí phải trầm hùng, lực phải thông suốt, thế công thuần chính, chính là yếu pháp luyện quyền.

Chiêu quyền của Thịnh Giang Bắc tập hợp cả mười đường và mười hai đường, sử ra có thể gọi là tinh yếu võ học, tinh hoa Bắc quyền.

Đối mặt với quyền thuật tinh thuần như vậy, A Thủy dần dần lực bất tòng tâm. Nếu không phải Thịnh Giang Bắc bị Khuất Hàn Sơn đả thương trước, nhuệ khí giảm mạnh, lại bị Quảng Đông ngũ hổ chọc lên lửa giận, mất hết sự trầm ổn thì rất có thể A Thủy đã bị thương

dưới chiêu thức của Thịnh Giang Bắc rồi.

Việc này khiến Tiêu Thu Thủy nhớ tới Quảng Tây ngũ hổ.

Quảng Tây ngũ hổ cũng nhiệt huyết sôi trào, võ nghệ cao cường, khiến cho đối phương không cách nào ứng phó, nhưng trong trận cầu Vạn Lý, lấy cứng đấu cứng với đám Quan Nhật thần kiếm Khang Xuất Ngư, Độc Cước thần ma Bành Cửu thì kết quả đều hơi kém nửa phần.

Thịnh Giang Bắc chiếm được thượng phong, mở miệng cười khắc khắc, nói:

- Để xem con mụ nhà ngươi còn hung hăng được nữa không?

Mai Huyện A Thủy đột nhiên thu quyền lùi bước, nói:

- Không đánh nữa.

Chợt “khục” một tiếng, phun ra một bãi đờm, bắn thẳng vào mặt Thịnh Giang Bắc. Thịnh Giang Bắc cả kinh, còn tưởng là ám khí sắc bén gì, một chưởng đưa lên chặn đường, chưởng kia năm ngón kẹp lại, liền bắt phải bãi đờm vào lòng bàn tay, nhất thời dờ khóc dờ cười.

Mai Huyện A Thủy cười hề hề:

- Lão già khốn kiếp nhà ngươi, còn không uống nước miếng của bà đây à!

Thịnh Giang Bắc giận giữ không kìm nổi, gầm lên một tiếng, vung quyền xông tới, lần này thực là liều cả tính mạng, sử dụng chiêu thức chém giết trong “Đoàn đả quyền pháp”!

Bỗng nghe một người cười hắc hắc, nói:

- Thủy tử nghỉ ngơi đi, để La Hải Ngưu tôi tiếp lão rùa đen này hai chiêu!

Nội dung Đoàn đả quyền pháp của Thịnh Giang Bắc so với Đạn thoái quyền còn nhiều động tác di động, công kích hơn, hơn nữa còn nhiều bước gấp, tốc độ cùng chiêu thức động tác trên không phức tạp, thêm cả mã quyền lên xuống biến chuyển, tiến lui nhảy nhót, các động tác khóa cổ, bắt tay, vịn chưởng, quật chỏ, lên gối, tung cước, đẩy đỡ đều sử dụng xuất thần nhập hóa, cho dù là cao thủ cũng khó mà chống đỡ được.

Tiêu Thu Thủy chứng kiến tất cả, trong lòng không khỏi cảm khái Thịnh Giang Bắc võ học sâu xa, tinh thâm quảng bác, không hiểu tại sao lại bị Quyền Lực bang lung lạc, mua chuộc được, thực là đáng tiếc.

Nhưng La Hải Ngưu thấp bé rắn chắc này, chiêu thức lại không phức tạp, thậm chí có thể nói là cực kỳ đơn giản, một quyền là một quyền, một cước là một bước, tiến lên là lên đúng ba bảy, lùi về là mượn lực tránh né.

Nhưng bộ quyền đánh thẳng đá dọc, cùng với bộ pháp tiến lui này lại được La Hải Ngưu sử dụng hết sức thuần thục, giống như là mộng du cũng có thể đánh ra được. Một tiến một lui đơn giản khiến quyền kích Thịnh Giang Bắc đánh trượt, một quyền một cước càng đơn thuần cũng gây áp lực rất lớn cho Thịnh Giang Bắc.

Chỉ nghe La Hải Ngưu thấp bé cười hắc hắc, nói:

- Đây là “Không thủ quyền pháp” ta tự sáng tạo ra, người thấy thế nào?

Một quyền một cước đơn giản mà ẩn chứa phức tạp này đã được La Hải Ngưu rèn luyện không biết bao nhiêu năm, đánh ra không biết bao nhiêu lần, lại có thể khiến Thịnh Giang Bắc không biết đường ứng phó. Thịnh Giang Bắc tức giận gầm lên một tiếng, thi triển “Công lực quyền”

Trong chớp mắt, Thịnh Giang Bắc đã đánh ra các chiêu thức “Tả hữu cung bộ hoành kích”, “Phân chưởng tịnh bộ”, “Trùng thiên pháo quyền”, “Tả hữu tam hoàn sáo nguyệt”, “Tả hữu cung bộ song trùng”, “Thác chưởng trùng chưởng”, khiến cho La Hải Ngưu đơn giản mạnh mẽ cũng không chống đỡ được.

Tiêu Thu Thủy không khỏi tham thềm:

“Lão Thịnh Giang Bắc này chiến đấu mấy trận, nhưng lại chưa một lần nào sử dụng quyền chiêu giống nhau, sở học phức tạp, thực xứng với cái danh “Đại vương long”.

Thế nhưng đúng lúc này, quyền của Đại vương long bỗng nhiên chậm lại.

Thịnh Giang Bắc đã thở dốc không ngừng, gân xanh nổi lên đầy

mặt, mặt mũi đỏ bừng, bộ pháp cũng không còn linh hoạt nữa.

Đại vương long dù sao cũng đã lớn tuổi rồi, hơn nữa còn tức đến chết đi sống lại, đánh đến lúc mệt mỏi, bây giờ, đủ loại bệnh của người già động loạt phát tác ra.

Quyền kinh và thoái phong sắc bén của La Hải Ngưu đang càng lúc càng gấp nhưng đột nhiên, hấn lại thu chiêu về, cười nói:

- Không đánh nữa.

Thịnh Giang Bắc giật mình nhảy lùi lại sao, cứ nghĩ La Hải Ngưu cũng giống như A Thủy, sắp sửa nổ đờm. Bảo An La Hải Ngưu cười hắc hắc:

- Võ công ngươi cao, ta đánh không lại. Ngươi thờ dốc rồi, ta có thắng cũng chẳng có ý nghĩa, ngươi cứ nghỉ ngơi một chút đi.

Giờ Tiêu Thu Thủy mới phát hiện, La Hải Ngưu có kiểu cười rất giống Đường Bằng, tiếng cười đều cực kỳ khó nghe nhưng tâm địa lại cực tốt, không hổ với ba chữ đại trượng phu.

Thịnh Giang Bắc vuốt ngực trừng mắt nhìn La Hải Ngưu, trong mắt không ngờ cũng lóe lên một tia cảm kích.

Ngô Tài vừa cao vừa gầy, đầu khi tay khi bỗng nói:

- Bọn ta à, cũng chẳng mong đợi gì, chỉ cần các vị giơ cao đánh khẽ, không làm phò người bạn này nữa thì chúng ta người đi đường người, ta đi đường ta, không ai động đến nhau...

Yết Dương Ngô Tài còn chưa dứt lời, Tả Thường Sinh đã hừ lạnh, nói:

- Cứu người à? Vậy phải hỏi đôi bặt trong tay ta đã.

Ngô Tài gãi gáy, lại thật sự cúi xuống nhìn đôi bặt đầy răng cưa sắc nhọn của Tả Thường Sinh, ngơ ngẩn hỏi:

- Hỏi nó à? Đồng nát sắt vụn đâu có biết nói.

Tả Thường Sinh vụt biến sắc, lớn tiếng quát:

- Nó nói không thể được!

Hai bặt vung lên, cắt tới hai má Ngô Tài.

Trong chớp mắt ngăn ngừa, thân hình Ngô Tài đột nhiên xoay tròn lưu loát, tư thế cực kỳ đẹp mắt, tránh thoát được công kích của đôi bặt.

Sắc mặt Tả Thường Sinh trầm xuống, không nói tiếp nữa, hai bạt như bướm vờn hoa, triển khai thế công như mưa gió về phía Ngô Tài!

Tư thế Ngô Tài lại giống như dáng múa, bộ pháp giống như bước múa, nhìn qua có vẻ không nhanh nhưng lại ung dung nhàn nhã, từ từ thoái mái hóa giải công kích sắc bén của Tả Thường Sinh, hơn nữa chiêu thức còn vô cùng đẹp mắt. Chỉ nghe Ngô Tài cười nói:

- Đây là điệu múa Phong Môn của ta, người đánh không trúng ta được đâu.

Tay áo vung lên, uyển chuyển như đang múa, Tả Thường Sinh lại cảm thất cật lực.

Hóa ra Ngô Tài vốn là người tài Triều Châu, từ nhỏ học múa, thời cổ đại múa và võ tương thông với nhau, hơn nữa muốn học vũ kịch gì đó thì cần phải có thân thủ võ thuật tương đối tốt, Ngô Tài liền từ nghề múa rèn luyện ra võ nghệ như hôm nay.

Đôi bạt của Tả Thường Sinh tuy vô thường, sắc bén, âm độc, tàn nhẫn, nhưng dưới điệu múa ung dung của Ngô Tài lại chẳng làm hắn bị thương được chút nào.

Tả Thường Sinh đấu với Ngô Tài gần trăm chiêu, vẫn không chiếm được thượng phong, đường chiêu vụt gấp, liễu mạng dùng đòn hiểm, đôi bạt đập vào nhau đánh “choang” một tiếng, khiến Ngô Tài thoáng thất thần, hai bạt trái trên phải dưới, chém thẳng vào Ngô Tài.

Tiêu Thu Thủy ở bên cạnh quan sát, trong lòng chột lạnh, biết Tả Thường Sinh lại muốn sử dụng tuyệt chiêu, vội kêu lên:

- Cẩn thận...!

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, Ngô Tài hơi xoay người đã tránh được hai bạt của Tả Thường Sinh, thoáng thấy phần thất lưng Tả Thường Sinh lộ ra một chỗ sơ hở, thời cơ chỉ trong chớp mắt ngắn ngủi, Ngô Tài không kịp suy nghĩ cái, chân trái nhấc lên, lập tức đá ra!

Thế nhưng hắn lại đá trượt.

Tả Thường Sinh không có bụng!

May mà hắn đã nghe được tiếng hô của Tiêu Thu Thủy, một cước đá trước, vẫn có thể vững thân hình, nhưng trong khoảnh khắc đó, Tả Thường Sinh đã hợp đôi bạt lại, chém thẳng vào cổ Ngô Tài.

Một chân Ngô Tài còn đang lọt trong bụng Tả Thường Sinh nhưng lại vụt ngựa mình ra sau, đôi bạt dính sát qua mặt, quả thực là hiểm tử hoàn sinh.

Quảng Đông tứ hổ ở bên cạnh quan tâm lo lắng, không khỏi đều kêu ồ lên.

Ngô Tài tuy tránh được một chiêu đoạt mạng nhưng tình cảnh vẫn vô cùng nguy hiểm, một chân kẹt trong bụng Tả thường Sinh, một chân chống đất, thân ngựa ra sau, Tả Thường Sinh sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, tức khắc biến chiêu, đôi bạt xoay vòng bổ xuống!

Lần này Ngô Tài tránh không tránh được, lụi không lụi được, nhưng thân thể hắn không ngờ vẫn còn có thể ngựa ra sau nữa. Cú ngựa người này sau đến mức đầu chạm gót chân, gần như dính lại một chỗ, bụng nửa lên trời, một chân chạm đất, tránh được đôi bạt của Tả Thường Sinh trong đường tơ kẽ tóc!

Tả Thường Sinh lại ngẩn ra, hắn không ngờ được thân thể Ngô Tài lại dẻo như vậy, xương cốt lại mềm như vậy, có thể tránh được đôi bạt của hắn. Trong một thoáng thất thần đó, Ngô Tài đã quát lên một tiếng, lập tức lăn sang một bên.

Cú lăn này cùng cực kỳ nhanh chóng lưu loát, lăn đến cuối chuyển thành lộn người, liên tiếp lộn nhào mấy chục cái, hạ xuống sau lưng Phong nữa, khế lè lè lưởi, bấy giờ mới phát hiện mình đã sớm toát mồ hôi đầy mặt.

Mấy chiêu này vừa nhanh vừa gấp, vô cùng mạo hiểm, không gì so sánh được. Ngô Tài dựa vào một thân người dẻo xương nhẹ mới thoát được Quý môn quan, Quảng Đông tứ hổ đồng thời thở phào nhẽ nhỡm, trong lòng như trút được một tảng đá lớn.

Tả Thường Sinh đang muốn truy kích thì chợt nghe một tiếng quát lớn, Châu Giang Sát Tử cao to cường tráng lao tới, tay trái cầm búa lớn, tay phải cầm chùy sắt, chẳng rào trước đón sau, nện thẳng

xuống đầu hấn!

Tả Thường Sinh vừa nhìn đã biết một chùy một búa này ít nhất đều mang lực hơn trăm cân, cả hai cùng đánh xuống lại càng đáng sợ, nếu để tên hung thần ác sát này đánh trúng một phát thì làm sao còn mạng? Vội vàng tập trung tinh thần ứng phó.

Tiêu Thu Thủy một mặt lo lắng cho Quảng Đông ngũ hổ, mặt khác cũng cảm thấy thú vị. Quảng Đông ngũ hổ này cũng giống Quảng Tây ngũ hổ vậy, thà rằng lấy yếu chống mạnh, thân lâm hiểm cảnh chứ không nguyện lấy nhiều đánh ít, tiến hành quần ẩu.

... Bọn họ thật là giống anh em trong Thần Châu kết nghĩa.

Quyển 4 - Chương 4: Hòa thượng Đại Đổ

Tả Thường Sinh đang cực kỳ tập trung, đối phó với Sát Tử, Thịnh Giang Bắc thì bệnh hen suyễn tái phát, nhất thời không thể chiến đấu với La Hải Ngưu, Khang Kiếp Sinh ở một bên thì lại một mực nhìn chăm chăm vào Tiêu Thu Thủy.

Công lực Tiêu Thu Thủy chưa hồi phục, thể lực lại càng không được như trước.

Khang Kiếp Sinh biết thực lực của mình, nếu là bình thường, lấy một đấu một, võ công hẳn tuy không dưới Tiêu Thu Thủy, nhưng luận về ứng biến và cơ trí, cùng tài hoa khi tác chiến thì hẳn còn kém xa Tiêu Thu Thủy, có đánh cũng chỉ có đường thất bại.

Nhưng hẳn lại muốn giết Tiêu Thu Thủy.

Hắn không thể để Tiêu Thu Thủy tiếp tục sống.

Nguyên nhân chẳng vì gì khác, chỉ bởi vì hắn từng bán đứng Tiêu Thu Thủy, so nên hẳn càng muốn giết Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy dựa vào lan can, đang vô cùng chăm chú theo dõi cuộc chiến.

Khang Kiếp Sinh nắm chuôi kiếm, bàn tay siết chặt đến mức nổi đầy gân xanh, đương trường lại không có ai chú ý tới hắn.

A Sát trời sinh thần lực, sức tay cực mạnh, Tả Thường Sinh võ công

biến hóa khó lường, sức bén huyền bí, nhưng hẳn cũng không đáp trực tiếp đón đỡ thế công mạnh mẽ của A Sát.

Trong bụng hẳn có một cái lỗ, nhưng áo mặc đã bị một cước của Ngô Tài phá nát, A Sát không phải quá ngạc nhiên đến mức lại mắc câu lần nữa, cho nên nhất thời hẳn cũng không khống chế được A Sát.

Hai tên Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng rục rịch muốn động nhưng lại sợ võ công của Quảng Đông ngũ hổ, mới lên có nửa chiêu đã hủy mất vũ khí của bọn chúng.

Ở bên cạnh, Huyết Ảnh đại sư đại chiến hòa thượng Đại Đổ, đánh đến mức long trời lở đất, trời trăng âm đạm.

Huyết Ảnh đại sư vừa xông lên đã sử dụng khai bi thủ với hòa thượng Đại Đổ. Loại chưởng pháp lăng lệ này có thể phá đá vỡ gạch, áo cà sa của Huyết Ảnh đại sư đỏ tươi như máu, tung bay phấp phới, cột rồng gác phượng trong đình Ngũ Long bị chưởng lực mạnh mẽ của lão phá hủy mất hơn nửa.

Đôi chưởng của hòa thượng Đại Đổ dày chắc, nhiều thịt, cứng rắn có lực, một bộ quyền pháp sử ra quy quy củ củ, nhưng lại khác với chính tông Thiếu Lâm, gọi là “Bất bất quyền pháp”. Chiêu thức của bộ quyền pháp này căn cứ vào hàm ý mấy câu danh ngôn của hòa thượng Đại Đổ: “Bão giả bất ngã”, “Khốc giả bất tiếu”, “Lão giả bất thiếu”, “Tử giả bất sinh”, “Cùng giả bất phú”, “Nhuyễn giả bất kiên”... (*) mà sáng tạo ra, lại có thể sử dụng lặp lại, ví dụ như “Tiểu giả bất khốc”, “Ngạ giả bất bão”... Đánh được một lúc, Đại khai bi thủ điên cuồng mạnh mẽ của Huyết Ảnh đại sư không ngờ lại bị Bất bất quyền ổn định của hòa thượng Đại Đổ chặn đứng.

Huyết Ảnh đại sư đánh lâu không được, kẻ này giết người thành quen, càng chiến càng cuồng, liền sử ra “Thần bí Huyết ảnh chưởng”

thành danh đã lâu, vận chưởng như đao, một mảng đỏ máu. Hòa thượng Đại Đổ liếc nhìn, lập tức biết loại chưởng lực giết chóc này còn hùng hậu hơn cả “Chu sa chưởng”, vội bình tĩnh ứng phó.

Trong khoảnh khắc, lúc mọi người đang tập trung chú ý vào cuộc chiến thì “xoảng” một tiếng, Khang Kiếp Sinh đột ngột rút kiếm, đâm thẳng vào động mạch chủ sau cổ Tiêu Thu Thủy.

Hắn đã sớm lén tới sau lưng Tiêu Thu Thủy, một kiếm thề quyết dồn Tiêu Thu Thủy vào chỗ chết!

Tiêu Thu Thủy muốn tránh né nhưng đã quá muộn. Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, chợt có một người, mười ngón tay như móc câu, bắt trúng trường kiếm của Khang Kiếp Sinh, há miệng cắn mạnh, rút mất cả một miếng thịt trên tay Khang Kiếp Sinh.

Khang Kiếp Sinh đau đớn kêu ầm cả lên, cũng sợ đến hồn phi phách tán, Chỉ thấy Triều Dương Phong nữ nhe ra hàm răng trắng bóng, cười hì hì nói:

- Ta đã sớm để ý ngươi muốn làm gì rồi, ngươi có muốn thử lại lần nữa không?

Khang Kiếp Sinh gào lên, vút kiếm ôm tay, lùi ra bảy tám bước, kinh hãi bất định.

ở bên kia, cuộc chiến của Huyết Ảnh đại sư và hòa thượng Đại Đổ lại có biến hóa.

Thần bí Huyết ảnh chưởng của Huyết Ảnh đại sư, trái phải cùng mở, nhanh như quỷ mị, hòa thượng Đại Đổ dần cảm thấy không chống đỡ nổi nữa.

Huyết Ảnh đại sư co ngón tay lại, mười ngón tay như móc câu, từ hai bên đâm vào hòa thượng Đại Đổ!

Cách đánh này cực kỳ tàn nhẫn, chỉ có loại người vô cùng háo sát như Huyết Ảnh đại sư mới có thể sử ra được.

Hòa thượng Đại Đổ gập khuỷu tay chống đỡ, lòng bàn tay hướng ra ngoài, ngón cái quặp sát, chiêu này “là Hạt giả bất khán”, vừa khéo chặn đứng thế công tàn độc của Huyết Ảnh đại sư.

Nhưng lúc này, hòa thượng Đại Đổ đưa hai tay che mắt, Huyết Ảnh đại sư ra chiêu thất bại, đột nhiên xoay gập mình, phát ra một tiếng vang rất lớn.

Hòa thượng Đại Đổ lập tức biết Huyết Ảnh đại sư biến chiêu, hấn lập tức dịch chuyển hai tay, chỉ thấy bóng đỏ đầy trời, chẳng nhìn thấy rõ được gì!

Hóa ra khi Huyết Ảnh đại sư xoay mình, càn sa đỏ rực trên người lão liền trải rộng ra, che phủ tầm mắt của hòa thượng Đại Đổ, mà đồng thời, đôi Huyết ảnh thủ của Huyết Ảnh đại sư đã đâm vào bụng hòa thượng Đại Đổ!

Quảng Đông tứ hổ đều không khỏi kêu lên kinh hãi, thế nhưng cùng lúc ấy, hòa thượng Đại Đổ đột nhiên cười lớn, sắc mặt Huyết Ảnh đại sư vụt biến!

Trong khoảnh khắc khi hai chưởng của Huyết Ảnh đại sư đâm trúng vào bụng hòa thượng Đại Đổ, cứ tưởng có thể một đòn xé ra một lỗ lên trên người đối phương thì chợt cảm thấy hai tay như cắm vào một miếng rong biển, không những không hề có chỗ mượn lực mà hai tay còn bị da bụng giống như bọt biển của hòa thượng Đại Đổ hút chặt, nhất thời không rút ra được.

Cùng lúc đó, hòa thượng Đại Đổ đã đẩy ra hai chưởng, dùng một chiêu “Thôi giả bất cự”, “chát chát”, đánh trúng hai vai Huyết Ảnh đại sư.

Hóa ra khi Huyết Ảnh đại sư đánh trúng hòa thượng Đại Đổ, Tiêu Thu Thủy không hề hoảng hốt, bởi vì hắn quen biết hòa thượng Đại Đổ đã lâu, “Đổ bì thần công” của hòa thượng Đại Đổ, ăn càng no, tác dụng càng lớn, cũng giống như Tả Thường Sinh, cái bụng này chính là “vũ khí bí mật” của hắn!

Vì thế Huyết Ảnh đại sư đánh trúng bụng hắn cũng chẳng khác gì rơi vào cạm bẫy.

Có điều lão hổ rơi vào cạm bẫy, chỉ cần chưa chết thì vẫn có thể cắn người.

Huyết Ảnh đại sư không những là mãnh hổ mà còn là hung hổ.

Hai chưởng của hòa thượng Đại Đổ đánh trúng lão ta, nhưng hai chưởng của lão lập tức biến thành trảo, Thiếu Lâm hổ trảo!

Tiêu Thu Thủy từng giao đấu với Hung Thủ, cũng là đệ tử của Huyết Ảnh đại sư. Hung Thủ từng dùng Hổ trảo liên tiếp phá bốn loại võ công, Tiên nhân chỉ, Phi như chưởng, Âm nhu cầm chưởng, Thiết tuyết quyền pháp của Tiêu Thu Thủy, cuối cùng bị Hổ trảo công của Tiêu Thu Thủy đánh bại ngược lại. Hổ trảo công của Huyết Ảnh đại sư đương nhiên còn mạnh hơn Hung Thủ cả mười lần!

Hòa thượng Đại Đổ biến sắc, hắn đã cảm thấy mười ngón tay như móc câu, đâm vào bụng cực kỳ đau đớn.

Hổ trảo của Huyết Ảnh đại sư so với một con hổ thực sự còn sắc bén

hơn, quả thật là có thể xé xác một con hổ sống thành hai mảnh!

Hòa thượng Đại Đổ chợt hít sâu một hơi, cái bụng liền co rút lại, tiếp đó thổ khí quát lớn, “păng” một tiếng, da bụng vụt căng phồng, dựa vào một hơi khí công, đẩy văng Huyết Ảnh đại sư ra ngoài!

Huyết Ảnh đại sư hét lên quái dị, người bị đánh bay ra nhưng lại lập tức như một con huyết ưng phi ngược trở về, vung tay sử dụng tuyệt kỹ sống còn của mình: “Hỏa điểm đao”!

Hỏa điểm đao như lửa.

Cả một mạch Thiếu Lâm, người hiểu được Hỏa điểm đao cũng không nhiều.

Huyết Ảnh đại sư cố gắng ở lại Thiếu Lâm là muốn học cho xong Hỏa điểm đao rồi mới bỏ đi.

Hỏa điểm đao như đao.

Một đao chém xuống, sắt đã cũng phải vỡ đôi!

Hỏa điểm đao là tinh hoa trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm, độ khó luyện có thể so sánh với Tiên nhân chỉ của Cổ Thâm thiền sư.

Hỏa điểm đao có cái nóng rực của lửa, cùng cái sắc bén của đao!

Một đao chém xuống, chém trúng vào cái đầu trọc của hòa thượng Đại Đổ!

Hòa thượng Đại Đổ giống như không trông thấy Hỏa điểm đao, đưa đầu húc thẳng tới!

Mọi người cả kinh, Tiêu Thu Thủy lại chấn động, hô lên:

- Thiếu Lâm Thiết đầu công!

Thiết đầu công nghe qua thì chẳng có gì cả, đến loại giang hồ múa võ bán thuốc cũng đều biết chiêu này, dùng đầu đập vỡ mấy viên ngói cũng gọi là Thiết đầu công, nhưng Thiết đầu công chân chính của Thiếu Lâm thì không phải như vậy!

Sẽ là như thế nào?

Nhát đao củi Hỏa diễm đao chém trúng đỉnh đầu hòa thượng Đại Đổ.

Bàn tay Huyết Ảnh đại sư lập tức oặt xuống, cổ tay giống như bị người ta bẻ gãy.

Lão không biết hòa thượng Đại Đổ cũng không chịu đi, trộm học cho xong môn Thiết đầu công này mới chịu rời khỏi chùa Thiếu Lâm. Thiết đầu công vốn là một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm.

Có điều chưởng đao chém trúng đầu hòa thượng Đại Đổ, hòa thượng Đại Đổ cũng lập tức cảm thấy trời đất xoay tròn, hức lên một tiếng, ngã ngời xuống đất.

Nhất thời, Hỏa diễm đao đấu với Thiết đầu công, ngang tài ngang sức, không ai chiếm được lợi thế.

Ở bên cạnh, Tả Thường Sinh cùng A Sát cũng đã đánh đến nóng máu. Chiêu thức của A Sát đi theo đường mạnh mẽ uy lực, chiến đấu kéo dài, chân lực liên tục giảm sút, Tả Thường Sinh đã từ từ nắm được cơ hội phản công.

Phong nữ ở một bên không chịu tịch mịch, khiêu chiến với Khang Kiếp Sinh, Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng:

- Ê, ba người các người có thể cùng xông lên, hợp công ta xem nào. Bảo đảm tên nào cũng phải bận rộn chân tay, không ai bị ghẻ lạnh đâu.

Chợt nghe có người nghiêm trang nói:

- Sao hôm nay Lưu nữ hiệp lại có hứng thú như vậy?

Tiêu Thu Thủy vừa nghe, trái tim lập tức lạnh hẳn, chìm hẳn, nặng nề hẳn.

Khuất Hàn Sơn, Khuất Hàn Sơn lại tới rồi.

Khuất Hàn Sơn vừa tới, mọi người đều ngừng tay, ngay cả hòa thượng Đại Đổ và Huyết Ảnh đại sư cũng không phải là ngoại lệ.

Khuất Hàn Sơn mỉm cười đứng cạnh đình Ngũ Long, dáng vẻ mười phần nhàn nhã, bộ râu dài ba chòm đung đưa theo gió, quả thực là vô cùng ung dung.

Tiêu Thu Thủy lại hận đến thấu xương, hận không thể lập tức xông lên, xé bỏ tấm mặt nạ quân tử giả dối của lão ta xuống.

Nhưng hẳn cũng biết, mình không có cái khả năng đó.

Khuất Hàn Sơn mỉm cười lên tiếng, vừa lên tiếng đã nói:

- Hiểu lầm, hiểu lầm! Tất cả đều là hiểu lầm!

Tiêu Thu Thủy đã từng nghe qua những lời này.

Trong trận đánh ở cầu Vạn Lý, Quảng Tây ngũ hổ trượng nghĩa xuất thủ, chính vì những lời này của Khuất Hàn Sơn mà bó tay bỏ đi, khiến cho cả nhóm mình thiếu chút nữa thì bị diệt tận dưới tay Quyền Lực bang!

Đến nay, Quảng Đông ngũ hổ ra tay, lại nghe phải những lời này...!

Chỉ nghe La Hải Ngưu buồn bực nói:

- Hiểu lầm? Sao lại là hiểu lầm?

Khuất Hàn Sơn cười ha ha, nói:

- Quảng Đông ngũ hổ, hành hiệp trượng nghĩa, nổi tiếng giang hồ, nhưng chư vị nhất định là đã hiểu lầm mấy người này là người của Quyền Lực bang!

Ngô Tài cung kính đáp:

- Chúng tôi cũng không rõ ràng. Vị Điều Điều đại sư này là bạn tốt của chúng tôi, hẳn thấy người bạn này bị bắt giữ liền muốn ra tay giúp đỡ, chúng tôi cũng tới hỗ trợ, sau khi động thủ mới biết mấy vị này... Mấy vị này có vẻ.... là Huyết Ảnh đại sư, Thịnh Giang Bắc, Tả Thường Sinh của Quyền Lực bang, cho nên mới đánh đến nóng máu...

Khuất Hàn Sơn cười cười hòa nhã:

- Mấy vị nghĩa đúng hơn người, điểm ấy lão phu thực bội phục, chỉ là...

Lão hơi ngừng một chút rồi tiếp:

- Chư hiệp tuổi trẻ hứa hẹn, huyết khí phương cương, đôi lúc không khỏi bị cuốn vào phân tranh vô vị...

A Thủy lập tức hỏi:

- Chẳng lẽ bọn họ không phải người trong Cửu thiên Thập địa, Thập cửu nhân ma của Quyền Lực bang?

Nụ cười của Khuất Hàn Sơn vụt tắt:

- Nếu là người của Quyền Lực bang thì lão phu còn nói giúp cho họ sao?

La Hải Ngưu, Ngô Tài, Sát Tử đều nói:

- Khuất đại hiệp đức cao vọng trọng, có ai không phục? Khuất đại hiệp nhất nhôn cửu đỉnh, chúng tôi tự nhiên là tin phục, chuyện này... Sợ là chúng tôi thật sự... đã sai lầm.

Sắc mắt Khuất Hàn Sơn vẫn chẳng hề dễ coi, trầm giọng nói:

- Không chỉ sai lầm mà còn giúp đỡ nhầm nữa.

Đưa tay chỉ sang một bên:

- Những người này đều là bậc trung nghĩa quyết chí muốn tiêu diệt Quyền Lực bang.

Trở ngược chỉ lại, lạnh lùng nói:

- Hắn mới là phản đồ!

Lão chỉ thẳng vào Tiêu Thu Thủy.

Cả năm người Quảng Đông ngũ hổ đều biến sắc.

Tiêu Thu Thủy tự biết mình trẻ tuổi vô danh, có nói cũng có ai nghe, nhất thời không biết phải giải thích thế nào. Khuất Hàn Sơn than thở:

- Thật là nguy hiểm, thật là nguy hiểm!

Ngô Tài không nhịn được hỏi:

- Xin Khuất đại hiệp chỉ giáo.

Khuất Hàn Sơn vẫn nặng mặt nói:

- Thiếu chút nữa thì giúp giặc làm ác, hủy hoại hết thanh danh hiển hách của Quảng Đông ngũ hổ!

Những lời này khiến cho Quảng Đông ngũ hổ vô cùng hoang mang, Sát Tử làm người chân chất, liền sáng khoái nói:

- Chúng tôi không biết người này là người của Quyền Lực bang, giúp làm hấn!

Ngô Tài trầm ngâm hồi lâu rồi cũng nói:

- Nếu Khuất đại hiệp đã có lời, vậy chúng tôi cũng không nhúng tay vào nữa.

A Thủy tiếp lời:

- Vốn chúng tôi cũng cảm thấy vị tiểu huynh đệ này rất là hợp ý, chẳng ngờ...

La Hải Ngưu ngậm ngừng nói:

- May được Khuất đại hiệp chỉ điểm mới không gây ra trò cười.

Phong ngữ khẽ cắn răng, cuối cùng nói:

- Ai là loại bại hoại của Quyển Lực bang, chúng tôi không thể biết được, nhưng Khuất đại hiệp là tiền bối mà chúng tôi bội phục, lần này chúng tôi nghe lời Khuất đại hiệp. Điều Điều, chuyện này bọn ta không quản nữa.

.. Không quản nữa!”

Không quản nữa?!

Trong đầu Tiêu Thu Thủy vụt tối sầm, nhưng hắn không thể tiếp nhận được sự thực này, lại càng không thể chịu đựng được sự thực này, hắn điên cuồng gào lên:

- Nói dối! Lão ta đang nói dối!

Tả Thường Sinh cười ha hả, bỏ thêm một câu:

- Các ngươi đã từng nghe thấy chuyện Khuất Hàn Sơn Khuất đại hiệp mà cũng nói dối?

Đệ tử của hắn là Chung Vô Ly lập tức phối hợp:

- Tên nhóc con này có mắt không trông!

Một đệ tử khác là Liễu Hữu Khổng cũng rất biết tung hứng:

- Toàn chỉ nói bừa, tốt nhất là bịt tai không nghe!

Khang Kiếp Sinh lạnh lùng nói:

- Kẻ này đáng chết.

...Kẻ này đáng chết?

...Kẻ này đáng chết?!

Vậy là muốn lấy mạng Tiêu Thu Thủy rồi?

Những lời này lại được Khuất Hàn Sơn lặp lại một lần nữa:

- Kẻ này đáng chết!

... Những lời này không nghi ngờ gì, tương đương với tuyên án tử hình cho Tiêu Thu Thủy.

Tả Thường Sinh bước tới, hẳn biết Khuất Hàn Sơn đang ám chỉ với hắn, có thể ra tay rồi.

Hắn biết rõ, với võ công thể lực của Tiêu Thu Thủy lúc này, chắc chắn không thể chống đỡ nổi quá ba chiêu của hắn.

Ai có thể lên tiếng cho Tiêu Thu Thủy?

A Thủy cắn cắn môi, Phong nữ thầm thở dài, ánh mắt La Hải Nguu ảm đạm, Sát Tử lắc lắc đầu, Ngô tài quay đầu đi không đành lòng nhìn nữa.

.... Mặc dù bọn họ biết rõ sự tình có lẽ có điểm kỳ quái, nhưng lại không thể trước khi biết rõ nội tình đã đắc tội với Uy chấn Dương

Sóc Khuất Hàn Sơn, thanh danh vang dội khắp Lưỡng Quảng.

Họ lại không biết Tiêu Thu Thủy mà chết, sự tình sẽ bị diệt khẩu, mãi mai không có ngày lộ ra ánh sáng nữa.

Tả Thường Sinh từng bước từng bước tiếp cận Tiêu Thu Thủy. Tiêu Thu Thủy cố sức vươn người, run run rẩy rẩy đứng dậy. Hắn quyết định liều một trận với Tả Thường Sinh. Hắn tuyệt không phải loại bó tay chịu chết.

Chỉ cần có một tia hy vọng, Tiêu Thu Thủy sẽ liều mạng.

Cho dù không có một chút hy vọng nào, Tiêu Thu Thủy cũng sẽ không tuyệt vọng.

Có lẽ bản thân hắn vốn là một vầng ánh sáng, tuyệt vọng vĩnh viễn không sinh ra, hoặc phủ xuống tâm trí hắn.

Đúng lúc đó, một âm thanh giống như đã bị đè nén rất lâu, phần nộ cùng cực vang lên:

- Có ta ở đây! Các ngươi động vào hắn, ta sẽ liều mạng!

Người nói là Điều Điều đại sư, hòa thượng Đại Đổ.

Hai tay hăm nắm chặt, trán nổi gân xanh, cái bụng lớn run run, hiển là không chỉ tức giận mà còn cả sợ hãi!

Nhưng hắn vẫn đứng ra nói.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy chợt cảm thấy ấm áp.

... Bạn bè.

Sống lưng Tiêu Thu Thủy bỗng dựng thẳng, bước nhận tới, sóng vai cùng đứng với hòa thượng Đại Đổ to béo, hai người đều không còn run rẩy nữa, nhìn thẳng vào Khuất Hàn Sơn.

... Bạn bè!

Tả Thường Sinh đột nhiên cảm thấy mình không thể đánh ngã được hai người này.

Không phải không thể, mà là không có cách nào.

Hai người này quả thực chính là một người.

Bất kỳ ai cũng không cách nào đánh ngã được người có chí khí cao ngất như thế.

Khuất Hàn Sơn là ngoại lệ, lão đương nhiên là có cách.

Lão thoảng biến sắc, thấy Quảng Đông ngũ hổ đều xấu hổ cúi đầu xuống, lão vội cố gắng tươi cười, nhìn hòa thượng Đại Đổ, hỏi:

- Thiếu Lâm Đại Độ?

Hòa thượng Đại Đổ chấp tay lại đáp:

- Đúng!

Khuất Hàn Sơn ung dung nói:

- Ta từng lên Thiếu Lâm hai lần, mười tám tăng nhân Đại Ma đường đều biết ta rất rõ.

Đột nhiên đổi đề tài, hỏi:

- Người bị Đạt Ma đường trục xuất khỏi Thiếu Lâm đúng không?

Hòa thượng Đại Đổ đáp:

- Đúng.

Khuất Hàn Sơn mỉm cười nói:

- Chùa Thiếu Lâm thật sự là nơi tốt để tập võ, hơn nữa còn võ nghệ thâm sâu, suốt cả một đời cũng luyện không hết, sao người không ở lại Thiếu Lâm tiếp tục học võ.

Vừa rồi hòa thượng Đại Đổ từng giao đấu với Huyết Ảnh đại sư, không thể thủ thắng, đến nay Khuất Hàn Sơn nọ vậy, sức hấp dẫn quả thực là lớn hơn nữa, hòa thượng Đại Đổ đáp:

- Thiếu Lâm trước nay không nhận lại đệ tử đã bị trục xuất.

Khuất Hàn Sơn bình thản nói:

- Hoặc là, ta có thể nói giúp người vài câu.

Trầm mặc hồi lâu, hòa thượng Đại Đổ đáp:

- Đa tạ. Bất quá, so với van xin Thiếu Lâm giúp ta thì không bằng phiền Khuất đại hiệp thay ta biện hộ cho người anh em này.

Khuất Hàn Sơn biến sắc, hỏi:

- Người biết hắn là ai không?!

Hòa thượng Đại Đổ đáp:

- Tiêu Thu Thủy.

Khuất Hàn Sơn lạnh lùng hỏi:

- Người biết hấn đã làm những gì không?

Hòa thượng Đại Đổ đáp:

- Không biết

Trong mắt Khuất Hàn Sơn đã hiện sát khí:

- Người không biết gì cả mà cũng dám giúp hấn?!

Hòa thượng Đại Đổ đáp:

- Đúng.

Khuất Hàn Sơn ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?!

Hòa thượng Đại Đổ bình tĩnh đáp:

- Bởi vì nếu như hôm nay hai bọn ta đổi vị trí, hấn cũng sẽ giúp ta.

Sắc mặt Khuất Hàn Sơn trầm xuống:

- Nếu chuyện hấn làm trời đất không dung thì sao?!

Hòa thượng Đại Đổ không chút do dự, nói:

- Tiêu Thu Thủy sẽ không làm chuyện trời đất không dung!

Khuất Hàn Sơn quát lên:

- Ta nói cho ngươi biết, chuyện hấn làm bây giờ đáng phải đày xuống mười tám tầng địa ngục!

- A di đà phật.

Hòa thượng Đại Đổ bình tĩnh đáp:

- Vậy thì ta cũng xuống cùng hấn.

Chợt mỉm cười nhìn Khuất Hàn Sơn, nói:

- Càng hưởng hờ, ta không vào địa ngục thì ai vào?

Quảng Đông ngũ hổ càng cúi gằm mặt xuống, tim Tiêu Thu Thủy lại như bùng cháy!

Ánh mắt Khuất Hàn Sơn co rút lại, đã biến thành sắc bén như kiếm.

... Suốt cả đời lão, chưa từng có một người bạn gắn bó sống chết nào như vậy.

Vì thế lão phải lập tức tiêu diệt hai người này.

... Những thứ người khác có mà mình lại không có, sẽ luôn cảm thấy ngứa mắt.

Tận trong lòng Khuất Hàn Sơn biết, lão không phải là không thể đánh ngã được hai người này, mà là không cách nào phá hủy lòng tin của

họ.

Hòa thượng Đại Đổ ngưng thần chờ đợi, hẳn biết đối mặt với Khuất Hàn Sơn, có thể sẽ là trận chiến cuối cùng của hắn trên đời này.

Tuy thể lực Tiêu Thu Thủy vẫn chưa hồi phục nhưng đấu chí của hắn lại đầy tràn... Hắn phải chiến đấu vì hòa thượng Đại Đổ, phải chiến đấu vì Đường Phương trên vách đá, phải chiến đấu vì các anh em trên bờ vực.

... Loại tình cảm đó, phảng phất như là tự nhiên mà có, hẳn là vậy, ngay cả nói “cảm ơn” cũng là dư thừa.

Khuất Hàn Sơn tức giận nói:

- Vậy thì ngươi xuống địa ngục đi.

Khẽ vung tay, ánh đỏ lóe lên, Huyết Ảnh đại sư lao thẳng tới chỗ hòa thượng Đại Đổ.

... Muốn giết bọn hắn thì trước tiên phải tách rời hòa thượng Đại Đổ và Tiêu Thu Thủy.

Bản thân Khuất Hàn Sơn nắm chắc có thể giết chết Tiêu Thu Thủy trong vòng hai chiêu.

Huyết Ảnh đại sư vốn đã hận hòa thượng Đại Đổ thấu xương, lập tức ra tay, tay trái Hào điểm đao, tay phải Huyết ảnh chưởng!

Hòa thượng Đại Đổ hít sâu một hơi, cúi đầu, xông thẳng tới.

Hai người cũng sử dụng chiêu thức liều mạng, một khi giao đấu thì chẳng có thể tách rời hai tên xuất gia máu chiến này ra được.

Đúng lúc đó, chợt nghe có người cười nói:

- Liễu Liễu, sao lại phải nóng nảy thế?

Bóng người lóe lên, không ngờ đã chắn giữa hòa thượng Đại Đổ và Huyết Ảnh đại sư.

Huyết Ảnh đại sư tức giận quát:

- Cản ta là chết!

Hòa thượng Đại Đổ đẩy hai chưởng ra, một âm một dương: Tử giả bất sinh!

Người đó lại chẳng hề tránh né, mắt thấy dưới sự giáp kích của hai đại cao thủ, người này sắp sửa phải mất mạng.

Người đó quay người lại, quay mặt về phía hòa thượng Đại Đổ, chỉ đối mặt một cái, hòa thượng Đại Đổ chợt đột ngột dừng tay.

Người đó lại xoay người, hai chưởng của Huyết Ảnh đại sư đã tới nơi, biến chưởng thành trảo, Thiếu Lâm Hồ trảo đánh ra, muốn chọc thành mùi lỗ máu trên thân thể người đó.

Người đó giơ tay lên, hồ trảo bắt trúng vào cánh tay, cũng không biết thế nào, Huyết Ảnh đột nhiên bay ra xa, là bị đẩy ngược ra xa.

Người tới lại như chẳng hề cảm thấy gì... Huyết Ảnh đại sư càng cảm thấy kinh hãi vô cùng. Hai trảo của lão bắt lấy cánh tay đối phương, nhưng ngay cả khi người đó chẳng hề ra tay thì vẫn có một luồng sức mạnh cực lớn hất văng lão ra ngoài.

Tiêu Thu Thủy vốn ngưng thần đối mặt với Khuất Hàn Sơn, tình thế bỗng đột nhiên biến đổi. Hắn quay lại sau, liền trông thấy một người.

Mặc áo vải xanh, mang tất trắng, đi giày đen...

Một người bình phàm.

Đại hiệp Lương Đấu.

Trong khoảnh khắc Tiêu Thu Thủy quay đầu lại, Khuất Hàn Sơn liền có hơn mười cơ hội có thể giết chết hắn.

Nhưng lúc này Tiêu Thu Thủy đã mừng rỡ tột độ, reo lên:

- Lương đại hiệp!

Khuất Hàn Sơn cảm thấy Lương Đấu đã nhìn sang phía này, lão không thể hạ thủ lấy mạng Tiêu Thu Thủy trước mặt Lương Đấu được.

Chỉ trong một thoáng thất thần đó, Lương Đấu đã cười dài, nhìn Tiêu Thu Thủy, nói:

- Thế nào rồi? Huyện đạo của cậu được giải rồi.

Tiếng chào hỏi vô cùng thân thiết, tại trường Quảng Đông ngũ hổ nhất tề ôm quyền cung kính nói:

- Lương đại hiệp!

Lương Đấu ôm quyền đáp lễ. Tại trường bỗng có thêm một người, một người mặt mày khổ sở:

- Lương đại hiệp lên A Pha Nham không gặp được Cổ Thâm, liền nói chỗ này rất gần đình Ngũ Long, muốn đến một chuyến, gặp một người.

Kẻ nói chuyện đương nhiên là Khang Xuất Ngư.

Lão không ngăn được Lương Đấu tới đây, sợ bị Khuất Hàn Sơn trách tội nên mới vội vã giải thích nguyên nhân.

Lương Đấu nhìn Khuất Hàn Sơn cười nói:

- Tôi vốn đã định tới đây rồi.

Khuất Hàn Sơn cũng cười hỏi:

- Lương đại hiệp muốn gặp ai vậy?

Lương Đấu chỉ vào hòa thượng Đại Đổ, cười nói:

- Muốn gặp vị Đại Độ này để nhắn một câu. Đông Hải Huệ Châu Lâm công tử không tới được, hẳn nhờ ta nhắn với Đại Độ như vậy.

Khuất Hàn Sơn cố gượng cười:

- Ồ, hóa ra là như thế.

Tiêu Thu Thủy bỗng gào lên khản giọng:

- Lương đại hiệp, lão ta, lão ta chính là Kiếm vương của Quyển Lực bang!

Khuất Hàn Sơn chính là Kiếm vương của của Quyển Lực bang?!

... Tiêu Thu Thủy cuối cùng cũng nói ra được câu này.

Quyển 4 - Chương 5: Người Trung Quốc có nắm tay, văn chương và chí khí

Lần này quả thực là tất cả mọi người đều sửng sờ.

Tiêu Thu Thủy biết bây giờ không nói thì sợ rằng sẽ không còn cơ hội nào để nói nữa.

- Khuất Hàn Sơn, lão ta là Kiếm vương của Quyền Lực bang, đám nhân ma Lưỡng Quảng Lưỡng Hồ đều do lão ta liên hệ! Tứ tuyệt Nhất quân đều bị lão ta giết, tiền bối Đỗ Nguyệt Sơn cũng bị lão giam giữ.

Sắc mặt Tả Thường Sinh, Thịnh Giang Bắc lúc đỏ lúc trắng, Quảng Đông ngũ hổ nhất thời mê mang không biết phải làm thế nào. Tiêu Thu Thủy hiểu rằng hấn mà nói không hết, Khuất Hàn Sơn sẽ không cho hấn cơ hội nói nữa. Có Lương Đẩu ở đây, Khuất Hàn Sơn sẽ không đến mức giết hấn khi hấn đang nói chuyện, bởi vì làm thế chẳng khác nào chưa đánh đã khai, Tiêu Thu Thủy hô lên:

- Các vị không tin, có thể kiểm tra mười hai yếu huyết sau lưng lão ta, Cửu chỉ thần bộ Hồ Thập Tứ tầng khổng chế lão ta, để lại vết ngón tay... Đường gia Đường Bằng cũng từng quyết chiến với bọn chúng, mọi người có thể hiểu bọn họ!

Tiêu Thu Thủy nói những lời này kỳ thực cũng chẳng hề chắc chắn, khi Hồ Thập Tứ khổng chế Khuất Hàn Sơn có lưu lại dấu vết hay không thì không thể biết được, nhưng hấn biết nói như vậy sẽ làm Khuất Hàn Sơn ném chuột sợ vỡ òa.

Tiêu Thu Thủy tiếp tục nói lớn:

- Lão Khang Xuất Ngư này là Vô Danh thần ma của Quyền Lực bang, lão ta giết Trương Lâm Ý, Tiêu Đông Quảng và Đường Đại...!

Tiêu Thu Thủy tự biết bản thân tuổi trẻ kém danh, nhưng hấn vẫn

phải nói.... Đây có thể sẽ là cơ hội cuối cùng còn được nói trong đời hấn.

- Hoán Hoa kiếm phái đã bị Quyền Lực bang bao vây, chúng tôi hiểm tử hoàn sinh chạy trốn ra ngoài là để báo với người trong thiên hạ chuyện này!

“Xoảng” một tiếng, Khang Xuất Ngư rút kiếm, tức giận quát:

- Tên nhóc này ăn nói lung tung, đáng giết!

Một kiếm như mặt trời, đâm ra sáng rực!

Một bóng người chột lóe lên, chắn trước mặt Tiêu Thu Thủy.

Kiếm của Khang Xuất Ngư lập tức không đâm ra được nữa, vì người đó chính là đại hiệp Lương Đẩu.

Lương Đẩu chậm rãi nói:

- Để cậu ta nói tiếp.

Máu trong người Tiêu Thu Thủy lại nóng lên, mắt lại sáng lên.... Đại hiệp lương ấu, nguyện ý lắng nghe một tên tiểu tử vô danh như hấn!

Chợt nghe Khuất Hàn Sơn cũng nói:

- Để hấn nói tiếp, xem hấn còn nói được gì nữa.

Khuất Hàn Sơn ở sau lưng Lương Đẩu và Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy vẫn có thể cảm thấy trong lời Khuất Hàn Sơn không ngờ vẫn còn mang theo ý cười.

- Những lời này hiển nhiên là Quyền Lực bang sai hấn nói, dùng để chia rẽ chúng ta.

Lương Đẩu cũng cười nói:

- Cũng không nhất định là có người dạy cậu ta nói, hy vọng chỉ là hiểu nhầm.

Trái tim Tiêu Thu Thủy lại muốn chìm xuống, chỉ nghe Khuất Hàn Sơn trấn định nói:

- Tên nhóc này không có bằng chứng, không ngờ những lời dối trá như vậy mà hấn cũng có thể nói ra được!

Tiêu Thu Thủy thoáng động linh cơ, chửi lớn:

- Ta có chứng cứ! Ta có chứng cứ! Hồ Thập Tứ ở ngay gần Quế Hoa hiên!

Khang Xuất Ngự tức giận quát:

- Nói láo! Hồ Thập Tứ đã sớm bị bọn ta...!

Còn chưa dứt lời, Lương Đấu và Khuất Hàn Sơn đã đều biến sắc.

Một tiếng rít gió cực kỳ sắc bén đánh thẳng về phía Lương Đấu!

Càng đáng sợ hơn là kiếm quang vô thanh mà tiếng rít mang theo!

Khuất Hàn Sơn đã xuất thủ toàn lực.

Tay trái chưởng, tay phải kiếm, quyết chí phải bất ngờ giết chết Lương Đấu!

... Sau lưng Lương Đấu đương nhiên là không có mắt, ông ta đương nhiên cũng không ngờ được Khuất Hàn Sơn thực sự chính là Kiếm vương!

Kiếm vương lại muốn giết chết Lương Đấu trước, chỉ có giết Lương Đấu mới có thể ổn định đại cục. Trong lòng Khuất Hàn Sơn, Quảng Đông ngũ hổ còn chưa đủ đáng sợ.

... Giết Lương Đấu trước!

Một chưởng, một kiếm này, không nghi ngờ gì đã là toàn bộ thực lực của Khuất Hàn Sơn!

Chưởng phong vang lên, Lương Đấu liền đổi hẳn sắc mặt.

Ông ta lập tức phóng lên trước, thần hình cúi xuống, kiếm của Khuất Hàn Sơn đâm vào sau gáy Lương Đấu liền đâm trượt.

Nhưng một chưởng thì vẫn đánh trúng Lương Đấu.

Lương Đấu ngã ra phía trước, người đánh vào cột chống, đình Ngũ Long đổ xuống rầm rầm.

Tiêu Thu Thủy kêu lên thất thanh:

- Lương đại hiệp!

Nhưng lại thấy giữa đám đổ nát tro bụi, đại hiệp Lương Đấu lại đứng dậy một cách thần kỳ.

Khi Lương Đấu đứng lên, Khuất Hàn Sơn toàn thân căng thẳng.

Nhưng lão lập tức phát hiện, Lương Đấu khoe miệng rỉ máu, sắc mặt tím tái, Khuất Hàn Sơn giờ mới thả lỏng ra.

Tiêu Thu Thủy vội chạy tới đỡ Lương Đấu, Lương Đấu thoáng

cười khổ:

- Khuất huynh, chưởng pháp thật là lợi hại.

Khuất Hàn Sơn cười lạnh đáp:

- Lương đại hiệp, quả nhiên là nội lực cao cường!

Lương Đấu nhắm mắt cười khổ, Khuất Hàn Sơn hỏi ngược lại:

- Làm sao ngươi biết ta muốn ra tay?!

Lương Đấu từ từ mở mắt ra, đáp:

- Lời ngươi nói.

Ánh mắt Khuất Hàn Sơn co rút lại:

- Lời ta nói!

Lương Đấu không ngờ vẫn có thể cười được:

- Lời ngươi nói.

Khuất Hàn Sơn bật cười:

- Ta không tin lời ta nói sẽ có sơ hở, ta cực kỳ bình tĩnh.

Lương Đấu mỉm cười:

- Chính bởi vì quá bình tĩnh.

Lương Đấu khẽ ngừng một chút rồi tiếp:

- Nếu không phải là ngươi thì cần gì phải bình tĩnh như vậy.

Người bị vu oan sẽ luôn cảm thấy có chút tức giận.

Nói xong bỗng ộc ra một ngụm máu. Khuất Hàn Sơn bộc phát sát ý, nghiêng răng nói:

- Xem ra ngươi là một kẻ thông minh, giờ thì ta không giết ngươi không xong rồi.

Lương Đấu mệt mỏi nói:

- Nếu ta không có một chút thông minh còn con đó, chớ chưởng kiếm của ngươi cùng tới mới tránh ra thì ta đã không còn mạng ở đây rồi.

Đoạn đưa tay chậm rãi vỗ vỗ lưng Tiêu Thu Thủy, nói:

- Cậu hộ pháp cho ta, ta phải vận công điều tức.

Tiêu Thu Thủy chợt thấy máu nóng sôi trào, đại hiệp Lương Đấu thì đã ngời khoanh chân, nhắm mắt lại.

... Đại hiệp Lương Đấu, vậy mà lại giao cả tính mạng cho hắn như thế!

Hắn! Tiêu Thu Thủy! Tiêu Thu Thủy đến cả võ công còn chưa thành đường riêng!

Khuất Hàn Sơn mỉm cười hung ác:

- Hắn bảo vệ ngươi? Hắn bảo vệ được chính mình đã là tốt lắm rồi.

Lương Đẩu vẫn nhắm nghiền hai mắt, phảng phất như căn bản không hề nghe thấy lời lão nói.

Khuất Hàn Sơn cười lạnh:

- Vậy là ngươi đang nhắm mắt chờ chết đây.

Chợt nghe có người nói:

- Ai bảo vậy?!

Một người khác nói:

- Ta bảo không phải.

Lại có một người nói:

- Có chúng ta ở đây, Lương đại hiệp sao lại gặp chuyện gì được?!

Một người khác nói:

- Ngay cả Khuất đại hiệp cũng không thể!

Còn một người cuối cùng nói:

- Cái gì mà Khuất đại hiệp, chỉ có Khuất đánh rắm thôi!

Ánh mắt Khuất Hàn Sơn vụt biến thành lạnh lẽo như mũi kiếm.

Người nói chính là Quảng Đông ngũ hổ.

Sát Tử trừng mắt nhìn Khuất Hàn Sơn, nói:

- Tại Quảng Châu, bọn ta chỉ bội phục hai người, một người là Lương đại hiệp, người còn lại là ngươi.

Ngô Tài tiếp lời::

- Nhưng bây giờ thì chỉ còn lại một người thôi.

Khuất Hàn Sơn đột nhiên cười lớn, cười được một lúc, tiếng cười vụt tắt, nheo mắt hỏi:

- Chẳng lẽ các ngươi không sợ chết sao?

La Hải Ngưu nhìn chăm chăm vào Khuất Hàn Sơn, ánh mắt lạnh lùng:

- Quảng Đông ngũ hổ bọn ta chưa từng sợ chuyện gì hết!

Phong nữ cười sảng sặc, lại nghiêm mặt nói:

- Bọn ta chỉ sợ người người nghĩa sĩ, lại giống cái loại bất nhân bất tín bất trung bất nghĩa như ngươi, bọn ta sợ không phải là người!

A Thủy lạnh lùng nói:

- Người bọn ta kính trọng nhất vốn là Lương đại hiệp, không phải ngươi, chỉ cần ngươi dám đụng đến một sợi tóc của Lương đại hiệp và Tiêu Thu Thủy, bọn ta sẽ liều với ngươi!

Khuất Hàn Sơn nổi giận quát:

- Các ngươi há là đối thủ của ta!

A Thủy vung chân đá ra, thanh thế bức người, Khuất Hàn Sơn vội lùi một bước mới tránh được thế công, đang định phản kích thì chợt Quảng Đông ngũ hổ mỗi người xuất ra một chiêu rồi lại kết thành trận thế. Khuất Hàn Sơn nhớ lại lời năm người bọn họ nói:

Trung Quốc nhân hữu quyền đầu, bút mặc dữ chí khí.

Vĩnh viễn dã bất nhượng nhân việt lời trì nhất bộ...

...Đó hình như là câu thơ của ai đó?

Năm người liên thủ năm chiêu, không ngờ lại có thể ép Kiếm vương Khuất Hàn Sơn lùi lại năm bước!

Trong nháy mắt, Quảng Đông ngũ hổ lại phóng tới, lần này Khuất Hàn Sơn đã xuất kiếm, trước tiên khóa chặt thế công của năm người. Ngay lúc đó, chợt nghe một tiếng kêu kỳ lạ, Quảng Đông ngũ hổ, Tiêu Thu Thủy, hòa thượng Đại Đổ quay đầu lại nhìn, tất cả đều biến sắc, còn đám Khuất Hàn Sơn thì cùng lộ vẻ vui mừng.

Có tám kẻ tới.

Trường Thiên ngũ kiếm.

Sư công, Hồ bà.

Đao ma Đổ Tuyệt!

Chủ lực của Quyền Lực bang tới rồi.

Khuất Hàn Sơn cười lớn:

- Xem các ngươi còn chạy đi đâu?

Tả Thường Sinh cũng cười vui sướng:

- Bọn ta phải cho các ngươi chết không chỗ chôn thân.

Chung Vô Ly cười hung ác:

- Vứt các ngưoi xuống sông nuôi rùa là được.

Liễu Hữu Khổng cười lạnh:

- Có điều trước tiên phải để ta cắt lưỡi xuống đã.

Khang Kiếp Sinh cười quái dị:

- Tên Tiêu Thu Thủy đó phải dành lại cho ta.

Chỉ có Thịnh Giang Bắc cười khổ:

- Ta thấy các ngưoi lần này thật sự là có muốn chết cũng khó khăn rồi.

Khuất Hàn Sơn lập tức nói:

- Trường Thiên ngũ kiếm, lập thành kiếm trận, đối phó Quảng Đông ngũ hổ. Sư công Hồ bà, lão Thường, lão Thịnh, bốn người hỗ trợ ta tiêu diệt Lương Đấu. Huyết Ảnh, Đổ Tuyệt giải quyết Đại Đổ. Kiếp Sinh, Vô Ly, Hữu khổng, giết chết Tiêu Thu Thủy!

Bang chúng Quyền Lực bang đồng thanh hô:

- Rõ!

Với trận dung của Quyền Lực bang lúc này, mấy người Tiêu Thu Thủy thật sự đến một tia cơ hội, một đường sinh cơ cũng không có. Sinh cơ vốn ở trong lòng người.

Những người sức sống dào dạt, sinh cơ mãi mãi không tuyệt diệt.

.... Đường Phương, Đường Phương, ta sắp phải liều mạng với bọn chúng rồi, nàng đang ở đâu?

... Siêu Nhiên, lão Thiết, A Cố, mọi người đang ở đâu?

Bọn họ không tới.

Nhưng có năm người tới.

Năm người đồng thời từ thuyền nhảy lên trên đình, không làm bắn lên một giọt nước.

Chỉ nghe một thanh âm trầm hùng, có lực, nói:

- Kẻ nào bắt nạt Quảng Đông ngũ hổ, cũng giống như khi dễ bọn ta.

Một giọng nữ trong sáng, lạnh lạnh nói:

- Quảng Đông ngũ hổ chính là anh em của Quảng Tây ngũ hổ!

Lại có một giọng già nua, khàn đặc, nói:

- Bọn ta chính là Quảng Tây ngũ hổ.

Một thanh âm hào sảng, thẳng thắn nói:

- Lương đại hiệp là ân nhân của bọn ta.

Một giọng càng lạnh lùng, bùng nổ như pháo lớn, nói:

- Ai muốn giết ông ấy, bọn ta giết kẻ đó!

Tiêu Thu Thủy nghe ra giọng nói của năm người này, vô cùng mừng rỡ, buột miệng kêu:

- Quảng Tây ngũ hổ!

Chỉ nghe Quảng Đông ngũ hổ và Quảng Tây ngũ hổ cùng đồng thanh hô:

Loáng cái, năm người Thiếu Lâm Hồng Hoa, Cung bối Lao Cửu, Tạt hạc Thi Nguyệt, Kim đao Hồ Phúc, Thiết đinh Lý Hắc, Quảng Tây ngũ hổ đều đã tới.

Quảng Đông ngũ hổ, Yết Dương Ngô Tài, Triều Dương Phong nữ, Châu Giang Sát Tử, Bảo An La Hải Ngư, Mai Huyện A Thủy đã sớm ước hẹn Quảng Tây ngũ hổ tới gặp mặt ở đây, bây giờ cứu binh đã tới, tự nhiên là mừng rỡ vô cùng.

Sắc mặt Khuất Hàn Sơn ảm hiện khí tím, vội nói:

- Giết không cần bàn!

Lão vừa nói dứt lời, thân hình đã như tia chớp, vọt tới trước mặt Lương Đấu!

... Trước tiên phải giết Lương Đấu, sau đó ổn định đại cục.

Thân hình Khuất Hàn Sơn cực nhanh, nhanh không thể tưởng tượng nổi. Quảng Châu thập hổ không kịp ngăn cản, Tiêu Thu Thủy hét lớn, dùng toàn thân ngăn cản, chắn trước mặt Khuất Hàn Sơn.

Khuất Hàn Sơn hừ lạnh một tiếng, lật khuỷu tay đánh lại, hất văng Tiêu Thu Thủy, đối mặt với Lương Đấu, đang chuẩn bị xuất kiếm, đột nhiên thấy ánh đao lóe lên.

Ánh đao lóe lên.

Một đao thật nhanh.

Đao lại quay về trong vỏ.

Vỏ đao bình phàm.

Đao thì sao? Đao có phải là một cây đao bình phàm không?

Người cầm đao là một người bình phàm.

Đại hiệp Lương Đấu có phải là một người bình phàm không?
Ánh đao bùng lên, Khuất Hoàn Sơn lập tức bắn ngược ra xa.
Kéo theo một chùm máu tươi.

Máu tươi đỏ hồng.

Khuất Hàn Sơn vừa bắn ngược ra vừa hét lên:

- Lui...

Người của Quyển Lực bang lập tức phân tán ra bốn phía, thoáng cái đã không còn lại một ai.

Chỉ còn lại gió nhẹ, trời thanh, nước hồ dập dờn, lan can và đình gác yên lặng.

Đại hiệp Lương Đấu đang chậm rãi mở mắt ra.

Lương Đấu mở mắt ra, câu đầu tiên đã nói:

- Không phải bọn chúng rút lui mà là bao vây chúng ta.

Một lúc sau, hòa thượng Đại Đổ mới lên tiếng hỏi:

- Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?

- Chạy!

Đại hiệp Lương Đấu, Quảng Đông ngũ hổ, Quảng Tây ngũ hổ, hòa thượng Đại Đổ, Tiêu Thu Thủy, tổng cộng mười ba người bắt đầu chạy trốn.

... Chạy, chạy tới chỗ nào đây?

- Chạy.

- Chạy trốn cũng là một chiến lược.

- Giống như lùi cũng là một cách phản kích.

- Khuất Hàn Sơn không biết ta đã vận khí điều tức, nội thương hồi phục, trúng phải một đao của ta, lão cần lập tức liệu thương cho nên không dám ham chiến, vì thế chắc chắn sẽ phải người theo dõi.

- Bọn chúng đang tụ tập tinh binh, xác định rõ lúc chúng ta không còn đường chạy nữa mới một lượt tiêu diệt chúng ta.

- Nghe nói Quý vương trong Bát đại thiên vương của Quyển Lực bang cũng đã từ Thiểm Tây tới Quảng Tây.

- Chúng ta phải lùi đến chỗ nào không lo lắng sau lưng rồi mới có thể tính đến chuyện phản công.

Đó là những gì đại hiệp Lương Đấu nói.

- Vậy chúng ta phải chạy đến đâu?

Đây là lời hòa thượng Đại Đổ hỏi.

- Đan Hà, tới Đan Hà đi.

Lương Đấu là ai?

Đại hiệp Lương Đấu, ngoại hiệu Khí thôn Đan Hà.

Phía bắc Quảng Đông sông núi gập ghềnh, lấy núi Đan Hà là cao nhất.

Đan Hà ngoài địa hình Đan Hà đặc thù ra, còn có thắng cảnh Lưỡng quan, Nhất hạp, Tam phong.

Danh sơn Bách Việt, lấy cảnh đẹp Đan Hà liệt cốc xích nham làm đầu.

Lương Đấu vốn dựng lều tại Cẩm Giang gần Tích Thạch Nham, được núi non quây lấy xung quanh.

Phong quá trúc lâm do kiến tự,

Vân sinh tích thủy canh tàng sơn.

Núi Đan Hà.

Chùa Biệt Truyện.

Chùa Biệt Truyện này không phải là chùa do Kim Bảo, di thần đời Vĩnh Lĩnh nhà Minh, cũng tức là hòa thượng Đạm Quy, lập, mà là một ngôi chùa cổ trước thời Đạm Quy, do hòa thượng Ngưu Độc, thời Đường xây dựng, đương thời còn được gọi là trại Dưỡng lão.

Chùa Biệt Truyện cùng với chùa Nam Hùng ở Thiệu Quan, chùa Hạp Sơn ở Thanh Đạo là ba ngôi chùa lớn ở Lưỡng Quảng. Từ khe Kinh Thạch ở chùa Biệt Truyện đi lên, leo “Thiên thê thiết tảo”, tới Hà quan, cùng Hải Sơn quan, hình thế càng hiểm trở, có cái thế một người giữ quan vạn người khó qua.

Theo đường núi lên trên nữa là tới cực đỉnh của Đan Hà, có Trường Lão phong, Hải Loa phong, Thất Châu phong, chỗ này gọi là Lưỡng quan, Nhất hạp, Tam phong.

Mặt trời mọc trên Trường Lão phong là kỳ cảnh Đan Hà, sơn môn của chùa Biệt Truyện nằm cao ngất giữa vách đá núi Đan Hà, càng là tuyệt sắc Đan Hà.

Cẩm Giang uyển chuyển, Đan Hà xanh ngát.

Bọn họ đã tới Đan Hà, trên lộ trình bốn ngày đường, gặp phải năm lần chặn giết.

Lương Đấu không hề ra tay.

Quảng Châu Thập hổ, cộng với hòa thượng Đại Đổ, Tiêu Thu Thủy đã đủ đuổi bọn chúng đi rồi.

- Những kẻ này chỉ là loại tốt đen của Quyền Lực bang mà thôi. Khuất Hàn Sơn phái bọn chúng tới để ép ta ra tay, xem xem thương thế ta như thế nào rồi triệu tập chủ lực tiêu diệt trong một trận.

- Lão ta đã bị thương nhưng ta cũng không biết thương thế như thế nào.

Khuất Hàn Sơn chỉ sợ Lương Đấu mà người Lương Đấu e ngại cũng chỉ có Khuất Hàn Sơn.

Nếu bọn họ tùy tiện ra tay thì cũng ngang với việc bộc lộ tình huống thương thế của mình, để đối phương biết được chân tướng.

Đó là nguyên nhân Lương Đấu không hề ra tay.

Cũng là lý do tại sao Khuất Hàn Sơn một mực truy đuổi mà vẫn không tự mình ra tay.

Dọc đường đi, Tiêu Thu Thủy được lợi ích không phải là ít.

Ngoài cùng hòa thượng Đại Đổ xa cách lâu gặp lại ra, hẳn còn kết giao được mùi người bạn tốt khác, Quảng Đông ngũ hổ và Quảng Tây ngũ hổ!

Hắn cùng họ tán gẫu, khi tức giận thì cùng hoa tay múa chân, khi cao hứng thì cười nói vang vang, quả thực giống như như bạn bè đã quen biết nhau cả nửa đời vậy. Mọi người đều như chẳng để ý sự truy sát của Quyền Lực bang, trong chỗ nghỉ giữa đêm lạnh, tất cả cùng vỗ đùi ca khúc vi lô.

Có một lần, họ vừa hát, vừa đánh đối đợt tập kích của Quyền Lực bang.

Đại hiệp Lương Đấu vượt râu uống rượu, mỉm cười nhìn họ, có lúc cũng tham gia cùng, chẳng hề có chút tự ngạo nào về thân phận tiền bối, thực giống như là bạn bè của họ vậy. Trên đường chạy trốn, đã có mấy người còn kết làm anh em.

... Bạn bè!

Trong lòng Tiêu Thu Thủy cảm thấy thật ấm áp, nhưng cũng rất hoài niệm.

... Đường Phương, Tinh Nguyệt, Nam Cố, Siêu Nhiên, họ đang ở đâu?

Nếu có họ ở đây thì tốt quá! Càng náo nhiệt hơn!

Có lẽ sự vui vẻ bên ngoài của mấy người Tiêu Thu Thủy còn không bằng đau buồn bên trong, chỉ là đại địch ở trước mắt, họ không nhân lúc này mà cười một chút thì không biết chừng sẽ bị lo lắng và căng thẳng đánh dục. Đây cũng có thể chính là kết quả thanh thế “khoảng lặng lẽ trước bão tố” mà Khuất Hàn Sơn cố ý tạo ra.

Vì thế nhóm Tiêu Thu Thủy mặc sức vui vẻ, ăn miếng thịt lớn, uống rượu bát to, có lúc còn thiếu chút nữa đã trúng độc mà Quyền Lực bang bỏ vào trong rượu, may mà Cung bối Lao Cửu kinh nghiệm giang hồ phong phú, phát hiện kịp thời.

Tiêu Thu Thủy còn có một thu hoạch khác đó là, trên đường đi, Lương Đấu đã chỉ điểm võ nghệ cho hắn.

Võ công của Tiêu Thu Thủy không bằng nổi một nửa Quảng Châu thập hổ, đương nhiên càng không bằng hòa thượng Đại Đổ, nhưng chẳng biết tại sao, Lương Đấu lại rất khen ngợi hắn.

... Mỗi khi Tiêu Thu Thủy ăn uống sẽ không bao giờ quên một người bạn nào của hắn có ăn có uống hay không?

... Mỗi khi Tiêu Thu Thủy đi qua một nơi địa hình đặc thù thì sẽ đều ghi nhớ lại, nghiên cứu nhiều lần trận thế và tình thế nếu như có một số ít người chiến đấu hoặc là trăm vạn hùng binh giằng co nhau.

... Tiêu Thu Thủy qua mắt là không quên, hơn nữa khi học bất kỳ chuyện gì đều có thể lập tức thông hiểu đạo lý. Công phu võ đạo của Ngô Tài, hắn chỉ nhìn qua có một lần, cũng chính là trận đánh giữa Ngô Tài và Tả Thường Sinh, nhưng Tiêu Thu Thủy đã hoàn toàn nhớ rõ, hơn nữa còn sáng ra một khúc hát, phối hợp với tiết tấu múa, diễn hóa thành một bộ kiếm thuật, điệu múa kiếm đó gọi là “Văn kê khởi vũ”.

Quốc gia nhiều khó khăn, sinh linh đồ thán, rất cần những hào kiệt nhất kiếm trấn Thần châu, thư kiếm định giang sơn để cứu nước

non như vẽ.... Lương Đấu có tâm như vậy nên dốc lòng truyền thụ võ nghệ cho Tiêu Thu Thủy.

Nhưng cho dù Tiêu Thu Thủy thông minh thiên phú thì sự nghiệp võ học thâm sâu như biển, không phải dăm ba ngày là có thể nắm được tinh túy, còn phải dựa vào khổ luyện trường kỳ cần mẫn. Lại thêm võ công của Lương Đấu tinh thâm, đã hóa bình thường thành thần kỳ, kém cỏi thành cao tuyệt, Tiêu Thu Thủy còn chưa thể hoàn toàn thể hội.

Giữa trưa ngày hôm đó, bọn họ đã tới chùa Biệt Truyện.

Buổi sáng, Đại Ấn và Ngọc Tỷ.

Ánh nắng chói chang buổi trưa, lười biếng bao trùm xuống mặt đất. Núi Đan Hà cây cỏ xanh ngắt, chùa Biệt Truyện thanh đạm nhàn nhã, lộ vẻ vắng lặng, u tịch.

Thế nhưng vẫn có sự sống, khói bếp ban trưa lượn lờ bay lên, phảng phất như chạm tới chân trời, đậm đặc không tan. Dưới vách đá nước chảy róc rách, dòng suối bắt nguồn từ trong khe núi sâu thẳm màu ngọc bích, len qua những khối đá to nhỏ đủ loại, chảy đi một cách mau lẹ, lưu loát.

... thực có dáng dấp của một dòng sông lớn!

Tiêu Thu Thủy khen thầm trong lòng.

Lương Đấu nhìn thật sâu vào tự viện thanh tĩnh, giọng nói trầm trầm thoáng vẻ cảm khái:

- Đại Ấn thiền sư đã già như vậy rồi, vẫn còn nấu cơm.

Ông phảng phất như về lại chốn cũ, từ khối bếp cũng có thể nhìn ra ai đang nhóm lửa:

- Vậy thì hòa thượng Ngọc Tỷ chắc chắn là đang ở bên sông lấy nước.

Ông đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy ở bên bờ đối diện dòng suối trong sơn cốc, quả nhiên có một hòa thượng trẻ tuổi đang lấy nước.

Lương Đấu mỉm cười nhìn Tiêu Thu Thủy, nói:

- Cậu và Hải Ngưu xuống chào hỏi một tiếng, nói Lương Đấu đã về.

Lại quay sang mọi người, phất tay nói:

- Chúng ta đi vào thôi, Đại Ấn thiền sư là cao tăng đắc đạo, mọi người có thể tùy tiện nhưng không nên ồn ào quá mức.

Kim đao Hồ Phúc tự nhiên là hiểu ý Lương Đấu, lập tức cười đáp:

- Lương đại hiệp cứ yên tâm, chúng tôi tới chùa Biệt Truyện tự nhiên là sẽ biết giữ ý.

Lương Đấu cười thoái mái:

- Bốn mọi người ở trong võ lâm, cũng không cần tìm hiểu những thứ lễ tiết phức tạp đó. Đại Ấn thiền sư võ công cũng khá cao cường, kinh học uyên bác, nhưng bên trong chùa thường có tú tài đọc sách, bọn họ ở đây dựng lầu khổ học, ngoài ra còn có các “bảo học chi sĩ” ở đây. Mấy vị đương nhiên là biết, những loại học sĩ trước mặt rồng này, tốt nhất là không nên chọc tới.

Nói đoạn cười ha ha, cất bước xuống núi, tiến về phía chùa Biệt Truyện.

Tiên Thu Thủy của La Hải Ngưu đưa mắt nhìn nhau, cùng nhún vai cười. La Hải Ngưu nói:

- Cũng không biết hoàng đế nuôi cái đám gọi là bảo học chi sĩ này làm gì! Lũ này đều là loại nguyện hàng cầu hòa, khi giao chiến quân địch chưa tới, bọn chúng đã sợ đến mức tè cả ra quần rồi.

Tiên Thu Thủy cười đáp:

- Xưa nay thuốc đắng già tật, sự thật mất lòng, coi như bỏ đi. Nghe nói đại hiệp Lương Đấu từng ở lại bên chùa Biệt Truyện rất lâu, quan hệ rất tốt với hai vị hòa thượng, một là Đại Ấn thiền sư, hai là vị Ngọc Tỷ kia. Chúng ta cứ xuống chào hỏi một chút đi.

La Hải Ngưu ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, cậu không quen biết Lương đại hiệp từ trước, sao lại biết được những chuyện đó? Tại sao tôi lại không biết nhỉ?

Tiên Thu Thủy cười ngất:

- Tin tức thì một là từ đồn đại trên giang hồ, hai là ghi chép trong sách vở. Tôi đọc thấy chuyện này trong sách mới biết được.

La Hải Ngưu “ồ” lên một tiếng:

- Sự tích cuộc đời Lương đại hiệp đã được ghi thành sách rồi à?

Tiên Thu Thủy ngược nhìn mây bay hờ hững trên trời, trong sơn

cốc nước sông lạnh lạnh, khế thờ dài:

- Sự tích Lương đại hiệp lúc tuổi trẻ hành hiệp trượng nghĩa đã sớm được ghi vào trong sử sách cùng tâm trí của các hậu bối giang hồ sau này rồi.

Phật tướng trang nghiêm, hương khói lăng đăng, có vẻ cách đây không lâu vừa có khách hành hương thành kính tới thắp hương.

Bốn vị Kim Cương trong Đại Hùng bảo điện, dung nhan nhìn như phần nộ, nhưng không cần biết là vị cầm roi vàng hay vị ôm tỳ bà, đứng trước tượng Phật trên đài sen đều biến thành thần tướng bảo vệ cúi đầu thần phục.

Đại hiệp Lương Đấu rất thích chỗ này, ông cười “ha ha” nói:

- Mời mọi người ngồi, ta vào chào trụ trì một tiếng rồi sắp xếp phòng nghỉ cho mọi người.

Chợt nghe “kẹt” một tiếng, một người trung niên áo trắng từ cửa nguyệt phía sau bước ra, mặt chữ quốc, dáng vẻ có chút giống như trọng thần đương triều nhưng lại một thân áo trắng. Lương Đấu vái chào, cười nói:

- Ung học sỹ, từ sau Sử ký có nghiên cứu học vấn cao thâm gì không?

Người đó có vẻ không ngờ trong đại điện có người, thoáng giật mình, lập tức đáp:

- Giờ đọc Hán thư, Sử ký dù sao cũng suy đoán nói bừa là nhiều, không bằng Hán thư là kim thạch chi văn, chính khí chi ngôn, không hổ là pháp chế của nho giả!

Lập tức trừng mắt nhìn Lương Đấu hỏi:

- Sao vậy? Vị danh hiệp Lương Quảng Ngoài xuống giang hồ dạo quanh một vòng rồi lại về tịnh thiền à?

Lương Đấu khế cười đáp:

- Về để thính giáo học vấn học sỹ, cùng thiền sư đọc kinh, cãi nhau với Ngọc Tỷ.

Ung học sỹ xoa tay, lắc đầu nói:

- Đọc sách à? Đệ có thể phùng bồi! Bây giờ Đại Ấn đang ở dưới bếp làm cơm, Ngọc Tỷ ở bên suối...

Lương Đẩu đáp:

- Lúc tới đã gặp rồi.

Đoạn quay sang phía Quảng Châu thập hổ và hòa thượng Đại Đổ, nói:

- Vị này là đại học sĩ triều đình Ung Hi Vũ, mấy vị này là hòa hán giang hồ, hào kiệt trong võ lâm.

Mọi người vội vàng đáp lễ, chỉ có thái độ học Ung Hi Vũ là vẫn kiêu ngạo, mọi người cũng chẳng có hứng thú lắm với ông ta. Ung Hi vũ bỗng nói:

- Chư vị xin mời ngồi, đối với cầm khí thiền phật thì lão phu hiểu biết không nhiều, nhưng ngoài đọc sách nhiều một chút thì trà đạo cũng tạm được. Đan hà vốn nổi tiếng với địa hình, trồng trà cũng coi như nổi danh.

Vừa nói vừa lấy trong tay áo ra một khay trà nho nhỏ:

- Đợi ta đun nước pha trà rồi sẽ luận đạo với chư vị.

Mọi người đương nhiên là chẳng có lòng dạ nào mà nghe cái mớ lý luận thủ cựu của Ung Hi Vũ, nhưng nghe nhắc tới uống trà thì lại mừng rơn.

Kim đao Hồ Phúc đáp:

- Học sĩ đón tiếp nồng hậu, chúng tôi quả thực...

Đình sắt Lý Hắc bỗng cướp lời:

- Ha! Đúng lúc tôi đang khát!

Sát Tử cũng reo lên:

- Hay quá, ông pha trà, tôi nhất định sẽ uống!

Lương Đẩu bật cười, Ung Hi Vũ lại biến sắc. Lương Đẩu vốn cũng nhìn loại nho sĩ câu nệ lễ tiết này không vừa mắt, liền mỉm cười ôm quyền nói với mọi người:

- Ta tới nhà bếp bái kiến một người, được rồi, các vị cứ đây, “tiếp” Ung học sĩ uống trà đi.

Mọi người cùng cười vang, luôn miệng nói được. Quảng Đông ngũ hổ còn sợ Ung học sĩ pha trà quá chậm, Triều Dương Phong nữ, Tạp hạc Thi Nguyệt vội vàng đi nhóm lửa, A Thủy bỗng đưa tay giằng lấy trà trong tay Ung học sĩ, uống một hơi hết sạch, một mặt

còn lắm lắm:

- Chén trà sao bé thế này, chẳng đủ cho bọn ta uống.

Ung học sĩ trợn trừng mắt, làu bàu:

- Đám người này, thực là chà đạp lên trà ngon của ta, ấm quý của ta.

Đại hiệp Lương Đấu quay người đi vào trong nội điện, tiếng cười của Quảng Châu Thập hổ từ từ tắt hẳn.

Ánh mặt trời theo cột chống hắt vào, trong núi rất yên lặng, người của Quyển Lực bang có đuổi tới hay không? Lương Đấu ngẫm nghĩ, ông nghĩ tới bang chủ Quyển Lực bang, trong võ lâm, trên giang hồ người người nghe tới phải biến sắc, tuổi trẻ mà tài nghệ trác tuyệt, Lý Trầm Chu.

Ông đi qua một đoạn hành lang dài, thông thả qua vườn rau, tới một lối cửa tròn, dừng chân trước một căn phòng nhỏ, khói bếp đang từ trong căn phòng đó bay ra.

Lương Đấu khe khẽ gọi:

- Trụ trì.

Bên trong không có tiếng trả lời, nhưng Lương Đấu biết người nấu cơm chắc chắn là Đại Ấn. Chỉ có khi Đại Ấn thiền sư nấu cơm thì khói bếp mới thanh nhã như vậy.

Lương Đấu lại gọi một tiếng:

- Đại Ấn.

Sau đó ông liền đẩy cửa ra. Cửa phòng két một tiếng, mở ra, Lương Đấu chợt nhớ tới một câu thơ.

Nhật mộ yếm sài phi.

Bản thân ông cũng không hiểu tại sao mình lại nhớ tới cảnh tượng đó, cùng không hiểu tại sao mình lại nhớ tới câu thơ đó. Ông mở cửa ra, liền trông thấy Đại Ấn thiền sư mình mặc áo vải thô, tấm lưng rộng quay về phía ông ta, ngồi xồm đối mặt với miệng bếp. Cơm gạo tẻ trong nồi còn chưa chín, trắng muốt như những hạt trân châu, mùi cơm nức mũi, khói bếp rất đậm, hơn nữa còn có chút cay nồng.

Lương Đấu lại gọi một lần nữa:

- Đại Ấn.

Đột nhiên cảm thấy trời đất xoay tròn, ông đưa tay bắt lấy cánh cửa, Đại Ấn đột nhiên xoay lưng, đâm thẳng về phía ông.

Càng đáng sợ hơn là, trong lớp khói dày, một bóng người nhanh như chớp từ bên cạnh người Đại Ấn thien sư phóng ra, một kiếm như hoa, đâm thẳng vào cổ họng Lương Đẩu!

.....

Tiêu Thu Thủy cùng La Hải Ngưu cẩn thận thuận theo những khối đá trơn bóng to nhỏ đủ kiểu hạ xuống vách núi, vị hòa thượng đang lấy nước kia càng lúc càng ở gần họ.

Trong khe núi phong cảnh như vẽ, nước suối từ trong lòng núi chảy ra, không những trong suốt mà còn mát lạnh. Tiêu Thu Thủy hô lên “Đại sư”, đối phương chỉ lo mức nước, giống như không hề nghe thấy. La Hải Ngưu “Ồ” một tiếng, Tiêu Thu Thủy ngăn lại

- Chúng ta đi lên thêm một chút rồi hẵng gọi.

Vì thế hai người lại đi lên.

Thiên Thu Thủy vừa đi để ý tới đá cuội dưới chân bởi vì rất trơn trượt. Giữa đá có nước chảy qua, chất nước rất trong, nhưng kỳ lạ là chẳng hề có lấy một con phù du nào bơi lội xung quanh.

Tiêu Thu Thủy từng cùng Cẩm Giang tứ huynh đệ lên núi đá, xuống sông sâu, cũng từng qua đất bằng, nhưng phàm ở nơi khe núi nứt ra, tại chỗ gần nguồn nước thì tất phải có những sinh vật nhỏ bé bơi lội bên trong, chuyện này không khỏi khiến Tiêu Thu Thủy cảm thấy lạ lùng. Quay đầu nhìn lại, không thấy đường đi, đưa mắt nhìn ra xung quanh, chợt thấy cách đó không xa, trên một khối đá có một con sói chết, không ngờ lại là một con sói chết đói!

Lúc này hai người đã tới gần hòa thượng thanh niên kia, La Hải Ngưu hô lên:

- Này, Ngọc Tỷ sư huynh...

Vị hòa thượng đó ngừng lấy nước, từ từ quay lại...

Quyển 4 - Chương 6: Kiếm vương và Hỏa Vương

Kiếm như rắn độc phun nọc, nhanh mà âm độc!

Trí mạng nhất là khói dày che khuất tầm mắt, thân thể Đại Ấn thiền sư lại đâm về phía Lương Đấu!

Lương Đấu muốn lùi về sau, nhưng sau lưng lại vang lên tiếng rít gió!

Tiếng thương xé gió, một đòn chặt đứt đường lui của Lương Đấu!

Lương Đấu đột nhiên xuất đao!

Ánh đao lóe lên!

Đao chặn lấy kiếm.

Hỏa lửa bắn tung.

Đao và kiếm lại lập tức biến mất.

Lương Đấu đưa tay kia ra, hóa giải thế tới của Đại Ấn thiền sư!

Nhưng chợt nghe “roạt” một tiếng, từ sau lưng Đại Ấn thiền sư không ngờ lại có ba mũi tên ngắn bắn ra!

Cực ly gần, tên bắn gấp, lực đẩy cực mạnh, chắc chắc sức người không thể bắn ra được!

Lương Đấu trong lúc gấp rút vội vã cúi người, nhát thương sau lưng đâm trượt, chỉ nghe một tiếng gào thảm, một người bay ngược ra ngoài, bị ba mũi tên mạnh bắn lùi lại hơn trượng, cắm vào giữa chữ “Phật” trên tường bao quanh viện!

Kẻ xuất kiếm cười lạnh một tiếng, thân hình cao lớn đã biến mất.

Lương Đấu muốn đuổi theo nhưng ông đang vội xem rút cuộc đã có chuyện gì xảy ra với Đại Ấn?

Rất nhanh chóng ông đã có kết quả:

Đại Ấn thiền sư đã chết rồi.

Đại Ấn thiền sư một lòng với Phật học, nhưng tu vi nội công cực cao, cộng thêm Đại thủ ấn lại càng là tuyệt kỹ. Trong Cửu thiên Thập địa, Thập cửu nhân ma, không có kẻ nào là đối thủ của ông ta.

Đại Ấn thiền sư đã chết như thế nào?

Gương mặt Đại Ấn bị đốt trụi, nhưng trên y phục lại không hề có chút dấu vết bị thiêu nào.

Hỏa vương! Hỏa vương trong Bát đại thiên vương của Quyền Lực bang!

Ngoài Hỏa vương ra, trong thiên hạ không ai có thể vận dụng sức lửa tới mức xảo diệu như vậy.

Trong lớp áo sau lưng Đại Ấn có gắn cung cứng bắn đạn, ba mũi tên mạnh lúc nãy được bắn ra chính từ đó.

Cũng chính vì Lương Đấu đã khẳng định đây là thân hình cùng trang

phục của Đại Ấn thiền sư cho nên mới mạo hiểm chịu độc thủ.

Nhưng sở dĩ ông có thể đỡ được một kiếm bất ngờ của Khuất Hàn Sơn

Khói trắng trong phòng đáng lẽ không đậm như vậy. Đại Ấn nấu ăn rất giỏi, khi ông làm cơm không thể giống như một cô tiểu thư mới nhóm lửa lần đầu thế này.

Đại sư nhất định là sẽ nghe được tiếng ông gọi. Mỗi lần Đại Ấn thiền sư gặp ông đều mất vẻ điềm tĩnh của người nhà Phật, ôm lấy ông hỏi thăm nồng nhiệt.

Cơm gạo tẻ vẫn còn chưa chín, nhưng củi lửa đã gần tắt, đây không phải chuyện như thường ngày, Đại Ấn thiền sư thông thường cũng sẽ không bao giờ mất lỗi như vậy.

Chi nên Lương Đấu lập tức có phòng bị.

Khói bốc lên khỏi ống khói thực sự là từ lửa do Đại Ấn nhóm, nhưng ngay lúc ông đang ở ngoài điện, chưa tiến vào nhà bếp thì kẻ địch đã hạ độc thủ, thiêu chết Đại Ấn, sắp xếp cung tên, bày bố cạm bẫy, còn mai phục cả một đòan tất sát của Kiếm vương.

Đại Ấn bị giết, bản thân bị đánh lén, Kiếm vương một đòan lập tức rút lui, Hòa vương không có ở đây, vậy thì...

Ung đại học sĩ đang pha trà ở ngoài điện là địch hay là bạn?

Hòa thượng trẻ tuổi đang lấy nước bên bờ suối là ai?

Đại hiệp Lương Đấu nghĩ tới chỗ đó, dưới chân đã như có lửa, lao vọt ra ngoài.

Trong lòng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Sơn cốc u tĩnh, hòa thượng thanh niên kia chậm rãi quay lại.

Nhưng cùng lúc đó, Tiêu Thu Thủy đột nhiên ngửi thấy một thứ mùi lạ cực kỳ cay xộc.

Nước sông trong mát, sao lại có mùi lạ?

Hòa thượng kia mỉm cười.

La Hải Ngưu bước lên một bước, hỏi:

- Đại sư phật hiệu Ngọc Tỷ?

Hòa thượng chấp tay đáp:

- A di đà phật.

La Hải Ngưu lại bước thêm một bước, nói:

- Có cố nhân tới thăm.

Hòa thượng cúi đầu:

- A di đà phật.

La Hải Ngưu chỉ sợ hòa thượng không biết Lương Đẩu đã tới, nói:

- Là Lương đại hiệp quay về.

Hòa thượng ngẩng đầu lên, Tiêu Thu Thủy đối mặt với hắn, chỉ cảm

thấy đôi mắt hòa thượng sáng quắc như có lửa cháy, không khỏi khẽ giật mình. Hòa thượng đột nhiên nói một câu:

- Ta phải giết ngươi.

Đó là câu đầu tiên hấn nói.

Cũng là câu cuối cùng hấn lưu lại.

Vừa dứt lời, hòa thượng đã vung tay lên, một đốm lửa bắn ra, toàn bộ u cốc thanh tĩnh lập tức biến thành biển lửa, hòa thượng cũng biến mất một cách thần bí trong ngọn lửa.

Khi Lương Đấu phóng ra ngoài như một mũi tên, Lưỡng Quảng thập hồ vừa mới pha trà xong, lần lượt rót mấy chén, Thiếu Lâm Hồng Hoa, Triều Dương Phong nữ đang bung trà lên miệng chuẩn bị uống.

Đúng lúc đó, tiếng Lương Đấu quát lớn từ trong nội viện ầm ược truyền ra, thanh âm vô cùng hoảng loạn:

- Trà đó không thể uống được.

Đinh sắt Lý Hắc vội ra tay, bình, chát, đánh văng chén trà trên tay Phong nữ và Hồng Hoa. Tạt hạc Thi Nguyệt, Sát Tử cùng đứng phát dậy, nhìn trừng trừng vào Ung học sĩ.

Ung học sĩ cười lạnh, tay cầm chén trà cũng khẽ run lên một chút.

Cung bối Lao Cửu khà khàn hỏi:

- Ngươi vậy là có ý gì?

Ung học sĩ lại chẳng thèm nhìn Lao Cửu lấy một lần.

Hào nhân Hồ Phúc tính tình tốt nhất cũng không nhịn được phải tháo dao đeo trên lưng xuống.

Cùng lúc đó, Lương Đấu đã tới.

Ông chỉ tới sau tiếng quát có một chút, đến nơi nhìn hiện trường, biết chưa có chuyện gì xảy ra, trong lòng như trút được một gánh nặng.

- Đại Ấn bị giết, Hòa vương đã tới!

Quảng Châu cửu hổ ngẩn ra, vội vàng hỏi:

- Đại Ấn thiền sư đã chết?!

- Là Hòa vương trong Bát đại thiên vương của Quyền Lực bang sao?

- Vậy thì người kia là ai?

Câu hỏi cuối cùng khiến tất cả mọi người đều yên lặng. A Thủy nhật lấy chén trà lên, quay sang phía Lương Đấu, hỏi:

- Chén trà này...

Lương Đấu sắc mặt nghiêm nghị, khẽ xoa tay, ánh mắt nhìn thẳng vào Ung học sĩ. Mọi người theo ánh mắt Lương Đấu nhìn lại, chỉ thấy Ung học sĩ thần sắc lạnh lùng, khóe miệng nhếch lên một nét cười châm chọc, ngửa đầu uống một hơi hết sạch nước trà lấy từ cùng một ấm trong chén.

Lương Đấu vái dài nói:

- Đã đắc tội rồi...

Bỗng nhiên giạt mình, hô lên thất thanh:

- Thu Thủy, hấn....

Còn chưa dứt lời, thân ảnh đã biến mất khỏi đại điện.

Quảng Châu cửu hổ cùng hòa thượng Đại Đổ nghe vậy cũng đều biến sắc.

... Nếu Đại Ấn thiền sư đã chết, sư đệ Ngọc Tỷ của ông sao có thể may mắn thoát nạn? Mà bây giờ Tiêu Thu Thủy cùng La Hải Ngưu lại đúng lúc đang đi tìm Ngọc Tỷ đại sư!

Ngọn lửa bốc thẳng lên trước mặt, La Hải Ngưu đứng ở ngay gần, kêu lên một tiếng, đưa tay che mặt, lập tức lùi lại nhưng lưng bàn tay đã bị thiêu bỏng. Lúc này quanh chỗ hai người Tiêu Thu Thủy đang đứng đều bốc cháy ngùn ngụt, hòa thượng tính kỹ bọn hấn chắc chắn phải chết nên cũng không truy kích, lập tức rời đi.

La Hải Ngưu đau đớn hết sức, xông tới vài nơi nhưng giữa biển lửa, những khối đá to nhỏ bất đồng đó không ngờ lại tạo thành trận thế, bao trùm lấy một khu vực, La Hải Ngưu không thể xông ra được. Thế lửa lan tràn càng lúc càng nhanh, hai người đã sắp sửa bị chết cháy.

Hóa ra mùi cay xộc mà Tiêu Thu Thủy ngửi được chính là mùi dầu đen rất dễ cháy, chảy từ phía thượng du xuống, tích tụ lại tại các khe hở giữa những khối đá, một khi bắt lửa thì nóng bỏng kinh khủng. Tiêu Thu Thủy chính vì ngửi thấy mùi lạ nên chậm bước, không tới gần hòa thượng kia như La Hải Ngưu cho nên vừa rồi mới không bị đốt bỏng.

Nhưng lúc này thế lửa đã từ từ bao phủ, trận thế kỳ thạch kia cũng

không thể phá vỡ ngay được, giữa những tảng đá lại là biển lửa, La Hải Ngưu xông ra ba lần không được, hơi nóng bức người, lại bị bỏng thêm vài chỗ, cực kỳ đau đớn, mắt thấy đã sắp bước một bước vào hố lửa.

Lúc này đại hiệp Lương Đẩu đã tới.

Khi ông tới nơi, hòa thượng đã biến mất, u cốc đã thành biển lửa.

Cho dù Tiêu Thu Thủy, La Hải Ngưu đang ở bên trong thì ông cũng không có cách nào ứng cứu.

Nước suối vẫn tiếp tục bốc cháy rùng rục, một coi suối lửa từ từ chuyển động.

Lương Đẩu giậm chân, nghiêng răng nói:

- Hòa vương!

Bấy giờ hòa thượng Đại Đổ, Quảng Châu cửu hổ cũng đã tới nơi, cùng chứng kiến cảnh tượng này.

Không biết từ lúc nào Ung học sỹ cũng đã tới nơi, có vẻ còn đến nhanh hơn đám hòa thượng Đại Đổ một chút.

Hòa thượng Đại Đổ kêu lên:

- Mau dập lửa

Lý Hắc nôn nóng nhíu mày:

- Dập bằng cái gì?

Dập lửa, chỉ có dùng nước.

Nhưng ngay cả nước suối cũng đã biến thành lửa.

Nước có thể dập lửa, nhưng lấy lửa khống chế nước để phát huy sức lửa thì chỉ một mình Hòa vương làm được.

Đúng lúc đó, Ung học sĩ đột nhiên lao xuống.

Ông ta rơi thẳng xuống phía dưới, khi mấy người Phong nữ bật thốt lên kinh hãi thì ông ta đột nhiên chuyển người, lại đầu trên chân dưới thẳng băng hạ xuống đất, ngay cả đầu gối cũng không cong lại một chút.

Cùng lúc ông ta nhảy xuống, nước suối đột nhiên dâng mạnh, một lượng nước lớn nuốt chửng toàn bộ thể lửa, những phần dầu cháy chưa tắt thì bị đẩy dạt xuống hạ du.

Thoáng cái, ngọn lửa đã tắt ngấm.

Mọi người cực kỳ chấn động, nhưng quan trọng hơn là tìm kiếm Tiêu Thu Thủy và La Hải Ngưu.

Thế lửa mạnh mẽ như vậy, cho dù là Ung học sĩ mau chóng dập lửa thì thiết nghĩ hai người Tiêu Thu Thủy và La Hải Ngưu vẫn khó mà chịu đựng nổi.

Mấy người hòa thượng Đại Đổ chỉ dám hy vọng có thể tìm được hài cốt của họ là tốt lắm rồi.

Nhưng chẳng hề có gì.

Những cục đá cuội trắng nõn đều bị đốt cháy đen, xác sói đã biến

thành thịt nướng nhưng lại chẳng thấy tung tích Tiêu Thu Thủy cùng La Hải Nguru đâu.

Yết Dương Ngô Tài thở phào một tiếng, nhưng lại càng lo lắng hơn:

- May mà họ không ở đây!... Nhưng họ đang ở đâu?

Châu Giang Sát Tử há miệng hô lớn:

- Này... Tiêu huynh đệ... La đầu to... hai... người... đang... ở.... đâu...!

Tiếng hô vang trời, vừa mới dứt lời thì chợt nghe có người đáp:

- Chúng tôi ở bên này.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiêu Thu Thủy quần áo bị thiêu cháy mấy chỗ, đang ôm La Hải Nguru đã ngất xỉu từ trong cửa miếu chạy ra.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, vội vàng tới đón Tiêu Thu Thủy, nhất thời cao hứng không nói được nên lời, chỉ nắm chặt tay hắn, cũng không biết nên làm thế nào. Có mấy người tới xem xét thương thế của La Hải Nguru, lưng bàn tay, chân đùi đều bị bỏng nhưng không quá nghiêm trọng. Tiêu Thu Thủy mới chia tay mọi người một chốc mà đã như lâu ngày trùng phùng, dạo qua cửa địa ngục một vòng rồi quay lại. Thấy mọi người kích động như thế, quan tâm như thế, trong mắt Tiêu Thu Thủy cũng không khỏi thấp thoáng ánh lệ.

Lương Đẩu vội chữa trị cho La Hải Nguru, mọi người thù cùng hỏi Tiêu Thu Thủy chuyện đã xảy ra.

Hóa ra lúc đó ngọn lửa bức người, lại bị trận thế vây khốn, La Hải Nguru nôn nóng phá vây, ngược lại còn bị thương, Tiêu Thu Thủy thì

đứng yên bất động, vất óc suy nghĩ. Khi tới gần hòa thượng, do trong nước không có sinh vật, lại thêm có sói chết đói ở đây nên hẳn nghĩ tới một chuyện, đến cả sói cũng không thoát ra khỏi nơi này được, liền lập tức nhận ra những khối đá to nhỏ hỗn loạn này nhìn như sắp xếp lung tung nhưng kỳ thực lại là trận thế bố cục kín kẽ, sát phạt lẳng lẹ.

Vì thế khi tiến vào trong trận, tuy không rõ người bày trận là địch hay bạn nhưng hẳn vẫn đặc biệt lưu ý.

Bà ngoại hẳn là Phí Cung Nga nhà họ Phí, một trong ba đại gia tộc dịch dung “Một Dung, Thượng Quan, Phí”. Phàm những người am hiểu thuật dịch dung, thường thường đều có chút hiểu biết với trận thế, Tiêu Thu Thủy gia học uyên nguyên, mà hẳn lại thông minh từ nhỏ, giỏi việc quan sát, để ý một chút quả nhiên phát hiện ra trận thế này được sắp xếp theo thế “Bát trận đồ”.

Bát trận đồ do Khổng Minh thời Tam Quốc sáng tạo, Đỗ Phủ có thơ khen:

Công cái tam phân quốc,

Danh thành bát trận đồ;

Giang lưu thạch bất chuyển,

Di hận thất thôn ngô

(*)

Tiêu Thu Thủy nghĩ ngợi một chút, đá tảng và nước sông này không hề tách rời mà kết lại thành một trận thế, cùng lúc đó mùi cay xộc truyền đến càng chỉ thẳng vào nghi vấn trong lòng hẳn.

... Dùng trận thế vây khốn, sau đó dùng hỏa công.

Do vậy khi Tiêu Thu Thủy tới gần vì để cẩn thận đã lưu lại ký hiệu trên đá.

Hắn dùng mũi chân đẩy nghiêng những cục đá sang một bên. Những cục đá được ngâm trong nước đã lâu, một khi lộ ra, so với những tảng phơi nắng lâu ngày sẽ có khác biệt rõ ràng, mà lại rất dễ đánh dấu.

... Đi vào từ đâu thì đi ra từ đó là được.

Chỉ là thân trong biển lửa, bị lửa làm hoa mắt, nhất thời không xông ra khỏi trận này sẽ rất dễ dàng bị thiếu chết. Tiêu Thu Thủy sờ dĩ đứng yên bất động là muốn tìm đường ra trong ánh lửa mãnh liệt.

Một khi tìm được đường ra, hắn liền mau chóng rút lui.

Trên người hắn cũng có vài vết bỏng, tuy võ công La Hải Ngưu cao hơn hắn nhưng do quá kích động nên bị thương nhiều chỗ, đau đớn muốn chết. Tiêu Thu Thủy giữ chặt lấy hắn, kéo ra ngoài.

Hắn vừa rời khỏi biển lửa liền lập tức xông lên vách núi, vượt tường mà vào, muốn thông báo với mấy người đại hiệp Lương Đẩu ở bên trong, hòa thượng Ngọc Tỷ không phải người tốt, càng phải cẩn thận với những người khác trong chùa Biệt Truyện.

Nhưng cùng lúc đó, Lương Đẩu đã dẫn mọi người xông ra cứu bọn hắn, chứng kiến thế lửa, cứ nghĩ hai người đã chôn thân trong biển lửa rồi. Sau khi Ung học sĩ dập lửa, mọi người đang nghi hoặc sao không thấy hai người thì Tiêu Thu Thủy ở trong chùa tìm kiếm khắp nơi mà không thấy ai, liền chạy ra bên ngoài, thấy mọi người có mặt,

hai bên gặp nhau thực như vừa trải qua cả một kiếp người.

Tiêu Thu Thủy kể lại mọi chuyện, quả là kinh hiểm vạn phần, mọi người đều vô cùng mừng rỡ vì Tiêu, La có thể thoát hiểm, mà Lương Đấu lại càng cực kỳ tán thưởng Tiêu Thu Thủy.

... Tên nhóc này thông minh nhanh trí, ứng biến hơn người, trước nay cũng chẳng được mấy người có thể thoát thân từ hỏa trận của Hòa vương. Võ công của La Hải Ngưu tuy cao hơn Tiêu Thu Thủy nhưng lần này vẫn nhờ Tiêu Thu Thủy cứu mới có thể thoát hiểm.

A Thủy đột nhiên quỳ xuống, hướng Tiêu Thu Thủy dập đầu “binh binh bình” ba cái. Tiêu Thu Thủy cuống quýt đỡ dậy, tay chân rối loạn, vội vã nói:

- Sao có thể! Sao có...!

A Thủy thần tình kiên nghị nói:

- Chúng tôi vùng tiểu La là huynh đệ kết nghĩa, cậu cứu mạng hần cũng tức là cứu mạng chúng tôi, tôi phải khấu tạ đại ân của cậu!

Nói đoạn lại dập đầu bình bình.

Lưỡng Quảng bát hổ còn lại nghe vậy cũng đều quỳ cả xuống, Tiêu Thu Thủy lần này kinh hải không phải thường, cũng vội vàng quỳ xuống, mọi người dập đầu loạn cả lên. Lương Đấu mỉm cười đứng nhìn, Ung học sĩ lại hừ lạnh một tiếng.

Lương Đấu ngẩng đầu mỉm cười:

- Đám giang hồ hảo hán này lễ tục khác với triều thần, mong Ung tiên sinh đừng trách.

Ung Hi Vũ cười lạnh hỏi:

- Huynh đang nói tôi cổ hủ, không hiểu người võ lâm trọng nghĩa khinh lợi, lúc nào cũng có thể vì bằng hữu mà đổ máu nóng, dâng tính mạng à?

Lương Đẩu cười đáp:

- Ung huynh muốn tôi nói thật hay là nói dối?

Ung Hi Vũ xòe quạt ra, không hé răng. Ngô Tài lại không nhịn được hỏi:

- Nói thật thì là thế nào?

Hồ Phúc cũng hỏi theo:

- Nói dối thì nói thế nào?

Lương Đẩu ung dung cười nói:

- Nói thật thì Ung học sĩ không phải là Ung học sĩ. Một chiêu Dĩ thủy mạn hỏa vừa rồi, trong thiên hạ không có quá ba người sử ra được.

Lương Đẩu ngừng một chút rồi lại nói:

- Tôi biết trong Quyền Lực bang có một Thủy vương nhưng Thủy vương hẳn là sẽ không phá hỏa trận của Hỏa Vương.

Khế cười cười rồi mới tiếp:

- Còn nếu như nói dối thì Ung học sĩ chính là Ung học sĩ. Ung học sĩ

thích trà đạo, thích đọc sách.

Ung Hi Vũ vẫn nặng mặt ra không hề lên tiếng, mọi người đang muốn truy vấn, thì La Hải Ngưu bị bóng ngất xỉu bỗng rên lên một tiếng, giống như sắp sửa tỉnh lại, sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào hắn.

La Hải Ngưu khế rên lên, câu đầu tiên đã hỏi:

- Tiêu huynh đệ đâu?

Tiêu Thu Thủy vội đáp:

- Tôi ở đây, tôi ở đây.

Lương Đấu vui vẻ nói:

- Hắn không nguy hiểm nữa.

Mọi người đang muốn thở phào nhẹ nhõm thì đột nhiên nghe thấy một tràng tiếng nổ âm âm kinh thiên động địa, ngay cả chùa Biệt Truyện cũng rung động liên tục. Ung Hi Vũ cau mặt lại, nói:

- Quyền Lực bang đã phong tỏa đường lui của chúng ta.

Ông ta đưa mắt nhìn ra phía ngoài, trên đỉnh núi, trời xanh mây trắng, lạnh lùng nói:

- Bây giờ chúng ta chỉ có hai đường, một là đầu hàng, hai là xông ra ngoài.

Mọi người nhìn nhau không nói. Lương Đấu mỉm cười bình thản:

- Còn có đường thứ ba.

Ung Hi Vũ hỏi:

- Còn đường gì?

Lương Đấu đáp:

- Chúng ta không đầu hàng, cũng không xông ra. Chúng ta thủ lại ở chỗ này, quyết một trận tử chiến với Quyển Lực bang.

Mấy người Tiêu Thu Thủy, Lý Hắc, Sát Tử, hòa thượng Đại Đổ suốt dọc đường đi chịu đủ truy kích, đã sớm không được nữa rồi, giờ nghe thấy vậy, máu nóng sôi trào, kêu lên:

- Hay!

Lương Đấu nheo mắt nhìn Ung học sĩ, ánh mắt vốn bình phàm giờ lại đầy vẻ trí tuệ:

- Chỉ không biết huynh muốn ở, hay là muốn đi?

Ung học sĩ bỗng cười gượng, từ từ lấy ra bình trà màu đỏ trong ống tay áo, hớp lấy một ngụm, chậm rãi nói:

- Huynh xem tôi giống muốn ở hay là muốn đi?

Ánh mắt Lương Đấu đã trở nên sắc bén như lưỡi đao, nhưng vẫn từ từ nói:

- Huynh không đi được.

Ung học sĩ thoáng biến sắc:

- Huynh muốn ép tôi ở lại?!

Lương Đấu bật cười, lắc lắc đầu:

- Là Quyền Lực bang ép huynh.

Lao Cửu, A Thủy đều không nhịn được, buột miệng hỏi:

- Rút cuộc thì ông là ai?

- Rút cuộc thì hấn là ai?

Sắc mặt Ung học sĩ lúc xanh lúc trắng, đại hiệp Lương Đấu cười cười, không nói thêm nữa.

Đến bữa cơm trưa, bữa cơm này là do Thi Nguyệt, Phong nữ làm. Ngô Tài do xuất thân từ tạp kỹ, diễn múa cho nên cũng biết nấu nướng thức ăn. A Thủy tuy là phụ nữ nhưng bình thường thô lỗ, căn bản không biết món nữ công này, chỉ có chẻ củi là được.

Đồ ăn họ nấu dù chắc chắn không bằng Đại Ấn nhưng cũng có thể nuốt trôi.

Trong bữa cơm, Tiêu Thu Thủy rất nhớ nhing Tiêu phu nhân mẹ mình. Mỗi lần trước sau khi quyết chiến, Tiêu phu nhân đều nấu mấy món ăn ngon, khiến mọi người lùa nhanh gấp vội. Có thể được ăn một bữa cơm ngon lành như thế, phảng phất như đồ mờ hôi, chảy máu cũng đáng giá.

Sau bữa cơm, Lương Đấu cùng Ung học sĩ đều khoanh tay đứng trước cửa chùa, đối mặt với biển mây núi lớn, tâm thần lãnh đãng, đều tự có tâm sự riêng.

Lương Đẩu nhìn mọi người nói:

- Quyền Lực bang đã phá nổ đường sau núi Đan Hà, chính là muốn quyết một trận tử chiến với chúng ta ở đây. Trong Bát đại thiên vương của Quyền Lực bang, theo như ta biết đã có Kiếm vương và Hỏa vương tới nơi. Thực lực trọng yếu của bọn chúng, ít nhất còn có đám Đổ Tuyệt, Khang Xuất Ngư, Huyết Ảnh đại sư, Thịnh Giang Bắc, Tả Thường Sinh trong Thập cửu nhân ma, cùng với Khang Kiếp Sinh, Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng, Sư công Hồ bà, Trường Thiên ngũ kiếm. Xét về thực lực, chúng ta ở vào thế yếu, địch tối ta sáng, chúng ta không bằng cứ tử thủ ở chùa Biệt Truyện, tránh để bọn chúng làm phân tán sau đó tiêu diệt lần lượt.

Kim đao Hồ Phúc là người khá có kiến giải trong Lưỡng Quảng thập hổ:

- Hiện tại Quyền Lực bang vẫn chưa tấn công, là đang chờ cái gì?

Lương Đẩu trầm ngâm:

- Chờ viện binh, hoặc chờ trời tối...

Lương Đẩu ngược nhìn tầng mây mờ mờ mịt mịt, chìm nổi không ngừng, thở dài:

- Bây giờ chúng ta chiếm Hải Sơn môn, chỉ cần phòng thủ phía bên này, chẳng kẻ nào có thể qua được Thiên thê thiết tỏa, dễ thủ khó công, nhưng một khi trời tối....

Ung học sĩ ở bên cạnh, sắc mặt nặng nề, bỏ thêm một câu:

- Chúng ta sẽ thành khó thủ dễ công...

Tiêu Thu Thủy đột nhiên nói:

- Cũng không phải là dễ công. Quyền Lực bang sở dĩ bây giờ còn chưa tấn công là muốn dụ chúng ta tấn công trước. Chúng ta xuất kích, bọn chúng mai phục ở chân núi, một khi chúng ta ngay cả cứ điểm này cũng mất thì sẽ là chết không còn đường lui.

Ung Hi Vũ hơi biến sắc, rất không hài lòng, hỏi:

- Vậy ngươi không muốn phá vây, cứ chịu chết ở đây?

Tiêu Thu Thủy không chút do dự, đáp:

- Đợi. Chỉ có thể đợi. Đối phương chính là muốn chúng ta nôn nóng, nôn nóng chỉ có đi chịu chết. Chúng ta thủ ở đây ít nhất còn có chỗ an thân.

Ung học sĩ cười lạnh:

- Chùa Biệt Truyện ngoài hậu viện có một chút rau cỏ, gà vịt linh tinh thì chẳng còn gì cả, một khi hết sạch chúng ta có thể đợi đến khi nào? Quyền Lực bang người đông thế mạnh, hậu viện lại tới thì ngươi làm thế nào? Còn nữa bọn chúng nổi điên lên cho một năm lửa thì ngươi có trốn được không?

Tiêu Thu Thủy nhất thời tắc họng, không nói được gì, đại hiệp Lương Đẩu lại khẽ đưa mắt khen ngợi hẳn, cười nói:

- Ung huynh không cần lo lắng, chúng ta có thể đợi, kẻ gấp sẽ là Quyền Lực bang. Quyền Lực bang nếu điều được tiếp viện thì đã sớm tới rồi, hơn nữa còn sớm lên tiêu diệt chúng ta. Theo tình thế lúc này, Quyền Lực bang cũng đang có đại địch trước mắt, không rút

được nhân thủ tới chi viện, cho nên đám Kiếm vương mới chần chừ chưa phát động.

Đoạn lại cười cười, nói:

- Còn về phóng hỏa, có Ung huynh ở đây, chúng ta không sợ.

Chỉ thấy Ung học sĩ lại biến sắc, Lương Đấu lập tức đổi đề tài:

- Trong trận ở đình Ngũ Long, chúng ta đánh cho vang dội, võ lâm Quảng Đông đại khái sẽ truyền tin ra ngoài. Quyền Lực dù có tiếp viện, chẳng lẽ không sợ chúng ta cũng có cứu binh sao? Trên đường đi, tôi đều để lại ký hiệu, Quyền Lực bang giằng co lâu dài với chúng ta, chung quy cũng không phải sách lược tốt.

Ung học sĩ cười lạnh đáp:

- Dưới gầm trời này, có môn phái nào dám đối đầu với Quyền Lực bang?! Chờ bọn chúng tới cứu, quả thực là nằm mơ!

Lương Đấu nghiêm mặt nói:

- Cho dù các môn phái lớn kiêu dè Quyền Lực bang người đông thế mạnh thì ít nhất hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang cũng sẽ trợng nghĩa xuất thủ.

Ung học sĩ nghe tới hai phái “Thiếu Lâm”, “Võ Đang” cũng không dám nói lung tung. Mấy trăm năm nay, hai phái này đã giống như tông chủ võ lâm, chuyện lớn bằng trời cũng gánh vác được, Ung học sĩ trầm giọng nói:

- Đáng tiếc nước xa không cứu được lửa gần.

Lương Đẩu lại ung dung cười:

- Nhưng nơi này còn gần sông. Người của Chu đại thiên vương, thống lĩnh thủy đạo Trường Giang tam hiệp, cũng luôn không hòa thuận với Quyền Lực bang, nói không chừng còn có thể kiềm chế cái gọi là “Thiên hạ đệ nhất bang” này.

Ung học sĩ không nói thêm thì nữa, Lương Đẩu lại tiếp:

- Chuyện trước mắt là phải thủ chắc trước sau chùa Biệt Truyện, tránh để hai mặt thụ địch. Nhưng phải duy trì thông tin chặt chẽ, không để kẻ địch lợi dụng cơ hội. Còn quan trọng hơn là phải thủ vững con đường duy nhất phía trước, Hải Sơn môn của Đan Hà quan.

Quảng Châu thập hổ cùng Tiêu Thu Thủy, hòa thượng Đại Đổ đều cung kính đáp:

- Chúng tôi xin nghe Lương đại hiệp sai khiến.

Lương đại hiệp cười nói:

- Không thể nói là sai khiến, là hợp tác phòng ngự. Chúng ta ở đây đã là tiến vào đường cùng rồi, lui nữa cũng không có đường đâu.

Ung học sĩ hừ lạnh một tiếng, sắc mặt rất khó coi. Tiêu Thu Thủy bỗng nói:

- Theo tình hình trước mắt, Quyền Lực bang nhân số, thực lực đều chiếm thượng phong nhưng địa lợi lại không bằng chúng ta. Bọn chúng bây giờ không chịu đấu cứng mà dùng cạm bẫy ám sát, tất là binh lực chênh lệch không quá xa, cho nên muốn vây khốn chúng ta trước. Đầu tiên là dụ chúng ta xông xuống dưới núi, tự làm loạn trận

cước; hai là giả tạo tình hình, ép chúng ta phải khẩn trương, sinh ra sợ hãi, vì thế chúng ta hẳn là nên thoải mái, bình tĩnh đối địch.

Lương Đẩu gật đầu khen:

- Lời này rất đúng. Chúng ta không những phải lập lưới liên lạc mà còn phải trong lúc tử thủ, sáng tạo cơ hội phản công, tiêu diệt một hai tên địch nhân chủ yếu, có thể giảm nhẹ áp lực, giành lấy chiến thắng.

Lương Đẩu ngẩn đầu nhìn trời, khe khẽ thở dài, nói:

- Giờ đã qua lúc nghỉ ngơi, chúng ta lập tức phải bắt đầu bố trí.

Giữa trưa, xông quan.

Vốn trời đang nắng, bỗng trút xuống một cơn mưa rào, ở sơn cốc phía xa, mây mù biến ảo khôn lường. Tiêu Thu Thủy thủ trước Đan Hà, thang sắt khóa mây, ở đằng xa, trên đỉnh núi vượn cao tận trời có một con thác đổ xuống cuồn cuộn. Tiêu Thu Thủy nhớ tới Đường Phương.

... Tóc của Đường Phương. Áo của Đường Phương... Đường Phương, Đường Phương, nàng có nhớ tới ta lúc này?

Ánh mắt trời xuyên qua làn mưa thảng sáu chiếu xuống mặt đất, ánh lên trên màn nước thành một tấm lưới ánh sáng màu vàng. Tiêu Thu Thủy đứng nhìn làn mưa bụi nhẹ nhàng, nhưng lại là nơi hiểm trở thảo mộc giai bình này, trong lòng chột sinh đại chí.

Có một ngày, hấn sẽ tới Trường thành vạn dặm, đuổi Tây Hạ, đánh quân Kim, có một ngày hấn sẽ tới Mông Cổ thét dài...

Có một ngày, hấn sẽ cùng Đường Phương và các anh em, đi khắp

non sông gấm vóc, truyền bá tinh thần Thần Châu kết nghĩa...!

- Thế nào? Có động tĩnh gì không?

Hắn cao giọng hỏi, hòa thượng Đại Đổ đang thủ ở đỉnh núi phải sau Hải Sơn môn chỗ hắn, hắn thì thủ trước của quan, chẳng may có chuyện thì trước sau có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Hòa thượng Đại Đổ không trả lời, Tiêu Thu Thủy thoáng rung mình, cứ tưởng hòa thượng Đại Đổ đã gặp chuyện, bước nhanh vài bước, lao lên đỉnh núi. Trên phía đỉnh núi lại càng cao vút, gió mạnh mưa phùn, có thể trông thấy địa hình đặc thù của sông núi Đan Hà cùng bóng bóng chùa Biệt Truyện, hòa thượng Đại Đổ trông như đang đá tỏa nhưng lại phát ra tiếng ngáy, hóa ra là đã ngủ rồi.

Tiêu Thu Thủy thật sự tức giận, cường địch đang ở trước mắt thế này, vậy mà Đại Đổ lại ngủ được. Hắn từ nhỏ đã quen biết hòa thượng Đại Đổ, biết tính tình hắn ta, cái tên này mệt là muốn ngủ, say là đánh người, chẳng ai làm gì được cả.

Tiêu Thu Thủy ngẩng đầu hít sâu một hơi, đột nhiên phát hiện có năm bóng người từ phía dưới lao lên, nhanh chóng tiếp cận Hải Sơn môn.

Năm người thế tới hùng hổ, hơn nữa còn không khỏi thỉnh thoảng quay đầu, giống như sợ hãi điều gì. Tiêu Thu Thủy hét dài một tiếng, hét dài là tín hiệu thông báo kẻ địch đã tới do Lương Đẩu định ra. Hắn đá cho Đại Độc một cước, phi thân xuống dưới, muốn đoạt lấy cửa quan trước khi năm người kia vượt qua Đan Hà quan.

Đan Hà quan là nơi hiểm yếu trứ danh, người kinh công có ao cũng chỉ có một con đường xích sắt hiểm trở duy nhất để đi lên. Sơn Hải môn quả là một người giữ quan, vạn người khó vượt, công phu có

cao đi nữa, một người giữ chặt cửa quan là thật sự không dễ cướp đường, có thể nói là đất chết. Lương Đấu thấy Tiêu Thu Thủy võ công không cao nhưng thông minh nhanh trí liền để hấn canh giữ cửa quan trọng yếu này.

Bây giờ Tiêu Thu Thủy một lòng muốn đoạt lấy cửa chính. Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, Tiêu Thu Thủy từ trên lao xuống, tận lực rút ngắn khoảng cách, lao đến chắn trước cửa quan. Năm người từ dưới lao lên, không ngờ thế tới lại chẳng hề kém Tiêu Thu Thủy, xông vào trong quan!

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong chớp mắt, cơ hồ chỉ cách nhau một sợi tóc, Tiêu Thu Thủy chắn trước cửa quan, năm người kia cũng vừa lúc tới nơi.

Năm người ngẩn ra, giống như không ngờ Tiêu Thu Thủy lại phản ứng nhanh như vậy, lại trẻ tuổi như vậy mà cũng dám chắn trước mặt họ.

Tiêu Thu Thủy hít sâu một hơi, nhìn lại thấy là năm ông lão mặc áo xám, huyết thái dương nhô cao, ánh mắt lấp loáng có thần, nhưng lại chưa từng gặp qua, liền cao giọng hỏi:

- Năm vị là...?

Lời còn chưa dứt một ông lão mặt áo xám đốm đen đã quát lên như sấm sét:

- Thăng hê ở đâu cũng dám cản đường!

Hai người vụt đối mặt nhau, ông lão chột rút phất trường kiếm ra, kiếm thân phát ra một tràng tiếng “lắc rắc” kỳ lạ như cây đổ núi sập. Tiêu Thu Thủy nhìn qua đã biết người tới tu vi kiếm pháp còn cao

hơn mình, sự tình lại có chút kỳ lạ nhưng bản thân không thể né tránh, lại càng không thể rút lui, chỉ cần rời đi nửa bước sẽ bị người ta đoạt mất cửa qua. Tiêu Thu Thủy định hạ quyết tâm, đâm nhanh một kiếm ra ngoài!

Hiện tại võ công kiếm pháp hần tinh diệu, đã vượt xa chính mình mấy ngày trước đó, lần phản kích này khiến cho ông lão phải giật mình, nếu đâm trúng Tiêu Thu Thủy thì bản thân cũng ăn trúng một kiếm. Ông ta vốn không thù không oán với Tiêu Thu Thủy, hần vừa lên đã dùng cách đánh liều mạng thực khiến ông ta kinh hãi một chút.

Kinh nghiệm đối địch của ông lão vô cùng phong phú, lập tức lâm nguy không loạn, thế kiếm thu lại, tiến bước tránh qua một kiếm. Nhưng đường núi cực kỳ chật hẹp, phía dưới là vực sâu vạn trượng, ông lão thu kiếm lại liền không có chỗ đặt chân, bị ép lùi xuống ba bậc.

Bậc đá chỉ vừa cho một người đứng, ông lão phải trước vừa lùi, bốn người đằng sau không khỏi chen vào một chỗ, cũng không thể không lùi. Một bước lùi này giống như là Tiêu Thu Thủy dùng một kiếm ép lùi năm người họ, mà năm người lại là tiền bối cực kỳ nổi danh trong võ lâm, cục tức này làm sao có thể nuốt trôi được, ông lão đầu tiên hét lên một tiếng, vung kiếm xông tới!

Lần này nơi mũi kiếm chỉ tới phát ra tiếng ong ong vang dội. Tiêu Thu Thủy trong lòng cả kinh, Tiêu Tây Lâu cha hần là một trong bảy đại danh kiếm đương thời, từng nhắc tới loại “Đằng lồi kiếm pháp” này với hần. Tiêu Thu Thủy lập tức dùng Hoán Hoa kiếm pháp kín kẽ âm nhu, tiêu sái tự nhiên, thủ chắc trung môn, kiếm pháp ông tuy cao nhưng Tiêu Thu Thủy một người giữ quan, lại từ trên đánh xuống, ông lão không thể tiến thêm được nửa bước.

Ông lão không xông quan được, bốn người phía dưới tự nhiên là sốt

ruột, nhưng do đường núi chật hẹp, chẳng có chỗ trống nào để trợ giúp, gập đến mức quát tháo liên tục.

Tiêu Thu Thủy chiếm được tình thế có lợi, thủ chặt cửa quan, võ công ông lão kia vốn cao hơn hẳn, nhưng gần đây võ công Tiêu Thu Thủy tiến nhanh, thua kém ông lão một chút, lại có lợi thế địa hình, thành ra ép ngược khiến ông lão cuống quýt chân tay

Năm người còn chưa lên núi đã bị một tên nhóc trẻ tuổi cản đường, tự nhiên nổi giận hết sức, quát tháo không ngừng. Chợt nghe một tiếng hét dài, một ông lão áo xám vọt ngấn khác bỗng tung người nhảy lên cao, giữa vách đá cao vạn trượng không ngờ lại phóng lên trước, đến cả Tiêu Thu Thủy cũng phải toát mồ hôi hột, kêu lên:

- Cẩn thận!

Ông lão đó lại không nghiêng không lệch, hạ xuống đúng đầu ông lão sử dụng Đẳng lôi kiếm pháp, một chân chạm đầu, “roạt” một tiếng rút kiếm. Tiêu Thu Thủy nghiêng đầu sang bên, chỉ cảm thấy trên đầu phát lạnh, tiếp đó mới nghe thấy ba tiếng “xoẹt, xoẹt, xoẹt”, hóa ra thế kiếm cơ hồ so với âm thanh còn nhanh hơn, cho dù Tiêu Thu Thủy nhanh nhẹn tránh né thì da đầu cũng đã bị thương một chút.

Tiêu Thu Thủy kinh hãi không phải là thường, vội vàng phấn chấn tinh thần. Hai ông lão một dùng “Thiểm điện kiếm pháp”, một dùng Đẳng lôi kiếm pháp một trên một dưới nhưng lại phối hợp không chút sơ hở, chẳng hề ảnh hưởng tới kiếm pháp vẫn dụng chút nào.

Lấy một đánh hai, Tiêu Thu Thủy hoàn toàn ở vào hạ phong nhưng chiếm được địa lợi, vẫn khống chế được thế công sắc bén của hai người.

Hai ông lão hợp chiến Tiêu Thu Thủy không ngờ vẫn không đánh ngã

được hẳn, chẳng những kinh ngạc mà còn cảm thấy mất mặt. Hai người gầm lên một tiếng, chỉ thấy ông lão áo xám đốm bạc đằng sau quát nhẹ một tiếng, một ông lão áo xám viền lam khác thì hét lớn, trái phải cùng lên, không ngờ lại hạ xuống hai bên vai ông lão sử dụng Đẳng lô kiếm pháp, đồng loạt xuất kiếm, Tiêu Thu Thủy càng thêm nguy hiểm.

Bốn người phối hợp, giống như đã tập luyện nhiều năm, hợp tác chặt chẽ. Hai người phía sau một sử dụng “Hồ điệp kiếm pháp”, một sử dụng “Uyên ương kiếm pháp”, nhưng lại không hề ảnh hưởng đến kiếm chiêu của hai người dùng Đẳng lô kiếm pháp và Thiểm điện kiếm pháp ban đầu, Tiêu Thu Thủy mấy lần hiểm tử hoàn sinh.

Tiêu Thu Thủy bỗng nhớ tới Trường Thiên ngũ kiếm, năm ông lão này tuy không phải Trường Thiên ngũ kiếm nhưng ứng dụng kiếm trận năm người cực diệu, rất giống Trường Thiên ngũ kiếm!

Rút cuộc thì năm người này là ai?

Tiêu Thu Thủy đã không có thời gian suy nghĩ nữa, chợt nghe “roạt” một tiếng, một kiếm từ dưới đâm lên, đâm vào bụng dưới hẳn!

Tới khi hẳn phát hiện thì đã muộn, kiếm đã tới bụng, nếu như Tiêu Thu Thủy không lùi thì sẽ bị xuyên thủng ruột.

Nếu như thu kiếm về đỡ thì phía trên sẽ bị cả bốn thanh kiếm tập kích.

Nếu như lùi, cửa quan sẽ bị đoạt.

Nhát kiếm này tới không hề có chút dấu hiệu, khi bốn kiếm thu hút sự chú ý của Tiêu Thu Thủy thì ông lão áo xám viền xanh thứ năm, đột nhiên chui xuống dưới háng ông lão đầu tiên sử dụng Đẳng lô kiếm

pháp, đâm nhanh ra một kiếm!

Đoạn môn kiếm pháp!

Loại kiếm pháp ác độc này còn có tên là “Tuyệt tử tuyệt tôn kiếm”.

Đúng lúc này, chợt nghe một tiếng kêu quái dị, có người hét lên:

- Đã báo với Lương đại hiệp!

Sáu chữ nói ra nhanh, xuất thủ càng nhanh, cũng cúi đầu chui qua háng Tiêu Thu Thủy, tay chập lại thành thế A di đà phật, bắt chặt thân kiếm!

Người tới chính là hòa thượng Đại Đổ vừa mới ngủ trưa dậy.

Bài thơ Bát trận đồ của Đổ Phủ

八陣圖

功蓋三分國，

名成八陣圖。

江流石不轉，

遺恨失吞吳。

Công rậy thời Tam Quốc，

Dang lòng Bát trận đồ.

Sông trôi, trơ đá cũ，

Để hận chẳng bình Ngô.

(dịch giả Trần Trọng San)

Quyển 4 - Chương 7: Trận chiến núi Đan Hà

Hai chưởng của hòa thượng Đại Đổ chặt chặt lấy thân kiếm của ông lão sử dụng Đoạn môn kiếm pháp, nhưng thế công của bốn người kia lại càng thêm sắc bén.

Hai chưởng của hòa thượng Đại Đổ khống chế kiếm của một ông lão, nhìn thì có vẻ hay nhưng vốn võ công hòa thượng Đại Đổ còn cao hơn Tiêu Thu Thủy, ít nhất cũng có thể kiềm chế thế công của hai người, bây giờ hai chưởng hợp lại, cùng với ông lão kia đều phải dừng lại.

Nhưng một mình Tiêu Thu Thủy làm thế nào chống lại sự hợp kích của bốn ông lão kia?

Đúng lúc đó, chợt nghe một tiếng hét vang, phát ra từ trên đỉnh núi, kéo dài xuống sườn núi, trong chớp mắt đã tới sau lưng Tiêu Thu Thủy. Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên: Áo vải xanh, tất trắng, giày đen!

Lương Đấu!

Lương Đấu vừa tới đã đưa tay bắt lấy một thanh kiếm.

Năm người cùng hô lên, ba thanh kiếm nhất tề đâm vào Lương Đấu.

Lương Đấu xuất đao. Ánh đao lóe lên rồi vụt biến mất.

Năm người cùng quát tháo, dịch người lùi lại bảy tám bước, thiếu

chút nữa thì đã cùng nhau rơi xuống dưới vách đá.

Chỉ có ông lão trường kiếm đang bị giữ là không thể thoát thân, biến thành trước cửa Đan Hà quan, một mình ông ta đối đầu với hòa thượng Đại Đổ, Tiêu Thu Thủy cùng đại hiệp Lương Đấu.

Trong mắt Lương Đấu chợt lóe lên sát khí, bỗng nghe sau lưng có người nói:

- Dừng tay!

Năm ông lão kia giống như nghe thấy thánh chỉ, lập tức dừng lại, ông lão đang giằng co kiếm với hòa thượng Đại Đổ không ngờ cũng bỏ kiếm lùi về sau. Năm người đứng thẳng, chấp tay trước ngực, ngón giữa tay phải dựng lên, ngón út tay trái cong lại, cung kính hô:

- Thủy thượng long vương, thiên thượng nhân vương.

Chỉ thấy người tới là Ung học sĩ, ông ta cũng đứng thẳng, đọc hai câu:

- Thượng thiên hạ địa, duy ngã thị vương. (*)

Người ngoài nhìn vào hiển nhiên là thấy địa vị của Ung học sĩ cực cao, thần sắc của năm ông lão kia vô cùng cung kính. Lương Đấu bỗng cười nói:

- Huynh quả nhiên là...

Ung học sĩ khẽ cười lạnh:

- Huynh đoán không sai.

Lương Đẩu ánh mắt chớp động:

- Vậy năm vị này chính là “Ngũ kiếm Thần tẩu” trứ giang hai bờ Trường Giang rồi?

Tiêu Thu Thủy thất thanh:

- Ngũ kiếm Thần tẩu, là Ngũ kiếm trong Tam anh Tứ côn, Ngũ kiếm Lục chưởng, Song thần quân dưới trướng Chu đại thiên vương?!

Năm người kia hừ lạnh không đáp, Lương Đẩu cười nói:

- Chính là bọn họ. Còn vị này thì chính là Nhu Thủy thần quân đại danh鼎鼎 trong Song thần quân. Ông ta và Liệt Hỏa thần quân là cao thủ đặc lực nhất của Chu đại thiên vương, suốt một dải Trường Giang, Ung tiên sinh quả thực là vô cùng nổi danh.

Nhu Thủy thần quân Ung học sĩ cười lạnh nói:

- Nghe nói tại Tỷ Quy, người cùng mấy tên thủ hạ giết Trường Giang tam anh, hơn nữa còn ở Cao Yếu xung đột với Trường Giang tứ côn...

Tiêu Thu Thủy bỗng ngắt ngời ông ta:

- Không phải thủ hạ, mà là anh em.

Nhu Thủy thần quân biến sắc, ông ta hoành hành giang hồ, làm gì có ai dám bất kính như vậy bao giờ. Càng huống hồ đối với ông ta mà nói, Tiêu Thu Thủy chỉ là loại văn bối của văn bối, vậy mà cũng dám nói năng với ông ta như vậy! Nhu thủy thần quân đang muốn phát tác, Lương Đẩu đã nói:

- Chỉ không biết tại sao Quyền Lực bang cũng liệt cả Ung thần quân vào đối tượng phải tiêu diệt?

Nhu Thủy thần quân nặng mặt đáp:

- Quyền Lực bang trước nay luôn coi người của Chu đại thiên vương là cây gai độc trong thịt.

Lương Đẩu cười nói:

- Chu đại thiên vương há lại chỉ là một cây gai độc với Lý Trầm Chu!

Sắc mặt Nhu Thủy thần quân hơi hòa hoãn lại:

- Tôi nói là gai độc, là trí mạng, trí mạng với Quyền Lực bang!

Lương Đẩu hỏi:

- Vậy thì tại chùa Biệt Truyện, Hòa vương trong Bát đại thiên vương của Quyền Lực bang vốn tới để phục kích huynh?

Nhu Thủy thần quân trầm giọng đáp

- Ban đầu tôi cũng nghĩ Lương Quảng thập hổ đều là người của Quyền Lực bang. Chúng ta tụ hợp lại ở đây, có thể nói là hoàn toàn trùng hợp.

Lương Đẩu nói:

- Có điều vậy cũng khiến Kiếm vương và Hòa vương tập trung lại.

Hòa thượng Đại Đổ cười lạnh:

- Sợ cái gì, chúng ta liều với chúng một trận!

Lương Đẩu cười nói:

- Bây giờ Ngũ kiếm cũng tới rồi, với võ công của năm vị lão tiền bối, tự nhiên là tăng cường thực lực cho chúng ta rất nhiều. Nhưng kỳ lạ là tại sao Quyền Lực bang lại để các vị lên được trên núi?

Ông lão dùng Hồ điệp kiếm đáp:

- Chúng ta lên núi, cũng không gặp phải cản trở gì.

Ông lão dùng Uyên ương kiếm cũng nói:

- Chuyện đó khiến ta cũng thấy rất kỳ lạ.

Lương đẩu nhìn sắc trời, chiều tà đang xuống.

Sương mù dày lên.

Chùa Biệt Truyện nằm trong sương mù dày đặc, như ẩn như hiện. Vách núi khí thế trầm trọng giống như đang đè nặng xuống.

Tại sao Quyền Lực bang lại chẳng có chút động tĩnh nào?

Vừa không phát động, lại càng không tấn công.

Rút cuộc là bọn chúng đã xâm nhập vào xung quanh chùa Biệt Truyện, hay là vẫn chỉ triển khai bao vây quanh sườn núi?

Trên núi tĩnh lặng, đến một tiếng chim kêu cũng không có, trong núi sương chiều bao phủ.

Buổi chiều. Sáo, nhị hồ, đàn cầm.

Rút cuộc là Quyền Lực bang đang ở đâu? Bọn chúng đang làm cái gì?

Tiêu Thu Thủy nhìn màn sương dày từ từ bốc lên, bao trùm Hải Sơn môn, trong lớp sương này rút cuộc là có bao nhiêu kẻ địch?

Nhưng Tiêu Thu Thủy nhìn sương mù, lại thấy ẩn hiện ra hình bóng Đường Phương.

... Đường Phương, Đường Phương, Đường Phương.

Đột nhiên tinh quan lóe lên từ trong màn sương, bắn thẳng về phía Tiêu Thu Thủy.

... Chẳng lẽ là Đường Phương tới đây?

Tiêu Thu Thủy ngẩn ra, không ngờ lại quên cả tránh né. Bỗng thấy một bóng người lướt tới, áo vải xanh, tất trắng, giày đen, đưa tay bắt lấy ám khí, vung tay lên, bắn ngược ám khí vào trong sương mù, trong màn sương truyền ra một tiếng kêu thảm.

Cùng lúc tiếng kêu thảm vang lên, trong sương mù liên tiếp truyền ra tiếng hô hét rối loạn, kỳ lạ. Chỉ thấy không ngừng có bóng người cao thấp, tiến lùi, thân pháp nhanh nhẹn, cũng không biết là có bao nhiêu kẻ địch kéo tới.

Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy rùng mình sớn gai ốc, tay không khỏi nắm chặt chuôi kiếm. Đúng đó, Lương Đẩu chợt đưa tay kéo hẳn đi, trong nháy mắt đã vượt ra ngoài năm sáu trượng, Chỉ thấy trước cửa Hải Sơn quan chỗ hẳn vừa đứng bỗng “ầm” một tiếng, bùng lên một ngọn lửa mãnh liệt!

Thế lửa cực mạnh, nhưng khói lại rất dày, cộng thêm sương mù đậm đặc, căn bản không thể thấy được động tĩnh của kẻ địch.

Lửa lan đi rất nhanh, thoáng cái hai phía đông nam đã đồng thời bốc lửa, nhanh chóng lan tràn, hơn nữa do trong núi ẩm thấp, lửa mạnh mang theo khói đặc càng không thể thấy rõ công thế của lửa.

Ngay lúc đó, đột nhiên đổ mưa.

Kỳ thực không phải trời mưa, mà là nước suối.

Nước suối từ trên trời đổ xuống, bao phủ khắp nơi.

Thế lửa bị nước bao trùm, sức lửa giảm mạnh, chỉ thấy ở chỗ hòa thượng Đại Đổ đứng lúc nãy trên sườn núi có một ngọn thác đổ xuống. Lương Đẩu mừng rỡ nói:

- Nhu Thủy thần quân dẫn nước suối theo kênh đào tới đây!

Thế lửa bị kiềm chế, đột nhiên có một người vọt ra từ trong ánh lửa, người đó giống như đang mặc một đám lửa, toàn thân ánh lửa lập lòe, ngay cả đầu tóc cũng sáng bùng.

Người này vừa hiện, ánh lửa lại bùng lên, lại sáng lên, thế lửa lại càng mạnh mẽ. Cùng lúc đó, một người bỗng nhảy xuống từ trên vách đá, mặt hình chữ quốc, ăn mặc như nho sinh, ông ta vừa xuống liền giống như hất một chậu nước, lướt ngang qua người trong lửa đang ở giữa không trung kia. Người sáng bùng ánh lửa kia lập tức âm đạm, còn Nhu Thủy thần quân ăn mặc như nho sinh thì biến thành một đám lửa, gào lên một tiếng lao về phía đỉnh núi.

Hai người bọn họ một nước một lửa, giao đấu một chiêu đều cùng bị

thương.

Hòa vương vừa lùi, thế lửa lập tức tắt ngấm, nhưng lại nghe có tiếng bước chân vừa nhẹ vừa gấp truyền tới, từ trong sương mù khói đậm, ba người đã xông lên Hải Sơn môn! Lương Đẩu hét lớn một tiếng, Tiêu Thu Thủy lao ra, ánh kiếm biến thành một làn nước thu, khóa chặt ba người. Ba người đó dùng ba loại binh khí khác nhau, phản công lại, một tràng tiếng binh khí va chạm, Tiêu Thu Thủy đại hiển thần uy, không ngờ lại sử ra kiếm pháp của Đổ Nguyệt Sơn, nhất thời đẩy lùi cả ba người kia xuống.

Ba người vừa lùi, lại có hai người khác lao lên, Tiêu Thu Thủy không hề lùi lại nửa bước, mượn ưu thế địa lợi, tranh giành vị trí với người của Quyền Lực bang.

Hai người đó giao đấu với Tiêu Thu Thủy bảy chiêu, lại bị Tiêu Thu Thủy dùng thế mượn lực đánh lực do Lương Đẩu chi viện, ép lùi về sau. Lúc này lại có hai người một trước một sau xông lên.

Tiêu Thu Thủy kiếm quang lóe lên, dùng chiêu Thiên tế Trường Giang, ngăn chặn người đi trước, người đó bị đẩy xuống dưới. Người đằng sau xông lên, vung đao chém xuống, Tiêu Thu Thủy thu kiếm đâm ra, chính là Mãn thiên hoa vũ của Hoán Hoa kiếm phái, người đó kêu thảm, trúng kiếm rơi xuống vách đá.

Tiêu Thu Thủy xuất kiếm thẳng lợi, trong lòng đặc ý, một người khác lại xông lên vách đá. Tiêu Thu Thủy vừa xuất kiếm, đang muốn ra chiêu thì đột nhiên từ trong sương mù lóe lên ánh kiếm, kiếm của Tiêu Thu Thủy gãy đôi. Ánh kiếm lại lóa lên, Tiêu Thu Thủy không kịp chống đỡ, kiếm thế cực nhanh, không gì cản nổi, đúng lúc này, ánh đao chọt bùng lên, đao kiếm giao kích, hai bên cùng phát ra một tiếng hừ lạnh.

Lúc này kẻ lao lên đoạt Hải Sơn môn, thần sắc âm lãnh, sát khí bùng bùng, lưng quay về vách đá, chính là Kiếm vương Khuất Hàn Sơn!

Người xuất đao chính là đại hiệp Lương Đẩu, ông đang giằng co với Khuất Hàn Sơn.

Tiêu Thu Thủy kinh hồn chưa định, lại có ba người tiến lên trên núi.

Tiêu Thu Thủy phấn chấn tinh thần, dùng một đôi tay thịt ngăn chặn, chợt nghe tiếng sáo u nhã, tiếp đó là đàn cầm, nhị hồ đau thương, Tiêu Thu Thủy không khỏi thoáng ngẩn ra, ba người đã xông vào Đan Hà quan.

Tiêu Thu Thủy thì thào nói:

- Là các vị...

“Xoẹt”, chợt có một thanh kiếm bay tới, Tiêu Thu Thủy vung tay tiếp được, chỉ nghe có người trầm giọng nói:

- Chính là chúng ta, tuy từng quen biết, hôm nay gặp lại đã là tử địch, người không cần nhường nhịn.

Tiêu Thu Thủy giơ ngang kiếm trước ngược, thờ dài nói:

- Đúng, mời ba vị ra chiêu đi.

Ba người này không phải ai khác, chính là Tam Tài kiếm khách “Nhị hồ, sáo, đàn cầm” mà Tiêu Thu thủy từng gặp tại Quế Hồ sau khi xông ra khỏi Hoán Hoa kiếm lư Thành Đô.

Đặng Điêu Lương, Giang Tú Âm, Ôn Diễm Dương.

Sương mù càng lúc càng đậm, Tiêu Thu Thủy cố sức nhìn kỹ nhưng lại không thấy được rõ ràng.

Trong sương trắng, cô gái vung động sáo ngọc, thế tay nàng cũng không phải quá nhanh, nhưng lỗ sáo lại phát ra tiếng “huýt huýt” sắc gọn, so với kiếm phong còn chấn động lòng người hơn.

Mặt khác Đãng Điêu Lương cũng rút trường kiếm ra khỏi nhị hồ, Ôn Diễm Dương rút ra bảo kiếm dưới đáy đàn, khi kiếm rời vỏ phát ra một tiếng đàn cầm trong trẻo.

Đúng lúc này, tiếng kiếm sáo của Giang Tú Âm đột nhiên tăng nhanh, phá sương đâm ra, Tiêu Thu Thủy cúi đầu tranh qua, nhanh chóng trả lại bốn kiếm, nhưng bốn kiếm này của hắn lập tức bị cản lại, kiếm phong của Đãng Điêu Lương, Ôn Diễm Dương đồng thời đánh tới!

Bây giờ Tiêu Thu Thủy đã lịch lãm giang hồ hơn nhiều, một thân võ công được Lương Đẩu chỉ điểm, lại tự tìm tu kiếm pháp của Đổ Nguyệt Sơn, quyết không phải như võ công lúc mới xông ra khỏi nhà họ Tiêu Tứ Xuyên có thể so bì được. Hắn lấy một địch ba, không ngờ lại càng chiến càng dũng, tuy trước đây hắn từng bại dưới sự hợp công của Tam Tài kiếm khách nhưng hiện tại lại có thể chiến đấu tương đương, không đến mức thất bại.

Nhưng khi hắn phản kích mới biết tiến cảnh của đàn cầm, hồ, sáo ba kiếm cũng không phải bình thường, trong lòng thoáng giật mình. Kiếm vung như bay, Tiêu Thu Thủy sử ra toàn bộ tinh yếu của Hoán Hoa kiếm pháp lại, thêm cả Mông Giang kiếm pháp của Đổ Nguyệt Sơn, cố sức cầm cự ba người, không để cho ba người đàn cầm, sáo, nhị hồ chiếm được cửa quan.

Nhưng Tiêu Thu Thủy đã không thể phân thân ngăn địch nữa, chỉ nghe một tiếng huýt dài, lại có hai người xông vào quan, chính là Sư

công Hồ bà bỡm sư mặt hổ. Chợt nghe một tiếng hét lớn, một người từ trên trời phóng xuống, đầu trọc bụng to, chính là hòa thượng Đại Đỗ, quán lấy Sư công Hồ bà.

Lúc này, tiếng hô hét vang lên không dứt, bao trùm khắp bốn mặt núi, nhưng để lên vách đá lại chỉ có một đường, trong nháy mắt đã có sáu bảy nhóm người muốn xông lên nhưng đều bị các cao thủ từ trong chùa Biệt Truyện, Lý Hắc, Hồ Phúc, A Thủy, Phong nữ, xông ra chặn đánh ở trước thang sắt, bên sườn núi, ngoài sơn môn.

Bấy giờ trước Đan Hà quan đang đánh tới sôi trào, nếu không thủ được cửa quan này thì sẽ không còn đường lui, chỉ có bị vây tại chùa Biệt Truyện, bốn phía thụ địch. Mọi người đều hiểu, chỗ này không thể để mất dù chỉ một tấc, phải liều mạng tử thủ.

Trước sơn môn chùa Biệt Truyện, tại Thiên thê thiết tọa, mọi người tử thủ vững như vòng sắt, nhưng kẻ địch càng lúc càng đông, thế công càng lúc càng mạnh, đánh cho đất đỏ rơi xuống rào rào. Tiêu Thu Thủy khổ chiến Tam Tài kiếm khách, lúc bắt đầu ba thanh kiếm của đối phương giống như cửu thiên thần long, tiếp đó lại cảm thấy ngay cả đàn, nhị hồ, sáo của đối phương cũng là vũ khí, là ba thanh kiếm khác.

Tiếp tục chiến đấu, kiếm phong dẫn theo tiếng gió, nhạc khí dẫn theo âm vận, lại là sáu thanh kiếm khác, kiếm kiếm hoa mắt váng tai!

... Không thể chiến đấu thêm nữa!

Tiếng đàn thê lương đó, tiếng sáo cao vút đó, tiếng nhị hồ vắn vít đó, đan xen nhau thành một bức tranh đau buồn. Đường Phương, lần đó ở Quế Hồ, Đường Phương, Tả Khâu, Ngọc Hàm tới chi viện!

...Các anh em, mọi người đang ở đâu?

Tiêu Thu Thủy dần dần bị ánh kiếm làm mê loạn, bị tiếng nhạc làm rối rắm, kiếm pháp từ từ chậm lại. Chợt nghe một tiếng quát nhẹ, nhị hồ, sáo cùng áp chặt kiếm trong tay phải Tiêu Thu Thủy, đàn cầm chắn chường trái Tiêu Thu Thủy, ba kiếm chỉ thẳng vào cổ họng Tiêu Thu Thủy!

Ba mũi kiếm sắc nhọn đột nhiên dừng lại, ở cách cổ họng Tiêu Thu Thủy chưa tới một phân.

Da cổ Tiêu Thu Thủy cũng cảm nhận được hơi lạnh từ ánh kiếm truyền tới, toàn thân nổi da gà. Tiêu Thu Thủy thở dài một tiếng, giống như trận đánh ở Linh Hương các, từ từ nhắm mắt lại.

... Tài không bằng người, còn gì để nói nữa đâu?

Nhưng ba người lại không hề dâm xuống.

Ba người đều nói, nói rất vội vàng, thanh âm cũng rất thấp.

Giang Tú Âm nói:

- Lần trước tại Linh Hương Các, bọn ta bại dưới tay bạn bè người, người cũng không giết bọn ta.

Ôn Diễm Dương nói:

- Vì thế bọn ta cũng không giết người. Càng huống hồ nếu lấy một đầu một, bọn ta đều không phải đối thủ của người.

Đặng Điêu Lương nói:

- Bọn ta phụng mệnh đoạt quan, không thể không đánh. Bọn ta tìm

tới người, là không muốn người chết trong tay người khác, cho dù thế nào đi nữa thì người cũng coi như tri âm của bọn ta.

... Nếu Tiêu Thu Thủy không phải là tri âm của họ thì cũng sẽ hai lần đều bị tiếng nhạc mê hoặc, thất bại thảm hại.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy vô cùng cảm kích nhưng hắn có chuyện muốn hỏi: Rút cuộc là họ có biết rằng Tam Tuyệt kiếm ma Khổng Dương Tần đã chết trong tay bọn hắn hay không?

Khổng Dương Tần chính là chưởng môn của Tam Tài kiếm khách!

Hắn đang định mở miệng hỏi thì bỗng nhiên bên vách núi vang lên một tiếng huýt gió!

Tiếng huýt gió vang lên, Tam Tài kiếm khách đưa mắt nhìn nhau, ba thanh kiếm chỉ vào cổ họng Tiêu Thu Thủy liền đột ngột biến mất.

Chỉ còn lại nhị hồ, sáo, đàn cầm.

Loáng cái, đến cả nhị hồ, sáo, đàn cầm cũng đều biến mất.

Chỉ còn lại ba người.

Loáng cái, đến cả ba người cũng không thấy đâu nữa, mà không chỉ có ba người này, tất cả những người tấn công đều đột ngột biến mất, rút lui, ẩn vào trong sương mù. Thoáng cái đã chỉ còn lại những cao thủ trên vách đá, khăn trương phòng ngự, từ từ lùi lại, cùng về trước Đan Hà quan, sơn môn chùa Biệt Truyện.

Mọi người thủ chắc phía sau sơn môn chùa Biệt Truyện, Quyền Lực bang tấn công hung hãn, mạnh mẽ như hổ báo lang sói, trong lúc tử thủ may không mất mất người nào nhưng bị thương mất mấy người,

khiến cho người ta phải run sợ.

Mọi người lùi về đến sơn môn chùa Biệt Truyện, sương mù càng đậm, mang theo ánh tịch dương chiếu vào vách đá, hóa ra đã tới hoàng hôn rồi.

Hoàng hôn, rút lui.

Tà dương phủ núi, chỉ chốc lát nữa mặt trời sẽ lặn.

Mặt trời lặn sẽ là một khoảng thâm trầm.

Mọi người vẫn nhìn sâu vào trong làn dương dày, không khỏi có chút lo lắng, chẳng biết lúc nào sẽ lại có một tiếng huýt gió, sẽ lại xuất hiện một đám sát thủ.

Đại hiệp Lương Đấu bỗng trầm giọng nói:

- Phải rút lui rồi.

Lao Cửu khàn khàn hỏi:

- Rút lui?

... Rút khỏi mảnh đất khổ chiến mới tranh giành được này!

Lương Đấu thần sắc bình thản, đáp:

- Đúng vậy.

Hồ Phúc không nhịn được hỏi:

- Sao lại làm vậy?

Lương Đẩu hướng tầm mắt ra xa, như dừng lại trên đỉnh núi Đan Hà, ánh tà dần tắt:

- Đến lúc trời tối sẽ chẳng nhìn thấy gì nữa, ở đây không phòng thủ được, hơn nữa còn trở thành trọng điểm công kích, không bằng lùi vào trong chùa.

Chợt nghe một người khác tiếp lời:

- Đúng thế. Trong chùa Biệt Truyện, chúng ta tập trung lại, ít nhất cũng tốt hơn ở lại vách núi này bị người ta chia cắt tấn công.

Người nói là Nhu Thủy thần quân.

Nhu Thủy thần quân lúc này chẳng có chút nào là “nhu thủy” nữa, đơn giản là đã bị đốt tới tối tăm mặt mũi.

... Nhưng chính ông ta đã đánh lui Hảo vương.

Nếu không nhờ ông ta, thế lửa lan tràn, Quyền Lực bang đã sớm thừa cơ tấn công lên, thế không thể cản.

Lương Đẩu từ từ quay lại, mỉm cười nhìn Nhu Thủy thần quân, nói:

- Ung huynh cao kiến, đệ rất tán đồng. Vừa rồi nguy hiểm, nếu không phải có Ung huynh đẩy lùi Hỏa vương, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Nhu Thủy thần quân không ngờ cũng ôn hòa đáp:

- Vừa rồi áp trận toàn nhờ vào cả Lương đại hiệp, nếu không phải Lương đại hiệp giữ chặt Kiếm vương thì ở đây đã không có phần cho

chúng tôi nói chuyện rồi.

Hai người trải qua chiến dịch này đều không khỏi thân thiện với nhau hơn một chút.

Lương Đấu nói:

- Trận tiếp theo còn chưa biết thế nào đây! Chúng ta cứ quay về trước đã, đến tối....

Ông cười cười một chút rồi tiếp:

- sợ rằng sẽ còn có một trận tử chiến nữa.

Ánh tà vàng ối nhanh chóng chìm xuống, hoàng hôn so với sương mù còn thâm trầm hơn, gió đêm thổi qua, Tiêu Thu Thủy lại phát hiện sau lưng áo Lương Đấu đã ướt đầm mồ hôi.

... Tuy trong trận đánh vừa rồi, trên vách đá, đại hiệp Lương Đấu đối đầu với Kiếm vương Khuất Hàn Sơn, hai người chỉ giao chiến có một chiêu rồi một mực giằng co, không hề ra đến chiêu thứ hai.

Bọn họ tử chiến một trận, bảo vệ được Đan Hà quan nhưng lại phải lập tức rút lui.

Bởi vì đêm đen như tóc rối, sắc núi dần tối lại, ngay cả sương mù cũng chuyển ngược lại.

Hoàng hôn đã qua.

Đêm tối, khúc hát quanh lò.

Trong chùa Biệt Truyện.

Họ đốt một chậu lửa, để ở đại điện, lại nhóm một lò lửa ở trong viện.

Người ở trong điện, trong điện, bốn phía, chỗ nào cũng đề phòng chuẩn bị chiến đấu. Họ đều biết, lúc này Quyền Lực bang đã bao vây quanh họ rồi.

Bên ngoài chùa Biệt Truyện, trong màn đêm sâu thẳm có vô số kinh địch.

Trong trận chiến Hải Sơn môn, đã đẩy lùi kẻ địch nhưng bên phía họ cũng có năm người bị thương.

Hồ điệp kiếm tẩu cùng Thiếu Lâm Hồng Hoa cùng bị chút thương nhẹ, Châu Giang Sát Tử, Yết Dương Ngô Tài cùng Đoạn môn kiếm tẩu đều bị thương hơi nặng.

Sát Tử do quá liều mạng, đánh lùi Khang Xuất Ngư sát lực lạng lẹ nên không để ý bị Khang Kiếp Sinh ở bên cạnh đánh lén đá thương. Đoạn môn kiếm tẩu trong một chiêu liều mạng, chém bị thương một người trong Trường Thiên ngũ kiếm nhưng bị mất thăng bằng, ngã xuống dưới vách đá, may nhờ Nhu Thủy thần quân kịp thời ném dây lưng xuống kéo lại nhưng vẫn bị đá núi sắc nhọn làm bị thương. Ngô Tài thì lại vừa đánh vừa chời, chời đến quên mình, bị Đỗ Tuyệt ở bên cạnh chém trúng một đao. May mà hắn kịp thời xuất cước, đá văng Đao ma ra nếu không cả cánh tay trái đã bị phế đi rồi.

Ba người này thương thế không nhẹ. Sát Tử trời sinh thần dũng, bị thương vẫn có thể chiến đấu. Đoạn môn kiếm tẩu bị thương vài chỗ nhưng phần nhiều là va đập thành thương, không quá lo ngại. Ngô Tài bị thương tới tận xương nhưng là tay trái, ảnh hưởng cũng không lớn.

Để có một điểm ánh sáng giữa trời đất, họ nhóm lên một lò lửa hừng hực, ngồi vây quanh lò lửa, nói chuyện, hạ giọng ca một khúc hát quanh lò của hảo hán giang hồ, lãnh khách thiên nhai...

Lương Đẩu nhìn sắc trời, nói:

- Quyền Lực bang tấn công một lần, sẽ còn quay lại. Chúng thấy chúng ta bày kế không thành ở Đan Hà quan, mới đầu chưa chắc đã dám tiến lên, nhưng sau khi bao vây bố trí ổn thỏa xong, bọn chúng chắc chắn sẽ lại tiếp tục tấn công mạnh.

Lao Cửu bồng đám một quyền xuống đất, giận giữ nói:

- Mẹ nhà chúng nó chứ, bọn chúng người đông, không dứt khoát tụ cả đám xông lên quyết chiến thì thôi, lại còn...

Hảo nhân Hồ Phúc lại xua tay nói:

- Không chắc, không chắc. Bọn chúng cũng chưa chắc là người đông, nếu không đã sớm xông cả lên, ăn thịt chúng ta rồi.

Lương Đẩu cười nói:

- Chúng ta đánh bậy đánh bạ lại tới được chỗ này, cùng liên thủ với tâm phúc bên cạnh Chu đại thiên vương.

Lý Hắc cười “khắc khắc”:

- Cũng đủ cho chúng bận rộn rồi.

Nhu Thủy thần quân cười lạnh:

- Có điều chúng ta cũng không dễ dàng. Vốn Hỏa vương vây giết

chúng ta lại vì thế mà liên thủ cùng Kiếm vương ra tay.

Lương Đẩu cười đáp:

- Dù gì chúng ta cũng cùng kề vai tác chiến rồi.

La Hải Ngưu cười hắc hắc:

- Cùng nhau xông cả lên, thống khoái, thống khoái!

Uyên ương kiếm tẩu nghiêm mặt nói:

- Xem ra lúc này, Quyền Lực bang đang vượt qua Đan Hà quan, tiến hành bao vây chùa Biệt Truyện.

Lương đẩu cũng chỉnh sắc:

- Vì thế chúng ta phải lập tức gia tăng phòng thủ.

Đoạn quay sang phía Nhu Thủy thần quân, vái dài, nói:

- Có chuyện xin thỉnh giáo.

Sau trận ở Đan Hà quan, Nhu Thủy thần quân cùng đại hiệp Lương Đẩu đã trọng tài lẫn nhau, cũng không khỏi khách khí hơn. Nhu thủy thần quân đáp:

- Lương đại hiệp có gì xin cứ nói.

Lương Đẩu nói:

- Lần này huynh đài bị khốn ở Đan Hà, mà Kiếm vương lại giết chết Trường Giang tứ côn ở Cao Yếu. Đệ biết giữa Chu đại thiên vương

và Lý Trầm Chu đã có thù oán, tình hình như thế này rõ ràng là hai hổ tranh. Chỉ không biết Quyền Lực bang ngoài Kiếm vương, Hỏa vương ra, chẳng thấy sáu vương còn lại trong Bát đại thiên vương tới chi viện, với chí hiệu lệnh thiên hạ của Quyền Lực bang, đáng lẽ phải không như vậy. Còn về Chu đại thiên vương danh chấn hai đường thủy bộ, hảo hán lục lâm không ai không thần phục, nhưng không biết tại sao một Thần quân bị truy sát tới đây, cứu binh không đến, ngay cả Liệt Hỏa thần quân cùng tề danh với Ung huynh cũng không tới, rút cuộc là có nguyên nhân gì?

Sắc mặt Nhu Thủy thần quân tối sầm lại, một lúc sau mới đáp:

- Lương đại hiệp hỏi rất hay.

Đúng lúc đó, đột nhiên bên ngoài tường bao chùa Biệt Truyện có một cái đầu nhô lên, bắn ra một mũi phi tiễn, nhanh như sao băng, hướng thẳng vào Nhu Thủy thần quân.

Nhu Thủy thần quân chập hai tay lại, bắt lấy mũi tên, thần sắc không đổi, nói:

- Người đâu, lấy rượu.

Bốn người chưa bị thương trong Ngũ kiếm Thần tẩu đồng thanh đáp lời, rót đầy các chén. Đại Đổ hòa thượng không nhịn được nói:

- Quyền Lực bang tới nhanh quá!

Lương Đẩu cười đáp:

- Đúng là rất nhanh.

Nói đoạn nâng chén nhìn Nhu Thủy thần quân, nói:

- Mời.

Cùng lúc đó, chợt nghe “rầm” một tiếng, tường bao bị đánh thủng một lỗ, một nắm tay thò vào bên trong, hóa thành chưởng, đảo lại, “xoẹt, xoẹt xoẹt”, ba đốm sáng lạnh bắn thẳng vào Lương Đấu.

Lương Đấu thần sắc như thường, ngẩng đầu uống cạn chén rượu, rồi đưa tay lên, xoay vòng ba lần, “binh” một tiếng, hạ chén xuống bàn đá. Ba mũi ám khí đều bị thu hết vào trong chén rượu, đáy chén thì đã khảm nhập vào trong đá.

Trong mắt Nhu Thủy thần quân thoáng hiện vẻ tán thưởng:

- Nội lực cao cường.

Lương Đấu cười đáp:

- Ám khí có độc, không chạm vào được, chỉ có thể lưu lại trong chén.

Nhu Thủy thần quân cười nói:

- Đến đây, tôi mời huynh.

Lương Đấu đáp:

- Đa tạ.

Một hơi uống cạn, nhưng lại rót đầy một chén, vung ra phía ngoài, cao giọng nói:

- Đêm nay trăng sáng sao thưa, bọn ta ở trong chùa uống rượu luận anh hùng, các vị lại ở bên ngoài ăn sương nuốt gió, thực là vất vả,

mời uống một chén.

Nói đoạn lại ngửa cổ uống cạn.

Bên ngoài viện quả là một đêm trăng thanh gió mát.

Hóa ra đêm đen đã phủ xuống rồi.

Đêm muộn, đoạn hành lang vừa xa vừa dài.

Nguyệt minh tinh hi,

Ô thước nam phi;

Nhiều thụ tam tấp,

Vô chi khả tê. (**)

Tiêu Thu Thủy bỗng nhiên cao giọng hát, tiếng ca bi tráng. Những hảo hán giang hồ lưu lạc giang hồ, những lãng tử lang bạt thiên nhai cũng hòa vào cầm đũa gõ nhịp hát theo.

Tiếng hát chấm dứt, Lương Đẩu vỗ tay khen:

- Hay! Hay!

Nhu Thủy thần quân cũng không khỏi có chút tán thưởng, nhất thời cảm thấy vô cùng tâm đầu ý với với những anh hùng hào kiệt ở đây.

Lương Đẩu chợt nói:

- Ung huynh, huynh bán mạng cho Chu đại thiên vương, là tự nguyện, hay bị ép.

Nhu Thủy thần quân biến sắc hỏi:

- Lương đại hiệp sao lại nói như vậy?

Lương Đấu nghiêm mặt đáp:

- Tôi ăn nói thẳng thắn, không giấu gì Ung huynh. Trong võ lâm, Ung huynh tuy không phải bậc đại hiệp, nhưng cũng rất ít khi làm ác, nhiều lần trừ bạo giúp yếu, duy có một mạch Chu đại thiên vương lại thanh danh tàn tạ, chẳng từ việc ác nào. Ung huynh cam tâm làm thuộc hạ dưới trướng Chu đại thiên vương, thực chẳng phải phúc của võ lâm, cũng không phải chí nguyện của huynh đệ.

Ngũ kiếm Thần tẩu ở đằng sau đồng loạt biến sắc, rục rịch muốn trở mặt, sắc mặt Nhu Thủy thần quân khế đối, đưa tay ngăn lại, chậm rãi nói:

- Tôi là một trong Song thần quân dưới trướng Thiên vương, có thể nói là dưới một người mà trên vạn người. Tôi thật sự phải cảm tạ Thiên vương tài bồi, còn về công danh đời sau, thực chẳng bằng quyền vị lúc sống. Lương đại hiệp đã có lời, huynh đệ xin tâm lĩnh vậy thôi.

Đoạn hai tay kính Lương Đấu một chén, nói tiếp:

- Hôm nay chúng ta tương ngộ nơi đất chết, kẻ vai tác chiến, quả là có duyên. Nhưng ngày sau nếu có thể thoát khỏi chốn này, tương kiến giang hồ, chúng ta lập trường bất đồng, Lương huynh tự nhiên có thể lấy binh khí gặp lại, không cần cố kỵ hay quyến luyến tình cảm hôm nay làm gì. Còn về huynh đệ tôi, vốn tâm ngoan thủ lạt, giang hồ biết tiếng, Lương đại hiệp nếu có thể giết tôi thì cứ giết đi, không cần lưu tình. Nếu tôi giết được Lương huynh thì cũng như vậy, Lương

đại hiệp không cần khuyên nhủ nữa.

Lương Đẩu cười khổ:

- Đáng tiếc, đáng tiếc.

Một hơi uống cạn chén rượu rồi nhìn mọi người nói:

- Nào nào nào, chúng ta không nói những chuyện mất hứng đó nữa, vì tiêu diệt Quyền Lực bang, mọi người cùng uống rượu đi.

Mọi người cũng sinh hứng thú, lần lượt rót đầy chén, sáng khoái uống cạn, Nhu Thủy thần quân nói:

- Tôi biết trong nhà bếp còn có ít thức ăn, để làm đồ nhắm cũng tốt.

Tiêu Thu Thủy vốn không uống rượu, lập tức nói:

- Để tôi đi lấy.

Đằng lôi kiếm tẩu từng đánh với Tiêu Thu Thủy trong trận Đan Hà quan, rất tán thưởng tinh thần anh dũng không lùi của hắn, sợ hắn đi một mình gặp chuyện, liền nói:

- Ta cũng đi.

A Thủy cũng nói:

- Vậy ba người chúng ta đi.

Nhà bếp cách đại điện một đoạn không ngắn.

Ánh trắng như nước.

Ai cũng biết ba người đi chuyến này không chỉ vì để lấy thức ăn mà càng quan trọng hơn là do thám tình hình bao vây quanh chùa Biệt Truyện.

Họ đi qua hành lang thật dài.

Hành lang không một bóng người, bên ngoài cây cỏ đung đưa, là bóng cây, hay bóng người?

A Thủy vừa đi vừa ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng trên cao:

- Nếu lần này có thể sống sót thoát ra, tôi nhất định phải thật quý trọng cuộc đời này, làm một vài chuyện, không thể lang bạt giang hồ suốt nhày như trước nữa.

Tiêu Thu Thủy nhìn nghiêng sang khuôn mặt kiên định dưới ánh trăng của chị ta, gật đầu nói:

- Kỳ thực với tài năng của Lững Quảng thập hổ, cứ ở một góc đông nam này quả là đại tài tiểu dụng.

Đằng lô kiếm tẩu lại cười lạnh:

- Trong ngoài viện này không biết có bao nhiêu kẻ địch, các người còn nói tới cái gì tương lai?

A Thủy trừng mắt sắp sửa muốn phát tác, Tiêu Thu Thủy cười nói:

- Vậy thì tiền bối muốn nói chuyện gì?

Đằng lô kiếm tẩu mỉm cười hung ác:

- Nói chuyện giết người!

Tiêu Thu Thủy hỏi:

- Giết người?

Đằng lôi kiếm tẩu ung dung nói:

- Người biết ta giết người phải mất bao lâu không?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Ồ?

Đằng lôi kiếm tẩu cười tàn độc:

- Bình thường ta bắt sống một người, muốn giết hắn, ít nhất có thể giết trong sáu ngày, nhiều thì có thể giết trong mười sáu ngày. Có một lần ta bắt được một tên, mỗi ngày cắt một miếng thịt, rắc một nắm muối, nấu lên ăn ngay trước mặt hắn.

Nói đoạn Đằng lôi kiếm tẩu hướng về phía bụi cỏ đen rậm, lạnh lẽo nói:

- Kẻ nào dám phạm ta, ta quyết không tha cho hắn!

Tiêu Thu Thủy khẽ thở dài, hắn biết Đằng lôi kiếm tẩu cố ý nói cho người của Quyền Lực bang nghe, nhưng hắn cũng biết Đằng lôi kiếm tẩu kinh nghiệm giang hồ đời này, trong lòng cũng đã cảm thấy sợ hãi.

Chỉ có người trong lòng sợ hãi mới mở miệng đe dọa người khác.

Ánh trắng như sương.

Chùa Biệt Truyện nhìn trong bóng đêm huy hoàng có vẻ vừa trầm mặc, vừa an tường.

Vì thế họ đẩy cửa tiến vào nhà bếp.

Trong nhà bếp có thức ăn, trong thức ăn không có độc.

Đằng lôi kiếm tẩu lịch duyệt giang hồm vừa tiến vào đã dùng châm bạc thử xem thức ăn có độc hay không.

Chuyện này lại khiến Tiêu Thu Thủy nhớ tới Đường Phương. Đường Phương là người của Đường gia, người Đường gia đều rất cẩn thận, cho nên rất khó hạ độc được người Đường gia.

... Ngoạ trừ một lần, trên lầu giáp tú...

Đằng lôi kiếm tẩu đang muốn mở cửa bước ra ngoài thì đột nhiên, sáu đốm sáng lam bắn tới. Đằng lôi kiếm tẩu giật chỗ đánh lòi A Thủy đang sắp bước ra ngoài, vụt đóng cửa lại. Bụp bụp bụp, bụp bụp bụp, âm khí đánh ngậm vào cửa.

Cửa đóng sập lại, trong nhà bếp tối đen.

A Thủy tức giận quát:

- Ông đánh ta....

Tiêu Thu Thủy bỗng nói:

- Không ổn.

Đằng lôi kiếm tẩu hỏi:

- Cái gì không ổn?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Không thể bị vây ở đây.

Đằng lêu kiếm tẩu nói:

- Đi ra làm bia ngắm cho ám khí?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Làm bia ngắm cho ám khí cũng phải ra phối hợp với Lương đại hiệp.

A Thủy nói:

- Tôi tán thành!

Tiêu Thu Thủy gói hết thức ăn vào trong giấy dầu, lần lượt cất vào trong áo. Đằng lôi kiếm tẩu cuối cùng cũng nói:

- Được rồi, bị khốn ở đây cũng chỉ có một đường chết.

Tiêu Thu Thủy đẩy tung cửa ra, ánh trăng như nước, hành lang như một đoàn trường chinh dài đằng đẵng. Tiêu Thu Thủy vụt hít vào một hơi khí lạnh, quyết đoán nói:

- Xông ra ngoài!

Bên Tiêu Thu Thủy vừa ra khỏi cửa, đối phương đã phát động thế

công.

Hai chỗ cửa sổ phòng bếp đóng kín đồng loạt bị phá vỡ.

Ánh trắng như kiếm mang, chiếu sáng phòng bếp, đao phong lóe sáng, ít nhất có sáu người từ cửa sổ nhảy vào.

Nhưng cùng lúc đó, ba người Tiêu Thu Thủy đã đều lao ra ngoài.

Nhóm Tiêu Thu Thủy đi được một đoạn, hành lang rất dài, ít nhất có ba bốn mươi món ám khí đồng loạt đánh về phía họ.

Tiêu Thu Thủy nhảy, tránh, né, dịch, hai tay bắt, kéo, đánh, đẩy tránh khỏi cùn đánh vắng hơn mười món ám khí, hành lang dài đằng đẵng, thế xông của Tiêu Thu Thủy không giảm.

Bấy giờ bỗng nhiên có hai người xông ra, một thanh quý đầu đao, một cây lưu kim đáng, trái phải giáp kích. Tiêu Thu Thủy hạ người xuống, lưu kim đáng suýt soát sượt qua người. Hấn hạ thấp người nhưng vẫn không hề dừng lại, “binh” một tiếng, hoa lửa bắn tung, đỡ lấy quý đầu đao, mượn thế đẩy qua, ném người đó ra ngoài.

Lúc này Tiêu Thu Thủy đã tới gần cuối hành lang, chạy thêm mười bước sẽ vào trong điện, trong điện có cường viện là mấy người Lương Đấu. Cùng lúc đó, một đoàn kiếm mang sáng chói như mặt trời vụt bùng lên trong đêm tối.

Quan Nhật thần kiếm!

Mặt trời không quá gắt, nhưng trong bóng tối cũng vô cùng sáng lạn.

Nhát kiếm này hiển nhiên không phải Khang Xuất Ngư ra tay, mà là Khang Kiếp Sinh.

Tiêu Thu Thủy biết không thể hàm chiến, một khi bị Khang Kiếp Sinh ngăn cản, người của Quyền Lực bang nhất định sẽ tới vây giết. Hắn nổi máu lên, phóng hết tất cả ám khí bắt được ra!

Khang Kiếp Sinh giật mình hoảng sợ, vội vàng múa kiếm đánh văng ám khí, Tiêu Thu Thủy đã xông qua, lao vào trong cửa, đá tung cửa ra, hét lớn:

- Có địch tấn công.

Bấy giờ hắn vốn có thể xông vào trong viện, Quyền Lực bang tuy sắp trọng binh bốn phía nhưng tạm thời vẫn chưa dám xâm nhập vì sợ hãi uy danh của các cao thủ do đại hiệp Lương Đẩu dẫn đầu. Nhưng cùng lúc ấy, Tiêu Thu Thủy bỗng nghe thấy A Thủy ở đằng sau chưa tới mười bước, phát ra một tiếng kêu thảm!

Tiêu Thu Thủy lập tức lao ngược ra.

Hắn không thể chờ mấy người Lương Đẩu chạy tới rồi mới tính. Cứu người như cứu mạng, Tiêu Thu Thủy thà đi chịu chết, biết rõ sức mình bỏ ngựa chống xe nhưng cũng không thể thấy chết không cứu!

(*) Dưới nước là long vương, trên trời là nhân vương. Trên trời dưới đất chỉ có ta là vương.

(**) Một đoạn trong bài "Đoạn ca hành", hình như là của Tào Tháo
=.="

月明星稀,

乌鹊南飞;

绕树三匝，

无枝可栖。

Trăng sáng sao thưa,

Chim thước về nam;

Lượn quanh ba vòng,

Chẳng cành đáng đậu.

Quyển 4 - Chương 8: Trận chiến núi Vũ Di

Tiêu Thu Thủy lao ngược ra ngoài, khuỷu tay phải đảo lại đâm ra một kiếm. Chỉ nghe một tiếng kêu thảm, một bang chúng Quyền Lực bang trúng kiếm, đánh rơi vũ khí lùì ra sao.

Tiêu Thu Thủy quay người, thấy A Thủy sắc mặt trắng bệch, đã ngã ngòì xuống đất, Đàng lòi kiếm tẩu rống giận liên tục, kiếm như sấm sét, giao chiến với Quan Nhật thần kiếm Khang Xuất Ngư.

Lúc này, hai thanh đơn đao, một cây khóa hồ lam đã bỏ tới A Thủy đang ngòì dưới đất.

A Thủy giống như đau đớn không chịu nổi, cố gắng chống đỡ, chân quét ngang ra, đá ngã đại hán cầm khóa hồ lam, nhưng hai thanh đơn đao thì không tránh né nổi nữa.

Bấy giờ Tiêu Thu Thủy đã tới.

Hắn đâm ra một quyền, đánh cho một người ôm mũi lùì lại.

Tay phải cầm kiếm vạch ra một vết thương dài trên tay phải người còn lại, người đó vút luôn cả đao, bỏ chạy trốn chết.

Tiêu Thu Thủy đã thoát rồi không ngờ lại quay về, khiến cho bang chúng Quyền Lực bang không thể ngờ được, thực như thiên binh hạ phàm. Tiêu Thu Thủy đánh lùì hai người, đưa tay đỡ A Thủy dậy, sau đầu bỗng vang lên tiếng gió rít.

Trong lúc gấp rút, Tiêu Thu Thủy vụt cúi đầu, mấy sợi tóc bay lên không.

Kẻ xuất kiếm là một trong Trường Thiên ngũ kiếm.

Tiêu Thu Thủy không hề để tâm chiến đấu, hấn đỡ A Thủy bỏ chạy.

Ngọc Chấm thần kiếm trong Trường Thiên ngũ kiếm lại đâm tới một kiếm, A Thủy một tay vẫn phải vịn vào Tiêu Thu Thủy nhưng đã kịp đá ra một cước.

Ngọc Chấm thần kiếm hốt hoảng tránh qua, Tiêu Thu Thủy đã chạy mất rồi.

Tiêu Thu Thủy chạy lên mười bảy, mười tám bước, chỉ nghe ở đằng sau mũi kiếm của Đẳng lô kiếm tẩu đã phát ra tiếng sấm nổ, quát tháo không ngớt, hiển nhiên là đã đánh với Khang Xuất Ngự đến sôi máu.

Hành lang vừa sâu vừa dài, Tiêu Thu Thủy khẽ cắn răng, quyết tâm trước tiên đưa A Thủy vào trong điện, sau đó quay lại cứu tiếp Đẳng lô kiếm tẩu!

Đúng lúc này, ánh đao lóe lên, một tên sử quý đầu đao chặn trước mặt, A Thủy đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, khàn giọng nói với Tiêu Thu Thủy:

- Cậu cứ mặc tôi....!

Tiêu Thu Thủy nhận ra kẻ dùng quý đầu đao này chính là tên bị mình vận lực ném văng đi lúc nãy, thế xông không giảm, hét lớn một tiếng. Cũng chẳng biết tại sao, có thể là do Tiêu Thu Thủy khí thế ép người, đại hán dùng quý đầu đao kia không ngờ lại bị dòn lòn ba bước, tránh

qua một bên.

Tiêu Thu Thủy một bên liều mạng, một bên hỏi:

- Chị làm sao rồi...?

A Thủy nhin đau đáp:

- Ruột tôi... Ai... Đau quá không nói nổi nữa.

Bấy giờ Tiêu Thu Thủy mới biết A Thủy vốn bị ruột thừa, trong lúc kịch đấu đột ngột phát bệnh, vừa phát tác là không thể vẫn hồi được. A Thủy là phụ nữ, Tiêu Thu Thủy cũng mặc kệ cái gì nam nữ thụ thụ bất thân nữa, túm lấy thắt lưng chị ta, một nâng, một đẩy, đẩy A Thủy vào trong điện, vụt quay đầu lại, bỗng thấy một người đã chắn trước hành lang dài.

Người đó cao lớn uy mãnh, tóc trắng râu bạc, vẻ mặt hồng hào, chính là Đại vương long Thịnh Giang Bắc.

Cùng lúc ấy, Tiêu Thu Thủy lại nghe Đằng lô kiếm tẩu kêu lên thảm thiết.

Hắn nhìn sang, chỉ thấy Khang Kiếp Sinh đã gia nhập vào ác chiến, Đằng lô kiếm tẩu đương nhiên không thể địch nổi, lại trúng một kiếm.

Tiêu Thu Thủy bất chấp tất cả, lao thẳng tới giống như phát điên!

Stịnh Giang Bắc vung tay lên chặn lại, quát lớn:

- Người đừng tới thì tốt hơn!

Tiêu Thu Thủy nóng lòng cứu người, sao còn để ý nữa, rõ ràng biết

mình tuyệt không phải đối thủ của Thịnh Giang Bắc nhưng vẫn toàn lực xông đến. Thịnh Giang Bắc thoáng ngẩn ra, thầm nghĩ gã thanh niên này đã hai lần thoát ra được vậy mà còn quay lại hang ổ lần thứ ba, quả là can đảm kinh người.

Vì thế liền ngưng thần vận khí, toàn lực ứng phó.

Không ngờ mắt thấy Tiêu Thu Thủy sắp sửa lao vào Thịnh Giang Bắc lại đột nhiên cong vẹo người xuyên qua sườn phải Thịnh Giang Bắc, thoát ra được. Lúc này Tiêu Thu Thủy gấp rút muốn cứu Đằng lôi kiếm tẩu, không muốn chiến đấu với Thịnh Giang Bắc cho nên mới dùng tới cách đó. Thịnh Giang Bắc đang chuẩn bị để khổ chiến, không thể ngờ đối phương lại thay đổi đột ngột như vậy, hơi thất thần một chút, Tiêu Thu Thủy đã lướt sát qua người.

Nhưng chỉ trong chớp mắt đó, Thịnh Giang Bắc đã định thần lại, biết dụng ý dương đông kích tây của Tiêu Thu Thủy.

Trong khoảnh khắc hai người lướt sát qua nhau, Tiêu Thu Thủy hoàn toàn để lộ sau lưng.

Tiêu Thu Thủy nóng lòng cứu người, cũng không kịp để ý tới sơ hở sau lưng.

Thịnh Giang Bắc là một trong mười chín nhân ma, tuy hơi bộc trực nhưng dù sao cũng có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, lão sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy được.

Lão lập tức vươn chưởng ra, chưởng phải chu sa, chưởng trái hắc sa.

Thân hình Tiêu Thu Thủy nhanh, chưởng của lão còn nhanh hơn.

Nếu chưởng này của lão đánh trúng Tiêu Thu Thủy, với tốc độ chạy của Tiêu Thu Thủy, Thịnh Giang Bắc chỉ có thể đánh trúng tối đa ba phần lực đạo, còn bảy phần lực trượt mất.

Nhưng cho dù chỉ đánh trúng ba phần lực đạo thì dưới sức mạnh hai chưởng, Tiêu Thu Thủy không chết cũng trọng thương.

Nhưng ngay vào lúc sắp sửa đánh xuống, hai chưởng Thịnh Giang Bắc lại đột nhiên ngừng lại một chút, chậm lại một chút.

Điểm này ngay cả Tiêu Thu Thủy cũng có thể cảm nhận được.

Thời cơ thoáng qua là mất, chỉ trong sai biệt một sát na đó, thân hình Tiêu Thu Thủy đã nằm ngoài phạm vi hai chưởng của Thịnh Giang Bắc.

Thịnh Giang Bắc không ngăn cản được Tiêu Thu Thủy, bang chúng Quyền Lực bang hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Vốn giữa chỗ của Thịnh Giang Bắc và chỗ của Khang Xuất Ngư còn có một đội khoảng bốn năm người nữa nhưng một vì không dự tính được, hai vì Tiêu Thu Thủy khí thế hùng hổ, không ngờ lại không kịp ngăn cản, để Tiêu Thu Thủy xâm nhập vào cuộc chiến của Khang Xuất Ngư!

Bấy giờ, Khang Kiếp Sinh đã khóa chặt kiếm của Đằng lô kiếm tẩu.

Khang Xuất Ngư dắt kiếm một vòng, cánh tay trái Đằng lô kiếm tẩu mang theo một vòi máu, rơi xuống!

Đằng lô kiếm tẩu gào thảm một tiếng, lắc lư muốn ngã.

Đúng lúc này, Tiêu Thu Thủy đã tới, một tay đỡ Đằng lô kiếm tẩu,

một tay cầm kiếm phản công cha con họ Khang!

Kẻ thù gặp nhau lần này, đều cùng đổ ngầu cả mắt.

Đằng lôi kiếm tẩu vừa cất lực huy động trường kiếm vừa gầm lên:

- Người đi mau...

Khang Kiếp Sinh cười hắc hắc:

- Người rõ ràng đã đi rồi lại còn quay lại chịu chết, thật là trời cũng bỏ người!

Khang Xuất Ngư cười nói:

- Người muốn chết sớm một chút, lão phu sẽ thành toàn cho người!

Hai kiếm một ngăn một đâm, đều hướng vào Tiêu Thu Thủy, Đằng lôi kiếm tẩu muốn hỗ trợ nhưng lại bị Ngọc Châm thần kiếm ngăn cản.

Mới được có ba chiêu, Tiêu Thu Thủy cùng Đằng lôi kiếm tẩu đã hoàn toàn rơi xuống hạ phong.

Ngay khi đó, giữa bầu trời bỗng bùng lên một ánh đao.

Đang mang cong cong.

Mờ ảo như ánh trăng trên trời.

Trắng sáng chiếu rọi hành lang, hành lang sâu dài.

Ở cuối hành lang, có một người tà tà bay ra.

Áo vải xanh, tất vải trắng, giày vải đen.

Người đó phóng ra như một con chim lớn, vừa xuất hiện đã chém xuống một đao.

Ánh đao vừa hiện, bên ngoài liền vang lên tiếng huýt gió.

Dưới ánh trăng, dưới ánh đao, vẻ mặt Khang Xuất Ngự trắng bệch, kinh hãi hô lên:

- Rút...!

Lão không hề đỡ nhát đao này, lập tức vượt tường ra ngoài.

Ngọc Chấm thần kiếm trước nay tự phụ, hẳn có đi cũng phải tiếp được một đao này rồi mới đi.

Hắn đâm ra một kiếm, đâm thẳng vào huyệt ngọc chấm của “người đang phóng tới”, giống như đã đâm Tiêu Thu Thủy lúc nãy.

Sau đó tay hắn liền giống như đang không cầm kiếm.

Bởi vì tay hắn không còn thuộc về mình nữa.

Tay hắn đã bị chặt đứt.

Bị một đao của “người đang phóng tới” chặt đứt.

Hắn cơ hồ ngất xỉu, Thịnh Giang Bắc lập tức tắc bắt lấy hắn, phóng ra ngoài tường.

Còn Khang Kiếp Sinh cùng các bang chúng Quyền Lực bang thì ngay từ lúc tiếng huýt vang lên, trước khi Ngọc Chấm thần kiếm thử đỡ

một đao của “người đang phóng tới”, đã lần lượt tản ra, biến mất.

Người tới đương nhiên là Lương Đấu.

Đại hiệp Lương Đấu.

Đại hiệp Lương Đấu nhìn ra tường bao, bên ngoài tường tối đen, cỏ dại um tùm.

Lương Đấu lẩm bẩm nói:

- Thịnh Giang Bắc cũng không quá xấu xa, trong Quyền Lực bang chẳng có nhiều kẻ chịu cứu giúp đồng môn.

Chợt nghe có tiếng vỗ tay, một người từ trên trời hạ xuống, cười nói:

- Kỳ thực cậu thiếu niên này cũng không tệ, cho dù là người trong chính đạo, nguyện xả thân cứu người, lại còn đi rồi quay lại như vậy thực cũng chẳng có nhiều...

Người đến là Nhu Thủy thần quân, vốn ông ta lược trận cho Lương Đấu, Quyền Lực bang vừa rút, ông đã nhanh chóng đi tới, khóa hết mấy huyết đạo trên người Đằng lô kiếm tẩu, giúp ông ta cầm máu. Thiểm điện kiếm tẩu cũng chạy tới, “ôi chao” một tiếng, vội vàng đỡ Đằng lô kiếm tẩu vào trong điện chữa trị.

Lương Đấu nhìn sang phía Tiêu Thu Thủy, cười nói:

- Cậu ta họ Tiêu, là con thứ ba của Tiêu Tây Lâu tiên sinh ở Hóa Hoa Thành Đô, võ công chẳng ra sao nhưng can đảm hơn người, chí khí cao ngang trời, trọng nghĩa khí, có thể đảm đương một mặt.

Nhu Thủy thần quân nhìn Tiêu Thu Thủy, cười lạnh nói:

- Chính phái hay không chính phái vốn chẳng liên quan gì đến tối, nhưng cậu ta cứu trợ Đẳng lôi như vậy, oán thù giữa cậu ta và Trường Giang tam anh coi như xóa bỏ. Tôi cũng thích loại người biết giảng nghĩa khí, trọng bạn bè, ngày sau cũng có thể còn thu cậu ta làm đồ đệ.

Tiêu Thu Thủy lại đáp:

- Tiền bối khen ngợi, tại hạ cảm kích. Chỉ là tiền bối thân ở dưới trướng Chu đại thiên vương, tuy võ công cái thế nhưng không phải chính đạo. Mong tiền bối có thể ước chế hành vi, trong sạch võ lâm, nếu như vẫn một mực chấp mê bất ngộ, vẫn bối liền không dám bái lễ.

Nhu Thủy thần quân biến sắc:

- Trong môn hạ của Thiên vương, ta giữ chức Thần quân, trong võ lâm có kẻ nào dám mạo phạm? Ta có ý phá lệ ban ơn thu người làm đồ đệ, người ngược lại còn dám chê ta không phải người trong chính đạo?

Tiêu Thu Thủy vẫn cung kính nhưng kiên trì nói:

- Vãn bối chỉ mong tiền bối đem một thân kỳ công cái thế dùng vào việc ngay thẳng!

Nhu Thủy thần quân đang muốn phát tác, đại hiệp Lương Đẩu đã cười lớn:

- Hay! Thu Thủy, hay! Ta thích cái tính cách này của cậu!

Lại quay sang phía Nhu Thủy thần quân nói:

- Ai da, huynh làm sao lại phải chấp nhận, bực tức với hậu sinh tiểu bối như thế? Nào nào nào, chúng ta vào trong điện trước rồi sẽ cẩn thận thương lượng tiếp.

Mọi người lại quay vào trong điện.

Bốn phía tối đen, không có dù chỉ một bóng người.

A Thủy cũng đã hồi phục hơn nữa, ôm bụng nhìn sang phía Tiêu Thu Thủy, trong mắt đầy vẻ cảm tạ.

Tiêu Thu Thủy mỉm cười đáp lễ, quay đầu nhìn lại hành lang vừa ác đấu sống chết lúc trước, yên tĩnh, vắng lặng, hành lang thực dài.

Đên khuya vắng, uống rượu luận anh hùng.

Mọi người ngồi về chỗ cũ, Tiêu Thu Thủy không ngờ còn lấy thức ăn trong người ra, nói:

- May mà không làm mất.

Lao Cửu tính cách có chút thô lỗ, không khỏi lẩm bẩm:

- Mẹ nó! Chỉ vì mấy miếng ăn mà suýt nữa mất cả mạng, thật chẳng ngờ được.

Hào nhân Hồ Phúc lại nghiêm mặt nói:

- Lao Cửu, ông hiểu lầm rồi. Mấy người Lương đại hiệp muốn lấy thức ăn chỉ là thứ yếu, quan trọng là muốn thử xem thực lực bao vây của Quyền Lực bang.

Lý Hắc gật đầu khen phải:

- Hành lang, nhà bếp, nhìn như chỉ một góc nhỏ nhưng đã có đám đại địch Khang Xuất Ngự, Thịnh giang Bắc, Ngọc Châm kiếm khách, Khang Kiếp Sinh mai phục, những vị trí khác đương nhiên là càng bố trí chặt chẽ hơn. Quyền Lực bang không những không tản đi mà còn tăng viện nữa.

Thi Nguyệt tính tình cẩn thận, bày hết thức ăn lên bàn, lại châm đủ rượu, mặt khác Ngô Tài ở bên cạnh đang hâm rượu. Thi Nguyệt nói:

- Chúng ta bị vây ở đây, chẳng có ai biết cả.

Ngô Tài nói:

- Nhưng Quyền Lực bang tăng viện không ngừng, chúng ta như thú bị vây ở đây cũng không phải là cách.

Nhu Thủy thần quân đột nhiên nói:

- Chuyện đó cũng chưa chắc.

Lương Đẩu thoáng mỉm cười:

- Ồ?

Nhu Thủy thần quân nhìn Lương Đẩu, hỏi:

- Lương huynh có biết nguyên nhân tôi bị vây khốn ở Đan Hà? Liệt Hỏa thần quân vốn không tách rời tôi lúc nào lại đi đâu rồi?

Lương Đẩu đáp:

- Xin được nghe giải đáp.

Nhu Thủy thần quân uống một hơi, cạn chén rượu, nói:

- Lương đại hiệp có biết Yến Cường Đồ danh chấn thiên hạ hai mươi năm trước cùng “Vong Tình thiên thư” nổi tiếng giang hồ của lão ta không?

Lương Đấu vẫn luôn bình thản trấn tĩnh lần này cũng phải động dung, thất thanh nói:

- Thần quân đang nói đến Vong Tình thiên thư vô địch võ lâm, vừa xuất hiện đã làm dấy lên gió tanh mưa máu, người trong giang hồ tranh đoạt không ngừng sao?

Tiêu Thu Thủy chỉ thấy Ngũ kiếm Thần tẩu cùng Lưỡng Quảng thập hổ đều biến sắc, chỉ duy có hãn và hòa thượng Đại Đổ là chẳng hề biết Vong Tình thiên thư là thứ gì?

Nhu Thủy thần quân sắc mặt nặng nề, khẽ thở dài:

- Chính nó.

Lương Đấu biến sắc:

- Chẳng lẽ... Chẳng lẽ, Vong Tình thiên thư lại tái hiện võ lâm rồi?!

Chỉ thấy đám Quảng Châu thập hổ vừa nghe đều lập tức ngóng hết cổ dậy, hai nhóm hảo hán phố phường Quảng Đông, Quảng Tây, vậy mà đối với bộ Thiên thư này lại chẳng thể “Vong tình” đến thế, những người khác chẳng cần nghĩ cũng biết. Tiêu Thu Thủy không khỏi cảm thấy vô cùng tò mò.

Nhu Thủy thần quân xua tay đáp:

- Không phải.

Mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm nhưng cũng đều không khỏi lộ vẻ thất vọng.

Nhu Thủy thần quân lại đáp:

- Theo thuộc hạ của Chu đại thiên vương tìm hiểu, Vong Tình thiên thư chỉ là ngụy trang, thứ dẫn đồng đạo võ lâm tự tàn sát lẫn nhau không phải là nó, thế nhưng Yên Cuồng Đồ lại là người hoàn toàn có thật!

Lương Đẩu nghiêm mặt nói:

- Đương nhiên. Nếu không có Yến Cuồng Đồ thì không có Lý Trầm Chu, nếu không có Lý Trầm Chu thì không có Quyền Lực bang. Quyền Lực bang có thể tung hoành võ lâm, chính là vì Lý Trầm Chu quân lâm thiên hạ. Lý Trầm Chu sở dĩ có thể đánh đâu thắng đó, nếu không được Yến Cuồng Đồ truyền thụ tuyệt nghệ, thì dù thiên tư hơn người, cơ ngộ tuyệt diệu cũng chưa chắc đã có được ngày hôm nay!

Nhu Thủy thần quân cười khở:

- Nghe nói Lý Trầm Chu chẳng qua chỉ được Yến Cuồng Đồ truyền thụ một nửa võ công mà thôi.

Lương Đẩu nói:

- Cho nên mới có nhiều kẻ truy tìm Vong Tình thiên thư thủ bút của Yến Cuồng Đồ như vậy, nghe nói nó là tinh hoa võ học của cả đời ông ta, mà nay Ung huynh lại nhắc tới chuyện này...

Nhu Thủy thần quân cười khổ đáp:

- Nhân vật trong ba sáu đường thủy đạo Trường Giang chúng tôi, đốt nhà cướp của, cũng chẳng phải là loại tốt lành gì. Nhưng dù chúng tôi giết người nhiều, cộng hết cả lại vẫn không bằng được một mình Yến Cuồng Đồ. Người này không chính không tà, hành sự quái dị, tâm khí cao ngạo, lại lạnh lùng tàn độc, luyện được một thân tuyệt nghệ kinh người, sau này bị người ta truy sát, cũng là chuyện mà cả hai đạo hắc bạch đều phải khen là tuyệt diệu.

Bấy giờ chợt nghe một tràng tiếng chùy gập, nện vào tường bao.

Hòa thượng Đại Đổ khẽ biến sắc, nhưng Lương Đẩu đã lên tiếng:

- Không cần hoảng hốt, đối phương cố ý tạo thanh thế như vậy để khiến chúng ta lo lắng, phân tâm.

Nhu Thủy thần quân bình thản nói:

- Chúng ta không để ý tới nó là được.

A Thủy nhếch mồm nói:

- Mẹ nó, có gan thì nhảy vào, bà đây phải báo thù.

Tiên Thu Thủy nghiêng người hỏi:

- Chị... Bụng chị không sao rồi chứ?

A Thủy tuy lưu lạc giang hồ đã lâu nhưng giờ được hỏi thăm ân cần như vậy cũng không khỏi thoáng đỏ mặt, đỏ:

- Không sao... Ruột thừa phát tức một trận, bây giờ tạm có thể dùng nội lực khống chế.

Lương Đẩu kính một chén rượu cho Nhu Thủy thần quân, hỏi:

- Xin mời kể tiếp.

Nhu Thủy thần quân đáp:

- Trước khi Quyền Lực bang quật khởi, Lương đại hiệp chắc cũng biết, khi ấy thiên hạ đệ nhất đại bang, không nghi ngờ gì chính là thiên hạ của Chu đại thiên vương.

Lương Đẩu gật đầu:

- Điểm ấy là chắc chắn. Khi đó quý bang bảy đại trưởng lão đều khỏe mạnh, nếu không phải trong trận chiến với Yến Cường Đồ ở núi Vũ Di...

Nhu Thủy thần quân cảm hận nói:

- Bảy đại trưởng lão của chúng tôi hợp chiến Yến Cường Đồ, vậy mà lại không thể chiến thắng, bảy trưởng lão, chỉ có hai người... trở về...

Lương Đẩu vuốt cằm:

- Là hai vị tiền bối Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc, nghe nói giờ hai vị đó là trưởng lão của quý bang cũng là hộ pháp của Chu đại thiên vương.

Nhu Thủy thần quân cười khổ:

- Hai vị trưởng lão Chương, Vạn, sinh tử đồng tâm mới có thể hợp

lực tiêu trừ một đòn trí mạng của Yến Cuồng Đồ nhưng cũng bị trọng thương. Còn năm vị trưởng lão khác thì đều hy sinh vì nhiệm vụ.

Lương Đẩu động dung, nói:

- Võ công Yến Cuồng Đồ cực cao, người người đều biết. Nghe nói năm ông ta mười tuổi đã tự nghĩ ra tuyệt nghệ, năm mười ba tuổi đã nghiễm nhiên là một vị tôn chủ, đến năm hai mươi tuổi đã danh chấn giang hồ. Ngày đó Chu đại thiên vương lệnh cho bảy vị trưởng lão vây giết, hiển nhiên là tình thế bắt buộc, tại sao lại....

Nhu Thủy thần quân thờ dài, đáp:

- Đó đều là vì võ công của lão khốn Yến Cuồng Đồ đó thật sự quá cao. Có điều bị bảy vị trưởng lão vây công, Yên Cuồng Đồ cũng mệt mỏi kiệt sức, sau đó Chu đại thiên vương Chu Thuận Thủy tiên sinh cũng tới, nhân cơ hội đánh cho lão ta bị thương, nhưng lại để lão chạy thoát được... Mà Chu đại thiên vương cũng vì trận này mà đại thương nguyên khí, bảo tọa thống lĩnh trong võ lâm dần dần bị đám người Lý Trầm Chu thay thế.

Lương Đẩu trầm giọng nói:

- Võ lâm thị phi thành bại, như trời mọc trăng lặn, lên xuống vô chừng, thế sự chìm nổi, hôm nay chưa kết thúc, ngày sau ra sao cũng còn khó nói... Chỉ không biết chuyện này thì có liên quan gì tới việc các hạ vị vây ở Đan Hà cùng tách rời với Liệt Hỏa thần quân?

Nhu Thủy thần quân trầm ngâm một hồi, đáp:

- Hôm nay chúng ta cùng chung hoạn nạn, chống cường địch, đối với nhân cách, phẩm đức của Lương đại hiệp lại càng tôn kính, thế nên cũng xin dốc hết lời gan ruột... Sáu người chúng tôi lên núi lần này, là

vị nhận được tin tức của Trường Giang tứ côn, trong năm vị trưởng lão tuấn chức năm xưa, có một mình trưởng lão Thiệu Lưu Lệ là chưa chết...

Lương Đẩu cả kinh, hỏi:

- Là “Biệt nhân lưu lệ tha thương tâm, tự kỷ lưu lệ nhân đoạn tràng”(*) Thiệu Lưu Lệ, Thiệu lão tiền bối danh chấn giang hồ ba mươi năm trước?!

Nhu Thủy thần quân bật cười:

- Kỳ thực cũng không phải “lão tiền bối” gì, “tiền bối” thì chính xác. Ông ta xuất đạo cực sớm, hai mươi ba tuổi đã nổi tiếng giang hồ, hai mươi tám tuổi đã thành trưởng lão của tệt bang, ba mươi tuổi liền tham gia trận chiến với Yến Cuồng Đồ, đến nay còn chưa tới năm mươi tuổi, tuổi tác so với chúng ta cũng không chênh lệch là bao. Có điều Thiệu Lưu Lệ trưởng lão và Sầm Thương Tâm trưởng lão, ngày trước trong võ lâm được tôn là “Thiên địa nhị tuyệt” cũng không phải chỉ có hư danh... Đáng tiếc, đáng tiếc Sầm Thương Tâm đã chết dưới tay Yến Cuồng Đồ...

Lương Đẩu nhíu mày hỏi:

- Nghe lời Ung huynh nói thì hình như Thiệu Lưu Lệ chưa chết?!

Lúc này, ngoài tường lại truyền tới tiếng động càng gấp rút hơn, là dùng chưởng đánh vào tường. Hào nhân Hồ Phúc nhíu mày, không nhận được nói:

- Chưởng lực Thịnh Giang Bắc thật mạnh.

Nhu Thủy thần quân hớp một ngụm rượu, thở dài một hơi rồi mới

nói:

- Không những chưa chết mà nghe nói còn lấy được một đôi “Vô Cực tiên đan”!

Cùng lúc đó, bên ngoài chợt vang lên một tiếng nổ “ầm”, một mảng tường bao đổ xuống, tro bụi bắn tung, mọi người tập trung nhìn lại thì chẳng thấy bóng người nào tiến vào trong viện.

Lương Đấu nói:

- Quyền Lực bang dùng tới thuốc nổ rồi.

Nhu Thủy thần quân đáp:

- Chúng tự nhiều loạn tâm thần, ta tự uống rượu tán chuyện.

Lương Đấu nâng chén cười:

- Tôi mời huynh.

Nhu Thủy thần quân cũng bình thản nói:

- Hôm nay chúng ta cùng bị khốn ở đây, cũng coi là tình trong hoạn nạn. Đến đây, đến đây, ta mời mọi người.

Mọi người một hơi uống cạn, chẳng để ý tới không khí chiến tranh dày đặc bên ngoài.

Lương Đấu khẽ cười, nói:

- Vừa rồi Thần quân nhắc tới Vô Cực tiên đan, tôi thực sự chấn động. Vô Cực tiên đan này vốn là chí bảo võ lâm, Yển Cuồng Đồ sở

dĩ có thể mới hai mươi lăm tuổi đã quán tuyệt võ lâm chính là vì đã uống tổng cộng sáu viên Dương Cực hoàn, Âm Cực hoàn trong Vô Cực tiên đan, vậy mới có công lực như thế. Mà Vô Cực tiên đan là dùng toàn dược vật linh dị trên thế gian chế thành, mấy loại có thể đã không còn nữa....

Nhu Thủy thần quân gật đầu đáp:

- Vô Cực tiên đan chẳng qua chỉ có mười hai viên, mà Yển Cuồng Đồi được cả, hơn nữa còn uống hết sáu viên... Vô Cực tiên đan không những tăng cường công lực, uống hai viên Âm Cực, Dương Cực có thể tăng tu vi nội lực một giáp(**), là chí bảo võ lâm. Vô Cực tiên đan còn có công hiệu cải tử hoàn sinh... Thiệu trưởng lão có thể không chết, chính là vì thế!

Lương Đẩu động dung:

-Ồ, nói như vậy, Thiệu trưởng lão đã được một phen kỳ ngộ với Vô Cực tiên đan rồi.

Đây là lần thứ hai Tiêu Thu Thủy thấy Lương Đẩu động dung. Lương Đẩu không màng danh lợi nhưng lại có vẻ vô cùng chú ý tới Yển Cuồng Đồi. Vong Tình thiên thư, Vô Cực tiên đan, có lẽ là vì ba thứ này đối với người học võ mà nói, đều những thứ cực kỳ động lòng.

Kỳ thực Tiêu Thu Thủy không biết, nếu nhắc đến ba thứ bảo vật này mười lăm trước, những người đang ở cùng một chỗ không thể không trước tiên cứ đánh đến đầu rơi máu chảy cái đã.

Nhu Thủy thần quân vuốt cằm nói:

- Tất nhiên là vậy, bởi vì trong trận chiến trên núi Vũ Di mười lăm năm trước, Thiệu trưởng lão thực sự bị Yển Cuồng Đồi đánh trúng

một chưởng, lại bị một cước đá trúng huyệt thái dương, cộng thêm một kiếm đâm ngược xuyên thủng bụng. Bị trọng thương như vậy, Thiệu trưởng lão chắc chắn phải chết... Đây đều là những gì hai vị trưởng lão Chương, Vạn đã tận mắt chứng kiến.

Lương Đẩu đáp:

- Nếu Vô Cực tiên đan quả thực có công hiệu cải tử hoàn sinh thì Thiệu trưởng lão có thể vẫn sống trên đời cũng không phải là chuyện lạ... Chỉ là chuyện đã cách nhau mười lăm năm, Thần quân từ đâu mà biết được vị tiên bối đó vẫn còn sống?

Nhu Thủy thần quân đáp:

- Là Trường Giang tứ côn gặp được Thiệu trưởng lão ở phụ cận Quảng Đông. Thiệu trưởng lão chẳng những không chết mà võ công còn tinh tiến, Trường Giang tứ côn hỏi ra mới biết, Thiệu trưởng lão đã uống hai viên Vô Cực tiên đan mới giữ được tính mạng.

Lương Đẩu hỏi:

- Nhưng Vô Cực tiên đan không phải trong tay Yến Cuồng Đồ sao?

Nhu Thủy thần quân đáp:

- Năm đó Yến Cuồng Đồ đấu với bảy vị trưởng lão, lấy một diệt bốn, nhưng đã mệt mỏi kiệt sức, Chu đại thiên vương đuổi tới, tất cả hợp công đánh bị thương Yến Cuồng Đồ. Thiệu trưởng lão nóng lòng lập công, từ sau xông lên tấn công, nhưng lại để Yến Cuồng Đồ đâm ngược ra sau một kiếm, xuyên thủng bụng, lại nghe tiếng đoán chỗ, đánh trúng Thiệu trưởng lão một chưởng, một cước. Mọi người còn muốn giết tới, Yến Cuồng Đồ đã phi thân nhảy lên, rơi xuống xe ngựa lão đã chuẩn bị từ trước, giục ngựa chạy cuồng, cứ bỏ chạy

như vậy....

Lương Đẩu than thở:

- Yến Cuồng đồ bị tám đại ca thủ vậy công vậy mà vẫn có thể trốn thoát, hơn nữa còn không quay người đã đánh cho Thiệu trưởng lão võ công tinh kỳ, ba đòn trọng thương, thật sự là anh hùng cái thế, không thể khinh nhờn.

Ánh nến lập lòe, chiếu lên ba bức tượng di đà to lớn giữa đại điện, hình bóng lắc lư, sáng tối đan xen.

Nhu Thủy thần quân bình tĩnh nói:

- Không phải tôi dát vàng lên mặt người khác. Nghe Chương trưởng lão kể lại, kiếm của Yến Cuồng Đồ đâm ngập vào người Thiệu trưởng lão, không ngờ lại không rút ra được. Lão liền lưng hướng Thiệu Trưởng lão, tung mình nháy ra hơn năm trượng, lao vào xa ngựa, ngựa lập tức hí dài, tung vó chạy đi, mọi người đều không thể theo kịp... Chỉ bằng phần khinh công đó thôi đã thật sự là...

Lương Đẩu gật đầu:

- Thật sự là kinh tài cái thế. Yến Cuồng Đồ cả đời hành vi quá mức kịch liệt, nhưng trí tuệ, võ công, can đảm dũng khí đều là hạng nhất.

Nhu Thủy thần quân nói tiếp:

- Thiệu trưởng lão sở dĩ không chết, có thể nói là được Yến Cuồng Đồ cứu sống. Sau trận chiến ở núi Vũ Di, giang hồ đồn đại không dứt, nhưng Yến Cuồng Đồ vẫn một mực không xuất hiện trên võ lâm. Có người nói lão ta bị Chu đại thiên vương đánh bị thương quá nặng mà chết, cũng có người nói Yến Cuồng Đồ sau đó bị hai phái Thiếu

Lâm, Võ Đang phái mười hai đại cao thủ vây công mà chết, tóm lại lời đồn đều không giống như, nhưng Yến Cuồng Đồ thủy chũng cũng không xuất hiện lại nữa, đồ đệ duy nhất của lão ta Lý Trầm Chu thì lại dần lộ nanh vuốt.

Lương Đẩu hỏi:

- Chẳng lẽ... Chẳng lẽ Ung huynh từ Trường Giang tứ côn biết được Thiệu trưởng lão giờ đang ở trên chính núi Đan Hà?

Nhu Thủy thần quân nghiêm mặt đáp:

- Đúng vậy. Trường Giang tứ côn tình cờ gặp được Thiệu trưởng lão, Thiệu trưởng lão sai họ chuyển lời lại, nói ông ta đang bị cao thủ cực kỳ lợi hại truy sát, sự tình không kịp kể lại rõ ràng nhưng cực kỳ quan trọng có liên quan đến tung tích của Vô Cực tiên đan, bảo Trường Giang tứ côn lập tức thông báo tới Chu đại thiên vương, phái người tới chi viện, ông ta có vật rất quan trọng muốn dâng lên bang chủ...

Lương đẩu nói:

- Cho nên Thần quân liền tới đây?

Nhu Thủy thần quân đáp:

- Không chỉ mình tôi, mọi người đều tới, vì để kiểm chế binh lực của Quyền Lực bang. Ngoại trừ Liệt Hỏa thần quân đã phát động tấn công tới Quyền Lực bang.

Lương Đẩu ngạc nhiên hỏi:

- Trường Giang tam thập lục thủy đạo muốn xuống tay với Quyền

Lục bang, sao lại lựa chọn lúc này?

Nhu Thủy thần quân đáp:

- Thiệu Lưu lệ nhắn tin vội vã, ông ta ẩn nấp trong chùa Biệt Truyện Đan Hà, một trong Nam Hoa cổ sát, muốn tránh né sát tinh, xin Chu đại thiên vương mau phái người tới chi viện. Chu đại thiên vương nhận được tin tức này, liền theo dấu vết để lại liền kết luận chỉ có Quyền Lục bang dám đối địch với chúng tôi, vì thế lệnh cho Liệt Hòa thần quân xuất binh tới Quyền Lục bang, giả như công kích, kỳ thực là hấp dẫn chủ lực của Quyền Lục bang, tiện cho việc cứu viện Thiệu trưởng lão. Chu đại thiên vương tự tới Nam Hoa cổ sát, hai vị trưởng lão Chương, Vạn cùng tôi và Ngũ kiếm thì tới Đan Hà...

Lúc này, âm thanh bên ngoài đột nhiên ngừng lại. Ánh nến bập bùng, lay động không ngớt. Mọi người nín thở, lắng nghe.

Nhu Thủy thần quân lại nói:

- Trên đường tới Đan Hà, chúng tôi lại được tin Thiệu Lưu Lệ trưởng lão xuất hiện ở gần chùa Lục Dung. Hai vị trưởng lão Vạn Toái Ngọc, Chương Tàn Kim lập tức tới Lục Dung cứu viện, tôi cùng Ngũ kiếm tiếp tục tới chùa Biệt Truyện, Đan Hà. Khi tới đây...

Nhu Thủy thần quân uống một chén rượu rồi nói tiếp:

- Tìm không thấy Thiệu trưởng lão, đến cả Đại Ấn, Ngọc Tỷ thiên sư cũng không thấy đâu. Tôi vốn muốn rút lui, nhưng nghĩ lại thì Đại Ấn, Ngọc Tỷ đều là cao tăng đắc đạo, vốn ít kết oán với người khác, mà một thân võ công cũng vô cùng vững chắc, người thường tuyệt không phải là địch thủ, tại sao lại mất tích được? Mà chùa Biệt Truyện lại là thánh địa vua ban để học sĩ tiềm tu, tại sao một người đọc sách ẩn cư cũng không có? Ta liền dừng lại đây một chút, quá

nhiên thấy có chuyện khác thường liền lập tức đề phòng, mới tránh được độc thủ của Quyển Lực bang!

Lương Đầu “ồ” một tiếng, hỏi:

- Nói như vậy, Quyển Lực bang đã tới đây từ trước rồi?

Nhu Thủy thần quân đáp:

- Kỳ thực bọn chúng đã sớm tới đây rồi, đại khái cũng phải tìm khắp cả Đan Hà vẫn không thấy Thiệu Lưu Lệ bèn phục kích chúng tôi ở đây, ngoài Hỏa vương trong Bát đại thiên vương tự thân tới ra còn có một đám bang chúng Quyển Lực bang nữa. Sáng sớm nay tôi nhờ Ngũ kiếm tới sườn núi thử đánh mở một đường máu, bọn họ đi được nửa đường, thấy đối phương mai phục quá đông, cho nên chỉ có thể lùi về trên núi.

Lương Đầu trầm ngâm nói:

- Như vậy, chuyện Thiệu tiên bối mang theo bảo vật, Quyển Lực bang cũng đã biết rồi.

Bên ngoài yên lặng đến ghê người.

Đêm thâm trầm.

Sơn vũ dục lai phong mãn lâu.

Nhu Thủy thần quân nói:

- Biết là chắc chắn rồi, có điều bọn chúng không thể phái thêm người nữa, bởi vì bây giờ bọn chúng cũng đã đủ bần rồi.

Liệt Hỏa thần quân tấn công Quyển Lực bang, Chu đại thiên vương ở Nam Hoa, Vạn Toái Ngọc, Chương Tàn Kim ở Lục Dung, lại thêm Hoán Hoa kiếm pháp, Hoán Hoa Quảng Tây, Đường môn Tứ Xuyên cùng loạn, Quyển Lực bang cũng quá đủ chuyện cần ứng phó rồi.

Lương Đẩu ngẫm nghĩ một thoáng, nói:

- Chẳng trách Kiếm vương dọc đường đi vẫn luôn không phát động chủ lực công kích. Hóa ra hẳn thấy chúng tôi chạy tới Đan Hà, cho rằng chúng tôi cũng vì Vô Cực tiên đan mà tới liền dứt khoát vây khốn tất cả trong chùa Biệt Truyện, xem xem chúng tôi có thể tìm được Thiệu Lưu Lệ hay không rồi một lưới bắt sạch.

Nhu Thủy thần quân gật đầu:

- Chỉ có thể là vậy, lấy Hỏa vương và Kiếm vương liên thủ. Lúc đầu tôi thấy mọi người tới, cũng không dám xác định có phải là người của Quyển Lực bang hay không, phải đợi tới khi bọn chúng phát động công kích với mọi người mới dám chắc chắn.

Lương Đẩu cười đáp:

- Chuyện đó cũng khó trách. Biết người biết mặt ai biết được lòng, đến cả Uy chấn Dương Sóc Khuất Hàn Sơn danh lừng Lưỡng Quảng cũng là người của Quyển Lực bang, chư vị không thể không cẩn thận một chút.

Nhu Thủy thần quân cười khổ:

- Lương đại hiệp có thể thứ tội, huynh đệ quả thực cảm tạ... Nhưng trong chùa Biệt Truyện chẳng có chút manh mối nào của Thiệu trưởng lão, đám Khuất Hàn Sơn hưng sư động chúng, ép mọi người lên núi, triển khai bao vây, thà chết không nhả là để làm gì?

Lương Đẩu nhất thời không biết nói gì. Tiêu Thu Thủy ở bên cạnh thấp giọng nói:

- Không biết... Tôi...

Lương Đẩu cười nói:

- Thu Thủy, có gì thì mau nói.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Tôi có chút ý tưởng, không biết có nên nói không?

Lương Đẩu đáp:

- Mau nói, mau nói, chúng ta đều là người trong hoạn nạn, còn có gì để tính nữa đâu.

Tiêu Thu Thủy cúi người:

- Đa tạ tiền bối...

Lương Đẩu ngắt lời:

- Có cái gì tiền bối với không tiền bối, bây giờ đại địch trước mắt, chẳng biết ai sống ai chết, ai phải trông cậy vào ai. Nhìn qua là biết, dựa vào trí tuệ, đảm sắc của cậu, ngày sau tất là tông chủ một phương, cậu còn khách khí nữa là coi thường Lương Đẩu ta đó! Đến đây, đến đây, uống rượu, nói chuyện.

Nói đoạn ngửa cổ uống cạn chén rượu rồi lại rót đầy một chén khác.

Lương Đấu nói như vậy, Tiêu Thu Thủy nghe mà máu nóng sôi trào, cao giọng nói:

- Tại hạ cho rằng, Khuất Hàn Sơn sở dĩ dẫn binh xông lên núi, là bị ảnh hưởng của Trường Giang tứ côn.

Lần này, cả Nhu Thủy thần quân lẫn Lương Đấu đều ngạc nhiên không ngờ tới, cùng “Ồ” lên, nhìn sang phía Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy liếm liếm môi, kể lại chuyện bị đám Khuất Hàn Sơn ép rơi xuống vách đá, phân tán với Đường, Thiết, Khâu, rơi xuống sông liền bị Trường Giang tứ côn bắt sống, sau tới Cao Yếu lại bị đám Khuất Hàn Sơn khống chế, cuối cùng nhắc tới đoạn Kiếm vương đấu Tứ côn.

Tiêu Thu Thủy nói tiếp:

- Với võ công của Khuất Hàn Sơn, Trường Giang tứ côn tất không phải địch thủ...

Vừa nói vừa nhìn sang Nhu Thủy thần quân, Nhu Thủy thần quân không khỏi gật gật đầu.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Trường Giang tứ côn hẳn là đã thất bại bị bắt, vì để cầu sinh, hy vọng Ung thần quân ở gần nhất có thể ra tay cứu giúp, cho nên liền nói núi Đan Hà là nơi Thiệu trưởng lão thực sự có mặt, dụ đám Kiếm vương tới giao đấu với Thần quân, hy vọng được cứu. Chỉ có điều họ không biết Thần quân sớm đã bị Hỏa vương bao vây, Kiếm vương thấy người quen hợp lại, cho rằng lời Trường Giang tứ côn nói có lý, vì thế liền tập trung hỏa lực tấn công chỗ này, mặt khác chắc chắn sẽ phái người thông báo với Quyền Lực bang...

Hòa thượng Đại Đổ nói:

- Nói như vậy, chỗ này không thể ở lâu, Quyền Lực bang có bận rộn hơn cũng sẽ phái viện quân tới đây.

Phong nữ lúc này không hề có chút điên khùng nào nữa, trầm giọng nói:

- Vô Cực tiên đan là tiên đan người trong võ lâm nằm mơ cũng muốn có được, Quyền Lực một khi biết được, tuyệt không thể bỏ qua.

Nhu Thủy thần quân hỏi:

- Như vậy thì mấy người Trường Giang tứ côn đã rơi vào tay Kiếm vương?

Tiêu Thu Thủy do dự đáp:

- Đó đều chỉ là suy đoán thôi!

Lương Đấu xen vào:

- Có điều suy đoán rất có lý.

Nhu Thủy thần quân cười khổ:

- Đáng tiếc, nơi này vừa không có Thiệu trưởng lão, lại vừa không có Vô Cực tiên đan, chỉ có chúng ta thủ không ở đây, chống lại Quyền Lực bang thôi.

Bên ngoài trời đất tĩnh mịch, trong điện ánh nến chiếu lên ba bức tượng phật to lớn. Khói hương sớm đã tắt ngấm, phật vẫn mỉm cười,

không ngờ lại có chút mờ ám, dữ tợn.

(*) Kẻ khác rơi lệ, kẻ đó thương tâm. Bản thân rơi lệ, người khác đứt ruột

(**) Một giáp là sáu mươi năm.

Quyển 4 - Chương 9: Khách gõ cửa dưới trăng

Yên lặng đến đáng sợ.

Màn đêm thăm thẳm.

Bên ngoài hoàn toàn tĩnh mịch.

Oi bức.

Lý Hắc gượng cười nói:

- Ha! Cậu đoán xem bọn chúng đang làm gì ở ngoài đó?

Chỉ có Lương Đẩu rót rượu, dòng rượu trong suốt. Lương Đẩu nâng chén hướng về phía tường bao ẩn hiện trong bóng tối, cười lớn:

- Chư vị ở bên ngoài nuốt gió, hưởng muối, bọn tại hạ lại trong phòng ấm áp, rượu nóng luận anh hùng, thực là có chỗ thất kính, xin được bỏ quá cho. Tại hạ chỉ có một chén rượu nhạt, xin mời chư quân.

Nói đoạn liền ngửa cổ uống cạn...

Màn đêm nặng nề.

Không một tiếng động.

Trăng đã lên quá đỉnh trời, giờ chính là lúc nửa đêm.

Nửa đêm, ánh lửa bùng bùng.

Không khí áp bức đến cùng cực.

Vạn vật tĩnh lặng.

Bỗng nghe “hu” một tiếng, lửa nện xung quanh vách tường đột nhiên biến thành màu lục, vượn dài. Sắc mặt mọi người xanh lại.

Mùi cay nồng xộc vào tận mũi.

Như Thủy thần quân quát:

- Không ổn, phóng hỏa!

Lời còn chưa dứt, ở bên ngoài tường, ánh lửa đã bùng lên tận trời.

Nhất thời, bốn phía tường bao không đâu là không bốc lửa.

Ánh lửa chiếu sáng bóng đêm, trắng tàn ảm đạm.

Trong ánh lửa lập lòe, tượng phật âm trầm mà quý bí.

Đứng trong hơi nóng kinh khủng, sức mặt mọi người càng thêm khó coi.

Lương Đẩu thấp giọng hỏi:

- Thần quân có thể lấy nước chế lửa không?

Nhu Thủy thần quân nhìn ra bên ngoài, ánh lửa ngập trời, thanh thế hung mãnh, thực quá kinh người, trầm giọng đáp:

- Không thể.

Mọi người kinh ngạc nhìn Nhu Thủy thần quân.

Nhu Thủy thần quân xua tay nói:

- Ta có thể dẫn nước dập lửa, nhưng cũng phải có nước để mà dẫn. Bây giờ bọn chúng đã phóng hỏa bên ngoài tường trước, chặt đứt đường nước, ta cũng không có cách nào.

Lửa càng cháy càng mạnh, nhưng lại chưa thiêu vào đến bên tường.

Tiêu Thu Thủy bỗng nói:

Lửa không thể cháy vào trong này.

Sát Tử cùng A Thủy nôn nóng hỏi:

- Có lý do gì à?!

- Quyền Lực bang còn có tình nghĩa gì với chúng ta nữa sao?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Quyền Lực bang vây khốn chúng ta, là muốn đoạt Vô Cực tiên đan. Không dám xông vào trong, là sợ Thiệu tiên bối có ở đây, bọn chúng không phải đối thủ.

Lao Cửu cái kính hỏi:

- Cái đó và lửa có cháy vào hay không thì liên quan gì đến nhau?

Lương Đẩu lại mỉm cười:

- Cậu ta nói đúng. Nếu lửa cháy được vào trong, cho dù thiêu chết chúng ta thì Vô Cực tiên đan cũng mất tiêu.

Nhu Thủy thần quân nhìn ngọn lửa, cũng vuốt cằm nói:

- Không sai, thế lửa không phải hướng vào trong mà hướng ra

ngoài.

Đoạn lại than thở:

- Ngọn lửa xảo diệu như vậy, cũng chỉ có Hỏa vương Tổ Kim

Điện mới có thể phóng ra được!

Ngô Tài như trút được một gánh nặng, nói:

- Vậy chúng ta không phải sợ đám lửa này.

Nhu Thủy thần quân lại sắc mặt lạnh lẽo, đáp:

- Hỏa vương đốt chỗ lửa này có mục đích gì, đến giờ ta còn chưa hiểu được rõ ràng. Có điều ít nhất cũng có một mục đích, là muốn chúng ta tiêu đời.

Hòa thượng Đại Đổ ngạc nhiên hỏi:

- Hẳn vẫn muốn chúng ta chết cháy sao?

Nhu Thủy thần quân lạnh lùng đáp:

- Không phải.

Hòa thượng Đại Đổ trừng mắt:

- Thế thì sợ cái gì?

Nhu Thủy thần quân lãnh đạm nói:

- Hẳn muốn chúng ta nghệt thờ.

Thấy mọi người không hiểu, lại tiếp:

- Hẳn đốt lửa xung quanh chùa Biệt Truyện, sẽ khiến cho chúng ta ở trung tâm nghệt thờ mà chết, bởi vì ngọn lửa mãnh liệt bốn phía sẽ khiến cho không khí ở giữa bị thiêu đốt hết, không cần lấy lửa đốt người cũng đủ trí mạng.

Hồng Hoa trầm mặt hỏi:

- Vậy... Vậy chúng ta phải làm thế nào?...

Hòa thượng Đại Đổ khịt mũi:

- Không bằng xông ra ngoài!

Lương Đẩu giơ tay ngăn lại, nói:

- Chờ đã. Xem ra có vẻ Thần quân đã định liệu trước.

Nhu Thủy thần quân mỉm cười:

- Liệu trước thì không dám nhận, nhưng muốn không nghệt thờ thì cũng không khó. Ở đây tuy không đủ sức nước...

Ánh mắt Nhu Thủy thần quân hướng về chỗ phía trước tượng

phật mình vàng khoảng bảy bước, quan sát một chút rồi chậm rãi nói:

- Từ chỗ đó đào thường xuống bảy thước, sẽ có nước suối chảy lên, xối ướt toàn thân, cũng có thể đổi lấy không khí mới. Tuy không thể dùng lâu nhưng đối phương cũng không cách nào thiêu đốt kéo dài, trong thời gian ngắn sợ là còn chưa làm chúng ta ngạt chết được.

Nói đoạn, ánh mắt thoáng vẻ cười:

- Đào sâu bảy thước xuống nền đất cứng này, dựa vào công lực của chư vị còn chưa làm khó được chúng ta, đúng không?

Nửa đêm, khách không mời mà đến.

Ngọn lửa càng lúc càng ảm đạm, biến thành màu lục, chuyển sang xanh nhạt, cuối cùng thì biến mất.

Lửa nện bốn vách tường do không khí hồi phục nên đã trở về nguyên trạng, ánh lửa vàng nhạt, ngọn lửa ổn định.

Xung quanh tuy khói mù đậm đặc nhưng cũng không còn oi bức như lúc nãy.

La Hải Ngưu bỗng sinh ý, nói:

- Kỳ thực, nhân ngọn lửa lớn vừa rồi, người của Quyền Lực bang cũng buộc phải lùi xa ba bước, chúng ta vừa khéo có thể lao ra, đánh cho chúng không kịp trở tay...

Tiêu Thu Thủy không đồng ý, nói:

- Anh lao ra ngoài, bọn chúng chỉ cần chặn giết ở lưng chừng núi. Chúng ta một bên phải chống lửa, một bên phải chống địch, thật sự không có lợi.

Đại hiệp Lương Đẩu gật đầu:

- Hướng hồ lửa mạnh chói mắt, sườn núi tối tăm, địch ở trong tối, ta ở ngoài sáng, xông ra như vậy chắc chắn là phải chết.

Nhu Thủy thần quân cười nói:

- Nếu như Liệt Hỏa thần quân ở đây thì tốt rồi, tôi biết tính khí hấn ta, nhất định sẽ lấy độc trị độc, mượn lửa dùng lửa, chúng ta cũng có thể nhân thế lửa phản công, lấy cứng đấu cứng với bọn chúng.

Ánh lửa tắt hết, bên ngoài lại hoàn toàn yên lặng, mùi cay xộc càng ập tới.

Lý Hắc hỏi:

- Bây giờ chúng ta nên làm thế nào?

Lương Đẩu cười đáp:

- Vậy thì phải xem bọn chúng làm thế nào trước đã.

Nhu Thủy thần quân nói:

- Đúng vậy.

Hồ Phúc đợi một hồi lâu, cười nói:

- Xem ra Quyển Lực bang vẫn đang án binh bất động.

Lý Hắc cũng bật cười:

- Không bằng chúng ta xông ra trước, trêu bọn chúng.

Kỳ thực ai cũng có thể nhận ra, trong lòng mọi người không ai là không bị tình thế áp bức, chờ đợi trước bão tố này ảnh hưởng, làm cho khẩn trương.

Đúng lúc này, Lương Đẩu chợt nói:

- Có người.

Nhu Thủy thần quân lập tức nghiêng tai lắng nghe, ngàn như đồng thời, ở cửa đã có người gõ nhẹ.

Có người lên tiếng hỏi:

- Có ai ở nhà không?

Lại gõ một lúc, người đó nói tiếp:

- Gõ gõ cửa, có ai trong đó không, có người nói người đi kéo củi....

“Kéo củi” theo tiếng địa phương ở đây còn có ý “vấn bím tóc”, “nghẹn thở”.

Lương Đẩu cười nói:

- Có người tới rồi.

Nhu Thủy thần quân cũng cười:

- Mọi người cùng nhau lên.

Lương Đẩu nói:

- Không thể để khách chờ lâu.

Bỗng thấy Tiêu Thu Thủy ngưng thần nhìn tượng Phật, ánh mắt có chút quái dị, bèn hỏi:

- Cậu sao vậy?

Tiêu Thu Thủy sực tỉnh, vội đáp:

- Không... Không sao cả.

Lương Đẩu nói:

- Không sao thì tốt. Kẻ địch ở ngay trước mặt rồi.

Tiếng gõ cửa vang lên lần thứ ba, chỉ nghe người đó dài giọng nói:

- Có người trong nhà không? Nếu không có ai thì ta tiến vào đó.

Lương Đẩu cười lớn, bước lên trước, nói:

- Chờ chút, chờ chút, có người trong nhà, không thể tự tiện mà vào, ta ra mở cửa đây.

Người kia cười đáp:

- Nửa đêm tới thăm, quấy rầy giấc ngủ, thật là có lỗi!

Lương Đẩu cười dài:

- Chẳng lẽ là khách không mời, nổi hứng mà tới?

Đoạn lập tức hạ giọng nói với mọi người:

- Người tốt không tới, đã tới thì chẳng tốt lành gì, để ta đối phó.

Tiếp đó nhìn Nhu Thủy thân quân:

- Cảm phiền Ung huynh lược trận cho tôi.

Nhu Thủy thân quân chân thành đáp:

- Đó là chắc chắn rồi.

Lương Đẩu ôm quyền cảm tạ Nhu Thủy thân quân rồi quay người bước nhanh đến trước, vừa đi vừa cao giọng nói:

- Khách gõ cửa dưới trăng, bọn tại hạ bàn bạc xong, sẽ tới nghênh tiếp ngay đây!

Cách cửa “kẹt” một tiếng, mở ra, một người vẻ mặt tươi cười tiến vào.

Vừa thấy người này, sắc mặt Nhu Thủy thân quân lập tức biến đổi.

Biến thành màu xanh mét cực kỳ khó coi, giống như bộ dạng của một người bước lên võ đài, bỗng nhiên phát hiện một chuyện rất khó xử là đối thủ mạnh hơn mình rất nhiều, nhưng lại không thể lập tức chạy xuống khỏi võ đài.

Người đó chăm chú nhìn Lương Đẩu, mỉm cười vái chào, nói:

- Đêm tối trời đổ tuyết, có thể uống một chén không?

Lương Đẩu cười đáp:

- Vừa gặp lửa lớn, lấy đâu ra tuyết, có điều hiếm khi khách đến chơi, rượu gặp bạn hiền ngàn chén ít, chỉ không biết tôn giá có phải là tri kỷ hay không?

Người đó cười rất cao hứng:

- Có phải tri kỷ hay không, đại hiệp uống một chén là biết.

Đại hiệp Lương Đẩu cười nói:

- Đáng tiếc không có rượu, chẳng bằng mời động thân vào bên trong uống.

Người đó lại đưa tay đặt lên môi, khẽ “suyt” một tiếng, yên lặng mà mờ trong ống tay áo, lấy ra một bầu rượu nhỏ, thấp giọng nói:

- Rượu ở trong này.

Lương Đẩu nhíu mày hỏi:

- Rượu gì?

Người kia cao hứng đáp:

- Rượu ngon.

Đưa rượu lên phía trước.

Lương Đẩu đưa tay đề lên phía kia bầu rượu, đẩy trả về phía người kia.

Hai người dừng lại ở đó, không chút động đậy.

Hai người vẫn cười hì hì, bộ dạng giống như bạn cũ lâu ngày mới gặp mặt, nắm tay nhau thân thiết.

Nhưng sắc mặt Nhu Thủy thần quân lại biến đổi, trở thành trắng bệch, cực kỳ khó coi.

Tiên Thu Thủy không nhịn được, hỏi:

- Kẻ tới là ai?

Bấy giờ Nhu Thủy thần quân bỗng “a” lên một tiếng.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy Lương Đẩu và người kia vẫn cười như trước, hai người đều đẩy bầu rượu, từ bên ngoài không thể nhận ra điều gì, nhưng nếu nhìn kỹ lại thì xung quanh hai người đều có một tầng khí xanh cực kỳ khó thấy.

Khí xanh ánh lên khuôn mặt tươi cười lạ lùng của họ lộ vẻ cực kỳ

đáng sợ.

Nhưng hai người vẫn cười hì hì, đẩy bầu rượu.

Nhu Thủy thần quân kêu lên thất thanh:

- Dục vương! Dục vương tới rồi!

Hai chữ “Dục vương”, nếu ở trong Quyền Lực bang thì không nghi ngờ gì, chính là “Độc vương”, Dụng độc chi vương, Độc vương Mạc Phi Oan!

Lưỡng Quảng thập hổ, Trương Giang ngũ kiếm cùng kêu lên:

- Dục vương?!

... Dục vương tới rồi, lại thêm Hòa vương, Kiếm vương, thanh thế tăng mạnh, chỗ này sao có thể thủ được nữa?

... Tiếp viện của Quyền Lực bang quả nhiên là tới rồi.

Lúc này khí xanh càng lúc càng thịnh, vẻ mặt, y phục hai người càng lúc càng yêu dị, Nhu Thủy thần quân hoảng hốt nói:

- Cách sơn độc ngư, tiềm độc!

Trong nội công có đòn “Cách sơn đá ngư”, là mượn đánh lực, mượn vật đánh vật, mà trong dùng độc cũng có mượn một vật làm trung gian, lan truyền độc tính, các cao thủ dụng độc lại càng có thủ đoạn tùy ý sử dụng bất kỳ vật nào cũng có thể tiến hành mượn vật độc người.

Nhu Thủy thần quân giậm chân lo lắng:

- Lương đại hiệp thật không nên lấy tay chạm vào bầu rượu.

Hòa thượng Đại Đổ nói:

- Nhưng ngay lúc đầu Lương đại hiệp cũng không biết hẳn chính là Dục vương.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Tôi thấy là Lương đại hiệp muốn mượn vật phát lực, trước tiên làm đối thủ bị thương, nhưng không ngờ đối phương dùng độc, Lương đại hiệp đang dùng nội lực khổ sở chống đỡ,

Nhu Thủy thần quân liếc nhìn Tiêu Thu Thủy, trong lòng thầm bội phục tên thiếu niên này có kiến thức. Bấy giờ Lý Hắc nói:

- Sao chúng ta không tới giúp Lương đại hiệp một tay?!

Nhu Thủy thần quân quả quyết đáp:

- Không được!

Lúc này, trong lớp khí xanh, trên trán Lương Đấu đã ẩn hiện đầy mồ hôi.

Nhu Thủy thần quân nói:

- Tuyệt không được làm vậy. Hiện tại nội lực của Lương đại hiệp và độc tính của Dược vương đang tranh đấu quyết liệt, một khi có người xâm nhập vào, cả độc lẫn lực nhất định sẽ như bài sơn đảo hải, ập về phía người thứ ba, thần tiên cũng khó sống.

Mọi người đều thở dài, La Hải Ngưu lại nói:

- Chúng ta có thể tới đó, phân tán tâm thần Dược vương cũng tốt.

Nhu Thủy thần quân thở dài:

- Nhưng chúng ta vừa xuất hiện, Quyền Lực bang sẽ lập tức phái người tăng viện, chiến đấu như vậy, ngược lại sẽ khiến đối phương biết rõ chúng ta trong này không có Thiệu trưởng lão. Một khi Thiệu trưởng lão không có mặt, với thực lực của bọn chúng thì chẳng cần phải kiêng dè gì nữa.

Nhu Thủy thần quân lại nói:

- Bọn chúng phái Dược vương Mạc phi oan tới lần này là muốn thử ném đá dò đường.

Lúc này, thân thể đại hiệp Lương Đấu đã bắt đầu run rẩy.

Nội lực của Lương Đấu cũng dần dần không khắc chế được độc lực của Dược vương.

Chẳng ai biết được, trong lòng Tiêu Thu Thủy nghĩ cái gì.

... Kỳ thực, Tiêu Thu Thủy cũng chẳng nghĩ gì cả, chỉ là hần quyết định một chuyện.

Hần phải cứu Lương Đấu, không tiếc tính mạng.

Hần thích Lương Đấu, kính phục Lương Đấu, cảm thấy Lương Đấu chết, không bằng để hần chết thay.

Vì thế hần quyết ý phải lao ra ngoài, phá vỡ vòng quyết chiến giữa Lương Đấu và Dược vương.

Bấy giờ thân hình Lương Đấu càng lúc càng run gập.

Tiêu Thu Thủy bỗng nhiên xông tới.

Mọi người cả kinh, không kịp ngăn cản, Tiêu Thu Thủy đã tới nơi.

Tiêu Thu Thủy vung chưởng đẩy ra, đánh vào bầu rượu.

Hắn không muốn đánh lén từ sau lưng Mạc Phi Oan.

Mạc Phi Oan trông thấy Tiêu Thu Thủy, sắc mặt bỗng biến đổi.

Thấy Tiêu Thu Thủy vung hai chưởng đánh tới, lão không ngờ lại buông bầu rượu ra, quỳ xuống trước mặt Tiêu Thu Thủy, nói:

- Bang chủ...

Cứ như vậy, áp lực lập tức giảm, Lương Đấu đoạt được bầu rượu, nhưng phát lực quá gấp, không thể thu hồi, liên tiếp lùi lại bảy tấp bước mới đứng thẳng được người, ngón tay vô thức vận lực, “bụp” một tiếng, bầu rượu vỡ tan, rượu bắn tung tóe.

Một thân công lực của Dục vương quả là không tầm thường, không ngờ lại có thể nói phóng là phóng. Vốn khi cao thủ võ lâm so đấu chân lực, một khi đã bắt đầu thì bất kỳ bên nào rút tay trước cũng sẽ rất dễ bị kinh lực đối phương truy ép, hoặc là bị kinh đạo mình thu hồi về làm bị thương, Mạc Phi oan lại muốn thu là thu, khiến cho Lương Đấu không giữ lại được

Mạc Phi Oan quỳ xuống đất, hai chưởng của Tiêu Thu Thủy đánh trượt, người lại ngậy ra đó, chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì.

Chuyện xảy ra khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Tiêu Thu Thủy luống cuống nói:

- Người... Ta không phải....

Mạc Phi Oan vừa nghe giọng nói, vụt ngẩng phất dậy, giận giữ quát:

- Người không phải bang chủ!

Tiêu Thu Thủy vốn nghĩ mình đánh ra một chưởng rồi chắc chắn phải chết, chẳng ngờ lại thành cục diện thế này, cười khổ đáp:

- Ta là bang chủ của người hồi nào!

Dục vương gầm lên một tiếng, vẻ mặt vắn vẹo. Cùng lúc đó, bỗng nghe Lương Đấu kêu lên kinh hãi, hai tay ông ta đã biến thành màu xanh xám.

Mạc Phi Oan vốn tức giận cùng cực, thấy Lương Đấu như vậy lại biến thành cười, nói:

- Ha! Mi giả mạo bang chủ tới cứu hắn, có điều bây giờ hắn vẫn

trúng độc trong rượu của ta, Hạc Đình Hồng, đỏ biến thành xanh! Ha ha ha...

Tiêu Thu Thủy quát:

- Người...!

Lương Đấu thờ dốc, giầy giụa bước tới gần, đột nhiên ngã xuống, Tiêu Thu Thủy vội vã đỡ lấy. Lương Đấu giận giữ chỉ vào Dục vương, khàn giọng nói:

- Người là Độc trong độc, Mạc Phi Oan?!

Mạc Phi Oan lạnh lùng bước tới, mỉm cười kiêu ngạo:

- Ta là Dục vương.

Lương Đấu bỗng quát:

- Dục vương cái con khi!

Ánh đao vụt lóe lên.

Đao nhanh như điện!

Mạc Phi Oan biến sắc, khi vừa biến sắc, thân hình lão đã động, thân hình vừa động, trên người đã bắn ra máu tươi.

Máu tươi bắn ra, ánh đao đã biến mất.

Ánh đao biến mất, Mạc Phi Oan đã bay lùi lại phía sau.

Lão vừa lui lại vừa che miệng vết thương, khuôn mặt đầy vẻ oán độc.

Ánh đao biến mất, lưỡi đao quay về trong vỏ.

Sau đó Lương Đấu liền ngã xuống.

Tiêu Thu Thủy cố sức nâng đỡ, chỉ thấy trên mặt Lương Đấu có ánh xanh, hơi thở dồn dập.

Lương Đấu nói nhanh:

- Đỡ ta quay về, ta phải ép độc.

Tiêu Thu Thủy tức khắc đỡ Lương Đấu chạy ngược về.

Lúc này Tiêu Thu Thủy nhớ tới Đường Đại.

... Tại Kiếm lư Hoán Hoa, Đường Đại bị Bách Độc thần ma hạ độc.

Tiêu Thu Thủy bỗng cảm thấy lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh.

... Ở đây không thể lại có một tên Tân Hồ Khâu hoặc Khang Xuất Ngư ám sát Đường Đại nữa.

Khang Xuất Ngự xuất hiện rồi.

Lão đỡ lấy Mạc Phi Oan rút lui.

Không nghi ngờ gì, Khang Xuất Ngự cũng chẳng phải là một kẻ can đảm, nhưng Mạc Phi Oan lại là Dực vương.

Dực vương là một trong Bát đại thiên vương, hơn nữa còn là thân tín của Lý Trầm Chu.

Chỉ dựa vào điểm ấy, Khang Xuất Ngự đang muốn lập công, cho dù nguy hiểm cũng sẽ chạy tới cứu viện.

Kỳ thực với vết thương của Dực vương, không có lão cứu viện cũng chẳng thể có vấn đề gì. Lương Đẩu lúc ấy đã trúng độc, nhát dao chém ra tuy đủ nhanh nhưng đã mất độ chuẩn, càng huống hồ Mạc Phi Oan cũng tránh lui đủ nhanh.

Mạc Phi Oan rút lui, bốn phía lại trở nên yên lặng.

Canh ba, thế công tiêu thổ.

Hơi thở Lương Đẩu đã dần dần ổn định, ánh mắt ông nhìn thật sâu vào Tiêu Thu Thủy, ai cũng có thể nhận ra vẻ cảm kích sâu sắc trong đó.

- Từ khi ta xuất đạo tới nay, luôn không nợ ơn của ai, giờ lại thiếu tình của cậu.

- Hôm nay cậu không tiếc tính mạng cứu ta, ngày sao ta cũng có thể vì cậu mà bất chấp sống chết.

Công lực Lương Đẩu không phải là yếu, sau một lúc, trên trán từ từ bốc lên khói trắng, hai tay đã dần dần mất màu xanh xám, hiện thành đỏ hồng.

Lý Hắc lẩm bẩm nói:

- Không được, không được.

Lao Cửu giậm chân:

- Cứ đánh tiếp thế này, Quyền Lực băng sẽ còn tăng viện nữa, làm sao được!

Thi Nguyệt dứt khoát nói:

- Vẫn là bất chấp tất cả, xông ra ngoài thì tốt hơn.

Lương Đẩu thờ dốc, than:

- Ôi, chỉ sợ không thể xông ra được.

La Hải Nguru khó hiểu hỏi:

- Tại sao?

Nhu Thủy thần quân lạnh lùng đáp:

- Người lên tường bao nhìn thử là biết.

La Hải Nguru trầm ngâm một thoáng rồi gọi Lý Hắc, hai người như hai đứa bé hưng phấn bưng bưng, cùng chạy ra bên ngoài.

Lương Đấu không nhịn được kêu:

- Phải cẩn thận một chút.

Lý Hắc, La Hải Nguru chạy tới dưới tường, đưa mắt trao đổi, cúi người, bật nhảy, hạ xuống trên tường bao, thân hình hai người đều cứng lại.

Sau đó cả hai gấp rút chạy về.

Sát Tử không khỏi lớn tiếng hỏi:

- Chuyện gì!?

Lý Hắc u ám nói:

- Lửa lớn...

La Hải Nguru ngơ ngác nói:

- Tiêu thổ!

Sát Tử cùng A Thủy đều hỏi:

- Cái gì mà tiêu thổ!

Ở đằng xa Nhu Thủy thần quân lạnh lẽo nói:

- Thế công tiêu thổ! Gà chó không tha! Đó là lửa của Hỏa vương Tổ Kim Điện, thiêu đốt sạch sẽ mọi vật trong phạm vi mười trượng xung quanh chúng ta, chúng ta đi ra ngoài, sẽ trở thành...

Lương Đấu lúc này không ngờ vẫn còn cười được:

- Bia tên, bia đao, bia ám khí...

Nhu Thủy thần quân lạnh lùng tiếp:

- Cho nên bây giờ chúng ta càng không thể xông ra ngoài, chỉ có tử thủ!

Phong nữ kích động hỏi:

- Vậy phải thủ tới bao giờ nữa?

Nhu Thủy thần quân đáp:

- Thủ đến khi bọn chúng xông vào.

Phong nữ lại hỏi:

- Vậy nếu bọn chúng thật sự xông vào thì chúng ta phải làm thế nào?

Lương Đấu bỗng lên tiếng:

- Bọn chúng đã xông vào rồi.

Vừa dứt lời, đã có ba người bước vào trong điện.

Ba người này dùng ba phương thức khác nhau để “đi” vào.

“Ù” một tiếng, một đoàn lửa thiêu đốt vào trong.

Sau đó ngọn lửa biến thành màu lục, âm đạ xuống, bấy giờ mới biết đoàn lửa đó giống như là mọc ra từ trên thân một người.

Người đó mặc áo cà sa màu đỏ thẫm, đầu trọc lóc, khuôn mặt bóng loáng không một sợi lông.

Kẻ này chính là thủ hạ của Lý Trầm Chu, Hòa vương Tổ Kim Điện trong Bát đại thiên vương.

Một người khác là một đạo kiếm quang.

Từ xanh nhạt tới xanh lam, cửa sổ vỡ nát, một người phóng vào trong.

Ánh kiếm biến mất, trên tay người đó lại trở thành không một chút kiếm khí.

Người đó có bộ râu dài ba chòm, bộ dạng tiên phong đạo cốt, khuôn mặt mỉm cười.

Kẻ này chính là Khuất Hàn Sơn, vừa là Uy chấn Dương Sóc trong võ lâm, vừa là Kiếm vương của Quyền Lực bang.

Người thứ ba thì chậm chạp bám vào song cửa, “đi” vào.

Bởi vì từ bụng đến chân trái lão ta có một vết đao rất dài.

Nhát đao đó đương nhiên là do Lương Đấu chém.

Đương nhiên lão chính là Dực vương Mạc Phi Oan.

Ba người đó đồng loạt tiến vào, giống như đã phát quyết án tử hình cho nhóm Lương Đấu.

Hòa vương Tổ Kim Điện đưa hai ngón tay gõ gõ cửa, cánh cửa liền “bụp” một tiếng, bốc cháy. Tổ Kim Điện bỗng hỏi:

- Lương đại hiệp đã chết chưa?

Lương Đấu vậy mà lại ưỡn người, cười đáp:

- Cảm ơn thịnh tình, ta còn chưa chết.

Tổ Kim Điện không ngờ cũng tặc lưỡi, nói:

- Ồ, chịu độc của Dược vương mà không chết, hình như không được mấy người. Trúng độc xong còn có thể chém trúng Dược huynh một đao sợ cũng là chỉ có một mình ngươi thôi.

Nói dứt lời còn nhìn sang phía Mạc Phi Oan đầy vẻ đắc ý.

Mạc Phi Oan đứng dựa vào tường, trong mắt lại như bắn ra độc hỏa.

Nhu Thủy thần quân bỗng hiện thân nói:

- Chiều muộn hôm nay ta còn tắm cho ngươi một trận, chẳng ngờ bây giờ ngươi lại chạy tới đây nổi gió nổi lửa rồi.

Tổ Kim Điện quay đầu nhìn thẳng vào Nhu Thủy thần quân, lúc này hai mắt hắn giống như trào ra dung nham.

Khuất Hàn Sơn mỉm cười hòa khí:

- Tổ huynh nếu nổi giận thì Nhu Thủy thần quân sẽ biến thành nước sôi rồi. Còn về khoai đao của Lương đại hiệp, ta đã lĩnh giáo qua, có điều độc của Mạc huynh có thể giết người ngoài trăm bước mà không thất thủ.

Những lời này của Khuất Hàn Sơn toàn là khiêu khích, ly gián.

Lão biết Nhu Thủy thần quân không dễ đối phó, lại từng chịu thiệt dưới tay Lương Đẩu, vì thế lão hy vọng Tổ Kim Điện và Mạc Phi Oan ra tay trước, lão có thể ngồi làm ngư ông đắc lợi.

Thế nhưng Hòa vương, Dược vương tuy tức giận, lại vẫn biết rõ ý đồ của lão, Mạc Phi Oan hừ lạnh:

- Nghĩ nói Khuất Kiếm vương có thù oán với Lương đại hiệp, nếu đã như vậy, ta cũng nhường Kiếm vương thanh toán ân thù trước.

Khuất Hàn Sơn cười ha ha, đáp:

- Nói đùa, nói đùa rồi, ta và Lương đại hiệp một ở Quảng Đông, một ở Quảng Tây, ngẫu nhiên gặp mặt, sao có thù oán gì được.

Mạc Phi Oan lúc đầu lên núi chi viện, liền bị hai người Khuất, Tổ lừa vào trung chùa, tưởng là quả ngọt không hề khó hái, kết quả lại chịu thiệt ngay tại chỗ, vì thế trong lòng rất ô m hận, biết Kiếm vương, Hòa vương cố ý để lão đánh tiên phong, thăm dò Thiệu Lưu Lệ có ở

bên trong miếu hay không, cơ hồ khiến lão hi sinh đương trường!

Lão lập tức trầm mặt, không nói gì nữa.

Tổ Kim Điện lại lạnh lùng nói:

- Nước lửa tương khắc, Khuất huynh hiểu ta không tiện, tới tiếp Nhu Thủy thần quân đi.

Khuất Hàn Sơn thần sắc không đổi:

- Cái gì?! Lửa của Tổ huynh không phải vừa khéo khắc chế nước sao? Nếu không phải lửa kỳ nước thì vẫn mời Tổ huynh tự mình ra tay là hơn!

Lưỡng Quảng thập hổ thấy ba người bọn chúng bàn tới bàn lui, giống như coi mấy người mình đã là đồ trong túi vậy, liền tức giận đến phát rui

Lương Đẩu vẫn cười nói:

- Các người cứ nhường qua nhường lại như thế, ta thấy trời sắp sáng tới nơi rồi đấy.

Khuất Hàn Sơn nghe vậy cười đáp:

- Lương huynh không cần nôn nóng, Diêm Vương chú định canh ba chết, ai dám giữ người đến canh năm đâu?

Dược vương bỗng nói:

- Nếu đã như vậy thì ba người chúng ta dứt khoát cùng lên cho xong.

Phong nữ giận giữ quát:

- Được! Thế mới sáng khoái!

Hỏa vương cười lạnh:

- Vậy thì bọn ta cho các người được sáng khoái.

Cùng lúc đó, Nhu Thủy thần quân đột nhiên ra tay.

Nhu Thủy thần quân vừa động, Hỏa vương đã lập tức tới đón đỡ.

Thân hình hai người lóe lên một lần, hai người, phía bên Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy khô nóng như rang, phía bên Khuất Hàn Sơn chợt cảm thấy toàn thân ẩm ướt.

Tiếp đó Dược vương liền xông lên.

Dược vương vừa mới xông đến, Lương Đẩu đã phóng xuống.

Nhưng Khuất Hàn Sơn lập tức gia nhập chiến đoàn.

Một khi Kiếm vương gia nhập cuộc chiến, Lương Đấu và Nhu Thủy thần quân sẽ lập tức hiện thế bại.

Lúc này, Lương Quảng thập hổ, không cần biết là đã bị thương hay chưa đều cùng lao tới.

Nhưng đồng thời, một đám người cũng tiến vào chùa Biệt Truyện.

Đỗ Tuyết, Khang Xuất Ngư bắt lấy Hồ Phúc, Lý Hắc, La Hải Ngư, Ngô Tài, bắt đầu giao chiến.

Thịnh Giang Bắc một đôi chưởng thép đấu với Sát Tử.

Khang Kiếp Sinh, Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng ba người hợp chiến Phong nữ.

Sư công, Hồ bà đại chiến A Thủy và Thi Nguyệt.

Hồng Hoa cùng Lao Cửu đang khổ đấu Nhất Động thần ma Tả Thường Sinh.

Hòa thượng Đại Đỗ hét lên điên cuồng, hai chưởng mở rộng, xông lên trước.

Nhưng hắn lập tức bị người ta chặn lại, người đó giống như một tấm màn máu, chính là Huyết Ảnh ma tăng.

Trường Thiên ngũ kiếm, năm kiếm giao nhau, hợp lại thành một lưới kiếm, xông vào trong điện.

Trường Giang ngũ kiếm cũng quát lên một tiếng, biến thành năm đám sương màu, chặn lại giao chiến.

Mọi người đánh đến mức khó phân khó giải, sức lực tương đương, nhưng Lương Đấu cùng Nhu Thủy thần quân thì lại cực kỳ nguy hiểm.

Chỉ cần bên này Nhu Thủy thần quân và Lương Đấu có một người ngã xuống, những cuộc đấu khác gì có đánh tốt hơn cũng vô dụng.

Nhưng Tiêu Thu Thủy thì sao?

Khi mọi người đang bỏ mặc sống chết để chiến đấu thì hắn ở đâu?

... Tiêu Thu Thủy đang làm gì?

Tiêu Thu Thủy chỉ làm một chuyện.

Hắn không ngờ lại nhảy lên trên tượng Phật vàng giữa đại điện.

Sau đó vận lực vào hai chưởng đẩy ra.

Hắn làm như vậy chỉ vì một nguyên nhân.

... Trong lúc vô tình hắn trông thấy tượng Phật rơi lệ

Đêm khuya, một khuôn mặt lệ rơi đầm đìa.

Trời sắp sáng rồi.

Một tia rạng đông, hòa với ánh nến mờ mờ, chiếu vào tượng Phật vỡ vụn.

Bên trong tượng có một người ngã ra.

Một người đang rơi lệ.

Người đó chảy nước mắt nhưng lại không thể nói chuyện.

... Tiêu Thu Thủy lập tức phát hiện Á huyệt của ông ta đã bị phong tỏa.

Càng đáng sợ hơn, Tiêu Thu Thủy lập tức phát hiện, trên thân người này có ít nhất hơn ba mươi huyệt đạo bị phong tỏa.

Tiêu Thu Thủy lập tức giải huyệt nhưng không ngờ lại vô hiệu.

Thủ pháp của người điểm huyệt, Tiêu Thu Thủy bình sinh chưa từng gặp.

Đúng lúc đó, trong mắt người đang rơi lệ đột nhiên lộ vẻ hoảng hốt.

Loại cảm giác đặc biệt mãnh cảm của Tiêu Thu Thủy lại xuất hiện, hắc ngay tức khắc tránh qua một bên. “Chát”, một luồng chưởng phong quét trúng, hắn ngã ra ngoài.

Kẻ đánh lén là Khuất Hàn Sơn.

Khuất Hàn Sơn vẫn luôn hận Tiêu Thu Thủy thấu xương.

Tiêu Thu Thủy trúng trường, đỡ người tới trước, trong lòng phát ngoan, mượn chưởng lực của Khuất Hàn Sơn, chuyển hết vào trong tay, “chát” một tiếng, đánh trúng Á huyệt của người rơi lệ!

Người đó “a” lên, Á huyệt đã được giải.

Nhưng trên thân người rơi lệ còn ít nhất là hai mươi chín huyệt đạo chưa được giải, người đó vừa thoát Á huyệt lập tức vội vã kêu lên:

- Nội lực không đủ! Đánh huyệt Bách Hội của ta!

Phải biết rằng huyệt Bách Hội là một trong những tử huyệt quan

trọng của con người, Tiêu Thu Thủy nhất thời không biết có nên xuống tay hay không, Khuất Hàn Sơn đã lại quay người về.

Người đó quát:

- Người còn không...!

Tiêu Thu Thủy nổi máu lên, đánh xuống một chưởng. Khuất Hàn Sơn đã tới nay, đâm ra một kiếm, Tiêu Thu Thủy cố sức tránh né, nhưng Tiêu Thu Thủy một kiếm biến thành ba kiếm, “vụt vụt vụt”, ép Tiêu Thu Thủy lùi lại ba bước.

Nếu đổi lại là Tiêu Thu Thủy bình thường thì đã sớm chết dưới kiếm của Khuất Hàn Sơn rồi, nhưng mấy ngày gần đây, Tiêu Thu Thủy được đại hiệp Lương Đẩu chỉ điểm, lại có Song Phân kiếm pháp của Đổ Nguyệt Sơn tham khảo, võ công đại tiến, không ngờ lại có thể tránh qua năm lần tấn công của Khuất Hàn Sơn.

Khuất Hàn Sơn thấy võ công Tiêu Thu Thủy tiến nhanh như vậy, càng giận giữ không kiềm nổi, kiếm pháp vụt biến. Tiêu Thu Thủy đến giờ mới biết, thế nào là kiếm pháp...

Lưới kiếm này quả thực khiến cho hấn nhìn không thấu, xuyên không qua, thậm chí không thể hít thở.

Đúng lúc này, lưới kiếm đột nhiên biến mất.

Ngàn vạn điểm kiếm phong đều biết mất.

Chỉ còn lại một kiếm.

Kiếm nhanh mà gấp, chuẩn.

Khi Tiêu Thu Thủy phát hiện ra thì đã không thể tránh được nữa.

Kiếm tới cổ họng.

Nhát kiếm này không nghi ngờ gì, Khuất Hàn Sơn đã quyết ý lấy mạng Tiêu Thu Thủy.

Quyển 4 - Chương 10: Buổi sớm, chào mọi người

Đúng lúc này, Khuất Hàn Sơn bỗng thấy trước mắt hoa lên, có thêm một người xuất hiện.

Ngay khi lão phát hiện ra có thêm một người, người đó đã vung hai tay từ trên dưới chụp lại, lòng bàn tay bắt chặt lấy kiếm của lão.

Khuất Hàn Sơn được tôn là Kiếm vương, kiếm của lão đã bao giờ bị người ta bắt được?

Khuất Hàn Sơn kinh hãi vô cùng, liền sau đó lại trong thấy một khuôn mặt.

Một khuôn mặt nước mắt đầm đìa.

Khuất Hàn Sơn không khỏi hô lên thất thanh:

- Thiệu Lưu Lệ!

Tiếp theo lão bỗng bay ngược ra ngoài, lệ rơi đầy mặt.

Bởi vì một quyền của Thiệu Lưu Lệ đã đánh trúng sống mũi lão, làm người bắn ra xa.

Tuyến lệ của lão mất khống chế, chưa rơi xuống đất nước mắt đã tuôn như mưa.

Tiếng hô kinh hãi này của Khuất Hàn Sơn khiến mọi người đều chấn

động, ngừng tay lại.

- Thiệu Lưu Lệ.

.... Thiệu Lưu Lệ?!

Thiệu Lưu Lệ, người sống sót sau lần truy sát võ lâm đệ nhất dị nhân mười lăm năm trước, không ngờ lại xuất hiện ở đây?

Thiệu Lưu Lệ, cao thủ duy nhất uống được Vô Cực tiên đan mà giang hồ đồn đại những ngày gần đây, thật sự đang ở nơi này?!

... Vậy còn Yến Cường Đồi đang ở đâu? Vong Tình thiên thư đang ở đâu? Còn cả Vô Cực tiên đan đang ở đâu?

Đó là chí bảo mà người người trong trong võ lâm luôn khao khát! Là thánh điển mà người người trên giang hồ đều muốn có được!

Thiệu Lưu Lệ đứng trên điện thờ, không nói gì, chỉ đưa tay chỉ chỉ người của Quyền Lực bang, rồi lại chỉ chỉ ra ngoài, ý của ông ta rất đơn giản, chỉ có hai chữ:

- Cút ra!

Nhưng Hòa vương và Dục vương đã đồng loạt xông tới!

Khuất Hàn Sơn cũng bật người nhảy lên bởi vì lão biết, thành bại chỉ trong một thoáng chốc!

Chỉ được thành công, không được thất bại

Tổ Kim Điện vung tay lên, “ầm” một tiếng, hương án chợt nổ tung!

Lương Đấy vọt biến sắc.

Ông nhận ra được, thứ Tổ Kim Điện sử dụng chính là chất nổ của Phích Lịch đường Giang Nam.

Phích Lịch đường Giang Nam trước nay vốn là chí hữu của Đường môn Tứ Xuyên, bây giờ chất nổ của Phích Lịch đường không ngờ lại rơi vào tay Hỏa vương của Quyền Lực, chỉ e Đường môn đất Thục đã không còn nắm giữ được đại thế nữa rồi.

Mảnh vỡ bắn tung, nhưng thân pháp Thiệu Lưu Lệ lại còn nhanh hơn cả mảnh vỡ.

Ông ta vọt lên, Dục vương lập tức chặn lại.

“Bụp”, một nắm phấn xanh bắn lên ngập trời!

Mọi người kinh hãi, giận giữ, quát tháo, Dục vương dùng độc không ngờ lại mặc kệ chuyện sống chết nguy hiểm của tất cả mọi người có mặt, kể cả bang chúng Quyền Lực bang.

Thiệu Lưu Lệ phát tay áo, phấn xanh liền biến mất như ảo thuật.

Khuất Hàn Sơn đột nhiên xuất hiện, đâm ra một kiếm.

Thiệu Lưu Lệ lại chập hai tay, một lần nữa bắt trúng thân kiếm.

Mọi chuyện xảy ra liên tục, nhanh chóng vô cùng.

Ngay lúc này, Tổ Kim Điện đã tới sau lưng Thiệu Lưu Lệ, đánh ra một đoàn lửa màu lục.

Thiệu Lưu Lệ chột cúi người xuống, đoàn lửa ập thẳng tới trước mặt

Khuất Hàn Sơn.

Khuất Hàn Sơn quát lớn một tiếng, mau chóng lùi về, trường kiếm trong tay chỉ có thể bỏ lại.

Khuất Hàn Sơn lùi quá nhanh, phá vỡ cả song cửa sổ ra ngoài, nhưng Mạc Phi Oan đã lại xông lên.

Lão vừa xông lên liền trông thấy một luồng kiếm quang như ánh chớp.

Thiệu Lưu Lệ xuất kiếm, tuyệt đối không chậm hơn Khuất Hàn Sơn.

Mạc Phi Oan vội tránh, kiếm của Thiệu Lưu Lệ bắn ra khỏi tay phóng đến, Mạc Phi Oan vận lực bắt lại, cũng bắt trúng được kiếm nhưng một luồng sức mạnh cực lớn ập tới, đẩy Mạc Phi Oan bắn ra bảy thước, phá vỡ cả tường đá, rơi ra ngoài chùa!

Đây là sức mạnh cỡ nào vậy?

Tổ Kim Đoạn phát ra “Âm hỏa” không ngờ lại ép lùi Kiếm vương, đang muốn tấn công tiếp thì bỗng thấy Thiệu Lưu Lệ quay đầu lại.

Một gương mặt nước mắt đầm đìa.

Sau đó Thiệu Lưu Lệ vung tay áo lên, Tổ Kim Điện chỉ thấy một nắm phấn mù bắn thẳng vào mặt.

Tổ Kim Điện lần này kinh hãi không phải là thường. Hắn biết đây là Độc sa của Mạc Phi Oan, hắn từng chứng kiến một bang chúng Quyền Lực bang không cẩn thận dùng đầu ngón tay khẽ chạm vào một chút, kết quả là thối rữa suốt ba tháng ròng, đến tháng thứ tư, toàn thân kẻ đó giống như một quả hồng đã hỏng suốt nửa năm, vừa

thối vừa nát.

Hòa vương hú lên quái dị, vội vàng lùi lại, đập nát cả cửa chùa bị hấn thiêu cháy mà không đổ lúc này!

Ba Thiên vương trong Bát đại thiên vương giao đấu với Thiệu Lưu Lệ, chỉ vừa đối mặt, ba đại cao thủ Hòa vương, Dược vương, Kiếm vương đã đều bị ép ra khỏi chùa!

Đến bây giờ Tiêu Thu Thủy mới hiểu, thế nào gọi là: “Biệt nhân lưu lệ tha thương tâm, tự kỷ lưu lệ nhân đoạn tràng”! Thiệu lưu lệ!

Trăng chìm về tây, đã quá nửa đêm.

Hừng đông nhuộm màu thê lương, lạnh lẽo.

Sắc trời mênh mông, mờ mịt.

Ba người Khuất Hàn Sơn, Tổ Kim Điện, Mạc Phi Oan đồng thời ra tay, bọn chúng chẳng hề tính đến chuyện, sau khi ba người cùng hành động, không ngờ lại đều hội hợp bên ngoài chùa.

Trong ánh bình minh, chỉ thấy ngôi chùa hướng mặt về đông, sau lưng là một mảng tối đen, gió mây mịt mù, giống như một con rồng đang muốn bay lên, ba người Khuất, Tổ, Mạc dù tung hoành giang hồ, chinh chiến liên miên vậy mà cũng không có dũng khí tái chiến.

Bấy giờ hừng đông ló rạng, ba người bọn chúng chợt nghe thấy một tiếng cười trong trẻo như chuông bạc vang lên, nói:

- Buổi sớm, chào mọi người.

Thanh âm đó truyền tới từ phía bình minh vừa hiện.

Hòa Vương, Dược vương, Kiếm vương lập tức biến sắc, ba người đồng loạt lộ vẻ tôn kính, không ngờ còn cúi người vái chào, nghênh đón hướng bình minh hiện lên.

Bình minh, Tống Minh Châu áo hồng.

Thiệu Lưu Lệ chỉ dùng vài chiêu đã ép ba người trong Bát đại thiên vương phải lùi ra khỏi chùa, khiến cho người của Quyền Lực bang cả kinh, bỏ chạy tán loạn.

Nhu Thủy thần quân mừng rỡ nói:

- Thiệu trưởng lão, võ công ngài lại tinh tiến rồi!

... Vốn như ngày trước, võ công Thiệu Lưu Lệ tuy cao thì tối đa cũng chỉ có thể lấy một đánh một, đẩy lùi một tên trong Bát đại thiên vương, vạn vạn lần không thể lấy một đánh ba, lại càng không cần nói giành được toàn thắng như bây giờ.

Nhưng sắc mặt Thiệu Lưu Lệ lại lạnh lẽo, nói:

- Anh bạn trẻ vừa cứu ta, mời qua đây.

Tiêu Thu Thủy không hiểu gì cả, theo lời bước tới.

Thiệu Lưu Lệ nói:

- Ta sắp không xong rồi...

Còn chưa dứt lời, trước cửa bỗng có một bóng áo hồng lóe hiện, tiếng cười trong như chuông gió vang lên.

- Buổi sớm, chào mọi người.

Người của Quyển Lực bang vừa nghe, có mấy tên đã lập tức quỳ xuống, sắc mặt Thiệu Lưu Lệ vụt biến, trên mặt cũng không còn nước mắt nữa.

Một cô gái mặc trang phục đỏ hồng như ớt chín, rung động lòng người, thân mang dây lưng đen, giày cưới ngựa đen, kẹp tóc hồ điệp màu đen, tươi mới như một cơn gió sớm khẽ lướt vào.

Làn da cô gái đó trắng nõn như tuyết.

Đôi mắt trong sáng như minh châu.

Vẻ đẹp của nàng hấp dẫn tất cả mọi người.

Cô gái lại như rất thân thiện, cười hỏi:

- Ta tới rồi, ai đang rơi lệ?

Cô gái này nhìn qua cùng lắm cũng chỉ hơn hai mươi, đôi mắt sáng đen trắng phân minh. Thiệu Lưu Lệ không còn rơi lệ nữa, trầm giọng đáp:

- Ta.

Dứt lời, ánh mắt bỗng co rút lại, nói:

- Cô là Triệu Sư Dung?

Thiệu Lưu Lệ vừa nói ra, toàn trường đều kinh hãi.

... Triệu Sư Dung?!

... Người phụ nữ của Lý Trầm Chu, Triệu Sư Dung?!

... Nữ chủ nhân của Quyển Lực bang, Triệu Sư Dung?!

Cô gái áo hồng bật cười nói:

- Đâu có, ta sao lại là chị Sư Dung được? Ta làm gì có tư cách để là chị Sư Dung chứ?!

Nói đoạn lại cười như hoa rơi nước chảy, hoa bay theo gió:

- Ai nha, sao ngươi lại nhầm người ta là Triệu tỷ chứ? Ta mà có phúc phận như vậy thì tốt quá!

Giọng nói ngọt ngào vô hạn.

Sự phong tao, uyển chuyển của cô gái khiến cho mấy người Ngô Tài, La Hải Ngưu, Hồ Phúc nhìn đến như say như mê, ánh mắt sắp lờn hết cả ra.

Thiệu Lưu Lệ nghe vậy vẻ mặt rõ ràng là thả lỏng hẳn ra, nhưng vẫn lạnh giọng hỏi:

- Vậy ngươi là ai?

Cô gái đó không cười nữa, nghiêm sắc tựa hồng han, ánh mắt sáng bùng, đáp:

- Ta là đệ tử của Lý bang chủ, người của công tử Liễu Ngũ.

Thiệu Lưu Lệ biến sắc:

- Song sí, Nhất sát, Tam phượng hoàng của Liễu Tỳ Phong, người là ai?!

Cô gái rạng rỡ đáp:

- Ta là Tống Minh Châu.

Tiêu Thu Thủy chỉ thấy sắc mặt Nhu Thủy thần quân cùng Lương Đấu đều đại biến.

Thiệu Lưu Lệ lại bắt đầu rơi nước mắt:

- Người là Hồng phượng hoàng Tống Minh Châu?

Thiệu Lưu Lệ rơi nước mắt là muốn giết người.

Mọi người đều không khỏi lo lắng cho cô gái Tống Minh Châu này.

Cô gái kia lại thật sự gật đầu, nói:

- Đúng đó, ta chính là Hồng phượng hoàng, không phải bạch phượng hoàng, cũng không phải Tử phượng hoàng.

Đồng tử Thiệu Lưu Lệ co rút lại, nước mắt đã rơi xuống.

Giang hồ có lời đồn: ông ta rơi lệ là sắp ra tay, là phải giết người.

Tống Minh Châu không ngờ vẫn ung dung bước tới.

Lúc này đột nhiên có hai người vọt ra.

Hai người này chính là Cung bối Lao Cửu trong Quảng Tây ngũ hổ và Yết Dương Ngô Tài trong Quảng Đông ngũ hổ!

Yết Dương Ngô Tài, trước nay tự cho là phong lưu, thấy Tống Minh Châu tới, lập tức có lòng thương hương tiếc ngọc. Hắn từng thấy Thiệu Lưu Lệ ra tay, ngay cả ba Thiên vương cũng không chống đỡ nổi, cô gái yếu đuối này làm sao có thể chịu đựng được?

Một vị khác là Lao Cửu, tuy dung mạo xấu xí nhưng kỳ thực tâm địa lại cực tốt, sợ Tống Minh Châu trúng độc thủ, lập tức ngăn cản.

Tống Minh Châu thấy hai người bước ra, chớp chớp mắt hỏi:

- Các người...?

Ngô Tài lễ độ cúi người nói:

- Xin cô nương đừng bước.

Lao Cửu thì quát lên:

- Quay về!

Tống Minh Châu răng trắng như ngọc, thản nhiên cười đáp:

- Ta không về!

Lao Cửu tức giận quát:

- Không về cũng phải về.

Ngô Tài đang muốn nói thì đột nhiên ánh hồng lóe lên.

Sau đó liền có chuyện xảy ra.

Lao Cửu hét lên điên cuồng, hai bên huyết thái dương đều có cảm một cây trâm cài, xuyên vào tận óc, hội tụ lại ở sau gáy!

Ngô Tài kinh hãi vô cùng, lập tức một tay đỡ lấy Lao Cửu, một tay đánh về phía Tống Minh Châu!

Gần như đồng thời, Ngô Tài cũng phát ra một tiếng kêu thảm.

Ngô Tài ngã xuống, Lao Cửu ngã xuống, một tay Ngô Tài vẫn đỡ lấy Lao Cửu. Hồ Phúc, La Hải Ngưu lao tới như chớp, đỡ Ngô Tài, Lao Cửu quay về, hai người nước mắt đầm đìa, kích động đến toàn thân phát run.

A Sát gào lên hỏi:

- Có chuyện gì vậy?!

Bởi vì mọi việc diễn ra quá nhanh, mọi người cũng không hiểu là đã có chuyện gì xảy ra.

Chỉ nghe La Hải Ngưu run run nói:

- Lao Cửu... Lao Cửu... Chết rồi!

Đau thương nghẹn lời.

Hồ Phúc rên lên đau đớn, không nói nên nổi một tiếng.

Mọi người đều nhìn ra, Ngô Tài ngoài cánh tay liều chết đỡ lấy Lao Cửu ra thì một tay hai chân còn lại đều đã bị phế rồi.

Ngô Tài cùng Lao Cửu lo cho an nguy của Tống Minh Châu, vậy mà lại rơi vào cảnh một chết một tàn phế, Tống Minh Châu ra tay tàn độc

khiến cho người ta không rét mà run.

Quần hiệp đều phẫn nộ, Lưỡng Quảng bát hổ lại càng tình nghĩa như chân tay, bi phẫn cùng cực, đều muốn động thủ, Thiệu Lưu Lệ bỗng quát lên:

- Dừng tay.

Tống Minh Châu mỉm cười lộ ra hàm răng trắng bóng, nói:

- Này, lão ta bảo các người dừng tay kìa.

Mọi người nổi giận quát lớn, Lưỡng Quảng bát hổ lại càng xông ra. Đúng lúc này, chợt nghe “roạt roạt” một tràng, lướt qua trên đầu mọi người, Thiệu trưởng lão đã hạ xuống phía trước mặt.

Tống Minh Châu cười nói:

- Xin chào.

Thiệu Lưu Lệ đáp:

- Ta biết người chào người ta là muốn giết người.

Tống Minh Châu cười:

- Nhưng người không chào, người đang rơi nước mắt.

Thiệu Lưu Lệ lãnh đạm nói:

- Ta rơi nước mắt vì kẻ sắp phải chết.

Nói dứt lời, ông ta lập tức ra tay.

Ông vừa ra tay, lửa nển bốn phía đều tắt ngấm.

Mọi người ồ lên, Tống Minh Châu đã biến mất.

Tiếng cười trong trẻo như chuông gió của cô ta đã tới bên ngoài chùa.

Thiệu Lưu Lệ lập tức ra ngoài chùa. Bên ngoài hoàn toàn quang đãng.

Cỏ dại, bụi rậm, cây cối lúc trước đã bị thiêu đốt sạch sẽ.

Thiệu Lưu Lệ ra đến bên ngoài mới biết trời đã sáng.

Sương sớm ban sáng thấm lạnh cả cơ thể.

Đột nhiên hai luồng kinh phong ập tới, hai tay Thiệu Lưu Lệ bắt lại, bắt được hai thứ sáng trong như sương mai, cẩn thận nhìn lại, hóa ra là hai viên minh châu.

Sáng sớm, quyết đấu trong sương mù.

Thiệu Lưu Lệ đang muốn ném đi, nhưng chợt có hai luồng khí lạnh từ lòng bàn tay xâm nhập vào cơ thể. Thiệu Lưu Lệ vụt rùng mình, áo hồng lóe qua, Tống Minh Châu đã tới!

Hai cây trâm cài, đâm vào hai mắt Thiệu Lưu Lệ như ánh chớp.

Thiệu Lưu Lệ vung tay, ấn xuống hai cây trâm cài, trâm cài đâm vào minh châu, minh châu vỡ nát.

Mảnh vỡ bắn về phía Tống Minh Châu.

Tống Minh Châu mặt phấn cũng biến sắc, thân hình đã lúi gập, biến mất trong màn sương.

Nhưng gần như đồng thời, sau lưng Thiệu Lưu Lệ lại vang lên tiếng rít gió!

Hai cây trâm cài!

Trái đâm vào Kỳ môn, phải đâm vào Mệnh môn!

Tống Minh Châu không ngờ đã đến sau lưng Thiệu Lưu Lệ!

Thiệu Lưu Lệ quay phắt lại, hai chưởng đánh mạnh ra!

Chưởng phong sắc bén xé rách sương dày của tự nhiên.

Tống Minh Châu thân pháp quý dị, loáng cái đã lại tới sau lưng Thiệu Lưu Lệ.

Hai châm này đâm ra, Thiệu Lưu Lệ không kịp quay người nữa!

Ông ta không chút nghĩ ngợi, hai chưởng ngưng lại, đánh ngược ra sau!

Cùng lúc đó, ông ta chỉ cảm thấy hai vai tê rần, đã bị đâm trúng.

Nhưng ông cũng cảm giác được, mép chưởng chạm vào thân thể một người, người đó lập tức bắn ngược ra xa.

Nhưng ông ta vẫn đánh trúng đối phương rồi.

Sau đó ông ta cảm thấy trời đất xoay tròn, sắp sửa ngã xuống rồi...

Sấp ngã rồi, đáng lẽ đã sớm ngã xuống rồi.

Nhưng ông cố gượng một hơi khí, chân khí Vô Cực tiên đan còn dư lại trong cơ thể vụt chân động, khiến ông ta miễn cưỡng giữ thẳng được thân mình.

Chỉ nghe âm thanh vốn như chuông bạc kia oán hận nói:

- Chúng ta đi!

Giọng nói đó vốn đầy ý cười, bây giờ cũng không cười nữa, thậm chí còn có chút suy yếu.

Sau đó người của Quyền Lực bang lùi vào trong sương dày.

Sương mù tan đi rồi, bởi vì mặt trời đã lên.

Mặt trời buổi sớm xua tan sương mai, khi khung cảnh bốn phía trở nên rõ ràng, Thiệu Lưu Lệ liền ngã xuống, ngã xuống một mảnh đất trơ trọi.

Buổi sáng, khi mặt trời lên cao.

Khi Thiệu Lưu Lệ tỉnh lại, ánh mặt trời đã lên cao.

Nhưng sinh mệnh của ông vĩnh viễn không còn được như mặt trời rực rỡ nữa.

Thiệu Lưu Lệ biết mình phải nắm lấy cơ hội để nói, nếu không ông ta mãi mãi không thể nói được nữa:

- Bọn chúng đã đi chưa?

- Đi rồi.

Nhu Thủy thần quân đáp. Ai cũng có thể thấy, Thiệu Lưu Lệ đã khó thoát được số trời rồi. Thiệu Lưu Lệ gượng cười nói:

- Người gặp Thiên vương, phải thay ta nói với lão nhân gia người, ta từ muôn sông nghìn núi trốn ra, là muốn đưa mấy thứ tới làm thọ lễ cho lão nhân gia, nhưng mà...

Nhu Thủy thần quân không khỏi rơi nước mắt:

- Tôi biết rồi, tôi biết rồi...

Thiệu Lưu Lệ cười khổ:

- Phải nói với Thiên vương, lần đó vây giết Yến Cường Đồ, chúng ta đã làm nhục mệnh....

Nhu Thủy thần quân cố gắng gạt đầu, nói:

- Thiên vương hiểu. Lần đó Thiên vương cũng đã tới, không kịp cứu ngài, lão nhân gia người cũng rất đau đớn...

Thiệu Lưu Lệ cố vận chân khí, nói:

- Thiệu Lưu Lệ ta sở dĩ có ngày hôm nay, đều nhờ Thiên vương tài bồi... Ngày sau phải trông vào các người phụng dưỡng lão nhân gia người rồi....

Nhu Thủy thần quân cùng Trường Giang ngũ kiếm đáp trong nước mắt:

- Vâng, vâng....

Mấy người người Tiêu Thu Thủy cũng không khỏi rầu rĩ.

Thiệu Lưu Lệ lại nói:

- Đám Tổng Minh Châu chịu rút đi là vì thấy ta trúng phải hai nhất châm của ả mà không ngã, nghĩ công lực ta hơn xa ả nên mới không dám ở lâu, lại không biết ta đã là nỏ mạnh hết đà, vốn dựa vào một hơi dư khí của Vô Cực tiên đan chống đỡ, đến nay sớm muộn gì cũng tiêu tan, lại thêm hai châm của ả đâm trúng yếu hại, ta không sống lâu được nữa...

Nói đoạn lại cười khổ:

- Kỳ thực ta đáng lẽ đã phải chết từ mười lăm năm trước rồi.

Nhu Thủy thần quân thấy Thiệu Lưu Lệ đã hít vào thì ít, thở ra thì nhiều, vội vã hỏi:

- Thiệu trưởng lão, ngài còn gì muốn giao lại không.

Thiệu Lưu Lệ thở dốc mấy hơi, đáp:

- Mười lăm năm trước, ta vốn đã chết dưới tay Yến Cuồng Đồ, nhưng hấn lại cứu ta sống lại, sử dụng một viên Vô Cực tiên đan. Nguyên nhân hấn cứu ta là vì thấy trong mọi người, ta là kẻ dám liều mạng nhất, hấn nói trên đời này kẻ không sợ hấn quá ít, nếu trong lúc vô ý đã đưa ta lên xe ngựa thì cũng không muốn thấy ta cứ chết đi như vậy... Cứ như thế, ta nhẫn sống nhẫn chết, phục dịch bên người hấn suốt mười lăm năm. Cho đến tháng trước, ta chờ đến lúc hấn đã hoàn toàn tin tưởng ta, mới nắm lấy cơ hội, đánh thuốc mê hấn, đâm hấn hai kiếm, đánh hấn hai chưởng, vậy mà hấn vẫn không

chết, còn đánh lại ta một chỉ...

Yến Cuồng Đồ chưa chết! Tin tức đó khiến tất cả mọi người đều biến sắc.

Chỉ có Tiêu Thu Thủy cảm thấy rùng mình sờn gai ốc. Thiệu Lưu Lệ hẳn nhục chịu đựng, trải qua suốt mười lăm năm, không ngờ lại là để hạ độc thủ như vậy với người cứu mạng ông ta, chẳng lẽ ân oán trong võ lâm đều là như thế sao?

... Nếu muốn thành danh trên giang hồ thì đều phải như vậy sao?

... Đây là “không độc thì không phải trượng phu” sao? Đây là “chỉ có đại anh hùng mới có thể có bản sắc” sao?

... Nhưng hẳn cùng các anh em trong Thần Châu kết nghĩa đều không phải như vậy.

... Vấn đề là: Bọn hắn cũng là người giang hồ, người trong gian hồ, sẽ không bị giang hồ đồng hóa ư?

... Cho dù là người như Tiêu Thu Thủy, thông minh, đĩnh ngộ, có chí khí, biết quyết đoán, một khi bị kích thích quá mạnh cũng sẽ biến thành tâm ngoan thủ lạt hơn bất kỳ ai khác.

Thiệu Lưu Lệ từ từ nhắm mắt lại, mệt mỏi nói:

- Đúng. Yến Cuồng Đồ chưa chết.

Tiếp đó, khẽ thở dài:

- Ta cho hắn công kích trí mạng, hắn vẫn không chết... Nhưng ta thì sắp phải chết rồi.

Đột nhiên lại mở mắt ra, hỏi:

- Các người biết Tống Minh Châu đi lần này, lúc nào cũng có thể quay lại. Không biết chừng ả ta còn đem theo trợ thủ đắc lực của Lý Trầm Chu, Liễu Tùy Phong tới, sao các người còn không đi?!

Mọi người đều ngẩn ra, Thiệu Lưu Lệ chột “à” một tiếng, nói:

- Ra cứ giao Vô Cực tiên đan cho các người trước đã... Ta đã thương Yến Cường Đồ, tưởng rằng hắn đã chết, tới lục soát trên người hắn, tìm ra năm viên còn lại, đang muốn rời đi thì hắn đột nhiên tỉnh lại, đánh ta một chịch... Ta trúng một đòn, vẫn trốn thoát được...

Nói tới đây, khoe miệng Thiệu Lưu Lệ đã rỉ máu. Nhu Thủy thần quân không nhịn được hỏi:

- Vậy... Vậy tiên đan đâu?

Thiệu Lưu Lệ gắng gượng lấy ra năm viên thuốc.

Năm viên thuốc tròn, ba viên đỏ sậm, ba viên đỏ tươi.

Nhu Thủy thần quân run run tiếp lấy, Trường Giang ngũ kiếm đều nghển cổ lên nhìn. Nhu Thủy thần quân nhanh chóng khép tay lại, run giọng nói:

- Đây... Đây là Vô Cực tiên đan...?!

Thiệu Lưu Lệ yếu ớt đáp:

- Đúng...

Lại tiếp:

- Đây là ta liều mạng cướp về được, không được quên... Dâng cho Thiên vương.

Nhu Thủy thần quân lẩm bẩm:

- Đó là đương nhiên. Đó là đương nhiên..

Chợt nói:

- Quyền Lực bang lúc nào cũng có thể tới, chúng ta phải lập tức rời đi.

Thiệu Lưu Lệ chậm rãi nhắm mắt lại, nói:

- Các người đi thôi, mang theo ta chỉ thành gánh nặng... Ta... Sắp không xong rồi.

Nhu Thủy thần quân cắn răng, nói:

- Vâng.

Đoạn đứng vụt dậy, chấp tay hướng mấy người Lương Đẩu, nói:

- Gặp nhau ở Đan Hà lần này, nhờ ơn chư vị ra sức không ít, ngày sau gặp lại trên giang hồ sẽ báo đáp, bây giờ xin cáo biệt.

Hòa thượng Đại Đổ vội nói:

- Chúng ta phân tán xuống núi như vậy, không sợ Quyền Lực bang mai phục sao?

Nhu Thủy thần quân cười lạnh:

- Dãy núi Đan Hà, đường mòn vô số, bọn chúng thất bại bỏ chạy, đã không còn dũng khí ngăn cản nữa.

Nói đoàn liền dẫn Trường Giang ngũ kiếm nhanh chóng bỏ đi.

Thiệu Lưu Lệ cười khổ, từ từ nhắm mắt, không rõ sống chết.

Lương Đấu thăm mũi ông ta một chút, cười khổ lắc đầu.

Thiệu Lưu Lệ đã ngậm cười mà chết.

Lương Đấu nhìn sang phía Tiêu Thu Thủy, hỏi:

- Tiêu lão đệ, giờ cậu muốn đi đâu?

Câu hỏi này khiến Tiêu Thu Thủy chợt cảm thấy tương lai mịt mờ, chẳng biết sẽ ra sao, nhất thời cũng như biển mây Đan Hà, không biết đặt mình ở đâu, chỉ biết mặt trời đang ở trên cao, ánh dương buổi sáng thật rực rỡ.

Ôi, một ngày sống chết chỉ cách nhau một đường tơ, phong vân biến ảo.

Tiêu Thu Thủy trầm giọng đáp:

- Tôi còn phải tới Quảng Tây, tìm mấy người đại ca, rồi quay về cứu viện Thành Đô.

Tiêu Thu Thủy vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn trời, trời cao biển mây vô tận, nhưng ánh mặt trời vẫn thực chói chang, thực rạng ngời.

Tiêu Thu Thủy khẽ quyết ánh lệ bên khóe mắt:

- Tôi ra đi, vốn là để trở về.

Lương Đấu chăm chú nhìn hấn, sau một lúc liền vỗ vỗ vai Tiêu Thu Thủy, nói:

- Người anh em, ta muốn đi cùng cậu, nhưng giờ thì không thể...

Tiêu Thu Thủy nhìn vị đại hiệp không ngờ lại gọi hấn là “anh em” này. Hấn chờ ông nói tiếp.

- Bây giờ ta phải lập tức lên Thiếu Lâm, Võ Đang, bẩm báo Thiên Chính đại sư, Thái Thiện chân nhân. Giang hồ gặp tình thế nguy hiểm như vậy, mười sáu môn phái không thể không kết thành một mạch... Muốn diệt Quyền Lực bang, tất phải đồng tâm hợp sức!

Lương Đấu nhìn thẳng vào Tiêu Thu Thủy, trịnh trọng nói từng tiếng một:

- Có điều dù ở chân trời góc biển, ta cũng phải tìm cho được cậu.

Lương Đấu bình tĩnh tiếp:

- Kể cả Thiên Chính, Thái thiện không quản việc này thì ta cũng chỉ hết sức mà làm, không cần biết họ quyết định thế nào, ta cũng phải đi tìm cậu.

Lương Đấu khẽ mỉm cười, chân thành nói:

- Nếu như cậu không chê cười, ta lại có một ý này, chúng ta kết làm anh em, không phân già trẻ, có được không?

Lương Đấu lại tiếp:

- Có thể cậu sẽ cảm thấy tôn ti có bậc, hơn nữa võ công trước mắt còn không bằng ta, nhưng với nhân phẩm, năng lực của cậu, có một ngày thanh danh cậu sẽ còn lớn hơn ta, võ công còn cao hơn ta. Bây giờ xưng huynh gọi đệ với cậu cũng là được hưởng sái của cậu thôi. Cậu không được từ chối nữa, được chứ?

Tiêu Thu Thủy nắm chặt tay lại.

Hắn nhìn Lương Đấu, không nói gì khác, chỉ nói một chữ:

- Được.

Lương Đấu ôm quyền, lập tức quay người, nói:

- Người anh em, vậy thì tạm biệt.

Tiêu Thu Thủy cũng chấp tay:

- Sau này gặp lại.

Họ không nói thêm gì nữa. Gió lớn, vạt áo phấp phới, Lương Đấu bắt đầu xuống núi.

Hào nhân Hồ Phúc cũng nhìn Tiêu Thu Thủy, chấp tay nói:

- Chúng ta gặp lại ở Thành Đô.

Tiêu Thu Thủy hoảng hốt:

- Các vị...

Hồ Phúc thở dài:

- Lao Cửu đã chết, Ngô Tài tàn phế, Lưỡng Quảng thập hổ chúng tôi mười người một lòng, bây giờ cũng chẳng có gì để nói nữa. Chúng ta sẽ cùng Tiêu huynh đệ xông pha giang hồ, nhưng là...

Thi Nguyệt tiếp lời:

- Chúng tôi trước tiên phải tới Quảng Đông, Quảng Tây, thu xếp mọi việc rồi mới yên tâm cùng cậu đi thay trời hành đạo, trừ mạnh giúp yếu.

Sát Tử nhìn thẳng vào Tiêu Thu Thủy, cao giọng nói trong gió lớn:

- Tiêu huynh đệ, chúng ta sẽ còn gặp lại!

Bọn họ cùng chấp tay, La Hải Ngưu mắt nhắm lệ công Lao Cửu, Hồ Phúc đỡ Ngô Tài, xuống núi giữa ánh mặt trời chói chang.

Chỉ còn lại hòa thượng Đại Đổ và Tiêu Thu Thủy ngơ ngẩn trên núi.

Một hồi lâu, hòa thượng Đại Đổ và Tiêu Thu Thủy vẫn không nói gì.

Mây trắng bay bay.

Hòa thượng Đại Đổ nhìn Tiêu Thu Thủy tay chấp sau lưng, ngón tay nắm vào, rồi lại mở ra, đột nhiên cảm thấy trong lòng Tiêu Thu Thủy đang rất tịch mịch.

Giống như một vị tướng già, chứng kiến những chiến sĩ sắt trí phong vân, những anh hùng ảm ma bi ca, tất cả đều lần lượt tiêu tan, lần lượt ngã xuống.

Hòa thượng Đại Đổ trầm than một tiếng, hấn và vị “đại ca” này quen biết gần mười năm, biết Tiêu Thu Thủy tính tình hiếu động, thích chơi đùa, nhưng kỳ thực trong lòng lại mang cả trăm vạn hung binh, ý chí bao trùm vạn vật.

Chỉ không biết, hấn có hiểu sự cô tịch của anh hùng, lên cao gió lạnh hay không?

Hòa thượng Đại Đổ hắng giọng, cuối cùng cũng mở miệng:

- Chúng ta cùng xuống núi đi.

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy xa xăm không thấy bờ, hỏi:

- Anh muốn đi đâu?

Hòa thượng Đại Đổ đáp:

- Giờ chúng ta đụng phải Quyền Lực bang, còn chưa đủ để đấu với chúng, không bằng trước tiên tới Trung Sơn hội hợp với Lâm công tử, dựa vào võ công của hấn, ít nhất cũng có thể giằng co được với Tống Minh Châu kia.

Tiêu Thu Thủy bình tĩnh nói:

- Tôi là người Hoán Hoa, không thể không tới Hoán Hoa trước, anh cứ tới Đông Hải, mời Lâm công tử ra.

Hòa thượng Đại Đổ chần chừ một thoáng, nói:

- Chúng ta cứ đi một đường đi, tránh khi gặp phải Quyền Lực bang lại thiếu một người phối hợp.

Tiêu Thu Thủy bình thản đáp:

- Anh tới tìm Lâm công tử rồi nhanh chóng đến chi viện, đó mới là việc chính. Càng hưởng hồ tôi còn phải đi tìm mấy người lão Thiết, tiểu Cố...

Nói tới đây, tâm trạng lại bay xa:

- Bọn họ đều là loại huynh đệ ăn đòn giống như anh vậy...

Hòa thượng Đại Đổ cao hứng, cười ha hả, nói:

- Khi chúng ta tập hợp thì sẽ náo nhiệt rồi!

Tiêu Thu Thủy cũng phấn chấn lên, hứng khởi đáp:

- Ha ha, nếu anh để lão Thiết gặp được thì hẳn sẽ cho anh một đấm, lần trước...

Tiếng cười làm sơn cốc hoang vắng nổi lên hai tiếng vọng nhỏ bé.

Mây bay trên sơn cốc.

Ngọn núi ẩn mình giữa hư vô, mịt mù.

Tiêu Thu Thủy cười cười, dừng lại một chút, rồi lại cười một chút.

Ở phía xa bên sườn núi kia, có mây tía rực rỡ, không biết đó là một thế giới xa xăm như thế nào.

Tiêu Thu Thủy ngưng cười, nói:

- Anh cứ đi trước đi.

Hòa thượng Đại Đổ không trả lời.

Tiêu Thu Thủy nhìn thi thể trên mặt đất, nói:

- Ít nhất trước khi đi tôi cũng muốn mai táng ông ta đã.

Người hấn nói đương nhiên là Thiệu Lưu Lệ.

Hòa thượng Đại Đổ ngẩn ra hồi lâu, tiếp đó phất tăng bào, bước đi.

Tiêu Thu Thủy cứ nhìn theo tấm tăng bào vá rách trăm chỗ, vừa vẫn vừa nát, nhưng lại màu sắc tươi sáng đó đi xa, đến khi không thấy nữa mới từ từ thu hồi ánh mắt.

Sau đó liền ngẩn ra một lúc rồi mới khẽ thở dài.

Lại quay về chỗ vừa rồi, tìm một vị trí thích hợp, bắt đầu đào đất, đào một cái hố thật sâu.

Sau đó hấn bắt đầu chuyển xác Thiệu Lưu Lệ.

Thiệu Lưu Lệ rõ ràng là đã chết, nhưng thân thể ông ta nặng hơn hấn dự tính nhiều.

Hấn dùng hai tay tới đỡ, đúng lúc đó, một chuyện kinh người xảy ra.

Cổ Tiêu Thu Thủy bị người ta bóp chặt.

Hấn lập tức cảm thấy nghẹt thở.

Người bóp cổ hấn là Thiệu Lưu Lệ.

Người bóp cổ hấn lại chính là Thiệu Lưu Lệ.

Quyển 4 - Chương 11: Vô Cực tiên đan

Người bóp cổ hắn chính là Thiệu Lưu Lệ.

Hóa ra Thiệu Lưu Lệ không hề chết.

Thiệu Lưu Lệ không khóc, ngược lại còn mỉm cười nhìn hắn.

Tiêu Thu Thủy lạnh lùng nhìn lại, thậm chí còn không buông tay.

Thiệu Lưu Lệ cười hỏi:

- Người ở lại nhật xác cho ta?

Tiêu Thu Thủy bình tĩnh đáp:

- Ta không biết ông chưa chết.

Trong mắt Thiệu Lưu Lệ lóe qua một tia cảm động, gật đầu nói:

- Ta ở trong tượng Phật thấy người cố sức cứu người mà quên cả thân mình, điểm ấy ta tin người.

Thiệu Lưu Lệ cười như một con cáo già狡 hoạt, nói:

- Có điều người cũng rất tinh minh, rất bình tĩnh.

Nói đoạn liền không còn nét cười.

- May mà võ công người không cao... Kỳ lạ là ta không ngờ lại có chút sợ người.

Thiệu Lưu Lệ lạnh lẽo hỏi:

- Người biết ta khế dùng sức là có thể giết người không?

Tiêu Thu Thủy lạnh lùng đáp:

- Ông giết đi.

Thiệu Lưu Lệ ngạc nhiên hỏi:

- Người không sợ chết?

Tiêu Thu Thủy thản nhiên đáp:

- Sợ đến muốn chết.

Thiệu Lưu Lệ cười nói:

- Thật không nhìn ra được.

Tiêu Thu Thủy bình tĩnh đáp:

- Sợ thì vẫn phải chết.

Thiệu Lưu Lệ nói:

- Ta có thể để người không chết.

Tiêu Thu Thủy cười lạnh:

- Đó là tùy ông.

Thiệu Lưu Lệ neho mắt nhìn hấn:

- Khá lắm!

Nói đoạn liền buông tay ra.

Tiêu Thu Thủy cũng bỏ tay đang đỡ ra, sờ sờ cổ họng, nói:

- Ta không hiểu.

Thiệu Lưu Lệ cười đáp:

- Người không hiểu tại sao ta phải giả chết?

Tiêu Thu Thủy không trả lời, dù rằng hấn cũng đang muốn hỏi câu này.

Thiệu Lưu Lệ nói tiếp:

- Bởi vì ta thật sự sắp phải chết. Nhưng ta muốn giết vài người trước khi chết.

Sắc mặt trước khi chết vụt trầm xuống, nghiên răng nói:

- Người đầu tiên chính là Chu đại thiên vương!

Tiêu Thu Thủy nghe mà giật mình kinh hãi.

Thiệu Lưu Lệ căm hận nói:

- Trong trận chiến ở núi Vũ Di mười lăm năm trước, chính lão từ sau

lưng đẩy ta người Yến Cường Đồ, Yến Cường Đồ vì phải đối phó với ta nên mới trúng một chưởng của lão, nhưng cũng đánh cho ra trọng thương, thuận tiện mang theo lên xe.... Người nghĩ xem, ta có hận lão hay không? Ta có nên hận Chu đại thiên vương hay không?

Tiêu Thu Thủy không nhịn được hỏi:

- Vậy ông đem Vô Cực tiên đan cho lão ta làm gì?

Thiệu Lưu Lệ cười hắc hắc, đáp:

- Đó là độc dược.

Đoạn xòe tay ra, trong lòng bàn tay không ngờ lại có năm viên thuốc hoàn toàn giống hết năm viên mà lão ta giao cho Nhu Thủy thần quân. Thiệu Lưu Lệ cười nói:

- Đây mới là hàng thật.

Tiêu Thu Thủy thất thanh:

- Ông thật sự muốn hạ độc chết Chu đại thiên vương?!

Thiệu Lưu Lệ hung ác nói:

- Bọn ta liều chết bán mạng làm việc cho lão, lão lại vì đoạt bảo vật, lấy mạng kẻ địch mà hy sinh tính mạng bọn ta! Ta sống như chó suốt mười lăm năm, nguyện vọng lớn nhất chính là giết lão!

Tiêu Thu Thủy hỏi:

- vậy thì ông cũng không sát thương Yến Cường Đồ?

Thiệu Lưu Lệ oán hận đáp:

- Yến Cuồng Đồ sở dĩ không giết ta, cũng là vì biết ta hận Chu đại thiên vương thấu xương, tuyệt đối không làm việc Chu đại thiên vương, mà võ công của ta, hắn cũng không để vào mắt... Vì thế hắn dùng một viên Dương Cực tiên đan bảo tồn hư nguyên của ta, giữ lại cho ta một mạng.

Sắc mặt lão ta chợt biến đổi, nói:

- Nhưng ta vẫn phải giết hắn! Hắn là người thứ hai ta muốn giết!

Tiêu Thu Thủy một lần nữa kinh ngạc, hắn không ngờ Thiệu Lưu Lệ lại là người tuyệt tình đến vậy, ngoan độc đến như vậy!

Thiệu Lưu Lệ phảng phất như nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng Tiêu Thu Thủy, lập tức lạnh giọng nói:

- Ta phải giết hắn! Người có biết mười lăm năm nay ta sống những ngày như thế nào không?! Làm nô lệ cho hắn! Mà hắn chỉ cho ta uống có Dương Cực tiên đan! Không có Âm Cực tiên đan phối hợp, người biết ta chịu đựng khổ sở đến mức nào không?! Người biết khi khí thuần dương của Dương Cực tiên đan phát tác, ta làm thế nào tiêu giải không?! Ta biết làm thế nào?! Hắn vẫn không cho ta uống Âm Cực tiên đan! Chỉ điểm có mấy huyết đạo của ta để khống chế! Người biết ta phải chịu đựng đau khổ đến mức nào!

Tiêu Thu Thủy nhìn vẻ kích động của Thiệu Lưu Lệ, bất giác cảm thấy mê mang.

Một hồi lâu sau, Thiệu Lưu Lệ mới bình tĩnh lại, hỏi:

- Người biết sự đau khổ đó là như thế nào không?

Lão chậm rãi đưa hai tay ra, ấn vào một thân cây đại thụ.

Đó vốn là một gốc cây xanh đang bừng bừng sức sống, hai chường Thiệu Lưu Lệ ấn xuống, cũng không dùng lực, gốc cây đột nhiên khô héo đi, lá khô rụng xuống lả tả.

Thiệu Lưu Lệ cười lạnh:

- Ta vì Chu đại thiên vương mà khổ chiến Yến Cuồng Đồ, thế nhưng Chu đại thiên vương lại vì muốn giết hấn, đoạt lấy tiên đan và thiên thư mà hy sinh ta.... Mười lăm năm sau, ta tự xưng đã lấy được tiên đan, lão liền phái người tới cứu. Chờ khi ta giao hết tiên đan cho Nhu Thủy thần quân, bọn chúng liền vắt chân lên cổ mà chạy, ha ha... Cũng may ta đưa ra tiên đan giả, tiên đan có thể giúp Chu đại thiên vương thực sự vũ hóa đẳng tiên... Đám người bọn chúng còn không bằng anh bạn trẻ nhà ngươi, còn thay ta đào một nắm mộ, không để chó hoang, lang sói ăn xác....

Giọng nói không giấu nổi sự thương cảm.

Tiêu Thu Thủy cười khổ:

- Ta... Ta tưởng ông thật sự đã chết...

Bỗng nhiên vài chiếc lá rơi xuống, không ngờ đã khô vàng, giống như đã héo rụng nhiều ngày, Tiêu Thu Thủy vụt ngẩng đầu lên, chỉ thấy gốc cây đã khô héo mà chết, giống như bị hạn hán lâu ngày.

Thiệu Lưu Lệ nhìn Tiêu Thu Thủy giật mình kinh hãi, cười lạnh nói:

- Ngươi nghĩ thử xem, mỗi ngày trong cơ thể ta đều có loại khí cực dương này hành hạ. Không có Âm Cực tiên đan điều hòa, Dương

Cực tiên đan tuy có thể thúc đẩy ta tăng một giáp công lực, nhưng cũng khiến ta muốn sống không được, muốn chết không xong. Tinh lực, dục vọng, nóng bỏng trong cơ thể đều phải phát tiết, Yển Cuồng Đồ mỗi lần thấy ta sắp phát điên, sắp tự hủy, mất đi khống chế, hẳn lại dùng thủ pháp mạnh mẽ hết yếu huyết toàn thân ta, khiến ta nằm đó chịu hết dày vò trong cơ thể...

Thiệu Lưu Lệ kể chuyện, ánh mắt oán độc khiến cho Tiêu Thu Thủy không rét mà run.

Thiệu Lưu Lệ lại nói:

- Sau khi ta ám toán hẳn, đoạt được năm viên tiên đan liền bỏ chạy, ta biết không thể giết được hẳn lúc đó, hẳn nhất định sẽ tìm được ta, cũng không biết sẽ dùng phương pháp nào để hành hạ ta nữa... Vì thế trước tiên ta phải giết hẳn, trước tiên phải trừ hết những kẻ mà ta thống hận. Do đó ta báo với Trường Giang tứ côn, để Chu đại thiên vương phái người tới tìm ta, cũng kêu lên tranh đấu giữa Quyền Lực bang và Chu đại thiên vương...

Tiêu Thu Thủy chột hỏi:

- Ông đã lấy được tiên đan, tại sao không uống Âm Cực tiên đan để giải trừ nhiệt độc của Dương Cực tiên đan?

Thiệu Lưu Lệ lắc đầu cười khổ:

- Âm Cực tiên đan nhất định phải uống vào trong vòng ba ngày, nếu vượt quá thời hạn đó, chia ra uống vào, âm hàn và dương cương hỗn tạp sẽ càng đau khổ, chắc chắn trí mạng. Ta uống Dương Cực tiên đan đã hơn mười năm, tuy nó hành hạ ta chết đi sống lại, nhưng cũng chính nó giữ lại cho ta một hơi thở. Ta đương nhiên là phải uống, phải uống hết cả năm viên tiên đan trải hết gian nan vất vả mới

đoạt được này vào... Ha ha ha....

Thiệu Lưu Lệ càng nói càng đắc ý, nhưng cười được một nửa, hai vai đau đớn, sắc mặt lập tức trắng bệch, mồ hôi chảy ròng ròng.

- Mẹ nó... Kim châm của con yêu nữ đó... Nhận huyết đâm vào...
Thật lợi hại....

Bỗng hít sâu một hơi, trên mặt lập tức hồi phục một chút hồng nhuận, hỏi:

- Người biết tại sao ta không đi chỗ khác mà lại phải tới Đan Hà?

Tiêu Thu Thủy lắc đầu, mờ mịt:

- Không biết.

Thiệu Lưu Lệ cười hắc hắc:

- Đan Hà có địa hình đặc thù, ta nghe được trong u cốc Đan Hà có sinh sản một loại thảo trùng cực kỳ âm hàn, người Trung Nguyên còn gọi là Thiên tà. Đây không phải loại trùng thảo trong Trung dược, mà là côn trùng thật sự. Ta chỉ cần lấy được chất dịch của chúng nó uống vào là sẽ có thể giải được khí nóng bức của Dương Cực tiên đan trong cơ thể, sau đó lại uống Âm Cực tiên đan là có thể hồi phục như cũ, ha ha ha...

Thiệu Lưu Lệ ngẩng mặt lên trời cười lớn:

- Còn hai cặp Vô Cực tiên đan nữa, ta lại uống vào, công lực sẽ tăng gấp hai ba lần hiện tại, đến lúc đó còn sợ a?! Cho dù không đánh được Yến Cuồng đồ thì đối phó với Chu đại thiên vương và Lý Trầm Châu cũng không còn là vấn đề với ta nữa!

Tiêu Thu Thủy thấy lão ta điên khùng như vậy, trong lòng thật sự có chút ẹ sợ, lập tức hỏi:

- Nếu là ông dẫn mọi người tới chùa Biệt Truyện, tại sao lại bị nhốt trong tượng phật, huyết đạo bị phong hết? Phải chăng là Yến Cuồng Đồ đuổi kịp ông...

Thiệu Lưu Lệ thoáng biến sắc:

- Nếu là Yến Cuồng Đồ đuổi kịp ta thì ta còn mạng nữa sao?! Ta để lại manh mối ở tháp cổ Nam Hoa, Lục Dung Quảng Châu là muốn hấn đuổi sai hướng! ... Huyết đạo của ta là tự phong!

Tiêu Thu Thủy lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu.

Thiệu Lưu Lệ cười ha hả, nói:

- Người đương nhiên là không hiểu rồi! Mỗi lần Dương Cực tiên đan phát tác, ta đều giống như điên cuồng, Yến Cuồng Đồ vừa không muốn giết ta, lại vừa không muốn thấy ta chết, vì thế mỗi lần đều phong bế huyết đạo ta... Mỗi lần ta bị khóa huyết đạo, đúng là sẽ dễ chịu hơn một chút, nhưng lâu dần, mỗi lần phát tác, cho dù không có người khóa huyết đạo ta thì yếu huyết của ta cũng sẽ tự phong lại để giảm bớt đau khổ. Nếu không có ai giúp ta giải huyết thì sẽ phải đợi một hai ngày, thậm chí ba năm ngày không chừng, sự khổ sở đó, người cứ nghĩ mà xem, đến mức... Hôm nay được tính của ta lại phát tác, vì sợ người của Chu đại thiên vương và Quyền Lực bang tìm tới cửa chỗ nên mới trốn vào trong bụng phật. Sau khi huyết đạo bị phong bế, ta vốn không thể động đậy nổi, may mà người nhìn ra được, đá đổ tượng phật, lại đánh huyết Bách Hội của ta, giải nguy bị khóa huyết đạo... Chỉ không biết làm sao người nhìn ra được là ta đang ở trong tượng phật?

Tiêu Thu Thủy ngược ngáp nói:

- Ta trông thấy tượng phật có hai dòng nước mắt, đúng lúc buồn bực, nghĩ tới... Đại danh của ông, vì thế liền đoán ông ở bên trong.

Thiệu Lưu Lệ cười ha hả một tràng, giống như chấn động đến vết thương bên sườn, khẽ nhú mày, cười khổ nói:

- Trước khi ta giết người sẽ luôn rơi nước mắt. Thấy Nhu Thủy thần quân, ta lại nhớ tới thù với Chu đại thiên vương, thấy Hỏa vương, ta lại nhớ tới thù với Lý Trầm Chu... Lúc ấy khí lệ nghịch trong người ta đã nhập vào đường chính, đang muốn chém giết một phen, thì lại tới một ả Tống Minh Châu, đấu với ả ta lưỡng bại câu thương, con mụ đó... Thật lợi hại, ta uống được Dương Cực tiên đan, nếu không chưa chắc đã là đối thủ của ả. Vì thế ta cũng nổi máu lên, đuổi được Tống Minh Châu đi liền dứt khoát giả chết, để Nhu Thủy thần quân trúng kế, độc chết Chu đại thiên vương, người của Chu đại thiên vương tất cũng sẽ giết Nhu Thủy thần quân báo thù, ha ha ha! Như vậy mới là mượn đao giết người, một đá hai chim!

Tiêu Thu Thủy không nhịn được hỏi:

- Quyền Lực bang thì có thù oán gì với ông?

Thiệu Lưu Lệ trừng mắt nhìn hấn, tức giận đáp:

- Đương nhiên là có thù! Ta trước kia là người của Chu đại thiên vương, sớm đã có thù không đội trời chung với bọn chúng! Sau trong trận vây giết Yến Cuồng Đồ...

Tiêu Thu Thủy thất thanh:

- Trận vây giết Yến Cuồng Đồ, Quyền Lực bang cũng tham dự?!

Thiệu Lưu Lệ cúi kính nói:

- Đương nhiên! Người nghĩ Yến Cuồng Đồ dễ đối phó như vậy sao? Trận đánh hôm đó, chỉ bằng bảy trưởng lão của Chu đại thiên vương, há lại là địch thủ của hắn?! Quyền Lực bang tự nhiên là cũng xuất động toàn lực, Tứ đại hộ pháp sau trận đánh đó, Cửu Thủ thần ma Tôn Kim Viên bị đánh nát hết xương sườn, miệng phun máu tươi, Phiên thiên văn Trầm Tiềm Long đầu mình lìa nhau, máu nhuộm Vũ Di, hai người Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm còn sống tới giờ cũng không dám đặt chân vào giang hồ nữa. Người tưởng tượng chút là biết, trận chiến Vũ Di ngày đó thảm khốc tới mức nào...

Tiêu Thu Thủy thật sự ngây ngốc rồi. Trước mắt hắn không khỏi hiện lên hình ảnh Yến Cuồng Đồ vạn người khôn địch, ngạo thị thiên hạ, trên núi Vũ Di đại chiến quần hào.

Thiệu Lưu Lệ thấy hắn ngẩn ra không nói:

- Người nhất định là không biết vây giết Yến Cuồng Đồ và thù oán giữa ta với Quyền Lực bang thì có quan hệ gì với nhau? Kỳ thực quan hệ rất lớn nhé! Lần đó không chỉ là vây giết Yến Cuồng Đồ, một khi Yến Cuồng Đồ bị đánh trọng thương, mọi người đều nhất định phải... Đừng quên, trên người hắn có bảo vật nha, vì thế mọi người lại xúm vào hỗn chiến, bang chúng Quyền Lực bang đại chiến người của Quyền Lực bang, mười sáu môn phái lớn cũng đánh người người chết ta sống...

Tiêu Thu Thủy kêu lên thất thanh:

- Ngay cả mười sáu phái lớn cũng tới nữa?!

... Đối phó với một mình Yến Cường Đờ?

Thiệu Lưu Lệ cười khẩy nói:

- Giết người, bọn chúng chưa chắc đã tới, đoạt bảo, bọn chúng sao có thể chậm hơn người khác! Ngay cả Tam sơn Ngũ nhạc trong lục lâm cũng đều đến, Hoa Sơn, Côn Luân, Nga Mi sao có thể không tới?!

Tiêu Thu Thủy quát:

- Nói bừa! Mười sáu môn phái lớn đều là người trong chính đạo...

Thiệu Lưu Lệ cười ha hả:

- Người trong chính đạo! Ha ha! Người trong chính đạo...?!

Thiệu Lưu Lệ cười đến nghiêng nghiêng ngả ngả, cười đến nước mắt chảy ra đầm đìa.

Thiệu Lưu Lệ không nhịn được phải khom người xuống, ôm bụng cười điên cuồng.

Trước mặt lão là cây cối.

Lão đột nhiên phóng tới trước như một mũi tên.

Khi lão phóng ra thì đồng thời hai tay cũng vồ tới.

Cùng lúc đó, ánh hồng chợt lóe lên.

Tay phải Thiệu Lưu Lệ nắm một hòn đá, hòn đá vỡ nát.

Tay trái Thiệu Lưu Lệ nắm một chiếc giày.

Giày thon bằng vải đen.

Chủ nghe một tiếng cười trong như chuông bạc vang lên, nững nịu nói:

- Lão tự dưng xồ ra giết giày của người ta, muốn làm cái gì thế!

Thiệu Lưu Lệ thậm chí không cần quay đầu lại nhìn, đã biết người tới chính là Tống Minh Châu áo hồng.

Tống Minh Châu ung dung đứng đó, đôi mắt sáng như minh châu, giống như một con búp bê, hai má trắng muốt ửng hồng, giữa đỉnh núi Đan Hà, quả thực là tuyệt sắc.

Ngay cả Tiêu Thu Thủy cũng nhìn để có chút ngơ ngẩn.

... Cô gái này lạnh lợi, đáng yêu như vậy, thế mà thủ đoạn lại vô cùng độc ác!

Cô ta vừa ra tay đã giết Lao Cửu, phế Ngô Tài, Tiêu Thu Thủy nghĩ tới điểm ấy, trong lòng liền phát lạnh.

Ánh mắt Thiệu Lưu Lệ co rút lại:

- Người biết ta không chết?

Tống Minh Châu cười khanh khách, đáp:

- Lực đạo hai chưởng lão dùng để đánh ta đó, chuẩn xác vừa đủ, người sắp chết sao có thể phát ra chưởng lực như vậy được?

Thiệu Lưu Lệ nheo mắt nói:

- Ồ?

Tống Minh Châu lại cười nói:

- Cho nên ta chẳng những quay lại, hơn nữa còn.

Nàng ta cười trông thật khả ái:

- Còn nghe hết những gì lão nói, quả thực là đặc sắc.

Thiệu Lưu Lệ không rơi lệ, mà lại cười âm tà, hỏi:

- Người nghe hết cả rồi?

Tống Minh Châu nghiêm túc đáp:

- Đúng.

Thiệu Lưu Lệ đưa mắt nhìn cô ta một cách kỳ lạ:

- Người biết ta đã uống Dương Cực tiên đan?

Tống Minh Châu ung dung đáp:

- Ta còn biết trong tay lão còn có năm viên chưa uống.

Thiệu Lưu Lệ bật cười quái dị:

- Người biết hậu quả sau khi ta uống Dương Cực tiên đan?

Sắc mặt Tống Minh Châu bắt đầu có chút mất tự nhiên:

- Lão nói cái gì?

Thiệu Lưu Lệ cười dâm dăng đáp:

- Ta nói là, ta chỉ uống có Dương Cực tiên đan, cần có âm tính điều hòa, cần phải phát tiết!

Tống Minh Châu đã dần biến sắc.

Thiệu Lưu Lệ cười hắc hắc.

Tiêu Thu Thủy thức cảm thấy không nghe lọt tai nổi, vừa muốn bỏ đi, bởi vì bản thân cũng không có bản sự hòa giải hai người, nhưng cũng lại không muốn rời đi, muốn xem kết quả thế nào.

Thiệu Lưu Lệ dương dương hỏi:

- Thế nào? Đã cân nhắc qua chưa?

Sắc mặt Tống Minh Châu trắng bệch, nàng ta cũng không trầm tĩnh được như tưởng tượng.

Thiệu Lưu Lệ cười ha ha, nói:

- Khi ngươi tức giận lại càng dễ coi, ta thật muốn...

Tống Minh Châu đột nhiên hỏi:

- Lão biết ta là ai không?

Thiệu Lưu Lệ ngắt ra:

- Hồng phượng hoàng, hai kiếm, hai câu, hai châm, phượng hoàng giày đen áo hồng, Tống Minh Châu nha.

Tống Minh Châu lạnh lùng hỏi:

- Lão biết ta là người của ai không?

Thiệu Lưu Lệ cười lạnh:

- Ta không chê hàng qua tay.

Về mặt Tống Minh Châu vụt hiện sát khí:

- Ta là người của Liễu Tuy Phong.

Thiệu Lưu Lệ hừ một tiếng, nói:

- Liễu Tuy Phong thì làm sao?!

Tống Minh Châu nói:

- Liễu Ngũ công tử là nhân kiệt, đời nay đệ nhất kiêu hùng là Lý bang chủ, nhưng đệ nhất nhân kiệt chính là Liễu Ngũ.

Tống Minh Châu giọng căm hận nói:

- Có kẻ nhìn ta nhiều một chút, Liễu công tử không thích, kẻ đó cả đời cũng không còn là đàn ông nữa. Lão đương nhiên là biết ta đang nói cái gì....

Thiệu Lưu Lệ đương nhiên là biết.

Chỉ có một loại đàn ông không phải là đàn ông.

Tống Minh Châu cười lạnh, tiếp:

- Lẽ đó là Tổng tiêu đầu Cửu Kích tướng quân Bàn Trúc Thành của bảy mươi ba tiêu cục Tây Bắc, kẻ đó lão biết chứ....

Thiệu Lưu Lệ đương nhiên là biết

Hai mươi năm trước, võ công Bàn Trúc Thành có cao hơn lão hay không thì không biết, nhưng thành danh thì nổi hơn lão nhiều.

Hơn nữa trong lòng Thiệu Lưu Lệ cũng thừa nhận, Liễu Ngũ quả thực là nhân kiệt.

... Nếu không phải nhân kiệt thì làm sao ngay cả một vị khinh công chi vương mà năm đó Thiệu Lưu Lệ trong lòng ngưỡng mộ nhất, tuyệt đại cao thủ khinh công Quy Phi Thảo, cũng chịu quy phục bên người.

Nghĩ tới đây, Thiệu Lưu Lệ không phải cảm thấy hơi phát lạnh.

... Trong trận đại chiến núi Vũ Di, lãnh tụ các môn các phái đều xuất động, nhưng Quyền Lực bang không những bang chủ vạn chúng chi tôn không xuất hiện, mà đến cả tổng quản trong bang, nắm đại quyền sinh sát, Liễu Ngũ công tử cũng chưa từng hiện thân.

.... Ngoài hai phái Võ Đang, Thiếu Lâm, ai có định lực, khí phái cỡ đó?

Tống Minh Châu lạnh lùng nói:

- Hôm nay lão nói những lời đó, lão sẽ phải hối hận cả đời.

Thiệu Lưu Lệ biến sắc, rồi bỗng cười lớn:

- Ta làm việc xong thì giết người, không phải chẳng có ai biết sao?

Tiêu Thu Thủy thật sự không thể chịu đựng được hơn nữa, nhảy ra quát:

- Còn có ta ở đây!

Thiệu Lưu Lệ cười ha hả:

- Vậy ta giết luôn cả người, lột quần áo người xuống, coi như là người làm!

Lần này, Tiêu Thu Thủy không thể kiềm chế được nữa, hét lên một tiếng, xông tới!

... Cho dù là thiên vương lão tử, hãn cũng phải liều một phen!

Đáng tiếc võ công của hãn so với Thiệu Lưu Lệ thì chênh lệch quá xa.

Hãn vừa tiến lên đã bị một luồng sức mạnh cực lớn, cuốn bay lên trên.

Sau đó hãn không có chỗ nào mượn lực, lại nhìn thấy bàn tay Thiệu Lưu Lệ.

Bàn tay cách ngực hãn chưa tới hai tấc.

Tiêu Thu Thủy nghĩ tới gốc cây khô héo kia.

Đúng lúc này, bỗng có thêm một bàn tay.

Một bàn tay nhỏ bé như ngọc đẽo thành, búp một tiếng, va chạm một chưởng.

Sau đó hai bàn tay vụt biến mất, Tiêu Thu Thủy rơi bịch xuống đất.

Tiêu Thu Thủy ngã xuống đất, eo lưng tuy đau đớn nhưng ưỡn người một cái, đã lại xông lên.

Hắn thấy Tống Minh Châu áo hồng hơi hơi thờ dốc, trên trán Thiệu Lưu Lệ rỉ đầy mồ hôi to như hạt đậu.

Tống Minh Châu thoáng thờ dốc, mái tóc đen hơi rối, phủ xuống vàng trán thanh tú, dáng vẻ cực kỳ quyến rũ, nói:

- Lão nội thương không nhẹ, khí huyết lại bị ta đâm trúng, không duy trì được lâu đâu.

Sắc mặt Thiệu Lưu Lệ cực kỳ khó coi, vậy mà vẫn cười nói;

- Đáng tiếc, nói về nội lực thì ngươi vẫn không phải là đối thủ của ta.

Trong tay Tống Minh Châu bỗng lóe lên ánh lạnh, sử dụng hai cây dao lập lòe ánh bạc.

Hai lưỡi dao lá liễu tung bay.

Thân hình Thiệu Lưu Lệ cũng tung bay.

Sau đó chỉ thấy ánh đao, không thấy Thiệu Lưu Lệ.

Lúc này, Thiệu Lưu Lệ đã phóng lên cao.

Đôi đao của Tống Minh Châu cũng phóng lên cao.

Thân ảnh Thiệu Lưu Lệ lập tức lại biến mất.

Thân ảnh lão đã chìm vào trong một mảng ánh đao màu bạc.

Tiêu Thu Thủy chưa từng thấy qua loại võ công, đao pháp này.

Loại đao pháp này quả thực là như thủy ngân chảy xuống đất, không đâu không lọt.

Tống Minh Châu áo hồng ở giữa mai mảnh đao quang, uyển chuyển như một con chuồn chuồn ớt mang đôi cánh bạc, bay, lượn, điểm, hạ, khinh diêu vô cùng.

Nhưng Thiệu Lưu Lệ lại phá lưới đao mà ra, hạ xuống đất.

Đao như cánh bạc, thu lại rồi biến, lập tức như bay ngang, đã bổ xuống đất, đao quang một lần nữa quấn lấy Thiệu Lưu Lệ.

Thiệu Lưu Lệ lần thứ ba chìm vào trong ánh đao.

Đúng lúc đó, cát bụi bắn tung, có vẻ như Thiệu Lưu Lệ liên tục dùng nội lực đánh xuống đất.

Cát bụi bắn lên, Thiệu Lưu Lệ lại phá lưới đao mà ra.

Đây là lần thứ ba Thiệu Lưu Lệ phá đao thoát ra.

Trong lòng Tống Minh Châu thoáng trầm xuống, nàng biết song đao đã không khống chế nổi lão ta nữa.

Thiệu Lưu Lệ lập tức phản kích, chưởng phong như gió xoáy đánh ra

điên cuồng.

Tống Minh Châu hạ quyết tâm, hai đao rời tay bắn ra.

Ánh sáng lấp lánh từ hai lưỡi đao trong khoảnh khắc che lấp vẻ lẳng lẹ trong mắt Thiệu Lưu Lệ.

Phập, phập, hai đao đâm vào hai vai Thiệu Lưu Lệ, đồng thời, hai chưởng Thiệu Lưu Lệ cũng đánh trúng Tống Minh Châu

Tống Minh Châu bay lên, rồi lại hạ xuống.

Bóng hình áo hồng xinh đẹp trong gió, không ngờ lại mang theo một vẻ mảnh mai, yếu đuối chưa từng có. Tiêu Thu Thủy chấn động, cũng không hiểu tại sao, trong lòng biết rõ cô ta là người của Quyền Lực bang, nhưng lại không muốn cô ta chết, không muốn cô ta bị giết chết.

Thiệu Lưu Lệ lao đảo vài bước, trong mắt có lẹ.

Thiệu Lưu Lệ rơi nước mắt là phải giết người.

Tiêu Thu Thủy cản lại, đánh tới một chưởng.

Thiệu Lưu Lệ hừ lên một tiếng, đưa tay đỡ lấy một chưởng, sắc mặt như tro tãi, vẻ mặt dữ tợn, vung tay lên, đã bắt được Tiêu Thu Thủy.

Đúng lúc này, đột nhiên có hai luồng sáng vàng lóe lên.

Hai chiếc móc câu đã cắm vào bụng Thiệu Lưu Lệ.

Thiệu Lưu Lệ hét lớn, nước mắt đầm đìa, vung tay đánh văng Tiêu Thu Thủy ra ngoài.

Tống Minh Châu nhân khoảnh khắc Tiêu Thu Thủy ngăn cản Thiệu Lưu Lệ để ra đòn ám sát.

Nàng ta trước sau bị Thiệu Lưu Lệ đánh trúng bốn chưởng, kỳ kinh bách mạch như muốn đứt hết, đã mất năng lực chiến đấu.

Nàng biết nếu không nắm chắc thừa cơ, một đòn giết chết Thiệu Lưu Lệ thì sẽ không còn năng lực kháng cự nữa. Giờ ngay cả Tiêu Thu Thủy nàng ta cũng chưa chắc đã địch nổi, càng huống hồ là Thiệu Lưu Lệ!

Vì thế nàng bắn ra song câu.

Thiệu Lưu Lệ trúng câu, vậy mà vẫn không chết.

Một khi Tiêu Thu Thủy bị đánh ra, nàng liền phải đối thẳng mặt với Thiệu Lưu Lệ.

Nàng muốn tránh lui, nhưng chợt cảm thấy choáng váng, Thiệu Lưu Lệ đã xuất chưởng.

Thiệu Lưu Lệ bị thương nặng sáu chỗ, chưởng lực vẫn cực mạnh!

Tống Minh Châu như điều đất dây, bay ra ngoài.

Thoáng cái nàng không còn chỗ dựa, không còn sức lực, giống như một thiếu nữ bình thường, khi ngã xuống, nàng ngã xuống người một nam tử, chính là Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy đỡ được Tống Minh Châu. Lúc này mặt trời rất sáng, trên núi rất lạnh, lá khô, cây cối ở cách đó không xa, Tiêu Thu Thủy nhìn khuôn mặt trắng nõn như ngọc, làn lông mi đen dài, đôi môi rí

máu yếu ớt, tấm áo đỏ hồng như máu, hắn biết mình nhất định phải cứu cô ta, cô ta chỉ là một thiếu nữ yếu ớt.

Nhưng hắn vừa ngẩng đầu lên, ánh mặt trời vụt u ám, kẻ xuất hiện trước mặt hắn chính là Thiệu Lưu Lệ toàn thân đầy máu, nghiêng nghiêng ngả ngả, hung ác đáng sợ.

Thiệu Lưu Lệ bỗng cười rộ lên, cười vang trời, cười quái dị.

Tiêu Thu Thủy hỏi:

- Người cười cái gì?

Thiệu Lưu Lệ máu chảy không ngừng, nước mắt rơi không ngừng:

- Ta người người.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Ta có cái gì mà buồn cười?

Thiệu Lưu Lệ nhìn Tiêu Thu Thủy vẻ kỳ lạ:

- Người biết mình đang ôm ai không?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Hồng phượng hoàng.

Thiệu Lưu Lệ đầy hứng thú nhìn Tiêu Thu Thủy:

- Người biết người tình của ả ta là ai không?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Liễu Tuyền Phong?

Thiệu Lưu Lệ vừa cười, vừa đỏ má, vừa rơi lệ:

- Người biết Liễu Ngũ là ai? Hắn là kẻ đáng sợ nhất, tàn độc nhất đương thời! Nếu là người làm vậy bản người tình của hắn, vậy sẽ có trò hay để xem rồi, cả đời người sẽ có ý nghĩa rồi...

Tiêu Thu Thủy cả giận quát:

- Nói bừa!

Thiệu Lưu Lệ giống như cười đến đứt cả hơi:

- Không phải nói bừa, mà là thật!

Người theo tiếng mà tới, vung chưởng đánh vào Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy vội vàng đặt Tống Minh Châu, tránh nẽ đã muộn, chỉ có thể đón đỡ một chưởng.

Thiệu Lưu Lệ tuy thân bị trọng thương nhưng nội lực vẫn cực kỳ mạng mẽ, trúng phải một đòn, Tiêu Thu Thủy liên tiếp lùi lại bảy tám bước, thân hình lắc lư không ngớt. Thiệu Lưu Lệ phóng tới như tia chớp, khống chế huyết đạo của hắn.

Tiêu Thu Thủy ngã xuống, ngã xuống cạnh Tống Minh Châu đang hôn mê.

Tiêu Thu Thủy chưa bị điểm Á huyết, giận giữ quát:

- Người...

Thiệu Lưu Lệ cười ha hả, tiếng cười đột nhiên ngừng lại, miệng phun ra máu tươi.

Tiêu Thu Thủy tức giận nói:

- Người sắp chết rồi, còn không tự trọng...!

Thiệu Lưu Lệ lại rơi lệ:

- Tự trọng? Bản thân ra đã trọng thương, lại thêm lần này, không có một hơi nguyên khí của Vô Cực tiên đan, ta đã sớm chết rồi.

Tiêu Thu Thủy vội vàng nói:

- Vậy thì người có thể uống hết cả năm viên tiên đan, cầu giữ mạng.

Thiệu Lưu Lệ cười đáp:

- Ta uống Dương Cực tiên đan đã lâu, đâu tiên phải có chí âm thảo trùng mới khắc chế được, sau khi áp chế mới có thể uống các đan dược khác, nếu không cực âm thịnh dương, chắc chắn phải chết.

Lại nghiêng đầu nhìn Tiêu Thu Thủy, cười cười ác độc:

- Người cũng tốt bụng đấy, vậy ta cho người hưởng phúc nhé, ha ha ha...

Tiêu Thu Thủy trong lòng biết có chuyện không ổn, hỏi:

- Người muốn làm gì?!

Thiệu Lưu Lệ hứng thú nhìn hẳn, đáp:

- Con nhóc này cũng xinh xắn, lại làm ta bị thương nặng như vậy, ta phải hủy nó đi, cho nó ở trước mặt Liễu Ngũ không thể làm người được nữa... Ta bị thương ở bụng, không làm được, người làm...

Tiêu Thu Thủy lần này kinh hãi không phải là thường, vội nói:

- Người... Đại trượng phu có thể chết không thể chịu....

Thiệu Lưu Lệ cười lớn:

- Người muốn chết? Không dễ dàng như vậy được đâu? Ta còn muốn ả ta muốn sống không được, muốn chết không xong, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện theo người... Ha ha ha, ta chỉ cần cho người uống một viên Dương Cực tiên đan, cho ả ta uống một viên Âm Cực tiên đan, hai người các người sẽ thành củi khô lửa nóng, chỉ có an ủi lẫn nhau mới có thể giữ được tính mạng... Xong việc tất sẽ mệt mỏi hết sức, ta lại điểm huyết đạo các người, ném các người ra đường, trần trần trường trường, không thành chuyện mới là lạ...!

Tiêu Thu Thủy giận đến ứa gan, mặt mũi đỏ bừng:

- Người...!

Thiệu Lưu Lệ rơi nước mắt, nói:

- Người không thể trách ta được. Con nhóc này không tệ, nếu không bị thương thì ta cũng là cầu mà không được, cho người hưởng hết điểm phúc đã là phải cảm ơn ta rồi, cũng coi như ta báo đáp ơn cứu giúp của người. Tục ngữ có câu: “Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quý cũng phong lưu, không thể oán ta được... Ha ha ha....

Tiêu Thu Thủy bỗng nhiên bình tĩnh lại, nắm dưới đất nhìn lên, đỉnh núi Đan Hà, trời xanh mây trắng, đằng xa có một làn khói bốc lên, trên núi cô tuyết, dưới núi mây khói nhân gian.

Trời đất phải chăng là vô tình?

Tiêu Thu Thủy lạnh lùng nói:

- Người là tiền bối võ lâm, không ngờ lại vô sỉ tới mức ấy!

Thiệu Lưu Lệ cũng thoáng ngẩn ra vì ngữ khí lạnh lẽo của Tiêu Thu Thủy, lập tức cười ha hả, đáp:

- Ta vốn kẻ dưới tay Chu đại thiên vương, người có từng nghe thấy người của Chu đại thiên vương có ai không vô sỉ không?

Thiệu Lưu Lệ cười thâm nói:

- Ta cho các người uống tiên đan, chính là tăng cường công lực cho các người, nhưng cũng để các người nếm thử nỗi khổ mà ta phải chịu suốt mười mấy năm qua... Sau lần này, nếu ta còn có thể sống sót, tìm được thảo trùng, tự có thể uống ba viên đan còn lại, tất không cần phải ngại vị Hồng phượng hoàng này nữa.... Mà lúc ấy sợ là các người đã sớm phải ứng phó với việc bị Liễu Ngũ truy sát rồi.

Tiêu Thu Thủy không nói gì nữa.

Ngọn núi đằng xa dần dần hiện rõ, ánh mặt trời chắc đã chiếu sang bên đó rồi, ở bên này thì dần dần lạnh đi.

Hắn bỗng cảm thấy miệng bị mở ra, một viên thuốc tròn bắn vào bên trong, khoang miệng nóng lên, không ngờ loáng cái đã tan ra trôi xuống.

Sau đó hắn nhìn thấy Thiệu Lưu Lệ cười tà ác, vạch đôi môi đỏ của Tống Minh Châu ra.

Đúng lúc đó, hắn chỉ cảm thấy một luồng khí nóng bốc lên, tiềm lực cực lớn, hậu kinh cực mạnh, không gì ngăn cản nổi, thoáng cái, toàn thân hắn đã không thể động đậy nổi.

Hắn nghiêng chặt răng, không rên lên.

Thiệu Lưu Lệ cho Tống Minh Châu uống thuốc, máu trên người lão nhỏ xuống người cô ta.

Tống Minh Châu đẹp như một đóa mẫu đơn, vết máu vương trên làn da trắng nõn lại càng diễm lệ.

Thiệu Lưu Lệ kéo mạnh hai cây đao nhỏ ra, toàn thân chấn động, vung tay ném xuống đất, nhịn đau ôm vết thương ngồi phục xuống, một hồi lâu sau mới thở dốc nói:

- Con nhóc này đẹp như vậy... Để ta tự hưởng thụ cũng được....

Lại muốn dùng sức kéo móc câu đang cắm vào bụng.

Lúc này, Tiêu Thu Thủy đang nằm dưới đất chợt cảm thấy chân khí trong cơ thể chuyển động, một luồng sức mạnh cực lớn lan tràn toàn thân, cơ hồ muốn biến thành máu tươi bắn vọt ra, huyết đạo trên người đều được giải hết. Tiêu Thu Thủy nhảy bật dậy.

Thiệu Lưu Lệ vốn đang quay lưng về phía Tiêu Thu Thủy.

Lão không biết uy lực của Dương Cực tiên đan còn mạnh hơn lão tưởng tượng.

Năm đó sau khi lão uống Dương Cự tiên đan cũng từng bị người ta khống chế huyết đạo, nhưng người điểm huyết lúc ấy là võ lâm đệ nhất kỳ nhân Yến Cuồng Đồ.

Công lực của Yến Cuồng Đồ, Thiệu Lưu Lệ sao có thể so bì!

Dương Cự tiên đan đã xung phá huyết đạo Tiêu Thu Thủy, hấn nhảy vọt lên, kỳ kinh bách mạch căng đầy máu huyết!

Tiêu Thu Thủy hét lên một tiếng, vang như sấm sét!

Hấn không thể để Thiệu Lưu Lệ làm hại Tống Minh Châu!

Nhưng hấn cũng không thể ám sát Thiệu Lưu Lệ từ sau lưng!

Vì thế hấn hét lớn một tiếng, tiếng hét vừa ra, hấn đã trở tay nhặt lấy hai cây đao dưới đất.

Thiệu Lưu Lệ cả kinh, lão lập tức quay người lại.

Lão vừa quay người, móc câu mới rút ra được một nửa, lưỡi câu liền đâm ngược lại, đau thấu tim gan. Vết thương hai bên sườn lại trào máu, toàn thân phát run, chỗ bị kim châm đâm trúng trên hai vai nhói lạnh, đầu óc tối sầm, trong khoảnh khắc đó đã chạm mất một chút.

Sau đó lão liền trông thấy hai luồng sáng trắng vọt tới trước mắt.

Đột nhiên ánh trắng biến mất.

Sau đó liền trông thấy hai chuôi đao trước ngực.

Hai tay Thiệu Lưu Lệ nắm lấy chuôi đao, hai mắt trợn trừng, không

khỏi rơi lệ.

Đến chết lão vẫn không thể tin nổi, lão lại chết dưới tay một gã thanh niên xuất đao muộn hơn mình mấy chục năm, võ công kém lão không biết tới tận mức nào.

Thiệu Lưu Lệ cứ rơi lệ mà chết.

Ngay cả bản thân Tiêu Thu Thủy cũng không tin.

Không tin rằng mình xuất đao lại nhanh như vậy, xuống tay lại mạnh mẽ như vậy, động tác lại hoàn mỹ như vậy!

Nhưng hắn đã không thể tiếp tục kinh ngạc được nữa. Hắn cảm thấy toàn bộ cơ thể đột nhiên nóng rực, một cơn bức bối trào lên từ đan điền, đầu óc choáng váng, mặt trời thật lớn, giống như trút xuống từng đợt từng đợt sáng vàng xuống đỉnh đầu.

Hắn cố sức cắn môi, hy vọng lấy đau đớn át chế dự niệm của mình, nhưng tinh thần hắn không biết đã trống rỗng tới tận đâu rồi, tâm niệm cũng không biết đã rơi rụng ở tận đâu rồi.

Nhưng hắn bỗng nhìn thấy Tống Minh Châu. Tống Minh Châu mặc áo hồng tươi.

Tống Minh Châu nằm dưới đất khe khẽ động đậy, từ từ tỉnh lại.

Nội kinh Âm Cực tiên đan cũng nhập vào trong máu nàng, khiến cho nàng vừa tỉnh dậy lập tức cảm thấy lạnh lẽo, cần có hơi ấm.

Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy cổ họng khô rát, da mặt nóng rực, Tống Minh Châu đã đẹp như minh châu, giờ phút này lại càng có vẻ mỹ lệ không thể tả xiết.

Hắn không thể làm chuyện đó vào lúc này! Hắn không thể vô liêm sỉ!

Hắn tự đánh mạnh vào đầu mình!

Hắn không thể như thế! Hắn không thể như thế!

Nhưng dục niệm trong lòng dữ dội khó kiềm!

Trời đất như một tấm lưới, xám xịt, vô tình, bóng hình hồng tươi diễm lệ đó là niềm an ủi duy nhất.

Tiêu Thu Thủy cắn môi đến bật cả máu. Hắn không biết, lần này hắn giết Thiệu Lưu Lệ, đến cả người khống chế huyết đạo cho bọn hắn cũng không còn, nam nữ tưng tình, tưng dục đến cực độ, bọn hắn sẽ vui vẻ không ngớt, cho đến khi thoát tinh mà ngất.

Đổi là là người bình thường, bị tình dục xung kích như vậy đã sớm không chịu nổi, làm ra chuyện hoang đường rồi, thế nhưng định lực của Tiêu Thu Thủy lại cực kỳ kinh người. Hắn liều chết chịu đựng, nhưng kích động trong cơ thể lại như sóng triều từ bốn phương tám hướng tràn tới điên cuồng, càng lúc càng khiến hắn không thể yên ổn, không thể tránh né.

Hắn toàn lực ức chế bản thân, nhưng trong ý niệm không biết đã có bao nhiêu ảo tưởng, bao nhiêu dục vọng, mà hắn lại là người tình cảm cực kỳ phong phú, mạnh mẽ cường tráng, nên càng khiến hắn muốn chết cũng không xong!

Cùng lúc đó, khuôn mặt vì bị thương mà trắng bệch của Tống Minh Châu bỗng hiện vẻ ửng hồng, bờ tóc mây rối bù, một tay ôm sườn, “ừm” một tiếng đứng dậy, vất vả bước tới vài bước rồi chợt loạng choạng, ngã vào người Tiêu Thu Thủy,

Tiêu Thu Thủy mới bị Tống Minh Châu chạm vào vạt áo thôi đã nhảy dựng lên như dựng phải rắn rết, vội vã lùi về sau, kêu lên:

- Cô đừng có lại đây, đừng có lại đây...

Âm thanh phát ra nửa chừng liền nghẹn lại. Phải biết rằng Tống Minh Châu diễm lệ rực rỡ, trong võ lâm, trên giang hồ không biết có bao nhiêu người ngày đêm nhung nhớ, khao khát được thành khách kết duyên, nhưng cô ta võ công cao tuyệt, hơn nữa còn tính tình kiêu ngạo, lại thêm kẻ thủ đoạn độc ác, khó dây bặc nhất hắc đạo Liễu Tỳ Phong trông giữ, ai mà dám trêu vào?

Tống Minh Châu tuy không phải người trong chính phái, nhưng cũng phải loại con gái dễ dãi lẳng lơ, trong hắc đạo thanh danh cực lớn, bản lĩnh lại cực cao, bình thường khó mà đánh giá cao người đàn ông nào, hôm nay gặp mặt Tiêu Thu Thủy, cũng có chút hảo cảm với gã hán tử dám nói dám làm, anh minh chân thành này, hiện tại bị nhu kinh không thể kiềm chế nổi của Âm Cực tiên đan thúc đẩy, lập tức mất hết rụt rè.

Tiêu Thu Thủy lại càng là loại người phóng khoáng, bình thường hấn phong lưu đa tình, cũng quyết không câu nệ tục lễ, nhưng lúc này lửa dục thiêu đốt, chỉ cần không giữ được một chút thôi, dục vọng sẽ như sóng vỡ đê tràn ra cuồn cuộn, cho nên vẫn còn được một tia tỉnh táo, hấn cố hết sức tự khống chế, kèm nén lòng hươu dạ vượn.

Vốn người uống một trong hai loại Âm Cực tiên đan hay Dương Cực tiên đan, đều phải thông qua phương pháp túng dục mới có thể áp chế nội kinh gia tăng đột ngột. Nếu không có dục lực điều hòa thì khó tránh khỏi phải dùng nhục dục, nếu không được tiết dục thì sẽ nội thương tự hại bản thân, hoặc là chân khí chạy loạn không chỗ thoát mà chết.

Nếu muốn duy trì tính mạng thì ít nhất cũng phải có công lực như Thiệu Lưu Lệ năm đó, cộng thêm có sự chỉ dẫn của Yến Cuồng Đồ, may ra mới có thể thoát được cảnh thân vong hư thoát.

Nay Tiêu Thu Thủy, Tống Minh Châu đang ở tuyệt cảnh Đan Hà, có thể nói là không còn con đường thứ hai để đi nữa!

Ta không thể làm hại cô gái này! Ta không thể làm hại cô gái này!

Nhưng lại lập tức nhớ tới lúc Tống Minh Châu chạm vào cơ thể mình, làn da mềm mại đó, thân thể nóng bỏng đó, trang phục rực rỡ đó...

Tiêu Thu Thủy càng lúc càng không thể khống chế bản thân.

Đã không thể khống chế nữa, chẳng bằng chết đi...

Tống Minh Châu giống như say rượu, loạng choạng bước tới, gió mạnh trên núi thổi tới làm quần áo nàng ta dính sát vào thân thể, lộ rõ vóc dáng động lòng người!

Tiêu Thu Thủy đang muốn lùi về nhưng lại tiến lên một bước.

Tống Minh Châu ôm chầm lấy Tiêu Thu Thủy, chúi mặt vào lòng hắn.

Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy trời đất xoay tròn, toàn thân nóng rực, huyết mạch dồn dập đến cực điểm. Hắn cố sức đẩy ra, nhưng lại đẩy trúng chỗ không nên đẩy nhất.

Nếu Tiêu Thu Thủy còn tiếp tục không thể khống chế được bản thân nữa thì hắn chỉ còn cách tự hủy diệt chính mình.

Hắn không đẩy Tống Minh Châu ra được. Vốn công lực của hắn hiện tại đã tăng lên tận một giáp nhưng chân lực trong người Tống Minh Châu cũng tiến nhanh, vì thế Tiêu Thu Thủy căn bản không thể giãy thoát ra nổi.

Tiêu Thu Thủy hét lớn, nhảy ngược ra sau.

Phía sau là vách đá cao vạn trượng.

Dưới vách đá không còn là nước sông cuộn cuộn nữa.

Tiêu Thu Thủy vốn muốn lấy cái chết để tránh làm bại hoại đức hạnh, nhưng không ngờ Tống Minh Châu vẫn ôm chặt lấy hắn.

Hai người cùng nhau rơi xuống vách đá...

Quyển 4 - Chương 12: Một trăm ba mươi tư vị hảo hán

Lại nói về trận chiến trên vách đá bên Cổ Nghiêm quan, gần Tương Giang, sau khi Tiêu Thu Thủy rơi xuống dưới sông, các cao thủ Tiêu Dịch Nhân, Tiêu Khai Nhận, Đường Mạnh tới nơi, cứu được Đường Phương, Đường Bằng, Mã Cảnh Chung, Âu Dương San Nhi, Khâu Nam Cố, mọi người cuối cùng cũng quay về phân cục Hoán Hoa kiếm Phái ở Quế Lâm.

Hoán Hoa Quế Lâm, khí thế hùng vĩ, không chút tầm thường, nhân thủ đông đảo, thậm chí còn hơn cả Hoán Hoa Thành Đô. Trên thực tế, mấy năm gần đây, chưởng môn Hoán Hoa kiếm phái Tiêu Tây Lâu quả thực đã cho chuyển cả chủ lực lẫn thực lực đến phân cục Quế Lâm, cũng tức là dần dần biến phân cục thành tổng cục. Mà bản thân Tiêu Tây Lâu cũng cảm thấy mình già rồi, sắp phải rút lui rồi, sắp phải phong kiếm quy ẩn rồi, cho nên mới sắp xếp người kế nghiệp cùng đường lùi.

Mặt khác, Tiêu Tây Lâu cũng không có gì phải sợ hãi. Tổng bộ Thành Đô có các cao thủ Tiêu phu nhân Tôn Tuệ San, Tiêu Đông Quảng, ông cũng yên tâm để Tiêu Dịch Nhân, về kiếm thuật đã là “trò vượt hơn thầy”, tới Quảng Tây. Luôn cả Tiêu Tuyết Ngư, Tiêu Khai Nhận cũng được phó thác cho sư đệ Mạnh Tương Phùng, đi mở mang cục diện Quảng Tây.

Nhóm Tiêu Dịch Nhân vừa tới Quế Lâm liền lập tức báo cáo sự tình với Mạnh Tương Phùng.

Mạnh Tương Phùng tức khắc quyết định phương sách ứng phó.

Thứ nhất, ông cùng Đặng Ngọc Bình tới ngay Võ Đang, Thiếu Lâm cầu viện, nếu như tình thế hai phái xuất động thì Quyền Lực bang quyết không dám lỗ mãng.

Thứ hai, sai hai anh em Tiêu Dịch Nhân, Tiêu Tuyết Ngư tới mười sáu môn phái lớn. Với địa vị cùng quan hệ của Tiêu Dịch Nhân trong võ lâm, đại khái cũng có thể liên hợp cao thủ bạch đạo, công khai chỉ trích Quyền Lực bang.

Thứ ba, Đường Mạnh dẫn Đường Phương, Đường Bằng, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Tả Khâu Siêu Nhiên, Âu Dương San Nhi, Mã Cảnh Chung, tổng cộng tám người, gấp rút trở về Thành Đô cứu viện, hợp lực chống đỡ, chờ tới khi viện quân đến.

Thứ tư, Đường Cương cùng Tiêu Khai Nhận chỉ huy Hoán Hoa Quế Lâm. Nếu như có kẻ địch xâm phạm thì phải tránh đối đầu trực diện, cố gắng phân tán áp lực của Quyền Lực bang với tổng cục, cũng như triển khai tiêu hao chiến, đánh giằng co với Quyền Lực bang, cho tới khi hai nhóm Tiêu Dịch Nhân, Mạnh Tương Phùng quay về hồi viện.

Sau khi xác định bốn lộ nhân mã, Mạnh Tương Phùng lại nhận được bồ câu đưa thư, có một người tới nơi.

Người này ở xa tận Quan Đông, nhưng chỉ cần Mạnh Tương Phùng gặp khó khăn là sẽ không quản ngày đêm chạy tới, cũng như Mạnh Tương Phùng cũng sẽ đối đãi với ông ta như vậy. Người đó không phải ai khác mà chính là “Thiên nhai phân thủ, Tương kiến bảo đao” Khổng Biệt Ly, cùng tề danh “Đông đao, Tây kiếm” với Mạnh Tương Phùng.

Do vậy Khổng Biệt Ly liền gia nhập đội thứ hai, thay đổi vị trí với Tiêu

Dịch Nhân, hơn nữa, với võ công, kinh nghiệm, nhân tình của Khổng Biệt Ly đều đủ sức kêu gọi đồng đạo võ lâm hưởng ứng, ủng hộ.

Bọn họ quyết định mọi chuyện chỉ trong một buổi sáng, đến trưa lập tức xuất phát.

Tiêu Dịch Nhân chuyển sang đội thứ ba, cũng có nghĩa là thành lãnh đạo của đại đội trở về Tứ Xuyên cứu viện.

Thành phần chủ yếu của đội này gồm có chín người.

Ngoài ra còn có những người khác.

Một trăm ba mươi tư người.

Một trăm ba mươi tư tinh nhuệ của Hoán Hoa kiếm phái. Một trăm ba mươi tư trợ thủ của Tiêu Dịch Nhân. Một trăm ba mươi tư hảo hán. Một trăm ba mươi tư đệ tử của Quế Lâm kiếm môn phân cục Hoán Hoa.

Một trăm ba mươi tư người này gần như là toàn bộ tâm huyết của Hoán Hoa kiếm phái mấy chục năm nay.

Có một bài ca, trong đó có một đoạn như thế này:

Tình và nghĩa, đáng ngàn vàng.

Lên núi đao, xuống địa ngục.

Có tiếc chi! Vì tri tâm.

Dù hy sinh, có tiếc chi?! (*)

Một trăm ba mươi tư đệ tử Hoán Hoa này chính là những người như vậy.

Bọn họ có thể vì Hoán Hoa kiếm phái mà chết, vì Tiêu Dịch Nhân mà chiến.

Chính vì có họ cho nên thanh danh của Tiêu Dịch Nhân trên giang hồ càng ngày càng vang dội.

Nhưng cũng khiến cho tâm trạng Tiêu Dịch Nhân trở nên nặng nề, lòng bàn tay đổ mồ hôi!

Một trăm ba mươi tư người này là gánh nặng của hắn.

Không nghi ngờ gì, đội ngũ mà hắn đang dẫn đầu này chính là tinh anh của Hoán Hoa kiếm phái, cũng là hy vọng của kiếm phái. Hắn không thể có sơ suất gì.

Bề ngoài hắn vẫn trầm tĩnh, trấn định, khí độ ung dung như cũ, kỳ thực trong lòng hắn còn căng thẳng hơn bất kỳ ai.

Nếu Quyền Lực bang muốn diệt Hoán Hoa kiếm phái, sợ rằng mục tiêu hủy diệt đầu tiên sẽ chính là một trăm ba mươi tư hảo hán này.

Mà nay hắn phải dẫn một trăm ba mươi tư người này, rời xa Quảng Tây, xuất chinh Tứ Xuyên, chẳng may trên đường có chuyện gì...

Nhưng hắn cũng biết, nếu không mang theo một trăm ba mươi tư hảo hán này, cuộc cứu viện lần này sẽ khó tạo thành hiệu quả gì.

Hắn thực hy vọng có Tiêu Thu Thủy ở đây, bởi vì Thu Thủy tuy trông có vẻ không hiểu chuyện, nôn nóng dễ mất bình tĩnh, nhưng cậu ta lại tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh. Không chỉ như thế, cậu ta còn

hoàn thành mệnh lệnh tốt hơn bất kỳ ai khác!

Hơn nữa, có mặt cậu ta, mọi người cùng nhau vui đùa, cười nói với nhau, một khi gặp chuyện lại tinh táo hơn người, phản ứng mau lẹ dị thường.

Tóm lại có cậu ta ở đây sẽ có không khí tươi mới, chắc chắn không tẻ nhạt.

Lúc trước khi Tiêu Thu Thủy có mặt, Tiêu Dịch Nhân rất ít khi có cảm giác như vậy, bây giờ, cảm giác đó lại vô cùng mãnh liệt.

... Chẳng lẽ là vì Tiêu Thu Thủy đã vĩnh viễn không còn nữa?

... Nhưng cho dù thế nào thì trách nhiệm này cũng đã đè xuống rồi.

Tiêu Dịch Nhân biết trận chiến này có thể sẽ là trận chiến quan trọng nhất trong đời hắn.

Không cần biết là ai, có năng lực, hoặc có cơ hội đấu một trận tử chiến với Quyền Lực bang là đã đủ để rạng rỡ tổ tông rồi.

Tiêu Dịch Nhân biết muốn từ Quảng Tây tới Tứ Xuyên, trên đường chắc chắn sẽ gặp phục kích. Mấy người Thiết Tinh Nguyệt lúc ở Tứ Xuyên, Quý Châu, Quảng Tây đều gặp phục binh của Quyền Lực bang.

Vì thế Tiêu Dịch Nhân quyết định chọn đường vòng qua Vân Nam!

Đi vòng đường xa, bảo tồn thực lực, cũng tiện quyết một trận tử chiến với Quyền Lực bang. Một trăm ba mươi tư vị hảo hán này đều nhanh nhẹn, dũng cảm, chỉ cần không gặp phải phục kích, cước trình gấp rút, quyết không để chút đường đi này lọt vào mắt.

Tiêu Dịch Nhân quyết định vòng đường xa, chọn lối mà thế lực Quyền Lực bang không ngăn cản được.

Hắn muốn theo lối Nghi Sơn, qua sông Hồng Thủy, sang hướng tây tới Bách Sắc, vào rừng đá Lộ Nam tỉnh Vân Nam, vượt hồ Điền, tiến Nhị Hải, từ Hạ Quan qua Nộ Giang lên Thượng Quan, lại chuyển sang Tây Khang, qua Độ Hà tới Hồ Định rồi mới đến Nga Mi.

Bọn họ cũng thật sự làm được.

Bọn họ chỉ mất vài ngày đã từ Quế Lâm tới Bách Sắc.

Trấn Bách Sắc có người Sung và bộ lạc Dao, là phân trạm cuối cùng của Hoán Hoa kiếm phái tại Quảng Tây, biệt danh là “Lục đảo”.

Ở đây chỉ có mười một đệ tử Hoán Hoa kiếm phái.

Ngày mùng một tháng sáu.

Đoàn người Tiêu Dịch Nhân đi qua Bách Sắc.

Mười một đệ tử trong trấn Bách Sắc đã bao giờ được thấy cảnh tượng như vậy, nhất thời cuống tay cuống chân, rồi lên một chập mới cố gắng tiếp đãi nổi.

Ngày mùng hai tháng sáu.

Đoàn người Tiêu Dịch Nhân đã tiến vào Vân Nam, tới Quảng Nam vào buổi tối.

Quảng Nam là trạm đầu tiên của phân chi Hoán Hoa kiếm phái tại Vân Nam, biệt danh “Lục hồ”.

Chỗ này không thuộc phạm vi thế lực của Hoán Hoa kiếm phái, cho nên trong trạm không những ít người mà còn là trạm duy nhất của Hoán Hoa kiếm phái tại Vân Nam.

Trạm nhỏ này vốn có bốn đệ tử người tộc Di, cùng một người Hán tên Trần Định Khang là đầu lĩnh.

Tiêu Dịch Nhân tới Quảng Nam, đệ tử Quảng Nam không hề tới tiếp đón.

Tiêu Dịch Nhân giỏi về khống chế chặt chẽ, phát hiện mấy người Trần Định Khang không tới, lập tức theo dấu tới tận trạm Lục hồ. Gõ cửa, không có người đáp, đá cửa ra, bên trong cả Trần Định Khang lẫn ba nam một nữ đệ tử người Di đều đã bị giết.

Tiêu Dịch Nhân sắc mặt không đổi, lập tức đứng tại trước trạm liên lạc, vung tay lên, mười đệ tử Hoán Hoa rút đi vô thanh vô tức.

Bọn họ nhanh chóng đi tới Bách Sắc, thông báo với mười một đệ tử cùng đầu lĩnh Hà Sư Quang, Lục hồ đã gặp nạn, phải cẩn thận hơn.

Họ hành động mau lẹ, không chút dấu vết, chỉ trong hai canh giờ đã bí mật tới trạm Lục đảo ở Bách Sắc.

Họ gõ cửa, không có ai đáp, đá cửa ra, mọi người đã chết hết.

Những người chết đều giống hệt Quảng Nam: Giữa trán có một chấm đỏ, mặt mỉm cười quỷ dị, toàn thân không một vết thương.

Mười đệ tử Hoán Hoa lập tức trở về Quảng Nam, báo cáo với Tiêu Dịch Nhân.

Lúc này sắc mặt Tiêu Dịch Nhân mới thoáng biến đổi.

Nhưng cũng chỉ trong một chớp mắt, trên giang hồ, Tiêu Dịch Nhân nổi tiếng vì trầm tĩnh, khó dò.

Hắn lập tức dẫn mọi người rời khỏi Quảng Nam.

Tới khi sắc trời hửng sáng đã đến Sur Tông, sắp sửa tiến vào Lộ Nam

Rừng đá Vân Nam muôn hình vạn trạng!

Khi rời Sur Tông, một trăm ba mươi tư đệ tử đều quấn ống tay áo trái lên, lộ ra cánh tay cơ bắp cuồn cuộn.

Sau đó dùng dao găm sắc nhọn rạch xuống.

Rạch xuống một chữ!

Giết!

Máu tươi đầm đìa, chảy tràn cánh tay.

Một trăm ba mươi tư hảo hán lại chẳng hề đổi sắc, phảng phất như máu đó chẳng phải là của họ.

Máu không phải của họ, mà là của Hoán Hoa kiếm phái.

Máu tươi chảy ra vì chính nghĩa.

Cũng chảy ra vì những anh em đã chết.

Bọn họ thấy huynh đệ ở Bách Sắc, Quảng Nam bị giết, họ đã không

chuẩn bị sống tiếp nữa.

Nếu còn sống, thì là để báo thù.

Hoán Hoa kiếm phái có thể trở thành một trong ba đại kiếm phái đứng đầu võ lâm, chính là vì có hào tình như vậy!

Vân Nam có rừng đá!

Địa chất nơi này bị nước chảy từ hai trăm tám mươi triệu năm trước bào mòn liên tục, hình thành kỳ quan, đá tảng lớn nhỏ đủ mọi hình dạng, tạo nên phong cảnh tuyệt đẹp.

Đá lên thành rừng, giữa đá và đá, giữa rừng và rừng, kỳ nham tuấn cương, rất dễ một bước sa chân thành hận ngàn thu.

Một trăm ba mươi tư hảo hán, cùng với mấy người Tiêu Dịch Nhân, Đường Phương, Đường Bằng, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Tả Khâu Siêu Nhiên, Âu Dương San Nhi, Mã Cảnh Chung tới nơi này liền gặp phải cường địch.

Tại nơi hiểm yếu, tuyệt địa này, bọn họ nhanh chóng bị người của Quyền Lực bang bao vây.

Cũng không biết Quyền Lực bang đã phái bao nhiêu nhân thủ, trong rừng đá, mỗi ngã rẽ, mỗi chỗ khuất đều có người và binh khí.

Tiêu Dịch Nhân phát hiện có mai phục liền đứng yên bất động.

Hắn bất động, một trăm ba mươi tư hảo hán cũng bất động.

Có kẻ nhảy lên trên ngọn rừng đá, nói:

- Ta là Phi Thoái thiên ma Cố Hoàn Thanh, muốn sống thì quỳ xuống, muốn chết thì cứ chống cự.

Thiết Tinh Nguyệt phun phì phì, muốn đáp lại, Tiêu Dịch Nhân đưa tay ngăn hẳn lại.

Cố Hoàn Thanh rít lên một tiếng, có ít nhất một trăm bang chúng Quyền Lực bang từ chỗ nấp xông ra, tay cầm binh khí, bao vây họ lại.

Cố Hoàn Thanh quát lớn:

- Các người muốn hàng hay muốn chiến, mau trả lời đi.

Không ai trả lời.

Một trăm ba mươi tư hảo hán ổng tay áo trái quần lên, không chút động đậy.

Không khí hoàn toàn đông đặc lại.

Mặt trời nóng bỏng, mồ hôi như mưa.

... Lát nữa thôi, thứ chảy ra sẽ là mồ hôi, hay là máu?

Chợt lại có người đứng dưới hai chữ “Thạch Lâm”, vung tay hét lên:

- Ta là Trường Dao nhân ma Tôn Nhân Đồ, các người câm hết rồi hay sao?

Một trăm ba mươi tư hảo hán vẫn không hề lên tiếng.

Ngay cả một chút động đậy, một hơi thở mạnh cũng không có.

Bọn họ phảng phất như đã hóa đá dưới ánh mặt trời.

Tôn Nhân Đồ bật cười quái dị:

- Các ngươi không lên tiếng, ta sẽ giết người đây!

Phía trước mặt bốn đệ tử Hoán Hoa kiếm phái đột nhiên có người của Quyền Lực bang vọt ra. Dao nhanh, kiếm gấp, binh khí lóe lên, bốn đệ tử Hoán Hoa phun máu tươi, ngã xuống đất, đến chết vẫn không kêu lên một tiếng.

Ánh mắt một trăm ba mươi hảo hán đều đỏ ngầu, trợn trừng như chuông đồng.

Tôn Nhân Đồ cười sảng sặc, vung tay. Từ chỗ nấp lại có hơn mười bang chúng Quyền Lực bang xông ra, giết chết năm đệ tử Hoán Hoa như cắt rau bổ dưa.

Đệ tử Hoán Hoa vẫn không hề động.

Thiết Tinh Nguyệt cơ hồ không nhịn được nữa, muốn chửi thẳng vào mặt Tiêu Dịch Nhân, Âu Dương San Nhi chỉ muốn nôn mửa.

Hơn một trăm hảo hán, trán đổ mồ hôi, cánh tay đổ máu.

Tiêu Dịch Nhân lại chẳng hề chớp mắt lấy một lần.

Cố Hoàn Thanh nhìn đã cả mắt, cười hắc hắc, khẽ vung tay, lại xuất hiện hiện mấy chục bang chúng Quyền Lực bang.

Ba đệ tử Hoán Hoa đứng hơi gần lập tức bị giết,

Máu tươi bắn tung, thi thể ngã xuống đá, đến chết vẫn không rên một tiếng.

Mấy người Đường Phương không đành lòng nhìn nữa.

Tôn Nhân Đồ cười lớn:

- Hóa ra là đều tới chịu chết.

Tiêu Dịch Nhân đáp:

- Không sai, bọn ta tới để chịu chết.

Tôn Nhân Đồ nói:

- Ra hết cả đi.

Chớp mắt lại có gần trăm bang chúng Quyển Lực bang tràn hết ra, muốn hủy diệt chủ lực Hoán Hoa kiếm phái.

Hơn trăm hảo hán, hơi thở dồn dập, toàn thân ướt đẫm mồ hôi.

Cố Hoàn Thanh cười lên điên loạn:

- Chết hết cả đi cho ta!

Tiêu Dịch Nhân bỗng thấp giọng nói một tiếng:

- Giết.

Tiếng này vừa vang lên, hơn trăm hảo hán đồng loạt xông tới.

Nhanh, mà yên lặng, mạnh mẽ, ra tay ngoan độc.

Hơn nữa còn dứt khoát lưu loát, phối hợp chặt chẽ.

Hơn trăm hảo hán lạng lẽ giết tới, không có ai lùi lại.

Dù bị thương, dù lấy một địch nhiều, đều tiến lên trước.

Tiêu Dịch Nhân cũng đồng thời phóng tới.

Hắn tung người lên rồi hạ xuống, mũi chân điểm lên đá, lại nhảy tới một nhịp, đã đến trước mặt Tôn Nhân Đồ đang trợn mắt há mồm.

Tôn Nhân Đồ vội rút đao.

Đao dài bảy thước ba tấc.

Đao phong tỏa thể công của Tiêu Dịch Nhân, nhưng Tiêu Dịch Nhân đã biến mất.

Tả Khâu Siêu Nhiên lại tới nơi.

Đôi tay hắn quán lấy trường đao.

Thiết Tinh Nguyệt xông vào, hắn vẫn luôn là người dũng cảm nhất.

Nhưng Tôn Nhân Đồ vẫn còn đoản đao.

Đoản đao là quân bài sát thủ của Trường Đao nhân ma Tôn Nhân Đồ.

Nhưng đoản đao bị Khâu Nam Cố đưa tay bắt được.

Khâu Nam Cố vẫn luôn cơ cảnh, xảo quyết nhất.

Thiết Tinh Nguyệt liền đánh tới một quyền.

Tôn Nhân Đồ đau đến cong người lại, nước miếng, nước mũi, nước mắt trào hết ra.

Hắn trước nay giết người, lần này lại bị người giết.

Hắn giãy giụa nói:

- Các người... Các người làm vậy với ta... Xà vương... Xà vương sẽ báo thù.... cho.....

Thiết Tinh Nguyệt cúi kinh đáp:

- Xà vương cái gì, chẳng bằng một phát rắm của ta!

Khâu Nam Cố cũng gật đầu, nghiêm mặt nói:

- Thần Châu kết nghĩa bọn ta cũng có Bát đại thiên vương, Vua rắm Triều Châu là đệ nhất thiên vương.

Tôn Nhân Đồ đang muốn lên tiếng thì đã nghe thấy tiếng Cố Hoàn Thanh kêu thảm.

Thứ lợi hại nhất của Phi Thoái thiên ma Cố Hoàn Thanh, đương nhiên là đôi chân.

Đường Bằng, Đường Mãnh, Đường Phương lại nhắm chuẩn đôi chân hắn để ra tay.

Cố Hoàn Thanh cật lực tránh né, nhưng đối mặt hai ba phát, chân hắn đã trúng ba châm, bốn tiêu, năm đạn.

Đáng sợ nhất là gối trái bị Đường Mãnh dùng một chùy đá nặng đánh nát.

Sau đó Tiêu Dịch Nhân đã tới.

Tiêu Dịch Nhân không cho hắn mở miệng, cũng không cho hắn lấy hơi, một kiếm kết liễu tính mạng hắn.

Cố Hoàn Thành kêu thảm một tiếng, thi thể từ trên rừng đá rơi xuống nước, nhưng nước đã sớm đỏ ngầu.

Không có tiếng giao đấu, kẻ địch đều ở trong nước, cho nên trong rừng đá cũng không còn người của Quyển Lực bang.

Hơn trăm đệ tử Hoán Hoa, ngoài những hảo hán bó tay chịu chết ban đầu thì không hề tổn thất một người.

Bang chúng Quyển Lực bang thì lại tử vong toàn bộ.

Đệ tử Hoán Hoa kiếm phái chết được nhắm mắt, bởi vì họ đều biết, những huynh đệ khắc chữ “giết” lên cánh tay nhất định sẽ báo thù cho họ.

Bây giờ họ quả nhiên đã báo thù.

Nhanh chóng, chuẩn xác, hơn nữa còn không lưu lại kẻ sống.

Sau đó tất cả họ đều quỳ xuống, tế bái những anh em đã chết.

Tôn Nhân Đồ chịu đau nhìn cảnh tượng này, mới biết đã tuyệt vọng rồi.

Hắn cố sức chống chọi, tung cước đá văng Thiết Tinh Nguyệt, song đao huy vũ, ép lùi Tả Khâu Siêu Nhiên và Khâu Nam Cố. Mới chạy được vài bước, Mả Cảnh Chung và Âu Dương San Nhi đã chặn lại.

Hắn thở dài một tiếng, trở tay đâm cả trường đao bảy thước ba tấc cùng đoản đao một thước hai tấc vào người mình, mất mạng đương trường.

Tiêu Dịch Nhân đếm lại nhân số, còn một trăm mười tám người.

Tiêu Dịch Nhân rất hài lòng.

Hắn cảm thấy hắn đang kéo cung, dây cung căng tròn rồi, nhắm chuẩn mục tiêu rồi, vận đủ kinh lực rồi, mới bắn, bắn ra, là trúng.

Lần này hắn giương một cây cung thật hài lòng, bắn một phát tên thật hoàn hảo.

Nhưng Đường Phương không hề lên tiếng.

Nàng biết, nếu Tiêu Thu Thủy ở đây, tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Tiêu Thu thủy sẽ không coi anh em là bia ngắm, tùy tiện hi sinh.

Tiêu Dịch Nhân dẫn người rời khỏi rừng đá. Trận chiến trong rừng đá sẽ khiến Hoán Hoa kiếm phái và hắn danh chấn võ lâm.

Hắn dẫn người vào sâu trong lòng địch, nhưng lại không có ai dám đánh lén nữa.

.... Có lẽ là vì trận chiến rừng đá quá nổi tiếng chăng?

Ngày mùng bốn tháng sáu

Bọn họ đã tới vùng hồ Điền.

Bã trăm dặm quanh hồ Điền Trì, hoa tươi đầy rẫy, cảnh sắc tuyệt đẹp. Lầu Đại Quan đối mặt với hồ Điền, có thể tận hưởng hết thảy cảnh của hồ.

Hồ Điền được hai danh sơn Bích Nan, Kim Mã vây quanh, có câu “Điền trì tam bách lý phù dung”, kỳ thực đâu chỉ có có phù dung, quả thật là hoa gì cũng có, chỉ riêng hoa trà thôi đã có tới hơn bảy trăm loại.

Huyện Đại Lý trong một dải Nhị Hải lại có núi Điểm Thương khí thế hùng vĩ.

Núi Điểm Thương ở phía tây huyện Đại Lý, trải dài hơn ba trăm dặm, tổng cộng mười chín đỉnh.

Phía nam núi Điểm Thương có tháp cổ được xây đời Đường, bốn góc, mười sáu tầng, cao hai trăm ba mươi thước.

Đá Đại Lý xuất xứ từ Điểm Thương nổi tiếng trên đời, còn có tên khác là đá Điểm Thương, có thể dùng để chế tạo bình phong đá cùng quân cờ đá. Điểm Thương vốn đã khí thế trầm hùng, lại có các loại đá Đại Lý màu sắc rực rỡ, càng thêm vẻ huyền ảo, kỳ bí.

Võ lâm đương thời, trong mười sáu môn phái lớn, ngoại trừ Thiếu Lâm, Võ Đang, một trong mười bốn phái còn lại chính là Điểm Thương.

Chưởng môn phái Điểm Thương Lâm Sinh Phu, một ngọn phán quan bút chuyên đánh ba mươi sáu tử huyết, bảy mươi hai yếu huyết, một trăm linh tám tiểu huyết trên người, ở tái ngoại được tôn

là “Điểm Thương nhất bút”, đệ tử tuy không nhiều nhưng đều là loại không tầm thường.

Phái Điểm Thương vốn có gần trăm đệ tử, quá nửa phân tán ở khắp Vân Nam, trong Trung Nguyên cũng có dấu tích, sống trong tổng đàn phái Điểm Thương chỉ được hơn ba mươi người.

Hơn ba mươi người này đều là nhân vật rất khó dây.

Ví dụ một người trong số đó tên là Thang Cẩm Thường, ngoại hiệu của hắn chỉ có một chữ:

Tử.

Hắn giết người không chớp mắt.

Hắn giết người không cần đao kiếm.

Hắn giết người thậm chí không cần nhìn người.

Phái Điểm Thương chẳng phải danh môn chính phái, hắn, Thang Cẩm Thường cũng chẳng phải người tốt.

Hắn muốn một người “chết”, người đó cũng chỉ có thể “chết” cho hắn xem.

Hắn chính là một trong những học trò yêu mà Lâm Sinh Phu đặc ý nhất.

Lâm Sinh Phu tuy không khuyến khích hắn giết người nhưng cũng không phản đối hắn giết người.

Thang Cẩm Thường cũng hiểu rất rõ ý tứ sư phụ mình.

Lâm Sinh Phu là chưởng môn Điểm Thương, giết người có chút bất tiện.

Đệ tử của lão ta giết thì khác rồi.

Người khác trách tội, lão cũng ra vẻ mắng mỏ một chút. Người khác giơ ngón cái tán thưởng, lão mỉm cười khiêm tốn, giống như đang nói: Hẳn giỏi, sư phụ hẳn, đương nhiên là càng giỏi rồi.

Khi Thang Cẩm Thường giết những kẻ xấu xa, tiếng ác đồn vang, sắc mặt Lâm Sinh Phu lại càng đặc ý.

Giết kẻ xấu để dương danh lập vạn, lại được cái tiếng là danh môn chính phái, chủ trì chính nghĩa, sao không vui vẻ mà làm?

Cho nên Thang Cẩm Thường cũng rất đặc ý.

Hắn lập chí phải cưới con ngựa nhanh nhất, tìm người phụ nữ xinh đẹp nhất, giết kẻ khó giết nhất.

Đương nhiên, hẳn chưa từng gặp phải kẻ “khó giết”.

Lại càng chưa từng gặp kẻ nào có thể “giết hẳn”.

Cả đời hẳn chỉ có giết người, không sợ bị người giết.

Ngày mùng bốn tháng sáu, giữa trưa.

Hắn lê bước chân mệt mỏi tới cửa nam Điểm Thương.

Tháp cổ ở cửa nam chính là trọng địa của phái Điểm Thương.

Mỗi ngày hấn đều phải tới bãi phỏng Lâm Sinh Phu một lần, thỉnh an lão một cái, hoặc là lắng nghe dạy dỗ một chặp, nói chung hôm nào cũng phải khúm na khúm núm một phen.

Trong lòng hấn cũng rất rõ ràng, nếu không có Lâm Sinh Phu che chở, hấn chẳng thể tung hoành dễ dàng như vậy trong võ lâm.

Muốn Lâm Sinh Phu ủng hộ hấn, trước tiên phải biết cách làm sư phụ “vui lòng”.

Cho nên dù hôm qua hấn tẩu sắc quá độ vẫn chạy tới tháp cổ một chuyến.

Nhưng lúc này ánh mắt hấn liền sáng lên.

Một cô gái bán hoa.

Một giỏ đầy hoa, màu lam, màu vàng, màu đỏ, thậm chí có có màu tím, màu hồng, không loại nào là không phải màu sắc rực rỡ nhất.

Hoa đẹp, còn không bằng người đẹp.

Hoa yêu kiều, người căng mọng.

Cô gái đó cười thật ngạo, yếu điệu hỏi hấn:

- Công tử, có muốn mua hoa không?

Thang Cẩm Thường nhìn đông một cái, nhìn tây một chặp, trong lòng như được chí bảo, không thể để sư huynh đệ phát hiện, chớp mắt diễm phúc từ trên trời rơi xuống này.

Trong lòng hấn cũng có chút buồn bực, tại sao có một tiểu mỹ nhân

tuyệt vời như vậy mà đám sư huynh đệ háo sắc của hắn lại không phát hiện ra?

Hắn quyết phải vui vẻ với nàng một phen, dù sao tới chỗ này bán hoa cũng chẳng phải là loại con gái tốt lành gì rồi. Hắn quyết định phải mang nàng ta đi trước đã.

Cô gái lại dịu dàng nói:

- Rút cuộc là công tử có mua không?

Thang Cẩm Thường nở một nụ cười mà hắn nghĩ là rất phong lưu phóng khoáng:

- Mua hoa, mua luôn cả người.

Hắn một tay lấy ra một thỏi bạc, một tay đặt lên bờ vai thon của cô gái.

Cô gái nghiêng người, tiện tay rút ra một đóa hoa lam, nhét vào tay hắn, nói:

- Hoa bán rồi, đưa tiền đây!

Đoạn trở tay, kéo lấy thỏi bạc.

Thang Cẩm Thường cảm thấy tức cười, thầm nghĩ cô gái này thật là tham lam, một đóa hoa mà đòi tới hai thỏi bạc? Lập tức tiện tay vút đóa hoa đang cầm sang bên cạnh, cười nói:

- Bạc là mua người...

Đang muốn ôm tới thì bỗng cảm thấy lòng bàn tay đau nhói.

Đau xong là tê dại.

Thang Cẩm Thường há miệng muốn hô, không ngờ lại không thể phát ra nổi một âm thanh.

Từ đóa hoa lam hắt ném đi có một con rắn cực nhỏ, cực mảnh, cực bé, cực ảo bò ra.

Rắn cong người, chui vào ống tay áo cô gái, biến mất không thấy đâu nữa.

Thang Cẩm Thường trợn trừng khóe mắt, kêu lên “ặc ặc” không thành tiếng, toàn thân tê dại, không còn hơi thở nữa. Chỉ thấy cô gái hơi le lưỡi, khe liếm đôi môi đỏ hồng, ẩm ướt, mím cười quyến rũ:

- Người yêu hoa, thì không nên vứt hoa. Vứt hoa, hoa lại có gai.

Sau đó cô ta bỗng làm một việc.

Một việc tàn nhẫn.

Cô ta móc mắt Thang Cẩm Thường, cầm lên trên tay.

Sau đó bàn tay thon dài, móng tay bôi đầy nhựa hoa phượng tiên đỏ rực, của cô ta đưa hai tròng mắt lên mồm, nuốt chửng xuống.

Thang Cẩm Thường không thể gào thét, nếu không, chỉ có gào thét mới có thể diễn tả sự sợ hãi trong lòng hắt lúc này.

Lâm Sinh Phu ở trên tầng mười sáu.

Lão đang cùng sư đệ Kim Duy Đa thương lượng chuyện tài vụ của

phái Điểm Thương.

Thủ ở cửa tầng mười sáu là hai hộ pháp phái Điểm Thương.

Hai hộ pháp trước nay chưa từng rời khỏi Lâm Sinh Phu nửa bước.

Lâm Sinh Phu muốn họ trông giữ một thứ, nếu không có mệnh lệnh của Lâm Sinh Phu, cho dù là lửa đốt vào tận bên trong, hai người cũng sẽ không rời khỏi phòng nửa bước.

Lâm Sinh Phu lại cảm thấy mình thật là vĩ đại, tới tận bây giờ lão cũng chưa từng để họ bị lửa đốt chết. Chỉ là có một lần, cũng là một lần duy nhất cách đây mười mấy lân, trong lúc đang trông giữ, một hộ pháp không nhịn được bỏ đi tiểu, khi hẩn trở về, Lâm Sinh Phu đâm hẩn một bút, đến bây giờ, một chân của hộ pháp đó vẫn còn lệt.

Sau đó hai hộ pháp liền không dám rời đi nửa bước nữa.

Vì điểm ấy, Lâm Sinh Phu càng nghĩ lại càng đắc ý.

Ánh mặt trời ban trưa chiếu vào, ngay cả sư đệ lão Kim Duy Đa cũng cảm nhận được vẻ đắc ý của chương môn sư huynh.

Ngoại hiệu của Kim Duy Đa là “Quý phủ thần công”, tay trái lão cầm đực, tay phải cầm chùy, cũng không biết đã đánh vỡ đầu bao nhiêu địch thủ.

Cho nên khi người trong võ lâm cho rằng lão chỉ có thể thay Lâm Sinh Phu tính toán sổ sách, trong lòng lão không biết là bất mãn tới mức nào.

Lão thật sự không hiểu tại sao sư huynh lão lại cười đắc ý như vậy.

Lão đang nghĩ thì đột nhiên, bên ngoài vang lên hai tiếng “bịch, bịch”.

Lâm Sinh Phu, Kim Duy Đa lão luyện giang hồ, vừa nghe đã biết đó là tiếng thân người ngã xuống đất.

Hai người nhanh chóng đưa mắt trao đổi rồi lập tức chia hai đường trái phải, phóng ra ngoài.

Sau đó tung cước đá văng cửa, thoáng chờ một chút rồi mới lao ra.

Bên ngoài không có người.

Hai hộ pháp đã biến mất.

Lâm Sinh Phu, Kim Duy Đa trơ mắt nhìn nhau, không khỏi kinh ngạc.

Sau đó bọn lão phóng xuống tầng mười lăm.

Tiếp đó cả hai đều kinh hoàng.

Trong tầng tháp mười lăm có ba người chết.

Ba người đều là cao thủ phái Điểm Thương, nhưng lại chết không một tiếng động.

Ba người mỉm cười mà chết, mi tâm có một chấm đỏ, toàn thân không một vết thương.

Tầng tháp mười bốn có hai người chết.

Không những cách chết giống nhau mà đến cả dáng chết cũng giống hệt nhau.

Mười hai tầng tháp phía dưới cũng đều như vậy.

Tổng cộng mười lăm tầng tháp, có hai mươi sáu cao thủ phái Điểm Thương mất mạng.

Sau đó Lâm Sinh Phu, Kim Duy Đa liền trông thấy hai người nằm chết trên sàn đá cứng rắn bên ngoài tầng tháp dưới cùng, chính là hai vị hộ pháp.

Hai người này rõ ràng đã bị giết rồi mới bị ném xuống.

Lâm Sinh Phu và Kim Duy Đa cùng biến sắc: Hai người lao ra cửa tháp, chỉ thấy trên thảm có phía xa, Thang Cẩm Thường đã chết, tròng mắt bị người ta móc ra, máu chảy đầy mặt.

Có hai người, đứng cách thi thể không xa.

Hai người một già một trẻ.

Trẻ là một thiếu nữ, già là một ông lão hiền từ.

Cô gái cầm một ổ hoa tươi, duyên dáng, yêu kiều.

Ông lão xách một sọt cá, trông thấy Lâm Sinh Phu, Kim Duy Đa, sắc mặt liền hiền hòa giống như thấy con cháu mình vậy.

Quyển 4 - Chương 13: Ông già và thiếu nữ

Vẻ mặt Lâm Sinh Phu, Kim Duy Đa không chút biến đổi. Mấy chục năm kinh nghiệm đối địch cho bọn lão biết, khi ở vào thế yếu, càng hoảng loạn thì càng không có đường sống.

Không cần biết một già một trẻ trước mặt này là ai, có thể trong thời gian ngắn giết chết nhiều hảo thủ của phái Điểm Thương như vậy, tuyệt đối không phải loại dễ trêu!

Kim Duy Đa bỗng nhiên cảm thấy đáng ra mình nên thoái ẩn rồi. Trong phái Điểm Thương, lão tự nhận mình chỉ là kẻ phụ thuộc vào Lâm Sinh Phu, trong võ lâm lại gây ra không ít sát nghiệt, thật sự nên thoái ẩn rồi.

Chỉ cần lão có thể sống qua được hôm nay.

Chỉ cần lão có thể sống qua được trận này.

Vì thế lão lập tức xông tới, thậm chí còn không muốn nói một lời nào.

... Trên giang hồ chính là như vậy, không phải người chết, thì là ta vong.

Nếu đối phương đã tìm tới lão thì đương nhiên là không thể nói một hai câu là có thể dàn hòa, cho nên chỉ còn có đổ máu.

Đổ máu là cái giá lớn nhất, nhưng thu hoạch cũng nhanh nhất.

Lão xông lên trước, tay trái đực, tay phải chùy, “coong” một tiếng, giống như lôi công giáng sét, đánh tới.

Lão xông tới phía ông già.

Lão vừa nhìn đã thấy, ông già này khó ứng phó hơn thiếu nữ nhiều.

Lão đánh tới một chiêu, ông già khẽ lắc mình tránh qua.

Hai mắt ông già vẫn hiền hòa nhìn hấn.

Giống như là đang nhìn con cháu mình.

Kim Duy Đa khẽ rùng mình, lại đánh tới một đực, ông già lại chuyển người, Kim Duy Đa lại đánh trượt.

Cùng lúc đó, Kim Duy Đa liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy Lâm Sinh Phu đã lén tới sau lưng ông già.

“Đối phó với người trong hắc đạo, không cần phải giảng đạo nghĩa giang hồ, quy củ võ lâm gì!”

... Đây là lời của Lâm Sinh Phu. Cho nên phái Điểm Thương thường xuyên có chuyện quần ẩu, không cần biết đối phương có phải là “người trong hắc đạo” hay không.

Bản thân Lâm Sinh Phu tất nhiên là cũng không phải ngoại lệ.

Cây Điểm Thương nhất bút của lão đại khai đại hợp, ẩn ước khí thế tung hoành như tranh sơn thủy bắc phái, khóa chết đường lùi của ông già.

Kim Duy Đa lập tức ra tay... Ra tay toàn lực.

Một đực này bắt buộc phải đánh, nếu như đờn này mà vẫn không thể đắc thủ thì cũng có nghĩa là rắc rối lớn quá tầm tay, hai sư huynh đệ lão chỉ có đường “đánh bài chuồn”.

Một kích của Kim Duy Đa mạnh như sấm sét, nhưng đột nhiên lão cảm thấy bên hông tê dại, chiêu thức không thể phát tiếp được nữa.

Cô gái trẻ xinh đẹp, trong mắt lộ vẻ tò mò quyến rũ, nhìn lão cười, hỏi:

- Sao lão không đánh ta?

Kim Duy Đa muốn trả lời, nhưng lại phát hiện mình không thể phát ra một âm thanh nào.

Thiếu nữ thân hình nở nang, da dẻ trắng hồng.

- Những kẻ này đều do ta giết, lão muốn tìm phải tới tìm ta.

Kim Duy Đa há miệng muốn hô, thiếu nữ lại tựa như biết suy nghĩ trong đầu lão:

- Lão muốn hỏi ta là ai có đúng không?

Kim Duy Đa liều mạng gật đầu, cô gái hồn nhiên cười đáp:

- Nơi đây là Vân Nam, ta chính là Xà vương Vân Nam.

Thiếu nữ vừa nói dứt lời, Lâm Sinh Phu đã ra tay.

Lão vung bút đánh nát thiên linh cái Kim Duy Đa.

Ngòi bút thì mềm, xương đầu người thì cứng, Lâm Sinh Phu lại dùng một bút đánh nát xương đầu Kim Duy Đa.

Cô gái “ồ” một tiếng, hỏi:

- Lão không báo thù cho sư đệ mình mà lại giết hấn ta, thế là làm sao?

Lâm Sinh Phu quỳ phịch xuống đất, bút cắm một bên, cười nịnh bợ:

- Tại hạ chương môn Điểm Thương Lâm Sinh Phu, sớm đã có lòng hiệu trung với Quyền Lực bang, chỉ vì tệt phái người đông thế tạp, rất nhiều cản trở, tại hạ tuy có tâm mà không cách nào được như nguyện. Giờ may nhờ thần uy Xà vương, trừ bỏ chương ngại, đệ tử giết chết Kim Duy Đa trước, lấy đó để thể hiện lòng hiệu trung.

Thiếu nữ phì cười, đáp:

- À.

Lâm Sinh Phu quỳ dưới đất nói:

- Chỉ cần Quyền Lực bang chịu thu nạp, tệt phái xin dốc toàn lực phục vụ.

Cô gái tươi cười như hoa, ngọt ngào nói:

- Được, vậy làm như vậy, ngươi đứng lên trước đi.

Lâm Sinh Phu dập đầu cảm tạ:

- Cảm tạ thịnh tình của Xà vương, cảm tạ thịnh tình của Xà vương...

Đột nhiên thân thể bắn vọt lên, bút trong tay điểm vào mười hai yếu huyệt lớn trên người cô gái.

Tình huống biến chuyển cực nhanh, Lâm Sinh Phu tung người nhảy lên, nhưng ở giữa không trung lại bỗng giật mình, rơi thẳng xuống đất. Sau đó lão dùng bút chống đỡ, cố sức quay đầu, nhìn trừng trừng vào ông lão hiền lành, nói:

- Người... Người...

Ông già hiền từ nói:

- Người không cần phải nói nữa, làm vậy sẽ rất khổ sở. Ta cho rắm cắn một nhát vào sau lưng người, rắm đó gọi là Thanh long tử. Người cũng biết, tại Vân Nam bị Thanh long tử cắn phải, không có thuốc nào cứu được.

Lâm Sinh Phu họng phát ra tiếng ặc ặc, sắc mặt chuyển đen:

- Ta.. Ta... Thuốc giải...

Thiếu nữ duyên dáng cười nói:

- Người nhất định là đang rất khó hiểu, đúng không? Ta là Xà vương, ông ta cũng là Xà vương. Xà vương vốn đã có hai người.

Ông già mỉm cười:

- Khi người tấn công cô ta thì ta là Xà vương. Khi người tấn công ta thì cô ta là Xà vương.

Lâm Sinh Phu toàn thân run lên bần bật, cuối cùng vung bút đánh vào thiên linh cái mình, tự sát.

Dưới ánh chiều tà bên mười sáu tầng tháp cổ, bóng hình một già một trẻ kéo ra thật dài, lộ vẻ quý dị khôn tả.

.....

Phù dung ba trăm dặm hồ Điền tuy đẹp, nhóm Tiêu Dịch Nhân lại chẳng có tâm trí để ở lâu.

Một dải hồ Điền, chỉ tính các loại dược liệu biết tên đã có hơn bốn trăm loài, riêng hoa đỗ quyên đã có hơn ba trăm giống, cảnh đẹp như tranh vẽ.

Người dân ở đây lại càng thích mặc quần áo sặc sỡ đủ màu như hoa tươi, “Cản nhai tử”, “Khiếu an”, “Thích loa”.

Phong tục mỹ lệ, con gái kiều mị, hoa cỏ sặc sỡ, sông núi hài hòa... Hồ Điền phong cảnh mỹ lệ như thơ, Tiêu Dịch Nhân dẫn một trăm mười tám người lên thẳng lầu Đại Quan.

Lầu Đại Quan được xếp ngang hàng với lầu Nhạc Dương, lầu Tích Tiên, dáng vẻ hùng vĩ, là đệ nhất lầu Điền cảnh. Thế nhưng Tiêu Dịch Nhân đến đây lại không phải là để ngắm lầu.

Hắn muốn mượn lầu để xem người.

Lầu Đại Quan có thể quan sát toàn cảnh hồ Điền.

Từ hôm trước Tiêu Dịch Nhân đã cảm giác được bị người theo dõi, nhưng hắn vẫn không tìm ra được kẻ theo dõi là ai, thậm chí còn chẳng biết có mấy người đang theo dõi.

Cho nên hắn phải tới hồ Điền, lên lầu Đại Quan, tìm ra kẻ địch.

Hắn bước chân lên lầu Đại Quan, ba trăm dặm hoa phù dung tuy đẹp như tiên cảnh, nhưng hắn lại hít vào một hơi lạnh.

Đều là kẻ địch.

Ba trăm dặm hồ Điền đều là kẻ địch, giả trang thành du khách, thương nhân, ngư phủ, hoặc là cư dân, gia đình. Bọn chúng tuy giả dạng xảo diệu nhưng Tiêu Dịch Nhân chỉ liếc mắt qua là phát hiện được ngay.

Tiêu Dịch Nhân dù sao cũng là Tiêu Dịch Nhân, hắn có thể nhận được danh hiệu lĩnh tụ của tầng lớp hậu bối võ lâm, tuyệt không phải chỉ có hư danh.

Hắn nhanh chóng liếc nhìn một vòng, Đường Phương đột nhiên đưa tay chỉ sang một phía, nói:

- Anh xem.

Một đám lửa tiến tới gần, phía sau có ba người đi theo.

Ba người tay cầm côn.

.....

Bóng tháp Điểm Thương ngả về tây, nhận bay lẻ bóng giữa trời cao mà khóc.

Sơn ý thê lương, vách núi huy hoàng dần dần chìm vào bóng tối.

Ông lão chấp tay nhìn bóng núi, nói:

- Cô có biết giờ Lý bang chủ đang ở đâu không?

Thiếu nữ đáp:

- Không biết.

Ông lão nheo mắt nhìn ánh chiều tà. Xà vương chẳng hề nháy mắt, phảng phất như chỉ trong khoảnh khắc, ách tịch dương sẽ giống như sinh mệnh lão, biến mất vô tung.

Thiếu nữ ngẩng đầu hỏi:

- Lý bang chủ giờ đang ở đâu?

Ông lão lắc đầu đáp:

- Lão nhân gia người thần long thấy đầu không thấy đuôi... Nghe nói Yến Cuồng Đồ chưa chết, bang chủ đang đi tìm lão ta.

Thiếu nữ thất thanh:

- Yến Cuồng Đồ vốn là ân sư thụ nghiệp của Lý bang chủ. Yến Cuồng Đồ lại hận Lý bang chủ thấu xương, Lý bang chủ đi tìm lão ta, chẳng phải...

Ông lão cười khà khà, nói:

- Cô đã bao giờ nghe thấy bang chủ sợ ai chưa?

Thiếu nữ bật cười:

- Có điều, tôi đoán bang chủ cũng không phải là muốn tìm Yến Cuồng Đồ.

Ông lão đáp:

- Ồ?

Thiếu nữ nói:

- Ngài bày ra kế hủy diệt Hoán Hoa kiếm phái, dụ người trong võ lâm tập trung vào Thành Đô phong vân biến sắc, chắc chắn không thể chỉ vì một phái Hoán Hoa.

Ông lão đáp:

- Đó là đương nhiên.

Thiếu nữ nói:

- Nếu vì Yến Cường Đồ, bang chủ tất sẽ dĩ dật dĩ lao, không cần tự thân xuất động.

Ông lão hỏi:

- Vậy thì là vì ai?

Cô gái đáp:

- Ông nói đi?

Ông lão trầm ngâm nói:

- Nga Mi, Võ Đang, Hoa Sơn, Thiếu Lâm. Diệt bốn phái lớn này cùng Cái Bang, thiên hạ sẽ là thiên hạ của Quyển Lực bang. Dẫn dụ kẻ địch dốc toàn bộ thực lực, sau đó thừa hư mà nhập, tiến thẳng yếu

hại, chính là tác phong của bang chủ khi diệt phái Hoàng Sơn năm xưa.

Thiếu nữ lắc đầu đáp:

- Tôi cho rằng, ngài muốn tới đối phó Chu đại thiên vương.

Ông lão giật mình, nói:

- Chu đại thiên vương?!

Thiếu nữ nghiêm mặt đáp:

- Lý Chu lưỡng lập, Quyền Lực đấu Thiên Vương. Trong võ lâm, trận chiến này không thể tránh khỏi.

Ông lão suy nghĩ một hồi rồi bật cười nói:

- Không cần biết bang chủ như thế nào, chuyện của chúng ta bây giờ phải giải quyết người nhà họ Tiêu.

Thiếu nữ mỉm cười yêu kiều:

- Vậy chúng ta ở đây chờ Tiêu Dịch Nhân.

Ánh chiều tà đã sắp sửa chìm xuống, quanh hai người khí núi mông lung mờ mịt, phảng phất như thái dương không phải bây giờ mới lặn xuống, mà chỉ là dư quang của mấy trăm, mấy ngàn năm trước còn vương lại, làm khung trời ánh lên một màu thê lương.

.....

Người đi đầu giống như một đoàn lửa.

Áo bào như lửa, chòm râu như lửa, đầu trọc như lửa, dung mạo như lửa.

Người đó đi tới, quả thực là một ngọn lửa đang di động.

Ánh mắt Tiêu Dịch Nhân co rút lại, hắn không nhận ra người này.

Nhưng hắn nhìn qua một cái là biết người này tuyệt đối không dễ đối phó hơn Khuất Hàn Sơn.

Mà hắn cũng nhận ra ba người phía sau.

Ba người đang cầm côn.

Ba trong Trường Giang tứ côn.

Người như ngọn lửa kia bước lên mười bước, Thiết Tinh Nguyệt cảm thấy giống như một lưỡi lửa thiêu đốt lên mười bước.

Thiết Tinh Nguyệt vẫn một bộ dạng không sợ trời, không sợ đất. Hắn vừa cảm thấy có chút đáng sợ đã bước lên trước một bước:

- Người là ai?

Người đó trừng mắt nhìn hắn:

- Còn người là ai?

Thiết Tinh Nguyệt chỉ cảm thấy trên mặt, trên cổ đau đớn nóng bỏng. Người đó nói chuyện trước mặt hắn, hơi thở phả ra bóng rẫy như luồng hơi của một ngọn lửa khổng lồ.

Thiết Tinh Nguyệt đang muốn nói, Khâu Nam Cố đã len vào trước:

- Hẳn là Thiết Tinh Nguyệt. Thiết trong đồng nát sắt vụn, Tinh thiếu mắt bên trái trong đại tinh tinh rừng rậm, Nguyệt trong trăng đen gió dữ, Thiết Tinh Nguyệt, ha!

“Đoàn lửa” kia trừng mắt quát:

- Cút ra!

Hai lưỡi lửa dài đột ngột bùng lên, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố tránh sang hai bên, nhảy lên bậc đá. Hai người Thiết, Khâu đưa mắt trao đổi, đang muốn động thủ, Tiêu Dịch Nhân đã phóng mình lên trước, tới trước mặt người kia, vái dài nói:

- Vãn bối Tiêu Dịch Nhân, bái kiến tiền bối.

Người đó hừ lạnh:

- Người là Tiêu Dịch Nhân?

Tiêu Dịch Nhân cung kính đáp:

- Chính là tại hạ.

Tiếng người đó nói chuyện giống như lửa reo:

- Người bị bao vây rồi.

Tiêu Dịch Nhân cúi người đáp:

- Tại hạ biết.

Tiếng người đó cười lạnh cũng giống như lửa thiêu củi nỏ:

- Người biết?

Tiêu Dịch Nhân đáp:

- Thuộc hạ của lão tiền bối bao vây có một trăm ba mươi bảy vị cải trang, bảy mươi ba vị không dịch dung.

Người đó hơi ngừng một chút, đưa mắt đánh giá lại Tiêu Dịch Nhân, hơi thở nặng nề như lửa rung:

- Tiêu Dịch Nhân quả nhiên danh bất hư truyền.

Tiêu Dịch Nhân cúi đầu đáp:

- Tiền bối quá khen.

Người đó hừ lạnh hỏi:

- Người có biết sau lưng ta là ai?

Tiêu Dịch Nhân ôm quyền nói:

- Ba trong Trường Giang tứ côn.

Người đó lại hừ một tiếng:

- Người có biết Trường Giang tứ côn là ai?

Tiêu Dịch Nhân đáp:

- Thủ lĩnh của Trường Giang thất thập nhị thủy đạo, Chu đại thiên

vương có các ái tướng đặc lực, Tam anh Tứ côn, Ngũ kiếm Lục chưởng, Song thần quân, bọn họ chính là Tứ côn trong đó.

Người đó miệng phun hơi lửa, lạnh lùng hỏi:

- Người có biết vì sao lão phu tới đây?!

Tiêu Dịch Nhân thấp giọng đáp:

- Tại hạ không biết.

Người đó miệng như chậu than:

- Lão phu tới chính là vì bọn chúng!

Tiêu Dịch Nhân nói:

- Mong tiền bối chỉ rõ.

Người đó lạnh lẽo hỏi:

- Tiêu Thu Thủy ở đâu?

Tiêu Dịch Nhân giật mình, đáp:

- Xá đệ không ở đây.

Người đó truy hỏi:

- Hắn đang ở đâu?!

Tiêu Dịch Nhân thở dài:

- Đã bị Khuất Hàn Sơn giết ở Cổ Nghiêm quan, trước dòng Ly Giang.

Người đó lại ngẩn ra, hơi lửa trong miệng thu lại, hỏi:

- Em trai ngươi cùng mấy tên nhãi giết chết Tam anh, bên cửa sông Cao Yếu lại xúi bẩy Khuất Hàn Sơn sát thương Tứ côn. Khuất Hàn Sơn sao lại giết Tiêu Thu Thủy?

Tiêu Dịch Nhân đáp:

- Bởi vì Khuất Hàn Sơn chính là Kiếm vương của Quyển Lực bang.

Người đó giật mình, lảo lảo một hồi, khi hấn cúi đầu lảo lảo, hoa cỏ trên đường đều bị thiêu rụi:

- Tiêu Thu Thủy cũng từng giết đám Phó Thiên Nghĩa trong mười chín lão quỷ của Quyển Lực bang. Chuyện này lão phu quả thật có nghe qua.

Tiêu Dịch Nhân lập tức nói:

- Tại hạ lần này tới Điền, là muốn vòng đường Tứ Xuyên, quyết một trận tử chiến với Quyển Lực bang.

Người đó không nói gì nữa, một hồi lâu, giống như một ngọn núi lửa đã ngừng phun, nhưng một khi phun trào thì không gì ngăn cản nổi.

Tiêu Dịch Nhân nói:

- Những gì văn bối nói đều là sự thực.

Người đó vụt ngẩng đầu, ngọn lửa trong mắt bùng cháy:

- Người biết ta là ai?

Tiêu Dịch Nhân đáp:

- Tại hạ không dám đoán bừa, nhưng luận phong phạm, võ công cùng khí thế của tiền bối, phải chăng là người xếp đầu tiên trong hai trọng tướng dưới trướng Chu đại thiên vương, Liệt Hỏa thần quân danh chấn võ lâm, Thái Khấp Thần, Thái lão tiền bối.

“Trăm thứ vô công, nịnh bợ qua tất”, nộ ý trong mắt Liệt Hỏa thần quân không còn tràn ngập như trước nữa, đột nhiên hỏi:

- Các người muốn đối phó với Quyền Lực bang?

Tiêu Dịch Nhân bình tĩnh đáp:

- Đúng.

Đối phó với Quyền Lực bang vốn là chuyện không thể, nhưng Tiêu Dịch Nhân lại trả lời dứt khoát, giống như kết cục đã định sẵn vậy.

Liệt Hỏa thần quân gật gật đầu:

- Có chí khí, nhưng các người không đủ.

Tiêu Dịch Nhân thản nhiên đáp:

- Trước mắt thì không đủ, nhưng chúng tôi trước tiên cứu người, chờ kết hợp đồng đạo võ lâm rồi mới đồng loạt công sát Quyền Lực bang.

Liệt Hỏa thần quân nheo mắt, ngọn lửa như bắn ra từ khe hẹp đó:

- Có ngày cái lũ gọi là người trong bạch đạo các người cũng sẽ đối

phó với bọn ta như vậy phải không?

Tiêu Dịch Nhân cười cười, không trả lời.

Liệt Hỏa thần quân vẫn lắc đầu:

- Các người không đủ.

Tiêu Dịch Nhân hỏi:

- Tại sao?

Liệt Hỏa thần quân cười lạnh:

- Cho dù các người đi cứu người, dựa vào các người cũng không địch nổi Quỷ vương.

Tiêu Dịch Nhân biến sắc, hỏi:

- Quỷ vương ở Tứ Xuyên?

Liệt Hỏa thần quân đảo mắt quái dị:

- Hơn nữa còn ở Thành Đô.

Tiêu Dịch nhân chỉ cảm thấy lòng bàn tay tớp lạnh, Liệt Hỏa thần quân nói:

- Nếu Tiêu Thu Thủy bị Kiếm vương giết, các người lại muốn tìm Quyển Lực bang liều mạng, ta cũng không làm khó các người nữa. Nhưng các người tới Hoán Hoa lần này chẳng có chút hy vọng nào! Quay về vẫn là hơn.

Tiêu Dịch Nhân trầm mặc.

Liệt Hỏa thần quân quan sát một hồi, nói:

- Võ công Quý vương tuyệt không dưới lão phu, các người không phải đối thủ của lão.

Tiêu Dịch Nhân ngẩng đầu đáp:

- Tôi biết lão tiên bối ngăn cản chúng tôi đi chuyến này là có ý tốt.

Liệt Hỏa thần quân chờ hẵn nói tiếp.

Tiêu Dịch Nhân đã nói tiếp:

- Nhưng chúng tôi không quay về.

Liệt Hỏa thần quân nhướng đôi lông mày như lửa thiêu:

- Ồ?

Tiêu Dịch Nhân gằn từng tiếng một:

- Bởi vì chúng tôi không phải tới để đánh nhau, cũng không phải tới để đối phó với người khác.

Khẽ dừng một chút, Tiêu Dịch Nhân lại thêm một câu:

- Chúng tôi tới để liềm mạng.

Hồ Điền đã vào giữa hoàng hôn.

.....

Thương sơn nhận lạc.

Trời đất phẳng phất như đã bị cả dãy núi hùng vĩ trấn trụ, ánh tịch dương quanh quất ở đó hồi lâu không tắt.

Ông lão lại khẽ thờ dài một tiếng:

- Bọn chúng tới để liều mạng.

Thiếu nữ khẽ “ừm” một tiếng:

- Ông đang nói đám Tiêu Dịch Nhân?

Ông lão đáp:

- Đúng vậy.

Thiếu nữ hỏi:

- Vậy thì có gì khác nhau?

Ông lão trả lời chắc nịch:

- Khác nhau.

Tiếp đó ngẩng đầu nhìn bầu trời, ngắm ánh tà phủ lên khung trời những đốm màu kỳ dị.

- Kẻ tới liều mạng không có bản thân, chỉ có kẻ địch. Hắn không cần mạng, kẻ địch sẽ không còn mạng.

Cô gái ngẫm nghĩ một chút, lại hỏi:

- Không còn Tiêu Thu Thủy, huynh đệ của hắn không còn hắn, sẽ còn có người liều mạng vì nhà họ Tiêu sao?

Ông lão trầm ngâm đáp:

- Không còn Tiêu Thu Thủy, bọn chúng thiếu đi một sức mạnh hứng khởi, nhưng bọn chúng có “Thập niên hội”.(*)

Thiếu nữ ngạc nhiên hỏi:

- Thập niên hội?

Ông lão nhìn tàn dương, tựa như xuất thần:

- Đúng thế, Thập niên, có điều, cho dù thế nào, chúng ta cũng, sẽ, ở, đây, chờ, chúng, tới.

Hồ Điền đã vào cuối hoàng hôn.

Hoa cỏ đầy núi đầy cây, cũng đã suy tàn.

Liệt Hỏa thần quân trông lại càng giống một đám hoa lửa bùng lên giữa đêm đen.

- Liều mạng thì đã sao?

Liệt Hỏa thần quân trầm giọng hỏi.

Đối với ông ta mà nói, người khác liều mạng hay không liều mạng cũng chẳng khác nhau mấy, Một đám lửa là có thể thiêu chết những kẻ dù có liều mạng hay là không.

Tiêu Dịch Nhân bỗng bình tĩnh hô:

- Thập niên.

Khi hắn lên tiếng, sắc trời đã tối, đó là:

Một tối không trăng, không sao.

Tiêu Dịch Nhân nói dứt lời, Liệt Hỏa thần quân đột nhiên cảm thấy căng thẳng.

Ông ta cảm nhận được trong bóng tối có mười người đã lặng lẽ không một tiếng động bao vây mình.

Ông ta biết ở đây có một trăm mười tám đại hán áo trắng, mười người này chính là bước ra từ một trăm mười tám người đó.

Nhưng chỉ vừa xuất hiện, đã hình thành bao vây, hình thành vòng vây, sát khí lập tức ngập tràn, khi ông ta phát hiện ra sát khí bùng nổ thì đã không xông ra được nữa.

Trừ phi là giết người.

Liệt Hỏa thần quân ánh mắt như lửa, trợn mắt hỏi:

- Người muốn ta giết người?

Ông ta nói, lông mày nhướng lên, chòm râu tự lay động giống như ngọn lửa đang bốc cháy.

Tiêu Dịch Nhân bình tĩnh đáp:

- Không phải.

Liệt Hỏa thần quân nheo mắt lại, giống như bếp đã đóng cửa lò, lửa đỏ vẫn sáng:

- Vậy người muốn ta ra tay thử với bọn chúng?

Tiêu Dịch Nhân lắc đầu bình tĩnh:

- Cũng không phải.

Hắn nói xong liền lập tức hô tên của mười người đó: “Thụ lâm.” “Trận phong.” “Hải thần.” “Xuyên tâm.” “Bạch vân.” “Bi phần.” “Thải y.” “Thu nguyệt.” “Quy nguyên.” “Yến quân.”

Hắn hô rất chậm, nhưng hắn hô đến tên người nào, người đó liền động, động cực nhanh.

Thoáng cái cả mười người đều động.

Toàn thân Liệt Hỏa thần quân đột nhiên biến thành một đoàn lửa.

Thật sự biến thành một đoàn lửa.

Y phục ông ta đều bốc cháy.

.....

Núi Đỉnh Thương cuối cùng cũng không thể níu giữ ánh dương.

Khung trời tối đen, trong núi sâu khe suối chảy róc rách, chim kêu vượn hót phía chân trời.

Nhưng một già một trẻ vẫn ở trên tháp.

Trẻ hỏi:

- Thập niên là cái gì?

Già đáp:

- Thập niên là mười người.

Trẻ lại hỏi:

- Mười người như thế nào?

Lão lại đáp:

- Mười người được Tiêu Dịch Nhân cơ trí, lãnh khốc huấn luyện ra, lại được Tiêu Khai Nhạn trầm tĩnh lão luyện cùng Tiêu Thu Thủy sôi nổi trác tuyệt chỉ dạy.

Trẻ cười khúc khích nói:

- Đám người huấn luyện cũng chẳng có gì quá xuất sắc cả.

Già nhẹ nhàng đáp:

- Người được huấn luyện lại càng không nổi danh, nổi tiếng.

Thiếu nữ hỏi tiếp:

- Vậy Thập niên có gì đáng sợ?

Ông lão đáp:

- Tiêu Dịch Nhân chỉ là một nhân vật mà thôi, không có gì đáng sợ. Tiêu Khai Nhận ổn mà không công, Tiêu Thu Thủy võ công không cao.

Ông lão bỗng ngừng một chút, nheo mắt hỏi:

- Cô có biết ba người đó cộng lại thì sẽ thế nào không?

Thiếu nữ lắc đầu.

Ông lão thở ra một hơi, nói:

- Tính cách, võ công, trí tuệ ba người này cộng lại sẽ không thể coi thường, nhất là sự thâm trầm của con cả nhà họ Tiêu phối hợp với sự ổn trọng của con thứ hai. Lại thêm con thứ ba nhà họ Tiêu càng có sức mạnh khiến người ta quên mình phục vụ, người bọn họ huấn luyện đặc biệt ra chỉ có mười người, nhưng lại huấn luyện suốt mười năm, được gọi là Thập niên.

Thiếu nữ lắp bắp hỏi:

- Con thứ ba nhà họ Tiêu bao nhiêu tuổi rồi?

Ông lão cười a a, đáp:

- Hẳn lớn hơn cô có một hai tuổi thôi.

Thiếu nữ “ồ” lên một tiếng. Trên trời không trăng sao, ánh mắt thiếu nữ lại như sao sáng:

- Nếu có cơ hội, tôi cũng muốn gặp một lần.

.....

Mười người càng động càng nhanh, ngọn lửa trên người Liệt Hỏa thần quân càng lúc càng sáng.

Cảnh tượng thoáng chốc trở nên vô cùng quý dị, giống như một đám người vây quanh một đám lửa, không ngừng di chuyển.

Nhưng không ai cười nổi, ngay cả Thiết Tinh Nguyệt cũng không cười nổi, tất cả đều đổ mồ hôi, nhịp tim cũng như muốn ngừng lại.

Đỉnh đầu Liệt Hỏa thần quân trọc lốc như trung tâm của ngọn lửa.

Ngọn lửa càng lúc càng mở rộng, bóng người càng lúc càng nhanh.

Đúng lúc này, Tiêu Dịch nhân bỗng vung tay lên.

Những người đang chuyển động đột nhiên dừng lại, ngọn lửa ở trung tâm đột nhiên bắn vọt lên trời, ánh lửa bốc cao, lan tràn ra xung quanh.

Đoàn lửa tan đi, chỉ còn lại ánh lục.

Ánh lục thu hồi, chính là Liệt Hỏa thần quân.

Trên trán Liệt Hỏa thần quân có mồ hôi, vị Chúc Dung chi năng, Diễm trung chi quân, Hỏa trung chi thần(**) này không ngờ cũng đã đổ mồ hôi.

Tiêu Dịch Nhân trấn tĩnh nói:

- Tôi chưa bảo họ ra tay. Bọn họ sẽ không ra tay.

Liệt Hỏa thần quân đưa tay áo lau mồ hôi:

- Nhưng ta cũng chưa ra tay.

Tiêu Dịch Nhân đáp:

- Đúng vậy.

Liệt Hỏa thần quân uy phong không giảm:

- Nếu như ta ra tay toàn lực, mười người bọn chúng không ai có thể sống sót.

Tiêu Dịch Nhân bình tĩnh đáp:

- Đúng.

Liệt Hỏa thần quân nhìn Tiêu Dịch Nhân, bỗng thở dài một tiếng, nói:

- Nhưng nếu ta dốc toàn lực ra tay, giết chết mười người này, dư lực cũng không phải là đối thủ của một trăm linh tám người còn lại nữa.

Tiêu Dịch Nhân không trả lời.

Liệt Hỏa thần quân cười cười, lại nói:

- Không cần biết là ai, có thực lực như thế này cũng đều có tư cách đối kháng với Quyền Lực bang, khiêu chiến với Quỷ vương.

Tiêu Dịch Nhân lạnh lùng nhìn Liệt Hỏa thần quân.

Liệt Hỏa thần quân quệt mồ hôi, lại cười khổ nói:

- Thiên vương từng nói với ta, trên giang hồ có vài thế thực không

thể coi thường, nhìn qua có vẻ không mạnh, nhưng rất có tiềm lực, đại trí giả ngu. Một là Cái Bang, một là Đường môn, một phe khác là Mộ Dung thế gia, thêm nữa là Hoán Hoa kiếm phái.

Liệt Hỏa thần quân cười cười, giống như ngọn lửa bập bùng, nói tiếp:

- Đến nay lão phu đã được chứng kiến rồi.

- Hóa ra thực lực của Hoán Hoa kiếm phái không phải ở Hoán Hoa Thành Đô, không phải ở phân cục, mà là ở đời sau của Tiêu lão đầu tử.

Nói dứt lời, Thái Khấp Thần liền quay người bỏ đi, không hề quay đầu lại. Trước khi đi còn bỏ lại một câu:

- Ta không muốn giết các ngươi. Nếu không, một mình ta ít nhất cũng có thể giết được một nửa trong một trăm linh tám người. Ngoài ra đừng quên phục binh bốn phía xung quanh đây đều là người của ta, còn thêm cả Trường Giang tứ côn. Ta không muốn giết các ngươi, cho nên ta đi.

Tiêu Dịch Nhân lạnh lùng nhìn bóng dáng như ma trời của Thái Khấp Thần dần dần rời xa trong bóng tối.

Sau đó phục binh xung quanh cũng đều biến mất.

Tiêu Dịch Nhân cười lạnh nói:

- Không phải lão không giết chúng ta, mà là cho dù lão giết được chúng ta, cái giá phải trả cũng quá lớn.

Hắn ngừng một chút rồi tiếp:

- Người của Chu đại thiên vương trước nay không làm chuyện vốn nhiều, lỗi ít.

Đường Phương cười lạnh hỏi:

- Vậy lão tới đây làm gì?

Tiêu Dịch Nhân đáp:

- Lão muốn đo thử sức nặng của chúng ta, đứng ngoài xem trò, xem xem Quyền Lực bang thu thập chúng ta như thế nào.

Thiết Tinh Nguyệt bỗng hỏi:

- Đây là Thập niên mà lão đại huấn luyện à?

Ý tưởng về Thập niên xuất phát từ Tiêu Thu Thủy, ngay lúc hần chưa tròn mười lăm tuổi đã bắt tay vào sắp xếp. “Mười người” trong kế hoạch “Thập niên” đều là anh em cũ, bạn bè tốt của Tiêu Thu Thủy, hơn nữa còn đều trải qua lựa chọn đặc biệt, huấn luyện bí mật, mới vừa rồi được điều về bộ thuộc dưới tay Tiêu Dịch Nhân.

Khâu Nam Cố nhìn một người trẻ tuổi cao gầy, nhanh nhẹn, nói:

- Cậu là Trần phong mà lão đại thường nhắc tới à?

Lại quay sang một người trẻ tuổi kiêu ngạo, tinh minh, hỏi:

- Vậy thì cậu là Thụ lâm đa mưu túc trí?

Chuyển sang một đại hán trắng trẻo, văn nhã, hỏi:

- Anh là Quy nguyên?

Ba người kia ôm quyền, không lên tiếng.

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Nghe kể Trần phong lúc mới gặp lão đại đã từng giao đấu, sau này tuân phục lão đại, lại từng hai vào ba ra, đi rồi lại về, nhưng lão đại nhắc đến cậu vẫn nhớ mãi không quên, đủ thấy cậu cũng đủ trọng lượng. Thụ lâm lại càng được lão đại nhắc tới nhiều, nhiệt tình, nhẫn nại, cơ trí đều thuộc hạng thượng tuyển. Quy nguyên nguyên khí dồi dào, làm người ổn trọng, xuất đạo sớm hơn hết những người khác. Mọi người... Người người có biết lão đại của mọi người làm sao rồi không?

Mã Cảnh Chung thấy ba người vẫn không có thái độ gì, không khởi thêm vào một câu:

- Lời vừa rồi bọn họ chính ta nghe được, Tiêu thiếu chủ bị Kiếm vương Quyền Lực bang giết.

Ba người trong mắt thoáng ánh lệ, nhưng vẫn không có ai lên tiếng.

Tiêu Dịch Nhân bỗng nói:

- Sau này tam đệ giao bọn họ cho rồi, tôi muốn huấn luyện họ thành sát thủ không dễ động tâm, cho nên họ sẽ không nghe lời các vị...

Tiêu Dịch Nhân lại bổ sung một câu:

- Trên giang hồ sóng gió hiểm ác này, nếu dễ kích động, dùng tình cảm giống như tam đệ sẽ rất khó sống lâu.

Tiêu Dịch Nhân nói xong, Đường Phương liền quay mặt đi.

Nàng không muốn nhìn thấy ba người đó nữa.

Nàng hy vọng có thể mãi mãi duy trì hình tượng ba người theo lời Tiêu Thu Thủy.

“Chúng ta gặp nạn, Thụ lâm nhất định sẽ tới cứu. Không cần biết là đi đâu, Trần phong cũng sẽ ở bên cạnh tôi, toàn lực ứng phó. Chuyện gì Quy nguyên cũng sẽ hoàn thành ổn thỏa, mà không làm dao động trung tâm. Võ công Hải thần là do tôi dạy, sau này tôi muốn cậu ta phải mạnh hơn tôi. Thu Nguyệt....”

Nàng không trông thấy họ.

Giữa mảnh đất tối đen, nàng chỉ thấy Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy xông pha giết địch ở Ô Giang.

Tiêu Thu Thủy quyết chiến ở Quảng Tây.

Tiêu Thu Thủy vĩnh viễn không khuất phục.

.....

Sắc trời dần sáng.

Núi hoang chim vắng.

Ông lão nói:

- Bọn chúng sắp tới rồi.

Thiếu nữ nói:

- Đến rồi là sắp đi rồi.

Đến đi giống như cảnh tượng bốn mùa.

Mặt trời lên rồi lại lặn.

(*) Thập niên là mười năm, "Thập niên hội" cũng có ý là "sau mười năm sẽ", thật ko biết làm thế nào tả hết ý tác giả đc

(**) Có tài của Chúc Dung (thần lửa), quân vương của lửa, thần của lửa.

Quyển 4 - Chương 14: Mỹ nhân rắn rết

Tuyết Thương Sơn, trăng Nhị Hải, hoa Thượng Quan, gió Hạ Quan.

Nơi đây là thành Hạ Quan.

Hạ Quan là trọng trấn của đất Điền, chặn cuối hai vùng Thương, Nhị. Thương Sơn chạy tới đây, thế núi đảo ngược, giống như du long quẫy đuôi, nên còn có tên khác là “Long Vĩ quan.”

Nhị Hải kéo tới đây, chỉ có một sông thoát, núi bao quanh ngăn nước, là nơi năm xưa Gia Cát Võ Hầu bắt Mạnh Hoạch, “Ngài thực có oai trời, người Nam không dám phản nữa”, thế nên có tên địa phương là “Thiên Uy tao”(*).

Ngày: Mừng sáu tháng sáu.

(Ngày này cũng là ngày sinh của Tiêu Dịch nhân)

Đất: Gần Thiên Sinh Kiêu, Hạ Quan.

(Huyện chí Đại Lý có chép: “Khí nóng từ đất bằng bốc lên, mười tám tầng khí lạnh bù xuống. Lại có không khí lạnh từ bốn mươi dặm hướng Tây Nam, tới Hạ Quan bị Đông Sơn ngăn cản, theo khe hở đổ vào đất trống.”)

Người: Tiêu Dịch Nhân, Đường Bằng, Đường Phương, Đường Mãnh, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Tả Khâu Siêu Nhiên, Âu Dương San Nhi, Mã Cảnh Chung, cùng Thập niên và một trăm linh

tám đệ tử Hoán Hoa khác.

(Lòng người như một: Đi qua Hạ Quan, vượt sông Nộ Giang, tiến qua Nộ Sơn, tới Tuyên Uy là có thể vào Xuyên, trở về quê nhà.)

Gió Hạ Quan, đặc biệt ở chỗ sức gió mạnh mà phạm vi nhỏ, quanh năm thổi từ tây sang đông, thổi qua Hạ Quan, biến mất trên tầng trời Nhị Hải. Mỗi lúc giao mùa đông, xuân, gió mạnh rung động cả núi non, âm thanh vang dội trời đất, ầm ầm bên tai, giống như trăm vạn đại quân gầm vang thét gào, kinh tâm động phách.

Phải ở Thiên Sinh Kiều, cách Hạ Quan năm dặm về hướng Tây Nam mới có thể cảm nhận được gió Hạ Quan thực sự. Thương Sơn cách mặt nước biển bốn nghìn hai trăm thước, tận cùng phía nam có đỉnh Tà Dương, vách núi đứt ngang, tạo thành một lỗ hổng thiên nhiên.

Gió Hạ Quan điên cuồng gầm thét, đỉnh tai nhức óng, mạnh mẽ vô cùng, nhưng lại không mang một hạt bụi, sức gió lúc bình thường có thể khiến người bình thường ngã rạp.

Thiên Sinh Kiều mặt nước rộng năm sáu trượng, hai núi giáp hai bên, giữa có khe sâu, có vòm đá vắt ngang giúp người đi qua, là kiệt tác của thiên nhiên, vì thế có tên “Thiên Sinh”.

Thiên Sinh Kiều đã nằm trong phạm vi Thương Sơn.

Yếu đạo Điểm Thương, có một già, một trẻ.

Gió Hạ Quan có thể người ta đứng không vững, thẳng không xong, nhưng không thể khiến cho Tiêu Dịch Nhân và một trăm mười tám vị hảo hán không đứng thẳng người.

Họ vung tà áo, ngẩng đầu ưỡn ngực, mạnh mẽ bước tới.

Mặc gió, mặc mưa, chẳng gì đẩy lùi được họ nửa bước.

Trên vách đá có rất nhiều người.

Người bán vải, người bán đồ vật, du khách, người đi đường, đủ mọi loại người.

Gió tuy mạnh, mạnh đến mức khiến người ta không mở nổi mắt, nghe không nổi tiếng kêu gọi, nhưng người đi chợ vẫn rất đông, trong đó đương nhiên là có cả ăn mày cầu xin.

Gió quá lớn, vì thế người đi đường đều phải bám vào xích sắt bên rìa đá để tiến lên, có căn cơ võ công thì cũng phải hút dính bàn chân vào nền đá Đại Lý, từ từ bước đi.

Đúng lúc đó, một cỗ xe lừa vừa rách vừa nát của người bán mộc qua thủy (**), có lẽ là vì sức gió quá mạnh, đột nhiên mất phương hướng, đâm vào mấy gian hàng bán đồ tạp hóa. Tượng đá, hộp phấn, kim chỉ, bánh kẹo, trái cây... đủ mọi thứ vương vãi đầy ra đất.

Người đánh xe rên rỉ, người đi chợ chửi bới, người qua đường tránh né, vô cùng hỗn loạn.

Một trăm mười tám hảo hán không hề loạn.

Nhưng nền đá Điểm Thương dưới chân họ bỗng dựng sụp xuống.

Phía dưới không phải mặt đất; Mà là núi, núi đao.

Mũi đao sáng quắc dựng thẳng đứng, muốn uống cạn dòng máu trong cơ thể người.

Đám xe cộ chợt đồng loạt bật mở, trong những chiếc xe vừa bản vừa cũ không ngờ mỗi xe lại có tám người, mỗi tên cầm một cây cung, mỗi cây cung kéo ba mũi tên. Chỉ nghe một tiếng quát ngắn, ba mũi cùng phát, rồi lại ba mũi lên dây.

Trong đám người bán hàng, mười người thì có sáu kẻ đột nhiên thay đổi.

Trong tay chúng đều là binh khí vừa nhanh vừa độc, tập kích một trăm mười tám vị hảo hán.

Số người đi đường “hàng thật giá đúng” còn lại đều kêu la, chạy trốn, loạn hết cả lên. Vốn sự chú ý của họ đều tập trung vào người đánh xe la, loáng cái họ lại rơi vào chuyện ngoài ý muốn này.

Một trăm mười tám vị hảo hán không có ai ngã xuống.

Ván xe vừa bật ra, các hảo hán đã cùng nhảy lên.

Khi họ nhảy lên đã cùng rút đao, đánh rơi tên, sau đó có một phần ba số người xông đến trước đám cung thủ, vung đao chém xuống.

Cho nên cung thủ đều không kịp bắn ra loạt tên thứ hai.

Khi “người đi đường” cầm vũ khí xông tới, một phần ba hảo hán khác lập tức ngăn chặn, tiếng hô giết vang dội.

Một phần ba hảo hán còn lại không hề động đậy.

Họ cùng nhóm Tiêu Dịch Nhân lùi sang một bên, bình tĩnh chờ đợi, không hề nhúng tay.

Họ tin tưởng đồng đội của mình có thể ổn định cục diện rất nhanh

chóng.

Đồng đội của họ quả nhiên là đã ổn định cục diện cực nhanh.

Có điều cũng có người rất thảm, nhất là những người qua đường vô tội, không ít người rơi xuống cảm bẫy hoặc bị thương mất mạng.

Bọn họ sợ hãi, đau đớn, tức giận, hoặc là than khóc.

Trong đó có một người mẹ trẻ tuổi, gầy nhỏ, gò má cao, vốn đang mở áo cho con bú sữa, bây giờ đứa bé đã biến mất, cô ta vạt áo mở rộng, đã quên cả che đậy.

Cô ta cứ ngẩn ra như vậy, sau đó xông tới, kéo chân một đại hán, gào khóc:

- Các người trả mạng con ta lại đây, trả mạng con ta lại đây...

Đại hán kia không thể ứng phó, chỉ biết thuận tay đẩy sang một bên, cô ta loạng choạng ngã tới chỗ mấy người Tiêu Dịch Nhân.

Tiêu Dịch Nhân không hề động đậy.

Người phụ đó khóc lóc, kêu gào, cấu xé, lộ ra bộ ngực trắng ngần:

- Trả mạng con ta lại đây, trả mạng con ta lại đây...

Đột nhiên, trên tay người phụ nữ bỗng có thêm một thanh đao.

Một thanh đao cong như vàng trắng.

Một vàng trắng rắng, mà lại đột ngột như chớp nhóa.

Cũng nhanh như chớp giật.

Người phụ nữ đó vừa ra tay, Tiêu Dịch Nhân đã bắt được cổ tay cô ta.

Tiêu Dịch Nhân ra tay như sắt, một trảo đã bắt trúng chỗ bả tấc trên tay cô ta.

Người phụ nữ cả kinh, tay phải lỏng ra, loan đao rơi xuống.

Đao quang lại bùng lên, đao rơi xuống tay trái người phụ nữ.

Tay trái cô ta sử đao còn nhanh hơn tay phải.

Đao chém vào ngang hông Tiêu Dịch Nhân.

Tiêu Dịch Nhân chỉ có thể buông tay, lùi lại nửa bước, quát lên:

- Trung nguyên Loan nguyệt đao Tảo Thủy Thanh là gì của ngươi?!

Người phụ nữ kia vẻ mặt hung ác, đột nhiên lùi lại, lùi qua một đoàn xe lừa, Thiết Tinh Nguyệt cùng Khâu Nam Cố đã trước sau chặn cô ta lại, Đường Phương hô lên:

- Không cần đoán nữa, ả ta chính là sư muội của Tảo Thủy Thanh, Thích Thường Thích.

Sắc mặt Tả Khâu Siêu Nhiên vụt trầm xuống, một trong Cửu thiên Thập địa, Thập cửu nhân ma, “Ám Sát nhân ma” Thích Thường Thích!

Thân hình hấn khẽ động, phóng nhanh tới.

... Tả Khâu Siêu Nhiên có hai vị sư phụ, một là Ứng trảo vương Lôi Phong, hai là Đệ nhất cầm nã thủ, Hạng Thích Nho.

Lôi Phong lạnh lùng, Hạng Thích Nho thuần hậu.

Hạng Thích Nho chính vì tính tình phúc hậu cho nên từng bị Thích Thường Thích ám toán làm bị thương.

Vì thế tay trái ông ta chỉ còn lại ba ngón tay.

Tả Khâu Siêu Nhiên tôn kính sư phụ mình, cũng cực hận Thích Thường Thích.

Hắn đang muốn tìm Thích Thường Thích báo thù, một trận gió mạnh thổi tới, làm hắn phải đưa tay che trước mắt, khi gió thổi qua, Thích Thường Thích đã biến mất.

Cô ta biến mất giữa đám xe la.

Dưới sàn đá Điểm Thương này chẳng khác gì hang ổ của chuột chũi, rối rắm phức tạp, mà Thích Thường Thích thì giống như chuột chũi, lúc nào cũng có thể biết mất tăm.

Tiêu Dịch Nhân bình thản nói:

- Thủ đoạn ám sát của ả ta cao, kỹ thuật lại không cao.

Thiết Tinh Nguyệt chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì:

- Tại sao thế?

Tiêu Dịch Nhân lạnh lùng đáp:

- Một người mẹ mất con, chẳng có lý gì để không đi tìm con trước mà lại tìm người ta liều mạng. Hơn nữa ả ta còn luôn miệng nói con mình đã mất mạng, không giống người làm mẹ.

Âu Dương San Nhi nhíu mày:

- Vậy nhất định là vì ả chưa từng làm mẹ, không biết tâm tình của người làm mẹ.

Thiết Tinh Nguyệt lại vô cùng khâm phục Tiêu Dịch Nhân:

- Nếu là tôi, tôi cũng không biết.

Khâu Nam Cố cười lạnh châm chọc:

- Nếu là cậu, cậu chỉ có chết thôi.

Thiết Tinh Nguyệt quát trả lại:

- Cậu cũng có nhìn ra được cái quái gì đâu.

Khâu Nam Cố cười nhạt:

- Vẫn hơn cậu cái mắt cứ nhìn chăm chăm vào ngực người ta!

Thiết Tinh Nguyệt túm cổ Khâu Nam Cố:

- Cậu nói! Cậu nói! Cái đờ bảy năm, tám năm, trên mặt không mọc nổi một sợi lông, tôi đánh chết cậu! Tôi đánh chết cậu!

Khâu Nam Cố cười khặc khặc, bật lại:

- Muốn đánh à? Cậu cũng đánh nổi tôi chắc? Đánh thì đánh, sợ nhau

chắc?!

Hai người lại làm rộn lên, chẳng ai k khuyên bảo được hai tên tính tình nóng nảy này.

... Nếu có Tiêu Thu Thủy ở đây thì tốt quá.

Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố đều phục Tiêu Thu Thủy, hẳn chắc chắn sẽ khuyên bảo được.

Đường Phương nghĩ, Đường Phương ngấn nước mắt.

Nước mắt không dễ rơi.

Tiêu Dịch Nhân bỗng nói:

- Tháo la kéo ra, chúng ta cưới la đến Nộ Sơn.

Tháo la ra, tổng cộng có mười lăm con.

Tiêu Dịch Nhân quay người, chuẩn bị ngồi lên, bỗng nhiên có người quát:

- Không được ngồi!

Một người phóng vụt tới, tay vung lên như ánh chớp, đặt lên vai Tiêu Dịch Nhân.

Tiêu Dịch Nhân khẽ trầm vai, trở tay bắt ngược lại tay người kia.

Người tới cười hì hì, coi như không có việc gì, hóa ra một người ăn mày trông cực kỳ bình thường.

Không bình thường chính là bên hông người ăn mày đó có bảy cái túi rách.

Tiêu Dịch Nhân tất nhiên là biết, trước khi Quyển Lực bang quật khởi, trong võ lâm, Cái Bang chính là bang phái lớn nhất thiên hạ, cho dù là sau khi Quyển Lực bang nổi lên, Vái Bang vẫn là bang hội người đông thế mạnh nhất trong bạch đạo.

Mà đệ tử Cái Bang, hông đeo một cái túi là đã thuộc vào đệ tử nội vi rồi, nếu đeo bảy túi thì thân phận trong bang là rất cao, đương kim chưởng môn cũng chỉ đến mười túi mà thôi, trưởng lão có hai vị, đều là chín túi.

Tiêu Dịch Nhân lập tức ôm quyền:

- Cái Bang?

Người ăn mày cũng ôm quyền, nói:

- Xin chào Tiêu đại hiệp.

Tiêu Dịch Nhân hỏi:

- Không biết các hạ có gì chỉ giáo?

Người ăn mày nghiêm mặt đáp:

- La này không thể cưới được?

Tiêu Dịch Nhân ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Người ăn mày nói:

- Vừa rồi Âm Sát nhân ma Thích Thường Thích ẩn vào giữa xe la, đã bố trí châm độc trên yên ngồi.

Người ăn mày cẩn thận đưa tay kẹp tới, thu vào trong lòng bàn tay, mở ra dưới ánh nắng, quả nhiên có một cây kim nhỏ như lông trâu, lấp lánh ánh lam, nói:

- Nếu vừa rồi huynh đài ngồi xuống, sợ rằng sẽ không đứng dậy nổi nữa.

Tiêu Dịch Nhân cười đáp:

- Vậy phải cảm tạ ơn cứu mạng của huynh rồi.

Người ăn mày vỗ vỗ cai Tiêu Dịch Nhân, cười nói:

- Trong bốn biển đều là anh em. Càng hướng hồ kiến nghĩa dũng vi, chính là việc nên làm trong võ lâm, nhất là Hoán Hoa kiếm phái cũng là người đồng đạo.

Tiêu Dịch Nhân cười cười, bỗng nhiên vụt biến sắc, thét lên một tiếng, ngã vật xuống.

Tả Khâu Siêu Nhiên bước dài lên trước, bắt lấy tay tên ăn mày, vặn mạnh một cái, chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn có một cây gai nhỏ còn bé hơn cả mũi châm kia.

Tả Khâu Siêu Nhiên trợn muốn rách cả khóe mắt, giận giữ quát:

- Người là ai?

Kẻ đó hai tay một đẩy một chặn, đã rút được tay về, lùi lại ba bước, bày thế phòng ngự, cười lạnh đáp:

- Ta tên Lương Tiêu Thử, ngoại hiệu là “Phật Khẩu thần ma”.

.....

Mặt trời lên cao giữa đầu.

Tháp Điểm Thương, ông lão và thiếu nữ vẫn đang ở đó.

Ông lão đột nhiên hỏi:

- Chẳng biết con cả nhà họ Tiêu có vượt qua được ải của Thích Thường Thích, Lương Tiêu Thử không nữa?

Cô gái dẫu miệng cười đáp:

- Nếu như Tiêu Dịch Nhân có thực lực nhất, Tiêu Thu Thủy có tiềm lực nhất của Hoán Hoa kiếm phái, cùng với một trăm ba mươi tư người quen thân phục vụ mà bang chủ chú ý tới cũng không vượt qua được cửa của Lương, Thích thì đúng là bang chủ đã quá đề cao bọn chúng rồi.

Thiếu nữ lại cười duyên, hỏi:

- Ông đã bao giờ thấy bang chủ nhìn nhằm người chưa?

Ông lão cười đáp:

- Nếu bang chủ nhìn nhằm thì cũng không cần phải lao sư động chúng bố trí như vậy, có điều công tử Liễu Ngũ vẫn muốn hai người Thích, Lương đi thử.

Cô gái vẫn cười hì hì:

- Cũng giống như chúng ta thôi, nếu để bọn chúng vừa qua cửa này thì còn tính là người trong Bát đại thiên vương của Quyền Lực bang nữa sao?

Ông lão cười khà khà:

- Xà vương há lại chỉ có hư danh?

Vừa dứt lời, tiếng cung bật đột nhiên vang lên không ngớt.

Bảy tám chục mũi tên, lực bắn cực mạnh, lao về phía ông lão và thiếu nữ.

Nhưng ông lão và thiếu nữ chợt biến mất.

Sau đó xung quanh tháp không ngừng vang lên tiếng kêu thảm.

Tiếng kêu thảm vang lên giữa chừng thì bị cắt đứt, hai ba mươi đại hán lao ra khỏi gốc cây, bụi cỏ, được nửa đường thì ngã xuống, đợt tên thứ hai bấy giờ mới bắn phập phập xuống đất.

Những người này chết toàn thân đều không một vết thương, giữa trán có một chấm đỏ, nếu kiểm tra cẩn thận thì có thể phát hiện, tại những điểm rất ít được chú ý trên thân thể có hai vết răng mờ nhạt.

Sau đó, ông lão và thiếu nữ lại ung dung xuất hiện trên tháp đá.

Thiếu nữ cúi nhìn xuống dưới, đã không còn một người sống.

- Dư nghiệt Điểm Thương?

- Hai mươi tư người.
- Tôi giết mười ba người.
- Tôi giết mười một người, nhưng trong đó có Đông Chấn Bắc.
- Đông Chấn Bắc là ai?
- Sư thúc Lâm Sinh Phu.

Cô gái mỉm cười đáp:

- Vậy tôi chẳng có gì để nói.

Ông lão cũng cười:

- Chúng ta cũng có thể so đấu lần nữa, chờ lúc người nhà họ Tiêu tới.

Thiếu nữ cười cười:

- Chỉ cần người Hoán Hoa có thể tới.

.....

Đường Mãnh gầm lên một tiếng, chuẩn bị ra tay.

Lương Tiêu Thử cười cười quái dị:

- Người đừng ra tay, người mà ra tay, ta lập tức chạy.

Hắn chỉ chỉ xuống đất, cười nói:

- Chỉ cần ta giậm chân một cái, rơi xuống đất lập tức bỏ chạy, giống như Thích Thường Thích vậy, các người chẳng làm gì được ta cả .

Thiệt Tinh Nguyệt rõ ràng là đã sắp sửa xông lên, lúc này cũng chỉ có thể đứng lại.

Chỉ nghe lục cục mấy tiếng, trên sàn đá gần đó bỗng có một cái đầu trời lên.

Đầu một người phụ nữ.

Thích Thường Thích.

Thích Thường Thích, nói:

- Bọn ta có hai nhóm nhân mã chặt giết các người ở Hạ Quan. Nhóm thứ nhất bại rồi, bọn ta còn có nhóm thứ hai.

Lương Tiêu Thử cười lạnh, xòe hai tay ra:

- Chúng ta vẫn có thể đấu tiếp.

Chỉ cần hai tay hấn hợp lại sẽ lập tức phát ra một tiếng vỗ sắc gọn.

Âm thanh đó vang lên, từ bốn phía, bên tường, trên nhà, dưới đất sẽ có hơn trăm cao thủ Quyền Lực bang xông ra, quyết một trận sinh tử với tinh nhuệ Quyền Lực bang.

Tiêu Dịch Nhân đã chết, rần không đầu chẳng thể bò, vì thế Thích Thường Thích, Lương Tiêu Thử rất tự tin.

Nhưng hai tay Lương Tiêu Thử còn chưa hợp lại, Tiêu Dịch Nhân

vốn đã chết lại bắn lên như một mũi tên, vừa ra tay đã khống chế tám huyết đạo trên người Lương Tiêu Thử.

Tiêu Dịch Nhân võ công cao, ra tay nhanh, lại nằm ngoài ý liệu của mọi người, cự ly cực gần, Lương Tiêu Thử đương nhiên là không kịp tránh né.

Thích Thường Thích vừa thấy tình thế không ổn liền lập tức chui xuống hang.

“Bụp, bụp, bụp, bụp”, ám khí của Đường Bằng đánh lên mặt đất.

Tám che đã đóng lại, Thích Thường Thích đã biến mất.

Mã Cảnh Chung bỗng xông ra, khễ nhú mày, nhắm chuẩn một chỗ, đánh xuống thật mạnh.

“Chát!”. Ván gỗ vỡ nát, một tiếng kêu thảm.

Khâu Nam Cố quơ tay hai ba cái, quét sạch gỗ vụn, dưới đất có một đường hầm hẹp dài, phức tạp.

Dưới đường hầm không có một bóng người, nhưng có một vũng máu.

Ngoại hiệu của Mã Cảnh Chung là Lạc địa sinh căn, từng một quyền đánh chết Thiên Thủ nhân ma đồ cổn, danh hiệu Ám thung tam thập lục lộ, những kẻ độn thổ chạy trốn gặp phải anh ta cũng chẳng khác nào gặp Diêm Vương.

Tiêu Dịch Nhân chọt lên tiếng:

- Không cần đuổi theo.

Âu Dương San Nhi cũng nói:

- Chúng ta đã bắt được Lương Tiêu Thử, giáo huấn Thích Thường Thích....

... Hơn nữa, nhóm binh mã thứ hai của Quyển Lực bang ẩn nấp ở đây cũng không thể phát động nữa.

Chủ soái kẻ bị bắt, kẻ chạy trốn, bị thương, đám phục binh này cũng chỉ có thể “phục”, chứ không thể làm “binh” đánh ra nữa.

Tiêu Dịch Nhân nhìn Lương Tiêu Thử đang trợn tròn mắt căm hận nhìn mình, hỏi:

- Người muốn biết tại sao ta trúng Phật thủ ngư mao thứ của người mà lại không chết?

Lương Tiêu Thử đã không thể nói năng nữa, nhưng hấn quả thực muốn hỏi như vậy.

Tiêu Dịch Nhân bỗng kéo một góc áo, bên trong lộ ra một mảnh kim loại màu vàng rực:

- Người đã từng nghe nói nhà họ Tiêu Hoán Hoa có ba bảo bối chưa?

Lương Tiêu Thử muốn gật đầu, nhưng ngay cả đầu cũng không thể gật. Kinh lực điểm huyết của Tiêu Dịch Nhân xâm nhập vào tận gân cốt, Lương Tiêu Thử thật sự không có cách nào bày tỏ bằng hành động được.

Hấn biết ba bảo bối của nhà họ Tiêu:

... Cổ kiếm được thờ phụng trong từ đường nhà họ Tiêu.

... “Kim giáp thiết y” đao thương bất nhập.

.... Ba viên “Tiêu dao hoàn” có thể khiến người sống rơi vào trạng thái chết giả.

Trên người Tiêu Dịch Nhân đang mặc Kim giáp thiết y.

... Nhưng Tiêu Dịch Nhân làm sao dám chắc Lương Tiêu Thử sẽ đâm Phật thủ ngưu mao thứ vào vai hắn chứ không phải đâm vào bộ phận khác như là đầu, tay, hoặc chân?

Lời nói của Tiêu Dịch Nhân đã giải đáp nghi vấn đó:

- Bởi vì ta chỉ cho người đâm vào áo giáp của ta.

... Nếu ta không để người đâm, người căn bản không thể đâm nổi.

Nhưng Lương Tiêu Thử không phục, cũng không hiểu được.

... Làm sao Tiêu Dịch Nhân biết được Lương Tiêu Thử muốn đánh lên hắn.

Lời của Tiêu Dịch Nhân lại giải đáp câu hỏi của Lương Tiêu Thử.

- Bởi vì quy củ của Cái Bang, đệ tử năm tui trở lên không được xin tiền, người giả trang thành ăn mày, để cho giống thật, vừa van vỉ, vừa cầu xin, vừa khóc lóc, cho nên Cái Bang không có loại đệ tử như người.

Ánh mắt Tiêu Dịch Nhân sắc bén như đao:

- Châm độc trên yên ngựa vốn nằm trong kẽ tay người. Thích Thường Thích thất bại chạy trốn, căn bản không có thời gian bố trí độc vật, người giả làm người tốt, tất có mưu đồ, ta đã sớm đề phòng rồi.

Lương Tiêu Thử không nói gì, cho hẳn không bị khống chế huyết đạo thì cũng chẳng thể nói được gì.

Đối mặt với loại người như Tiêu Dịch Nhân, có lúc thật sự không thể nói nên nổi một câu.

Đám Khâu Nam Cố, Thiết Tinh Nguyệt, Tả Khâu Siêu Nhiên lại càng bội phục Tiêu Dịch Nhân, quả thực là phục đến sát đất.

.....

Ông lão thản nhiên nói:

- Bọn chúng muốn tới Tứ Xuyên, nhất định phải vòng qua nơi này, nơi này cũng là nơi chúng bỏ mạng.

Thiếu nữ hỏi:

- Bố trí của bang chủ sao? Người đó có tới không?

Ông lão đáp:

- Người bang chủ phải đi, nhất định sẽ tới vào lúc hẳn cần phải tới.

Cô gái bỗng biến sắc:

- Hôm nay là ngày bao nhiêu?

Ông lão đáp:

- Mừng sáu tháng sáu.

Thiếu nữ nói nhanh:

- Chúng ta dự đoán bọn chúng sẽ tới vào ngày bao nhiêu?

Ông lão đáp:

- Nhanh nhất là mừng tám tháng sáu, cho dù là thần binh thì cũng phải tới ngày mừng bảy tháng sáu.

Cô gái nói:

- Nhưng hôm nay bọn chúng đã tới rồi.

Ông lão trầm giọng, từ từ nói:

- Đúng thế, bây giờ đã tới rồi.

Thanh âm thiếu nữ cũng trở nên nghiêm nghị:

- Không những tới rồi mà còn đã ở dưới tháp rồi.

.....

Người phái Điểm Thương đã gặp nạn.

Người Hoán Hoa kiếm phái vốn phải đi qua tháp đá, vừa nghe thấy lời đồn đó, Tiêu Dịch Nhân ngay tức khắc ra lệnh.

- Tới tháp đá xem!

Quyền Lực bang chờ hấn ở đâu, hấn sẽ tới đó trước phá hủy Quyền Lực bang!

So với bị truy sát, không bằng nhân lúc quân khí như cầu vồng, phong tỏa hùng binh của kẻ địch trước!

Vì thế nhóm Tiêu Dịch Nhân đã tới chân núi Điểm Thương.

Trước tháp đá.

Kẻ địch là ai?

Tiêu Dịch Nhân không biết.

Hấn chỉ có cảm giác, kẻ địch này không dễ trêu, có thể là kinh địch đầu tiên mà hấn gặp trong lần xuất chinh này.

Lâm Sinh Phu, Kim Duy Đa, Đông Chấn Bắc của phái Điểm Thương vốn không dễ đối phó, cũng không dễ chọc vào, nhưng bọn họ đều đã chết.

Chết dưới tay một kẻ trong tháp.

Kẻ trong tháp là ai?

Giờ đã hoàng hôn.

Nhạn bắc bay về nam.

Mặt trời đã dần lặn.

Đình tháp cao vút, chân tháp có hai con trâu đang gặm cỏ.

Bóng tháp đổ nghiêng, có bóng dáng một người phụ nữ.

Người trong tháp là phụ nữ.

Tiêu Dịch Nhân căng mắt nhìn lại mới phát hiện có chút sai lầm:

Là một thiếu nữ, không phải phụ nữ.

Tiêu Dịch Nhân có chút tức cười vì sự khấn trương của mình.

Thiếu nữ kia từ trong tháp thò đầu ra hỏi:

- Người tới có phải Tiêu Dịch Nhân Tiêu đại hiệp danh chấn giang hồ, cùng với các anh hùng hảo hán môn hạ Bắc đầu võ lâm Hoán Hoa kiếm phái?

Tiêu Dịch Nhân trầm giọng đáp:

- Ta là Tiêu Dịch Nhân.

Thiếu nữ reo lên một tiếng:

- Hóa ra là anh.

Giọng nói vô cùng vui sướng:

- Anh chờ chút, tôi lập tức xuống ngay.

Chỉ nghe tiếng cầu thang trong tháp vang lên giòn giã, hiển nhiên là thiếu nữ đang chạy nhanh xuống.

Thiết Tinh Nguyệt ngạc nhiên hỏi:

- Cô ta là ai?

Tiêu Dịch Nhân lắc đầu:

- Không biết.

Bọn họ mới chỉ nói với nhau có hai câu, tổng cộng sáu chữ, thiếu nữ đã cười khanh khách bước ra, từ đỉnh tháp cao mười sáu tầng xuống dưới đất, hơn nữa còn ung dung bước ra.

Ngay cả hơi thở cũng không gấp gáp, đầu tóc cũng không rối loạn.

Cô gái cười hỏi:

- Khinh công của tôi có giỏi không?

Tiêu Dịch Nhân nghiêm mặt hỏi:

- Cô là ai?

Thiếu nữ, nheo mắt nhìn Tiêu Dịch Nhân, cười duyên nói:

- Anh thực phải biết tôi là ai?

Tiêu Dịch Nhân vẫn trơ mặt:

- Cô là ai?

Cô gái vui vẻ cười nói:

- Được, tôi nói cho anh biết...

Trong khoảnh khắc đó, Tiêu Dịch Nhân đột nhiên cảm thấy một cảm giác đáng sợ trước nay chưa từng gặp. Thiếu nữ nhẹ nhàng vung tay áo lên, một thứ gì đó bắn vọt ra ngoài, còn chưa kịp nhìn rõ, thứ đó đã bắn vọt về, tay áo vẫn là tay áo, thiếu nữ vẫn là thiếu nữ, giống như chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

Tiêu Dịch Nhân lại vọt rùng mình sờn gai ốc, bay ra xa bảy tám trượng, lảng không lộn người ba vòng, khi rơi xuống đã toàn thân giới bị, nghiêm sắc mặt, trầm giọng hỏi:

- Người là Xà vương?

Sắc mặt thiếu nữ cũng thoáng biến đổi, lập tức mỉm cười đáp:

- Tiêu Dịch Nhân quả nhiên là Tiêu Dịch Nhân, người có thể tránh được Linh xà của ta thật sự quá ít.

Mọi người không khỏi lùi lại mấy bước, thực chẳng ai ngờ một thiếu nữ xinh xắn, trẻ trung như vậy lại là Xà vương độc thủ vô tình, danh chấn thiên hạ.

Lúc này, từ trong tháp lại có một ông lão bước ra, một ông lão vẻ mặt hiền từ.

Đường Mãnh đột nhiên như sét đánh giữa trời quang, quát lên một tiếng:

- Còn lão ta là ai?!

Thiếu nữ quay đầu lại, thấy Đường Mãnh uy vũ như vậy, cũng tựa như kinh hãi:

- Còn ngươi thì là ai?

Đường Mãnh giận giữ đáp:

- Ta là Đường Mãnh, Đường môn Đường Mãnh!

Thiếu nữ cười lạnh đáp:

- Hóa ra là cao thủ của Đường môn đất Thục!

Đường Mãnh giọng như sấm nổ:

- Ngươi muốn thế nào?!

Thiếu nữ đáp:

- Nghe nói ám khí Đường môn thiên hạ vô địch, không biết có sánh được với linh xà nhanh, độc của ta không?

Đường Mãnh quát:

- Rắn của ngươi ở đâu?!

Cô gái cười, chỉ vào tay áo:

- Ngay trong tay áo.

Đường Mãnh trợn mắt nói:

- Rắn của Xà vương chỉ có một con!

Thiếu nữ cười lạnh đáp:

- Xà trung chi vương chân chính chỉ có một con.

Đường Mãnh gầm lên vang dội:

- Vậy thì ta chuyên giết một con đó!

Đường Mãnh đột ngột ra tay, một con trâu nước bay thẳng tới!

Trâu vốn đang ăn cỏ bên tháp, Đường Mãnh vung tay, nhắc bổng nó lên, ném mạnh tới.

Đường Mãnh tuy mạnh, nhưng cũng không ngốc, hấn không dám khinh địch trước Xà vương danh chấn thiên hạ.

Vì thế hấn vừa lên đã dùng “ám khí” cực kỳ khổng lồ, đánh thẳng vào khuyết điểm của thiếu nữ mảnh mai.

Thiếu nữ quả thực chưa bao giờ gặp phải ám khí nào “to lớn” đến thế.

Cô ta thật sự hoa dung thất sắc, nhưng ngay lúc hoa dung thất sắc đó đã tránh qua trong đường tơ kẽ tóc, không lùi mà tiến, tới thẳng trước mặt Đường Mãnh.

Cô ta tới trước mặt Đường Mãnh liền vung tay áo lên, “roạt” một tiếng, một vật bắn ra như tia chớp.

Đường Mãnh quát lên một tiếng, vung tay bắt trúng.

Bàn tay to lớn của hấn không sai không lệch bắt trúng chỗ bẫy tắc của rắn.

Đường môn vốn là cao thủ phóng ám khí, người biết phóng ám khí

đương nhiên là biết thu ám khí, Đường Mãnh coi linh xà cũng như ám khí để bắt lấy.

Đường Mãnh bắt trúng điểm bảy tấc của rắn, nhưng con rắn nhỏ bé như chỉ, toàn thân như mực này lại nhanh như chớp cắn trúng nắm tay Đường Mãnh.

Đường Mãnh hét lớn, dùng sức bóp mạnh, linh xà tuy nhỏ, không ngờ vẫn còn cố giãy giụa.

Tay kia của Đường Mãnh cũng phóng ra như chớp, toàn lực kéo mạnh, thân rắn lập tức đứt làm mấy đoạn.

Thiếu nữ đã biến sắc: độc của linh xà vậy mà lại không làm bị thương được Đường Mãnh.

Cô ta không biết Đường Mãnh có đeo găng tay làm bằng kén tằm bằng, ám khí đường môn cũng có một số thứ ẩn chứa kịch độc, Đường Mãnh tuy tính tình thô kệch nhưng vẫn luôn đeo theo găng tay.

... Độc của Đường gia, đến cả đệ tử độc môn cũng không chạm vào được.

Nhưng đúng vào lúc này, hay mắt Đường Mãnh bỗng trợn trừng, miệng há hốc, gằm lên khăn đặc, xương cốt toàn thân rung động lớp lớp, cuối cùng ngã ngửa xuống đất.

Khi ngã xuống sắc mặt Đường Mãnh đã đen xì, bấy giờ mọi người mới phát hiện, ống tay áo của ông lão sau lưng hắt kêu “roạt” một tiếng, có một vật nhanh chóng chi vào.

Đường Bằng phóng tới, ôm lấy Đường Mãnh.

Đường Mãnh đã chết, sau gáy có hai vết răng màu đỏ nhạt.

Đường Phương bước lên, khàn giọng quát:

- Lão ta là ai?!

Thiếu nữ lại cười nũng nịu, nói:

- Tỷ tỷ, chị thật đẹp!

Tiêu Dịch Nhân sợ Đường Phương sẽ gặp độc thủ, cũng bước lên trước, quát hỏi:

- Lão ta là ai?!

Ông lão cười hắc hắc, nói:

- Nói cho chúng biết ta là ai.

Cô gái cười nói:

- Ông ta là Xà vương.

Tiêu Dịch Nhân nhíu mày:

- Lão ta lại là Xà vương.

Ông lão không ngờ vẫn giữ vẻ hiền hòa, nói;

- Xà vương vốn đã có hai con.

Thiếu nữ tiếp lời:

- Xà vương vốn đã đủ “xà”, Đường Mãnh đi tin lời của Xà vương, đó là Xà vương “xà” rồi. Ta nói Xà vương chỉ có một con, hẳn liền tin, chỉ một lòng đối phó với ta, có chết cũng đáng kiếp.

Đường Phương cảm hận nói:

- Vậy các người chết cũng đáng kiếp.

Đang định ra tay, thiếu nữ bỗng lấy ra một cây tiêu trúc, thổi lên ba tiếng, rồi lại thổi tiếp ba tiếng.

Tiếp đó, đâu đâu cũng có tiếng sột soạt, âm thanh giống như có cả nghìn con rắn độc đang bò tới, hơn nữa còn vang lên từ khắp bốn phương tám hướng, khiến người ta không rét mà run.

Mọi người quay đầu lại, thật sự có rắn, mà lại không chỉ nghìn con, quả thực là đến cả vạn con, trong đó phần lớn rắn khi chuyển động còn không phát ra âm thanh.

Rắn không phát ra tiếng động là độc nhất.

Đám rắn này có con xanh, con hoa, con khoang, con vàng, khiến cho người ta ghê tởm, muốn nôn mửa, có con to như cổ tay, cũng có con thân nhỏ như chỉ... Có con treo mình trên bụi cây, cũng có con uốn lượn trong đám cỏ, có con ẩn nấp giữa những khối đá, có con giấu mình trong tán lá rậm...

Âu Dương San Nhi cũng không phải thiếu nữ chưa từng thấy qua mưa to gió lớn, nhưng nàng cũng không nhịn được muốn nôn.

Tiêu Dịch Nhân nhú mày, nhưng hẳn nói một câu:

- Đi!

Người hành động chỉ có chín mươi người.

Chín mươi người tạo thành một vòng tròn lớn bên ngoài, mấy người Tiêu Dịch Nhân và Xà vương thì ở bên trong.

Sau đó chín mươi đệ tử Hoán Hoa kiếm phái liền ra tay, con rắn nào tới gần đường phong tỏa này, bọn họ liền lập tức giết chết.

Bởi vì mọi người đều một lòng không loạn, bọn họ liền có thể tập trung tâm thần đối phó, bởi vì có thể tập trung tinh thần giết rắn, cho nên không một con rắn nào vượt qua được.

Ngàn vạn con rắn này tuyệt không thể linh hoạt, nhanh chóng như con rắn trong tay áo ông lão và thiếu nữ lúc nãy, các hảo hán Hoán Hoa kiếm phái vẫn có thể ứng phó nổi.

Sắc mặt thiếu nữ bắt đầu biến đổi: Rắn trong tay áo cô ta đã bị Đường Mãnh tiêu diệt, số rắn còn lại thì không đến được.

Tiêu Dịch Nhân bước lên một bước, thiếu nữ lùi lại một bước, ông lão lại bước lên một bước.

Tiêu Dịch Nhân không hề ra tay, hấn lạnh lòng thốt lên hai chữ:

Thập niên.

Thập niên sinh tử lưỡng mang mang.

Bất tư lượng, tự nan vong.

Thiên lí cô phần, vô xử thoại thê lương. (***)

Thập niên ra tay rồi.

Mười người bọn họ, vây quanh ông lão và thiếu nữ, cũng giống như họ ở bên bờ hồ Điền, vây quanh Liệt Hỏa thần quân Thái Khấp Thần vậy.

Sắc mặt ông lão và thiếu nữ không còn trấn định được như trước nữa, họ phát động công kích, nhưng khiến cho họ kinh ngạc là, mười người này là một thể, người tấn công một người, chín người còn lại sẽ phân thân người.

Cho dù dùng biện pháp nào đi chăng nữa cũng không thể tách rời họ.

Chỉ cần không thể đánh bại từng người một, sức mạnh của mười người hợp lại là cứng rắn không gì phá nổi.

Đây là kết quả của huấn luyện “Thập niên”.

Tiếng thở dốc của ông lão và thiếu nữ đã dần vang lên bên tai.

Bọn họ chẳng những phải ứng phó với binh khí kỳ lạ của mười người này mà còn phải đề phòng ám khí của Đường Bằng, Đường Phương, hơn nữa kể cả bọn họ xông ra khỏi vòng vây, đám Tiêu Dịch Nhân, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Tả Khâu Siêu Nhiên, Âu Dương San Nhi, Mã Cảnh Chung cũng sẽ không tha cho họ.

Bóng tháp âm trầm, ông lão và thiếu nữ ở dưới bóng tháp, tâm tình u ám như bóng tối.

Tâm trạng Tiêu Dịch Nhân cũng rất nặng nề.

Hắn biết Thập niên dù giết hai tên Xà vương này cũng buộc phải trả

giá đất

Tiêu Dịch Nhân luôn dũng cảm trả giá đất, nhưng cái giá Thập niên, hẳn không trả nổi.

Thập niên là tinh binh của hắn, hơn nữa còn là một đội hùng binh Tiêu Thu Thủy để lại, hy sinh Thập niên, hẳn sẽ không còn khoản tiền vốn dồi dào nhất để ngày sau xưng hùng võ lâm nữa.

Nhưng đến lúc tất yếu, Tiêu Dịch Nhân vẫn sẽ có thể hy sinh.

Hắn tận mắt chứng kiến Đường Mạnh chết, có thể giết được Xà vương, hy sinh lớn hơn cũng đáng giá.

Nhưng Thập niên vẫn chưa thể tan, chỉ cần chết một người, Thập niên sẽ liền có lỗ hổng.

Đúng lúc đó, chợt có một giọng nói như lửa nóng thiêu đốt, quát:

- Dừng tay, để lão phu tới đối phó với chúng.

(*) Thiên uy tao: gặp oai trời. (Công, thiên uy dã, nam nhân bất phục phản hĩ)

(**) Mộc qua thủy: bánh lọc đu đủ, chưa ăn thử nhưng nghe ông bạn phòng bên bảo ngon lắm

(***) Bài "Giang thành tử - Ất Mão chính nguyệt nhị thập nhật dạ ký mộng" của Tô Thức (Tô Đông Pha). Bài từ điệu vong đầu tiên của Trung Quốc, Tô Đông Pha viết sau khi mơ về người vợ đã khuất của mình

Thập niên sinh tử lưỡng mang mang

Bất tư lượng

Tự nan vong

Thiên li cô phần, vô xú thoại thê lương

Túng sử tương phùng ưng bất thức

Trần mẫn diện, mẫn như sương.

Dạ lai u mộng hốt hoàn hương

Tiểu hiên song

Chịnh sơ trang

Tương cố vô ngôn

Duy hữu lệ thiên hàng

Liêu đặc niên niên trường đoạ xú

Minh nguyệt dạ, đoản tòng cang.

Mười năm sống thác đôi nơi

Nghĩ mà chi, vẫn khôn nguôi nhớ nàng.

Cô đơn phần mộ dặm ngàn,

Nói làm sao xiết muôn vàn thê lương.

Gặp nhau còn nhận ra chẳng

Mặt bụi nhuộm, tóc pha sương ngõ ngàng.

Đêm qua trong mộng về làng,

Nàng ngồi bên cửa chải làn tóc mây.

Nhìn nhau chẳng nói một lời

Nghẹn ngào, chỉ thấy lệ rơi muôn hàng.

Bao năm chốn ấy đoạ trường,

Nấm mồ cô quạnh trắng vàng đời thông.

Bản dịch của Nguyễn Thị Bích Hải

Quyển 4 - Chương 15: Mười năm sống chết mịt mù

Người tới không hề quá “già”, đầu trọc, mặc một tấm áo cà sa đỏ rực, toàn thân như lửa, bước nhanh đến.

Khi Tiêu Dịch Nhân quay đầu lại, chỉ thấy ông ta ở ngoài vòng, rần trên mặt đất tới gần ông ta đều bốc cháy, giã giụa, nhảy lên rồi lại rơi xuống.

Tiêu Dịch Nhân vô cùng mừng rỡ, vung tay lên, đệ tử Hoán Hoa lập tức mở ra một con đường. Người đó bình tĩnh bước tới, đã đến trước mặt Tiêu Dịch Nhân.

Người này không phải ai khác mà chính là Liệt Hỏa thần quân Thái Khấp Thần, Tiêu Dịch Nhân đã từng gặp tại lầu Đại Quan.

Thái Khấp Thần phát tay, nói:

- Xà vương, bọn ta đã bao vây ngươi rồi.

Ông lão cười lạnh, thiếu nữ giận giữ quát:

- Chó săn của Chu đại thiên vương, ngươi muốn thế nào?

Liệt Hỏa thần quân không trả lời cô ta mà quay sang phía Tiêu Dịch Nhân, nói:

- Đôi Xà vương này giao cho ta, các ngươi đi tiếp, không được chậm trễ.

Người của Chu đại thiên vương vốn là tử địch của Quyền Lực bang.

Liệt Hỏa thần quân đấu với Xà vương, tự nhiên là không còn gì tốt hơn.

Tận đáy lòng, Tiêu Dịch Nhân cũng hy vọng Thập niên không phải hy sinh, mà có thể mượn tay kẻ khác, trừ khử kình địch.

Tiêu Dịch Nhân gạt đầu, Thập niên dành ra một lỗ hồng.

Tròng mắt ông lão co rút lại, hai mắt thiếu nữ đầy oán độc.

Y phục Liệt Hỏa thần quân lại tự bốc cháy, chậm rãi bước tới.

Ông lão nói:

- Người tới chịu chết, thật chẳng gì tốt hơn.

Liệt Hỏa thần quân đáp:

- Người chuẩn bị chết đi.

Thiếu nữ nói:

- Bây giờ người chết đi.

Vừa nói dứt lời, ba người đồng loạt ra tay.

Hai chưởng Liệt Hỏa thần quân phóng ra hai luồng lửa mạnh, hai người Thái Y và Bi Phấn lập tức biến thành hai cây đuốc, tiếng kêu thét vang vọng.

Ông tay áo ông lão phất lên, “roạt” một tiếng, Yến Quân kêu thảm, ngã xuống.

Mười ngón tay thon thả của thiếu nữ vung lên, bắt trúng yết hầu Bạch Vân, tiếp đó sắc mặt Bạch Vân liền biến đổi, biến thành màu xanh lục.

Độc trên ngón tay thiếu nữ không ngờ còn độc hơn cả rắn độc.

Trong thoáng chốc Thập niên đã chết mất bốn người.

Khi những người khác phát hiện ra thì bốn người đã tắt thở.

Lúc này Liệt Hỏa thân quân lại nói một câu.

Câu nói với Tiêu Dịch Nhân.

- Thập niên của ngươi đã bị ta phá rồi.

Sắc mặt Tiêu Dịch Nhân giống như một khối thép, người cũng trấn tĩnh như một khối thép, ánh mắt lại đầy bi phẫn:

- Ngươi không phải Liệt Hỏa thân quân?

Người giống như ngọn lửa kia nhếch miệng cười, đáp:

- Ta không phải Thái Khấp Thần.

Thiếu nữ cười:

- Xà vương vốn đã đủ “xà”. Cho dù là ngươi thông minh như quỷ thì vẫn bị Xà vương đùa bỡn.

Ông lão cũng hiền hậu nói:

- Kỳ thực, trận đánh giữa bọn ta và các người đã bắt đầu ngay từ bên bờ hồ Điền.

“Ngọn lửa” kia nói:

- Trận đó là ta khiến cho người tin rằng ta chính là “Liệt Hỏa thần quân”, người của Chu đại thiên vương, người mới không đề phòng ta, để ta phá hủy đại trận Thập niên của người.

Tiêu Dịch Nhân nghiêng răng nghiêng lợi, gằn từng tiếng một:

- Rút, cuộc, người, là, ai?

“Ngọn lửa” đó cười đáp:

- Đừng quên rằng Quyền Lực bang cũng có một Hỏa trung chi vương.

Ánh mắt Tiêu Dịch Nhân lạnh lẽo như dao nhọn:

- Người là Hỏa vương Tổ Kim Điện?!

Tổ Kim Điện cười lớn như lửa reo:

- Chính là tại hạ.

Tiêu Dịch Nhân không nói gì nữa.

Hắn chỉ cảm thấy sự sỉ nhục của kẻ bị lừa gạt, sự nhục nhã của kẻ thất bại.

Tổ Kim Điện lại tiếp:

- Người nhà họ Tiêu các người đều kẻ có tài, ngay cả với võ công như của Tiêu Thu Thủy mà cũng có thể thoát được sự truy sát của bọn ta ở núi Đan Hà, rất khá!

Ông lão cười khà khà:

- Đáng tiếc, hôm nay người đã đi tới đường cùng rồi.

Thiếu nữ cười duyên:

- Người của bọn ta đã chặn hết đường lui của các người.

Tiêu Dịch Nhân đang giận giữ, hấn không ngừng nhắc nhở mình phải bình tĩnh, phải cẩn thận. Đối phó với đám người độc như rắn rết này, chỉ thoáng sơ hở, thoáng mất lý trí thôi là sẽ chết không chỗ chôn thây.

Tổ Kim Điện cùng Tiêu Dịch Nhân đối thoại, với Đường Phương lại chẳng khác nào tiếng sấm giữa trời quang.

... Tiêu Thu Thủy từng qua Đan Hà?!

... Tiêu Thu Thủy từng đấu với Hỏa vương?!

... Tiêu Thu Thủy chưa chết?!

Đường Phương biết trước khi quen nàng, Tiêu Thu Thủy chưa từng đi qua Đan Hà, cũng chưa hề gặp qua Hỏa vương, Tổ Kim Điện nói như vậy, chẳng lẽ, chẳng lẽ....

... Tiêu Thu Thủy vẫn chưa chết?!

Đường Phương nghĩ vậy, đang muốn hỏi thì bên kia đã động thủ rồi.

Trước khi ra tay, Tiêu Dịch Nhân còn hỏi một câu:

- Tại sao Trường Giang tứ côn lại đi theo ngươi?

Bởi vì Tiêu Dịch Nhân biết mặt Trường Giang tứ côn, cho nên mới làm tướng Tổ Kim Điện là Thái Khấp Thần.

Hắn bị lừa thật sự không phục, vì thế hắn bỏ qua mất tin tức về Tiêu Thu Thủy.

- Tại Cao Yếu, Trường Giang tứ côn đã sớm bị Kiếm vương giết mất một tên, ba tên còn lại được giao cho ta, đều bị ta khống chế không thể không đi theo, cũng không thể lên tiếng nói chuyện, bây giờ thì ngươi đã hiểu chưa?

Tiêu Dịch Nhân rít lên ba chữ qua kẽ răng:

- Đã hiểu rồi.

Toàn thân Tổ Kim Điện lại bùng cháy lên:

- Vậy thì ngươi có thể chết được rồi.

Trên giang hồ, Hoán Hoa kiếm phái vì trận này mà tiêu tan.

Trong võ lâm, Hoán Hoa kiếm phái vì trận này mà danh chấn thiên hạ.

.....

Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy sau gáy phát nóng, toàn thân lạnh lẽo, mới biết hấn vẫn còn đang rơi xuống vách đá

Vách núi tối đen, rơi xuống như thế thì sao còn mạng nữa?

Hấn cảm thấy bên hông còn có một người ôm lấy... Đúng lúc này, “phụp” một tiếng, lưng hấn đã chạm đất.

Nếu đã chạm đất, lưng eo hấn đáng lý ra phải gãy vụn, tan xương nát thịt rồi mới đúng, nhưng Tiêu Thu Thủy lại cảm thấy lưng, hông chẳng những không bị thương mà còn rất thoải mái.

Nhưng tiếp theo thì lại rất không thoải mái.

Tống Minh Châu cũng rơi xuống theo, rơi “bình” vào lòng Tiêu Thu Thủy.

Cho dù là Tống Minh Châu thon thả nhỏ bé, cho dù là sau lưng Tiêu Thu Thủy mềm mại như thảm nệm thì lực đạo cú rơi này cũng không hề tầm thường.

Tiêu Thu Thủy đau đến há hốc mồm, trào cả nước mắt.

Dược lực của Dương Cực tiên đan vẫn cực mạnh, cực nóng, Tiêu Thu Thủy há hốc mồm, đầu óc choáng váng hỗn loạn, mũi ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt.

Tiêu Thu Thủy cảm thấy cơn đau hơi giảm đi, khép miệng lại, bỗng cắn phải một thứ mềm mềm, vẫn còn đang ngọ nguậy, nhưng sau khi chất dịch dính nhót từ vật đó truyền vào miệng, xung động mãnh liệt trong cơ thể hấn lại giảm đi rất nhiều.

Công lực Tiêu Thu Thủy còn không bằng Thiệu Lưu Lệ bị Yến Cường

Đồ ép dùng Dương Cực tiên đan năm xưa. Khi đó Thiệu Lưu Lệ chịu đủ khổ sở, Tiêu Thu Thủy lại càng khổ không tả xiết, ý chí của hắn mạnh, sức khống chế cao nhưng cũng sắp sửa không chịu nổi, nay có một chất lỏng mát lạnh truyền vào miệng, hắn mơ mơ hồ hồ, cũng mặc kệ tất cả, nuốt xuống.

Trong mê loạn, hắn bắt đầu cảm thấy có chút bình ổn, tuy không biết mình đang ở đâu, cũng chẳng biết mình đang làm cái gì.

....

Thập niên sinh tử lưỡng mang mang.

Khi Đường Phương xông ra được, sắc trời đã tối đen như mực, trong lòng nàng chỉ có cảm giác đó.

Chỉ có một mình nàng xông ra được sao?

.... Nàng không biết.

Nàng chỉ biết Tổ Kim Điện vừa nói xong câu đó là tiếng hô giết vang trời.

Ít nhất có hơn ba trăm bang chúng Quyển Lực bang xông tới, khi ấy nàng chỉ có một ý niệm, ý niệm đó khiến nàng giữa gió tanh mưa máu, xông ra khỏi vòng vây:

... Tiêu Thu Thủy có khả năng còn chưa chết. Tiêu Thu Thủy có thể vẫn còn trên đời!

Nàng muốn giết tới trước mặt Hỏa vương, hỏi hắn, đã gặp Tiêu Thu Thủy lúc nào, nhưng nàng không giết tới trước người hắn, mà giết ra khỏi vòng vây.

... Thu Thủy, Thu Thủy, anh đang ở đâu?

... Tôi ở đây.

.....

Cuối cùng Tiêu Thu Thủy cũng tỉnh lại.

Cũng không biết đã trải bao lâu, hần rút cuộc cũng tỉnh lại.

Khi tỉnh lại hần mới phát hiện luồng xung động đó vẫn còn, có điều đã tạm thời tiềm phục vào trong bụng, ít nhất là có thể áp chế xuống được.

Sau đó hần chung quy cũng biết mình đang ở chỗ nào, cũng hiểu tại sao mình ngã xuống mà không chết, lại càng rõ ràng mình làm thế nào áp chế được được lực của Dương Cực tiên đan.

Hần đã biết, trong lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Hóa ra hần đang nằm giữa một đám sâu giống như cỏ.

Đám sâu mềm này chất đồng dày tới bảy tám lớp.

Số sâu đó màu xanh lục như rêu, hình dạng giống hệt như cỏ, nếu không phải biết cử động thì Tiêu Thu Thủy còn không biết bản thân mình đang nằm giữa đám sâu.

Số sâu này đều bám vào một khoảng đất nhỏ bé, thứ hần hút vào vừa rồi chính là chất dịch của chúng.

Chất dịch của đám sâu nhỏ này lại áp chế được xung động trong cơ

thể hần, chẳng lẽ đám sâu này chính là Thảo Trùng, Thiệu Lưu Lệ khổ sở đến Đan Hà mà vẫn chưa tìm được sao?

Tiêu Thu Thủy giật mình chấn động, bỗng nghe có người bật cười:

- Anh ngờ ra đó làm cái gì thế?

Người nói chính là Tống Minh Châu, da nàng vẫn trắng nõn như tuyết, môi càng đỏ hồng, nhưng hai áng hồng vụng bên má đã biến mất.

Tiêu Thu Thủy ngờ ngạc hỏi:

- Không phải cô.

Tống Minh châu đỏ, mặt, khe khẽ cắn môi, trên môi thoáng hiện màu trắng ngần khiến người ta rung động:

- Có một cây lan Thiết Tâm mọc trong đống Thảo Trùng, tôi hái nhụy hoa ăn rồi. Thảo Trùng là vật cực lạnh cực âm, hoa lan Thiết Tâm lại cực nóng cực dương, công lực tôi cao hơn anh, ngã xuống không bị ngắt, liền tới hái ăn vào, không chế được dự lực của Âm Cực tiên đan.

Tiêu Thu Thủy “ồ” một tiếng, cuối cùng cũng hiểu.

Tống Minh Châu cắn cắn môi, lại nói:

- Anh còn ngần ra đấy là gì! Tôi thấy anh cũng rất tốt, trong lúc đó mà cũng không làm chuyện... Tôi... Tôi rất cảm kích...

Tiêu Thu Thủy nhất thời không biết phải nói sao cho phải, Tống Minh Châu có chút ngượng ngùng, giậm chân, phùng má:

- Anh còn không mau hút thêm chút dịch Thảo Trùng đi, nếu không lại không khống chế được, dưng lực phát tác, như vậy.... Như vậy thì không ổn đâu.

Tiêu Thu Thủy như bưng tỉnh, vội nói:

- À, à....

Thuận tay nhặt lên mấy con Thảo Trùng to béo, trong suốt, cũng không quá khó nhìn lắm, nhắm mắt cắn mạnh xuống....

....

Đường Bằng vừa bắt đầu đã quyết định phải đi.

Có điều khi hấn đi, có vài chuyện cần làm.

Hấn muốn ôm thi thể Đường Mãnh đi, cũng muốn cứu theo cả Đường Phương đi.

Nhưng hấn lập tức phát hiện đã tuyệt vọng rồi.

Thi thể to lớn của Đường Mãnh đã bị rắn độc phủ kín, Đường Phương đã biến mất.

Đường Bằng tức khắc quyết định phải đi, hơn nữa còn tức khắc quyết định phải đi như thế nào.

Hấn xông tới chỗ nhiều rắn độc nhất.

Chỗ nhiều rắn, ngay cả người của Quyền Lực bang cũng không dám xông vào.

Độc của Xà vương, dù là Hỏa vương cũng không dám khinh thường. Nhưng Đường Bằng lại biết, hắn thà đi chọc vào rắn độc chứ không thể liều mạng với người của Quyền Lực bang.

Ở bên trong đàn rắn, ngược lại trở thành chỗ an toàn nhất, mà ông lão và thiếu nữ thì không biết đang quán lấy ai, cũng không thể chia ra đối phó với hắn được.

Hắn không ngừng phóng ám khí, cuối cùng cũng giết ra được một “đường rắn”.

Đường Bằng thân trải không ít sóng to gió lớn, nhưng sự thảm khốc của trận chiến núi Điểm Thương thì thật sự là cả đời hắn ít gặp.

Trận này đối với Đường Bằng quả thực là một cơn ác mộng, hắn chưa từng gặp đối thủ nào tàn khốc, ngoan độc như Quyền Lực bang, cũng chưa từng thấy ai dũng cảm, không sợ hãi hơn đệ tử Hoán Hoa, lại càng chưa từng thấy trận chiến nào khốc liệt như thế này.

Ngay cả kẻ can đảm hơn người như Đường Bằng, vừa bắt đầu không ngờ cũng chỉ có: Trốn!

Trốn!

Đây là nỗi nhục nhã vô cùng của Đường Bằng, vì thế Đường Bằng lại quay về.

Khi sắc trời dần sáng, hắn quay trở lại tháp đá Điểm Thương.

Trận chiến này quá thảm khốc, ngay cả Đường Bằng cũng không muốn phải nhắc tới, không muốn phải nhìn thấy nữa, nhưng trước tháp đá chất đầy thi thể cao như núi, hắn lại trông thấy một người.

Đường Phương!

Trái tim Đường Bằng cơ hồ nhảy ra cả bên ngoài.

Đường Phương, Đường Phương, Đường Phương...

... Đường Phương chưa chết!

Đường môn thanh quy cực nghiêm, mà Đường Phương với Đường Bằng chỉ là chị em họ, Đường Bằng vẫn luôn thích người chị họ xinh đẹp, thanh tú mà băng tuyết thông minh này.

Hắn quay trở lại, kỳ thực, quan trọng nhất chính là vì Đường Phương.

Đường Phương thật sự chưa chết.

Hắn thực muốn hét lên mừng rỡ.

Hắn trông thấy Đường Phương, đồng thời Đường Phương cũng trông thấy hắn.

Tay hai người cùng lúc ấn lên túi đeo nhưng đều lập tức nhận ra đối phương; người của Đường gia chung quy vẫn phải dùng ám khí để phân biệt!

Hai người đều vô cùng mừng rỡ, Đường Phương chạy tới, ôm lấy tay Đường Phương, Đường Bằng cũng hưng phấn đến không nói nên lời. Sau đó Đường Phương liền nói một câu, câu nói mang theo chút kích động, là câu đầu tiên và hai chị em Đường Phương Đường Bằng nói khi trùng phùng sau kiếp nạn:

- Tiêu Thu Thủy có khả năng vẫn chưa chết, hẳn vẫn còn sống...

Trái tim Đường Bằng vụt lạnh ngắt, nụ cười cứng lại trên môi.

.....

Tiêu Thu Thủy không biết đã ăn mấy con sâu nhỏ, Tống Minh Châu lại bật cười:

- Anh cũng không thể ăn mãi thế, nếu đã áp chế được rồi... Thì có thể ngừng ăn nữa....

Nói đến đây, Tống Minh Châu cũng không khỏi hơi đỏ mặt.

Tống Minh Châu từ nhỏ đã lang bạt giang hồ, bao nhiêu sóng gió đều từng gặp hết, nhưng lại chưa bao giờ xao xuyên bối rối trước một người đàn ông như thế.

“Đã áp chế được rồi...”Áp chế cái gì?

Nghĩ tới đây, hai má Tống Minh Châu không khỏi nóng lên.

Tuy nàng ta sáng khoái, lanh lợi nhưng từ sau khi hiến thân cho Liễu Tuy Phòng, chưa từng động tâm trước một chàng trai khác, mà nay... Chẳng lẽ vì chuyện hôm nay: Tiêu Thu Thủy vậy mà lại không nhân lúc người ta gặp nạn...

Ở bên kia, Tiêu Thu Thủy cũng ngừng hút dịch từ Thảo Trùng, thử đề khí, quả nhiên phát hiện luồng khí nóng trong cơ thể đã không còn tồn tại. Tiêu Thu Thủy hút dịch từ sâu, sớm đã cảm thấy ghê miệng, liền vội vàng ngời dậy.

Lần này động thân dùng sức quá mạnh, không ngờ lại nháy lên cao

chín thước, Tiêu Thu Thủy thấy sắp sửa rơi xuống vách đá, chuyện này không thể coi thường được, cống quýt đề khí ngưng thần, lại nhẹ nhàng đáp xuống, thân pháp khống chế cực kỳ ổn định, ngay cả bản thân hắn cũng phải kinh ngạc.

Tại sao công lực mình lại tăng lên tới hơn ba lần?!

Hắn lập tức hiểu ra, đây đều là nhờ dược lực của một viên tiên đan, sau khi ăn Thảo Trung, nội công tiên đan đã được tận dụng hết, truyền vào đan điền, chuyển qua bách huyết, khiến cho Tiêu Thu Thủy tăng lên đến một giáp công lực mà người trong võ lâm năm mươi cũng muốn có được.

Tiêu Thu Thủy nhất thời vừa mừng vừa sợ, Tống Minh châu không nhìn được phải phì cười.

- Đồ ngốc, anh nghĩ cách gì đi?

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên hỏi:

- Nghĩ cách gì?

Tống Minh Châu dẫu môi chỉ chỉ lên trời, lại chỉ xuống vách đá, cười nói:

- Bây giờ chúng ta đều không đến trời, chân không tới đất, chỉ là một khối lõm bên lưng núi, không trên không dưới, anh phải nghĩ cách leo lên hoặc là nghĩ cách đi xuống chứ.

Bấy giờ Tiêu Thu Thủy mới nhớ ra, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy vách đá cao ngút mắt, kéo chìm vào chân mây, vách núi sắc nhọn, bóng loáng không chỗ bám, cúi đầu xuống dưới vẫn là mây mù mờ mịt, sâu không thấy đáy.

Lúc này Tiêu Thu Thủy mới hiểu tại sao Thiệu Lưu Lệ đã tới Đan Hà mà vẫn không tìm được Thảo Trùng. Nếu không nhảy xuống vách đá thì chắc chắn sẽ không tới được chỗ này, mà nếu không tới chỗ này thì cũng không tìm được Thảo Trùng và lan Thiết Tâm, đây thật sự là một kỳ ngộ.

Nhưng kỳ ngộ là kỳ ngộ, ở vách đá trơn bóng không chỗ bám tay này, lên cũng không được, xuống cũng không xong, già chết ở đây, công lực có cao cũng thành vô dụng.

....

Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố không ngờ lại đều không chết.

Có điều họ cũng phải bò ra từ trong đống người chết.

Khi bò ra được, trên trời đầy sao, hai người trông thấy nhau đều tưởng đối phương là người chết.

Sau khi biết chưa chết, lại phát hiện đối thương là một người máu.

Kỳ thực cũng chẳng nghiêm trọng như vậy, máu trên người bọn họ phần lớn đều là của kẻ khác, dính hết lên thân, lên mặt, lên áo, lên tay hai người.

Cũng có một phần nhỏ là máu của chính mình: Thiết Tinh Nguyệt bị đánh bẹp mũi, mắt bị đập sưng húp, môi miệng bị giã toét, chìa hết cả răng ra ngoài.

Khâu Nam Cố cũng chẳng khá hơn, răng cửa gãy mất hai cái, mắt bị đánh thâm quầng, xương gãy mất một chiếc, móng cũng bị đốt đen.

Kẻ đốt cháy mộng hãn chính là Hỏa vương Tổ Kim Điện.

Nếu không phải hãn lập tức giết người, dùng máu tươi của kẻ địch dập tắt ngọn lửa sau mộng thì hãn đã sớm bị đốt chết rồi.

Hai người bọn họ đều không ngờ đối phương còn sống, càng không nghĩ rằng mình cũng còn sống, cho nên khi thấy đối phương đều sợ giật cả mình.

Sau đó hai người tên này chỉ vào tên kia, ôm bụng cười bò, cao hứng đến quên cả đau đớn, mừng rỡ đến hoa tay múa chân:

- Lão Thiết, cậu còn chưa chết à?!

- Mịa nó tên nhóc, cậu còn trù tôi chết nữa à!

Hai người hưng phấn đấm vai nhau, lại nắm tay nhau, tới khi cả bên đều đau đến không chịu nổi mới thả ra, yên lặng một chút rồi lại nôn nóng hỏi:

- Có thấy Tả Khâu đâu không?

- Không thấy! Mã mọc rễ đâu?

- Cũng không thấy, bà vợ anh ta...

- Đường Phương đâu?

- ...

- Chúng ta có lỗi....

- Có lỗi với lão đại...

Sau đó mặt trăng dần hiện lên, vàng trắng cong vút, thế nhưng Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố đều cúi đầu, trầm mặc, không ai lên tiếng.

Hồi lâu sau, Thiết Tinh Nguyệt ngẩng đầu, ánh mắt sáng bừng lên trong bóng đêm:

- Không cần biết thế nào, chúng ta vẫn phải tới Hoán Hoa Khê... Dù là sức bọ ngựa cũng phải đứng chống xe!

Khâu Nam Cố cũng dứt khoát:

- Lão đại không còn, chúng ta lại càng liều mạng cũng phải đi một chuyến.

Sắc trời lại u ám đi, một vầng trăng cong treo lơ lửng giữa bầu trời, làm khung trời càng thêm cao vợi....

.....

Tiêu Thu Thủy và Tống Minh Châu lại đang ở dưới khe núi.

Ở nơi đây không tới trời, chân không chạm đất này, võ công hai người Tiêu, Tống có cao cũng không thể trèo lên được.

Tống Minh Châu lên tiếng. Trong ánh trời nhập nhoạng, Tiêu Thu Thủy ngẩng đầu lên, chỉ cảm thấy sương khói lượn lờ, bên lưng núi sương mù rất đậm, đôi mắt trong như nước thu của Tống Minh Châu nhìn thẳng vào hắn, chậm rãi nói:

- Anh là người của Hoán Hoa kiếm phái đúng không?

Nàng phát hiện mình còn chưa hiểu gì nhiều về chàng trai vừa quen thuộc lại vừa xa lạ trước mắt.

- Đúng vậy.

Tống Minh Châu cười cười:

- Tiêu Dịch Nhân xưng hô với anh thế nào?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Anh ấy là anh trai tôi.

Tống Minh Châu “à” một tiếng, lại không khỏi bật cười:

- Anh trai anh rất có danh tiếng trong võ lâm, không ngờ em trai hấn lại gốc gác thế này.

Tiêu Thu Thủy thoáng đỏ mặt, bỗng chợt nhớ tới Đường Phương, hít sau một hơi, lại nhớ tới người thân cùng các anh em đang không rõ sống chết, tâm trạng không khỏi trở nên nặng nề.

Tống Minh Châu cũng phát hiện vẻ mặt kỳ lạ của Tiêu Thu Thủy, hỏi:

- Sao vậy?

Tiêu Thu Thủy bỗng trầm giọng nói:

- Tống cô nương.

Tống Minh Châu hai mắt như mòng:

- Ừm?

Tiêu Thu Thủy khẽ hắng giọng:

- Tôi là người nhà họ Tiêu Hoán Hoa, mà Hoán Hoa kiếm phải gặp phải nguy nan như ngày hôm nay, đều là do một tay quý bang ban cho...

Tiêu Thu Thủy nói tới đây, lời lờ lờ như kiếm sắc:

- Càng hưởng hồ cô giết Lao Cửu, lại đả thương Ngô Tài, bọn họ đều là bạn bè tốt của tôi... Chuyện ngày hôm nay, tại hạ rất có lỗi với cô, nhưng chung quy cũng không làm hại danh tiết của cô nương... Sau chuyện này, chúng ta ân oán phân minh, cô nương nếu giết được tại hạ thì cứ việc giết không phải ngần ngại, tại hạ cũng chẳng có gì để oán hận...

Tống Minh Châu nghe vậy, sắc mặt hơi tối lại, sương mù từ từ lan toàn, tràn ngập mặt đất, Tiêu Thu Thủy cũng không thấy rõ nàng ta nữa:

- Dựa vào công lực của người mà cũng dám nói với ta như vậy. Ta muốn giết người, thật dễ như trở bàn tay...

Qua một lúc, chỉ nghe Tống Minh Châu nhẹ nhàng nói:

- Hơn mười năm nay, ngoài anh ra, không có người thứ hai dám ăn nói với tôi như vậy...

Tống Minh Châu kính sợ Liễu Ngũ, nhưng Liễu Tuy Phong trước nay chưa bao giờ lạnh lùng dữ tợn với phụ nữ, nếu bắt buộc, hẵn thà giết chết người phụ nữ đó chứ không chịu thay đổi sự ôn nhu tiêu sái của mình.

Còn về Lý Châm Chu, là “bang chủ” của Tống Minh Châu, như cha mà cũng như anh, nàng căn bản không hề có cảm giác như đối với Tiêu Thu Thủy.

Trong đám sương mù, Tống Minh Châu vốn đã từ từ rút châm vàng cài trên tóc ra... Cuối cùng lại thong thả cài lại lên tóc.

Nàng không giết Tiêu Thu Thủy, chính bản thân cũng không biết tại sao.

Nàng bỗng nói một câu mà chính bản thân mình cũng không ngờ tới:

- Nếu công tử Liễu Ngũ trông thấy tôi và anh cùng ở trong đây, cả đời này anh đừng mơ được sống yên lành nữa.

Liễu Tuy Phong lạnh lùng tàn độc, tiếng vang khắp võ lâm, những người biết tới Quyển Lực bang, không ai là không biết trong Quyển Lực bang có một nhân vật thủ đoạn độc ác như vậy, vừa là túi khôn, vừa là sát thủ, lại càng là nhân tài tổ chức. Trên giang hồ không có ai không sợ hắn.

Tiêu Thu Thủy lại đáp lại một câu mà ngay cả Tống Minh Châu cũng không dám nói:

- Sẽ có một ngày tôi phải cho Liễu Ngũ biết, cho dù đó có là sự thật đi chăng nữa thì hắn cũng chỉ có thể chấp nhận thôi!

Sắc mặt Tống Minh Châu vụt trắng bệch, không ngờ lại có ba phần giống như Đường Phương khi đang tức giận:

- Ai nói vậy!?

Tiêu Thu thủy nhìn Thăng vào nàng:

- Tôi, Tiêu Thu Thủy nói.

Trong khoảnh khắc, Tiêu Thu Thủy như tìm lại đường hùng phong cùng khí khái giết địch ở Ô Giang. Tống Minh Châu dụi dụi mắt, chỉ mới qua một chớp mắt, khuôn mặt Tiêu Thu Thủy chợt bừng bừng chính khí, lại giống như sương mù huyền ảo, hoàn toàn đối lập với hình tượng ngơ ngơ ngác ngác vừa nãy.

Tống Minh Châu phảng phất như không còn nhận ra người này nữa.

Đúng lúc đó, chợt có một sợi dây dài thả ròng xuống.

Vào lúc này, ở nơi này, vậy mà cũng có người thả dây thừng xuống, chẳng lẽ là ông trời thả xuống sao?

Tiêu, Tống ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy dây thừng kéo dài, nhìn không thấy tận cùng, quả thực là giống như từ trên trời rủ xuống.

Quyển 4 - Chương 16: Đường Phì và Lâm công tử

Từ Ngưu Nhai, Kiếm Hồ vào Xuyên, có thể đi thẳng theo đường Bạch Thủy, Thắng Cảnh quan, không cần phải qua Giới Đầu, Đăng Trùng, còn nếu đi bằng đường này thì sẽ phải qua Nộ Sơn, Nộ Giang.

Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố lại đi qua Nộ Sơn, Nộ Giang rồi theo đường núi Cẩm Miên tới Phổ Nhị để vào Xuyên, đó là do hai người không biết đường cho nên đi vòng lối xa.

Đi vòng lối xa cũng có một điểm tốt, hai người Thiết, Khâu trên đường hoàn toàn bình an vô sự, cũng vì Quyền Lực bang không ngờ là họ sẽ đi đường này.

Đường này không phải là đường tắt vào Xuyên cứu viện, ngược lại còn cùng hướng với lối sông Lan Thương mà đám Xà vương, Hỏa vương chọn để tập hợp tại Tây Khang.

Hỏa vương Tổ Kim Điện vốn quê ở Tây Khang.

Lúc này Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố đã tới Nộ Sơn, Nộ Giang.

Có một bài hát, nam nữ song ca, tên là “Nộ Sơn Nộ Giang”:

“Nộ Sơn cao cao vom tuyết lạnh,

Nộ Giang cuồn cuộn dòng nước xanh,

Nộ Sơn a, Nộ Giang a,

Núi hướng núi, sông hướng sông...”

Một nhóm thanh thiếu niên bản địa, có nam có nữ, cười nói vui vẻ, hát hò đối đáp, quả là cảnh tượng thanh bình, bưng bưng nhựa sống. Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố nhìn thấy, nghe thấy, mà trong lòng chua xót.

Nếu như các anh em Thần Châu kết nghĩa đều ở đây thì ít nhất cũng có thể hát đối một phen, được vậy thì tốt biết bao!

Nộ Sơn, Nộ Giang không chỉ có tên hay mà khí thế cũng không hề tầm thường, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố cuối cùng cũng đi qua núi Cẩm Miên, tới khu vực núi Kê Túc.

Núi Kê Túc nằm cách huyện Quý châu một trăm dặm về phía tây bắc, một dải ba nhánh, từ đó mà thành tên, ngoài ra còn nổi tiếng với thác nước Ngọc Long.

Trên đỉnh núi Kê Túc có cửa đá động tiên Già Diệp, tương truyền là nơi đệ tử Đức Phật, Âm Quang Già Diệp, trông giữ phật y để chờ Đức Di Lạc. Bên núi là thác Ngọc Long cao hơn hai trăm thước, giống như một con rồng bằng ngọc từ trên trời lao xuống, khí thế hùng tráng.

Núi Kê Túc có có chùa Chúc Thánh khung cảnh u tuyệt cùng tháp Lăng Nghiêm được xây dựng trên đỉnh núi.

Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố muốn vượt qua núi Kê Túc nhưng sắc trời đã tối bèn ngủ lại trong chùa Chúc Thánh.

Quanh chùa Chúc Thánh cũng có nhà dân sinh sống, phần lớn là tiểu phu, thợ săn, hai ba nhà thức ăn, cũng bán luôn cả rượu thịt, hai người Thiết, Khâu lại trong túi rỗng tuếch, chỉ có thể ở nhờ lại chùa, không có tiền ra ngoài.

Nơi nghỉ chân của chùa Chúc Thánh được lát sàn gỗ, ngăn nắp sạch sẽ, song cửa đóng mở bằng ròng rọc, giấy dán cửa trong suốt, rất có phong thái đời Đường.

Thiết Tinh Nguyệt ngồi phịch xuống, chẳng cảm nhận được tý tẹo cố ý nào cả.

Chỉ cảm thấy đói bụng muốn chết.

Đói chết thì đã tốt, đây lại đói không chết được.

Thiết Tinh Nguyệt cảm thấy khó chịu hết sức, hấn cổ sức móc, liều mạng lục, ngoài ráy tai, rỉ mũi thì chẳng đào ra nổi một đồng trinh nào cả.

- Mẹ ơi!

Thiết Tinh Nguyệt gào lên:

- Đói bụng đến thảm rồi!

- Kêu ít thôi!

Khâu Nam Cố Nhíu mày, quát lại một câu.

Thiết Tinh Nguyệt nháy dưng dậy:

- Tên nhóc thối tha nhà cậu không đói bụng có phải không!

- Không đói!

Khâu Nam Cố bình tĩnh nói:

- Không đói cũng bị cậu kêu cho thành đói rồi.

Dứt lời, lập tức ôm bụng, mặt ửng mào chau, gào lên.

Hai người lại cãi cọ một trận, hồi lâu sau, Khâu Nam Cố mặt mũi méo xệch, nói:

- Mẹ nó, đại anh hùng, đại hiệp sỹ trong truyện của người ta ai cũng có vàng, có bạc, lại còn cả ngựa tốt, mỹ nhân, tại sao chúng ta lại phải khổ như vậy! Nhìn chúng ta cũng đâu có phải loại cầu hùng, sao đến một đồng sứt cũng chẳng có!

Thiết Tinh Nguyệt căm tức nói:

- Mẹ nó! Giờ phải làm thế nào, chẳng ngờ hảo hán không bị người ta đánh chết mà là bị đói chết!

Khâu Nam Cố bỗng bật dậy:

- A, tôi có diệu kế!

Thiết Tinh Nguyệt sán lại gần, hỏi:

- Diệu kế gì?

Khâu Nam Cố “suyt” một tiếng, hạ giọng nói:

- Chúng ta đi ăn cướp!

Thiết Tinh Nguyệt giật mình kêu lên:

- Ăn cướp!

Khâu Nam Cố vội vàng bịt miệng Thiết Tinh Nguyệt lại, thấp giọng gắt:

- Cậu muốn chết à, hòa thượng trong chùa này thấy chúng ta xin tá túc, không có tiền hương đèn đã sớm lờm nguýt đến rách cả áo rồi, bây giờ lại kêu gào như thế, nếu không tống chúng ta tới chỗ quan phủ thì cũng bỏ chạy mất rồi!

Hai người vốn không sợ trời, không sợ đất, lại gan to trùm đời, đến cả đại quan nhất phẩm cũng từng đánh, bây giờ lại vì tâm niệm bất chính, vừa nhắc đến quan phủ đã mềm nhũn cả chân.

Thiết Tinh Nguyệt dài mặt ra, nói:

- Không được, không được đâu.

Khâu Nam Cố trừng mắt:

- Tại sao lại không được?

Thiết Tinh Nguyệt lắp bắp:

- Không được đâu! Sẽ chết đấy! Gậy của quan phủ lợi hại lắm! Một gậy đánh xuống, ai da... Lúc tôi còn nhỏ nhé, cái tên Trình Tráng Phong ở cách tường, chính vì ăn trộm gà mà bị đánh cho què chân đấy...

Khâu Nam Cố Nghĩ ngợt một chút cũng nói:

- Chẳng may làm không tốt, chạy tới kinh thành bị tên thiếu niên Gia Cát thần bộ đó bắt lại, nghiêm hình trừng phạt, thật không phải là chuyện chơi!

Hai người trong lòng có quỷ, sợ hãi quan sai, không ngờ lại quên mất rằng mình cũng có một thân võ công, sợ đến hồn phi phách tán.

Thiết Tinh Nguyệt sực nảy ra ý:

- Chờ chút!

- Lại còn gì nữa!

Khâu Nam Cố cả đầu lẫn bụng đều đau.

Thiết Tinh Nguyệt cười hềnh hếch:

- Hà hà, tôi nghĩ ra rồi, những đại hiệp đại nhân đại nghĩa đại đạo đại đức như chúng ta không thể đi ăn cướp được, nếu đã không thể đi cướp thì chúng ta có thể đi...

Khâu Nam Cố hạ giọng nói:

- Trộm!

- Hầy!

Thiết Tinh Nguyệt bộ dạng bưng bưng chính khí:

- Ai nói đi trộm, Thiết Tinh Nguyệt tôi đường đường là Vua rắm Triều Châu, sao có thể đi ăn trộm được!

- Thế thì....

Khâu Nam Cố gắng sức vặn vẹo đầu óc:

- Đi mượn!

- Mượn!

Hai mắt Thiết Tinh Nguyệt trợn trừng như chuông đồng.

- Tìm ai mà mượn?

Khâu Nam Cố gãi gãi mấy sợi râu lún phún chưa kịp dài dưới cằm:

- Đi hỏi thằng em vợ nhà cậu.

Thiết Tinh Nguyệt nổi giận chửi:

- Biến mịa nhà cậu đi! Miệng chó không mọc được ngà voi!

- Ha!

Khâu Nam Cố không giận mà lại cười:

- Cậu thì ngon rồi, cậu đã giỏi vậy thì cái miệng chó của cậu mọc thử một cây ngà voi ra xem nào!

Thiết Tinh Nguyệt nghĩ ngợi rồi cũng u ám đáp:

- Nếu miệng chó của tôi thật sự mọc được một cây ngà voi thì bây giờ đã không phải nghèo thế này rồi.

Khâu Nam Cố lại thấy tò mò:

- Vậy cậu vừa nghĩ ra cái cách ngu ngốc gì vậy?

- Không ngu, không ngu.

Thiệt Tinh Nguyệt vô cùng đắc ý, đáp:

- Chúng ta không trộm, không cướp, mà là đi...

Hắn cười đến híp tịt cả mắt lại, chẳng khác gì con hà mã:

- Chúng ta đi “cướp giàu, giúp nghèo”!

- Cướp, giàu, giúp, nghèo?

Khâu Nam Cố không hiểu.

- Đúng, cướp giàu giúp nghèo!

Thiệt Tinh Nguyệt hưng phấn nói:

- Lấy hết tiền của đám thổ hào xấu xa, sau đó giao lại cho người nghèo, không phải là được sao.

Hắn nói đến mức nước bọt bắn tung tóe, phun phèo phèo vào mặt Khâu Nam Cố đang ngơ ra:

- Trong rất nhiều truyện kể, đại hiệp khách đều là anh hùng hảo hán cướp giàu giúp nghèo, vì thế bọn họ có tiền tiêu không hết, người đẹp nhìn không chán, ngựa tốt cưới không mỏi, còn cả... Cơm cũng ăn không hết, hi hi...

- Cướp của người giàu chia cho người nghèo.

Khâu Nam Cố cũng thấy có chút hứng thú:

- Vậy thì ai là kẻ “giàu”?
- Cái đó mà cậu cũng không biết!

Thiết Tinh Nguyệt ra vẻ “anh đây rất hiểu biết”:

- Tôi già đời giang hồ rồi, muốn cướp là phải tìm những kẻ vì “giàu” mà bất nhân.

Khâu Nam Cố nhìn đông ngó tây:

- Vậy thì ai mới là loại vì giàu mà bất nhân?
- Ạch, cái này...

Thiết Tinh Nguyệt gãi đầu gãi tai một hồi rồi bỗng hạ giọng, ghé tai Khâu Nam Cố nói:

- Hòa thượng ở đây, mắt mê tài, bụng lại to như vậy, nhất định là hòa thượng rượu thịt, không phải người tốt, chúng ta đi cướp hắn.

Khâu Nam Cố cũng thấp giọng hỏi:

- Vậy xin hỏi ai là người “nghèo”?

Thiết Tinh Nguyệt “ha” một tiếng:

- Đương nhiên là chúng ta à, chúng ta đến cả cơm cũng không có mà ăn, đương nhiên là người nghèo rồi.

Khâu Nam Cố dài giọng “à” một tiếng, gật đầu nói:

- Thế gọi là “cướp giàu giúp nghèo” phải không?

Thiết Tinh Nguyệt cảm thấy mình quả thực là thần tiên hạ phàm, thông minh tuyệt đỉnh:

- Đúng rồi, bao nhiêu đại anh hùng, đại hào kiệt trong truyện kể đều như vậy hết!

Khâu Nam Cố lại nổi câu:

- Thế gọi là “cướp giàu giúp nghèo”! Ha! Hứ! Hừ! Lấy tiền người ta vất vả hóa duyên, dâng tặng cho cái bụng mình, thế gọi là “Cướp, giàu, giúp, nghèo”?!

Khâu Nam Cố cố ý tách rời từng chữ một ra, nói:

- Cậu ở không chỗ người ta, người ta đã không thu tiền của cậu rồi, lại còn muốn cướp của người giàu chia cho người nghèo nữa, hừ! Cái mịa nhà cậu, so với cướp, so với trộm còn hèn hạ hơn, không bằng cả phường đạo tặc! Vậy gọi là “cướp giàu giúp nghèo”!

Thiết Tinh Nguyệt nhất thời hai tai lúc đỏ lúc xanh, da mặt nóng bừng, không nói nên lời, lắp ba lắp bắp:

- Vậy cậu có biện pháp gì không, bây giờ bụng kêu rồn rột rồi, không làm thế thì làm thế nào?

Khâu Nam Cố nghe vậy, vốn đang oai phong lẫm liệt, nhưng bụng thật sự quá đói, lập tức bại hoại ủ rũ:

- Tôi sắp chết rồi, tôi sắp chết rồi, tôi chấp chết rồi, tôi sắp chết rồi...

Một hơi làm bầm đến mấy chục tiếng.

Thiết Tinh Nguyệt thở dài:

- Thôi chúng ta dứt khoát qua đó ăn một bữa sau đó xin chịu vậy.

Khâu Nam Cố búng tay đánh “chóc” một cái, nói:

- Đúng rồi, cùng lắm thì ở lại làm việc, lấy công trả nợ.

Hai người nghĩ ra được cách, vui mừng hơn hờ, đang định xuống lầu tìm hàng thì bỗng nghe bên ngoài có người gọi cửa.

Thiết Tinh Nguyệt cúi kinh quát :

- Ai à?

Một giọng nữ ngọt ngào, giống như đang ngâm nga, nhẹ nhàng đáp lại:

- Tôi à!

Thiết Tinh Nguyệt nôn nóng bước tới, vừa mở cửa ra vừa hỏi:

- Cô là cái thứ cúrt chó nào?

Hắn mở cửa ra, chỉ trông thấy một nửa người.

Thiết Tinh Nguyệt dụi dụi mắt, lại mở tiếp cách bên kia ra. Liền trông thấy một nửa người còn lại.

Bấy giờ Thiết Tinh Nguyệt mới giật mình, hốt hoảng, hắn chưa từng

thấy ai béo như vậy.

Càng hướng hồ người tới lại là một cô gái.

Chỉ nghe người tới thẽ thọt nói:

- Tôi họ Đường, tên là Phì.

Khâu Nam Cố cũng không khỏi biến sắc, hỏi:

- Đường Phì?!

Cô gái nói chuyện giống như bị bóp nghẹt cổ, đáp:

- Đúng rồi, Đường Phì ăn không hết, gói lại theo, chính là tôi.

Nói xong, nàng ta đã bước vào. Song cửa hai bên đột nhiên vỡ nát, Đường Phì thong thả tiến vào phòng.

Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố đều trợn tròn cả mắt lên.

Thiết Tinh Nguyệt cố lấy gan, hỏi:

- Cô... Cô là người béo nhất Đường gia...

Cô gái béo kia vẫn tươi cười đáp:

- Chính là Đường Phì tôi.

Khâu Nam Cố thở dài, hần chẳng thể nào ngờ được, trong lúc đói rét khổ cực hết sức này, lại có một nhân vật cực kỳ đau đầu như vậy tới:

- Cô tới có việc gì?

Đường Phì đáp:

- Tôi tới tìm Đường Phương.

Khâu Nam Cố thở dài:

- Đường Phương? Bọn tôi cũng không biết cô ấy đang ở đâu.

Đường Phì hỏi:

- Vậy thì còn Đường Bằng?

Thiết Tình Nguyệt lại có vẻ thấy Đường Phì rất thú vị, xen vào:

- Đường Bằng, bọn tôi cũng không biết hắn đang ở đâu.

Đường Phì hỏi:

- Còn cả Đường Mãnh...

Thiết Tình Nguyệt cười hì hì:

- Cũng không biết.

Đột nhiên nhớ lại trận chiến Điểm Thương, khổ sở nói:

- Ai, hắn chết rồi.

Sắc mặt Đường Phì biến đổi liên tiếp, cuối cùng nói:

- Ta lần theo ám ký, tín hiệu ba người bọn họ để lại trên đường tới đây, mới tìm thấy các người.

Đoạn gằn từng tiếng một:

- Các ngươi là bằng hữu của họ, trên đường ta đã nghe rất nhiều người nói. Nhưng các ngươi thân là bằng hữu, vừa không biết Phương tử, Bằng đệ đã ra sao, lại còn để Mãnh ca phải chết, các ngươi còn xứng gọi là bằng hữu của họ không?

Nói đến đây, sắc mặt Đường Phì xanh lè, hai mắt trợn tròn, cười lạnh:

- Rất tốt, rất tốt, loại bằng hữu như các ngươi có thể chết được rồi.

Đường Tống, Đường Phì, Đường Tuyết, đều là những nhân vật đáng sợ nhất của Đường gia mấy năm gần đây, cũng là cao thủ thế hệ thanh niên trên giang hồ, trong võ lâm không thể chọc vào, không thể đánh vào, không thể dây vào.

Đã sắp chết đuối đến nơi rồi, còn gặp phải nhân vật như vậy!

Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố quả thực rất bức bối, nhưng hai người lại không dám nổi giận, bởi vì Đường Phì nói có lý.

Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố nghe Đường Phì nói, chỉ hận không thể đập đầu mà chết. Đường Phì hai má rung rung, môi vừa đỏ vừa bóng, hai búi tóc dựng lên trời, mắt trợn trừng như chuông đồng nhìn hai người bọn hắn:

- Các ngươi muốn tự sát, hay là muốn ta ra tay?

Thiết Tinh Nguyệt thản nhiên đáp:

- Tôi không sợ cô... Nhưng bọn tôi đáng chết, cô giết bọn tôi đi.

Khâu Nam Cố cũng thở dài:

- Bọn tôi không thể tự sát, đại trượng phu chẳng thà chết trận, sao có thể tự hủy. Mạng của bọn tôi là của Tiêu Thu Thủy, còn phải hoàn thành di chí của huynh ấy, tới Hoán Hoa kiếm phái giải cứu...

Thiết Tinh Nguyệt ủ rũ nói:

- Tuy vậy bọn tôi cũng có lỗi với người nhà họ Đường các cô, cô cứ ra tay đi.. Muốn bọn tôi tự sát thì vạ vạ lần không thể.

Khâu Nam Cố dờ dẫm nói:

- Từ xưa đến nay ai mà không phải chết... Cô muốn giết bọn tôi cũng được, nhưng tốt nhất là cho bọn tôi tận hết tâm sự.

Đường Phì hỏi:

- Tâm sự gì?

Khâu Nam Cố ảm đạm:

- Trước cứu phái Hoán Hoa, tận một phần sức lực...

Đường Phì trầm mặc.

Thiết Tinh Nguyệt nhìn Đường Phì:

- Nếu như cô không muốn, bây giờ chúng tôi chết cũng được... Bọn tôi tự biết mình đuối lý, cô biết, cũng không phải là bọn tôi sợ cô.

Hai mắt Đường Phì vụt biến thành màu lục.

Khâu Nam Cố sợ đến nhảy dựng lên, nhưng vẫn kiên trì:

- Võ công của cô có cao, Tiểu Khâu mềm sắt và Vua rắm lão Thiết bọn tôi cũng chưa chắc đã không đánh lại cô... Kể cả đấu không lại cô thì luận về liều mạng, cô còn chưa tàn nhẫn bằng bọn tôi... Bọn tôi nợ mạng Đường Phương, Đường Bằng, cho nên mới không liều mạng với cô.

Đường Phì bống ngắt lời:

- Không cần nói nữa.

Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, đôi mắt mở tròn của Đường Phì bống trào ra hai dòng lệ, không ngờ lại chấp tay nói:

- Việc nghĩa của hai người khi tới đây, tiểu nữ cũng đã được nghe nói, đến nay thử qua, mới biết hai vị nghĩa bạc vân thiên, tận trung xả thân, quả là kỳ nam thế gian hiếm có... Đường Phì tôi hận nhân là loại bỏ bạn quên nghĩa, đối với hai vị lại càng thêm cảm phục... Vừa rồi tiểu nữ có chỗ vô lễ, mong hai vị thứ lỗi.

Khâu Nam Cố giật mình:

- Cái này...

Thiết Tinh Nguyệt ngạc nhiên:

- Vậy...

Đường Phì kiên quyết nói:

- Nếu hai vị đã có chí hướng, vậy bây giờ chúng ta đi.

- Đi?

- Đi đâu?

Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam cố ngơ ngác nhìn nhau, đều cùng hỏi.

Đường Phì cười đáp:

- Tới Hoán Hoa Khê, giúp nhà họ Tiêu một tay!

Thiết Tinh Nguyệt nhảy lên, giơ ngon cái, nói:

- Hay, hay, có gan, có gan! Không có chút è uột nào, sáng khoái!
Sáng khoái!

Khâu Nam Cố sáng bừng cả mắt lên, chỉ hỏi một câu:

- Cô có tiền không?

Đường Phì ngẩn ra, gật gật đầu.

Khâu Nam Cố nhảy véo lên một cái, kêu la ầm ỹ:

- Tốt quá, chúng ta đi ăn cơm!

- Ăn cơm?

Thiết Tinh Nguyệt mừng đến run cả người, đánh rắm cái “bùm” một cái:

- Chúng ta có cơm ăn rồi!

Còn chưa nói dứt lời, Đường Phì đã lăn xuống dưới lầu, vừa nói:

- Ăn cơm, tôi không bao giờ chậm hơn người khác.

Trong chớp mắt, nàng ta đã lăn đến trước cửa, cười toe toét:

- Tôi đói chết rồi.

Nói đoạn không ngờ lại đánh một phát rắm, so với Thiết Tinh Nguyệt còn vang hơn.

Thiết Tinh Nguyệt trợn tròn mắt, thật sự không ngờ người này còn biết đánh hơn hẳn, hơn nữa còn là một cô gái, hẳn lắm bả:

- Mẹ của tôi ơi....

Khâu Nam Cố cũng ngây ra như phỗng:

- Lão Thiết, cô nàng béo này với cậu đúng là trời sinh một....

- Cặp cái đầu nhà cậu!

Thiết Tinh Nguyệt lập tức lao bổ ra, đẩy Khâu Nam Cố ngã lăn long lóc xuống dưới lầu.

Có điều họ vẫn ngoan ngoãn theo Đường Phì ra ngoài: Cô gái này tuy có dây, nhưng không ngại ngờ gì, lấp đầy bụng vẫn quan trọng hơn.

.....

Khi mới ròng xuống, dây thừng còn hơi lay động, sau đó liền dính vào vách đá, cuối cùng thì đứng yên bất động.

Tiêu Thu Thủy muốn leo lên, Tống Minh Châu ngăn lại.

Không có gì khác, chờ một hồi lâu, dây thừng vẫn đứng yên như trước.

- Tôi cảm thấy không hợp lý:

Tống Minh Châu nói:

- Chẳng may chúng ta leo lên nửa đường bị người ta cắt đứt dây, ngã xuống....

Đột nhiên trên vách đá vang lên tiếng nói, âm như chuông đồng:

- Hai đứa nhóc nhát gan, còn không mau leo lên, thật muốn chờ chết dưới đây sao!

Nhất thời, Tiêu Thu Thủy và Tống Minh Châu đều sửng sờ.

Thứ nhất, trên đỉnh núi có người, hơn nữa còn là người xa lạ.

Thứ hai, rìa núi này cách đỉnh ít nhất là mấy trăm trượng, người trên núi vậy mà lại nghe được rõ ràng những lời họ nói, đủ thấy nội lực kinh người.

Thứ ba, người trên núi nói truyện cũng rõ rõ ràng ràng, nhưng không cảm thấy người nói phải cố sức, chứng tỏ người tới nội kinh dư thừa, quả đáng sợ.

Chợt lại có một giọng nói vang lên, âm lượng không lớn, nhưng thanh thế như bài sơn đảo hải:

- Các người còn do dự cái gì, bọn ta muốn hại chết hai tên tiểu quý các người, cứ để các người lại vách đá không phải là xong sao, còn phải thả dây xuống cho các người lên làm gì nữa?!

Công lực người này tuyệt không kém người trước.

Trên đỉnh núi có ít nhất là hai người.

Hai người công lực cực cao.

Tống Minh Châu cùng Tiêu Thu Thủy đưa mắt nhìn nhau, không cần biết phía trên là cái gì, họ đều quyết định lên xem thử.

Vách núi cao, khe núi lạnh, sương núi đậm, khí núi nồng.

Thiên Thu Thủy và Tống Minh Châu leo lên từng chút một.

Sở dĩ Tiêu Thu Thủy và Tống Minh Châu có thể leo lên liên tục là do đã hấp thu được lực, một hơi chân khí dùng mãi không hết, từ từ tiếp cận đỉnh núi.

Dần dần trông thấy hai người, hai người áo trắng.

....

Đồ ăn ngon!

Một bát vịt tiềm hạt sen, hạt sen vàng rộm, thịt vịt mỡ màng, mùi thơm ngan ngát phả lên mũi làm say lòng người.

Một đĩa đậu tứ quý xào, mùi đậu thịt hòa với tôm non, chưa ăn đã thèm nhỏ dãi.

Một đĩa gà non xào lạc, cái mềm của thịt gà hòa với mùi hạt tiêu kích thích, Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố thật sự không đợi được món canh lên đã động thủ rồi.

Họ thực không ngờ được ở đất nhỏ, quán nhỏ này mà cũng có thể gọi được món ngon như vậy, khiến cho họ nhớ lại mấy tháng trước, họ từng đến làm khách Hoán Hoan kiếm phái, được ăn những món ăn mang đầy mùi vị do chính tay Tiêu phu nhân làm!

Nhưng họ cũng mặc kệ, cho dù là thức ăn hạng bét thì họ cũng đã sắp đói đến chết rồi, vì thế họ liều mạng ăn. Loáng cái, canh còn chưa được bung lên, Thiết Tinh Nguyệt đã ăn đến tám bát cơm, Khâu Nam Cố cũng ăn bảy bát đầy, quay đầu nhìn Đường Phì: chỉ thấy nàng ta đã ăn xong bát thứ mười bốn.

Mẹ của tôi ơi!

Thiết Tinh Nguyệt trợn mắt há mồm nhìn cái bụng dãn căng tròn của Đường Phì, nuốt nước bọt, khó nhọc hỏi:

- Này...

Đường Phì ngừng và cơm:

- Sao?

Thiết Tinh Nguyệt chỉ chỉ người Đường Phì:

- Cô còn ăn được nữa à?

Đường Phì lại không hiểu, nhìn cái bụng căng tròn như núi của mình:

- Còn ăn được nữa!

Khâu Nam Cố ở bên cạnh không nhin được nói:

- Cô...

Còn chưa dứt lời, “bình” một tiếng, cửa quán ăn bị mở tung, một hòa thượng đầu trọc và một người áo trắng bước vào.

Hai người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố vừa thấy đầu trọc lập tức nổi cơn.

Hòa vương Tổ Kim Điện chính là một tên trọc, hấn lừa họ đến thăm.

Huyết Ảnh đại sư cũng trọc đầu, hai người Thiết, Khâu hận lão thối xương.

Bây giờ vừa thấy đầu trọc, Thiết Tinh Nguyệt liền nghĩ ngay tới Quyền Lực bang, hét lớn:

- Ông đây ăn no rồi, đánh thì đánh đi!

Nói đoạn nhảy vọt lên bàn, quét các thứ đang bày rơi loảng xoảng xuống đất.

Chỉ nghe Khâu Nam Cố bẻ gãy mấy chiếc chân bàn, chân ghế kêu răng rắc, quát:

- Lợn nhát gan! Tới đi! Bọn ta đánh là đánh, Quyền Lực bang các ngươi có quỷ kế gì thì mau dốc hết ra xem!

Thiết Tinh Nguyệt bổ sung:

- Thả lợn ra cũng được!

Hòa thượng đầu trọc kia chậm rãi nheo mắt hỏi:

- Cậu là Thiết Tinh Nguyệt?

Thiết Tinh Nguyệt hếch mũi lên tận giờ, đáp:

- Chính là Vua rắm Triều Châu Thiết đại hiệp ta!

Hòa thượng bụng tròn vo đó lại thông thả quay sang phía Khâu Nam cố, hỏi:

- Vậy cậu là Khâu Nam Cố rồi?

Khâu Nam Cố “ha” một tiếng:

- Chính là Mồm sắt Phúc Kiến Khâu thiếu gia ta.

Hòa thượng đó “à” một tiếng, nhìn Đường Phì:

- Cô là?

Đường Phì nhếch miệng cười lớn:

- Ngươi là người của Quyền Lực bang?

Hòa thượng đó còn chưa kịp đáp, Đường Phì đã vung tay, cười nói:

- Vậy ngươi chết đi!

Đã ra tay rồi!

Đường Phì vừa ra tay, hòa thượng đã biến mất.

Chỗ hòa thượng đứng vừa rồi có ghế, có bàn, có thảm, chỉ trong chớp mắt, trên ghế, trên bàn, trên thảm đều cắm đầy kim châm nhỏ như lông trâu.

Thiệt Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố bất giác rùng mình ớn lạnh, không hẹn mà cùng nghĩ tới Đường Bằng, chỉ có điều thân thủ Đường Phi so với Đường Bằng có vẻ còn cao hơn, còn tuyệt hơn.

Đường Phi đang định ra tay tiếp thì chợt phát hiện ra một người.

Người đó cùng bước vào với hòa thượng, luôn đứng cạnh hòa thượng.

Đến giờ hòa thượng đã động, hấn lại không di chuyển.

Người đó một thân áo trắng, trắng tuyền như hoa.

Đường Phi bật cười quái dị:

- Người cũng đáng chết.

Đường Phi nói cười trước mặt, sau lưng người áo trắng bỗng đột ngột xuất hiện bảy mũi phi tiêu!

Thất tử cương phiêu!

Loại ám khí đánh vòng ngược từ đằng sau này là thủ pháp độc môn của cao thủ Đường môn!

Người đó lại không cử động, ánh đao chợt lóe lên.

Bảy mũi phi tiêu cùng gãy đôi, rơi rào rào xuống đất như mưa, còn

người áo trắng thì trước sau vẫn đối mặt với Đường Phì, không hề quay đầu.

Đường Phì bấy giờ mới khẽ biến sắc, rít giọng hỏi:

- Người là ai?

Hòa thượng kia không biết từ lúc nào lại vụt hiện ra, cười hì hì:

- Cô là Đường Phì.

Đường Phì ngạo nghễ hỏi:

- Còn người thì là cái thứ quái gì?

Hòa thượng xoa xoa bụng, đáp:

- Tôi không phải thứ, hòa thượng cũng là người.

Đoạn cười cười, nói tiếp:

- Tôi pháp hiệu Liễu Liễu, Tiêu lão đại gọi tôi là hòa thượng Đại Đổ.

Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố nghe vậy, không khỏi nháy mắt lên:

- Cái gì, anh là Điếu Điếu?!

- Anh là Đại Đổ, bằng hữu tốt nhất của Tiêu Thu Thủy?

Đường Phì vẫn nhìn trừng trừng vào công tử áo trắng như tuyết kia.

- Rút cuộc thì người là ai.

Người áo trắng như tuyết đó vẫn ung dung thoải mái, thông thả đáp:

- Người tại Đông Hải, qua lại Trung Nguyên, Thu Thủy gặp chuyện, sống chết không từ.

Thiết Tinh Nguyệt biến sắc, hỏi:

- Đông Hải Lâm công tử?

Khâu Nam Cố cũng giật mình:

- Lâm Nhất Dao!

Hòa thượng Đại Đổ nói:

- Chính là Lâm công tử làm khách Huệ Châu.

Khâu Nam Cố mừng rỡ:

- Hay quá, mấy người chúng ta đều tụ hợp ở đây rồi.

Thiết Tinh Nguyệt lại mặt ủ mày chau nhìn đồng đồ dưới đất:

- Vậy đồ chúng ta đánh hỏng phải làm thế nào bây giờ?

Hòa thượng Đại Đổ ngạc nhiên hỏi:

- Các cậu đánh đám âm ỹ lên để làm gì vậy?

Thiết Tinh Nguyệt thanh minh:

- Bọn tôi tưởng các anh là người của Quyền Lực bang, đang định đánh.

Hòa thượng Đại Đổ nghiêm túc nói:

- Nhưng bọn tôi không muốn đánh với các cậu nhé.

Mặt Khâu Nam Cố dài ra như trái mướp đắng:

- Đúng thế, bây giờ bọn tôi cũng không muốn đánh, nhưng đồ đã đập rồi thì phải làm sao?

Lâm công tử nhìn chén vỡ, ghế gãy dưới đất, mỉm cười nói:

- Đền thôi, đương nhiên là phải đền rồi. Chẳng lẽ các cậu muốn những người buôn bán lương thiện này phải mất vốn sao?

Khâu Nam Cố móc móc túi, khổ sở nói:

- Nhưng mà, nhưng mà...

Hòa thượng Đại Đổ hỏi:

- Chỗ ghế này, đĩa này, đều do các cậu tự tay đập hỏng, đúng không?

Khâu Nam Cố lắp bắp “Ừ” một cái.

Hòa thượng Đại Đổ lại hỏi:

- Bọn tôi không đánh với các cậu, đúng không?

Thiết Tinh Nguyệt như thẳng cầm ăn quả đắng, “ừm” một tiếng.

Hòa thượng Đại Đổ vỗ vỗ bụng, cười hề hề:

- Vậy là đúng rồi, các cậu quá nóng nảy, chuyện xấu tự mình gây ra thì phải tự mình đi giải quyết mới đúng. Các cậu chưa nghe câu “Hào hán làm, hào hán chịu” sao?

Hai người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố quả thật giống như nuốt phải năm chục quả trứng gà nguyên vỏ mà tắc họng. Khâu Nam Cố bỗng nhiên linh cơ máy động:

- Hì hì

Hắn đang cười, chỉ là tiếng cười nghe giả tạo thấy rõ.

Vừa cười vừa mắt to tròn, chớp chớp nhìn Đường Phì, Đường Phì lại xì mặt ra.

Khâu Nam Cố lại nháy nháy mắt với Thiết Tinh Nguyệt.

Thiết Tinh Nguyệt cũng nghĩ ra rồi, hắn cũng há miệng cười “hệch hệch” hai tiếng, giống như là vừa lấy răng cắn gãy hai khúc củi vậy.

Đường Phì lại giả như không thấy, ra về thì thào tự nói:

- Tự mình làm hỏng đồ, tự mình đền, lão muội tôi không quản được.

Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố chỉ thấy chường quỹ của khách điểm mặt mày khổ sở đi về phía mình, Thiết Tinh Nguyệt quả thực là muốn khóc rồi:

- Các anh bảo tôi phải làm thế nào đây!

Lâm công tử lạy chớp chớp đôi lông mi dài, nói:

- Các cậu có một thân khỏe mạnh, có thể đi làm khổ sai mà, chuyện xấu tự mình gây ra thì phải tự mình đi giải quyết, đây là lời Tiêu lão đại hay nói. Tiêu lão đại là đại ca tốt của các cậu, đúng không nào?

Đúng

Đúng thì thế nào?

Thì chỉ có thể làm cu li thôi.

Đây cũng là kết cục của Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố.

.....

Hai người áo trắng đều là đạo nhân búi tóc, đội mũ quan.

Hai người rõ ràng là đều đã rất già, già đến râu tóc bạc trắng, không còn chút màu xám nào.

Hai lão đạo đều rất khỏe mạnh, thân hình cường tráng, hai mắt lấp lánh có thần, họ đang đứng bên cạnh xác Thiệu Lưu Lệ.

Tống Minh Châu âm thầm tính cách đề phòng, Tiêu Thu Thủy lại chẳng hiểu gì cả.

Ông lão tóc bạc, đội kim quan nhếch mép cười, nói:

- Hai người các ngươi bị người ta đánh rơi xuống phải không?

Vừa nói vừa chỉ vào Thiệu Lưu Lệ đã chết từ lâu.

Ông lão tóc bạc, ngôn quan còn lại cũng khẽ cười:

- Bọn ta cứu các người lên cũng không có việc gì, chỉ muốn nhờ các người làm chứng.

Tiêu Thu Thủy tò mò hỏi:

- Làm chứng?

Ông lão đội kim quan gật đầu:

- Đúng, làm chứng?

Tống Minh Châu chợt hỏi:

- Xin hỏi hai vị tiền bối, có phải là cao nhân Võ Đang, Thiết Kỵ chân nhân, Ngân Bình đạo trưởng?

Hai người ung dung cười đáp:

- Đúng vậy.

Trong đầu Tiêu Thu Thủy như nổ “ầm” một tiếng, suýt nữa ngã xuống.

Không phải Tiêu Thu Thủy nhát gan, mà là hai người Thiết Kỵ, Ngân Bình thật sự quá nổi tiếng.

Các môn các phái trong thiên hạ, nổi lên rồi lại chìm xuống, có thể nói là phong tao một đời mấy chục năm, nhưng năm trăm năm nay thanh danh không giảm, thủy chung vẫn lĩnh tụ quần luân, dị nhân lớp lớp, đời sau tiếp đời trước, như hạc giữa bầy gà thì chỉ có hai môn phái lớn.

Một là Thiếu Lâm, hai là Võ Đang.

Thế gian đương thời, Quyền Lực bang tuy được tôn là bang phái lớn nhất hiên hạ, những người dám chống lại, trong bạch đạo chỉ có Cái Bang, giữa hai phe chính tà chỉ có Đường môn, trong hắc đạo chỉ có người của Chu Đại thiên vương, nhưng Thiếu Lâm, Võ Đang chung quy vẫn là trụ cột của võ lâm, địa vị không thể phủ nhận, cũng không thể nghi ngờ.

Hiện nay chưởng môn Thiếu Lâm là Thiên Chính đại sư, chưởng giáo Võ Đang là Thái Thiện chân nhân, hai phái trước nay sóng vai cùng đứng, thực lực thâm hậu, tông phái rộng lớn, bao trùm giang hồ, đệ tử tục gia lại càng trải khắp võ lâm.

Võ Đang ngoài Thái Thiện chân nhân nổi danh ra còn có hai vị sư đệ, một là Thủ Quan chân nhân trấn sơn, một vị khác là tông sư tục gia, Trác Phi Phàm. Nhưng cùng ngang hàng với Thái Thiện chân nhân còn có hai vị cao nhân trưởng lão Võ Đang: Thiết Kỵ chân nhân, Ngân Bình đạo trưởng. Hai người Thiết Kỵ, Ngân Bình từ năm mươi năm trước đã nổi tiếng khắp giang hồ, khi sư phụ của chưởng giáo Võ Đang đương thời Thái Thiện chân nhân, Thái Thủy chân nhân còn chưa chết đã cực kỳ có tiên tuổi, ngay cả danh tiếng của Bát đại thiên vương Quyền Lực bang cũng không thể so sánh được.

Mà nay Tiêu Thu Thủy không ngờ lại được gặp hai vị tiền bối dị nhân này.

Hai người này có thể nói là nhân vật đỉnh cao của võ lâm, nay Tiêu Thu Thủy từ đất chết hồi sinh lại được gặp bọn họ.

Thiết Kỵ chân nhân nói:

- Hai người bọn ta ngầm giấu chưởng môn, giao đấu với nhau đã năm sáu chục năm, đều không phân được thắng bại. Đến nay khó

khăn lấm mới trốn ra được, muốn đánh thật sướng một trận trên tuyệt đỉnh Đan Hà này, lại khổ không người làm chứng, không biết ai thắng ai thua, nghe thấy các người ở dưới vách núi liền cứu các người lên, vừa tiện làm chứng giúp.

Ngân Bình đạo trưởng nói:

- Các người cũng là có duyên đấy, người trong võ lâm muốn xem bọn ta giao đấu, tìm mọi biện pháp mà không được mộn lần, hôm nay các người đứng một bên xem là được. Bọn ta sắp đánh đây, không để ý các người nữa.

Hai vị tiền bối võ lâm, hành vi phóng khoáng, du hí nhân gian, căn bản không bị lễ pháp trói buộc. Tiêu Thu Thủy không khỏi nhớ tới truyền thuyết lưu truyền trong võ lâm về hai vị tiền bối cao nhân này. Hai người từ nhỏ đã thích đấu, nhưng võ công lại cao, thiên hạ khó tìm địch thủ, họ cũng không dám chọc vào Thiếu Lâm, chỉ có thể đánh sống đánh chết với nhau, nhưng võ công lại tương đương, khổ chiến năm, sáu chục năm mà vẫn không phân được thắng bại.

Do võ công của họ trên đời hiếm gặp, cho nên võ lâm nhân sỹ mong được chứng kiến trận chiến của họ mỗi năm đều không ai là không cố gắng hết sức, chỉ một lần thôi là không phải hối hận gì nữa. Thiết Kỵ, Ngân Bình thì chẳng để ý, nhưng một mạch Võ Đang quy luật nghiêm khắc, Thiết Kỵ chân nhân, Ngân Bình đạo trưởng cũng không dám rêu rao quá đáng.

Ngẫu nhiên có một lần, khoảng mười sáu năm trước, họ đánh một trận trên núi Thái Bạch, trước đó đã để lộ tin tức, khiến cho hơn nghìn nhân vật võ lâm nghe tiếng mà tới xem. Những người có thể tới kịp phần nhiều là những nhân vật có danh tiếng trong võ lâm, nghe nói những người này xem xong trận đấu đó, có quá nửa là từ đó về sau không còn tập võ nữa, số còn lại tập võ thì đều gắng sức

quên mình, nâng cao trình độ võ nghệ trong võ lâm lên không ít.

Nguyên nhân ở đây không có gì khác, đều là vì trong trận chiến trên núi Thái Bạch, võ nghệ kỹ thuật thi triển ra quá cao cường, võ nghệ của Thiết Kỵ, Ngân Bình làm khơi gợi nên lòng phấn đấu quyết tâm của những người đứng xem, hoặc là khiến cho họ tự ti mà quy ẩn.

Nhưng nghe nói trận chiến đó, hai người Thiết Kỵ, Ngân Bình đánh mà cảm thấy rất không hài lòng.

Đến nay hai người không ngờ lại muốn đánh một trận sáng lạn cổ kim ở nơi đây.

Ngân Bình, Thiết Kỵ có ba tuyệt kỹ: Một là kiếm pháp, hai là chưởng pháp, ba là nội công.

Tiêu Thu Thủy thật đang mọi mắt chờ mong.

Chỉ nghe Thiết Kỵ cười nói:

- Có thể bắt đầu rồi.

Ngân Bình vuốt cằm:

- Huynh lên trước đi.

Thiết Kỵ rút kiếm, kiếm ngân như nước thu.

Tiêu Thu Thủy buột miệng khen:

- Kiếm tốt!

Ngân Bình rút kiếm, kiếm hoa như cầu vồng.

Tống Minh Châu cũng không khỏi thất thanh:

- Kiếm hay!

Thiết Kỳ vung kiếm lên, rõ ràng có trăm nghìn luồng kiếm hoa bùng lên, nhưng lại chỉ đâm ra có một kiếm.

Ngân Bình giơ kiếm, rõ ràng chỉ đâm ra một kiếm, nhưng lại có trăm ngàn luồng kiếm hoa.

Vô cùng đẹp mắt.

Tiêu Thu Thủy đang muốn xem tiếp, đột nhiên có một bàn tay ngọc ngà như hoa thủy tiên bắt lấy hấn. Tiếp đó một bàn tay khác bóp lấy cổ họng hấn, Tiêu Thu Thủy không thể không há miệng ra.

“Phụ”, “phụ” hai tiếng, hai viên thuốc rơi vào miệng, gặp nước bọt lập tức tan ra chảy xuống dạ dày, trong cơ thể tức khắc bùng lên hai luồng khí lưu một nóng bỏng, một lạnh lẽo, xung đột lẫn nhau.

Sắc mặt Tiêu Thu Thủy vụt biến, há miệng muốn nói thì chỉ nghe một giọng nói nhẹ nhàng vang lên:

- Đừng sợ, tôi làm vậy chỉ lợi cho anh thôi, không hại gì.

Tiêu Thu Thủy ngược nhìn khuôn mặt non tơ của Tống Minh Châu, nhất thời không hiểu gì cả.

- Anh đã cứu tôi, lại giúp tôi giữ được thanh bạch, mà võ công anh cũng không cao, trên người Thiệu Lưu Lệ còn có ba viên tiên đan, ánh uống thêm hai viên một âm một dương, còn một viên là của tôi, đây là tiên đan chí bảo trong mắt người võ lâm.

Tống Minh Châu khẽ cắn môi, lại nói:

- ... Đây, coi như là tôi báo đáp anh.

Đoạn cúi đầu, hồi lâu sau mới ngẩng lên, trong mắt không ngờ lại ngấn lệ:

- Tôi... Không thể ở lại lâu... Tôi phải đi đây.

Nói xong, ánh đỏ khẽ nhoáng lên, nàng ta đã đi rồi.

Tống Minh Châu đã đi thật rồi.

Thiết Kỵ, Ngân Bình còn đang giao chiến, với tu vi mấy chục năm giao đấu sống chết của họ, trong lúc giao đấu không ai dám phân tâm cả, cũng chẳng ai để ý Tống Minh Châu đi hay ở.

Tiêu Thu Thủy đang muốn hô lên, trong đầu bỗng “âm” một tiếng, giống như có ngàn vạn cây pháo hoa nổ bung, lại chia làm hoa tuyết lạnh ngắt, hoa lửa nóng rực, trong cơ thể, hai luồng khí một âm một dương từ dưới bụng xộc thẳng lên não.

Tiêu Thu Thủy khó chịu vô cùng, vừa không thể đuổi theo, lại vừa không thể xem chiến, chỉ biết lập tức thu liễm tâm thần, ngời phịch xuống đất, đả tọa điều tức, vận khí quy nguyên, chuyển chân khí đang chạy loạn về lại đan điền.

Trong thoáng chốc hấn đã không còn biết trời đất gì nữa.

Quyển 4 - Chương 17: Trận chiến Đại Độ Hà

Cho dù Đường Phì muốn để hai người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố đi làm lao công một phen cho biết mặt, nàng ta cũng không có nhiều thời gian để mà lãng phí.

Hướng hồ Lâm công tử, hòa thượng Đại Đổ lại càng không cho phép.

Hòa thượng Đại Đổ mời Lâm công tử tới, vốn là muốn phối hợp với Tiêu Thu Thủy, tìm cách cứu viện Hoán Hoa kiếm phái.

Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố cũng nhờ đó mà biết, Tiêu Thu Thủy còn chưa chết, hòa thượng Đại Đổ đã chia tay hẳn trên đỉnh Đan Hà. Hai người tự nhiên là mừng muốn phát điên.

Đương nhiên, hòa thượng Đại Đổ không biết chuyện sau khi hẳn chia tay Tiêu Thu Thủy, Thiệu Lưu Lệ chết rồi sống lại, Tiêu Thu Thủy cùng Tống Minh Châu rơi xuống vách đá.

Trên đường đi, hòa thượng Đại Đổ đã biết tin Đường Phương, Đường Bằng chưa chết, vì thế năm người bọn họ quyết định trước tiên tìm kiếm Đường Phương, hội hợp với Đường Bằng, sau đó thăm dò tung tích của mấy người Tả Khâu Siêu Nhiên, Mã Cảnh Chung, Âu Dương San Nhi, rồi đến Hoán Hoa, tụ hội với Tiêu Thu Thủy.

Đương nhiên là họ không biết, bây giờ Tiêu Thu Thủy vẫn còn đang ở Đan Hà, trước mặt hẳn chính là cuộc quyết chiến chấn động võ lâm của Thiết Kỳ, Ngân Bình.

Ngay chính Tiêu Thu Thủy lúc này cũng không biết là mình đang làm cái gì, hấn đả tọa rất thoải mái, điều tức rất thuận lợi, chỉ cảm thấy hai luồng khí lưu vận chuyển thông suốt, không ngờ còn chạy khắp kỳ kinh bát mạch, khí tức trong bụng và sau cột sống cũng đã có thể liên thông với nhau rồi.

Thậm chí hấn còn không biết Thiết Kỳ chân nhân cùng Ngân Bình đạo trưởng ở bên ngoài đang đánh đến thế nào nữa.

Hấn càng càng không biết, Đường Phương, Đường Bằng đã ra sao rồi. Hai người Đường Phương, Đường Bằng ra sao rồi?

.....

Đường Phương, Đường Bằng cũng không sao cả.

Chỉ có cái là họ đã gặp Mã Cảnh Chung, Âu Dương San Nhi và Tả Khâu Siêu Nhiên mà thôi.

Gặp được Mã Cảnh Chung và Âu Dương San Nhi cũng không sao, chỉ là hai người bọn họ bị ép đi về phía này.

Kẻ ép họ không phải ai khác mà chính là Thích Thường Thích và Lương Tiêu Thử.

Vì thế Đường Phương, Đường Bằng gặp được Mã Cảnh Chung, Âu Dương San Nhi cũng chẳng khác nào gặp phải Lương Tiêu Thử và Thích Thường Thích cả.

Cuộc đụng độ này diễn ra trong địa phận Tây Khang, tại cầu treo xích sắt trên Đại Độ Hà.

Đại Độ Hà tên cổ là Mạt Thủy, khởi nguồn từ hai con sông Đại Kim

Xuyên và Tiểu Kim Xuyên, sau khi hội hợp tại phía Tây Nam huyện Đan Ba, tỉnh Tứ Xuyên thì được gọi là Đại Độ Hà, chảy vào địa phận tỉnh Tây Khang, qua Hồ Định vào Xuyên, đến Nhạc Sơn thì nhập vào Mạnh Giang.

Nước sông Đại Độ Hà chảy cuồn cuộn dưới cầu, giống như đất và người dân Tây Khang phóng khoáng, cầu treo qua Đại Độ Hà giống như một con rồng lớn, khí thế phi phàm.

Bọn họ đi đến giữa cầu thì trông thấy đối phương.

Thực là oan gia ngõ hẹp.

Trong thoáng chốc, Đường Phương, Đường Bằng đã nhìn ra đối phương chỉ có bảy người: Lương Tiêu Thử, Thích Thường Thích, bốn đại há Quyền Lực bang trẻ tuổi cùng với một người trung niên tươi cười rạng rỡ.

Hai người Âu Dương San Nhi, Mã Cảnh Chung bị trói giật cánh khuỷu, do bốn tên đại hán cầm đao áp giải, huyết đạo nhiên nhiên là đã bị khống chế, nhưng họ cũng đồng thời trông thấy Đường Phương, Đường Bằng.

Trong khoảnh khắc, bọn họ đầu tiên là mừng rỡ nhưng liền lập tức chuyển sang sợ hãi, trong mắt đầy vẻ hoảng loạn.

Đó là cố ngăn Đường Phương, Đường Bằng có ý cứu viện.

Đường Phương, Đường Bằng hiểu rõ, nhưng họ vẫn phải cứu.

Trong lòng họ biết rõ, nếu đổi lại là đối phương, quyết định chắc chắn cũng sẽ giống như thế: Sao có thể thấy chết không cứu!

Càng hướng hồ, hai người Lương Tiêu Thử, Thích Thường Thích, Đường Phương, Đường Bằng tự tin nếu hợp sức lại có thể ứng phó được.

Mã Cảnh Chung là một trang nam nhi kiên cường, sở dĩ bó tay chịu trói, không cần nói cũng biết chắc chắn là vì Âu Dương San Nhi.

Mê thần dẫn Âu Dương San Nhi đang mang thai, võ công chiến đấu đương nhiên là bị giảm sút rất nhiều.

Đường Phương, Đường Bằng khá nắm chắc, có thể cứu được họ.

Đáng tiếc họ không biết, gã trung niên đang tươi cười rạng rỡ kia là ai.

Đường Bằng lập tức ra tay.

Nếu là Đường Mạnh, ám khí rời tay chỉ sợ là cả cầu treo cũng phải tan vỡ, nếu là Đường Phi, nàng ta ra tay, đối phương cho dù đỡ được ám khí thì cũng phải rơi xuống sông.

Nếu là Đường Tuyết, bảy kẻ này đều sẽ mất mạng trong khoảnh khắc tiếp lấy ám khí, Đường Tuyết tối tuyệt. Nếu là Đường Tống, trước nay chưa có ai đỡ được ám khí của Đường Tống, trong các cao thủ trẻ tuổi đời thứ ba của Đường môn, ám khí Đường Tống là số một.

Nhưng họ không có ở đây, chỉ có Đường Phương, Đường Bằng.

Ám khí của Đường Phương có lẽ cũng không quá lợi hại, nhưng nàng không thể để cho bằng hữu của mình bị người ta ức hiếp, bị người ta khống chế.

Ám khí của Đường Bằng cũng rất lợi hại, ngoài ra hẳn có còn một phương cách riêng.

Phương cách của hẳn có thể trong nháy mắt, biến Ôn Dịch nhân ma Dư Khốc Dư thành một kẻ toàn thân mọc đầy kim, mà đối phương không hề kịp phản kháng.

Nhưng ám khí Đường Bằng phát ra đột nhiên biến mất.

Tất cả ám khí đều rơi vào tay một người.

Người đang tươi cười đó.

Ánh mắt Đường Bằng co rút lại:

- Người là ai?

Kẻ kia cười đáp:

- Người từng nghe Độc thủ Dục vương mặt đầy bệnh tật, thế đã nghe qua Dục vương đầy vẻ tươi cười chưa?

Đường Bằng nghiêng răng hỏi:

- Dục vương Mạc Phi Oan?

Kẻ đó cười nói:

- Người đã biết đại danh của ta, vậy chết cũng không oan.

Vừa nói lão vừa vung tay lên, phóng trả ba mươi hai cây châm bạc về phía Đường Bằng:

- Đây là đồ của ngươi.

Đường Bằng đưa tay định đón lấy, Đường Phương bỗng chặn lại:

- Đồ của Dục vương không thể chạm vào được!

Châm bạc nhìn như không có gì thay đổi, nhưng khi rơi xuống nước, nước Đại Độ Hà chảy gấp như vậy mà vẫn có một mảng biến thành màu xanh lam.

Dục vương cười nói:

- Cô bé này thật thông minh.

Nói đoạn lại cười âm tà:

- Ta thích nhất là loại thiếu nữ thông minh như vậy, ta thích nhất là cho loại thiếu nữ này uống thuốc của ta...

Lão còn chưa dứt lời, Đường Bằng đã lại ra tay.

Võ công Đường Bằng vốn không thua kém Khuất Hàn Sơn quá nhiều, Dục vương, Kiếm vương thì cùng tề danh trong Bát đại thiên vương.

Lúc này Đường Bằng đã ra tay toàn lực.

Sắc mặt Mạc Phi Oan cũng biến đổi, lão chỉ làm một chuyện.

Lão kéo Mã Cảnh Chung qua chắn trước mặt mình, lần này Đường Bằng quả thật là mặt mũi trắng bệch.

Hắn tung người nhảy lên, không ngờ lại đuối kịp ám khí mình phóng

ra, thu hết trở về.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, Dục vương đã ra tay.

Lão đẩy Mã Cảnh Chung ra, bắn về phía Đường Bằng, bản thân thì lao tới chỗ Đường Phương.

Lão tính chuẩn, Đường Phương là mắt xích yếu hơn.

Nhưng lão vẫn quá coi thường Đường Phương.

Võ kỹ Đường Phương không bằng được Đường Bằng, nhưng khinh công của nàng lại là hạng nhất.

Dục vương vừa tới, chưa kịp ra tay, Đường Phương đã phóng lên.

Ngay lúc mũi chân Dục vương điểm xuống, cầu treo lay động, đứng chưa ổn thân, Đường Phương đã phóng qua đầu Mạc Phi Oan, bắn ra ba mũi phi tiêu liên tiếp!

Dục vương không ngờ được kỹ thuật ám khí của Đường Phương lại cao như vậy, gần như không thể tránh được nữa.

Đáng tiếc vẫn còn Thích Thường Thích, á ta vừa ra tay đã đỡ được ba phi tiêu của Đường Phương.

Đường Phương hạ xuống liền trông thấy một đám bụi.

Không phải ám khí Vũ vạ của nhà họ Đường, mà là bụi độc.

Bụi độc của Mạc Phi Oan.

Đường Phương bịt mũi nhảy tránh, cây loan đao của Thích Thường

Thích đã chém tới sau lưng nàng.

Đường Phương tránh qua, vẫn bị cắt trúng một đường.

Cùng lúc đó, Đường Bằng đánh ra ít nhất là hai mươi loại ám khí.

Hai mươi loại ám khí này một nửa bị Dục vương tiếp được, một nửa còn lại khiến Thích Thường Thích vô cùng chật vật.

Ngay lúc đó, Đường Bằng chọt bật ra ba mước, phun ra một ngụm máu.

Lương Tiêu Thử đánh lên sau lưng hắn.

Đường Bằng, Đường Phương đã bị thương, ba tên Lương Tiêu Thử, Thích Thường Thích, Mạc Phi oán đã triển khai bao vây.

Đúng lúc này, một nắm đấm to bằng miệng bát đột ngột xuất hiện, đánh thẳng vào giữa mặt Thích Thường Thích.

“Chát” một tiếng, Thích Thường Thích bị trúng một quyền, đang muốn vung đao, tay đã bị khóa chặt, một cây sáo vung lên, mũi nhọn dài bảy tấc ở đầu mũi sáo đâm thẳng vào bụng ả.

Thích Thường Thích lập tức trào hết nước mắt nước mũi, ngã vật xuống cầu.

Lương Tiêu Thử muốn tới cứu trợ, Đường Phương đã cản hẳn lại.

Dục Vương cũng đồng dạng muốn tới cứu viện, Đường Bằng đã phóng ám khí.

Đường Bằng, Đường Phương đầy vẻ vui mừng, bọn họ vốn đối mặt

với bốn tên đại hán cầm đao của Quyển Lực bang, cho nên họ cố ý thu hút sự chú ý của đám Dực vương.

Bởi vì ngay từ lúc đối mặt, họ đã phát hiện ở đầu cầu bên kia có một người đang lén lén lút lút, lén tới gần.

Người này không phải ai khác, chính là Tả Khâu Siêu Nhiên đã mất tích một thời gian.

Võ công Tả Khâu Siêu Nhiên tuy không cao, nhưng muốn đối phó với mấy bang chúng Quyển Lực bang thì vẫn có thừa.

Hắn lén tới, trước tiên vô thanh vô tức bóp chết một tên, lại dùng cánh tay cứng như sắt kẹp chết một tên, đến khi hắn khống chế tên thứ ba thì tên thứ tư đã phát hiện, hắn liền nhanh như chớp bóp lấy cổ họng đối phương, khiến đối phương nghẹt thở.

Hắn giải quyết xong bốn người liền lập tức rời trời giải huyết cho Mã Cảnh Chung, Âu Dương San Nhi. Âu Dương San Nhi đoạt ngay lấy sáo nhọn giắt bên hông một bang chúng, ba người phối hợp, trước tiên vây giết Thích Thường Thích quý kế vô thường nhưng công lực hơi yếu.

Kế này quả nhiên thành công.

Thích Thường Thích có ngoại hiệu Âm Sát nhân ma, hôm nay lại chết do bị người ta ám sát, thực là mỉa mai.

Thích Thường Thích chết, cục thế có biến đổi, nhưng vẫn chưa thể chiếm được thượng phong.

Mã Cảnh Chung thương tích đầy mình, tinh thần, khí kinh suy giảm rất nhiều.

Âu Dương San Nhi đang mang thai, trong trận chiến ở Điền dã động tới thai khí, càng không thể đánh lâu.

Đường Phương bị thương, loan đao của Thích Thường Thích sắc bén dị thường.

Đường Bằng cùng Tả Khâu Siêu Nhiên thành chủ tướng, họ cũng không hề lạ quan. Dựa vào năm người bọn họ, muốn chiến thắng Dục vương Mạc Phi Oan đã không dễ dàng gì, càng huống hồ còn có Phật Khẩu thần ma Lương Tiêu Thủ.

Dục vương bỗng nói:

- Chúng ta gặp nhau trên cầu Đại Độ Hà, tại sao lại trùng hợp như vậy? Các người có biết không?

Tả Khâu Siêu Nhiên cười lạnh:

- Ta bám theo các người đã lâu, luôn tìm cách cứu viện Mã huynh tẩu, hôm nay mới đợi được cơ hội.

Mạc Phi Oan cười ha ha:

- Đâu có dễ dàng như vậy! Sở dĩ bọn ta đưa hai tên này tới đây, là muốn dụ con cá lọt lưới nhà người ra chịu chết!

Tả Khâu Siêu Nhiên vụt biến sắc, nhưng vẫn lạnh lùng nói:

- Có điều bây giờ không phải vấn đề bọn ta cứu ra được, còn giết năm người các người nữa!

Dục vương đầy vẻ tươi cười:

- Không sai, đó là vì bọn ta không ngờ lại gặp chị em họ Đường ở đây, chỉ là...

Mạc Phi Oan cười vô cùng tự tin:

- Các người cũng không địch lại ta.

Mã Cảnh Chung trầm giọng nói:

- Vậy phải đánh mới biết.

Dược vương cười nói:

- Đúng là như vậy:

Tả Khâu Siêu Nhiên cười lạnh:

- Người ra tay đi.

Dược vương cười cực kỳ đắc ý:

- Ta đã ra tay rồi.

Âu Dương San Nhi hỏi:

- Lúc nào?

Dược vương cười cười:

- Vừa rồi

Lại ra vẻ thần bí, hạ giọng nói:

- Chính là lúc ta nói xong với các người.

Sắc mặt Đường Phương vụt trắng bệch, giận giữ quát:

- Cầu tặc, chúng ta tới phân thắng bại.

Dược vương cười hề hề, đáp:

- Không cần phân nữa, các người đã bại.

Lão nói dứt lời, Âu Dương San Nhi liền ngã xuống.

Mã Cảnh Chung muốn tới đỡ, cũng cảm thấy trời đất xoay tròn, vội bắt lấy xích sắt, căm hận nói:

- Người... hạ độc...

Dược vương cười đáp:

- Trong lúc nói chuyện ta đã sớm hạ “Vô hình chi độc”, các người trúng độc rồi.

Mã Cảnh Chung nấc lên một tiếng, ngã ngựa ra sau.

Tả Khâu Siêu Nhiên cũng cảm thấy quay cuồng choáng váng, nghiêng rặng hỏi:

- Người... hạ độc... như thế nào?

Dược vương nháy nháy mắt:

- Trong lúc ta nói chuyện, độc đã phóng ra... Rồi trong lúc các người

nói chuyện, độc đã tới lưỡi các người.

Lương Tiêu Thử cũng cười hắc hắc:

- Dục vương của bọn ta danh động thiên hạ, muốn độc mấy tên tiểu tử các người còn không dễ như trở bàn tay sao?

Đường Phương cố sức nhảy lên, đi được nửa đường liền thoát lực ngã xuống. Đường Phương ngất xỉu.

Đường Bằng sắc mặt trắng bệch, cũng nghiêng ngã sắp ngã.

Lương Tiêu Thử cười cợt nói:

- Ngã rồi, ngã rồi, cho dù là người ác như quý cũng phải uống nước rửa chân của lão đây...

Đường Bằng đột nhiên xuất thủ.

Tử mẫu ly hồn phiêu.

Hai luồng sáng màu trắng giống như ánh chớp, xoay vòng bắn ra!

Dục vương biến sắc, lão biết mình không tiếp nổi hai phiêu này.

Tử phiêu vừa tới, Dục vương đã biến mất.

Lão lập tức nhảy xuống dưới sống, tránh qua phiêu này.

Mẫu phiêu đánh về phía Lương Tiêu Thử, Lương Tiêu Thử còn đang đắc ý, bỗng nhiên đầu mình hai nơi.

Sau đó Đường Bằng cũng ngã xuống, hắn cười khổ, lẩm bẩm:

- ... Bọn ta dù sao cũng giết đôi gian phu ác phụ các ngươi.

Tiếp theo hắn cũng bất tỉnh nhân sự.

.....

Khi Tiêu Thu Thủy tỉnh lại, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, tinh lực vô cùng, mở mắt nhìn, chỉ thấy mặt trời đã ngả về tây, hai người Thiết Kỵ, Ngân Bình vẫn còn đang quyết đấu.

Khi hắn uống thuốc trời còn đang tối, bây giờ mở mắt đã là hoàng hôn, chẳng lẽ hắn hôn mê suốt một ngày một đêm?

Chỉ thấy Thiết Kỵ, Ngân Bình còn đang ác chiến, đã sớm không so kiếm nữa, mà lấy chưởng đối chưởng, thân hình chậm như ốc sên, du tẩu bất định, đang so đấu đến lượt thứ hai, tỷ thí chưởng lực.

Tiêu Thu Thủy mới tỉnh lại, thấy hai người đầu tóc rối tung, ngoài ra y phục toàn thân ướt đầm, cùng “hừ” một tiếng, chưởng lực phân khai, “ầm” một tiếng, khoảng đất ở trung tâm bắn lên một suối bùn cao tới cả trượng, hai người cùng lùi bảy tám bước, ngòi phịch xuống đất.

Có vẻ trận này công lực tương đương, chưa phân thắng bại.

Chỉ Thiết Kỵ chân nhân “ai” một tiếng, mệt mội nói:

- Vẫn chưa phân được thắng bại.

Ngân Bình đạo trưởng cũng thở dài sườn sượt, âm đạm nói:

- Còn trận thứ ba nữa.

Thiết Kỵ chân nhân than:

- Trận thứ nhất kiếm pháp của lão thực cao.

Ngân Bình đạo nhân cảm khái:

- Cũng vẫn chưa phân cao thấp.

Thiết Kỵ lại có chút đắc ý, nói:

- Có điều luận chưởng lực thâm hậu, ta cao hơn lão nửa bậc.

Ngân Bình lại xụ mặt đáp:

- Nhưng chưởng pháp ta phức tạp hơn chút, kết quả vẫn ngang tài ngang sức.

Thiết Kỵ hơi lên giọng:

- Dù sao vẫn còn trận thứ ba.

Ngân Bình ung dung nói:

- Trận thứ ba là trận quyết định thắng bại.

Hai người lại trầm ngâm không nói, hồi lâu sau, Ngân Bình quay sang phía Tiêu Thu Thủy, bật cười nói:

- Ha, tên nhóc này còn ở đây.

- Trận tiếp theo là đấu nội công, vừa khéo có thể bảo tên nhóc này làm chứng.

- Hắc, coi như mắt hắc có phúc lớn rồi.
- Đâu chỉ là có phúc, phải gọi là mở rộng tầm mắt.

Ngân Bình lại gọi:

- Này, nhóc con.

Tiêu Thu Thủy ứng tiếng đáp, Ngân Bình chân nhân nói:

- Nội công của bọn ta đã tới đỉnh cao, khi mười ba tuổi đã luyện thành “Thập tam thái bảo hoành luyện”, khi hai mươi tuổi đã học xong “Đồng tử công”.

Thiết Kỵ tiếp lời:

- Sáu mươi năm trước học được “Kim chung tráo”, năm mươi năm trước đã thông kỳ kinh bách mạch, bốn mươi năm trước cả “Thiết bố sam” cũng luyện xong rồi...

Tiêu Thu Thủy nghe đến xanh cả mắt, Kim chung tráo, Thiết bố sam, Thập tam thái bảo hoành luyện, Đồng tử công đều là đỉnh cao nội ngoại gia công lực trong võ lâm, đến khi luyện thành, công lực đã đạt tới lô hỏa thuần thanh. Trong trận đánh ở cầu Vạn Lý, Khang Xuất Ngư nghe Thiếu Lâm Hồng học được Đồng tử công và Thập tam thái bảo hoành luyện đã phải kinh hãi biến sắc rồi, hai người này lại nói môn nào cũng tinh thông, hơn nữa đều là chuyện từ mấy chục năm trước.

Thiết Kỵ chân nhân lại thản nhiên nói:

- ... Nhớ ba mươi năm trước, bọn ta đã thông hết kinh mạch toàn thân, khí huyết trên cơ thể có thể tùy ý di chuyển không trở ngại, hai

mười năm trước càng có tiến cảnh, luyện thành “Kim cương bất hoại thần công”...

Tiêu Thu Thủy quả thực là nghe đến hoa cả mắt rồi. Kinh mạch huyết khí toàn thân tương thông là chuyện mà nhân sĩ võ lâm ước mơ tha thiết, ngàn vạn người học võ, cuối cùng có thể chuyển huyết, dời khiếu, vạn người không được một, hơn nữa người có thể toàn thân đao thương bất nhập, trong võ lâm tuyệt không quá năm người, hai vị lão đạo này vậy mà lại đều biết.

Càng đáng ngạc nhiên hơn là, Kim cương bất hoại thần công, một trong mười loại tuyệt học khó luyện nhất của bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm, không ngờ lại để cho hai vị danh đồ Võ Đang này học được, chẳng lẽ võ học đến đỉnh cao, kỹ nghệ các môn các phái đều có thể tương thông sao?

Ngân Bình cũng ung dung nói:

- Gần mười năm trước, bọn ta đã học được “Tiên thiên vô thượng cương khí”, mấy năm gần đây, cũng không còn nội công tu vi nào đáng để bọn ta học tập nữa.

Nói đến đây, trong mắt Ngân bình chân nhân lại xuất hiện vẻ lạc lõng không tả, Thiết Kỳ cũng mỉm cười âm đạm:

- ... Hai ba năm nay, bọn ta đi kiếm “Vô cực thần công”, “Quy nguyên đại pháp”, “Đại ban nhược thiên công” về học chơi cho hết ngày hết tháng...

Vẻ tịch mịch trong mắt hài người giống như ánh chiều tà phủ xuống.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy càng có một sự kính trọng nghiêm trang.

Phàm là đỉnh cao của một môn nghệ thuật nào, đều tịch mịch không người

Lúc còn niên thiếu, Tiêu Thu Thủy có học làm thơ, hẳn hiểu rõ bí quyết của thi nhân.

Hắn tôn trọng tất cả những ai dốc tận một đời cho chí nghiệp.

Tiên thiên vô thượng cương khí là nội công Võ Đang chính tông, nghe đồn ba trăm năm nay, trong Võ Đang cũng đã thất truyền. Vô cực thần công là tuyệt học tiên gia Đạo giáo, Quy nguyên đại pháp là pháp nội nội ngoại gia, hỗn nguyên cương khí duy nhất, Đại ban nhược thiên công là nội công cao thâm của một mạch Thiếu Lâm nam bắc.

Mà nay hai người này không ngờ lại thông hiểu hết, chẳng trách họ lại cảm thấy cô tịch, chẳng trách họ lại cao ngạo, tự tin như thế.

Lại càng chẳng trách họ phải nhất quyết sống mái, phân chia cao thấp.

Mãi không địch thủ, là một chuyện vô cùng bi ai.

Thiết Kỵ cũng có chút cảm xúc:

- Ngoài Thiên Diệt đại sư Thiếu Lâm, luyện Đại ban nhược thiên công tới cảnh giới “Long Tượng bàn nhược thiên công”, cùng với Yển Cuồng Đồi một thân ma công kỳ lực nội ngoại cuồng dã, trên đời này thực khó được mấy người có thể giao đấu với bọn ta nữa rồi...

Ngân Bình “a” một tiếng, ngắt lời:

- Đương nhiên “Cửu thiên hỗn nguyên chính khí” của Thái Thiện

chưởng môn sư chất cũng là nhất tuyệt... Còn cả nghe nói gần đây trên giang hồ có cái bang chủ Lý Trầm Chu gì đó, nội công tâm pháp xuất nhập kim cổ, gần như không gì không biết, lại thâm sâu khôn lường, phải phải đến gặp một lần.

Chưởng giáo Võ Đang Thái Thiện chân nhân vốn là sư chất của Thiết Kỵ, Ngân Bình, nhưng thanh danh, đức vọng, võ công đủ được chức chưởng môn, Võ Đang tôn ti chặt chẽ, lễ giáo thâm nghiêm, Thái Thiện thân làm chưởng môn, Thiết Kỵ, Ngân Bình nhắc tới cũng rất tôn trọng.

Ngân Bình khẽ nói:

- Người khác còn có tử huyết, tuyệt mạch, bọn ta...

Thiết Kỵ kiêu ngạo nói:

- Ngay cả “tráo môn” cũng không còn nữa.

Tiêu Thu Thủy không khỏi cương khổ, loại võ công này hẳn thậm chí còn chưa từng nghe qua.

- Hôm nay bọn ta đấu nội công, là một người đánh một người chịu, chịu không nổi tính như thua, người là trọng tài.

Thiết Kỵ tiếp tục nói.

Ngân Bình tiếp lời:

- Như vậy là tốt nhất, đánh nhiều cũng vô vị, nếu như bản thân cảm thấy không thể làm đối phương bị thương thì dừng tay nhận thua.

Thiết Kỵ nói:

- Tốt, cứ làm như thế.

Ngân Bình vấn lại búi tóc, đề khí ngưng thần:

- Lão đánh trước, ta chịu.

Thiết Kỵ phật ý nói:

- Nếu đã vậy thì không được oán ta.

Lập tức súc lực muốn đánh, lại quên bém mắt luôn Tiêu Thu Thủy có chịu làm trọng tài hay không.

.....

Khi Đường Phương, Đường Bằng tỉnh lại, thân không thể động, miệng không thể nói, ngay cả mắt cũng không thể tỏ thái độ.

Hơn nữa họ còn không nhận ra khuôn mặt đối phương.

Đầu tiên mọi người đều giật mình hoảng hốt, sau đó mới biết tất cả đều đã được “cải trang”

Thay đổi thành dung mạo hoàn toàn khác biệt với bản thân, Đường Phương băng thuyết thông mình, không ngờ lại trở thành một thương nhân đầy mùi tiền, Đường Bằng thì biến thành một bà lão lớn tuổi.

Đầu tiên bọn họ nghĩ đến Tả Khâu Siêu Nhiên, Âu Dương San Nhi làm ra, sau đó mới biết một tên đồ tể gầy gò cũng một vị lang trung râu ba chòm bên cạnh chính là Tả Khâu và Âu Dương.

Thế nhưng Mã Cảnh Chung đâu?

Mã Cảnh Chung không có mặt.

Mã Cảnh Chung đang ở đâu?

Mấy người Đường Bằng, Đường Phương được người ta dỡ đi, kỳ thực là bị ép kéo đi, đi qua đường lớn, đi qua ngõ nhỏ, từ sa mạc hoang vu, khi ho cò gáy, đi tới nơi dần có nhiều bóng người.

Bọn họ không biết mình sẽ lưu lạc tới nơi nào.

.....

Mã Cảnh Chung đang ở đâu?

Hắn cũng giống như những người khác, hút phải độc của Dược vương.

Nhưng công lực của hắn lại cao nhất trong mấy người, ngoại hiệu cũng là Lạc địa sinh căn.

Trước khi hắn ngã xuống đã bắt lấy xích sắt, khi sắp ngất xỉu liền dốc toàn lực lắc người, cuối cùng lại rơi xuống sông.

Dưới sông có nước sông, nước sông khiến hắn tỉnh táo.

Hắn uống bào mấy ngụm nước, cảm thấy thần trí khôi phục, liền lập tức rửa sạch, búc hết độc dính trên lưỡi ra.

Độc đó cũng không quá độc, Dược vương có vẻ không muốn giết họ, mục đích chỉ là muốn họ bó tay chịu trói.

Đợi đến khi Mã Cảnh Chung có lại sức leo lên cầu treo Đại Độ Hà thì đã không còn ai ở đó nữa.

Dược vương đã nhảy lên khỏi sông, dẫn bang chúng Quyền Lực bang đến bắt mọi người đi.

Dược vương cũng biết là thiếu một người, nhưng lão nghĩ Mã Cảnh Chung đã chết đuối rồi.

Không phải là Mạc Phi Oan không gian trá, nhưng lúc đó lão phải toàn lực tránh nẽ Tử mẫu ly hồn phiêu của Đường Bằng, hơn nữa tự đứng rơi xuống sông vào giữa ngày tháng bảy, cảm giác đó cũng không dễ chịu gì.

Mã Cảnh Chung bắt đầu theo dấu đám Dược vương.

Vợ hấn đang ở đó, con hấn cũng đang ở đó, bằng hữu của hấn lại càng ở đó, hấn không thể không bám theo.

Công lực của hấn vẫn chưa khôi phục, độc tính vẫn còn, cho nên hấn không dám vọng động.

Hấn phát hiện Dược vương muốn đưa họ đến một nơi.

Nơi nào?

Hấn trông thấy Dược vương và Hòa vương gặp nhau tại Định Khang, sau đó đổi thành Hòa vương Tổ Kim Điện áp giải bốn người, trong đó còn có Nhất Động thần ma Tả Thường Sinh cùng Khang Kiếp Sinh hộ tống.

Đám người cải trang giả dạng này qua cầu lớn Hồ Định, không ngờ lại vào Xuyên, tới một dải Thanh Thủy Hà.

Đám người này mang theo con tin, vào Xuyên làm cái gì.

Mã Cảnh Chung không hiểu.

Hắn chỉ biết âm thầm bám theo bọn chúng, đi qua con đường này tới con đường khác, đi qua con ngõ này tới con ngõ khác, leo qua ngọn núi này tới ngọn núi khác, vượt qua con sông này tới con sông khác.

Hắn không biết bọn chúng sẽ dừng lại ở con ngõ nào.

Nhưng mà con ngõ cụt sắp kết thúc trước mặt lại là nơi vận mệnh đang chờ hắn.

.....

Thiết Kỵ ra tay, hai chỉ khép lại, điểm vào huyết oa tâm của Ngân Bình.

Ngân Bình vẫn đứng sừng sững.

Thiết Kỵ lật tay, lại đánh ra bảy tám chưởng, trong khoảnh khắc, bảy tám tiếng chưởng vang lên, chưởng xuất trước mặt, chỗ phát ra tiếng lại ở sau lưng Ngân Bình.

Thế nhưng Ngân Bình vẫn đứng yên bất động.

Thiết Kỵ biến sắc, tay cong thày chùy, đánh vào hai bên huyết thái dương Ngân Bình.

“Phụp! Phụp!” hai tiếng, thần sắc Ngân Bình vẫn không chút biến đổi.

Vẻ mặt Thiết Kỵ hơi trầm xuống, hai chỉ chĩa ra, đâm thẳng vào đôi

mắt Ngân Bình.

Tiêu Thu Thủy cũng sợ đến nhảy dựng lên. Thủ pháp tàn nhẫn như vậy, không phải là muốn phế đi hai mắt đối phương sao?

Tiêu Thu Thủy đang muốn ngăn cản, nhưng Thiết Kỳ ra tay nhanh đến mức nào, đã đánh tới trước mắt Ngân Bình rồi. Ngân Bình cũng lập tức nhắm mắt lại, hai chỉ Thiết Kỳ đâm vào mi mắt Ngân Bình, không ngờ lại không có việc gì xảy ra.

Thiết Kỳ khẽ thở dài, u ám thu tay lại, lúc thu tay còn cái kính phát ống tay áo một cái. Tay áo chạm vào một gốc tùng nhỏ lớn bằng miệng bát bên vách đá, “rắc” một tiếng, cây tùng như bị dao cắt, gãy rời ra.

Bấy giờ Tiêu Thu Thủy mới biết, Thiết Kỳ ra tay lợi hại đến mức nào, mà công lực hộ thể của Ngân Bình thì quả thực là khó mà tưởng tượng nổi.

Sau đó đến lượt Thiết Kỳ nhắm mắt lại, ngưng thần vấn tóc.

Ngân Bình từ từ mở mắt, đứng dậy hấp khí, một lúc sau sắc mặt mới từ trắng xanh chuyển thành hồng nhuận, vuốt râu cười lớn:

- Thế nào, Tiên thiên vô thượng cương khí của ta ra sao?

Sắc mặt Thiết Kỳ xanh lè, không thèm ngược mắt lên, đáp:

- Lão cũng ném thử Kim cương bất hoại thần công của ta đi!

Ngân Bình quát lớn một tiếng, đột ngột ra tay!

Ông ta quát lớn, “ầm” một tiếng, một gốc cây tùng ở chính trước mặt

Ngân Bình không ngờ liền bị cương khí chặt gãy.

Chỉ trong chớp mắt đó, không biết Ngân Bình đã đánh ra bao nhiêu quyền, bao nhiêu cước, đánh vào những tử huyệt quan trọng của Thiết kỵ: huyết bách hội, huyết thiên môn, huyết thủ khê, huyết ấn đường, huyết nhân trung, huyết hầu kết, huyết mệnh môn.

Nhưng Thiết Kỵ không những không ngã, ngược lại, sắc mặt, thần thái còn phát ra một luồng sáng vàng nhàn nhạt, mơ hồ.

Tuyệt học Phật môn trứ danh” Kim cương bất hoại thần công!

Sau đó Ngân Bình cũng thờ dài, dừng tay lại.

- Nội công lão rất khá.

Thiết Kỵ mỉm, chậm rãi thu tay.

- Công lực lão cũng lợi hại.

Ngân Bình chán nản đáp:

- Vậy lần so đấu năm nay lại ngang bằng à?

Thiết Kỵ cười khở:

- Chúng ta đã đánh hòa năm sáu chục năm rồi.

Ngân Bình bỗng nói:

- Chờ chút.

Thiết Kỵ ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì.

Ngân Bình nhìn Tiêu Thu Thủy, như cười mà không phải cười, Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy vô cùng mất tự nhiên.

Ngân Bình nói:

- Vừa rồi ta hét lớn một tiếng, tên nhóc này cũng có mặt, vậy mà lại không bị chấn ngã, có thể thấy nội công cũng không tệ...

Một tiếng quát lúc nãy, cây cứng cũng không chịu nổi mà gãy, thế mà Tiêu Thu Thủy nghe qua lại không cảm thấy có việc

Thiết Kỵ cũng đã hiểu ra:

- Tên nhóc nhà ngươi rất không tệ, không bằng lấy kiếm đâm bọn ta, ai không chịu được coi như kẻ đó thua...

Tiêu Thu Thủy cũng đã hiểu, hóa ra Thiết Kỵ, Ngân Bình muốn hẳn dùng binh khí đâm bọn họ, so xem ai mạnh hơn. Ai không chịu được coi như người đó thua.

Vốn cao thủ võ lâm, không cần biết là nội công đã tới cảnh giới nào, lấy chưởng đánh vào còn có thể chịu được, nhưng không chắc có thể chịu được lợi khí đâm cắt.

Đạo lý này cũng giống như da thuộc vậy, nếu lấy chưởng đánh trống, mặt trống tự có thể tiêu giải lực đạo, nhưng lấy một mũi kim đâm vào thì kết quả sẽ hoàn toàn khác.

Đương nhiên với thần công đã nhập hóa cảnh của hai người Thiết Kỵ, Ngân Bình, đao thương bình thường đâm vào căn bản không thể

làm tổn thương chút nào, cho dù là cao thủ hạng nhất dùng đao kiếm đâm tới cũng có thể chịu đựng được, nhưng nếu là cao thủ hạng nhất cộng thêm lợi khí hạng nhất thì sao?

Tiêu Thu Thủy vốn không phải là cao thủ hạng nhất, thậm chí cũng không phải là hạng hai, hạng ba, hạng bốn, hạng năm, dù là muốn tiến vào hạng sáu cũng cực kỳ khó, tính ra có thể coi là hảo thủ hạng bảy, hạng tám trong võ lâm.

Nhưng vừa rồi hẳn lại chịu được một tiếng hét của Ngân Bình, việc này khiến hai người Thiết Kỵ cũng cảm thấy kỳ quái, có thể chịu được tiếng hét của Ngân Bình, ít ra cũng có thể xếp vào cao thủ hạng ba trong võ lâm.

Ngân Bình rút kiếm, kiếm hóa bùng lên như cầu vồng, Ngân bình đưa kiếm cho Tiêu Thu Thủy.

- Người dùng thanh kiếm này đâm vào yếu huyệt của bọn ta. Nhớ kỹ, phải đâm mạnh xuống, nếu không thì vô dụng với bọn ta.

Thiết Kỵ cũng rút trường kiếm, làm phát ra một luồng lệ mang kịch liệt, đưa kiếm cho Tiêu Thu Thủy:

- Để cho công bằng, người dùng hai kiếm cùng đâm.

Vì thế Tiêu Thu Thủy cầm hai thanh kiếm, ngăn người ra đó.

Ngân Bình, Thiết Kỵ đều giục giã:

- Đâm đi, mau đâm đi!

- Đâm tới đây! Mạnh vào nhé!

Tiêu Thu Thủy vẫn do dự không quyết.

- Chần chừ gì nữa?! Mau lên!

- Do dự cái gì?! Mạnh vào!

Tiêu Thu Thủy ngấm nghĩ một thoáng, khẽ thở dài, thu kiếm lại, đánh ra hai chưởng.

Hắn vẫn không thể yên tâm, không nỡ đả thương người, quyết định dùng chưởng lực của mình thử xem.

Hắn đương nhiên là biết chưởng lực bản thân yếu ớt, kém cỏi đến thế nào, nhưng hắn vẫn kiên trì phải thử trước, đảm bảo an toàn.

Ai ngờ quyết định này lại cứu được hai tính mạng.

Hai chưởng đánh ra, Tiêu Thu Thủy đột nhiên bị một luồng sức mạnh cực lớn quán lên phản chấn, sau đó là một tiếng rít kỳ dị.

Tiêu Thu Thủy giật mình chấn động, sau đó mới biết tiếng rít tới từ chưởng lực của hắn, mà chưởng lực của hắn thì như bài sơn đảo hải, ngăn cũng không ngăn được, thu cũng không thu kịp.

Hắn không dám khinh thường Thiết Kỳ và Ngân Bình, vì thế hai chưởng này đã dùng đến chín thành công lực.

Hắn muốn thu chưởng thì đã không còn kịp nữa.

Thiết Kỳ, Ngân Bình thấy Tiêu Thu Thủy xuất chưởng, lập tức biến sắc!

Nhưng họ không thể tránh né, “ai không chịu được, coi như người đó

thua”.

Hai ông lão quật cường, ai cũng không muốn thua.

Chưởng kinh của Tiêu Thu Thủy đánh ra như một con trâu điên xông tới, mà Thiết Kỵ, Ngân Bình thì lại chỉ có thể đứng chịu.

Chưởng đánh trúng thân thể, không có tiếng động vang lên.

Công lực thật thâm hậu.

Sau đó sắc mặt đen sạm của Thiết Kỵ biến thành trắng bệch, nghiêng ngả, rồi lại nghiêng ngả, nhưng không di động.

Ngân Bình trúng chưởng, sắc mặt không thay đổi, nhưng lại lùi ba bước, mỗi bước đạp thành một hố sâu trên đất.

Chỉ nghe Thiết Kỵ cười thâm, gật đầu:

- Chưởng lực, chưởng lực mạnh...

Ngân Bình cũng cười khổ:

- Nội công, nội công cao...

Vừa nói dứt lời, hai người đột nhiên cùng phun ra một ngụm máu tươi, tia máu bắn xuống đất không ngờ còn tạo thành một lỗ máu, một rãnh máu.

Tiêu Thu Thủy hốt hoảng nói:

- Hai vị tiền bối...

Thiết Kỵ căn môi nói:

- Ta biết, không thể trách cậu, là bọn ta muốn cậu đánh, cậu đã thu tay, không dùng toàn lực...

Ngân Bình vuốt ngực, nói:

- Cậu không lấy kiếm đâm bọn ta, là ơn không giết, là bọn ta mắt kém, không có gì để nói:

Nói đoạn, hai người đưa mắt nhìn nhau, Ngân Bình chấp tay nói:

- Vị tiểu hữu này, ít nhất có công lực một trăm năm mươi năm trở lên, nhưng tuổi cậu lại trẻ như vậy....

Ông thở dài một tiếng, cũng không nói nữa.

Thiết Kỵ tiếp lời:

- Cậu mi vũ hiên ngang, thần quan nội liễm, là tuấn kiệt võ lâm sau này, nhưng võ kỹ lại không cao như nội lực... Ôi, những cái đó cũng không cần nói nữa.

Đoạn phát tay, nói nhanh:

- Bọn ta thương nặng, phải cáo từ rồi.

Ngân Bình nhú mày nói:

- Có dịp sẽ gặp lại.

Sắc mặt Thiết Kỵ, Ngân Bình càng lúc càng trắng bệch, khẽ lắc mình, đã phóng xuống núi. Tiêu Thu Thủy đang muốn kêu gọi nhưng hai vị

lão nhân khinh công cao minh đến mức nào, thoảng cái đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Bản thân Tiêu Thu Thủy cũng không hiểu thể hiệu nổi.

Nhưng hẳn không biết, võ công mình chỉ vào hạng bảy tám, nội công đã thuộc hạng nhất rồi.

Nội công này đều là nhờ liên tiếp uống ba viên tiên đan cùng Thảo trùng.

Vô Cực tiên đan là chí bảo võ lâm, tương truyền phương thuốc là bí phương từ thời Tần Thủy Hoàng cầu thuật trường sinh bất lão, tiên khách nghiên cứu ra, cho đến triều Đường hoàng gia cho luyện, sau tạo được mười bốn viên tiên đan. Thái tử uống hai viên liền nổ xác mà chết, để quân phẫn nộ, bắt giết mười hai vị dược sư nổi tiếng thiên hạ đương thời, tru di cửu tộc.

Chỉ có mười hai viên tiên đơn lại bị trộm ra khỏi hoàng cung, truyền tay vô số dị nhân võ lâm, cuối cùng phối hợp phương pháp giải độc vào trong đan, tuy không thể trường sinh bất tử như ý người sáng tạo nhưng mỗi viên có thể khiến cho công lực tăng trưởng một giáp.

Tu vi nội công sáu mươi năm, trên đời còn có thể cầu được gì hơn nữa? Chẳng trách có không ít cao thủ võ lâm liêu chết tranh đoạt, cuối cùng rơi vào tay dị nhân Yến Cuồng Đồ.

Yến Cuồng Đồ cũng phải trả giá cực lớn mới có thể lấy được chúng.

Nhưng tính cách ông ta lại cực kỳ quái dị, chỉ uống bốn viên, do coi trọng Lý Trầm Chu nên giao cho hai viên, một viên thì ép Thiệu Lưu Lệ uống bào để giữ mạng. Thiệu Lưu Lệ đánh cắp năm viên còn lại, hy vọng sau khi tìm được Thảo Trùng, giải trừ nhiệt độ sẽ uống vào.

Nhưng ý trời xếp đặt, khiến cho Tiêu Thu Thủy, Tống Minh Châu mỗi người uống một viên, sau khi trở lại đỉnh Đan Hà, Tống Minh Châu lại ép Tiêu Thu Thủy uống hai viên, vì thế Tiêu Thu Thủy uống tổng cộng ba viên, còn lại một viên bị Tống Minh Châu mang đi.

Lần này công lực tăng trưởng, thực sự vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

Cho dù Thiết Kỳ, Ngân Bình công lực cái thế, chịu của hắn một chưởng cũng bị thương không nhẹ, nếu đổi là người khác thì đã sớm máu thịt đầy đất rồi.

Tiêu Thu Thủy nhìn Thiết Kỳ chân nhân, Ngân Bình đạo trưởng bỏ đi, trong lòng buồn bã.

Thoáng cái trên đỉnh Đan Hà chỉ còn lại một mình hắn.

Từ trên Đan Hà nhìn xuống, chỉ thấy núi tiếp núi, biển tiếp biển, sơn cốc ở đằng xa, phong cảnh tuy đẹp, giang sơn như họa, nhưng lại cảm thấy giữa trời đất rộng lớn, chẳng có nơi nào để đi.

Quyển 4 - Chương 18: Đường cùng

Địa phận Tứ Xuyên, núi Nga Mi.

Theo đường Vân Nam hay đường Tây Khang tới Thành Đô thì đều phải đi qua Nga Biên.

Từ Nga Biên đi lên sẽ đến núi Nga Mi.

Nga Mi thiên hạ tú.

Từ núi Nga Mi đi xuống chính là Hoa Dương, từ Hoa Dương có thể tới thẳng Thành Đô.

Núi Nga Mi nằm ở khu vực rìa phía tây bồn địa Tứ Xuyên, cách mặt nước biển ba ngàn một trăm ba mươi bảy mét, khí thế hùng vĩ. Đại thi nhân thời Đường, Lý Bạch đã có một câu thơ miêu tả núi Nga Mi: “Nga Mi cao xuất Tây cực thiên”

Vân Hải Nga Mi như một tấm thảm hoa rực rỡ, khi lại thanh lãng như tranh vẽ.

Từ trên đỉnh Vạn Phật nhìn sang Nhật Xuất, cảnh vật Nga Mi rực rỡ, tráng lệ.

Trông về dải núi đằng xa, trên đỉnh Hoa Nghiêm, băng giá đóng đầy, tuyết đọng chưa tan, cỏ cây phủ trắng... Tất cả đều là thắng cảnh Nga Mi.

Nga Mi Kim Đỉnh, vĩnh viễn là vùng đất thần bí mà tao nhân mặc khách, dị sĩ võ lâm hướng về.

Thế nhưng con đường thông tới Kim Đỉnh Nga Mi, ngày thường vốn tràn ngập du khách tha nhân, qua lại không dứt, hôm nay lại đột nhiên bị chặn.

Không cần biết là ai, đều không được lên Kim Đỉnh.

“Chiến sư” Cổ Hạ Ba danh chấn Hà Nam, lại còn dẫn theo bảy tám nhân vật tiếng tăm vang dội một dải Lưỡng Hà, thấy đường bị phong tỏa, không phục, cố xông qua, nhưng rồi chẳng còn một ai sống sót.

Có người trông thấy khi đám người Chiến sư nghênh ngang vào núi, có một thiếu nho nhã, điềm đạm đi theo sau lưng họ, lặng lẽ theo lên núi.

Vợ của Chiến sư đang ngồi tán chuyện với mấy người phụ nữ quê mùa cách đó hai trăm dặm, trong cùng ngày liền nhận được thi thể của chồng mình, một thi thể không đầu.

Còn cả những người cùng đi với Chiến sư, khi những người này chết, hai mắt trợn trừng, té đái vãi phân, không ngờ lại là bị dọa chết.

Tiêu Thu Thủy đi qua Nga Biên liền nghe tới chuyện này, nhưng hấn cũng không quan tâm.

Bởi vì hấn đang vội quay về Thành Đô, người thân đang chờ hấn về bảo vệ.

Nhưng hấn không biết rằng, chuyện trên Kim Đỉnh Nga Mi, cũng có liên quan tới hấn.

.....

Mã Cảnh Chung một mực bám theo. Đám Hỏa vương giải mấy người Đường Bằng đi càng lúc càng nhanh.

Rút cuộc là bọn chúng muốn đi đâu?

Đường Phương bị giải đi, chỉ biết rằng đã đi đến một nơi xa, rất xa, nàng cũng không biết là phải đi đâu nữa.

Mãi tới khi đến nơi, Đường Phương mới biết nguyên nhân tại sao đến bây giờ bọn nàng vẫn còn chưa bị giết.

Nơi này địa thế dựa vào bên núi, liên miên trải dài, địa hình trời lên sụt xuống, cũng chẳng biết là kéo tới tận đâu.

Đường Phương biết kẻ áp giải bọn nàng chính là kẻ đã khiến Tiêu Dịch Nhân cùng một trăm ba mươi tư vị tử sĩ thất bại thê thảm, Hỏa vương Tổ Kim Điện.

Ngoài Tổ Kim Điện ra, những tên áp giải còn có hơn ba mươi cao thủ Quyền Lực bang, cùng với Tả Thường Sinh và Huyết Ảnh đại sư trong Thập cửu nhân ma, còn cả con trai của Khang Xuất Ngự, Khang Kiếp Sinh.

Hôm nay bọn họ tới một khách điểm, nhìn từ bên ngoài, khách điểm này cũng không khác gì những khách điểm bình thường, cũng chiếm địa thế thuận lợi, hiển nhiên là điểm nút bắt buộc phải đi qua trước khi tiến vào hoặc đi qua một nơi quan trọng nào đó.

Nhưng Đường Phương lại cảm nhận được: Khách điểm này nhất định là một trong những phân bộ của Quyền Lực bang, bởi vì nàng trông thấy Tổ Kim Điện vừa tiến vào liền đưa ra ba ngón tay, là ba

ngón cái, giữa, út, chưởng quỹ cũng vội vàng giơ lên hai ngón tay, là ngón trỏ và áp út.

Tiếp đó Khang Kiếp Sinh lướt tới, hạ giọng nói một câu:

- Thiên hạ một hoàng hôn.

Chưởng quỹ già nua lại trả lời một câu kỳ lạ:

- Hoàng hôn một con heo.

Sau khi ngồi xuống, Tổ Kim Điện đầu trọc có vẻ như rất cao hứng, uống mấy chén rượu liền quay sang phía Đường Phương, Đường Bằng, nói:

- Các người biết tại sao ta không giết các người không? Lại còn phải hộ tống các người như đưa bà già tới tận chỗ này, hắc!

Tổ Kim Điện nháy nháy mắt, thấp giọng nói với họ:

- Các người vẫn còn chưa chết, chính là vì họ hàng nhà các người tốt.

Mấy người Đường Phương, Đường Bằng, Tả Khâu, Âu Dương đều bị cải trang thành hình dạng khác, ngoài chân tay không thể cử động ra thì nhìn qua chẳng có gì khác thường, Tổ Kim Điện rì rầm nói chuyện với họ, người ngoài nhìn vào tự nhiên là không tìm ra manh mối gì, còn tưởng đây là bạn bè tri giao đang tâm sự.

- Đường môn đất Thục là tâm phúc đại họa mà Lý bang chủ muốn tiêu diệt hàng đầu. Bắt giữ hai người, ít nhất cũng khiến Đường Bổn Bổn và Đường Thổ Thổ phải kiêng dè. Nghe nói nhân vật sắc sảo nhất Đường môn, Đường lão thái thái còn vô cùng yêu quý người,

lần này đúng là có đại dụng.

Đường Nghiêu Thuấn là cha của Đường Đại, Đường Quân Thu là cha của Đường Bằng. Các cao thủ trung niên, trưởng thành đời thứ hai của Đường môn có tổng cộng năm người, bốn nam một nữ, trong đó Đường Nghiêu Thuấn là lớn nhất, những người còn lại là Đường Quân Thu, Đường Mục Mục, Đường Đăng Chi, Đường Quân Thương. Đường Tuyệt, Đường Tống, Đường Phì, Đường Mạnh, Đường Nhu, Đường Cương đều là đời thứ ba do họ sinh ra.

Trưởng lão đời thứ nhất của Đường môn đến nay chỉ còn lại một mình Đường lão thái thái, nghe nói bà ta là người phụ nữ có quyền lực nhất trên giang hồ.

Nghe đồn trên tầng tổ Đường môn còn có một người, được xưng là “Đường lão thái gia tử”, tổng cộng năm chữ, là nhân vật phong vân xây dựng Đường môn từ trăm năm trước, nhưng đã bốn năm chục năm nay không nhúng tay vào giang hồ, ngay cả con cháu họ Đường cũng chưa từng trông thấy ông ta, càng không biết ông ta có còn ở trên đời hay không nữa.

Không tính Đường lão thái gia tử, đương nhiên là Đường lão thái thái có uy quyền thực lực nhất. Trong giang hồ đồn đại, chỉ riêng nô bộc thân cận của Đường lão thái thái, “Đường lão áp”, thủ pháp ám khí đã cao hơn cả “Vạn thủ vương” Tả Thiên Đức ở Miêu Cương.

Mà Đường lão thái thái tính tình nghiêm khắc, không dễ thân cận, trở mặt vô thường, nhưng bà ta lại rất thương yêu cô cháu gái nhỏ Đường Phương, thông minh, ngoan ngoãn, đa cảm, quật cường này.

Tổ Kim Điện muốn lấy Đường Phương, Đường Bằng uy hiếp Đường môn, chính là nắm trúng nhược điểm của Đường lão thái thái.

Chẳng lẽ Quyền Lực bang đã sớm có ý tiêu diệt Đường môn Tứ Xuyên.

Tổ Kim Điện ngồi cười lạnh, chỉ sang phía hai người Tả Khâu, Âu Dương, nói:

- Hai tên này thì để lại làm gì? Ha! Tên nhóc Tả Khâu này, cha hắn là Tả Khâu Đạo Đình, sư phụ là Đệ nhất Cầm nã thủ Hạng Thích Nho, lại có quan hệ với Ưng trảo vương Lô Phong, cũng coi như có giá trị. Còn về...

- ...Còn về ả họ Âu Dương này, bụng trương to rồi, bọn ta bắt ả là để làm mồi nhử, câu lấy con cá lọt lưới. Chồng ả ở ngay ngoài cửa, lát nữa là bọn ta thu lưới rồi, các ngươi có tin không?

Âu Dương San Nhi vô cùng sợ hãi.

Đúng lúc này, nàng trông thấy một người xuất hiện.

Người này tuy đã cải trang thành một người bán hàng rong, nhưng Âu Dương San Nhi chỉ liếc nhìn đã nhận ra ngay.

Người đó dù sao cũng là chồng của nàng!

Trái tim Âu Dương San Nhi cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, thế nhưng hô không lên tiếng, gọi không thành lời.

Mã Cảnh Chung vừa bước vào khách điểm liền nhận ra người cải trang thành lang trung hành tẩu giang hồ đó chính là vợ mình.

Mã Cảnh Chung vừa thấy vợ mình liền lập tức quay đầu bỏ đi.

Vợ hắn không nói một câu nào, nhưng Mã Cảnh Chung vừa trông

thấy ánh mắt vợ mình liền biết tai họa sắp ập xuống rồi.

Hắn phải lập tức rời khỏi đây.

Hắn cúi đầu đi ra, sau đó bỏ chạy như điên.

Hắn nhất định phải nhân lúc người của Quyền Lực bang chưa kịp phát hiện, rời khỏi chỗ này.

Rời khỏi chỗ này, có thể đi được sao?

Mã Cảnh Chung không thể suy tính thêm được nữa, cũng không kịp suy tính nữa, hắn liều mạng bỏ chạy, chạy qua con đường này tới con đường khác, chạy qua con ngõ này tới con ngõ khác rồi đột ngột dừng bước, trước mặt hắn sừng sững một bức tường.

Không có đường ra.

Ngõ cụt.

Đường, đến ngõ cụt, là không còn đường nữa.

Người, nếu đến đường cùng, thì sẽ thế nào.

Mã Cảnh Chung còn chưa quay đầu, đã nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân thả chậm lại.

Sau đó hắn liền quay đầu.

Hắn trông thấy một người mặc áo xám tro, ống tay rộng, mặt sưng vù, mắt nhỏ, mím cười âm trầm, lại làm bộ rất nhã nhặn.

- Ngoại hiệu của người là Lạc địa sinh căn?

Mã Cảnh Chung gật gật đầu, hẳn biết người này không dễ trêu.

- Ta tên Tả Thường Sinh, ngoại hiệu Nhất Động thần ma, ngươi đã nghe qua chưa?

Trên trán Mã Cảnh Chung tóe mồ hôi, hẳn đương nhiên là đã nghe qua Nhất Động thần ma là một kẻ như thế nào.

- Ta đào một cái hố(nhất động), vừa tiện để chôn cái rễ của ngươi(căn).

Tiếp theo, người đó thong thả rút từ trong ống tay áo ra hai chiếc bịt đồng.

Bịt sắc lấp lánh sáng dưới ánh mặt trời, cũng loáng lên từng chớp trước mắt Mã Cảnh Chung.

Mã Cảnh Chung bị từng đợt sáng phản xạ từ đôi bịt chiếu đến hoa cả mắt, hẳn lập tức dựa lưng vào tường, trước cầu không lo lắng phía sau rồi sẽ tìm cách phản kích Tả Thường Sinh.

Nhưng sau lưng hẳn vụt đau nhức, trước ngực “xoẹt” một tiếng, lộ ra một mũi kiếm sắc lấp lánh.

Mã Cảnh Chung khóe mắt trợn trừng, gầm lên một tiếng, như cá quẫy nước, nháy vọt lên, máu bắn tung, kiếm rút ra, tường cũng đổ xuống.

Tường đổ ầm xuống, sau tường xuất hiện một người.

Hóa ra tường là giả, giống như phong màn được dựng lên.

Đường vốn là có, nhưng đã bị bức tường giả này chặn kín.

Kẻ đứng sau tường cầm kiếm, mũi kiếm dính máu.

Kiếm là kiếm tốt, sáng như mặt trời, người là người trẻ tuổi.

Người đang mỉm cười.

- Ta tên Khang Kiếp Sinh, vốn là bạn của Tiêu Thu Thủy, kỳ thực là người của Quyền Lực bang.

Mã Cảnh Chung quát lên giận giữ, vung quyền đánh tới.

Hắn vất vả khổ luyện nội lực ngành công mấy chục năm, cố éo một ngụm chân khí, vậy mà lại không chết.

Nhưng hắn bỗng nhiên cảm thấy hai sườn như bị hai lưỡi cưa sắc nhọn cắt vào.

Đôi bạt của Tả Thường Sinh.

.....

Tiêu Thu Thủy bỗng gặp một người trong trấn nhỏ tại Tứ Xuyên.

Vốn hắn muốn vào cửa thành, đột nhiên thấy trên thành lâu có bóng người lóe lên.

Giữa ban ngày ban mặt, không ngờ lại có người vượt qua thành lâu hạ xuống, ung dung nhẹ nhàng không mang theo một tiếng gió, khinh công quả thực hơn người.

Tiêu Thu Thủy vốn cũng chẳng lưu ý gì, nhưng cảm thấy giữa ba

ngày như vậy lại có người thi triển kinh câu cao đến thứ, không khỏi hơi chú ý thêm.

Đó là một người ăn mặc xa hoa, hiển nhiên là đang trên đường chạy trốn nhưng thần thái vẫn rất ung dung, rõ vẻ con cháu thế gia.

Tiêu Thu Thủy quan sát, cũng không biết người này bao nhiêu tuổi rồi.

Người áo gấm đó hạ xuống dưới, bên thành tường lập tức vang lên tiếng huýt gió.

Sau đó có bốn năm người xông tới, bao vây lấy người áo gấm.

Người áo gấm thấy không thể phá vây, cũng đứng yên bất động.

- Ta và đám Lương Tiêu Thử, Thích Thường Thích vốn không ân oán, mấy vị cứ cố bức ép, là có ý gì!

Người áo gấm tuy bị bao vây nhưng dáng vẻ khi nói chuyện vẫn vô cùng cao quý.

Năm người áo đen bị người áo gấm nói toạc danh tính, có vẻ vô cùng kinh ngạc, đưa mắt nhìn nhau, đại hán dùng gậy trái để chống, gậy phải làm côn quát lên:

- Vậy còn ông đây?! Người thấy ông đây là ai?!

Người áo ngấm chăm chú nhìn đại hán cầm côn chống đó một thoáng, lập tức đáp:

- Ta với Bành Cửu cũng không quen biết, không thù không oán.

Lúc này trên đầu tường lại có một người hạ xuống, tay cầm roi sắt, trên thành lâu cũng có một người phóng xuống, tay cầm yên da, cả hai người đều cực kỳ cao lớn.

Bốn gã đại hán ban đầu cũng lên tiếng, trong đó hai thiếu niên cầm ngân nguyệt loan đao âm u nói:

- Không sai, bọn ta đúng là thủ hạ đắc lực của Thích đại cô.

- Hắn là Cao Trung, ta là Tăng Sâm.

Hai đại hán giống như là anh em song sinh cũng tiếp lời:

- Người nhìn cũng đúng, bọn ta là đệ tử của Lương phân đà chủ.

- Ta là Hà Sư, hắn là Khang Đình. Bọn ta sử dụng Tang môn bổng, loại binh khí này, nhà Mộ Dung các người tuy có học vấn cũng chưa chắc đã biết dùng.

Tiêu Thu Thủy giật mình cả kinh: Người áo gấm này hóa ra là người của Mộ Dung thế gia.

Tiêu Thu Thủy lại nhìn hai người từ trên tường thành hạ xuống, không ngờ lại là kẻ chạy trốn trong trận Ô Giang thiên hiểm, Thần Châu kết nghĩa tiêu diệt Thiết Kỳ thần ma Diêm Quỷ Quỷ, An phán quan và Thiết phán quan!

Vì thế Tiêu Thu Thủy lại càng muốn ở lại xem kết cục.

Chỉ nghe An phán quan quát lên:

- Mộ Dung Anh, hôm nay ngươi hãy nộp mạng đi.

Mộ Dung Anh cười khổ đáp:

- Ta và chư vị, vốn không quen biết...

An phát quan hét lớn, ngắt lời Mộ Dung Anh.

- Nếu đã không quen biết, tại sao lại thăm dò võ công của bọn ta hai năm rồi?

Mộ Dung Anh cười lạnh:

- Người Mộ Dung thế gia bọn ta, xưa nay tất cả võ thuật trong thiên hạ, không có gì là không biết.

Tằng Sâm cười hắc lên:

- Lời này nếu là do Mộ Dung Thế Tình, chủ nhân Mộ Dung thế gia của các người nói ra, hoặc là Mộ Dung Nhược Dung, Mộ Dung Tiểu Ý nói thì còn có thể hiểu được, do người nói ra thì phải hỏi loan đao trong tay ta trước đã.

Mộ Dung Thế Tình là chủ nhân hiện tại của Mộ Dung thế gia.

Mộ Dung Nhược Dung và Mộ Dung Tiểu Ý là hai đại cao thủ một nam một nữ chưởng quản Mộ Dung thế gia.

Mộ Dung Anh chẳng qua chỉ là người trong chi thứ của Mộ Dung thế gia.

Những chuyện này Tiêu Thu Thủy đều biết, hắn quyết định không hiện thân, tạm thời ẩn nấp sau một gốc cây lớn, quan sát.

Chỉ nghe An phán quan quát:

- Mộ Dung Anh, người đừng có làm bộ nữa, người họ Mộ Dung các người muốn chống đối Quyền Lực bang, đừng nghĩ bọn ta không biết.

Mộ Dung Anh cố cười biện bạch:

- Chuyện này, chuyện này từ đâu mà có...

Thiết phán quan hét lên:

- Mộ Dung Anh, ta hỏi người, họ Mộ Dung các người có tên khốn nào mắt nhỏ như hạt gạo, đầu to, miệng dẩu xuống dưới, mũi nghếch lên như móc câu, nói chuyện lúc nào cũng châm chích người khác không?

Câu hỏi này khiến cho cả Mộ dung Anh đang bị bao vây lẫn Tiêu Thu Thủy đang nấp sau gốc cây đều ngẩn ra.

Tiêu Thu Thủy nghĩ thầm: “Người Thiết phán quan miêu tả, có điểm giống Khâu Nam Cố”.

Chỉ nghe Mộ Dung Anh ngạc nhiên hỏi:

- Có người như vậy sao? Ta không biết mà... Lại nói Mộ Dung thế gia có gần năm trăm người, làm sao ta...

An phán quan quát:

- Không cần nói nữa!

Thiết phán quan cũng cười hung ác:

- Nếu người đã không biết thì chịu chết thay hẳn đi!

Tiêu Thu Thủy cũng thầm cảm thấy kỳ quái nhưng nhất thời cũng không biết đầu đuôi là thế nào.

Tiêu Thu Thủy đương nhiên là không biết.

Ngày đó trong trận chiến của Thần Châu kết nghĩa, khi giết Diêm Quỷ Quỷ ở Ô Giang, Khâu Nam Cố lấy sức một người chống lại hai phán quan Thiết, Mao, cảm thấy hơi cật lực, bèn giả danh mình là người của Mộ Dung thế gia, làm hai người rối loạn, còn giết được Mao phán quan, nhưng lại để Thiết phán quan nhân loạn chạy thoát mất.

Thiết phán quan lần này bỏ chạy trốn chết, lập tức báo cáo lại với Phi Thoái thiên ma Cố Hoàn Thành, Cố Hoàn Thành thấy sự tình quá nghiêm trọng, liền báo lại với Xà vương, Xà vương lập tức sai sứ giả thông báo cho công tử Liễu Ngũ.

Công tử Liễu Ngũ là nhân vật trình độ nào! Nếu đã biết Mộ Dung thế gia đứng đầu bốn thế gia võ lâm lớn nhất thiên hạ muốn đối kháng với Quyền Lực bang, không bằng Quyền Lực bang tiên hạ thủ vi cường. Gần hai tháng nay, đã có ít nhất ba mươi đệ tử Mộ Dung thế gia bị Quyền Lực bang ám sát.

Võ công của Mộ Dung Anh được chân truyền từ nhân vật số bốn của Mộ Dung thế gia đương thời, tổng quản Mộ Dung Cung, vì thế trên giang hồ cũng có chút danh tiếng, không phải là loại nhân vật dễ trêu, do đó Quyền Lực bang mới huy động một lượt đệ tử của bốn nhân ma tới vây công Mộ Dung Anh.

Nhưng Tiêu Thu Thủy lại không biết, mọi chuyện bắt đầu chỉ vì một lời nói vô tâm của Khâu Nam cố trong trận chiến Ô Giang.

Mộ Dung thế gia, một thân “lấy đạo của người, trả lại cho người” nổi danh thiên hạ. Quyền Lực bang, một bang cao thủ, trải khắp thiên hạ, thanh thế võ lâm, không ai bì được. Nếu hai tông phái lớn này giao đấu với nhau, võ lâm sẽ nổi lên một trường sóng gió, càng hưởng hồ Quyền Lực bang còn phải chống lại Thiếu Lâm, Võ Đang cùng mười bốn môn phái lớn và các tông nhỏ, phái nhỏ trên khắp giang hồ, thêm cả người của Chu đại thiên vương trong hắc đạo, cùng với Đường môn đất Thục danh chấn bát phương và Hoán Hoa kiếm phái Tứ Xuyên tiềm lực vô tận, có thể nói là xung quanh toàn địch.

Quyền Lực bang một lượt gặp nhiều cường địch như vậy, có vẻ cực kỳ bất trí.

Tiêu Thu Thủy đang trầm nghĩ như vậy, nhưng lời Mộ Dung Anh đã như thay hấn giải đáp một phần nghi vấn:

- Người họ Mộ Dung bọn ta không có quái nhân như vậy...

Mộ Dung Anh cười lạnh một tiếng ngạo nghễ nói:

- Các ngươi bịa đặt thị phi, vu khống cho người, chẳng lẽ là do người của Nam Cung thế gia xui khiến, hoặc là quỷ kế của môn đồ Thượng Quan Vọng?

“Mộ Dung, Mặc, Nam Cung, Đường”, hợp xưng là Tứ đại thế gia, võ công, danh tiếng của bốn thế gia này chính là bốn cây cột chống trời của võ lâm. Mộ Dung thế gia lại còn được xếp vào hàng đầu trong ba thế tộc địch dung, dị thuật, kỳ công, “Mộ Dung, Thượng Quan, Phí”.

Chỉ nghe Khang Đình cười lớn:

- Nam Cung thế gia đã sớm liên hợp với Quyền Lực bang, Thượng

Quan tộc đã sớm chịu Quyền Lực bang sai khiến, người thì làm được gì?!

Tiêu Thu Thủy nghe mà cả kinh, tại Kiếm lục Thành Đô, hắn từng thấy Nam Cung Tùng Hoàng đầu nhập làm môn hạ Bách Độc thần ma, lúc đó hắn chỉ nghĩ Nam Cung Tùng Hoàng là đệ tử bại hoại của Nam Cung thế gia, chẳng ngờ Nam Cung thế gia đã liên kết với Quyền Lực bang, ngay cả gia tộc Thượng Quan cũng đã bị Quyền Lực bang thu nạp rồi!

Mộ Dung Anh cũng không kiên nhẫn được nữa, nói:

- Không có gì mà làm được với không làm được, Mộ Dung thế gia sừng sững giữa giang hồ đã ba trăm năm, còn phải sợ ai!

Bên kia Hà Sư bỗng hỏi:

- Người không phải ba hoa nữa, bọn ta tới chủ yếu là để tìm Mộ Dung Anh Hùng, không phải tìm người, người còn chưa xứng để bọn ta lao sư động chúng.

Mộ Dung Anh kêu ngạo đáp:

- Anh Hùng ca không những là nhân vật số năm của nhà Mộ Dung bọn ta mà còn là sao sáng trong võ lâm, dựa vào các người, còn chưa xứng gặp huynh ấy!

Cao Trung bật cười âm u:

- Vậy còn người? Người chỉ xứng đi gặp Diêm vương!

Mộ Dung Anh bỗng ảm đạm đáp:

- Đúng.

Cao Trung được đăng chân lại lên đăng đầu:

- Người chỉ xứng uống nước rửa chân của ta.

Mộ Dung Anh khẽ than:

- Ôi!

Đột nhiên, Mộ Dung Anh ra tay, nhanh như ánh chớp.

Cao Trung đang muốn đỡ, bỗng há hốc miệng, giữa ngực cắm một mũi châm bạc, lấp lóe sáng.

Sau đó sắc mặt Cao Trung ngược lại với châm bạc, biến thành đen kịt.

Chỉ nghe Tăng Sâm gào lên thảm thiết:

- Tiểu Cao!

Hà Sư thất thanh:

- Phất hoa phân liễu thứ huyết pháp của họ Mộ Dung!

Tiếp đó, Khang Đình, Tăng Sâm cũng ra tay, loan đao như nguyệt, ánh sáng mờ nhạt, nhưng đáng sợ nhất là đoàn đao của Tăng Sâm.

Đao ngắn chỉ chưa tới ba tấc, nhưng chỉ cần trúng phải một đao, sợ rằng còn khó chịu hơn cả chết.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, đoàn đao không ngờ lại rơi vào tay Mộ

Dung Anh.

Đoản đao trên tay Mộ Dung Anh, đao đao phát ra lại đúng là đao pháp của Tăng Sâm.

Hà Sư vung đao, đao của hắn dài, dài tám thước năm tấc, cũng gia nhập chiến đoàn.

Chỉ thấy Mộ Dung Anh vươn người lên, bẻ xuống một cành cây, tay phải đoản đao, đao pháp đi theo đường quỹ dị, tay trái trường côn, chiêu chiêu lấy dài đánh dài, khóa chặt trường đao của Hà Sư.

Lấy cái mạnh của mình, khắc cái yếu của địch.

Nhưng Ân phan quan và Thiết phán quan cũng đã cùng vung roi, giơ yên đánh tới.

Chỉ thấy Mộ Dung Anh phát chiêu, mượn lực đánh lực, lấy yên đẩy ngược, loáng cái lại kéo roi ngắt lực, quật trả về phía kẻ địch, một mặt lấy đao ngăn quyết chiến Khang Đình, mặt khác lại dùng trường côn đá kích Hà Sư, thân hình bám sát vào Tăng Sâm, chuyển động không ngừng.

Hà Sư, Khang Đình thấy đánh lâu không được, chợt thu đao đổi sang Tang môn bổng, chiêu thức đi theo đường vô cùng quái dị. Mới đầu Mộ dung Anh còn có thể chống đỡ, không lâu sau liền mồ hôi đầm đìa, còn trúng mấy vết thương, máu chảy ra không ngừng.

Tiêu Thu Thủy cảm thấy mình nên ra tay rồi.

Đúng lúc đó, trên đầu tường bổng có ánh mặt trời bùng sáng, trong ánh dương, một người đột ngột phóng xuống.

Mộ Dung Anh lập tức cảnh giác, phòng chướng lùi lại:

- Ai?

Chỉ nghe người tới khẩu âm rất quen:

- Mộ Dung thế chất, là ta đây!

Thân hình Mộ Dung Anh vừa đúng che mắt tầm mắt Tiêu Thu Thủy, chỉ thấy Mộ Dung Anh nhìn người dưới ánh sáng, vui mừng nói:

- Hóa ra là tiền bối...

Đang muốn chấp tay làm lễ, đột nhiên sống lưng rung lên, toàn thân cứng đờ.

Tiêu Thu Thủy chợt thấy kiếm quang như mặt trời bùng lên.

Mặt trời chói chang đâm vào yết hầu Mộ Dung Anh.

“Xoẹt” một tiếng, một mũi kiếm vàng rực như lửa trời ra sau đầu Mộ Dung Anh, rồi lại “phốc” một tiếng, thu về.

Mặt trời nóng rực vụt biến mất.

Người tới quay lưng về phía ánh mặt trời, Tiêu Thu Thủy không nhìn thấy rõ.

Nhưng Tiêu Thu Thủy biết kẻ tới là ai.

Tiêu Thu Thủy cơ hồ muốn gào lên.

Kiếm sáng như mặt trời, người tới như bóng đêm.

Quan Nhật thần kiếm, Khang Xuất Ngư!

Lại là lão!

Tiêu Thu Thủy không nhìn được phải gầm lên!

Tên ngụy quân tử hèn hạ, ti tiện, tàn sát trung lương!

Tiêu Thu Thủy cuối cùng cũng xông ra!

Bình thương Tiêu Thu Thủy rất lý trí, rất bình tĩnh.

Hắn giỏi tổ chức, ngoài ra cũng có thể quyết đoán hành sự, quan hệ nhân duyên cực tốt.

Nhưng một khi có chuyện kích nộ tình cảm của hắn, xâm phạm tới tôn nghiêm của hắn, lăng nhục nguyên tắc làm người của hắn, hắn sẽ bất chấp tất cả, bất kỳ trở ngại nào, bất kỳ khó khăn nào, cũng không ngăn nổi quyết tâm của hắn.

Nhất là không thể nhẫn nhịn được loại tiểu nhân hèn hạ như Khang Xuất Ngư.

Hắn xông ra vừa hét lớn:

- Khang Xuất Ngư, tên đốn mạt nhà ngươi....

Tiếp đó hắn đỡ lấy Mộ Dung Anh đang run rẩy sắp ngã.

Hắn phát hiện Mộ Dung Anh hai mắt trợn trừng, đã tắt thở rồi.

Bài thơ "Đương đồ Triệu Viêm thiếu phủ phẩn đồ sơn thủy ca" của Lý

Bách.

峨眉高出西极天.

罗浮直与南溟连.

名工绎思挥彩笔.

驱山走海置眼前.

满堂空翠如可扫.

赤城霞气苍梧烟.

洞庭潇湘意渺绵.

三江七泽情洄沿.

惊涛汹涌向何处.

孤舟一去迷归年.

征帆不动亦不旋.

飘如随风落天边.

心摇目断兴难尽.

几时可到三山巅.

西峰峥嵘喷流泉.

Nga mi cao xuất tây cực thiên.

La phù trực dữ nam minh liên.

Danh công dịch tư huy thái bút.

Khu sơn tẩu hải trí nhãn tiền.

Mãn đường không thúy như khả tảo.

Xích thành hà khí thương ngô yên.

Động đình tiêu tương ý miểu miên.

Tam giang thất trạch tình hồi duyên.

Kinh đào hung dũng hướng hà xử.

Cô chu nhất khứ mê quy niên.

Chinh phạm bất động diệc bất toàn.

Phiêu như tùy phong lạc thiên biên.

Tâm diêu mục đoạn hưng nan tẫn.

Kỷ thì khả đảo tam sơn điên.

Tây phong tranh vanh phún lưu tuyền.

Quyển 4 - Chương 19: Giết và không giết

Tiêu Thu Thủy hét lớn, khiến cho cả đám Khang Xuất Ngự giật mình sợ hãi.

Tiếng hét đó thật quá lớn, đến khi Khang Xuất Ngự nhìn rõ người tới là Tiêu Thu Thủy thì mới bình tĩnh lại.

Khang Xuất Ngự từng giao đấu với Tiêu Thu Thủy năm lần, mỗi lần giao đấu lại cảm thấy võ công Tiêu Thu Thủy tăng thêm một phần, làm cho áp lực lại lớn thêm một chút.

Có điều võ công Tiêu Thu Thủy vốn thua kém Khang Xuất Ngự quá xa, Quan Nhật thần kiếm của Khang Xuất Ngự xếp hàng thứ năm trong Bảy đại danh kiếm võ lâm, ngang hàng với cha Tiêu Thu Thủy, Tiêu Tây Lâu.

Tiêu Thu Thủy thông minh trời phú, chỉ là dù trí tuệ có cao thì độ tinh thuần võ công cũng không thể so sánh với Tiêu Tây Lâu, vừa là cha cũng đồng thời là sư phụ mình được.

Vì thế tuy Khang Xuất Ngự rất căm thù Tiêu Thu Thủy, chỉ hận không thể sớm cho hắn chết dưới kiếm, nhưng lại không hề sợ hãi Tiêu Thu Thủy.

Khang Xuất Ngự mỉm cười hung ác:

- Tên nhóc con nhà người tới rất hay, ta tìm người đã lâu rồi..

Tăng Sâm vung loan đao, hỏi:

- Tên nhóc con chết tiệt này là ai?

An phán quan cười lạnh đáp:

- Hắn là con trai của Tiêu Tây Lâu, Hoán Hoa kiếm phái Thành Đô.

Hà Sư giơ Tang môn bổng lên, quát lớn:

- Ai cần biết hắn là con nhà ai, cứ đánh chết là xong!

Nói đoạn lập tức ra tay, bắt vào động mạch lớn sau cổ Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy đang vô cùng phẫn nộ, chưởng đánh vụt ra, chọt tới mạch môn Hà Sư!

Hà Sư không thể ngờ được đối phương lại ra tay nhanh như vậy, giật mình kinh ngạc, vội thu trào, đánh Tang môn bổng ra!

Cùng lúc đó, Tiêu Thu Thủy đã biến chiêu.

Một cú chọt không trúng, lập tức xoay chưởng phất ra!

Một chưởng này đánh ra nhìn nhẹ nhàng vô lực, nhưng lại cực kỳ nhanh, đến chính Tiêu Thu Thủy cũng không ngờ.

Tâm niệm hắn vừa động, chưởng đã đánh ra rồi.

Chưởng vừa đánh trúng, chưởng lực liền phát, không ngờ lại nhanh hơn Tiêu Thu Thủy ra tay lúc bình thường tới bảy lần!

Hà Sư hiển nhiên là cũng không dự tính được, trúng phải một chưởng, đang muốn quát mắng:

- Tên nhóc con....!

Đột nhiên cảm thấy trong cơ thể nội lực như dồn dập như bài sơn đảo hải, hai tròng mắt bật lồi ra, miệng phun máu tươi, mũi đỏ máu rùng rùng, đến cả lỗ tai cũng rỉ ra tơ máu. Hà Sư không ngờ lại bị một chưởng của Tiêu Thu Thủy đánh chết ngay lập tức.

Tất cả mọi người đều sửng sờ, đến cả Khang Xuất Ngu cũng không tưởng tượng được Tiêu Thu Thủy lại có công lực như vậy.

Ngay chính Tiêu Thu Thủy cũng không nghĩ đến chuyện này.

Hắn ngẩn ra, nhìn vào hai tay mình, cơ hồ không dám tin một chưởng đó là do hắn đánh ra. Ngay lúc đó, An phán quan đã lên tới sau lưng hắn.

“Chát” một tiếng, yên ngựa đánh thẳng vào lưng Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy không kịp đề phòng, bị trúng một đòn, loạng choạng mất bốn năm bước, nhưng An phán quan thì lại cảm thấy từ xương sống Tiêu Thu Thủy truyền lực một luồng sức mạnh kỳ quái, cực kỳ mạnh mẽ, bị bắn lùi lại!

An phán quan kêu lên một tiếng, không ngờ lại bị chấn lùi tới bảy thước.

Tiêu Thu Thủy ổn định thân hình, ai bị đánh lén cũng sẽ cảm thấy tức giận, hắn lập tức lùi lại chỗ cũ, đá ngược ra một cước!

Trong câu chuyện “Kiếm Khí Trường Giang”, khi đấu với Xứng Thiên

Kim tại Kim Tiền ngân trang, hấn từng lùi ngược phát kiếm, ép lui Xúng Thiên Kim, khiến đối phương chết dưới độc tạt lê của Đường Nhu.

Nhưng lần này hấn lùi lại nhanh hơn rất nhiều! An phán quan thấy mình đánh lên thành công vậy mà đối phương lại như không có việc gì, bản thân còn bị chấn bay, còn chưa kịp định thần thì Tiêu Thu Thủy đã lùi tới trước mặt!

An phán quan sợ đến vỡ mật, đang muốn chống cự thì một chiêu Hồ vĩ cước của Tiêu Thu Thủy đã đá tới. An phán quan bị đá trúng lồng ngực, “ầm” một tiếng, bị đánh ngập cả vào trong tường thành!

Tiếng kêu thảm của An phán quan có thể nghe được rõ ràng từ cách đó tận hơn một dặm.

Tiêu Thu Thủy vừa ra tay đã giết chết hai cao thủ, không những ngoài dự đoán của người khác mà đến chính hấn cũng không ngờ tới, ngay lúc này, chân phải Tiêu Thu Thủy đã bị đánh trúng!

Roi sắt của Thiết phán quan.

Hấn vốn đang ở cạnh An phán quan, Tiêu Thu Thủy lo đối phó với An phán quan, liền để Thiết phán quan thừa cơ ra đòn.

Mỗi mắt xích trên roi sắt của Thiết phán quan to như miệng chén, được rèn bằng thép ròng, đánh lên đá tảng có thể làm đá vỡ sỏi tan, nhưng một roi đó đánh trúng chân Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy chỉ đau nhói, kêu lên, ngã phịch xuống, còn roi sắt thì gãy ra từng khúc một.

Thiết phán quan chưa bao giờ gặp ai có nội lực như vậy, sắc mặt vàng ệch như đất.

Tiêu Thu Thủy chân phải đau đớn, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, khi roi sắt gãy nát, hấn liền đánh ra một quyền.

Quyền đánh trúng đoạn roi gãy.

Đoạn roi gãy bắn ra, cắm phập vào trán Thiết phán quan.

Thiết phán quan gào thảm một tiếng, ngã xuống tắt thở.

Tiêu Thu Thủy liên tục giết ba cao thủ Hà Sư, đệ tử Lương Tiêu Thủ, Thiết phán quan và An phán quan đệ tử Diêm Quy Quý, làm Khang Xuất Ngư cũng phải sửng sờ. Lão nheo mắt nhìn Tiêu Thu Thủy, giống như là người đứng trước mặt lão đáng ra không phải là Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy dựa vào nội lực hùng hậu giết ba người liên tiếp, nhưng hấn một là không biết bản thân có thần công như vậy, sử dụng không thuần thục, hai là võ công kỹ pháp không cao, lại không thể phối hợp với nội lực thâm hậu, cho nên hiệu quả thực dụng cũng bị suy giảm thảm hại.

Hấn trước bị An phán quan đánh trúng lưng, thật sự khí huyết đảo lộn, sau Thiết phán quan quất một roi, cũng khiến chấn phải hấn không nhấc lên nổi.

Thế nhưng Tiêu Thu Thủy trước khi công lực đại tiến, võ công chẳng qua cũng chỉ tương đương với đám An phán quan, cùng lắm là cơ cảnh, nhanh nhẹn hơn một chút, bây giờ không ngờ lại chịu thẳng hai đòn, giết chết ba người liên tiếp.

Khang Xuất Ngư lạnh lùng nói:

- Công lực người tiến bộ thật nhanh!

Tiêu Thu Thủy hừ lạnh đáp:

- Không cần giả bộ!

Tằng Sâm ở bên cạnh không nhịn được, hỏi:

- Hẳn thật sự là Tiêu Thu Thủy?

Tằng Sâm thật sự không thể tin được nội công Tiêu Thu Thủy lại cao như vậy.

Khang Xuất Ngư cười lạnh:

- Vậy cũng chẳng sa.

Vụt quát lớn:

- Người thử tiếp một chưởng của ta!

Khang Xuất Ngư đánh ra một chưởng, đã vận đến mười thành công lực, quyết chỉ phải lấy mạng Tiêu Thu Thủy.

Lão đấu với Tiêu Thu Thủy năm lần, có thể chắc chắn Tiêu Thu Thủy không có thần công như vậy!

Nhưng lão đã nhầm mất rồi.

Nếu lão dùng Quan Nhật kiếm pháp, cẩn thận quyết đấu với Tiêu Thu Thủy thì vẫn có cơ hội giết chết đối phương. Lão không nên thử.

Lão đánh ra một chưởng, Tiêu Thu Thủy cũng trả lại một chưởng.

Hai chưởng chạm nhau, lão liền biết mình đã nhầm mất rồi.

Nhầm quá mức rồi.

Chưởng lực của Tiêu Thu Thủy thật sự quá lợi hại.

Chưởng của lão như đánh trúng một đoàn dung nham nóng bỏng, nhiệt lực của đối phương không ngừng tăng lên, lúc nào cũng có thể thiêu cháy bàn tay lão.

Nhưng lão cũng không thể thu tay về.

Một khi thu chưởng về, chưởng lực của đối phương sẽ tràn tới như bài sơn đảo hải, cho đến khi nuốt chưởng lão mới thôi.

Tiêu Thu Thủy cũng phải tới lúc chính thức đối chưởng với cao thủ như Khang Xuất Ngư mới biết nội lực của mình cao đến mức nào.

Chân khí đó trào ra từ hai huyệt Nhâm, Đốc, bốc lên từ Đan Điền, Tống Dương, cuộn cuộn vận hành ba mươi sáu chu thiên, phát ra không ngừng. Do có chưởng lực của kẻ địch thúc đẩy, nội khí Tiêu Thu Thủy di chuyển, đã thông kỳ kinh bách mạch, trở thành chân khí của bản thân, có thể tùy ý sử dụng.

Trong khoảnh khắc, Tiêu Thu Thủy cảm thấy vô cùng thoải mái, đau đớn sau lưng và trên chân cũng từ từ tiêu tan.

Nhưng Khang Xuất Ngư thì khốn khổ rồi.

Lão như đang phải đấu chưởng, đấu lực với một người đã tu luyện nội công tinh thuần suốt một trăm năm mươi năm.

Hai người Tăng Sâm và Khang Đình trước thấy Khang Xuất Ngu tự mình ra tay, tất nhiên là yên tâm, sau thấy Khang Xuất Ngu sắc mặt đỏ bừng, còn cao giọng reo hò trợ uy, nghĩ rằng tên nhóc con Tiêu Thu Thủy này chết chắc rồi, không ngờ hai chưởng càng dính nhau lâu, sắc mặt Khang Xuất Ngu càng vàng nhợt, hơn nữa hai chân còn bắt đầu run rẩy.

Bấy giờ Khang Đình mới biết không ổn, hét lên một tiếng, vung Tang môn bổng đánh thẳng xuống đầu Tiêu Thu Thủy!

Hắn đến cứu cũng kịp thời. Kỳ thực Khang Xuất Ngu đã đến lúc đèn cạn hết dầu, nếu không được ai cứu, chân lực của đối phương cuộn cuộn kéo tới, lão sẽ không còn sức chống đỡ, bị đối phương chấn tử ngay tại chỗ!

Trong lòng lão kinh sợ không thể diễn tả nổi, chân lực của Tiêu Thu Thủy thực giống như Hấp Tinh đại pháp của vị hỗn thế ma vương trong truyền thuyết, hút công lực của đối phương làm của mình, còn đối phương thì biến thành một kẻ phế nhân.

Chỉ không biết Tiêu Thu Thủy là được kỳ duyên, uống Vô Cực tiên đan và Thảo Trùng, khiến cho công lực tăng vọt, có thể nhân lúc so đấu công lực để vận dụng sức mạnh của đối phương kích phát nội kinh, chứ không phải hấp thu kinh lực của đối phương làm của mình

Khang Đình vung Tang môn bổng đánh tới, khi Tiêu Thu Thủy phát hiện ra thì gậy đã tới trước mặt. Trong lúc nguy cấp hắn vụt sinh trí, kéo Khang Xuất Ngu lên cản lại.

Khang Đình cả kinh, vội vàng thu gậy, Tiêu Thu Thủy đẩy mạnh, đẩy Khang Xuất Ngu đâm sầm vào Khang Đình.

Khang Đình luống cuống chân tay, tránh qua Khang Xuất Ngu đang

bay tới, nhưng Tiêu Thu Thủy đã dồn tất cả lực đạo đấu chưởng lúc trước, đánh ra thật mạnh. Khang Đình hét lên, một mặt tránh né, một mặt đón đỡ, “ầm” một tiếng, vẫn bị chưởng phong quét trúng, đâm thẳng vào tường thành. Tường thành đã sớm lung lay nghiêng ngả, bị Khang Đình đập vào liền đổ sập, gạch đá rơi ầm ầm xuống đầu hắn, Khang Đình thảm tử đương trường.

Có thể nói Khang Đình đã chết thay cho Khang Xuất Ngư.

Ớt bên kia, Tăng Sâm thấy tình thế không ổn, quay người định chạy.

Tiêu Thu Thủy nháy vọt tới, chặn hắn lại.

Tăng Sâm vung loan đao, trợn mắt quát:

- Người muốn chết à, mau tránh đường!

Hiện tại Tiêu Thu Thủy đã rất tự tin, khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nói:

- Ta đang muốn chết, người cho ta chết đi!

Tăng Sâm thấy nói cứng không được, trong lòng hoảng hốt, ngữ khí liền mềm xuống:

- Hai ta không thù không oán, sao phải khổ sở bức ép!

Tiêu Thu Thủy nghiêm mặt đáp:

- Vừa rồi khi các người có sáu người, sao không nói câu này?

Tăng Sâm thấy Tiêu Thu Thủy liên tục giết bốn người An phán quan, Thiết phán quan, Hà Sư, Khang Đình, tự biết mình tuyệt không phải

là đối thủ, trong lòng càng hoảng loạn, không ngờ lại kêu ầm lên:

- Khang lão sư... Cứu mạng....

Quay đầu nhìn lại, đâu còn bóng dáng Khang Xuất Ngự nữa?

Tiêu Thu Thủy thấy Khang Xuất Ngự biến mất cũng vô cùng tức giận, quát lớn:

- Chỗ liên lạc của các người ở đâu?!

Tằng Sâm sợ đến mất vía, vội đáp:

- Đừng ra tay, đừng ra tay, tôi dẫn ngài đi.

Tiêu Thu Thủy thoáng ngẫm nghĩ, cảm thấy thế cũng tốt, bèn nói:

- Người có biết Khang Xuất Ngự trốn đến đâu không?

Tằng Sâm sợ đến nhũn cả chân tay:

- Tôi có thể đưa ngài tới... Tại hạ cũng không biết lão, lão có tới đó hay không, nhưng chỗ đó đúng là điểm liên lạc của Quyền Lực bang tại nơi này.

Tiêu Thu Thủy thầm nghĩ, dầm rông hang ổ cũng phải đi một chuyến, lập tức gạt đầu:

- Bỏ loan đao của người xuống... Người dẫn ta đến đó, ta sẽ tha không giết!

.....

Lúc này trong Hoan Nhạc sạn, Hòa vương Tổ Kim Điện đang dùng một tấm khăn ướt, lau cái đầu trọc bóng loáng của hắn.

Sau đó lão quay mặt lại, nhìn Âu Dương San Nhi đang nước mắt lưng tròng, cười hắc hắc, nói:

- Người đang mang thay, đối với ta, đến cả làm chuyện đó cũng không tiện... Chỉ là dung mạo người cũng thật là khó kiếm, đành thưởng cho đám huynh đệ có hứng thú chơi đùa một chút vậy.

Thịnh Giang Bắc ở một bên cảm thấy có chút khó chịu, cuối cùng cũng không nhịn được, lên tiếng:

- Hòa vương.

Tổ Kim Điện quay lại:

- Hử?

Thịnh Giang Bắc chấp tay nói:

- Nếu người này đã mang thai, chồng cũng bị giết rồi, vậy không bằng tha cho cô ta đi.

Tổ Kim Điện bỗng cười khà khà, Thịnh Giang Bắc ngăn người, đột nhiên một ngọn lửa bùng lên, ập thẳng vào mặt lão!

Thịnh Giang Bắc kêu lớn, nhảy lui, nhưng lông mi vẫn bị thiêu cháy mất hơn nửa.

Thịnh Giang Bắc giận đến đỏ bừng cả mặt, Tổ Kim Điện cười lạnh:

- Người thương hương tiếc ngọc? Hử? Ta thích làm cái gì thì làm cái

đó, không cần con quý già nhà ngươi khuyên can!

Thịnh Giang Bắc cố nhẫn nhịn, đáp:

- Vâng.

Khang Kiếp Sinh bỗng sán lại gần, nói:

- Khải bẩm Hỏa vương, thuộc hạ rất có hứng thú với con ả này...

Tổ Kim Điện bật cười quái dị:

- Ngươi giết chồng ả ta, đúng là có công, cho ngươi hưởng thụ cũng hợp lý, ha ha ha...

Đúng lúc này, một hán tử chống hai gậy bông vôi vàng chạy vào.

Tổ Kim Điện không nói nữa, gật gật đầu.

Người đó lập tức chạy lại, ghé tai nói mấy câu.

Sắc mặt Tổ Kim Điện thoáng trầm ngâm, lập tức nói:

- Kẻ này không thể lưu, ngươi dẫn Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng đi giải quyết hắn.

Đại hán cầm gậy chống mặt ủ mày chau, lại không dám lên tiếng. Tổ Kim Điện không hề phát hiện, nói:

- Thịnh Giang Bắc, Tả Thường Sinh, Khang Kiếp Sinh, ba người tránh đi trước.

Ba người ứng tiếng đáp, chia ra bỏ đi.

Đường Phương và Đường Bằng bị điểm huyết cùng cái trang, cảm thấy rất kỳ lạ, rút cuộc là ai tới vậy?

Một trong hai người, Đường Phương vừa nhìn đã suýt chút nữa thì kêu lên.

Người đó không phải ai khác, chính là Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy, mộng hồn khiên tác, khắc cốt ghi tâm!

Tiêu Thu Thủy chưa chết!

Nếu như Đường Phương không bị phong bế huyết cam thì đã sớm kêu lên rồi.

Đáng tiếc, Đường Phương không thể kêu lên được.

Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy!

Tiêu Thu Thủy đẩy Tăng Sâm vào trong. Còn chưa quan sát kỹ, không biết tại sao, hẳn đã cảm thấy nơi này rất quen thuộc.

Nhưng hẳn lại không thể xác định được, quen thuộc ở điểm nào.

Tăng Sâm sợ hãi thấp giọng nói:

- Bọn họ, bọn họ... Hẳn là tập trung ở đây.

Tiêu Thu Thủy “ừm” một tiếng, chỉ cảm thấy người trong khách điểm đề tò mò nhìn hẳn.

Tiêu Thu Thủy không phải ác bá, hẳn đương nhiên cảm thấy hùng hổ xông vào sẽ làm quấy rầy cảm hứng uống trà, đàm đạo của người khác.

Hắn quan sát một lượt, chỉ cảm thấy không có gì khả nghi, liền dợm bước vào.

Hắn đột nhiên phát hiện vừa rồi quanh chiếc bàn ở chính giữa quán, đáng ra phải có một người đầu trọc, nhưng bây giờ lại bỗng dưng biến mất.

Có điều khi hắn tiến vào thì cũng không nhìn rõ là người nào.

Nhưng hắn trông thấy bên chiếc bàn đó còn có ba người.

Một vị lang trung, một khách thương, một bà lão.

Hắn không nhận ra ba người này, cũng không để ý nhiều.

Ba người đó cũng không kinh động.

Hắn đột nhiên lại cảm nhận được cảm giác đó.

Cảm giác đó giống như là liên kết tâm linh.

Bên ngoài mặt trời sáng sủa, soi rọi khắp nơi, hắn bỗng nhớ tới Đường Phương.

Thu Thủy, Thu Thủy, tôi đang ở đây.

Anh nhìn sang đây đi, tôi là Đường Phương mà.

Anh còn chưa chết, anh còn chưa chết!

Anh lừa được người khác, chứ không lừa được tôi!

Tôi biết anh còn chưa chết, đại chí của anh còn chưa thành, sao có thể chết trước tôi được!

Tôi đã biết là anh sẽ không chết mà!

Anh mãi mãi sẽ không chết!

Cuối cùng tôi cũng gặp lại anh... Từ một kiếm trong đêm đó, một kiếm vén sa che mặt của tôi lên...

Anh nhìn sang bên này đi, anh nhìn sang bên này đi!

Chẳng lẽ anh không nhận ra tôi nữa sao!

.... Trong lòng Đường Phương như có cả nghìn âm thanh đang gào thét.

Tiêu Thu Thủy không hề nghe thấy.

Nhưng hần đột nhiên nhớ tới Đường Phương.

Trong lòng hần đột ngột dâng lên một cảm giác thần thờ, trong mơ hồ phảng phất như có Đường Phương ở ngay bên cạnh.

... Nhưng không thể có chuyện đó.

Tiêu Thu Thủy khe khẽ lắc đầu.

... Sau trận chiến bên Ly Giang, chẳng biết Đường Phương đã ở nơi

chân trời góc biển nào rồi?

Nhưng điểm báo ấy vẫn cứ quanh quất trong lòng hấn.

Hấn không khỏi vô thức muốn nhìn lại từng người trong khách điếm này.

... Không biết chừng Đường Phương cũng ở đây.

Đại địch đang ở trước mắt mà vẫn có cái suy nghĩ hoang đường này, bản thân hấn cũng cảm thấy có chút tức cười.

Có điều hấn vẫn muốn nhìn lại mọi thứ trong khách điếm.

Tuy biết rõ không có Đường Phương.

Anh, anh... Tôi ở đây này.

Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy, cho dù anh không nhận ra tôi thì cũng phải nhận ra ánh mắt tôi!

Tôi là Đường Phương, trên thế giới này không có ánh mắt ai nhìn anh giống như ánh mắt tôi!

Nhưng tại sao anh lại thờ dài, cười khổ, lắc đầu?

Là vì những ngày chia ly chỉ toàn trời buộc, chém giết, hay chỉ toàn là bi hoan ly hợp?

Tiêu Thu Thủy...!

- Tiêu Thu Thủy.....!

Tiêu Thu Thủy đang muốn nhìn lại từng người trong khách điếm, trên đường lớn ngoài cửa bỗng có một bóng người cao lớn lướt qua, giống như quỷ ảnh, lóe lên rồi biến mất.

Tiêu Thu Thủy mắt tinh, lập tức nhận ra kẻ đó.

Liễu Hữu Khổng, từng ra tay trên sông Nam Minh!

Liễu Hữu Khổng ở đây, chắc chắn Chung Vô Ly sẽ không xa.

Bắt được Liễu Hữu Khổng và Chung Vô Ly sẽ không khó biết được tung tích Tả Thường Sinh.

Biết được tung tích Tả Thường Sinh, có lẽ sẽ có thể thăm dò được tình hình Hoán Hoán kiếm phái Thành Đô ra sao rồi!

Vì thế Tiêu Thu Thủy mặc kệ Tăng Sâm, lập tức phóng ra.

Trong khoảnh khắc quay người phóng ra đó, trong lòng hắn đột nhiên rất loạn, người như bị hàng trăm, hàng nghìn mũi châm đâm vào, toàn thân bỏng rát, đau đớn.

Tiêu Thu Thủy không biết nguyên nhân tại sao.

Hắn đã lao ra ngoài.

Anh đi rồi.

Anh cứ như vậy mà đi rồi.

Không một câu nói, không một...

Đường Phương bỗng cảm thấy Á huyết của mình thả lỏng, hóa ra là

đã có thể lên tiếng rồi.

Vốn điểm huyết chỉ có thể duy trì được một thời gian, qua thời gian đó, huyết mạch sẽ được mở ra.

Đường Phương đang muốn hô lên, một bàn tay đột nhiên vung ra sau lưng nàng, nhanh chóng điểm lại Á huyết.

Kẻ đó đầu trục lốc, chính là Tổ Kim Điện. Hắn cười khăng khặc nói:

- Có kêu cũng vô dụng, nếu hắn tới đây sẽ lập tức phải chết. Hắn không tới thì cũng chết ở bên ngoài, chỉ có thể mà thôi.

Đường Phương không nói gì nữa.

Nàng rơi lệ.

Tròng mắt Đường Bằng chuyển động, nhìn nàng.

Trong lòng Đường Bằng có một tâm nguyện.

Chỉ cần có thể để Đường Phương không khắc, hắn dù vì kêu một tiếng mà thiên đao vạn quả, cũng chết không nuối tiếc.

.... Chết, không, nuối, tiếc.

.....

Tiêu Thu Thủy đuổi ra ngoài, mặt trời rục rịch, hắn đuổi qua con đường này tới con đường khác, đuổi qua con ngõ này tới con ngõ khác.

Sau đó một bức tường đột ngột chắn trước mặt hắn.

Đường cụt.

Tiếp theo bản năng như dã thú của hấn lại xuất hiện.

Toàn thân hấn nổi da gà, không biết sợ hãi từ đâu tới.

Hấn kịp thời cúi đầu, chỉ cảm thấy sau gáy mát lạnh, một cây gậy nhọn quét trượt qua.

Tiêu Thu Thủy nhảy lên một bước, đứng dựa vào tường, hét lớn:

- Chung Vô Ly!

Chỉ thấy trên nóc nhà một người lom khom lăn xuống, tay cầm gậy sắt, cười hì hì:

- Người khỏe chứ, đây là lần thứ ba chúng ta gặp mặt rồi

Tiêu Thu Thủy tức giận quát:

- Người...!

Chợt liếc thấy trên tường có một đám máu.

Tường gỗ hai bên vừa cũ kỹ, vừa đổ nát.

Bức tường sau lưng thì lại mới.

Đám máu nằm trên tường mới, vô cùng rõ ràng.

Thứ không rõ ràng là trong đám máu có một lỗ thủng.

Lỗ kiếm!

Nếu thật sự là tường, tại sao lại có kiếm đâm xuyên qua được?

Tiêu Thu Thủy vọt nghĩ đến đây, không kịp dẫn đo, hét lớn một tiếng, vận kinh lực toàn thân, đánh lên bức tường!

Chính trong khoảnh khắc đó, hấn chỉ cảm thấy hai yếu huyết sau lưng đau nhói.

Hai mũi kim nhọn đâm trúng huyết đạo hấn.

Đầu mũi kim chỉ đâm trúng da hấn, còn chưa xuyên vào huyết đạo, kinh lực của hấn đã bộc phát!

Ầm!

Tường mỏng vỡ nát, gạch ngói, đá sỏi bắn hết lên người, lên đầu, lên mặt kẻ cầm châm ở đằng sau!

Kẻ đó kêu thảm, ôm mặt, gào thét, máu chảy đầy người, cuối cùng ngã xuống.

Chính là Liễu Hữu Khổng, “gắn bó keo sơn” với Chung Vô Ly!

Liễu Hữu Khổng vừa chết, sau tường lại xuất hiện một người.

Người đó cầm hai gậy chống, như che ngấp trời đất, liên hoàn tấn công Tiêu Thu Thủy.

Thân pháp Tiêu Thu Thủy nhanh như chớp giạt, kẻ đó đánh trượt.

Tiêu Thu Thủy chuyển mình lao về phía Chung Vô Ly!

Giết!

Lúc này, Tiêu Thu Thủy chỉ có một ý nghĩ, giết!

Hôm nay hắn đã giết hết bốn người, bốn nhân vật tiếng tăm vang động trên giang hồ.

Hắn lao về phía Chung Vô Ly. Chung Nhất Quật thấy Tiêu Thu Thủy thần uy lẫm liệt, quả thực là không hề giống Tiêu Thu Thủy hắn từng gặp!

Hắn đâm tới một gậy!

“Rắc” một tiếng, gậy sắt gãy rời!

Tiêu Thu Thủy tay bắt lấy đầu gậy nhọn, đâm thẳng tới!

Chung Vô Ly muốn chạy, nhưng hai tay vẫn còn đang nắm nửa đoạn gậy gãy. Tiêu Thu Thủy giữ chặt lấy, Chung Nhất Quật giật người không thoát ra được, mũi nhọn đã tới, xuyên thấu ngực hắn!

Cùng lúc ấy, “chát chát” hai tiếng, lưng Tiêu Thu Thủy hứng trọn hai nhát gậy chông của người kia!

“Rắc rắc” hai tiếng, hai gậy cùng gãy!

Khóe miệng Tiêu Thu Thủy rỉ máu tươi.

Tiêu Thu Thủy quay phắt lại, hai tay bắt lấy hai vai người kia.

Người đó không gãy ra được, đau thấu tim gan, gào lên như heo bị chọc tiết.

Tiêu Thu Thủy lạnh lùng hỏi:

- Người tên là gì.

Người đó chưa từng thấy ai thần dũng như vậy, cố nhịn nước mắt đang sắp trào ra, đáp:

- Tôi là Ngô Minh...

Tiêu Thu Thủy nhìn trừng trừng vào hắn:

- Người là người của Bành Cữu?

Ngô Minh run rẩy đáp:

- Đúng, đúng, tôi là đệ tử của Bành Cữu.

Tiêu Thu Thủy từ từ thả lỏng tay:

- Bành Cữu có ơn với ta, ta không giết người.

Ngô Minh chỉ thấy Tiêu Thu Thủy nổi giận đáng sợ như quỷ thần, giờ biết hắn không giết mình, tuy không rõ giữa Bành Cữu và Tiêu Thu Thủy có duyên nguyên gì nhưng trong lòng vẫn thờ phào một tiếng, lập tức nói:

- Đa tạ....

Tiêu Thu Thủy xua tay.

Ngô Minh ôm quyền, vượt tường mà đi.

Tiêu Thu Thủy không giết Ngô Minh.

Chờ Ngô Minh đi khỏi, Tiêu Thu Thủy mới dựa vào tường, ngồi xuống.

Thể lực hắn đã suy kiệt.

Hôm nay hắn trước sau trúng phải vô số đòn, tuy nội lực hơn người, có thể chịu đựng được nhưng cũng bị thương không nhẹ.

Nhưng nhưng hắn vừa mới ngồi xuống đất, đang muốn thở dốc một chập thì lại bỗng có bóng người lóe lên!

Tiêu Thu Thủy đứng phắt dậy.

Người tới lại là Ngô Minh. Hắn chăm chú nhìn thật sâu vào Tiêu Thu Thủy.

Ngô Minh nói:

- Người thả ta đi.

Tiêu Thu Thủy lạnh lùng hỏi:

- Người còn không đi?

Ngô Minh đáp:

- Ta đi, chỉ là ta muốn nói với người một chuyện.

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên nói:

- Nói đi.

Ngô Minh đáp:

- Mấy người trong khách điểm bị bọn ta bắt được, Hòa vương áp giải, trong đó có hai ba người giống như là bằng hữu của người.

Vừa nói Ngô Minh vừa quan sát Tiêu Thu Thủy:

- Người tới tìm bọn họ đúng không?

Nói đoạn chấp tay nói:

- Lời tới đây là hết, cáo từ.

Ngô Minh tung người bỏ đi.

Bằng hữu?

Là bằng hữu nào ở đó?

Là ai thất thủ bị bắt?

Tiêu Thu Thủy rất mê hoặc, đột nhiên nhớ tới một chuyện: Ánh mắt!

Ánh mắt đó!

Ánh mắt của khách thương đó!

Ánh mắt quen thuộc! Ánh mắt kiên định!

Ánh mắt hàm tiếu! Ánh mắt muốn nói...

Đường Phương, Đường Phương đang ở đó!

Tiêu Thu Thủy muốn nhảy dựng lên!

Hắn lập tức nhớ tới vị lang trung kia.

Lang trung đó thân hình gầy gò, nhưng lại có cái bụng hơi tròn!

Lang trung đó là nam, không, không, nhất định không phải là nam!

Là nữ! Hơn nữa còn là Âu Dương San Nhi!

Mấy người Đường Phương quả nhiên là ở bên đó!

Tiêu Thu Thủy thực hận không thể móc hai mắt mình ra!

Hắn không có thời gian làm như vậy. Hắn phấn chấn nhảy lên, quên cả thương tích trên người.

Hắn lao như bay về phía Hoan Nhạc sạn.

Hắn lao vào Hoan Nhạc sạn, chỉ có đau thương, không có người.

Khách điểm rộng lớn, bàn đồ ghế ngã, không còn một ai.

Chỉ có một người, người chết.

Trái tim Tiêu Thu Thủy như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Người chết là Tăng Sâm.

Tăng Sâm bị lửa thiêu chết.

Bấy giờ Tiêu Thu Thủy mới bình tĩnh lại.

Tầng Sâm bị đốt chết, nhưng một bàn một ghế bên cạnh vẫn lại không hề có chút dấu vết thiêu đốt.

Loại thủ pháp này không thể là ai khác ngoài Hỏa vương.

Ở đây rút cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Đám người Tổ Kim Điện đang ở đâu?

.... Đường Phương, Đường Phương, rút cuộc là cô ra sao rồi?

... Đường Phương, Đường Phương, cô đang ở đâu?

Hết

Quyển 5 - Chương 1: Đường hoa

“Cho dù tới tận chân trời góc biển, ta cũng nhất định phải tìm cho được Đường Phương”.

Tiêu Thu Thủy đứng nhìn khách điểm bàn ghế ngổn ngang, không một bóng người, lạnh lẽ hạ lời thề.

Hắn đang định rời khỏi khách điểm thì đột nhiên phát hiện ra một chuyện.

Trên mấy cái ghế, trên mấy chiếc bàn, thậm chí trên cả tường, có cắm rất nhiều mũi kim nhỏ như lông trâu.

Một con kiến bò qua, nó vừa tới cách một mũi châm còn nhỏ hơn kim thêu khoảng ba thước thì bỗng rơi xuống khỏi vách tường, đã chết.

Số ám khí này có độc, hơn nữa còn là kịch độc.

Càng đặc thù hơn là, số ám khí này bắn vào đâu liền mang cùng màu với sự vật ở chỗ đó, bắn lên bàn liền giống như một vết ố mờ trên bàn, nếu không phải có người tinh tế như Tiêu Thu Thủy cẩn thận quan sát thì căn bản không thể nhận ra được.

Loại ám khí này không ngờ lại giống như một vài loài động vật biết tự đổi màu vậy.

Ám khí tinh xảo như thế, ám khí kịch độc như thế.

Kết luận đại khái chỉ có một:

... Người của Đường môn đã tới!

Nhưng ám khí của Đường Phương không có độc, điểm ấy Tiêu Thu Thủy hiểu rõ hơn ai hết.

Sau đó Tiêu Thu Thủy lại trông thấy một đóa ám khí khác.

Thật sự là một “đóa” ám khí, bởi vì ám khí là một đóa hoa.

Hoa sắt.

Đóa hoa này được chế bằng sắt, đẹp rực rỡ. Hoa mang năm cánh, mở xòe ra, ở trung tâm chứa nhụy, trong nhụy lại có năm cánh chưa mở, lung linh tinh xảo, nhưng lại khiến cho người ta trông thấy mà phải giật mình chấn động.

Bông “hoa” đó cắm ở trên tường. Tường là tường cũ.

Trong tường có rất nhiều khe nứt, trong phạm vi mùi thơm quanh chỗ đóa “hoa” cắm vào tường, bên trong khe nứt trên tường, có hai con rết, một đàn kiến, một con chuột, tất cả đều đã chết.

Nhất là con chuột, chẳng những mất mạng mà lông còn rụng trụi lủi.

Tiêu Thu Thủy từ “ngõ cụt” tới đây chỉ mất có chốc lát, không ngờ...
Càng đáng sợ hơn là hang của con chuột nằm cách chỗ bông hoa bảy thước, nó vốn chưa hề đụng chạm gì tới đóa hóa đó.

Tiêu Thu Thủy bất giác cảm thấy rùng mình sờn gai ốc. Loại ám khí này hẳn chỉ từng nghe nhắc đến, ngay cả cha hắn, Tiêu Tây Lâu đứng vào một trong Bảy đại danh kiếm cũng chỉ từng nghe qua mà

thôi.

Những người từng thấy nó đều đã chết.

Loại “hoa” này có một cái tên.

Cái tên đó là “Đường hoa”.

Đường hoa không phải là người, mà là ám khí.

... Chắc chắn là đã có cao thủ Đường môn đi qua đây!

... Trong khách điểm này nhất định là đã có giao đấu, hơn nữa rút lui còn vô cùng vội vã, đến cả ám khí quan trọng như vậy của Đường môn mà cũng không mang đi.

“Đường hoa” là một trong ba ám khí tuyệt môn của Đường môn. Ngay cả Tử mẫu ly hồn phiêu cũng chỉ có thể tính là thủ pháp ám khí độc môn, không phải ám khí kỳ môn hay tuyệt môn.

Nếu không phải rút lui quá gấp lút, người của Đường môn sao có thể để ám khí quan trọng như thế ở lại đây?

Đường môn giỏi chế ám khí, ba trăm năm nay, các môn các phái, tam sơn ngũ nhạc khắp thiên hạ, vẫn không hề có ai dám mô phỏng lại, cũng không ai có thể mô phỏng nổi.

... Nhưng Đường Phương đâu? Rút cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Đường Phương đã đi đâu rồi?!

.....

Kỳ thức sau khi Tiêu Thu Thủy vừa mới tiến vào Hoan Nhạc sạn

không lâu, quay ngược trở ra truy đuổi Chung Vô Ly, Tăng Sâm liền lập tức quỳ xuống, run rẩy nói:

- Bẩm báo... Tiểu nhân bẩm báo... Hòa vương, tiểu nhân là bị Tiêu Thu Thủy.... uy hiếp, nên mới...

Tổ Kim Điện lạnh lùng hỏi:

- Không phải các người được sai đi ám sát Mộ Dung Anh sao, Khang đà chủ đâu?

Tăng Sâm sắc mặt trắng bệch, thân thể cũng run lên bần bật, hiển nhiên là vô cùng sợ hãi vị Hòa vương này:

- Khang đà chủ chạy trốn rồi. Hà Sư, Khang Đình, hai vị phán quan An, Thiết... Đều đã bị Tiêu Thu Thủy giết chết...

Nghe được những lời này, ngay cả Đường Phương đang bị phong bế huyết đạo cũng chấn động... Làm sao Tiêu Thu Thủy có được thần công như vậy, chẳng lẽ là đã có kỳ ngộ gì?

Đôi lông mày như lửa thiêu của Hòa vương nhướng lên:

- Mấy người các người, có cả phân đà chủ, mà cũng không địch nổi một tên Tiêu Thu Thủy còn con?... Cao Trung đâu?

Tăng Sâm cúi đầu khúm núm:

- Cao Trung hấn.... Hấn chết dưới tay Mộ Dung Anh.

Hòa vương trừng mắt quát:

- Mộ Dung Anh thì sao?

Tằng Sâm vẫn không dám ngẩng đầu lên:

- Mộ Dung Anh bị... Bị Khang đả chủ giết rồi.

Hòa vương cười khà khà, nói:

- Rất tốt, rất tốt, vậy là chỉ có một mình người bị bắt đúng không?

Tằng Sâm nghe thấy có ý người, nghĩ là đã được tha, trong lòng cảm thấy nắm chắc, cung kính đáp:

- Vâng, vâng, tiểu nhân muốn dẫn Tiêu Thu Thủy đến đây, có Hòa vương, tất dễ như trở bàn tay...

Hòa vương cười nói:

- Người cũng biết suy tính lắm.

Tằng Sâm lạy xuống, đáp:

- Không dám, tiểu nhân chỉ là muốn học tập Hòa vương.

Hòa vương vui vẻ nói:

- Người ngẩng đầu lên...

Tằng Sâm ngẩng đầu nói:

- Vâng....

Đột nhiên Hòa vương vung tay lên, một luồng lửa nóng bắn thẳng vào mặt hắn. Tăng Sâm không kịp phản ứng, bị lửa đốt lên trên mặt,

phát ra tiếng xèo xèo chói tai, mặc cho Tăng Sâm phui dập thế nào, ngọn lửa cũng không tắt.

Tiếng gào thảm thiết của Tăng Sâm khiến cho người ta nghe mà không đành lòng.

Hòa vương lạnh lùng nói:

- Người sợ chết, cho nên khuất phục, ta liền cho người chết, Quyền Lực bang không cần loại tham sống sợ chết.

Tăng Sâm lăn lộn, gào thét dưới đất, tiếng kêu thê thảm khiến người ta sởn gai ốc. Cuối cùng tiếng kêu tắt lịm, người co rút, đứt hơi, ngọn lửa lập tức tắt ngấm, vậy mà lại không hề vương lên quần áo hấn một chút nào.

Kỹ thuật dùng lửa của Hòa vương thật khiến người ta phải kinh thán.

Đường Phương thầm nghĩ, Quyền Lực bang không ngờ lại tụ tập được nhiều kỳ kỹ dị thuật trong thiên hạ như vậy, lại có tông sư danh môn trợ trận, thanh thế lớn mạnh, thực là sức lập nên bá nghiệp năm trăm năm nay chưa từng có.

Đúng lúc đó, chợt nghe ngoài cửa có tiếng người nói:

- Cái con mẹ khốn kiếp nhà nó, kêu cha kêu mẹ cái quái quỷ thì thế, tên chết giẫm ở đâu gặp quỷ thế? Khốn kiếp!

Người đó tuôn ta một tràng thô tục, vừa xuất hiện trước cửa, Đường Phương liền không nhin được mồn reo lên.

Kẻ nói chuyện như đánh rắm này là một đại hán cao lớn, nhưng lại có một cái đầu bé xíu, hai con mắt tí hí, cái miệng rộng ngoác, hàm

răng trắng ớn.

Thiết Tinh Nguyệt!

Bên cạnh hắc dương nhiên là còn một người nữa.

Người này miệng nhọn hoắt, bộ dạng chỉ muốn tìm người chửi nhau, nhưng lại có vẻ vô cùng lạnh lợi, chính là Khâu Nam Cố không thể sai.

Sau lưng họ hình như còn có người.

Bọn họ hiển nhiên là đi ngang qua đây, nghe thấy tiếng kêu thảm mới tới xem có chuyện gì.

Họ không biết bên trong chính là Hòa vương.

Họ càng không biết trong này còn có Đường Phương.

Khóe miệng Hòa vương khẽ giật giật:

- Hóa ra là các ngươi.

Khâu Nam Cố “a” lên một tiếng:

- Chính là ngươi! Con rùa trọc đầu, ngươi vẫn còn chưa chết!

... Trong trận đánh ở hồ Điền, Tiêu Dịch Nhân chỉ huy một trăm ba mươi tư vị hảo hán Hoán Hoa kiếm phái, nếu không phải Hòa vương lên hạ sát thủ thì chưa chắc đã bị Quyền Lực bang đánh bại.

Khâu Nam Cố bước vào, sau lưng hắc lại có một người tắc ở trước cửa, không vào trong được, bởi vì nàng ta quá béo.

Chính là Đường Phi.

Người béo có vẻ ục ịch, kinh công sẽ không thể tốt được, thân thể không linh hoạt, công lực cũng sẽ không thể quá cao.

Cho nên Hòa vương cũng không để nàng vào trong mắt.

Hắn lại càng không lo người khác sẽ nhận ra mấy người Đường Phương, Tả Khâu Siêu Nhiên.

Bởi vì hắn đã cải trang cho họ.

Hòa vương vẫn luôn rất tự tin vào thuật dịch dung của mình, hắn luôn cảm thấy võ lâm đáng ra phải xếp kỹ thuật dịch dung của mình vào trong hàng “Thượng Quan, Mộ Dung, Phí”.

Hơn nữa, kể cả bọn chúng nhận ra được, thì cũng đã làm sao.

Hòa vương vốn đang muốn một lưới bắt gọn cả Thiết Tinh Nguyệt lẫn Khâu Nam Cố cơ mà.

Ngay lúc này, cửa vào bỗng đổ ầm xuống, gạch đá bắn tung, một người như chim lớn phóng vào trong.

Hòa vương biến sắc, võ công của ả béo này vượt xa sức tưởng tượng.

Đường Phi lướt tới, vung tay lên, ba đốm sáng lạnh bắn về phía Hòa vương.

Hòa vương hét lớn, người đã rời khỏi chỗ đứng.

Sau đó hắn liền phát hiện, bang chúng Quyền Lực bang hắn mang theo, có ít nhất một nửa ngã xuống. Ba đốm sáng lạnh vốn không phải là ám khí, bắn đến nửa đường chợt nổ tung thành mấy trăm mũi châm nhỏ, đó mới là ám khí.

Vì thế một nửa bang chúng Quyền Lực bang liền ngã xuống, chỉ riêng có Đường Phương là không sao.

Mục tiêu của Đường Phì hiển nhiên là cứu Đường Phương.

Vì thế nàng liền xông tới, phát tay giải huyết đạo cho Đường Phương.

Đường Phương nhảy vọt lên, đã giải huyết đạo cho Đường Bằng và Tả Khâu Siêu Nhiên.

Đường Bằng chuẩn bị giải huyết cho Âu Dương San Nhi, Hỏa vương sao có thể chịu được nỗi nhục như vậy, hét lớn, xuất thủ.

Trong khoảnh khắc, ngọn lửa của hắn đã bắn ra.

Trên y phục của Đường Phì có ít nhất bốn chỗ bắt lửa.

Nhưng Đường Phì đã phóng ra ám khí của nàng, Hỏa vương vụt biến sắc, phóng ra vút ra ngoài cửa, quát:

- Người là ai trong ba đại cao thủ Đường môn?

Ngọn lửa trên áo Đường Phì tắt ngấm như có kỳ tích, chỉ cháy thủng trên y phục thành mấy lỗ, lộ ra da thịt trắng bộp, Đường Phì cũng chẳng thèm để ý:

- Ta là Đường Phì.

Trong thế hệ thanh niên Đường môn có ba đại cao thủ, chính là Đường Tống, Đường Tuyết và Đường Phì.

Hòa vương cười lạnh, Đường Phì tuy nổi tiếng không dễ chọc, nhưng hấn tự tin mình vẫn còn chọc vào được.

Ở bên cạnh Tả Thương Sinh đã giao đấu với một hòa thượng bụng căng tròn, Hòa vương đương nhiên là không biết người đó là hòa thượng Đại Đổ.

Mấy người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Đường Phương, Tả Khâu Siêu Nhiên đại chiến với Thịnh Giang Bắc và bang chúng Quyền Lực bang.

Hòa vương vẫn không sợ. Hấn quyết định trước khi Quyền Lực bang dốc toàn lực tiêu diệt Đường môn, phải hủy đi đại địch Đường Phì này.

Đến lúc tất yếu, hấn có thể cho một mối lửa thiêu sạch cả khách điếm này, đốt chết hết cả người của Quyền Lực bang cũng chẳng sao.

Hấn đang định xuất thủ, Đường Phì đã lại ra tay.

Đường Phì đánh về phía hấn, nhưng kẻ ngã xuống lại là năm bang chúng Quyền Lực bang sau lưng Đường Phì.

Hòa vương không nhìn ra được năm bang chúng Quyền Lực bang kia ngã xuống vì trúng ám khí gì. Ám khí đánh lên người, năm kẻ mạnh mẽ như rồng như hổ lập tức không động nổi một cái, không kêu nổi một tiếng, đã mất mạng. Ám khí đó thực giống như vô hình.

Tròng mắt Hòa Vương bắt đầu co rút lại, hấn phát hiện Đường Phì

càng lúc càng không dễ đối phó như hấn tưởng tượng.

Đường Phì vẫn luôn rất kiêu ngạo.

Trong hệ của Đường Mộ Mộ, Đường Phì là người xuất sắc nhất không ai có thể nghi ngờ gì. Đường Mộ Mộ chính là Đường Kiếm Hà của Đường môn, do Đường Phì được xếp vào một trong ba đại cao thủ thanh niên của Đường môn nên hệ phái của Đường Mộ Mộ mới có thể so sánh được với hai hệ của Đường Quân Thương, Đường Đăng Chi có Đường Tống và Đường Tuyết.

Tuy Hỏa vương vừa ra tay đã làm nàng bị thương, Đường Phì vẫn rất tự tin.

Bởi vì sau lưng Hỏa vương chính là đường chết.

Nàng từng tận mắt trông thấy vị công tráo trắng hào hoa phong nhã đó ra tay, một đao chém ra, nhanh như điện xẹt.

Nàng đang muốn ra tay tiếp thì bỗng thấy Hỏa vương biến thành một đám lửa.

Một người trông thấy một người khác đột nhiên biến thành một đám lửa xanh bốc cháy rừng rừng, cảm giác đó chắc chắn là rất đặc biệt, càng hừng hờ ngọn lửa đó còn quán thẳng tới chỗ nàng.

Đường Phì phóng lên, khinh công của nàng tuyệt không thể cao như Đường Phương, đoàn lửa đó đã quán lấy hai chân nàng.

Đôi chân to của nàng lập tức có cảm giác: Giống như mười lưỡi cưa sắt, đồng loạt cắt thẳng xuống xương chân nàng!

Nàng gào lên một tiếng, đánh ra ít nhất là bảy loại ám khí!

Đoàn lửa đó lại sáng lên, ám khí đánh tới bên rìa lửa bỗng đột ngột tan rã, biến mất!

Đường Phì biết bên trong đám lửa chính là Hỏa vương, nhưng lại không có cách nào phóng được ám khí vào bên trong, mà nếu không nghĩ ra được biện pháp nữa thì đôi chân nàng chắc chắn sẽ bị phế, vì thế nàng không chút do dự, đánh ra một món ám khí tuyệt môn.

Ám khí chưa từng thất bại.

Ám khí đó đương nhiên chính là Đường hoa.

Đường hoa vừa nở liền tàn.

Lúc nở như hoa, lúc tàn thành sắt.

Mỗi ngày một lần, chỉ giết một người, một người mà thôi.

Những người khác cũng chết theo vì nó thì đều không tính đến.

Phụ, Đường hóa cắm vào vách tường.

Hỏa vương không chết.

Nhưng cục thế lập tức biến đổi, Hỏa vương không dùng lưới lửa quấn chân Đường Phì nữa, hấn hóa thành một ngọn lửa dài, quấn thẳng ra bên ngoài!

Đóa hoa lẻ loi đó nở ra trước mặt Hỏa vương, không ngờ còn sáng lạ hơn ngọn lửa bốc cháy!

Ngọn lửa lập tức bị dập tắt.

Nhưng Hỏa vương không ở trong ngọn lửa, đoàn lửa đó là “Tử hỏa” độc môn của Tổ Kim Điện.

Lửa này chạm vào người, lửa tắt, người chết, thế mới có tên Tử hỏa.

Mà nay Đường Phi còn chưa chết, lửa đã tắt rồi.

Lửa bị dập tắt, là bị Đường hoa đánh cho tắt.

Đường hoa cũng không cảm lên người Hỏa vương, nhưng Hỏa vương đã cảm thấy không rét mà run. Hắn cũng nhìn ra được, chỉ bằng Tả Thường Sinh, Thịnh Giang Bắc, tuyệt không phải là đối thủ của mấy người hòa thượng Đại Đổ, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Đường Phương, Đường Bằng và Âu Dương San Nhi cộng lại.

Cho nên hắn lập tức rút lui.

Hắn hóa thành một ngọn lửa lớn, không ai cản nổi.

Ba người Đường Phương, Đường Bằng, Tả Khâu đồng loạt ra tay, bọn họ không cho hắn đi, họ hận hắn đến cùng cực.

Ám khí của Đường Phương, Đường Bằng phóng ra, nhưng từ trong ngọn lửa lại có bảy tám quả cầu lửa bắn tới, nuốt chửng ám khí của họ.

Tả Khâu Siêu Nhiên am hiểu nhất là Cầm nã thủ, vì thế hắn vung tay bắt lấy Hỏa vương.

Bắt lấy Hỏa vương cũng giống như bắt lấy một viên than hồng, Tả Khâu Siêu Nhiên đau đớn buông tay, lửa đã quán đến trước cửa!

Vi công tử áo trắng, ung dung, ngạo mạn trước cửa khách điếm đột ngột ra tay!

Hắn đứng trước cửa, chính là để không cho bất kỳ ai của Quyền Lực bang ra khỏi cửa.

Đây là lần thứ tư hắn ra tay, ba tên chạy ra ngoài cửa khách điếm lúc trước đều chạy vọt qua trước mặt hắn.

Bọn chúng chạy ra được bảy tám bước, máu tươi mới phun ra, sau đó lại chạy ba bốn bước nữa mới ngã xuống mà chết.

Đó là bởi vì kiếm pháp của hắn thật sự quá nhanh.

Hắn quyết định phải cho ngọn lửa này, “Nhất đao lưỡng đoạn”!

Đến bây giờ Đường phi mới nhìn rõ Lâm công tử ra tay.

Ánh đao lóe lên, hóa ra không phải là đao, là kiếm!

Là một thanh khoái kiếm, sử ra lại là đao pháp!

Chỉ một điểm này thôi, võ công của người này tuyệt không dưới Đặng Ngọc Bình Hải Nam kiếm phái!

Ngọn lửa vụt bùng lên, lúc này lưỡi lửa bốc cao đến mức khiến người ta phải hoa mắt, sau đó liền không còn gì nữa.

Hỏa vương đã không còn ở trước cửa.

Hắn đã chạy rồi?

Lâm công tử y phục bị cháy, thần thái cũng không còn ung dung như

trước, người tinh mắt có thể thấy hấn đã bị thương khá nhiều, nhưng hấn vẫn chậm rãi thu hồi thanh kiếm vừa sử ra đao pháp kia.

Trên kiếm có máu.

Trên đường cũng có máu.

Một dãy máu kéo dài về phía Tây.

Một đao này vẫn không giết được Hòa vương.

Nhưng hòa vương đã bị thương, Lâm công tử cũng đã bị thương.

Hơn nữa hiển nhiên là Lâm công tử cũng bị thương không nhẹ. Đám Tả Thường Sinh thấy Hòa vương chạy trốn cũng cùng tên “chường quĩ” liều mạng phá vây, chạy ra ngoài!

Lâm công tử lại không ngăn cản.

Một luồng chân khí của hấn đã bị ngọn lửa hùng hực tiêu hủy, hấn cần phải lập tức điều tức khôi phục.

Hấn có thể xác định, một đao của hấn đã khiến Hòa vương bị thương còn nặng hơn hấn. Nhưng hấn lại cảm thấy chẳng còn chút mặt mũi nào, Hòa vương giao đấu với hấn, kỳ thực có thể nói là bị hấn và Đường Phì giáp công, Hòa vương mới phải chịu thiệt.

Đường Phì cũng thầm cảm thấy kinh sợ, ám khí Đường hoa của nàng vậy mà cũng không thể thành công.

Một Hòa vương của Quyển Lực bang đã như vậy rồi, vậy trên đó nữa, công tử Liễu Ngũ, Triệu Sư Dung cùng Quân lâm Thiên hạ Lý Trầm Chu sẽ còn đến bực nào!

- Làm sao mọi người biết chúng tôi ở trong này?

Tay Tả Khâu Siêu Nhiên đã bị thương, nhưng hắn vẫn không quên hỏi câu này, bởi vì lúc đó bọn hắn bị phong bế huyết đạo, ngoài ra còn bị cải trang thành “người” mà sợ rằng đến chính mình nhìn thấy cũng không nhận ra.

- Nhà họ Đường chúng tôi có phương thức liên lạc đặc thù.

Đường Phì giải thích, nàng ta tuy béo ụch nhưng không hề ngu ngốc:

- Tôi vừa bước vào đã thấy Phương tử đang nháy mắt, theo số lần nháy mắt biết được kẻ bên cạnh khó đối phó, cho nên bọn tôi mới đột ngột ra tay, tránh để liên lụy tới mọi người.

Trong nhà họ Đường, Đường Phương tuy trẻ tuổi nhưng là trực hệ của Đường Nghiêu Thuấn, vai vế cực cao, ngay cả Đường Phì cũng phải gọi là “chị”, mà vốn Đường Phì cũng rất yêu quý Đường Phương.

Đường Phương, nói một câu, vội vàng nói một câu, khiến cho Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố đều vui mừng đến nhảy dựng cả lên.

- Tiêu Thu Thủy vẫn chưa chết, hắn vừa đi qua đây, không nhận ra chúng tôi.

Thiết Tinh Nguyệt nhảy chồm chồm:

- Hắn chưa chết! Tốt quá! Tên nhóc con này! Bây giờ hắn đang ở đâu?

Khâu Nam Cố cũng hỏi:

- Bây giờ Tiêu đại ca đang ở đâu?

- Hẳn đi rồi.

Đường Phương đáp, ánh mắt nàng tỏa sáng.

- Chúng ta đi tìm hắn!

Khâu Nam Cố lập tức quyết định.

- Tới đâu tìm?

Đường Phì hỏi. Nàng muốn xem thử người tên là Tiêu Thu Thủy này tại sao lại có thể khiến mọi người hưng phấn đến vậy.

- Ta cũng muốn gặp hắn.

Lâm công tử khẽ buông một câu, nhắc tới Tiêu Thu Thủy, ánh mắt cũng như nóng lên.

- Hẳn sẽ đi đâu?

Tả Khâu Siêu Nhiên nhanh chóng khẳng định:

- Hẳn nhất định sẽ về nhà!

Thiết Tinh Nguyệt cùng Khâu Nam Cố gần như đồng thời nói:

- Chúng ta tới phái Hoán Hoa Tứ Xuyên!

Thế nên họ lập tức rời đi.

Do vậy khi Tiêu Thu Thủy trở lại khách điếm, không gặp được Đường Phương, cũng không gặp được mọi người.

Quyển 5 - Chương 2: Thập niên chiến đấu

Dọc đường tuy Tiêu Thu Thủy không gặp được mấy người Thiết Tinh Nguyệt nhưng cũng nghe được chuyện về họ.

Nơi đây đã là Hoa Dương, Hoa Dương tiếp cận Thành Đô, cách hồ Điền rất xa nhưng trên đường đâu đâu cũng có thể nghe được tin tức về Hoán Hoa kiếm phái, Quyền Lực bang, về trận chiến tại Thành Đô và bên bờ hồ Điền. Đó cũng là những tin tức mà Tiêu Thu Thủy mong ngóng nhất.

- Đây có lẽ là lần Quyền Lực bang bị chống trả mạnh mẽ nhất từ khi thành lập tới nay, đừng nghĩ chỉ là một Hoán Hoa kiếm phái nhỏ bé, không ngờ cũng khiến Quyền Lực bang phải hao binh tổn tướng.

Một ông lão bán dù trong một khu hàng ăn nhỏ ngoài thành Hoa Dương nói.

Người bạn ông ta đang làm nem rán trong một quán rượu gần đó cũng giơ ngón tay cái:

- Rất khá! Hoán Hoan kiếm phái đúng là rất khá, chỉ tiếc..

- Chỉ tiếc vẫn là bộ ngựa chống xe.

Một ông lão nhồi bột nói:

- Cuối cùng vẫn không phải bị hủy trong chốc lát sao....

- Chết có cái nặng như Thái Sơn, có cái nhẹ tựa lông hồng.

Ông lão bán dù lại không cho thế là đúng:

- Quyền Lực bang dù hủy được Hoán Hoa kiếm phái nhưng Hoán Hoa kiếm phái cũng chống cự được suốt mười sáu ngày ròng rã, mười sáu ngày...

- Mười sáu ngày là đủ rồi, một vị tiêu sư kể với tôi, dã tâm lang sói của Quyền Lực bang đã làm kinh động tới sự chú ý của tông chủ hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang vốn không màng việc đời...

Người làm nem rán tiếp lời ông lão bán dù:

- Tôi chỉ là kẻ làm đồ ăn cho người khác, tôi không hiểu cái gì là quy củ võ lâm, nhưng người sống trên đời, có thể làm vài chuyện khiến người xung quanh phải ngược nhìn, phải suy ngẫm, cũng là đủ rồi...

- Tôi thấy bác Từ nói rất đúng, tiên nhân bản bản(*), cái đám họ nhà rùa Quyền Lực bang đó không bị diệt, lũ nghèo rớt chúng ta cứ lần lượt bị bắt bớ, dọa nạt, làm sao mà sống nổi!

- Không thể nói như vậy.

Ông lão nhồi bột vẫn không đồng ý:

- Kết quả thì thế nào rồi, Hoán Hoa từ trên xuống dưới, người thì chết, người thì tan, người thì bỏ trốn...

Sau đó ông ta bỗng thấy một người thanh niên lao vù tới, túm cổ xách bổng ông ta lên, gân xanh nổi vằn, mặt mũi đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi:

- Nói mau, đám khốn kiếp Quyền Lực bang đã làm gì Hoán Hoa kiếm phái rồi?

Ông lão nhồi bột mì bị người thanh niên bộ dạng văn nhã đó xách lên như gà con, sợ đến cứng lưỡi, răng đánh lập cập, không nói nên lời, mấy người bạn xung quanh cũng luống cuống tay chân.

Thanh niên đó hai mắt lộ vẻ hung dữ:

- Hoán Hoa kiếm phái ra sao rồi? Nhà họ Tiêu Thành Đô rút cuộc là thế nào rồi, các ngươi nói mau!

Ông lão bán dù vẫn luôn rất tán thưởng Hoán Hoa kiếm phái, cảm thấy không thẹn với lòng bèn đánh liều khuyên can:

- Anh bạn trẻ, cậu bắt ông ấy cũng vô dụng, Hoán Hoa kiếm phái đã... Đã....

- Đã làm sao rồi?!

Người thanh niên trợn đến muốn rách cả khóe mắt.

- Đã chết sạch rồi.

Một giọng nói chột vang lên.

Giọng nói đó truyền ra từ một góc quán ăn, người thanh niên quay phắt lại, chỉ thấy một người chậm rãi đứng dậy, tay cầm một vật dài dài bọc vải, hiển nhiên là binh khí nặng, bên cạnh hắn còn có bốn người mặc trang phục Quyền Lực bang.

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy có rút lại, lạnh lùng hỏi:

- Người là ai?

Người kia từ từ mở vải bọc:

- Người là người nhà họ Tiêu?

Tiêu Thu Thủy không trả lời, người kia đã mở vải bọc, để lộ một thanh hổ đầu đại đao, nhếch miệng cười, nói:

- Người đã từng nghe đến Tôn Nhân Đồ chưa?

Tiêu Thu Thủy gạt đầu, người đó vung đao lên “vụt vụt vụt”, cười lớn:

- Ta chính là sư đệ duy nhất của Tôn Nhân Đồ, Hổ Đầu đao khách Hách Xuyên!

Cửu thiên thập địa, Thập cửu nhân ma của Quyền Lực bang được sắp xếp như thế này:

Bách Độc thần ma Hoa Cô Phần.

Vô Danh thần ma Khang Xuất Ngư.

Thần Quyền thiên ma Thịnh Giang Bắc.

Nhất Động thần ma Tả Thường Sinh.

Thiết Oản thần ma Phó Thiên Nghĩa.

Tam Tuyệt kiếm ma Khổng Dương Tần.

Trường Đao thiên ma Tôn Nhân Đồ.

Tuyệt Diệt thần ma Tân Hồ Khâu.

Ôn Dịch nhân ma Dư Khốc Dư.

Huyết Ảnh tăng ma.

Phi Dao thần ma Sa Thiên Đẳng.

Độc Cước thần ma Bành Cửu.

Thiên Thủ thần ma Đồ Cỗn.

Khoái Dao thiên ma Đổ Tuyệt.

Phi Thoái thiên ma Cố Hoàn Thanh.

Thiết Kỳ thần ma Diêm Quỷ Quỷ.

Vô Ảnh thần ma Liễu Thiên Biến.

Ám Sát nhân ma Thích Thường Thích.

Phật Khẩu thần ma Lương Tiêu Thủ.

Mỗi nhân ma đều có đệ tử, thuộc hạ hoặc hộ pháp quan trọng, ví dụ đệ tử Sa Thiên Đẳng chính là Sa Lô, Sa Phong, Sa Vân đã bị Âm Dương thần kiếm Trương Lâm Ý giết trong trận tấn công Kiếm Lư. Đệ tử Khang Xuất Ngư là Khang Kiếp Sinh, Đệ tử Hoa Cô Phần là Nam Cung Tùng Hoàng, đệ tử Khổng Dương Tần là sáo, nhị hồ, đàn cầm....

Có một số nhân ma đã bị phe Tiêu Thu Thủy giết, ví dụ như đám Tôn Nhân Đồ, Tân Hồ Khâu, Đồ Cỗn, Liễu Thiên Biến, một bộ phận đệ tử

của các thần ma cũng đã bị tiêu diệt, ví dụ như Thiết kỵ Lục phán quan của Diêm Quỷ Quỷ, bốn cao thủ dưới trướng Phó Thiên Nghĩa, ba đệ tử của Dur Khốc Dur, hai tên sát thủ của Tả Thường Sinh.

Tên Hồ Đầu đao khách Hách Xuyên trước mặt này chính là sư đệ của Tôn Nhân Đồ đã chết dưới tay một trăm ba mươi tư vị hảo hán do Tiêu Dịch Nhân chỉ huy.

- Ta canh giữ nơi này, phàm là đám cô hồn dã quỷ của Hoán Hoa, ta đều xử lý hết, ngươi là tên thứ mười một....

Hai mắt Tiêu Thu Thủy đỏ lên, hấn phảng phất như trông thấy Hoán Hoa kiếm phái, máu thịt vương vãi, Kiếm lục Thành Đô, hủy trong một chốc, người thì chết, người thì bị thương, người bỏ chạy thì bị truy sát, người bị bắt thì bị lăng nhục, còn cha mẹ hấn đâu?....

Hách Xuyên cười lạnh lẽo:

- Tên ta giết lần trước, nghe nói còn là một trong những thống lĩnh tổ chức trong Kiếm lục, máu của hấn vẫn chưa khô đâu...

Hách Xuyên giơ đao ra, chỉ thấy trên lưỡi đao ánh lao đúng là có mấy vết máu loang lổ.

- Hấn hình như tên là Trương... Trương Trường Cung, có vẻ rất kiên cường... Sau đó ta chặt hai chân một tay hấn, hấn liền gào khóc ầm lên...

Hách Xuyên nói đến đây, có vẻ vô cùng đắc ý:

- Trước đây Tứ Xuyên là thế lực của Hoán Hoa kiếm phái, đến bây giờ đã là thiên hạ của Quyền Lục bang rồi!... Đối tượng tiếp theo của bọn ta sẽ là Đường môn đất Thục...

Nói xong lại cười ha hả, công vọng đến cực điểm.

Tiêu Thu Thủy không cười.

Hắn đột nhiên trở nên kiên cường.

Kiểm lư bị hủy rồi, không còn nhà nữa, hắn không thể bi thương, mà phải bình tĩnh.

Hắn nhìn chăm chăm vào Hách Xuyên, Hách Xuyên cười cả nửa ngày rồi chợt không cười nổi nữa, bởi vì hắn phát hiện, một đôi mắt lạnh như ánh kiếm, sáng như nước thu đang trừng trừng nhìn hắn.

Hắn chưa từng thấy qua ánh mắt nào có thần như vậy.

Ngay cả Hách Xuyên háo sát thành tính cũng không khỏi cảm thấy rùng mình, hắn hỏi:

- Rút cuộc thì ngươi là ai?

Tiêu Thu Thủy nhìn thẳng vào hắn:

- Ta là Tiêu Thu Thủy

Tiếp đó, nhẹ nhàng, rất nhẹ nhàng nói một câu:

- Ta muốn ngươi hiểu rõ một chuyện: Người nhà họ Tiêu, chỉ cần có một người còn sống, Quyền Lực bang sẽ ngủ không yên, ngồi không vững, ăn không ngon, sống không lâu...

Sao đó Tiêu Thu Thủy lại hỏi:

- Người có tin không?

Lời Tiêu Thu Thủy nhẹ nhàng như tiếng thủ thi của tình nhân, nhưng hấn ra tay, ra tay như gió cuốn sa mạc, nhưng ngàn chiến mã tung vó giữa thảo nguyên Mông Cổ.

Hấn xông tới, vung quyền đánh mạnh.

Hách Xuyên không thể không tin.

Hấn còn cảm thấy mình tin quá muộn, bởi vì Tiêu Thu Thủy thật sự quá nhanh.

Hấn chỉ có thể vung đao chém tới, ít nhất có thể ngăn cả thế công của Tiêu Thu Thủy một chút.

Nhưng Tiêu Thu Thủy vậy mà lại không tránh, đao đúng là chém trúng người hấn, nhưng Hách Xuyên cũng chẳng biết mình chém trúng bộ phận nào trên cơ thể đối phương nữa.

Bởi vì Hách Xuyên nghe thấy cả tiếng xương cốt của mình gãy nát, sau đó hấn không ngờ lại trông thấy thân thể mình, sau lưng.

Kỳ lạ, người sao có thể trông thấy sau lưng mình được, trừ phi là... chẳng lẽ đầu ta đã...!

.... Ý nghĩ của Hồ Đầu đao khách Hách Xuyên đến đây là chấm dứt.

Khi Tiêu Thu Thủy đánh bay Hách Xuyên thành hai đoạn, bốn bang chúng Quyền Lực bang vốn đang muốn ra tay liền nhũn hết cả chân tay.

Không những không dám ra tay mà thậm chí cả chạy trốn cũng

không dám.

Bọn chúng chưa bao giờ gặp ai thần dũng như vậy.

Mấy người nhồi bột, bán dù, làm nem rán đương nhiên cũng chưa từng thấy qua.

Tiếp theo Tiêu Thu Thủy quay đầu lại, đao chém lên vai hấn, hấn giống như không hề cảm thấy đau.

- Các vị có tin không?

Tiêu Thu Thủy hỏi bọn chúng.

- Tin cái gì?

Ba ông chủ hàng trông thấy người thanh niên dũng mãnh như thế, đầu óc đã hoàn toàn rối loạn.

Tiêu Thu Thủy mỉm cười:

- Có tin không? Có tin rằng chỉ cần một người nhà họ Tiêu còn sống...

Ông lão bán dù tiếp lời:

- Nhà họ Tiêu vĩnh viễn không đổ.

Người làm nem rán nói:

- Phái Hoán Hoa sẽ trở lại, Hoán Hoa kiếm phái duy trì chính nghĩa và công lý ở địa phương lâu như vậy, làm tốt như vậy, chúng rôi đều mong họ khôi phục...

Ông lão nhồi bột mì cuối cùng cũng nói:

- Chỉ cần có cậu, Quyền Lực bang sớm muộn cũng thành quá khứ.

Tiêu Thu Thủy mang theo nụ cười vừa hài lòng vừa kiêu ngạo, mang theo vết thương, chậm rãi từng bước, từng bước ra đi, chợt nghe có tiếng vỗ tay.

- Cậu đủ dũng cảm, ra tay đủ tàn nhẫn, ngoài ra cũng dám liều mạng, nội lực dồi dào, nhưng mà...

Tiêu Thu Thủy quay lại, thanh âm già nua đó tiếp tục nói:

- Võ công cậu lại không cao. Cậu nhất định là còn chưa luyện Mông Giang kiếm pháp của ta, luyện rồi sẽ không kém như vậy nữa.

Người nói đương nhiên chính là Mông Giang kiếm khách trong Quảng Tây tam sơn, Đổ Nguyệt Sơn.

Đổ Nguyệt Sơn vẫn chưa chết.

Trong thạch thất dưới đình Nhất Công, Đổ Nguyệt Sơn cuối cùng đã bị Khuất Hàn Sơn bắt giữ, nhưng Đường Bằng lúc đó tự xưng là “Hán Tứ Hải” đã ngằm thả ông ta đi.

Kiểm vương Khuất Hàn Sơn khi ấy đang vội vàng truy kích nhóm Tiêu Thu Thủy, không rảnh chú ý tới, cho nên Đổ Nguyệt Sơn trốn thoát ra được.

Đổ Nguyệt Sơn tính tình kiêu ngạo, trước nay chẳng hề liên hệ với người trên giang hồ, ông ta lo Mông Giang kiếm phổ của mình bị người trong Quyền Lực bang đoạt mất, cho nên mới vội vã đi tìm

Tiêu Thu Thủy.

Ông ta biết Tiêu Thu Thủy là con trai của Hoán Hoa kiếm khách Tiêu Tây Lâu, cho nên đi thẳng đến Xuyên.

Đến đây ông ta đã gặp Tiêu Thu Thủy.

- Cậu nhất định phải học kiếm pháp của ta, nếu như cậu muốn đối phó với Kiếm vương, không học thành kiếm pháp của ta thì không xong.

Kỳ thực, thứ Tiêu Thu Thủy muốn đối phó đâu chỉ có một mình Kiếm vương, mà là cả Quyển Lực bang.

Đỗ Nguyệt Sơn hỏi:

- Cậu muốn đi đâu?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Tôi muốn về nhà.

Đỗ Nguyệt Sơn nói:

- Không biết chừng Quyển Lực bang đang mai phục ở đó.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Tôi chỉ có một gia đình.

Ánh mắt hần đầy vẻ đau thương, cô độc khôn tả:

- Cho dù ở đó có trăm vạn đại quân, tôi cũng phải về nhà!

Đỗ Nguyệt Sơn giơ ngón cái, khen:

- Rất khá!

Lập tức lại hỏi:

- Bạn bè của cậu đâu?

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy vẫn mang vẻ tịch mịch không nói hết:

- Phân tán rồi, chết rồi, hoặc là không rõ sống chết. Lâm công tử có vẻ còn chưa kịp tới...

Đỗ Nguyệt Sơn hỏi:

- Trong đất Thục, cậu còn tri giao nào không?

Tiêu Thu Thủy thoáng ngẫm nghĩ, đáp:

- Còn có hai người, đều là nữ. Từ trước đến giờ bọn họ vẫn luôn là bạn tốt của Hoán Hoa kiếm phái, cũng là bạn chí cốt của tôi...

Đỗ Nguyệt Sơn bật cười trêu chọc:

- Hồng nhan tri kỷ?

Tâm ông ta không hề già như tuổi.

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Bọn họ là con gái của Khúc Kiếm Trì, Khúc lão bá, tạo nghệ kiếm pháp đều rất cao.

Đỗ Nguyệt Sơn vỗ bàn:

- Tốt! Khúc Kiếm Trì đứng vào hàng Bảy đại danh kiếm, ta đã sớm muốn gặp hần.

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên hỏi:

- Bây giờ tiến bối muốn đến nhà họ Khúc làm gì?

Đỗ Nguyệt Sơn cười lớn:

- Kiếm lục bị diệt, họ Khúc tất có nghe tin, trước tiên cứ tìm hiểu rõ thực hư rồi hăng đi, tránh để lọt mất điều gì...

Tiêu Thu Thủy im lặng, Đỗ Nguyệt Sơn lại nói:

- Chuyến này lão phu đi cùng cậu.

Tiêu Thu Thủy ngẩng đầu, đẩy vẻ cảm kích.

Đỗ Nguyệt Sơn cười:

- Ta tuy hơi già một chút nhưng vẫn có thể tính là bằng hữu của cậu chứ nhỉ?

Nói đoạn ngửa cổ uống cạn một chén rượu.

- Bạn bè của cậu đều rất đáng yêu.

Ông lại nheo mắt, đôi mắt híp lại dưới hàng lông mày trắng thực giống như một con cáo già đang cười:

- Có điều chúng ta muốn làm bằng hữu, trước tiên phải đáp ứng ta, trên đường chịu khó học Mông Giang kiếm pháp.

Tiêu Thu Thủy còn có thể nói được gì nữa?

Gặp được người tốt như vậy, chuyện hay như vậy còn có thể không đồng ý sao?

.....

Hai người Khúc Kiếm Trì và Tân Hồ Khâu cùng xếp vào hàng Võ lâm Thất đại danh kiếm, Tân Hồ Khâu dựa vào một thanh Chuyên Chư thần kiếm, Khúc Kiếm Trì dùng một thanh Sáu Ngọc thần kiếm, những nhân tài luyện kiếm đời sau trong võ lâm, không ai không lấy họ làm tấm gương.

Khúc Kiếm Trì, Tân Hồ Khâu cũng là một đôi bạn tốt.

Hồ Khâu, Kiếm Trì vốn đã ở cùng một nơi.

Nhưng từ mười năm trước, Khúc Kiếm Trì bắt đầu xa cách với Tân Hồ Khâu, bởi vì Tân Hồ Khâu đã gia nhập Quyền Lực bang.

Lại qua một năm, Tân Hồ Khâu tới Hoán Hoa kiếm phái “năm vùng”, cuối cùng bị Cổ Tùng tàn khuyết của Chương Thượng danh kiếm Tiêu Đông Quảng giết chết, đó là câu chuyện trong Dục Mã Hoàng Hà.

Mười năm trước, Tiêu Thu Thủy từng trông thấy Khúc Kiếm Trì một lần, lúc đó Khúc Kiếm Trì mạnh mẽ, cao ngạo, đứng lên trông như một vị thiên thần, ngồi xuống cũng giống như một vị thần linh.

Khi đó ông ta cầm kiếm trong tay, kiếm không có bao, mặt ông ta

giống như kiếm mang.

Lúc ấy Tiêu Thu Thủy còn rất nhỏ, đến lần sau gặp lại Khúc Kiếm Trì trong đất Thục, ông ta đã rất già, chân đã không xuống, thân thể phát phì, bên hông có bao kiếm, trong tay không còn kiếm.

Chẳng lẽ ông lão ấy cũng đã gặp phải đả kích nào đó thực đáng sợ?

Bên cạnh ông ta còn có một người.

Một người xuất gia.

Người xuất gia này Tiêu Thu Thủy cũng rất quen thuộc

Ông ta chính là Cổ Thâm thiền sư Thiếu Lâm.

Khúc Kiếm Trì cười cười:

- Tôi đã không còn là một trong bảy đại danh kiếm, Thập bộ sát nhất nhân, Thiên lý bất lưu hành (**) của mười năm trước rồi.

Nụ cười của ông ta mang đầy vẻ mỉa mai:

- Trong võ lâm biết bao chuyện bất bình, chỉ bằng một thanh kiếm, thật không thể dẹp hết nổi.

Cổ Thâm đại sư cúi đầu niệm:

- A di đà Phật

Vẻ bi thương trong mắt Khúc Kiếm Trì càng sâu đậm:

- Có một lần tôi thấy mấy chục người vây đánh một ông lão. Ông lão

đó vừa già vừa đáng thương, võ công lại không cao, vì thế tôi liền ra tay, đánh bị thương mười ba người, đẩy lùi đối phương, mới biết ông lão đó hóa ra chính là “Cửu vĩ đạo” Lỗ Công! Còn người bị tôi đánh bỏ chạy là tiêu đầu của mười ba tiêu cục Tây Hà. Lần đó khiến cho tôi thanh danh tàn tạ, tôi truy bắt Lỗ Công, đuổi suốt ba năm, còn phải ứng phó với sự truy sát của nhân sĩ bạch đạo võ lâm, vô cùng vất vả, đứt mất ngón tay út mới giết được Lỗ Công, mới có thể ăn nói được với võ lâm.

Khúc Kiếm Trì để lộ bàn tay mình ra.

Tay phải.

Ngón út của ông đã bị cắt đứt.

Ai cũng biết ông đã không thể cầm thật tốt kiếm nữa.

Vẻ châm chọc trong mắt Khúc Kiếm Trì càng thêm đậm:

- Tôi bỏ mất ba năm mới có thể rửa sạch một sai lầm đó, mà đời người thì có bao nhiêu lần sai lầm? Đời người có được bao nhiêu cái ba năm? Rửa sạch được tội danh còn tốt, nếu rửa không hết thì sao đây?

Lòng ngực nhấp nhô liên tiếp của Khúc Kiếm Trì thực không hề giống vẻ mặt bình tĩnh của ông ta:

- Hơn nữa với hoàn cảnh như hôm nay, đã không được phép bại nữa, một khi thất bại, võ lâm sẽ chà đạp người như một con chó, ngay cả đứa trẻ con cũng sẽ đá thêm cho mấy cái.

Khúc Kiếm Trì nhếch mép cười, lại hỏi:

- Cậu có biết mùi vị của không được phép thất bại không?

Tiêu Thu Thủy lắc đầu, hắn cảm thấy mình vẫn còn quá trẻ, ở đây không hề có phần cho hắn lên tiếng.

Khúc Kiếm Trì nói tiếp:

- Nếu như, một người chỉ được chiến thắng, không được phép thất bại, hắn rất có thể sẽ không bao giờ dám chiến đấu.

Ông thoảng cười khổ:

- Danh dự của hắn tựa như một quả trứng mỏng, ném ra dù có trúng mục tiêu thì cũng thành ngọc đá cùng tan.

Khúc Kiếm Trì nhìn Tiêu Thu Thủy đầy thâm ý:

- Thành danh, chưa chắc đã là chuyện tốt.

Đỗ Nguyệt Sơn bỗng xen vào:

- Ông đừng kể lể nhiều như vậy nữa, chuyện Tiêu lão đệ muốn biết nhất thì lại không nói.

Khúc Kiếm Trì cười nhẹ:

- Tôi nói nhiều như vậy là muốn ông biết, ân oán giang hồ, võ lâm thị phi, tôi đã sớm không muốn quản nữa, nhưng khi Kiếm lư chống đỡ đến ngày thứ mười ba, tôi không nhẫn nhịn được, cuối cùng vẫn đi.

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy sáng lên.

Khung Kiếm Trì nói:

- Không những tôi đi mà Hồ Nam “Thiết Bản” Đàm Kỳ Đạo, Hồ Bắc “Đồng Bà” Cổ Hữu Công, cùng với “Huyết liên hoàn” Kỳ Tam đất thực cũng dẫn người đi, kết quả...

Ông chậm rãi chìa tay phải ra, bàn tay phải không ngờ chỉ còn lại một ngón tay.

Ngón cái.

- Chỉ còn một mình tôi trở về.

Tiêu Thu Thủy chưa nghe hết câu đó đã nước mắt lưng tròng.

Đỗ Nguyệt Sơn quát hỏi:

- Rút cuộc thì Kiếm lư ra sao rồi?

Khúc Kiếm Trì đáp:

- Đã bị công phá vào ngày thứ mười sáu.

Ông cười khổ tiếp:

- Khi tôi gặp cha cậu ta, ông ấy vừa gầy mòn vừa kiệt sức, đã sắp không chống đỡ nổi nữa.

Tiêu Thu Thủy siết chặt nắm tay, móng tay cắm sâu vào trong thịt.

- Tôi khuyên ông ấy từ bỏ Kiếm lư, bỏ chạy.

Khúc Kiếm Trì nói:

- Ông ấy không chịu, nói nơi đó là gốc rễ của ông ấy, chuyện này tôi cũng hiểu.

Khúc Kiếm Trì thở dài:

- Một người lăn lộn giang hồ đến tận hơn năm mươi tuổi, nhà chính là mạng sống của ông ấy, chặt mất gốc rễ của sinh mạng, sống tiếp cũng có còn ý nghĩa gì nữa đâu?

Đỗ Nguyệt Sơn lại hỏi:

- Bây giờ Kiếm Lư ra sao rồi?

Cổ Thâm chột lên tiếng:

- Chuyện đó lão nạp biết.

Đỗ Nguyệt Sơn nói:

- Ông nói.

Cổ Thâm thiền sư đáp:

- Đã thành đồng đồ nát.

Đỗ Nguyệt Sơn hỏi:

- Có trông thấy thi thể Tiêu Tây Lâu không?

Cổ Thâm thiền sư lắc đầu.

Tiêu Thu Thủy đứng vụt dậy.

Cổ Thâm nói bằng một giọng rất thâm trầm:

- Nơi đó đã không còn thi thể nào. Một thi thể cũng không có.

Tiêu Thu Thủy nhìn trân trân vào ông ta, hẳn biết vị lão thiền sư này là bạn tri giao của cha mình, sẽ không lừa hấn.

- Nhưng người tới thăm dò lại biến thành thi thể.

Cổ Thâm thiền sư thở dài:

- Lệnh tôn hiệp nghĩa nổi tiếng thiên hạ, Quyền Lực bang nghịch đảo hành thi, người tới tương trợ Kiếm lư không phải là không có, lão nạo cùng Dân Giang Hàn Tố Nhân, Động Sơn Cảnh Tôn Dương cùng nhau tới, nhưng mà...

Sắc mặt Cổ Thâm không ngờ lại biến đổi một cách kỳ lạ, giống như vẻ sợ hãi khi trông thấy ma quỷ:

- Cũng chỉ có một mình lão nạp trở về.

Đỗ Nguyệt Sơn lắp bắp hỏi:

- Đại sư đang nói tới hai vị “Hồng tuyết hiệp” Hàn Tố nhân, cùng Cảnh Tôn Dương ngoại hiệu “Thiên địa nhất sa âu”...

Cổ Thâm thiền sư gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Đỗ Nguyệt Sơn cũng không nói nổi nên lời.

Tiêu Thu Thủy lại hỏi;

- Hai vị ca ca của tôi đâu? Bọn họ đều không tới...?

Cổ Thâm đáp:

- Theo như lão nạp biết, Tiêu Khai Nhận vẫn đang tử thủ ở Quế Lâm. Đại ca cậu Tiêu Dịch Nhân dẫn người đi, đã bị Quyền Lực bang đánh bại ở đất Điền...

Tiêu Thu Thủy bỗng đứng phắt dậy, trong mắt ngấn lệ:

- Nói vừa, đại ca có các anh em thập niên, sao có thể bị đánh bại?!

Cổ Thâm thiền sư lặng lẽ gật đầu, bình tĩnh nói:

- Ta hiểu tâm trạng của cậu, Thập niên cũng đúng là anh em tốt của cậu.

Khúc Kiếm Trì thờ dài, tiếp lời:

- Đánh tiếc, khi đại ca cậu bị đánh bại, không những Thập niên ở bên cạnh hấn mà cả Đường Phương, Đường Bằng, Đường Mãnh của Đường môn, cùng với Thiết Tinh Nguyệt anh dũng trứ danh, Khâu Nam Cố xảo quyết nổi tiếng, thậm chí Tả Khâu Siêu Nhiên đệ tử Ứng trảo vương Lô Phong cũng đều ở đó....

Những cái tên ấy, những cái tên quen thuộc ấy.

Những cái tên từng cùng Tiêu Thu Thủy cùng sống chết, chia hoạn nạn.

Những người đó.

Tiêu Thu Thủy cơ hồ ngây dại.

Khúc Kiếm Trì nhìn thật sâu vào hắn:

- Cậu muốn nghe trận chiến hồ Điền không?

Tiêu Thu Thủy gật đầu, sự thật có đáng sợ hơn nữa, hắn cũng phải đối mặt.

Khúc Kiếm Trì lại mỉm cười, cười rất lười biếng:

- Mấy năm trước cậu còn nhỏ, đã có hai cô em gái kết nghĩa rồi.

Ánh mắt Khúc Kiếm Trì thoáng hiện vẻ hiền từ:

- Cậu còn nhớ tên bọn nó không?

Tiêu Thu Thủy đương nhiên là còn nhớ, cũng nhớ cả bọn họ một người hay chảy nước mũi, một người thường ngã rách quần áo. Người hay làm rách quần áo thích khóc, người thường chảy nước mũi thích cười.

“Nhất khóc bất hưu chỉ, nhất tiểu bất trực yêu”.(***)

Đây là biệt danh mà Tiêu Thu Thủy đặt cho họ mười năm trước.

Mười năm trước, thích khóc là là Mộ Sương, thích cười là Mân Miêu.

Mười năm sau, thích khóc vẫn là Khúc Mộ Sương, thích cười cũng vẫn là Khúc Mân Miêu.

Nhưng còn ai dám nói bọn họ sẽ chảy nước mũi, sẽ ngã rách quần áo.

Hai thiếu nữ, một người mặc váy dài màu xanh lục, một người mặc

áo màu tím nhạt, một người khi đi đứng, ngưng ngừng đến mức không dám ngẩng đầu lên, một người lại mở to mắt liếc đi liếc lại xung quanh.

Thiếu nữ mắt to, khi đôi mắt nhìn vào bạn, sẽ khiến tim bạn đập thình thịch.

Thiếu nữ cúi đầu ngưng ngập chỉ với một cái cúi đầu cũng có thể khiến tim bạn ngừng đập.

Hai thiếu nữ nhìn Tiêu Thu Thủy, hơi cúi người vái chào, Tiêu Thu Thủy vội vàng đứng lên, hẳn thật không dám tin đó là Mộ Sương, là Mân Miêu ngày ấy...

Thiếu nữ mắt to cười hì hì:

- Tôi là Mân Miêu.

Thiếu nữ ngưng ngừng lý nhí nhỏ như tiếng muỗi kêu:

- Tôi là Mộ Sương.

Họ cùng ngồi xuống, thiếu nữ mắt to nhìn qua nhìn lại chỗ Tiêu Thu Thủy, thiếu nữ ngưng ngừng cũng hơi hơi ghéch đầu lên, liếc qua một cái. Hai người không khỏi đưa mắt nhìn nhau, cùng phì cười.

Khi thiếu nữ bật cười, thật giống như hoa nở trước gió, thật chẳng thể giải thích được nguyên nhân.

Có lẽ khi các thiếu nữ thấy những người bạn nam thời nhỏ của mình, đều cảm thấy rất tức cười, tại sao lại cao lớn như vậy chứ, tại sao lại như một tên ngốc vậy chứ...

Tiêu Thu Thủy sắp đỏ bừng mặt lên rồi... Mặt hấn nóng lên, nhưng hấn biết mình không thể đỏ mặt.

Một khi đỏ mặt sẽ càng khiến người ta cười lăn cười bò.

- Thỉnh giáo cô nương, chẳng hay có thể cho tôi biết tường tận trận chiến bên hồ Điền giữa anh trai tôi và Quyền lực bang.

Đó là một vấn đề cực kỳ nghiêm túc.

Khúc Mân Miêu, Khúc Mộ Sương vọt thu hồi nụ cười, họ đều tôn kính trận chiến đó, tôn kính những hảo hán Hóa Hao kiếm phái trong chiến dịch đó.

Đó là một chiến dịch nổi tiếng thiên hạ.

Trận chiến đó tuy xảy ra ở Vân Nam nhưng đã truyền bá khắp võ lâm.

Những nơi ở càng xa, ngược lại càng nhiều người biết tới, hơn nữa còn lưu truyền càng huyền bí.

- Khi trận chiến đó xảy ra, chi em tôi đúng lúc đang ở A Bình. Khi bọn tôi tới hồ Điền thì đã chỉ còn lại thi thể....

- Nghe nói trận chiến đó bắt đầu từ một dải Thạch Lâm, qua mấy lần giao tranh ngắn ngủi với bang chúng Quyền Lực bang, Hoán Hoa kiếm phái tuy có tổn thất nhưng đã giết được Phi Thoái thiên ma Cố Hoàn Thanh cùng Trường Dao thiên ma Tôn Nhân Đồ, sau lại ở gần Nộ Sơn, bắt sống Phật Khẩu thần ma Lương Tiêu thủ, đánh bị thương Âm Sát nhân ma Thích Thường Thích, giành được toàn thắng... Không lâu sau, dưới lầu Đại Quan lại có một trận giằng co kiếm bạt cung giương....

- Trong trận chiến đó sở dĩ Hoán Hoa kiếm phái đại thương nguyên khí là vì ở dưới chân núi Điểm Thương... Nghe nói trước đó Xà vương của Quyền Lực bang đã hại chết tất cả môn nhân phái Điểm Thương, dĩ dật dãi lao, thủ dưới tháp đá chờ đội ngũ của đại ca anh tới....

- Trận chiến đó chấn động cả trời đất, nghe nói lúc bắt đầu chiến đấu, các hảo hán Hoán Hoa không hề bại, hơn nữa các anh hùng Thập niên còn bao vây được Xà vương... Nhưng sau đó có một người xuất hiện, Tiêu Dịch Nhân tướng hấn là trọng tướng Liệt Hỏa thần quân của Chu đại thiên vương cho nên không chú ý tới nhiều, để hấn gia nhập cuộc chiến, bị kẻ đó độ ngọt tập kích, giết chết mấy người trong Thập niên....

Tiêu Thu Thủy siết chặt nắm tay, toàn thân run lên vì phẫn nộ:

- Kẻ đó là ai?!

Khúc Mân Miêu đảo:

- Tổ Kim Điện, chính là Hỏa vương trong Bát đại Thiên vương. Hấn giả mạo Liệt Hỏa thần quân, giành được tín nhiệm của anh trai anh, một kích thành công, nặng tay sát thủ... Thập niên bị phá, cộng thêm người Hỏa vương đem tới bao vây trong ngoài, chém giết một trận, Hoán Hoa kiếm thái vì thế mới...

- Ngay từ bắt đầu Hoán Hoa kiếm phái đã mất bốn người Thái Y, Bi Phần, Yến Quân, Bạch Bân... Tiêu Dịch Nhân cố ra sức tái chiến, nhưng binh bại như núi đổ, nhân số của Quyền Lực cũng hơn hấn Hoán Hoa kiếm phái. Trên cả đường đi, phái Hoán Hoa đều chiếm thượng phong, Quyền Lực bang quyết tâm cho Hoán Hoa kiếm phái một đòn trí mạng dưới chân núi Điểm Thương...

- Lúc ấy đâu đâu cũng là quân phục kích Hoán Hoa kiếm phái, Thập niên của Hoán Hoa tuy bị diệt mất một phần nhưng tráng trí chưa tan, mắt thấy còn có thể liều một phen, Trận Phong đại đột nhiên giết chết Hải Thần, hóa ra hắc chính là đệ tử chân truyền của Vô Ảnh thần ma Liễu Thiên Biến, Khuê Lãnh Giáp. Hắc giết mất hai người, Quy Nguyên và Thu Nguyệt cũng hợp lực tiêu diệt được hắc, nhưng tổ chức Thập niên đã bị hủy hoại tan tác...

Tiếng Khúc Mân Miêu nói càng lúc càng đau thương, sôi trào, phảng phất như trận chiến kinh thiên động địa, oan hồn vô số đó đang ở ngay trước mắt.

- Nếu Thập niên có thể toàn lực liều chiến, kết quả trận chiến này vẫn còn khó đoán trước, nhưng Xuyên Tâm còn sống lại bị Dục vương hạ độc chết...

Đỗ Nguyệt Sơn kinh hãi nói:

- Mạc Phi Oan cũng tới nữa.

Khúc Mộ Sương gật đầu tiếc nuối vô hạn, ánh mắt cũng đầy vẻ thê lương và đau đớn:

- Xà vương, Hỏa vương, Dục vương, ba Vương đều tới, lần này Quyền Lực bang thật sự đã dùng đến toàn lực... Đường Mãnh đã sớm bỏ mạng dưới nanh độc của Xà vương, Quy Nguyên xông pha đến cách núi Điểm Phương mười bảy dặm thì bị Thích Thường Thích mai phục giết chết.... Thu Nguyệt dẫn người tiến lên Bích Khê Lĩnh, bị Tả Thường Sinh dẫn dụ giết chết... Thập niên không ai sống sót...

Kể đến đây, Khúc Mộ Sương cũng vì kết cục trời sầu đất thảm đó mà

không nói tiếp được nữa.

Tiêu Thu Thủy như muốn trợn rách cả khóe mắt.

Khúc Mân Miêu tiếp lời:

- Trận chiến ấy, đến cả sống chết cũng đều là dư thừa. Người của Hoán Hoa kiếm phái giết ít nhất là gấp ba lần nhân số của mình, nhưng chung quy vẫn là quả bất địch chúng, chôn thây Thương Sơn. Sự thảm khốc của trận chiến đó thật không thể tưởng tượng nổi, quỷ thần gào khóc, nghe nói chim thú trên núi đều chạy trốn xuống đồng bằng, không đành lòng chứng kiến trận chém giết ấy...

Tiêu Thu Thủy trầm mặc hồi lâu, nhìn trờng trờng về trước, hai tay siết chặt, cuối cùng cũng hỏi:

- Anh trai tôi thì sao? Bạn bè tôi thì sao?

Khúc Mân Miêu hé miệng đáp:

- Anh trai anh không biết đang ở đâu, với võ công của anh ấy, Quyền Lực bang muốn giết cũng không dễ dàng gì. Còn về bạn bè anh, đến bây giờ vẫn chưa phát hiện ra thi thể họ...

Tiêu Thu Thủy vừa muốn thở phào một hơi, Khúc Mộ Sương đã nói tiếp:

- Nhưng mà trong trấn nhỏ tại Nga Biên, đã phát hiện ra thi thể Mã Cảnh Chung, Mã tổng quản...

Tiêu Thu Thủy đau đớn gật đầu:

- Tôi biết rồi.

Đó là trận chiến ở Hoan Nhạc sạn, nơi hấn đánh mất một cơ hội gặp lại Đường Phương, hối hận cả đời.

Khúc Mân Miêu khe khẽ thở dài, nói:

- Trận chiến đó Hoán Hoa kiếm phái tuy toàn quân bị diệt, nhưng đã thực sự thức tỉnh đồng đạo võ lâm. Bây giờ ai cũng biết, trong trận chiến này, Quyền Lực bang đã lộ ra sơ hở, chỉ cần kết hợp các tông các phái trong thiên hạ, tuyệt đối có thể liều một phen.

Khúc Mộ Sương cắn môi, nhẹ giọng nói:

- Hoán Hoa kiếm phái không hề hy sinh vô ích. Sẽ có một ngày, những tinh hồn Hoán Hoa đó tiêu diệt bang hội thiên hạ đệ nhất đại ác đó.

Khúc Kiếm Trì dùng bốn ngón tay, vuốt ve tấm thảm dày trải trên ghế, than thở:

- Đáng tiếc, vẫn phải hy sinh một chính phái bạch đạo dám nói dám làm.

Tiêu Thu Thủy bỗng đứng lên, dùng hết sức lực gào lên:

- Tại sao Kiếm lục bị vây công suốt mười bảy ngày mà chỉ có năm ba đội ngũ chính nghĩa lẻ tẻ lên đường cứu trợ?! Tại sao, tại sao từ Quế Lâm đến Thương Sơn, đường xa vạn dặm, không có một ai gia nhập đội ngũ Hoán Hoa kiếm phái?! Tại sao? Tại sao trận chiến Điểm Thương đất trời sầu thảm, Thiếu Lâm, Võ Đang, bao nhiêu danh môn chính phái, không hề có ai ra mặt hiện thân?! Tại sao! Tại sao?! Chẳng lẽ phải chờ đến lúc các tông các phái trong thiên hạ đều lần lượt bị tiêu diệt, Quyền Lực bang thống trị thiên hạ, đám nhân sĩ võ

lâm đó mới chịu liều mạng, mới chịu đoàn kết, chẳng lẽ vậy sao?!

Không ai trả lời.

Thật lâu sau.

Cổ Thâm thiền sư bỗng thở dài:

- Đó là nguyên nhân vì sao lão nạp rời khỏi Thiếu Lâm.

Từ lúc trung niên, Cổ Thâm đã ly khai Thiếu Lâm, có người nói ông ta trong mắt không có Thiếu Lâm, tự thấy Tiên nhân chỉ của mình, một chí có thể phá bảy mươi hai tuyệt kỹ, không thèm ở lại trong chùa nữa, kỳ thực, Cổ Thâm bỏ đi là vì không thể tuân thủ rất nhiều luật lệ không hợp lý của Thiếu Lâm.

Đỗ Nguyệt Sơn cúi đầu nhìn cổ tay vẫn còn hằn vết xích sắt của mình, ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng rực:

- Dù sao cái mạng này của ta cũng coi là do mấy người bạn trẻ các cậu cứu, có chỗ nào cần dùng đến ta cứ nói, coi như lão già này vẫn còn có chút tác dụng.

Đỗ Nguyệt Sơn nghiêng răng nghiêng lợi:

- Ta quyết phải một mất một còn với Khuất Hàn Sơn, hấn ở trong Quyền Lực bang, vậy ta sống mái với Quyền Lực bang!

Khúc Kiếm Trì vẫn dùng bốn ngón tay vuốt ve tấm thảm da cáo trải trên ghế mình, vẻ mặt giống như đang vuốt ve một chú mèo con:

- Ta thiếu mất năm ngón tay, ta không nên động đao động kiếm nữa.

Rồi ông bỗng cười, nói tiếp:

- Nhưng ai bảo ta còn lại năm ngón tay khác.

Quyển 5 - Chương 3: Quỷ

Vì thế họ xuất phát giữa đêm giờ Dần.

Mục tiêu: Kiếm lư.

Mục đích: Cứu người hoặc giết người.

Có đệ tử Hoán Hoa, tất cứu; gặp bang chúng Quyền lực bang, tất giết.

Không phải người chết, thì là ta vong... Đây là quy củ của võ lâm.

Cũng là sự bi ai của người người trên giang hồ.

Tiêu Thu Thủy vốn không hề phục cái “quy tắc” đó.

Hắn không phải là người của giang hồ, thậm chí không thừa nhận là người võ lâm.

Hắn chỉ là thi nhân, thi nhân viết về cuộc sống và tình nghĩa.

Nhưng khi hắn đột nhiên không còn gì nữa... không còn anh em, không còn bạn bè, không còn người thân, không còn đệ tử, hắn đột nhiên lộn xác.

Hắn biến thành một người của giang hồ, trầm tĩnh, bất đắc dĩ, nhưng tàn nhẫn!

Hắn trở nên giống một người võ lâm, háo sát, khát máu, hơn nữa

còn vô tình!

Hắn buộc bản thân phải thay đổi, chỉ có thay đổi, mới có thể sống sót.

Hơn nữa mới có thể báo thù.

Hắn có thể thay đổi không?

Bắt đầu từ trận chiến Cửu Long bên giang, rồi đến khi quay lại Hoán Hoa Thành Đô, hắn thật sự đã thay đổi rất nhiều.

Những người bên cạnh hắn lại càng thay đổi nhiều hơn.

Hoán Hoa Khê thủy thủy tây đầu, chủ nhân vi bạc lâm đường u. (*)

Trong nhà cỏ Đỗ Phủ bên dòng Hoán Hoa Khê phảng phất như vẫn còn nghe tiếng ngâm nga: “Chung sinh lịch gian hiểm”, “Ngạ tẩu biến cửu châu” (**). Trong biến loạn An Sử, đại thi nhân đời Đường, Đỗ Phủ từng bị giặc bắt, cửu tử nhất sinh, trải qua vô số hiểm nguy, cuối cùng cũng qua Thục, vượt thiên hiểm Kiếm Môn, tới Thành Đô Tứ Xuyên, bên dòng Hoán Hoa Khê, tâm hồn mới được buông lỏng, khẽ ngâm:

“Khởi lâm ngại nhật ngâm phong diệp, lung trúc hòa yên tích lộ sao”. (***)

Nhà cỏ sắc thu, như thơ như họa.

Tiêu Thu Thủy, Đỗ Nguyệt Sơn, Khúc Kiếm Trì, Cổ Thâm thiên sư, cùng với Khúc Mộ Sương, Khúc Mân Miêu tổng cộng sáu người, nhanh chóng xuyên qua đầm Bách Hoa, hoàng hôn đi qua lầu ngâm thơ của Tiết Đào, đến lúc tắt nắng đã tới Kiếm lưu.

Kiểm lư là nhà của Tiêu Thu Thủy, hấn tuổi trẻ thích ngao du, núi cao sông lớn đều từng ruổi ngựa đi khắp, nhưng nơi khó quên nhất lại chính là mảnh đất nhỏ bé mà hấn chưa từng ở lâu này.

Dòng nước khe hiền hòa đó, hàng liễu rủ bên dòng đó, những thiếu nữ xinh đẹp lấy nước bên suối, những đứa bé chơi đùa bên sông, phong cảnh nhân tình, tiếng gà kêu chó sủa thấp thoáng bên tai...

Nhưng Hoán Hoa Khê hôm nay không một bóng người.

Cả động vật cũng không có.

Cảnh còn người mất.

Chẳng lẽ nơi Quyền Lực bang đi qua, thật sự là gà chó không tha?

Ở đây Tiêu Thu Thủy từng giết ra khỏi trùng vây, đi tìm cứu binh.

Khi hấn ra đi đã từng thề phải quay lại.

Hôm nay hấn đã trở về, nhưng lại phải giết ra một con đường máu, mới có thể tiến vào.

Ngày mười bốn tháng bảy.

Cho dù là cô hồn dã quỷ thì cũng nên trở về nhân gian.

Trong bóng đêm mơ hồ này, ánh trăng thê lương chiếu lên dòng nước Hoán Hoa Khê chảy đi lạng lẽ, Tiêu Thu Thủy lại trở về nơi hấn đã sinh ra.

Sáu người bọn hấn khinh công đều cao, hạ xuống đất chỉ để lại một

chút âm thanh, lao vút đi không làm lay một chiếc lá rụng.

Cổ Thâm đại sư vốn là cao tăng Thiếu Lâm, cao thủ Thiếu Lâm tự tuy trọng thực chiến rất ít luyện tập khinh công, nhưng cơ sở của đệ tử Thiếu Lâm trước nay vẫn luôn thuộc loại tốt nhất. Khi Cổ Thâm còn bé đã từng gánh thùng sắt đầy nước, leo lên leo xuống bậc đá Thiếu Lâm, mỗi ngày một trăm lần, đã có căn cơ cho khinh công hạng nhất, đến tuổi thiếu niên từng qua lại như bay trên mai hoa thung, bên mép sọt trúc, bỏ khổ công rất nhiều vào khinh công, sợ là rất ít người so được.

Mông Giang kiếm pháp của Đổ Nguyệt Sơn vốn cần người có thân pháp rất tốt có thể sử dụng được.

Kiểm pháp của Khúc Kiếm Trì đi theo đường cổ ý, nhưng năm ba mươi tuổi ông ta mới học kiếm, là một trong số ít người nửa đường đổi sang học kiếm mà có thành tựu. Trước năm ba mươi tuổi, ông là cao thủ khinh công của phái Cổ Mộ.

Hoán Hoa kiếm pháp của Tiêu Thu Thủy cũng trọng nhẹ nhàng, mà như nay hẳn một thân nội lực vô cùng, lại được Lương Đấu và Đổ Nguyệt Sơn sở trường khinh công chỉ điểm, chỉ khế vận một hơi là đã nhanh như lưu tinh, khiến cho Khúc Kiếm Trì vô cùng kinh ngạc.

Khúc Mộ Sương, Khúc Mân Miêu đương nhiên là không bằng được bốn người bọn họ, nhưng hai chị em này ngoài đi theo cha mình học kiếm còn theo người đứng hàng thứ hai trong thiên hạ tam đạo cao thủ khinh công đương thời, Thiên lý Cô mai trong “Bách lý Hàn đình, Thiên lý Cô mai, Vạn lý Bình nguyên”, học thuật khinh không đề tủng, vì thế khinh công của họ tự nhiên là cũng không hề thành vấn đề.

Bây giờ họ lại càng đi nhanh hơn nữa.

Bởi vì các nàng không dám đi ở phía sau.

Bởi vì các nàng cảm giác thấy có người đang thổi hơi vào sau gáy.

Luồng hơi âm hàn, sau gáy hai nàng đã nổi da gà.

Hơn nữa các nàng còn trông thấy mặt trăng.

Ba vầng trăng.

Sương mù mờ mịt, ánh trăng mờ hồ.

Đúng lúc này, Mộ Sương, Mân Miêu trông thấy ba mặt trăng.

Một cái ở trên trời, một cái ở dưới hồ.

Còn một nữa thì sao?

Khúc Mộ Sương hét lên chói tai, Khúc Mân Miêu lớn gan hơn một chút có điều chân đã nhũn cả ra, khinh công cũng không thi triển được nữa.

Hiện tại đã tiếp cận Kiếm lục Tiêu gia, mấy người Cổ Thâm thiên sư đều đề cao cảnh giác, Khúc Mộ Sương hét lên một tiếng, bốn người lập tức dừng chân, gần như đồng thời lao về bên cạnh hai chị em họ Khúc.

Cổ Thâm thiên sư vốn đang lướt thẳng về phía trước, đột nhiên dừng phắt lại, sau đó giống như lúc đang đi tới, loáng cái đã lùi về đằng sau đứng cạnh chị em họ Khúc.

Đỗ Nguyệt sơn thì lộn nhào một cái, đang phóng lên trước bỗng nhiên xoáy người, cũng tới bên cạnh hai chị em họ Khúc.

Khúc Kiếm Trì thì đột ngột xoay tròn.

Kiểm pháp của ông ta vốn cũng sử ra lúc đang xoay tròn.

Sấu Vương thần kiếm vốn là kết hợp của Bát Ngọc kiếm pháp, Phi Phong kiếm pháp và Phong Ma kiếm pháp, Toàn Phong kiếm pháp.

Ông ta giống như một cơn lốc xoáy, xoay vòng một cái đã tới cạnh hai chị em họ Khúc.

Tiêu Thu Thủy lại càng đột nhiên.

Hắn đột nhiên nghe thấy Khúc Mộ Sương hét lên.

Rồi hắn lại đột nhiên xuất hiện bên cạnh chị em họ Khúc.

Một thân nội lực của hắn khiến cho Cổ Thâm nội công thâm hậu cũng phải thoáng ngạc nhiên.

Bốn người họ vừa khéo chia ra bốn hướng đông tây nam bắc, vây quanh chị em họ Khúc, cũng bảo vệ họ an toàn.

Liền đó Khúc Kiếm Trì quát hỏi:

- Có chuyện gì?

Khúc Mộ Sương sợ hãi đáp:

- Cha xem.... mặt trăng....

Khúc Mân Miêu đánh bạo nói:

- Có ba mặt trăng.

Thật sự có ba mặt trăng.

Tiêu Thu Thủy lại bật cười.

Một dải Hoán Hoa Khê này, hẳn đương nhiên là rất quen thuộc

- Bởi vì có hai hồ nước.

- Vãn Đường ở bên kia, Thu Trì ở bên này, mặt trăng chiếu qua cầu vòm xuống, thường thường sẽ xuất hiện ba mặt trăng, thậm chí còn nhiều hơn.

Mọi người đều cảm thấy rất buồn cười, mà cũng có cả chút trách móc.

Người to gan gặp người nhát gan, sợ ma sợ quỷ thường hay ra mặt trách cứ, kỳ thực bên trong cũng cảm thấy thỏa mãn vì sự anh hùng của mình.

Thậm chí còn cố ý làm ra hình ảnh, tiếng động quái lạ để hù dọa người nhát gan, khiến người nhát gan càng thêm bội phục sự to gan của mình.

May mà mấy người Tiêu Thu Thủy đều không phải loại người đó.

Chị em họ Khúc đều rất xấu hổ, Khúc Mân Miêu đang ngượng ngùng muốn phân trần gì đó thì bỗng nghe Khúc Mộ Sương lại thét lên chói tai.

Bốn người đều biến sắc.

Chỉ thấy Khúc Mộ Sương sắc mặt trắng bệch, hai mắt đầy vẻ hoảng loạn, hai tay vắn vẹo, lắp bắp không nên lời:

- Trong hồ... Trong hồ có...

Bốn người quay phắt lại, mắt trợn trừng, lộ vẻ nghiêm trọng, mặt hồ giống như ngôi thành quý thần bí, làm gì có bóng ai.

Thế nhưng Khúc Mộ Sương vẫn run rẩy nói:

- Người... Trong hồ có quý...

Mọi người chăm chú nhìn, trong hồ vẫn không hề có thứ gì.

Khúc Mân Miêu đỡ nàng ta dậy, cố gắng an ủi, ánh mắt đảo qua đảo lại, bất đắc dĩ giải thích:

- Chị gái tôi, trước nay vẫn luôn nhất...

Tiếp đó là một tiếng thét sợ hãi.

Tiếng thét là của Khúc Mân Miêu.

Sắc mặt nàng đã trắng bệch, còn trắng hơn cả Khúc Mộ Sương, cắt không còn một giọt máu.

Chỉ nghe nàng run rẩy nói:

- Quý... Có quý...

Bốn người quay đều nhìn lại, tiếng Khúc Mân Miêu tiếp tục vang lên:

- Thật sự có quý... quý nước....

Sau đó bọn họ thật sự trông thấy quẻ nước.

Không phải quẻ, mà là người.

Người từ trong nước nổi lên.

Người này úp mặt xuống nước, trên lưng dính đầy rong tảo, râu bèo.

Ánh trăng chiếu lên lưng người đó giống như chiếu lên một bức tường bám đầy dây leo.

Khúc Mân Miêu không nhịn được lại muốn hét lên.

Kỳ thực lá gan nàng cũng không lớn hơn người chị xấu hổ của mình bao nhiêu.

Cùng lúc đó, hai bóng người chọt lóe lên.

Người ướt đầm trong nước đã được kéo lên, đặt lên bờ.

Quần áo Đỗ Nguyệt Sơn, Khúc Kiếm Trì không hề ướt chút nào.

Người là người chết.

Người này chết rất khó coi, hai mắt trắng dã, toàn thân trương phình, lưỡi thè ra ngoài, dài tới bốn tấc.

Cổ Thâm chọt kêu lên một tiếng.

Khúc Kiếm Trì vụt ngẩng đầu, ánh mắt như mũi kiếm, mũi kiếm đã rời vỏ.

- Đại sư nhận ra người này?

Cổ Thâm đưa tay gạt rong rêu dính trên đầu người đó ra, hóa ra người chết này không có tóc. Cổ Thâm đại sư lộ vẻ đau buồn.

- Lão nạp nhận ra người này. Ông ta là hòa thượng.

Sắc mặt Cổ Thâm bỗng mang vẻ quý dị khó mà diễn tả nổi.

- Ông ta chẳng những là hòa thượng, hơn nữa còn là hòa thượng của Nam Thiếu Lâm.

Cổ Thâm thiên sư mang vẻ mặt khó tin, nói tiếp:

- Thiếu Lâm Phúc Kiến tuy không được hùng vĩ sâu xa như Thiếu Lâm Tung Sơn nhưng cũng là bắc đẩu của võ lâm Giang Nam. Chưởng môn Nam tông Hòa Thượng đại sư, nghe nói võ công không hề kém chưởng môn Bắc tông, quy củ và kết cấu của Nam tông bình thường đều lấy Bắc Thiếu Lâm là chủ.

Bắc Thiếu Lâm vốn do Đạt Ma sang đông lập nên, nguồn gốc sâu xa, Nam Thiếu Lâm vốn là phân chi của Bắc tông.

Cổ Thâm trầm ngâm một lúc rồi lại nói:

- Nam Thiếu Lâm ngoài Hòa Thượng đại sư còn có hai vị trưởng lão, võ công đều rất cao. Còn về liên lạc và ứng đối với bên ngoài thì lại do hai vị cao tăng Thiếu Lâm xử lý, một vị gọi là Cầu Vĩ, một vị gọi là Tục Điêu.(****)

Tăng nhân Thiếu Lâm tuy ở nơi cửa Phật, không màng thế tục, nhưng họ cũng là người. Họ cũng cần tiền, để xây dựng chùa chiền, cũng cần đem bán các loại cây trái trồng trọt được, để nuôi sống mấy

trăm tăng nhân trong chùa.

Hai vị đại sư Cầu Vĩ, Tục Điều, tuy tên nghe tức cười, nhưng người võ lâm nghe đến, nhất là người trong hắc đạo nghe nhắc tới, có thể nói là không ai không biến sắc.

Hai vị hòa thường này cũng tương đương như gười Thiếu Lâm phái ra để duy trì chính nghĩa trong võ lâm.

Có một lần, chùa Lục Dung Quảng Đông vị “Sơn Đông hưởng mã” chiếm cứ, hòa thượng trong chùa người chết, người chạy trốn, Thiếu Lâm Phúc Kiến lập tức phái hai người bọn họ, sau đó Sơn Đông hưởng mã liền không vang(hưởng) lên nổi một tiếng nào nữa.

Sơn Đông hưởng mã vốn không phải một người, mà là một tổ chức ba mươi sáu tên, bọn chúng chiếm cứ chùa Lục Dung là muốn lấy đây làm căn cứ, làm một chuyến mua bán(*****) lớn.

Bọn chúng chỉ nghĩ “mượn” một chút rồi sẽ đi, ai mà biết, bọn chúng còn chưa đi, hai vị đại sư Cầu Vĩ, Tục Điều đã đến Lục Dung rồi.

Người xuất gia lấy từ bi làm gốc, câu nói này so với cách hai người Cầu Vĩ, Tục Điều đại sư ra tay thật như chưa từng nghe qua bao giờ.

Ba mươi sáu người, không có một tên sống sót.

Sau này giang hồ mới đồn đại, hai vị đại sư Cầu Vĩ, Tục Điều vốn là hộ pháp trong chùa Thiếu Lâm trên núi Thiếu Thất.

Người có thể làm hộ pháp tất phải là nhân vật do Giới Luật viện, Đạt Ma đường Thiếu Lâm rèn luyện ra, người có thể bước ra từ hai nơi nghiêm khắc cùng cực đó chắc chắn phải là tinh hoa của một mạch

Thiếu Lâm. Chỉ là hai vị “đại sư” này giết người quá nhiều, đến cả phương trượng Thiếu Lâm cũng chỉ có thể dựng môn gian miếu nhỏ cho hai người họ ở lại dưới núi, không cho họ lên núi.

Vậy mà Cổ Thâm thiền sư lại nói:

- Người chết này chính là Tục Điều đại sư của chùa Thiếu Lâm Phúc Kiến.

Tiêu Thu thủy vô thức đứng lên, ba vầng trăng kia giống như con mắt lấp lánh giữa đêm đen, quỷ bí đáng sợ cùng cực.

Cùng lúc đó, hắn lại thấy một đôi mắt.

Một đôi mắt kinh hoàng, thù hận, sợ hãi, chết chóc

Một người sống không thể có một đôi mắt không phải người như vậy.

Sương mù tràn ngập, một người loạng choạng nghiêng ngả, từ phía cầu vòm đi tới.

Người đó tự bóp cổ họng mình, mấy lần thiếu chút nữa thì ngã xuống dưới sông. Bỗng nhiên mặt nước gợn sóng, hóa ra Khúc Mộ Sương cùng Khúc Mân Miêu đã như chim én rẽ nước lướt tới.

Các nàng biết là người, hơn nữa còn là người của phái Thiếu Lâm liền không sợ nữa.

Có một số người chỉ sợ quỷ chứ không sợ người.

Có vẻ như hai nàng chỉ sợ thứ gì không biết, chứ không phải thứ đã biết.

Đáng biết các nàng không biết, con người mới là thứ khó biết nhất.

Khi hai nàng chạy tới, đỡ lấy người đó, liêng phát hiện ông ta cũng là một hòa thượng.

Họ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong mắt Cổ Thâm thiền sư đầy vẻ bi thương, gật đầu nói:

- Ông ta là Cầu Vĩ.

Cầu Vĩ đại sư đã đứt hơi, cổ họng vẫn phát ra tiếng khặc khặc.

Khi chị em nhà họ Khúc đỡ ông ta lên, hai mắt ông đã lộn ngược lên trước, trắng dã như mắt cá chết.

Ông ta dùng hai tay mình, bóp chết chính mình?

Khúc Kiếm Trì lao tới như chớp, vặn mở tay ông ta ra.

Khúc Kiếm Trì chỉ có năm ngón tay, nhưng đôi tay lộ gân xanh mà hai mươi ngón tay của hai chị em họ Khúc vặn mãi không mở ra, bị ông ta đụng vào liền bung ra.

Mười vết ngón tay đỏ hồng, hằn cực sâu trên cổ Cầu Vĩ đại sư.

Ông ta thật sự tự bóp chết mình?

Khúc Kiếm Trì cũng không khỏi cảm thấy một luồng hơi lạnh từ gót chân chạy thẳng lên đầu, ông quát lên hỏi:

- Ai giết ông?

Cầu Vĩ đại sư đã đứt hơi, người vẫn còn chưa chết hẳn, cổ họng

ông ta kêu “lặc khặc lặc khặc”, trong đêm trắng nghe như tiếng con gà trống bị cắt đứt cổ nhưng vẫn chưa chết, khiến cho mọi người phát lạnh.

Cầu Vĩ chỉ nói một từ.

Ông ta nói xong từ đó liền gục xuống, đã chết.

Từ cuối cùng trong cuộc đời ông ta là:

- Quỷ!

Quyển 5 - Chương 4: Quỷ khí âm sâm

Một vị cao tăng đắc đạo, vậy mà câu cuối cùng trước khi chết lại là một chữ “Quỷ”.

Chi em họ Khúc lập tức cảm thấy ánh trăng quỷ dị tối hôm nay mang đầy hơi lạnh, đến cả thứ đang chảy dưới cầu kia cũng chẳng biết là nước, hay là máu nữa?

Khúc Kiếm Trì nhíu mày, cẩn thận quan sát Cầu Vĩ đại sư. Chi em họ Khúc thật sự không hiểu, tại sao người cha đáng kính của mình lại phải đi xem người chết, người chết thì có gì đáng xem đâu cơ chứ?

Khúc Kiếm Trì ngẩng đầu, trong mắt lại tỏa ra ra ánh sắc bén như kiếm.

- Cầu Vĩ không tự bóp chết mình.

Câu tiếp theo càng khiến chi em họ Khúc cơ hồ không đứng vững nổi.

- Ông ta bị cắn chết,

Khúc Kiếm Trì đưa ngón tay cái duy nhất của mình chỉ vào vết hầu Cầu Vĩ đại sư, ở đó quả thực là có hai dấu vết mờ nhạt.

Vết răng.

Cổ Thâm thiền sư gật đầu:

- Lúc ông ta chết đã bị hút sạch máu.

Thứ gì mà biết hút máu?

Chẳng lẽ là....

Nghĩ tới đây, Khúc Mộ Sương rên lên một tiếng, suýt nữa thì ngất xỉu, bám chặt vào Khúc Mân Miêu, run lẩy bẩy như một người ăn mày không chần không chiếu giữa đêm đại hàn, nhưng nàng cũng không thật sự xỉu đi.

Bởi vì nàng sợ, lỡ ngất xỉu thì sẽ cùng em gái rơi thẳng xuống sông.... Con sông không biết là đang đầy nước, hay là đầy máu đỏ.

Nàng nghĩ tới đây, không khỏi lại nhìn xuống dòng nước.

Con người chính là như vậy, càng sợ hãi thứ gì thì lại càng tò mò, càng muốn nhìn nó, nhìn xem nó rút cuộc là cái gì?

Những người thích đi nhà ma, thích nghe kể chuyện ma, chẳng phải cũng giống như vậy sao?

Tiếp đó Khúc Mộ Sương liềng hét ầm lên.

Tiếng hét chói tai ấy còn khiến người ta kinh hãi hơn mọi thứ khác.

... Bởi vì dưới sông thật sự không phải nước, mà là máu.

Máu tươi.

Ánh trăng chiếu lên mặt sông, giống như chiếc nanh độc đang chĩa lên, âm thầm mà tàn độc.

Nước sông màu nâu nhạt, nếu như ở giữa ban ngày, đương nhiên sẽ là màu đỏ, bây giờ có ánh trăng chiếu vào, sương mù lướt qua lại thoáng hiện ánh xanh.

Một màu sắc khiến cho người ta buồn nôn.

Dưới sông là máu.

Không những có máu mà còn có cả người chết.

Người chết là rất nhiều thi thể từ trên thượng du trôi xuống.

Chị em họ Khúc sắp ngất đi mất rồi.

Hai thiếu nữ như hoa như ngọc, ở nhà được cưng như trứng mỏng, đã bao giờ phải thấy cảnh tượng thế này?

Khúc Kiếm Trì nhú mày, ai cũng có thể thấy, hai người bọn họ không phù hợp để đến đây vào lúc này.

Còn chưa tác chiến, họ đã mất hết cả can đảm rồi.

Không có can đảm quyết chiến, chẳng phải là chắc chắn thất bại rồi sao?

Khúc Kiếm Trì vốn không cho hai nàng đi, nhưng khi hai viên minh châu này của ông đã quyết ý tới đâu thì chẳng ai ngăn cản nổi.

Vì thế ông cũng chỉ có thể để cho hai nàng đến đây.

Bất kỳ ai cũng biết... Bây giờ để cho hai người bọn họ trở về trước sẽ còn nguy hiểm hơn là mang họ cùng tiến tới nhiều.

Cho nên chẳng ai bảo họ đi trước.

Thứ chảy tới đúng là thi thể.

Nước luôn chảy từ trên cao xuống thấp.

Thượng lưu ở ngay trước mặt.

Trước mặt chính là Kiếm lưu.

Kiếm lưu, đi, hay là không đi?

Thính Vũ lâu, bây giờ đang là chỗ của người, hay là của quỷ?

Cổ Thâm thiền sư đang đếm số người chết.

- Một, hai, ba, bốn...

Ông đếm tới “mười hai” thì liền ngừng lại, hồi lâu sau mới có một thi thể khác trôi tới.

Ông đếm tới “mười ba”.

Tiêu Thu Thủy không nhịn được hỏi:

- Những người này là ai?

Cổ Thâm cười khổ:

- Biết rồi sợ rằng sẽ không thể xông lên trước được nữa.

Tiêu Thu Thủy vẫn phải hỏi:

- Tại sao?

Cổ Thâm thiền sư đáp:

- Bởi vì không còn dũng khí nữa.

Không còn dũng khí, cũng chẳng khác nào không còn lòng tin.

Người không có lòng tin, đang sống cũng chẳng khác gì đã chết.

Tiêu Thu Thủy ngẫm nghĩ một thoáng, nói:

- Tôi vẫn muốn biết.

Hắn hơi ngừng lại rồi tiếp:

- Dũng khí không phải là cái dũng của kẻ thất phu vô tri mà là tinh thần biết rõ không thể làm mà vẫn làm, ngàn vạn người lui, mình ta vẫn tiến.

Cổ Thâm gật đầu, lời Tiêu Thu Thủy nói, ông đương nhiên là hiểu.

Hai mươi năm trước ông rời khỏi Thiếu Lâm, cũng chẳng có gì ngoài “dũng khí” “ngàn vạn người lui, mình ta vẫn tiến”.

Cổ Thâm vốn quý những người trẻ tuổi dám nói, dám làm.

Cổ Thâm không nói gì khác nữa, chỉ từ từ đọc từng cái tên một:

- Tiểu Tiểu chân nhân Võ Đang, “Huyết nhận” Thân Do Tử, chương môn “Kim tý xuyên sơn” Đồng Thất phái Côn Luân, “Cửu mã thần tướng” Dền Hà Sinh, “Lôi công” Hùng Hùng, “Điện mẫu” Mạo Mậu núi

Mạc Càn, chương môn Thiên Đẩu mỗ mỗ, cao thủ đệ nhất Trịnh Đãng Thiên núi Linh Đài, chương môn “Vạn Phật thủ” Bắc Kiến Thiên, phó chương môn “Thiên Phật túc” Đài Cửu Công núi Bảo Hoa, “Khả Thiện chân nhân” Sài Bằng phái Dương Tiện núi Đồng Quan, Thạch Phiến Thiên tổng đà chủ bảy mươi hai ngọn Mã Tích sơn, tông chủ Giá Tầm U núi Nhạn Đãng...

Cổ Thâm thiền sư đọc một mạch tới, nhìn sang phía Tiêu Thu Thủy, nói:

- Trong mười sáu môn phái lớn, Tung Sơn đã đổ, Hằng Sơn đã phản, Điểm Thương bị diệt, các cao thủ chết ở đây cũng ngang với tiêu diệt hết chủ lực của bảy phái Côn Luân, Mạc Càn, Linh Đài, Bảo Hoa, Dương Tiện, Mã Tích, Nhạn Đãng, chỉ còn lại bốn môn phái Phổ Đà, Hoa Sơn, Thiên Thai, Thái Sơn, cùng với hai mạch Võ Đang, Thiếu Lâm...

Cổ Thâm thiền sư chậm rãi nói từng tiếng một:

- Nếu như hôm nay chúng ta không kịp thời chế trụ Quyền Lực bang, ngày sau võ lâm sẽ thành ra thế nào?

Mọi người im lặng, không lên tiếng.

Khúc Kiếm Trì thở dài:

- Đáng ra mười sáu môn phái đã phải sớm đoàn kết, tiêu diệt Quyền Lực bang.

Cổ Thâm cười lạnh, tiếng của ông không giống một vị cao tăng đắc đạo mà như một kiếm khách khoái ý ân thù.

- Thân ai người ấy lo, quản nhiều mà làm gì? Tôi từng khuyên Thiếu

Lâm, phương trượng nói rằng đó là chuyện thế tục, không quản nổi, nếu như các môn các phái đều có suy nghĩ như vậy, đến hôm nay....

Ông chỉ tay xuống sông, hậm hực nói:

- Sẽ đầu kết thúc thế này.

Đỗ Nguyệt Sơn bỗng nói:

- Phổ Đà Cửu Cửu thượng nhân, Hoa Sơn “Thần Tẩu” Nhiêu Sáu Bàn, Thiên Thai Đoan Mộn Hữu, Thái Sơn Mộc Quy Chân, tôi đều quen biết, tôi có thể mời họ tới...

Cổ Thâm thiền sư đáp:

- Bọn họ chắc chắn là bị người ta thuyết phục, cho nên mới cùng tới đây....

Đỗ Nguyệt Sơn giật mình, thốt lên:

- Cùng chết...

Khúc Kiếm Trì nói:

- Thế lực có thể giết chết tất cả mười ba cao thủ trấn áp giang hồ như bọn họ ở đây, một mình Quyên Lực bang có làm nổi không?

Cổ Thâm thiền sư trầm ngâm:

- Trước đây có một người, có thể sẽ làm được, đó là Yến Cuồng Đồ.... Hiện tại Lý Trầm Chu, cộng thêm Triệu Sư Dung, Liễu Tùy Phong cùng với Bát đại Thiên vương chắc chắn là cũng có thể làm được...

Đỗ Nguyệt Sơn gật đầu:

- Quyền Lực bang chỉ cần giết chết người đứng đầu các môn phái, phần còn lại thì dụ dỗ, thu nạp...

Cổ Thâm thiền sư nói:

- Như vậy độ phản kích sẽ thu hẹp, phương diện đổ máu cũng giảm bớt, bá nghiệp của Quyền Lực bang càng ít trở ngại....

Tiêu Thu Thủy nói:

- Quyền Lực bang thật độc địa.

Khúc Kiếm Trì chột lên tiếng:

- Chỉ có điều, là chuyện gì mới có thể dẫn cao thủ của bảy môn phái lớn tập trung tại đây, tiêu diệt một lượt? Sáu phái còn lại Thiếu Lâm, Võ Đang, Thái Sơn, Thiên Thai, Hoa Sơn, Phổ Đà đang ở đâu?

Mọi người đều trầm tư vì câu hỏi đó thì bỗng nghe Mộ Sương khẽ khàng hỏi:

- Những người này... Có phải là đều bị người giết không?....

Khúc Mân Miêu cũng cố lấy can đảm, hỏi:

- Có thể nào... Có khi nào là... Bị quý giết không....?

Câu hỏi này, ai có thể trả lời được?

Lúc này bỗng có ánh lửa.

Ánh lửa giống như hai quả cầu, lơ lửng giữa không trung, qua lại trong sương mù.

Nhìn xuyên qua sương mù sang bờ sông ở phía đằng xa, có một bóng áo trường bào màu trắng, nhưng lại không có người. Phía dưới tấm áo thùng thình giống như là một chiếc túi da bị chọc thủng, đến cả không khí cũng không có, trống rỗng.

Quần áo không có người mặc, tại sao lại tự di chuyển được?

Ở phía xa có một âm thanh giống như một con ác thú vừa ăn no đang nghiền hàm răng nhọn, khiến cho người nghe phải ghê răng.

Hai lửa xanh âm u đó đung đưa, nhấp nháy, cuối cùng chạm vào trụ cầu, tỏa ra ánh lục quý dị, chiếu sáng ba chữ trên đầu cầu:

Cầu Nại Hà.

Bên cầu có một bảng chỉ đường, chỉ vào trong sương mù, nơi đó vốn là vị trí Kiếm lục, bây giờ có viết ba chữ máu tươi rờn rờn, giống như là được viết bằng máu người.

Thành Phong Đô.

Tiêu Thu Thủy lại mỉm cười:

- Phía đó là nhà ta.

Hắn chậm rãi bước lên cầu:

- Kẻ nào dám giả quý dọa ta ngay tại nhà ta...

Tiêu Thu Thủy ung dung cười:

- Vậy chỉ có tự dọa chính mình thôi.

Hắn vững vàng bước lên cầu. Khúc Mân Miêu dẩu miệng, len lén quy sang phía chị mình, nói:

- Lá gan người này có phải làm bằng sắt không vậy?

Ánh mắt Khúc Mộ Sương lại bừng sáng:

- Khi chúng ta quen biết cậu ấy mười năm trước, khí khái của cậu ấy đã như sắt thép rồi.

Bây giờ con người như đúc bằng thép đó đã bước lên cầu.

Đâu đâu cũng vang lên tiếng cười quái dị.

Tiếng cười chói tai lạ lùng lúc bên phải, lúc bên trái, lúc đằng trước, lúc đằng sau, chính là loại tiếng cười trong những câu chuyện ma của người già, bảo với trẻ em rằng khi nghe thấy âm thanh đó thì tuyệt đối không được quay đầu nhìn lại.

Ngọn lửa ma trời cũng lúc đông lúc tây.

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy cũng di chuyển theo ánh lửa.

Ánh lửa ở phía trên hắn liền nhìn lên trên, ánh lửa ở phía dưới hắn liền nhìn xuống dưới.

Sắc mặt Đỗ Nguyệt Sơn vốn cũng đã hơi biến đổi, bây giờ đột nhiên lại bật cười, nói:

- Trong Quyển Lục bang có một cao thủ, nghe nói là người xuất phát từ Cương Thi quyền nhà họ Ngôn một dải Giang Tây Thiểm Tây, nhưng hẳn lại không họ Ngôn mà họ Âm...

Ánh mắt Khúc Kiếm Trì nhìn chăm chăm vào hai luồng âm hỏa, tiếp lời:

- Kẻ đó chính là Quỷ vương trong Bát đại Thiên vương của Quyển Lục bang, Âm Công....

Đỗ Nguyệt Sơn ung dung nói:

- Phương pháp giết người của hắn có rất nhiều loại, trong đó có một cách là dùng đôi răng như rắn độc của hắn cắn thủng mạch máu của người khác, sau đó thì như một con muỗi, hút cạn máu trong người họ.

Đỗ Nguyệt Sơn vừa dứt lời, hai luồng âm hỏa đã bắn về phía ông nhanh như chớp!

Đỗ Nguyệt Sơn đột ngột xuất kiếm!

Thân kiếm mơ hồ, giống như một màn mưa lướt qua.

Hai quả cầu lửa bị xẻ thành hai nửa.

Nhưng cầu lửa nạy nổ tung như có ma thuật.

Nổ thành trăm ngàn mảnh vỡ dính lửa.

Hai chưởng, hai tay áo Đỗ Nguyệt Sơn vung lên không ngừng.

Những mảnh lửa đều bị hất văng ra xa, trong đó có một số mảnh rơi

xuống thân người chết, toàn thân người chết lập tức bốc cháy, vài mảnh rơi xuống mặt nước, cả con sông không ngừng cũng bốc cháy.

Trong ánh lửa, toàn thân Đỗ Nguyệt Sơn đã toát mồ hôi lạnh.

Tiêu Thu Thủy lại nhận ra thủ pháp dùng lửa này, hấn kêu lên thất thanh:

- Là hỏa vương, không phải Quỷ Vương!

Bỗng nghe một giọng nói âm u vang lên:

- Ai bảo vậy?

Âm thanh đó phát ra từ sau lưng Tiêu Thu Thủy, hơi trong miệng gần như đã thổi tới sau gáy hấn.

Tiêu Thu Thủy quay phắt lại, quay người lại chẳng trông thấy ai, sau lưng lại có một luồng âm phong bắn tới.

Một luồng gió lạnh lẽo như phát ra từ địa ngục.

Đúng lúc đó, chợt có một luồng chỉ phong chặn đến.

Chỉ phong giống như mặt trời chiếu rọi, ấm áp, ôn hòa.

Chỉ phong khắc chế âm phong.

Người tới chính là Cổ thâm.

Tay kia Cổ Thâm đặt lên vai Tiêu thu Thủy, nói nhanh:

- Quay về!

... Nếu Quỷ vương Âm Công đã tới, Tiêu Thu Thủy tuyệt không phải đối thủ.

Cổ Thâm thiền sư trở tay kéo lại, Tiêu Thu Thủy lại không bị kéo theo.

Chuyện đó khiến chính Cổ Thâm cũng cảm thấy rất kinh ngạc.

... Nhưng còn chưa kịp kinh ngạc, Tiêu Thu Thủy đã quay người xuất chưởng.

Trong khắc phát chưởng, Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy bóng ma thoáng lóe lên, chưởng của hắn liền bổ thẳng về phía bóng ma.

Bóng ma đó đỡ một chưởng của hắn liền bay vụt sang bờ đối diện.

Tiếp đó trụ cầu gãy đôi, sụp đổ rầm rầm xuống dòng sông.

Tiêu Thu Thủy và Cổ Thâm thiền sư cũng song song trở về bên bờ.

Lúc này họ liền nghe thấy tiếng ho khan, một tiếng, rồi lại một tiếng, rất nhẹ, có điều người đang ho giống như là vừa ho vừa nôn ra thứ gì đó. Hồi lâu sau, người đó thốt lên the thé, lẫn theo hơi chút thờ dốt:

- Chưởng lực tốt, nội công cao.

Khúc Kiếm Trì bước nhanh lên trước. Vừa rồi ông ta một mực không ra tay, bây giờ ánh mắt nheo lại của ông giống như mũi kiếm đã hoàn toàn rời vỏ:

- Quỷ vương Âm Công?

Lửa lớn đốt sáng cả một dòng sông.

Trong ánh lửa rùng rùng, quả thực có một “thứ”, tay cầm một chiếc khăn trắng, đang lau miệng.

Nói là “miệng”, không bằng gọi là một thứ đồ tươi hơn hẳn, giống như thứ chảy ra từ một vết thương sắp thối rữa, chiếc khăn trong tay lại trắng ngần như tuyết.

Thứ “ngươi” đó nôn ra giống như thuốc cỏ đã được sắc kỹ, chỉ là mùi vị tanh tưởi kinh khủng.

Cổ Thâm thiên sư hạ giọng nói với Tiêu Thu Thủy:

- Nội công cậu tốt, khi giao đấu đừng có tới gần, lấy chưởng lực tấn công.

Tiêu Thu Thủy còn chưa kịp gật đầu, bỗng thấy từ trong ánh lửa, một bóng người cháy rừng rực bước ra.

Một người đầu trọc lông lốc.

Tiêu Thu Thủy nhận ra hắn.

Kẻ này cũng không phải hòa thượng Thiếu Lâm, mà là Hòa vương trong Bát đại Thiên vương của Quyền Lực bang, Tổ Kim Điện.

Tổ Kim Điện cười lạnh:

- Các ngươi biết đám người này này chết như thế nào không?

Mấy người Tiêu Thu Thủy đều không hỏi. Họ biết Hòa vương nếu đã

hỏi thì nhất định sẽ nói tiếp.

Tổ Kim Điện quả nhiên đã nói tiếp:

- Tinh anh bảy phái Côn Luân, Mạc Càn, Linh Đài, Bảo Hoa, Dương Tiện, Mã Tích, Nhạn Đãng, sở dĩ tập trung ở đây hôm nay chỉ vì một chuyện.

Quý vương Âm Công cười khặc khặc:

- Cũng chẳng phải là để cứu trợ Hoán Hoa kiếm phái, Địch lão phu nhận không ở Kiếm lục, cũng không rơi vào tay bọn ta.

Tổ Kim Điện cũng cười hắc hắc:

- Bọn chúng cũng chẳng tới vì Địch lão phu nhân, có điều trong tay bà ta còn có một tấm lệnh bài, chính là “Thiên hạ Anh hùng lệnh”.

Hòa vương Tổ Kim Điện lại cười khan mấy tiếng, nói tiếp:

- Cho nên bọn chúng đều chạy tới, cố gắng “cứu” tấm lệnh bài đó về...

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy lóe sáng. Hắn đã hiểu.

Địch đại phu nhân chính là mẹ của Địch Thanh.

Thiên hạ không ai không biết công lao, sự nghiệp hiển hách của Địch Thanh .

Anh hùng thiên hạ cảm động trước Địch Thanh, mười sáu môn phái lớn cùng ba mươi hai kỳ bang tạp phái khác đều cắt máu ăn thề, dâng lệnh bài “Thiên hạ Anh hùng” lên Địch Thanh, tình nguyện tuân

lệnh điều động, sai khiến.

Địch Thanh kỳ công cái thế, từ đầu đến cuối không hề sử dụng Thiên hạ Anh hùng lệnh. Ông lại là người chí hiếu vì thế bèn tặng tấm lệnh bài này cho nghĩa mẫu, phòng ngừa vạn nhất, nghĩa mẫu có thể lấy nó để tự bảo vệ.

Địch đại phu nhân bản tính cương liệt, cũng không hề sử dụng tấm lệnh bài có thể khiến hào hán trong thiên hạ xưng thần này, bà chỉ ẩn vào trong nhà họ Tiêu. Theo phán đoán của hộ vệ cận thân Trương Lâm Ý, tiềm lực của Hoán Hoa kiếm phái còn trên cả các môn phái thông thường.

Nhưng vì Tân Hồ Khâu ngầm truyền tin tức, Quyền Lực bang biết được Địch lão phu nhân đang ở Kiếm lục, cho nên mới xuất động chủ lực cực mạnh tấn công Hoán Hoa, mục tiêu chủ yếu chính là đoạt lấy lệnh bài cùng bắt sống Địch đại phu nhân, kiềm chế Địch Thanh.

Một tấm lệnh bài nhỏ nhỏ, đối với anh hào thiên hạ đã từng cắt máu tuyên thệ trước thần linh, lấy tính mạng bảo vệ mà nói, lại là thứ dù phải giành giật chém giết cũng phải tranh đoạt.

Nhưng bây giờ lệnh bài đang ở đâu?

Địch đại phu nhân đang ở đâu?

Trận tiền khẩn cấp, Địch đại tướng quân phấn dũng giết địch, sao có thể để Địch lão phu nhân sống chết không rõ?

Nghĩ tới đây, trái tim Tiêu Thu Thủy liền như dòng nước đang bốc cháy kia, sôi trào không ngớt.

Quý vương Âm Công cười khặc khặc, nói:

- Cho nên là, dám gọi là cao thủ võ lâm này, cứ từng tên từng tên, chịu chết hết...

Cổ Thâm thiên sư cười lạnh:

- Có điều các người cũng không đoạt được Thiên hạ Anh hùng lệnh.

Quý vương Âm Công nói:

- Ồ?

Cổ Thâm thiên sư tiếp:

- Nếu Thiên hạ Anh hùng lệnh đã tới tay, số anh hùng hào kiệt này đều do các người sử dụng, không cần giết hết tất cả...

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy cũng bừng sáng:

- Các người không đoạt được Thiên hạ Anh hùng lệnh, cũng có nghĩa là Kiếm lục vẫn còn có người sống sót...

... Địch đại phu nhân còn sống, người nhà họ Tiêu cũng có khả năng vẫn còn sống.

... Nhưng rút cuộc là ai thông báo tin Địch đại phu nhân đang giữ Thiên hạ Anh hùng lệnh, hơn nữa còn đang ở Hoán Hoa kiếm phái cho các môn các phái đây?

.... Nhất định là có người có thể khiến các môn các phái đều tin tưởng, để lộ tin Địch đại phu nhân đang ở Kiếm lục, mới có thể làm các lộ cao thủ chạy tới cứu trợ.

... Quyền Lực bang dù không đoạt được Thiên hạ Anh hùng lệnh thì cũng có thể ở đây ôm cây đợi thỏ, tiêu diệt các hào kiệt tới cứu viện.

... Cho nên tấn công Hoán Hoa kiếm phái chỉ là ngụy trang, Quyền Lực bang tấn công suốt mười bảy ngày không hạ nổi Kiếm lưu cũng chỉ là ngụy trang, ngay cả để nhóm Tiêu Thu Thủy thoát được ra ngoài, triệu tập anh hùng thiên hạ tới đây cũng chỉ là một hư chiêu trong lớp màn ngụy trang này mà thôi.

Sau đó khi các lộ anh hùng lên đường cứu viện Hoán Hoa kiếm phái, Quyền Lực bang liền tăng cường binh lực phá hủy Hoán Hoa kiếm phái, rồi giăng ra một tấm lưới lớn, bắt gọn tất cả những người chạy tới.

... Tiêu Thu Thủy tới phân cục Quế Lâm vốn là muốn báo tin Hoán Hoa bị vây, Địch đại phu nhân gặp nguy, nhưng Tiêu Thu Thủy cũng không hoàn thành được việc đó.

Hắn trùng hợp bị Khuất Hàn Sơn đánh rơi xuống vách đá, lại gặp được Lương Đẩu, tới Đan Hà, đi vòng một vòng lớn mới quay về đến Thành Đô.

... Vậy thì ai thông báo với phân cục Quế Lâm?

Đương nhiên là nhóm huynh đệ bằng hữu Đường Phương hiểm tử hoàn sinh bên bờ Ly Giang.

... Vậy còn ai thông báo để các môn các phái tới cứu viện Hoán Hoa?

Lời Quý vương Âm Công đã giải đáp nghi vấn trong lòng Tiêu Thu Thủy:

- Nhị ca Tiêu Khai Nhận của người thay bọn ta tập trung đủ người

của mười bốn môn phái lớn, đám Mạnh Tương Phùng, Đặng Ngọc Bình lại thay bọn ta tìm tới Thiếu Lâm, Võ Đang, cộng thêm lũ các người càng giúp bọn ta đỡ phải tốn công chia ra tấn công hết núi này tới núi khác, hết bang phái này tới bang phái khác...

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy co rút lại:

- Nhị ca ta đâu?

Quý vương cười âm hiểm đáp:

- Người hỏi hấn à?

Hấn chỉ tay sang bên, chính là ba chữ “thành Phong Đô”.

Tiêu Thu Thủy lập tức nổi giận, quát lớn:

- Đại ca ta đâu?!

Quý vương cười lớn như tiếng cú kêu.

Tiêu Thu Thủy siết chặt nắm tay, dậm bước tới.

Cổ Thâm thiền sư thấp giọng nói:

- Chỉ bằng Quý vương và Hỏa vương còn chưa giết nổi mười ba cao thủ của bảy phái, tuyệt đối không được hành động theo cảm tính, bọn chúng chắc chắn là vẫn còn nhiều mai phục hơn nữa.

Khúc Kiếm Trì cũng nói nhanh:

- Còn cả cao thủ bốn phái không ở đây, chủ lực Thiếu Lâm Tung Sơn và Võ Đang chưa tới, chúng ta còn giữ được non xanh...

Đúng lúc đó, sắc mặt ông bỗng vắn vẹo một cách kỳ lạ.

Sự vắn vẹo đó đến chính bản thân ông cũng không hiểu tại sao.

Khúc Kiếm Trì đứng sau lưng chị em họ Khúc, che chắn phía sau cho hai cô bé còn chưa tiếp xúc nhiều với thế sự này.

Tiêu Thu Thủy, Cổ Thâm Thiên Sư đứng ở gần trụ cầu, Đổ Nguyệt Sơn đang nôn nóng cũng ở sát ngay sau lưng họ.

Sương mù rất dày, phảng phất như còn có một loại tử khí mờ nhạt.

Mấy người Tiêu thu Thủy đứng ở chỗ cao hơn, từ trên nhìn xuống, trong sương mù, vẻ mặt Khúc Kiếm Trì trở nên u ám, đáng sợ vô cùng.

Càng đáng sợ hơn là bản thân Khúc Kiếm Trì không hề biết chuyện đó.

Đến khi ông ta nhận ra thì cổ họng đã không còn phát ra âm thanh nào nữa.

Ông ngã xuống.

Cổ Thâm quát:

- Khói độc! Qua sông!

Tăng bào trên người ông tung bay, hai trượng xoay tròn, tung mình đề khí, vọt qua Hoán Hoa Khê!

Tiêu Thu Thủy nhanh như chớp đỡ lấy Khúc Mộ Sương, Đổ Nguyệt

Sơn nhanh chóng cấp lấy Khúc Mân Miêu, cũng vượt sông theo.

Cổ Thâm thiên sư chủ ý mở đường, ông biết Hòa vương và Quý vương chắc chắn là sẽ không bỏ qua cơ hội tấn công cực tốt này.

Quý vương và Hòa vương quả nhiên là không bỏ qua.

Trận chiến này cực nhanh, ngắn ngủi, khi Đỗ Nguyệt Sơn và Tiêu Thu Thủy cứu được chị em họ Khúc sang sông thì tính mạng Cổ Thâm thiên sư đã rời bỏ thân xác ông.

Cổ Thâm thiên sư lúc nhỏ học nghệ tại Thiếu Lâm, tự sáng tạo Tiên Nhân chỉ, khi ông rời bỏ Thiếu Lâm, người của Đạt Ma đường, Giới Luật viện, Mộc Nhân hạng, Tam thập lục phòng đều không ngăn cản được, nội công tu vi đã là hàng nhất.

Khi ông phóng qua bờ bên kia đã đặc biệt chú tới Quý vương.

Ông đấu một chưởng với Quý vương, Hàn băng chưởng lạnh lẽo thấu xương của Quý vương chính là khắc tinh của Tiên Nhân chỉ của ông.

Nhưng Tiên Nhân chỉ của ông cũng vừa khéo khắc chế được Hàn băng chưởng.

Cái gọi là “đạo cao một thước, ma cao một trượng” cũng không phải để nói ai cao, ai thấp.

Ông quyết định trước tiên đấu cứng với đôi chưởng đao của Quý vương, tiếp đó xông qua hỏa công của Hòa vương, chờ nhóm Đỗ Nguyệt Sơn và Tiêu Thu Thủy tới, cục diện ít nhất cũng có thể ổn định được.

Còn bờ bên này đã phủ kín kịch độc, không thể lưu lại phút nào nữa.

Khi ông phóng tới, quả nhiên là đấu một chưởng với Quý vương.

Chưởng này bất phân thắng bại.

Nhưng ông thân ở giữa không trung, không có chỗ mượn lực, liền chịu thiệt thòi.

Lửa của Hỏa vương cũng tới, nhưng lại không đánh về phía ông.

Đoàn lửa đó quán về phía Đổ Nguyệt Sơn, Cổ Thâm thiền sư mượn chưởng lực của Quý vương, tung mình tới, hai ống tay áo phất lên, hất văng đoàn lửa, đẩy nó về phía bờ bên kia.

Tiếp đó ông lại hít một hơi, thân hình đột nhiên bật lên, giống như con cá quẫy đuôi giữa dòng nước xiết, bơi sang một hướng khác, ngay chính bản thân ông ta cũng rất hài lòng với một chiêu kinh thân công phu này.

Đúng lúc đó, kiếm quang vụt lóe lên.

Ông không ngờ được lúc này lại có kiếm, hơn nữa còn là kiếm nhanh như vậy!

Kiếm độc như vậy!

Mấy người Tiêu Thu Thủy mũi châm vừa chạm đất liền lập tức quay lại nhìn.

Lúc này Cổ Thâm thiền sư đã biến thành hai mảnh.

Bị một kiếm bổ thành hai mảnh, mang theo máu, ruột, nội tạng... bay

bề phía bờ bên kia.

Sao đó Cổ Thâm thiên sư gục xuống.

Chia làm hai mảnh gục xuống bên bờ.

Hai mảnh thân thể, hai con mắt trợn trừng.

Cổ Thâm chết không nhắm mắt.

Đó là một thanh ma kiếm như thế nào vậy.

Còn kẻ cầm kiếm thật sự khiến Tiêu Thu Thủy trợn rách cả khóe mắt:

Khuất Hàn Sơn!

Lại là Kiếm vương!

Lại gặp Kiếm vương.

Cổ Thâm còn chưa kịp sử ra Tiên Nhân chỉ của ông đã chết bên dòng nước Hoán Hoa.

Nước chảy dưới dòng Hoán Hoa hôm nay, toàn là máu.

Tiêu Thu Thủy không thể nhẫn nhịn được nữa. Hấn chọt hiểu ra những cao thủ võ lâm này đã chết như thế nào rồi. Lữ Bát đại Thiên vương ở đây ám sát, đánh lén, hạ độc, phối hợp kín kẽ, cho dù các tông chủ bang phái này võ công có cao hơn Cổ Thâm thiên sư đi nữa cũng vô dụng, cũng sẽ trúng phải độc thủ, ám toán của đám người này.

Lúc này hấn mặt đất bờ đối diện có một cái đầu thò ra.

Cái đầu cười hì hì.

Dược vương Mạc Phi Oan.

Quyển 5 - Chương 5: Cánh tay đứt lìa và thanh đao bình phàm

“Roạt” một tiếng, Mạc Phi Oan nhảy lên khỏi đất, hỏi:

- “Yên vũ mông mông” của ta thế nào?

Đỗ Nguyệt Sơn trừng mắt, giận giữ quát:

- Người còn trò mèo nào nữa thì dùng ra hết đi!

Mạc Phi Oan cười đáp:

- Vậy phải xem người muốn loại nào. Ta còn có “Xuân hàn liêu tiểu”, “Thu sắc liên ba”, “Hạ nhật viêm viêm”, “Tuyết hoa phiến phiến” (*) các loại, người chọn thứ nào?

Đỗ Nguyệt Sơn dợm xông lên, nhưng ông bỗng nhìn thấy một thứ, vội cố ghìm cảm xúc lại, nói:

- Các người ý đông người, lại giờ trò đánh lén, sao xứng là anh hùng hảo hán?!

Mạc Phi Oan ung dung cười:

- Nhớ năm xưa, cái đám gọi là người trong bạch đạo các người, mười sáu môn phái lớn, cùng Quyền Lực bang bọn ta hợp lực vây công Yến Cuồng Đồ, sao không thấy nói ý đông hiệp ít?

Lão cười cười, lại tiếp:

- Huống hồ địch ta giao chiến, tranh đấu sống chết, có thể thắng được là tốt rồi, còn tính toán cái gì quy củ giang hồ nữa.

Tổ Kim Điện vươn cái đầu trọc, cười nói:

- Nếu nói người đông, các người có sáu tên tới, bọn ta bố người, rút cuộc thì ai nhiều ai ít?

Âm Công cười lạnh:

- Cho nên hôm nay các người sẽ phải chết ở đây, cứ nhận mệnh đi.

Đỗ Nguyệt Sơn chỉ cảm thấy lòng bàn tay đổ mồ hôi, hoàn cảnh hôm nay đúng là không còn chút sinh cơ.

Mạc Phi Oan cười âm u:

- Nếu các người không tới thì ta sẽ sang bên đó đấy.

Câu này nghe như dọa dẫm mấy người Đỗ Nguyệt Sơn, kỳ thực lại là nói cho đám Quý vương, Kiếm vương, Hỏa vương nghe. Lão ta đi sang, ba Vương bảo vệ cho lão, sau đó cùng nhau giải quyết đám người này.

Đám Tổ Kim Điện đương nhiên là hiểu.

Trong bốn địch thủ còn sống sót, loại trừ Đỗ Nguyệt Sơn, số còn lại đều có thể giải quyết dễ dàng.

Do đó mục tiêu chủ yếu của bọn chúng chính là Đỗ Nguyệt Sơn.

Ba người bọn chúng cùng xông lên, có thể nắm chắc, khi bị tách ra, Đổ Nguyệt Sơn sẽ là một xác chết.

Chỉ dựa vào “ba đứa nhóc con” còn lại thì không thể ngăn cản nổi Mạc Phi Oan.

Mông Giang kiếm pháp của Đổ Nguyệt Sơn cùng tề danh với Khuất Hàn Sơn nhưng võ công vẫn kém Khuất Hàn Sơn một bậc. Cộng thêm Hỏa vương và Quỷ Vương, Đổ Nguyệt Sơn thực sự không thể ngăn cản nổi.

Nhưng bọn chúng đã sai lầm.

Còn có Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy đột ngột đánh ra hai luồng chưởng lực.

Một luồng đánh Kiếm vương, một luồng đánh Hỏa vương.

Kiếm vương chém một kiếm về phía chưởng phong nhưng lại bị hất bật ra, bị chất bay về phía bờ đối diện.

Ngọn lửa trên người Hỏa vương hơi lụi xuống, khí tức cũng thoáng khựng lại, “vù” một tiếng, vệt bay xéo ra tám thước, kinh hãi vô cùng.

Bọn chúng nằm mơ cũng không ngờ được rằng chưởng lực của “tên nhóc con” này lại cao như vậy.

Tiêu Thu Thủy ép lùi Kiếm vương và Hỏa vương, Quỷ vương nhất thời không thể đánh hạ được Đổ Nguyệt Sơn.

Cùng lúc đó, Mạc Phi Oan đã phóng tới như một luồng khói.

Đột nhiên, một luồng kiếm phong bắn thẳng tới.

Kiếm thế nhanh đến đáng sợ, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, hơn nữa còn từ đằng sau đâm tới!

Mạc Phi Oan giật mình cả kinh, bật thẳng lên trời, kiếm phong cũng bắn lên đuổi theo!

Mạc Phi Oan xoay người giữa không trung, không ngờ lại trông thấy Khúc Kiếm Trì!

Kiếm của Khúc Kiếm Trì đã ép tới gần cổ họng lão, chỉ thấy mũi kiếm nhọn hoắt, thân kiếm to rộng. Mạc Phi Oan thân kinh bách chiến, ứng biến cực nhanh, lúc này vậy mà lại vẫn có thể hút khí, co rụt người, lùi nhanh về đằng sau!

Chỉ cần lùi được sang bờ đối diện, lão tin đám Hòa vương nhất định là có thể giải nguy giúp lão.

Nhưng chợt nghe hai tiếng “phụp phụp”, lão bỗng phát hiện trước ngực mình có hai mũi kiếm dính máu thò ra.

Lão dừng lại giữa không trung một thoáng mới nghĩ ra sau lưng mình bị kiếm xuyên thủng. Lúc này, mũi kiếm của Khúc Kiếm Trì cũng đã tới cổ họng lão, đâm mạnh vào, xuyên thẳng ra sau!

Sau đó hai bên đồng loạt thu kiếm, Mạc Phi Oan mang theo vết đến chết cũng không tin, rơi thẳng xuống lòng sông.

Dòng Hoán Hoa Khê lại có thêm một xác chết.

Chỉ có điều, linh hồn của thi thể này chắc chắn sẽ không được đồng

đạo Hoán Hoa đã mất hoan nghênh.

Người thu kiếm, Khúc Kiếm Trì nhẹ nhàng phóng sang bờ đối diện.

Người xuất kiếm bên này cũng quay mình trở lại bên bờ, không ngờ lại là Khúc Mộ Sương và Khúc Mân Miêu

Ba người đứng hai bên bờ sông, kiếm khí trên tay tỏa ra lạnh băng.

Một đoạn mũi kiếm trong tay họ lại dính máu.

Máu của Dực vương Mạc Phi Oan.

Kiếm vương, Hỏa vương, Quỷ vương đều dừng tay.

Bọn chúng nhìn thi thể Dực vương dưới nước, như có chút thất vọng, có chút phẫn nộ, lại có chút đau thương.

Bọn chúng vốn là người cùng hội, hiến thân vì một đoàn thể, một lý tưởng, đột nhiên thiếu đi một người, trong lòng bọn chúng nhất định là có rất nhiều cảm thụ.

Có điều, bọn chúng đều không lên tiếng, chỉ lặng lẽ đứng nhìn.

Tiếp đó Khuất Hàn Sơn ngẩng đầu, nhìn sang Khúc Kiếm Trì đang cầm kiếm ở phía đối diện. Hai ánh mắt gặp nhau liền giống như kiếm phong giao kích, bắn lên một chuỗi hoa lửa.

- Kiếm hay.

Người bên bờ đối diện đáp:

- Kiếm tốt.

Khuất Hàn Sơn hỏi:

- Sáu Ngọc thần kiếm?

Người bên bờ đối diện đáp:

- Sáu Ngọc thần kiếm.

Khuất Hàn Sơn hỏi:

- Người không phải là Khúc Kiếm Trì?

Người bên bờ đối diện đáp:

- Ta không phải.

Khúc Kiếm Trì vậy mà lại không phải Khúc Kiếm Trì, vậy thì ai mới là Khúc Kiếm Trì?

Người đó cười nói:

- Khúc Kiếm Trì không ở đây.

Ánh mắt Khuất Hàn Sơn như điện chớp, đảo nhanh một vòng, nói:

- Vậy thì đúng rồi.

Người kia cười hỏi:

- Cái gì đúng?

Khuất Hàn Sơn đáp:

- Trong “Thần Châu tam kiếm” cùng tề danh với Âm Dương thần kiếm Trương Lâm Ý, Chưởng Thượng danh kiếm Tiêu Đông Quảng năm xưa còn có một người...

Khuất Hàn Sơn gần từng tiếng một:

- Người chính là “Tứ Chỉ khoái kiếm”, Tề công tử!

Người đó cười hỏi ngược lại:

- Người nói xem?

Ánh mắt Khuất Hàn Sơn co rút, đáp:

- Ngoài Tứ Chỉ thần kiếm, còn ai có thể dùng bốn ngón tay, sử ra kiếm nhanh như vậy!

Người kia vỗ tay than:

- Nhãn quan Kiếm vương quả nhiên là cao.

Người đó lại thờ dài:

- Đáng tiếc ta đã không còn là Tề công tử tung hoành võ lâm như thời trai trẻ nữa rồi.

Ánh mắt Khuất Hàn Sơn chớp động:

- Năm xưa Tề Nhân Minh một thanh khoái kiếm, quyết chiến với lão chưởng môn Hải Nam kiếm phái Cao Lão Tống ở Liễu Châu. Trận chiến đó nghe nói là quyết chiến kinh điển của khoái kiếm trong thiên hạ, đáng tiếc tại hạ không được tự thân chứng kiến.

Tề công tử sửa lại:

- Không phải khoái kiếm, mà là kiếm.

Khuất Hàn Sơn cười nói:

- Là kiếm. Tề công tử năm đó phong lưu phóng khoáng, nổi danh khắp thiên hạ, đáng tiếc tại hạ xuất đạo quá muộn, không thể xin lĩnh giáo tiên bối, hôm nay...

Tề công tử hỏi:

- Người đã đợi được cơ hội rồi, có phải không?

Khuất Hàn Sơn đáp:

- Đúng là muốn xin lĩnh giáo.

Chợt hỏi:

- Chỉ là... Sáu Ngọc thần kiếm của Khúc Kiếm Trì sao lại nằm trong tay tiên bối? Hóa Ngư kiếm pháp của Khúc Kiếm Trì cũng có thể nói là Giang Nam nhất tuyệt, sao có thể biến mất không tăm tích?

Lúc này Khúc Mân Miểu bổng cao giọng nói:

- Người muốn thưởng thức Hóa Ngư kiếm pháp, chị em bọn ta đều biết, lần này nhất định phải thay cha ta ra tay!

Khúc Mộ Sương ngượng ngùng cũng đỏ mặt, nói lớn:

- Bọn ta cũng có thể thay cha xuất thủ dạy dỗ người.

Bây giờ Tiêu Thu Thủy mới hiểu sao lúc Khúc Kiếm Trì ngã xuống, chị em họ khúc vừa không kêu la, cũng không kinh hãi.

Lời Khuất Hàn Sơn nói tiếp theo càng làm hẩn tỉnh ngộ.

- Nếu Dục vương biết ngươi là Tứ Chỉ khoái kiếm thì cũng đã không dùng khói độc với ngươi rồi. Từ ba mươi năm trước, Tề Nhân Minh Tề công tử đã được tôn là “Độc bất đảo”, có ai mà không nghe tiếng. Đáng tiếc, đáng tiếc hẩn lại coi ngươi là Khúc Kiếm Trì.

Khuất Hàn Sơn lại tiếp:

- Kỳ thực bọn ta đáng ra cũng phải cẩn thận một chút. Hai vị cô nương này ở gần ngươi như vậy mà không bị trúng độc, ngươi sao có thể bị độc chết được? Độc của Mạc Phi Oan rõ ràng là còn chưa phát tác...

Khuất Hàn Sơn khẽ thở dài rồi nói:

- Dục vương dùng độc, vốn phải biết rõ độc tính nhất, lần này không ngờ lại thất thủ, đúng là không còn gì để nói nữa.

Một người đến cả thứ mà mình quen thuộc nhất, thành thạo nhất cũng không thể nắm chắc được, vậy chẳng phải là chết không đáng tiếc sao?

Chính như một vị đại thi nhân, viết ra một bài văn xuôi thiếu quy cách, người khác còn có thể tha thứ, nhưng nếu viết ra một bài thơ kém cỏi thì không thể bỏ qua được nữa.

Cũng như kiếm của kiếm khách, búa của thợ rèn, dao khắc của nghệ nhân.... Một kiếm đâm ra, phương hướng sai lệch, chỉ có đường

chết; búa sắt bổ xuống, không đúng lực đạo, khí cụ rên ra tất sẽ hư hỏng; ngọn đao điêu khắc, đi sai một đường, liền không thể thành nghệ thuật...

Dược vương dùng độc cũng chính là như vậy.

Cũng có thể lão quá kiêu ngạo, vì thế đánh giá sai độc tính trước nay không bao giờ gặp khó khăn gì của mình.

Cho nên lão chỉ có thể chết.

Khuất Hàn Sơn bỗng cười lạnh:

- Ta còn một chuyện không hiểu.

Tề công tử đáp:

- Nói đi.

- Ta chỉ không biết, Ngạo kiếm Cuồng long Khúc Kiếm Trì, hôm nay sao lại biến thành con rùa đen rút đầu!

Lão vừa dứt lời liền trông thấy hai luồng kiếm quang.

Một luồng vàng, một luồng tím

Khuất Hàn Sơn đã từng thấy qua hai luồng kiếm quang này. Mạc Phi Oan đã chết dưới chính hai luồng kiếm quang đó.

Mục đích thực sự của Khuất Hàn Sơn cũng là muốn khích chị em họ Khúc ra tay.

Trước giết Khúc Mộ Sương, Khúc Mân Miêu, sau mới có thể chuyên

tâm đối phó Tề công tử.

Đại địch chân chính là Tề công tử.

Khuất Hàn Sơn ngoại hiệu Kiếm vương, từ lâu lão đã muốn cùng "Nộ tiên điện kiếm, tứ chỉ đoạt hồn" Tề công tử quyết một trận tử chiến. Một kiếm thủ, cũng giống như một kỳ thủ, phải trong đấu cờ, hoặc trong so kiếm không ngừng mới có thể chứng thực được bản thân.

Nhưng đến khi hấn đánh bại tất cả địch thủ, không còn đối thủ nữa thì sao đây?

Sự cô độc, buồn chán đó thật không gì tả xiết.

May mà trên đời này, loại người đó không quá nhiều, tối đa cũng chỉ có vài ba người mà thôi.

Phượng trượng Thiếu Lâm có phải là loại người đó không? Chưởng giáo Võ Đang có phải không?

Bang chủ Quyền Lực bang trước kia, Yến Cuồng Đồ có phải không?

Bang chủ hiện tại, Lý bang chủ Lý Trầm Chu có phải không?

Không cần biết phải hay là không, Khúc Mộ Sương và Khúc Mân Miêu đều tuyệt đối không phải đối thủ của Kiếm vương.

Hai người bọn họ được Thiên lý Cô mai truyền thụ kinh công, có kiếm pháp Khúc Kiếm Trì dạy dỗ, càng có cách xuất kiếm mau lẹ do Tề công tử chỉ dẫn, nhưng so với Khuất Hàn Sơn thì vẫn còn thua kém rất nhiều.

Hai thanh kiếm, một ngắn một dài.

Khúc Mộ Sương dùng đoản kiếm, màu vàng.

Khúc Mân Miêu dùng trường kiếm, màu tím.

Một dài một ngắn, hai người phóng lên, ánh sáng lấp lánh, vô cùng đẹp mắt, giống như phượng hoàng tung cánh.

Tên chiêu này của hai người cũng chính là “Phượng song phi”.

Chiêu này của hai nàng, sử dụng phối hợp, thanh thế tạo ra tuyệt không kém bất kỳ ai trong bảy đại danh kiếm.

Nhưng một luồng kiếm quang bùng lên.

Luồng kiếm quang đó như một đợt sấm sét, nửa đường chia thành hai đoạn, nhanh như điện chớp, chia ra ra tấn công hai người.

Hai kiếm chém vào kiếm của chị em họ Khúc.

Cũng ngang với chặt đứt đôi cánh của phượng hoàng.

Cùng lúc đó, một luồng kiếm quang khác đã vượt sông bay tới.

Tề công tử dùng thuật ngự kiếm phóng tới, nhưng có vẻ không thể kịp!

Càng phiền phức là trước mặt ông có một đoàn lửa.

Tử hỏa.

Thuật ngự kiếm của ông có lợi hại hơn cũng không xuyên qua được Tử hỏa của Hỏa vương.

Ông chỉ có thể xoay người, nhảy ra xa ba trượng.

Cùng lúc đó, chỉ nghe hai tiếng kêu đau đớn, Khúc Mộ Sương và Khúc Mân Miêu đã bị thương, sắc mặt trắng bệch, ôm vai lùi lại.

Nguyên nhân hai nàng không chết chỉ có một. Đỗ Nguyệt Sơn đã chặn ngang, giao đấu với Khuất Hàn Sơn.

Kiểm khí tung hoành.

Khuất Hàn Sơn là ái tướng của Lý Trầm Chu. Lão cùng Cố Quân Sơn, Đỗ Nguyệt Sơn đứng vào hàng Quảng Tây tam sơn, Quảng Tây Uy chấn Dương Sóc cũng tề danh với Quản Đông Khí thôn Đan Hà, nhưng lão đã giết Cố Quân Sơn, đả thương Lương đấu, cũng từng cầm tù Đỗ Nguyệt Sơn.

Đỗ Nguyệt Sơn hận lão thấu xương.

Mông Giang kiếm pháp múa lên một màn mờ ảo, rồi chọt “vù” một tiếng, hóa thành một kiếm.

Đây mới là một kiếm đoạt mạng.

Bình thường, chờ đến khi kẻ địch biết đó là một kiếm thì kiếm của Đỗ Nguyệt Sơn đã đâm thủng cổ họng hắn.

Lần này kiếm của Đỗ Nguyệt Sơn cũng xuyên thủng...

Tay áo Khuất Hàn Sơn.

Khuất Hàn Sơn bỗng giơ tay trái, đưa ống tay áo chặn lại, khi mũi kiếm Đỗ Nguyệt Sơn đâm trúng tay áo thì trên tay phải lão đột nhiên

xuất hiện năm thanh kiếm. Ngay lúc mũi kiếm Đổ Nguyệt Sơn xuyên thủng tay áo lão thì năm thanh kiếm của lão cũng đồng thời phóng ra. Khi mũi kiếm Đổ Nguyệt Sơn cắt rách da mặt lão, ba trong số năm thanh kiếm của lão đã đâm vào bụng Đổ Nguyệt Sơn, còn hai kiếm đâm không trúng nhưng Đổ Nguyệt Sơn đã giống như con rắn bị rút mất xương sống, ngã quỵ xuống đất.

Khuất Hàn Sơn vung tay áo, hất bay kiếm của Đổ Nguyệt Sơn ra ngoài.

Đổ Nguyệt Sơn ngã gục, ngũ quan méo xệch chụm lại một chỗ, giống như quả hồng khô héo.

Khuất Hàn Sơn quệt mồ hôi trên trán, máu trên mặt, đứng nhìn lỗ kiếm trên ống tay áo hồi lâu rồi mới khó nhọc lên tiếng.

- Giết người thật không dễ.

Lúc này Hòa vương khóa chặt Tề công tử, Tề công tử không tới được.

Quý vương cũng đang giữ chân Tiêu Thu Thủy. Chương lực nội công Tiêu Thu Thủy hơn xa Âm Công, nhưng luận về thân pháp, võ kỹ thì Tiêu Thu Thủy trước sau không thể đụng tới người Âm Công. Âm Công cũng một mực tìm cách hóa giải công lực Tiêu Thu Thủy, muốn tiêu hao hết nội lực hẳn.

Lão chỉ nghĩ rằng Tiêu Thu Thủy huyết khí phương cương, cứng quá thì dễ gãy, chỉ cần du đấu tất có thể tiêu hao hết nhuệ khí, tiếp đó giết chết.

Nhưng giao đấu lão mới biết, công lực Tiêu Thu Thủy không ngờ lại dùng mãi không hết, hơn nữa còn càng chiến càng thịnh!

May mà thân pháp lão như bóng quý, ra tay như quý my, Tiêu Thu Thủy cũng không ứng phó nổi.

Đám Bát đại Thiên vương mai phục ở đây, giết không ít cao thủ võ lâm, giờ lại bị cầm chân, Quý vương trong lòng bất nhẫn, liền phát ra một tiếng kêu quái dị, lạ lùng, cực kỳ chói tai.

Tiếp đó, từ đằng xa liền có tiếng cười càng khiến cho người ta rùng mình sồn gai ốc đáp lại.

Tề công tử biến sắc, Quyền Lực bang hiển nhiên là vẫn còn phục binh ở đây.

Vốn ông muốn giả chết mai phục tại đây rồi tiêu diệt Dược vương khó lòng phòng bị, tàn độc tuyệt luân trước, sau đó toàn lực hợp kích Quý vương và Hỏa vương. Chỉ không ngờ lại có một Kiếm vương giết ra, tổn thất chí hữu Cổ Thâm thiền sư, bây giờ Đổ Nguyệt Sơn cũng tử chiến, Quyền Lực bang lại sắp có viện binh tới, thật là không còn đường lui.

Hỏa vương nhe răng cười, đột nhiên vương cái đầu trục húc tới.

Tề công tử đâm ra một kiếm. Ông không tin đầu trục của Hỏa vương lại nhanh hơn được kiếm của mình!

Ông lại càng không tin kiếm của mình sẽ không xuyên thủng nổi đầu Hỏa vương.

Ngay lúc mũi kiếm Tề công tử chỉ còn cách trong gang tấc, sắp sửa đâm chết Hỏa vương, Tổ Kim Điện bỗng ngẩng đầu, cười nhạt.

Song chỉ hấn vung ra, kẹp lại như điện chớp.

Hắn kẹp được kiếm của Tề công tử.

Tề công tử vận lực rút kiếm, khi ấy, ông chỉ cảm thấy một luồng sóng nhiệt vô cùng nóng bỏng, từ thân kiếm truyền tới lòng bàn tay rồi lan ra khắp toàn thân.

Ông muốn rút kiếm nhưng toàn thân giống như bị hút dính.

Thân kiếm đã thoáng đỏ lên, mi tâm Tổ Kim Điện cũng đỏ rực, hai mắt lại như phun ra lửa.

“Gấp như kiến bò chảo nóng”, bây giờ Tề công tử mới hiểu được câu nói này hình dung chuẩn xác đến thế nào.

Ở bên này ông gặp nguy hiểm, ở bên kia Tiêu Thu Thủy cũng vô cùng nguy cấp.

Một thân nội lực của Tiêu Thu Thủy hiện tại, trên giang hồ đương thời đã ít có người so được với hắn, nhưng võ công hắn lại không phải quá tốt.

Hắn chộp lấy tử kiếm của Khúc Mân Miêu, thi triển Mông Giang kiếm pháp, cộng thêm một ít Hoán Hoa kiếm pháp. Trải qua nội lực của hắn vận sử, chỉ thấy khí tím vạn trượng, hoa vũ điểm điểm, Quỷ vương nhất thời không dám lại gần.

Lúc này Tiêu Thu Thủy bỗng phát hiện Đỗ Nguyệt Sơn đã ngã xuống.

Hắn trở nên nóng nảy, kiếm múa lên mơ hồ mang theo tiếng sấm vang chớp rền.

Mông Giang kiếm pháp vốn là kiếm pháp cực kỳ tinh tế, bây giờ Tiêu

Thu Thủy vận nội lực, phát xuất kiếm thể không ngờ lại thành một mảng mỏng lung. Hoán Hoa kiếm pháp vốn trọng linh xảo, nay được nội công hùng hậu thúc đẩy, mỗi kiếm đều có thể tan vàng nát đá!

Tiêu Thu Thủy lấy nội công phát kiếm, vừa khéo có thể bù đắp sự nhu nhược của Hoán Hoa kiếm pháp, sự thiếu hụt của Mông Giang kiếm pháp. Bù đắp nhược điểm, còn lại chính là ưu điểm, cho nên Quý vương nhất thời không cách nào hạ được phong nhuệ.

Tiêu Thu Thủy càng đánh càng lâm ly tận chí, kiếm hấn vung lên không trung mơ hồ, lại như mãn thiên hoa vũ, chớp mắt đã đâm ra mười ba kiếm.

Quý vương không tiếp nổi, nghe thấy tiếng kiếm khí phá không, chỉ có lùi gấp.

Sau khi Tiêu Thu Thủy đâm ra kiếm thứ ba mươi bảy, bỗng thấy bóng người trước mắt biến mất.

Hắn vội vàng thu kiếm, chỉ thấy Khúc Mộ Sương đã ngã xuống.

Hiện tại Quý vương đã lao tới bên cạnh Khúc Mân Miêu.

Khi Tiêu Thu Thủy vung kiếm xông tới, Khúc Mân Miêu đã ngã xuống rồi.

Bây giờ chính là lúc Tề công tử ngũ tạng câu phần, Hòa vương đang giữ chặt lấy kiếm của ông mà thiêu đốt.

Cũng chính là lúc Kiếm vương cười lớn, vung kiếm chém về phía Tiêu Thu Thủy.

Lão và Tiêu Thu Thủy chạm trán không dưới năm lần, mỗi lần gặp

mặt, võ công Tiêu Thu Thủy đều có tiến bộ.

Mỗi lần lão đều muốn giết Tiêu Thu Thủy nhưng cũng đều không được như ý.

Điều đó khiến cho quyết tâm giết chết Tiêu Thu Thủy của lão càng thêm mãnh liệt.

Lần này lão sẽ tung kiếm giết chết Tiêu Thu Thủy.

Cũng giống như lão đã chém Cổ Thâm thiền sư thành hai mảnh vụn.

Đúng lúc đó, từ bên bờ đối diện bỗng có một đốm sáng mờ nhạt bắn tới.

Luồng sáng đó bắn lên từ dưới nước, trong nước vốn có hai mặt trăng, giờ chỉ còn lại một. Đốm sáng mờ nhạt đó tới trước mặt Khuất Hàn Sơn liền đột ngột tăng tốc.

Tăng lên gấp mười lần, hai mươi lần, ba mươi lần...

Khuất Hàn Sơn không thể tránh, không thể né, nhưng lão lập tức làm một việc.

Lão dùng tay trái chặn lại.

Sau đó cánh tay trái lão liền đứt lìa.

Lão gần như không kịp có bất kỳ cảm giác nào, máu tươi của lão bắn ra, ánh sáng đó hơi chậm lại.

Trong một thoáng chậm lại ngắn ngủi đó, kiếm của lão đã thu về, đâm trả người kia một kiếm.

Luồng sáng gập lại, “keng” một tiếng, hoa lửa bắn tung, hai vật giao kích, Khuất Hàn Sơn mới biết đó là một thanh đao.

Một thanh đao.

Thanh đao bình phàm.

Đao lại biến mất rồi.

Biến thành người.

Đao nằm bên hông người đó.

Đao đã về lại vỏ, năm thước bảy tấc, thanh đao bình phàm.

Người thì sao?

Giày vải đen, tất vải trắng, áo vải xanh.

Người cũng là một người bình phàm.

Ông mỉm cười nhàn nhạt như ánh trăng.

Đao của ông cũng mờ nhạt như sương trăng.

Nhưng cánh tay trái Khuất Hàn Sơn đã đứt lìa.

Đứt lìa bởi thanh đao bình phàm đó, dưới tay người bình phàm đó.

Kiểm vương không hề nghĩ ngợi thêm một chút, đá ra một cước.

Lúc này cánh tay đứt của lão mới rơi xuống, cước lão đá ra đá trúng

vào cánh tay đó.

Cánh tay bắn đi, bắn về phía người bình phàm, máu cũng bắn tung.

Tiếp đó Khuất Hàn Sơn phóng lui.

Lui cực nhanh.

Người bình phàm đó nhẹ nhàng chặn lại máu tươi cùng cánh tay cụt, ung dung nói:

- Lúc trước người từng đánh lên ta, bây giờ ta cũng đánh lên người, vừa vặn hòa nhau.

Rồi lại tiếp:

- Người cứ yên tâm mà đi, người đã cụt tay, ta đảm bảo không có ai truy sát người.

Tiêu Thu Thủy trông thấy người bình phàm kia, khóe mắt mắt không khỏi trào ra hai dòng lệ nóng.

- Ngài đến rồi, tiến bổi.

Tiêu Thu Thủy đến cả giọng nói cũng cay cay. Trong mắt hấn chỉ trông thấy người đó, không thấy gì khác nữa.

Hấn chẳng để ý tới chướng phong của Quỷ vương, hấn chỉ nhìn thấy người trước mắt.

Vì thế hấn bị đánh văng đi cả trượng, người bình phàm đó vội đỡ lấy hấn.

Hắn lại vụt đứng trụ lại vững vàng như núi, giống như một kỳ tích, mặc cho khóe miệng rỉ máu.

Thanh âm người đó thảng nghẹn ngào.

- Không phải tiền bối.

Người đó cười đáp:

- Cậu quên rồi à?

- Chúng ta là huynh đệ.

Cổ họng Tiêu Thu Thủy cũng như nghẹn lại, hắn phun ra một ngụm máu nóng, nói:

- Là huynh đệ.

- Đại hiệp Lương Đẩu là huynh đệ của tôi.

Người đến là Lương Đẩu.

Đại hiệp Lương Đẩu.

Cùng thanh đao bình phàm của ông.

Thanh đao đã chặt đứt một cánh tay của Kiếm vương.

Quyển 5 - Chương 6: Một ngón tay như hoa mềm

Quý vương trông thấy Lương Đẩu, tự khắc cũng không dám lại gần.

Nhưng hắn muốn giết người, trong đầu hắn, thích nhất chính là dọa người, tiếp theo là giết người.

Bởi vì khi hắn còn nhỏ, có kẻ giết hết cả nhà hắn. Lúc ấy, hắn mở to mắt nhìn kẻ thù từ từ hành hạ giết chết người thân hắn như thế nào.

Cha hắn bị giết tận suốt ba ngày, toàn thân không còn một tấc da thịt nào là nguyên vẹn, kêu rên liên tục, nhưng lại không chết, Em gái duy nhất của hắn bị làm nhục suốt năm ngày, thị giác, thần kinh, thính giác đều bị hủy, nhưng chỉ có thể gào thét, cũng không chết được.

Kẻ thù tuyên bố sẽ giết hắn, đe dọa hắn, từng “con người” đó, còn đáng sợ hơn ma quỷ trong những câu truyện hắn từng nghe hồi nhỏ.

Khi ấy hắn thề rằng, sau khi chết cũng phải biến thành lệ quỷ báo thù.

Nhưng lần đó hắn lại không chết.

Hắn được người của Yến Cuồng Đồ cứu, trở thành bang chúng Quyền Lực bang.

Vốn võ công hắn không cao, mãi tới hơn mười năm trước, Lý Trầm Chu đặc biệt bồi dưỡng, dạy cho hắn võ công, hắn mới vươn mình biến đổi, biến thành “Quý”.

Vua trong đám quý.

Sau đó hấn giết người, phải biến hết “người” thành “quý” hấn mới cam tâm.

Hấn thích giết người, lại càng thích dọa người.

Thậm chí còn hay dùng hù dọa để giết người.

Hiện tại hấn chỉ cảm thấy toàn thân nóng rực, không thể không giết người.

Mỗi lần hấn bị người ta sỉ nhục thì lại hồi tưởng lại cảm giác năm xưa lúc hấn tận mắt chứng kiến kẻ thù làm nhục người em gái hấn từng nhìn trộm khi tắm rửa.

Hấn lập tức muốn giết người!

Trên đất có hai người.

Khúc Mộ Sương, Khúc Mân Miêu.

Giết.

Sắc mặt Lương Đấu đã biến đổi.

Tiêu Thu Thủy vụt quay đầu lại, trông thấy Quý vương đang muốn giết người.

Giết hai thiếu nữ đang nằm dưới đất.

Lương Đấu đang dợm phóng tới thì bỗng cảm thấy trời đất chấn

động.

Một gốc hòe cách đó một trượng gãy đôi, một cây sam cách đó bảy thước bật trung cả rễ, nước sông bắn lên cao tới mười thước, sau đó trúc xuống rào rào như mưa đá!

Tiếp theo ông mới nhận ra hai chưởng Tiêu Thu Thủy đã đánh xuống đất.

Đất bắn lên.

Sau đó Quý vương ở cách đó mười trượng gào lên một tiếng, bay vọt lên trời.

Khi hấn rơi xuống thì đã mặt mũi sưng vù, hai chân không ngờ lại như nhũn ra, lỗ mũi đổ máu ròng ròng.

Hóa ra hấn không tự mình nhảy lên, mà là bị Tiêu Thu Thủy chấn bay lên không.

Hai chưởng Tiêu Thu Thủy đánh xuống đất, mặt đất truyền chưởng lực tới chỗ Quý vương đang đứng, đánh ập lên người, dù cho Quý vương nhanh chóng mượn lực nhảy lên thì cũng bị nội thương không nhẹ.

Lúc này Lương Đẩu mới nhẹ nhàng hạ xuống đất, ung dung như một chiếc lá rụng.

Ông cười, ánh mắt cũng sáng lên:

- Nội công cao.

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy càng sáng:

- Bởi vì ngài đã tới.

Lương Đẩu cười nói:

- Huynh đệ tốt.

Đây quả thực là một đòn Tiêu Thu Thủy đánh ra tốt nhất, có lực nhất, đắc tâm ứng thủ nhất từ khi sinh ra tới nay.

Lúc này Tề công tử toàn thân như bị lửa đốt.

Lửa đó chính là luyện hỏa.

Hỏa vương nhếch miệng cười.

Hắn đã nắm chắc có thể thiêu chết Tề công tử trong lửa địa ngục.

Đúng lúc đó, hắn bỗng thấy hai chỉ như kẹp phải băng giá, phát lạnh.

Tiếp theo toàn thân hắn như chìm vừa giữa biển băng.

Kiểm khí.

Tề công tử biết rõ không thể tránh nổi kiếp nạn luyện hỏa, quyết ý liều một phen ngọc đá cùng tan với Hỏa vương.

Vì thế ông phóng ra kiếm khí.

Kiểm khí hủy thân.

Nụ cười lập tức cứng lại trên mặt Hỏa vương.

Bây giờ râu tóc Tề công tử đều bị theo quần lại.

Luyện hỏa của Hỏa vương đã ép vào trong lục phủ ngũ tạng Tề công tử.

Kiểm của Tề công tử trắng ngần như ngọc, thuần khiết như ngọc, chính là Sáu Ngọc thần kiếm trứ danh.

Hiện tại thanh kiếm này đã chia ra làm hai nửa từ giữa sống kiếm, nửa trái bị thiêu đến đỏ hồng, nửa phải đóng băng.

Hai luồng công lực một nóng một lạnh khiến cho Sáu ngọc thần kiếm giống như bị âm dương chia cách.

Không ai có thể tách rời được chúng ra.

Hai luồng sức mạnh không thể cùng tồn tại với bất kỳ sức mạnh nào khác.

Chúng vừa muốn cắn nuốt đối phương, lại vừa muốn cắn nuốt tất cả mọi sức mạnh ngoại lai nào khác.

Hai luồng sức mạnh này chính là sát khí của nhân gian và luyện hỏa của địa ngục.

Đúng lúc đó, hai luồng sức mạnh đột ngột biến mất.

Giống như thủy triều lên xuống, như gió thổi lá bai, như cá bơi trong nước.

Cá bơi trong nước, gặp dòng nước ngược, bỗng chột quấy mình rồi lại thuận dòng mà đi. Đỉnh viện thâm u, lá vàng trải đất, thoát cái bóng bay lên, phiêu diêu lãng đãng, rồi thoát cái lại nhẹ nhàng hạ

xuống đất, không động nữa, kỳ thực chính là vì gió, mà gió vốn đã vô hình, nhất là cơn gió nhu hòa.

Luồng sức mạnh này, không phải là gió nhẹ, thậm chí không phải là một cơn gió thoảng.

Nó còn tự nhiên hơn cả gió, giống như nụ cười mỉm của Lương Đẩu.

Nhưng sức mạnh lớn hơn ngàn lần, vạn lần.

Đó là một ngón tay.

Ngón tay đó đặt lên thân kiếm, nhẹ nhàng như đặt lên một đóa hoa mềm.

Một sự thay đổi khổng lồ, nhưng lại phát sinh một cách cực kỳ tự nhiên lập tức diễn ra. Băng đều nứt ra, vỡ ra, tan ra thành vô hình. Thân kiếm đỏ hồng lại thẳng băng, lại tỏa ra ánh sáng như bạch ngọc.

Ngón tay như hoa mềm đó đặt lên thân kiếm, rồi lại từ từ thu về.

Để lại một câu:

- A Di Đà phật.

Người nói câu đó dùng một giọng rất nhỏ, giống như là sợ làm người khác giật mình, ngữ điệu như cố hạ xuống, sợ làm người ta sợ hãi.

Nhưng Tề công tử và Tổ Kim Điện thoáng nghe thấy giọng nói ấy liền như sấm động giữa trời quang, bịch bịch bịch, cùng lùi lại ba bước, sắc mặt đại biến, không ngờ còn hăng chân ngã ngồi xuống.

Đó là một hòa thượng.

Áo bào tro, tay áo màu tro, thần tình thoáng chút mệt ỏi, nhưng trong mắt lại có một tình cảm vô cùng chuyên chú.

Tình cảm đó không phải nhỏ hẹp, không phải cá nhân, mà là với cả cõi thế gian, thậm chí cả với chốn phi nhân gian.

Hòa thượng thấp bé, nhưng lại khiến người ta chẳng hề có cảm giác nhỏ bé, phảng phất như ông là một người khổng lồ thân cao bảy thước.

Kỳ thực, tăng nhân bên cạnh ông ta mới là người không lồ.

Một người rất cao, rất lớn, lông mày trắng, râu trắng, áo cà sa trắng. Ông ta tuy là một hòa thượng nhưng nhìn khí khái lại giống như một vị tướng quân.

Một đại tướng quân nắm trong tay ít nhất là trăm vạn binh mã.

Nhưng không hiểu tại sao, khi vị hòa thượng thần uy凛冽 này đứng bên cạnh vị hòa thượng vẻ mặt bình đạm kia, bất kỳ ai cũng sẽ đều chú ý tới vị hòa thượng thấp bé đó trước.

Lương Đẩu ưỡn lưng thẳng tắp.

Thậm chí trong bóng nước cũng có thể thấy ông đang đứng thẳng đến thế nào.

Nụ cười nhàn nhạt của ông đã biến mất, biến thành vẻ tôn kính vô thượng.

Thần sắc tôn kính phát ra từ tận trong nội tâm ấy của ông thực giống

như một ánh mắt của một thiếu niên giang hồ khi đứng trước một vị đại hiệp, một nhân vật truyền kỳ nổi danh khắp thiên hạ.

Lương Đấu thẳng lưng bước tới, không phóng qua dòng sông để tới mà cứ bước bộ bằng chân, vượt qua cây cầu nhỏ, cẩn thận bước qua chỗ cầu gãy, tiếp đó cẩn thận bước từng bước một, tay trái nắm tay Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy cũng không khỏi vô thức bước theo ông.

Lương Đấu đến trước mặt cách vị hòa thượng áo xám ba thước, đứng lại, quỳ gối vái dài, cung kính nói:

- Đại sư đã tới.

Tăng nhân áo xám chấp tay:

- Thí chủ cũng tới rồi.

Lương Đấu kính cẩn nói:

- Nhưng tôi xuất phát trước đại sư ba ngày, đại sư lại đến cùng lúc với tôi.

Tăng nhân áo xám đáp:

- Đến trước thì thế nào? Mà đến sau thì đã sao? Dù sao đã phải đến thì đều sẽ đến; Không nên đến thì sẽ không đến.

Đoạn khẽ cười cười lại tiếp:

- Thí chủ không phải cũng vừa khéo đến đúng lúc sao?

Lương Đấu vẫn rất cung kính, rồi chột nói:

- Cậu ta là huynh đệ của tôi.

Tăng nhân áo xám cười nói:

- Tiêu thiếu hiệp phải không? Lão nạp tuy nấp ở trong chùa nhưng cũng biết trong nhân gian xuất hiện một nhân vật anh hùng.

Tiêu Thu Thủy không biết tại sao lại có chút sợ sệt, nghi hoặc:

- Đại sư là...?

Hắn khẽ giật tay áo Lương Đấu, hạ giọng hỏi.

Lương Đấu cười nói:

- Đại sư đương kim chưởng môn Thiếu Lâm bắc tông.

Tiêu Thu Thủy bất giác rùng mình, bóng trăng trong hồ đều không còn tồn tại nữa, chỉ cảm thấy vầng trăng sáng trên trời lại càng thêm trong trẻo, ánh trăng tỏa thành một hình bán nguyệt sau lưng đại sư. Vị tăng nhân ấy quay lưng lại ánh sáng, không ngờ lại như cao lớn vô cùng, Tiêu Thu Thủy thiếu chút nữa thì quỳ xuống, cũng không biết là vì tăng nhân kia, hay là vì ánh trăng.

Phương trượng Thiếu Lâm, Thiên Chính đại sư.

Thiên Chính mỉm cười nói:

- Vị bên cạnh lão nạp chính là Long Hồ đại sư danh chấn thiên hạ.

Ánh mắt Lương Đấu sáng lên:

- Là chủ trì Giới Luật viện sao?

Tăng nhân thế như long hổ kia chấp tay làm lễ, cũng không đáp lời.

Lương Đẩu quay sang phía Tiêu Thu Thủy, nói:

- Sau khi chia tay ở Đan Hà, ta lập tức lên Thiếu Lâm, bái phỏng phương trượng đại sư, bẩm báo sự tình về Quyền Lực bang những ngày gần đây với đại sư. Đại sư vốn có tâm phổ độ chúng sinh, đáp ứng ta sẽ phải xuống núi tới Hoán Hoa xem thử... Không ngờ, không ngờ lại là phương trượng tự thân xuất động, hơn nữa còn có Long Hổ đại sư uy chấn võ lâm.

Thiên Chính chấp tay nói:

- Quyền Lực bang làn xằng làm bậy trong võ lâm cũng không phải chuyện mới ngày một ngày hai. Lão nạp thân là người nơi cửa Phật lại không thể hàng yêu trừ ma, đã cảm thấy áy náy trong lòng, bây giờ xuống núi vốn cũng là tâm nguyện từ nhiều năm nay... Lại nói, Quyền Lực bang cũng không phải loại dễ chơi, lần này mời Long Hổ sư đệ tới đây, cũng là muốn mượn bản lĩnh hàng long phục hổ của đệ ấy... Đến lúc tất yếu, lão nạp sẽ thông báo cả cho các đệ tử khác của bản môn....

- Chỉ là...

Thiên Chính bình tĩnh nói:

- Nếu có thể không tạo sát nghiệt thì không nên đổ máu, thiện tai, thiện tai.

Tiêu Thu Thủy không nói gì.

Hắn cũng không nói “cảm tạ”.

Sự “cảm tạ” của hắn giống như dao khắc, khắc sâu vào tận đáy lòng.

Hai vị đại sư Thiên Chính, Long Hồ đều là danh tăng thiên hạ, chỉ giờ tay nhắc chân đã có thể hiệu lệnh võ lâm, thiên hạ phải ngược nhìn, nhưng họ đều đã tới. Họ bỏ lại công việc bận rộn ở chùa Thiếu Lâm, tự thân tới Tứ Xuyên, bọn họ đã tới, là vì điều gì?

... Họ tới có lẽ là để tạo phúc cho cả võ lâm, cũng có lẽ không chỉ vì một mình Hoán Hoa kiếm phái, nhưng Tiêu Thu Thủy vẫn rất cảm kích họ, thậm chí còn càng cảm kích họ hơn nữa.

Lương Đẩu cười cười lại nói:

- Ta cũng tới Võ Đang bái kiến Thái Thiệu chân nhân, đáng tiếc là không gặp được, nghe nói là cũng vừa cùng vài vị danh túc võ lâm xuống núi rồi.

Thiên Chính cười nói:

- Để tìm lão nạp, Lương đại hiệp cũng đã phải phí không biết bao nhiêu tâm cơ. Khi tìm được lão nạp nạp rồi, ông ấy liền ca ngợi cậu một lượt, dũng cảm như thế nào, trượng nghĩa như thế nào, võ lâm không thể lại mất đi những thiếu niên nghĩa hiệp như vậy nữa, phái Thiếu Lâm nhất định phải đứng ra làm điều gì đó, nếu không thì thực có lỗi với cậu, cũng là vì một mạch Thiếu Lâm.

Thiên Chính đại sư mỉm cười nhìn Tiêu Thu Thủy:

- Lương đại hiệp là quân tử nhân gian, cũng là hiệp khách giang hồ, bình sinh đi đâu cũng gặp bằng hữu nhưng cực kỳ ít khi tán thưởng ai như vậy.

Ông khẽ cười, lại tiếp:

- Rất khá.

Tiêu Thu Thủy nhìn Thiên Chính đại sư, hấn vẫn không nhìn rõ hình dạng ông, chỉ cảm thấy quầng sáng sau lưng ông vô cùng lớn, ánh trắng như một vòng hào quang chiếu rọi sau đầu ông. Lúc này Quý vương, Kiếm vương, Hòa vương đều đã len lén rút lui, Dực vương đã chết, sương mù đã tan hết, Hoán Hoa Khê lại trong trẻo như cái tên của nó vậy.

Khúc Mộ Sương, Khúc Mân Miêu đã được cứu tỉnh.

Tề công tử sau cơn kinh hồn cũng đã hơi bình tĩnh lại.

Cổ Thâm thiên sư đã chết, Đỗ Nguyệt Sơn cũng đã chết.

Tiêu Thu Thủy, đại hiệp Lương Đẩu, Tề Công Tử, Thiếu Lâm Thiên Chính, Long Hồ cùng chị em họ Khúc, bảy người tiến thẳng tới Kiếm lư Tiêu gia.

.....

Cổ đạo.

Gió tây.

Ngựa gầy.

... Không chỉ một con, tới bốn con.

Bốn người: Một thanh niên thanh tú, lạnh lùng, sau lưng đeo một

thanh trường kiếm, thân kiếm dài gấp đôi kiếm thường, mũi kiếm giống như đường chia cắt giữa trời và biển, sắc bén đến mức gần như không nhìn ra được. Hấn mặc áo trắng.

Một người trung niên, lông mày rậm, ken dày như đang u sầu. Ông ta thường hay nhíu mày, có điều thần tình rất thanh đạm, giống như đã nhìn thấu mọi tình cảm nhân gian, đã tới mức hững hờ tất cả. Ông ta cũng mang kiếm, nhưng kiếm bị vải dày bao phủ hết lớp này tới lớp khác, bó lại thật chặt, tiếp đó dùng dây da quấn quanh hết vòng này tới vòng khác, buộc lại thật chắc, phảng phất như thanh kiếm này là lợi khí cực đoan, sợ nó lúc nào cũng có thể tự phóng ra đả thương người.

Còn hai người nữa.

Một người dáng vẻ ủ rũ, một người võ phục, cao quan.

Bốn người này đã đi qua An Cư Bá.

Bốn người bọn họ tới thẳng Thành Đô.

Thành Đô, Hoán Hoa, Tiêu gia, Kiếm lục.

Thành Đô mơ hồ như có một luồng sức mạnh thần bí, lôi kéo người ta đi tới.

Người phái Hoán Hoa, luồng sức mạnh, tinh thần chống trả Quyền Lực bang đó có còn tồn tại hay không?

Người nhà họ Tiêu, đã chết hết rồi, hay vẫn còn sống?

.....

Kiểm lư ở đâu?

Kiểm lư ở phía trước.

Trời đã hửng sáng.

Kiểm lư là một khối kiến trúc tao nhã, chủ yếu lấy màu xanh đậm làm chủ, đỏ son làm phụ, ẩn mình dưới tán cây, lộ ra một góc mái ngói cong cong.

Mái ngói tỏa sáng dưới ánh bình minh.

Nhưng uy vọng của nhà họ Tiêu Hoán Hoa có còn được như danh tiếng ngày xưa, vẫn còn rền vang chấn động giữa chốn mây gió võ lâm?

Tiêu Thu Thủy vẫn không quên hỏi chị em họ Khúc:

- Lệnh tôn rút cuộc là thế nào rồi?

Khúc Mân Miêu cắn môi nói:

- Người thật sự đã tới Kiểm lư, cũng thật sự chỉ còn lại bốn ngón tay...

Khúc Mộ Sương khóc nức lên:

- ....Chỉ tiếc là người không thể như Tề thế bá, dùng bốn ngón tay cần kiếm

... Chuyện đó Tiêu Thu Thủy cũng hiểu.

... Một kiếm khách già dùng năm ngón tay nắm kiếm suốt bốn mươi

năm, đến khi chỉ còn lại bốn ngón tay, bất kỳ là ai, có quyết tâm lớn đến mức nào, trong thời gian ngắn cũng không thể thích ứng ngay được.

... Cho nên Khúc Kiếm Trì không thể xuất hiện, cũng không nguyện ý xuất hiện.

... Một kiếm khách, khi ông ta xuất hiện, đến kiếm cũng không nắm chắc được thì còn có tác dụng gì?

... Chỉ là tại sao Tề công tử lại muốn xuất hiện thay ông ta.

Tề công tử ghé tới gần, thấp giọng cười nói:

- Cậu nhất định là đang nghĩ, Tứ chỉ thần kiếm Tể mỗ nhân ta sao lại phải xuất hiện tay ông ta đúng không?

Tề công tử cười cười, nói tiếp:

- Bởi vì ông ấy là sư đệ của ta, bất kỳ ai phát hiện bản thân mình dựa vào bốn ngón tay cũng vẫn có thể đưa võ công tinh tiến không thụt lùi, sẽ đều không vì chỉ còn bốn ngón tay mà không trùng chấn thanh uy trên giang hồ...

Tề công tử kiên định nói:

- Ta muốn ông ấy phấn chấn lên, hơn nữa...

Ông nhìn xuống mấy ngón tay của mình, nói:

- Ta bị người ta chặt mất năm ngón tay, nhưng ta vẫn không hề tuyệt vọng.

Tề công tử mỉm cười, cười rất kiêu ngạo, kiêu ngạo hơn tất thảy những người có đủ cả mười ngón tay:

- Cho nên ta càng không thể để ông ấy suy sụp nản chí.

... Vì thế ông muốn ra mặt thay Khúc Kiếm Trì, dùng bốn ngón tay dương danh lập vạn, cũng để Khúc Kiếm Trì có một tấm gương để noi theo.

Người đã từng bị thương phải nên nhanh chóng quên đi thứ mình đã mất, cũng nên càng thêm trân quý những thứ mình vẫn còn.

Ngoài ra còn phải có tự tin.

Tiêu Thu Thủy nhìn Tề công tử cười hì hì, vô âu vô lo, cảm thấy người thiếu mất mấy ngón tay như ông ta quả thực còn giống như nhiều hơn người khác một cái tay, một cái chân vậy, đáng kính, đáng trọng, hơn nữa còn đáng để kiêu ngạo.

Tăng nhân cao lớn đi đằng trước bỗng dừng lại, Thiên Chính đại sư hỏi:

- Tới Kiếm lục rồi?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Tới Kiếm lục rồi.

Kiếm lục vẫn như trước.

Thính Vũ lâu, trước kia từng là nơi Thiết thủ Thiết kiếm Thiết y Thiết la võng Chu Hiệp Vũ hội chiến Phi Dao thần ma Sa Thiên Đẳng.

Chấn Mi các, trước kia vốn là nơi Tiêu Thu Thủy và Tiêu phu nhân chống trả ba vị công tử đeo kiếm, cũng là nơi Âm Dương thần kiếm Trương Lâm Ý tiêu diệt bốn anh em họ Sa.

Kiểm Thiên động, là nơi Tân Hồ Khâu đánh lén Tiêu Tây Lâu không thành, ngược lại còn bị Tiêu Đông Quảng truy kích.

Còn cả Hoàng Hà tiểu hiên, Tiêu Thu Thủy từng dùng kiếm hát tung sa che mặt của thiếu nữ áo đen, mái tóc đen như mây đó, gương mặt tươi trẻ đó...

... Là Đường Phương.

... Đường Phương, Đường Phương, cô có yên ổn không?

Mọi thứ đều chẳng đổi thay gì.

Một cảnh hoa, một cọng cỏ, một gốc cây, đều như xưa, đáng tiếc, không còn chút sinh khí.

Bởi vì người đã không còn.

Cảnh còn người mất, người đi đâu rồi?

Tiêu Thu Thủy lặng yên, hẩn đưa tay lau đi lớp bụi trên bàn, trên ghế.

Trên bàn có một bình hoa, thân bình vẽ hình Phúc Lộc Thọ, nét vẽ rất thô, nhưng hẩn còn nhớ rõ đó là mười năm trước, trong ngày mừng năm mới, một người tá điền sống gần đây, bỏ ra tận một ngày, đi bộ hai mươi dặm tới tặng.

Bởi vì người nông dân đó cảm kích người nhà nhỏ Tiêu đã giúp ông ta giữ lại mảnh ruộng khỏi tay đám ác bá.

Tên ác bá đó tên là Hải Bá Thiên, chẳng có quan hệ gì với Quyền Lực bang, nhưng lại là phân hệ của Chu đại thiên vương, chẳng có mấy người dám chọc vào. Cha lại cho gọi bốn anh em mình, diệt sạch cả thế lực ác ôn đó!

Tiêu Dịch Nhân, Tiêu Khai Nhạn, Tiêu Tuyết Ngư, cùng với hấn.

Hôm ấy, bọn hấn bước dọc bờ ruộng phủ ngập ráng hồng đi về, trong lòng thật hưng phấn.

Từ đó về sau, mỗi năm ông lão đó đều đem đồ tới tặng. Tiêu Tây Lâu cũng không từ chối, ông hiểu người nông phu thuần phác ấy, nếu không cho ông ta biểu đạt một chút lòng cảm kích này thì cũng chẳng khác nào coi thường ông ta cả.

Cho nên ông nhận lấy. Thứ đầu tiên mang tặng chính là chiếc bình hoa thô kệch này, tuy không đáng tiền nhưng đã là thứ đắt nhất ông lão đó có thể mua được rồi.

Sau Tiêu Tây Lâu nói:

- Chuyện tốt này là do mấy đứa là. Bình hoa này tùy ý các con xử lý.

Tiêu Dịch Nhân không cần, hấn không có thời gian sưu tầm đồ vật, sự nghiệp võ lâm phát triển không ngừng đang chờ hấn khai sáng. Tiêu Khai nhạn cũng không cần, hấn không có hứng thú. Tiêu Tuyết Ngư cũng không cần, khi ấy Đặng Ngọc Bình Hải Nam kiếm phái vừa gửi tặng nàng một thanh đao cổ thuần bạch ngọc. Tiêu Thu Thủy nhận lấy, hấn muốn giữ làm kỷ niệm.

Hấn đặt món đồ kỷ niệm này ở đây, mỗi năm khi pháo trúc nổ vang hấn lại nhớ tới chuyện đó. Một năm rồi lại một năm, năm tháng thoi

đưa, giống như xác pháo trúc nổ vang, vương vãi đầy đất. Hấn áo gấm giục ngựa, cất tiếng ca dài, xông pha chốn giang hồ, nhưng cứ mỗi dịp hoa mai nở, hấn lại mang theo một cành mai, cắm vào chiếc bình hoa cũ kỹ, về nhà ăn lễ tất niên.

Đến nay trong bình đã không còn hoa mai, chỉ có hoa giấy. Giấy là giấy đoan hung, là một loại giấy bản trắng cực tốt do mẹ của Tiêu phu nhân, Phí Cung Nga chế tác. Mỗi dịp tất niên, bà lại cùng Tiêu phu nhân vừa nghe tiếng chúc mừng năm mới hạnh phúc rôm rả bên ngoài, vừa tỉ mỉ làm ra đủ loại hoa giấy.

Tiêu Thu Thủy nhìn những bông hoa giấy lại nhớ tới người mẹ hiền từ... Có lẽ khóe mắt hấn ươn ướt không phải vì chiếc bình hoa quen thuộc này, mà là vì quãng đời thơ ấu, vì những năm tháng thiếu niên, những câu chuyện xưa cũ...

Thiên Chính đại sư nhìn hấn, ánh mắt đầy vẻ cảm thông. Mấy người Tề công tử đã tìm khắp một lượt cả Kiếm lục, chẳng tìm thấy gì cả, không nhìn được hỏi:

- Địch đại phu nhân vốn ở chỗ nào?

Thứ ông quan tâm là Thiên hạ Anh hùng lệnh, bởi vì trên đó có lời thề của ông.

Ông không hề muốn làm một kẻ thất tín.

Người trên gian hồ thông thường luôn cực kỳ xem trọng tín nghĩa, có lúc thậm chí còn quan trọng hơn cả tính mạng.

Đó là cái ngu ngốc của người giang hồ, cũng là cái đáng trọng của người giang hồ.

Là ngu ngốc hay là đáng trọng, thì phải xem bản thân bạn nghĩ thế nào.

... Phải tỉnh lại rồi.

Nghe thấy có người hỏi, Tiêu Thu Thủy giật mình bừng tỉnh.

Các danh gia cao thủ này, không ai không tới đây vì chuyện nhà mình, mà Kiếm lưu Tiêu gia, hẳn là người quen thuộc nhất, nhất định phải do hắn dẫn đường.

Ai mà biết, lúc này hẳn bỗng nghe Thiên Chính đại sư nói:

- Ở khu đằng kia.

Ngón tay ông chỉ về đằng xa, đình đài lầu gác, hoa cỏ sơn thạch, ẩn hiện hình dáng Chấn Mi các!

Tiêu Thu Thủy kinh ngạc hỏi:

- Đại sư... Ngài, ngài, ngài làm sao mà biết?

Thiên Chính đại sư bình thản đáp:

- Nơi này vốn là chốn rồng nằm hổ phục, mỗi địa phương đều có chỗ cực kỳ hoa mỹ, cũng ẩn chứa nơi cực kỳ nguy hiểm... Duy có chỗ lầu gác đó là an toàn nhất, khí tượng lại ẩn hiện địa thế triều thiên... Tiêu đại hiệp là tông chủ một phái, tự nhiên là sẽ sắp xếp cho thái phu nhân ở nơi ấy mới không phải lo lắng gì, chẳng biết có đúng hay không?

Tiêu Thu Thủy bội phục đáp:

- Đúng... Đúng thế...

Trong lòng hẩn tự cảm thấy hổ thẹn, bản thân sống trong nhà họ Tiêu suốt hơn hai mươi năm, vậy mà lại không biết địa thế Kiếm lục có trập thế tinh diệu như vậy, cũng hiểu ra vì sao ngày trước Tiêu Đông Quảng có thể dễ dàng chặn đường Tân Hồ Khâu như thế.

Thiên Chính đại sư nói:

- Nhà họ Tiêu có khí tượng như vậy, chẳng trách lại sinh ra được nhân tài như thiếu hiệp... Cũng chẳng trách lại dẫn tới sự thù nghịch của Quyền Lực bang, ôi.

Bảo kiếm khiến người ta ham thích, tất người cầm kiếm sẽ dễ dàng đoán mệnh. Minh châu lóa mắt, tất người cất giữ sẽ khó giữ thân.

Cây to chịu gió lớn, lên cao sao tránh nổi khí lạnh, đó cũng là chuyện đương nhiên.

Lương Đẩu lên tiếng:

- Quyền Lực bang đã thu phục Thiết Y kiếm phái, mắt thấy Hoán Hoa kiếm phái có thanh thế như vậy, lại cùng liên hợp với Hải Nam kiếm phái, tự nhiên là muốn tiêu trừ trước cho yên tâm rồi.

Thiếu chương môn Hải Nam kiếm phái Đặng Ngọc Bình vốn ái mộ Tiêu Tuyết Ngự, sớm đã có lòng làm rể nhà họ Tiêu. Em trai Đặng Ngọc Bình, Đặng Ngọc Hàm lại là anh em kết bái với Tiêu Thu Thủy, đáng tiếc đã chết dưới kiếm của Tam Tuyệt kiếm ma Khổng Dương Tàn Quyền Lực bang, Đặng Ngọc Bình tất nhiên là càng căm hận Quyền Lực bang.

Thiên Chính mỉm cười nói:

- Chỉ không biết người của Chu đại thiên vương tại sao cũng muốn tranh vũng nước đục này?

Ông vừa nói dứt lời, từ bốn phía đại sảnh bỗng xuất hiện mười hai bàn tay.

Quyển 5 - Chương 7: Một cánh tay, một cái chân

Mười hai bàn tay phá vỡ tường bao, đánh thẳng tới.

Nhưng tường không vỡ nát, chỉ có những lỗ hổng hình bàn tay xuyên qua, hơn nữa còn không có âm thanh nào.

Có thể đánh phá tường đá cũng chẳng phải chuyện gì quá ghê gớm, nhưng đánh xuyên tường chỉ để lại lỗ hổng hình bàn tay, không khuyết một miếng nào, ngoài ra cũng không phát ra âm thanh thì trong thiên hạ, số người có thể làm được không những không nhiều mà quả thực là cực kỳ ít thấy.

Thiên Chính đại sư nói:

- Thiên vương Lục chưởng, quả nhiên là tu vi nội công, chưởng công tuyệt diệu, không thể coi thường.

Sau đó tường liền đổ xuống, sau người bước vào trong.

Sáu người lùn.

Bọn họ mình thấp, đầu to, tay dài, chưởng thô.

Tiêu Thu Thủy thầm thở dài, giống như đã hiểu tại sao sáu người này trước khi tiến vào lại phải hiển lộ một thân công phu trước.

... Những người thấp bé thường khó tránh khỏi thích phô trương thanh thế, cũng giống như những người xấu xí hay thích trang điểm

vậy, há chẳng phải là điều rất xấu xí mà cũng cực kỳ tự nhiên của nhân tính sao?

Sáu người này đều thích nhìn bàn tay mình.

... Có lẽ họ không chỉ đang nhìn vũ khí đáng tự hào nhất của bản thân mà còn đang nhìn xem trong đường vân bàn tay có dấu hiệu gì về thắng bại, sống chết của trận chiến này hay không?

- Người chính là Thiếu Lâm Thiên Chính.

Thiên Chính chấp tay niệm Phật hiệu:

- A Di Đà phật.

Người lùn lên tiếng hỏi mặc áo đen, một thân toàn màu đen, giống như một con quạ đen, hấn nói:

- Ta là Miêu Sát.

Đưa mắt sang phía một người lùn mặc áo xám:

- Hấn là Tô Sát.

Hất cằm về phía một người áo xanh:

- Hấn là Ngao Sát.

Lại chỉ một người áo xám, nói:

- Hấn là Vu Sát.

Trở tay chỉ một người áo trắng:

- Hấn là Cung Sát.

Cuối cùng chỉ một người áo đỏ đứng bên cạnh, nói:

- Hấn là Dư Sát.

Thiên Chính đại sư đáp:

- Lão nạp biết, trên giang hồ các vị được gọi là Lục sát.

Miêu sát nói:

- Đúng. Bọn ta có thể vì một mục đích mà giết người.

Tô Sát nói:

- Chu đại thiên vương bảo bọn ta giết người, bọn ta sẽ giết.

Ngao Sát tiếp lời:

- Sáu người bọn ta vốn là cô nhi không cha không mẹ, nếu không được Chu đại thiên vương thu nhận thì chỉ là sáu đứa cô nhi đã sớm mất mạng mà thôi...

Thiên Chính đại sư nói:

- Lão nạp hiểu. Các vị nói với chúng ta, họ của các vị vốn khác nhau, chỉ là muốn chứng minh một điểm. Sáu người các vị có được ngày hôm nay, được ở cùng nhau, đều là nhờ Chu đại thiên vương tài bồi, cho nên không ngại phải chết vì ông ta.

Vu Sát ngắt lời:

- Không ngại giết người vì ông ấy.

Thiên Chính đại sư cười đáp:

- Lão nạp đã hiểu.

Lương Đấu tiếp lời:

- Bọn ta đều đã hiểu, vậy các người cũng có thể nói rồi.

Cung Sát lại ngạc nhiên hỏi:

- Nói cái gì?

Thiên Chính mỉm cười, Lương Đấu đáp:

- Các người nói những chuyện đó với bọn ta, chính là muốn đưa ra một yêu cầu nào đó. Nếu yêu cầu không được đáp ứng thì thà quyết một trận tử chiến, cho nên báo trước cho bọn ta không nên từ chối.

Dư Sát vỗ tay than:

- Hai vị quả là người hiểu biết.

Bổng hạ giọng cười nói:

- Nếu như chư vị đáp ứng, Chu đại thiên vương cũng có món lễ vật nhỏ muốn tặng mọi người.

Hắn vừa dứt lời, Tô Sát và Miêu Sát đã đột ngột bay ngược ra sau.

Thân pháp họ bay ngược không ngờ còn hoàn hảo hơn lúc bay vào.

Họ bay ngược ra sau tường, sau một thoáng lại phóng ra.

Dư Sát cười nói:

- Đây là hai trong ba món lễ vật, đại sư cùng Lương đại hiệp cứ xem qua trước, mời, mời.

Đây là có ý mời mọi người xem trước lễ vật là như thế nào.

Dư Sát phát tay, Tô Sát liền ném chiếc bao lớn đen ngòm đang vác sau lưng xuống, mở dây buộc, kéo miệng bao, lập tức xuất hiện một người, một kẻ đầu trọc!

Tên đầu trọc này là một hòa thượng.

To Sát tiếp tục kéo bao xuống, hai vai hòa thượng liền lộ ra.

Hòa thượng đó mặc áo cà sa màu đỏ vàng, hai mắt trợn trừng, nhưng huyết đạo đã bị khống chế, không những không thể động đậy mà còn không thể lên tiếng. Cho dù hung hãn như huyết ảnh giả cũng không dám đối mắt với Thiên chính

Hòa thượng đó không ngờ lại là Huyết Ảnh đại sư!

Huyết Ảnh đại sư, lại là “lễ vật”?!

Chỉ nghe Tô Sát nói:

- Huyết Ảnh học nghệ thành tài rời khỏi Thiếu Lâm, sau lại đại khai sát giới, gian dân cướp đoạt, không gì không làm, quý phái vốn đã có ý truy nã hấn, chỉ ngại hấn đã đầu thân vào Quyền Lực bang, nếu truy đuổi hấn chỉ sợ sẽ khiến Thiếu Lâm bị quán vào phong ba trên

giang hồ, không dễ đối phó... Chu đại thiên nghe tới chuyện đó, đặc biệt sai sáu người bọn ta bắt tên phản nghịch này giao cho phương trượng Thiếu Lâm phát lạc.

Thiên Chính đại sư chấp tay than:

- Thiện tai, thiện tai.

Miêu Sát xách một chiếc túi, túi rất lớn, miệng túi buộc thắt nút. Mở nút thắt ra, chỉ thấy một hộp sách cổ xưa, trên có viết bằng chữ Phạn, Thiên Chính đại sư trông thấy cũng không khỏi thoáng mở to mắt. Miêu Sát cười nói:

- Kinh này vốn của Đạt Ma sang đông, lưu lại ở Thiếu Lâm, sau ba trăm năm hương hỏa, kinh sách cuối cùng rơi vào tay thế tục nhân sinh, nghe nói các đời Thiếu Lâm đã tìm kiếm suốt hai trăm bốn mươi sáu năm mà không được... Chu đại thiên vương nghe tới chuyện đó, đặc biệt sai tại hạ giao trả phương trượng Thiếu Lâm lưu giữ, vật về nguyên chủ.

Phật môn tuy vô sân vô dục nhưng kinh này chính là bản gốc, là bí kíp chí bảo trong Phật học, là cao tăng như Thiên Chính đại sư thì lại càng động tâm. Ông hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Còn có một vật, không biết...

Dư Sát cười đáp:

- Quyền lộ nội gia chí cương chí mãnh của Thiếu Lâm cùng quyền pháp nội gia chí âm chí nhu của Võ Đang trước nay không thể sử dụng phối hợp, nhưng Chu đại thiên vương nghiên ngẫm hai phái mấy chục năm đã tìm được phương pháp kết hợp, chỉ không biết nên cùng nghiên cứu với Thái Thiện Võ Đang thì tốt, hay là xin thỉnh

giáo đại sư ngài thì tốt, bây giờ...

Dư Sát cười cười, không nói thêm nữa.

Lương Đẩu thầm hít một hơi lạnh, nghĩ:

“Thật lợi hại. Cho dù Thiên Chính vô tham vô dục nhưng Thiếu Lâm, Võ Đang vẫn luôn đứng ngang hàng, mỗi phái một phương, nếu như có ai giành được bí quyết kết hợp võ công hai nhà thì chắc chắn là thanh thế sẽ tăng cao, võ công kịch tiến, phái kia sẽ chẳng có cách nào theo gót được nữa... Dụ hoặc tới cỡ này, có ai mà nhẫn nhịn được?”

Chỉ thấy Thiên Chính trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng mở miệng:

- Chỉ không biết Thiên vương muốn lão nạp làm chuyện gì?

Dư Sát đáp:

- Không gì cả.

Miêu Sát lập tức tiếp lời:

- Chỉ có điều, xin đại sư cùng bằng hữu không quản một chuyện.

Thiên Chính chậm rãi hỏi:

- Không quản chuyện gì?

Vẫn là Dư Sát trả lời:

- Không quản chuyện một cánh tay và một cái chân.

Thiên Chính đại sư tiếp tục hỏi:

- Cánh tay và cái chân của ai?

Dư Sát không đáp, Cung Sát đột nhiên cao giọng nói:

- Của Tiêu Thu Thủy!

Lần này cả chính Tiêu Thu Thủy cũng giật mình, giật bắn mình.

Thiên Chính đại sư không hỏi thêm nữa.

Lương Đẩu lại không nhin được phải hỏi.

- Tại sao các người muốn một cánh tay, một cái chân của cậu ta?

- Bởi vì ở Tỷ Quy, hắc dẫn người giết Trường Giang tam anh.

Lương Đẩu lại hỏi:

- Nhưng trên đỉnh Đan Hà hắc từng cứu Trường Giang ngũ kiếm, hơn nữa Nhu thủy Thần quân Ung Hi Vũ cũng đáp ứng giúp hắc thoát tội.

- Có chuyện này.

Có vẻ trong sáu người, Dư Sát là người biết cách ăn nói, lại thông minh cơ cảnh nhất:

- Cho nên đã không tính toán chuyện Trường Giang tam anh nữa, nhưng hắc lại giết lão tam Kim Bắc Vọng trong Trường Giang tứ côn.

Tiêu Thu Thủy cũng không phải người sợ chết, nhưng hắc phải tự

biện hộ:

- Hẳn không phải do ta giết!

Ngao Sát lập tức hỏi:

- Vậy thì là ai giết?!

Tiêu Thu Thủy đáp ngay:

- Đệ tử của Nhất Động thần ma Tả Thường Sinh trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân mà của Quyển Lực bang, Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng giết.

Ngao Sát không nói gì, Dư Sát lại nói:

- Hóa ra là như thế. Ta biết ngươi cũng không phải loại dối trá, nhưng Kim lão tam tuy không phải do ngươi giết nhưng vẫn tại ngươi mà chết.

Điểm ấy là chính xác, hai tên Chung Liễu ám sát Kim Bắc Vọng là vì muốn đoạt lấy hắn, cho nên Tiêu thu Thủy không nói gì.

Dư Sát cười lạnh, lại tiếp:

- Huống hồ, mệnh lệnh của Thiên vương đã được ban ra rồi.

... Nếu Chu đại thiên vương đã lệnh, vậy không còn có thể cứu vãn được nữa.

... Lão muốn một người chết, kẻ đó phải chết, lão muốn một người sống, kẻ đó phải sống.

.... Sự sống chết của một người đều do lão chi phối.

Thiên vương đã ra lệnh, có nói thêm gì nữa cũng vô dụng... Ý Dư Sát chính là như vậy.

- Hơn nữa....

Dư Sát nói:

- Vì Nhu thủy Thần quân thỉnh cầu, Chu đại thiên vương chỉ cần một cánh tay, một cái chân của Tiêu Thu Thủy mà thôi.

Hắn cười cười, lại tiếp:

- Cái bên nào cũng được.

Khi Dư Sát nói như vậy, phảng phất như là vừa bán ra một món đồ cực kỳ đắt đỏ với một cái giá vô cùng rẻ mạt.

Nếu hắn là một thương nhân, vậy hắn đã thông báo, hàng của hắn đã được giảm giá rồi, giảm đến cực kỳ lời rồi.

... Dù người muốn không mua cũng không được.

Chỉ cần Thiên Chính không quản, người khác dù có quản cũng không quản nổi.

Sáu người bọn hắn rất tin tưởng vào võ công của mình, ngoài ra còn tin tưởng hơn nữa nào ba món “lẽ vật” của Chu đại thiên vương.

Tam anh Tứ côn, Ngũ kiếm Lục chưởng, Song Thần quân, trong số bộ hạ của Chu đại thiên vương, ngoài Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc cấp trưởng lão cùng hai Thần quân Liệt hỏa, Nhu thủy, thì Lục

sát là mạnh nhất.

Bọn hấn vẫn luôn rất tự tin cũng luôn rất tự phụ về võ công của mình.

Một người nếu trời sinh đã xấu xí thì thường sẽ bỏ nhiều thời gian vào học vấn chứ không tốn thời gian để khoe khoang vẻ ngoài, dung mạo của mình.

Võ công Lục chưởng sở dĩ cao, là vì bọn hấn chuyên tâm.

... Bởi vì bọn hấn biết, nếu muốn nổi bật hơn người thì phải khổ luyện, khổ luyện không ngừng, khổ luyện từng ngày, khổ luyện từng giờ, từng phút.

Lương Đẩu ho nhẹ một tiếng, ông biết Thiên Chính dù không đáp ứng cũng không dễ mở miệng.

Bây giờ là lúc để ông lên tiếng, hơn nữa cũng nên do ông ra mặt.

Ông là huynh đệ của Tiêu Thu Thủy, cho dù thế nào đi chăng nữa, ông cũng không thể để bọn chúng làm vậy.

Lúc đầu ông không dám nói, là vì có mặt Thiên Chính đại sư, ông không dám vượt giới hạn, bây giờ thì ông đã dám. Ông không dám, là vì tôn trọng. Ông dám, là vì nghĩa khí.

Lương Đẩu nói:

- Đưa ta đi gặp Ung học sĩ, ta nói chuyện với ông ta.

Dư Sát lắc đầu, cười nhẹ:

- Vô dụng, nói với ai cũng chẳng có dụng gì.

... Bởi vì Chu đại thiên vương đã ra lệnh.

Lương Đẩu hắng giọng:

- Vậy thì, ta không đồng ý.

Dư Sát nhìn sang phía Thiên Chính, cười nụ:

- Cũng không ai cần người đồng ý.

... Thiên Chính đại sư đồng ý là được.

Thiên Chính đại sư là Bắc đầu võ lâm, chỉ cần Thiên Chính không ra tay, Lục chưởng Lục sát liền không phải kiêng dè gì.

Khúc Mộ Sương bỗng cao giọng nói:

- Bọn ta không đồng ý.

Khúc Mân Miêu hô còn to hơn nữa:

- Đánh chết bọn ta cũng không đồng ý.

Dư sát mặt không biểu lộ gì, chỉ thở dài một tiếng, nói:

- Vậy các ngươi chỉ có thể chết thôi.

Lục sát quyết ý phải ra tay lần nữa.

Bọn hắn cảm thấy lấy chưởng xuyên tường để hù dọa vẫn còn là quá nhẹ nhàng.

Trước tiên giết hai người này coi như phá giới, có lẽ Lương Đấu cũng sẽ biết khó mà lui.

Lương Đấu, người này trên giang hồ rất có danh tiếng nghĩa hiệp... Nếu có thể không trêu chọc vào thì cứ cố gắng không trêu vào là hơn.

... Đó là nguyên tắc làm việc của thủ hạ dưới trướng Chu đại thiên vương.

Một khi đã chọc vào, đuổi tận giết tuyệt.

... Đó cũng là một nguyên tắc làm việc khác của thủ hạ dưới trướng Chu đại thiên vương.

Nguyên tắc thường có hai mặt: Có lúc trông như không nguyện làm hại người, một mặt khác lại là giết người không thấy máu!

Bây giờ bọn hấn muốn dùng mặt giết người, trước tiên giết chết chị em họ Khúc.

Đáng tiếc, bọn hấn vừa động, Lương Đấu đã động rồi.

Ông chặn trước mặt chị em họ Khúc.

Năm người còn lại trong Lục sát đều biến sắc. Vốn là một mình Dư Sát ra tay, nhưng Lương Đấu chặn trước mặt, bọn hấn cũng không thể không đồng loạt ra tay. Đại hiệp Lương Đấu, danh động khắp thiên hạ, Lục chưởng vẫn còn chưa dám khinh địch.

Lương Đấu chợt cảm thấy bõng chưởng ngập trời, ông không phân biệt được chưởng nào là hư, chưởng nào là thực.

Khấp đại sảnh rộng lớn, đến cả bàn, ghế, ấm, chén, cũng đều biến thành bóng chường.

Lương Đấu lùi lại, lùi đến trước bồn hoa, đột nhiên bồn hoa biến thành bàn tay, ấn vào sau lưng ông.

Ông phóng người lên, hạ xuống trước hoành phi, hoành phi lại đột ngột biến thành bóng chường, Lương Đấu vội vàng cúi xuống, lao về phía giá binh khí.

Nhưng mỗi món vũ khí trên giá lại đều biến thành một bàn tay, đánh về phía ông.

Lúc này Lương Đấu mới biết, võ công của Lục chường vượt xa Ngũ kiếm từng gặp trên đỉnh Đan Hà.

Trong đại sảnh này, mọi đồ vật đều biến thành chường, không thể di động nổi một bước, không thể rút lui nổi nửa bước.

... Càng hướng hồ, ông còn phải bảo vệ chị em họ Khúc.

Sáu kẻ này vừa ra tay đã hạ sát thủ.

... Nếu đã ta tay, thì tuyệt không lưu tình.

Lương Đấu thở dài một tiếng. một luồng đao quang mờ nhạt bắn ra.

Ánh sáng chẳng hề chói mắt, một đao rất bình phàm.

.....

Đường cổ, gió tây, ngựa gầy.

Bốn người ở nơi chân trời.

Chân trời không xa, có lẽ chỉ gần trong gang tấc.

Hai người một ủ rũ, một đầu đội cao quan, cùng một thiếu niên, một người trung niên, cưỡi ngựa tiến vào khách điểm.

Khách điểm cách Thành Đô mấy chục dặm.

.....

Ánh đao lóe lên rồi biến mất.

Đao lại trở về trong vỏ đao bình phàm.

Đao có phải là một thanh đao bình phàm hay không? Còn người thì sao?

... Người có phải là một người bình phàm hay không?

Lương Đẩu rất không muốn xuất đao, bởi vì mỗi lần ông xuất đao là đều phải đả thương người.

... Lương Đẩu thực không muốn đả thương người.

Nhưng một khi ông đã xuất đao thì không những đả thương người, mà có thể còn giết người.

Hiện tại, ông không thể không xuất đao, mới giao đấu hiệp đầu tiên, ông đã bị ép phải xuất đao.

... Bởi vì nếu không xuất đao thì sẽ không ứng phó nổi.

Càng đáng sợ hơn là, lần này ông đã xuất đao, nhưng vẫn có cảm giác chưa chắc đã ứng phó nổi.

Chưởng đều biến mất.

Luồng sát khí bức người đó loáng cái đã thu hết về trong ánh mắt và chưởng tâm của sáu người.

Trong mắt sáu người bọn hắn, ngoài giết chóc còn có một thoáng kinh ngạc.

Bởi vì trong lòng bàn tay bọn hắn đều có thêm một vết cắt.

Vết đao.

Máu khế rỉ ra, nhỏ xuống đường vân trong lòng bàn tay. Bọn hắn kinh ngạc, nhưng cũng quyết chí phải giết Lương Đẩu.

... Địch thủ như vậy, tuyệt không thể để ông ta sống sót, thả hổ về rừng!

Vì thế sát khí trong mắt bọn hắn càng nặng.

Thần sắc Lương Đẩu vẫn như thường, chỉ khẽ ho nhẹ một tiếng.

Tiêu Thu Thủy lập tức phát hiện ra tấm áo chùng xanh của ông thoáng chút ẩm ướt, ẩm mất một khoảng nho nhỏ, màu xanh sáng biến thành nâu đậm, một màu cực kỳ u trầm. Khi màu đỏ trộn lẫn với màu xanh, khi hai màu sắc tươi sáng đó hòa hợp với nhau sẽ sinh ra một màu nâu tiêu điều như vậy. Chẳng lẽ, chẳng lẽ Lương Đẩu đã phải phun máu rồi? Phun ra máu tươi rồi?

Lương Đẩu mỉm cười.

Ông nhận ra mình không phải là đối thủ của sáu người này hợp lại.

Nhưng dù có không phải là địch thủ... thì cũng chỉ có thể đối đầu đến chết mới thôi.

Thân tại giang hồ, có một số chuyện dù cho trăm ngàn trở ngại cũng không chùn bước, dù có chết muôn lần cũng không chối từ.

Người có thể đối mặt với cái chết mà không sợ hãi, thử hỏi trên thế gian có được mấy ai?

... Có được vài người!

Ít nhất Tiêu Thu Thủy và Tề công tử là người như vậy!

Họ chia ra đứng hai bên trái phải Lương Đẩu.

Ánh mắt Lục chưởng co rút lại, bọn hấn chuẩn bị ra tay lần thứ hai.

Bóng chưởng ngập trời, đột nhiên, một ngón tay như hoa mềm nhẹ nhàng điểm vào lòng bàn tay bọn hấn.

Mười hai chỉ, mười hai phát điểm, mười hai bàn tay đều mềm oặt xuống.

Thiên Chính đại sư, mặt thoáng mỉm cười, giống như chưa hề cử động.

Nhưng Lục chưởng lại kinh hãi vô cùng, theo mười hai bàn tay đang tê dại, ánh mắt nhìn Thiên Chính đại sư của bọn hấn còn kinh sợ hơn của Huyết Ảnh.

- Niêm Hoa chỉ.

Có người kêu lên thất thanh.

Tiếp đó cả sáu người đều cũng biến sắc.

Trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm, Niêm Hoa chỉ chỉ là một kỹ, nhưng lại là một kỹ rất đặc biệt.

Cực kỳ ít người học Niêm Hoa chỉ, nếu không phải vô cùng ngốc, thì cũng là vô cùng kém cỏi.... Bởi vì người học Niêm Hoa chỉ có thành tựu, trong một vạn người, tối đa chỉ được hai, ba người, hơn nữa đã học Niêm Hoa chỉ thì không thể học thêm môn nào trong bảy mươi mốt kỹ còn lại, nếu không rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng Thiên Chính khi ấy đang tuổi thiếu niên, thông minh tuyệt đỉnh, tại Thiếu Lâm rất được trọng bối coi trọng lại lựa chọn Niêm Hoa chỉ.

Lúc đó Hình Thần đại sư vẫn còn tại thế. Hình Thần hỏi:

- Tại sao con lại chọn Niêm Hoa chỉ?

Thiên Chính đáp:

- Bởi vì nó muốn con học.

Sau Hình Thần khen tư chất hòa thượng thiếu niên này có thể trí thông thiên địa.

.... Một người nếu chuyên tâm học một thứ gì đó, hoặc làm một việc gì đó, đầu tiên phải đặt mình vào chỗ chết, cắt đứt đường lui, mới có thể chuyên tâm một lòng học tập, vậy mới có hy vọng có thành tựu.

... Nếu không bạn vừa muốn làm thơ, lại vừa muốn diễn kịch, vừa thích học võ, lại vừa thích khiêu vũ, vừa có hứng thú với âm nhạc, lại cũng muốn nguệch ngoạc vài nét với hội họa, thì vĩnh viễn khó có hy vọng thành công.

Thiên Chính chuyên tâm một lòng, tinh nghiên Niêm Hoa chỉ, quả nhiên đạt được thành tựu trước nay chưa từng có.

... Tuyệt học Thiếu Lâm, vốn bất kỳ tuyệt kỹ nào cũng đủ tạo thành một đại cao thủ. Kẻ nóng nảy tham nhiều lại thành chẳng được gì. Niêm Hoa chỉ của Thiên Chính đại sư tuy chỉ là một kỹ, nhưng đã đạt tới mức thân thông thiên địa, tồn hồ nhất tâm, hình ngoại thành nội nội, không chút trở ngại, ngay cả các bậc cao nhân đã học được năm, sáu loại trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm như cao tăng của Tàng Kinh lâu, Mộc Hiệp đại sư cũng còn lâu mới là đối thủ.

Dư Sát khôi phục nhanh nhất, hẳn tuy vẫn buông thõng hai tay nhưng đã có thể cười nói:

- Thiên vương từng nói, nếu có mặt Thiên Chính đại sư, Thái Thiện chân nhân, thì không thể lực địch, câu này không hề sai.

Hắn cười tiếp:

- Đại sư hảo chỉ lực.

Thiên Chính cười đáp:

- Đa tạ.

Cũng không nói gì thêm nữa.

Dư Sát lại lên tiếng:

- Có điều, tại hại vẫn có chuyện muốn thỉnh giáo đại sư.

Thiên Chính đáp:

- Mời nói.

Dư sát nói:

- Đại sư là cao tăng xuất trần, tại sao lại phải xen vào chuyện thế tục này, thực khiến văn bối không thể hiểu nổi.

Thiên Chính cười đáp:

- Nếu có người bảo thí chủ chặt một cánh tay xuống cho hấn, thí chủ cũng đồng ý? Nếu thí chủ không đồng ý thì sao bắt cậu ta đồng ý?

Dư Sát nói:

- Nhưng cánh tay đó không phải của đại sư, mà là của hấn, chuyện này không liên quan tới đại sư.

Thiên Chính đáp:

- A Di Đà phật, ai nói không liên quan. Thiên hạ thương sinh, vốn đều là thiện niệm của Phật ta, tự nhiên là đáng quý trọng.

Sư sát hỏi:

- Thế nên chặt một cánh tay của hấn cũng chẳng khác nào chặt của đại sư?

Thiên Chính cười nói:

- Thà rằng thí chủ cứ chặt một cánh tay của lão nạp còn hơn.

Dư Sát thở dài:

- Vậy đại sư cũng không cần đại lễ của Thiên vương nữa?

Thiên Chính cười:

- Đã khiến lão nạp chịu thiệt thì còn nhận làm chi?

Dư Sát hỏi:

- Huyết Ảnh đại sư là phản đồ, Thiếu Lâm không cần xử lý sao?

Thiên Chính chấp tay nói:

- Loại người này thiên lý không dung, chớ nên lấy cánh tay người khác đem đổi.

Dư Sát lại hỏi:

- Phạn kinh thần hội, vốn thuộc về Thiếu Lâm, đại sư cũng không cần?

Thiên Chính đáp:

- Lá rụng về cội, tro bụi về đất, là của Thiếu Lâm, cuối cùng cũng sẽ về Thiếu Lâm.

Dư Sát cười ngất:

- Vậy thì bí quyết dung hợp nội ngoại gia quyền, đại sư chấp tay nhường lại Võ Đang rồi...

Thiên Chính cười nói:

- Thiên vương nghiên cứu ra bí quyết dung hợp võ công tâm pháp nội ngoại gia, thực là chuyện đáng mừng, chỉ là người của Phật ta, có thể hằng tịch thiên địa, giác ngộ chân tâm, xả bỏ sinh tử, vô tướng vô minh, mới là pháp môn chính đạo.

Dư Sát cứng họng, Miêu Sát quát lên:

- Lão sư già nhà ngươi, ba món đại lễ cũng không đổi được một cái chân của Tiêu Thu Thủy sao?

Thiên Chính lại cười:

- Vật chết có lý nào lại đổi được vật sống? Dùng một người sống sờ sờ để đổi lấy mấy thứ tội nghiệt đó, thực là không đáng.

Lục chương đều im lặng. Dư Sát bỗng nói:

- Trước khi đi Thiên vương từng dặn dò ta, nếu như Thiên Chính không chịu, nói không muốn đem người có sinh mệnh đổi lấy vật không có sự sống thì có thể cho ông ta xem một thứ...

Thiên Chính, hàng mi trắng khẽ động, nói:

- Ồ?

Dư Sát cười khan:

- Nếu đại sư đã chấp mê như vậy, tại hạ cũng chỉ có thể bị ép phải

làm thế thôi.

Nói đoạn liền vỗ tay.

Ngao Sát và Cung Sát lại bay ngược ra ngoài.

Đến khi tiến vào đã xách theo một người.

Lại là một hòa thượng.

Lần này đến cả Thiên Chính cũng phải thoáng biến sắc.

Vị Long Hồ đại sư cao lớn kia, hàm râu dựng ngược, sắc mặt đỏ bừng.

Quyển 5 - Chương 8: Bốn người đi trên cỏ đạo

Hòa thượng bị kéo vào thân gầy như củ khô, nhưng đôi mắt lại sáng lấp lánh có thần.

Đáng tiếc ông cũng đã bị điểm huyết, không thể cử động chút nào.

Cung Sát trở tay không chế hòa thượng đó, Ngao Sát rút đao.

Đoản đao, dài một thước năm tấc, hàn quang ào ạt, kề bên cổ hòa thượng, lưỡi đao đã cắt vào thịt, hai bên da thịt trắng bệch, chỗ lưỡi đao có máu tươi rỉ ra.

Hòa thượng kia lại rất bình tĩnh, thản nhiên chào hỏi:

- Phương trượng.

Thiên Chính chấp tay.

Hai người đưa mắt trao đổi, ánh mắt hoàn toàn thông hiểu, thần sắc đều rất an tường.

Dư Sát cười lạnh:

- Ngài đương nhiên là biết ông ta chính là người đứng đầu Tụng Kinh đường của Thiếu Lâm các vị, Mộc Diệp đại sư đúng không?

Thiên Chính đại sư không trả lời.

Dur Sát lại nhìn ra được, Thiên Chính không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài, bởi vì ánh mắt Thiên Chính đã có tình cảm, vốn thần thái có chút lánh đời, lại chuyên chú đó đã biến thành lo lắng và đau buồn.

Dur Sát biết đã đánh trúng điểm yếu hại của đối phương. Hắn còn muốn phải xoáy sâu hơn nữa, vì thế hắn nói:

- Ông ta là sư đệ của ngài, vừa là một mạng sống, cũng không phải là phản đồ, ngài muốn giữ một tay một chân Tiêu Thu Thủy, hay là muốn cứu ông ta một mạng?

Mộc Diệp đại sư là cao tăng Thiếu Lâm, hơn nữa còn là một trong vài vị tăng nhân quan trọng duy trì mệnh mạch tông phái Thiếu Lâm.

Chùa Thiếu Lâm là chốn thờ Phật, nhưng cũng là một tổ chức. Trên thực tế, thế lực, uy danh Thiếu Lâm lớn như vậy, không tổ chức lại thì chắc chắn không ổn, mà tổ chức của Thiếu Lâm cũng có chút tương đồng với tổ chức của các bang hội bên ngoài, chia thành các tầng lớp ngoại vi, nội vi, con em, đệ tử, phân đà, phân đường, thống lĩnh, hương chủ, kỳ chủ, vân vân. Thành phần quan trọng nhất giúp duy trì một tổ chức đương nhiên là nhân tài. Công việc quan trọng nhất đương nhiên là vận hành và chỉ huy các hoạt động của tổ chức đó. Không nghi ngờ gì, Mộc Diệp cũng giống như Thiên Chính, đều là nhân vật quan trọng có tiếng nói quyết định trong chùa Thiếu Lâm.

Mộc Diệp đại sư cũng am hiểu sâu tới bốn loại tuyệt kỹ thiếu lâm, không biết tại sao, hôm nay ông lại rơi vào tay bộ hạ Chu đại thiên vương được.

Trong mắt Dur Sát lóe lên vẻ giảo hoạt:

- Thế nào? Đại sư muốn tính mạng của lệnh sư đệ, hay là một chân một tay của Tiêu Thu Thủy?

Tiêu Thu Thủy bước nhanh lên trước, nói:

- Không cần làm khó đại sư, Tiêu mỗi đây có một cánh tay, một cái chân, cứ tới mà chặt!

Dư Sát khẽ gật đầu, Vu Sát phóng tới gần, trở tay, rút ra một thanh đao lấp lóa ánh vàng, chuẩn bị động thủ. Khúc Mộ Sương không khỏi kêu lên kinh hãi, Tiêu Thu Thủy lại chẳng hề chớp mắt lấy một lần. Vu Sát cười hung ác, hỏi:

- Người không sợ chết?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Sợ.

Vu Sát hỏi:

- Nếu sợ, sao không chạy trốn?

Tiêu Thu Thủy lãnh đạm nói:

- Ta sợ, nhưng không chạy trốn.

Hắn trả lời dứt khoát:

- Tại sao lại phải trốn?

Vu Sát cười lớn:

- Nhóc con khá lắm, người can đảm, có điều can đảm thì vẫn phải chết!

Nói đoạn vung đao chuẩn bị chém.

Dur Sát đột nhiên hô lên:

- Không thể giết.

Vu Sát ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Hắn vừa nói vừa quay đầu lại.

Hắn phát hiện ra một chuyện rất đáng sợ.

Miêu Sát, Tô Sát đều đã ngã xuống, Dur Sát lùi sang một bên, sắc mặt trắng bệch, hai người Cung Sát, Ngao Sát đều ngây ngốc.

Mộc Diệp đại sư đang chậm rãi đứng dậy, Thiên Chính đại sư vừa mới giải huyết cho ông xong.

Vu Sát ngẩn ra nhìn Thiên Chính, không dám tin trong thiên hạ lại có người võ công cao đến vậy.

- Quay về nói với Thiên vương.

Thiên Chính bình tĩnh nói:

- Cứ nói chuyện này do Thiên Chính quản, cứ tìm lão nạp là được.

Tiếp đó lại quay sang phía Mộc Diệp, đầy vẻ quan tâm, hỏi:

- Ổn không?

Mộc Diệp chấp tay, mệt mỏi đáp:

- Đa tạ sư huynh ra tay tương cứu.

Thiên Chính cười nói:

- Hà tất phải nói cảm ơn.

Vu Sát vẫn không thể tin nổi, cũng không muốn tin, càng quyết không chịu tin.

Cho nên hắn vẫn ra tay.

Hắn đâm một đao về phía Thiên Chính, đao cắt phá không trung bắn đi.

Càng lợi hại hơn là chưởng của hắn.

Chưởng phát ra sau, nhưng chưởng phong đã át cả tiếng đao rít.

Cùng lúc đó, tầng nhân cao lớn đã động.

Vừa động liền quát lớn một tiếng, giống như một tiếng sấm nổ giữa trời quang, đao kêu “bụp” một tiếng, không ngờ lại bị tiếng quát làm nát vụn.

Sau đó ông liền đánh ra một quyền.

Thân thể cao lớn của Long Hồ đại sư chắn trước mặt Thiên Chính.

Hai chưởng của Vu Sát cũng biến thành đánh về phía Long Hồ đại sư.

Nhưng Long Hồ xuất quyền, nắm tay lớn, cánh tay dài, khi vu sát còn thiếu nửa thước nữa mới đánh trúng người ông, quyền của ông đã đánh trúng Vu Sát.

Tiếp đó Vu Sát liền bay ra ngoài.

Hoàn toàn “bay” ra ngoài.

Bởi vì khi hất bay ra, thân nhẹ như giấy, toàn thân không còn một đốt xương nào kết nối với nhau nữa.

Lục sát chỉ còn lại ngũ chưởng.

Ánh mắt ngũ sát đã co rút lại, sợ hãi hoàn toàn thay thế kinh ngạc.

Chỉ nghe Thiên Chính thở dài, lắc đầu nói:

- Lục sư đệ ra tay vẫn hơi quá tàn nhẫn.

Long Hồ vốn khí thế như rồng, bỗng nhiên lại ngoan ngoãn như cừu non, thu tay đứng lại, đáp:

- Dạ.

Thiên Chính nói:

- Kiểu ra tay không lưu lại người sống này không phải là cách làm của người xuất gia.

Long Hồ hoảng hốt đáp:

- Dạ.

Thiên Chính quay sang phía ngũ sát còn lại, nói:

- Các vị có thể quay về rồi.

Không ai dám nói một chữ “không”.

“Thiếu Lâm thần quyền” của Long Hồ đại sư, tan bia vỡ đá, ai nghe thấy cũng phải vỡ mật, mà càng đáng sợ hơn là Niêm Hoa chỉ của Thiên Chính đại sư.

Bọn hăn căn bản không thấy rõ ông ra tay như thế nào.

Bọn hăn thật sự không hiểu tại sao mình lại bắt sống được Mộc Diệp đại sư xếp hàng thứ tư trong tầng lớp tối cao của Thiếu Lâm!

Dư Sát thở dài:

- Nếu đại sư đã muốn nhúng tay vào thì chúng ta chỉ có thể đi thôi.

Tứ sát còn lại cũng ôm quyền nói:

- Xin cáo từ.

Chợt nghe một giọng nói vang lên:

- Không cáo từ được.

Bốn người kia vẫn đang đi trên đường cổ.

Bọn họ đã tiến vào Thành Đô.

Người nói bốn tiếng “không cáo từ được” không phải một người, mà

là bốn người. Bốn người cùng đồng thanh nói.

Nhưng lại không phải bốn người tiến vào phòng.

Tổng cộng bảy người.

Thiên Chính cười nói:

- Xin chào chín vị.

Chín vị? Tiêu Thu Thủy đang cảm thấy bối rối, thì liền có hai người bây giờ mới từ ngoài cửa bước vào.

Đặt chân xuống không một tiếng động, nhưng mỗi bước đều giống như đóng một cây đinh, bén nhọn, mạnh mẽ.

Người đó lại không phải Mã Cảnh Chung, Mã Cảnh Chung ngoại hiệu “Cây đinh”, mỗi bước như một mũi đinh sắt, người này thì không phải đinh sắt.

Mà là đinh đóng quan tài!

Bên hông người đó mang một thanh kiếm, thân kiếm đen, kiếm không có vỏ.

Người bên cạnh hẳn cũng bước chân không một tiếng động.

Người này một thân áo trắng, bảo tướng trang nghiêm, nhìn thoáng qua có chút tương tự Quan Âm trong tranh vẽ, tay cầm phất trần, mặt mang ý cười.

Tăng nhân cao lớn uy mãnh Long Hồ trông thấy hai người này liền bước ngang sang bên, chấp tay cúi đầu, đề Thiên Chính đại sư mặt

đối mặt với hai người họ.

Tiêu Thu Thủy nhìn quan liền biết hai người này ít nhất cũng có thân phận chương môn một phái.

Chợt nghe Tề công tử hạ giọng nói với hắn và chị em họ Khúc:

- Bốn người chân ngắn áo gấm đó là Bành môn Tứ hổ tướng của “Vương Hồ Bành Phục”, nhưng lại không tên nào họ Bành, lần lượt là “Khoái đao trảm” Bì Đường, “Vô đầu trảm” Cổ Đồng Đồng, “Đoạn đố trảm” Luân Tẩu, “Thất toàn trảm” Hứa Quách Liễu.

“Ngũ hổ Bành môn” vốn là tuyệt học nhà họ Bành, nhưng sau khi Bành Bạc chết, ba đứa con của ông ta, một tên thích đánh bạc, một tên thích ca múa, một tên thích rượu thuốc, đều thành phế nhân. Em ruột Bành Bạc, Bành Thiên Kính lại là kẻ tầm thường, thế nên địa vị vốn có của nhà họ Bành liền bị bốn đệ tử Bành môn Bì, Cổ, Luân, Hứa này đoạt mất.

Lương Đẩu tiếp lời:

- Người mất mắt trái, cụt tay trái, thiếu chân phải, không có tai, mặt mang vết sẹo lớn kia chính là bang chủ Thiên Tàn bang Tư Không Huyết. Ông lão mặc áo đen kia không phải người của Cái Bang mà là Tổng biểu bả tử của bang Ô Y, Đan Kỳ Thương. Còn hán tử trung niên vạm vỡ mặc áo vàng kia thì là đệ nhất cao thủ của Đường Lang môn, “Thiên thủ Đường lang” Lang Nhất Lãng.

Thiên Tàn bang hùng tàn ác độc, ai nghe tới cũng phải kinh sợ, tàn thương của Tư Không Huyết cực kỳ tàn nhẫn, lại càng nổi tiếng thiên hạ. Bang Ô Y là người trong hắc đạo, nhân mã không nhiều nhưng là nhóm tinh nhuệ nhất, cũng tàn độc nhất. Thủ lĩnh của bọn chúng chính là Đan Kỳ Thương, ngoại hiệu “Nhất kiếm phi kỵ”, từng khiến

chưởng môn Thiên Sơn kiếm phái Cung Bát Trảm bỏ mạng dưới vó ngựa, cũng từng đánh bại người được công nhân là đệ nhất kiếm khách Chung Nam kiếm phái Bạch vô Nhiên, kiếm thuật cực cao, nghe nói không hề kém Hải Nam Đặng Ngọc Bình. Thiên thủ Đường Lang Lang Nhất Lãng lại càng nổi tiếng. Mấy năm gần đây Đường Lang môn danh tiếng lên cao chính là cơ nghiệp một tay Lang Nhất Lãng dựng nên.

Những người này bỗng nhiên đều tới, tới Hoán Hoa này, chẳng lẽ là tới để cứu Hoán Hoa? Hay là vì ý gì khác?

Còn hai người nữa thì sao? Nhìn vào tư thái của họ, hiển nhiên là còn cao hơn bảy người Lang Nhất Lãng, Tư Không Huyết, Đan Kỳ Thương, Bì Đường, Cổ Đồng Đồng, Luân Tẩu, Hứa Quách Liễu cộng lại.

Hơn nữa còn cao hơn nhiều.

Chỉ nghe Hứa Quách Liễu nói:

- Người của Chu đại thiên vương không thể thả đi được.

Luân Tẩu tiếp lời:

- Đúng! Thả hổ về rừng!

Cổ Đồng Đồng cũng nói:

- Nhỏ cỏ phải trừ cả rễ!

Bì Đường nối liền sau đó:

- Khỏi lưu lại họa về sau!

Bốn người này chẳng những võ công phối hợp như áo trời không đường may mà đến cả nói chuyện cũng kết nối vô cùng chặt chẽ.

Bọn hắn vừa dứt lời liền lập tức rút đao.

Đao vừa xuất, người đã tới trước mặt ngũ chưởng.

Vừa tới trước mặt ngũ chưởng liền lập tức xuất đao.

Bốn thanh đao khác nhau, tốc độ hoàn toàn giống nhau.

Chợt nghe “Keng” một tiếng, một thanh kiếm bằng thép ròng chặ bốn thanh đao lại.

Người xuất kiếm là Đan Kỳ Thương. Ông ta nói:

- Cho dù các người muốn ra tay thì cũng phải hỏi ý Ứng đại ca và Mạc cô nương trước đã.

Ông ta nói xong, ánh mắt liền hướng về nam tử áo vải sắt cùng cô gái áo trắng kia.

Tiêu Thu Thủy lập tức nhận ra một nam một nữ kia là ai.

Trong võ lâm cũng không có nhiều cao thủ họ Ứng, nữ tử họ Mạc lại càng ít, loại cao thủ đến cả Đan Kỳ Thương cũng phải kiêng dè thì vừa khéo chỉ có hai người.

Nam chính là thiếu chưởng môn Thiết Y kiếm phái Ứng Khi Thiên.

Nữ là đồ đệ đứng đầu phái Hằng Sơn, Mạc Diễm Hà.

Mạc Diễm Hà, ngoại hiệu “Bạch y Quan Âm”, nhưng bất kỳ ai trông thấy cô ta sau trận chiến ở Huyết Phù môn cũng đều đổi lại gọi cô ta là “Huyết y Quan Âm”.

Cô ta giết người, giết đến lúc toàn thân đầy máu.

Trong phái Hằng Sơn, từ sau khi Liễu Ấm thần ni bệnh mất, Ngẫu Đoạn sư thái bế quan không ra mắt, có thể nói mọi chuyện lớn nhỏ của phái Hằng Sơn đều do một tay Mạc Diễm Hà định đoạt, nghe nói, kiếm pháp của cô ta tuyệt đối không kém sư phụ mình.

Ứng Khi Thiên lại càng đáng sợ.

Hắn có thể lên làm chưởng môn Thiết Y kiếm phái, chính là do tự tay đâm chết cha mình.

Khi đó cha hắn đang cân nhắc chuyện ngả sang phe Chu đại thiên vương.

Ứng Khi Thiên đứng ngang hàng với Tiêu Tây Lô, Đặng Ngọc Bình, là đại biểu của ba đại kiếm phái, kiếm pháp tinh diệu, tuyệt không dưới Tiêu Tây Lô, hơn nữa kiếm pháp còn tàn độc, hơn cả Đặng Ngọc Bình.

Lúc này Mạc Diễm Hà đã lên tiếng, cô ta rất đẹp, mặt phấn môi hồng, mắt như mắt phượng, nhưng giọng nói lại rất thô tháo:

- Chúng tôi à? Chúng tôi không vội, muốn hỏi thì phải hỏi Thiên Chính đại sư.

Đan Kỳ Phương nhìn sang Thiên Chính, Thiên Chính chấp tay nói:

- Bọn họ cũng không làm bị thương ai, hà tất phải tạo sát nghiệt,

mong các vị nể chút mặt mũi của lão nạp, thả họ đi thôi.

Mạc Diễm Hà cười như nước chảy hoa rơi, nói:

- Nếu đại sư đã nói thả đi thì chỉ đành thả đi thôi.

Ứng Khi Thiên đột nhiên lên tiếng, lên tiếng là lập tức nói:

- Không được.

Thiên Chính đại sư dù không phải là phương trượng Thiếu Lâm thì cũng là cao tăng nổi tiếng.

Trên giang hồ, sức ảnh hưởng của ông khá lớn, trong võ lâm lại càng có sức hiệu triệu rất mạnh.

Lời ông nói, dù không phải thánh chỉ thì cũng rất ít người dám cãi lại, ngay cả người không phải hòa thượng cũng không dám làm trái.

Thế mà bây giờ Ứng Khi Thiên lại nói “không được”.

Mọi người đều nhìn sang phía Ứng Khi Thiên, ngay cả Thiên Chính cũng nhìn lại, có điều ông chỉ có chút tò mò nhìn hẩn, chẳng hề có vẻ gì là tức giận cả.

Ứng Khi Thiên lại không hề để ý.

Từ lúc hẩn dám giết cha, hẩn đã chẳng còn để ý tới chuyện gì nữa.

Mạc Diễm Hà nhìn một lúc, cố ý hỏi:

- Tại sao lại không được?

Ứng Khi Thiên đáp:

- Chu đại thiên vương chính là hình bóng của một Yến Cuồng Đồ khác, chúng ta cần chặt bỏ vây cánh của lão trước, không để lão có cơ hội thành hình.

Thiên Chính thở dài:

- Có thể không giết người thì thật không nên giết. Bể khổ vô biên, quay đầu là bờ.

Ứng Khi Thiên cười lạnh:

- Phật pháp cũng vô biên, chẳng lẽ đại sư nghĩ thả bọn chúng về, bọn chúng sẽ thay đổi?

Thiên Chính không nói gì.

Ứng Khi Thiên nói:

- Nếu đại sư đã không nắm chắc thì tội gì phải lưu lại mối họa trên giang hồ, cứ để chúng tôi giết đi là xong.

Mạc Diễm Hà cười duyên:

- Chắc không đến mức đại sư cũng vì người của Chu đại thiên vương mà nguyện ý xả thân cứu giúp chứ?

Đan Kỳ Thương cũng bồi thêm một câu:

- Tuy Phật nói: Ta không vào địa ngục thì ai vào? Nhưng nếu đại sư thường xuyên thường xuyên vào địa ngục, tùy tiện vào địa ngục, thích xuống địa ngục, một con người, cũng chẳng được mấy lần

sống đâu!

Thiên Chính thở dài, cuối cùng vẫn không nói gì.

Ngũ chưởng nghe mà trong lòng bưng giận, thầm nghĩ:

“Chỉ cần Thiên Chính không ra tay, bọn ta há lại phải sợ các người!”

Lập tức dũng khí nổi lên, Dur Sát nhảy vọt ra, vung hai chưởng, quát:

- Huynh đệ bọn ta, hôm nay gặp bất lợi, bị khốn ở đây, nhưng cũng không phải hạ mạng cho người ta bày bố, muốn chém muốn giết thì cứ xông hết lại đây!

Năm người mười chưởng đan xen, bốn luồng đao quang lấp loáng, chia ra bốn hướng đông, tây, nam, bắc, giống như bốn luồng sấm chớp, giao nhau chém tới.

Mười chiêu ban đầu, bóng chưởng và đao quang quấn chặt lấy nhau, hoàn toàn không phân tách ra được.

Sau mười chiêu, bóng chưởng đại thịnh.

Bốn cao thủ của Ngũ hổ Bành môn hiển nhiên là đã bắt đầu không chống đỡ nổi.

Cùng lúc đó, lại có một luồng kiếm quang gia nhập.

Kiếm quang nhanh gấp, giống như rắn độc phun nọc, kết hợp với bốn luồng đao quang, lại dần dần ép lùi chưởng thế.

Nhưng vừa qua năm mươi chiêu, đao phong, kiếm pháp, đều biến thành chưởng phong.

Chưởng phong đại thịnh.

Lúc này chỉ nghe một tiếng hừ lạnh, một người dùng đôi tay trần xông vào giữa vòng đao quang, kiếm ảnh, chưởng phong.

Người đó vung đôi tay dài, đánh, quật, bắt, đỡ, nhất thời không ngờ chỉ nghe tiếng đôi tay hấn vũ lộng vun vút giống như tiếng gió rít từ roi dài gậy sắt.

Sau hơn trăm chiêu, tình thế lại biến đổi.

Người gia nhập vòng chiến đương nhiên là Lang Nhất Lãng của Đường Lang môn. Trong vòng trăm chiêu, hấn cùng thanh kiếm sắc của Đan Kỳ Thương quả thực đã áp chế đôi tay của Miêu sát, đôi chân của Cung Sát. (thiếu)

Dư Sát còn thỉnh thoảng quay sang công kích Đan Kỳ Thương và hấn.

Ngay lúc hấn cảm thấy có chút cật lực thì bỗng nhiên lại có thêm một người.

Người đó toàn thân từ trên xuống dưới không chỗ nào không bị thương, không bộ phận nào còn nguyên vẹn, bước đi thì nghiêng nghiêng ngả ngả, khi đấu đá cũng loạng chà loạng choạng, nhưng hấn vừa gia nhập vòng chiến, thế yếu của ngũ chưởng ngũ sát liền không thể cứu vãn được nữa.

Chỉ nghe một tiếng hét lớn, bóng người vụt phân.

Đan Kỳ Thương, Lang Nhất Lãng cùng Bành môn Tứ hổ, ngay cả Tư Không Huyết vừa gia nhập chiến cục, không ai là không thở hồng

học.

Dur Sát, Cung Sát, Miêu Sát, Ngao Sát, Tô Sát thì run bần bật, đồng loạt phun máu.

Không bị thương thì thôi, đã bị thương là năm người cùng bị thương. Có thể thấy cuộc chiến hung hiểm đến mức nào.

Dur sát cười khổ nói:

- Hôm nay bọn ta bị các ngươi bao vây, muốn giết thì giết, không cần nói nhiều.

Tur Không Huyết cười “khắc khắc” nói:

- Giết các ngươi đúng là không cần phải nói nhiều.

Vừa dứt lời đã ra tay. Hắn chỉ có một cánh tay, nhưng đến khi ra tay thì ngay cả cánh tay cụt cũng trở thành vũ khí.

Bỗng thấy một bóng người lóe lên, khí kinh hồn hậu khiến cho Tur Không Huyết nghệt thở, chút nữa thì ngã xuống, hóa ra là Thiên Chính đã phóng tới, hạ xuống trước mặt Dur Sát, chấp tay nói:

- A Di Đà phật, thủ hạ lưu tình.

Tur Không Huyết cười hung ác:

- Ngoại hiệu của ta lại là “Đao bất lưu nhân”.

Tay vung lên, trong tay có thêm một thanh đao sáng mềm. Đao vung lên, không ngờ lại chém thẳng xuống đầu Thiên Chính.

Chỉ nghe hai tiếng quát giận giữ. “Đinh”, phi kiếm đâm tới, đao gãy làm đôi. Tay áo phát lên, Tư Không Huyết bị đánh bay ra cả trượng.

Người xuất kiếm là Ứng Khi Thiên, hấn cũng giống như kiếm của mình, lạnh lùng, tàn độc.

Người phát tay áo là Mạc Diễm Hà, cô ta vẫn mang nụ cười hời hợt, quát lớn:

- Không được vô lễ với đại sư.

Đoạn quay lại nhìn Thiên Chính đại sư, cười nói:

- Để đại sư chê cười rồi.

Thiên Chính bình tĩnh đáp:

- Đâu có!

Mạc Diễm Hà cười lạnh nói:

- Năm người các ngươi cũng thấy rõ ràng là ai cứu các ngươi rồi chứ?

Ngũ chưởng ngạc nhiên, nhưng cũng biết người này lợi hại, không thể không đáp. Tô Sát trầm giọng:

- Đương nhiên là biết.

Người hấn nói đương nhiên là Thiên chính đại sư.

Mạc Diễm Hà lập tức nói thay hấn:

- Là Thiên Chính đại sư cứu mạng các người. Các người cũng nên biết cảm ân báo đáp chứ nhỉ?

Dư Sát cực kỳ thông minh, đã hiểu ra được bảy phần, nói:

- Cô nương có thể nói rõ ràng hơn một chút.

Mạc Diễm Hà cười lạnh:

- Tốt. Vậy ta càng nói thẳng ra. Phạm kinh, Huyết Ảnh, về lý phải giao trả Thiếu Lâm, vật quy nguyên chủ, đại sư cứu các người, cũng coi như cứu không oan.

Thiên Chính vội nói:

- Cứu người là chuyện phải làm, hơn nữa thủ hạ lưu tình là do phía cô nương, không phải lão nạp, sao có thể ra ơn chờ báo đáp!

Mạc Diễm Hà xụ mặt đáp:

- Ta không biết. Cho dù đại sư chịu thả các người đi, nếu các người không chịu trả vật về Thiếu Lâm, bản cô nương ta cũng vạn vạn lần không đồng ý.

Thiên Chính đại sư vốn cũng muốn ngăn cản việc uy hiếp này, nhưng lại biết Mạc Diễm Hà nói vậy là vì Thiếu Lâm, lo nghĩ thay cho ông, nếu như ông ngăn trở thì lại thành bỏ mặc lợi ích Thiếu Lâm, chỉ có thể khẽ thờ dài, không nói gì nữa.

Năm người nhìn Thiên Chính rồi lại nhìn đám Huyết y Quan Âm, suy nghĩ hồi lâu, đưa mắt trao đổi, trong lòng hiểu rõ hôm nay nếu không thỏa hiệp, chỉ sợ khó mà sống rời khỏi Hoán Hoa được. Non xanh còn đó, lo gì không kiếm được củi đun, chuyện này không những

không chặt được một cánh tay, một cái chân của Tiêu Thu Thủy mà còn đánh mất Phạn kinh cùng Huyết Ảnh, cũng chỉ có thể nín nhịn, quay về bẩm báo với Thiên vương, hy vọng có thể giảm nhẹ hình phạt.

Vì thế năm người đều đã có quyết định.

Miêu Sát hai tay bùng hộp găm, dâng lên Thiên Chính đại sư, Tô Sát đẩy Huyết Ảnh một cái, đẩy tới trước mặt Thiên Chính đại sư.

Cả hai người đều không nói gì.

Dư Sát lại mở miệng, từ đầu đến cuối đều do hắn nói chuyện, hắn nói:

- Được rồi. Người và Phạn kinh đều đã giao trả Thiếu Lâm, bọn ta... đã đi được chưa?

Hắn lập tức hỏi, cũng muốn lập tức rời đi, chỉ sợ đi chậm một bước, đám người Mạc Diễm Hà sẽ lật lọng nuốt lời, thay đổi quyết định.

Người của Chu đại thiên vương... Tận lực tránh không xuất thủ, hễ xuất thủ là phải trừ cỏ tận gốc. Điều đó đương nhiên không bao gồm người khác đối xử với bọn chúng cũng sẽ như vậy.

Ai mà không muốn giữ lại một cái mạng?

Thiên Chính một tay nhận lấy hộp găm, một tay khống chế Huyết Ảnh, Ngũ chưởng ngũ sát cũng đang muốn rời đi, mấy người Tiêu Thu Thủy, Tề công tử, Lương Đấu, chị em họ Khúc đều thầm thờ phào nhẹ nhõm.

Liền nghe Mạc Diễm Hà cười nói:

- Người có thể đi rồi.

Trong lúc Tiêu Thu Thủy đang ngạc nhiên tại sao lại là “người” mà không phải “các người” thì kịch biến đã xảy ra!

Quyển 5 - Chương 9: Thiên Chính và Long Hồ

Huyết Ảnh đại sư đột ngột xuất thủ.

Tay trái biến đỏ, tay phải biến vàng.

Huyết Ảnh chưởng!

Hỏa Diễm đao!

Thiếu Lâm song tuyệt!

Thiên Chính tay trái cầm hộp gấm, tay phải túm áo Huyết Ảnh, ông không có cách nào chống đỡ được.

Nhưng tay ông một nhấc, một đẩy, đã ném văng Huyết Ảnh ma tăng ra xa.

Cùng lúc đó, bốn thanh đao, một thanh kiếm, hai nắm tay, một thanh đao sống mềm đồng thời tấn công tới!

Thiên Chính hít sâu một hơi, toàn thân bỗng như một phiến lá rụng, lướt về phía sau.

Nhưng Ứng Khi Thiên cũng đột ngột phóng tới.

Khinh công của Thiên Chính đại sư giống như một chiếc lá rụng, theo gió mà bay lên.

Hắn thì lại giống như gió.

Hắn đuổi theo Thiên Chính, xuất kiếm!

Thiên Chính vốn có thể dùng hộp gấm ngăn cản, nhưng ông không thể.

Tay kia của ông kịp thời thu về, ngón tay ấn lên mũi kiếm Ứng Khi Thiên.

Ứng Khi Thiên liền bay ra ngoài, kiếm sắc trong tay hắn chọt vỡ nát thành từng mảnh.

Mạc Diễm Hà cũng đã ra tay.

Cô ta vốn không đuổi kịp Thiên Chính, nhưng Ứng Khi Thiên đã cản ông lại một chút.

Phát trần của cô ta như mấy trăm mũi kim châm, đâm thẳng đến.

Thiên Chính quát lên một tiếng, mấy trăm mũi châm đâm trúng ông, Mạc Diễm Hà lại bị tiếng quát lớn quét ngang trời đất đó chấn ngã, phát trần rủ oặt, rơi xuống đất.

Tiếng quát vụt tắt.

Mọi người đều cảm thấy ong tai.

Trên mặt Thiên Chính bỗng lộ vẻ như cười mà không phải cười.

Trước ngực ông lộ ra một đoạn mũi kiếm, kiếm dính máu!

Trong mắt ông lại xuất hiện thần thái vừa chán chường lại vừa

chuyên chú lúc trước, ông thờ dài nói:

- Hóa ra là người.

Người sau lưng muốn rút kiếm, rút không được, sắc mặt khế biến.

Người đó lại chính là Mộc Diệp đại sư!

Nụ cười Thiên Chính đầy mệt mỏi:

- Người là ai?

Ông hỏi một câu hỏi kỳ lạ như vậy, vào một lúc kỳ lạ như hiện tại.

Mộc Diệp đáp:

- Ta là “cánh”.

Thiên Chính lại mỉm cười, nụ cười mang vẻ tiêu sai khó mà diễn tả được, hoàn toàn không giống người xuất gia, mà giống như một danh sĩ phóng khoáng phong lưu. Ông cản mấy người Lương Đẩu đang gào thét, xông tới gần lại, hỏi:

- Là một trong “Song sí” của công tử Liễu Ngũ?

Sắc mặt Mộc Diệp có chút đau khổ, liếm liếm đôi môi khô khốc, đáp:

- Song sí đều tới rồi.

Nụ cười Thiên Chính rất ưa nhìn, lúc ông còn trẻ nhất định là rất anh tuấn tiêu sái, chẳng biết vì sao lại xuất gia.

- Người là “Nhất kiếm sát nhân” Bạc Tuyết? Vậy thì hẳn chính là

“Lãnh phong xuy” rồi?

“Hắn” là để chỉ Ứng Khi Thiên.

Ứng Khi Thiên vụt biến sắc, quát:

- Mau buông kiếm!

Hắn đang bảo Mộc Diệp bỏ kiếm, đáng tiếc là Mộc Diệp không những không rút được kiếm ra mà cả tay cũng dính liền vào kiếm. Nhưng rõ ràng kiếm của hắn từ đằng sau xuyên thủng lồng ngực Thiên Chính đại sư, Bạc Tuyết đổ mồ hôi ròng ròng to bằng hạt đậu, gào lên khàn giọng:

- Người còn không chết?!

Ánh mắt Thiên Chính đầy vẻ mĩa mai và mệt mỏi không thể nói hết, không thể diễn tả nổi, giống như đã chán ghét cõi trần thế này đến cùng cực, ông cứu Mộc Diệp, Mộc Diệp lại là Bạc Tuyết, Bạc Tuyết giết ông.

Ông nói:

- Được, ta sắp rồi.

Ông quay sang phía tầng nhân cao lớn kia:

- Long Hồ, đem hộp gấm này về Thiếu Lâm, Huyết Ảnh do đệ xử trí.

Long Hồ đại sư đau đớn đáp:

- Dạ.

Tiếng ông như gậy sắt bổ xuống đất, người lại không chút cử động.

Lúc này Thiên Chính đại sư không hề quay người, chậm rãi đánh ra một chỉ.

Cười như niêm hoa, chỉ như gió thoảng.

Gió thoảng qua nhẹ nhàng đến bực nào, Mộc Diệp lại không thể tránh nổi.

Chỉ ấn lên mi tâm hắn, rồi lại từ từ thu về.

Tiếp đó gió thoảng dần dần tắt lịm.

Mộc Diệp đã mất đi tính mạng.

Không cần biết hắn là Mộc Diệp, hay là Bạch Tuyết, bây giờ tay hắn đã có thể thực sự buông bỏ thanh kiếm đó rồi, thanh kiếm đã giết chết Thiên Chính, thanh kiếm giết người, thanh kiếm dính máu.

Bởi vì tính mạng hắn đã rời khỏi thân thể.

Thiên Chính chậm rãi ngồi xếp bằng, mười đầu ngón tay từ từ đan lại đặt trước đan điền, tiếp đó khép lại đôi mắt đầy tình cảm không giống như của người nơi cửa Phật nên có, trên gương mặt an tường mang vẻ mĩa mai khôn tả.

Tăng nhân cao lớn uy mãnh bỗng quỳ xuống, nghẹn ngào khóc lớn.

Thiên Chính đã chết.

Phương trượng Thiếu Lâm đã viên tịch.

Sắc mặt đăm Mạc Diễm Hà, Ứng Khi Thiên vốn đều có chút khó coi, nhất là lúc Thiên Chính mỉm cười, Bạc Tuyết lại không rút nổi kiếm ra khỏi người ông.

Nhưng bây giờ bọn chúng cuối cùng cũng có thể cười rồi.

Kế hoạch này phối hợp như áo trời không đường may, xếp đặt và lợi dụng tất cả các loại nhân vật cùng hoàn cảnh, gần như đã đại bại, nhưng cuối cùng thì nó cũng đã thành công.

Tuy rằng đã phải trả giá đắt.

Nhưng chỉ cần Thiên Chính chết đi, các giá đó cũng có đáng kể gì?

Công tử Liễu Ngũ quả thực là tính toán không chút sơ sót.

Nhưng bọn chúng không biết, một nhóm người vội vội vàng vàng đã vượt qua Thành Đô, tiến vào Hoán Hoa, tới gần Kiếm lục rồi.

Bên ngoài mái ngói lấp loáng.

Mặt trời vừa lên cao.

Thiên Chính lại đã chết rồi.

Thiên Chính đại sư ngồi xếp bằng, vạt áo xám tro của ông đã bị máu tươi nhuộm đỏ trước ngực.

... Trước khi xuất gia ông là người như thế nào? Có lẽ là một thiếu niên tuấn tú, phong lưu phóng khoáng.

.... Tuổi trẻ vào chùa, ông là người như thế nào? Có lẽ là tình tắng, cũng có lẽ là khổ hạnh....

... Nhưng tất cả đều đã qua rồi, là một điều bí ẩn. Ông đã chết, chẳng còn ai có thể trả lời được nữa.

Nhưng vẫn còn một số chuyện cần phải trả lời, có thể trả lời, thậm chí sẽ phải trả lời ngay lập tức. Ví dụ như vị trí chưởng môn phương trượng...

Mấy người Tiêu Thu Thủy, Lương Đẩu tận mắt nhìn thấy thân hình Thiên Chính đại sư bị máu tươi nhuộm đỏ, ánh mắt họ cũng đã đỏ rồi.

Bị dòng máu phẫn nộ nhuộm đỏ!

Họ thật sự không dám tin, Thiên Chính đã chết.

... Ông đã chết rồi, máu vẫn còn chảy, máu vẫn đang nóng.

Họ chứng kiến Thiên Chính bị giết, thậm chí còn không kịp ra tay.

... Ngũ hổ Bành môn Tứ hổ tướng không đáng sợ, Đan Kỳ Thương phái Ô Y cũng không đáng sợ, Thiên thủ Đường lang Lang Nhất Lãng càng không đáng sợ, thậm chí cả bang chủ Thiên Tàn bang Tư Không Huyết cũng chẳng đáng sợ.

... Nhưng hộ vệ thân cận của Liễu Tùy Phong có Song sí, Nhất sát, Tam phượng hoàng, ngày trước trên đỉnh Đan Hà, người duy nhất có thể giao đấu ngang bằng với Thiệu Lưu Lệ chính là Hồng phượng hoàng Tống Minh Châu trong Tam phượng hoàng.

... Hiện tại, thiếu chưởng môn Thiết Y kiếm phái Ứng Khi Thiên đang đứng trong đại sảnh, hiển nhiên là Lãnh phong xuy trong Song sí. Kẻ này khinh công quán tuyệt giang hồ, hơn nữa còn giết người không

chớp mắt, hành tung quý bí, khinh công xếp vào một trong năm người đứng đầu thiên hạ, chỉ không ngờ được rằng kiếm pháp của hắn cũng cực kỳ tuyệt diệu.

... Còn một ả “Bạch y Quan Âm” Mạc Diễm Hà, hiển nhiên là một trong Tam phượng hoàng, Bạch phượng hoàng. Chẳng trách khi ả ta bước đi, ngẩng đầu lên, nhếch đôi môi đỏ, thực giống một con phượng hoàng. Phượng hoàng ngạo mạn, phượng hoàng lạnh lùng, phượng hoàng bắt người ta phải vì ả mà chết, vì ả mà sống.

.... “Mộc Diệp” một kiếm đắc thủ, ám sát Thiên Chính, không nghi ngờ gì, chính là kẻ đáng sợ nhất trong sáu đại cao thủ dưới trướng Liễu Tuy Phong: “Nhất kiếm sát nhân” Bặc Tuyệt, xuất thủ giang hồ đệ nhất tuyệt. Hắn ra tay giết người, cả đời chưa bao giờ thất bại, ngay cả giết phương trượng Thiếu Lâm cũng một kiếm thành công. Chỉ là hắn cũng không sống qua được trận này.

Mọi người đều đang phẫn nộ, cùng với kích động, nhưng Tiêu Thu Thủy ngoài phẫn nộ và kích động ra còn cảm thấy căm hận.

Hắn căm hận chính bản thân mình.

Hắn rõ ràng là có thể dự phòng, có thể ngăn cản được chuyện đó.

Chỉ cần hắn nghĩ ra trước.

Chỉ cần hắn nói ra trước.

Thiên Chính có lẽ sẽ không phải chết.

... Khi hắn tới Quế Lâm cầu viện, đi ngang qua Dương Sóc, Mã Cảnh Chung đã từng nói với hắn:

“... Đâu chỉ như vậy. Đến cả phái Tung Sơn cũng gặp tai ương, Thiếu Lâm Phúc Kiến nếu không được đệ tử Thiếu Lâm các phương tới cứu viện kịp thời cũng chẳng dám nghĩ nữa. Ngoài ra, Ngũ hổ Bành môn, Thiên Tàn bang, phái Ô Y, Đường Lang môn đều đã quy thuận Quyền Lực bang, hôm trước đến cả Thiết Y bang, phái Hằng Sơn cũng tôn Quyền Lực bang làm chủ bang, còn những nơi chống cự như tiêu cục Trung Nguyên, phái Hoàng Sơn, Huyết Phù môn, Tiềm Long bang đều bị tiêu diệt toàn bộ!”

“...Mấy ngày hôm nay, các môn phái trong võ lâm trúng phải kế ly gián của bọn chúng, những nơi đã bị một lưới quét sạch có phái Điểm Thương, phái Không Động, Tư Khẩu thế gia, Thái Cực môn...”

... Khi Mã Cảnh Chung kể những chuyện này vẫn còn chưa cùng Âu Dương San Nhi hợp sức đánh thuốc mê nhóm Tiêu Thu Thủy, anh ta đương nhiên là không đành lòng, cũng không muốn ra tay, cho nên mở lời có ý ngầm đe dọa, ngăn cản.

... Lúc ấy Mã Cảnh Chung đang bị Khang Xuất Ngư khống chế, lời anh ta nói ra đương nhiên là tin tức bên trong của Quyền Lực bang với võ lâm. Người võ lâm sao mà biết cặn kẽ được như vậy.

... Người tới hôm nay lại chính là người của các bang phái Ngũ hổ Bành môn, Đường Lang, Ô Y, Thiên Tàn, còn hai phái Thiết Y, Hằng Sơn đã nằm dưới sự quản lý của Bạch phượng hoàng và Lãnh phong xuy thì tự nhiên cũng phục tùng Quyền Lực bang rồi.

Đáng tiếc Tiêu Thu Thủy lại không nhớ ra... Cho dù nhớ ra cũng đã không kịp thông báo nữa, bọn chúng ra tay rồi.

Thiên Chính đã trúng phải ám toán rồi.

Tăng nhân cao lớn kia ngẩng đầu lên, trong mắt đẫm lệ.

Tăng bào trắng của ông rung động như sóng biển, dập dờn, sôi trào, nhấp nhô không nghỉ.

Xương cốt toàn thân ông không ngờ còn kêu lên “lộp bộp”.

Mạc Diễm Hà cười mỉm:

- Long Hồ, người không phục phải không?

Long Hồ đại sư không trả lời, tiếng xương cốt rung động càng thêm vang dội.

Bỗng nghe có người quát nhẹ:

- Lục sư đệ, ta tới rồi, đệ còn không phục sao?

Long Hồ đại sư quay phắt lại, chỉ thấy một tăng nhân y phục đen, áo trùm đen, quay lưng lại với ánh sáng bên ngoài, tiến vào đại sảnh.

Xương cốt Long Hồ đại sư đột nhiên không kêu nữa, giống như một nồi nước sôi đổ xuống đầm nước lạnh lẽo như băng.

- Tam sư huynh, phương trượng.... Đại sư huynh đã...

Vị tăng nhân đó không ngờ lại chính là người đứng đầu hai đường La Hán, Sát Hối của Thiếu Lâm, Mộc Thiền đại sư.

Trong Thiếu Lâm, ngoài Thiên Chính đại sư, thủ tọa tối cao là Mộc Hiệp, đứng đầu Đạt Ma đường, Tàng Kinh lâu, tiếp theo là đến vị Mộc Thiền đại sư này.

Long Hồ đại sư đứng hàng thứ sáu tại Thiếu Lâm, là hộ pháp cao

nhất tại Thiếu Lâm.

Chỉ nghe Mộc Thiên u ám nói:

- ... Ai... Ta biết rồi...

Long Hồ đại sư vụt quát lớn:

- Huynh biết rồi?! Tam sư huynh, đại sư huynh bỏ mạng, Thiếu Lâm nguy trong sớm tối, huynh còn...

Mộc Thiên thản nhiên đáp:

- Vậy thì còn cách nào? Nếu Thiên Chính đã chết, vậy ta chính là phương trượng, đệ nói chuyện với chưong môn phương trượng, sao có thể vô lễ như thế?

Long Hồ đại sư giống như bị đâm trúng một gậy, nhảy dựng lên, gào đến khan giọng:

- Người... Người đang làm loạn? Phán nghịch...

Mộc Thiên cười nói:

- Phán đồ Thiếu Lâm, năm nào cũng có.

Lão võ võ vai Huyết Ảnh, nụ cười của Huyết Ảnh đại sư cũng quý bí khó tả, tiếp lời:

- Nếu không có sự che chở của tam sư huynh, ta phản bội Thiếu Lâm, sao có thể sống được đến hôm nay?

Mộc Thiên vậy mà vẫn còn cười được, nói:

- Kẻ nào có quyền, kẻ đó sẽ không phải là phản đồ...!

Long Hồ hét lên:

- Người không sợ nhị sư huynh.

Mộc Thiên cười đáp:

- Mộc Hiệp chịu chết cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi. Nhân thủ Đạt Ma đường, ta rất cần; kinh sách trong Tàng Kinh lâu, ta đã sớm muốn mượn xem.

Long Hồ phẫn nộ quát:

- Người đáng chết...

Phóng mình lên cao, ở giữa không trung xương cốt toàn thân lại kêu lên “lộp bộp”.

Mộc Thiên mắng:

- Phản đồ đáng chết.

... Thế là Long Hồ đại sư trở thành “phản đồ”.

Bốn thanh đao Bành môn, kiếm của Đan Kỳ Thương, đao sống mềm của Tư Không Huyết, hai quyền của Lang Nhất Lãng lập tức đan xen đánh tới.

Long Hồ đại sư thân ở giữa không trung loáng cái đã biến thành đích ngắm.

Kiếm, đao, quyền đều đánh lên người ông ta, không có món nào đánh trượt.

Nhưng cũng chẳng món nào có hiệu quả.

Hơn nữa ông còn phóng tới như một cơn lốc xoáy, tiếng phát nổ toàn thân càng vang động.

Lang Nhất Lãng sắc mặt vụt biến, hô lớn:

- Lôi đình Bích lịch...

Đúng lúc đó, thật giống như sét đánh, ầm một tiếng, Lang Nhất Lãng bị đánh bay đi hơn trượng, đập vào tường ngã xuống.

Tiếp đó tường cũng đổ xuống, không phải đổ ầm xuống mà từ từ nứt ra, vỡ ra, sụp xuống.

Một đòn của Long Hồ đại sư không ngờ lại mạnh mẽ đến thế.

Sắc mặt mấy người Lương Đẩu không khỏi thoáng vẻ vui mừng.

Bành môn Tứ hổ xông lên hung hãn nhất, nhưng cũng rút lui nhanh nhất.

Dũng cảm khác với hung hăng... Dũng cảm là biết rõ phải chết cũng không e ngại, hung hăng là phải có lựa chọn.

.... Ví như khi biết bản thân không thể đánh nổi đối phương, hung hăng thường thường sẽ biến thành sợ sệt.

Bành môn Tứ hổ chính là như vậy, nhưng bọn chúng vừa muốn rút lui, một trong bốn người, Luân Tẩu, đã bị đánh gãy cổ.

Tiếp đó Long Hồ đại sư tiện tay ném đầu đó đi, giống như ném một quả cây đã hư thối. Cái đầu “chát” một tiếng, đập trúng Bì Đường, xương ngực Bì Đường cơ hồ bắn ra khỏi lồng ngực.

Long Hồ đại sư đã đánh đến đỏ mắt, ông giống như Di Đà hàng long phục hổ, thậm chí là giống La Sát ác ma, hễ ra tay là sẽ giết người.

Tư Không Huyết, Đan Kỳ Thương cùng Bành môn song hổ còn lại sao có thể chống đỡ được Thiếu Lâm quyền cùng Bích lịch Lô đình thần công chí cương chí mãnh của Long Hồ đại sư?!

Lúc này Bạch phương hoàng đã ra tay.

Phát trần trong tay ả giống như trăm nghìn thanh kiếm, tiểu kiếm.

Thân hình ả ta nở nang, khêu sởi sức tưởng tượng của người khác, nhưng khi chớp động thì còn nhanh hơn rắn nước.

Võ công của ả tuyệt không kém Tống Minh Châu.

Ả vừa ra tay đã chặn lấy Long Hồ đại sư.

Nhưng vẫn không thể chống đỡ được.

Cho dù ả tiếp được Thiếu Lâm thần quyền của Long Hồ đại sư thì vẫn không chống đỡ được Bích lịch Lô đình của ông!

Bích lịch Lô đình thật sự quá mạnh!

Môn nội công này, trong một trăm bảy mươi năm nay, cả một mạch Thiếu Lâm, chỉ có ba người có thể đạt tới bậc này, là công lực chí mãnh chí cương, ngoài Vạn Tướng đại sư, Bách Trượng thiền sư

của hơn trăm năm trước, chỉ có một mình Long Hồ đại sư là học được.

Lôi đình Bích lịch, vụt tỏa vụt hiện, Mạc Diễm Hà giống như ráng hồng nơi chân trời, chiếm cứ một phương nhưng càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng không chống đỡ nổi.

Ráng hồng chẳng mấy chốc sẽ tan biến.

Cùng lúc đó, một tia chớp lạnh độc đâm tới.

Lãnh phong xuy Ứng Khi Thiên đã ra tay.

Thân hình hấn vụt phóng lên, giống như chớp lóe giữa tầng không, khi trông chỉ thấy vụt sáng, muốn bắt lại đã mất tăm.

Lợi hại nhất là thân pháp đột ngột của hấn, kết hợp với điện kiếm âm độc, vừa đúng là khắc tinh của Long Hồ đại sư.

Bích lịch Lôi đình, trước đó sẽ thấy ánh chớp.

Chỉ có sau khi chớp sáng lóe lên, sấm sét đình tai mới vang lên.

Cho nên kiếm quang như ánh chớp hoàn toàn chiến tiên thủ.

Mấy người Tiêu Thu Thủy đã không thể xem tiếp được nữa.

Hấn đã ra tay, trước tiên ngăn cản Bành môn Cổ Đồng Đồng.

Khúc Mân Miêu, Khúc Mộ Sương cùng nhau chặn đứng Hứa Quách Liễu.

Tứ chỉ thần kiến Tề công tử khổ đấu Đan Kỳ Thương.

Lương Đẩu biến thành đao quang, chặn đánh Tư Không Huyết.

Họ quyết không thể để đám người này vây đánh Long Hồ đại sư.

Ở nơi này, Long Hồ đại sư đã đại diện cho Thiếu Lâm.

... Thiếu Lâm chính nghĩa, hiên ngang, hiệp khí.

Họ gửi gắm tất cả hy vọng vào ông.

Long Hồ, không thể chết được.

Ánh chớp dù nhanh, hoa mắt choáng người, nhưng tiếng sấm rền vang lại vang vọng không ngớt.

Số lần ánh chớp lóe lên càng lúc càng ít, trong cảnh chur thân phần nộ, sấm sét đan xen này, ráng chiều càng thêm ảm đạm vô quang.

Long Hồ đại sư rõ ràng là đang chiếm thượng phong.

Mạc Diễm Hà từng trước sau đánh trúng ông ba lần, Ứng Khi Thiên cũng đâm trúng ông một lần, Long Hồ đại sư đổ máu chiến đấu, nhưng vẫn không ngã xuống.

Đám Ứng Khi Thiên biết rằng vị tăng nhân này chẳng những biết sử dụng thuần thực Thiếu Lâm thần quyền lãng lệ, Lôi đình Bích lịch thần công không thể kiềm chế, mà còn thân mang Kim cương bất hoại thần công.

Môn thiền công Phật môn còn khó luyện hơn xa Đồng tử công, Thập tam thái bảo hoàn luyện, Thiết bố sam, Kim chung tráo cộng lại này, giúp cho Long Hồ đại sư điên cuồng xả thân công kích, không phải lo

lãng về sau.

Một kiếm, ba phát trần đó chỉ có thể làm bị thương da thịt, không thể hủy nổi gân cốt.

Sức chiến đấu của Long Hồ đại sư càng lúc càng tràn đầy.

Võ công Ứng Khi Thiên còn cao hơn Mạc Diễm Hà một chút, nhưng hẳn chỉ có thể đâm trúng Long Hồ một kiếm, còn Bạch phương hoàng lại có thể đánh lên Long Hồ đại sư ba lần, thật ra là vì trận chiến đấu này quá hung hiểm.

... Long Hồ đại sư đối mặt với Ứng Khi Thiên ác chiến, cho nên Ứng Khi Thiên lại thành không thể đắc thủ.

Bây giờ Long Hồ đại sư đã chiếm thượng phong.

Bây giờ bốn người kia đã trông thấy mái ngói cong cong của Kiếm lưu.

Bây giờ chính là lúc mặt trời lên giữa bầu trời.

Đúng lúc đó, một cây thương sắt màu đen dài một trượng, hai thước, tám tấc, bốn phân, ba ly, nhanh như chớp, đâm vào cuối cột sống Long Hồ đại sư.

Long Hồ đại sư cảm thấy mũi thương lạnh như băng đó đâm nát thần kinh của ông, hai thân ông chạm đất, phun ra một ngụm máu, kiệt lực nói:

- Hàn thiết thương?!

Kẻ cầm thương là Mộc Thiên.

- Đúng, nếu không thì sao đâm ngã được người.

Long Hồ đại sư lại học ra một ngụm máu, thở dốc nói:

- Người... Người thật sự là... Người của Quyền Lực bang...?

Mộc Thiên đại sư vẫn thản nhiên như cũ, đáp:

- Đương nhiên là phải, nếu không sao lại giết người?

Xương cốt toàn thân Long Hồ đại sư lại kêu lên “lộp bộp”, gầm lớn:

- Người... người thực ra là ai?!

Mộc Thiên lạnh lùng đáp:

- Ta là một trong Song sí của công tử Liễu Ngũ Quyền Lực bang, “Thiên lý độc hành, Vạn lý cản thiên, Nhất thương khổ hành tăng”!

Long Hồ đại sư trợn muốn rách cả khước mắt:

- Người là Tả Thiên Đức?!

Mộc Thiên cười nói:

- Kỳ thực vô đức.

Long Hồ đại sư gào lên một tiếng, phóng lên cao, toàn lực xuất thủ.

Mộc Thiên lại đột nhiên rút thương của lão ra.

Khi thương của lão rút ra khỏi cột sống Long Hồ đại sư, Long Hồ đại sư liền ngã xuống, giống như một quả bóng da bị xì hơi, toàn thân

đều mềm nhũn.

Mộc Thiên thu thương đứng thẳng, cúi nhìn ông ta, phảng phất cũng có chút thương xót, nói:

- Một người không biết thức thời, không thể hòa nhập với hoàn cảnh, kỳ thực cũng chỉ có thể chết thôi.

Câu này của lão thực ra không phải nói cho Long Hồ nghe.

Lúc này Long Hồ đại sẽ đã nằm dưới đất, miệng không phun ra máu nữa, mà là bọt trắng.

Một thân Kim cương bất hoại thần công của ông đã bị thương sắt rèn bằng hàn thiết đâm vào huyết Long vĩ phá hủy, đã chết.

Những lời này của lão đương nhiên là nói cho mấy người Lương Đấu nghe.

Bởi vì mấy người Lương Đấu đã dừng lại rồi.

Lương Đấu, Tiêu Thu Thủy, Tề công tử, chị em họ Khúc, mỗi người bọn họ đều nghe thấy.

Thiên Chính bị giết, Long Hồ đại sư cũng đã chết.

Không có câu nói này, trong lòng mấy người Lương Đấu cũng đều hiểu.

Tả Thiên Đức, Ứng Khi Thiên, Mạc Diễm Hà, bất kỳ kẻ nào trong số này cũng có thể khiến bọn họ mất mạng.

Họ đã không còn cơ hội thắng, một chút cơ hội cũng không còn.

Ý Tả Thiên Đức nói, Lương Đấu đương nhiên là hiểu.

Có điều hiểu là một chuyện, đồng ý lại là chuyện khác.

Một chuyện hoàn toàn khác biệt hẳn.

Lương Đấu bỗng nói;

- Khinh công tốt!

Tả Thiên Đức cười cười tán thưởng:

- Tại sao lại không phải là thương pháp tốt?

Lương Đấu đáp:

- Thương tốt, thương pháp cũng tốt, có điều thứ tốt không chỉ là thương và thương pháp!

Tả Thiên Đức nói

- Ồ!

Lương Đấu bình thản đáp:

- Mà là thân pháp. Khi Bắc Tuyết ám sát Thiên Chính, Thiên Chính bị tập kích đột ngột, hơn nữa còn bốn mặt thụ địch, không giống lúc Long Hồ bị tập kích.

Tả Thiên Đức cười hỏi:

- Tại sao lại không giống?

Dù sao thì Thiên Chính, Long Hồ cũng đã chết, lão không sợ mấy người Lương Đấu có thể chạy thoát. Trên thực tế, trên khắp thế gian đã không còn được mấy người có thể cứu nhóm Lương Đấu thoát khỏi tay bọn lão. Không thể.

Lương Đấu đáp:

- Long Hồ đại sư tuy lấy một địch hai nhưng trong lòng đã sớm đề phòng người, không giống như lúc Bạc Tuyết xuất thủ, Thiên Chính đại sư hoàn toàn không phòng bị. Nhưng người ra tay rất nhanh, động thân càng nhanh, rõ ràng ở cách xa Long Hồ, góc độ cũng sai lệch, lại đột ngột thu hẹp cự ly, cộng thêm trường thương, thế nên một thương trí mạng.

Tả Thiên Đức vỗ tay, tiếp đó nói:

- Phân tích rất hay!

Lương Đấu cười nhẹ đáp:

- Quá khen.

Tả Thiên Đức nheo mắt lại, nói:

- Lương đại hiệp là người thông minh.

Lương Đấu mỉm cười:

- Không dám.

Tả Thiên Đức đảo mắt nhìn mọi người một lượt:

- Bạn bè của Lương đại hiệp chắc cũng đều là người thông minh.

Khẽ cười cười rồi lại nheo mắt hỏi:

- Người thông minh hiện tại đều biết nên làm cái gì rồi nhỉ?

Lương Đấu, Tiêu Thu Thủy, Tề công tử, Khúc Mộ Sương, Khúc Mân Miêu cùng đồng thanh đáp:

- Không biết.

Tả Thiên Đức ngẩn người, ánh mắt co rút lại, nói:

- Các người có biết, kết cục của “không biết” sẽ thế nào không?

Tiêu Thu Thủy bước lên, cao giọng nói:

- Không biết.

Tả Thiên Đức trong lòng đại nộ, tên nhóc con này không ngờ lại dám nói móc họng mình:

- Kẻ không biết gì là người chết, người giờ đang tự tìm chết.

Tiêu Thu Thủy hiên ngang đáp:

- Đại trượng phu cái chuyện phải làm, có chuyện không thể làm, chết thì đã làm sao?

Tả Thiên Đức cười lạnh:

- Không sao, không sao.

Đang định xuất thủ thì bỗng quát lên:

- Bên ngoài là ai?!

Bốn người sai bước vào trong.

Một người hỏi:

- Mộc Thiên, sao lại kích động như vậy, người xuất gia lại động sân niệm sao?

Tả Thiên Đức vừa thấy người tới, lập tức nặn ra một nụ cười, nói:

- Sư huynh chết thảm, sư đệ thân vong, hôm nay ra đâu chỉ phá sân, còn muốn đại khai sát giới!

Tiêu Thu Thủy trông thấy người tới, mừng rỡ đến muốn nhảy dựng lên.

Hắn kêu lớn:

- Soái thúc! Ngọc Bình huynh!

Người trung niên lông mày rậm, ưu sầu, nhưng lại mang nụ cười thanh đạm đó không phải ai khác, chính là Mạnh Tương Phùng!

Hận bất tương phùng, Biệt ly lương kiếm, Mạnh Tương Phùng!

Thanh niên thần sắc lãnh ngạo, chính là người xếp ngang hàng với Mạnh Tương Phùng trong bảy đại danh kiếm đương thời, cùng tề danh với Thiết Y kiếm phái, Hoán Hoa kiếm phái, Hải Nam Đặng Ngọc Bình!

Còn hai người kia, một người võ y cao quan, một người vẻ mặt đáng khinh, họ là ai?

Quyển 5 - Chương 10: Thái Thiện và Thủ Khuyết

Tả Thiên Đức để hết tinh thần vào đạo nhân thanh cao, cô ngạo đội ngân quan kia. Không cần biết ông ta là ai, sắc mặt Tả Thiên Đức chẳng hề biến đổi khi thấy Đặng Ngọc Bình và Mạnh Tương Phùng, tất cả chỉ vì một mình ông ta.

Vị đạo nhân đó trông thấy tình hình trong sảnh, có vẻ vô cùng chấn động.

Lương Đấu đang định lên tiếng bỗng cảm thấy toàn thân phát lạnh, các huyết đạo Thiên trụ, Thần đạo, Chí thất đều đã bị khống chế.

Ông cố sức nhìn sang, chỉ thấy Ứng Khi Thiên không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh mình.

Lương Đấu muốn kêu lên nhưng không kêu nổi, liền nhìn sang phía Tề công tử, trong lòng cũng thầm kêu khổ.

Bên cạnh Tề công tử cũng có một ả Bạch phượng hoàng, huyết đạo của ông ta hiển nhiên là cũng đã bị khống chế.

Lúc này vị đạo nhân đó “a” lên một tiếng, trông thấy Thiên Chính tất thở, Long Hồ bỏ mạng, cực kỳ kinh ngạc, không chú ý tới chuyện trong đại sảnh.

Người duy nhất có thể kêu lên là Tiêu Thu Thủy, hắn đang muốn cảnh báo thì Tả Thiên Đức đột nhiên lùi lại một bước, tiến về phía sau.

Nhìn lão như chỉ lùi lại một bước nhưng lại đột ngột xuất hiện bên cạnh Tiêu Thu Thủy, nhanh như chớp khóa chặt hai huyệt Khuyết bồn, Thiên xu của hắn, đồng thời cũng điểm trúng huyệt Phục thổ của Khúc Mộ Sương, huyệt Thiên tượng của Khúc Mân Miêu. Ba người bị khóa huyệt đạo nhưng trông lại chẳng khác gì lúc trước, không hề ngã xuống.

Lúc này bốn người tiến vào đều bị tình hình trong đại sảnh thu hút, vẫn chưa kịp chú ý tới tình cảnh đó.

Người về mặt bị ối từ từ bước tới chỗ thi thể Thiên Chính, đến nơi liền cung kính nghiêm chính vái dài ba vái, nắm tay Thiên Chính đại sư, yên lặng mặc niệm, đau buồn rơi lệ.

Đạo nhân vũ y cao quan cũng cực kỳ đau thương, run giọng hỏi:

- ... Đã.... Đã xảy ra chuyện gì...

Tả Thiên Đức chấp tay nói:

- A Di Đà phật! Thủ Khuyết tượng nhân, ngài tới thật đúng lúc...

Thủ Khuyết thượng nhân?!

Người trấn giữ núi Võ Đang, Thủ Khuyết thượng nhân!

Luận võ công danh vọng, Thủ Khuyết thượng nhân phái Võ Đang còn ở trên Mộc Hiệp đại sư Thiếu Lâm, không kém gì trưởng lão Bảo Tàn đại sư.

So với ông ta, uy tín danh tiếng của Mộc Thiên đại sư trong võ lâm còn kém một bậc.

Bây giờ Thủ Khuyết thượng nhân phái Võ Đang không ngờ lại tới đây!

Thủ Khuyết thượng nhân chòm râu dài rung động, mắt lệ ướt đầm, đau đớn nói:

- Là kẻ nào giết họ...

Tiêu Thu Thủy muốn đáp nhưng lại không thể phát ra tiếng. Hắn cảm thấy giọng nói Thủ Khuyết thượng nhân cực kỳ trẻ trung.

Cảm giác nóng nung như thiêu đốt gan ruột này hắn đã từng trải qua, lúc ở trong thành Cao Yếu, khi Lương Đấu xuất hiện, Tiêu Thu Thủy muốn lên tiếng, muốn bóc trần Khuất Hàn Sơn chính là Kiếm vương, nhưng lại khổ không thể mở miệng.

Điều khác biệt là, lần này có thêm cả Lương Đấu, Tề công tử, chị em họ Khúc cũng có cùng cảm thụ với hắn.

- Thiên Chính đại sư bị ám sát...

Tả Thiên Đức khẽ thở dài, nói. Tay trái lão ngón cái dựng lên, ngón út cũng dựng lên, ba ngón còn lại quặp xuống, giống như hình một cái đầu mèo.

Trong Quyền Lực bang, “đầu mèo” chính là kế hoạch.

Hơn nữa còn là kế hoạch giết người.

Lần hành động này của Quyền Lực bang vốn được gọi là “đầu mèo địa phương”.

“Địa phương” là để chỉ Thiên Chính đại sư, “đầu mèo” là kế hoạch ám sát ông cùng những người thân cận.

... Ám sát Thiên Chính, thu phục Long Hồ, đến lúc tất yếu cũng tiêu diệt luôn, đưa Mộc Thiên lên làm chưởng môn Thiếu Lâm.

Bọn chúng huy động Nhất sát, Song sí, thêm một Phượng hoàng mới giết được Thiên Chính, ám toán được Long Hồ, nhưng cũng phải hy sinh Bặc Tuyết.

Mà nay Thủ Khuyết thượng nhân cũng đã tới nơi, sao không thuận tay xử luôn cả ông ta?... Đây chính là một món công lớn.

Phái Võ Đang, trong các quyết sách và hành động bình thường, chưởng môn Thái Thiện chân nhân chỉ ở sau màn, Thủ Khuyết mới là nhân vật trấn sơn quan trọng, chủ trì đại cục, sai phái hành động.

Nếu Thủ Khuyết đã tới đây, không bằng giết luôn cả đi.

... Kẻ địch chết thêm một tên cũng chẳng phải ngại nhiều!

Tả Thiên Đức giờ “đầu mèo” ra, Ứng Khi Thiên và Mạc Diễm Hà đều nhìn thấy.

Bọn chúng cũng giờ ngón cái và ngón trỏ lên, tạo thành “đầu mèo”.

Bọn chúng hoàn toàn đồng ý kế hoạch này... Bọn chúng vốn đã muốn giết Thủ Khuyết thượng nhân, đồng thời cũng biết rằng, võ công vị Thủ Khuyết Võ Đang này tuy hơi kém hơn Thiên Chính nhưng tuyệt đối còn ở trên Long Hồ.

Thủ Khuyết thượng nhân hiển nhiên là còn đang bi thương, sắc mặt tiều tụy, người vẻ đáng khinh kia nhìn ông lắc đầu, bảo ông không

nên đau buồn.

... Bọn họ đều không chú ý tới thế tay đặc biệt đó.

... Bọn chúng đã khống chế toàn cục!

Bọn chúng quyết định trước tiên để Ứng Khi Thiên dùng thân pháp cấp tốc, đột kích Thủ Khuyết.

Cho dù Thủ Khuyết tránh được, hoặc là tiếp được thì thì trường thương của Tả Thiên Đức cũng sẽ xuyên thủng huyết Ngọc chấm Thủ Khuyết.

Bọn chúng biết công lực nội gia Võ Đang cực mạnh, nhưng huyết Ngọc chấm bị phá, chân khí tất tiêu tán, dù không chết cũng biến thành một kẻ ngu đần!

Kim cương bất hoại thần công Phật môn của Long Hồ đại sư cũng đã bị phá như vậy. Lần này thứ bọn chúng cần phá là Vô Cực thần công, trong phái Võ Đang, môn nội công tâm pháp này được xếp ngang hàng với Tiên thiên Vô thượng cương khí.

Chỉ cần Ứng Khi Thiên, Tả Thiên Đức giết được Thủ Khuyết thượng nhân, Bạch phượng hoàng Mạc Diễm Hà sẽ ngăn cản mấy người Đặng Ngọc Bình, Mạnh Tương Phùng, ông lão vẻ mặt bì ổi, một đòn đức thủ, vĩnh tuyệt hậu họa!

“Đầu mèo” của Tả Thiên Đức đã hạ ngón út xuống.

Bọn chúng đã quyết định ra tay.

Chỉ cần thu lại ngón cái, “đầu mèo” biến mất, kế hoạch sẽ được triển khai.

Tả Thiên Đức đã thu lại ngón cái.

Kế hoạch lập tức bắt đầu.

Ứng Khi Thiên xuất thủ!

Vốn hấn đang ở cạnh Lương Đẩu, thoáng cái đã tới sau lưng Thủ Khuyết thượng nhân.

Đó chỉ là chuyện trong nháy mắt... Bạn biết một cái nháy mắt nhanh đến mức nào thì sẽ có thể tưởng tượng được rút cuộc là hấn phóng qua khoảng cách gần mười bảy thước nhanh đến mức nào.

Nhưng kiếm của hấn còn nhanh hơn... Chỉ cần bạn chớp mắt một cái, bàn sẽ liền không thấy hấn xuất kiếm, cũng không thấy hấn thu kiếm, kiếm của hấn vẫn còn nằm bên hông, giống như chưa từng động qua.

Nhưng hấn biết Tả Thiên Đức còn nhanh hơn hấn.

Không những khinh công nhanh hơn hấn mà cả thương cũng nhanh hơn hấn.

Đáng tiếc hấn vừa đâm ra một kiếm, Thủ Khuyết thượng nhân đã biến mất.

Hơn nữa hấn còn không nghe thấy tiếng thương Tả Thiên Đức tiếp ứng.

Ban đầu hấn còn tưởng mình hoa mắt, nhưng hấn rất rõ ràng, mình ít nhất là vẫn không hề tự bị tai.

Hắn vụt quay người lại, lỗ chân lông toàn thân trong thoáng chốc đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Tả Thiên Đức đã chết, thương thép đen dài một trượng, hai thước, tám tấc, bốn phân, ba ly của lão đã gãy làm mười chín đoạn, mũi thương sắc nhọn xuyên ngược vào cổ họng lão, đôi chân thiên lý độc hành mềm oặt như không xương, hóa ra chân cũng đã gãy nát như cán thương vậy.

Trước mặt lão, ông lão vẻ mặt đáng khinh đó, bây giờ lại mắt tỏa hào quang, thần sắc lạnh lùng, giống như tượng thần trong đại điện.

Tâm Ứng Khi Thiên chìm xuống, hoàn toàn chìm hẳn xuống, giống như rơi vào đầm sâu lạnh lẽo thấu xương, hoàn toàn chìm ngập xuống.

Bởi vì hắn biết, trên đời chỉ có một loại công lực, có thể trong nháy mắt, không chút khó khăn, cũng không phát ra âm thanh nào, chấn nát hàn thiết thương, công lực đó chính là Tiên thiên Vô thượng cương khí.

Mà người luyện Tiên thiên Vô thượng cương khí đến mức cao minh nhất, ngoài hai vị trưởng lão Võ Đang hiện tại không rõ sống chết ra thì chỉ còn lại một người.

Người đó đương nhiên là đương kim chưởng giáo Võ Đang, Thái Thiện chân nhân.

Mạc Diễm Hà đã ngã xuống đất.

Khi hắn ám sát Thủ Khuyết thượng nhân, Thủ Khuyết lại phóng tới chỗ Bạch phượng hoàng.

Khi Mạc Diễm Hà muốn ám sát Mạnh Tương Phùng, Đặng Ngọc Bình, thủ Khuyết đã dùng một tay, bắt lấy năm điểm huyết đạo sau lưng ả.

Mạc Diễm Hà không kịp kêu lên một tiếng, kiếm của Đặng Ngọc Bình đã xuất thủ.

Đặng Ngọc Bình trước nay không có thói quen lưu lại người sống.

Kế hoạch “đầu mèo” này liền kết thúc như vậy.

Ban đầu là Mạc Diễm Hà đánh lén Đặng Ngọc Bình, Mạnh Tương Phùng và ông lão bì ổi, Ứng Khi Thiên cùng Tả Thiên Đức ám sát Thủ Khuyết thượng nhân.

Bây giờ lại thành Thủ Khuyết khống chế Mạc Diễm Hà, Đặng Ngọc Bình giết ả. Mạnh Tương Phùng nhanh chóng giải huyết cho Lương Đấu, Tề công tử, Tiêu Thu Thủy, chị em họ khúc, còn ông lão bì ổi thì giết Tả Thiên Đức.

Phối hợp kín kẽ, không chút sơ hở.

Đến khi Tư Không Huyết, Đan Kỳ Thương, Cổ Đồng Đồng và Hứa Quách Liễu muốn ra tay thì tất cả đều đã muộn.

Ngay cả Ứng Khi Thiên định thần lại thì cũng đã không còn kịp nữa.

... Kế hoạch “đầu mèo”, hoàn toàn thất bại!

Chỉ nghe ông lão vốn vẻ mặt đáng khinh, hiện tại thần quang bùng bùng, nói:

- Kế hoạch “đuôi chó” hoàn toàn thành công!

.... Kế hoạch “đuôi chó”?

- Kế hoạch “đuôi chó”.

Trong mắt ông lão lấp lánh vẻ tinh minh... Không phải giáo hoạt, so với giáo hoạt còn thông tuệ hơn nhiều.

- Đúng. Chính là kế hoạch “đuôi chó”.

Nói đoạn, còn vẫy vẫy tay.

Thế tay ông ta rất kỳ lạ, không phải năm ngón chuyển động, chỉ có bốn ngón... Bốn ngón tay đưa lên trước, ngón giữa cong gập. Ứng Khi Thiên cảm thấy thế tay này trông rất quen, giống như là một con chó đang vẫy đuôi.

Trước khi bọn chúng động thủ, hình như ông lão này đã vẫy tay trước mặt Thủ Khuyết thượng nhân như vậy, giống như đang an ủi ông không nên quá thương tâm. Hẩn tỉnh ngộ, mình đã nhận ra quá chậm. Lúc đó hẩn còn đang hài lòng với kế hoạch “đầu mèo” bên mình vừa bày ra, chẳng ngờ người khác đã sắp sẵn kế hoạch “đuôi chó” chờ giết.

Sơ suất mãi mãi là sai lầm đáng sợ nhất... Sự đáng sợ của nó ở chỗ, không chỉ những kẻ tay mơ, mà cả loại tinh ranh như cáo cũng có thể mắc phải.

Mà sơ suất thường thường sẽ cùng xảy ra với khinh địch.

Kết quả của khinh địch... thường thường sẽ là chết!

Mà kẻ khinh địch trong khi khinh địch thường thường còn nghĩ rằng

mình đã đánh giá cao đối phương.

Ứng Khi Thiên cảm thấy rất cô lập. Hắn biết võ công của cao thủ cỡ Thủ Khuyết thượng nhân. Hắn chẳng trông mong gì vào đám Đan Kỳ Thương, Tư Không Huyết và Bành gia song hổ.

Nhưng hắn vẫn còn trấn tĩnh được. Hắn vẫn luôn rất kiêu ngạo vì điểm ấy, hắn là tâm phúc, cũng là tay sai đắc lực bên cạnh công tử Liễu Ngũ, thế nên hắn nói:

- Ngài chính là chưởng môn Võ Đang?!

Hắn hỏi rất khách khí, rất trầm tĩnh, hắn hỏi ông lão vốn trông cực kỳ đáng khinh, bây giờ lại biến thành vô cùng tim minh, sáng suốt đó.

- Đúng vậy,

Ông lão gật đầu, đáp:

- Ta là Thái Thiện.

- Làm sao ngài biết bọn ta là...

Ứng Khi Thiên hỏi. Trước nay chỉ có hắn ám toán người khác, hôm nay là bị người ta ám toán.

Thái Thiện chân nhân vuốt cằm, nói:

- Thiên Chính hiển nhiên là bị ám sát mà chết, vết thương của ông ấy là từ đằng sau xuyên thủng tim, trí mạng. Hung thủ giết người hiển nhiên là Mộc Diệp thiền sư, trên tay hắn cầm kiếm, trên kiếm có máu, huyết mi tâm hắn có một ấn vàng, chính là trún Niêm Hoa chỉ mà chết. Niêm Hoa chỉ, chỉ có một mình Thiên Chính am hiểu.

Thái Thiện chân nhân quan sát điểm nào cũng rất tinh tế, khi nói cũng đều trúng yếu hại:

- Vết thương của Long Hồ đại sư vẫn có máu chảy ra, hiển nhiên là vừa chết không lâu, hơn nữa còn gặp chuyện sau khi Thiên Chính chết. Vết thương của ông ta ở sau lưng, cũng là bị người khác đánh lén, bị thương đâm trúng, mà trong tay Mộc Thiên lại vừa khéo có cầm thương. Ta hiểu con người Long Hồ, ông ta không thể nào phản bội Thiên Chính, vậy tại sao sau khi Thiên Chính giết hung thủ rồi lại phải bỏ mạng, là do Mộc Thiên giết? Mộc Thiên dù không phải hung thủ chính thì ít nhất cũng là kẻ đồng lõa.

Thái Thiện chân nhân chậm rãi nói.

- Đúng.

Ứng Khi Thiên không thể không thừa nhận:

- Mộc Thiên cũng biết Thiên Chính hoài nghi hẳn câu kết người ngoài, vì thế trước khi Thiên Chính trúng kiếm Mộc Thiên không hề xuất hiện, chính là sợ Thiên Chính sinh nghi ngờ, không thể thành công được.

- Nhưng là...

Ứng Khi Thiên hỏi:

- ... Làm sao ngài khẳng định được chuyện này, vừa ra tay đã giết người?

Võ Đang là danh môn chính phái, ngoài ra còn là người trong Đạo giáo, đáng lý phải làm việc thận trọng, hơn nữa là từ bi vi hoài, trước

khi khẳng định trăm phần trăm phải giết không tha thì không thể xuống tay giết người.

Thái Thiện chân nhân cười đáp:

- Chuyện này ban đầu chỉ là hoài nghi, sau đó lại xác định, bởi vì có người nói cho ta biết.

Ứng Khi Thiên khó tin hỏi:

- Ai?

Thái Thiện chân nhân đáp:

- Thiên Chính.

Thái Thiện chân nhân chậm rãi bước tới, lặng lẽ cầm tay Thiên Chính, rồi lại nhẹ nhàng kéo tay phải đặt bên trên ra, để lộ ra tay trái, trên tay trái không ngờ lại có mấy chữ:

“Cẩn thận Mộc Thiên.”

Mấy chữ này rõ ràng là dùng máu tươi viết thành.

Có vẻ trước khi Thiên Chính tắt thở vẫn còn canh cánh không quên dã tâm lang sói của Mộc Thiên, nhưng lại lo ngại thanh danh Thiếu Lâm, hoặc là không có chứng cứ, vì thế mới viết chữ lên tay trái, để khi Long Hồ đại sư đưa đi an táng có thể nhìn thấy, chuẩn bị đề phòng, mong một ngày nào đó có thể ngăn được mối họa.

Ai biết Long Hồ đại sư không thể thấy được, mãi mãi không thể thấy được nữa, người trông thấy lại là Thái Thiện chân nhân. Ông hiểu Thiên Chính đại sư, cũng như Thiên Chính hiểu về ông vậy. Có một

loại người, tuy không gặp mặt nhau được mấy lần, nhưng nhân sinh lại có thể thông hiểu lẫn nhau, cũng có thể vì họ vốn cùng là một loại người.

- Càng hưởng hồ.

Thái Thiện chân nhân cười cười, lại tiếp:

- Kẻ dám giết Thiên Chính, tất cũng sẽ muốn giết ta.

... Ngoài ra nguyên nhân giết Thiên Chính cùng Thái Thiện, thường cũng sẽ giống nhau.

... Quyền!

Loại phương ngoại cao nhân như Thái Thiện, Thiên Chính, ngoài cái gánh nặng danh, quyền đó ra, còn có gì để mà tranh đoạt nữa?

Thái Thiện chân nhân nhếch mép cười hờ hững:

- Người khác nghĩ ta sẽ quang minh chính đại tìm người quyết chiến, hơn nữa còn tuyệt đối không dùng cách đánh lén. Kỳ thực không phải vậy. Cũng còn phải xem tình hình. Kẻ khác muốn ám toán ta, ta cũng có thể ám toán hắn. Phong phạm tiền bối, quang minh lỗi lạc, cái đó gọi là kêu người tới đánh mà không trả đòn, mặc cho người ta chém giết, điểm ấy ta chẳng sợ kẻ khác cười chê. Ta không phải Thiên Chính, Thiên Chính thành thực với trời, ta chỉ thành thực với người. Người đối tốt với ta, ta càng tốt với hắn. Người gian trá với ta, ta sẽ càng gian trá hơn hắn. Người không chân thành với ta, ta cũng chẳng chân thành với hắn. Trên giang hồ vốn đã có câu: “lấy răng trả răng, lấy máu trả máu”. Thiên Chính là muốn xả thân nhập địa ngục, ta thì chủ trương người tốt lên trời, kẻ xấu xuống đất.

Ông khẽ cười cười, nói tiếp:

- Ta cũng không quá xấu xa, sao lại phải xuống địa ngục trước? Lẽ trời không công bằng ư?

Ứng Khi Thiên không còn gì để nói. Gặp phải loại người như Thái Thiện chân nhân, là ai cũng chẳng có cách nào. Loại người như ông ta không sợ dối trá, bởi vì ông ta cũng có thể dối trá; Loại người như ông ta cũng không sợ thành thực, bởi vì ông ta cũng thành thực.

- Hơn nữa...

Ánh mắt gian hoạt hơn cả hồ ly của Thái Thiện chân nhân lại thoáng nét cười:

- Các ngươi ám sát Thiên Chính, Long Hồ, bọn ta đánh lén hai người các người, đó không phải rất công bằng sao?

Thái Thiện ngược nhìn lên trần, nói:

- Thiên đạo tuần hoàn mà thôi.

Ông nói dứt lời liền phóng mình lên, phát trần vung tới, mấy trăm sợi tơ vùng kêu “vút”, tơ phát trần mềm mại không như lại như gai nhọn, căng thẳng như sắt, đâm xuyên ván gỗ. Chỉ nghe một tiếng kêu thảm ngắt ngủi, cùng với tiếng rung động kịch liệt rồi không còn âm thanh gì nữa.

Máu, dần dần nhuộm đỏ phát trần.

Thái Thiện khẽ cười, thu phát trần lại, nói:

- Cái này là tặng thêm.

Rắc rắc ấy tiếng, ván trần vỡ ra, một người rơi xuống, ngực bụng bị đâm thủng chi chút, đã tắt thở. Mấy người Tiêu Thu Thủy định thần nhìn lại, người rơi xuống chính là đệ tử Bành Cửu, Ngô Minh.

Lần này, đám Cổ Đồng Đồng, Hứa Quách Liễu đều biến sắc, giờ mới biết đã tuyệt vọng rồi.

Thủ Khuyết thượng nhân bấy giờ mới hỏi, hỏi rất thành thực:

- Các ngươi muốn tạt sát, hay là muốn bọn ta giết?

Sắc mặt ông như ngọc ấm, có một loại khí thế của công tử vương hầu, thế mà rõ ràng lại là một đạo nhân tóc bạc. Nhưng lời ông nói ra nhã nhặn như vậy lại khiến người ta không thể không tin, không thể không phục.

Ứng Khi Thiên thờ dài. Hắn thất bại cực kỳ không cam tâm. Công tử Liễu Ngũ tính toán không bao giờ sơ sót, vậy mà lần này lại không tính ra, sau khi Thiên Chính, Long Hồ Thiếu Lâm tới đây, Thái Thiện cũng Thủ Khuyết Võ Đang không ngờ cũng bị Mạnh Tương Phùng và Đặng Ngọc Bình mời đến Kiểm lư Hoán Hoa!

Ứng Khi Thiên không phục chính là vì lần này chỉ là kế hoạch của công tử Liễu Ngũ, nếu Lý bang chủ cũng phái người ra tay... Đáng tiếc, bản thân Lý bang chủ đã rất ít khi tự mình ra tay, thậm chí cũng rất ít khi phái người ra tay, quá nửa đều do Liễu Tuy Phong tiếp quản tất cả. Mà từ khi Liễu Tuy Phong tiếp nhiệm tới nay, Quyền Lực bang lại càng phát triển không ngờ, cực ít khi gặp thất bại.

Ngoại trừ lần này... Cùng với tổn thất và hy sinh khi đánh hạ Hoán Hoa kiểm phái.

Nếu như có Lý bang chủ, có lẽ... Ứng Khi Thiên thở dài một tiếng. Hắn biết, chuyện quyết sách trong Quyền Lực bang, hắn không có quyền can thiệp, cho dù là nhân vật đã cực kỳ tôn quý, quan trọng như hắn... Ứng Khi thiên từ từ nâng kiếm, cười lạnh nói:

- Các vị chắc đã nhìn ra được, ta không phải loại người sẽ tự sát.

Thái Thiện chân nhân cũng cười lạnh:

- Người chắc cũng đã nhìn ra được, ta cũng không phải loại người có thể tùy tiện thả người.

Ứng Khi Thiên đáp:

- Người muốn lấy mạng ta thì cứ tới đây mà lấy.

Hắn vung kiếm ngang ngực, quyết tâm liều chiến.

Thái Thiện chân nhân bật cười, nói:

- Có điều ta cũng có ngoại lệ.

Ứng Khi Thiên từ từ hạ kiếm xuống... Con sâu cái kiến cũng còn ham sống, huống chi hắn là người, lăn lộn bao lâu như vậy, cũng chỉ là vì muốn sống tốt hơn một chút thôi, càng có danh hơn một chút thôi, càng có quyền hơn một chút thôi.

Vì thế hắn hỏi:

- Là trong tình huống nào?

Thái Thiện chân nhân lại không trả lời hắn, cứ tự nói tự nghe:

- Gần đây trong võ lâm biến hóa quá nhiều, thông thương đều là thế hệ già bị người mới thay thế, hoặc là tự dung chết bất đắc kỳ tử không rõ nguyên nhân, càng có chuyện cả nhà bị hại...

Ánh mắt ông quét qua đám Mạc Diễm Hà, cười lạnh:

- Giống ả ta, giống người, giống Ngũ hổ Bành môn, vân vân.... Gần nhất còn có Nam Cung thế gia, gia tộc Thượng Quan, Tê Hà quan, họ Ngôn Thần Châu, phái Tuyết Sơn, tất cả đều có biến loạn... Chuyện đó chắc hẳn đều do Quyền Lực bang xách động?

Ứng Khi Thiên ánh mắt chớp động, khẽ gật đầu, hẳn đã nhận ra, Thái Thiện chân nhân muốn hỏi vấn đề gì rồi.

Quả nhiên Thái Thiện nói:

- Chỉ cần người nói cho ta biết, nội ứng trong từng bang từng phái là ai, người sẽ có thể mang theo kiếm của người, người của người, sống sót rời khỏi chỗ này.

Thái Thiện chân nhân mỉm cười nhìn Ứng Khi Thiên, hỏi:

- Thế nào?

Chỉ cần nói ra tên người khác, bản thân mình sẽ có thể sống sót... Không nghi ngờ gì, điều kiện này khiến cho Ứng Khi Thiên cực kỳ động tâm, nhưng hẳn thờ dài đáp:

- Nếu như ta biết, ta cũng rất sẵn lòng nói cho người biết.

Ánh mắt Thái Thiện chân nhân co rút lại, Ứng Khi Thiên không khỏi lùi lại hai bước, hẳn chưa bao giờ gặp sát khí lẫm lẫm như vậy.

- Người không biết?

Ứng Khi Thiên siết chặt chuôi kiếm:

- Nếu ta biết, ta đã sớm nói hết cho người rồi.

Hắn cười khở, nói. (thiếu, thiếu rất nhiều)

Đánh ra một chưởng.

Thủ Khuyết bay ngược ra xa, lúc này chợt có bóng trắng lóe lên, Bạch phượng hoàng không ngờ lại chưa chết, phát trần của ả quất thẳng tới trước mặt Thái Thiện!

Tiên thiên Vô thượng cương khí của Thái Thiện chân nhân đã bị phá, tự nhiên là không thể ngạnh đỡ, nhưng ông thần công cái thế, hai tay chập lại, bắt được phát trần của Mạc Diễm Hà.

Lúc này Ứng Khi Thiên xuất kiếm.

Kiếm này hắn đâm ra trong sợ hãi... Bởi vì hắn biết, nếu bây giờ còn không lập công, hắn sẽ sống không bằng chết... Vì thế hắn ra tay toàn lực.

Trong khoảnh khắc phát trần của Mạc Diễm Hà phủ xuống Thái Thiện chân nhân, kiếm của hắn đã đâm trúng vào huyệt Thiên tông của Thái Thiện.

Thái Thiện chân nhân gầm lên điên cuồng, bỗng kẹp chặt thân kiếm, thổ khí quát lớn, “rắc” một tiếng, thân kiếm gãy đôi. Ông bắt lấy kiếm gãy, hai chỉ quặt lại, bẻ gãy một đoạn, búng vụn ra xa, cắm ngập vào trán Ứng Khi Thiên.

Tiếp đó ông run run rẩy rẩy, hai tay bịt lấy hai vết thương, máu tươi nhộm đỏ cả người, cả mặt, tay cũng hoàn toàn đỏ rực. Đôi mắt ông như trợn lồi ra, nhìn trường trường vào Thủ Khuyết thượng nhân ở đằng xa, ở rất xa, thật là xa, gào lên:

- Hóa ra, là người....

Đại biến vụt sinh. Lương Đấu, Tề công tử, Tiêu Thu Thủy, chị em họ Khúc, thậm chí là Mạnh Tương Phùng, Đặng Ngọc Bình, cùng với Bành môn song hổ, Đan Kỳ Thương, Tư Không Huyết đều ngây ngốc, ngay cả năm người Dur Sát cũng không thể thích ứng nổi với tình thế biến đổi đột ngột này.

Thái Thiện chân nhân loạng choạng mấy bước, học lên thê thảm:

- Người... Người thật là độc...

Đến chết ông cũng không tin Thủ Khuyết thượng nhân sẽ giết mình, nếu không ông cũng không đến mức sơ suất như vậy, hoàn toàn không phòng bị.

Thủ Khuyết thượng nhân mỉm cười. Hắn chậm rãi lau đi lớp thuốc dịch dung trên mặt, từ từ lộ ra một gương mặt anh tuấn, thần phi phong biệt. Hắn cười nói:

- Đây là thuật dịch dung của họ Thượng quan, lừa được người thật không dễ dàng.

Gã thành niên đó giống như khế thờ phào, vô cùng nhẹ nhõm.

Mộ Dung, Thượng Quan, Phí vốn là nơi tập trung nhân tài kiệt xuất của bàng môn tà đạo trong võ lâm, nhất là thuật dịch dung. Khuôn mặt này nếu do Thượng Quan Vọng trong Thượng Quan thế gia tự

tay chế tác thì dù là người tinh minh như Thái Thiện chân nhân cũng không cách nào nhận ra được. Thượng Quan thế gia đã sớm quy phục Quyền Lực bang, được bọn chúng trợ giúp, Quyền Lực bang như hổ thêm cánh.

Thái Thiện cố sức nhìn lại, chỉ cảm thấy trong ánh sáng mơ hồ, phảng phất có một công tử phiêu nhiên không ở nơi thế tục, nhưng vẫn không thể thấu được rõ ràng, ông gắng gượng hỏi:

- Thủ Khuyết... Thủ Khuyết thượng nhân đâu...

Vị công tử kia giống như làm thương hại đến ông, nói bằng một giọng nhẹ như lông vịt, mềm như hoa tuyết:

- Hửn... Ta chỉ có thể giết thôi... Hửn không chịu bán đứng người, chỉ có thể chọn cách mất mạng mà thôi.

Thái Thiện cảm thấy sự sống cũng sắp rời bỏ ông đi rồi. Phảng phất như vị thần sinh mệnh đang đánh xe ngựa, chờ đợi ông ở trên tầng mây, chỉ cần sinh mệnh ông bay lên là sẽ có thể khởi hành. Hành trình đó sẽ đi tới đâu? Thái Thiện không biết. Ông chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, mi mắt càng lúc càng dúi lại. Ông cố sức mở to con ngươi thất thần, kiệt lực hỏi:

- Người... Rút cuộc thì người là ai...

Vị công tử kia thoáng im lặng, nhìn ông với ánh mắt thương xót, cuối cùng, thật cẩn thận, hửn nói:

- Ta họ Liễu, trong Quyền Lực bang, đứng hàng thứ năm.

Quyển 5 - Chương 11: Liễu Ngũ

Liễu Tỳ Phong!

Cái tên đó giống như tiếng sấm giữa trời quang, nổ vang bên tai mỗi người!

Liễu đại tổng quản.

Thân tín duy nhất của Lý Trầm Chu.

Công tử Liễu Ngũ nói xong câu đó liền khẽ thở dài một tiếng, phất tay áo phiêu nhiên rời đi, chẳng hề ngoái đầu lại.

Cũng có thể vì hắn biết Thái Thiện chắc chắn sẽ chết, chỉ để lại một ả Bạch phượng hoàng tại đại sảnh cũng đủ ứng phó với mấy người Lương Đẩu rồi.

Đại cục chỗ này đã định, hắn không cần phải hao tâm tổn sức nữa.

Ứng Khi Thiên tuy gần như đã bán đứng hắn, nhưng cũng đã chết trong tay Thái Thiện, không cần hắn phải ra tay nữa.

Không ai có thể bán đứng hắn.

... Khi không cần hắn phải ra tay, công tử Liễu Ngũ chưa bao tự mình ra tay.

Ra tay là phải chịu mạo hiểm, Liễu Tỳ Phong không sợ mạo hiểm....

Chỉ là mạo hiểm phải có chút ý nghĩa, hơn nữa còn phải là tất yếu, như vậy mới không dễ phải chết quá dễ dàng.

... Mà lại càng dễ dàng nổi danh hơn.

Người sống trên đời vốn đã háo danh. Báo chết để da, người chết để tiếng.

... Liễu Ngũ thích nổi danh.

Cho nên hắn cũng thích mỹ nhân, thích quyền và thích tiền.

Nhưng đến lúc tất yếu, hắn có thể giết mỹ nhân, ném ngàn vàng, đoạt quyền lớn, danh tiếng mà hắn muốn, không cần phải lưu truyền trăm năm, nhưng khi hắn còn trên đời thì không được có bất kỳ ai dưới cái tên của hắn, dưới ánh hào quang của cá nhân hắn mà lại ngẩng đầu, ưỡn ngực lên được.

... Ngoại trừ Lý Trầm Chu.

... Lý Trầm Chu là một bậc kiêu hùng.

Còn hắn, có lẽ chỉ là một nhân kiệt... Liễu Ngũ phát tay, quay người rời đi, giống như vì nghĩ đến những điều này mà có chút thất thần.

Thái Thiện nghe thấy tên hắn liền chết.

Chết được nhắm mắt... Giống như như là chịu phục vì chết trên tay một người như vậy.

Một cao thủ chân chính đương nhiên là hy vọng mình có mình sẽ chết dưới tay một cao thủ càng chân chính hơn... Đó gọi là chết có ý nghĩa, nếu không thì chết không nhắm mắt.

Mạc Diễm Hà nhìn theo Liễu Ngũ chẳng hề chào hỏi đã phiêu nhiên rời đi, ánh mắt tỏa sáng, đầy vẻ sung bái, khâm phục.

Ả gia nhập Quyền Lực bang không quá năm năm, có điều vì là thân tín của hắn nên được quyền quản lý một số tài liệu tin tức trong bang. Đó là một bộ phận cực kỳ quan trọng trong bang, không hiểu sao lại do ả xử lý.

Ả mơ hồ điều tra được, khi Quyền Lực bang dựng bang lập đạo, vốn có bảy người. Bọn họ không có tên, chỉ có họ và số đếm: Lý Đại, Đào Nhị, Cung Tam, Mạch Tứ, Liễu Ngũ, Tiễn Lục, Thương Thất, tổng cộng bảy người. Bọn họ không cần tên, có lẽ đó chính là quyết tâm của họ, quyết phải làm đại sự trước khi thành danh.

... Cũng có lẽ, người làm đại sự chân chính, ngược lại đều vô danh.

Nhưng đến khi Quyền Lực bang danh chấn thiên hạ thì năm người Đào Nhị, Cung Tam, Mạch Tứ, Tiễn Lục, Thương Thất, đều đã tiêu tan thành tro bụi.

Đây là cái giá phải trả để thành danh. Quyền Lực bang hiện tại uy phong tám mặt, nhưng chẳng ai biết, năm xưa họ đã phải đổ bao nhiêu mồ hôi, bao nhiêu máu!

Bây giờ chỉ còn lại có Lý Đại,, Lý Trầm Chu, Liễu Ngũ, Liễu Tuy Phong, đã là nhân vật rất nổi danh rồi.

Bạch phượng hoàng không biết quá trình gây dựng cơ nghiệp như thế nào, nhưng ả có thể cảm nhận được, năm người đã biến mất lúc trước, tất phải là nhân vật trác tuyệt đã trải tận gian nan, mà người có thể còn tồn tại đến bây giờ lại càng là hào kiệt đương thế, là anh hùng hảo hán!

Ả cảm thấy làm một bộ hạ thân tín dưới trướng một người như vậy là một chuyện hòa toàn toàn tâm phục, khẩu, hơn nữa còn rất vinh quang.

Ả hy vọng có thể mãi mãi như vậy, Đáng tiếc công tử Liễu Ngũ lại muốn ả trấn thủ Hằng Sơn. Ả thật sự không muốn chết già ở ngôi chùa Huyền Không cô độc, cùng với các bà già chường môn sư thái già cỗi đó một chút nào.

... Sao không dứt khoát giết luôn bà ta đi, chuyển hết thế lực Hằng Sơn vào Quyển Lực bang?

... Cũng giống như hiện tại ả muốn giết chết tất cả đám người chứng kiến này vậy.

Một thanh niên đứng xéo trước mặt ả, sau lưng hấn là tấm bích đồ “Long Hồ khiếu thiên” của Kiếm lục nhà họ Tiêu, đột nhiên nói:

- Hóa ra Liễu Tùy Phong là kẻ coi rẻ bộ hạ và thân tín của mình như vậy.

Giọng hấn đầy vẻ khinh thường và miệt thị, Mạc Diễm Hà chấn động, chỉ cảm thấy dưới ánh mặt trời mờ ảo buổi sáng, ánh mắt sâu thẳm cùng hàng lông mày nhướng cao của thanh niên đó, không ngờ lại... Bạch phượng hàng kêu “a” một tiếng thất thanh rồi mới hơi định thần lại, nhận ra không phải, nhưng tại sao hai người dáng vẻ khác biệt như vậy, thần thái lại tương tự đến thế.

Có điều đám Tư Không Huyết thì hoàn toàn không để ý xem thanh niên này giống ai. Một mặt cũng vì bọn chúng cực kỳ ít có cơ hội được thấy Lý Trầm Chu, khi bái kiến lại càng run rẩy sợ sệt, không dám nhìn thẳng mặt thì sao mà biết thần dung bang chủ? Đan Kỳ

Thương quát:

- To gan! Dám hô danh hiệu công tử Liễu Ngũ...

Thanh niên đó đương nhiên là Tiêu Thu Thủy, hấn đáp:

- Ta không phải nô tài, ta đương nhiên dám.

Tuy vậy trong lòng hấn cũng có cảm giác cực kỳ đặc biệt với Liễu Ngũ, tĩnh như xử nữ, động như thỏ chạy, ổn như Thái Sơn, phong độ như ước chày mây trôi... Tiêu Thu Thủy cảm thấy Liễu Ngũ là Liễu Ngũ, mình là mình, có điều càng có một cảm giác khiến người ta phải rùng mình sờn gai ốc...

... Giống như là bây giờ đang ở trong một hang núi, hấn và Liễu Ngũ, một kẻ là người, một kẻ là dã thú, nhất định sẽ phải tiêu diệt lẫn nhau, cũng nhất định sẽ có một ngày phải quyết đấu.

... Vấn đề là, nếu như là dã thú, rút cuộc thì ai mới là dã thú?

... Nếu là người, ai mới là người?

Nhưng hấn vẫn thấy không vừa mắt, vẫn phải nói: Bởi vì hấn không thể chịu đựng được cách coi rẻ tính mạng bộ hạ như vậy của Liễu Tỳ Phong.

... Đó chẳng phải cũng rất giống anh trai hấn, Tiêu Dịch Nhân sao?

... Đó là điểm mà hấn không đồng ý nhất với anh trai mình.

Song sí, Nhất Sát, Tam phượng hoàng, Tiêu Thu Thủy cũng biết, đó là đội ngũ tinh nhuệ nhất của Liễu Tỳ Phong, cũng giống như thủ hạ quan trọng nhất của Lý Trầm Chu chính là Liễu Tỳ Phong, Triệu Sư

Dung cùng ái tướng Bát đại Thiên vương vậy.

... Nhưng đến hôm nay, Dực vương chết bên dòng Hóa Hoa Khê, Song sí Thiên lý độc hành Tả Thiên Đức chết dưới tay Thái Thiện, Lãnh phong xuy Ứng Khi Thiên cũng bị ông ta giết, Nhất kiếm sát nhân Bạch Tuyết cũng bỏ mạng dưới tay Thiên Chính, vậy mà hắn có thể mặc kệ, không rơi một giọt nước mắt, thậm chí không thèm cúi đầu lại nhìn, cứ thế là đi, chẳng hề đưa mắt nhìn thêm lấy một lần.

Phảng phất như người chết đã thành vô dụng đối với hắn, một chút tác dụng cũng không có.

... Đúng thế. Quyền Lực bang hôm nay chỉ xuất động một tổng quản Liễu Ngũ đã tiêu diệt được thủ lĩnh của hai môn phái thế lực mạnh nhất võ lâm. Sức phản kháng của Thiếu Lâm và Võ Đang chắc chắn sẽ vì trận này mà đại thương nguyên khí, không cách nào chống đỡ. Nhưng chuyện khiến Tiêu Thu Thủy không cách nào chịu đựng được là cái giá mà Liễu Tuy Phong đã trả.

Cái giá đó là tính mạng thuộc hạ dưới tay hắn.

... Mà hắn lại chẳng hề quý trọng chút nào.

Phảng phất như thắng lợi đó là của ông trời ban cho. Phảng phất như thắng lợi đó là chuyện tất nhiên. Phảng phất như thắng lợi đó là chuyện nhất định sẽ xảy ra.

... Đáng tiếc hắn không biết, Liễu Ngũ thật sự coi đó là trời ban, là tất nhiên, là chuyện hoàn toàn hợp lý, nếu chiến cuộc đã rơi vào tay Liễu Ngũ hắn thì thắng lợi chính là định mệnh.

... Hơn nữa Liễu Ngũ cũng chưa bao giờ, tuyệt đối không bao giờ tốn thời gian để mà thương tâm, than thở vì người sắp chết hoặc đã

chết.

... Hấn cho rằng than thở là dư thừa, thương tâm lại càng vô dụng.

Chỉ là Liễu Ngũ cũng không biết những việc đó.

... Hấn không nghe thấy tiếng mắng mỏ cùng thần tình của Tiêu Thu Thủy lúc ấy, bởi vì hấn đã đi rồi. Hấn cho rằng những người còn đang sống trên đại sảnh đã không còn xứng đáng để hấn ra tay nữa rồi. Mặc Diễm Hà tự khắc sẽ xử lý thay hấn.

... Nếu như hấn nghe thấy lời mắng đó giống hệt như sự mỉa mai và trào phúng của bang chủ khi bất mãn với hấn thì không cần biết thế nào, hấn cũng nhất định phải xuống tay giết Tiêu Thu Thủy rồi mới yên tâm bỏ đi.

Đáng tiếc hấn không biết.

Nhưng sau khi hấn rời khỏi Hoán Hoa, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy bức bối thật lâu không tan. Giống như có thứ gì đó mình yêu quý đã bỏ lại phía sau, quên không lấy lại, nhưng dù hấn nghĩ thế nào cũng không nhớ ra nổi đó là thứ gì.

Nhưng hấn không hề quay đầu.

Phong hòa nhật lệ, sắc trời thật đẹp.

Tâm trạng hấn đang rất tốt.

Một người trẻ tuổi như hấn, không ngờ lại dễ dàng giết được chưởng môn của hai môn phái lớn nhất thiên hạ, vì chuyện đó, hấn cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Kỳ thực, đám người đang ở trong đại sảnh, dù có không giết được sạch sẽ thì hẳn cũng chẳng cảm thấy có vấn đề gì cả. Ngược lại, hẳn còn thích lưu lại người sống, để bọn họ thấy đó mà thần phục, hiểu rằng có chống đối cũng vô dụng.

Hướng hồ từ chuyện do bọn họ sợ hãi truyền ra, hình tượng của hẳn tất sẽ càng được thần thánh lên, càng khoa trương lên, hẳn liền có thể càng nhanh chóng dương danh thiên hạ.

Hẳn vốn cũng đã rất nổi danh rồi.

Cho nên tâm tình hẳn rất tốt.

Càng hướng chi, mặt trời đang ở chính trên cao, ánh nắng thật đẹp.

Hẳn cảm thấy ánh mặt trời giống như bàn tay thiếu nữ ôn nhu mà đa tình, đang ve vuốt thân thể trắng kiện, ngồi trong màn trướng, quyết thắng ngoài ngàn dặm của hẳn.

Hẳn tin, năm xưa Hàn Tín chém giết đại địch chốn sa trường, nhất định cũng có cảm giác đó.

Vì thế hẳn càng nhanh chóng quên đi nỗi bức bối khi rời khỏi Hoán Hoa.

Nơi ánh mặt trời chiếu sáng rực rỡ nhất là Thính Vũ lâu ở Kiếm lục nhà họ Tiêu Hoán Hoa, mảng mái ngói cong cong tỏa sáng lấp lánh.

Giống như vô số con người đang ôm hy vọng, đại chí, đang cùng vung những cánh tay sáng bóng.

Tiêu Thu Thủy tiếp tục nói, hơn nữa còn vừa cười lạnh vừa nói, đến cả Lương Đẩu cũng cảm thấy người hẳn như đã lạnh đi rất nhiều,

vốn nhiệt tình như lửa, có thể làm tan chảy tất cả băng giá, đột nhiên lại biến thành lạnh lẽo như băng, có thể dập tắt rất nhiều ngọn lửa nóng rực.

- Thi cốt thủ hạ hần còn chưa lạnh, hần đã đi rồi.

Mạc Diễm Hà nghe vậy, không biết tại sao trong lòng lại phát lạnh, luồng hơi lạnh còn từ gót chân chạy thẳng lên. Ả vẫn luôn không hề chú ý tới người trẻ tuổi đó, bây giờ ở mới nhận thấy, gã thanh niên này cũng trẻ trung chẳng khác gì à.

Lương Đấu đột nhiên hiểu ra.

Ông hiểu tại sao Tiêu Thu thủy bổng nhiên lại trở nên cay độc như vậy.

Bởi vì ông phát hiện đôi mắt như phượng của Bạch phượng hoàng, vọng nhìn khung cửa nơi Liễu Tuy Phong bỏ đi, sáng bừng như ánh mặt trời ngoài khung cửa, trên mặt lại có vẻ đau đớn, u sầu.

Giết Mạc Diễm Hà, nhanh chóng rút lui là con đường duy nhất họ có thể chọn.

Vì thế ông lập tức ra tay.

Tề công tử cũng là lão giang hồ, ông cũng lập tức xuất thủ.

Đám Ngũ chưởng ngũ sát, Dur Sát Miêu Sát, Tô Sát, Cung Sát, ngao sát cũng lập tức ra tay, lúc này, bọn họ chỉ có một kẻ thù, cũng là một kẻ thù chung, đó chính là:

Quyền Lực bang!

Ngũ sát lao về phía Bành môn song hổ cùng với Tư Không Huyết, Đan Kỳ Thương, và Lang Nhất Nhất đã bị Long Hồ đại sư đánh trọng thương.

Mục tiêu của Tề công tử và Lương Đấu thì là Mạc Diễm Hà.

Trong lòng Mạc Diễm Hà tuy có chút rối loạn nhưng võ công của ả thật sự quá cao.

Ả đột nhiên phóng lên cao, Tiêu Thu Thủy chỉ thấy mái tóc dài sau lưng ả ta “roạt” một tiếng, lộ ra ngoài. Ả hất tóc lên trước, nghiêng riếng, phát trần trong tay hóa thành trăm nghìn mũi kim châm đâm ra.

“ Xoảng”, một đốm sáng lạnh lóe lên, Mạc Diễm Hà ở giữa không trung uốn người, rút kiếm!

Ả ta vốn dùng vải trắng che tóc, giống như tấm trùm của Quan Âm đại sĩ, nhưng lúc xuất kiếm giữa không trung lại có một vẻ diễm lệ và quyết tâm cùng cực, giống như một thiếu nữ xinh đẹp, biết rằng mình xuất kiếm trên không là một tư thế vô cùng mỹ lệ vậy.

“Đinh” một tiếng, đao quang tắt ngấm.

Đao bắn đi, đâm ngập vào vách tường.

Thanh đao bị đánh bay là đao của Lương Đấu.

Lương Đấu tay không thối lui.

Tề công tử vừa gạt được phát trần của Mạc Diễm Hà ra, kiếm đã phóng tới.

Lại “đinh” một tiếng, kiếm bắn đi.

Cắm ngập vào tường.

Hai chiêu hai kiếm, Lương Đấu và Tề công tử đều chỉ còn tay không.

Cùng lúc đó, chọt phe “phụt” một tiếng, kiếm đang cắm trên tường lại bị rút ra.

Bị Tiêu Thu Thủy rút ra!

Hắn ra một chiêu Trường hồng quán nhật, cả người lẫn kiếm xông tới!

Mạc Diễm Hà cười lạnh, trở kiếm áp lại, thuận theo kiếm đâm lên sẽ có thể lưu lại một lỗ hồng trên ngực Tiêu Thu Thủy.

Nhưng kiếm thế của ả chỉ có thể sử đến lúc áp lên thân kiếm của Tiêu Thu Thủy là hết.

Một luồng sức mạnh cực lớn đã từ thân kiếm đối phương truyền tới ào ạt.

Mạc Diễm Hà chưa bao giờ gặp phải kinh lực mạnh mẽ như vậy. Nó tiêu giải kinh lực bản thân ả phát ra, lại đánh thẳng vào lục phủ ngũ tạng, Mạc Diễm Hà thậm hồ gặp quỷ, vận lực đẩy lại.

Ả không tin Tiêu Thu Thủy còn trẻ như vậy đã có công lực cao đến thế.

Công lực này thực không dưới Đại ban nhược thần công của Thiên Chính đại sư.

Đáng tiếc ả đã làm.

Công lực của Tiêu Thu Thủy không những không dưới Thiên Chính mà nếu luận về nội lực hùng hậu, đến cả Thiên Chính cũng không bằng.

Có lẽ chỉ có Thiết Kỳ, Ngân Bình phái Võ Đang cùng kỳ tăng Bảo Tàn mất tích đã lâu của Thiếu Lâm là có thể so sánh được với hắn.

Nếu ả vừa cảm thấy không ổn liền lập tức thu hồi công lực, hoặc mượn thế kinh đạo, lấy kỳ chiêu xảo chiến, không quá hai chiêu sẽ có thể lấy mạng Tiêu Thu Thủy.

Nhưng ả tâm cao khí ngạo, không làm như vậy, ngược lại còn vận công phản kháng.

Cứ như vậy, công lực Tiêu Thu thủy tuy tinh thuần, lại hùng hậu vô bì nhưng không thể vận dùng nội kinh một cách thuần thục tự nhiên như Thiên Chính, đại bộ phận đều tiêu hao vào những chỗ không hợp lý, bây giờ Mạc Diễm Hà muốn chấn văng hắn đi, nội lực liền tự động đối kháng, một khi đã tràn ra liền vô cùng sáng khoái, toàn lực tấn công.

Mạc Diễm Hà vốn chủ yếu dựa vào kiếm pháp, chiêu thức, biến hóa, khinh công, công lực là thế yếu, sao có thể so được với Tiêu Thu Thủy? Lấy cái yếu của mình đánh cái mạnh của người, Mạc diễm hà không khỏi sắc mặt đại biến, hoa dung thất sắc.

Nhưng bây giờ công lực hai bên áp chế lẫn nhau, đè nén lẫn nhau, nếu một bên đột nhiên thu hồi, tất sẽ bị nội kinh của đối phương như bài sơn đảo hải, cộng với nội kinh của chính bản thân đánh ngược về mà chết, do đó Mạc Diễm Hà chỉ có thể cắn răng, khổ sở chống cự.

Nội kinh từ mũi kiếm Tiêu Thu Thủy truyền tới cuồn cuộn không dứt, Mạc Diễm Hà môi hồng khế run, thân thể phát run, đến cả mũi kiếm cũng đang run.

Tề công tử lập tức nhìn ra khuất tất, hét lớn:

- Giờ là thời cơ, giết!

Lương Đấu không tiến lên.

Ông cũng đã nhìn ra, nhưng ông không thể hạ thủ.

Nếu như là một đấu một, ông sẽ không hề do dự mà giết Mạc Diễm Hà, nhưng Tiêu Thu Thủy đã kiềm chế ở trước, Lương Đấu không thể thừa lúc người ta gặp nguy.

Tề công tử liếc nhìn Lương Đấu, tung người nhảy lên, rút đao.

Rút đao từ trên tường, đao của Lương Đấu.

Ông dùng bốn ngón tay nắm đao, bỏ ra một đao!

Ông cũng không phải Lương Đấu, nếu không giết Bạch phượng hoàng, Bạch phượng hoàng sẽ giết hết từng người bọn họ, bây giờ không phải lúc để ôm lòng dạ đàn bà.

Tề công tử dùng đao tuy không được thuần thục như sử kiếm nhưng một đao chém xuống, đao thế cũng đủ dọa người.

Đao chưa tới, đao phong đã cuộn bay khấn trùm cùng tóc mây Mạc Diễm Hà.

Ánh đao đã chiếu sáng khuôn mặt kinh hãi của Mạc Diễm Hà.

Đúng lúc đó, “choang” một tiếng, một kiếm chặn nhát đao lại.

Hoa lửa bắn tung.

Tề công tử biến sắc:

- Cậu....

Hồ khẩu tê dại, đao cơ hồ vượt khỏi tay.

Người cản đao là Tiêu Thu thủy.

Cùng lúc đó, Mạc Diễm Hà nghiêng người, đâm ra ba luồng kiếm hoa, hung hãn trừng mắt nhìn Tiêu Thu Thủy một cái, trong mắt cũng không biết là giận hay là oán, phóng ra bên ngoài.

Đối với Tiêu Thu Thủy mà nói, trận chiến này vô cùng quan trọng.

Bởi vì hắn trông thấy Liễu Ngũ, trong khoảnh khắc, trong quyết tâm cùng đại chí xông pha giang hồ trải tận nguy hiểm nhưng thiếu đi mục đích của hắn, đột nhiên xuất hiện một mục tiêu. Hắn có thể theo bước, có thể vượt lên, có thể lấy đó làm tiền lệ, nhưng không coi đó là tấm gương, hoặc đối tượng để học tập. Hắn có cảm giác sẽ có một ngày phải đánh bại kẻ đó, chứ không có cảm giác khâm phục, muốn bái làm thầy.

Mặt khác, hắn đã thả Mạc Diễm Hà.

Bởi vì Mạc Diễm Hà không bại dưới tay Tiêu Thu Thủy, mà bại dưới tay “khinh địch”.

Mạc Diễm Hà gãy dựa, chống đỡ dưới luồng công lực đó, vẻ kinh

hãi, mà kiên cường dưới ánh đao, có gì đó giống Đường Phương. Chỉ cần có một chút ít giống Đường Phương, Tiêu Thu Thủy liền không nỡ giết, không muốn giết.

Bên ngoài mặt trời đang tỏa sáng, nhưng còn Đường Phương... Đường Phương, cô đang ở đâu?

... Tôi nhớ cô, Đường Phương.

Trái tim tiêu Thu Thủy lại mơ hồ nhói đau.

... Thiếu nữ bị hấn một kiếm hất tung mạng che mặt...

Tấm sa trắng bên tóc Mạc Diễm Hà tung lên... Cũng có lẽ chính vì vậy mà hấn mới bỏ mặt tất cả, thả Bạch phượng hoàng đi.

Cho dù quay lại lần nữa, Tiêu Thu Thủy cũng sẽ làm như vậy, hấn không hề hối hận.

Càng hướng chi, trước nay hấn không giết phụ nữ.

Mỗi kiếm khác đều có nguyên tắc của bản thân, không cần phải hỏi họ tại sao.

Có những kiếm khách không nhận người ngoài, chỉ giết người. Có những kiếm khách chỉ giao bằng hữu, không kết oán thù. Có những kiếm khách chỉ làm bị thương, không giết người. Có những kiếm khách chỉ giết người, không làm bị thương. Đó đều là nguyên tắc của họ.

Mạc Diễm Hà tuy không chết nhưng đã bị thương.

Vết thương tuy không nặng nhưng đã không thể tái chiến nữa.

Hướng hồ ả cũng không muốn tái chiến, ả lập tức bỏ chạy.

Ả đã phóng ra khỏi Kiếm lưu.

Thân đã bị thương, tâm đã rối loạn.

Vẻ mặt kinh ngạc, ánh mắt sửng sờ.

Tề công tử thật sự không hiểu, người thanh niên này đang làm cái gì.

Ông không rảnh để hỏi, cũng không có thời gian đợi, Tiêu Thu Thủy đã cúi đầu, hai tay dâng kiếm lên chôn ông.

Ông nhanh chóng nhận lấy kiếm, ném đao cho Lương Đẩu, cuộc chiến của Ngũ sát và đám Đan Kỳ thương bên kia vẫn đang chờ ông lo liệu.

Càng hướng hồ trong lòng ông cũng biết rõ, nếu không có Tiêu Thu Thủy ngăn chặn nguy cơ thì trong vòng mười chiêu, ông và Lương Đâu sẽ trúng phải độc thủ của Bạch phượng hoàng.

Đan Kỳ Thương, Tư Không Huyết, Lang Nhất Lãng cùng Cổ Đồng Đồng, Hứa Quách Liễu đang một đấu một với năm người Dư Sát, Miêu Sát, Tô Sát, Cung Sát, Ngao Sát, đánh đến khó phân thắng bại.

Bành môn nhị hổ Đoạn đầu đao Cổ Đồng Đồng, Thất toàn trăm Hứa Quách Liễu lực chiến Dư Sát, Miêu Sát, hiển nhiên là lực bất tòng tâm. Lang Nhất Lãng bị Long Hồ đại sư chấn thương phế phủ, cố đấu Tô Sát, công lực còn chưa khôi phục. Đan Kỳ Thương độc chiến Cung Sát lại chiếm tận thượng phong, Tư Không Huyết cũng đánh cho Ngao Sát vô cùng chật vật.

Nhưng Khúc Mân Miêu, Khúc Mộ Sương gia nhập chiến đoàn, một người trợ Cung Sát chiến Đan Kỳ Thương, một người giúp Ngao Sát đấu Tư Không Huyết, cục thế liền đảo ngược lại.

Năm người Đan Kỳ Thương, Tư Không Huyết, có thể nói là mất hết tiên cơ.

Tề công tử vận kiếm phóng tới, Quyền Lực bang vốn đã thất thế, sao có thể chống nổi chiêu kiếm của Tề công tử.

Đúng lúc đó, một luồng kiếm quang bắn tới, vừa khéo chặn đứng Tề công tử.

“Keng”, hai kiếm giao nhau, hai người đều nhảy ra xa hơn trượng.

Vạt áo trước ngực Tề công tử bị cắt rách, Sáu Ngọc thần kiếm trong tay ông tỏa ra hàn mang như ngọc như tuyết, ông lạnh lùng nhìn người tới.

Người tới là Khuất Hàn Sơn. Lão ung dung cười, bộ râu ba chòm không gió tự bay, kiếm trong tay chột gãy đôi.

Lão vút kiếm, trong tay lại chột xuất hiện một thanh kiếm khác như có ma thuật.

Tề công tử cười lạnh:

- Chẳng trách người ta nói, Khuất Hàn Sơn song thủ bách kiếm thiên chiêu vạn ảnh, quả nhiên là danh bất hư truyền. Đáng tiếc...

Ông cười cười, nói tiếp:

- Kiếm vương chỉ còn lại một cánh tay.

Khuất Hàn Sơn mỉm cười đáp:

- Thật sự là cao thủ dùng kiếm, một cánh tay là đủ rồi, huống hồ...

Lão nhìn chăm chú vào kiếm trong tay Tề công tử, dịu dàng như đang nhìn một người phụ nữ xinh đẹp.

- Kiếm tốt, một thanh là đủ rồi.

Tề công tử cũng nhìn kiếm của mình, thần tình kiên định giống như một vị lãnh tụ vĩ đạo đang nhìn trợ thủ đắc lực nhất của mình.

- Đây đúng là kiếm tốt. Nếu nó không giết được ngươi, lỗi là tại người dùng kiếm, không phải tại kiếm.

Khuất Hàn Sơn cũng thở hắt ra một hơi, gật đầu nói:

- Nếu như ta chết, chết dưới Sáu Ngọc thần kiếm, cũng có thể coi là xứng đáng.

Đột nhiên sát khí trong mặt bộc phát, kiên định nói:

- Nếu như kẻ chết là ngươi, ta sẽ chôn kiếm theo cùng ngươi, quyết không dùng lại nữa.

Tề công tử ôm quyền đáp:

- Cảm tạ.

Khuất Hàn Sơn vung kiếm:

- Mời xuất chiêu.

Hai người đều là đại sư kiếm pháp, một là danh nhân bạch đạo, một là cao thủ hắc đạo, hành vi đều thiên biến vạn hóa, khó nắm bắt được.

Nhưng lời họ nói lúc này đều cực kỳ chân thành.

Họ không chân thành với người, mà chân thành với kiếm.

Chỉ có chân thành với kiếm, kiếm mới chân thành với người.

Cho nên họ mới là anh hào trong kiếm.

Khi Lương Đấu phóng ra, Quỷ vương Âm Công đã ngăn cản ông.

Võ công Quỷ vương thoát ẩn thoát hiện, biến ảo vô cùng giống như u linh quỷ mị, chính là “Hoạt sát thập bát đả”, ai nghe cũng hải kinh hồn táng đảm.

Lương Đấu chỉ dùng hai chưởng ra chiêu chống đỡ, một mực không xuất đao.

Một khi xuất đao, không biết sống chết.

Đao của ông mà xuất, kẻ địch không chết, bản thân sẽ gặp nguy hiểm.

Người đã ra tay, liền phải dốc toàn lực, như vậy mới có thể đánh bại cường địch, lưu lại ba phần đường lui cũng ngang với chỉ xuất bảy phần sức, nếu đối phương là cao thủ, ba phần này thường thường cũng đủ lấy mạng bản thân rồi.

Một khi ra tay toàn lực, không thể đánh trúng, vậy thì đến cả một

phần sức mạnh để tự bảo vệ cũng không có.

Cho nên Lương Đấu vẫn chần chừ không ra tay.

Chuyện không thể nắm chắc, trừ phi là lúc bắt buộc, nếu không thì vẫn cứ không thường xuyên làm là hơn. Lương Đấu thành thực, đao của ông bình phàm, nhưng ông làm người lại càng trầm tĩnh.

Tiêu Thu Thủy bất ngờ dùng nội lực thâm hậu đánh bại Mạc Diễm Hà, đang muốn tiến đến hỗ trợ trì bồng đưng phải Hỏa vương Tổ Kim Điện.

Hắn từng nghe trong trận bên hồ Điền và Thương Sơn, anh trai Tiêu Dịch nhân cùng Thập niên hội sở dĩ thất bại thê thảm, Tổ Kim Điện có thể nói là hung thủ số một, tru sát đám Tổ Kim Điện, Khuất Hàn Sơn, Khang Xuất Ngư đã sớm là tâm nguyện trong lòng hắn.

Hắn vừa ra tay đã hạ trọng thủ, nhưng Tổ Kim Điện có vết xe đổ đi trước, ngay nội lực Mạc Diễm Hà cũng không gã thanh niên này, hắn sao dám tự chuốc lấy quả đắng? Vội vàng tránh chường lực, liên tiếp dùng hỏa công.

Võ công Tiêu Thu Thủy, đến cả Khang Xuất Ngư còn không thắng nổi thì sao là đối thủ của Tổ Kim Điện? Nhưng nội lực hắn thâm hậu, tiềm lực phát huy bất tận, thấy chiếu sáng chiêu, tùy cơ ứng biến, dùng nội lực hùng hậu đánh cho ngọn lửa đánh tới nghiêng nghiêng ngả ngả, mấy lần suýt tắt.

Tổ Kim Điện cũng kiêng kỵ nội lực, nhất thời không hạ được Tiêu Thu Thủy.

Lúc này, tám chiến đoàn trong đại sảnh đánh đến rối tinh rối mù.

Quyển 5 - Chương 12: Đàn cầm, Nhị hồ, Sáo

Chiến đấu hồi lâu, Tổ Kim Điện âm hiểm tàn độc, lại thêm lửa cháy rừng rực, thật sự khiến Tiêu Thu Thủy phải ứng phó cật lực.

Tổ Kim Điện hét lớn một tiếng, “vù” “vù” vù, ba đoàn lửa không ngờ lại liên kết với nhau, giống như một cây gậy lửa, lao ào ào tới chỗ Tiêu Thu Thủy.

Tình thế cấp bách, Tiêu Thu Thủy đánh ra hai chưởng liên tiếp, “phật” “phật” hai tiếng, hai đoàn lửa tắt ngấm. Khí công của Tiêu Thu Thủy cực kỳ mạnh mẽ, Âm hỏa của Hỏa vương dù trên mặt nước cũng cháy mãi không dứt, nhưng bị chưởng phương của Tiêu Thu Thủy đánh trúng, Âm hỏa lập tức bị dập tắt.

Đáng tiếc, Tiêu Thu Thủy xuất chưởng không đủ kín kẽ, dập được hai ngọn, nhưng vẫn còn một đoàn lửa, không kịp tránh né, bị đánh trúng giữa ngực.

Tiêu Thu Thủy biết rõ nếu để ngọn lửa này thiêu đốt thì không chết cũng khó sống, nhưng tình thế khẩn cấp chẳng thể tính toán được gì nhiều, hai chưởng chập lại, bắt lấy đoàn lửa, ý muốn chống chọi một chút, tránh khỏi lập tức mất mạng.

Không ngờ đoàn lửa bị hấn bắt trúng liền lập tức tắt ngấm. Hóa ra nội công hấn quá cao, tuyệt không dưới Thiết Kỳ Ngân Bình phái Võ Đang, trưởng lão Bão Tàn Thiếu Lâm cùng bang chủ Cái Bang Cừu Vô Ý, so với phương trượng Thiếu Lâm Thiên Chính, chưởng giáo Võ Đang Thái Thiên cũng có thể nói là ngang tài ngang sức, khó

phân cao thấp. Lúc này hấn tâm thần kinh hãi, nội lực vụt chuyển, hai chưởng như băng giá cực hàn, Âm hỏa liền tắt.

Tổ Kim Điện thấy đã sắp sửa thành công lại bị Tiêu Thu Thủy phá mất, đương nhiên là nổi giận đùng đùng, nhưng lại càng cảnh giác với nội công Tiêu Thu Thủy, tuyệt không dám đấu cứng, hễ thấy có khe hở là nhanh chóng tấn công, chỉ cần Tiêu Thu Thủy không tập trung một chút thôi là sẽ mất mạng dưới hỏa công của hấn. Tổ Kim Điện hiện tại đang “dĩ dật đãi lao”.

Đúng lúc đó, bỗng nghe mấy tiếng đàn cầm, lại có nhị hồ u oán, sáo trúc du dương, tấu lên một đoạn, chính là khúc “Túy đả kim chi” trong quốc nhạc.

Khúc “Túy đả kim chi” này thanh vận vô hạn, Tiêu Thu Thủy nghe thấy liền thoảng rùng mình, lập tức không còn luồng ca luồng cống như trước nữa, chuyển sang tiêu sái ứng phó. Hấn nội lực thâm hậu, tiềm lực vô hạn, chỉ cần thoải mái, công lực liền biến thành chưởng lực, nội tức hóa thành quyền phong, đề khí thành thuật khinh công đề túng, vận khí thành chỉ kinh, ra tay mau lẹ, biến hóa vô cùng, Tổ Kim Điện nhất thời cũng phải chật vật đối phó.

Tiêu Thu Thủy đánh đến say sưa, phối hợp với nhạc khúc “Túy đả kim chi”, tiết tấu, ý cảnh, khí thái càng thêm tự nhiên. Hỏa công của Tổ Kim Điện bị hấn như say rượu ngã nghiêng, chỉ đông đánh tây, đánh cho thất linh bát lạc.

Chỉ nghe tiếng nhạc vụt chuyển, đàn cầm vang dội, như vó ngựa dồn dập, tiếng sáo vút cao, lên xuống không ngừng, nhị hồ từ u oán biến thành sôi trào, chính là khúc “Xuân giao thí mã”.

Tiêu Thu Thủy tinh thần sáng khoái vô cùng, sử quyền tả xung hữu đột, vận chưởng như hồ điệp xuyên hoa, Tổ Kim Điện mồ hôi túa ra

đầm điền, không thể ứng phó nổi, vội tung người, phóng ra bên ngoài.

Tiêu Thu Thủy tâm như giục ngựa tung vó, đang muốn truy kích, chợt nghe “choang” một tiếng, đàn ngưng âm diệt, nhị hồ, sáo cũng tiếng tắt thần lưu, hấn ngẩng người, chỉ thấy ba bóng người thong dong bay vào đại sảnh. Tiêu Thu Thủy nói:

- Là các vị.

Thiếu niên áo trắng ôm đàn, Ôn Diễm Dương cười đáp:

- Chính là chúng ta.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Chúng ta đã gặp mặt ba lần.

Thiếu nữ áo vàng cầm sáo, Giang Tú Âm nói:

- Chỉ sợ sau này sẽ còn gặp lại.

Tiêu Thu Thủy ngơ ngác hỏi:

- Các vị là bạn hay địch?

Đặng Điều Lương áo đen, cầm nhị hồ, thờ dài nói:

- Sao phải phân địch, bạn?

Nói đoạn, chậm rãi rút từ trong nhị hồ ra một thanh trường kiếm dài hẹp, đen tuyền.

- Người rút kiếm ra.

Trong tay Tiêu Thu Thủy không có kiếm.

Hắn vẫn hỏi thêm một câu:

- “Cửu thiên Thần long” Ôn Thượng Phương năm xưa là gì của người?

Người hắn hỏi là thiếu niên áo trắng.

Năm đó Cửu thiên Thần long Ôn Thượng Phương danh hiệu cũng là Diễm Dương, võ công cái thế, s tung hoành giang hồ, nhưng lại vì vợ ở bên cạnh dần dỗi mà tâm thần đại loạn, bị kẻ địch đánh ngã. Khi ấy Ôn Thượng Phương trẻ tuổi tuổi tứ, dung mạo có chút tương tự với thiếu niên áo trắng này, binh khí dùng cũng là “đàn”.

Ôn Diễm Dương lại thản nhiên cười:

- Ta là hắn sao?

Tiêu Thu Thủy ngẩn ra.

Giang Tú Âm đột nhiên nói:

- Rút kiếm của người ra!

Thiên Thu Thủy ngạc nhiên hỏi:

- Chém cái gì!

Ôn Diễm Dương quát lớn:

- Chém đàn!

“Xoẹt” một tiếng, rút ra một thanh kiếm lấp lánh như nước, đâm vọt tới, kiếm thân thẳng băng cắt gió, đâm ra như điện!

Tiêu Thu Thủy lại không có kiếm.

Ngay trong khoảnh khắc đó, hấn đốn ngộ “không” cũng chính là “có”.

Hấn vận khí huyết, lấy tay làm kiếm, “vù” một tiếng, đánh ra một luồng kiếm phong, chém ngược lại.

“Đinh”, không ngờ lại có tiếng binh khí va chạm, nhưng cũng rất êm tai.

Tiêu Thu Thủy vừa xuất kiếm, Đặng Điều Liêu và Giang Tú Âm cũng lập tức ra tay. Ba luồng kiếm quang kêu lên vun vút, kiếm sau nhanh hơn kiếm trước, kiếm kiếm tương liên, lại kiếm kiếm giao kích, vang thành một chuỗi tiếng nhạc, đinh đàng không ngắt.

Tiêu Thu Thủy lấy tay làm kiếm, vung chặn đỡ gạt.

Kiểm pháp của ba người sáo, nhị hồ, đàn cầm lại biến đổi, tay phải sử kiếm, tay trái nhạc khí, kiếm giao kích với kiếm, nhạc khí đan xen với nhạc khí, phát ra nhạc vận vang dội. Tiêu Thu Thủy chiến đấu hồi lâu, dần dần bị kiếm phong, nhạc vận bao vây.

Tiêu Thu Thủy đã dần dần không địch nổi.

Lại sau một lúc, sáo, đàn cầm, nhị hồ lại biến đổi, nhạc khí sử ra như kiếm, kiếm thân rung động trong không trung, phát ra tiếng nhạc, lúc thì thân kiếm và nhạc khí giao kích, phát ra âm vận, không ngờ lại thành một khúc “Y hi” (vẫn như).

Vẫn như, vẫn như...

Vẫn như là năm đó.

Vẫn như là hôm qua.

Vẫn như là bóng hình đã mất, là ánh mắt chỉ gần trong gang tấc...

Vẫn như là ly biệt nơi chân trời, là quyến luyến tiếc nuối...

Vẫn như là...

Vẫn như.

Chợt nghe “vút vút vút” ba tiếng, ba mũi kiếm đã kề vào cổ họng, bối tâm, trước ngực hấn.

“Cách cách cách”, ba món nhạc khí đã đặt lên hai tay và hạ bàn hấn.

Tiêu Thu Thủy không cử động nữa.

Hấn đã bại.

Hấn đã quyết đấu với Tam tài kiếm khách đàn cầm, sáo, nhị hồ ba lần, lần lượt tại Quế Hồ, Đan Hà cùng lần này ở Hoán Hoa Kiếm lục, nhưng cả ba lần chiến đấu, không lần nào không bại.

Hấn không có gì để nói.

Nhưng nhạc vận của “Y hi” vẫn vương vấn trong tâm hồn.

Chỉ nghe Ôn Diễm Dương từ từ nâng đàn lên, thờ dài:

- Người vẫn chưa thể quên...

Trở thay thu kiếm, kiếm thoát biển vào dưới đáy đàn.

Tiêu Thu Thủy mê mang hỏi:

- Rút cuộc thì các vị là ai?

Ba người còn chưa trả lời, Tiêu Thu Thủy đã chợt nghe thấy tiếng trống đánh.

Tiếng trống vừa dứt, một giọng nữ âm thanh thúy, êm tai hát lên.

- Chàng ở một thôn, thiếp một thôn.

Tiêu Thu Thủy giật mình chấn động, toàn thân phát run, kêu lên thất thanh:

- Đường Phương...

Chỉ nghe giọng nữ đó vút cao, như vượt qua đỉnh núi, tiếp tục hát:

- Núi cao nước xiết đường xa tấp;

Tiêu Thu Thủy nhảy lên, trong lòng mừng rỡ như nghìn chú hươu nhảy nhót, kêu lên:

- Đường Phương!

Cùng lúc đó, Tam tài kiếm khách xuất kiếm.

Kiếm nhanh, âm vận càng nhanh.

Kiểm là “thiên địa nhân” hợp kích.

Nhạc là “Thập diện mai phục”.

Nhưng Tiêu Thu Thủy không hề nghe thấy.

Bên tai hẳn chỉ nghe thấy tiếng hát của Đường Phương.

Tiếng ca đó là ngàn vàn tiếng kêu gọi không lời trong lòng hẳn.

Nhất định là cô ấy! Nhất định là Đường Phương.

Chỉ nghe tiếng hát đó cất lên trong trẻo:

- Rồi đến một ngày sông núi đổi, chỉ nguyện hai thôn biến một thôn.

Tiêu Thu Thủy không để ý gì nữa.

Hẳn khí quán đan điền, thổ khí quát lớn, hai cánh tay, đều là kiếm, mười ngón tay, đều là kiếm khí, được mã Hoàng Hà, kiếm khí Trường Giang!

Hẳn kiếm sau nhanh hơn kiếm trước, mắt diếc tai ngơ trước tiếng nhạc của sáo, nhị hồ, đàn cầm, chỉ nghe thấy tiếng hát của Đường Phương, muốn đánh ngã ba người trước mặt, nhanh chóng tới gặp Đường Phương.

“Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh” liên tiếp, Tiêu Thu Thủy vung tay múa chân, cũng không biết đã đấu với đối phương bao nhiêu kiếm, đã đấu với đối phương bao nhiêu chiêu.

Đây là lần thứ tư hẳn giao đấu với Tam tài kiếm khách.

Lần này trong tâm trí hấn, âm nhạc mà Tam tài kiếm khách mang theo đã không còn thành âm điệu nữa, “Thập diện mai phục” cũng không bao vây nổi hấn.

Tiếng ca vụt tắt, đổi lại là tiếng trống.

Tiếng trống dồn dập, ác chiến chưa ngừng.

Người đánh trống là ai.

... Lại có người đang lướt tay trên dây đàn.

Chính là bài “Tướng quân lệnh”.

Tướng quân lên ngựa. Đường binh lưu khách.

Người nơi biên tái lo ngóng lửa.

Ngựa dạo núi sâu chẳng bóng cầu.

Tiêu Thu Thủy như trở về lúc mới lập Thần Châu kết nghĩa, giục ngựa trước gió, sáng khoái ca vang. Tâm của hấn cũng khôi phục lại sự . Kiếm của Tiêu Thu Thủy cũng tràn ngập ý cảnh như thời mặc ý tung hoành, quyết sát Trường Giang ngày trước.

Hoàng sa bách chiến xuyên kim giáp,

Bất phá Lô Lan chung bất hoàn.

.... Đường Phương, Đường Phương.

... Đường Phương!

“Tướng quân lệnh” vụt ngưng... Người còn, tướng quân ở đâu?

Ngựa ở đâu? Khói lửa ở đâu?... Còn cả Đường Phương ở đâu?

Tiêu Thu Thủy thoáng định thần lại, chỉ thấy ba kiếm của Giang Tú Âm, Đặng Điêu Lương, Ôn Diễm Dương đều đã gãy, rơi dưới đất.

Tiêu Thu Thủy gần như không dám tin, chỉ bằng một mình hấn mà có thể hai tay phá ba kiếm.

... Rút cuộc thì ba người này là ai? Tại sao võ công cứ lần sau cao hơn lần trước? Vừa không muốn làm mình bị thương? Lại hết lần này tới lần khác tìm mình so kiếm?

Hồi lâu sau.

Đặng Điêu Lương mỉm cười khó nhọc:

- Kiếm pháp tốt.

Giang Tú Âm cười, để lộ hàm răng trắng ngọc:

- Chúng ta có thể quay về báo cáo rồi.

Tiêu Thu Thủy mờ mịt hỏi:

- Báo cáo cái gì? Báo cáo với ai?

Ôn Diễm Dương không trả lời mà nói:

- Cậu thắng, bởi vì cậu vong tình.

Tiêu Thu Thủy lại ngẩn ra, Ôn Diễm Dương nói tiếp:

- Có điều, cậu vì tình mà vong tình, chứ không phải vì tình mà đoạn tình, cho nên khó thành kiếm hùng, cũng không thành kiếm khách. Bởi vì kiếm khách vô tình, kiếm cuối cùng sẽ vì tình mà gãy.

Tiêu Thu Thủy như bị dội một gáo nước lạnh, giật mình tỉnh ra. Đãng Điêu Lương bỗng nói:

- Hấn không phải là kiếm khách.

Ôn Diễm Dương hỏi:

- Vậy thì cậu ta là gì?

Giang Tú Âm dẩu miệng cười:

- Cậu ta là hiệp khách. Hiệp khách đa tình.

Tiêu Thu Thủy vẫn vô cùng nghi hoặc, hỏi:

- Xin hỏi ba vị là ai?

Đây là lần thứ tư hấn hỏi câu này.

Giang Tú Âm cười hì hì đáp:

- Bọn ta ư? Bọn ta là cầu hùng.

Đoạn chỉ ra sau lưng Tiêu Thu Thủy, khẽ cười nói:

- Bọn họ mới là hảo hán anh hùng!

Tiêu Thu Thủy quay lại nhìn, trái tim như bay vút lên tận chín tầng mây.

Chính là Đường Phương.

Nhất thời, Tiêu Thu Thủy chẳng kịp nhìn rõ dáng vẻ Đường Phương lúc này như thế nào, hấn bước vội tới, nắm lấy bàn tay nhỏ bé, trắng ngần của Đường Phương, run rẩy nói:

- Đường Phương...

Đường Phương mỉm cười, tay cứ để cho hấn nắm, đặt đàn cầm xuống.

Tiêu Thu Thủy lập tức cảm thấy tất cả chẳng còn gì đáng để tâm nữa, chỉ có những điều trước mắt mới đáng trân trọng. Bỗng nghe tiếng giao đấu vang vọng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong sảnh lại có thêm mấy người, đám Quỷ vương, Kiếm vương, Hỏa vương, Đan Kỳ Thương, Tư Không Huyết, Lang Nhất Lãng, Cổ Đồng Đồng, Hứa Quách Liễu đều nhanh chóng bỏ chạy.

Tiêu Thu Thủy thấy bên ta đại thắng mới cảm thấy yên tâm, quay đàng Đường Phương chân thành nói:

- Tôi gặp được cô, trong lòng thật vui mừng. Nhưng an nguy của huynh đệ lại không thể không lo lắng trước.

Đường Phương nửa vui nửa hờn, rút tay về, lúi lại nói:

- Vừa mới gặp mặt, cũng chẳng.... hỏi chuyện người ta, câu đầu tiên đã lo đến huynh với đệ rồi.

Tiêu Thu Thủy lại tưởng Đường Phương thật sự tức giận, cuống

quýt không biết phải làm thế nào, nhất thời không biết nên nói gì, vội kêu lên:

- Tôi, tôi....

Bỗng nghe có người cười lớn, chửi:

- Ha! Cái tên này trông thấy chúng ta mà chẳng biết cư xử gì cả, một câu chào hỏi cũng chả có, cứ nắm tay Phương tử mà lấp ba lấp bấp.

Một người khác ỏn à ỏn ẻn chế nhạo:

- Người ta cửu biệt thăng tân hôn, đang bận nói chuyện yêu đương, cậu thấy nho không ăn được thì kêu là xanh, chẳng được cái gì tốt cả, còn không mau giúp một tay xử lý đám nhát gan khốn kiếp này!

Người đầu tiên giống như chột dạ, chửi lại:

- Cái gì mà nho không ăn được thì xanh, rõ ràng là vừa chua vừa chát mới đúng! Tôi nói nhé, rượu không uống được thì hôi, vậy mới là chuẩn!

Người thứ hai vặc lại:

- Tôi thấy hay là cứ thôi. Tửu lượng người khác thế nào, tiểu Khâu tôi không biết, tửu lượng của Vua rắm Triều Châu nhà cậu, tôi đây rõ như lòng bàn tay. Một chén xuống bụng, hai mắt phát sáng, hai chén uống vào, cha cũng biến thành mẹ, ba chén rượu à... Bốn vó chổng lên trời, mà đấy còn là chén nhỏ lúc cúng bái nhé, nếu mà dùng bát thì, ha...!

Người đầu tiên nổi giận quát:

- Con mẹ nó, tên nhóc thối tha nhà mi, tửu lượng ta thấp, mi ghen tỵ à? Có bản lĩnh thì còn thấp hơn ta đi!

Người thứ hai hắc hắc cười lạnh:

- Anh hùng hảo hán chúng ta sao có thể tửu lượng so thấp không so cao?! Cậu muốn thấp, tôi lại sợ cậu chắc?

Người đầu tiên giận quá hóa cười:

- So tửu lượng thấp à? Đến đây đến đây, chúng ta uống ba chén, xem tên nào ngã xuống trước!

Tiêu Thu Thủy gần như không cần quay lại đã biết người tới là ai. Loại người cứ dây dưa lằng nhằng, lại nói hươu nói vượn, càng mồm mép ngụy biện như thế, trong thiên hạ ngoài Vua rắm Triều Châu Thiết Tinh Nguyệt, Mồm sắt Phúc Kiến Khâu Nam Cố ra thì còn ai vào đây nữa?

Tiêu Thu Thủy đang muốn kêu gọi, bỗng nghe một người nói:

- Lão đại.

Tiêu Thu Thủy ngẩn người, chỉ thấy Tả Khâu Siêu Nhiên chấp tay đứng một bên, sắc mặt đầy vẻ thấp thòm, bất an, hối hận.

Tiêu Thu Thủy lập tức hiểu ý, cười nói:

- Tả Khâu, chuyện gì cũng có nguyên nhân, không cần tự trách.

Đoạn bước tới nắm tay hắn, Tả Khâu Siêu Nhiên hai mắt ngấn lệ, nhưng nụ cười cũng dần thoải mái hơn.

Lúc này bỗng nghe Khâu Nam Cố chầm chọc:

- Ba chén à? Ai da da, quá kém đó! Muốn so tửu lượng thấp, tôi còn thấp hơn cậu, một chén là ngã rồi!

Thiết Tinh Nguyên xưa nay vốn đã nóng vội, quát lên:

- Đó là giả vờ! Được! Cậu giả say, tôi cũng biết giả, vừa ngửi thấy mùi rượu tôi đã gục rồi!

Khâu Nam Cố cười khẩy, đầu lắc lia lịa, nói:

- Không được, không được, tôi vừa trông thấy chén rượu đã toàn thân co giật, miệng sùi bọt mép, hai mắt trợn trắng, lưỡi thè ra ngoài...

Thiết Tinh Nguyệt nghe đến líu lưỡi:

- ...Chết luôn?!

Khâu Nam Cố:

- Không chết, chỉ say thôi, đồ đàn!

Thiết Tinh Nguyệt nhảy dựng lên, tức giận chửi:

- Phì! Lừa đảo! Say rượu làm gì có cái bộ dạng như thế, rõ ràng là trúng độc.

Khâu Nam Cố cười như một con khỉ đang kêu khèn khẹt, đáp:

- Đúng rồi! Bé ngoan! Ta chính là tên lừa đảo đây!

Thiết Tinh Nguyệt nghe ra đối phương hóa ra là đang chửi mình, hai tay siết chặt, khớp xương kêu lên răng rắc:

- Mi muốn bị độc chết phải không?! Lâu không ăn đòn nên thêm phải không? Ta... Ta đánh phát rắm độc chết ngươi!

Nhắc đến đánh rắm, đó là bản lĩnh sở trường của Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố sao có thể bì được, vội vàng nhảy ra, đề phòng nói:

- Đừng đánh! Đừng đánh! Làm vậy là đi ngược lại đạo đức hiệp nghĩa, công ước võ lâm! Mi đánh rắm, ta sẽ nhổ nước bọt....

Thiết Tinh Nguyệt nghe vậy cũng giật mình nhảy tránh, nước bọt của Khâu Nam Cố cũng là võ lâm nhất tuyệt. Cùng lúc đó, chợt nghe có người yếu điệu nói:

- Hai người các ngươi một tên so tửu lượng thấp, một tên so đánh rắm nhổ nước bọt, đúng là loại kém cỏi! Là anh hùng hảo hán thì so ăn cơm với bà đây.

Giọng nữ đó quát lên:

- Có dám không?

Chỉ thấy Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố mặt mày ủ rũ, đồng thanh nói:

- Dạ không...

Ai dám so ăn cơm với Đường Phì?

Cũng như là không ai dám so béo với Đường Phì vậy.

Tiêu Thu Thủy lại không biết cô gái to béo như gấu, giọng lúc nói chuyện lại ngọt ngào như đường mật này là ai.

Hắn thật sự không hiểu, tại sao loại người khó thuần như Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố lại ngoan ngoan dễ bảo trước mặt cô gái béo này như vậy.

... Đó là vì Tiêu Thu Thủy không giống Khâu Nam Cố, Thiết Tinh Nguyệt, từng đi chung đường, ở cùng chỗ trong thời gian dài với Đường Phì.

... Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố gọi những ngày đó là “quãng đời khổ nạn”, đến cả nghĩ tới cũng không dám nghĩ, hồi tưởng lại cũng không dám hồi tưởng.

Lúc này đại cục đã định, tất cả người của Quyền Lực bang đều rút lui, Đường Phì, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Đường Phương, Tả Khâu Siêu Nhiên cùng hai người áo trắng, Đường Bằng và Lâm công tử, đều đã tới.

... Người của Quyền Lực bang đương nhiên là biết câu “hào hán không chịu thiệt trước mắt”.

... Vì thế bọn chúng lập tức rút lui.

... Có lẽ công tử Liễu Ngũ cũng không ngờ được, sau khi hắn đi, thế cục lại thay đổi nhanh chóng đến vậy, nhóm Tiêu Thu Thủy lại thoát được sinh tử đại hạn.

Tiêu Thu Thủy trông thấy Lâm công tử, vô cùng vui mừng.

- Lâm công tử.

Lâm công tử cười đến đầu mũi nghếch lên, lộ ra hai chiếc răng thỏ:

- Lão đại.

Lúc này Tiêu Thu Thủy bỗng phát hiện, Hải Nam Đặng Ngọc Bình, sư thúc Mạnh Tương Phùng đều đã biến mất.

...Mất tích trước khi Bạch phượng hoàng bị thương, sau khi Liễu Tù Phong bỏ đi.

Chỉ thấy Đường Phì nheo mắt nhìn hắn, vẻ mặt giống như con mèo tham ăn trông thấy một khúc cá ngon lành:

- Hắn là lão đại của hai người.

Thiết Tinh Nguyệt nhe răng cười đáp:

- Hàng thật giá đúng.

Khâu Nam Cố cũng nhăn nhó tiếp lời:

- Già trẻ không lừa.

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên hỏi:

- Đây là...

Đường Phương cười nói:

- Biểu muội của tôi, cô ấy là Đường Phì.

Tiêu Thu Thủy hơi chấp tay, Đường Phì lại chẳng để ý. Cùng lúc ấy, Tiêu Thu Thủy cũng trông thấy Âu Dương San Nhi đang đứng một

bên.

Tiêu Thu Thủy nhớ tới cái chết của Mã Cảnh Chung, âm thầm thờ dài. Nếu không phải bọn hắc thủ thúc Mã Cảnh Chung ra mặt, có lẽ anh ta đã không phải chết, trong lòng vô cùng hối hận, run giọng nói:

- Chị....

Lại thấy Âu Dương San Nhi cầm một chiếc trống nhỏ, đưa sang cho hắn. Bây giờ Tiêu Thu Thủy mới biết, khúc “Tướng quân lệnh” vừa này là do Đường Phương và Âu Dương San Nhi cùng tấu. Âu Dương San Nhi ngoại hiệu Mê thần dẫn, cũng có chút hiểu biết với nhạc cụ, binh khí nàng ta dùng cũng là một cây tiêu nhọn.

Chỉ nghe Âu Dương San nhi nói:

- Chiếc trống này vốn là của Mã ca ca, bây giờ tặng cho cậu. Mã ca ca thường nói: “Người xứng dùng chiếc trống này chỉ có Thu Thủy huynh đệ”. Cậu nhận lấy nó, cũng coi như hoàn thành một tâm nguyện của Mã ca ca.

Tiêu Thu Thủy nghe mà trong lòng chua xót, nhận lấy chiếc trống, khẽ vỗ vài tiếng, quả như có tiếng binh khí giao kích, như có âm vang vọng chiến trường, hắn thoáng rung mình, phảng phất như thấy gương mặt kiên định, trắng liệt của Mã Cảnh Chung ở ngay trước mặt.

Tiêu Thu Thủy còn đang muốn nói tiếp, Tề công tử đã lên tiếng:

- Nơi này không thể ở lâu, mau đi thôi.

Tiêu Thu Thủy vốn quay về Kiếm lục cứu viện cha mẹ, bằng hữu, nhưng bây giờ đã chẳng còn ai, trong lòng không khỏi đau đớn.

Lương Đẩu nói:

- Hiện tại Quyền Lực bang đã hủy mất hai đại tông phái võ lâm Thiếu Lâm, Võ Đang. Trong mười bốn môn phái lớn, mười phái Điểm Thương, Hằng Sơn, Tung Sơn, Côn Luân, Mặc Càn, Vân Đài, Bảo Hoa, Đồng Quan, Mã Tích, Nhạn Đãng đã bị đánh tan nát, chỉ bằng bốn nhánh Phổ Đà, Hoa Sơn, Thiên Thai, Thái Sơn chắc chắn không phải đối thủ của Quyền Lực bang, cách duy nhất bây giờ là chúng ta phải thông báo với bang phái lớn nhất tông bạch đạo...

Tề công tử gật đầu:

- Đúng, bang chủ Cái Bang Cừu Vô Ý là người dám nói dám làm, cộng thêm Hòa Thượng đại sư Nam Thiếu Lâm, Bão Tàn hòa thượng Bắc Thiếu Lâm, Thiết Kỳ, Ngân Bình trưởng lão Võ Đang, hẳn là có thể quyết một trận tử chiến với đám Lý Trầm Chu.

Lương Đẩu tiếp lời:

- Còn cả Tứ đại thế gia võ lâm. Trong “Mộ Dung, Đường, Nam Cung, Mặc”, Nam Cung đã quy thuận Quyền Lực bang, nếu Mộ dung, Đường, Mặc chịu trượng nghĩa xuất thủ, sự tình sẽ sáng sủa hơn nhiều.

Đường Bằng nói:

- Đường môn chúng tôi và Quyền Lực bang vốn thù sâu như bể, thù không đội trời chung.

... Quyền Lực bang trước sau từng ám sát ba người Đường Đại, Đường Nhu, Đường Mãnh của họ Đường, hai bên tranh giành địa bàn ngày càng khốc liệt, Bích Lịch đường Giang Nam lại đầu nhập

Quyền Lực bang, Đường môn đất Thục ngày càng bị cô lập, vì thế hai phái quyết một trận tử chiến chỉ còn là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Tiêu Thu Thủy nói tiếp:

- Ngày trước tôi ở trong Xuyên thấy Quyền Lực bang giết người nhà họ Mộ Dung, xem ra hai nhà nhất định cũng sẽ trở mặt.

Tề công tử gật gật đầu:

- Vậy thì tốt rồi. Có điều gia tộc Thượng Quan trong Tam đại tà đảo bàng môn vọng tộc, “Thượng Quan, Mộ Dung, Phí” cũng đã gia nhập Quyền Lực bang.

Tiêu Thu Thủy cao giọng nói:

- Theo như những gì tôi biết, người nhà họ Phi chắc chắn sẽ không để cho tộc Thượng Quan hoành hành.

... Họ Phí chính là họ bên bà ngoại Tiêu Thu Thủy, Phí Cung Nga bình sinh ghét ác như thù, quyết sẽ không nhập bọn với Quyền Lực bang.

Lương Đẩu nói:

- Vậy bây giờ chúng ta phải liên kết với Cái Bang cùng Lưỡng Quảng thập hổ....

Nhắc đến đây, bỗng nhớ tới Lao Cửu chết thảm, Ngô Tài tàn phế, liền sửa lại:

- ...Liên lạc với tám vị huynh đệ Lưỡng Quảng.

Tiêu Thu Thủy lo lắng hỏi:

- Chỉ không biết Mạnh sư thúc và Ngọc Bình huynh đi đâu rồi?

Khúc Mộ Sương cũng giật mình nhớ ra, nghi hoặc nói:

- Vừa rồi bọn họ vẫn còn ở đây mà!

Lâm công tử cũng đột ngột nhớ lại, vỗ đùi nói:

- Không xong!

Đường Phì vội hỏi:

- Có chuyện gì?

Lâm công tử bực bội trừng mắt nhìn nàng một cái, đáp:

- Đại Đổ vốn cùng chúng ta tới đây, nhưng bây giờ... Cũng không thấy đâu nữa.

Tiêu Thu Thủy vui mừng nói:

- Điểu Điểu cũng đã tới...

Rồi lập tức lo lắng:

- Tại sao lại không thấy đâu...

Quyển 5 - Chương 13: Hòa Thượng đại sư

Sau khi ung dung rời khỏi Hoán Hoa, Liễu Tỳ Phong bỗng cảm thấy có một chuyện, một chuyện nào đó mà hắn còn chưa làm.

Chuyện đó hơi thoáng lướt qua trong đầu, hiển nhiên là việc không thể quên.

Vậy mà hắn vẫn quên mất.

Liễu Tỳ Phong biết, trong võ lâm, trong giang hồ, một chút sơ suất thôi cũng đủ để mất mạng rồi.

Tỷ như hắn từng có một thuộc hạ đáng tin cậy, là cao thủ Thanh Thành kiếm phái Chử Động Thiên. Lúc ấy hắn có ý thu nạp người này, hợp với Tả Thiên Đức, Ứng Khi Thiên thành “Phi Thiên tam sí”.

Hắn luôn rất tin tưởng người đó, Chử Động Thiên cũng luôn rất đáng để hắn tin tưởng.

Có một lần Chử Động Thiên muốn về nhà, thăm cha mẹ già, thăm vợ thăm con. Liễu Ngũ rất hiểu cảm giác của kẻ lãng tử đi xa trở về cho nên phá lệ cho hắn nhiều thêm hắn ba ngày để quay về.

Đến hôm hắn quay trở lại, ngay trong tối đó đã hạ độc vào thức ăn, rải độc trong không khí, sắp đặt cạm bẫy tẩm độc dưới ván sàn, lại liên kết với bảy cao thủ trong bang, đánh lén sau lưng, cuối cùng còn đột ngột phóng lửa, sử dụng thuốc nổ, mục đích là muốn dồn Liễu Tỳ Phong vào chỗ chết.

Hắn sờ dĩ có thể không chết là vì hắn đã sớm đề phòng trước.

Hôm đó sau khi ăn tối xong, hắn ra ngoài xem một vở kịch, kịch là vở “Chiến giáp quy”, có cảnh vai nữ hát: “Sao còn không quay về...” Hắn bỗng cảm thấy trong lòng máy động, nhìn vỏ hạt dưa đỏ, hướng dương đen vương vãi đầy đất, nghĩ thầm: “Chử Động Thiên đã về muện mất một ngày rồi.”

... Hắn có thể coi lời mình nói ra không phải là lời, đương nhiên cũng có thể coi người của mình không phải là người.

... Điểm ấy rất quan trọng.

... Bởi vì hắn có một thoáng tỉnh ngộ đó, cho nên mới có đề phòng.

Lần ấy Chử Động Thiên đương nhiên là không giết được hắn, mà còn bị hắn giết lại.

Hắn giết luôn cả nhà Chử Động Thiên từ già đến trẻ, không cho đối phương có một chút cơ hội nào để báo thù

Từ đó về sau hắn lại càng cẩn thận hơn.

Nếu Quyền Lực bang có thể khiến cho người khác tới bán mạng, thì trong thiên hạ chắc chắn cũng sẽ có người muốn lấy mạng của Quyền Lực bang.

... Hoặc là mạng của hắn.

Muốn lấy mạng Quyền Lực bang, trước tiên phải làm hắn mất mạng.

... Hắn, Liễu Ngũ, là nhân vật cỡ nào!

Hắn lặng lẽ ngồi trên lầu Vọng Giang sông Cẩm Giang, trầm tư.

Hắn đang nghĩ xem, rút cuộc là mình đã quên mất chuyện gì.

Không cần biết là vội vã đến thế nào, hắn cũng phải nhớ ra trước rồi mới tính.

Hắn nhìn bầy cá đang ung dung bơi lội trong dòng nước trong.

Hắn nhìn thấy bóng mình phản chiếu lại dưới làn nước xanh.

Mấy tua liễu rủ xuống, lá liễu vừa khéo chạm xuống mặt nước.

Liễu Ngũ vụt đứng dậy, tà áo bị gió thổi tung.

Hắn nhớ ra rồi, trong đại sảnh Kiếm lục nhà họ Tiêu, hình như có một thiếu niên, dung mạo rất giống bang chủ.

... Tên nhóc con đó là ai?

Đầu óc Liễu Tuy Phong nhanh chóng điếm qua danh sách những thiếu niên mới nổi lên trong võ lâm những ngày gần đây.

... Lâm công tử Đông Hải, đao kiếm bất phẫn, hào sảng, thích mặc đồ trắng.

... Lâu Tiểu Hiệp, đệ tử mới nổi của Thiên Sơn kiếm phái, hào đấu, thích tất cả những việc đấu tranh, giết chóc, lừa gạt, dối trá.

... Đường Tống, Đường Tuyết, Đường Bằng đất Thục, cao thủ ám khí họ Đường. Đường Bằng Thích giao du, chính là Hán Tứ Hải từng xâm nhập vào Quyền Lực bang. Đường Tuyết ra tay tuyệt tình nhất,

gần như ám khí tuyệt môn nào của Đường môn hẳn cũng biết sử dụng. Đường Tống tư liệu không rõ.

... Hải Nam Đặng Ngọc Bình, Hoán Hoa Tiêu Dịch Nhân.

Liễu Tuy Phong khẽ lắc đầu, gió nhẹ thổi qua dải dây buộc trên tóc hẳn.

Đương nhiên không phải Tiêu Dịch Nhân, thủ hạ bại tướng, cần gì phải nhắc tới? Càng không phải Đặng Ngọc Bình. Hẳn đã đi suốt cả quãng đường tới đây với Đặng Ngọc Bình, người này võ công tàn độc, nhưng không đáng để e ngại. Liễu Ngũ suy nghĩ.

Bộ não hẳn giống như một kho chứa tư liệu, cái gì cần cũng có. Liễu Ngũ vẫn luôn rất tự hào vì sức ghi nhớ của mình.

.... Càng không phải người nhà họ Đường, cũng không phải Lâu Tiểu Hiệp lúc nào cũng háo sát, còn về Lâm công tử cũng khả năng khống chế, không cần lo sợ.

Liêu Tuy Phong tính tới từng người, từng người một, khi nghĩ đến một người thì trong đầu vụt sáng lên:

Nơi đó là nhà họ Tiêu Hoán Hoa!

... Tấn công Hoán Hoa kiếm phái ngay từ đầu đã chỉ là đòn đánh lạc hướng. Nhân lúc đó bắt giữ Dịch thái phu nhân, uy hiếp tướng quân Dịch Thanh, đoạt lấy Thiên hạ Anh hùng lệnh, tiếp đó tiêu diệt đội ngũ tới cứu viện của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, dẫn dụ chương môn hai phái bước ra giang hồ, đánh lén giết chết, rồi lại phục giết tinh anh võ lâm, cao thủ của mười môn phái lớn mới là mục đích chân chính.

Nếu chỉ vòn vẹn một phái Hoán Hoa thì hà tất phải tấn công lâu như vậy làm gì?

... Nhưng đòn đánh lạc hướng ấy lại dẫn ra một người trẻ tuổi, vốn không hề có chút tiếng tăm nhưng trong tranh đấu ác liệt đã thành thanh danh đại thịnh, khiến cho Quyền Lực bang luôn phải đau đầu, hơn nữa còn bỗng dưng phải mất đi không ít hảo thủ.

... Tiêu Thu Thủy!

“Là hấn?”

Liễu Tuy Phong trầm nghĩ.

Gió thu lại làm lay động tua liễu, sóng nước dập dờn.

Một thiếu niên hoàn toàn vô danh, dưới áp lực to lớn khủng khiếp, đột nhiên trở nên mạnh mẽ vô cùng, có tự tin, có sức mạnh, lại biết phục chúng. Liễu Tuy Phong thở dài một tiếng, trầm nghĩ chẳng trách mình giết chết Thái Thiện, lại thấy Thiên Chính cũng đã mất mạng liền đặc ý ung dung rời đi, lúc sau liền cảm thấy trong lòng vẫn luôn bất an, chẳng trách!

... Kẻ này không trừ, ngày sau tất sẽ có thể đối kháng với mình.

Khi đó hấn đóng giả Thủ Khuyết, tọa trấn đại sảnh, đại địch chỉ có một người, chính là Thái Thiện.

Nhưng hấn lại cảm thấy hai luồng sát khí, hai luồng áp lực, hai loại thanh thế.

... Hóa ra Tiêu Thu Thủy đang ở đó.

Hắn quyết định quay lại.

Hắn cảm thấy nếu như hôm nay không tháo bỏ cái nút nút thắt ấy, gã trẻ tuổi đó chắc chắn sẽ rất nhanh chóng đối đầu với hắn.

Hắn biết võ công đấm Mạc Diễm Hà dù cao cũng chưa chắc đã giết được Tiêu Thu Thủy.

... Đạo lý đó cực kỳ dễ hiểu, giống như việc hắn có thể giết Thái Thiện, Thái Thiện lại không giết được hắn. Nhưng trong thiên hạ lại chỉ có mấy người như hắn và Lý bang chủ là hiểu được.

Hắn đang định quay trở lại thì chợt thấy dương liễu phát phơ, một người chạy tới.

Bóng dáng người đó mờ lung, giống như quan âm áo trắng, nhưng hai má đã nổi rắng hồng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, Mạc Diễm Hà đã không thể khống chế nổi thanh niên trông chẳng có gì đặc biệt kia.

Hắn thềm thở dài một tiếng.

Mạc Diễm Hà tới trước mặt hắn, suýt nữa thì ngã xuống, hắn đỡ lấy, dịu giọng nói:

- Cô bị thương rồi.

Mạc Diễm Hà được thương thành sợ, run rẩy đáp:

- Tôi biết.

Liễu Tuy Phong ung dung cười nói:

- Còn có năm vị bằng hữu cùng tới đây với cô.

Mạc Diễm Hà cả kinh, vội vàng nén tiếng thở dốc.

Liễu Ngũ ưỡng ngực nói:

- Năm vị đã tới rồi, sao còn không hiện thân.

Năm vị?

Còn ba vị nữa là ai?

... Mạnh Tương Phùng và Đặng Ngọc Bình nấp trên tán cây cùng không khỏi ngẩn ra.

Họ đuổi theo ra vốn là muốn truy tìm sào huyệt của Liễu Tuy Phong rồi nghĩ cách gọi người vây giết, giống như cao thủ hai đạo hắc bạch vây giết Yến Cuồng Đồ năm xưa.

Sau thấy Bạch phượng Hoàng bị thương bị cháy cũng muốn theo sau rồi giết.

Nhưng họ lại thấy Liễu Tuy Phong ngồi bên bờ liễu, thản nhiên xuất thần.

Họ còn chưa ra tay, đối phương đã phát hiện ra họ rồi, chỉ có điều... Chỉ có điều Liễu Ngũ nói “năm vị”, bọn họ chỉ có hai người tới đây cơ mà!

Trong lúc Đặng Ngọc Bình và Mạnh Tương Phùng đang ngờ ngác thì đã có người trả lời giúp họ câu hỏi này.

Chỉ thấy năm người bước ra khỏi rừng cây.

Trong năm người này có ba người là tăng nhân, áo vàng, pháp quan, hiển nhiên là tăng lục có địa vị rất cao trong Phật môn.

Còn hai người, Mạnh Tương Phùng và Đặng Ngọc Bình vừa thấy suýt chút nữa thì kêu lên.

Hai người này là một nam một nữ.

Nam đang tuổi trung niên tráng kiện, vô cùng nho nhã tiêu sái, nữ thì thanh tú, quyến rũ.

Hai người đó không phải ai khác chính là Tiêu Tuyết Ngư, chị gái Tiêu Thu Thủy, và “Đông đao” trong “Đông đao Tây kiếm”, cùng tề danh với Mạnh Tương Phùng là “Đao Kiếm nhị tuyệt”, Thiên nhai phân thủ, Tương kiến bảo đao Khổng Biệt Ly!

Ba vị tăng nhân kia đều đã lớn tuổi, vị đứng giữa đồng nhan hạc phát, vẻ mặt vô cùng hiền từ. Hai người đứng hai bên ông ta, hai mắt vẫn luôn nhắm kín, cũng có thể là vì quá nhiều nếp nhăn, cho dù đã mở thì cũng không nhìn ra được.

Đặng Ngọc Bình không biết họ là ai.

Hắn xuất đạo vẫn còn sớm, tuy giết người nhiều hơn cả một trăm vị lão giang hồ cộng lại, nhưng hắn luyện kiếm mười năm, vốn lại sống tại Nam Hải, cũng chưa lịch duyệt được nhiều.

Những người hắn giết, đương nhiên đều là kẻ đại gian đại ác.

Khi hắn giết người, tâm không hề động, tay không hề run.

Có một lần hấn tay phải cầm kiếm giết người, tay trái cầm đũa gấp một miếng đậu hũ. Người chết bên phải hấn, đậu hũ cũng được đưa nguyên vẹn vào trong miệng.

Đó là một khối đậu hũ tươi mềm.

Một kiếm khách như hấn, vừa sắc vừa chuẩn lại vừa mau vừa độc, tay không đủ vững thì chắc chắn không xong.

Nhưng giờ tay hấn đột nhiên lại run.

Khung chi tay run mà cả mi mắt cũng hơi giàn giạt.

Tình hình như thế cực kỳ đặc biệt, Đặng Ngọc Bình biết, thông thường chỉ có hai trường hợp khiến hấn mang bộ dạng như vậy:

Đối thủ thật sự quá lợi hại... Liễu Tuy Phong là cao thủ được công nhận là khó ứng phó nhất, cao thâm mạp trác nhất trong võ lâm mấy năm gần đây.

Một trường hợp khác là: Sát khí quá nặng. Đặng Ngọc Bình giết người không chớp mắt, mùi máu tanh với hấn chẳng tính là cái gì, nhưng cảm giác bây giờ chắc chắn còn mạnh hơn, đáng sợ hơn sát khí rất nhiều.

Đó là cái gì.

Đặng Ngọc Bình nhìn hai vị tăng nhân già đang nhắm mắt kia, mí mắt bỗng máy động càng nhanh hơn.

... Chính là hai người này!

... Nhưng bọn họ thân mình sạch sẽ, sắc mặt hiền hòa, không vương

một tia sát khí hay huyết khí nào, rút cuộc là thứ gì khiến cho hấn bất an?

Đặng Ngọc Bình không biết ba người này là ai, Mạnh Tương Phùng thì lại biết.

Mạnh Tương Phùng xông pha giang hồ, chủ trì Hoán Hoa tại Quế Lâm, đã trải qua không biết bao nhiêu sóng to gió lớn, ông biết ba người này.

Khổng Biệt Ly đã tới, là trợ lực mạnh, ông đương nhiên là vui mừng quá đỗi, nếu không thì ông cũng chẳng biết dựa vào cái gì để đối đầu với Liễu Tùy Phong ung dung nhàn nhã nhưng vừa ra tay đã ám sát Thái Thiện chân nhân kia.

Nhưng Khổng Biệt Ly tới vẫn còn kém xa sự xuất hiện của ba vị tăng nhân kia.

Trụ trì Bắc Thiếu Lâm Thiên Chính đại sư bỏ mình vì nghĩa, giám hộ tăng nhân Long Hồ đại sư cũng đã chết, Mộc Diệp, Mộc Thiền lần lượt phản bội, Thiếu Lâm Tung Sơn chỉ còn lại hai người Bão Tàn đại sư, Mộc Hiệp đại sư, phòng thủ đã khó rồi, càng không còn hơi sức đối phó với Quyền Lực bang nữa.

Võ Đang Thái Thiện chân nhân bị ám sát, Thủ Khuyết thượng nhân thậm chí còn ra đi trước, cao thủ chân chính, đủ sức tranh đấu với Quyền Lực bang chỉ còn lại tông sư tục gia Trác Phi Phàm, cùng với hai vị đạo nhân Thiết Kỳ, Ngân Bình vốn hành tung phiêu hốt bất định, càng không cách nào đối kháng với Quyền Lực bang.

Trong mười sáu môn phái lớn, mười hai phái đại thương nguyên khí, chỉ còn lại bốn phái cùng với Đường môn, Các Bang các loại, mất hết lợi thế. Thiếu Lâm Phúc Kiến một đạo suất bị hủy dưới tay Quyền

Lực bang, may được các phái kịp thời cứu viện mới tránh khỏi gặp nạn, nhưng quan trọng là Nam Thiếu Lâm vẫn còn ba nhân vật đỉnh cao khiến Quyền Lực bang vô cùng đau đầu.

... Trụ trì Nam Thiếu Lâm Hòa Thượng đại sư, cũng chính là sư đệ dòng chính của chưởng môn Thiếu Lâm Thiên Chính đại sư. Hòa Thượng đại sư vốn tinh thông Dịch cân kinh và Phục Ma trượng pháp, là đệ nhất cao thủ Phật môn ngoài Thiên Chính.

... Hai vị trưởng lão hộ pháp Thiếu Lâm Phúc Kiến: Thiên Mục thần tăng, Địa Nhãn đại sư. Hai người này là hai đại cao thủ tinh thông “Vô Tướng kiếp chỉ” và “Tham Hợp chỉ” còn lại hiện thời của Thiếu Lâm.

Quyền Lực bang công sát Thiếu Lâm Phúc Kiến dụng binh thần kỳ, hơn nữa đến cả Triệu Sư Dung cũng tự mình xuất động nhưng không thể một trận định thế cục, chính là vì có sự tồn tại của ba vị cao tăng này.

Bây giờ ba tăng nhân đi từ trong rừng ra chính là Thiên Mục, Địa Nhãn và Hòa Thượng đại sư.

Trời cao mây trắng, trúc thúy liễu xanh.

Gió rất êm.

Liễu Tùy Phong ngón cái đỡ cằm, ngón trỏ đặt ngang môi, ba ngón còn lại hơi cong, dưới ánh dương, ngón tay hấn trắng như tuyết, thon dài, thanh tú.

Liễu Ngũ đang cười, nhưng nụ cười có chút khổ sở.

Cho nên hấn dùng ngón tay chặn lại nụ cười.

Bình thường muốn che giấu chuyện gì đó, hẳn đều làm như vậy.

Hắn biết Khổng Biệt Ly là một nhân vật rất khó đối phó trong võ lâm, nhưng hai vị hòa thượng không mở mắt kia lại càng khó đối phó hơn.

Càng đáng sợ hơn nữa là Hòa Thượng đại sư đầy vẻ hiền từ.

Hơn nữa hắn còn nghe được cách đó hai trăm bước, ở chỗ giao tiếp giữa rừng trúc và rừng liễu, nơi ấy tuy không có tiếng động nào phát ra, nhưng hắn biết ở đó còn có hai người đang ẩn nấp.

Cũng là hai người cực kỳ lợi hại.

Hai người đó không hề phát ra một chút âm thanh nào, nhưng Liễu Tuyền Phong lại nghe được tại một tán cây gần chỗ giao tiếp, khi gió thổi đến không hề có tiếng lá động, cũng không có tiếng xào xạc.

Vậy chỉ có một cách suy luận: Có người cực kỳ lợi hại nấp ở đó, không hề cử động, đè nén lá cây.

Liễu Ngũ không những phải cười khổ mà thậm chí còn sắp không thể cười nổi nữa.

Cho nên hắn càng phải giữ môi và cằm.

Tiêu Tuyết Ngư nhìn người trước mắt, thật sự có chút sửng sờ.

Nang cùng Khổng Biệt Ly bốn ba vạn dặm, mời được ba vị cao thủ phái Thiêu Lâm xuống núi, hội họp với đồng đạo võ lâm tại Kiếm Lư nhà họ Tiêu, không ngờ lại chặn đường nhân vật hàng đầu của Quyền Lực bang tại đây.

“Tụ lý nhật nguyệt” Liễu Tỳ Phong.

Nếu không phải chính miệng Khổng Biệt Ly, Khổng thúc thúc nói, “Kẻ đó là Liễu Tỳ Phong”, thì nàng thật sự không dám tin, người trẻ tuổi anh tuấn tiêu sái, ung dung tự tại, đến bây giờ không ngờ vẫn còn đang mỉm cười đó lại chính là kẻ mà trên giang hồ, trong võ lâm, hai đạo hắc bạch nghe danh đều phải kính sợ:

Công tử Liễu Ngũ!

Nàng thực bội phục hẳn, bây giờ mà vẫn còn có thể cười được.

Nàng thật sự hoài nghi, trong trời đất này, còn ai có thể chống đỡ được một đòn hợp kích của ba vị hòa thượng kia cộng thêm một chiêu của Quan Đông đệ nhất đao khách Khổng Biệt Ly?

Mạc Diễm Hà trong lòng thấp thỏm: Ắ đã bị thương, hơn nữa còn bị thương không nhẹ. Ắ biết thực lực của ba hòa thượng Thiếu Lâm này, mà nay nếu ắ cố sức chiến đấu, có lẽ vẫn có thể ngăn cản được Khổng Biệt Ly và Tiêu Tuyết Ngư, nhưng còn Liễu Ngũ... Công tử Liễu Ngũ có phải là đối thủ của Thiếu Lâm tam tăng không?

Ắ nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy Liễu Tỳ Phong đang cười.

Dương liễu đang rung động.

Mây đang trôi.

Nước đang chảy.

Liễu Ngũ hận không thể hóa thành dòng nước, chảy tới một nơi thật xa.

Nhưng trong đời người có một số trận chiến, dù bị ép bất đắc dĩ cũng không thể trốn tránh.

... Hễ trốn, dù có thoát ra khỏi khó khăn thì cũng sẽ không còn lòng tin, thiếu đi dũng khí, hủy mất danh dự.

Chuyện như thế, Liễu Tuy Phong hẳn tuyệt đối không làm.

Liễu Ngũ vuốt vuốt mũi, hất nhẹ vạt tóc, cười nói:

- Ba vị đại sư, lâu nay vẫn khỏe chứ?

Hai vị tăng nhân vụt mở mắt, hai mắt tỏa ra ánh sáng cực kỳ sắc bén, khiến cho người phải rùng mình phát lạnh, ánh mắt như điện bắn về phía Liễu Ngũ, nhưng lại không đáp lời.

Hòa Thượng đại sư cười dài, khẽ niệm “A Di Đà phật”, nói:

- Liễu thí chủ, lần gặp mặt trên núi Vũ Di, phong thái của công tử, lão nạp chưa từng dám quên, đáng tiếc công tử lại khiến sinh linh đồ thán, thật là đáng buồn.

Liễu Ngũ cười đáp:

- Còn nhớ lần trước đại sư khuyên vãn bối “Phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật”, không biết lần này còn có giáo huấn gì khác không?

Thiên Mục tăng nhân hai mắt mở rộng, tức giận nói:

- Bất phóng đồ đao, hiện địa thành quý!

Liễu Ngũ vuốt cằm, tiêu sái hỏi:

- Người xuất gia cũng nổi giận sao?

Địa Nhãn đại sư quát:

- Phật gia cũng có Sư tử hống nhất nộ động thiên!

Liêu Ngũ vụt như chớp mảy, sắc mặt phát lạnh, nói:

- Người gào đi! Đừng để kêu trời trời không thấu, gọi đất đất không nghe, gào đến tắc họng rồi đến cả chỗ chôn thầy cũng không có.

Hòa Thượng đại sư khẽ lắc đầu:

- Ba năm trước, quý bang hỏa thiêu tệ tự, đám lão nạp đã không chốn dung thân, không nơi đi về rồi.

Liễu Ngũ ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Đại sư.

Hòa Thượng đại sư đáp:

- Mời nói.

Liễu Ngũ nói:

- Chùa hủy rồi, có thể xây lại, miếu đốt rồi, có thể dựng lại. Quyền Lực bang có thể vì đại sư mà xây một trăm ngôi miếu, dựng một ngàn ngôi chùa.

Hòa Thượng đại sư đáp:

- Kỳ thực chùa miếu là vật ngoại thân. Các thí chủ thiêu đốt Thiếu

Lâm ta, chẳng qua chỉ hủy đi cánh rừng hữu hình, không diệt được ngôi chùa vô tướng. Thí chủ dù theo ta dựng nên trăm ngàn chùa miếu cũng chỉ là Thiếu Lâm hư ảo, Thiếu Lâm vốn ở trong tâm, chẳng ai đốt cháy nổi.

Liễu Ngũ cười nói:

- Lời đại sư nói, vẫn bối mạo muội suy đoán một hai. Thứ đại sư muốn là Thiếu Lâm của Thiếu Lâm, chứ không phải Thiếu Lâm của Quyền Lực bang.

Hòa Thượng đại sư ung dung đáp:

- Kỳ thực Thiếu Lâm có hay không cũng chẳng sao cả. Chỉ cần chùa miếu trong thiên hạ không vì Quyền Lực bang mà hủy, các bang các phái an cư lạc nghiệp, không vì Quyền Lực bang vong, với lão nạp đã là đủ lắm rồi.

Liễu Ngũ nói:

- Đại sư nói có lý. Nhưng trong võ lâm gần trăm năm nay, công lý ở đâu? Tây Hạ xâm nhập, gian dân cướp bóc, không việc ác nào không làm, Nam Man nổi loạn, giết người phóng hỏa, không từ một việc xấu nào, có ai bước ra chủ trì chính nghĩa, vì quốc gia bách tính giành lại ý khí Hoa Hạ? Lại trông sang phía triều đình, tham quan ô lại, tiểu nhân đắc chí, dân chúng lầm than, đám giặc cướp hoành hành, hung hăng ác bá. Quan ép dân làm phản, thầy chất đầy đồng, nho sinh chí sĩ chẳng dám cầu đỗ đạt, người có tài cũng không kêu thấu nổi lên trời, sơ sẩy còn bị chém nhà diệt tộc... Võ lâm hôm nay, lo cho thân còn chưa xong, câu kết quan hoạn, chỉ biết nghĩ đến mình, kiếm đâu ra một điểm khí phách mà thay đổi thế cục? Kiếm đâu ra bản sắc xả thân quên mình vì nước vì dân?

Hòa Thượng đại sư cúi đầu nói:

- A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai, Liễu thí chủ lời lời thiện niệm, thực là hiếm có, đúng là phúc của thiên hạ.

Liễu Ngũ đáp:

- Thiển kiến của loại như vãn bối thật chỉ là trò cười trước mặt đại sư, nhưng chuyện trong thiên hạ, trừ phi là lánh mình nơi cửa Phật, hoặc là ẩn danh thế ngoại, nếu không với những kẻ phạm phu tục tử như bọn tại hạ, không phải cứ niệm suông mấy tiếng “Bồ Tát cứu vớt” là có thể giải quyết xong được.

Hòa Thượng đại sư mỉm cười đáp:

- Ý thí chủ muốn nói, lão nạp đã hiểu.

Liễu Ngũ cười khiêm tốn:

- Đại sư là cao nhân, vãn bối nói như vậy chỉ là đánh trống qua cửa nhà sấm mà thôi, còn phải xin đại sư chỉ bảo. Thiếu Lâm, Võ Đang trước nay vẫn luôn là lãnh tụ trong mắt người võ lâm, chỉ cần hai đại tông phái còn một ngày đứng ngoài vòng cuộc, các môn phái khác cũng không nghe lệnh, võ lâm sẽ vẫn chỉ là một nắm cát rời, chia năm sẻ bảy, tranh đấu lợi dụng lẫn nhau khi đó chúng ta đều chỉ là đám bất lực, không bằng những học sỹ kinh sách bạc đầu, hổ thẹn với các tướng sỹ bách chiến sa trường.

Hòa Thượng đại sư than:

- Thí chủ tuổi trẻ cơ trí, thật khiến lão hủ tự thán không bằng, lại tráng chí như cầu vồng, lòng mang chí lớn nước nhà tồn vong, đáng khâm phục. Có điều, vấn đề bây giờ không phải là võ lâm có nên do Lý

bang chủ, Liễu công tử thống nhất hay không, mà là võ lâm có nên thống nhất hay không...

Liễu Ngũ cười đáp:

- Mời đại sư chỉ dạy.

Hòa Thượng đại sư chậm rãi nói:

- Phải chăng võ lâm thống nhất lại rồi, mọi chuyện sẽ được giải quyết? Tuyệt không phải vậy. Khiết Đan xâm nhập, cũng chẳng có ý gì khác ngoài thống nhất Trung Nguyên, nhưng trong quá trình thống nhất ấy, sinh linh đồ tán, vạn dân rên xiết, thực đáng sợ đến mức nào! Sau khi nhà Tống giành được thiên hạ, cũng là thống nhất toàn quốc nhưng vẫn sưu cao thuế nặng, coi mạng người như cỏ rác, kết quả là xuất hiện cục diện nội loạn ngoại xâm như hôm nay. Quý bang cao thủ như mây, khí phách hơn người, văn võ câu toàn, thanh thế khiếp người.... Nhưng trong quá trình bắt các môn các phái thiên hạ phải thừa nhận cách làm của các vị đã hy sinh vô số đồng liêu trong bang, các đồng đạo ngoài bang bị các vị sát hại lại càng không thể đếm hết... Sau khi thống nhất rồi thì sao đây? Thật không dám giấu, Lý Trầm Chu của quý bang là tuấn kiệt thanh niên quật khởi nhanh nhất, hiển lộ phong mang nhất, khi đã nổi lên rồi lại cắm rễ ổn định nhất, tự biết thu liễm nhất trong võ lâm đương thời. Thế nhưng môn hạ của quý bang, do cần dùng người gấp nên tốt xấu lẫn lộn, đám người như Đỗ Tuyệt, Mạc Phi Oan trước kia từng trợ giúp triều đình làm ác, tàn hại trung lương, lại như bọn Thích Thường Thích, Dư Khốc Dư, Xà vương thường làm Hán gian cho Tây Hạ, bán rẻ đồng bào, tiểu nhân gian trá, cũng đều thu nhận hết. Một khi quý bang giành được thiên hạ, khó tránh có cảnh tiểu nhân đắc chí, lúc ấy không phải sẽ đi ngược lại chí nguyện ban đầu sao?... Chuyện trong giang hồ, từ trăm năm trước đã như vậy, đời sau ai dám chắc sẽ là ngoại lệ, đều có vết xe đổ đằng trước cả. Phe thí chủ nhất quyết

muốn thống trị, muốn một tay che trời nhưng đã từng nghĩ qua cái giá phải trả, hi sinh phải bỏ ra, có đáng hay không? Phá hủy tất cả, vậy lấy ai để xây dựng, các môn các phái thống nhất rồi, võ công các môn các phái lấy ai ra phát triển? Các nhà các hệ hợp nhất rồi, thử hỏi người người ý kiến giống nhau, thiên hạ sao còn sáng tạo gì nữa, sao còn chỗ nào để mà chắt lọc tinh hoa?... Vẫn mong thí chủ cần nhắc thật kỹ.

Liễu Ngũ trầm mặc một thoáng, bỗng nhiên mỉm cười, tiêu sái khôn tả, ung dung nói:

- Có điều chúng ta may mắn có Lý bang chủ. Lý bang chủ tay trắng thành danh, cũng chưa từng nghe thấy có chuyện gì sai lầm, vạn nhất có điểm nào chưa hoàn hảo, ngài đều tự tu tỉnh suy nghĩ, lĩnh ngộ, sửa chữa thiếu sót. Võ lâm hiện tại, điều quan trọng nhất là đoàn kết, đoàn kết mới là sức mạnh. Có sức mạnh mới có thể bình ngoại hoạn, an nội loạn, đó là mục tiêu mà Quyền Lực bang chúng ta muốn hướng tới, không tiếc hy sinh.

Hòa Thượng đại sư chấp tay nói:

- Không phải làm vậy là không đúng, mà là làm vậy cuối cùng sẽ thành đảo lộn đầu đuôi. Võ lâm vốn đã đủ loạn rồi, Quyền Lực bang xuất hiện, càng nhà các phái lại càng nghe tiếng đã run sợ, quy phục hoặc đối kháng, loạn hết cả lên, ngược lại khiến cho sức mạnh chính nghĩa còn sót lại cũng đều bị tiêu tan hết. Các vị đánh gục tất cả, phá hủy tất cả, giành được địa vị vô thượng thì cũng có ích lợi gì? Thiên hạ giành lấy bằng bạo lực, đến thì nhanh mà đi cũng nhanh. Sao các vị không dùng phương thức lấy đức phục người cùng liên minh kết hợp, làm cho các phái trong thiên hạ không phải đến mức ngoan cố chống cự đến cùng, không cần thiết phải tạo nhiều sát nghiệp....

Liễu Ngũ cười lạnh đáp:

- Chỉ nói không thì sao được. Chúng ta từng đàm phán với vô số bang phái, không có thực tiễn, chỉ bàn lý tưởng thì ai mà chịu phục? Bọn họ đều chẳng thèm để ý, không nghe không thấy. Năm năm nay dùng thực lực đánh hạ ba mươi phái hệ, liền có hơn năm mươi tổ chức tới quy phục, đó không phải là phương pháp trực tiếp nhất cũng là hữu hiệu nhất sao?

Hòa Thượng đại sư thờ dài:

- A Di Đà phật, đáng tiếc phương pháp tuy có tác dụng, mục tiêu đã ở trước mắt, nhưng thí chủ lại không tính đến, những người vô tội bị Quyền Lực bang giết chết để thu phục hơn năm mươi bang phái đó có thể cống hiến bao nhiêu sức lực cho quốc gia, kháng cự bao nhiêu ngoại địch xâm nhập? Nếu như người người đều chém giết lẫn nhau như vậy thì lấy đâu ra liên kết? Ngược lại còn không chiến tự bại, thiên hạ sắp đại loạn đến nơi rồi...

Một giọt mồ hôi to bằng hạt đậu từ trên trán Liễu Ngũ nhỏ xuống đuôi lông mày, hấn thuận tay quyết đi, lông mày vì ẩm mà trở nên đen bóng. Liễu Ngũ cười nói:

- Đại sư tấm lòng nhân hậu, Phật pháp cao thâm, vẫn bối hôm nay cung kính nghe dạy bảo, thực được lợi không ít. Vẫn bối nhất định sẽ chuyển lại lời vàng ý ngọc của đại sư tới bang chủ, để người cân nhắc, định đoạt.

Khổng Biệt Ly cả giận quát:

- Người đừng hòng bỏ trốn!

Liễu Tuy Phong khế nhượng mày:

- Khổng đại hiệp muốn giữ ta lại ư?

Khổng Biệt Ly đáp:

- Thả hổ dễ, bắt hổ khó.

Hòa Thượng đại sư lại thờ dài, gật gật đầu.

Liễu Ngũ ung dung cười:

- Có vẻ đại sư cũng muốn giữ ta lại rồi

Hòa Thượng đại sư nói:

- Giữ thí chủ lại biết đâu sẽ có thể giảm bớt một chút sát nghiệt, hoặc biết đâu có thể dễ dàng nói chuyện hơn trước mặt Lý bang chủ.

Liễu Ngũ cười hỏi:

- Đại sư không tin ta trở về sẽ cố gắng khuyên bang chủ sao?

Hòa Thượng đại sư ngẩn người, không khỏi thoáng do dự.

Bỗng từ phía một gốc liễu bên cạnh rừng trúc có người quát lớn:

- Đừng nghe hấn nói linh tinh.

Một người khác đáp xuống nhẹ nhàng như mây, bình tĩnh nói:

- Hấn vừa sai người giết Thiên Chính, Long Hồ Thiếu Lâm, lại tự tay ám sát Thái Thiện, Thủ Khuyết, tội không thể tha.

Khổng Biệt Ly trông thấy người này liền vui mừng kêu lên:

- Là huynh!

P/s: một chương toàn chém gió

pháp hiệu của vị hòa thượng này là "Hòa Thượng", có ai thấy lạ thì cứ hỏi Ôn tiên sinh.

Quyển 5 - Chương 14: Mái ngói lấp lánh sáng

Người đó lông mày rậm hơi xếch, mặt thoáng âu lo, đương nhiên là Mạnh Tương Phùng.

Hôm nay hai người Đông đao Tây kiếm, Hận bất tương phùng, Biệt ly lương kiếm Mạnh Tương Phùng và Thiên nhai phân thủ, Tương kiến bảo đao Khổng Biệt Ky đã có thể tụ hội.

Tại trường thành Sơn Tây, tại Lĩnh Nam, Đông Xuyên, hai người họ từng chung sức chống trả quân Nam Man, Thổ Phồn, Khiết Đan xâm lược, vào sống ra chết, cùng trải hơn hai trăm trận lớn nhỏ, bây giờ tụ hội ở đây, trong lòng thực sự vui mừng khôn xiết.

Nhưng lời của Mạnh Tương Phùng lại khiến năm người Hòa Thượng đại sư phải kinh tâm động phách.

Thiếu Lâm Tung Sơn là gốc rễ của một mạch Thiếu Lâm, một thân tu vi nội ngoại gia của Thiên Chính đại sư, Hòa Thượng đại sư còn lâu mới có thể so bì được, hơn nữa cũng là kinh địch số một của Quyền Lực bang trong võ lâm chính đạo. Hôm nay Thiên Chính đại sư không ngờ lại đã bị giết, đến cả Thái Thiện chân nhân nổi danh khó chọc của phái Võ Đang cũng bỏ mình vì nghĩa, loáng cái hai cây cột chống trời đã đổ, khiến cho Hòa Thượng đại sư trước nay vốn ung dung bình đạm cũng phải trợn mắt há mồm, nhất thời không biết phải làm thế nào cho phải.

Liễu Tuy Phong trông thấy Mạnh Tương Phùng và Đặng Ngọc Bình xuất hiện liền biết không thể hòa hoãn được nữa rồi, lập tức hạ quyết

tâm.

Chỉ nghe Khổng Biệt Ly run run nói:

- Thiên Chính đại sư, ông ấy...

Mạnh Tương Phùng gật đầu khẳng định.

Thiên Mục thần tăng mắt trợn đến muốn rách:

- Thái Thiện chân nhân cũng...

Đặng Ngọc Bình chỉ đáp một câu:

- Cũng chết rồi.

Địa Nhãn đại sư gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, mười ngón tay như thép nguội, người như tên rời cung, trên không trung vang lên một tràng tiếng nổ, mang theo tiếng thét dài phóng tới.

Trong khoảnh khắc Địa Nhãn đại sư tấn công, Liễu Ngũ đã động rồi.

Hắn vừa động, Khổng Biệt Ly liền xuất thủ.

Ông chém ra một đao

Không dùng đao, dùng vỏ đao.

Đao là vỏ, vỏ đao mới là đao.

Đao nhanh, nhưng người còn nhanh hơn.

Người là Liễu Tỳ Phong.

Gió thổi liễu rung, khẽ chạm lên mặt nước. Liễu Tù Phong còn nhanh hơn khoảng khắc gió thổi liễu, liễu thoáng lay động, nhanh hơn giây phút mặt nước gợn lên từng vòng sóng.

Hắn đã tránh được vò đao.

Hắn đã khống chế mạch môn Tiêu Tuyết Ngư.

Lần này đến cả Hòa Thượng đại sư cũng phải biến sắc. Ông nằm mơ cũng không tưởng tượng được mình lại để một gã thanh niên, khống chế người bên phe mình ở ngay trước mặt, mà bản thân lại không kịp ra tay.

Hòa Thượng đại sư ngăn Thiên Mục thần tăng đang muốn xuất thủ toàn lực lại, hỏi:

- Muốn thu phục lòng người thiên hạ, sao có thể làm chuyện hèn hạ như vậy

Liễu Tù Phong cười đáp:

- Muốn làm việc lớn, vốn đã phải không từ thủ đoạn.

Hòa Thượng đại sư cả giật quát:

- Việc nhỏ đã không từ thủ đoạn, lấy gì thành việc lớn?

Liễu Tù Phong nói:

- Chuyện đó không liên quan tới đại sư, có thể thành công là được rồi. Ta không giết cô ta, chỉ cần đại sư không ra tay. Nếu đại sư ra tay, sẽ là đại sư giết cô ta, kẻ không từ thủ đoạn là đại sư, không

phải ta giết cô ta, kẻ không tử thủ đoạn cũng chẳng phải ta.

Địa Nhãn đại sư gầm lên một tiếng, toàn thân bỗng căng phồng, hai mắt như điện, cơ thịt rung động, trong cơ thể như ẩn chứa cuồng phong bạo vũ, ra tay cực mạnh.

Liễu Tuy Phong ung dung cười, chẳng hề chớp mắt lấy một cái, cũng không thèm tránh né.

Địa Nhãn đại sư đánh tới nửa đường, Hòa Thượng đại sư bỗng vụt lắt mình, chắn trước mặt Địa Nhãn. Địa Nhãn đại sư lập tức không đánh tiếp được nữa, cố ép dừng lại, chuyển công lực xuống dưới đất, hai chân ngập sâu xuống tới tận đầu gối.

Hòa Thượng đại sư quát:

- Không thể đánh.

Liễu Ngũ cười:

- Đúng, có Tiêu nữ ở đây, không thể đánh.

Mạnh Tương Phùng lạnh lùng nói:

- Liễu Ngũ, ngươi dùng con tin uy hiếp như thế, sau này còn có thể lăn lộn trên giang hồ nữa hay sao?

Liễu Ngũ đáp:

- Các ngươi đông người, ta đơn độc một mình, truyền ra giang hồ, người ta sẽ chỉ chửi các ngươi, không chửi ta.

Khổng Biệt Ly âm u nói:

- Thả Tiêu cô nương ra, mọi chuyện từ từ nói.

Liễu Ngũ cười lạnh:

- Người còn chưa có tư cách để ta uy hiếp.

Hòa Thượng đại sư bước lên nói:

- Liễu thí chủ muốn thế nào?

Liễu Ngũ mỉm cười.

.....

Tiêu Thu Thủy mỉm cười.

Không cần biết thế nào, bọn hần cuối cùng cũng đã đoàn tụ.

Hần, Đường Phương, cùng các anh em trong Thần Châu kết nghĩa cuối cùng cũng đã đoàn tụ.

Hần cảm thấy rất vui, không khỏi nói:

- Nếu cả Lương Quảng thập hổ cũng tới nữa thì hay biết mấy!

Nếu cả Lững Quảng thập hổ cũng tới thì tốt biết mấy.

- Đúng thế.

Khâu Nam Cố nhớ lại:

- Cái tên Lý Hắc đó, vừa lùn vừa đen, mũi thì tẹt dí, vậy mà hai mắt

lại long la long lanh, hắc bạch phân minh. Hắc hắc, không biết là đáng yêu hay là đáng hận nữa.

- Đúng à.

Thiết Tinh Nguyệt cũng hoài niệm:

- Còn cả Hồ Phúc, đầu tròn tai to, mặt béo ních đầy thịt, giống như cái bánh bao nhân thịt lớn, cắn chiếm đến cả nửa cái mặt, mắt bé như lỗ kim, lại còn sâu hoắm... Quái vật! Quái vật!

Hắn lèm bèm bình phẩm tới lui, chẳng hề nghĩ tới cái bản mặt mình, hai mắt dài như đậu ván, mồm to như chậu máu, thật sự còn khó coi hơn Kim đao Hồ Phúc nhiều.

Đúng lúc đó, bỗng thấy từ ngoài sảnh, cửa ra, cửa sổ, tường bao, bốn phương tám hướng, chỗ nào cũng có lửa bốc lên.

Biển lửa rừng rực.

Tả Khâu Siêu Nhiên kêu lên thất thanh:

- Không xong, bọn chúng dùng hỏa công!

Tề công tử nói:

- Bọn chúng có Hỏa vương!

Lâm công tử xông ra ba lần đều bị lửa lớn ép lùi lại, hắn đã từng giao đấu với Hỏa vương, trong lòng không phục, tức giận nói:

- Hỏa vương thì đã làm sao?!

Tề công tử trừng mắt nhìn hấn, dài giọng đáp:

- Cũng chẳng sao cả, chỉ là cậu không xông ra nổi thôi.

Lâm công tử lại thử xông ra vài lần, tối đa chỉ qua khỏi cửa Thính Vũ lâu, nhưng thế lửa bên ngoài lâu càng mạnh, bốn phía đều là biển lửa, Lương Đấu nói:

- Hỏa vương chờ đợi lâu như vậy, tất đã bố trí ổn thỏa mới phóng lửa, lần này xông ra sợ là không dễ.

Trên người Lâm công tử đã có mấy chỗ bị đốt bỏng, bộ áo trắng cũng bị thiêu đen vài vết, hấn vốn thích sạch sẽ, trong lòng ảo não, giận giữ nói:

- Mau, mau dập lửa đi.

Tề công tử thật sự không nghe lọt tai nổi, trề môi:

- Vậy thì cậu mau đào một cái giếng đi.

Lương Đấu biết hai người bất hòa, vội vàng xen vào:

- Mau nghĩ cách đi, đừng cãi cọ nữa.

Lúc này thế lửa càng lúc càng mạnh, đám Dur Sát nói:

- Bốn phía quanh đây đã bị lửa vây kín, chỉ chốc lát nữa sẽ thiêu đốt vào trong.

Đường Phì gào lên:

- Tôi nóng muốn chết rồi!

Lương Đẩu trầm ngâm:

- Chúng ta dù có xông ra được thì tất người của Quyền Lực bang cũng sẽ đợi sẵn ở bên ngoài, nếu liều mạng xông ra cũng sẽ trúng mai phục của chúng, mọi người trước tiên không được hỗn loạn, cũng không được tùy tiện lao bừa.

Mọi người thấy ông tuy vì thử tìm đường ra vài lần mà bị thương mấy chỗ nhưng thần khí vẫn dồi dào, mặt thoáng mím cười, chỉ huy ổn định, trong lòng cũng rất bội phục. Những người ở đây không ai không phải anh hùng hảo hán đã xông pha khắp giang hồ, khi đã bình tĩnh lại liền vút hết tất cả những vật dễ cháy vào sâu trong đám lửa, đến lúc tạo ra được một khoảng đất trống, thế lửa nhất thời không lan được vào bên trong, lưỡi lửa hơi bốc tới gần cũng đều bị chướng phong lẳng lẹ dập tắt hoặc là ép lùi về.

Nhưng khói vẫn bốc lên mù mịt.

Thế lửa càng lúc càng lớn.

Ánh lửa ngập trời.

.....

Ánh lửa ngập trời.

Kiểm lư Tiêu gia bốc cháy rồi.

Đôi mắt Liễu Tuy Phong lóe lên ánh sáng như ngọn lửa.

- Người muốn thế nào?

Hòa Thượng đại sư vẫn đang hỏi.

Giữa hai chân mày ông đã mờ hồ ẩn hiện những giọt mồ hôi cực nhỏ.

Mạc Diễm Hà đang nghĩ, ở Kiếm lục Tiêu gia ngập tràn ánh lửa kia rút cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Tiêu Tuyết Ngư chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên một cái, bóng người vụt qua, đã bị gã công tử này bắt giữ, trong lòng vừa hoảng vừa loạn, không biết hẳn muốn làm gì với mình.

Thiên Mục thần tăng và Địa Nhãn đại sư cũng đang nghĩ, tên khốn kiếp này rút cuộc là muốn uy hiếp chuyện gì? Mình nên đồng ý hay là không đồng ý? Làm thế nào cứu được Tiêu Tuyết Ngư?

Mạnh Tương Phùng và Khổng Biệt Ly cũng đang nghĩ, Thiên Chính chết rồi, Thái Thiện mất rồi, tinh anh mười hai môn phái lớn tiêu tan hết, hôm nay dù phải liều mạng cũng không thể thả hồ về rừng. Nhưng làm thế nào mới có thể ngăn cản được gã thanh niên tiểu sai tuần tú, ung dung trấn định này?

Liễu Tuyền Phong đang nghĩ cái gì?

Bỗng nghe “rắc” một tiếng, hòa thượng Đại Đổ vừa mới đập lên một cành cây, khinh công của hắn vốn không quá tốt. Hắn mới tới nơi, nhưng lại không biết mọi người tại trường, ngoài Tiêu Tuyết Ngư võ công hơi kém ra, tất cả đều biết:

Lại có một người nữa tới.

... Chỉ không biết kẻ tới là ai?

Kẻ tới là ai vậy?

Đặng Ngọc Bình quay đầu nhìn lại, chỉ thấy giữa ánh lửa ngập trời, mái ngói cong cong của Thính Vũ lâu nhà họ Tiêu vẫn đang tỏa sáng lấp lánh.

Sáng lấp lánh.

.....

Tiêu Thu Thủy bỗng tung mình nhảy lên, hướng về phía mái ngói.

Thiệt Tinh Nguyệt không hiểu tại sao, gào lên chói tai:

- Này, đừng đi, đã xem trên mái ngói rồi, không có đường ra, hơn nữa phía dưới cũng là hố lửa.

Khâu Nam Cố cũng kêu lên:

- Vô dụng thôi, mái nhà xung quanh đều cháy rồi, không nhảy qua được!

Đường Phì cười lạnh:

- Có lẽ hẳn nghĩ đi lên nóc nhà có thể hưởng gió mát một chút... Oa, khói mù bốc lên trên, đủ cho hẳn hưởng hết đấy.

Nàng vẫn luôn cảm thấy Tiêu Thu Thủy chẳng có bản lĩnh gì, lạ là sao mọi người lại khâm phục hẳn như vậy.

Đường Phương đáp lại:

- Anh ấy đi lên, tất có dụng ý.

Đường Phì vốn kính trọng Đường Phương thế nên cũng không dám nói gì nữa.

Thân hình Tiêu Thu Thủy nhanh như tên bắn, mềm như nước chảy, nhảy lên đỉnh mái ngói. Lúc này khói mù che kín cả mặt trời, bỗng thấy Tiêu Thu Thủy lướt qua một góc trên mái ngói, trong tay liền có thêm một tấm lệnh bài sáng lấp lánh. Hắn cầm lệnh bài hạ xuống đất, y phục đã bị thiêu cháy vài chỗ.

Mọi người quây lại gần, chỉ thấy lệnh bài sáng bóng, không biết là bạc hay đồng, trên khắc mấy chữ lớn, “Thiên hạ Anh hùng lệnh”, phía sau có bốn chữ “Bất đắc hữu vi”, cũng không thấy có gì kỳ lạ cả.

Thiết Tinh Nguyệt ngạc nhiên hỏi:

- Một tấm lệnh bài nhỏ bé như vậy sao có thể hiệu lệnh anh hùng trong thiên hạ?

Lương Đẩu đáp:

- Lệnh bài này vốn là tín vật anh hùng thiên hạ giao cho Địch đại tướng quân, qua nhiều sóng gió, nay đã rơi vào tay Thu Thủy huynh đệ, cần phải giữ gìn cho thật tốt.

Tề công tử thì hỏi:

- Cậu đã biết trước Thiên hạ Anh hùng lệnh được giấu trên mái ngói?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Không phải.

Tề công tử rất ngạc nhiên:

- Vậy cậu làm sao vừa ra tay đã tìm thấy được nó. Quyền Lực bang vì nó mà không tiếc hưng sư động chúng, cuối cùng lại không tìm ra được, để rơi vào tay chúng ta, thật đúng là số phận!

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Vừa rời khỏi bụi ngập trời, tôi liền chú ý tới trên mái ngói có một chỗ tỏa sáng lấp lánh, trước khi rời khỏi nhà, mái ngói chỗ đó cũng không như vậy, vì thế mới sinh nghi ngờ. Vừa rời ánh mắt trời chiếu vào thấy cực kỳ sáng lạn, bây giờ ánh lửa phía dưới hắt lên liền lấp lánh không ngừng, do vậy bèn nhảy lên xem thử, quả nhiên...

Nói tới đây bỗng im lặng, rầu rĩ.

Mấy người Lương Đấu thầm nghĩ: Tiêu Thu Thủy rầu rĩ nhất định là vì cha mẹ người thân chưa rõ sống chết, kết quả. Bọn họ không ngờ đến cả một tấm Thiên hạ Anh hùng lệnh cũng không mang ra khỏi Kiếm lục, có thể thấy tình huống lúc đó nguy cấp đến mức nào, Tiêu Thu Thủy nghĩ đến đó liền đau đớn không thôi.

Mọi người nhất thời cũng không biết phải an ủi thế nào, nhưng thế lửa đã càng lúc càng lớn, bao phủ khắp bốn phía đại sảnh, sắp sửa lan tràn vào trong.

.....

Liễu Ngũ ngược nhìn ánh lửa ngập trời, nói:

- Ta chỉ có một yêu cầu.

Hòa Thượng đại sư nghĩ: Quá nửa là yêu cầu thả cho hắn một

đường sống, nhưng chung quy cũng phải thả Tiêu nữ ra rồi hăng nói, lập tức đã có quyết định:

- Người muốn đi, có thể, nhưng mà...

Liễu Tùy Phong mỉm cười lắc đầu. Hòa Thượng đại sư trong lòng thấp thỏm, nghĩ thầm: “Thả người đi, vậy mà người lại không muốn đi, còn muốn làm gì nữa...”

Chỉ nghe Thiên Mục thần tăng quát lên:

- Người muốn làm cái gì?!

Ánh mắt Liễu Tùy Phong cũng ôn nhu, lan truyền như sóng nước.

- Người trên giang hồ mang chí giang hồ. Người giang hồ khi còn trẻ trung, vẫn luôn tưởng tượng được so đấu với những nhân vật lớn đương thời, cho dù có thua cũng được, kim đao phải được va chạm nảy lửa với bảo kiếm mới có thể biết có phải là một thanh đao tốt hay không...

Nói đoạn hần bỗng dừng lại, hai mắt nhìn thẳng vào Hòa Thượng đại sư:

- Trên bạch đạo, trong các tông sư võ lâm, lấy Bắc Thiếu Lâm Thiên Chính, Nam Thiếu Lâm đại sư, Võ Đang Thái Thiệu, Cái Bang Cừu Vô Ý làm thủ lĩnh. Văn sinh chỉ mong đại sư chỉ giáo, thỏa một mối tâm nguyện.

Mọi người đều ngẩn ra, nơi này, lúc này, Liễu Tùy Phong không ngờ lại không muốn chạy trốn mà yêu cầu phóng tay đấu một trận với Hòa Thượng đại sư trụ trì Nam Thiếu Lâm.

Liễu Tuy Phong cười cười, nói tiếp:

- Chỉ có điều, vẫn sinh dù có cuồng vọng cũng biết không phải là đối thủ của tinh nhuệ Thiếu Lâm liên thủ. Tại hạ chỉ yêu cầu đấu một trận công bằng với đại sư, đơn đả độc đấu, nếu may mắn chiến thắng thì người bên cạnh không được phép can thiệp chuyện tại hạ rời đi, tại hạ sẽ thả Tiêu cô nương ra, như vậy có được không?

Mọi người đều động dung, Hòa Thượng đại sư nổi danh khắp giang hồ, đánh bại vô số đối thủ, có thể nói là chưa gặp được địch thủ, Liễu Ngũ nói như vậy, hiển nhiên là có tâm cầu thắng, thực là gan to trùm trời. Phải biết bang chủ Quyền Lực bang Lý Trầm Chu vốn một thân tuyệt học thông thiên triệt địa, kỳ môn tuyệt chiêu, trong võ lâm không ai địch nổi, Liễu Ngũ chẳng qua chỉ là một thuộc hạ quan trọng nhất của Lý Trầm Chu thôi mà đã có gan dạ như thế, mọi người nghe mà không khỏi cảm thấy kiêng dè.

Hòa Thượng đại sư mỉm cười đáp:

- Kỳ thực Liễu công tử hà tất phải uy hiếp? Chỉ cần công tử thắng được một đôi tay trần này của lão nạp, lão nạp liền không còn mặt mũi nào giữ người, Liễu công tử muốn đi lúc nào cũng được.

Liễu Ngũ cười. Răng hấn trắng bóng, ánh mắt dịu dàng như nước xuân, đột nhiên nhanh như chớp điểm vào ba chỗ huyệt đạo trên người Tiêu Tuyết Ngư, một nâng một đẩy, đẩy nàng tới chỗ Mạc Diễm Hà. Mạc Diễm Hà trở tay đỡ lấy, trong lòng cảm kích, thầm nghĩ:

“Liễu công tử muốn phá vây, tất không thành vấn đề, đẩy con gái họ Tiêu cho ta là hy vọng ta mượn đó tự bảo vệ, thật là khổ tâm.”

Liễu Tuy Phong phát tay áo, cúi mình hướng Hòa Thượng đại sư,

nói:

- Cảm tạ đại sư không tiếc chỉ bảo.

Đoạn xòe tay ra trước, lại bước lùi vài bước, đầu hơi cúi xuống, hoàn toàn lấy lễ hậu bối mời tiền bối chỉ dạy. Hòa Thượng đại sư thoáng mỉm cười, cúi mắt niệm: “A Di Đà phật”, nói:

- Thí chủ không cần đa lễ, mời ra chiêu.

Liễu Ngũ cung kính đáp:

- Mời đại sư ban chiêu.

Hòa Thượng đại sư nghĩ cứ tiếp tục khách sao thế này cũng vô ích, nhà họ Tiêu đang ngập tràn ánh lửa, tất đã gặp chuyện, mình trước tiên phải xử lý xong tên nhóc này rồi tới đó thì hơn, lập tức cao giọng nói ba tiếng:

- Mời; Mời; Mời.

Rồi đột ngột hét lớn:

- Mời.....

Ba tiếng “mời” ban đầu, tiếng đầu tiên làm Liễu Ngũ giật mình, tiếng thứ hai khiến Liễu Ngũ ngây ngốc, tiếng thứ ba làm Liễu Ngũ chấn động, đến tiếng “mời” thứ tư, toàn bộ nguyên khí đang ẩn nấp cùng bộc phát toàn bộ, như bài sơn đảo hải, cuồng phong mãnh liệt, cuộn cuộn ập tới. Hòa Thượng đại sư vừa ra tay đã dùng khí công trong “Dịch Cân kinh”, sử ra Sư Tử hống của Phật môn, muốn đánh ngã Liễu Tỳ Phong ngay lập tức.

Tiếng “mời” thứ tư vừa ra, một gốc liễu liền không gió mà đổ, nước sông Cẩm Giang bắn lên cao tận bảy thước, tấm áo xanh của Liễu Ngũ thoảng lay động, giống như bị tiếng quát lớn chấn bay, đột nhiên biến mất.

Cùng lúc đó, Hòa Thượng đại sư chỉ cảm thấy mũ trên đầu khẽ động, có thứ gì đó vụt thổi tới.

Hòa Thượng đại sư hơi nghiêng đầu, vung chưởng đánh lên trên.

Trong khoảnh khắc, Hòa Thượng đại sư cảm thấy trên đầu thoảng nhẹ, đưa tay sờ lên mới biết pháp quan đang đội đã bị Liễu Ngũ đoạt mất.

Liễu Ngũ một đòn không trúng, năm ngón tay như móc câu, chộp được pháp quan, bỗng cảm thấy một luồng gió mạnh ập tới, vội xoay người nhảy ra nhưng tay áo đã bị cắt mất một mảng.

Tay áo là vật mềm nhẹ, ở giữa không trung không có chỗ nào sử lực, Hòa Thượng đại sư vậy mà lại có thể dùng tay trần cắt mất một mảng tay áo, công lực đã tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh, làm Liễu Ngũ thầm cảm thấy chấn động.

Hòa Thượng đại sư lại càng bỏ hết ý khinh địch trong lòng, nghiêm mặt nói:

- Võ công của công tử thật cao.

Liễu Ngũ cung kính đáp:

- Còn chưa với tới bóng lưng đại sư.

Hai người giao thủ một chiêu, chỉ sai khác một chút thôi đã đủ đồng

quy vu tận, đều không dám sơ suất nữa. Hai người ngưng thần nhìn nhau, một người ung dung cười nhẹ, một người mỉm cười tiêu sái, nhưng lại đều do dự không phát chiêu.

Liễu Tỳ Phong đột nhiên quay người, đưa lưng lao về phía Hòa Thượng đại sư!

Hòa Thượng đại sư lại ngẩn ra, các môn các phái đều không có cách đánh nào thế này! Càng hướng hồ cách đánh đột ngột kỳ dị này dùng đối phó với người bình thường thì còn được, một khi gặp phải cao thủ nhất lưu trong võ lâm thì sao có thể sơ suất như vậy?

Nhưng cùng lúc ấy, Liễu tỳ Phong lại chợt xoay ngược, hướng chính diện về phía Hòa Thượng đại sư.

Tiếp theo lại xoay ngược, một chốc lại xoay xuôi, một xuôi, một ngược, rồi lại một ngược một xuôi, xuôi xuôi ngược ngược, ngược ngược xuôi xuôi, không biết đã thay đổi bao nhiêu lần, trong khoảnh cách ngắn ngủi chưa tới mười thước hẳn xoay tròn cực gấp mà lại vẫn áp sát cực nhanh!

Hòa Thượng đại sư tu vi nội ngoại gia cực kỳ cao thâm, nhưng cũng chưa từng gặp phải cách đánh như thế này, trong khảnh khắc, ông đã dùng bảy loại tuyệt học trong Dịch cân kinh, đánh ra đồng loạt, nhưng tất cả công lực: chưởng lực, quyền lực, chỉ lực, thoái lực, cước lực, kình lực đánh lên người Liễu Ngũ đang xoay tròn đều bị hất ngược lại.

Liễu Ngũ áp sát!

Ngay lúc này, bóng người màu xanh nhạt biến thành ánh đao.

Đao từ đâu tới.

... Thanh đao đó xuất hiện đột ngột, giống như lúc Liễu Ngũ ám sát Thái Thiện vậy.

... Chỉ là Hòa Thượng đại sư có phòng bị, Thái Thiện thì không.

... Thái Thiện trúng đao mà chết, Hòa Thượng đại sư thì sao đây?

Hòa thượng Đại Đổ không khỏi “A” lên một tiếng, hơi thoáng không để ý, ngã khỏi cành cây, đập mông xuống đất.

Cùng lúc đó, đao của Liễu Ngũ đã đâm vào người Hòa Thượng đại sư.

Trong chớp mắt đã đâm ba mươi sáu đao.

Hai mươi bảy đao đâm trượt.

Chín đao đâm trúng.

Thế nhưng Liễu Tuy Phong bay lên, thần tình đã có chút bất an.

Ánh mắt hấn ngưng trọng, nhìn chăm chăm vào Hòa Thượng đại sư, tay vẫn đang cầm đao.

Đao của hấn đâm vào người Hòa Thượng đại sư giống như dùng tay ấn lên rêu xanh ẩm ướt, chỉ khẽ chạm vào liền bị trơn tuột sang bên.

Đao của hấn cắt phá chín chỗ trên y phục Hòa Thượng đại sư, nhưng lại không làm bị thương nổi một tấc da thịt ông.

Hòa Thượng đại sư mỉm cười, nhưng trong ánh mắt hiền từ đã không còn chút ý cười nào.

Một điểm ý cười cũng không có.

Ông đã có thể khẳng định, người thanh niên này là kẻ địch bình sinh hiếm gặp. Nếu không phải ông thuần thục Dịch Kinh cân ba mươi tám năm, chỉ cần hơi sơ suất một chút thôi, chỉ cần võ công Dịch Cân kích hơi không được thu phát tự nhiên một chút thôi, chỉ cần bản thân hơi thất thần trong một khoảnh khắc thôi...

Hôm nay ông sẽ phải bỏ mạng dưới tay gã thanh niên này.

Mà bọn họ mới giao đấu có hai chiêu.

Hòa Thượng đại sư không quay đầu lại, nhưng ông đưa tay, nói:

- Đưa gậy!

Địa Nhãn đại sư lập tức dâng lên một cây thiền trượng. Hòa Thượng đại sư cầm thiền trượng, múa lên mấy chục vòng, trong phút chốc, cuồng phong ào ạt, lá trúc bay như mưa rào, tua liễu như roi quất, thân hình thon gầy của Liễu Tùy Phong đã bị trượng phong bao trùm!

Càng đáng sợ hơn là cảm giác trong lòng Liễu Tùy Phong,

Không còn là thanh thiên bạch nhật, không còn là trời xanh mây trắng, cây trượng đó là một tấm lưới khổng lồ bao trùm trời đất. Càng đáng sợ hơn, lá trúc là vô số mũi ám khí sắc bén, tua liễu là vô số cây roi tàn độc!

Hắn đã bị bao vây, giống như quân Sở năm xưa giữa chốn thập diện mai phục, không xông ra nổi vòng vây.

Người xem xung quanh đều nín thở, không ai dám thả lỏng chút nào.

Hai người Thiên Mục, Địa Nhãn lại càng biết rằng, “Phục Ma trượng pháp” đặc ý của phương trượng chưa từng được sử dụng suốt hơn hai mươi năm, hôm nay không ngờ lại xuất động vì một hậu bối giang hồ.

Liễu Tuy Phong thân hình rung động, Hòa Thượng đại sư muốn dùng sức mạnh của toàn tự nhiên để tiêu diệt hắn, hắn liền hóa thành tự nhiên.

Tua liễu biến thành roi cứng, nhưng bản thân Liễu Tuy Phong cũng biến thành cành liễu phát phơ, trượng đánh mạnh, người hắn cũng tung bay.

Đúng lúc này, Phục Ma pháp trượng của Hòa Thượng đại sư lại biến đổi.

Phục Ma trượng pháp chí cương chí mãnh bỗng nhiên biến thành chí âm chí nhu.

Trượng và trượng phong cũng không giết người, nhưng tất cả mọi vật trong phạm vi nó bao trùm lại tuyệt đối không thể sống sót.

Hòa Thượng đại sư tích đức chí thiện, tu vi đạo hạnh tự nhiên là đã đến mức đăng phong tạo cực, nhưng một người thuần tâm hành thiện, một khi làm ác cũng sẽ đặc biệt cực ác vô song. Trượng pháp Hòa Thượng đại sư sử dụng ra lúc này đã từ chí từ chí thiện của nhà Phật biến thành thương sinh vô mệnh, chí tuyệt chí sát!

Đây là quyết chữ “Sát” trong Phục Ma trượng pháp.

Liễu Ngũ vốn không còn đường sống.

Nhưng hắn bỗng nhiên bám dính vào thân trượng.

Cả người dán sát vào trượng, bám lên thân trượng.

Trượng mang theo cái chết ra xung quanh.

Cho nên bản thân trượng là sự sống.

Liễu Ngũ bám lên thân trượng, toàn thân nhẹ như liễu.

Nhưng hắn vẫn còn sống.

Lưỡi đao của hắn đã đâm ra.

Hòa Thượng đại sư bỏ trượng!

Trượng bay ra xa mười sáu trượng, đâm ngập xuống đất, thiên trượng dài chín thước chín tấc, cắm sâu xuống đất tám thước bảy tấc!

Trong khoảnh khắc thiên trượng rời khỏi lòng bàn tay Hòa Thượng đại sư, Liễu Tỳ Phong đã phóng tới!

Phóng tới ngược hướng với hướng trượng ném đi!

Cũng ngang với lao thẳng vào Hòa Thượng đại sư!

Hòa Thượng đại sư nhanh như cá bơi, đột nhiên lùi lại.

Vừa lui đã xa tới bảy trượng!

Võ công Dịch Cân kinh vốn đã không thể suy đoán bằng lẽ thường.

Nhưng Liễu Tỳ Phong phóng tới một cái liền không truy đuổi nữa,

sắc mặt hoàn toàn trắng bệch.

Hắn lấy tay ôm ngực, người dựa vào gốc liễu.

Nhưng trong mắt lấp lánh ánh sáng... Giống như một đứa trẻ con rất chú tâm chơi một trò chơi, cuối cùng may mắn giành được chiến thắng vậy.

Hòa Thượng đại sư lùi ra bảy trượng, thế đi đã tận, nhưng người không dừng lại.

Ông ngã ngửa ra sau.

Mọi người kêu lên thất thanh, ông lại bật dậy thẳng tắp.

Lúc này khuôn mặt hiền từ của Hòa Thượng đại sư bỗng nứt ra.

Khóe mắt nứt ra, lỗ mũi nứt ra, miệng nứt ra, lỗ tai nứt ra... thoáng cái, toàn thân đều nứt ra.

Chỉ nghe ông khàn giọng nói:

- Người... người là.... người... người thế nào... với Đường môn!

Nói đến tiếng cuối cùng, hai mắt ông đã lòi ra, tiếp đó ngã nhào xuống đất, toàn thân sưng phồng, miệng kêu “khặc khặc”, không thể nói nên lời nữa.

Trước khi toàn thân ông vỡ ra, người đã đứt hơi rồi.

Thiên Mục, Địa Nhãn phóng tới, chỉ thấy một mũi phi tiêu cắm vào giữa tim Hòa Thượng đại sư.

Một mũi tiêu rất bình thường.

Không có hoa văn, chẳng có chữ khắc.

Máu của Hòa Thượng đại sư chảy ra từ vết thương.

Máu không phải màu đỏ.

Nhưng cũng chẳng phải màu đen.

Mà là không màu, mờ nhạt như bóng liễu.

Số “máu” đó có một phần chảy lên trên cỏ, ngấm xuống lòng đất.

Có một phần chảy xuống nước sông.

Cỏ xanh mơn mớn.

Nước sông tĩnh lặng.

Ba tháng sau, một khoảng lâu Vọng Giang bên bờ Cẩm Giang bỗng nhiên không mọc nổi một cọng cỏ.

Nước mưa rửa trôi đi dấu tích nơi này, chảy tới đâu, đến cả một con châu chấu cũng không có.

Sông Cẩm Giang, nửa tháng sau vẫn có người khách ăn một con cá dưới sông xong liền gào lên một tiếng, ngã xuống tắt thở.

Người nấu cá, người rửa bát đĩa, người bắt cá, không ai là không bị độc chết.

Đó là chất độc gì mà lại có thể lợi hại như vậy?!

Đó là ám khí gì mà có thể giết được Hòa Thượng đại sư?!

Quyển 5 - Chương 15: Biệt Ly lương kiếm, Tương Kiến bảo đạo

Liễu Ngũ thờ dốc. Hắn đánh ra một đòn, giết chết Hòa Thượng đại sư, nhưng hắn cần phải điều tức.

Hai người chỉ giao đấu vòn vẹn ba chiêu.

Nhưng đó là trận chiến hung hiểm nhất của Liễu Tùy Phong từ khi xuất đạo tới nay.

Thiền trượng của Hòa Thượng đại sư cắm dưới đất vẫn còn đang kêu ong ong không ngớt.

.....

Thế lửa càng lúc càng mạnh, trong chốc lát nữa thôi, mấy người Tiêu Thu Thủy sẽ phải vùi thân trong biển lửa.

Đúng lúc này, hắn bỗng nhớ tới một số chuyện đáng ra không nên nhớ đến vào lúc này.

... Phải chăng khi người ta sắp chết, sẽ luôn nhớ lại một số chuyện đáng ra không nên nhớ tới, cuối cùng thì vẫn cứ nhớ đến chăng?

Thứ Tiêu Thu Thủy nhớ tới, không ngờ lại là... bình hoa.

Chính là chiếc bình hoa mà ông lão nông dân từng được giúp đỡ đó

đem tặng.

Tiêu Thu Thủy ra đi vội vàng, phải giết ra khỏi trùng vây để cầu viện. Khi ra đi, vì không muốn xa Kiếm lục, hắn nhìn khắp mọi nơi một lượt rồi mới cam lòng rời nhà lên đường.

Mà hắn vẫn còn nhớ rất rõ... Khi ấy bình hoa trong đại sảnh này không hề cắm hoa.

Từ sau khi xảy ra xung đột ở trấn Tỷ Quy với Thiết Oản thần ma của Quyền Lực bang, cái chết của Đường Nhu khiến Tiêu Thu Thủy không còn tâm trạng nào để mua hoa đem về.

Đó không phải lúc sang xuân cắm hoa mai, Tiêu Tuyết Ngư cũng không ở nhà, cho nên trong bình cũng chẳng có hoa.

Bây giờ số hoa trong bình là hoa giấy chính tay Tiêu phu nhân làm, cũng như quần áo của Tiêu Thu Thủy là do Tiêu phu nhân tự tay may vá, đều được làm bằng vải, giấy đặc biệt.

Thế nhưng Tiêu phu nhân không thường làm hoa giấy. Hai, ba năm nay, Hoán Hoa kiếm phái ngày một lớn mạnh, Tiêu phu nhân giúp chồng làm việc, còn đâu thời gian để làm những chuyện của thiếu nữ lúc rảnh rang này?

Vậy mà hoa giấy này lại do Tiêu phu nhân tự tay làm. Khi Tiêu Thu Thủy ra đi, Quyền Lực bang đã bao vây trùng trùng, Tiêu phu nhân cũng bị thương, sao còn tâm tư nào để mà làm hoa nữa?

Điều đó chứng minh rằng chỉ có một khả năng... Trong hoa giấy có bí mật.

Tiêu Thu Thủy vụt tỉnh ngộ, bước nhanh tới, nhắc bình hoa lên.

Mọi người đều biết, chàng thanh niên quả thực có chỗ hơn người, cùng quay sang xem hẳn muốn làm gì?

Đường Phì lại nhìn không vừa mắt, chằm chọc:

- Hừ, lửa to rồi còn muốn ngắm hoa, chẳng lẽ ngắm hoa có thể chữa lửa à?

Thiết Tinh Nguyệt nổi giận quát:

- Cô nói ít thôi!

Đường Phì cười lạnh:

- Anh ăn ít cơm của tôi thôi!

Thiết Tinh Nguyệt lập tức tắc họng. Hẳn không có tiền, quả thực là thường xuyên ăn không đồ ăn của Đường Phì.

Ở bên này, Tiêu Thu Thủy cũng không để ý, kéo hoa ra, đưa lại gần quan sát...

Trong lòng hoa quả nhiên có chữ: “Xoay bình hoa sang trái”, chính là chữ viết tay của Tiêu phu nhân.

Tiêu Thu Thủy lập tức xoay tròn bình hoa, phát hiện bình hoa được gắn chặt vào bàn đá.

Sau khi xoay tròn ba vòng, bàn đá đột nhiên kêu “cạch cạch”, dịch sang bên, lộ ra một miệng hang.

Miệng hang cực hẹp, nhưng sâu không biết tới tận đâu.

Lúc này lữ đội lửa đã quần tới gần, mọi người không nghĩ ngợi được nhiều nữa, nhìn sang phía Lương Đẩu, Lương Đẩu hỏi:

- Là bút tích của Tiêu phu nhân?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Đúng thế.

Lửa đã ập tới nơi, mọi người đứng tụ lại một chỗ, không còn đất tiến lui nữa.

Lương Đẩu nói:

- Chúng ta xuống dưới rồi hẵng nói!

Đoạn lập tức nhảy xuống, chỉ nghe “bịch” một tiếng, đã chạm chân xuống đất. Lương Đẩu ngẩng đầu lên hô:

- Xuống đi.

Âm thanh truyền lên ong ong, mọi người mới biết hang trông như dài hẹp nhưng bên trong quanh co ngoắt ngoáy rất nhiều, cũng không trả lời nữa, chỉ lần lượt nhảy xuống.

Sau khi mọi người đứng vững chân liền phát hiện, mặc dù lòng hang rộng rãi hơn bên ngoài nhìn vào nhưng vẫn khá chật chội, trái phải có mô đá lồi ra, cần phải khom lưng, cúi người mới đi được. Lương Đẩu hỏi:

- Cậu đã từng tới đây chưa?

Tiêu Thu Thủy ngơ ngác đáp:

- Đây là lần đầu tiên tôi biết có đường hang này.

Hắn lúc nhỏ ham chơi, nhưng cha lại cực kỳ nghiêm khắc, vì được nhắc nhở nhiều lần nên luôn không dám chơi đùa trong đại sảnh, hôm nay thực là lần đầu tiên đến nơi đây, vẫn còn chưa rõ là mình đã làm đúng hay sai.

Lương Đấu sợ trong bóng tối có mai phục, nhưng ở lại đây lâu, không khí bên ngoài bị thiêu đốt hết, trong hang cũng sẽ ngột thở, vì thế nói:

- Ta đi trước xem thử.

Đoạn lập tức bò vào phía đường hẹp bên trái. Tề công tử không yên tâm, nói:

- Ta cũng đi.

Lại sợ mọi người đi theo nên nói:

- Ta gọi mọi người mới được lên.

Thuận tay rút ra hỏa tập, chiếu sáng đằng trước, bắt đầu tiến lên.

Lần này thì Đường Phì thảm rồi. Vốn người nàng rất béo, vừa nãy chen xuống dưới miệng hang đã rất cực kỳ khó khăn, miệng hang cũng bị phá ra một chút nhưng miệng hang là dùng đất bùn đắp lên để che tai mắt, đến dưới này thì đều là nham thạch cứng rắn, căn bản không thể vận công đẩy ra được, quả thực là tiến thoái lưỡng nan.

Một lát sau, chỉ thấy ánh lửa dần sáng, Lương Đấu, Tề công tử đã quay về. Hai người toàn thân đầy bùn đất, hiển nhiên là bò trườn rất vất vả. Lâm công tử ưa sạch sẽ, đã sớm nhíu chặt lông mày, hỏi:

- Thế nào rồi?

Tề công tử lắc đầu thờ dài, Lương Đấu mỉm cười đáp:

- Chỉ có tìm sang đường khác thôi.

Ông phấn chấn tinh thần, chuẩn bị lên tiếp, Tiêu Thu Thủy vội vàng nói:

- Lương đại hiệp, xin để tại hạ lên trước.

Lương Đấu vốn muốn từ chối nhưng nghĩ lại thì thấy cũng ổn. Tiêu Thu Thủy dù sao cũng là người của Hoán Hoa kiếm phái, một khi gặp được cũng tránh khỏi ngộ thương, hơn nữa hẳn còn khá trẻ, thân thể co duỗi tự nhiên, vì thế liền cười nói:

- Được thì được, nhưng sau không cần gọi đại hiệp nữa, gọi một tiếng lão ca là được rồi.

Mọi người thấy ông thân trong hiểm cảnh mà vẫn ung dung bình thản như vậy không khỏi thán phục. Lương Đấu vốn là đại hiệp một phương, nhưng sau trận chiến ở chùa Biệt Truyện Đan Hà, hai người gần bó thân thiết, đã kết làm huynh đệ, cho nên Lương Đấu không cho Tiêu Thu Thủy gọi ông là “đại hiệp” nữa.

Tiêu Thu Thủy lập tức cúi người bò lên trước, Đường Phương thì đang an ủi Đường Phi, không cần phải sợ hãi, Lâm công tử vốn tính ưa sạch sẽ nhưng thấy Tiêu Thu Thủy mạo hiểm khó khăn liền giật lấy hỏa tập trong tay Tề công tử, tiến lên dò đường.

Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố cũng muốn tranh lên cùng, Lương Đẩu biết hai người này chẳng giúp đỡ được gì nhiều nên lập tức chặn lại.

Tiêu Thu Thủy, Lâm công tử bò vào trong hang, giờ hỏa tập lên đằng trước soi lối, chỉ thấy phía trước âm u dập dờn, đều là vách đá, có vẻ đường hang rất dài, chỉ sợ có bò lê cả một lúc lâu cũng chưa chắc đã tìm được lối ra. Cả hai người đều thầm cảm thấy bất an.

Hai người bò được một quãng, tiếng cãi cọ của đám Thiết Tinh Nguyệt đằng sau đã dần cách xa. Lại qua một lúc liền có tiếng từ đằng trước truyền về, Tiêu Thu Thủy thấp thỏm lo lắng, cứ nghĩ đã quay về chỗ cũ, sau mới biết đó là do tiếng vọng trong hang đá gây ra.

Thêm một lúc nữa, vách đá dần mở rộng, trần hang cũng cao dần lên, đủ loại thạch nhũ thiên kỳ bách quái, các hình các dạng rủ xuống. Hai người Tiêu Thu Thủy biết có lối ra, đều vô cùng vui mừng, đang muốn quay lại gọi người thì chợt nghe “cạch” một tiếng, đã đá phải một vật, đưa hỏa tập chiếu lại gần thì bỗng vụt rùng mình, hỏa tập đã cháy hết, tắt ngấm, bốn phía lập tức tối đen.

Lâm công tử mò mẫm khắp người rồi cũng tìm được một hỏa tập khác, chỉ là sờ thấy trên áo từng mảng từng mảng bùn đất ẩm ướt, dính nhớt, hẳn trước nay sợ bẩn, không khỏi có chút bức bối, nhưng bỗng nghe Tiêu Thu Thủy không ngờ lại khóc nức lên.

Hẳn trước nay vẫn khâm phục Tiêu Thu Thủy, võ công tuy cao nhưng vẫn cực kỳ kính trọng vị đại ca dám nói dám làm này, vậy mà hôm nay lại nghe thấy Tiêu Thu Thủy nghẹn ngào khóc, vô cùng kinh ngạc, lo lắng hỏi:

- Lão đại... chuyện... chuyện gì vậy?

Qua một lúc, Tiêu Thu Thủy gượng nuốt nước mắt, bình tĩnh lại, chỉ nghe hần cố nén đau đớn nói:

- Đó là trang sức của gia mẫu...

Nói đoạn, “xoẹt” một tiếng, đốt hỏa tập lên. Lâm công tử thấy Tiêu Thu Thủy mặt đầy nước mắt, ghé lại gần nhìn thì chỉ thấy một chiếc trâm vàng trang sức của phụ nữ, hẳn là Tiêu Thu Thủy thấy vật nhớ người, hơn nữa còn suy đoán ra cha mẹ chung quy cũng thoát khỏi trùng vây, trong lòng vui buồn lẫn lộn, nhất thời không nhin được mà bật khóc.

Tiêu Thu Thủy lau nước mắt, vì tay dính đầy bùn đất nên lập tức mặt mũi lấm láp đen xì, phẫn chấn tinh thần nói:

- Chúng ta lên trước tìm tiếp.

Lâm công tử gật đầu, rồi lại thoáng do dự, nói:

- Máy người đằng sau sẽ lo lắng, không bằng gọi họ tới đây trước.

Tiêu Thu Thủy gãi cằm đáp:

- Cũng được.

Trong lòng biết Lâm công tử cũng lo lắng cho mình, bèn cười:

- Tôi khóc thì khóc, trong lúc mấu chốt thế này sẽ không có vấn đề gì, cũng không gây chuyện gì đâu.

Lâm công tử bấy giờ có yên tâm hơn một chút.

Tiêu Thu Thủy nóng lòng tìm người thân, tiếp tục lên trước thăm dò, Lâm công tử thì quay lại gọi mọi người lên. Không lâu sau, mọi người đã tụ tập đông đủ, chỉ có Đường Phì tắc ở trong động, tiến lùi không nổi, phải để Thiết Tinh Nguyệt đẩy ở đằng sau, Khâu Nam Cố kéo từ đằng trước mới miễn cưỡng tiến lên được một chút.

Ra khỏi đường hang hẹp, Đường Phì cơ hồ đã bị ép bẹp người, đứng thở hồng hộc.

Mọi người tụ hợp với Tiêu Thu Thủy, hang động khá lớn, quang đãng rộng rãi, quanh vách đá có đủ loại thạch nhũ muôn hình vạn trạng, đủ cho ba bốn trăm người tập trung lại. Lại qua vài chỗ, dưới chân dính nước, hóa ra lòng đất dốc nghiêng xuống, trong hang có đầy nước.

Hơn nữa số nước đó còn đang di chuyển, hiển nhiên là có lối thoát.

Nhóm Tiêu Thu Thủy từ từ tiến lên, nước dần ngập đến tận eo, toàn thân lạnh lẽo, không nén nổi phải rùng mình.

Nước chảy tới chỗ nào đây.

Mọi người ngâm trong nước lạnh như băng, hoàn toàn khác với cảnh bên bờ lửa đỏ lúc nãy, chẳng ai có hơi sức nói nhiều.

Đến lúc này, trần hang lại từ từ thấp xuống, vách đá lại dần dần hẹp lại, càng lúc càng chật, nỗi sợ của Đường Phì lại kéo đến, nàng ta gào lên:

- Cái nơi chết tiệt này, cái hang quái quỷ này, tôi không đi nữa... Tôi không đi nữa! Có chết cũng không đi nữa!

Còn chưa nói dứt lời, Đường Phì bỗng la lên oai oái, một mông nháy

dựng dậy, làm mọi người giật nảy mình. Hóa ra sau môn Đường Phi có một con rắn nước, rắn vẫn còn đang cắn chặt vào môn Đường Phi không chịu nhả. Thiết Tinh Nguyệt vung tay bắt lấy, bóp chết con rắn, may mà độc tính không lớn, công lực Đường Phi lại cao, không phải lo lắng gì.

Đường Phi thở hồng hộc, mắng chửi liên miên, Khúc Mộ Sương, Khúc Mân Miêu khuyên bảo cũng không nghe, Tả Khâu Siêu Nhiên nhìn không vừa mắt bèn âm u bồi thêm một câu:

- Chỗ này sợ là không chỉ có rắn....

Đường Phi trợn trừng mắt to như chuông đồng, hỏi:

- Còn có gì nữa?

Tả Khâu Siêu Nhiên dài mặt ra, mắt trợn lên trên, lưỡi thò ra trước, kêu lên quái dị:

- Còn có quỷ à!

Đường Phi kêu lên:

- Mẹ của tôi ơi!

Vội vội vàng vàng bám theo mọi người. Hóa ra nàng ta không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ nhất là quỷ. Chị em họ Khúc tự nhiên là cũng rất sợ, líu ríu vào nhau mà đi, chỉ sợ ai đi đằng sau chót sẽ bị yêu ma quỷ quái lôi tuột đi mất.

Lần này đi nhanh, đường hàng càng hẹp, mọi người cúi đầu mà đi, bỗng nghe thấy trên đầu “xoẹt” một tiếng, có một vật đâm xuống, làm bọt nước bắn lên tung tóe. Mọi người tản ra bốn phía, hộ thân giới bị,

nhưng chỉ thấy vật đó không hề động đậy, định thần nhìn lại thì hóa ra là một cây thiên trụng đâm ngập vào đất, đuôi trụng chạm mặt nước. Thiết Tinh Nguyệt cả giận nói:

- Láo thật, dám đánh lén ông đây...

Lương Đẩu lắc đầu nói:

- Không phải đánh lén.

Tề công tử đưa tay vỗ vỗ lên trần hang, nói:

- Đất đá chỗ này khá dày, đối phương không nghe được tiếng chúng ta ở dưới đây, nếu là đánh lén thì cũng sẽ không thể sai lệch như vậy, hoàn toàn không chuẩn xác.

Lương Đẩu tiếp lời:

- Nhưng người có thể đâm thiên trụng xuống sâu như vậy, công lực phải cực cao, tôi và ông không thể bì được.

Sắc mặt Tề công tử thoáng lo âu, nhưng do hỏa tập u ám nên không nhìn ra được:

- Đúng vậy.

Khâu Nam Cố hỏi:

- Vậy người ở phía trên tại sao lại vô cớ đâm thiên trụng xuống đây?

Tề công tử cười khổ đáp:

- Ta không biết được.

Lương Đẩu cười nói:

- Nếu muốn biết sao không đào đất lên trên xem thử?

Mọi người nghe có thể trông thấy lại mặt trời, vô cùng mừng rỡ, nắm tay sáu chân, đào móc đánh phá, muốn phá đất mà lên.

.....

Thiên trượng của Hòa Thượng đại sư không còn rung động nữa, biết thành cây thép lạnh băng, nắm đó cứng đờ.

Cũng giống như sinh mệnh của Hòa Thượng đại sư.

Liễu Tù Phong đã không còn thờ dốc nữa.

Ánh mắt nhạt như nước xuân của hắn bỗng biến thành nóng rực, giống như vẻ cuồng nhiệt của chư hầu ngạo nghễ thiên hạ, gương cao chiến qua giữa lúc công hãm thành trì.

Hắn trước nay vốn đã cao ngạo, thần sắc luôn lạnh nhạt.

Hôm nay lại hoàn toàn biến thành vẻ kiêu căng, ngạo mạn.

Hắn biết, trận chiến này đã đủ để hắn danh động giang hồ.

Trận chiến chấn động võ lâm nhất của Lý Trầm Chu là đồng thời quyết đấu với giáo chủ Ma giáo “Quý thủ Thập bát phiên” Giang Thiêu Dương và minh chủ võ lâm bạch đạo “Đàm tiểu nhất kiếm” Cao Hành Thương. Trận chiến đó đã xác lập địa vị và thanh danh vững chắc không gì phá nổi của Lý Trầm Chu, từ đấy về sau không ai dám

tranh phong!

Đến hôm nay hẳn lại giết được đệ nhất cao thủ Nam Thiếu Lâm, Hòa Thượng đại sư.

Giờ phút này, Liễu Ngũ không nghĩ tới danh, lợi, địa vị, quyền thế...

Mà hẳn nghĩ về đôi mắt của Lý Trầm Chu.

... Đôi mắt thoáng vẻ mệt mỏi, pha chút u buồn, mờ ảo như bóng mây núi xa xăm, nhưng cũng lại chấn động tâm thần như sấm sét ngang trời...

... Một đôi mắt đầy tình cảm, bất đắc dĩ, mà vẫn tràn ngập đại chí!

.....

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, đến khi định cục thì đã không thể cứu vãn được nữa.

Thiên Mục thần tăng và Địa Nhãn đại sư đang có cảm giác như vậy.

Hai người cùng chạy tới: Hòa Thượng đại sư chết rồi. Bọn họ thân là trưởng lão giám hộ của Thiếu Lâm Phúc Kiến, vậy mà lại trơ mắt nhìn ông chết đi. Trong lòng họ đều có cùng một suy nghĩ:

Huyết hải thâm cừ!

Mạc Diễm Hà đã lên tiếng, ả do Liễu Tùy Phong một tay bồi dưỡng nên, tự nhiên là biết lúc nào cần đến ả lên tiếng:

- Hòa Thượng đại sư chết rồi, công tử Liễu Ngũ đã chiến thắng. Các người không nghe thấy những gì ông ta đã chính miệng đáp ứng

sao?

Mạc Diễm Hà cười cười rồi tiếp:

- Nếu các người muốn dùng chiến thuật luân phiên thì cũng được thôi.

Hai người Thiên Mục, Địa Nhãn nhất thời không biết nên làm thế nào. Họ là người xuất gia, mà chưởng môn quả thực cũng đã đáp ứng đấu một trận với Liễu Ngũ, những người khác không được can thiệp, phải báo thù sao đây? Hay là không báo? Giữ lời hứa? Hay là không giữ?

Liễu Ngũ lại cười nói:

- Không cần nữa. Thâm cừ đại hận của chư vị hãy cứ giải quyết luôn một lượt đi.

... Hắn vốn dùng lời giữ chân Hòa Thượng đại sư, nếu chẳng may sau khi chiến đấu bị trọng thương thì chỉ cần rút lui.

... Bây giờ thế cục đã hoàn toàn khác.

... Hắn không bị thương, chỉ là sau khi sử dụng đòn sát thủ vừa rồi, nội lực bị tiêu hao khá nhiều thôi.

... Sự tự tin của hắn đã lên tới đỉnh cao, tự tin còn có thể giết được bất kỳ ai trong hai vị lão tăng, người còn lại có thể sai Mạc Diễm Hà cầm chân.

... Kiếm lục đã cháy, đám Hòa vương, Kiếm vương, Quỷ vương sắp sửa tới nơi.

... Còn về Khổng Biệt Ly, Mạnh Tương Phùng, hòa thượng Đại Đổ và Tiêu Tuyết Ngư thì hẳn căn bản không hề để ý.

... Hẳn quyết định phải làm cho thế lực của Thiếu Lâm phải hoàn toàn tan rã bên bờ Cẩm Giang này.

Thiên Mục thần tăng cảm hận nói:

- Nếu đã như vậy thì nộp mạng đi!

Hai mắt trợn trừng, Liễu Ngũ như bị điện giật, toàn thân cứng đờ, Vô Tướng kiếp chỉ của Thiên Mục thần tăng, mười ngón tay vụt bắn ra, liên tiếp không ngừng, mỗi chỉ đều mang theo sát cơ lẫm liệt.

Liễu Ngũ di chuyển tranh né, trong khoảnh khắc đã biến ảo ra sáu loại thân pháp.

Sáu loại thân pháp đều không thoát ra khỏi chỉ phong của Thiên Mục thần tăng.

Đúng lúc này, Liễu Tuy Phong bỗng hoàn toàn không tránh né nữa.

Chỉ phong đánh vào yếu huyệt Liễu Ngũ, nhưng toàn thân Liễu Ngũ giống như vải mềm, lại giống như tua liễu, kinh phong mạnh mẽ thổi qua cũng chỉ bay lên lãng đãng, hoàn toàn không tạo thành được tác dụng nào.

Thần tình và thân ảnh Liễu Ngũ cũng giống như thư sinh dăng trường, áo bài đai nhẹ, sách mỏng túi mềm, ung dung sải bước, là cảnh giới chí cao trong võ học, lấy hoãn chống gấp, lấy chậm đánh mau, đi sau về trước, lấy tĩnh chế động.

Chỉ phong của Thiên Mục thần tăng lập tức bị kiềm chế, nhưng hai

luồng chỉ phong khác lại khiến Liễu Ngũ không thể ung dung được nữa.

Tham Hợp chỉ của Địa Nhãn đại sư.

Địa Nhãn lấy ngón trỏ thay cho trời, ngón giữa thay cho người, ngón vô danh thay cho mặt đất, đánh ra ra Tham Hợp chỉ. Vô Tướng kiếp chỉ chuyên phá cương lực nội ngoại gia gặp phải Liễu Như thân tháp hoàn toàn không có chỗ nào chống lực của Liễu Tùy Phong, có lẽ sẽ thành vô dụng, nhưng Tham Hợp chỉ, trông chỉ như tơ nhẹ phát tới lại khiến Liễu Ngũ không dám chịu trúng đòn.

Hắn muốn dung công lực nội ngoại gia chính tông đón đỡ, nhưng lại sợ Vô Tướng kiếp chỉ cắt đứt chân khí, khóa chết mệnh mạch, nhất thời không ứng phó nổi hai mặt cùng lúc, đỡ trái hông phải, dần rơi xuống hạ phong.

Mạc Diễm Hà vốn muốn ngăn chặn Địa Nhãn đại sư, nhưng ả đã bị thương.

Ả căn bản không thể chặn nổi vị cao tăng Thiếu Lâm này.

Mà hai người Đông đao Tây kiếm, Biệt ly Tương kiến lại ngăn chặn ả.

Mái tóc dài của Mạc Diễm Hà xổ tung, khuôn mặt ả tươi như hoa.

Ánh kiếm của ả cũng như hoa.

Ả đánh ra một kiếm bảy chiêu, một chiêu bảy thức, một thức bảy biến, mỗi kiếm đâm ra sẽ có ba trăm bốn mươi ba khả năng, mà mỗi lần ả ra tay đều có ít nhất là bảy kiếm.

Trên giang hồ, Bạch Phượng hoàng Mạc Diễm Hà được gọi là Bạch y Quan âm, cũng có người gọi ả là “Thiên thủ Bách tỷ Độc Quan âm”, chính là kiếm pháp của ả.

Mạnh Tương Phùng vung kiếm ngăn chặn kiếm của ả.

Kiếm của Mạnh Tương Phùng gọi là Biệt Ly lương kiếm.

Mạc Diễm Hà đánh ra một kiếm, ông cũng đánh ra một kiếm. Mạc Diễm Hà đánh ra rất nhiều kiếm, ông cũng đánh ra rất nhiều kiếm.

Tóm lại, mỗi kiếm của ông đều là tương phùng, mỗi kiếm đều va chạm với kiếm của Bạch Phượng hoàng, ngăn chặn kiếm thế của ả.

Còn Khổng Biệt Ly thì nhân lúc này mà liều mạng tấn công.

Đao của ông là phân ly, một đao chém xuống, trúng tay, tay đứt, trúng chân, chân đứt, trúng kiếm, cả kiếm cũng gãy làm đôi.

Đao của Khổng Biệt Ly được gọi là Tương Kiến bảo đao.

Biệt Ly lương kiếm là để tương kiến, Tương Kiến bảo đao là vì ly biệt, cho nên bảo đao lương kiếm một khi phối hợp liền như áo trời không vết chỉ may, liên miên kín kẽ, không có chỗ nào để phá giải.

Nếu ở lúc bình thường, võ công Mạc Diễm Hà không hơn được Hồng Phượng hoàng, nhưng cũng tuyệt không thua kém Tống Minh Châu, tự nhiên có thể dễ dàng thủ thắng, nhưng lúc này đã bị nội thương, lực bất tòng tâm, thân pháp di chuyển bị trở ngại rất lớn, Biệt Ly lương kiếm, kiếm kiếm biến ảo, tùy ảnh phụ thân, Tương Kiến bảo đao, đao đao đoạn trảm, Bạch Phượng hoàng cảm thấy rất cật lực.

.....

Hòa thượng Đại Đổ thấy Kiếm lưu ánh lửa ngập trời, trong lòng lo lắng cho an nguy của mấy người Tiêu Thu Thủy, Tiêu Tuyết Ngư đang ở đây cũng thấp thỏm quan tâm đến tình thế trong nhà, thấy đại cục hơi định liền lập tức chạy về phía Thính Vũ lâu.

Hòa thượng Đại Đổ chạy được vài bước, Tiêu Tuyết Ngư vội vàng gọi lại:

- Này, hòa thượng, đi theo đường nhỏ.

Hòa thượng Đại Đổ vốn đã bạn tốt của Tiêu Thu Thủy, giao tình sâu đậm nhất, thời gian quen biết dài nhất, từng mấy lần tới Kiếm lưu, Tiêu Tuyết Ngư tự nhiên là nhận được, vì thế mới gọi lại theo đường nhỏ chạy về Kiếm lưu.

Họ lại không biết mấy người Tiêu Thu Thủy đang ở ngay dưới chân họ.

.....

Liễu Tuy Phong du đấu giữa hai đại cao thủ Thiếu Lâm, hai người Thiên Mục, Địa Nhãn nhất thời vẫn không hạ nổi hắn.

Hắn có tổng cộng ba chiêu sát thủ.

Liễu Tuy Phong cực kỳ ít khi sử dụng ba đòn sát thủ đó.

Ngay cả Lý Trầm Chu cũng không biết đòn sát thủ của Liễu Tuy Phong là gì, hắn từng nói đùa với Liễu Ngũ:

- Nếu có thể biết được ba đòn tuyệt chiêu của cậu, ta nguyện lấy một nửa giang sơn ra đổi.

Liễu Ngũ tự nhiên là không dám đổi. Hấn đáp:

- Đệ không cần giang sơn, chỉ muốn theo đại ca đánh hạ giang sơn.

Hấn luôn gọi Lý Trầm Chu là “đại ca”.

Chiêu giết chết Hòa Thượng đại sư vừa này chính là một trong số ba chiêu sát thủ đó.

Hòa Thượng đại sư đã nhận ra có điều khác biệt, nhưng không kịp nói ra manh mối.

Hấn vẫn còn hai đòn sát thủ nữa, nhưng vẫn chưa thể ra tay... Vô Tướng kiếp chủ của Thiên Mục thần tăng, Tham Hạp chi của Địa Nhãn đại sư vẫn đang liên tục áp bức tinh khí thần của hấn, thậm chí còn xâm nhập vào từng cơ quan trong cơ thể hấn.

Hấn nhất định phải chờ đến lúc có cơ hội.

... Nếu không có cơ hội thì hấn sẽ phải sáng tạo ra cơ hội.

... Quyết không thể để hai vị lão tăng này sống sót trở về.

... Liên tiếp giết ba cao tăng Thiếu Lâm, lại thêm lúc trước tự tay đâm Thái Thiện, quả thực là việc sáng khoái trong đời người.

Hấn đột nhiên lao về phía Thiên Mục thần tăng.

Thiên Mục thần tăng thấy thế tới như đại bàng chộp thỏ, cá kinh, ra tay toàn lực.

Cùng lúc ấy, Địa Nhãn đại sư cũng trông thấy Liễu Ngũ phóng tới chỗ

mình như ưng kích trường không.

Tham Hợp chỉ của Địa Nhãn đại sư cũng tận lực đánh ra.

Nhưng Liễu Tuy Phong không đánh bên trái, cũng chẳng tấn công bên phải, hắn vẫn đang đứng nguyên tại chỗ. Hắn dùng “Đa ảnh Vô ảo đại pháp” của Thiên Trúc tấn công hai tầng, bản thân thì súc thế chuẩn bị đánh ra một đòn tất sát.

... Đòn này thành hay bại?

Hắn đã không thể biết được nữa.

Bởi vì trong khoảnh khắc đó, hai chân hắn đã bị người ta giữ chặt.

Hai chân hắn như mũi đinh, cắm chặt xuống mặt đất, nhưng từ dưới lòng đất đột nhiên có hai bàn tay thò lên, bắt lấy chân hắn.

Liễu Ngũ lập tức nhảy lên, rút lên, phóng lên, lại vận lực đẩy ra, đá ra, hất ra, nhưng công lực trên đôi tay đó không ngờ lại thâm sâu khôn lường, vững chắc như vòng thép, hùng hậu như đại địa, muốn mở ra cũng chỉ có thể thờ dài hận không ở khóa.

Hai chân Liễu Ngũ bị bắt chặt cứng.

Cùng lúc đó, ánh đao lóe lên.

Ánh đao bình phàm.

Áo vải xanh, tất vải trắng, giày vải xanh.

Đao nhanh, người bình phàm.

Liễu Ngũ cũng đã từng nghe tới cái tên “Đại hiệp Lương Đẩu”.

Trên tay hấn thoáng hiện ánh xanh mờ, lưỡi đao nhạt như lông mày lập tức nghênh đỡ.

Ánh đao đao bình phàm lập tức ảm đạm.

Kiểm mang như bạch ngọc bùng lên.

Liễu Ngũ ra tay như chớp, ngón trỏ và ngón giữa kẹp chặt kiếm quang.

Nhưng đúng lúc này, ba luồng sáng đã đồng thời đánh tới.

Một luồng nhanh, chuẩn, độc: Mũi kiếm của Đặng Ngọc Bình.

Một luồng nhanh, gấp, kỳ: Kiếm của Lâm công tử.

Một vật giống như hoa, nở bung trước mặt hấn....

Đường hoa của Đường Phi.

Trong một sát na, Liễu Ngũ không ngờ lại ngăn chặn được cả ba món vũ khí tuyệt môn không thể chống đỡ nổi trên võ lâm.

Nhưng hấn đã không thể đỡ được Vô Tướng kiếp chỉ và Tham Hợp chỉ nữa.

Chỉ chớp mắt, hấn đã trúng tổng cộng chín mươi một chỉ.

Hấn ngã xuống, liền trông thấy người đang nắm chặt chân mình.

Hấn biết mình nhất định sẽ trông thấy người này, chỉ là không ngờ lại

nhANH NHƯ VẬY, HƠN NỮA CÒN TRONG HOÀN CẢNH NHƯ BÂY GIỜ.

HẮN CŨNG KHÔNG DỰ TÍNH ĐƯỢC ÁP LỰC NGƯỜI NÀY GÂY CHO HẮN LẠI LỚN ĐẾN THẾ, LẠI NHANH ĐẾN THẾ, TOÀN BỘ KHÓ KHĂN HẮN ĐANG PHẢI CHỊU LÚC NÀY ĐỀU DO MỘT TAY NGƯỜI ĐÓ TẠO NÊN.

NGƯỜI ĐÓ ĐƯƠNG NHIÊN LÀ TIÊU THU THỦY.

Quyển 5 - Chương 16: Cầm Giang cuộn cuộn vùi thây Đường Bằng

Liễu Ngũ thoáng cười khổ, hỏi:

- Người là Tiêu Thu Thủy?

Tiêu Thu Thủy vừa chui lên khỏi mặt đất liền trông thấy thân hình thiên biến vạn hóa của Liễu Ngũ.

Lúc đó Liễu Ngũ đang tập trung tinh thần đối phó với hai đại cao thủ Thiên Mục, Địa Nhãn, dù hẳn ngày thường tinh tế cũng không thể dự tính được dưới đất lại có người đột ngột xông ra. Tiêu Thu Thủy liền dùng tay bắt chặt lấy cổ chân Liễu Tùy Phong, cộng thêm mấy người Đường Phì, Lâm công tử, Đặng Ngọc Bình, Lương Đấu, Tề công tử phối hợp tấn công, chỉ công của hai người Thiên Mục, Địa Nhãn mới có hiệu quả.

Liễu Ngũ vừa mở miệng, người kinh hãi nhất không ai khác chính là Thiên Mục và Địa Nhãn

Dưới gầm trời này, kẻ trúng phải một hai chiêu Vô Tướng kiếp chi cùng Tham Hợp chi của họ, không chết đã là may lắm rồi, vậy mà nay họ nhân lúc Liễu Ngũ thất thần, liên kích chín mươi một chỉ, Liễu Tùy Phong bây giờ vẫn còn cười được, cũng vẫn nói được ra lời.

Tiêu Thu Thủy đứng nhìn Liễu Tùy Phong, hồi lâu sau mới nói:

- Ta đánh lên người.

Liễu Ngũ đáp:

- Đó là sự thực.

Tiêu Thu Thủy tiếp:

- Nếu không phải ám toán, ta không giữ nổi người.

Liễu Ngũ nói:

- Vốn đã như thế.

Trên trán hấn mồ hôi ròng ròng, nhưng khi cười nói vẫn không hề biến sắc.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Bọn ta ý đông người, nếu không cũng không đánh ngã được người.

Liễu Ngũ cười đáp:

- Ta đã ngã rồi sao?

Hấn cười cười rồi tiếp:

- Có thể bây giờ đã ngã rồi, chỉ là lát nữa sẽ lại bò lên thôi.

Thiên Mục thần tăng hai mắt trợn trừng, quát:

- Hôm nay lão tăng phải siêu độ người để bái tế chường môn.

Nói đoạn chọt vung ngón giữa ra, gập đốt đầu tiên lại, từ từ ấn xuống, nhắm chuẩn vào huyệt Mi tâm của Liễu Ngũ. Chỉ đi được nửa đường, toàn bàn tay đỏ rực, chỉ có ngón tay giữa trắng toát như băng.

Liễu Ngũ cười nói:

- Đây là “A Nan Đà chỉ”.

Thần sắc không đổi. Mọi người nghe thế lại giật mình cả kinh. A Nan Đà chỉ, chỉ cần khẽ chạm trúng, dù là Kim cương giáp sắt cũng khó lòng chống đỡ, chắc chắn phải chết. Hai vị chân nhân Thiết Kỵ, Ngân Bình, nội lực bề ngễ thiên hạ cũng từng phải chịu thiệt dưới A Nan Đà chỉ. Có điều, A Nan Đà chỉ cực kỳ khó luyện, hai người Thiên Mục, Địa Nhân nội lực hùng hậu, dồi dào, khổ luyện năm mươi năm cũng chỉ mới luyện thành được chỉ pháp, không cách nào xuất chiêu nhanh chóng, một khi nhanh liền lập tức mất hiệu lực, vì thế khi cần cấp tốc đối địch thì gần như không có cơ hội sử dụng nào.

Mà nay Thiên Mục thần tăng muốn dùng A Nan Đà chỉ, hiển nhiên là có ý muốn lấy mạng Liễu Ngũ ngay lập tức.

Tiên Thu Thủy khổ sở nói:

- Ngươi...

Liễu Ngũ đáp:

- Ngươi không cần khó chịu, ta giết Thái Thiện cũng bằng đánh lén, coi như là báo ứng, cũng chẳng có gì đáng tiếc cả.

Y khẽ mỉm cười, lại nói:

- Huống hồ... Ta dù gì cũng còn chưa chết!

Thiên Mục nổi giận quát:

- Vậy thì ngươi chết đi!

Ngón tay đã nhắm chuẩn vào đầu Liễu Ngũ, ấn xuống.

Đúng lúc đó, sắc mặt Liễu Tuy Phong bỗng cắt không còn một hột máu, hoàn toàn trắng bệch.

Hắn há miệng, phun ra một tia máu, bắn thẳng vào mặt Thiên Mục.

Thiên Mục tối tăm mặt mũi, Liễu Ngũ phóng lên, ánh đao xanh nhạt lóe sáng, một đao cắt đứt yết hầu ông.

Tiếp đó sức hắn đã kiệt, hơi đã cạn, ngã xuống, Địa Nhãn đại sư gầm lên tấn công.

Cùng lúc ấy, một luồng kiếm quang bắn tới sau lưng Địa Nhãn đại sư.

Địa Nhãn đại sư chỉ có quay đầu lại đỡ, vung tay kẹp lấy trường kiếm.

Người đó bỏ kiếm, lại đổi sang một thanh kiếm khác, kiếm đâm thẳng vào giữa mặt Địa Nhãn đại sư!

Địa Nhãn đại sư trong lòng phát lạnh, lại bắt được kiếm.

Đồng thời, từ phía bên sườn, một luồng lửa lớn âm âm đốt tới!

Địa Nhãn đại sư lùi gập, ống tay áo phát lên, ngọn lửa bị quạt ngược

trở về.

Ba người hơi ngừng lại, Địa Nhãn đã nhìn ra hai người trước mặt, một người râu dài ba chòm, thần sắc tiêu sái, một người đầu trọc tai to, mắt hổ râu xồm.

Chính là Kiếm vương Khuất Hàn Sơn và Hỏa vương Tổ Kim Điện.

Tề công tử vừa thấy tình hình không ổn liền lập tức xuất kiếm tấn công Liễu Ngũ!

Tứ chỉ thần kiếm của ông nổi danh mau lẹ, nhưng ngay lúc đó, chợt có bóng trắng lóe lên, kiếm của Tề công tử đã đâm ngập vào ngực bóng trắng kia.

Bóng trắng đó chính là Bạch phượng hoàng.

Cô ta trông thấy Liễu Ngũ gặp nguy liền liều mạng xông tới, chỉ là một đao một kiếm của Khổng Biệt Ly, Mạnh Tương Phùng quán chặt không buông. Mạc Diễm Hà mượn lực đánh lực, đột nhiên bỏ kiếm, chiêu thế của hai người Khổng, Mạnh cùng trượt sang bên. Mạc Diễm Hà phóng tới, nhưng Tề công tử đã hạ sát thủ, Mạc Diễm Hà không kịp ngăn cản, khẽ cắn răng, lấy thân mình cản lại một kiếm này.

Tề công tử ngăn người, Mạc Diễm Hà vung chỉ chọc tới, móc mù hai mắt Tề công tử, cong chân đá lên, trúng vào háng Tề công tử.

Tề công tử gào thảm, ngã xuống lăn lộn.

Lâm công tử biến sắc, kêu lên:

- Tề...

Hắn chỉ kêu lên một tiếng, đã xuất ra bả kiếm.

Bả kiếm của hắn đều bị người ta chặn lại, người ngăn cản hắn cũng dùng kiếm.

Bang chủ bang Ô Y, Đan Kỳ Thương.

Lương Đẩu vốn không muốn nhân lúc này để giết Liễu Ngũ, nhưng đã không thể để ý nhiều nữa, đao của ông đã chém ra.

Nhưng một luồng đao quang vung lên thành nửa vòng tròn, “choang” một tiếng, ngăn cản nhát đao của ông lại.

Đao mềm của bang chủ Thiên Tàn bang, Tư Không Huyết.

Năm người Dur Sát giao đấu với Lang Nhất Lãng, Cổ Đồng Đồng, Hứa Quách Liễu.

Đường Phi, Đường Bằng, Đường Phương đồng thời phóng ám khí.

Tấm áo trắng của Mạc Diễm Hà nhuộm đỏ máu, cô ta thay Liễu Ngũ chống đỡ tất cả mọi đòn tấn công, đỡ không được thì lấy thân mình ngăn cản.

Thiết Tinh Nguyệt, Tả Khâu Siêu Nhiên, Âu Dương San Nhi, Khâu Nam Cố đang muốn lên, bỗng thấy một người quát lớn, vung quyền đánh tới, chính là Đại vương long, Thịnh Giang Bắc.

Đặng Ngọc Bình thấy tình cảnh hỗn loạn, hơi cúi người, du tẩu giữa đám người như một ánh chớp, muốn một kiếm lấy mạng Liễu Ngũ, Khổng Biệt Ly và Mạnh Tương Phùng cũng có cùng suy nghĩ.

Nhưng ba người họ lại phát hiện, giữa ban ngày ban mặt, có một thứ

âm u tối mù, không những đỡ được công kích của ba người mà còn phản công lại ba luồng âm phong hôi tanh.

Ba người nhảy lùi lại tránh. Chỉ trong thoáng chốc, đã có mấy chuyện đồng thời xảy ra:

Liễu Ngũ đột ngột biến mất.

Tiêu Thu Thủy, Khúc Mộ Sương, Khúc Mân Miêu lao tới chỗ Tề công tử, đỡ dậy, Tề công tử đã chết rồi.

Mạc Diễm Hà toàn thân đầy máu, ngã xuống tắt thở.

... Lúc này cao thủ toàn trường không ai không dốc toàn lực cho chiến đấu.

...Điều khiến người ta bất ngờ chấn động nhất là, Quyền Lực bang vì cứu Liễu Ngũ mà kẻ sau tiếp kẻ trước, liều sống quên chết!

Ở Kiếm lục, Liễu Ngũ giết chết Thái Thiện xong liền ung dung rời đi, chẳng hề quan tâm tới sự sống chết của thuộc hạ.

... Có thể hẳn nghĩ rằng, đại cục đã định, thắng lợi đã nằm trong tầm tay, không cần phải phí tâm tư nữa, cũng không cần phải đau thương cho kẻ đã chết làm gì. Nhưng đến bây giờ, những người này lại dâng đầu lâu, đổ máu nóng, liều mạng vì hắn, tại sao lại như vậy?

Tiêu Thu Thủy không hiểu nổi.

Liễu Ngũ đã đi đâu?

... Mạc Diễm Hà thì đã vì hắn mà chết! Lúc này tinh thể vô cùng hỗn loạn, nhưng rõ ràng là Quyền Lực bang hoàn toàn rơi xuống hạ

phong.

Thiên Mục thần tăng cổ họng đã bị cắt đứt, vậy mà vẫn chưa chết, bật người dậy, đánh ra một chỉ!

Hai người Hỏa vương và Kiếm vương đang tập trung toàn bộ tinh thần, khổ chiến Địa Nhãn. Một chỉ của Thiên Mục đánh tới, Hỏa vương vung cánh tay giống như một cây gậy lửa lên cản lại, “rắc” một tiếng, xương tay đã bị một chỉ của Thiên Mục thần tăng đánh nát.

Nhưng lửa trên người Hỏa vương cũng phun lên mặt Thiên Mục thần tăng.

Khi Thiên Mục ngã xuống đất, khuôn mặt đã bị lửa thiêu tan.

Tham Hợp chỉ của Địa Nhãn đại sư phóng ra dồn dập, lại đánh gãy một thanh kiếm của Khuất Hàn Sơn.

Thiên Mục ngã xuống tắt thở, Địa Nhãn lửa giận công tâm, liên tiếp đánh ra mấy chỉ, Kiếm vương, Hỏa vương cùng bị ép lùi. Địa Nhãn đại sư đỡ Thiên Mục dậy, Thiên Mục đã bỏ mạng rồi, Khuất Hàn Sơn và Tổ Kim Điện cũng nhân cơ hội đó mà bỏ trốn.

Đao kiếm trăm của Lâm công tử kiếm sau nhanh hơn kiếm trước, đao sau nhanh hơn đao trước, Đan Kỳ Thương sao là đối thủ của hắn. Đao mềm của Tư Không Huyết vừa tàn vừa độc, cộng thêm kỳ chiêu hắn dựa vào thân thể tàn phế mà luyện thành, nhưng lại bị Lương Đẩu lần lượt hóa giải. Thịnh Giang Bắc đánh được một lúc đã thở hồng hộc, Thiết Tinh Nguyệt lấy cứng đấu cứng với lão, Tả Khâu Siêu Nhiên lại không ngừng dùng cầm nã kiềm chế, hai người Âu Dương San Nhi, Khâu Nam Cố thừa cơ giáp công.

Thảm khốc nhất là ba người Lang Nhất Lãng, Hứa Quách Liễu và Cổ

Đồng Đổng, đối thủ của bọn chúng tổng cộng có năm người, là bộ hạ của Chu đại thiên vương, Dư Sát, Miêu Sát, Tô Sát, Cung Sát và Ngao Sát.

Lang Nhất Lãng ngoại hiệu Thiên thủ Đường lang, nhưng hắn đã bị Long Hồ đại sư Thiếu Lâm đánh bị thương từ trước, Đường lang quyền pháp của hắn trọng nhất là eo khỏe, kinh mạnh, nay vì bị thương mà suy giảm rất nhiều.

Lang Nhất Lãng một lòng chỉ nghĩ tới chuyện giết ra khỏi vòng vây, nhưng theo tình thế đã không thể nữa. Hắn xông vào cứu người, vốn là nghĩ tới ở trong bang Liễu Ngũ từng cầu xin hộ hắn, có ơn không giết, hai là muốn cứu Liễu Ngũ để lập công, tưởng rằng có Hỏa vương, Kiếm vương, Quỷ vương, tam đại thiên vương hiện diện, cục thế tất sẽ ổn định. Ai mà biết, người áo vải xanh cầm đao, kiếm thủ trẻ tuổi áo trắng, hai người trung niên đao kiếm hợp kích, ba người nữ tử béo ú đó lại đều là cao thủ, Lang Nhất Lãng hối hận không kịp, sớm biết vậy đã chẳng đắm đầu vào, sử ra toàn bộ tinh hoa của Bách bộ Đường lang quyền, muốn phá vây mà ra.

Đối đầu với hắn là hai người Dư Sát và Ngao Sát.

Dư Sát là lão đại trong Lục chưởng, tinh minh khôn khéo nhất, có ai mà không biết? Ngao Sát trẻ tuổi nhất nhưng vô cùng hung hãn, hai người họ bốn chưởng đan xen, quyết không buông tha.

Lang Nhất Lãng nôn nóng, đổi sang dùng Bát bộ Đường lang quyền muốn cận thân chiến đấu.

Vốn Bát bộ Đường lang quyền có thể khống chế sát chiêu phiêu hốt của Dư Sát, sát thủ lừng lệ của Ngao Sát, đáng tiếc Lang Nhất Lãng sử ra được một nửa, chỗ bị thương liền đau đớn kịch liệt, mắt nổ đom đóm, miễn cưỡng dùng bộ pháp của Bát bộ Đường lang quyền

tránh né, lại đánh thêm một lúc, thấy Hứa Quách Liễu đạ vị Tô Sát và Miêu Sát giết chết lập tức hoảng loạn, hô to:

- Đừng đánh, đừng đánh...

Kêu được mấy tiếng, Dư Sát và Ngao Sát hoàn toàn không để ý, Lang Nhất Lãng gào lên:

- Ta đầu hàng, ta rời khỏi Quyền Lực bang...

Lúc này thấy Hỏa vương Tổ Kim Điện bị thương, chương pháp càng rối loạn.

Dư Sát lạnh mặt, từ từ dừng tay, nói:

- Được, dừng tay.

Ngao Sát cũng vụt ngừng lại. Lang Nhất Lãng thở hồng hộc, nói:

- Ta... Ta vốn không thuộc Quyền Lực bang, chỉ là tình... tình thế bắt buộc, không thể không...

Còn chưa dứt lời, Dư Sát đã đột ngột ra tay!

Lang Nhất Lãng muốn ngăn cản, nhưng Ngao Sát đã bắt chặt hai tay hắn, hai gối đè xuống hai chân hắn.

Lang Nhất Lãng gào thảm, máu tươi theo tiếng gào mà bắn ra.

Lúc này Cổ Đồng Đồng cũng vừa bị Cung Sát cùng Tô Sát và Miêu Sát mới gia nhập chiến đoàn giết chết.

Lang Nhất Lãng ôm ngực muốn nói, nhưng lại trúng thêm hai

chương.

Đến lúc sắp chết hẳn mới nhớ ra: Hẳn đầu hàng với đám Dur Sát hoàn toàn chẳng có tác dụng gì, bởi vì Lục sát vốn là bộ hạ của Chu đại thiên vương, chẳng phải là cao thủ của môn nào phái nào trong bách đạo cả.

Mục tiêu của Chu đại thiên vương là tiêu diệt Quyền Lục bang chứ không phải cố vũ hoặc tiếp nhận người của Quyền Lục bang buông bỏ đồ đao hay là cải tà quy chính!

Cho nên rơi vào tay đám Dur Sát chỉ có thể bị giết chết.

Chỉ nghe năm người Dur Sát, Tô Sát, Cung Sát, Miêu Sát, Ngao Sát lần lượt quát lên một tiếng “sát”.

- Sát, sát, sát, sát, sát!

Lục chương Lục sát dưới tay Chu đại thiên vương vốn sau mỗi lần giết người đều hét lên một tiếng: “Sát!”, tổng cộng sáu tiếng “sát sát sát sát sát sát”, tiếp đó đồng thanh hét “sát”, bảy chữ sát này khắc lên thẻ sắt, chính là lệnh bài khiến võ lâm đương thời chấn động, nghe tiếng mà run sợ:

Thất Sát lệnh.

Đến nay sáu người này không còn phát lệnh nữa, mệnh lệnh đã ở trong tay Chu đại thiên vương.

Chu đại thiên vương mới là một ma vương giết người chân chính.

Đại vương long Thịnh Giang Bắc lúc này đã thờ hồng học như trâu.

Đặng Ngọc Bình, Khổng Biệt Ly, Mạnh Tương Phùng đang khổ đấu Quý vương Âm Công.

Âm Công dùng Hoạt Sát thập bát thủ phiêu hốt quý dị, đánh đông né tây, nhưng chung quy không thể xông ra khỏi vòng hợp kích của ba người.

Với võ công của Quý vương, giao đấu cùng ba người Đặng, Mạnh, Khổng có thể nói là ngang tài ngang sức, nhưng Âm Công thấy người tới cứu viện của Quyền Lực bang lần lượt kẻ chết, kẻ bị thương, kẻ chạy trốn, kẻ đầu hàng, trong lòng hấn cũng hoảng hốt, xuất chiêu cũng dần rối loạn.

Càng đáng sợ hơn là ba chị em họ Đường đã tới lược trận.

Hấn đánh đánh, đột nhiên lắc mình, lá trúc lay động, Quý vương đã biến mất.

Mọi người vô cùng kinh ngạc. Ánh mắt Đường Phương cực kỳ sắc bén, mắt thấy Quý vương chuyển thân, cành trúc phát phơ liền lập tức xuất thủ, ném ra Vũ vụ!

Chỉ nghe tiếng quý rít the thé, Âm Công lao ra khỏi khóm trúc, bắn ra một đám phấn mù mịn. Mọi người bịt mắt nín thở tránh qua, Quý vương lại một lần nữa biến mất.

Hóa ra Quý vương Âm Công có một loại công lực vô cùng kỳ quái, giống như loại thần lần, tắc kè trong động vật, có thể biến đổi tùy theo màu sắc của hoàn cảnh, sự vật xung quanh. Chỉ cần bám vào một vật nào đó, màu sắc thân thể sẽ biến thành cực kỳ tương tự, khiến cho người khác không cách nào phân biệt, để cho hấn chạy trốn hoặc ra độc thủ.

Lần này Quỷ vương lại biến mất.

Đường Phì quát:

- Không được để hắn chạy!

Tiêu Thu Thủy quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một gốc liễu không gió mà khẽ lay động, hô lên:

- Chú ý!

Đoạn lao nhanh tới, ôm lấy thân cây!

Quỷ vương Âm Công đang nấp tại gốc cây đó, hắn từng giao đấu với Tiêu Thu Thủy, biết công lực của y, lập tức giật mình kinh hãi, vội muốn tránh né nhưng đã không kịp nữa. Hắn cúi đầu xuống, mấy trăm sợi tóc rối tung trên đầu đột ngột bắn ra!

Đám tóc rối đó hóa ra không phải tóc mà là ám khí, gọi là “Quỷ mao”!

Người nhà họ Đường mắt tinh, vừa nhìn đã biết đó là ám khí tẩm độc, hơn nữa độc tính còn cực mạnh.

Lúc này Tiêu Thu Thủy đang mở rộng tay, không kịp tránh né. Công lực hắn cao, võ kỹ lại không tốt, muốn tránh đã muộn, trong lúc nguy cấp, Đường Phương bất chấp tất cả, kêu lên:

- Cẩn thận.

Người đã phóng đi.

Trong các đệ tử trẻ tuổi của Đường môn, võ công, ám khí của Đường Phương không tính là cao, nhưng khinh công lại là cao nhất.

Nàng đi sau tới trước, đẩy mạnh Tiêu Thu Thủy, mượn lực lao của Tiêu Thu Thủy, xoay mình chắn lên trước mặt hắn!

Lần này quả thực là nguy hiểm cực độ, nhưng vẫn có một bộ phận Quỷ mao bắn tới. Đường Phương ở phía trước Tiêu Thu Thủy, mắt thấy sắp sửa trúng đòn, Tiêu Thu Thủy tạm hoãn được một thoáng cũng kịp thời xuất chưởng, chưởng lực hùng hậu của hắn chung quy cũng đánh rơi được tất cả Quỷ mao.

Hai người từ khi gặp lại tới nay vẫn mãi không có cơ hội trò chuyện ôn lại việc cũ, bây giờ giữa thời khắc sinh tử lại kề vai sát cánh, thực là ngàn lời vạn lời cũng đều chẳng bằng lặng lẽ.

Quý vương một đòn không trúng, biết hành tung đã bị lộ, nhưng hắn là nhân vật cỡ nào, lập tức bỏ chạy. Mọi người lo lắng cho Đường Phương và Tiêu Thu Thủy, thấy hai người không sao, Đường Phi liền phóng ra mùi mũi thiết tạt lê, nhưng trên gốc liễu đã không còn bóng dáng Quý vương nữa. Thân liễu trúng ám khí, chỉ trong khoảnh khắc đã hoàn toàn khô héo.

Khúc Mộ Sương hét lên chói chang, chỉ tay sang bên, chỉ thấy dưới sông cuộn lên từng làn sóng gợn, dập dờn dập dờn, lan truyền ra xa.

Bấy giờ Tiêu Thu Thủy và Đường Phương đều như vừa tỉnh giấc mộng, tái thế làm người, nhất thời cảm thấy chỉ có hai người ở bên nhau mới là tuyệt vời nhất. Mặc cho gió trúc rào rạt, mặc cho nước sông cuộn trào, hai người chỉ thấy tình ý nồng đậm, không để ý tới Đường Bằng ở bên cạnh trong lòng đang vô cùng đau đớn. Ở Đường môn, hắn vẫn luôn yêu thầm Đường Phương, lúc này liếc thấy trong mắt hai người Tiêu, Đường chỉ có tình ý sâu xa, hắn vốn bình thường thông minh, cơ cảnh, bây giờ trái tim rỉ máu, chỉ cảm thấy trời cao đất rộng lại không thể khóc than, nhất thời như đánh mất cả lý trí, phóng mình lao đi.

Khinh công của hắn tại Đường môn cũng là số một số hai, nếu không ngày trước khi hắn giả danh là Hán Tứ Hải, sao có thể nhún mình một cái đã vượt qua Cổ Nghiêm quan? Lúc này hắn trong lòng đau, hận, không chỗ nào phát tiết, hét dài một tiếng, lao xuống dưới sông.

Những người khác chưa kịp tới, sắc mặt đều trắng bệch.

Đường Phì thấy vậy, kêu lên kinh hãi:

- Không được...

Còn chưa dứt lời, Đường Bằng đã phóng đi rồi.

Hắn ở giữa không trung, đánh ra Tử mẫu ly hồn phiêu.

Tử mẫu ly hồn phiêu vốn là ám khí cực kỳ tiêu tốn chân lực, trong thế hệ cao thủ thanh niên của Đường môn cũng chỉ có ba người Đường Tống, Đường Tuyết, Đường Phì là sử dụng được. Nội công Đường Bằng vốn không đủ, thể chất lại cực kém, nhưng hắn dựa vào tài trí thông tuệ, không ngờ lại có thể sử ra Tử mẫu ly hồn phiêu, cũng là rất xuất sắc rồi, nhưng mỗi lần sử dụng đều đại thương nguyên khí. Bên dòng Ly Giang hắn đấu với Khuất Hàn Sơn, vì chân lực hao tận mà thiếu chút nữa trúng độc thủ, lần trước ra tay trên Đại Độ Hà cũng vì nó mà ngắt xiú.

Lần này hắn không ngờ lại lạng không xuất kích, Đường Phì biết tính phong tỏa cùng lực sát thương khi dùng ám khí này, nhưng muốn ngăn cản thì đã muộn.

Chỉ nghe một tiếng gầm điên cuồng, nước sông trào lên cuồn cuộn, bọt nước bắn tung, một người gào thét, nhảy lên.

Dưới nước toàn là máu.

Quý vương trúng phiêu.

Nhưng Đường Bằng thân ở giữa không trung, chẳng có chỗ mượn lực, rơi thẳng xuống.

Đường Phì khinh công không tốt, không kịp tới cứu, nhưng Đường hoa của nàng đã bắn ra.

Cùng lúc Đường hoa của nàng bắn đi, “soạt” một tiếng, một bóng người mảnh khảnh cũng lao ra ngoài.

Khi Đường Phì biết đó là Đường Phương thì trái tim gần như rụng xuống.

Nàng vì gặp cứu mà phóng ra Đường hoa.

Đường hoa là một trong ba ám khí tuyệt môn của Đường môn, Đường Phì bắn ra, đến bản thân nàng cũng không khống chế nổi uy lực của Đường hoa.

Giống như một thanh bảo kiếm, uống cạn máu huyết của kẻ thù, một khi rời vỏ, ngay cả người cầm kiếm cũng không thể nắm chắc được chuyện sống chết.

Nhưng Đường Phương lại lao ra ngoài.

Đường hoa có đã thương tới Đường Phương hay không?

Đường Phì không khỏi hô lên thất thanh, giống như trượt tay đánh rơi một bình hoa yêu thích, lại không kịp nhặt lên, trơ mắt nhìn nó sắp sửa vỡ nát, trong lòng lại hy vọng nó đừng vỡ....

Đường Bằng rơi xuống.

Mười ngón tay của Quý vương cắm nhập vào hai bên sườn hắn.

Hai lá phổi hắn co rút, đau đến không còn tri giác. Âm Công há mồm, hai chiếc răng nanh dài đến ba tấc, nhỏ máu, cắn thẳng vào động mạch lớn trên cổ tay phải hắn.

Đường Bằng không hề chống đỡ.

Đúng lúc này, ba mũi tinh đinh phiêu của Đường Phương đồng loạt bắn vào mồm Quý vương Âm Công.

Nhưng cũng cùng lúc đó, Đường hoa đã tới.

Đóa hoa quý dị ấy đột nhiên to lớn lên cả trăm lần, phủ chụp xuống đầu.

Một đóa “hoa” bao trùm tử huyết của hai người.

Quý vương Âm Công và Đường Phương đều không tránh thoát nổi. Ánh sáng diễm lệ, kỳ ảo của Đường hoa chiếu sáng khuôn mặt hung ác, thâm trầm của Âm Công, cũng chiếu sáng dung mạo xinh đẹp mà kinh hãi của Đường Phương.

Lúc này, Đường Bằng đã động.

Hắn chắn trước người Đường Phương.

Mọi người trông thấy khuôn mặt xanh rớt như nước chảy dưới Đường hoa của Đường Phương, còn Đường Bằng chắn ở phía trước, dưới Đường hoa, trắng bệch không một chút máu.

Tiếp đó hẳn chìm xuống...

Chìm xuống, chìm xuống... Kéo theo Quỷ vương Âm Công, chìm sâu xuống dưới đáy Cẩm Giang, trôi đi tới một nơi xa vô cùng vô tận...

Dưới sông chỉ còn lại Đường Phương.

Đường Phương khóc than:

- Bằng đệ...

Quyển 5 - Chương 17: Giang hồ liêu lạc, nhĩ an quy

Lúc này, binh khí lúc đao lúc kiếm của Lâm công tử đột nhiên chia ra, tay trái đao, tay phải kiếm.

Hóa ra vũ khí của hắn vốn là đao kiếm hợp nhất, đến lúc cần thiết có thể chia ra sử dụng.

Tiếp đó là một tiếng kêu thảm, Đan Kỳ Thương cũng bị chia ra.

Ngực hắn trúng kiếm, hông trúng đao.

Khi Đan Kỳ Thương chết, Lương Đấu đã điểm huyết ngã Tư Không Huyết, đoạn quay lại phía mấy người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, nói:

- Đừng giết ông ta!

Thịnh Giang Bắc tuy là một trong Cửu thiên Thập địa, Thập cửu nhân ma của Quyền Lực bang, nhưng lão vốn là một hảo hán có tiếng trong võ lâm, làm ác chưa nhiều, Lương Đấu có ý muốn giữ mạng cho lão.

Thịnh Giang Bắc đang cố sức chiến đấu, nghe thấy Lương Đấu nói không giết, nhất thời cảm thấy tâm tàn ý lạnh, đột ngột dừng tay, thờ dài một tiếng, vung chưởng tự đánh vào thiên linh cái mình.

Lương Đấu vung tay chặn lại, cười nói:

- Thịnh lão sư, thắng bại là chuyện thường tình của nhà binh, càng huống hồ Thịnh lão sư lấy ít địch nhiều, tội gì phải nghĩ quẩn như vậy?

Thịnh Giang Bắc cười thâm, đáp:

- Ta đã già rồi, không phải là không nhìn thông được, mà chỉ cảm thấy cứ tiếp tục sống thế này cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa...

Lương Đấu mỉm cười:

- Vậy sao thịnh lão sư không thử sống lại một lần nữa?

Thịnh Giang Bắc lẩm bẫm:

- Thử sống lại một lần nữa?

Ngắn gọn như mất hồn, nhưng ánh mắt lại giống như ngọn nến thấp lên giữa hoàng hôn, khi màn đêm buông xuống, càng lúc càng sáng tỏ.

Lúc này đại cục đã định.

Dư Sát, Tô Sát, Miêu Sát, Cung Sát, Ngao Sát đều từ biệt mọi người. Bọn họ vào Xuyên lần này vốn là để bắt giết Tiêu Thu Thủy nhưng nay lại cùng chực sát cánh chống kẻ thù chung, kết quả là kết làm bằng hữu, trừ địch tiết phần. Lại nghĩ tới tình thế hôm nay biến đổi quá nhanh nhanh, Quyền Lực bang và người trong bạch đạo đều đại thương nguyên khí, kịp thời thông báo tin tức này tới cho Thiên vương cũng là công nhiều tội ít. Hơn nữa bây giờ muốn bắt giết Tiêu Thu Thủy giữa vòng vây của mấy người Lương Đấu, Lâm công tử, Đường Phi, Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Ly, Đặng Ngọc Bình quả thực là khó hơn lên trời, mà lần này sở dĩ có thể biến nguy thành

an, một phần không ít là nhờ Tiêu Thu Thủy dẫn đường, Ngũ Sát đã sớm từ bỏ ý tấn công Tiêu Thu Thủy, chỉ muốn rời đi.

Đại địch Quyền Lực bang còn đang ở trước mắt, mấy người Lương Đấu cũng không muốn kết thêm thù oán vì thế yên ổn chia tay với Ngũ sát. Thịnh Giang Bắc đứng đó ngây ngốc, mê mang không quyết, Lương Đấu giải huyệt cho Tư Không Huyết, Tư Không Huyết được thông huyệt đạo cũng không cưỡng đường bỏ chạy, biết rõ quần hiệp không có ý làm hại mình. Hôm nay rơi vào tay Lương Đấu còn đỡ, nếu dưới kiếm Lâm công tử, Đặng Ngọc Bình thì thực chẳng thể giữ nổi tính mạng, vì thế Tư Không Huyết lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống. Lương Đấu nói:

- Thân ngươi vốn đã tàn tật, sao không tích đức hành thiện mà lại theo Quyền Lực bang làm xằng làm bậy? Ngươi quy thuận Quyền Lực bang thì cũng nhận được gì? Hôm nay các ngươi liều mạng sống chết để cứu Liễu Ngũ, giờ hấn chạy trốn mất biệt, ngươi thì lại bị bắt, rút cuộc thì được cái gì cơ chứ?

Tư Không Huyết tuy hung tàn độc ác nhưng cũng hiểu Lương Đấu là muốn tốt cho hấn, liền nói ra sự tình, cũng để mọi người tha không giết hấn, vì thế nói:

- Ngươi biết tại sao thân ta lại tàn phế như vậy không?

Lương Đấu lắc đầu.

Tư Không Huyết nói:

- Ta chẳng phải đại hiệp đương thế gì, cũng không phải dị nhân võ lâm, ta chưa từng đọc sách vở gì, từ nhỏ đã luyện võ, lúc bé thì làm công cho người, thiếu niên thì làm tay sai, tuổi tráng niên thì làm bảo tiêu, cũng coi là người võ lâm mũi đao dính máu...

Lương Đẩu gật đầu:

- Làm một người võ lâm mũi đao dính máu chẳng hề dễ dàng gì, ta biết.

Khuôn mặt Tư Không Huyết đã bị đánh nát bét mất một nửa, hấn chỉ vào mắt trái lúc này chỉ còn là một cái lỗ sâu hoắm, kể:

- Đúng là không dễ dàng. Mười sáu năm trước, ta đi áp tải hàng thì bị người ta bắt được. Chỉ là mấy tên giặc cỏ thôi, ta đánh thật lâu, giết đến kiệt sức, bị bọn chúng đánh ngã, trói lại. Chúng dùng dao tai trâu khoét một con mắt của ta ra, lấy nhắm rượu ngay trước mặt ta.....

Tư Không Huyết cười khổ, nụ cười đầy vẻ mỉa mai mà lại cay đắng:

- Tình hoàn của ta cũng bị người ta cắt mất, kẻ đó là Trung Nguyên loan nguyệt đao Tẩy Thủy Thanh. Người đời cứ gọi ả ta là Tẩy nữ hiệp, ả thấy ta xấu xí, lại biết võ công, nghĩ ta không phải là người tốt, thế là liền cắt...

Hắn thấy có phụ nữ ở đây, cũng không nói nhiều, chỉ mỉm cười chua chát, nói tiếp:

- Ta đau quá lăn lộn dưới đất... Hôm đó trời đại hàn, băng tuyết đóng khắp nơi, cả một tiết xuân ta chỉ có hôn mê bất tỉnh... Đến lúc tỉnh lại thì đã có một đám người tàn tật vây quanh ta, bọn họ đều giống như ta vậy, có người mất tai, có người cụt tay, có người không nói được... Bọn họ chăm sóc ta, thế nên ta đi cùng họ, đánh nhau với những kẻ xem thường bọn ta, đánh không nổi thì lại học võ, cuối cùng đánh ra được chút tiếng tăm, gọi là Thiên Tàn bang...

Tư Không Huyết ngẩng khuôn mặt xấu xí tới cực điểm của mình lên,

nói:

- Kỳ thực, làm gì có “thiên” nào muốn làm bọn ta tàn tật! Đó đều là người ban cho... Người ta nghĩ chúng ta khuyết tật, tất chẳng phải là thứ gì tốt, mười sáu môn phái lớn cũng chẳng ai đếm xỉa tới bọn ta...

Lương Đẩu gật đầu, trong mười sáu môn phái lớn, kỳ thực có rất nhiều phái thực lực không bằng nổi Thiên Tàn bang, nhưng người trong võ lâm có quan niệm thâm căn cố đế, cảm thấy một đám người lai lịch bất minh, chung quy cũng chẳng phải là chuyện tốt lành gì, thủy chung không chịu xếp họ vào bảng. Đặng Ngọc Bình cũng vô cùng đồng ý. Đảo Hải Nam là đảo nhỏ xa xôi, chẳng phải nơi nổi tiếng gì, cho nên cũng không được xếp hàng trong mười sáu môn phái lớn. Nhưng nếu luận Hải Nam kiếm pháp thì trong Trung Nguyên thực hiếm có địch thủ, ngay cả Hoán Hoa kiếm phái cũng vì lịch sử không lâu mà không được xếp hạng trong mười sáu môn phái lớn! Từ đó có thể thấy, quan niệm môn hộ, chính tà trong võ lâm nặng nề tới mức nào.

Tư Không Huyết nói:

- Lúc Tảo Thủy Thanh... cắt ta, ta đang làm việc thiện, còn chưa giết một người nào, hơn nữa còn lập chí giúp yếu cứu nghèo... Khi Tảo Thủy Thành trừng phạt ta, người trong bạch đạo đều vỗ tay khen hay, nói “Tảo nữ hiệp lại tạo phúc võ lâm, trạch bị thương sinh rồi”, còn ta thì đau đớn không muốn sống... Các bộ phận khác trên cơ thể ta cũng mất dần trong các lần tranh đấu lớn nhỏ chỉ để cầu sinh tồn... Giống như lúc ta làm bảo tiêu gặp phải kẻ cướp, ta đánh nhau với hắn, thắng thì hắn chết, thua thì bỏ chạy.

Hắn vỗ vỗ ống chân phải trống không, nói:

- ... Có lần chạy không được, chân liền bị người ta chặt mất một

chiếc, chỉ có vậy thôi... Người khác thì ánh đao vung lên, ánh kiếm lóe lên, kẻ địch, loại đại gian đại ác, từ từ ngã xuống.... Nghe rất là hào hùng phải không, đúng là tác phong của cao thủ! Đáng tiếc ta lại là kẻ ngã xuống kia...

Tur Không Huyết kể tiếp:

- Vì thế bị thương nhiều lên, giết người cũng nhiều thêm, danh tiếng hung tàn cũng càng lúc càng nổi. Người trong bang bọn ta đương nhiên cũng có loại bản tính tàn độc, ít nhất là trong lòng mỗi người đều có oán độc. Danh tiếng ác độc của Thiên Tàn Bang ta, hẳn chư vị đại hiệp đã sớm nghe tới rồi phải không?

Mọi người im lặng. Tur Không Huyết cười lớn:

- Các vị đừng có thương xót, đồng tình với ta, ta có cụt thêm một cánh tay, một cái chân nữa cũng không cần xin người ta thương hại! mấy năm gần đây, ba phái núi Mạc Càn, Đỉnh Thương, Thái Sơn “thay trời hành đạo”, quyết phải tiêu diệt Thiên Tàn bang ta, vì thế ba phái liên thủ, trước truy sát đệ tử bang ta ở gần cạnh bọn chúng, sau lại nửa đêm giết tận vào trong bang, đánh cho bọn ta không kịp trở tay. Bọn ta phản kích, bọn chúng đem quân hỏi tội, đến Thiếu Lâm nhờ mượn loại cao thủ như Cầu Vĩ, Tục Điêu, giết thẳng vào bang ta, trận chiến đó...

Mắt Tur Không Huyết đăm lệt, nhưng ngữ điệu không đổi:

- Các huynh đệ tàn tật, chạy trốn hơi chậm, sao có thể là đối thủ của đội quân “chính nghĩa” đó. Hơn nữa người tàn khuyết rất dễ nhận biết, lại đắc tội với danh môn chính phái, trận đó sáu trăm chín mươi anh em chúng ta có bốn trăm sáu mươi hai người chết. Những người tàn tật không phải trong bang ta bị giết nhầm nhiều không đếm xiết. Có đệ tử chính đạo mở lòng từ bi, không giết bang đồ cụt tay mà

phế đi hai chân họ, nhưng chuyện như thế kể mãi không hết....

Tur Không Huyết bỗng quát lên:

- Lúc đó, người trông thấy một đám huynh đệ vốn đã tàn tật lại bị người ta thảm sát, người có cảm giác thế nào? Lúc đó, khắp nơi đều là địch, lại có một chỗ dựa cực kỳ mạnh mẽ ủng hộ người, người sẽ làm thế nào?!

Lương Đấu im lặng. Tur Không Huyết lại cười, nụ cười của hắn lại đầu vẻ mỉa mai và cay đắng:

- Bọn ta là những kẻ không còn thuốc cứu chữa nữa, cho nên bọn ta chọn sự ủng hộ của Quyền Lực bang. Người phát động, ủng hộ bọn ta hành động lần này là Liễu Ngũ, cho nên cậu ta gặp nạn, bọn ta nguyện chết vì cậu ta.

Hắn nhìn sang mọi người, nói:

- Có thể các bậc chính nghĩa các vị khinh thường hành vi câu kết lẫn nhau này, nhưng Quyền Lực bang là ân nhân của bọn ta. Bọn ta nổi danh hung tàn, nhưng chỉ cần người ta có ơn với bọn ta, chỉ cần người ta hiểu rằng bọn ta cũng có máu có thịt, thì dù có phải chết vì người đó bọn ta cũng không oán thán.

Tur Không Huyết cười cười rồi lại nói:

- Câu trả lời của ta có dài quá không, các vị có hài lòng không?

Hồi lâu sau, Lương Đấu hắng giọng một cái rồi mới lên tiếng được:

- Bọn họ thì sao?

... “Bọn họ” đương nhiên là để chỉ đám Bành môn Tứ hổ, Đan Kỳ Thương, Lang Nhất Lãng.

“Bọn họ” đều đang nằm dưới đất, thân cốt đã lạnh, đương nhiên là không thể trả lời câu hỏi của Lương Đẩu nữa.

Người có thể trả lời đương nhiên chỉ còn một mình Tư Không Huyết mà thôi.

Bởi vì hắn còn sống.

Tư Không Huyết đáp:

- Đại đồng tiểu dị.

Nghe bốn tiếng này, trên mặt mỗi người Tiêu Thu Thủy đều thoáng ba một bóng đen.

... Tiêu diệt Quyền Lực bang đại gian đại ác, có cần thiết hay không, có nên làm hay không?

... Quyền Lực bang có phải là loại đại gian đại ác, không thể không tiêu diệt hay không?

Câu hỏi đó không có lời đáp.

... Ai tốt ai xấu, ai đúng ai sai, đều là câu hỏi khó phân biệt nhất trên giang hồ.

Tư Không Huyết lại cười, vừa xấu xí vừa hung ác, nhưng trong mắt lại đầy ánh lệ:

- Có lẽ có thể kể thêm một chút. Đan Kỳ Thương tuổi trẻ, ngoại hiệu

của hắn là “Phi kiếm Đan kỳ”, toàn bang Ô Y, hơn ba trăm bang chúng đều do một tay hắn chiêu lãm, từ quản lý tới dạy võ, trọng trách của hắn đã đủ nặng rồi. Mà tính hắn lại hay bao che, có mấy thuộc hạ làm sai, người ta đổ cả là bang phái hắn lai lịch bất chính, hắn không chịu nhận sai, thế là liền bị công nhận là tà phái. Quyền Lực bang chịu thừa nhận hắn, hắn đương nhiên là cũng thừa nhận Quyền Lực bang. Còn về Lang Nhất Lãng...

Tur Không Huyết bật cười:

- Hắn vốn đầu óc đơn thuần, chỉ luyện võ, không dùng trí. Mấy năm gần đây Đường Lang môn thanh danh đại chấn, tất cả sự vụ, tuyên truyền, điều tập nhân thủ đều do Quyền Lực bang âm thầm giúp hắn từ trong bóng tối. Lúc cha hắn qua đời, nói đứa con này khó thành việc lớn, nay lại có thể khiến Đường Lang môn phát dương quang đại, hắn lại càng một lòng một dạ phục tùng Quyền Lực bang thôi... Còn có Bành môn Tứ hổ, họ Bành sa sút, gần năm mươi năm nay, đệ tử ngoại tộc của Bành môn đã bị đồ sát gần hết.... Môn quy của Ngũ hổ Bành môn lại cực nghiêm, không được phép rời đi, kẻ nào rời khỏi sẽ bị truy sát khắp giang hồ, nội ngoại bất dung...

Tur Không Huyết chỉ vào bốn cái xác Bành môn dưới đất, nói:

- Bây giờ Bành Thiên Kính nắm quyền, võ công đã thấp lại không có lòng dùng người, tham lam háo sát, bốn đệ tử ngoại tộc Bành môn này chỉ có thể động thủ đoạt quyền trước. Nhờ có Quyền Lực bang làm chỗ dựa mà bọn họ mới có thể thành công... Bốn người này không nghe lời Quyền Lực bang mới đúng là chuyện lạ.

Hắn cười lớn:

- ...Năm ngoái Võ Đang phái người truy sát họ, vẫn là Quyền Lực bang che chở, không ngờ lại chết ở chỗ này.... Nghe nói Thịnh lão

quyền sư đến lúc tuổi già mới đổi tính, gia nhập Quyền Lực bang, cũng là vì sợ cao tăng Nam Thiếu Lâm tìm tới trả thù...

Hắn còn chưa nói dứt lời, đầu bỗng vỡ ra.

Hắn vẫn đang cười, miệng đang mở rộng, máu tươi đỏ hồng chảy ra từ con mắt phải còn lại đã vỡ ra, lại chảy ra từ bên khóe miệng đã nứt toác, vô cùng đáng sợ.

Địa Nhãn đại sư thu chưởng, nghiêm giọng quát lên:

- Người lảm lời, không thể tha được!

Nhưng đầu hắn tuy đã vỡ ra, chỗ vỡ trông vẫn như đang cười.

Thiết Tinh Nguyệt cùng Khâu Nam Cố trợn trừng mắt nhìn Địa Nhãn đại sư, ánh mắt như có lửa bắn ra, muốn thiêu chết ông ta.

Danh dự của Thiếu Lâm không thể cho phép kẻ khác phỉ báng.

Cho nên Địa Nhãn đại sư giết Tư Không Huyết.

- Ông làm vậy thì được cái gì?!

Thiết Tinh Nguyệt gầm lên:

- Giết một người tàn tật diệt khẩu thì tính là danh môn chính phái được nữa sao?!

Có lẽ lúc bình thường, Địa Nhãn đại sư sẽ có thể lý luận với hắn, nhưng lúc này trụ trì Hòa Thượng đại sư từ bi hiền hòa đã chết, Thiên Mục thần tăng cương trực thẳng thắn cũng đã chết, Địa Nhãn chẳng còn để tới gì khác nữa, hai mắt như hai lưỡi dao sắc lạnh.

- Muốn thế nào? Cũng muốn cùng hấn lên đường về tây phải không?

Khâu Nam Cố cười lạnh:

- Thế nào?.... Bọn ta bị các ông giết, các ông sẽ là “thay trời hành đạo” có phải không? Chẳng may các ông bị bọn ta làm thịt, sẽ là “bọn chuột nhắt ám toán” có phải không....

Địa Nhãn đại sư thẹn quá hóa giận, quát:

- Tự ngươi muốn chết, không oán được ta...

Lương Đẩu thờ dài, vươn người chắn trước mặt Địa Nhãn đại sư, nói:

- Đại sư, quý phái chường môn vừa bỏ mình, bao việc lớn nhỏ còn cần đại sư quản lý, sao phải vì chuyện nhỏ này mà sinh sự với đám tiểu bối? Giờ Quyền Lực bang đang chiếm hết thượng phong, quý phái cột trụ gãy đổ, còn cần đại sư dốc hết tâm lực mới có thể ngăn được cơn sóng giũ.

Địa Nhãn thầm nghĩ cũng đúng, Thiếu Lâm gặp phải kiếp nạn này đã đủ cho mình đau đầu rồi, hà tất phải tranh khí với đám người kia nữa? Liền hung hăng trừng mắt nhìn Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố một cái rồi nói:

- Lương đại hiệp nói rất đúng.

Mọi người cũng không nói nhiều nữa, Lương Đẩu dẫn tất cả rời khỏi lầu Vọng Giang.

.....

Lúc này trong lòng chúng hiệp đều rối bời.

Thực lực của Quyền Lực bang tuy bị tổn hại rất nhiều sau trận chiến Hoán Hoa Khê, bên dòng Cẩm Giang, Song sí, Nhất sát, Tam phượng hoàng thủ hạ Liễu Tuy Phong đã chết mất bốn, Bát đại Thiên vương dưới trướng Lý Trầm Chu cũng mất mất Dục vương và Quỷ vương, nhưng bên phía bạch đạo còn bị suy yếu nhiều hơn nữa, gần như đã không còn năng lực để chống đỡ.

Trong mười sáu môn phái lớn, mười phái Điểm Thương, Hằng Sơn, Tung Sơn, Côn Luân, Mặc Càn, Vân Đài, Bảo Hoa, Đồng Quan, Mã Tích, Nhạn Đãng đã chỉ còn trên danh nghĩa, hàng ngũ lãnh đạo của Thiếu Lâm, Võ Đang thương vong quá nửa, không cách nào tác chiến, bốn phái còn lại, Thiên Thai, Phổ Đà, Hoa Sơn, Thái Sơn sao có thể đối thủ của Quyền Lực bang?

Về phần ba đại kiếm phái, Hoán Hoa kiếm phái đã hủy, Thiết Y kiếm phái cũng xong rồi, Hải Nam kiếm phái Đặng Ngọc Bình cô độc tác chiến, trong tứ đại thế gia, “Mộ Dung, Mặc, Nam Cung, Đường”, Nam Cung thế gia đã quy thuận Quyền Lực bang, Trong ba đại kỳ môn “Thượng Quan, Mộ Dung, Phí”, tộc Thượng Quan cũng rơi vào vòng khống chế của Quyền Lực bang, chỉ dựa vào thế lực của Cái Bang thì còn xa mới địch lại nổi Quyền Lực bang.

Trong lòng Đường Phương, Đường Phi đều đang âu sầu.

Nước sông cuộn cuộn.

Đường Bằng bỏ mình dưới sông.

Cái chết của Đường Bằng thật sự do hai người họ liên lụy.

... Nếu như Đường Phì không phóng Đường hoa... Nếu như Đường Bằng không cứu Đường Phương...

- Chúng ta sẽ đi đâu đây?

Trời đất mênh mông, giang hồ mờ mịt, Thiết Tinh Nguyệt tính tình nóng này là người đầu tiên hỏi câu này.

Họ vốn muốn mời cao thủ võ lâm bạch đạo duy trì chính nghĩa, nhưng nay nhân sĩ chính phái lo đó bỏ đây, người bị phân hóa, người bị tiêu diệt, thật đến tận lo thân còn chẳng xong...

... Về Quế Lâm? Ở đó có Đường Cương và Tiêu Khai Nhân đang nóng lòng chờ đợi.

... Người nhà họ Tiêu đâu? Tiêu Tây Lâu, Tiêu phu nhân, Chu Hiệp Vũ, họ đang ở đâu? Sau khi ra khỏi địa đạo thì đã đi đâu rồi?

... Hay là đi tìm Quyền Lực bang, liều mạng một mất một còn?

- Tới Nga Mi thôi.

Lương Đẩu nói.

Mọi người đều kinh ngạc, ánh mắt Tiêu Thu Thủy lại sáng lên.

- Tôi từ Nga Biên tới, nghe nói phía núi Nga Mi xảy ra chuyện lạ, không còn ai dám lên núi nữa, ngay cả Chiến sư Hà Nam Cổ Hạ Ba cũng chết ở trên núi, thân thể không đầu lại xuất hiện trước mặt vợ ông ta ở cách đó hai trăm dặm.

Ba mươi năm trước, phái Nga Mi bị dị nhân Yển Cuồng Đồ tàn sát gần như toàn bộ, đã chỉ còn là một lưu phái nhỏ không đáng nhắc

tới, mấy người Lương Đấu đương nhiên là không muốn lên núi cầu trợ giúp.

Lương Đấu cười nói:

- Một đường chúng tôi tới đây cũng cảm thấy chuyện ở Nga Mi tất có bí ẩn, chẳng biết có liên quan đến việc mấy người lệnh tôn không rõ hành tung hay không?

Mạnh Tương Phung đáp:

- Nghe nói Cổ Hạ Ba bị một thanh niên áo xanh văn nhã hòa ái giết chết, miêu tả hình tượng có vẻ giống như Liễu Tùy Phong. Hẳn chặn người lên núi, chỉ sợ trên núi có chuyện.

Khổng Biệt Ly gật đầu:

- Không cần biết thế nào, chúng ta cứ lên núi xem một chuyến, chắc chắn không sai được. Vốn lúc chúng tôi tới đây đã từng đi mời Cừu bang chủ nhưng ông ta có vẻ lo lắng, sợ tên Nhân ma cực kỳ lợi hại đó đã xuất hiện, cho nên sang đó trước xem thử, cũng không tới được, nếu không với sự tinh minh cùng công lực của bang chủ Cái Bang... Có lẽ mấy người Thiên Chính, Thái Thiện đã không đến mức bị ám toán.

Lương Đấu biến sắc hỏi:

- Ông nói là... tên Nhân ma đó?

Sắc mặt Khổng Biệt Ly cũng thoáng vẻ âu lo, gật gật đầu.

Lương Đấu khẽ thở dài, không nói gì nữa.

Khúc Mộ Sương nhiều chuyện, không nhịn được hỏi:

- Nhân ma?... Nhân ma nào?

Thiết Tinh Nguyệt rất thích khoe kiến thức, lập tức nói:

- Đương nhiên là Thập cửu nhân ma rồi!

Khâu Nam Cố lại chẳng bao giờ chịu phúc hắc, lạnh lùng châm chọc:

- Hừ, hừ.

Thiết Tinh Nguyệt tức giận hỏi:

- Hừ, hừ là có ý gì?

Khâu Nam Cố ngẩng lên nhìn trời, Thiết Tinh Nguyệt thấy kỳ lạ cũng ngẩng lên nhìn. Khâu Nam Cố lại cúi xuống ngắm đất, Thiết Tinh Nguyệt buồn bực cũng ngó ngó xuống theo, chỉ nghe Khâu Nam Cố lẩm bẩm tự nói:

- Hừ, sao lại có con chó bám theo đuôi ta nhỉ? Ta khịt mũi một cái thì liên quan cái rắm gì đến nó?!

Thiết Tinh Nguyệt nghe Khâu Nam Cố chửi mình, giận tím cả mặt, quát:

- Không phải Thập cửu nhân ma thì là cái gì?!

Khâu Nam Cố cười lạnh:

- Tôi sao mà biết được, đâu có được bác học như cậu! Bác trong đồ bác (đánh bạch”, học trong trốn học!

Thiết Tinh Nguyệt ngạo nghễ nói:

- Tôi vốn đã bác học, xuất khẩu thành thơ, ba tuổi biết ăn cơm, bảy tuổi đi giặt đồ. Khổng Dung mười mấy tuổi còn đi nhờng lê, tôi năm tuổi đã biết há miệng gặm hết quả lê rồi, không đũa nào giặt đi được cả!

Khâu Nam Cố ghéch mũi lên trời khịt khịt:

- Cậu đúng là xuất khẩu thành phân! Một đống Tam Tụng kinh, thành ngữ chả biết cái rắm gì. Hôm trước viết thư về nhà, nói cái gì, “ba nữa không no, bụng dạ không yên”, còn hỏi tôi chữ “bão”(no) viết thế nào, chữ “vị” (dạ dày) viết thế nào, tôi đều phải bày cho, há! Cô bảo hẳn nghe xong thì viết thế nào...?

Khúc Mân Miêu lắng nghe tập trung nhất, vội hỏi:

- Anh ta viết thế nào?

Thiết Tinh Nguyệt vội vàng xua tay, gấp đến đò cả mắt, kêu lên:

- Này tiểu Khâu, cậu cậu....

Khâu Nam Cố chẳng thềm để ý, nói tuột ra hết:

- Tôi bảo hẳn chữ “bão” là bộ “thực” cộng với chữ “bao”, chữ “vị” là chữ “điền” cộng với chữ “nguyệt”... Hẳn à, viết ra không ngờ lại thành...

Khâu Nam Cố vung tay vạch vạch vẽ vẽ lên không trung, nói:

- Chữ “bão” không ngờ lại thành chữ “thực” viết lên trên, chữ “bao”

viết xuống dưới, thành ra chữ “?”, chữ “vị” thì viết chữ “điền” bên trái, chữ “nguyệt” bên phải, thành ra chữ bằng, chữ vị đã thấy qua vị đại thư pháp gia nào như vậy chưa?...

Thiết Tinh Nguyệt kỳ nhất là biểu hiện giống một thằng đàn trước mặt đàn bà con gái, lập tức hận Khâu Nam Cố đến ngứa răng:

- Cậu cậu cậu....

Khâu Nam Cố mặc kệ hấn, cười nói:

- Mọi người nhìn hấn xem, chẳng trách ăn không được “no”, vốn chữ “no” cũng không biết viết thế nào, đương nhiên là phải đói rồi. Hóa ra là thằng nhà quê chỉ biết Tam Tụng kinh! Đây gọi là “đầu to không não, nào to toàn cỏ”.

Thiết Tinh Nguyệt thoáng nghe thấy mấy chữ “thằng nhà quê” liền nổi giận bừng bừng, đỏ mặt tía tai chửi lớn:

- Ai nói tôi nhà quê! Chỉ biết Tam Tụng kinh! Tôi chửi cho cậu xem! Khâu Nam cố, cậu là cái thằng đầu người óc heo, óc bê thui cháy, óc đậu phụ nát....

Lời hấn chửi người tuy đã là bốn chữ, không còn là “Tam Tụng kinh” nữa, nhưng đều là tên món ăn, nói đến một nửa thì đã đói bụng rồi, nước bọt tứa cả ra, bụng kêu rột rột.

Khâu Nam Cố không chịu kém thế, cũng chửi giả lại:

- Thiết Tinh Nguyệt, cậu nói chuyện ngữ điệu như heo, thật là heo lớn heo nhỏ lên bàn ăn, âm như hoàng ưng rời cốc, chẳng bằng lúc này vô thanh thắng hữu thanh.

Đôi câu đối xảo diệu, Thiết Tinh Nguyệt thờ phì phì lại muốn chửi lại, mọi người vốn đang ủ ê rầu rĩ, bị bốn người này làm âm ỹ một trận cũng thành sáng sủa hơn khá nhiều, Tiêu Thu Thủy và Lương Đấu âm thầm tiếc nuối Lương Quảng Thập Hồ không tới, nếu không thì càng náo nhiệt. Đặng Ngọc Bình biết tin em ruột bỏ mình, một mực lặng lẽ không vui. Trong tiếng cười nói, mọi người dần tiến về phía một dải Nga Mi.

Núi Nga Mi thương từng tế nhật, cổ bách chọc trời, hai đỉnh sóng vai. Nga Mi là một trong bốn danh sơn của Phật giáo, núi Ngũ Đài là đạo tràng của Văn Thủ bồ tát, núi Cửu Hoa là đạo tràng của Địa Tạng bồ tát, núi Phổ Đà là đạo tràng của Quan Âm bồ tát, còn Nga Mi là đạo tràng của Phổ Hiền bồ tát. Ngọn núi chính Vạn Phật đỉnh cách mặt nước biệt ba ngàn không trăm ba mươi mét, thấp hơn là Kim Đỉnh, còn có tên là Thiên Phật đỉnh, hang núi rất nhiều, gỗ đá âm u.

Trên đỉnh Nga Mi, phù vân cuồn cuộn, thường hiện quầng sáng hình tròn, giống như Phật quang, khi ẩn khi hiện người leo núi có thể thấy đá núi dưới chân phản xạ ánh mặt trời chói lọi, tọa nên kỳ cảnh. Mấy người Lương Đấu xuất phát từ Thành Đô, vượt qua núi Quan Âm, đi men theo vách đá, mọi người khinh công cao cường, coi nơi đó như đất bằng, phía dưới là bến Thảo Hải, là chỗ hợp lưu của Đại Độ Hà và sông Thanh Y, sóng cuộn trắng xóa, phiên giang đảo hại.

Từ đây bắt đầu tuyết bóng người qua lại.

Lương Đấu than:

- Ngày xưa văn long hoành hành, muông thú bỏ trốn, rắn độc làm tổ, cây cỏ không mọc... Đến nay không biết là ai ẩn nấp trên núi, khiến cho một danh sơn nổi tiếng vắng bóng tao nhân mặc khách, nhĩ sĩ tín đồ.

Lúc này mưa phùn rả rích, nước sông muôn hình vạn trạng, khung cảnh mông lung cùng với sóng trào kinh tâm động phách, giữa sông có một chiếc thuyền con, thủy chung cứ chìm nổi giữa sóng dữ.

Nước sông nhấp nhô, sóng lớn ngập trời, người đứng trên xích sắt còn bị khí phách bài sơn đảo hải này chấn nhiếp, sự sợ hãi với thiên nhiên bao la cũng lên tới cực điểm.

Thế nhưng chiếc thuyền con đó lại như một phiến lá rụng, mặc sóng phiêu bản, bản thân vốn chẳng hề gắng sức chút nào, ngược lại thành không bị lật úp.

Tiêu Thu Thủy liếc nhìn, còn nghĩ đó thực sự chỉ là một chiếc lá.

Mọi người cũng không để ý nhiều, tiếp tục bước lên trước, vượt qua sông lớn, chỉ thấy đất bằng trải rộng vạn dặm, núi cao tung hoành thiên lý, cây cỏ um tùm, mưa bụi lất phất, bóng dáng núi Nga Mi ẩn hiện, cả thơ cùng họa cũng không thể hình dung được, không khí cũng thanh mát như bạc hà.

Mọi người chú ý tới cảnh sắc trên núi, Tiêu Thu Thủy trông thấy mấy cây trúc thon, xanh mượt mê người, trên lá trúc điểm mấy hạt nước trong, dập dờn muốn nhỏ xuống, Đường Phương vỗ tay hân hoan:

- Anh xem, anh xem!

Ngón tay thon dài, nhỏ nhắn như lá thông chỉ hướng cho Tiêu Thu Thủy.

Lúc này, hạt nước trên lá trúc khẽ “tách” một tiếng, nhỏ xuống, Tiêu Thu Thủy phóng tới như ánh chớp, đưa tay đỡ lấy. Đường Phương đến gần, ghé sát vào bên Tiêu Thu Thủy, vui mừng vô hạn. Tiêu Thu Thủy chỉ ngửi thấy một luồng u hương, không khỏi tâm hồn chao

đảo. Đường Phương vẫn hân hoan, vui vẻ nói:

- Thật muốn hát một khúc.

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Tôi rất muốn nghe.

Đường Phương duyên dáng nói:

- Anh muốn nghe, tôi sẽ thổi một khúc nhạc.

Bấy giờ mọi người đã ngồi xuống nghỉ ngơi, Đường Phương rút ra một ống tiêu xanh biếc, ghé môi thổi lên mấy điệu trong trẻo, ngân nga. Một bóng chim bay vụt ra từ sau núi, tiếp đó là rất nhiều công cùng kêu lên ríu rít, một cảm giác vui sướng hạnh phúc quanh quất trong lòng. Hai người ngược nhìn bóng núi mông lung, cả nụ cười cũng biến thành mên mông cuồn cuộn. Tiêu Thu Thủy bình sinh thích nhất là nghệ thuật, không khỏi du nhiên xuất thần, trong tiếng nhạc hỷ ý vô cùng cũng nghe ra được nước mắt.

Đường Phương ngưng thần diễn tấu, bỗng nghe thấy tiếng nước nổ, giạt mình kinh hãi, chỉ thấy Tiêu Thu Thủy đầy vẻ lo âu, hóa ra Âu Dương San Nhi đã khóc.

Nàng một thân áo trắng, mặt không chút máu, nhưng cũng có một vẻ đẹp động lòng người của thiếu phụ. Đường Phương đoán hẳn là lúc Mã Cảnh Chung còn sống, nàng thường thổi sáo cho chồng nghe, đến nay gặp cảnh sinh tình, thương tâm kéo đến, liền không dám thổi nữa.

Tiêu Thu Thủy mê mang như vừa đánh mất một điều gì đó, Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố thấy không khí lại trở nên nặng nề, hai

người liền hi hi ha, cãi cọ lẫn nhau. Tiếp đó hai người một co chân phải, một gập chân trái, tay đặt lên vai, nháy lò cò một chân lên trước, xem xem ai mệt ngã xuống trước. Kết quả là mới được vài bước, hai người đã mệt đến thở hồng hộc, nhưng lại chẳng ai chịu thua, mặt đất lầy lội sau cơn mưa cũng bị họ chà đạp rồi tinh rồi mù.

Mọi người đang thấy buồn cười, bỗng nghe Khâu Nam Cố “ồ” một tiếng, nói:

- Dấu chân này không phải của chúng ta.

Hóa ra trong những dấu chân sâu của hai người đều có nước chảy ra do lực đạp mạnh, đất ở đây khá dày, chất bùn phì nhiêu, có dại không nhiều, những dấu vết đó lẫn trong những dấu chân hỗn loạn, thiếu chút nữa thì bị Khâu Nam Cố, Thiết Tinh Nguyệt phá hỏng hết rồi.

Mới đầu mọi người cũng không chú ý lắm, Đặng Ngọc Bình tùy tiện đưa mắt nhìn qua cũng “ồ” lên một tiếng, tất cả mới quay đầu lại nhìn, không khỏi đồng thời cảm thấy hồ nghi.

Hóa ra những dấu vết đó đúng là vết chân, hơn nữa còn cực nông, bên cạnh cũng không có dấu chân cùng loại. Lương Đẩu nói:

- Khinh công tốt.

Dấu chân đó chỉ khẽ điếm xuống một chút rồi lại phóng lên không lướt đi thì mới để lại một vết ngấn mờ nhạt như vậy. Mà người tới chỉ khẽ mượn lực, trong vòng mười thước không có dấu chân nào khác, có thể thấy khinh công cao cường đến mức nào. Khổng Biệt Ly nói:

- Tìm ra xung quanh xem.

Tả Khâu Siêu Nhiên nhanh chóng phát hiện ra một dấu chân khác, cũng là một phần nhỏ của mũi chân, cách dấu cũ hai trượng, ba thước. Dấu vết tuy nhỏ nhưng rõ ràng phân mình, hiển nhiên là dấu chân của nam, mọi người biết võ công của người này tuyệt không dưới mấy người mình, lập tức cẩn thận đề phòng.

Đi thêm hơn hai trượng nữa lại tìm thấy một dấu chân tương tự, tiến thẳng theo một hướng, vừa đi không lâu. Mọi người rón rén cẩn thận, bám theo hồi lâu, đi tới một nơi cây cỏ um tùm, thanh u tuyệt tục.

Chỉ thấy nơi đây sơn minh thủy tú, phong cảnh mê người, có một đình gỗ lợp mái tranh, lưng dựa máu tranh, cảnh sắc lung linh khiến người ta phải ngạc nhiên. Lại có một đình vẽ tranh hình vuông, Tiêu Thu Thủy cẩn thận đi cạnh Đường Phương, hạ giọng nói:

- Chỗ này là Tam Tô từ.

Đường Phương “à” một tiếng, giờ mới biết đã tới nơi ở của ba vị đại văn hào, thi nhân, chính luận gia, tản văn gia, đại từ nhân. Tam Tô là để chỉ ba cha con, anh em, Tô Tuân, Tô Thức, Tô Triệt.

Đường Phương trầm nghĩ:

“Chẳng trách chỗ này lại đẹp như vậy”.

Tiêu Thu Thủy chỉ đình gỗ, nói:

- Đó là đình Bảo Nguyệt.

Đoạn hướng về phía đình vẽ tranh:

- Đó là Thái Hoa hàng.

Lại chỉ một gốc cây nhỏ mọc từ trong giếng trong đình viện, khẽ ngâm:

- Nhật ai lệ chi tam bách khóa, bất từ trường tác Lĩnh Nam nhân.

Đây là câu thơ nổi tiếng của Tô Thức, Đường Phương tự nhiên là biết. Chỉ thấy bóng tà mưa khói mông lung, cách cửa đổ nát không người canh gác nhưng vẫn có một loại khí thế phiêu nhiên, trước cửa treo một đôi câu đối.

Nhất môn phụ tử tam từ khách,

Thiên cổ văn chương tứ đại gia.

Đường Phương thầm nghĩ tới cuộc sống của cha con họ Tô ở đây năm xưa, sướng chính trị, nhân vật, uống rượu ngâm thơ, du nhiên xuất thần, không khỏi hơi thoáng kích động, bờ vai thon dựa vào trước ngực Tiêu Thu thủy, nhẹ giọng nói:

- Nếu có một ngày chúng ta cũng sống ở đây, quên hết mọi chuyện thế tục...

Tiêu Thu Thủy tim đập thành thích, nhất thời tất cả anh hào thế gian, phong vân khoái ý đều vút hết ra đằng sau, kích động nói:

- Được...

Còn chưa dứt lời bỗng thấy phía trước có chút xao động. Tiêu Thu Thủy biết phía trước có biến, không dám lưu luyến, lập tức chạy đi. Chỉ thấy trong đình Bách Pha cánh sen vương vãi, đều bị kiếm khí đánh nát không còn ra hình dạng gì, trong đình chằng chịt dấu chân, hiển nhiên là không chỉ có hai người giao đấu ở chỗ này.

Lương Đẩu nói:

- Kiếm thuật của người này thật cao.

Ông là người luyện đao, thấy cánh sen rơi rụng, kiếm khí trong đình không ngờ lại có thể phóng ra ngoài hồ, lá rụng đều bị đao kiếm cắt phá, có thể thấy sát khí cùng kiếm khí của người dùng kiếm phi phạm đến mức nào.

Đặng Ngọc Bình lạnh lùng nói:

- Người đó gặp kẻ địch ở đây.

Đoạn phát tay áo, chỉ sang một phía. Chỉ thấy ở một lối ra vào của đình có vô số dấu chân, mũi dầy hướng ra trước, cự ly đều hơn hai trượng, kéo tới từ phía đình Thụy Liên.

Mấy người Khổng Biệt Ly, Mạnh Tương Phùng đều rùng mình. Suy đoán theo dấu giày, võ công người kia tất phải cao, nhưng kẻ địch của người này võ công càng không hề tầm thường. Phải biết rằng hai bên nhân mã giao đấu trong đình, vốn người kia đã ở trong đình rồi, kẻ địch tới sau dám dùng khinh công xông vào chiến đấu, tất phải tài cao mật lớn, đại địch trước mắt, người thường ai dám phóng ra xa mấy chục trượng xông vào đột kích?

Mọi người đều nhìn sang phía Lương Đẩu, Lương Đẩu nói:

- Qua đó xem thử.

Mưa núi mịt mù, Tiêu Thu Thủy còn đang hồi tưởng lại phong tư yếu điệu của Đường Phương lúc thổi tiêu giữa nơi sơn dã lúc nãy, bỗng nghe Mạnh Tương Phùng vừa quan sát dấu vết trên mặt đất

vừa nói:

- Người này đánh lui địch, vừa chiến vừa đi qua đây.

Lại qua một lúc, cơn mưa tạm ngớt, nền đất vẫn còn ẩm ướt, chỉ thấy dấu giày hỗn loạn, Khổng Biệt Ly thất thanh:

- Xem ra người ban đầu lại còn được hỗ trợ, đánh một trận ở đây.

Đường Phì hỏi:

- Còn cần qua đó nữa không?

Đặng Ngọc Bình chán ghét nói:

- Đương nhiên là cần.

Mọi người biết người tới võ công cao cường, hơn nữa còn có ít nhất bốn người trở lên, tất cả đều cực kỳ cẩn thận.

Tả Khâu Siêu Nhiên hỏi:

- Phía trước là chỗ nào?

Tiêu Thu Thủy lớn lên từ nhỏ trong Xuyên, lại thích ngao du, tự nhiên là khá thông thuộc với địa hình nơi này, lập tức đáp:

- Phía trước hai mươi dặm là chùa Thánh Tích.

Từ đây nhìn sang Nga Mi, mây trùm đỉnh núi, biển ảo mỹ lệ, nguy nga cao vút, sừng sững giữa trời, cúi xuống một dải Xuyên Tây, nước sông âm âm, giống như vạn mã tung vó, ruộng nương vạn khoảnh, kéo dài cả ngàn dặm.

Đúng lúc này, tiếng các loại binh khí đủ hình đủ dạng, hoặc ào ạt, hoặc sắc bén, hoặc chói tai, hoặc thê lương, hoặc ác độc vang lên không ngớt.

Nhưng lại không hề có tiếng lưỡi sắc va chạm vào nhau.

Mệt quá, ko chú thích chú theo gì nữa, tựa đề chương này rất hay, ko muốn dịch, dịch ra mất hay :th_85::th_85:

Quyển 5 - Chương 18: Trận chiến của Kiếm vương

Họ vốn đi trong rừng cây. Bản thân lá cây không rung động, cũng không phát ra tiếng động, bởi vì không có gió.

Nhưng bên ngoài rừng lại nghe thấy tiếng gió ào ạt.

Năm đôi chưởng thép, một thanh trường kiếm.

Lần đầu tiên Tiêu Thu Thủy được thấy, một thanh kiếm, năm đôi chưởng lại có thể phát ra nhiều âm thanh đa dạng như vậy.

Năm đôi chưởng thép, phiêu hốt, kịch liệt, mau lẹ, quỷ dị, mạnh mẽ, đủ cách chiến đấu, bắt, giữ, lật, nắm, hất, đẩy, vỗ, gạt, nâng, đè, xoáy, móc, khóa, trói, ấn, điểm, chặt, vẩy, chiêu thức nào cũng có, nhưng thủy chung vẫn không xuyên qua nổi một thanh kiếm sắt kia.

Kiếm là kiếm sắt.

Sắt là sắt thô.

Nhưng một thanh kiếm đó lại sử ra chiêu thức của vô số binh khí, kiếm phong kiếm chiêu thoát cái đã biến thành đao, thoát cái lại biến thành câu, lúc thì như thương, lúc lại như côn, lúc dùng như sạ, lúc dùng như cào, phát ra đủ mọi đòn tấn côn sắc bén, dùng bốn chữ “biến hóa khôn lường” cũng không đủ để hình dung về thanh kiếm này.

Tiêu Thu Thủy trông thấy kiếm sắt, không khỏi nhớ tới một người

Đối thủ càng mạnh, dùng kiếm càng bình thường, Kiếm vương.

Cao thủ chân chính giao đấu, một cánh hoa rơi, một chiếc lá rụng cũng có thể đả thương người.

Võ công chân chính, một sợi tóc, một ánh mắt, một cái phất tay áo cũng đều có thể thành vũ khí giết người.

Bình thường khi Khuất Hàn Sơn giao đấu với đám người như Thiết Tinh Nguyệt, một tay có thể dùng từ bảy kiếm trở lên, khi giết mấy người Tất Thiên Thông thì dùng bảo kiếm lấp lánh hàn quang, nhưng khi giết Cố Quân Sơn thì lại dùng kiếm sắt.

Bởi vì bản thân Khuất Hàn Sơn chính là kiếm.

Cho nên lão không cần “dùng kiếm”.

Kiếm trong tay càng bình thường thì kiếm trong tâm lại càng được phát huy đến mức tuyệt diệu.

Kiếm gấp, chưởng mau.

Chưởng kín không thấy người, kiếm đan không thấy bóng.

Bọn họ là ai?

Lương Đẩu vốn đang nhàn nhã như xử nữ chợt động như thỏ chạy.

Ông cúi nhanh xuống, thấp giọng quát gấp:

- Cúi xuống!

Mọi người đồng loạt phục xuống, Mạnh Tương Phùng hạ giọng nói:

- Bọn chúng gặp nhau rồi!

Khổng Biệt Ly đáp:

- Cứ để chúng đấu nhau!

Tiêu Thu Thủy đang buồn bực thì bỗng thấy tại trường còn có sáu người nữa.

Năm ông lão cường tráng, một văn sĩ trung niên áo trắng.

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy sáng lên:

- Hóa ra là bọn họ!

Văn sĩ trung niên thần sắc lạnh lùng, từ bóng lưng nhìn lại cũng có thể nhận ra, ông ta chính là học sĩ Ung Hi Vũ từng gặp tại chùa Biệt Truyện trên núi Đan Hà, cũng là một trong hai viên mãnh tướng dưới trướng Chu đại thiên vương, Nhu Thủy thần quân!

Năm người bên cạnh ông ta chính là Ngũ kiếm thủ hạ Chu đại thiên vương.

Lúc này chưởng kiếm chia ra, tiếng quát mắng không ngớt. Người sử kiếm chỉ có một tay, một kiếm, đứng thờ hồng học, mồ hôi ướt đầm áo, chính là Khuất Hàn Sơn!

Năm chưởng thu lại, chính là Dư Sát, Tô Sát, Ngao Sát, Cung Sát, Miêu Sát, năm trong Lục chưởng. Quần áo năm người đều bị cắt rách nhiều chỗ, xem ra tuy tránh được kiếm phong nhưng tình cảnh cũng vô cùng chật vật.

Nhu Thủy thần Quân ung dung phát tay, năm người Hồ Điệp kiếm tẩu, Uyên Ương kiếm tẩu, Đoạn Môn kiếm tẩu, Đằng Lô kiếm tẩu, Thiểm Điện kiếm tẩu bước nhanh lên trước. Khuất Hàn Sơn thờ hổ hển, nói:

- Tốt, cùng lên cả đi!

Nhu Thủy thần quân cười lạnh:

- Quần người năm trận, đây là trận thứ sáu rồi, đánh không chết được người thì cũng cho người mệt chết!

Khuất Hàn Sơn ngẩng mặt lên trời cười lớn, bộ râu ba chòm không gió mà tự lay động:

- Khuất Hàn Sơn ta hôm nay được mùi một cao thủ dưới trướng Chu đại thiên vương dùng xa luân chiến giết chết, cũng coi như không uổng kiếm này!

Nhu Thủy thần quân cười nhạt, nói:

- Nhưng ai biết được chuyện đó? Bọn ta giết người xong liền nói ta một thân một mình giết người, chẳng lẽ kẻ chết còn biết biện hộ sao?

Khuất Hàn Sơn biến sắc, người kiếp hợp nhất, muốn lao tới gần.

Nhu Thủy thần quân phát tay, Ngũ kiếm xuất vỏ, bởi vì năm người đồng loạt rút kiếm cho nên chỉ có một tiếng “xoảng”.

Năm thanh kiếm khác nhau, theo cùng một phương hướng, đâm vào cổ họng Khuất Hàn Sơn!

Do mũi kiếm của năm thanh kiếm đều cực kỳ sắc bén, giống như một điểm, một đường, cho nên cùng nhau đâm tới mà lại không va chạm lẫn nhau.

Cùng lúc đó, trước cổ họng Khuất Hàn Sơn đột nhiên có một thanh kiếm chặn ngang.

Kiếm của chính lão.

Tư thế lão trông giống như tự sát, nhưng lại vừa khéo chặn lại năm thanh kiếm của Ngũ kiếm!

Nhưng đồng thời, năm người chợt phân ra năm vị trí, mũi kiếm tụ hội một chỗ cũng đột ngột tan rã như hoa tuyết.

“Đinh, đinh, đinh, đinh, đinh”, năm kiếm lần lượt đâm vào mũi kiếm, thân kiếm, lưỡi kiếm, sống kiếm, đốc kiếm trên kiếm của Khuất Hàn Sơn.

Kiếm của Khuất Hàn Sơn gãy ra thành năm đoạn.

Tiếp đó kiếm của Ngũ kiếm lại hợp lại một chỗ, đồng loạt đâm ra!

Mục tiêu lần này là trước ngực.

Lần này mọi người đều nghĩ Khuất Hàn Sơn chắc chắn không thể trốn tránh được nữa.

Đúng lúc đó, trong tay Khuất Hàn Sơn lại có thêm một thanh kiếm.

Kiếm gỗ.

Kiểm gỗ của lão vung lên, Ngũ kiếm đều giận giữ quát tháo, tránh né.

Kiểm sắt của Khuất Hàn Sơn, Ngũ kiếm đối đầu trực diện, nhưng kiểm gỗ của lão vừa xuất hiện, Ngũ kiếm lại không dám đấu cứng nữa.

Hai bên chiến đấu tuy kịch liệt nhưng binh khí lại chẳng hề va chạm lấy một lần, chớp mắt đã qua mấy chục hiệp.

Tam anh Tứ côn, Ngũ kiếm Lục chưởng, Song thần quân là hai mươi thủ hạ đặc ý nhất của Chu đại thiên vương, không tính tới hai người Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm còn sống trong Lục đại trưởng lão. Trong hai mươi người này thì Song thần quân có địa vị và võ công cao nhất, tiếp theo là đến Lục chưởng, sau đó là Ngũ kiếm, tiếp nữa là Tứ côn, cuối cùng mới là Tam anh.

Tam anh, Tiết Kim Anh, Phù Vĩnh Tường, Chiến Kỳ lực, đã bị nhóm Tiêu Thu Thủy tiêu diệt tại trấn Tỷ Quy. Trong Trường Giang tứ côn, Kim Bắc Vọng chết dưới tay thủ hạ Quyền Lực bang, Thường Vô Kỳ, Mạnh Đông Lâm và Tụ Văn Đống cũng rơi vào tay Quyền Lực bang.

Lục chưởng so với Ngũ kiếm, ngoài đông hơn một người ra, võ công cũng cao hơn một chút, nhưng Vu Sát trong Lục chưởng đã bị Long Hồ đại sư đánh chết tại Kiếm lưu, sáu người không thể phát huy khả năng phối hợp chiến đấu như trước nữa, lại thành không bằng Ngũ kiếm có thể đầu đuôi tiếp nối, không lộ sơ hở.

Điểm này Tiêu Thu thủy cực kỳ rõ ràng.

Khuất Hàn Sơn cùng Ngũ kiếm đánh càng lúc càng canh, càng lúc càng gấp, binh khí lại không hề va chạm lấy một lần.

Kiểm gỗ càng vung càng yếu, kiếm quang của năm người đại thịnh.

Khuất Hàn Sơn chỉ có một cánh tay.

Mọi người đã có thể nhìn rõ Khuất Hàn Sơn, chỉ thấy lão râu tóc dựng ngược, dáng vẻ vô cùng chật vật nhưng vẫn cố chấp phản kích.

Đúng lúc này, kiếm gỗ bỗng phá không bay ra.

Lương Đấu kêu lên thất thanh:

- Không xong...!

“Phụp” một tiếng, kiếm gỗ xuyên thủng ngực Hồ Điệp kiếm tẩu.

Tứ kiếm đại bi, trong cơn phẫn nộ, xuất kiếm càng gấp.

Trong tay Khuất Hàn Sơn đột nhiên lại xuất hiện một thanh kiếm.

Kiểm giấy.

Thanh kiếm bằng giấy này vừa hiện, thế bại của tứ kiếm liền hiện.

Bọn họ hoàn toàn không tiếp nổi kiếm chiêu, liên tiếp bại lùi.

Nhu Thủy thần quân vụt quát:

- Tránh ra.

Tứ kiếm rút lui, ôm Hồ Điệp kiếm tẩu lùi về.

Bọn họ vừa lui, Khuất Hàn Sơn suýt nữa thì ngã quy, không ngờ lại dùng kiếm giấy chống đất, đứng thờ hồng hộc, ánh mắt sắc lạnh đã

dần mờ mịt.

Kiểm giấy trong tay lão giống như làm bằng thép, chống đỡ cả thân thể mà không gãy đổ.

Đến bây giờ Tiêu Thu Thủy mới biết, vị Kiếm vương bị Lương Đấu chặt đứt một cánh tay này lợi hại đến mức nào.

Nhu Thủy thần quân lại hỏi:

- Người còn có thể chống đỡ được bao lâu nữa.

Khuất Hàn Sơn ánh mắt oán độc, hung ác nhìn Nhu Thủy thần quân, nhưng lại không trả lời, chỉ đứng thờ dốc.

Nhu Thủy thần quân thông dong nói:

- Ta nhắc lại một lần nữa, hai điều kiện: Một, gia nhập Chu đại thiên vương; Hai, giúp bọn ta hạ độc Lý Trầm Chu...

Khuất Hàn Sơn bỗng dốc hết sức bình sinh, quát lớn:

- Câm miệng!

Rút kiếm xông tới. Tiêu Thu Thủy vô cùng kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn thấy Khuất Hàn Sơn đánh mất sự bình tĩnh ngày thường.

Nhu Thủy thần quân chợt vươn người, đã tới trước mặt Khuất Hàn Sơn.

Kiểm giấy của Khuất Hàn Sơn còn cứng hơn cả thương thép, còn thẳng hơn cả gậy sắt, đâm nhanh tới, từ thiên biến vạn hóa chuyển sang không chút biến hóa.

Không biến mà biến, đi tới cận cùng của giết chóc..

Nhưng trước người Nhu Thủy thần quân đột nhiên xuất hiện hai tấm lưới nước.

Nước từ trong ống tay áo ông ta.

Ông ta vung tay lên, hai luồng nước giống như hai dòng sông lớn, lại giống như hai tấm lưới rộng, quán trời, thu kéo, cực kỳ linh hoạt tự nhiên.

Kiểm giấy của Khuất Hàn Sơn không thể áp chế nổi hai ống tay áo ông ta.

Hai ống tay áo nhẹ bằng này mang theo sức mạnh của nước mềm.

Nước là thứ mềm mại nhất, nhưng cũng có sức mạnh to lớn nhất.

Mắt thấy Khuất Hàn Sơn một lần nữa sắp sửa không chống đỡ được, bỗng nghe “phụp” một tiếng, Khuất Hàn Sơn đâm tới một kiếm, đâm thủng một ống tay áo của Nhu Thủy thần quân.

Nhu Thủy thần quân một thả một kéo, đã quán bay kiếm ra xa.

Ống tay áo còn lại đã quán tới cổ họng Khuất Hàn Sơn.

Đúng lúc đó, lại có ánh kiếm lóe lên.

Chưởng kiếm!

Lấy chưởng thay kiếm!

Khuất Hàn Sơn đánh ra một kiếm, chặt đứt ống tay áo còn lại của Nhu Thủy thần quân.

Nhu Thủy thần quân biến sắc, lùi tránh ra ngoài, trừng mắt hung ác nhìn Khuất Hàn Sơn, gằn giọng nói:

- Tốt, tốt...

Nhu Thủy thần quân vừa rút lui, Khuất Hàn Sơn liền không duy trì được nữa, “ộc” một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, thân hình lắc lư muốn ngã.

Lão vốn đã chiến đấu bảy trận liên tiếp, sức cùng lực kiệt, lại dùng kiếm chưởng và chưởng kiếm hợp nhất đánh Nhu Thủy thần quân, chung quy cũng không chống chọi nổi nữa.

Tiêu Thu Thủy đột nhiên cảm thấy trong lòng như có điều gì thôi thúc, rất muốn nhảy ra giúp đỡ lão, nhưng suy nghĩ kỹ lại, Khuất Hàn Sơn từng nhiều lần vu oan, truy sát mình, liền cố ép xung động lại.

Lương Đẩu đương nhiên là có thể nhìn ra được.

Ông rất hiểu tính cách của vị “tiểu huynh đệ” này.

Vì thế ông hạ giọng nói:

- Thủ hạ của Chu đại thiên vương và người của Lý Trầm Chu đánh nhau chính là chó cắn chó.

Ông trầm ngâm một thoáng rồi lại tiếp:

- Sức mạnh của bạch đạo đã không khống chế được bọn chúng nữa, để người hắc đạo tự đấu đá, chém giết lẫn nhau là thượng thượng

sách.

- Dạ.

Tiêu Thu Thủy đáp.

Nhu Thủy thần quân lạnh lùng nói:

- Võ công thật cao.

Khuất Hàn Sơn không dám nói nữa, vội vận khí điều tức.

Nhưng vận công điều tức quan trọng nhất là thần khí định thần, tâm khí giao dung, lão càng nồng nóng, chân khí càng chạy ngược ý.

Nhu Thủy thần quân đương nhiên có thể nhìn ra được điểm đó, về thể ông ta tiếp tục dùng lời “giết” tới:

- Đáng tiếc, người sắp xong đời rồi.

Khuất Hàn Sơn trừng mắt nhìn lại.

Nhu Thủy thần quân nói:

- Kỳ thực hai bang chúng ta tranh đấu, đến cuối cùng lại để cái đám tự nhận là nhân sĩ chính đạo trên giang hồ đặc ý... Người sao phải khổ mà không hợp tác với bọn ta?

- Chúng ta là mũi nhọn.

Nhu Thủy thần quân cười cười lại tiếp:

- Hợp lại thù cùng có lợi, chia ra thì cùng tổn hại.

Khuất Hàn Sơn lắc đầu.

Nhu Thủy thần quân mỉm cười:

- Người có phải là làm nô tài của Lý Trầm Chu quen rồi, không dám quay đầu lại không?

Khuất Hàn Sơn nổi giận:

- Người mới là nô tài của Chu đại thiên vương!

Thiếu Lâm, Võ Đang, mười môn phái lớn, các bang các mạch đều bị người của Quyền Lực bang giết chết... Còn các người... Lại chạy tới kiếm lời!

Nói đến cuối, một hơi nguyên khí đã gần không tiếp nối nữa:

- Lý bang chủ là... ân nhân cứu mạng ta... Ta quyết không... Không bán đứng người!

Nhu Thủy thần quân cười lạnh:

- Hắn thì có tài đức gì? Tuổi thì còn trẻ ranh! Người hơn gấp đôi tuổi hắn, lại chịu phục hắn...

Khuất Hàn Sơn tức giận không kiềm chế nổi:

- Chu đại thiên thì là cái thứ gì?! Làm giặc cướp dưới nước chán rồi, cũng lên bờ... lên bờ tranh miếng ăn!

Nhu Thủy thần quân nghe thấy, biết nguyên khí Khuất Hàn Sơn đã dần tan, nội tức đang nhanh chóng cạn kiệt, phát tay nói:

- Giết đi!

Đúng lúc ấy, ánh lửa vụt sáng lên.

Nhu Thủy thần quân ghéch mũi, mở miệng, phun ra một đoàn nước.

Lửa tắt.

Nước cạn.

Tại trường lại có thêm hai người.

Một trong số đó, đầu trọc bắt ta, cũng chỉ còn lại một cánh tay, chính là Hỏa vương.

Bên cạnh Tổ Kim Điện có một thiếu nữ, vòng vàng, búi tóc vàng, áo vàng, giàu vàng, mắt to mày rậm, cũng có vài phần khí khái nam nhi.

Chính là Tân Diệu Thường, con gái của kẻ nằm vùng tại nhà họ Tiêu, Tân Hồ Khâu.

Tân Diệu Thường ẩn nấp tại phân cục Hoán Hoa, do cha Tuyệt Diệt thần ma tại tổng cục Thành Đô đã bị bại lộ nên phải nhanh chóng bỏ trốn để tự bảo vệ.

Vốn Cửu thiên Thập địa, Thập cửu nhân ma của Quyền Lực bang, mỗi người trong mười chín thần ma đều có môn đồ, hơn nữa còn đều là nhân vật rất lợi hại. Người phụ trách hành động các nơi của Quyền Lực bang chính là đám người này.

Nhưng gần nửa năm nay, nhóm huynh đệ Tiêu Thu Thủy trước sau đã giết mười bốn nhân ma trong Cửu thiên Thập địa, Thập cửu nhân

ma, lại tru diệt không ít đệ tử của những kẻ này, khiến cho Quyền Lực bang thực lực giảm mạnh, hao tổn nhuệ khí, chỉ có thể phát động chủ lực tinh nhuệ Bát đại Thiên vương, ngay cả cao thủ dưới trướng tổng quản Liễu Ngũ Song sí Nhất sát Tam phương hoàng, có điều cũng bị hao tổn một phần lớn.

Nhu Thủy thần quân lạnh lùng nói:

- Người tới rồi.

Hỏa vương Tổ Kim điện giống như ngọn lửa đang bốc cháy rùng rục:

- Vừa rồi bị các người cắt đuôi. Hừ hừ, các người muốn tiêu diệt từng người một.

Nhu Thủy thần quân lại như nước đóng thành băng, ánh mắt lạnh lẽo như băng:

- Không sai, bọn ta muốn giải quyết Kiếm vương trước.

Ánh mắt Tổ Kim Điện như lửa nóng gặp củi khô, bốc cháy lớp lớp, hấn nói chuyện cũng khiến cho người ta cảm thấy hoa lửa đang bắn ra.

- Đáng tiếc thủ hạ của các người, tuy dẫn dụ ta đi được nhưng đều bị ta thịt rồi.

- Người của Chu đại thiên vương, quá kém.

Hỏa vương tiếp tục nói.

Sắc mặt Nhu Thủy thần quân biến đổi:

- Đừng quên, bọn ta có mười một người, các ngươi, chỉ có hai người.

Tân Diệu Thường cao giọng nói:

- Còn có ta, ba người.

Giọng Nhu Thủy thần quân lạnh lẽo như cột băng ở sâu trong hang đá:

- Ngươi cũng tính là một người sao?

Tân Diệu Thường không trả lời, Tổ Kim Điện nói:

- Đám chỉ biết chực chờ cơ hội này! Ngươi mau phát ám hiệu! Thủy vương và Đào vương đang ở ngay gần đây.

Cao thủ tranh đấu, với võ công của Tân Diệu Thường, căn bản không phát huy nổi tác dụng gì.

Tân Diệu Thường ứng tiếng đáp, Nhu Thủy thần quân cười lạnh:

- Ngươi sợ rồi à?

Tổ Kim Điện trợn mắt đáp:

- Chờ Thủy vương và Đào vương tới, các ngươi có muốn sợ cũng không kịp nữa.

Nhu Thủy thần quân nói:

- Ngươi đừng dọa ta, ta sợ đến chết mất. Thủy vương và Đào vương

tối đa chỉ có thể có một người, người còn lại đang ở Hồ Nam, người không dọa nổi ta đâu.

Hòa vương cả giận nói:

- Ta dọa người ư?!

Hắn nổi giận, toàn thân liền như lửa cháy, râu đang cháy, tóc cũng đang cháy, y phục như đang cháy, ánh mắt lại càng cháy.

Đến khoảnh khắc tất cả bốc cháy mãnh liệt nhất, hắn sẽ ra tay.

Mấy người Tiêu Thu Thủy đứng cách xa như vậy mà cũng cơ hồ bị sức nóng thiêu sém y phục.

“Thế lửa” nóng bỏng đến thế, mọi người, bao gồm cả Lương Đẩu lại căng thẳng tới mức lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Mồ hôi lạnh.

Đúng lúc đó, Tổ Kim điện đột nhiên “cháy” lên.

Thật sự “cháy” lên.

Quyển 5 - Chương 19: Cái chết của Hỏa vương

Lửa trên người Tổ Kim Điện trước nay vẫn chỉ là “giống như” đang bốc cháy mà thôi, không phải “thực sự” bốc cháy.

Cho dù Tổ Kim Điện có là “Hỏa vương” đi chăng nữa thì chỉ cần là con người, chẳng có ai có thể thực sự sinh sống trong lửa nóng, đốt không chết.

Chuyện đó cũng hoang đường như chuyện người “đánh không chết” vậy.

Thế nên Thiết Kỵ và Ngân Bình mới thiếu chút nữa vì cái điều “hoang đường” đó mà bị Tiêu Thu Thủy đánh chết.

Mà nay Hỏa vương lại thực sự “cháy” lên.

Mọi chuyện biến đổi quá nhanh, đừng nói là mấy người Lương Đẩu không thể ngờ nổi mà ngay chính bản thân Hỏa vương cũng không dự tính trước được, cả Kiếm vương đứng ngay cạnh cũng không kịp cứu viện.

Người phát lửa là Tân Diệu Thường!

Hỏa vương vốn đang súc thể chuẩn bị phóng lửa, đột nhiên bị một luồng lửa khác dẫn phát, hai ngọn lửa nóng bỏng cùng bộc phát, dẫn đến lửa nóng thiêu thân.

Loại lửa trong ngoài cùng phát này không phải thứ Khuất Hàn Sơn

có thể xen vào được.

Tổ Kim Điện gào thảm, hét dài, hấn cần phải nén lửa trong tâm xuống trước mới có thể dập đi lửa trên người, rồi mới biến lửa thành vật để sử dụng.

Đúng lúc đó, nước mưa chợt trút xuống ào ào như thác đổ.

Nước mưa do Nhu Thủy thần quân phóng ra.

Lửa trên người Tổ Kim Điện lập tức bị dập tắt, người hấn cũng ướt đầm, tỏa ra một mùi gay khét.

Lửa trên người Hỏa vương nếu bị dẫn cháy lên thì phải do tự bản thân dập tắt.

Bây giờ hấn lại bị dìm tắt.

Nước là chân nguyên chi thủy trong ngũ hành của Nhu Thủy thần quân.

Hỏa vương xong rồi.

Thực sự xong rồi.

Ánh mắt hấn không còn cuồn liệt mà tràn ngập bi thương, nhục nhã, hổ thẹn, chán nản.

Hấn cầu khẩn nhìn Tân Diệu Thường.

Vòng vàng trên cổ tay cùng chuông vàng bên cổ chân Tân Diệu Thường kêu lên leng keng.

- Người không cần hỏi, ta nói cho biết.

- Ta là Liệt Hỏa thần quân Thái Khấp Thần.

- Thái Khấp Thần cũng là Tân Diệu Thường, Tân Diệu Thường cũng là Thái Khấp Thần.

Nhu Thủy thần quân mỉm cười tiếp lời:

- Quyền Lực bang phái Tân Diệu Thường tới Hoán Hoa kiếm phái làm gian tế, kỳ thực chính là người Chu đại thiên vương phái tới nằm vùng tại Quyền Lực bang.

Ông ta cười cười, nói:

- Người từng giả mạo Liệt Hỏa thần quân, lấy tên Thái Khấp Thần phá hủy chủ lực Thập niên của Hoán Hoa kiếm phái cùng một trăm ba mươi tư đệ tử chủ lực của nhà họ Tiêu, hôm nay Thái Khấp Thần cũng dùng tên Tân Diệu Thường thiêu đốt ngũ tạng người, ta lại đội tất lục phủ người, Hỏa vương, người xong rồi.

Tổ Kim Điện thực sự xong rồi.

Hắn đã ngã xuống.

Một kẻ ngạo nghễ, rực lửa, trong nháy mắt đã biến thành một đám bùn nát.

Tiêu Thu thủy không đành lòng nhìn, trong lòng cũng thầm phát run.

Nhu Thủy thần quân đứng nhìn “khối hình người” dưới đất, nhìn thật lâu, tiếp đó ngẩng đầu, nhìn sang phía Kiếm vương, ánh mắt giống như đang nhìn đám bùn đất kia vậy:

- Người nên đầu hàng đi thôi.

Khuất Hàn Sơn lắc đầu, trong mắt lộ vẻ đau thương sâu sắc, nhưng lão nói:

- Không hàng.

Nhu Thủy thần quân thở dài sườn sượt:

- Người là người thông minh, tại sao chuyện như vậy lại không nhìn thấu được?

Khuất Hàn Sơn lặng lẽ đáp:

- Đời người luôn có một vài chuyện không thể nhìn thấu, cũng không muốn nhìn thấu.

... Đây có lẽ là nguyên tắc sống của một số người trên giang hồ

... tinh thần biết rõ không thể mà vẫn làm, vốn không phải điều người trong thế tục có thể hiểu.

Liệt Hỏa thần quân cười khặc khặc, tiếng cười của cô ta giống như Hỏa vương:

- Ta thấy Lý Trầm Chu cũng chẳng có gì đáng kính ngưỡng, người cứ bán đứng hắn đi!

Khuất Hàn Sơn không thèm đáp lại.

Lão ra tay.

Tay lão chính là kiếm.

Nhưng lão vừa ra tay, Nhu Thủy thần quân và Liệt Hỏa thần quân, một lửa một nước, đã đồng loạt giáp công.

Ngoài rút tay về, không có kiếm nào có thể chịu nổi nước, lửa cùng tiến này.

Tiêu Thu Thủy không nhìn được muốn lao ra cứu lão.

Hắn bình sinh khó nhẫn nhịn nhất là khi thấy bậc trung nghĩa bị tàn hại.

Khuất Hàn Sơn tận trung tận nghĩa với Lý Trầm Chu.

Không cần biết Lý Trầm Chu như thế nào, phẩm cách này của Khuất Hàn Sơn cũng rất đáng trọng.

Tiêu Thu Thủy vốn đang máu nóng sôi trào, muốn xông ra ngoài, bỗng nhiên nhớ tới Tứ tuyệt Nhất Quân.

Tứ tuyệt Diêu Độc Vụ, Văn Tấn Sương, Tất Thiên Thông, Hoàng Viễn Dung, cùng với Nhất quân Cố Quân Sơn, không ai không chết vì bị kẻ này ám sát, bán đứng.

Tiêu Thu Thủy có thể quên đi những chuyện Khuất Hàn Sơn đã làm với bản thân hắn.

Nhưng hắn không thể tha thứ cho việc Kiếm vương bán rẻ bằng hữu của lão.

Bản thân Khuất Hàn Sơn đương nhiên là “có chuyện có thể làm, có chuyện không thể làm”, nhưng Tiêu Thu Thủy đối với việc Khuất Hàn

Sơn sát hại Tứ tuyệt Nhất quân cũng là “có chuyện có thể tha thứ, có chuyện không thể tha thứ”.

Co nên hấn cố dẫn mình lại.

Cùng lúc ấy, biến hóa lại phát sinh.

Khuất Hàn Sơn không thu tay, chỉ dùng tay trái ngăn cản.

Tay trái lão vốn đã cụt rồi.

Sau đó lão dùng tay phải vung kiếm, cắt đứt tay trái mình.

Lúc này tay trái lão đã ướt đẫm nước, dính đầy lửa.

Lửa của Liệt Hỏa thần quân, nước của Nhu Thủy thần quân đều đánh lên cánh tay trái, ngay cả mặt cũng bị chân hỏa thiêu cháy cùng nước độc phá nát một phần.

Cánh tay trái lão đứt lìa, tách rời thân thể từ phần vai, nhân lúc Ung Hi Vũ cùng Tân Diệu Thường ngăn ra một thoáng chốc, Khuất Hàn Sơn đã tung mình phóng đi.

Lão lao về phía mọi người đang ẩn nấp.

Chư hiệp giật mình, không biết nên ra tay ngăn cản hay là không ra tay, Khuất Hàn Sơn đã phóng qua đầu họ.

Máu tươi nhỏ dọc trên đường, nhuộm đỏ mặt cỏ xanh.

Tứ kiếm, ngũ chưởng quát tháo truy đuổi, đang định xuất thủ thì đột nhiên phát hiện trong rừng có nhiều người như vậy, đều không khỏi sửng ra một chốc.

“Thấy rừng chớ đuổi”.

Chỉ trong một thoáng chốc ngăn ngui đó, Khuất Hàn Sơn đã chạy ra rồi.

Liệt Hỏa thần quân, Nhu Thủy thần quân liếc thấy nhiều người như thế cũng cùng ngăn ra.

Khổng Biệt Ly là người đầu tiên lên tiếng, cười ha ha, nói:

- Hay cho Khuất Hàn Sơn! Lợi dụng bọn ta trốn thoát khỏi lòng bàn tay chư vị! Ha ha, chúng ta quanh năm bắt nhạn, hôm nay lại bị nhạn mổ mù mắt rồi!

Ông vừa lên tiếng đã biểu lộ lập trường, nói rõ thái độ, người bên phía Chu đại thiên vương cũng thả lòng tâm thần, biết rằng đám người này không hề dễ đối phó. Liệt Hỏa thần quân chuông vàng leng keng, cười đáp:

- Rất đúng! Rất đúng!

Mạnh Tương Phùng hừ mũi một tiếng, lạnh lung nói:

- Tân cô nương tuổi vẫn còn trẻ, bản lãnh lừa người đã là hạng nhất rồi.

Mạnh Tương Phùng vốn là sư đệ Tiêu Tây Lâu, quản lý phân cục Quế Lâm, Tân Diệu Thường lại nằm vùng ngay dưới mắt ông ta, nói ra thực là quá mất mặt, tầm nhìn kém cỏi, trong lòng Mạnh Tương Phùng rất không thoải mái.

Thái Khấp Thần cũng xấu hổ, nhưng hảo hán không chịu thiệt trước

mắt, bên mình tuy có mười một thủ hạ đặc lực dưới trướng Chu đại thiên vương nhưng đối phương cũng có Lương Đẩu, Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Ky, Đặng Ngọc Bình, Đường Phì, Lâm công tử, Tiêu Thu Thủy, Đường Phương, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Tả Khâu Siêu Nhiên, Âu Dương San Nhi, chị em họ Khúc, tổng cộng mười bốn mười, phần lớn đều là cao thủ, tự thấy không thể nuốt trôi được, lập tức cười cầu hòa:

- Mạnh tiên sinh quang minh lỗi lạc, sao phải so đo với loại tiểu nhân kém cỏi như nô gia!

Cô ta cười cười, lại tiếp:

- Huống hồ, nô gia tại phân cục Hoán Hoa cũng chưa từng làm việc xấu gì, chuyện đó thiết nghĩ Mạnh tiên sinh cũng không đến mức trách tội chứ?

Mạnh Tương Phùng hừ lạnh:

- Đó chẳng qua là vì cô còn chưa có cơ hội làm ác thôi.

Ung Hi Vũ thấy tình hình không ổn, vội cướp lời:

- Chúng tôi tới đây lần này là để vây giết người của Quyền Lực bang, các vị sẽ không cản trở chứ?

Ông ta vừa nói đã biểu lộ thái độ, mọi người cũng không có gì để nói, tuy đều cảm thấy ông ta ác độc nhưng để đối phó với người của Quyền Lực bang cũng cần đến chính thủ hạ Chu đại thiên vương cùng các loại thủ đoạn âm độc này mới có thể khắc chế được.

Lương Đẩu từng cùng Nhu Thủy thần quân kề vai tác chiến trên đỉnh Đan Hà (chuyện cũ xin đọc “Giang Sơn Như Họa”), bởi vậy liền đứng ra dàn hòa:

- Kiếm vương thương thiên hại lý, cho dù các vị không ra tay thì bọn tại hạ cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn, nhưng hôm nay lão đã hạ tràng thê thảm, chúng tôi cũng không muốn truy đuổi đến cùng... Mời các vị cứ tùy tiện.

Lời này cũng diễn tả rất rõ ràng, bọn họ không muốn đối đầu với người của Chu đại thiên vương, nhưng cũng không muốn “bỏ đá xuống giếng”, cùng theo đuổi giết Khuất Hàn Sơn. Nhu Thủy thần quân âm u liếc nhìn Lương Đẩu, đoạn ôm quyền nói:

- Được, vậy xin cáo từ.

Dẫn Tứ kiếm, Ngũ chương cùng Liệt Hỏa thần quân đuổi theo Kiếm vương.

Tứ kiếm, Ngũ chương đa số đều quen biết với đám Tiêu Thu Thủy, cũng từng chung sinh tử hoạn nạn, cho nên khi đi qua đều gật đầu chào hỏi.

Thiết Tinh Nguyệt lắc đầu nói:

- Lạ thật, Khuất Hàn Sơn đã đi xa rồi, làm sao bọn họ đuổi theo được?

Khâu Nam Cố thích thể hiện, lúc nào cũng muốn khoe đầu óc trước mặt Thiết Tinh Nguyệt, vì thế liền nói:

- Kiếm vương đã bị thương, sao có thể chạy xa được!

Đường Phương phì cười:

- Lăn theo vết máu không phải là đuổi được sao?

Thiệt Tinh Nguyệt tự vả mình cái “bốp”, lẩm bẩm nói:

- Quái lạ mà, mình trước nay thông minh sao lần này lại không nghĩ ra nhỉ?

Khâu Nam Cố lại bối rối nói:

- Đường Phương, tiếng cô cười nghe như đang phóng âm khí.

Đường Phương nhất thời tức đến mặt mũi trắng bệch. Tiêu Thu Thủy đứng bên cạnh lại bật cười vui vẻ.

- Tiểu Khâu từng bảo với tôi.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Tiếng âm khí cô phóng ra nghe còn hay hơn tiếng nhạc.

Đường Phương trừng mắt nhìn Khâu Nam Cố, khuôn mặt lại đỏ hồng lên.

Chúng ta vẫn lên Nga Mi hay là đi theo xem thử?

Tả Khâu Siêu Nhiên hỏi.

- Kiếm vương chạy lên Nga Mi tất phải nguyên do, nói không chừng Liễu Ngũ cũng ở gần đây chỉ là hắn bị thương, không lộ mặt thôi.

Lương Đẩu nói.

- Nói cũng đúng.

Mạnh Tương Phùng nói:

- Đi theo cũng chẳng có gì đáng xem, dù sao Kiếm vương cũng đã trọng thương, chúng ta cứ lên núi Nga Mi thôi.

Khổng biệt Ly gật đầu, tiếp lời:

- Cho dù thế nào cũng không nên bỏ dở nửa chừng, cùng nên tìm hiểu xem chuyện bí ẩn xảy ra ở Nga Mi gần đây rốt cuộc là chuyện gì.

Vì thế họ tiếp tục lên núi.

Đi lên đến am La Phong, chỉ thấy mây trong trời đất như đều tụ hội hết lại bên núi.

Mặt đất được phủ một lớp màn trắng xóa, giống như đổ lên một tầng sương băng, nhưng lại không thấy có tuyết.

Vô cùng lặng lẽ.

Đứng trên đài Long Phượng ngắm mây, mây màu nổi danh của chùa Ngưu Tâm, mây tầng đặc sắc của chùa Trung Phong, biển mây đẹp mắt của chùa Kim Đỉnh, tất cả đều có thể được thực thức tại đây.

Chư hiệp tới nơi, thực là chốn cùng sơn tuyết thủy, không khỏi bồi hồi cảm khái.

Lúc này, trong chùa Thánh Tích, chuông đồng bát quái trên lầu Tả Chân Cảnh đã gióng lên nhịp chuông chiều, tăng nhân đánh nhanh mười tám nhịp, chậm mười tám nhịp, chuông ngân một trăm lẻ tiếng tiếng, vang vọng trong sơn cốc, lan xa cả tám dặm.

Nga Mi Thủy Thắng, cùng với Long Môn hạ, Hắc Long giang, được

gọi là Tam Tuyệt. Dòng nước đến từ sông Phù Văn, chảy qua hai động Long Môn, Cửu Lão, dòng trước là Bạch Thủy, dòng sau là Hắc Thủy, nhập vào sông Vô Hoài, tới Viên Câu Hà hoặc là Nga Mi Hà, chảy qua chùa Tăng Cốc lại có tên là Du Già Hà, thiên sơn vạn thủy, song kiêu giang ảnh, thực là sơn thủy hữu tình, khiến người ta phải trầm trồ than thở.

Khi mọi người tới Phục Hồ tự, trên đỉnh núi Ngưu Tâm thì trời đã về chiều.

Chư hiệp tá túc trong chùa Thiên Bình, cao tăng trong chùa không muốn nói nhiều, chư hiệp cũng chẳng hỏi, chuẩn bị sáng sớm hôm sau sẽ lên Kim Đỉnh Nga Mi.

Trên Kim Đỉnh Nga Mi đã xảy ra chuyện gì?

Càng lên cao càng lạnh.

Lạnh đến da mặt phát lạnh, bàn chân phát lạnh, tâm cũng phát lạnh.

Đường Phương tay lạnh.

Nhưng lại nằm trong bàn tay ấm nóng của Tiêu Thu Thủy.

Trong lòng cả hai người đều ấm áp.

- Ở gần đây có hồ Tẩy Tượng, có Nham cốc linh quang, muốn tới đó xem không?

Tiêu Thu Thủy hỏi.

- Có.

Đường Phương đáp.

Họ đi qua Kỳ Hạc toàn thiên pha, tới bên trái chùa Liên Hoa.

Tiêu Thu Thủy kể:

- Chỗ này theo truyền thuyết là nơi Sở Hiền Vương cưới ngựa trắng đi qua, từ sáng đến tối đều có linh quang.

Hắn cười nói tiếp:

- Lúc nhỏ tôi cùng Bá Hải Thành, Huệ Văn Mậu, Vạn Biến Chu, Mao Quan An tới đây, còn tưởng là có quý, trẻ con nhát gan, bị sợ mất một trận.

Đường Phương hỏi:

- Giờ họ ở đâu?

Tiêu Thu Thủy trầm mặc hồi lâu.

- Lúc lên Nga Mi, qua Trương Lão bình, thời tiết thay đổi, mây mù dày đặc, Bá Hải Thành trượt chân ngã chết. Mao Quan An, Huệ Văn Mậu cùng tôi xông pha giang hồ, một người tử chiến, một người bị độc chết, Vạn Biến Chu đã sớm lên kinh dự thi rồi.

Trong đêm tối, Tiêu Thu Thủy lặng lẽ như một pho tượng đá. Đường Phương đứng bên cạnh ngắm nhìn gương mặt trẻ trung, góc cạnh của hắn, thầm nghĩ: Một người trẻ tuổi như vậy, lại lăn lộn giang hồ lâu như thế, trải qua bao nhiêu sương gió, thực khó mà tưởng tượng nổi.

Nhưng mà giang hồ tử đệ giang hồ lão, tất cả tạo nên hắn cùng ký

ức của hắn...

Đường Phương cứ nhìn Tiêu Thu Thủy. Lúc này bên bờ hồ hình bát giác có rất nhiều đốm sáng như phật đăng, vụt chớp vụt tắt, lúc tụ lúc tán, thoắt cái thừa thốt năm ba ngọn, thoắt cái lại cả ngàn cả vạn, rực sáng cả màn đêm, trong lòng Đường Phương bỗng đau đớn.

- Anh bảo trông có giống linh hỏa không?

Tiêu Thu Thủy đang muốn đáp, Đường Phương đã chỉ vào linh quang, nói:

- Nếu có một ngày tôi cũng chết đi, anh sẽ có đưa người con gái của mình lên núi, chỉ vào linh quang mà nói, anh nhớ Đường Phương không?

Tiêu Thu Thủy biết lần này mình không nên đáp, nhưng hắn vẫn đáp: “Có”. Chỉ một tiếng, nhưng hắn nói như thiên ngôn vạn ngữ, một tiếng buột miệng mà ra, nước mắt đã chảy xuống, tiếp đó là cảm giác không rét mà run trước nay chưa từng có.

Gió động, một tiếng sấm nổ vang giữa tầng mây.

Nhưng lại không có ánh chớp.

Chỉ có bên cạnh hồ một đám, một chùm, một chút u quang.

Đường Phương bỗng ngã xuống.

Tiêu Thu Thủy đang định quay đầu lại thì huyết Nguyệt Bồn trên vai, huyết Thiên Tuyền trên cánh tay, huyết Thiên Trụ sau gáy đã đồng loạt bị điểm.

Chỉ nghe một người nhanh, gấp, mau, vội, nói:

- Người không cần chống cự, cô ta không sao, đã bị ta điểm huyết, người nghe ta nói, nói xong sẽ thả người đi.

Tiêu Thu Thủy chỉ có thể bất động.

Đường Phương đã rơi vào tay người khác, bị điểm huyết ngã, hấn sao dám cử động.

Hấn cực kỳ cơ cảnh, nhưng ở cạnh Đường Phương chỉ một lòng chú ý đến nàng, đến nỗi bị người khác tiếp cận, đánh lén mà không hề phát hiện ra.

Nhưng kẻ địch cũng quá lợi hại.

Bởi vì “kẻ địch” này chính là Khuất Hàn Sơn.

Kiểm vương!

Kiểm vương chưa chết.

Tiêu Thu Thủy chưa bao giờ thấy Khuất Hàn Sơn giống như lúc này.

Khuất Hàn Sơn trước nay thần khí định nhàn, phong thái phiêu dật, cho dù là sáng nay bị hai thần quân Liệt Hỏa, Nhu Thủy bao vây, thờ dốc không thôi thì vẫn thần sắc tràn đầy.

Nhưng bây giờ lão lại đầy vẻ hoảng loạn, thần thái hung tợn, toàn thân đầy máu, râu tóc cháy tiêu, mặt mũi nát bét.

Lão nói:

- Người nhất định là không hiểu tại sao người của Chu đại thiên vương không bắt được ta.

Sau lưng lão, phật đặng lập lòe, giống như là lửa ma trời.

Lúc này, không biết tại sao, Tiêu Thu Thủy lại nhớ tới Quỷ vương.

Khuất Hàn Sơn cười lạnh:

- bọn chúng đuổi theo vết máu của ta, nhưng lại không ngờ rằng ta chạy ngược lại theo vết máu của mình.

Chạy ngược lại theo vết máu, máu có chảy xuống cũng không khiến người ta nghĩ rằng lão đã chạy qua lại hai lần.

Manh mối từ vết máu, vào trong tay lão lại biến thành thượng sách chạy trốn, có thể thoát khỏi truy tung.

Ngay cả Tiêu Thu Thủy cũng không thể không thềm bội phục.

- Ta không muốn giết các người.

Khuất Hàn Sơn nói:

- Ta bị bọn chúng phát hiện ra là vì ta trộm thuốc của bọn chúng.

Lão xòe tay, để lộ ra năm viên thuốc.

Trong bóng tối, năm viên thuốc vẫn tỏa ra sáng sáng mờ ảo.

Hai viên đỏ sậm, ba viên đỏ tươi, từng điểm lượng quang làm ánh chiếu lên vẻ thâm diệu kinh người..

- Đây là thứ ta dùng trăm phương nghìn kế, trộm lại từ người Ung lão thất phu, ta muốn người đưa nó đến tay bang chủ.

Tiêu Thu Thủy giật mình.

Năm viên thuốc này không phải là Vô Cực tiên đan sao?

... Hai viên Dương Cực tiên đan, Ba viên Âm Cực tiên đan?

... “Lễ vật” Thiệu Lưu Lệ giao cho Nhu Thủy thần quân đem tặng Chu đại thiên vương trên núi Đan Hà.

Vì năm viên tiên đan này đã có bao nhiêu người phải chết...

... Đáng sợ...

Tiêu Thu Thủy hoàn toàn ngây ra.

... Nhưng hẳn biết nguyên nhân tại sao Khuất Hàn Sơn không nói ra tên của năm viên thuốc này.

... Bởi vì sợ hẳn uống mất.

.... Đây là chí bảo mà nhân sĩ võ lâm năm mơ cũng muốn có được... Nhưng mà... Tại sao Khuất Hàn Sơn lại giao nó cho hẳn?

Khuất Hàn Sơn nói:

- Ta không thể lên được Kim Đỉnh. Bọn chúng không đuổi được ta, nhất định sẽ mai phục trên đường lên núi, bang chủ không biết ta tới, không cứu được ta...

Tiêu Thu Thủy thất thanh:

- Lý... Lý bang chủ đang ở trên đỉnh núi!?

Hai mắt Khuất Hàn Sơn vụt sáng lên, “ừm” một tiếng, đáp:

- Lý bang chủ đang ở trên Kim Đỉnh.

Máu trong người Tiêu Thu Thủy như muốn nổ tung lên, trong lòng lại có cảm giác kích động không thể diễn tả nổi.

Khuất Hàn Sơn nói:

- Cho người biết chuyện này cũng chẳng sao, người giao số đan dược này cho người, cứ nói Khuất mỗ đã báo được đại ơn, nếu như người không bận, mong người xuống núi, cứu mạng lão phu, vậy là ta đã thỏa nguyện rồi...

Lão chuyển năm viên thuốc vào tay Tiêu Thu Thủy:

- mấy viên thuốc này là ta liều cái mạng già dâng lên, hy vọng bang chủ có thể niệm chút lòng trung, tới cứu lão phu.

Lời nói không giấu nổi vẻ bi thương.

Tiêu Thu Thủy hoàn toàn sửng sờ.

Bây giờ hẳn đã có thể khẳng định, Khuất Hàn Sơn thực sự không biết, mấy viên thuốc này là kịch độc.

... Thiệu Lưu Lệ dùng kế lừa Ung Hi Vũ, muốn dùng Vô Cực tiên đan giả hạ độc chết Chu đại thiên vương, còn tiên đan thật thì lại để Tiêu Thu Thủy uống mất ba viên, Tống Minh Châu lấy đi hai viên.

... Khuất Hàn Sơn lại dùng trăm phương ngàn kế đoạt lấy chúng, dâng lên Lý Trầm Chu, như vậy trời xui đất khiến, lại che giấu cả Nhu Thủy thần quân lẫn Dực vương.

... Chỉ có Tiêu Thu Thủy biết được sự thật.

... Đến giờ hấn mới hiểu, tại sao Ung Hi Vũ và Thái Khấp Thần lại phải truy đuổi Khuất Hàn Sơn tới tận cùng trời cuối đất!

Vì mấy viên Vô Cực tiên đan giả!

Tiêu Thu Thủy không biết mình nên khóc, hay là nên cười.

Trong ánh sáng mập mờ, năm viên thuốc chớp sáng chớp tối, giống như đang cười, lại giống như đang nháy mắt.

Là đang châm chọc ư? Là sự vô tình của trời đất? Hay là vô thường? Vô lý? Vô minh, hay là vô đạo?

Khuất Hàn Sơn nói:

- Người mau đáp ứng ta.

Tiêu Thu Thủy hỏi ngược lại:

- Sao người lại phải tìm ta?

Khuất Hàn Sơn nhìn chăm chăm vào hấn, gằn giọng nói:

- Bởi vì người là Tiêu Thu Thủy.

... Võ công Tiêu Thu Thủy không đủ cao, danh tiếng không đủ lớn, kinh nghiệm cũng không phải vô cùng phong phú, hưởng hồ lại càng

không phải người trong Quyền Lực bang.

- Bởi vì chuyện người đã đáp ứng, nhất định sẽ làm được!

Tiêu Thu Thủy biến sắc.

Ngay cả kẻ địch cũng tin tưởng hẳn.

Tay hẳn nắm chặt năm viên thuốc, thuốc độc có thể giết chết bang thủ thiên hạ đệ nhất bang ngay lập tức.

... Hẳn sẽ làm, hay là không làm?

Tiêu Thu Thủy chợt cảm thấy trên núi rất lạnh, rùng mình sờn gai ốc.

Nhưng trên trán hẳn đổ mồ hôi.

Hắn quát lớn:

- Không thể!

Sắc mặt Khuất Hàn Sơn vụt biến, sấm sét nổ vang, chiếu sáng khuôn mặt đầm đìa máu của lão:

- Người không đáp ứng, ta giết nó.

Lão giơ tay lên.

Kiểm chưởng.

Trên tay lão có một luồng sáng mờ nhạt.

Giống như ánh sắc lạnh của kiếm.

Tiêu Thu Thủy chỉ có thể nói:

- Được!

Trong mắt Khuất Hàn Sơn lập tức có một thần thái rất khó hình dung, hỏi:

- Quân tử nhất ngôn?

Tiêu Thu Thủy thở dài:

- Khoái mã nhất tiên!

Khuất Hàn Sơn nhanh tay giải huyết trên người Tiêu Thu Thủy, đoạn không ngờ lại quỳ xuống, lạy ba lạy nói:

- Năm viên thuốc này còn quan trọng hơn tính mạng của lão phu, hôm nay giao cả cho người.

Tiêu Thu Thủy nghĩ lại một hai tháng trước, thậm chí là một hai ngày trước, mình vẫn còn đang tranh đấu sống chết với vị danh nhân giang hồ, tiền bối võ lâm này, hôm nay lại nhận lời ủy thác của lão, tiến hành nhiệm vụ này, trong lòng cảm khái, nhất thời không biết phải nói thế nào mới phải. Chỉ thấy Khuất Hàn Sơn từ từ đứng dậy, khó nhọc nói:

- Ta... Không có gì có thể dâng lên bang chủ được, chỉ có... Chỉ có một chút tâm ý này thôi...

Tiêu Thu Thủy đang giúp giải huyết cho Đường Phương thì bỗng có một dòng máu tươi phun thẳng xuống đầu!

Quyển 5 - Chương 20: Hai tên Xà vương

Một tiếng sấm nổ vang, ánh chớp lóe lên, chỉ thấy Khuất Hàn Sơn râu tóc dựng ngược, ngũ quan đổ máu, vẻ mặt vô cùng đáng sợ.

Không biết từ lúc nào, sau lưng lão đã có thêm năm người.

Năm người, mười bàn tay, đồng loạt đánh lên lưng lão.

Khuất Hàn Sơn vốn cực kỳ cảnh giác, nhưng nghe Tiêu Thu Thủy nhận lời, trong lòng mừng rỡ, nhất thời thất thần, trúng phải ám toán.

Khuất Hàn Sơn bỗng cười, lão vừa cười, miệng liền nứt ra, máu cũng chảy tràn ra, lão nói:

- Người mau... Đi đi... Cẩn thận... Xà vương....

Lão vừa nói vừa đổ máu, chưởng của Ngũ chưởng vẫn đang dính vào lưng lão, nội lực tràn vào cuồn cuộn.

Đường Phương kinh hãi đến sắc mặt trắng bệch. Đúng lúc đó, Dur Sát ở đằng sau bỗng bay lên.

“Kiếm chưởng” của Khuất Hàn Sơn đã cắt phá lồng ngực hắn.

Hắn giống như một con cá chết, bị rạch mở bụng, mắt mở trừng trừng ngã xuống đất, nhưng hơi thở thì đã tắt...

Tứ chưởng đồng loạt thu chưởng.

Khuất Hàn Sơn bật cười điên cuồng, dưới ánh chớp giạt trông giống như lệ quý.

- Sao các người biết ta chạy ngược lại?

Tô Sát có vẻ bình tĩnh nhưng sắc mặt cũng đã trắng bệch:

- Người qua lại hai lần, dấu máu nhiều khác thường, bọn ta cũng không ngu đến mức chạy theo xuống tận dưới núi, cho nên liền quay lại tìm.

Khuất Hàn Sơn cười thê thảm:

-Hay lắm, hay lắm...

Đột nhiên đập đầu vào tượng đá, máu nhuộm khắp toàn thân, tay phải vung mạnh lên, giống như ném thứ gì đó xuống dưới vách đá, miệng thều thào nói:

- Hay lắm, hay lắm...

Âm thanh dần dần tắt lịm.

Ngao Sát kêu lên:

- Không xong!

Cung Sát nói:

- Lão khốn này ném Vô Cực tiên đan xuống vách núi rồi!

Tô Sát giậm chân:

- Làm sao bây giờ?

Miêu Sát nói:

- Xuống dưới tìm rồi hẵng tính.

Tô Sát vội kêu:

- Được, cũng tìm trên người lão luôn.

Đến lúc này Tiêu Thu Thủy mới biết tại sao trước lúc chết Khuất Hàn Sơn lại vung tay lên.

Lão cố ý làm Tứ chưởng tưởng nhầm rằng lão đã ném Vô Cực tiên đan xuống dưới vách đá. Tứ chưởng xuất hiện sau khi Khuất Hàn Sơn giao lại tiên đan, bọn họ nghĩ hẳn và Đường Phương là kẻ địch của Khuất Hàn Sơn, lão chắc chắn không thể giao thứ quan trọng như vậy cho hắn được.

Tứ chưởng vội vàng lục soát trên người Khuất Hàn Sơn rồi lại cuống cuồng xuống dưới vách đá tìm kiếm, chỉ tùy tiện gật đầu với Tiêu Thu Thủy một cái rồi biến mất.

Đường Phương hỏi:

- Làm gì bây giờ?

Sắc mặt nàng trắng bệch, đã bị cảnh thương tâm này dọa khiếp.

Tiêu Thu Thủy vỗ vỗ vai nàng, kiên nghị nói:

- Chúng ta về chùa Phục Hồ, báo lại với Lương Đẩu đại ca rồi tính

tiếp.

Trong chùa, đèn đuốc vẫn thế, tượng phật vẫn thế, lò hương vẫn thế.

Nhưng lại không còn một ai.

Ngay cả một vị hòa thượng cũng không có.

Cho nên đến cả tiếng mõ gõ tụng kinh cũng không có.

.... Lương Đẩu, Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Ky, Lâm công tử, Đặng Ngọc Bình, Đường Phì, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Tả Khâu Siêu Nhiên, Âu Dương San Nhi, bọn họ đều đi đâu hết cả rồi?

... Nhất là Thiết Tinh Nguyệt, giọng hấn to nhất, chỉ cần có mặt hấn, chùa miếu cũng biến thành chợ rau, hấn mở miệng ra, người đứng cách tám dặm cũng nghe thấy được.

Nhưng Tiêu Thu Thủy hô to kêu gọi, từng tràng tiếng vọng dội lại từ vách núi xung quanh, mà vẫn không có ai đáp lại.

.... Một tiếng đáp cũng không có.

.... Họ đã đi đâu hết rồi?

Đèn thờ vẫn thế, tượng phật vẫn thế, mọi thứ trong chùa đều vẫn như thế.

Trong hành lang quanh co khúc chiết, ánh đèn u ám, Tiêu Thu Thủy cùng Đường Phương chỉ nghe thấy tiếng của chính mình vọng lại một cách khô khốc, quý dị, hai người dựa sát vào nhau, không rét mà run.

... Rút cuộc thì bọn họ, bọn họ đã đi đâu rồi?

Khi Tiêu Thu Thủy và Đường Phương đi ra ngoài, Lương Đẩu đang đánh cờ với Khổng Biệt Ly, Mạnh Tương Phùng ngồi cạnh xem, Lâm công tử và Đặng Ngọc Bình đang thảo luận kiếm pháp.

Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố đang cãi cọ, Tả Khâu Siêu Nhiên, Âu Dương San Nhi đang nói chuyện vu vơ với chị em họ Khúc.

Tất cả chỉ yên bình như thế, họ biết hai người đi ra cũng chỉ cười cười, không nói gì.

Thế mà bây giờ, bây giờ tại sao họ lại đều biến mất?!

Rút cuộc là họ đã đi đâu rồi?

Ở Tiêu gia Kiếm lục, trong chùa Biệt Truyện Đan Hà, Tiêu Thu Thủy từng bị cường địch bao vây nhưng chưa bao giờ hẳn cảm thấy sợ hãi như lúc này.

Lương Đẩu, Đặng Ngọc Bình, Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Ly, các bậc danh kiếm, đại hiệp, cao thủ đương thời này tại sao lại bỗng dưng biến mất, giống như đã hóa thành tro bụi tiêu tan trong không khí vậy.

Đêm núi vắng lặng.

Phật đăng cô tịch.

Tiêu Thu Thủy nhất thời cũng không biết phải đi đâu tìm, vì thế hẳn nghĩ tới Kim Đỉnh, Kim Đỉnh Nga Mi, nghe nói Lý Trầm Chu đang ở trên đó.

... Lý Trầm Chu lên đỉnh núi Nga Mi làm gì?

Xem thần sắc Khuất Hàn Sơn, hình như Lý Trầm Chu ở trên Kim Đỉnh cũng đang gặp nguy hiểm, nếu không Khuất Hàn Sơn sao lại không lên được Kim Đỉnh, ngược lại còn bị người của Chu đại thiên vương phục kích?

Đúng lúc này, bên ngoài chùa bỗng có hai tiếng động.

Hai tiếng động nhẹ như lá rơi.

Nhưng không phải lá rơi, chắc chắn không phải lá rơi.... Nội công Tiêu Thu Thủy đã sớm đạt đến mức không thể tưởng tượng nổi, cộng thêm năng lực cảnh giác của hắn cực cao, lập tức chú ý tới.

Hai mảnh “lá rơi” đó quả nhiên không chỉ “bay” xuống dưới đất mà còn “bay” hẳn vào trong đại điện.

Tiêu Thu Thủy và Đường Phương đưa mắt nhìn nhau, hai người tung mình, “vút” “vút” hai tiếng, đã lùì vào sau lưng bốn bức tượng Kim Cương hai bên đại điện, ẩn nấp.

Lúc này, có hai người đi vào trong đại điện.

Một ông già.

Một cô gái.

Ông lão đã già.

Giống như phật đặng sắp cháy tàn trong đại điện, ánh sáng nhu hòa, thanh tịch, giống như khuôn mặt từ ái của ông lão.

Cô gái mặc áo hoa rực rỡ, diễm lệ, mỗi đóa hoa đều mở bung chào đón, giống như dung nhan xinh đẹp của thiếu nữ.

Thiếu nữ trẻ trung.

Tiêu Thu Thủy trông thấy họ liền thềm thờ phào một tiếng, hai người này trông không giống người xấu.

Nhưng không hiểu tại sao, Tiêu Thu Thủy vẫn có chút căng thẳng, sự đề phòng của hắn vẫn không hề giảm bớt.

Ông lão và thiếu nữ kia bước vào, nhìn đông ngó tây một chặp, thiếu nữ cười duyên:

- Kỳ lạ.

Ông lão cũng cười nói:

- Ngôi chùa lớn như vậy mà lại không có người.

Thiếu nữ đáp:

- Người đều chạy hết đi đâu mất rồi.

Tiêu Thu Thủy bấy giờ mới yên lòng, nghe khẩu khí hai người thì chuyện nhóm Lương Đẩu mất tích hiển nhiên là không liên quan đến họ.

Ông lão nói:

- Tôi đã bảo cô nghe nhầm rồi.

Thiếu nữ đáp:

- Vừa rồi ở ngoài cửa, tôi nghe thấy rõ ràng bên trong có âm thanh, nhẹ như lá rụng

Lại tiếp:

- Trong điện sao lại có lá rụng.

Ông lão nói:

- Có thể không phải lá rụng, mà là chuột.

Thiếu nữ nói:

- Nếu là chuột, thì cũng phải có hai con.

Lại thoáng trầm tư:

- Trời đông rét lạnh, lấy đâu ra chuột?

Ông lão cười đáp:

- Chuột đâu có đi ngủ đông, cô đa nghi quá rồi.

Tiêu Thu Thủy bất giác rùng mình sờn gai ốc.

Thiếu nữ trông có vẻ ngây thơ hoạt bát này, thính giác cùng suy nghĩ không ngờ lại sắc bén đến thế, xem ra tuyệt đối không thể coi thường.

Lúc này ông lão lại nói:

- Khuất Hàn Sơn cũng nên đến rồi mới phải.

Thiếu nữ đáp:

- Trên đường đi, ông ta bị người của Chu đại thiên vương chặn giết, có thể tới được chỗ này không vẫn còn đang là vấn đề.

Ông lão nói:

- Không thể có vấn đề, chẳng may có vấn đề, kế hoạch của chúng ta đều thành công cốc hết.

Thiếu nữ bồng vổ tay nói:

- Có khi nào Khuất Kiếm vương đã lên Kim Đỉnh rồi không?!

Ông lão trầm tư đáp:

- Không thể nào. Người của Chu đại thiên vương sao có thể để ông ta lên gặp bang chủ!

Thiếu nữ dẩu môi:

- Chuyện ấy lại càng không thể, nhưng trên đường tới đây chúng ta đã tìm khắp chốn rồi.

Ông lão thở dài:

- Không tìm thấy thì cũng chẳng có cách nào...

Tiêu Thu Thủy thầm nghĩ: Nghe giọng điệu một già một trẻ này giống như là người của Quyền Lực bang, nhưng lại có gì đó không đúng...

Cùng lúc ấy, bên ngoài bỗng vang lên tiếng bước chân.

Tiếng bước chân rất nhẹ.

Cô gái mỉm cười:

- Bốn người.

Ông lão cũng cười.

- Bốn người chưởng pháp rất cao.

Cô gái vừa nghe lập tức đoán ra có bốn người đến, đã không hề tầm thường rồi, nhưng ông lão vừa nghe liền có thể suy đoán được võ công bốn người này trọng về chưởng pháp lại càng không thể coi thường.

Mà bốn người bước vào lại vừa đúng là “tứ chưởng” của Chu đại thiên vương.

Quả thực là bốn người chưởng pháp rất cao.

Cung Sát, Tô Sát, Ngao Sát, Miêu Sát.

Bốn người này trông thấy ông lão và thiếu nữ cùng cùng ngăn ra.

Tô Sát quát hỏi, câu đầu tiên là:

- Tiêu Thu Thủy đâu?!

Tiêu Thu Thủy vụt bừng tỉnh.

Ông lão thì ngơ người, do dự hỏi lại:

- Cái gì... Cái gì... Tiêu... Tiêu...

Cung Sát nhìn Tô Sát, nói:

- Một lão già khom thoi, có hỏi lão cũng chẳng biết.

Miêu Sát giậm chân:

- Để tên nhóc đó chuồn mất đúng là không xong!

Tiêu Thu Thủy đã biết tại sao bọn họ tìm hấn rồi!

Ngao Sát lại liếc nhìn thiếu nữ đầy vẻ dâm tà, hạ giọng nói:

- Đây, dù sao cũng không tìm thấy, con bé đó, chúng ta... Hắc hắc...

Cung Sát nóng nảy đáp:

- Chính sự còn chưa xong, làm gì có hứng!

Ngao Sát tức giận:

- Anh không làm nổi, tôi làm nổi!

Cung Sát quát:

- Người làm nổi người làm, tìm thấy tiên đan, ta báo lên trên, người không có phần.

Ngao Sát lập tức biến sắc, vội tươi cười nịnh nọt:

- Hà hà, lão tam, anh cũng lâu rồi chưa đụng tới chuyện ấy, làm gì mà phải cứng nhắc như thế chứ, tôi nhường anh lên trước...

Cung Sát nheo mắt nhìn thiếu nữ hồi lâu, hỏi Tô Sát:

- Này, lão nhị, con bé đó không tệ nhỉ!

Bây giờ Tiêu Thu Thủy đã hoàn toàn có thể khẳng định, Tứ chương không tìm thấy Vô Cực tiên đan trên người Khuất Hàn Sơn cũng như dưới vách núi nên bắt đầu hoài nghi đến hẳn.

... Bởi vì Tiêu Thu Thủy là người cuối cùng tiếp xúc với Khuất Hàn Sơn lúc còn sống.

Tô Sát liếm liếm môi đáp:

- Tốt, tốt, đủ mùi vị.

Miêu Sát nói:

- Vậy giết lão già trước.

Tiêu Thu Thủy nghe mà máu huyết sôi trào, đang muốn ra tay, bỗng nghe thiếu nữ yếu điệu nói:

- Các người ai muốn trước, ai lên trước nào?

Tứ chương đưa mắt nhìn nhau, vô cùng kinh ngạc. Cung Sát bước nhanh tới gần, cười nói:

- Không ngờ cô cũng biết hưởng thụ đấy! Nào! Để đại gia cho cô nếm thử trước!

Thiếu nữ không ngờ lại uốn người nép thẳng vào lòng hắn, Cung Sát thực là sướng muốn chết, đưa tay ôm mặt thiếu nữ định hôn, người

cũng cúi xuống gần.

Đúng lúc đó, Cung Sát chột hét lên thảm thiết.

Hai mắt hấn trợn trừng, mười ngón tay giương ra, giống như muốn bắt lấy thiếu nữ, lại giống như muốn tự móc mắt mình ra.

Thiếu nữ không né tránh, chỉ đứng đó cười duyên.

Hấn cũng không làm gì được nữa.

Bởi vì hấn đã chết.

Chết rồi cũng không ngã xuống.

Một con rắn nhỏ màu vàng chậm rãi chui ra khỏi tay áo Cung Sát, bò lại vào tay áo thiếu nữ.

Ba người Miêu Sát, Tô Sát, Ngao Sát cùng hét lên giận giữ, xông tới.

Khi phóng đến, Miêu Sát đứng gần ông lão nhất.

Tiếp đó hấn giống như bị điện giật, nhảy dựng lên.

Khi ngã xuống liền co giật mấy cái, ưỡn thẳng người rồi bất động.

Một con rắn cực nhỏ màu đen từ trong quần hấn bò lại về ống quần ông lão.

Ông lão nhìn con rắn nhỏ, ánh mắt hiền từ giống như đang nhìn đứa cháu đích tôn của mình. Hai người Tô Sát, Ngao Sát rùng mình phòng bị, quát lên giận giữ:

- Người... Người là ai?!

Ông lão nhắc chân lên, con rắn đen vụt biến mất.

Võ công Ngao Sát cũng không hề kém, trong lúc vội vã, hai chưởng đập lại, không ngờ lại kẹp trúng chỗ bả tấc của con rắn.

Nhưng con rắn đen vậy mà vẫn không chết, giãy dụa liên tục giữa hai chưởng hấn.

Ngao Sát gào lên:

- Lão nhị... Mau cứu tôi....

Tô Sát đang muốn cứu trợ, ông lão đã vung tay, phóng ra một con rắn rơn vằn vện, dài tới bảy thước, cắn thẳng vào mặt hấn.

Tô Sát hồn phi phách tán, vội vàng nhảy tránh.

Cùng lúc đó, ánh vàng lóe lên.

Rắn vàng của thiếu nữ đã lại ra tay,

Rắn vàng cắn trúng vào mi tâm Ngao Sát.

Sau đó “roạt” một tiếng, rút về trong tay áo thiếu nữ.

Mi tâm Ngao Sát lộ một chấm đỏ, chưởng hấn cũng lập tức thả ra.

Rắn đen cắn một phát vào mạch môn hấn rồi mới thong thả rời đi.

Sắc mặt Ngao Sát giống như vỏ ngoài của một con côn trùng sặc sỡ, diễm lệ đến mức biến thành vẻ đáng sợ không thể tả xiết.

Ngao Sát đã chết, hẳn đương nhiên không hình dung được sự đáng sợ đó.

Người thực sự cảm thấy khủng khiếp là Tô Sát.

Hắn là lão nhị trong Lục chương, mấy ngày trước lão ngũ Vu Sát đã chết, tối hôm nay lão đại lại bị Khuất Hàn Sơn giết, bây giờ loáng cái ba huynh đệ còn lại của hắn cũng đã chết, có thể tưởng tượng được sự sợ hãi trong lòng hắn lúc này đang đến thế nào.

Hắn lắp bắp hỏi:

- .... Các.... Các người.... Là ai?!.....

Thiếu nữ cười hỏi:

- Người thật sự không biết?

Tô Sát bỗng hiểu ra bọn họ là ai?

- Xà vương?

Ông lão mỉm cười gật đầu, giống như một ông lão hiền hòa đang khen ngợi đứa cháu mình vừa làm một việc đúng.

Tô Sát ngược lại hành ra bình tĩnh.

- Hai vị rút cuộc ai là Xà vương?

Ông lão cười đáp:

- Cả hai đều đúng.

Xà vương? Tiêu Thu Thủy thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên.

Xà vương không phải là nhân vật chủ yếu hủy diệt một trăm ba mươi tư vị hảo hán của Hoán Hoa kiếm phái như lời đồn sao?!

Chỉ nghe Tô Sát cười khổ:

- Ta bại trong tay hai vị, thật không còn lời gì để nói.

Thiếu nữ cười nói:

- Người trước Lâm Sinh Phu rơi vào tay bọn ta cũng nói giống như vậy.

Ông lão nói:

- Người có một con đường có thể đi.

Tô Sát tự biết mình không đánh nổi hai vị Xà vương này, liền hỏi:

- Con đường gì?

Ông lão đáp:

- Con đường này Thường Vô Ý, Mạnh Đông Lâm, Tụ Văn Đống cũng từng đi qua.

..... Thường Vô Ý, Mạnh Đông Lâm, Tụ Văn Đống chính là ba trong Trường Giang tứ côn. Sau khi Kim Bắc Vọng bị Quyền Lực bang giết chết, ba người này cũng bị Khuất Hàn Sơn thu phục, trong trận chiến ở núi Điểm Thương, Hoán Hoa kiếm phái thất bại dưới tay Quyền Lực bang, ba người này cũng góp phần không nhỏ.

..... Đây cũng là một nỗi nhục nhã của Chu đại thiên vương.

Tô Sát hiểu ý của ông lão. Hắn đã không còn đường lui nữa, đánh cũng không lại nổi, chỉ còn một con đường có thể đi.

Nhưng dưới trướng Chu đại thiên vương, địa vị, võ công hắn đều cao hơn Trường Giang tứ côn nhiều, hắn cảm thấy mình có vốn để đàm phán điều kiện.

- Ta vốn muốn quy thuận Quyền Lực bang nhưng phải đảm bảo cho vợ con người thân ta được an toàn mới có thể.

Hắn nói:

- Nhưng cả nhà ta đều nằm dưới sự khống chế của Chu đại thiên vương.

Ông lão híp mắt cười:

- Không thành vấn đề.

Thiếu nữ nói:

- Quyền Lực bang muốn bảo vệ kẻ địch của Chu đại thiên vương, không phải chuyện khó khăn gì.

Ông lão tiếp lời:

- Trong trận Điểm Thương, nhân sĩ Lưỡng Quảng đều nói, Hỏa vương đủ “Hỏa” mới lừa được Tiêu Dịch Nhân vốn tinh minh như quỷ. Chữ “hỏa” trong tiếng Quảng Đông có lúc còn mang nghĩa “lừa gạt”, nhưng nếu không có hai con “rắn” bọn ta...

Thiếu nữ cười nói:

- “Xà” trong tiếng Quảng Đông cũng có nghĩa là “giáo hoạt”, cho nên muốn cứu cả nhà ngươi, cứ để bọn ta lo. Chu đại thiên vương còn chưa làm khó nổi bọn ta...

Tô Sát đương nhiên là nửa tin nửa ngờ, ông lão cười cười, vỗ vai hắn:

- Ngươi đi đi...

Khoảnh khắc ông ta vỗ xuống, Tô Sát bỗng cảm thấy vai mình tê dại.

Hắn hét lên:

- Ngươi...

“Roạt” một tiếng, một con rắn nhỏ màu xanh tím đã rụt về.

Sắc mặt Tô Sát đã biến xanh, màu xanh lục đáng sợ.

Hắn gào thảm:

- Các ngươi...

Ông lão, thiếu nữ cùng vỗ tay cười lớn.

Ông lão nói:

- Sáng khoái! Sáng khoái!

Thiếu nữ nói:

- Giết người như vậy mới thực sáng khoái!

Tô Sát kêu thảm, lao tới vào bước, cuối cùng thì ngã xuống, co giật mấy cái rồi tắt thở.

Ông lão đập lên thi thể Tô Sát, giống như đang ngắm nhìn đứa cháu mình đang ngủ say, nói:

- Người chịu khó nghỉ ngơi đi, trời sắp sáng rồi.

Thiếu nữ nói:

- Trời sắp sáng rồi, người sau lưng tượng, xin mời bước ra đi!

Người sau lưng tượng, đương nhiên là để chỉ Tiêu Thu Thủy và Đường Phương.

Đến khi Tiêu Thu Thủy và Đường Phương đồng thời bước ra, ông lão và thiếu nữ đều chấn động.

Nam mi vũ hiên ngang, mắt lấp lánh thần quang.

Nữ thanh tú mỹ lệ, áo đen da trắng.

Kim đồng ngọc nữ.

Họ vốn không phát hiện ra Tiêu Thu Thủy và Đường Phương ẩn nấp sau lưng bốn bức tượng Kim Cương.

Bởi vì Đường Phương võ công tuy không cao nhưng khinh công lại giỏi; Tiêu Thu Thủy võ kỹ tuy không tinh nhưng nội công lại thâm hậu.

Cho đến khi Tứ chương có ý làm nhục thiếu nữ, hai người Tiêu Thu Thủy cùng Đường Phương trong lòng căm phẫn, suýt không nhịn được muốn ra tay mới để cho ông lão và thiếu nữ phát hiện ra.

Thiếu nữ mỉm cười để lộ hàm răng trắng bóng:

- Đây chắc hẳn là Tiêu Thu Thủy... Tiêu thiếu hiệp rồi?

Tiêu Thu Thủy đồng dục đáp:

- Không dám.

Thiếu nữ cười duyên, hỏi:

- Nghe danh đã lâu... Vị này là?

Đường Phương thấy thiếu nữ này làm bộ làm tịch, giả dạng ngây thơ, lập tức nổi giận, lạnh lùng đáp:

- Đường gia Đường Phương.

Thiếu nữ ngấm nhìn nàng từ đầu đến chân, rồi lại từ chân lên đầu rồi mới “À” một tiếng thực dài.

Đường Phương rất không thích thái độ ấy, lạnh lẽo hỏi:

- Thế nào? Nhìn không vừa mắt à?!

Thiếu nữ nhất thời cũng không cười được nữa, chỉ cảm thấy mình bị khinh thường, cũng phản kích lại:

- Đâu có! Đâu có!

Hai bên đối chọi chan chát, Tiêu Thu Thủy lại xoay chuyển ý nghĩ. Khuất Hàn Sơn lâm chung nhờ mình chuyển năm viên thuốc lên Kim Đỉnh, giao cho Lý Trầm Chu. Hắn không biết Lý Trầm Chu là ai, Lý Trầm Chu lại càng không biết hắn, sao không nhờ đôi Xà vương này dẫn đường, giao thuốc xong coi như đã hoàn thành lời hứa, tiếp đó sẽ liều chết cầu chiến, liền nói ngay:

- Có phải Lý bang chủ đang ở trên Kim Đỉnh?

Ông lão nheo mắt hỏi:

- Làm sao ngươi biết?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Khuất Hàn Sơn đã chết.

Ông lão và thiếu nữ cùng kêu lên thất thanh:

- Chết rồi?!

Ông lão nói:

- Vậy....

Cô gái hỏi:

- Ông ta có đưa lại gì không?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Có.

Sắc mặt ông lão vụt biến, hỏi:

- Là để giao cho bang chủ?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Đúng.

Thiếu nữ khẽ cắn môi, ánh mắt xoay vòng, dứt khoát nói:

- Chúng ta giao đồ đến tay bang chủ rồi hẵng nói.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Còn phải phiền hai vị dẫn đường.

Thiếu nữ cười:

- Chuyện của bang chủ chính là chuyện của mọi người.

Ông lão nói:

- Thiếu hiệp có tâm với việc của tệt bang như vậy, sao không gia nhập bản bang?

Tiêu Thu Thủy nghĩ thầm: Còn lâu ta mới mắc mưu các ngươi.

- Ta chỉ nhận sự ủy thác của người, làm việc cho người, đối với quý bang, tương lai vẫn khó tránh khỏi đối địch.

Ông lão khúm núm nói:

- Thế cũng đúng, nói cũng đúng, đại trượng phu ân oán phân minh,

hắn nên báo ân trước rồi mới báo thù...

Tiêu Thu Thủy ngắt lời:

- Ông hiểu lầm rồi. Khuất Hàn Sơn với ta chỉ có thù, tuyệt không ân. Ta giúp ông ta là vì thấy ông ta trung với một người, có nghĩa đáng trọng, còn ta cũng không thể thất tín với người đã chết được.

Ông lão ngạc nhiên, thiếu nữ cười hì hì, kéo tay Đường Phương, nói:

- Đường tử tử, vừa rồi tiểu muội thái độ không tốt, mong tử thứ lỗi.

Đường Phương thấy nàng ta ngữ khí chân thành, cũng để cho nàng ta kéo tay, đáp:

- Cũng không có gì...

Còn chưa nói dứt lời đã kêu lên kinh hãi, một con rắn vàng đã quấn chặt cổ tay nàng.

Thiếu nữ quát nhanh:

- Không được cử động, cử động là nó sẽ cắn.

Con rắn vàng đó quả nhiên đã há miệng thè lưỡi, ghé sát vào mạch môn trên cổ tay Đường Phương.

Đường Phương ngây ra, trên tay phải, chân phải, cổ chân trái bỗng có thêm ba con rắn nhỏ màu lam, xám, đỏ, tất cả đều há miệng chực cắn.

Thiếu nữ tiếp tục quát:

- Không được cử động, đám rǎn này cực độc, cắn xuống là không còn mạng đâu.

Đường Phương không dám cử động, Tiêu Thu Thủy thì giận giữ điên cuồng, hǎn không thể ngờ được rằng hai tên Xà vương này lại phản phúc như vậy. Minh tới đây chỉ là muốn giao lại đồ Khuất Hàn Sơn đã gửi gắm, vậy mà đối phương cũng hạ độc thủ!

Ông lão lại không ra tay.

Ông ta chỉ chặn giữa Đường Phương và Tiêu Thu Thủy, làm Tiêu Thu Thủy nhất thời không xông qua được.

Ông ta vừa nhìn đã nhận ra nội lực của Tiêu Thu Thủy không phải là chuyện thường.

Sở dĩ ông ta có thể sống tới hôm nay là nhờ chưa bao giờ khinh thường một đối thủ nào, cũng chưa bao giờ tin tưởng một bằng hữu nào.

Ông ta biết chỉ cần khống chế Đường Phương, Tiêu Thu Thủy sẽ phải bó tay.

Bây giờ thiếu nữ đã khống chế được Đường Phương, Tiêu Thu Thủy xong rồi.

Nghỉ hai tuần vì bận quá nhiều việc.

Quyển 5 - Chương 21: Điểm điểm tuyết sơn

Đường Phương không thể cử động chút nào, con rắn độc hung ác đó đang ghénh đầu, phun lưỡi, lúc nào cũng có thể quật xuống cắn.

Tiêu Thu Thủy càng không dám cử động.

Hắn thà đem thân mình cho ưng mổ, hổ cắn, sư tử vồ chứ không muốn để Đường Phương bị một con rắn nho nhỏ, cắn một nhát nho nhỏ.

Ông lão mỉm cười.

Lão biết đã có thể khống chế được Tiêu Thu Thủy rồi.

Nhưng lão vẫn muốn đảm bảo Tiêu Thu Thủy sẽ không cử động.

Không chỉ “không dám cử động”, mà còn là “không thể cử động”.

Cho nên hai cổ tay, hai cổ chân Tiêu Thu Thủy cũng bị bốn con rắn độc màu xanh, lục, đỏ, hoa quấn lấy.

Lão không hề vội lấy Vô Cực tiên đan.

Kinh nghiệm mấy chục năm trôi nổi giang hồ đã dạy cho lão biết phải “nhẫn nại”.

Thiếu nữ lại càng không vội.

Vì thế à cười:

- Tỷ tỷ bây giờ có phải là không thể cử động được không?

Đường Phương tức đến mặt mũi trắng bệch, trông thấy rắn độc lại càng kinh hãi thất sắc.

Thiếu nữ nói:

- Rắn độc của ta, không có hiệu lệnh của ta thì tuyệt đối không bỏ đi, ngươi biết rồi chứ?

Ông lão nói:

- Của ta cũng vậy.

Đoạn cười hỏi:

- Có phải Khuất Hàn Sơn giao Vô Cực tiên đan cho ngươi không?

Lúc này Tiêu Thu Thủy mới nhớ ra trước lúc chết, Khuất Hàn Sơn từng nói:

- Cẩn thận... Xà vương...

Nhưng hẳn nhớ ra quá muộn.

Ông lão nheo mắt, cười nói:

- Nếu ngươi không trả lời, ta sẽ giết Đường Phương.

Tiêu Thu Thủy chỉ có thể đáp:

- Đúng.

Ông lão nói:

- Tốt. Ở đâu?

Tiêu Thu Thủy cúi đầu, nhìn xuống ngực áo, tay chân hấn đều không thể cử động, hể cử động, rấn độc sẽ cắn xuống.

Ông lão xoa đầu hấn, nói:

- Rất tốt.

Tiếp đó đưa tay lấy ra năm viên thuốc. Đám rấn tự biết nhận người, thấy ông lão tới gần cũng không cắn. Ông lão lấy được tiên đan, ngẩng mặt lên trời cười lớn.

Tiêu Thu Thủy bấy giờ mới hiểu, tại sao Khuất Hàn Sơn thà chết giao lại tiên đan cho mình chứ không chịu giao cho đám Xà vương, hóa ra hai người cũng là kẻ truy sát Kiếm vương, muốn độc chiếm tiên đan!

Ông lão há miệng cười lớn:

- Ta lấy được rồi! Ta lấy được rồi!

Tiêu Thu Thủy giận giữ, thầm nghĩ, uống thuốc vào, uống vào người sẽ biết ngay... Nhưng suy nghĩ lại, hai tên Xà vương, chỉ cần một kẻ ra hiệu, rấn độc sẽ lập tức cắn Đường Phương... Bản thân mình cũng chẳng sao, nhưng nếu Đường Phương bị thương bì biết làm thế nào!

Lập tức quần bách, kêu lên:

- Thuốc đó có độc, không thể uống!

Ông lão trừng mắt nhìn hấn hung ác, thu thuốc lại, tiến tới gần, ánh mắt co hẹp lại, lại cười lớn nói:

- Người miệng còn hôi sữa mà cũng muốn dọa ta?! Nói cho người biết, Xà vương ta chỉ có cần người, chưa từng có ai cần nổi ta...

Đột nhiên lão kêu thảm một tiếng, hai mắt biến thành màu xanh lục.

Mặt lại biến thành màu vàng.

Màu vàng tím.

“Roạt” một tiếng, một con rắn nhỏ hai màu xanh vàng, nhanh như chớp, từ sau đầu ông lão phóng về ống tay áo thiếu nữ.

Ông lão ngơ ngắc quay người, Tiêu Thu Thủy có thể nhìn thấy sau cổ lão có hai lỗ răng nhỏ bé.

Một chút máu rỉ ra.

Máu đen.

Cả Tiêu Thu Thủy cũng phải sửng sờ.

Ông lão run rẩy, loạng choạng, khóe mắt trợn đến muốn rách, tay giơ lên cao, chỉ vào năm viên thuốc trong lòng bàn tay, căm hận nói:

- Chỉ vì... vì nó...

Thiếu nữ cung kính nói:

- Đúng thế, đại bá người từng dạy, đồ tốt chia cho một người vẫn tốt hơn là phải chia cho hai người

Tiếp đó khẽ cười cười, lại nói:

- Đồ quý giá như vậy, đại bá lấy được, có thể chia cho tôi một viên mới là lạ.

Đoạn thờ dài u sầu:

- Mà tôi thì lại muốn độc chiếm.

Ông lão gào lên khàn giọng:

- Nếu... Muốn lấy... Có thể nói với ta... Ta có thể... Cho người....

Thiếu nữ cười duyên, đáp:

- Nhỡ đâu đại bá không đồng ý thì biết làm thế nào. Tiên hạ thủ vi cường, đại bá cũng từng nói, cho nên tôi có nhịn không lấy trước. Rắn độc của đại bá rất độc, tay tôi cũng không dám đưa tay ra, chờ đại bá cầm tới tay, tôi mới dám hạ thủ. Đại bá từng nói: Muốn giết người thì phải biến nhẫn nại...

Nói đoạn lại khẽ “ai” một tiếng, thờ dài:

- Kỳ thực tôi cũng không dám to gan giết đại bá. Nhưng đại bá từng nói: người muốn giết một người, phải nhân lúc hãn không thể trả đòn, tốt nhất là nhân lúc hãn không thể cử động cũng không dám cử động. Bây giờ đại bá không thể cử động, nếu cử động, độc tính sẽ càng phát tác nhanh hơn.

Ả bật cười như nước chảy hoa rơi:

- Cho nên bây giờ tôi dám lấy thuốc tay đại bá rồi.

Ông lão run giọng nói:

- Người... thật... thật độc...

Thiếu nữ thi lễ mỉm cười:

- Đều là học từ đại bá người cả.

Nói đoạn liền đoạt lấy năm viên thuốc trong tay ông lão, ông lão ghen giọng hô:

- Mau... Mau cứu ta...

Thiếu nữ mặt lạnh như sương, đáp:

- Đại bá, lúc tôi còn là trẻ con, ông làm nhục tôi thì phải tính thế nào?!

Ả chột vung tay lên, con rắn nhỏ màu xanh vàng đó lại phóng ra như chớp, cắn vào bên tai ông lão rồi nhanh chóng rút về. Thiếu nữ nói:

- .... Huống hồ, Xà vương dù sao cũng chỉ có thể có một.

Ả cười vô cùng đắc ý:

- Tôi uống số thuốc này xong, có làm Xà vương hay không còn phải xem tôi có cao hứng hay không. Có điều... Xà vương vẫn chỉ có thể có một người.

Ả giương đôi mắt đẹp nhìn ông lão, nói tiếp:

- Nhỏ cỏ không trừ tận gốc, sang xuân gió thổi lại mọc lên.

Ả đưa một ngón tay điểm lên mũi ông lão:

- Những điều này.... Đều là đại bá người dạy tôi hết mà.

Đúng lúc này, từ cổ họng ông lão bỗng phát ra một tiếng gầm rống trầm thấp. Lão hét lớn, tung người phóng vụt lên.

Thiếu nữ biến sắc, ông lão không ngờ lại vẫn còn sức trả đòn, ả thực không tính trước được.

Điều ả thật sự không dự tính được cũng không phải sức lực phi thường của ông lão. Con rắn độc xanh vàng mà thiếu nữ nuôi, ngoài thuốc giải của bản thân ả thì tuyệt không còn cách cứu chữa nào, còn ông lão sở dĩ còn chưa chết là vì chất độc trong máu lão.

Lão nuôi rắn suốt mấy chục năm, cũng từng bắt rắn suốt mấy chục năm, rắn độc đủ loại đủ dạng lão đều từng tiếp xúc, hơn nữa còn lấy rắn thành danh, lại dựa vào hình rắn đầu đuôi tiếp nối khai ngộ, bồi dưỡng ra một tên “Xà vương” khác, bản thân lão đương nhiên là cũng từng bị rắn độc cắn vô số lần, đều dựa vào thuốc giải độc môn cùng phương pháp khống chế chất độc đặc biệt mới có thể bình yên vô sự. Nhưng ngay chính lão cũng không biết, trong máu lão đã tiềm ẩn hai mươi ba loại nọc độc khác nhau, lấy độc khắc độc, cho nên nọc của con rắn độc xanh vàng tuy đã truyền vào cơ thể lão nhưng chất độc cũng không thể lập tức xâm nhập vào tim, lấy mạng lão.

Lão rít lên chói tai, bốn con rắn trên người Tiêu Thu Thủy lao đi vút, vút, cắn thẳng về phía thiếu nữ.

Thiếu nữ cả kinh, cũng thét lên một tiếng, bốn con rắn quấn trên người Đường Phương cũng thả lỏng bản ra, lao về phía bốn con rắn

kia, chặn nhau giữa không trung bắt đầu giao đấu. Đường Phương vừa được thoát liền lập tức vung tay, bắn ra hai mũi tinh đình phiêu về phía thiếu nữ!

Hai vai thiếu nữ bị ông lão bắt chặt.

Á há miệng, cắn thẳng vào cổ họng ông lão.

Ông lão hai mắt trợn trắng, cổ họng kêu lên “khắc khắc”. Chất độc trong người lão có thể chống lại được nọc độc của con rắn xanh vàng nhưng không chống được nhát cắn của thiếu nữ.

Thiếu nữ hất tay, con rắn xanh vàng bắn ra như tia chớp.

Một mũi tinh đình phiêu bắn trúng vai thiếu nữ, một mũi bắn trượt, bay sượt qua đầu.

Tiêu Thu Thủy đã tới, đánh ra một chưởng!

Lúc này Đường Phương kêu lên thất thanh, đã bị rắn độc cắn trúng.

Tiêu Thu Thủy cuống lên, dốc toàn lực đánh một chưởng. “Chát” một tiếng, thiếu nữ bắn ra xa, đập vỡ cả một bức tượng kim cương bồ tát, công lực của Tiêu Thu Thủy hiện tại cao cường đến mức nào, thiếu nữ trúng chưởng lập tức bỏ mạng.

Hai tên Xà vương đều bỏ mạng trong chùa Phục Hồ, chỉ là một trước một sau mà thôi.

Tiêu Thu Thủy chạy tới, con rắn xanh vàng cắn chặt bắp chân Đường Phương không chịu nhả.

Sắc mặt Đường Phương vì đau đớn và sợ hãi mà trắng bệch.

Tiêu Thu Thủy quát lớn, cũng không để ý gì nhiều, vung tay bắt lấy thân rắn. Con rắn đã qua huấn luyện kỹ càng, cực kỳ lợi hại, vừa bị bắt trúng liền lập tức cắn trả.

Nhưng công lực của Tiêu Thu Thủy hiện tại thực quá đáng sợ, trong lúc gấp rút, lực do tâm sinh, không ngờ lại trực tiếp kéo nát rắn độc thành thịt vụn.

Đường Phương rên lên đau đớn, Tiêu Thu Thủy cũng không để ý được nhiều nữa, xé toạc ống quần trên bắp chân Đường Phương, chỉ thấy từ miệng vết thương, một đường màu xanh đen đã hóa thành trăm ngàn đường tơ nhỏ kéo lên trên, tới tận đầu gối. Tiêu Thu Thủy vội vã cúi đầu, há miệng hút vào vết thương.

Hút mạnh một hơi, tiếp đó nhỏ ra, mấy ngụm ban đầu đều là nước đen, đến cuối cùng mới thấy máu tươi, lúc này Đường Phương mới kêu đau, hiển nhiên là chất độc ở vết thương đã giảm nhiều, cảm giác tê bại biến mất mới thấy đau đớn.

Tiêu Thu Thủy vẫn không yên tâm, cũng không do dự, tới tìm tòi trên người thiếu nữ, lấy ra được mấy bình thuốc, trong lòng hẳn thầm nghĩ:

“Cô lúc sống quá ác độc, chết đi coi như là việc tốt, cứu mạng Đường Phương. Tôi xâm phạm thi thể cô cũng là bị ép bất đắc dĩ, cô muốn trách thì cứ trách một mình tôi...”

Kỳ thực, độc lực của rắn cực mạnh, nếu không nhờ nội công Tiêu Thu Thủy hơn người, chất độc khó xâm thì chỉ mới dùng miệng hút độc ra thôi đã bị trúng độc mà chết rồi.

Nhưng thấy mấy bình thuốc, có bình ghi thuốc uống, có bình ghi

thuốc bôi, Tiêu Thu Thủy nghĩ thuốc trên người Xà vương, quá nửa là để trị thương do rắn cắn, nhưng lại không biết bình nào mới đúng... Hắn liền mặc kệ, thứ nào bôi được thì bôi hết, thứ nào uống được thì cho Đường Phương uống hết.

Lại qua hồi lâu sau, hai má Đường Phương mới dần có màu hồng nhuận, nhưng do độc lực của con rắn xanh vàng thực quá lợi hại, Tiêu Thu Thủy tuy nhanh trí hơn người, trước hút độc, sau dùng thuốc khống chế nhưng dù sao cũng không thạo y lý, cho nên dư độc vẫn còn, Đường Phương không ngờ lại bắt đầu phát sốt.

Tiêu Thu Thủy nôn nóng mà không biết là thế nào. Lúc này trời đã dần sáng, trăng tàn sao lặn, Đường Phương lên cơn sốt, hôn mê bất tỉnh.

Tiêu Thu Thủy đứng dậy, đi đi lại lại, trong lòng rối bời, cuối cùng quỳ phục xuống trước tượng phật Như Lai, thì thầm cầu khẩn:

- Nam mô Như Lai phật bồ tát, tiểu nhân Tiêu Thu Thủy thành tâm cầu nguyện, mong cho Đường Phương người tốt được phúc, bồ tát cứu giúp, cho dù bất cứ con không được gặp mặt, xa cách trăm sông nghìn núi, chân trời góc bể, khiến con chịu đựng đau khổ, cả đời nhớ mong, con cũng cam lòng...

Lúc này phật đăng đã gần cháy hết, lúc tỏ lúc mờ, giống như ánh lân quang bên hồ Tây Tạng, bồ tát bảo tượng trang nghiêm, bốn bức tượng Kim Cương đổ nát nằm ngòn ngang giữa đại điện.

“Phụ” một tiếng, đèn lửa tắt ngấm.

Trong điện lập tức ngập tràn bóng tối.

Hồi lâu sau, trong mắt Tiêu Thu Thủy dần hiện lên mấy đốm sáng mờ

nhật, u ám.

Bình minh sắp mọc.

Ở đằng xa, mấy cánh chim sớm đã rời tổ, ríu rít không dứt.

Bên ngoài sương lớn.

Trong điện có người.

Tiêu Thu Thủy giật bắn cả mình.

Bình thường hẳn cảnh giác hơn người, hôm nay lại vì lo lắng cho Đường Phương mà có người tới gần cũng chẳng hay.

Chỉ thấy hai người đi tới, như sương như khói, bước nhanh vào điện.

Tiêu Thu Thủy vội vã chắn trước mặt Đường Phương, muốn nhìn rõ hai người trước mặt.

Hai người này là ai?

... Chẳng lẽ là hai tên Xà vương hồi sinh?

Tiêu Thu Thủy không khỏi rùng mình sờn gai ốc.

Sương mù dần tan, đã có hai người đứng trước mặt hẳn.

Một người cao lớn uy mãnh, cương cường tráng kiện.

Người cao lớn, cương tráng đó lạnh lùng nhìn Tiêu Thu Thủy, lại lạnh lùng nhìn sang Đường Phương.

- Ta đưa cô ấy về.

Hắn chỉ nói tổng cộng năm chữ. Tiêu Thu Thủy chỉ có thể gật đầu. Bởi vì hắn biết người đó là ai.

Đường môn, Đường Cương.

Độc Đường Phương trúng phải, chỉ có cao thủ của thế gia dùng độc Đường môn mới có thể giải cứu.

Bên cạnh Đường Cương còn có một người.

Người đó ngay thẳng, chân thành, cương trực, nề nếp.

Mặt vuông chữ điền, hông đeo song kiếm.

Con thứ hai nhà họ Tiêu, Tiêu Khai Nhận.

Tiêu Thu Thủy đã quá lâu không được gặp người thân rồi, trong buổi sớm mai, hắn không khỏi lệ rơi đầy mặt, kêu lên thất thanh:

- Nhị ca.

Tính cách Tiêu Khai Nhận trung hậu, giản dị, hoàn toàn khác biệt với Tiêu Thu Thủy.

Nhưng trông hắn so với lúc bên bãi sông lần trước thì đã tiều tụy, tang thương hơn rất nhiều

Nửa năm nay hắn không hề bước chân vào giang hồ, chỉ trấn giữ Quế Lâm, sao giờ lại nhanh chóng già nua đi như vậy.

Xông pha chiến trường, lấy đầu quân địch, hoặc là lẫn lộn giang hồ, tranh giành đấu đá, đều là chuyện sáng khoái, ngông cuồng của bậc đại trượng phu, đại tướng quân!

... Nhưng hảo hán lưu lại trấn giữ thì sao?

... Nam nhi nhấn nhục gánh vác chuyện lớn thì sao?

.... Xưa nay tướng quân chinh chiến, sống chết chỉ trong khoảnh khắc, nhưng khoái ý ân thù, chỉ có tướng sĩ không thể xuất chiến là tịch mịch nhất.

Tiêu Khai Nhận ở lại Quế Lâm trấn giữ, nghe tin đại ca Tiêu Dịch Nhân chiến bại, quân tan ở núi Điểm Thương, cuối cùng cùng từ bỏ phòng thủ, cùng Đường Cương tới đây.

Quyền thuyết quỷ bí trên núi Nga Mi, không nghi ngờ gì cũng hấp dẫn hẳn và Đường Cương.

Đường Cương ôm Đường Phương rời đi.

Độc Đường Phương trúng phải, ngay cả Đường Cương cũng không giải nổi.

Hắn chỉ có thể tạm thời duy trì tính mạng của Đường Phương.

Chỉ có nữ chủ nhân của Đường môn: Đường lão thái thái là giải được.

Khi Đường Cương ôm Đường Phương rời đi, Đường Phương vẫn chưa tỉnh lại.

Trong sương sớm, Tiêu Thu Thủy thoáng thấy bóng dáng khuôn mặt

trắng bóc, thanh tú, xinh đẹp của Đường Phương.

Một vạt tóc đen rủ xuống phủ lên mặt.

Tiêu Thu Thủy bỗng bật khóc, hấn quỳ xuống: chỉ cần Đường Phương không chết, hấn thề rằng dù phải dốc hết tất cả mọi sức lực cũng phải gặp lại Đường Phương, cũng phải bảo vệ Đường Phương. Đường Phương, ôi, Đường Phương.

Đường Cương đi rồi.

Mây mù vẫn còn, mặt trời đã mọc.

Tiêu Thu Thủy nhìn bóng lưng cao lớn của Đường Cương, đang ôm Đường Phương bước nhanh xuống núi.

- Tôi đi cùng anh...

- Không được.

Đường Cương lạnh lùng nhìn hấn:

- Mấy trăm năm nay, đệ tử khác họ, không được cho phép, tuyệt không thể bước vào Đường môn nửa bước.

Tiêu Thu Thủy phát hiện, người này không những dũng mãnh như báo mà còn vô tình như báo.

Đường môn là nhà của Đường Phương, hấn thích Đường Phương, quy của nhà họ Đường, hấn chỉ có thể tuân thủ.

“Tuân thủ quy củ”, trong cuộc đời cuồng dật của Tiêu Thu Thủy, đó gần như là chuyện không thể xảy ra.

Đường Cương đi xa.

... Đường Phương cũng đi xa.

Tiêu Thu Thủy vẫn quỳ gối, nghênh đón mặt trời lên.

Ánh bình minh chưa đủ xua tan đi màn sương sớm, trên núi mây mù dày đặc.

Tiêu Khai Nhận đứng bên cạnh nhìn cậu em trai ở nhà từ nhỏ đã bị coi là “vô lý, hoang đường” này, trong mắt có một tình cảm gắn bó không thể tả xiết.

Tính cách hai người khác hẳn nhau.

.... Hẳn không phải cậu ta, cậu ta cũng không phải hẳn.

Nhưng, Tiêu Khai Nhận có thể hiểu được cảm giác của Tiêu Thu Thủy lúc này, hoàn toàn thấu hiểu.

Lúc này, tuyết đọng chưa tan, cỏ cây vẫn còn phủ một lớp sương mỏng, mặt trời mới mọc giữa bầu trời quang đãng, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, chiếu lên dãy núi ở đằng xa, một tầng lại một tầng, tất cả đều là một màu tuyết tịch tịch.

Núi non trùng điệp, Manh Sơn vạn trượng, Đại Ngõa Ốc, Tiểu Ngõa Ốc chắn hai đầu nam bắc. Không lên chốn cao lạnh, sao biết đất trời rộng lớn, thái dương dần dần nóng rực lên như thép chảy, vượt qua khỏi tầng mây, mây mù đầy trời từ lam thành tím, từ tím sang đỏ, lại từ đỏ biến vàng, rồi từ vàng thành trắng, dưới trời xanh mây trắng là khe núi sâu trăm trượng như một nhát đao cắt, nhìn sang phía bắc, có thể thấy núi Cố Dát cùng điểm điểm tuyết sơn.

Tiêu Khai Nhận hạ giọng nói:

- Phải đi rồi.

Tiêu Thu Thủy từ từ đứng dậy, lúc này mặt trời đã lên cao giữa khung trời vô tận, hắn nói:

- Chúng ta lên Kim Đỉnh.

con sên đã trở lại với tốc độ rùa bò.

Hết quyển 5

Quyển 6 - Chương 1: Đao trong tay và đao trong tâm

- Đi lên Kim Đỉnh.

Tiêu Thu Thủy nói.

- Lên làm gì?

Tiêu Khai Nhận hỏi.

Tiêu Thu Thủy im lặng hồi lâu.

- Nếu như đệ nói với huynh.

Cuối cùng hắn đáp.

- Huynh có thể không nổi giận không?

Tiêu Khai Nhận lặng lẽ vuốt cằm.

- Đệ đáp ứng yêu cầu trước khi chết của Kiếm vương, đưa Vô Cực tiên đan tới tay Lý Trầm Chu.

Tiêu Thu Thủy trả lời đơn giản, đúng ngay trọng tâm:

- Hiện tại Lý Trầm Chu đang ở trên Kim Đỉnh Nga Mi.

Lý Trầm Chu là hung thủ thực sự hủy diệt Hoán Hoa kiếm phái, cũng là kẻ địch hàng đầu của người trong bạch đạo võ lâm, càng là người

các môn các phái cảm hận nhất, thế mà nay Tiêu Thu Thủy lại đáp ứng yêu cầu của một trong những kẻ chỉ huy việc tiêu diệt nhà họ Tiêu, giao tới tay Lý Trầm Chu bảo bối mà nhân sĩ võ lâm năm mươi cũng muốn có được: Vô Cực tiên đan!

Tiêu Khai Nhận không trả lời ngay.

Khuôn mặt hấn trung hậu, nghiêm trang, mi dày nhú lại, vọng nhìn sơn cốc đằng xa.

Phía xa có mây, có ánh nắng.

- Mây trên núi Nga Mi thực không như chốn thường.

Hắn đột nhiên lên tiếng, Tiêu Thu Thủy ngược mắt nhìn lên, cao xử bất thảng hàn.

- Trước đây trong võ lâm có hai anh em, họ Khương, người người đều biết, anh em họ Khương liên thủ, thiên hạ khó có đối thủ. Lại nói anh em họ Khương hai người đồng tâm, giống như là một người: Khương Nhâm Đình là lão đại, bày mưu tính kế, Khương Thụy Bình là lão nhị, quyết thắng ngoài ngàn dặm.

Tiêu Thu Thủy trân trân nhìn nhị ca mình, hắn không hiểu tại sao vào lúc này, ở nơi này, Tiêu Khai Nhận lại nhắc đến những chuyện đó.

- Đáng tiếc về sau Khương nhị thành danh, tiếng tăm cơ hồ còn lớn hơn cả Khương đại. Hắn dần dần hiển lộ thân phận, không còn làm việc dưới bóng anh trai mình nữa, tự lập ra một phương pháp riêng, hơn nữa còn dương danh hải ngoại, rất nhiều thuộc hạ cũ của Khương đại ngày trước đều đổi sang theo hắn, vì thế hai người chung qui bắt đầu nghi kỵ lẫn nhau...

Tiêu Khai Nhận bình tĩnh kể tiếp:

- Cuối cùng hai người vì tự tôn, vì quyền uy, vì nhân thủ, vì lợi ích mà tranh đoạt lẫn nhau. Khương nhị tuổi trẻ khí thịnh, thanh danh vang dội, cao thủ bên cạnh Khương đại biến thành hồng nhân dưới trướng Khương nhị, Khương đại thầm nghĩ: Người đã ăn cháo đá bát thì ta cũng phải cho người đẹp mặt, để biết gừng càng già càng cay.... Để chứng minh chuyện đó, hắn bắt đầu đảo loạn thân tín bên cạnh Khương nhị, phái người tới nắm vùng trong tổ chức của Khương nhị, li gián, khiêu khích, đánh lén, không từ thủ đoạn nào. Đệ đệ hắn bàn đầu còn nhớ ơn tài bồi, lần lượt nhường nhịn, nhưng không cam tâm bị đối phương coi thường, lại sợ rút lui thì không chốn dung thân, rút cuộc cũng tiến lên chiến đấu, thủ đoạn tàn độc tuyệt không kém anh trai mình...

- .... Cứ thế.

Tiêu Khai Nhận nhanh chóng kết thúc câu chuyện:

- Hai anh em đấu đá không ngừng, thực lực đại tổn. Khương nhị nhiều lần yêu cầu tái hợp, Khương đại ngại thể diện, từ chối, đến khi Khương đại có ý liên kết thì Khương nhị lòng cánh đã thành, không có ý quay đầu nữa... Thế nên khi Quyền Lực bang quật khởi, hai anh em liền bị lần lượt đánh phá, tiêu diệt từng người một.

- Mỗi người làm việc đều có phương pháp của riêng mình.

Tiêu Khai Nhận, chăm chú nhìn em trai mình, kết luận:

- Chỉ cần đệ tin tưởng một người thì cứ để cho người đó làm.

Khuôn mặt chữ điền đen sạm, thành thực của hắn lúc này trông vô cùng kiên nghị:

- Đệ muốn giao thuốc tới tay Lý Trầm Chu thì cứ đi thôi.

- Huynh tin đệ.

Tiêu Thu Thủy nhìn người anh trai trung hậu, thậm chí là quá thực thà của mình, trong mắt không khỏi lộ vẻ sùng kính, hấn bổ sung:

- Vô Cực tiên đan này thực chất là giả, hơn nữa còn có độc.

Tiêu Khai Nhận “Ồ” một tiếng, hơi thoáng trầm ngâm, cuối cùng liền nói:

- Ta kể chuyện đó với đệ, không phải là chỉ hai người chúng ta, mà vì tính cách của đệ và đại ca rất dễ có xung đột, từ chuyện của Thập niên hội đã có thể thấy được.

Hấn nói tiếp:

- Thất bại của huynh ấy tại Điểm Thương, tất là tiếc nuối cả đời, bây giờ đang lúc thất ý, tuyệt không thể kích thích huynh ấy nữa.

Tiêu Thu Thủy vội hỏi:

- Đã có tin tức của đại ca rồi?

- Không có.

Tiêu Khai Nhận vờ nhìn mây mù trong khe núi, khuôn mặt thành thực lộ vẻ lo âu:

- Có điều huynh biết, huynh ấy nhất định vẫn còn sống.

- Đệ hiểu.

Tiêu Thu Thủy đáp. Đến bây giờ hẳn mới thực sự cảm giác được, vị nhị ca chất phác ngày thường của mình tuyệt đối không hề trì độn như người khác vẫn tưởng tượng, đây gọi là đại trí nhược ngu chăng?

- Nếu đệ gặp đại ca sẽ cố hết sức giữ lời. Nhị ca không cần lo lắng.

- Vậy thì huynh yên tâm rồi.

Tiêu Khai Nhận nói, mỗi lời nói, mỗi câu nói của hắn đều mạnh mẽ, vững chắc như vậy:

- Quyền Lực bang trước đây đã vì tiêu diệt nhân mạch của huynh đệ họ Khương mà tổn hại mất hai đại cao thủ từ lúc khai bang lập đạo, Tiến Lực và Mạch Tứ.

Hắn khẽ thờ dài, tiếp:

- Nếu như anh em họ Khương không chia tách, Quyền Lực bang lúc dù dốc toàn lực cũng chưa chắc là đối thủ của họ, cũng sẽ không có cục diện Quyền Lực bang yên ổn phát triển như hôm nay.

- Đệ hiểu.

Tiêu Thu Thủy luôn miệng đáp lời:

- Đệ hiểu mà.

Khuôn mặt thành thực của Tiêu Khai Nhận đã thật sự lộ vẻ vui mừng:

- Đệ hiểu được thì tốt.

- Chúng ta lên Kim Đỉnh thôi!

- Chúng ta?

- Đúng. Chúng ta, cùng nhau!

Núi Nga Mi lấy đỉnh Vạn Phật là cao nhất, tiếp đến là Kim Đỉnh, dưới nữa là đỉnh Thiên Phật, nhưng nói về cảnh sắc u tuyệt thì Kim Đỉnh đứng hàng đầu.

Tại Nga Mi, phía đông có thể nhìn hai núi Nhị Nga, Tam Nga, nam có thể thấy các danh sơn Kiêu hồ, tây ngắm núi Sái Kinh, bắc vọng núi Ngõa Ốc, thực là:

Hội đương lăng tuyết đỉnh,

Nhất lãm chúng sơn tiếu.

Hai người vừa đi tới gần Thiên Môn Thạch liền phát hiện có một người ngồi trên hai tòa tượng đá xám xịt cao hơn trượng.

Một thanh niên văn nhã mặc áo xanh.

Thoạt trông người này có vẻ như Liễu Tùy Phong, nhưng nhìn kỹ thì lại không phải, đường dưới chân rất hẹp, không cẩn thận là sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Tiêu Thu Thủy, Tiêu Khai Nhận cùng nhớ tới lời đồn khắp nơi về cái chết của Chiến sư Cổ Hạ Ba những ngày gần đây. Trước lúc chết có một thanh niên áo xanh văn nhã theo sau họ, sau đó cả đám cao thủ Chiến sư, hoặc là đầu mình hai nẻo, hoặc là bị dọa chết, không ai có thể sống sót xuống núi.

Chẳng lẽ thanh niên áo xanh này chính là....

Thanh niên áo xanh đó nhìn họ, mỉm cười:

- Các người muốn lên Kim Đỉnh?

Tiêu Thu Thủy hỏi ngược lại:

- Người là ai?

Thanh niên áo xanh còn chưa đáp, ở sườn núi đã lại có bóng người xuất hiện, thanh niên áo xanh tung mình, nhẹ nhàng nhảy xuống giữa những cánh hoa bay lãng đãng, cười nhẹ:

- Lạ thật, sao hôm nay nhiều khách tới thăm vậy?

Tiêu Thu Thủy bật cười, nụ cười đầy vẻ châm chọc:

- Ồ, khách tới thăm?

Hắn hỏi:

- Người đã mua lại cả núi Nga Mi rồi sao?

Thanh niên áo xanh giống như không hề nhận thấy ý mỉa mai trong lời hắn, đáp:

- Đúng là ta đã mua lại.

Tiêu Thu Thủy giật mình kinh ngạc:

- Người thật sự mua lại cả ngọn núi?!

Thanh niên áo xanh cười:

- Dưới gầm trời này, chỗ nào không phải đất vàng, Quyền Lực bang quân lâm thiên hạ, chỉ một ngọn núi nho nhỏ, vón vện một Kim Đỉnh thôi, đương nhiên là của bọn ta.

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy co rút lại, đề phòng nói:

- Người là...

Thanh niên áo xanh nhếch mép cười:

- Một tên tiểu tốt dưới trướng Lý đại bang chủ mà thôi...

Lời còn chưa dứt, người tới đã đến gần Thiên Môn Thạch, vừa hiện thân đã chia làm bốn hướng đông, tây, nam, bắc, bao vây thanh niên áo xanh lại.

Hóa ra bốn người này không phải ai khác mà chính là bốn trong Ngũ kiếm, trong Tam anh Tứ côn, Ngũ kiếm Lục chưởng, Song thần quân, thuộc hạ của Chu đại thiên vương (Hồ Điệp kiếm tẩu đã bị Kiếm vương Khuất Hàn Sơn giết, chuyện trong Thần Châu Kỳ Hiệp “Anh Hùng Hào Hán”): Đoạn Môn kiếm tẩu, Đằng Lô kiếm tẩu, Thiểm Điện kiếm tẩu, Uyên Ương kiếm tẩu. Bốn người này võ công cao cường, cũng có quen biết với Tiêu Thu Thủy, từng gặp hấn trên đỉnh Đan Hà, dưới núi Nga Mi, Tiêu Thu Thủy còn từng cứu mạng Đằng Lô kiếm tẩu, cho nên tương giao cũng không tệ. Chỉ thấy bốn người như gặp đại địch, thanh niên lại ung dung không lo lắng, Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên hỏi:

- Hấn là...?

Thanh niên áo xanh lại vung tay tiêu sái, từ sau tảng đá lập tức có mười tám đồng tử áo xanh mi thanh mục tú bước ra.

Mười tám thiếu đồng bước ra xong, lại có mười tám ấu đồng, trên tay mỗi đồng tử vẫn còn cột tóc bím đều có một chiếc hộp dài hình chữ nhật nặng nề.

Thanh sam khách (người khách áo xanh) cười nói:

- Mở!

Ba mươi sáu chiếc hộp đồng loạt mở ra, nhất thời hàn quang lấp lánh.

Ánh sáng chói mắt, hóa ra trong ba mươi sáu chiếc hộp có ba mươi sáu thanh đao hình dạng khác nhau.

Thanh sam khách nhìn Tiêu Thu Thủy, cười nói:

- Vừa rồi ngươi hỏi ta là hai, bây giờ chắc ngươi cũng đã biết rồi chứ?

Tiêu Thu Thủy thất thanh:

- Đao vương?

Thanh sam khách mỉm cười, tiện tay cầm lấy một thanh đao, tuy mọi người đứng cách thanh sam khách khá xa, nhưng tay hắn vừa cầm đao, đao vung ngang trước ngực, tất cả đều cảm thấy lồng ngực như nghẹn lại, ý lạnh tràn tới ồ ạt. Thanh sam khách nói:

- Đây là Băng phách Hàn quang đao, vốn ở nơi cực bắc, chìm sâu dưới lòng đất, mấy năm trước mới được Ái cực Tư kiếm ma nhân

tìm được, bây giờ rơi vào tay ta. Sử dụng đao này, mỗi đao chém ra đều có băng chi hồn, tuyết chi phách, sương chi linh, hàn chi đảm, là một thanh kỳ đao khó kiếm.

Hắn bỗng lắc mình, Bang phách Hàn quang đao đã quay về trong hộp, tay trái hắn lại cầm lấy một thanh đao khác trong một chiếc hộp khác. Đao này bình thường không gì đặc biệt, nhưng vừa nắm trong tay, thân đao liền lập tức phát ra tiếng rít gào như như bão cát đại mạc, cùng với ánh đỏ lập lòe, Thanh sam khách nói:

- Đây là bảo đao, tên gọi Ban Siêu.

Thời Hán, Ban Siêu cùng thủ hạ Tam thập lục kiếm khách dương uy dị vực, máu nhuộm vạn dặm, tung hoành địa mạc, công cao nhật nguyệt, thanh đao này tên là “Ban Siêu”, đủ thấy uy lực đến thế nào. Thanh sam khách cười cười, lại nói:

- Đao này năm xưa được Ban Siêu sử dụng. Tam thập lục kiếm khách sử dụng kiếm, đầu lĩnh của họ lại dùng đao, đao tốt, đao nhanh!

Hắn thuận tay chỉ sang bên, nói:

- Đao đó là Cát Lộc đao, thời Tần trực lộc Trung Nguyên, Thủy Hoàng đế sai một vị đại sư luyện kiếm, Liêm đại sư đúc thành. Đuổi hươu Trung Nguyên, chia ra, cắt ra, chính là ý thanh đao này.

Thanh sam khách ngừng một chút rồi lại tiếp:

- Đó là vũ khí tùy thân của Triệu Vũ Linh vương hồ phục kỳ xạ, nước giàu binh mạnh, lấy sở trường của quân Hồ để khắc chế người Hồ, tên gọi “Sát Hồ đao”. Thanh đao này lộ diện, sát thế đệ nhất.

Hắn khẽ cười, kể:

- Có một số đao, chỉ một thanh thì không thành đao, phải hai thanh hợp lại mới tính là đao, lại có đao phải bảy, tám thanh, thậm chí mười mấy thanh hợp lại mới gọi là đao, người xem!

Nói đoạn, vỗ vỗ tay.

Từ sau tảng đá lại có ba mươi sáu đồng tử bước ra, trên tay chúng cũng có hộp, nhưng hộp có vẻ hơi lớn, mở ra đều là đao tỏa sáng lấp lóa, Thanh sam khách thuận tay chỉ qua:

- Đó, đó, đó.... Đó là Uyên Ương đao, hai thanh hợp làm một, phải cùng thi triển hai thanh mới hiện lộ công lực. Đó là Thất cấp Phù đồ đao, phải bảy bảy bốn mươi chín thanh đồng loạt đánh ra, quý khốc thần hào, mới thấy được hiệu quả...

Thanh sam khách nói một hơi đến đây mới khẽ thở phào một tiếng, vận mình đuổi thân, đầy vẻ mệt mỏi mà vẫn tiêu sái vô cùng:

- Không sai, ta chính là Đao vương.

Hắn cười cười, lại nói:

- Ta nói cho sáu người các người biết những chuyện này, là muốn các người mỗi người tự lựa chọn một thanh đao thuộc về mình, ta sẽ dùng thanh đao đó giết các người, đó là sự tôn kính cao nhất của ta với các người.

Khi hắn nói chuyện “giết người”, ánh mắt đầy vẻ thành kính, giống như có thể chết dưới đao của hắn là một chuyện rất vinh quang và trang trọng vậy.

- Ta chỉ thành với đao, ta là Đao vương.

Đoạn Môn kiếm tẩu hét lên như sấm, giận giữ quát:

- Cái gì mà Đao vương?! Kiếm vương cũng chịu chết dưới kiếm bọn ta, người làm bộ làm tịch, đến cuối cùng cũng không tránh khỏi cái chết đâu!

Đao vương vụt biến sắc, khan giọng hỏi:

- Kiếm vương chết rồi?!

Đằng Lô kiếm tẩu ngạo nghễ đáp:

- Người của Chu đại thiên vương muốn giết các người, còn có thể may mắn trốn thoát sao?

Uyên Ương kiếm tẩu cười lạnh:

- Triệu Thu Túc, người hãy đi theo oan hồn của Khuất Hàn Sơn đi!

Triệu Thu Túc chính là tên thật của Đao vương trong Bát đại Thiên vương của Quyền Lực bang. Đao vương Triệu Thu Túc, Thủy vương Công Cộng Công, Nhân vương Quan Cổ Thư, đều là ái tướng bên cạnh Lý Trầm Chu, cũng là trọng thần của Quyền Lực bang.

... Mà Đao vương Triệu Thu Túc lại có giao tình sâu đậm với Kiếm vương Khuất Hàn Sơn, “đao kiếm bất phân gia”. Trong Quyền Lực bang, hai người giống như hai vị môn thần, đối với Lý Trầm Chu cũng giống như tay phải, tay trái.

Mà nay Khuất Hàn Sơn lại chết rồi.

Những ngày gần đây, trong giang hồ biến hóa, phong vân quỷ dị, Quyền Lực bang đã phải hy sinh cực lớn, trong lòng Triệu Thu Tứ đã rất khổ sở. Một Quyền Lực bang mạnh mẽ, cường thịnh, đã phải dựa vào không biết bao nhiêu nỗ lực, tập trung không biết bao nhiêu nhân tài, trải qua không biết bao nhiêu cuộc huyết chiến hiểm tử hoàn sinh mới có được cục diện như hôm nay, vậy mà trong thời gian ngắn lại liên tiếp mất đi nhân thủ, tổn binh thiệt tướng...

.... Bây giờ đến cả Kiếm vương cũng đã chết!

Thiểm Điện kiểm tẩu thấy Triệu Thu Tứ hít thở gấp rút, ánh mắt ông ta lập tức sáng lên.

Cao thủ đối địch, càng phần nộ càng dễ dẫn tới sơ suất, chỉ cần có sơ hở là sẽ có thời cơ để xâm nhập.

Thiểm Điện kiểm tẩu nói:

- Không chỉ Kiếm vương, Hòa vương của các người cũng đã chết dưới núi Nga Mi, Quỷ vương chết trong dòng Cẩm Giang, Dực vương cũng bị trảm bên cạnh Hoán Hoa Khê.... Bát đại Thiên vương các người đã sớm chết tới thất linh bát lạc rồi, ha ha, ha ha ha....

Tiêu Khai Nhận đột nhiên lạnh lùng bồi thêm một câu:

- Hai tên Xà vương cũng đã chết trong chùa Phục Hồ.

Hắn nói ra câu này là vì hắn cũng nhìn ra một người trong phần nộ và đau đớn, ngay cả lời nói cũng không tránh khỏi biến thành sắc nhọn, võ công chắc chắn sẽ bị giảm sút.... Ra tay trong tình hình đó rất dễ có thời cơ để lợi dụng.

Tiêu Khai Nhận tuy thành thực nhưng không hề cứng nhắc, Quyền Lực bang là kẻ địch chung của bọn họ, hẳn tự nhiên là vui vẻ cùng người của Chu đại thiên vương hợp lực tiêu diệt kinh địch trước mắt rồi tính sau.

Lời của Tiêu Khai Nhận, công thêm sự khiêu khích của Tứ kiếm, toàn thân Đao vương bắt đầu phát run. Không phải hấn sợ, không phải hấn lo lắng, mà là bi phẫn. Võ công hấn cao, nhưng tuổi vẫn còn trẻ, hấn vẫn còn non nớt, vẫn còn dễ dàng bị kích động.

Hấn đột nhiên rút ra một cây đao.

Một cây đao đen xì, không hề có chút ánh sáng.

Bốn kiếm tẩu cùng Tiêu Khai Nhận đang chờ hấn ra tay.

Chỉ cần hấn ra tay, họ sẽ trả đòn toàn lực.

Triệu Thu Tức xuất đao.

Đao chém lên Thiên Môn Thạch.

“Ầm” một tiếng, Thiên Môn Thạch cao hơn trượng vỡ ra làm đôi.

Long trời lở đất, Triệu Thu Tức vung đao ngang ngực, cười lớn ba tiếng, mặt đầy nước mắt, nhưng vẻ kích động đã bình ổn lại.

Tất cả đau thương và phẫn uất của hấn đã theo một đao vừa rồi chém hết vào trong đá núi.

Hấn lại khôi phục vẻ ung dung.

Lại trở về là một đại gia đao pháp ngạo nghễ quần hùng.

Hắn bình tĩnh nhìn đao trong tay, mấy sợi tóc đen rủ xuống, hòa hợp với khí tức của trời đất.

Sau đó hắn nói:

- Đao này tên “Phích lôi”, khai thiên địa, tích nhật nguyệt, kẻ trúnđ đao, thân xác tan nát... Các người nên chọn một thanh đao có thể toàn thây đi.

Thiểm Điện kiếm tẩu lần này lại không nhẫn nại được trước, hét lớn một tiếng, đâm ra một kiếm!

Kiếm nhanh như điện!

Tiếng hét chưa tới, kiếm đã đâm tới!

Kiếm này còn nhanh hơn cả âm thanh.

Nhưng cùng lúc đó, một điểm đao quang, lóe lên rồi vụt tắt.

Ánh đao chỉ có một thoáng chốc.

Nhưng kiếm còn chưa đâm tới đã bị chém gãy đôi. Kiếm gãy làm hai, kiếm kinh mắt sạch, một đao này vừa đúng chém nát tinh khí thần của kiếm.

Kiếm mà Thiểm Điện kiếm tẩu sử ra liền biến thành một kiếm vô dụng.

Triệu Thu Tức nói:

- Đây mới là Thiểm điện đao.

Trên tay hắn có một thanh đao, mỏng manh như chỉ, nhìn lướt qua thì thực không thấy được trên tay đang cầm đao.

Lúc này lại có hai luồng kiếm quang lóe lên.

Hai luồng kiếm quang đồng thời phát ra từ một người.

Uyên Ương kiếm của Uyên Ương kiếm tẩu.

Triệu Thu Tức vụt quay người, lúc quay người, trong tay đã có thêm hai thanh đao.

Tiếp đó Uyên Ương liền biến thành bốn phần.

... Hai thanh kiếm bị chém thành bốn đoạn!

Đao vương Triệu Thu Tức nói:

- Đây là Trảm Kiếm đao.

Mấy người Đẳng Lô kiếm tẩu, Đoạn Môn kiếm tẩu còn lại cùng quát tháo, xông tới.

Triệu Thu Tức mặt thoáng mỉm cười, lấy một địch bốn, trong chớp mắt đã đổi qua bảy thanh đao.

Khi hắn đổi đến thanh thứ bảy thì trong tay bốn kiếm tẩu đã không còn một thanh kiếm nào còn nguyên vẹn.

Đúng lúc ấy, lại có thêm hai thanh kiếm đột ngột gia nhập.

Kiểm sắt, một thanh đen tuyền như mực, một thanh trắng ngần như

ngọc.

Song kiếm của Tiêu Khai Nhạn.

Song kiếm chặn đứng đao thế của Triệu Thu Túc.

Triệu Thu Túc không còn mím cười nữa, hấn lại đổi qua bốn thanh đao.

Đổi tới thanh đao thứ năm thì song kiếm trên tay Tiêu Khai Nhạn chỉ còn biết chống đỡ.

Bốn kiếm tẩu cùng Tiêu Khai Nhạn, tổng cộng năm người, nhưng chỉ có hai thanh kiếm.

Đúng lúc đó, Triệu Thu Túc bỗng nghe thấy một người nói:

- Đao tốt chân chính, không phải là những thứ đổi đi đổi lại như thế, mà chỉ có một thanh, lên trời xuống đất, bích lạc hồng trần, chỉ có một thanh.

- Đao trong tâm tốt, đao trong tay mới sắc bén.

Triệu Thu Túc hét lớn một tiếng, lại chém gãy một thanh kiếm khác của Tiêu Khai Nhạn, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy khí núi mờ ảo, một người ưỡn ngực nói, khí khái không ngờ lại giống như bang chủ, hấn giật mình kinh ngạc, định thần nhìn kỹ lại mới biết đó là một thành niên giống như bảo kiếm, liền giận giữ quát:

- Người cũng hiểu đao?!

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Lương đại ca từng chỉ bảo qua.

Triệu Thu Tức phật ý nói:

- Ai là Lương....

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Khí thôn Đan Hà Lương Đấu Lương đại hiệp.

Triệu Thu Tức sực tỉnh:

- À, là hấn...

Tiêu Thu Thủy hỏi:

- Huynh ấy có xứng được gọi là đại gia trong đao pháp không?

Triệu Thu Tức đáp:

- Đương nhiên là xứng đáng. Nhưng đao của hấn chỉ có một đao, đao của ta là hàng ngàn hàng vạn. Mỗi thanh đao đều có cá tính riêng của nó, người dùng được ngàn vạn thanh đao, là phải thuần thục tính cách của mỗi thanh đao, sử ra mới tập hợp được các đao chi tinh, chúng đao chi duệ, mới xứng là đao khách nhất lưu.

Tiêu Thu Thủy hỏi ngược lại:

- Người thuần thục đặc tính của hàng ngàn hàng vạn thanh đao, nhưng đặc tính của bản thân người thì sao?

Triệu Thu Tức ngẩn ra. Tiêu Thu Thủy lại hỏi:

- Nếu như không có tính cách của bản thân người, đao của người làm sao mà thông linh được? Đao không linh tính, cùng lắm cũng chỉ là sắt thường, dù xưng bảo đao thì cũng có ích gì?

Tiêu Thu Thủy hai mắt như đao, nhìn chăm chăm vào hấn, nói:

- Người thân là đao trung chi vương, nhưng người lại do đao ngự, thế đao thực sự thuộc về người đâu? Rút cuộc là người dùng đao, hay là đao dùng người? Trong kiếm đao cũng có chưởng kiếm, chưởng kiếm tức tâm kiếm, kiếm do tâm sinh, truyền vào trong trường, người thì sao?!

Triệu Thu Tứ giận giữ quát:

- Ta đương nhiên là có!

Hấn vung tay nói:

- Ta có “Thủ đao”!

Tiêu Thu Thủy cười lạnh:

- Ta là Hoán Hoa kiếm phái Tiêu Thu Thủy, đã từng học qua Mông Giang kiếm pháp, Lương đại ca cũng truyền thụ cho ta một số đao pháp. Ta đánh ra một đao, lại là tinh hoa của đao, cốt tủy của chiêu, một đao này mới là đao không gì chống đỡ được, đao thuộc về bản thân mình, “Tâm đao”!

Triệu Thu Tứ trên trán đổ mồ hôi ròng ròng, hấn từ nhỏ đã đắm chìm trong đao pháp, không tin rằng có người có thể thắng được hấn về mặt đao pháp, nhưng Tiêu Thu Thủy lại nói năng rành rẽ, lập luận phân minh như vậy, khiến hấn không thể không tin, khiến hấn không thể không sợ hãi, hấn lập tức quát:

- Chỉ nói suông cũng vô dụng! Sử “Tâm đao” của ngươi ra!

Tiêu Thu Thủy chậm rãi giơ tay lên, năm ngón dựng đứng, giống như mũi đao, lạnh lùng nói:

- Ta sắp sử dụng “Tâm đao” đây.

Triệu Thu Tức thấy Tiêu Thu Thủy ngưng trọng như vậy cũng không dám khinh thường, ngầm vận nội lực, tay phải thoáng lộ ánh vàng nhạt, cười lạnh nói:

- Ngươi yên tâm, “Thủ đao” của ta nhất định sẽ đâm thủng tim ngươi!

Quyển 6 - Chương 2: Bang chủ Quyền Lực bang

Tiêu Thu Thủy chậm rãi vươn tay ra. Mấy người Tiêu Khai Nhận không hiểu gì cả nhưng thấy Tiêu Thu Thủy có cử động bèn yên lặng chờ đợi.

Triệu Thu Tức nhìn chăm chăm vào bàn tay Tiêu Thu Thủy, giống như đang nhìn một con rắn độc.

Trong đao học, “Tâm đao” quả thực còn cao hơn “Thủ đao”, Triệu Thu Tức cũng từng nghe nhắc tới nhưng chưa từng đối mặt, hẳn cũng biết đao pháp Lương Đẩu khá cao cường, trong lòng không dám có chút sơ suất nào.

Tiếp đó bàn tay trông như bình thường không chút khác lạ của Tiêu Thu Thủy đột nhiên tăng tốc, đâm người.

Triệu Thu Tức thềm nghĩ không thể mắc lừa, nếu dễ dàng tiếp lấy tất sẽ trúng phải sát chước cực kỳ lợi hại mà đối phương phục sẵn, cho nên vận dụng “Thủ đao” chi đao tới tận cùng, chém ra một đao, lấy cứng đấu cứng, muốn chặt đứt cả cổ tay Tiêu Thu Thủy, đồng thời cũng khóa chết tất cả mọi biến hóa của Tiêu Thu Thủy.

Ai biết Tiêu Thu Thủy lại chẳng hề có biến hóa.

Một chiêu đó của hắn vốn xuất ra vô thường, căn bản không thể biến hóa.

Biến hóa mà hắn dùng chính là bất biến.

Tay hấn cùng tay Triệu Thu Thức không chút sai lệch, va chạm vào nhau. Triệu Thu Thức muốn một chiêu chặt đứt “Tâm đao” của hấn nên đã sử dụng toàn lực.

Đao phong toàn lực, chém tới như đao,

Tay Tiêu Thu Thủy giống như có từ trường.

Không có đao khí, nhưng chứa đầy nội lực.

Triệu thu Thức chém xuống một đao, thứ đụng phải không phải đao mà là nội lực hùng hậu.

Nội lực đó không hề phát sinh xung đột với đao phong mà ngược lại, hấp thu đao khí của đối phương, trong khoảnh khắc, nội lực mạnh mẽ vô cùng đã phá hủy khí thế sắc bén của “Thủ đao”.

Triệu Thu Thức đã biến sắc.

Tay hấn đã không thể thu về được nữa. Hấn gào lên:

- Đây không phải “Tâm đao”...!

Tiêu Thu Thủy nói:

- Đao chân chính, hà tất phải nhất định là đao?!

Tiêu Thu Thủy dựa vào nội lực thâm hậu, hóa giải “Thủ đao” của Triệu Thu Thức, hấn không thắng bằng đao mà thắng bằng lực. Không có lực, lấy gì để phát đao, đao chân chính, có lẽ cũng chỉ là vận dụng cái xảo diệu, sắc bén của lực mà thôi, còn lực chân chính thì là sự vận tụ phát phóng của khí.... Tiêu Thu Thủy có khí, chính khí.

Hắn hút lấy “Thủ đao” của Triệu Thu Túc. Võ công hắn còn kém xa Đao vương, nhưng nội công hắn lại vượt trội Triệu Thu Túc.

Nội tức của Triệu Thu Túc bị cự lực của Tiêu Thu Thủy đánh tan, không cách nào ngưng tụ lại, tất cả đao học, đao pháp, đao nghệ, phương pháp dùng đao kỹ đều không thể sử ra được.

Hắn giãy giụa một hồi rồi cuối cùng hoàn toàn bất động, sắc mặt trắng bệch, hai mắt như lưỡi đao, lạnh lùng nhìn thẳng vào Tiêu Thu Thủy, gằn giọng nói:

- Tiêu Thu Thủy quả nhiên danh bất hư truyền.

Tiêu Thu Thủy cười nhẹ, nói:

- Muốn thỉnh giáo người mấy vấn đề.

Triệu Thu Túc nheo mắt hỏi:

- Vấn đề gì?

Tiêu Thu Thủy nói:

- Ta cùng một nhóm người lên núi, nhưng hôm qua tất cả họ đều mất tích, có liên quan gì với quý bang hay không?

Triệu Thu Túc trừng mắt nhìn hắn, hỏi ngược lại:

- Là những kẻ nào?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Mấy người đại hiệp Lương Đẩu, Hải Nam Đặng Ngọc Bình, Đông dao Tây kiếm, tất cả mất tích trong chùa Phục Hồ tối qua.

Triệu Thu Túc cười lạnh, là người của bọn ta làm.

Nội lực Tiêu Thu Thủy lập tức tăng mạnh, ép cho Triệu Thu Túc đổ mồ lạnh ròng ròng, hấn quát hỏi:

- Các ngươi đã làm gì họ rồi.

Triệu Thu Túc nghiêng chặt răng, nhưng không hề kêu rên lấy một tiếng, đáp:

- Ta không biết.

Tiêu Thu Thủy biết hấn cũng là một bậc hảo hán, triệt giảm lực đạo, hỏi:

- Bọn họ đều là sinh tử chi giao của ta, vừa rồi trong lúc nôn nóng làm ngộ thương huynh đài... Mong huynh đài chỉ cho một đường sáng.

Triệu Thu Túc hừ lạnh, đáp:

- Bọn chúng không phải do ta bắt, ta cũng không biết bọn chúng đang ở đâu.

Tiêu Thu Thủy nhớ tới cái nghĩa dũng của đám Hỏa vương, Quỷ vương xả thân cứu Liễu Ngũ, cái tận trung liều mạng vì chủ của Khuất Hàn Sơn, tuy cũng có loại thấy lợi quên nghĩa như Xà vương nhưng trong Quyền Lực bang, Bát đại Thiên vương đa số đều là nhân vật hào hùng, có bản sắc. Tiêu Thu Thủy bản tính vốn không phải thiện ác hoàn toàn rạch ròi, chỉ biết chuyện gì đúng thì trảm

sông nghìn núi, xuống nước băng lửa cũng nhất định phải làm, đối với người trong Bát đại Thiên vương dưới trướng Lý Trầm Chu, trong lòng kỳ thực cũng có vài phần kính trọng.

Triệu Thu Tức nói:

- Ta biết người bắt bọn chúng là ai, nhưng ta sẽ không cho người biết.

Đoạn Môn kiếm tẩu đứng cạnh nhìn không vừa mắt, giật cùi chỏ một nhát, đánh trúng tâm khẩu Triệu Thu Tức. Hai tay Triệu Thu Tức vẫn đang bị Tiêu Thu Thủy khống chế, không cách nào tránh né, trúng chỗ lập tức phun ra cả máu lẫn uế vật, nôn đến mức cơ mặt co rút....

Tiêu Thu Thủy cản lại:

- Không được...

Đằng Lô kiếm tẩu lạnh lùng đáp:

- Có gì mà không được, loại người này không đánh không biết điều.

Nói đoạn tung ra một cước, đập vào bụng Triệu Thu Tức, Triệu Thu Tức nhú chặt lông mày, mồ hôi nhỏ xuống to như hạt đậu, nôn ra cả mật xanh mật vàng.

Tiêu Thu Thủy quát:

- Hấn cũng là một bậc hảo hán, vạn vạn lần không thể dùng hình...

Thiểm Điện kiếm tẩu, bước nhanh tới trước, dùng chuôi kiếm đánh mạnh vào bụng Triệu Thu Tức, cười ha hả:

- Tên nhóc nhà ngươi yếu lòng, không ép cung được, để lão phu lên đi!

Triệu Thu Tức đau đớn đến toàn thân phát run, lỗ mũi rỉ máu nhưng thủy không vẫn không nói một tiếng nào.

Uyên Ương kiếm tẩu tới gần đang muốn đánh đập, Tiêu Thu Thủy đột nhiên thả tay.

Triệu Thu Tức quay phắt người lại. Trong tay hắn vốn không có đao.

Nhưng trong khoảnh khắc hắn vừa quay người, ánh đao đã bùng lên.

Tiêu Thu Thủy tuy phản đối Tức kiếm đối đãi với Đao vương như vậy nhưng cũng không nhẫn tâm thấy Uyên Ương kiếm tẩu bỏ mạng một cách lãng nhách như thế dưới đao Triệu Thu Tức. Hắn kịp thời đánh ra một chưởng, trúng vào vai Uyên Ương kiếm tẩu, Uyên Ương kiếm tẩu ngã ra bảy bước, vừa khéo tránh được một đao.

“Roạt” một tiếng, đao thu về trong ống tay áo.

Tiêu Khai Nhận cũng không khởi động dung:

- Tụ trung đao.

Uyên Ương kiếm tẩu tức giận quát:

- Tiêu Thu Thủy, ngươi....!

Thiểm Điện kiếm tẩu nói:

- Tiêu Thu Thủy, ngươi trợ giúp người của Quyển Lực bang!

Đằng Lôi kiếm tẩu từng chịu ơn Tiêu Thu Thủy liều mình cứu mạng, lập tức nói:

- Tiêu Thu Thủy cứu mạng lão ngô!

Nhất thời ý kiến xung đột lẫn nhau. Triệu Thu Tức quệt mồ hôi trên trán, ôm bụng từ từ đứng dậy, ánh đao trong tay áo lóe lên rồi tắt, hần cười thảm nói:

- Đây chính là “Tụ đao”.

Tiêu Thu Thủy gật đầu:

- Ta đã thấy.

Triệu Thu Tức nói:

- Đó là ta muốn để người nhìn thấy. Nếu như ta dùng nó giết người, nó sẽ nhanh đến mức người muốn thấy cũng không thể thấy nổi.

Hần khẽ cười khổ, lại nói:

- Vừa rồi ta còn chịu đau, bây giờ đã khá hơn nhiều rồi.

Tiêu Thu Thủy bình tĩnh đáp:

- Đúng. Bây giờ người đã khá hơn nhiều rồi.

Triệu Thu Tức cố sức nói:

- Đao nhanh đến mức người không nhìn thấy, liền không cách nào nắm bắt nó được, không nắm bắt được, nội lực của người cũng vô dụng, có đúng không?

Tiêu Thu Thủy trả lời chắc nịch:

- Đúng.

Triệu Thu Tức cười:

- Người đã thả ta ra, ta từng trúng kế của người, sẽ không trúng kế lần nữa, vì thế nếu ta muốn giết người, chắc chắn sẽ có thể giết được người, người có tin hay không?

Tiêu Thu Thủy trả lời dứt khoát:

- Tin!

Triệu Thu Tức nói:

- Vậy ta sắp giết người đây.

Tiêu Thu Thủy lắc đầu.

Triệu Thu Tức ngạc nhiên hỏi:

- Người không tin?

Tiêu Thu Thủy mỉm cười:

- Người sẽ không giết ta.

Triệu Thu Tức hỏi:

- Tại sao...?

Tiêu Thu Thủy ung dung đáp:

- Bởi vì Đao vương không phải loại người như vậy.

Triệu Thu Tức yên lặng một chốc rồi đột nhiên ngẩng mặt lên trời cười lớn, cười đến chảy cả nước mắt, tiếp đó lại vụt ngừng bật tiếng cười, hỏi:

- Người nghĩ Đao vương là loại người như thế nào?

Tiêu Thu Thủy đáp ngay:

- Người xấu.

Triệu Thu Tức biến sắc, hỏi:

- Vậy tại sao ta lại không giết người?

Tiêu Thu Thủy cười lạnh:

- Nhưng người là một bậc nam nhi.

Đoạn tiếp:

- Huống hồ, Đao vương Triệu Thu Tức cũng không hỏi người khác chỉ để nghe lời a dua, nịnh bợ.

Triệu Thu Tức trầm mặc hồi lâu, lớn tiếng hỏi:

- Trong người xấu cũng có hảo hán?!

Giọng Tiêu Thu Thủy trầm ổn, chắc nịch như từng nhát búa nện:

- Không những có hảo hán mà còn có cả anh hùng!

Hắn cao giọng nói:

- Lưu Bang xảo trá, giam hiểm, nhưng lại là đại anh hùng tiếng tăm muôn đời; Sở Bá Vương giết người không chớp mắt, máu chảy thành sông, nhưng lại là chân hảo hán danh lưu thiên cổ! Hàn Tín vốn là loại đệ tử phớ phờ, kém cỏi vô lại, nhưng trong thời tranh bá lại là hào kiệt lừng lẫy thiên hạ. Tào Tháo cướp thiên hạ, ép thiên tử ra lệnh chư hầu, uy chấn thần châu, cũng là nhân vật bất thế!

Tiêu Thu Thủy nói một mạch tới đây, rồi chột thấp giọng nói:

- Vấn đề là ai tốt? Ai xấu? Lấy gì để coi là tốt? Lấy gì để đánh giá là xấu...

Hắn khẽ thờ dài:

- Có lẽ, có lẽ tốt xấu chỉ trong một ý niệm, thiện ác cũng vậy thôi...

Triệu Thu Túc đỏ mồ hôi ròng ròng, tựa hồ còn chật vật hơn cả lúc Tiêu Thu Thủy chế trụ “Thủ đao” của hắn, cuối cùng hỏi lớn:

- Vậy tại sao ngươi không gia nhập Quyền Lực bang?!

Tiêu Thu Thủy mỉm cười hỏi ngược lại:

- Tại sao ta phải gia nhập Quyền Lực bang?

Triệu Thu Túc muốn nói, lại thôi, hồi lâu rút cuộc cũng lên tiếng:

- Bọn ta bắt giữ mấy người Lương Đẩu, nhưng bang chủ trước nay vô cùng kính trọng những người như Lương đại hiệp, từ lâu đã có ý

chiêu lãm, vì thế tạm thời không cần lo lắng tính mạng.

Tiêu Thu Thủy lập tức thở phào một hơi, nói:

- Có điều Lương đại hiệp bình sinh chính trực, tuyệt đối sẽ không gia nhập Quyền Lực bang.

Triệu Thu Tức khẽ nhíu mày, cười lạnh nói:

- Đại vương long Thịnh Giang Bắc nổi danh cả hai đạo hắc, bạch năm xưa, cương trực có tiếng, cuối cùng không phải cũng gia nhập Quyền Lực bang sao?

Tiêu Thu Thủy không đáp mà hỏi:

- Trên Kim Đỉnh có những ai?

Triệu Thu Tức vụt biến sắc.

Đồng tử hấn co rút, ánh mắt lại biến thành sắc bén như lưỡi đao.

- Ngươi... Ngươi nhất định phải lên đó?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Đúng thế.

Triệu Thu Tức giậm chân, hậm hực nói:

- Nhiệm vụ của ta là ngăn cản những người không được mời mà muốn cố xông lên núi... Có điều, ngươi nhất quyết muốn đi chịu chết thì ta cũng mặc kệ ngươi.

Triệu Thu Tứ thoáng cười lạnh, lại tiếng:

- Huống hồ... Ta vừa bại dưới tay ngươi... Coi như ngươi vượt quan thành công.

Tiêu Thu Thủy chấp tay nói:

- Đa tạ.

Đoạn chuẩn bị cùng Tiêu Khai Nhận lên núi. Đoạn Môn kiếm tẩu nói:

- Chúng ta cùng đi lên đó.

Hóa ra Tứ kiếm tẩu vừa ngằm giết Triệu Thu Tứ không thành, sợ hấn báo thù, biết rõ chỉ dựa vào sức bốn người thì tuyệt không phải đối thủ của Đao vương, muốn kết đội với Tiêu Thu Thủy cùng đi.

Tiêu Thu Thủy nghiêng đầu hỏi:

- Bốn vị thì có chuyện gì mà không thể không lên núi?

Lúc này Tiêu Thu Thủy tuy trẻ tuổi nhất, võ công cũng không cao nhưng có khí phách ẩn hiện, vân đình nhạc trì, Tiêu Khai Nhận thấy vậy, trong lòng cũng thầm khen ngợi.

Đoạn Môn kiếm tẩu nói:

- Chúng ta được tin hai vị Chương trưởng lão, Vạn trưởng lão đến chùa Lục Dung cứu Thiệu trưởng lão không thành, nhưng lại tra được trên Kim Đỉnh Nga Mi, Vong Tình thiên thư của Yến Cuồng Đồ tái xuất giang hồ! Hai vị trưởng lão vội tới, Thiên vương đặc biệt ra lệnh cho chúng ta tới nghe sai khiến.

Nghe nhắc tới Vong Tình thiên thư, Tiêu Thu Thủy không khỏi giật mình, Tiêu Khai nhận cũng đổi sắc mặt. Ngày trước Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc tới chùa Lục Dung, Tiêu Thu Thủy đã nghe Thiệu Lưu Lệ nhắc tới, đương nhiên là vì Vô Cực tiên đan, bây giờ lại lộ ra sách Vong Tình thiên thư, võ lâm chỉ sợ sẽ lại nổi lên một trường sóng gió khủng khiếp nữa.

Triệu Thu Tứ cười khan mấy tiếng:

- Hắc, hắc, Vong Tình thiên thư ở ngay trên đó, có điều, dựa vào bản sự của các người, đi lên chỉ có chịu chết...

Đằng Lôi kiếm tẩu tức giận nói:

- Người coi thường bọn ta...

Thiểm Điện kiếm tẩu hét lớn, giống như tiếng sấm nổ giữa bầu trời:

- Người muốn thế nào?!

Triệu Thu Tứ ngạo mạn đáp:

- Cũng chẳng thế nào cả. Chỉ là người muốn đi lên không bằng giết chết ta trước đã.

Hắn cười lạnh, phất tay:

- ... Trước tiên hãy qua “Thất thập nhị đao đồng đại trận” này của ta rồi hẵng nói!

Ba mươi sáu đồng tử áo đỏ cùng ba mươi sáu đồng tử áo màu kia lập tức chuyển động, tất cả cầm đao, xoay chuyển càng lúc càng nhanh. Uyên Ương kiếm tẩu cười lớn:

- Dựa vào đám trẻ nít này...

Đột nhiên hàn quang lóe lên, dù cho ông ta tránh né nhanh thì râu tóc cũng đã bị cắt mất một đoạn. Chỉ thấy ánh đao lấp loáng, phương vị chuyển di, nhanh đến mức làm người ta đầu váng mắt hoa, chỉ thấy bóng đao không thấy bóng người, không khỏi cảm thấy rung mình phát lạnh, cũng không dám nói những lời xúc xiểm nữa.

Cùng lúc đó, trên trời cao bỗng vang lên tiếng “coong coong”, du dương trầm bổng, ngân nga hồi lâu. Tiêu Thu Thủy từng nghe nói trên Kim Đỉnh có một chiếc chuông lớn đặt trước vách đá cao chót vót, quanh năm ẩn trong mây mù khí núi, có lai lịch rất lớn.

Triệu Thu Tức vừa nghe thấy tiếng chuông ngân liền lập tức lệnh cho bảy mươi hai đồng tử ngừng tấn công, sắc mặt cực kỳ cung kính, phải chờ đến khi tiếng chuông hoàn toàn biến mất mới dám có cử động lại. Đằng Lôi kiểm tẩu bụng đầy nghi vấn, quát lớn:

- Người lại bày trò gì nữa đây!

Triệu Thu Tức xoa tay, nói:

- Các người lên núi đi.

Tứ kiểm tẩu ngẩn ra, bấy giờ mới biết tiếng chuông trên Kim Đỉnh hóa ra là mệnh lệnh của bang chủ Quyển Lực bang với thủ hạ Đao vương, muốn châm chọc mấy câu nhưng lại sợ uy danh Quân lâm Thiên hạ của Lý Trầm Chu, chỉ có thể nhanh chóng lên núi.

Lúc này tiếng chuông lại vang lên, phiêu đảng giữa bốn mặt núi cao chót vót, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi chỉ thấy khí tượng xa xăm, lạnh lẽo, quay đầu lại thì đã không thấy Tiêu Thu Thủy đâu nữa.

Tiêu Thu Thủy đã lên núi.

Tiếng chuông vụt ngừng.

Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy khí núi lạnh căm, ý núi cao tuyệt, cảnh tượng trên bình đài Kim Đỉnh khiến cho hắn phải hít vào một hơi lạnh.

Hóa ra trên đỉnh núi đen đặc, đã có tới mấy trăm người tụ tập.

Tiêu Khai Nhận thất thanh:

- Quyền Lực mở hội lớn ở đây.

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Nhìn có vẻ không phải.

Chỉ nghe một người đứng dậy, quát lớn:

- Lý Trầm Chu, người khác sợ ngươi chứ ta thì không, mau giao Vong Tình thiên thư ra, nếu không người núi Phổ Đà ta sẽ lấy cái mạng chó của ngươi.

Hắn vừa lên tiếng, những người khác cũng nhất tề hô hét, thực là chấn động bốn phương. Những người này y phục tạp loạn, ăn mặc bất đồng, dung mặt cũng đẹp xấu lẫn lộn, hiển nhiên là tập trung từ khắp quan nội quan ngoại về đây. Bọn họ đều công lực cao cường, đồng loạt quát tháo quả là trời long đất lở.

Nhưng dù bọn họ dám quát tháo thì cũng không dám bước lên một bước.

Đối mặt với họ, chỉ có một người.

Tiêu Thu Thủy vừa lên đã trông thấy hắn.

Cơ hồ chỉ trông thấy một mình hắn... Tiêu Thu Thủy sờ dĩ hít một hơi lạnh, không phải vì có nhiều người như vậy ở trên đỉnh núi, mà là vì một mình hắn.

Khi Tiêu Thu Thủy lên đến đỉnh núi, người đó tựa hồ cũng khẽ nhượng mây.

Một người, đối mặt, với tất cả.

Đó phải là người như thế nào?

Lúc này chiếc chuông đồng lớn đặt bên đỉnh núi lại ngân lên “coong coong” nhu hòa.

Người đó ngồi trên đám cỏ, nhẹ nhàng búng tay.

Chuông cách hắn tới hơn mười hai trượng.

Chỉ phong của hắn bắn lên thân chuông, chuông lớn đến chùy sắt cũng chưa chắc đã gõ kêu được giờ lại ngân vang rõ ràng.

Tiếng chuông vừa hiện, tiếng nói của quần hào liền bị đè xuống.

Chỉ nghe tiếng chuông, không nghe tiếng người.

Mấy người Tiêu Thu Thủy ở Thiên Môn Thạch chỉ nghe thấy có tiếng chuông, chính là vì người này cách không bắn chỉ, tạo ra tiếng chuông hùng hậu, che lấp hết những âm thanh tạp loạn khác.

Người đó là ai?

Giữa cả ngàn người, vạn người, Tiêu Thu Thủy lại chỉ trông thấy hắn.

Người đó cũng ngẩng đầu lên, giống như vượt qua ngàn người, vạn người, từ trong biển người mênh mông, nhìn thẳng vào hắn... Đó là một đôi mắt đầy tình cảm, bất đắc dĩ, mà lại ngập tràn khí phách!

Tiêu Thu Thủy chợt hiểu ra.

Hắn hiểu ra tại sao ngày trước, trong trận chiến ở núi Đan Hà, Dược vương Mạc Phi Oan lại tưởng nhầm hắn là “Bang chủ”, cũng hiểu tại sao đám Bạch phượng hoàng Mạc Diễm Hà lại có ảo giác hắn là Lý Trầm Chu.

Có thể, có thể hắn và Lý Trầm Chu không hề có điểm nào tương đồng, nhưng ánh mắt, thần thái giữa hai chân mày lại thật sự quá giống nhau. Ánh mắt thoáng chút mỏi mệt, đôi chút âu lo, mênh mang như núi cao mây phủ, mà cũng lại chấn động tâm phách như sấm rung chớp giạt...

Người đó mỉm cười.

Người đó cười giống như chỉ đang chào hỏi một mình Tiêu Thu Thủy.

Lúc này trong vòng vây xung quanh đã có bảy, tám người không nhẫn nại được nữa, lần lượt rút binh khí xông ra, buông tiếng chửi lớn:

- Lý Trầm Chu, ông đây không có thời gian chơi đùa với người! Mau

giao đồ ra, nếu không giao bọn ta sẽ cùng lên!

Chỉ nghe Đoạn Môn kiểm tấu đứng bên cạnh “A” lên một tiếng, nói:

- Vạn trưởng lão, Chương trưởng lão quả nhiên cũng ở đây!

Chỉ thấy hai ông lão, đứng ở ngay hàng đầu, một người cao lớn như thiên thần, dung mạo như cây ngọc trước gió, một người lại cực kỳ bỉ ổi, thần sắc hèn hạ, dâm tiện như một lão gian thương. Sau lưng họ có bốn người, một người chính là vị đầu đà nhảy ra đầu tiên chửi bới lúc nãy, còn có một ông lão mặc áo màu xanh ngọc, một vị đạo nhân giống như có xương thép, thân thép, cả người đều do thép đúc thành, cùng với một người áo gấm đầu trọc lông lốc, trông bộ dạng quần hào có vẻ rất kính sợ bốn người này.

Tiêu Khai Nhận biết Tiêu Thu Thủy không nhận ra được, liền nói:

- Những người đó đều rất nổi tiếng, đầu đà là Cửu Cửu thượng nhân của núi Phổ Đà, ông lão là Hoa Sơn Thần vọng Nhiều Sáu Cực, đạo nhân áo sắt kia là chưởng môn Thái Sơn Mộc Quy Chân, người áo gấm đầu trọc là “Phần trư thực lão hổ” Đoan Mộc Hữu nổi danh của núi Thiên Thai, đều là những nhân vật rất lợi hại.

Tiêu Thu Thủy lại nhớ tới những xác xét chìm nổi trong dòng nước Hoán Hoa Khê, có Cầu Vĩ, Tục Điều đại sư Thiếu Lâm, Tiểu Tiểu chân nhân Võ Đang, Huyết nhận Thân Do Tử, chưởng môn Kim tý xuyên sơn Đồng Thất phái Côn Luân, Cửu mã thần tướng Dần Hà Sinh, trưởng lão Lô công Hùng Hùng, Điện mẫu Mạo Mậu núi Mạc Càn, chưởng môn Thiên Đẩu mỗ mỗ, cao thủ đệ nhất Trịnh Đãng Thiên núi Linh Đài, chưởng môn Vạn Phật thủ Bắc Kiến Thiên, phó chưởng môn Thiên Phật túc Đài Cửu Công núi Bảo Hoa, Khả Thiện chân nhân Sài Bằng phái Dương Tiện núi Đồng Quan, Thạch Phiền Thiên tổng đà chủ bảy mươi hai ngọn Mã Tích sơn, tông chủ Giá

Tầm U núi Nhạn Đãng...

Ánh mắt hắn vẫn nhìn vào người kia, người đối mặt với tất cả mọi người. Người đó không hề có chút sợ hãi nào, ánh mắt ấm áp như lò lửa ngày đông...

Đạo nhân áo sắt kia vụt hét lớn, giống như tiếng trống trận, một tiếng vang lên, lực áp vạn quân:

- Lý Trầm Chu, ngươi rút cuộc là có chịu giao đồ ra không, Mộc Quy Chân ta không có thời gian chơi đùa với ngươi!

Ông ta nói dứt lời đã vung tay áo lên, tay áo như một lưỡi sắt, “Roạt” một tiếng, cắt lên một khối đá trên Kim Đỉnh. Đá cứng như vải mỏng, bị cắt ra làm đôi. Mộc Quy Chân quát:

- Lý Trầm Chu, mười sáu môn phái lớn có quá nửa bị ngươi tàn sát đến tan cửa nát nhà, hôm nay nợ máu phải trả bằng máu, ngươi không chạy thoát nổi đâu.

Lý Trầm Chu mỉm cười. Nụ cười của hắn đầy vẻ tự phụ, ưu thương cùng mỉa mai. Kỳ lạ là ba loại tình cảm nhân sinh hoàn toàn khác biệt đó lại cùng hòa hợp trong một nụ cười của hắn. Hắn nói:

- Ngươi tới rồi.

Mọi người ngẩn ra, nhìn nhau ngỡ ngác. Tiêu Thu Thủy lại biết Lý Trầm Chu đang nói với hắn.

Giữa trăm người, ngàn người, chỉ nói với một người. Hắn không ngờ cũng bình tình đáp:

- Ta đã tới!

Ánh mắt Lý Trầm Chu lại biến thành xa xăm như núi cao, không thể nắm bắt được, mà lại đầy tình cảm... Hai ngón tay hấn cầm một cọng cỏ, nói:

- Người quả nhiên đã tới. Ta đã nghe Liễu Ngũ kể về người, hấn bị người bắt một lần, hấn hoàn toàn chịu phục.

Lý Trầm Chu khẽ cười cười, lại tiếp:

- Bắt được Liễu Ngũ đã là rất giỏi rồi, có thể khiến Liễu Ngũ chịu phục, quả thực là không thể coi thường.

Hấn giống như bạn cũ lâu ngày mới gặp, tùy tiện chỉ vào một tảng đá bên người, ung dung bình thản nói:

- Ngồi.

Lúc này quần hào đều vô cùng kinh ngạc, lần lượt quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một người thanh niên lạ mặt không chút ấn tượng nào, bình tĩnh vượt qua mọi người bước lên, tự nhiên giống như trở về nhà, ngồi xuống bên cạnh Lý Trầm Chu.

Lý Trầm Chu liếc nhìn hấn, mỉm cười nói:

- Tốt, tốt.

Tiêu Thu Thủy đang muốn đáp lời, bỗng nghe có người buột miệng chửi lớn:

- Thằng hề ở đâu ra mà dám trong mắt không người, câu kết gian đảng, Ninh Thiết Thành ta...

Tiêu Thu Thủy nghe thấy là “Ninh Thiết Thành” lập tức chấn động. Vốn “Thiên biến Vạn kiếm” Ninh Thiết Thành là kiếm thủ hạng nhất của Thanh Thành kiếm phái, có thể nói là kiếm khách tề danh với tổ phụ Tiêu Tê Ngô của Tiêu Thu Thủy, có điều làm người không những không “thành” mà còn vô cùng hèn hạ, trong biến cố Hoán Hoa kiếm phái nội ngoại năm xưa, Ninh Thiết Thành chính là một trong số những kẻ kích động, châm ngòi, ly gián, vu hãm.

Tiêu Thu Thủy hơi nhú mày, Lý Trầm Chu bình thản nói:

- Kẻ này nói chuyện quá đáng ghét... Không cần phải nói tiếp nữa.

Ninh Thiết Thành chẳng kể ba bảy hai mốt, tiếp tục chửi bới, bỗng thấy ngón tay Lý Trầm Chu khẽ động, Ninh Thiết Thành vụt biến sắc, vội vàng ôm miệng, ngồi phục xuống. Mọi người ngoài nhìn hồi lâu, thấy hắn cuối cùng cũng không nhịn được, “ộc” một tiếng, phun ra hai chiếc răng gãy cùng một lá cỏ tranh nho nhỏ. Một cánh hoa rơi, một phiến lá rụng cũng có thể đả thương người, câu nói đó dưới bàn tay nhẹ nhàng băng quơ của Lý Trầm Chu thực không phải truyền kỳ, cũng hoàn toàn không phải thần thoại!

Lý Trầm Chu cũng không để ý nhiều, nhìn Tiêu Thu Thủy cười nói:

- Hắn không nói nữa rồi.

Lúc này quần hào đều xao xác, rất nhiều người vô thức lùi lại vài bước. Bỗng thấy một người toàn thân mặc áo vàng rực, đeo đầy vòng vàng, tiếng kêu leng keng, cười lớn bước tới gần, giống như một đám lửa:

- Lý bang chủ, Thiên vương bọn ta có lời muốn ta bẩm báo với ngài.

Lý Trầm Chu cười trầm thấp:

- Người là một trong hai tay trái phải của Chu đại thiên vương, Liệt Hỏa thần quân Thái Khấp Thần?

Thái Khấp Thần chấn động, đáp:

- Bang chủ thực có nhãn lực.

Lý Trầm Chu khẽ vươn người:

- Lúc nằm vùng tại phân cục Hoán Hoa Quảng Tây, người hành sự dưới danh nghĩa Tân Diệu Thường con gái Tuyệt Diệt thần kiếm Tân Hồ Khâu?

Thái Khấp Thần lại ngẩn ra, đáp:

- Đúng.

Lý Trầm Chu nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc, Tổ Kim Điện vậy mà lại vẫn không nắm bắt được nhân vật như người, trúng phải ám toán của người mà chết.

Thái Khấp Thần cùng Ung Hi Vũ hợp giết Tổ Kim Điện mới được có một ngày, hơn nữa còn đắc thủ dưới chân núi Nga Mi, hôm ấy Lý Trầm Chu vẫn đang bị quần hào vây trên đỉnh núi, thế mà Lý Trầm Chu không ngờ lại biết hết việc này, thực khiến Thái Khấp Thần phải tâm phục khẩu phục, nhất thời không nói nổi nên lời.

Lý Trầm Chu bình tĩnh nói:

- Ta vốn có thể giết người ở đây, nhưng hai quân giao chiến, không chém sứ giả, hôm nay thân phận người là sứ giả, người có gì thì cứ

nói, ta tạm thời cho nợ lại cái đầu ngươi, ngày sau nhất định sẽ đòi mạng cho Tổ Kim Điện.

Thái Khấp Thần nghe mà giận tím cả mặt, nhưng lại cảm thấy Lý Trầm Chu uy nghiêm đĩnh đạc, lời nói như không chút để ý mà khiến người ta tin tưởng không thể nghi ngờ, trong lòng lập tức phát lạnh. Nhưng ả nghĩ cao thủ tới vây giết hôm nay nhiều không đếm hết, bản thân cũng danh chấn giang hồ, càng huống hồ hai vị trưởng lão Chương, Vạn đều có mặt, chắc chắn sẽ bảo hộ, Lý Trầm Chu dù có lợi hại cũng không làm gì được mình, liền giả bộ lấy ra thư tín rồi vụt phóng tay, đánh ra một đoàn lửa!

Lý Trầm Chu giống như không nhìn thấy.

Ánh lửa chiếu lên mặt hắn, trong mắt hắn đột nhiên lóe lên một ánh nhìn cuồng nhiệt, thiêu đốt, không thể che giấu nổi, không thể ức chế được.

Hai người Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng, chuẩn bị một khi Lý Trầm Chu ra tay, bọn họ sẽ lập tức chặn giết. Quần hào cũng mong chờ Lý Trầm Chu xuất thủ, xem xem có thời cơ để lợi dụng hay không, xem xem nhân vật anh hùng, danh động tám phương này đúng là võ nghệ siêu phàm, thâm sâu khôn lường như đồn đại hay không.

Nhưng Lý Trầm Chu lại không hề ra tay.

Ánh mắt nóng rực của hắn vừa cháy lên đã vụt tàn lụi. Hắn như một người giữa chiều tàn hoàng hôn, mệt mỏi, mà lại có chút mỉa mai....

Quyển 6 - Chương 3: Lý Trầm Chu

Lý Trầm Chu không hề cử động, thậm chí đến cả nhìn một cái cũng lười nhìn.

Sau lưng y lại đột ngột xuất hiện một người, một văn nhân, một người giống như u hồn.

Người đó vẫn luôn đứng sau lưng Lý Trầm Chu, nhưng có mặt Lý Trầm Chu, chẳng có ai để ý tới hắn nữa.

Người đó bước ra, “roạt” một tiếng, xòe quạt, quét về phía đoàn lửa, lập tức có một đoàn hơi nước bắn ra, dập tắt ngọn lửa.

Ngọn lửa vừa tắt, hắn lại lùi về sau lưng Lý Trầm Chu.

Lý Trầm Chu thậm chí không hề có một cử động nhỏ nào.

Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc đã vận dụng toàn bộ công lực chờ đợi, nhưng Lý Trầm Chu lại không hề cử động, bất động chính là thế thủ tốt nhất, cũng là cách tự thế tốt nhất. Lý Trầm Chu dù có vừa ra tay đã giết chết Thái Khấp Thần thì chung quy cũng có lý để tấn công, bây giờ y bất động như một ngọn núi nguy nga, hai người Chương Vạn ngưng tụ công lực toàn thân, chỉ chờ một kích, đối phương lại hoàn toàn không chút sơ hở, nhất thời khí nghẹn đầy bụng, không chỗ nào phát tiết.

“Ầm” một tiếng, mặt đất chỗ hai người vỡ nát ra làm bốn năm mảnh.

Ngay trong khoảnh khắc hai đại cao thủ phát tiết chân lực toàn thân ra, chợt thấy trước mắt lóe lên một bóng người, không phải ai khác chính là Lý Trầm Chu!

Hai người kinh hãi không phải là nhỏ, vội vận nội lực, “Tàn Kim”, “Toái Ngọc” chưởng đồng loạt đánh ra!

Lý Trầm Chu lộn người, nhẹ nhàng đáp xuống tảng đá, ung dung ngồi xuống.

Khóe miệng y có thêm một tia máu, lúc ngồi xuống liền khẽ ho khan mấy tiếng.

Tiếp đó Liệt Hỏa thần quân Thái Khấp Thần trước mặt y đã trợn trừng hai mắt, ôm ngực ngã xuống, lần ngã xuống này vĩnh viễn không thể đứng dậy được nữa.

Mọi người quay đầu nhìn lại thì hai người Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc đã biến mất, chỗ hai người vừa đứng lúc này chỉ còn lại hai vũng máu tươi.

Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc là hai trong bảy đại trưởng lão Chu đại thiên vương phong chức từ ngày sáng bang lập đạo còn sống sót tới nay. Trong trận đánh vây công Yến Cuồng Đồ, bảy đại trưởng lão có “Tam côn Nhất bổng” Kỳ Thập Cửu, “Đông Doanh Phù Tang khách” Chư Tụ Trung, “Lãnh quyền” Cư Chính, “Tắc Ngoại thần bặc” Biện Hiểu Phong bị giết, “Biệt nhân lưu lệ tha thương tâm” Thiệu Lưu Lệ bị bắt, chỉ có hai người Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc sống sót chạy thoát, có thể thấy công lực cao cường đến mức nào

Hôm nay Lý Trầm Chu bị vây trên đỉnh Nga Mi, Chu đại thiên vương lệnh cho Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc tới đối phó Lý Trầm Chu, dùng Thái Khấp Thần thu hút chủ lực của Lý Trầm Chu, mấy người

Lục chưởng, Ngũ kiếm chẳng qua chỉ tới để tìm kiếm tung tích Vô Cực tiên đan.

Toái ngọc Tàn kim chưởng của Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc vẫn luôn là tuyệt học độc môn, cũng là chí tôn bảo trong chưởng pháp võ lâm, Chu đại thiên vương vốn nghĩ với sức của hai đại trưởng lão, cộng thêm tứ đại chưởng môn vây tiểu cùng cao thủ các môn các phái có thể ổn thỏa tiêu diệt Lý Trầm Chu. Nhưng Lý Trầm Chu lại dùng người đứng sau lưng, một chiêu dập lửa, khiến hai người Chương, Vạn phải tự tiêu tan chân lực, tiếp đó dùng thân pháp nhanh chóng vô cùng, trước ra tay giết Liệt Hỏa thần quân, sau đánh bị thương hai người Chương, Vạn.

Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc dù sao cũng không phải chỉ có hư danh, cùng lần lượt đánh trúng Lý Trầm Chu một chưởng, Lý Trầm Chu đúng là đã bị thương, nhưng hai người Chương, Vạn cũng không dám ở lại, lập tức bỏ chạy.

Lý Trầm Chu thản nhiên nói:

- Ta không chém sứ giả, nhưng đối với thích khách thì lại là chuyện khác.

Nói dứt lời khoe miệng lại rỉ ra chút máu, hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

Mọi người thấy Lý Trầm Chu vừa ra tay đã giết chết Thái Khấp Thần, đuổi Vạn Toái Ngọc, Chương Tàn Kim bỏ chạy, quả thực là tài như thần minh, đại bộ phận quan chúng hiểu rõ không thể địch nổi, lần lượt rút lui, nhất thời không ngờ có đến gần một nửa bỏ đi.

Về phần tứ kiếm tẩu, mắt thấy Tiêu Thu Thủy cùng Lý Trầm Chu vậy mà lại giống như quen biết từ trước, Lý Trầm Chu giơ tay nhắc chân

đã giết chết Liệt Hỏa thần quân trong Song thần quân, lại đánh lui hai trưởng lão Chương, Vạn, quả thực là không thể tưởng tượng nổi, hai mắt nhìn đến trọn lồi cả ra.

Lý Trầm Chu thu hai tay lại, lần lượt giơ từng bàn tay lên, ngắm nhìn hai nắm quyền trắng bệch của mình, thấp giọng nói:

- Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc, danh bất hư truyền, chưởng lực thật lợi hại, nhưng bọn hãn trủng phải quyền của ta, quyết không sống nổi qua hôm nay.

Tứ đại chưởng môn, Mộc Quy Chân, Đoan Mộc Hữu, Cửu Cửu thượng nhân, Nhiêu Sáu Cực cùng đám người Ninh Thiết Thanh, mắt thấy Lý Trầm Chu chỉ giơ tay nhắc chân như không việc gì, đã giết lui ba đại cao thủ ngay trước mắt mình, nhất thời cũng phải thoáng biến sắc.

Lúc này, có một người từ trong đám đông phóng ra, chính là Nhu Thủy thần quân Ung Hi Vũ, ông ta đỡ thi thể Thái Khấp Thần, mặt đầy vẻ phẫn nộ nhìn Lý Trầm Chu, Lý Trầm Chu bình thản nói:

- Người không nên vọng động thì hơn, nếu người của Chu đại thiên vương bỏ mạng hết ở đây, đối với Chu đại thiên vương cũng là một đả kích không nhỏ đâu.

Ung Hi Vũ cười lạnh, nói:

- Người trủng phải chưởng lực của Chương, Vạn trưởng lão, đã như nở mạnh hết đà rồi.

Lý Trầm Chu bật cười:

- Vậy người có thể thử xem.

Ung Hi Vũ ngẩng đầu nhìn ánh mắt sâu thẳm, xa xôi, đầy tình cảm mà lại chất chứa đại chí của Lý Trầm Chu... Ông ta thân kinh bách chiến, trải vô số hiểm nguy, trước nay chưa từng sợ hãi, vậy mà bây giờ trông thấy đôi mắt Lý Trầm Chu, không ngờ lại mất đi dũng khí ra tay... Ông ta thở dài một tiếng, khẽ cắn môi, nói:

- Chu đại thiên vương sai Thái Thần quân tới, vốn là để nói với các hạ một chuyện.

Lý Trầm Chu cười đáp:

- Đồng thời cũng bảo ả có thể giết được ta thì giết đi. Có hai vị cao thủ Chương, Vạn, Thái Khấp Thần đương nhiên là cố thử, một khi giết được đa, cái chức Phó tổng biểu bả tử của hai mươi bảy đường thủy đạo hẳn là không thoát khỏi tay ả rồi.

Ung Hi Vũ không nói gì, Lý Trầm Chu lại tiếp:

- ả đã thất bại, người cũng chết rồi, lời của Chu đại thiên vương do người truyền lại cũng giống vậy thôi.

Ung Hi Vũ ngẩng đầu căm hận, hung hăng nói:

- Thiên vương nói: Các hạ là long vương trên đất liền, người là thiên vương đường thủy, còn ai là nhân vương, ai là thiên hoàng thì còn phải mời các hạ tới ấn chứng một phen.

Lý Trầm Chu đáp:

- Rất tốt, Chu đại thiên vương đã sớm có lòng quyết chiến với ta, hẳn ước định vào lúc nào, ở chỗ nào?

Ung Hi Vũ đáp:

- Thiên vương nói: Dựa vào thân thủ Lý bang chủ, kỳ thực không cần lựa chọn lúc nào, cũng không cần chọn nơi nào.

Lý Trầm Chu cười lớn:

- Được, người nói với Chu đại thiên vương, Lý mỗ nhân nhất định sẽ tới, ở bất kỳ lúc nào, bất kỳ nơi đâu.

Ung Hi Vũ đột nhiên cúi đầu, không ngờ lại vái dài với Lý Trầm Chu, thực nằm ngoài dự liệu của mọi người. Đúng lúc Ung Hi Vũ cúi người vái xuống, từ sau gáy bỗng bắn ra hai luồng nước đen xì, phun thẳng vào Lý Trầm Chu. Lý Trầm Chu không cử động. Sau lưng hắn lập tức bắn ra hai luồng nước trắng tuyền, vừa khéo chặn đứng dòng nước đen. Bốn luồng nước từ trên không trút xuống, rơi xuống đất liền bốc khói, đá núi cũng phát ra tiếng xèo xèo khô nứt. Ung Hi Vũ nheo mắt, nhìn chăm chăm vào người sau lưng Lý Trầm Chu, cảm hận nói:

- Thủy vương?!

Người sau lưng Lý Trầm Chu lạnh lùng đáp:

- Đúng vậy.

Mọi người lại ồ lên, hóa ra người sau lưng Lý Trầm Chu chính là Thủy vương Cúc Tú Sơn trong Bát đại Thiên vương đánh động thiên hạ.

Chỉ nghe Lý Trầm Chu ung dung nói:

- Nhu Thủy thần quân, người đừng ra tay nữa, còn ra tay sẽ không

sống sót để về báo tin được nữa đâu.

Lý Trầm Chu vẫn luôn như một người rất ôn hòa, nói chuyện bằng một giọng rất ôn hòa, nhưng một câu nói bình đạm ôn hòa đó lại khiến Nhu Thủy thần quân Ung Hi Vũ cảm thấy run rẩy từ tận đáy lòng.

Lý Trầm Chu nhẹ nhàng đánh lui hai vị trưởng lão của Chu đại thiên vương, càng tru diệt Liệt Hỏa thần quân Thái Khấp Thần, trừng phạt đám Ninh Thiết Thành, thực là quân lâm thiên hạ. Những người vốn nghe được phong thanh, tới đây vây giết Lý Trầm Chu phần lớn đều tiêu tan dấu chí, chỉ ở lại quan sát, một bộ phận còn công khai rút lui.

Nếu chỉ vì vây giết Lý Trầm Chu thì những người này đã sớm bị nhiếp phục, nhưng đại đa số đều tới vì Vong Tình thiên thư, đó là chí bảo võ lâm, ai giành được sẽ có thể có được võ công tạo nghệ của đệ nhất kiêu hùng Sở nhân Yên Cuồng Đồ năm xưa, thử hỏi có ai mà không động tâm? Cho nên ở lại không đi, quá nửa đều là vì một cuốn kỳ thư có thể khiến người ta bị sống quên chết đó.

Chỉ nghe Hoa Sơn thần tẩu Nhiêu Sáu Cực cười lạnh, nói:

- Lý Trầm Chu, muốn bọn ta đi cũng được, chỉ cần giao Vong Tình thiên thư ra, bọn ta sẽ lập tức rời đi.

Cửu Cửu thượng nhân núi Phổ Đà cũng tiếp lời:

- Vong Tình thiên thư này cũng không phải của người, võ công người lại cao như vậy rồi, việc gì phải tranh đoạt sách này... Hãy cứ giao ra, để người có duyên trong thiên hạ cùng xem, không phải mọi người đều có lợi sao!

Cửu Cửu thượng nhân nói trúng ngay vào tâm sự của mọi người,

quân hào đều trầm trồ khen phải, hô hào hưởng ứng, vang rền như sấm.

Thái Sơn Mộc Quy Chân thấy rõ võ công Lý Trầm Chu, lấy một địch một, tuyệt không ai thắng nổi, nhưng nếu mọi người đều thông suốt, đồng loạt xông lên, cho dù võ công Lý Trầm Chu có cao thì cũng là song quyền khó địch ngàn tay, lập tức cao giọng nói:

- Nếu như tên này chịu giao ra thì coi như thôi, nếu không giao, chúng ta cùng xông lên, đối phó với loại gian ác này, không cần phải giảng giải đạo nghĩa giang hồ, giết đi trừ hại cho dân là được!

Đoan Mộc Hữu núi Thiên Thai cười âm u:

- Đúng thế, võ công hắn có cao cũng vô dụng. Năm xưa Yến Cuồng Đồi cũng là bị chúng ta đồng loạt xông lên, giết cho phải bọ chạy trốn chết, không rõ sống chết.

Những lời này nói ra, mọi người lại bắt đầu bốc hỏa, lòng tin tăng cao, hò hét không thôi.

Chỉ nghe có người giận giữ quát:

- Mặt dày vô sỉ! Năm xưa mười sáu môn phái lớn công sát Yến Cuồng Đồi, nào có bỏ chút sức lực nào, đều chỉ theo sau làm trò, người thật sự ra tay là Tứ đại hộ pháp của Quyền Lực bang, làm gì có loại như các ngươi!

Người nói là Đao vương Triệu Thu Tức, khuôn mặt hắn đã đỏ bừng vì phẫn uất và bất bình. Bỗng nghe có tiếng hét lớn:

- Ăn nói quàng xiên! Vây giết Yến Cuồng Đồi, Quyền Lực bang chỉ làm bộ làm tịch, thực sự sát thương Yến Cuồng Đồi là trưởng lão của

Thiên vương bọn ta, bảy đạo trưởng lão bọn ta đều vì trận này mà hy sinh đến năm, bây giờ lại đến lượt các người nhảy ra nhận công sao?!

Người cao giọng nói là Đoạn Môn kiếm tẩu trong tứ kiếm tẩu, Lý Trầm Chu hơi nghiêng đầu, hạ giọng nói với Tiêu Thu Thủy:

- Người này cũng thực có can đảm.

Tiêu Thu Thủy khẽ rùng mình, chỉ cảm thấy Lý Trầm Chu ở nơi thập diện mai phục, tứ diện sở ca này mà vẫn ung dung nhàn nhã, cười nói tự nhiên, còn có thể xem hình nghe tiếng, phán định nhân vật, trong lòng vô cùng khâm phục.

Chỉ nghe có người cười lạnh, nói:

- Quyền Lực bang các người nội bộ tranh quyền đoạt lợi, quý đánh quý, người giết người, chuyện trong nhà mình tự nhiên là chạy ngay hàng đầu, Chu đại thiên vương với Yến Cuồng Đồ là hai phái đối lập, người lên ta xuống, tự nhiên là phải liều mạng già, cái đó thì có gì mà đáng nói!

Kẻ lên tiếng là Hoa Sơn thần tẩu Nhiêu Sáu Cực, Nhu Thủy thần quân Ung Vi Vũ mắng trả:

- Mười sáu môn phái các người mà cũng tính là hiệp nghĩa tương trợ ư?! Năm xưa nếu các người không hợp lực tiêu diệt Yến Cuồng Đồ, Yến Cuồng Đồ sẽ lần lượt giết sạch các người, các người vì muốn giữ mạng chó mới thêm dầu vào lửa, không ngờ lúc đánh giết lại vẫn nấp sau lưng người khác, thực là mất hết mặt mũi rồi!

Nhiêu Sáu Cực gầm lên giận giữ, đang muốn phóng ra, Đoạn Mộc Hữu núi Thiên Thai đã rất thâm trầm, chặn lão lại, nói:

- Người của Thiên vương nghe đây, Chúng ta lên Nga Mi lần này, một là vì tru giết Lý Trầm Chu, trừ hại cho thiên hạ, hai là vì cầu chỉ bảo võ lâm Vong Tình thiên thư có thể thấy lại ánh mặt trời. Chúng ta chửi bới nhau ở đây khác nào người nhà bôi mặt đánh nhau, chẳng phải đã trúng kế của kẻ địch rồi sao?

Mọi người nghe vậy đều thấy đồng tình, nhất thời lại xếp thành trận thế, bao vây Lý Trầm Chu. Triệu Thu Tức cười lạnh:

- Hay thật, dám gọi là nhân sĩ chính đạo võ lâm không ngờ lại “cùng bọn” với người của Chu đại thiên vương rồi!

Thủy vương Cúc Tú Sơn hầu cận sau lưng Lý Trầm Chu cũng góp lời:

- Đâu chỉ “cùng bọn”, quả thực là “cùng bầy”.

Đoan Mộc Hữu lại không hề biến sắc, cười khặc khặc nói:

- Cho dù là “hợp ô” thì cũng đã làm sao? “Hạ lưu” thì thế nào? Nếu như nhất định phải nói, ngày trước hại đạo hắc bạch chúng ta vây công Yến Cuồng Đồ, không phải cũng “lưu” như vậy, cũng “ô” như thế ư!

Bấy giờ bỗng có một đại hán lưng đeo đôi đoản kích cao giọng nói:

- Đoạn lão quân, vạn vạn lần không thể, có câu, đạo diệt hữu đạo, chúng ta lấy Chu đại thiên vương kiềm chế Quyền Lực bang, sớm muộn cũng có ngày nuôi ong tay áo, càng hưởng hồ còn hủy hoại nguyên tác trì chính hành hiệp của chúng ta....

Người này vừa nói liền lập tức có mấy người phụ họa. Tiêu Thu

Thủy nhận ra được, hán tử này là hào kiệt một dải Hồ Nam, cũng là hiệp sĩ tuổi trẻ sáng bang lập đạo, trượng nghĩa phù chính, khoái ý ân thù, ngoại hiệu “Ngân kích Ôn hầu”, họ Đường, tên Khiết Chi, không hề có quan hệ gì với Đường môn.

Đoan Mộc Hữu mỉm cười ôn hòa:

- Đường lão đệ, chuyện này người có điều không biết, chúng ta tới đây hôm nay là vì Vong Tình thiên thư, chỉ cần Lý bang chủ chịu giao ra.... Tất cả đều có thể thương lượng. Chúng ta với người của Chu đại thiên vương đã cùng có kẻ thù chung, vậy sao không “kề vai tác chiến”?

Ngân kích Ôn hầu Đường Khiết Nhi nói:

- Không đúng, chúng ta tới đây hôm nay là vì tiêu diệt Quyền Lực bang vạn ác bất từ, rồi tập hợp mọi người đánh tan tổ chức Chu đại thiên vương, sao có thể lẫn lộn đầu đuôi, mưu cầu cướp đoạt bảo vật.

Những lời này của Đường Khiết Nhi khiến cho rất nhiều người phải cúi đầu xấu hổ, trong lòng Tiêu Thu Thủy lại càng tán thưởng. Đoan Mộc Hữu có chút dở khóc dở cười, nói:

- Đường lão đệ trẻ tuổi, không biết chuyện giang hồ không phải chính sẽ là chính, tà sẽ là tà, nếu phân định rạch ròi ra thì chuyện ở biên cảnh đã không thể ứng phó được rồi.

Đường Khiết Nhi nghiêm mặt đáp:

- Hán, tặc bất lưỡng lập, chuyện trên giang hồ đồng thanh cộng khí, ta cũng hiểu đôi chút, chỉ là có một số nguyên tắc, không thể đảo ngược được, chuyện này cũng là đại nghĩa, đại nghĩa không thể xê

dịch.

Một bộ phận nhân sĩ võ thực thực sự mang trong lòng một bầu nhiệt huyết, nghe những lời Đường Khiết Nhi nói, khơi dậy tâm địa hiệp nghĩa, không khỏi rung mình tỉnh ngộ.

Nhiều Sáu Cực biết tròng diệt không dễ khống chế, bèn ngoắc tay gọi Đường Khiết Nhi, thấp giọng quát:

- Người, tiểu huynh đệ, tới đây, tới...

Lão muốn ngăn cản Đường Khiết Nhi nói tiếp, nhưng cùng lúc đó, chợt thấy tinh quang lóe lên, Đaoan Mộc Hữu vung tay, một cây dao găm hình rắn dài bảy tấc đã đâm ngập vào ngực Đường Khiết Nhi.

Đường Khiết Nhi không kịp đề phòng, ngã ngựa ra sau, huynh đệ hấn vội vàng đỡ lấy, cùng quát lên giận giữ.

Mọi người đều biến sắc, Cửu Cửu thượng nhân vung sạn trượng quét ngang, quét ngã vài người, những người này hiển nhiên đều không phải đối thủ của chương môn bốn môn phái lớn...

Tiêu Thu Thủy đứng phắt dậy, cực kỳ tức giận với hành vi của đám người tự xưng danh môn chính phái như Đaoan Mộc Hữu. Mắt thấy một vị nghĩa muội của Đường Khiết Chi đang xông tới, Đaoan Mộc Hữu vung cánh tay béo mập, sắp bắt trúng cổ họng nàng, Tiêu Thu Thủy không thể nhẫn nhịn được nữa, giống như thấy huynh đệ của mình đang bị lăng nhục, vận lực vào tay, quệt lên mặt đá cứng rắn, tiếp đó dùng thủ pháp một trong Tam đại tuyệt chiêu của Hoán Hoa kiếm phái, Mạn thiên Phong vũ, bắn ra.

Đaoan Mộc Hữu thấy nội lực Tiêu Thu Thủy không ngờ lại mạnh đến như vậy, cát đá mang theo tiếng rít gió ào ạt, bắn thẳng tới, bột vàng

vứt bỏ cố gái kia, tập trung tinh thần đón đỡ.

Đúng lúc ấy, cọng cỏ trong tay Lý Trầm Chu đã bắn ra.

Bay được nửa đường, thân cỏ tách ra làm ba đoạn.

Đoạn Mộc Hữu đang muốn hất văng cát đã thì bỗng cảm thấy hai tay đồng thời tê dại, đang định lùi tránh thì huyết Khiêu Hoàn lại vọt đau xót, ngã phục xuống đất, cát đá của Tiêu Thu Thủy đều đánh thẳng vào mặt lão.

Cỏ tranh tuy nhẹ nhưng lại phát sau tới trước.

Cát đá từ tay Tiêu Thu Thủy phóng ra, với nội lực kinh người của hắn bây giờ, khuôn mặt Đoan Mộc Hữu lập tức máu thịt bầy nhầy, ngã gục xuống đất.

Tất cả mọi người cùng ồ lên, tiếng của Mộc Quy Chân vang vọng chói tai:

- Người của Hoán Hoa kiếm phái làm chó săn cho Quyền Lực bang!
Không thể tha cho hắn!

Rất nhiều người kêu gào:

- Tiêu Thu Thủy giết Đoan Mộc Hữu!

- Tiêu Thu Thủy giết Đoan Mộc Hữu!

Càng có người hô lớn:

- Tiêu Thu Thủy giết Đoan Mộc đại hiệp!

- Tiêu Thu Thủy là kẻ địch với người trong bạch đạo!

Tiêu Thu Thủy nhất thời có trăm cái miệng cũng không thanh minh lại được, giận quá quát lớn:

- Mạng của Đường Khiết Chi thì sao! Chẳng lẽ bị Đao Mộc Hữu vô cớ giết hại là xứng đáng hay sao?

Hiện tại công lực hẳn cực kỳ dồi dào, chỉ hô to lên đã ép hết những thanh âm rối loạn tại trường, nhưng đã có bảy, tám món binh khí đánh về phía hắn. Tiêu Thu thủy cực kỳ phẫn nộ, nhất thời quên cả tránh né, Lý Trầm Chu ở bên cạnh khẽ phất tay áo một cái đã ép lùi tất cả những kẻ tấn công.

Lúc này huynh đệ bên cạnh Đường Khiết Chi đã bảo vệ thi thể hắn, cướp đường chạy tới, đứng cạnh Tiêu Thu thủy, một người trong số đó đau đớn nói:

- Tiêu đại hiệp, tôi biết ngài trước nay chính nghĩa, mong ngài chủ trì công đạo cho đại ca chúng tôi.

Tiêu Thu Thủy nhất thời không biết làm thế nào mới phải, Tiêu Khai Nhạn bên kia đã bắt đầu giao đấu với người khác. Tiêu Thu Thủy cảm thấy mình làm liên lụy nhị ca, lại khiến thanh danh Hoán Hoa kiếm phái bị vấy bẩn, tội nghiệt thâm trọng, nhưng lại không cách nào biện bạch, nhất thời tức giận đến cùng cực, chợt nghe Lý Trầm Chu dứt khoát nói:

- Trong võ lâm, thông thường đều là như vậy, bọn chúng nói người là thế nào thì người chính là thế đó, người có muốn biện bạch cũng không được.

Tiêu Thu Thủy đột nhiên đứng dậy, lộn người một lúc, bổ nhào ba

vòng, hai quyền đánh ra mấy phát, tiện miệng ngâm mấy câu thơ, hát vài khúc nhạc ngắn, sắc mặt bình hòa, lại ngồi xuống, đối diện với Lý Trầm Chu.

Lần này đến lượt Lý Trầm Chu không hiểu gì cả, hấn gãi gãi mũi, hỏi:

- Người làm gì vậy?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Ta muốn làm mình không đến mức quá câu nệ vào chuyện này.

Ánh mắt Lý Trầm Chu lộ ý cười như nước xuân:

- Tốt, rất tốt.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Mặc cho người khác thấy ta như thế nào, ta vẫn là ta.

Hấn cũng mỉm cười, nụ cười giống như núi xuân đằng xa:

- Chẳng lẽ để bọn họ nói xong, ta liền không còn là ta nữa hay sao?

Ánh mắt Lý Trầm Chu càng có vẻ hân thưởng:

- Đâu có chuyện đó! Nếu là như vậy thì ta đã sớm biến thành thiên hạ đệ nhất quái vật rồi.

Lý Trầm Chu Quân lâm Thiên hạ, chính là nhân vật thần bí được đồn thổi nhiều nhất trên giang hồ, trong võ lâm, nếu thực như lời đồn, không biến thành ba đầu sáu tay thì cũng là loại quái vật không phải người.

Tiêu Thu Thủy mặc kệ tiếng huyên náo của người xung quanh, nhìn thẳng vào y, nói:

- Người làm người, không giống như bộ hạ của mình, đám Tả Thường Sinh, Khang Xuất Ngự, Khuất Hàn Sơn đều vô cùng hèn hạ, xảo trá.

Lý Trầm Chu gật đầu:

- Ta cũng cực kỳ xảo trá.

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Đáng tiếc bọn chúng thật sự là bất nghĩa.

Ánh mắt Lý Trầm Chu lại lộ vẻ tiêu điều mà chất chứa đại chí:

- Nhưng nói theo một cách khác, bọn họ là tận trung.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Đây cũng là cái gọi là: “Người ở giang hồ, thân bất do kỷ” sao?

Lý Trầm Chu phát tay:

- Kỳ thực đại anh hùng, chân hào kiệt cũng chẳng có gì “do kỷ” với không “do kỷ”, chỉ là đám người thế tục như chúng ta không buông bỏ được danh, lợi, quyền, dục, bất do kỷ cũng là xứng đáng!

Lúc này Triệu Thu Tứ đã dẫn bảy mươi hai đồng tử bảo vệ Lý Trầm Chu, Lý Trầm Chu thì vẫn tiếp tục đối thoại với Tiêu Thu Thủy, giống như không hề nhận thấy.

Tiêu Thu Thủy trầm tư một thoáng rồi nói:

- Khuất Hàn Sơn tuy hèn hạ nhưng quả thực là trung thành.

Hắn nhìn sang Lý Trầm Chu:

- Ta tới là vì ông ta nhờ ta tới gặp người.

Lý Trầm Chu khẽ nhướng mày:

- Ồ?

Tiêu Thu Thủy nói:

- Khuất Hàn Sơn chết rồi.

Ánh mắt Lý Trầm Chu lập tức ảm đạm, cúi đầu nhìn xuống hai bàn tay đang đặt trên đầu gối, lặp lại:

- Hắn chết rồi.

Tiêu Thu Thủy ngừng một chốc rồi mới nói:

- Ông ta chết vì tranh đoạt Vô Cực tiên đan.

Hắn nói xong liền nhìn không chớp vào Lý Trầm Chu, muốn xem xem vị nhân kiệt đương thế này khi nghe tới bảo vật mà nhân sĩ võ lâm nằm mơ cũng muốn có được, sẽ có biểu hiện thế nào.

Không có biểu hiện.

Một chút biểu hiện cũng không có.

Lý Trầm Chu chỉ nhàn nhạt “À” một tiếng.

Tiêu Thu Thủy kể tiếp:

- Ông ta cướp Vô Cực tiên đan là muốn giao cho người, khi đó ông ta bị Liệt Hỏa, Nhu thủy, Ngũ kiếm, Lục chương tập kích, đã đứt một tay, nhưng vẫn kiên trì muốn dâng lễ vật này lên cho người.

Lý Trầm Chu chậm rãi lắc đầu, ánh mắt cũng không biết là tức giận, đau buồn, hay là tiếc nuối:

- Vô Cực tiên đan đúng là bảo vật hiếm có, nhưng vì nó mà chết thì thực không đáng chút nào.

Tiêu Thu Thủy nhìn thẳng vào y:

- Khi Khuất Hàn Sơn lấy được thuốc thì đã trọng thương, chỉ sợ người của Chu đại thiên vương truy sát, vì thế liền dùng con tin uy hiếp ta, bắt gia giao thuốc đến tay người, cũng hy vọng sau khi người nhận thuốc có thể xuống núi cứu viện ông ta một chuyến.

Lý Trầm Chu hỏi:

- Hắn ở đâu?

Chứ không hề hỏi: "Bây giờ tiên đan đang ở đâu?"

Tiêu Thu Thủy cảm động sâu sắc, nghiêm mặt nói:

- Ông ta giao tiên đan cho ta rồi bị người ta giết.

Lý Trầm Chu ngược mắt lên, ánh mắt như điện:

- Ai giết hấn?!

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Lục chưởng. Kỳ thực chỉ còn lại ngũ chưởng, sau cũng bị Khuất Hàn Sơn giết mất một chưởng, bây giờ cả tứ chưởng đều không còn.

Lý Trầm Chu hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Bị giết rồi.

Lý Trầm Chu lập tức hỏi:

- Bị ai giết?

Tiêu Thu Thủy đáp ngay:

- Xà vương.

Lý Trầm Chu nhìn chăm chăm vào hấn, hỏi:

- Hai tên Xà vương?

Tiêu Thu Thủy trả lời không chậm trễ:

- Ông già và thiếu nữ.

Lý Trầm Chu thở ra một hơi:

- Hai kẻ đó thềm muốn tiên đan đã lâu.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy càng thêm bội phục: Lý Trầm Chu nhìn người chuẩn xác, biết đấm Xà vương đã sớm có ý phản, hiển nhiên là đã có cảnh giác.

Lúc này mọi người xung quanh nghe thấy tin tức của Vô Cực tiên đan đều cùng dừng tay, vươn cổ dòng tai lên lắng nghe. Không nghi ngờ gì, Vong Tình thiên thư, Vô Cực tiên đan đều là chuyện cực kỳ hấp dẫn.

Tiêu Thu Thủy nói tiếp:

- Người không nhìn nhầm, Xà vương ra tay đoạt tiên đan, sau đó thiếu nữ giết ông già, thiếu nữ sau lại bị ta và Đường Phương giết.

- Đường Phương.

Lý Trầm Chu mỉm cười khen ngợi:

- Là cô gái gần đây thường cùng người xông pha giang hồ.

- Đúng thế.

Trước mắt Tiêu Thu Thủy phảng phất như hiện lên hình ảnh Đường Phương sắc mặt trắng bệch, Đường Phương đã bị thương, không khỏi lo âu trùng trùng.

Lý Trầm Chu cũng nhìn ra được, quan tâm hỏi:

- Xà vương đã làm gì Đường Phương rồi?

Tiêu Thu Thủy tức giận đáp:

- Cẩn bị thương rồi.

Lý Trầm Chu “ồ” lên một tiếng, Tiêu Thu Thủy nói tiếp:

- Sau được Đường Cương đưa về Đường gia trị độc rồi.

Lý Trầm Chu thở phào một hơi, nói:

- Nơi này chung quy cũng cách xa Đường môn..... Với thủ đạn dùng độc của Đường gia bảo, muốn trị liệu chất độc của Xà vương, tất không thành vấn đề, quan trọng là về tới kịp...

Đám đông phía kia nghe thấy hai người lại không nói về Vô Cực tiên đan nữa đã sớm không bình tĩnh được, có người quát lên:

- Ê, nhóc con, rút cuộc là Vô Cực tiên đan đang ở đâu?

Những người khác cũng mồm nậm miệng mườì, nhao nhao truy hỏi, cứ như chỉ sợ hỏi muộn một chút, Vô Cực tiên đan sẽ vỗ cánh bay đi mất.

Lúc này Tiêu Khai Nhận đã về lại trong trường, tới gần chỗ Lý Trầm Chu, Tiêu Thu Thủy. Lý Trầm Chu cũng không để ý tới những kẻ khác, nghiêm túc nói:

- Người nói rất đúng, bộ hạ của ta bản lĩnh đủ cao nhưng phẩm hạnh tốt xấu không đều, những kẻ hèn hạ như Xà vương càng khiến thanh danh của Quyền Lực bang vạn kiếp bất phục.

Tiêu Thu Thủy lạnh lùng nói:

- Quyền Lực bang sớm đã vạn kiếp bất phục.

Sắc mặt Lý Trầm Chu thoáng biến đổi, nhưng vẫn cười nói:

- Lời người nói quá võ đoán.

Tiêu Thu Thủy trả lời đồng dục:

- Ta nói sự thực.

Lý Trầm Chu cười lạnh:

- Không có Quyền Lực bang, chỉ dựa vào đám quân tử tham sống háo công này, thiên hạ sẽ tốt hơn sao?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Sẽ không.

Lý Trầm Chu mỉm cười, hỏi:

- Cho nên mới...

Tiêu Thu Thủy lại ngắt lời y:

- Nhưng có Quyền Lực bang sẽ lại càng tệ.

Lý Trầm Chu đã biến sắc.

Tiêu Thu Thủy vẫn nói tiếp:

- Bọn họ là bộ hạ của người, bộ hạ người phẩm đức tốt xấu không

đều, đó là không đúng, người phải phụ trách chuyện này.

Lý Trầm Chu đáp:

- Không sai, ta hẳn phải chịu trách nhiệm, nhưng người cũng từng lãnh đạo một nhóm huynh đệ, năm xưa khi tổ chức mở rộng, không thể khống chế mọi chuyện như ý, người cũng không thể chiếu cố tất cả mọi người, quản lý tất cả mọi việc.

Tiêu Thu Thủy quả quyết nói:

- Không thể quản thì nên buông bỏ.

Lý Trầm Chu trầm mặc, sau đó hẳn ngẩng đầu, nói:

- Người có biết là, mười mấy năm nay, chỉ có một mình người là dám nói với ta như vậy....

Tiêu Thu Thủy nhìn thẳng vào y, chân thành đáp:

- Chính vì như vậy nên ta mới nói.

Lúc này, người xung quanh đều vì Tiêu Thu Thủy mà thầm đổ mồ hôi. Với tính cách và võ công của Lý Trầm Chu, giết Tiêu Thu Thủy thực dễ như trở bàn tay, vậy mà Tiêu Thu Thủy lại vẫn dám liên tục chống đối y như vậy.

Quần hào lại càng kỳ quái đau đầu, vốn thấy Tiêu Thu Thủy ngồi cạnh Lý Trầm Chu liền nhận định họ là cùng một bọn, lại thêm vừa nãy Tiêu Thu Thủy tru sát Đao Mộc Hữu, càng tin chắc không ngờ, giờ lại thấy hai người đối chọi gay gắt, duy trì ý kiến riêng, hoàn toàn không giống như cùng đường.

Hồi lâu sau, Lý Trầm Chu bình tĩnh nói:

- Liễu Ngũ lợi hại.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Ồ?

Lý Trầm Chu thở dài:

- Ta đang khen ánh mắt của hă. Hă không nhìn nhầm người.

Tiêu Thu Thủy đăp:

- Ừm.

Lý Trầm Chu bỗng mỉm cười, nụ cười lại đầ về mặt mủi và mỉa mai:

- Người biết hă nói thế nào không?

Tiêu Thu Thủy im lặng.

Lý Trầm Chu tự trả lời:

- Hă nói loại người giống như người, có thể thu nhận vào Quyền Lực bang thì nhanh chóng thu nhận, nếu như không thể thì phải nhanh chóng giết đi, để lại thêm một ngày cũng không đượ.

Lý Trầm Chu nghiêm túc nói:

- Liễu Ngũ là nhân kiệt thế gian, hă nói về người như vậy là coi trọng người.

Tiêu Thu Thủy cũng cảm động:

- Ta sợ hấn quá coi trọng ta.

Lý Trầm Chu mỉm cười mệt mỏi:

- Người không có danh tiếng lớn, võ công lại thấp....

Y bỗng nói bằng một giọng rất đặc biệt, rất xa xăm:

- Có điều, hấn không hề nhìn nhầm.

Ánh mắt Lý Trầm Chu chợt tối lại:

- Nhưng mà, hấn vẫn nhìn nhầm rồi.

- Người hấn nhìn nhầm là ta.

Thấy Tiêu Thu Thủy không hiểu, Lý Trầm Chu giải thích:

- Bởi vì tuy người đáng sợ nhưng ta lại không giết người, ta muốn chờ đến khi người càng đáng sợ hơn sẽ tới giết người. Nếu như vì một người tương lai có thể trở thành kẻ địch của mình mà phải giết hấn trước thì ta sẽ không phải là Lý Trầm Chu nữa, Lý Trầm Chu không phải loại người kém tự tin như vậy.

Lý Trầm Chu lại nói:

- Trong võ lâm hiện tại, hai người trẻ tuổi gây nhiều tiếng tăm nhất một là người, một là Hoàng Phủ Cao Kiêu. Ta không giết các người, trừ phi là hấn giết người trước, hoặc là người giết hấn, sau đó (thiếu)

Tiêu Thu Thủy trầm mặc hồi lâu, không nói tiếng nào. Lúc hấn trầm

tư, hiển lộ một áp lực như thiên cổ bi ai vạn cổ sầu, đến cả quần hào đang xáo xác bất an nhất thời cũng không dám quấy nhiễu. Tiếp đó hẳn mở miệng. Chỉ nói có một chữ:

- Tạ.

Lý Trầm Chu rất trân trọng lắng nghe một chữ này, rồi thực nặng nề đáp lại một câu, chỉ có hai chữ:

- Không tạ.

Tiêu Thu Thủy nghiêm mặt nói:

- Ta tạ là tạ huynh lại cho ta một cơ hội.

Lý Trầm Chu cười nói:

- Kỳ thực người biết ta là Lý Trầm Chu thì không cần cảm tạ ta, dù có thất bại thì cũng là ta tự tìm.

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Huynh biết ta là Tiêu Thu Thủy, nhất định sẽ cảm tạ huynh, huynh không cần từ chối.

Tiêu Thu Thủy tuy tuổi còn trẻ nhưng ngời đối mặt với bang chủ thiên hạ đệ nhất đại bang Lý Trầm Chu lại có thể cười nói như không, chẳng hề thấy chút thất thố, sợ sệt nào.

Lý Trầm Chu bỗng nói:

- Đạo bất đồng không thể cùng bàn luận, có phải vậy không?

Tiêu Thu Thủy trả lời dứt khoát:

- Phải.

Lý Trầm Chu lại hỏi:

- Vậy chúng ta có phải là tri âm không?

Tiêu Thu Thủy không hề do dự chút nào, đáp:

- Phải.

Lý Trầm Chu vung hai tay, cùng vỗ một chương với Tiêu Thu Thủy, cười lớn, nói:

- Đáng tiếc không có rượu, nếu không chỉ với một chữ “phải” này cũng đủ để uống ba trăm chén.

Quyển 6 - Chương 4: Tranh cướp

Tiêu Thu Thủy nói:

- Kỳ thực anh hùng bàn luận cũng không phải là không thể không có rượu.

Lý Trầm Chu càng đồng cảm, cười sáng khoái, nói:

- Đúng đúng đúng, lão đệ thực là hợp ý ta. Chỉ có loại tầm thường mới cần phải chén rượu trong mới nói được hào ngôn tráng ngữ, ha ha ha! Chúng ta há lại chỉ như thế!

Bổng nhiên nghiêm mặt nói:

- Đây là lần thứ hai ta trông thấy đệ, đệ có biết không?

Tiêu Thu Thủy lại ngạc nhiên:

- Ta chưa từng gặp huynh mà.

Lý Trầm Chu cười cười, Tiêu Thu Thủy vẫn kiên trì:

- Nếu ta đã từng thấy huynh, nhất định sẽ nhớ.

Lý Trầm Chu cười vang vọng như từ trên đỉnh núi xa xăm:

- Ta trông thấy đệ, đệ không trông thấy ta, bởi vì ở cách nhau quá xa.

Y tiếp:

- Nhãn lực đệ không tốt được như ta.

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy sáng lên:

- Phải chăng là....

- Phải chăng là chỗ giao giữa Đại Độ Hà và sông Thanh Y....

Lý Trầm Chu mỉm cười, gật đầu.

.... Khi nhóm Tiêu Thu Thủy tới một dải núi Quan Âm, trên trời mưa phùn lất phất, nước sông cuộn trào muôn hình vạn trạng, từng đợt sóng lớn kinh tâm động phách giữa chốn mêng mang, lòng sông có một chiếc thuyền nhỏ, trước sau vẫn chìm nổi giữa sóng dữ không trôi đi.

... Nước sông cuồn cuộn, sóng lớn ngập trời, người ở trên cầu xích sắt bị khí phách bài sơn đảo hải đó chân nhiếp, tâm lý sợ hãi trước tự nhiên bao la cũng lên đến cực điểm, thế nhưng chiếc thuyền nhỏ đó lại như một phiến lá rụng, mặc sóng phiêu bạt, do bản thân chẳng hề gắng sức chống chọi cho nên ngược lại không hề lo lắng đến chuyện lật chìm.

... Tiêu Thu Thủy nhìn qua còn tưởng đó là một phiến lá rụng.

Bởi vì nếu là người thì không thể không sợ hãi tự nhiên, không thể dung hòa đến như vậy vào đại tự nhiên.

Thế nhưng đó không phải lá, mà là thuyền.

Không chỉ vậy mà trên thuyền còn có người.

Người chính là Lý Trầm Chu.

Gặp, mà không thấy.

Thực là như gặp chân nhân, chân nhân gặp mà không biết.

Tiên Thu Thủy bật cười:

- Hóa ra là huynh.

Ánh mắt hẩn lại lóe lên vẻ hưng phấn, hỏi:

- Vậy thì mấy người đại hiệp Lương Đẩu trong chùa Phục Hồ là bị huynh bắt đi?

Lý Trầm Chu hỏi ngược lại:

- Chuyện xảy ra lúc nào?

Tâm Tiên Thu Thủy bắt đầu chìm xuống:

- Tối qua.

Lý Trầm Chu đáp:

- Không thể nào. Tối qua bọn ta bị vây trên đỉnh núi.

Tâm Tiên Thu Thủy hoàn toàn chìm xuống, chìm tới tận đáy. Hẩn biết Lý Trầm Chu sẽ không nói dối hẩn.

Mà cũng chẳng có lý do gì để phải lừa gạt hẩn.

Lý Trầm Chu nói:

- Lần này ta tới Nga Mi là muốn lòng bắt hai tên Xà vương, không ngờ là lại có độn đại không biết từ đâu ra, kéo tới đủ loại cao thủ, chỉ thẳng là ta tới đây giết chết Yến Cuồng Đồ, đoạt được Vong Tình thiên thư, vì thế bị vây chiến suốt cả một ngày, thực là không thể hiểu nổi...

Tiêu Thu Thủy bỗng nói:

- Thiếu chút nữa thì ta quên mất một chuyện.

Lý Trầm Chu hỏi:

- Vô Cực tiên đan?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Ta muốn giao nó cho huynh, hoàn thành lời hứa của ta với người khác.

Vừa nhắc tới Vô Cực tiên đan, gần như tất cả mọi người có mặt đều cùng vươn cổ, ghé tai, trợn trừng mắt, muốn được nhìn thấy chí bảo võ lâm này.

Lý Trầm Chu bình thản nói:

- Đó là thứ Khuất Kiếm vương khổ cực đoạt về, ta đương nhiên phải nhận lấy.

Tiêu Thu Thủy sáng khoái đáp:

- Được.

Đoạn xòe tay ra, trong lòng bàn tay là năm viên thuốc màu đỏ.

Khoảnh khắc thuốc vừa xuất hiện, liền có mấy tiếng gầm trầm đục như dã thú, bóng người vụt lóe lên, phóng thẳng tới chỗ hai người.

Kẻ ra tay đầu tiên là người Tiên Ti vừa quát tháo truy hỏi tung tích Vô Cực tiên đan lúc này. Hắn vừa tay, tay phải đoạt thuốc, tay trái trong nháy mắt đã đánh ra mười hai chiêu, có chín loại võ công không ngờ còn là kỳ chiêu hiếm gặp, thậm chí là đã thất truyền trên giang hồ, trong đó một chiêu không ngờ lại là Đạt Ma chỉ Thiếu Lâm chính tông.

Nhưng Lý Trầm Chu xuất quyền, kẻ đó liền lập tức bắn ra ngoài.

Bắn đi rất xa, lúc ngã xuống đất đã không còn hơi thở nữa.

Nhưng người phóng tới rất nhiều, bao gồm cả Nhiêu Sáu Cực, Mộc Quy Chân và Cửu Cửu thượng nhân, Ninh Thiết Thành cùng đám Nhu Thủy thần quân.

Lý Trầm Chu hơi nhướng mày, Tiêu Thu Thủy đã nhìn thẳng vào hắn, lắc đầu.

Lý Trầm Chu thoáng trầm ngâm, không có cử động, năm viên thuốc trên tay Tiêu Thu Thủy đã bị người ta đoạt đi hết.

Tiêu Thu Thủy đang từ từ nói tiếp:

- Số thuốc này vốn là do Thiệu Lưu Lệ trộm lấy từ chỗ Yến Cường Đồi. Lão dùng thuốc giả, dụ Ung Hi Vũ đem đi, dâng lên Chu đại thiên vương, muốn mượn đao giết người, đáng tiếc Khuất Hàn Sơn không biết, nửa đường ra tay đoạt lấy, muốn đem dâng lên huynh, cho nên

uy hiếp ta làm như vậy...

Trong lúc Tiêu Thu Thủy nói, tại trường tiếng quát tháo liên miên, Tiêu Thu Thủy bình tĩnh nói không ngưng nghỉ, Lý Trầm Chu cũng kiên trì chuyên tâm lắng nghe. Người có mặt đã chết mất mấy người, bị thương hơn mười, tất cả đều vì tranh đoạt số Vô Cực tiên đan giả này, đã không rảnh để ý tới hai người Tiêu, Lý nữa thì còn lấy đâu ra thời gian mà nghe hẳn kể chuyện.

Lý Trầm Chu cố ý hỏi:

- Vậy thì, số thuốc này có độc?

Tiêu Thu Thủy cao giọng nói:

- Đúng thế, số thuốc này có kịch độc!

Bấy giờ chỉ nghe liên tiếp mấy tiếng “ai da”, “ai da”, “ai da”, Hoa Sơn Nhiêu Sáu Cực đã đoạt được một viên thuốc, sát thương một loạt mấy người, chỉ sợ kẻ khác tới đoạt liền lập tức uống vào.

Mọi người đỏ mặt tía tai, tất cả đều vì tranh giành mấy viên thuốc mỗi viên có thể tăng tiến một giáp công lực này, làm gì còn thời gian mà nghe hai người trao đổi? Cho dù có nghe được thì cũng chẳng bao giờ chịu tin.

Tiêu Thu Thủy chứng kiến tất thấy, khế thờ dài nói:

- Chẳng lẽ trên thế giới này, lời thực lòng lại không thể khiến người ta tin tưởng như lời dối trá sao?

Lý Trầm Chu thoáng cười, đáp:

- Cũng có lẽ vì lời nói thực khó nghe hơn lời nói dối nhiều.

Lúc này lại nghe mấy tiếng kêu thảm, Cừu Cừu thượng nhân đã đánh ngã mấy kẻ tranh cướp, lấy được một viên thuốc, mừng rỡ như phát điên, bật cười ha hả, nuốt ngay xuống bụng, trong đầu chỉ mơ tưởng tới cảnh công lực hấn tăng vọt thêm một giáp, vừa đánh vừa cười sảng sặc.

Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy rùng mình sờn gai ốc, mặc cho trước mắt có bao nhiêu là người, trong tiếng hô hào chém giết, hấn chỉ cảm thấy như mình đang ở trong một thế giới không phải của loài người.

Lý Trầm Chu nhìn hấn như thấu hiểu tất cả, nói;

- Đệ không cần tự trách, có nói gì cũng vô dụng, bọn chúng sẽ không nghe đâu.

Lúc này Mộc Quy Chân và Ninh Thiết Thành đã đoạt được mỗi người một viên, ngửa cổ uống vào, Ninh Thiết Thành còn vừa uống vừa dùng song kiếm đâm mạnh, cắt cho một người đang ôm thân hấn muốn đoạt thuốc lòi ruột đổ gan đầy đất.

Lý Trầm Chu nghiêng đầu hỏi:

- Vậy ba viên thuốc thật đã bị đệ uống mất rồi?

Tiêu Thu Thủy ngẩn ra, hỏi:

- Là Tống cô nương nói với huynh phải không?

Lý Trầm Chu cười đáp:

- Phải.

Nụ cười của y bỗng có một vẻ tuấn mỹ đầy mê ảo:

- Ta đã sớm biết số thuốc này là giả.

Tiêu Thu Thủy giật mình hỏi:

- Huynh đang thử xem ta có đang lừa huynh hay không?

Lý Trầm Chu nhìn thẳng vào hắn, đáp:

- Bởi vì đệ chưa từng lừa ta.

Tiêu Thu Thủy trầm mặc hồi lâu rồi mới nói:

- May mà ta sẽ không lừa huynh.

Lý Trầm Chu mỉm cười nhìn hắn:

- May mà.

Lúc này chỉ còn lại một viên Vô Cực tiên đan, người tranh ta đoạt, nhưng có Ung Hi Vũ công lực cao nhất, ông ta phóng ra độc thủy, đánh lui mọi người, một số bị nước dính phải lập tức gào thét lăn lộn, vô cùng khổ sở. Ung Hi Vũ nắm được viên thuốc, ném sang phía tứ kiếm tẩu, quát vội:

- Để ta đoạn hậu, mau mang về dâng lên Thiên vương!

Uyên Ương kiếm tẩu trong tứ kiếm tẩu vung tay bắt được viên thuốc, Đoạn Môn kiếm tẩu, Thiểm Điện kiếm tẩu, Đằng Lô kiếm tẩu vội vàng tổ chức kiếm trận, đối kháng cường địch. Mọi người biết đây là viên thuốc cuối cùng, đều dốc toàn lực tranh cướp, còn đám Nhu

Thủy thần quân vì bị Kiếm vương trộm mất thuốc, tự biết mình thất trách, sợ Chu đại thiên vương trách tội, lại càng toàn lực chống chọi.

Hai phe giao đấu, bên các phái người đông thế mạnh, người của Chu đại thiên vương cảm thấy áp lực rất lớn, đến lúc này, đám Nhiêu Sấu Cực, Cửu Cửu thượng nhân, Mộc Quy Chân còn chưa thỏa mãn, đều muốn xông đến cướp nốt viên thuốc này, dần bao vây đánh tới, Thiểm Điện kiếm tẩu gặp nạn đầu tiên, bị giết đầu mình hai nẻo.

Tiêu Thu Thủy đứng phất dậy, nói:

- Họ từng cùng ta kề vai chiến đấu, ta không thể ngồi yên mà nhìn.

Đúng lúc đó, bỗng nghe có người kêu lên:

- Hấn, hấn uống mất rồi!

- Để hấn uống rồi, xong rồi!

Nhu Thủy thần quân đang giết đến đỏ cả mắt, bỗng dừng nghe thấy vậy liền quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Uyên Ương kiếm tẩu đang lộ một nụ cười quỷ dị. Ung Hi Vũ gầm lên phẫn nộ:

- Người... Người không ngờ lại dám tự uống vào?

Mọi người thấy thuốc đã mất hết, chán nản thu tay, Uyên Ương kiếm tẩu cũng không nói gì, giống như một đứa nhỏ ăn trộm kẹo, lại sợ người lớn phát hiện, đứng trơ mắt nhìn Ung Hi Vũ.

Nhu Thủy thần quân giận giữ không kiềm chế nổi, tung người đánh tới, mới được mấy chiêu, Uyên Ương kiếm tẩu đã rơi vào hiểm cảnh. Bỗng nhiên lại có hai thanh kiếm xen vào, hóa ra Ngũ kiếm tình như chân tay, chung quy cũng không nguyện để Nhu Thủy thần quân giết

chết huynh đệ mình, vì thế thành ba đánh một, nhất thời quây tròn đấu với Nhu Thủy thần quân Ung Hi Vũ.

Các tay chân khác của Chu đại thiên vương thấy mấy vị đầu lĩnh loạn thành một đoàn, nhất thời cũng không biết phải giúp ai đánh ai, thực là bối rối đến cùng cực.

Đúng lúc này, bỗng nghe một tiếng hét vang lên chói tai.

Hóa ra trong quần hào một nữ phi, ở rất gần Hoa Sơn thần tử Nhiêu Sáu Cực, liếc thấy bộ dạng Nhiêu Sáu Cực liền vượt miệng hét lên kinh hãi, cô ta đưa tay run run chỉ vào mặt Nhiêu Sáu Cực, không ngờ lại sợ đến ngất xỉu.

Mọi người vì thế đều quay đầu lại nhìn, chỉ thấy sắc mặt Nhiêu Sáu Cực vừa tím vừa xanh, ngũ quan méo mó, thất khiếu đổ máu, nhưng bản thân hẳn lại giống như không hề nhận ra, vẫn còn có vẻ cực kỳ đắc ý.

Cảnh tượng đó vô cùng đáng sợ, mọi người đều sợ hãi không nói nên lời. Nhiêu Sáu Cực thấy mọi người nhìn mình, sắc mặt đều rất kinh sợ, còn nghĩ rằng mình do công lực tăng vọt, thần quang ẩn hiện, vẻ mặt lại càng đắc ý.

Cửu Cửu thượng nhân vốn đang chìm đắm trong giấc mộng tiên đan mình vừa uống vào, bỗng thấy Nhiêu Sáu Cực như vậy, bất giác cảm thấy kinh hồn táng đờm, kêu lên:

- Nhiêu huynh....

Còn chưa dứt lời, Nhiêu Sáu Cực đã “phốc phốc” hai tiếng, hai tròng mắt bật nảy ra khỏi hốc mắt, lỗ tai, mũi đều rụng xuống, ngay cả miệng cũng nứt toác ra. Mọi người hét lên sợ hãi, những người nhất

gan đến cả binh khí trong tay cũng không cầm chắc nổi nữa.

Nhiều Sáu Cực bấy giờ mới đổ phịch xuống đất, Cửu Cửu thượng nhân đáy long phát lạnh, bỗng thấy mọi người lại nhìn sang phía mình, thần tình cũng tương tự như lúc nhìn Nhiều Sáu Cực, chỉ là càng thêm kinh sợ. Hắn đưa tay sờ sờ lên mặt, chợt thấy da trên hai tay đã tróc xuống, máu thịt thối rữa, liền gào lên:

- Ta... Ta.... Ta không lẽ cũng.....

Nói đến đây, thanh âm càng lúc càng chói tai, càng lúc càng kiệt lực, đến cuối cùng chỉ nghe tiếng gió rin rít, không còn thành từ ngữ gì nữa. “Phốc phốc” hai tiếng, hai tròng mắt hắn cũng bật nảy ra ngoài.

Ninh Thiết Thành đứng gần đó hét lên:

- Đây là thuốc gì! Đây là thuốc gì!

Vừa kêu vừa nôn, da mặt đã bắt đầu đổi sắc.

Chỉ nghe “roạt” một tiếng, một bóng người vượt qua đám đông, hạ xuống trước mặt Tiêu Thu Thủy, túm cổ hắn, gào lên khàn giọng:

- Mau đưa thuốc giải ra!

Tiêu Thu Thủy lắc đầu thờ dài, nhìn Mộc Quy Chân nói:

- Không có thuốc giải.

Mộc Quy Chân vung chưởng muốn đánh, Lý Trầm Chu cũng thờ dài, nói:

- Người đi đi.

Đoạn đánh ra một quyền, lồng lực Mộc Quy Chân liền lồm xuống, máu tươi phun trào, phun được một nửa đã biến thành màu lam, mọi người vội vàng tránh né, Mộc Quy Chân đã bỏ mạng rồi. Lão chết rồi, thân thể bắt đầu thối rữa, Ninh Thiết Thành chứng kiến tận mắt, chân tay đều nhìn ra, gào khóc:

- Đây là... Đây là thuốc gì.

Răng cửa hắn đã bị Lý Trầm Chu đánh gãy, lúc nói do mồm miệng run rẩy, lại càng đáng sợ, có người đã ôm mặt bỏ chạy, có người quý phục xuống đất nôn mửa, Tiêu Thu Thủy đáp:

- Ta cũng không biết, thuốc này vốn là độc dược do trưởng lão Thiệu Lưu Lệ của Chu đại thiên vương dùng để hạ độc chủ nhân mình, bây giờ Thiệu Lưu Lệ đã chết, thuốc giải cũng không còn nữa.

Uyên Ương kiểm tẩu hét lên sợ hãi, run giọng nói:

- Tại sao ngươi... ngươi không sớm nói trước?!

Tiêu Thu Thủy thờ dãi:

- Ta đã nói rồi.

Mọi người nghĩ lại, mơ hồ nhớ ra, Tiêu Thu Thủy tựa như có nhắc tới... Nhưng lúc đó tất cả đều giết đến sôi máu, người tranh ta đoạt, có ai để tâm mà nghe được?

Lúc này Ninh Thiết Thành cũng đã “phốc phốc” hai tiếng, trong mắt bật lòi ra ngoài, rất nhiều người tự hào can đảm cũng không dám nhìn nữa, che mắt tránh lui. Uyên Ương kiểm tẩu thờ dãi, cao giọng nói:

- Thay ta bẩm báo với Thiên vương, nói là ta trước lúc chết còn có lỗi với người! Bây giờ ta chết thay người, cũng coi như ân đoạn nghĩa tuyệt.

Nói dứt lời liền vung kiếm tự vẫn, thi thể gục xuống tay hai huynh đệ.

Mọi người đều kinh hãi chấn động, lần lượt rút lui, còn lại không đến trăm người.

Quyển 6 - Chương 5: Thiết Kỳ, Ngân Bình, Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm

Lý Trầm Chu thở dài:

- Người tranh ta đoạt, đến cuối cùng cũng chỉ còn kết quả như vậy.

Tiêu Thu Thủy chột hỏi:

- Nếu như huynh không biết số đan dược này là giả thì phải chăng là cũng lao mình vào tranh cướp?

Lý Trầm Chu trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng đáp:

- Đúng vậy.

Tiêu Thu Thủy gật đầu nói:

- Ta đã uống ba viên Vô Cực tiên đan, viên đầu tiên là bị Thiệu Lưu Lệ bắt uống, còn hai viên là Tống cô nương mang lại cho....

Lý Trầm Chu gật đầu cười:

- Những chuyện đó Minh Châu đều đã kể hết với Sư Dung, Sư Dung báo lại với ta... Cô ấy cũng đã uống một viên, viên này để lại cho ta:

Nụ cười Lý Trầm Chu đầy vẻ giáo hoạt, lại cũng cực kỳ bắt mắt:

- Cô ấy còn nói đê là một quân tử chân chính.

Tiêu Thu Thủy đang định nói, bỗng nghe từ dưới núi vọng lên tiếng quát lớn vang dội như ở ngay bên tai:

- Há! Nhóc con Quyền Lực bang! Mau cút xuống đây!

Tiêu Thu Thủy cảm thấy giọng nói này rất quen tai, Lý Trầm Chu đã mỉm cười nói:

- Hừ! Sao các ngươi không tự mình bò lên đây!

Y tùy tiện chậm rãi nói, thanh âm lại trầm trầm lan tỏa đi khắp chốn. Lúc này, trên đỉnh núi bỗng nghe “vụt vụt” hai tiếng, hai bóng người phóng nhanh đến, y phục tung bay làm nổi lên gió lốc kịch liệt, khiến cho quần hào có mặt đều không mở nổi mắt ra.

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên một cái, tại trường đã có thêm hai người, đều mặc áo bào trắng, một người tóc bạc kim quan, một người tóc trắng ngân quan, đều là đạo nhân. Phần lớn những người có mặt, thanh niên, trung niên, thậm chí là cao tuổi đều không nhận ra, nhưng có một số ít cao thủ lớn tuổi thì sắc mặt đại biến, có người còn quỳ phục xuống đất, run rẩy kêu:

- Tổ sư gia tha mạng.

Mọi người không hiểu tại sao, hai vị lão nhân này cũng chẳng để ý tới hẳn, người tóc bạc kim quan bình thản nói:

- Ai là Lý Trầm Chu?

Chỉ thấy Lý Trầm Chu cũng đứng dậy, thái độ vô cùng kính cẩn lễ độ, mọi người đang ngạc nhiên không hiểu lại lịch hai người tới lớn đến

mức nào, chợt thấy Tiêu Thu Thủy bước tới hành lễ, cung cung kính kính nói:

- Vãn bối bái kiến hai vị tiền bối.

Hóa ra hai người này không phải ai khác chính là hai vị danh nhân Võ Đang từng vô tình cứu mạng Tiêu Thu Thủy và Tống Minh Châu ở dãy Đan Hà: Thiết Kỵ đạo trưởng, Ngân Bình chân nhân!

Hai người Thiết Kỵ, Ngân Bình nổi danh với tam tuyệt kiếm, chưởng, nội công, nhất là nội công đã đạt tới trình độ lô hỏa thuần thanh, chí cao vô thượng, nhưng hai người họ hôm đó do không biết Tiêu Thu Thủy đã uống Vô Cực tiên đan, thiếu chút nữa đã bỏ mạng dưới tay Tiêu Thu Thủy, tới tận hôm nay trong lòng họ vẫn âm thầm cảm kích Tiêu Thu Thủy đã xuống tay lưu tình.

Hai người trông thấy Tiêu Thu Thủy, nhớ lại thất bại ở Đan Hà, cũng có chút ngượng ngịu, Thiết Kỵ cười hỏi:

- Thăng nhóc, cậu cũng tới rồi, cô nương đâu?

Sắc mặt Tiêu Thu Thủy thoáng hồng, nhớ tới chuyện hoang đường, nỉ non ngày đó trong khe núi Đan Hà, Ngân Bình nhìn hẩn một chốc, nói:

- Ai nha, sao vẫn cứ nội công tốt, võ công tệ thế này!

Có vẻ ông ta chỉ nhìn qua đã biết công lực và võ nghệ Tiêu Thu Thủy không hề tương xứng nhau.

Tiêu Thu Thủy nhất thời cũng không biết phải nói gì cho tốt, Thiết Kỵ lại hô lên:

- Ở đây có ai là Lý Trầm Chu không?

Lý Trầm Chu bình tĩnh đứng dậy, bước ra, nói:

- Chính là ta.

Thiết Kỵ đưa mắt đánh giá y một lượt, lẩm bẩm:

- Rất khá, rất khá.

Ngân Bình cũng thở dài, quay sang phía Thiết Kỵ, nói:

- Anh hùng xuất thiếu niên, câu này quả thực không sai, xem ra chúng ta cũng nên sớm về hưu thôi.

Thiết Kỵ cười khổ đáp:

- Có điều vẫn phải làm xong việc này rồi mới đi được.

Ngân Bình cũng bất đắc dĩ nói:

- Chuyện đó cũng không dễ làm nhỉ?

Thiết Kỵ nói:

- Cho dù làm được thì cũng phải tìm một đồ đệ tốt, chỉ dựa vào đám tầm thường trong quán thì sao kế thừa được y bát của ta?

Lý Trầm Chu ngắt lời, hỏi:

- Hai vị tìm ta có việc gì?

Thiết Kỵ hỏi:

- Người có phải là có một thủ hạ, tên là Liễu Tuy Phong không?

Lý Trầm Chu gật đầu, Thiết Kỳ nhướn mày nói:

- Vậy thì đúng rồi. Ở nhà họ Tiêu Hoán Hoán, hẳn giết chương môn Thái Thiện cùng chủ trì tổng quán Thủ Khuyết của phái ta. Ta muốn thay đám đồ rửa nỗi nhục, báo mối thù này.

Ngân Bình nói:

- Thiếu Lâm nghe nói cũng mất mất chương môn Thiên Chính còn cả Mộc Thiên xếp hàng thứ ba, Mộc Diệp xếp hàng thứ tư cùng với Long Hồ xếp hàng thứ sáu trong bảy đại cao thủ. Được biết hai người Mộc Hiệp xếp hàng thứ hai cùng Báo Tượng xếp hàng thứ bảy cũng muốn lên Kim Đỉnh tìm Liễu Ngũ báo thù rửa hận...

Thiết Kỳ lại nói:

- Lại nghe người ở đây đoạt được Vong Tình thiên thư, võ công hẳn là đã không tệ, công thêm Vong Tình thiên thư, làm thế sao được!... Cho nên bọn ta chạy tới trước, muốn gặp người trước khi Mộc Hiệp và Địa Cực tới...

Ngân Bình nói:

- Người mau gọi Liễu Ngũ cùng ra đây.

Lý Trầm Chu mỉm cười, nụ cười của y xa xăm như bóng núi xuân, lại giáo hoạt như cáo, nhưng cũng cực kỳ dễ coi:

- Là ai nói với hai vị ta lấy được Vong Tình thiên thư ở đây?

Ngân Bình đáp:

- Một lá thư.

Lý Trầm Chu hỏi:

- Một lá thư?

Thiết Kỳ trả lời chắc chắn:

- Là một lá thư.

Lý Trầm Chu bỗng nhướng mày, hỏi:

- Các người biết ta đang ở đây, còn cả chuyện Vong Tình thiên thư, đều là vì nhận được một lá thư?

Đại đa số mọi người đều gật đầu hoặc đáp phải, một số ít im lặng đề phòng. Nụ cười Lý Trầm Chu mang vẻ mỉa mai khôn tả:

- Vì một lá thư thần bí, chúng ta tự dưng chạy lên Nga Mi, chém giết một hồi...

Tiêu Thu Thủy không nhịn được hỏi:

- Vậy thì trước đó lời đồn Chiến sư Cổ Hạ Ba bị giết thì là thế nào?

Lý Trầm Chu đáp:

- Cổ Hạ Ba cùng mấy kẻ khác đúng là bị Liễu Ngũ và Đao vương giết. Ta vốn đã vây Xà vương ở Nga Mi, đám Cổ Hạ Ba giả ý du ngoạn muốn cứu hai người bọn chúng, mà Cổ Hạ Ba lại vốn là môn nhân của nhà Mộ Dung, một trong võ lâm tứ đại thế gia “Mộ Dung,

Mặc, Nam Cung, Đường”, lai ý bất thiết, tự có ý thu lãm Xà vương, thế nên ta ra lệnh giết.

Ánh mắt Lý Trầm Chu lần đầu tiên lộ ra một chút ít, một tia phẫn nộ:

- Cho nên cũng vì thế mà bại lộ hành tung.

Ngân Bình ngạc nhiên hỏi:

- Nói như vậy, ở đây không hề có chuyện Vong Tình thiên thư gì cả?

Lý Trầm Chu cười đáp:

- Vong Tình thiên thư thì không có, Vô Cực tiên đã lấy đi mười mấy mạng người rồi.

Ngân Bình nói:

- Không cần biết có hay không, bọn ta vẫn là người của phái Võ Đang, một vụ huyết án của Võ Đang kia vẫn cần nợ máu trả bằng máu.

Lý Trầm Chu cười:

- Trong võ lâm lấy máu trả máu, lấy răng trả răng vốn là chuyện thường tình.... Hai vị kiếm, chưởng, công lực tam đại tuyệt, nhưng hai vị cũng biết, trong bang ta vốn có Tứ đại hộ pháp..

Ngân Bình thoáng biến sắc:

- “Cửu thủ Thần ưng” Tôn Kim Viên và “Phiên thiên văn” Thẩm Tiềm Long đã chết lâu rồi....

Lý Trầm Chu lại nói ngay:

- Còn có hai người Lam Phóng Tình, Bạch Đan Thư.

Chỉ nghe hai người Thiết Kỳ, Ngân Bình đồng thanh hô:

- Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm?!

Lý Trầm Chu cười đáp:

- Đúng vậy.

Thiết Kỳ, Ngân Bình cũng có thời đại của mình. Khi họ còn trẻ lại càng háo dũng háo chiến hơn bây giờ, đánh đâu thắng đó, nhưng cũng có một đôi nan huynh nan đệ, giống như hai người họ, cực kỳ nổi tiếng trên giang hồ.

Đó chính là Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm trứ danh.

Đông kiếm Lam Phóng Tình, Tây kiếm Bạch Đan Thư, hai người họ từng tạo ra không ít gió tanh mưa máu trên giang hồ, đương nhiên cũng từng bước từng bước khiến Đông nhất kiếm, Tây Nhất kiếm cuối cùng phải quyết đấu với Thiết Kỳ, Ngân Bình.

Họ chiến đấu trên đỉnh Thiên Sơn.

Trận đấu đó quả thực là kinh thiên động địa, cả bốn người đều sống sót nhưng từ đó về sau, Thiết Kỳ, Ngân Bình vấn tóc theo đạo, Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm cũng quy phục Quyền Lực bang, không còn kè vai xông pha giang hồ, chẳng chút kiêng dè như ngày trước nữa.

Đối với cả bốn người, ảnh hưởng của trận chiến đó đều cực lớn, khiến cho họ cùng nhất thời sinh ra ý muốn thoái lui.

Nhưng hai cặp đôi này lại thủy chung chẳng ai chịu phục ai, bọn họ chỉ biết đối phương vẫn còn sống, liền không ngừng khổ luyện, có lẽ cũng là để vì một trận chiến không thể tránh khỏi sau này.

Bây giờ, trận chiến định mệnh đó không ngờ đã tới, hơn nữa còn là ngay hôm nay.

Lúc này bỗng nghe “boong” một tiếng, chiếc chuông lớn bên vách đá Kim Đỉnh bỗng bay lên, bên trong xuất hiện hai luồng sáng nhanh như ánh chớp, đâm thẳng vào xương sống Thiết Kỳ, Ngân Bình.

Lam Phóng Tình, Bạch Đan Thư, cũng có thể coi là hai người tuyệt di trong võ lâm gần trăm năm nay.

Kiểm pháp của họ đi theo đường quý dị, mau lẹ, bất ngờ, cho tới nay kiếm thuật trong tà phái vẫn không ai có thể vượt qua được hai người họ.

Hai người Thiết Kỳ, Ngân Bình nổi danh với chưởng, kiếm, nội công tam tuyệt, kiếm pháp là chính tông của Võ Đang âm nhu, chưởng pháp đã đạt tới đỉnh cao của Võ Đang mềm dẻo, còn về nội lực, tạo nghệ cao cường sợ rằng đã không còn kém tổ sư khai phái Võ Đang Trương Tam Phong năm xưa.

Hai người Thiết Kỳ, Ngân Bình hiểu rõ sự sắc bén của Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm, nếu giao đấu chính diện, kết quả không thể nói trước được.

Nhưng lần này lại có biến cố đột ngột phát sinh.

Chiếc chuông khổng lồ kia không ngờ lại là nơi Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm ẩn nấp.

Hai luồng kiếm quang mờ nhạt như đom đóm nhưng cũng nhanh như điện chớp, đã đâm vào lưng Thiết Kỳ, Ngân Bình.

Hai kiếm của Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm đều trúng đích.

Trong khoảnh khắc đó, nội lực thâm hậu của Thiết Kỳ, Ngân Bình mới được bộc lộ hoàn toàn.

Họ đồng loạt xoay người.

Hai kiếm của Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm “bằng bằng” hai tiếng, cùng gãy lìa.

Mũi kiếm vẫn nằm lại trên lưng Thiết Kỳ, Ngân Bình.

Thiết Kỳ, Ngân Bình quay người, xuất kiếm.

Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm dùng kiếm gãy ngăn cản. Thiết Kỳ, Ngân Bình, xuất chưởng, chưởng kinh đánh mạnh vào ngực Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm.

Tiếp đó thân hình Đông nhất kiếm, Tây nhất bay ngang ra xa, bay đến đâu, máu tươi đổ xuống đến đấy.

Nhưng thân thể hai người chưa chạm đất đã vụt uốn mình, lao xuống dưới núi.

Thiết Kỳ quát giận:

- Chớ chạy...

Thanh âm vụt tắt.

Ngân Bình hét vang:

- Đuổi...

Tiếng hét chợt ngừng.

Hai người loạng chà loạng choạng nhưng thân pháp vẫn cực kỳ nhanh chóng, đuổi sát theo sau.

Chỉ sau một loạng đã không còn thấy bóng dáng bốn người đầu nữa, giống như một cơn ác mộng tới thực nhanh rồi lại ra đi không dấu vết.

Trên mặt đất vẫn còn lưu lại những vết máu tươi đáng sợ.

Có vết là từ trên người hai đại cao thủ Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm chảy xuống, có vết là từ trên mình hai vị lão tiền bối Thiết Kỳ, Ngân Bình đổ ra, cũng có vết là dấu tích quần hào võ lâu vút bỏ tính mạng, liều chết tranh đấu.

Các cao thủ nhãn quang sắc bén tại trường đều nhìn ra được.... Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm tuy ra tay đánh lén nhưng võ công tuyệt không thua kém Ngân Bình, Thiết Kỳ quá nhiều.

Bây giờ Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm thân bị trọng thương, hại vị hộ pháp của Quyền Lực bang sợ là sẽ khó giữ được mạng, nhưng hai vị danh nhân Võ Đang không chừng cũng sẽ giống như vậy.

Đối phó với hai vị đạo nhân võ công tuyệt thế, Lý Trầm Chu từ đầu đến cuối không hề ra tay.

Tiêu Thu Thủy không nhịn được kêu:

- Không công bằng. Thế là không công bằng!

Lý Trầm Chu nghiêng đầu hỏi:

- Thế nào là không công bằng?

Tiêu Thu Thủy giậm chân nói:

- Đây là bộ hạ người đánh lén Thiết Kỳ, Ngân Bình, sao tính là anh hùng hảo hán!

Lý Trầm Chu nghiêm mặt nói:

- Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm võ công xấp xỉ Thiết Kỳ, Ngân Bình nhưng vẫn hơi kém nửa bậc, chuyện này ta đã biết. Bọn họ đồng thời cũng là kẻ thù truyền kiếp, hai người Bạch Đan Thư, Lam Phóng Tình muốn giết hai lão đạo kia tuyệt đối là không đủ sức, chẳng lẽ ta còn phải ép buộc họ mặt đối mặt, một đấu một giao đấu? Thế chẳng phải dồn hai người từng lập không ít công lao hãn mã cho Quyền Lực bang vào chỗ chết? Nếu như đó là anh em bạn bè của đệ, đệ có nhẫn tâm làm như vậy không? Cho nên ta không khuyến khích, cũng không ngăn cản. Ta không ra tay đã là tốt lắm rồi. Nếu như là anh em của đệ, mắt nhìn họ sắp phải chết rồi, chưa cần bàn đến chuyện họ ra tay có quang minh chính đại hay không, thử hỏi đệ có nhẫn nhịn để không ra tay trước hay không? Sao?

Tiêu Thu Thủy nhất thời không thể nói được gì. Lý Trầm Chu cười cười, lại tiếp:

- Kỳ thực, muốn làm một cao thủ võ lâm, trước tiên là phải tai nghe tám phương, mắt nhìn sáu hướng, hơn nữa còn phải lúc nào cũng đề phòng nguy hiểm xảy ra, trước tiên phải luôn coi mình đang ở vào

tuyệt địa... Thiết Kỵ, Ngân Bình võ công tuy cao nhưng không khỏi quá ngây thơ, không thích hợp làm những chuyện giang hồ gian hiểm, thâm độc này.

Tiêu Thu Thủy trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên ánh sáng như sao trời:

- Ta không biết huynh nói thế là đúng hay là sai, nhưng quý bang sở dĩ hủ bại, bang chúng sở dĩ thanh danh cực ác cũng chính là vì cái nguyên tắc vì mục đích không từ mọi thủ đoạn này, thậm chí là thay đổi nguyên tắc, vừa lên là đã dùng thủ đoạn, không tiếc vứt bỏ tín nghĩa.

Lý Trầm Chu cười lớn:

- Một môn một phái, phải trái đúng sai, há lại chỉ đơn giản như vậy? Thử nói một mạch Thiếu Lâm, môn hộ sâm nghiêm, môn quy lại càng nổi danh thiên hạ mà cũng có loại người như Mộc Thiên, Mộc Diệp bán bạn cầu vinh...

Lý Trầm Chu chậm rãi nói:

- Hai vị đại sư Mộc Hiệp, Báo Tượng, thấy thế có phải không?

Giọng y tuy bình hòa nhưng lại vang vọng truyền ra xa, chỉ nghe bên sườn núi truyền tới thanh âm cực thâm hậu, trầm tĩnh:

- A Di Đà phật, người ai không ác, chỉ Phật là thiện.

Chỉ thấy trên đỉnh núi không biết từ lúc nào đã có thêm hai vị tăng nhân. Một người mặt đầy nếp nhăn, thân như gỗ mục, nhưng hai mắt trầm lặng, lưng đeo bao vải dài, người còn lại vóc dáng cường kiện, râu đen phủ dài nhưng anh mắt lại thực hiền hòa, hông đeo giới đao.

Lý Trầm Chu cười nói:

- Kim Đỉnh Nga Mi hôm na thật là náo nhiệt, bằng mặt mũi Lý Trầm Chu ta không ngờ lại mời được nhiều tiền bối bao nhân tới như vậy.

Cao thủ võ lâm tại trường nghe nói là hai vị đại sư Mộc Hiệp, Báo Tượng tới đều không khỏi thoáng động dung.

Nguyên lai chùa Thiếu Lâm ngoài trường lão Bão Tàn hành tung bí ẩn, không biết có còn ở trên chốn nhân gian nữa không ra thì còn có bảy vị danh tăng: Bảy sư huynh đệ bọn họ nắm giữ các chứng vụ quan trọng trong chùa Thiếu Lâm, danh động giang hồ, Thiên Chính là đại sư huynh, cũng là người võ công cao nhất, nhưng đã bị Quyền Lực bang mai phục ám sát tại Kiếm lục Tiêu gia.

Còn lại nhị sư huynh Mộc Hiệp quản lý Thiếu Lâm Đạt Ma Đường, Tàng Kinh lâu, nghiêm nhiên có thể phó chương môn phái Thiếu Lâm, tam sư huynh Mộc Thiên quản lý sự vụ của hai đường La Hán, Sát Hối. Tứ sư huynh Mộc Điệp nắm Tụng Kinh Đường, sau hai người Mộc Thiên, Mộc Điệp đều là thủ hạ đại tướng dưới tay Liễu Tuyền Phong, cuối cùng bị Thái Thiện chân nhân Võ Đang giết chết.

Ngũ sư huynh Địa Cực quản lý Thiếu Lâm tự giam, lục sư huynh Long Hồ nắm giữ hình pháp nhưng lại bị quân phản nghịch giết ở trong Xuyên. Thất sư đệ Báo Tượng quản Phổ Độ đường. Bây giờ Thiên Chính, Mộc Thiên, Mộc Điệp, Long Hồ đều đã lần lượt qua đời, chỉ còn lại ba người Mộc Hiệp và Địa Cực, Báo Tượng.

Hôm nay Mộc Hiệp cùng Báo Tượng đã lên Kim Đỉnh Nga Mi.

Tiêu Thu Thủy bỗng nhớ tới rất nhiều chuyện.

Hắn nhớ tới mấy chiến dịch lớn mà hắn từng trải qua.

.... Kiếm lư Tiêu gia giằng co với Quyền Lực bang, trong đình Nhất Công, Tứ tuyệt Nhất quân, thập cửu thần ma cùng nhóm bên mình đối kháng. Trong đình Ngũ Long, Lưỡng Quảng thập hổ, Quyền Lực bang đấu với phe bên mình. Trong chùa Biệt Truyện, cao thủ trong Bát đại Thiên vương Quyền Lực bang cùng thủ hạ của Chu đại thiên vương chém giết lẫn nhau....

... Còn cả lúc trở về Tiêu gia, Cổ Thâm, Tề công tử, cao thủ tám môn phái lớn, đại hiệp Lương Đẩu... giao tranh cùng bốn Thiên vương trong Bát đại Thiên vương Quyền Lực bang, sau đó đến cả Thiên Chính, Long Hồ Thiếu Lâm, Thái Thiện, Thủ Khuyết Võ Đang đều xuất động, còn dẫn ra cả Liễu Tùy Phong cùng Nhất sát, Song sí, nhất phượng hoàng của hắn....

Nhưng tình huống hôm nay còn kịch liệt hơn.

Trên Kim Đỉnh Nga Mi, chưởng môn bốn môn phái lớn cùng các lộ hào kiệt tụ tập, còn có cả cao tăng Thiếu Lâm Mộc Hiệp và Báo Tượng, danh nhân Võ Đang Thiết Kỵ và Ngân Bình, trưởng lão của Chu đại thiên vương Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc, thậm chí cả hai hộ pháp Quyền Lực bang, Đông nhất kiếm và Tây nhất kiếm.

.... Giống như có đại khí tượng đang tới gần sát...

Tiêu Thu Thủy không khỏi nhíu mày.

Hắn phát hiện Lý Trầm Chu trong nhìn hắn đầy hứng thú.

Đại địch trước mắt, Lý Trầm Chu không chú ý tới Mộc Hiệp và Báo Tượng, ngược lại còn để ý tới hắn.

Lý Trầm Chu hỏi một câu càng khiến hắn không thể hiểu nổi.

- Đệ biết ta thích sử dụng vũ khí gì nhất không?

Tiêu Thu Thủy lắc đầu.

Lý Trầm Chu mỉm cười, giơ hai nắm tay mình lên.

Hai tay y thanh tú, ngón tay y mạnh mẽ, bàn tay y hồng nhuận, ngón tay y dài mà trắng trẻo.

Tay y giống như tay của người làm thơ, lại giống tay người vẽ thư họa, nhưng y nắm chặt hai bàn tay lại.

- Ta không tin vũ khí.

Y nói:

- Ta chỉ tin tưởng nắm tay mình.

- Quyền chính là quyền.

- Nắm quyền chính là nắm quyền.

- Ra quyền có lực chính là quyền lực.

- Nhân vật nhỏ không thể một ngày không tiền, chỉ đại trượng phu mới không thể một ngày không quyền! Cho nên chúng ta so với Kim Tiền bang năm xưa lại càng cường thịnh hơn, càng mạnh mẽ hơn, càng nhân tài lớp lớp.

- Cho nên ta chỉ tin tưởng vào nắm tay mình.

Lý Trầm Chu nắm quyền, quay người, đối mặt với Báo Tượng và Mộc Hiệp.

- Chùa Thiếu Lâm vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện Thiên Chính bị giết, nguyên nhân chủ yếu là vì phương trượng quý phái, võ công có thể nói là đã đạt tới cảnh giới siêu phàm nhập thánh, nếu không phải bị ám toán thì không thể nào thất bại được.

Mộc Hiệp nghe nói tới đây, thấp giọng nói một tiếng:

- Thiện tai.

Lý Trầm Chu cười nói:

- Thiếu Lâm mấy trăm năm nay danh chấn thiên hạ, độc bộ một phương, chưa thấy có một môn phái nào có thể tiêu diệt được thực lực Thiếu Lâm, lần này Thiên Chính tuy vong nhưng vẫn còn Mộc Hiệp đại sư, đúng là phúc của Thiếu Lâm.

Mộc Hiệp đáp:

- Thí chủ quá khen.

Lý Trầm Chu nói:

- Đại sư lúc chưa xuất gia là tài tử trứ danh của Tâm minh Hoạt sát phái, kiếm thật đã đạt tới mức có thể tá kiếm, bác kiếm, tâm kiếm hợp nhất, hơn ừa còn là danh gia ám khí một thời, mấy vị tiền bối ám khí “Mãn thiên tinh”, “Vũ sái trường nhai” đều từng phải chịu thiệt dưới tay đại sư.

Mộc Hiệp cười nhẹ:

- Đáng tiếc sau này gặp phải Đường lão thái thái, chưa được thấy mặt đã bại trận rồi.

Lý Trầm Chu cười:

- Đường lão thái thái không đặt chân vào giang hồ, võ công thần khí khó lường, đại sư có thể sống sót dưới tay bà ta, kỳ thực đã là khó có rồi.

Đoạn nghiêm túc nói:

- Cho nên tại hạ nếu muốn cùng đại sư so chiêu giao đấu thì nhất định phải vô cùng cẩn thận, vô cùng cẩn thận.

Nếp nhăn dày đặc trên mặt Mộc Hiệp đại sư tựa như khế buồng lòng ra một chút, ánh mắt sắc bén thoáng một tia mẩn tài, nói:

- Lý bang chủ mời cứ việc ra tay, bần tăng có thể không mở sát giới thì sẽ tận lực không tạo sát nghiệt.

Lý Trầm Chu vái dài, cười nói:

- Đa tạ....

Ánh mắt Mộc Hiệp đại sư vẫn như điện quang, nhìn thẳng vào Lý Trầm Chu, nói:

- Hôm nay ta không tìm ngài, bang chủ chắc chắn cũng sẽ tới tìm Thiếu Lâm, cho nên xin thứ cho bần tăng làm càn.

Lý Trầm Chu mỉm cười, tự tin bước ra giữa trường.

Mọi người đồng loạt tản ra một khoảng trống.

Lý Trầm Chu vạt áo phấp phới, áo trắng tiêu sái, mỉm cười đứng giữa trường.

Mộc Hiệp đại sư khế niệm:

- A Di Đà phật.

Đoạn quay sang phía Báo Tượng đại sư vái dài, Báo Tượng nói:

- Phương trượng bảo trọng.

Mộc Hiệp đáp:

- Nếu như có gì bất trắc, việc chủ trì còn phải nhờ sư đệ lao tâm.

Báo Tượng hốt hoảng lắc đầu:

- Sư huynh không thể nói những lời xui xẻo như vậy.

Mộc Hiệp nói:

- Không có cái gì là may mắn hay xui xẻo cả, ta có kiếm, là tuệ kiếm, kiếm trăm tất thảy hư vọng. Cơ nghiệp Thiếu Lâm vẫn cần sư đệ chăm lo.

Báo Tượng đau buồn đáp:

- Dạ.

Mộc Hiệp chậm rãi bước ra, trầm tĩnh, kiên định như một khối gỗ đá.

Gió thổi, tăng bào Mộc Hiệp tung bay, vạt áo Lý Trầm Chu phấp phới,

tâm trạng những người đứng xem cũng giống như bị gió thổi lên cao chót vót.

Mộc Hiệp như gỗ mục, gỗ mục bất động, mặc gió thổi qua.

Lý Trầm Chu lại như một sự vật tồn tại, chỉ tồn tại giữa không vô.

Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy lòng bàn tay đổ mồ hôi. Hấn nghĩ, nếu là Liễu Ngũ, Liễu Tùy Phong ở đây, tuy như một luồng gió mát nhưng vẫn nắm bắt được, Mộc Hiệp, gió bụi vương thân, vẫn có thể cảm giác được có thân có người. Sự tồn tại của Lý Trầm Chu thì lại như một chiếc thuyền nhỏ giữa sông Thanh Y, đã dung nhập vào trong trời đất.

Hấn không hiểu, Lý Trầm Chu làm thế nào đạt tới tu vi cao thâm như vậy.

Đây là trận chiến cực kỳ quan trọng trong võ lâm.

Thực lực còn lại trong bạch đạo: Mộc Hiệp đại sư, chưởng môn tân nhiệm của chùa Thiếu Lâm, phật pháp cao thâm, võ công uyên bác, muốn quyết chiến với Lý Trầm Chu danh chấn thiên hạ, nắm chức bang chủ của võ lâm thiên hạ đệ nhất đại bang.

Trận chiến này, cục diện sẽ thế nào, thực không thể dự đoán nổi, nhưng người đứng xung quanh đều không ai là không muốn được tận mắt chứng kiến, không một ai nguyện ý rời đi.

Lý Trầm Chu mỉm cười nói:

- Đại sư, tuệ kiếm của ngài đâu?

Mộc Hiệp từ từ cởi bỏ bao vải sau lưng, tháo ra từng lớp từng lớp vải

quấn chặt quanh chiếc bao nặng nề.

Ông vừa tháo vải vừa nói:

- Kiếm này là kiếm nhất lâu, mượn từ chỗ một vị bằng hữu võ lâm tới để giết ngài.

- Ta ngày trước luyện kiếm, về sau có thể ngự kiếm, khi ngự kiếm đã có tìm được đối thủ.

Lý Trầm Chu khiêm tốn đáp:

- Phải.

Mộc Hiệp lại nói:

- Trước khi xuất gia, ta đã luyện được thuật bác kiếm, sáng tạo “Tâm minh Hoạt sát” kiếm pháp, lúc ấy có thể nói là nhân tài kiệt xuất trong kiếm thuật, hoàn toàn không phải xấu hổ.

Lý Trầm Chu tựa như không hề có chút kinh ngạc nào về việc Mộc Hiệp đại sư tự nói tự khoe, ngược lại còn liên tục gật đầu khen phải.

Mộc Hiệp kể tiếp:

- Nhưng kiếm đạo của ta thực sự bắt đầu là ở Thiếu Lâm. Tại Thiếu Lâm ta luyện được tuệ kiếm, tuệ kiếm là chặt đứt tất thảy ràng buộc. Tuệ kiếm chính là Phật.

Lúc này ông đã tháo đến tầng cuối cùng của bao vải, vật thể hình dài đó nhất định là kiếm cực kỳ quý báu. Vị tăng nhân từ trước khi xuất gia đã là kiếm khách nhất lưu này ngẩng mặt lên trời bùi ngùi nói:

- Sau ta lại được Thiên Chính phương trượng đại sư huynh chỉ điểm, lại đột phá giai đoạn “Tuệ kiếm”, thành tựu “Vô kiếm”.

Hai cữh “Vô kiếm” vừa ra khỏi miệng, tay ông đột nhiên vươn ra.

Tay ông phát ra ánh sáng giống như lửa hương.

Tay ông hóa thành lửa, tan thành nước, xuyên thủng trời đất.

Tay ông chính là kiếm!

Thậm chí không phải là kiếm!

Mà là vô kiếm!

Trong bao vải đó có kiếm hay không, đã không còn quan trọng nữa.

Tay của Mộc Hiệp mới là kiếm.

Mộc Hiệp vừa xuất kiếm, Lý Trầm Chu đã bay ngược ra ngoài.

Mọi người tránh ra một khoảng không rộng, trên khoảng không có từng đọt hoa cỏ bắn ra, vô cùng đẹp mắt.

Thân hình Lý Trầm Chu giống như hoa cỏ, không phải tự y bay lên, mà là bị gió thổi bay lên.

Y đột nhiên bay ngược ra ngoài, áo trắng che khuất mặt trời, biến thành một vật màu đen.

Mặt trời bị che phủ, một mảng bóng đen phủ lên mặt Mộc Hiệp.

Ông một mặt lùi nhanh, một mặt phóng ám khí, sáu, bảy chục loại ám

khí.

Nhưng Lý Trầm Chu không hề truy kích.

Mặt trời lại sáng lên, Lý Trầm Chu đạ hạ xuống.

Y hạ xuống hàng đầu tiên của vòng người, đột ngột vung quyền, đánh ngã một người.

Người ngã xuống không ngờ lại là Báo Tượng đại sư.

Báo Tượng đại sư phun máu ngã xuống, trên tay cầm một thanh giới đao lấp lóa hàn quang.

Lý Trầm Chu đã đánh ngã ông ta trước khi ông kịp ra tay.

Quyển 6 - Chương 6: Mộc hiệp, báo tượng, chương tàn kim, vạn toái ngọc

Lý Trầm Chu không tấn công Mộc Hiệp mà đánh ngã Báo Tượng trước bởi vì y có thể nhận ra, kiếm pháp của vị chưởng môn tân nhiệm Thiếu Lâm Mộc Hiệp đại sư này đã đạt tới hóa cảnh.

Vì thế y nói chuyện, trước hết ca ngợi Mộc Hiệp, chỉ ra võ công thực lực của Mộc Hiệp, làm mấy người Mộc Hiệp, Báo Tượng đều tưởng lầm là Lý Trầm Chu sẽ tập trung toàn bộ tinh thần quyết chiến với Mộc Hiệp, biết đâu rằng người Lý Trầm Chu muốn diệt trừ đầu tiên lại là Báo Tượng đại sư.

Báo Tượng đại sư, từ nhỏ đã gia nhập Thiếu Lâm, là người sát tính mạnh nhất, sát khí nặng nhất trong các hòa thượng Thiếu Lâm, nhưng ông ta tuy tính tình dữ dội mãnh, mỗi lần gây chém giết lại cực kỳ tính toán, một thanh giới đao của ông đã từng đánh lui hơn mười lần kẻ địch tới xâm phạm Thiếu Lâm. Vừa rồi khi trong khoảnh khắc Mộc Hiệp tấn công Lý Trầm Chu, Báo Tượng đã nắm giới đao trong tay.

Nhưng Lý Trầm Chu đột ngột bay ngược lại, không cần biết ông ta sẽ có vì bảo vệ Mộc Hiệp mà tiền hậu giáp kích hay không, đã đánh ngã ông ta trước.

Báo Tượng đại sư ngã xuống.

Lúc này vô số ám khí của Mộc Hiệp đại sư ào ào trút xuống.

Lý Trầm Chu bước như yến lượn, lẳng không xoay mình, ám khí như mưa đều rơi hết vào trong hai ống tay áo y.

Mộc Hiệp đại sư thấy Báo Tượng ngã xuống, mắt trợn trừng muốn rách.

Ông xé toạc tầng vải trắng cuối cùng, chỉ có kiếm, không có vỏ.

Đây đã là kiếm thực, không phải vô kiếm, mà là hữu kiếm.

Mộc Hiệp đã nổi sát tâm.

Lý Trầm Chu bỗng phát tay áo, đã rút được một thanh trường kiếm bên hông một vị đạo nhân đứng xem bên ngoài(thiếu).

Nhảy tới, rút kiếm, phóng đi, thực như sét đánh không kịp bưng tai.

Đạo nhân chỉ thấy một bóng người vụt hiện lên trước mắt, áo trắng phát qua, Lý Trầm Chu đã lao về phía Mộc Hiệp.

Mộc Hiệp đâm ra một kiếm.

Vô không, vô hoạt, vô sinh, vô mệnh.

Một kiếm chứa đầy chết chóc.

Chết chóc hiện lên từ đầu mũi kiếm.

Nhưng chết chóc vụt ngưng.

Bao kiếm trong tay Lý Trầm Chu vừa vãn bao trùm lấy kiếm của Mộc Hiệp.

Kiểm của Mộc Hiệp đã có vỏ, cũng ngang với bị vô số lớp vải quấn chặt.

Thanh kiếm lại trở về trạng thái “Vô”.

Nó dù mang đầy sức mạnh, cũng không phát huy ra được, cho nên tất cả đều phải ngừng lại.

Vì thế Mộc Hiệp chỉ có thể chết.

Mộc Hiệp quả thực không hề tầm thường, đã đến lúc như thế này vậy mà ông ta vẫn có thể phóng ra ám khí.

Mười bảy, mười tám loại ám khí.

Lý Trầm Chu muốn giết ông ta, nhất định phải trả giá đắt.

Đắt ngang với tính mạng.

Nhưng Lý Trầm Chu vụt buông tay, cũng phóng ra ám khí.

Ám khí y vừa đón lúc nãy, ám khí của Mộc Hiệp.

Trong khoảnh khắc, tất cả ám khí đều bắn ngược về, có cái xoay vòng, có cái chuyển hướng, có cái phản xạ, có cái đập mạnh, tất cả va chạm với nhau, đánh rơi tất cả ám khí của Mộc Hiệp.

Tiếp đó nắm quyền Lý Trầm Chu liền nhanh như điện chớp, mạnh như sấm sét, đánh trúng vào ngực ông.

Mộc Hiệp héo rũ, ngã xuống.

Giống như một phiến lá mục.

Lý Trầm Chu ung dung vỗ tay, không hề có chút kiêu ngạo, nhưng cũng chẳng hề khiêm cung, chỉ ung dung thông thả trở về giữa trường.

Đúng lúc này, hai vị đại sư Mộc Hiệp, Báo Tượng không ngờ lại nhảy vọt dậy.

Mộc Hiệp đại sư là chủ quản Tàng Kinh lâu, thông hiểu cách tu luyện vô số tâm pháp nội tức, cho nên nắm quyền Lý Trầm Chu tuy chấn nát lục phủ ngũ tạng ông nhưng lại không thể khiến ông lập tức tử vong.

Báo Tượng đại sư thì luyện một thân xương đồng da sắt, khi Lý Trầm Chu đánh ngã ông vẫn còn phân một phần lớn tinh thần đề phòng Mộc Hiệp đại sư ra tay, chưa hề dùng hết toàn lực, một quyền của Lý Trầm Chu chỉ đánh vỡ kính mạch phế phủ ông, cũng không thể lập tức khiến người mất mạng.

Bọn họ ngã xuống, chờ đến lúc cố gượng được một hơi chân khí liền phóng bật dậy, gắng sức xông ra ngoài.

Khi Lý Trầm Chu quay đầu lại, bọn họ đã lao ra khỏi đám người.

Lý Trầm Chu không đuổi theo.

Tiêu Thu Thủy lại “A” lên một tiếng.

Hóa ra chỗ Mộc Hiệp đại sư vừa đứng lúc nãy có để lại một thanh kiếm.

Khi thanh kiếm rơi xuống đất đã lại rời khỏi vỏ kiếm. Một thanh kiếm

tốt như vậy, vỏ kiếm của đạo nhân kia căn bản không bao trùm được nó.

Thứ khiến nó tạm thời mất đi hào quang là bàn tay thần kỳ của Lý Trầm Chu chứ không phải vỏ kiếm.

Thanh kiếm đó loang lổ, cũ kỹ, cổ xưa, chỉ có một khoảng mũi kiếm là ẩn hiện ánh lạnh, một cảm giác dập dờn như sóng nước, mà cũng lạnh lùng như răng nanh rắn độc.

Tiêu Thu Thủy nhận ra thanh kiếm này.

Hơn nữa còn cực kỳ quen thuộc.

Bởi vì thanh kiếm này chính là bảo kiếm Trường Ca.

Tiêu gia, Kiếm lục, Kiến Thiên động, trước tượng thần.

Đèn thất tinh bập bùng, dâng cúng rượu thịt tam sinh, ở đó có một thanh kiếm.

Một thanh bội kiếm từng theo các đời nhân vật phong vân nhà họ Tiêu xông pha giang hồ

Từ thân kiếm loang lổ, cũ kỹ, cổ xưa đó có thể thấy được câu chuyện hòa hùng của bao đời nhân vật anh hùng năm xưa, nay đã vật còn người mất.

Thứ từ đường nhà họ Tiêu thờ phụng ngày trước chính là thanh kiếm này.

Cổ kiếm “Trường Ca”.

Cổ kiếm trường ca!

Bảo kiếm trấn môn nhà họ Tiêu không ngờ lại nằm trong tay chưởng môn chùa Thiếu Lâm Mộc Hiệp đại sư!

Tiêu Thu Thủy lập tức nhớ tới lời Mộc Hiệp đại sư nói lúc này:

“Kiếm này là kiếm nhất lưu, mượn từ chỗ một vị bằng hữu võ lâm tới để giết ngài.”

Nếu bảo kiếm Trường Ca đã xuất hiện trong tay Mộc Hiệp đại sư thì phải chăng tung tích cha mẹ cũng có liên quan tới Thiếu Lâm.

Tiêu Thu Thủy nghĩ tới đây, cơ hồ không nhịn được mà muốn nhảy dựng lên.

Hắn thật sự nhảy lên, vừa kêu gọi vừa đuổi theo.

Nhưng Mộc Hiệp và Báo Tượng đại sư trọng thương bỏ chạy sao có thể vì tiếng kêu gọi của hắn mà dừng lại.

Tiêu Thu Thủy thấy có khả năng tin tức của cha mẹ, lòng nóng lửa đốt, bất chấp tất cả, gơ tay nhặt lấy kiếm, liều mạng đuổi theo.

Nội lực Tiêu Thu Thủy tuy mạnh, khinh công lại không cao, cao tăng Thiếu lâm đều từng tập thuật khinh công đề tung trên vách núi Tung Sơn, đã xuất phát đi trước thì Tiêu Thu Thủy rất khó có thể đuổi theo kịp. Nhưng Tiêu Thu Thủy khó khăn lắm mới có được một chút manh mối về cha mẹ, sao có thể dễ dàng bỏ cuộc, vì thế càng ra sức truy đuổi.

Tiêu Thu Thủy một đường đuổi theo, ban đầu là dựa vào vết máu dưới đất, đến lúc sao thì chỉ có thể dựa vào trực giác phán đoán, hắn

dự đoán suy nghĩ cả hành tung của người bị thương, vượt qua Kỳ hạc toàn thiên pha lúc tới, đến chỗ Cửu Lão động nổi tiếng.

Vốn trong “Nga Mi sơn chí” có chép: Trên núi Nga Mi có bảy mươi hai hang động, trong đó đứng đầu là “Cửu Lão tiên phủ”, là thắng cảnh u tĩnh nhất tại Nga Mi, chùa chiền đều đứng dựa vào núi, vì thế còn có tên “Sơn Phong tự”, ngôi chùa được chế bằng bạc, dưới thời Vạn Lịch, Ngự Tứ đại tạng kinh toàn tập, Bối Thời kinh, Bồ Đề hiệp kinh, đều được thỉnh về từ Ấn Độ đưa về chùa.

Tương truyền Hiên Viên hoàng đế trước khi gặp Quảng Thành Tử từng thăm Cửu Lão trong Cửu Lão động, hỏi tên thì đáp rằng, Thiên Cạn, Thiên Nhâm, Thiên Trụ, Thiên Tâm, Thiên Phụ, Thiên Trùng, Thiên Cung, Thiên Liên, Thiên Nhân, Hiên Viên vì thế mà đặt tên động là Cửu Lão tiên phủ.

Hai bên thần điện Cửu Lão động có rất nhiều hang động nhỏ, trong đó một hang có thể thông tới hồ Tẩy Tượng, thậm chí cả núi Bút Giá, còn có “thần thủy” có thể chữa nhiều ác tật, nhưng hang rất nhỏ, không bò lê như rắn thì không lọt, hơn nữa còn có rất nhiều ngã rẽ, kẻ đi lạc được cực khó trở về, do vậy rất nhiều xương cốt nằm lại bên trong.

Cửu Lão động lại có hai lối vào đông tây, trong động u ám, sương khói ngập tràn, dơi bay xào xạc, rắn chuột ẩn nấp, đương thời rất ít người dám tiến vào thăm dò.

Tiêu Thu Thủy đuổi tới đây bỗng nghe thấy tiếng chưởng phong và kiếm phong.

Tiêu Thu Thủy chưa bao giờ nghe thấy tiếng chưởng phong nào lảng lệ như thế, chưa bao giờ nghe thấy tiếng kiếm phong nào sắc bén như thế.

Kiểm phong lại vang lên, Tiêu Thu Thủy liền có cảm giác như lỗ tai bị xé toạc, tiếng chưởng phong vang vọng lại giống như tiếng chùy lớn gõ mạnh vào trong đầu.

Tiêu Thu Thủy đã từng được thấy Bích lịch Lô đình của Long Hồ đại sư, cũng từng được chứng kiến “Vô kiếm chi kiếm” của Khuất Hàn Sơn, nhưng hai điều đó so với chưởng phong cùng kiếm phong ở đây thì thực như trẻ con kiếm chơi đùa vậy.

Tiếp đó hần liền thấy một cảnh tượng kinh tâm động phách.

Trong động có tám người đang kiệt lực tranh đấu.

Tám người này đều ngồi xếp bằng, đỉnh đầu bốc khói trắng, tuy đều có phong thái của cao thủ hạng nhất trong võ lâm nhưng cũng đều như đã đến lúc đèn cạn hết dầu.

Tám người này không quá xa lạ, đều là người mà Tiêu Thu Thủy từng gặp.

Tám người đó không ngờ lại chính là: Thiết Kỳ, Ngân Bình, Mộc Hiệp, Báo Tượng, cùng Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm và Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc.

Hiện tại tràng diện hình thành hai phe đối lập nhau: Hai vị danh nhân Võ Đang đương nhiên là liên thủ với hai vị chủ trì Thiếu Lâm, hai trưởng lão của Chu đại thiên vương thì cũng kề vai chiến đấu với hai hộ pháp của Lý Trầm Chu.

Có điểm chung là: cả tám người đều đã bị thương.

Đông nhất kiếm, Tây Nhất kiếm là bị chưởng của Thiết Kỳ, Ngân

Bình đánh bị thương, sau lưng Thiết Kỳ, Ngân Bình cũng bị hai người Lam Phóng Tình, Bạch Đan Thư đâm trúng cột sống, bốn người Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc, Mộc Hiệp, Báo Tượng thì cùng bị Lý Trầm Chu đánh trọng thương.

Tám người ở đây đều là lão tiền bối địa vị cực cao trong các đại phái lớn hùng bá một phương, nhưng lại vì các hoàn cảnh khác nhau mà cùng trọng thương, lại vì lập trường khác biệt mà chiến đấu.

Lúc Tiêu Thu Thủy tới thì trận chiến đã gần tiếp cận kết quả.

Tám người ngồi xếp bằng kiệt sức, mồ hôi ướt đẫm mình, hiển nhiên là đã không còn sức nữa.

Tiêu Thu Thủy quỳ phục xuống, đỡ lấy Mộc Hiệp đại sư, hỏi gấp:

- Đại sư, đại sư, ngài mau tỉnh lại, vẫn bối có chuyện cần thỉnh giáo...

Ánh mắt Mộc Hiệp đã thiếu đi sắc thái, miễn cưỡng ngược nhìn, hỏi:

- Người... Thí chủ là ai...

Tiêu Thu Thủy đang định trả lời, Ngân Bình đã liếc thấy hắn, kêu lên:

- Nhóc con... Cậu... Lại đây...

Tiêu Thu Thủy bước tới gần, Ngân Bình thở hồng hộc, nói:

- Cậu tới thật... Đúng lúc... Đúng lúc... Ta đã bị thương rồi, nếu không... Ta cùng Thiết lão nhi chường... Kiếm... Nội công... Tam tuyệt, thiên hạ không ai có thể... địch...

Tiêu Thu Thủy thấy đối phương đã hơi thở mỏng như tơ, biết khó

lòng sống sót được bao lâu nữa, âm đạm đáp:

- Đúng... Đúng...

Ngân Bình vụt trợn mắt, quát:

- Đúng thì được cái gì! Mau... Ta với cậu rất có duyên, ta truyền hết nội công tâm pháp cho cậu, cậu phải chứng thực cho... Cho người đời sau biết!

Tiêu Thu Thủy rùng mình cả kinh, Thiết Kỵ đã tiếp lời:

- Ta... Truyền cậu chưởng công... Kiểm pháp, cậu đi thay ta thị bọn chúng!

Tiêu Thu Thủy hốt hoảng lắc đầu:

- Đạo trưởng, đạo trưởng.... Tôi... Tôi không phải đệ tử võ đang, sao có thể....?

Thiết Kỵ gắng sức quát:

- Nói bừa! Truyền công tòa dựa vào cơ duyên, không nhất định là phải đồng môn, đồng tông, Võ Đang mấy năm nay không có nhân tài.... Tên nhóc nhà cậu có tài năng, vừa khéo đề nhận y bát của hai người bọn ta... Cậu... Cậu không nhận cũng không được!

Tiêu Thu Thủy còn muốn từ chối nhưng hai người Thiết Kỵ, Ngân Bình đã mặc kệ tất cả, bắt đầu giải thích nội công tâm pháp, kiếm khí chưởng kinh cho hắn. Tiêu Thu Thủy biết rõ đây là tuyệt đại kỳ công, cũng là cơ hội ngàn năm khó gặp, mắt thấy hai vị tiền bối võ lâm sắp sửa không gắng gượng nổi, mắt thấy kỳ công cái thế sắp sửa phải tuyệt diệt, Tiêu Thu Thủy càng không ngần tâm nghịch ý, vì thế hắn

dụng tâm lắng nghe, tập trung toàn bộ tinh thần ghi nhớ.

Tiêu Thu Thủy trí nhớ hơn người lại chưa bao giờ tập trung luyện võ, nhưng do công lực hần mạnh mẽ hơn người, tu luyện các võ học khác đều cực kỳ dễ dàng, có thể nói là điểm tới đã thông, ban đầu chỉ vì không muốn làm trái ý tốt của Thiết Kỵ, Ngân Bình, nhưng khi đã nghe đến lúc nhập thần liền hồn nhiên vong ngã, dốc lòng tiến tu.

Cứ như thế được khoảng một giờ đồng hồ, Thiết Kỵ, Ngân Bình vừa đưa tay đặt lên huyệt Thiên Môn, huyệt Long Vĩ của Tiêu Thu Thủy vừa truyền thụ tâm pháp võ công. Tiêu Thu Thủy một mặt cố sức ghi nhớ trong lòng, một mặt tìm cách dung hội quán thông, liền cảm thấy nội lực truyền tới cuồn cuộn không dứt.

Lại qua một giờ nữa, Tiêu Thu Thủy mồ hôi đổ ròng ròng, giống như vừa tỉnh khỏi giấc mộng, phát hiện Thiết Kỵ, Ngân Bình đã tọa hóa rồi, hần giật mình kinh hãi, bỗng nghe có người bình tĩnh hỏi:

- Cậu tới tìm lão tăng là có việc gì?

Tiêu Thu Thủy nhìn lại, hóa ra là Mộc Hiệp đại sư.

Tiêu Thu Thủy lập tức nhớ tới mục đích hần đuổi tới đây, vội vàng dâng kiếm lên hỏi:

- Đại sư, vấn bối là đệ tử đời thứ ba Hoán Hoa kiếm phái Tiêu Thu Thủy...

Mộc Hiệp “à” lên một tiếng, nói:

- Hóa ra là con trai Tiêu thí chủ...

Sắc mặt ông trắng bệch, không còn một chút máu, khóe miệng vẫn

đang không ngừng rỉ máu tươi.

Tiêu Thu Thủy vội hỏi:

- Vãn bối trông thấy đại sư dùng kiếm này đấu với Lý Trầm Chu, nhưng kiếm này vốn thuộc về gia tộc, không biết...

Mộc Hiệp cười khổ đáp:

- Đúng vậy, cha cậu cùng lệnh đường, mấy người theo địa đạo Kiếm lục, thoát khỏi vòng vây, âm thầm lên Thiếu Lâm, vốn là....

Tiêu Thu Thủy hỏi gấp:

- Vốn là làm sao?!

Mộc Hiệp thở dài:

- Vốn là chạy thoát khỏi Quyển Lực bang truy đuổi, nhưng không biết tại sao lại để Chu đại thiên vương biết được, chặn giết giữa đường, một mạch Hoán Hoa, toàn quân bị diệt... A Di Đà phật.

Tiêu Thu Thủy chỉ nghe ầm một tiếng, đầu óc tối sầm, mắt nổ đom đóm, thật là tìm khắp trăm sông nghìn núi, bỗng thấy tất cả đều là đường cùng, đường đều đã cùng rồi.

Mộc Hiệp thở dài:

- Khi ta cùng thất sư đệ gặp lệnh tôn thì ông ấy đã chỉ còn hấp hối, nói với ta Thiên hạ Anh hùng lệnh vẫn đang ở trong Kiếm lục, may mà không đem ra khỏi phủ, nếu không đã bị Chu đại thiên cướp mất, còn Nhạc thái phu nhân... Đã bị Tây Hạ bắt đi...

Báo Tượng đại sư tiếp lời:

- Lệnh tôn giao bảo kiếm Hoán Hoa cho chúng ta, dặn chúng ta phải tìm lại Thiên hạ Anh hùng lệnh. Bọn ta đuổi tới Hoán Hoa Khê mới phát hiện mấy người phương trượng đại sư huynh, trụ trì Thiếu Lâm Phúc Kiến đều đã bị giết, vì thế bèn chạy đến Nga Mi, quyết tâm bắt Lý Trầm Chu phải trả nợ, đáng tiếc...

Báo Tượng nói đến đây, một hơi khí đã không nối tiếp được nữa.

Tiêu Thu Thủy đứng ngây ra, cũng không thấy có gì quá mức đau thương.

Hắn lặng lẽ nhìn Mộc Hiệp và Báo Tượng, hai vị cao tăng Thiếu Lâm bị bang chủ thiên hạ đệ nhất đại bang Lý Trầm Chu đánh trọng thương, đã tới bên bờ vực cái chết.

Mộc Hiệp bỗng cảm thấy toàn thân phát lạnh, cũng không phải do thân thể ông lúc này đang suy nhược mà là vì cảm thấy một luồng sát khí kinh khủng, trước nay chưa từng thấy phát ra từ đôi mắt không có lệ của Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy lại nhìn sang phía thi thể Thiết Kỳ, Ngạn Bình đang nằm dưới đất... Những nhân vật chính đạo có thể nắm giữ võ lâm, ngăn cơn sóng gió cứu giúp thiên hạ, chẳng lẽ đều sẽ phải từng người, từng người...!

Tiêu Thu Thủy bỗng quỳ xuống, dập đầu ba tiếng “bịch, bịch, bịch” vang vọng.

Mộc Hiệp khó nhọc nói:

- Ta biết cậu muốn cầu ta chuyện gì.

Ông quay sang phía Báo Tượng gắng gượng nói:

- Thiếu Lâm cùng Võ Đang đều là chính tông võ lâm, nhưng đều thành môn hộ riêng, tối đa là liên thủ chống địch, chưa từng kết hợp liên minh, điều tin điều nghi cũng có khác biệt, không cách nào đồng tâm hợp nhất, âu cũng là ý trời... Chỉ đáng tiếc võ nghệ hai phái, sâu xa rộng lớn, cũng vì mỗi người một ý mà không thể dung hợp quán thông. Hôm nay hai ta đã không còn hy vọng sống sót trở về Thiếu Lâm, chẳng bằng....

Báo Tượng đại sư trầm mặc hồi lâu:

- Tinh anh Thiếu Lâm ta cùng Võ Đang đều dị diệt trong biến động giang hồ những ngày gần đây, đại cục võ lâm quả thực là cần người duy trì... Cho dù là trái với môn quy nhưng vì phúc của người trong thiên hạ, chúng ta cũng phải làm trái một lần... Còn về... Còn về sở trường hai phái có thể quán thông hợp nhất, trở thành tông sư một đời hay không thì phải xem thiên tư phúc phận của thí chủ rồi...

Mộc Hiệp mỉm cười nói:

- Vậy là rất đúng. Cậu đứng dậy.

Tiêu Thu Thủy mờ mịt đứng dậy, Mộc Hiệp đại sư nói:

- Cậu sát tính quá nặng, dễ mừng dễ giận, vốn không thích hợp làm đệ tử Phật môn, cũng không hợp là môn nhân Đạo giáo, nhưng muốn đối phó với đám Quyền Lực bang, Chu đại thiên vương, không phải loại người như cậu không xong...

Mộc Hiệp đưa tay đặt nhẹ lên trán Tiêu Thu Thủy, giọng nói trầm thấp, Tiêu Thu Thủy tập trung tinh thần, tâm trí hai người như hợp lại

một chỗ, trên người bóng lên khói trắng lượn lờ...

Báo Tượng đại sư im lặng một chốc rồi cũng đặt tay lên lưng Mộc Hiệp, truyền thụ tâm pháp luyện công tuyệt kỹ Thiếu Lâm.

Cứ như thế, ba người dính lại một chỗ, cũng không biết đã trải qua bao lâu.

Báo Tượng đại sư “học” lên một tiếng rồi ngã xuống.

Mộc Hiệp đại sư niệm Phật hiệu, ngời thẳng viên tịch.

Chỉ còn Tiêu Thu Thủy, mắt vẫn nhắm nghiền, vẫn đang chìm đắm trong trạng thái vong ngã, nội lực cùng võ công biến đổi mạnh mẽ.

Lại qua thật lâu, thật lâu sau.

Tiêu Thu Thủy nhảy vọt lên, không ngờ lại không kịp thu thế, đỉnh đầu đập đánh “chát” vào trần hang.

Việc này làm Tiêu Thu Thủy sợ giật mình, vội thu hết lực đạo lại, nhưng đỉnh đầu vẫn đập trúng đá tảng cứng rắn trên trần hang, chỉ nghe tiếng lắc rắc liên tục, vô số khối đá bị đập nát vụn.

Tiêu Thu Thủy loạng choạng mấy bước, đi ra khỏi động, chỉ nghe ngoài động thấp thoáng có tiếng quát mắng.

Tiêu Thu Thủy định thần nhìn kỹ, thất bốn người đã có lòng mà không có sức, chỉ còn lại một hơi thở nhưng vẫn quyết chí tử chiến.

Bốn người này chính là Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc cùng Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm.

Thiết Kỵ, Ngân Bình tận tâm tận lực giúp võ công Tiêu Thu Thủy tăng tiến cho nên sớm bỏ mình, Mộc Hiệp và Báo Tượng cũng lao lực quá độ, giúp Tiêu Thu Thủy có được chân truyền xong liền qua đời. Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm cùng Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc lại chiến đấu tới tận lúc này vẫn chưa phân thắng bại.

Khi Tiêu Thu Thủy bước ra, bốn người đã sắp hấp hối.

Đông nhất kiếm Lam Phóng Tình trông thấy Tiêu Thu Thủy, cố sức kêu lên:

- Này, tới đây.

Tiêu Thu Thủy đến gần, Lam Phóng Tình nói:

- Người sang đó giết bọn chúng cho ta, nếu hấn tránh sang trái, người bước bộ Dàn, kiếm bắt thiên tử quyết, phải ra “Bạch hổ Côn lô”, mũi kiếm chỉ “Bảo thọ qua” của hấn. Nếu hấn tránh sang phải thì bước Ngũ hoàn Uyên ương bộ, phải “Thải hoa đặng”, trái cung tiễn sao đả, kiếm đâm vào giữa. Nếu hấn lùi lại, nâng chưởng chặn kiếm, người rút kiếm theo “Thiên trì thế”, quét ngang “Thải thính quan” hấn....

Nói đến đây, Lam Phóng Tình quát lớn:

- Chiêu này gọi là “Đông Nhật phi thặng”!

Tiêu Thu Thủy lắng nghe, bất giác mô phỏng làm theo, bốn người Lam Phóng Tình đã mệt ngã, thật là hao hết sức lực, cho nên chỉ có thể chỉ điệm, không thể xuất chiêu.

Tiêu Thu Thủy thầm cảm thấy chiêu này cực kỳ cao thâm, đúng lúc đó, bỗng nghe Chương Tàn Kim thở hồng hộc, nói:

- Ê, thằng nhóc, nếu như ngươi dùng chiêu đó thì ta không lùi cũng không tránh, chưởng phải làm khiên, chưởng trái chém ra, tăng áp lực lên thân kiếm, bụng kiếm, đâm ngược vào hai huyệt Lăng Linh, Phúc Đường của ngươi, lại đánh vào “Hảo môn”, “Thiên thương”, chiêu thức lão quỷ đó vừa dạy không phải đều bị phá sạch sao?!

Tiêu Thu Thủy vốn cảm thấy chiêu Đông Nhật phi thăng của Đông nhất kiếm đã tinh diệu vô cùng rồi, bây giờ nghe quyền chiêu của Chương Tàn Kim mới biết là phá giải đến mức không chút sơ hở, hơn nữa còn phán kích làm người ta không cách nào chống đỡ.

Liền nghe Chương Tàn Kim kêu lên:

- Chiêu này gọi là “Tàn Kim phá binh”, coi như ngươi vớ bở, nhóc con!

Bốn người vì tranh ý khí nhất thời, tranh đấu đúng đến lúc say mê, bỗng nghe Tây nhất kiếm Bạch Đan Thư nói:

- Không sợ. Nhóc con, ngươi dùng chỏ phải hất ngược, đánh vào “Trung đường”, chân bước Tý Ngọ Mã, lại chuyển Đẳng lung bộ, bắt ngờ xuất kiếm thượng lộ, dùng chín luồng kiếm hoa đoạt lấy “Sơn căn”, nhớ kỹ, kiếm xuất phải nhanh thẳng, nhưng kiếm ý như thái cực, ý ở tròn đầy.

Bạch Đan Thư vừa nói vừa chỉ, Tiêu Thu Thủy vội vàng suy nghĩ ghi nhớ. Bấy giờ Chương Tàn Kim nghe nói, thần sắc liền biến, Tiêu Thu Thủy vụt tỉnh ngộ, mừng rỡ đến mức muốn nhảy dựng lên, chiêu này đúng là phương pháp tốt nhất để khống chế chiêu Tàn Kim phá binh vừa này. Tiêu Thu Thủy hỏi:

- Chiêu này có tên là gì?

Bạch Đan Thư đáp:

- Thư Kiếm ân cừu!

Hóa ra Đông kiếm Lam Phóng Tình, Tây kiếm Bạch Đan Thư là hộ pháp của Quyền Lực bang, mấy chục năm nay đã cùng trưởng lão Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc của Chu đại thiên vương đấu tới người sống ta chết, cũng thành kỳ phùng địch thủ, chiêu pháp bốn người nghiên cứu gần như cũng đều để khắc chế chiêu lộ của đối phương. Hai người Lam Bạch chú trọng kiếm pháp, Chương, Vạn thì tập trung chưởng thức, vừa khéo đánh đến ngang tài ngang sức, đều là tinh hoa trong kiếm chưởng.

Chương Tàn Kim nhất thời lộ vẻ sầu thảm, Vạn Toái Ngọc lại ngẫm nghĩ một thoáng, lập tức nói:

- Có rồi, người hít khí lùi bảy thước, tránh qua sáu thước...

Tiên Thu Thủy không hiểu, hỏi ngay:

- Hít khí làm thế nào trước lùi sau tránh tổng cộng mười ba thước?

Vạn Toái Ngọc bị ngắt lời, cực kỳ không vui, giận giữ quát:

- Ngu ngốc, động tác người khí nạp Đan Điền chia làm hai lần, một lần do miệng mũi thở nạp, một lần từ lỗ chân lông hô hấp, lúc lùi dùng cổ chặn vận lực, khi tránh thì dùng ngón chân khống chế không phải là được sao? Chỉ cần có tu vi nội lực từ ba mươi năm trở lên là làm được.

Tiên Thu Thủy vô cùng thông minh, vừa nghe đã hiểu, nhưng loại chưởng lộ thân pháp này lại hoàn toàn đi ngược lẽ thường, hẳn nhất

thời cũng không thể suy nghĩ nhiều, Vạn Toái Ngọc đã tiếp:

- Người lại dùng phân cân phác huyết thủ bắt lấy cổ tay trái hắn, hạ gối trằm người xuống, nhảy thế hổ vồ, chưởng phải xuyên vào huyết Kỳ Môn của hắn, chưởng trái vỗ mặt... Chiêu này gọi là “Ngọc Thạch cụ diệt!”

Tiêu Thu Thủy thoáng ngần người, nói:

- Không thể nào. Nếu đã nhảy thế hổ thì làm thế nào đánh Kỳ Môn...

Vạn Toái Ngọc mắng:

- Thằng nhóc chết tiệt, khi nhảy thế hổ thì khom gối bước Ngọc Hoàn bộ không phải là được sao?

Tiêu Thu Thủy nghe vậy liền hoàn toàn thông hiểu, mừng rỡ nói:

- Đa tạ tiền bối chỉ giáo, chiêu này vừa kéo vừa đánh, quả thực có thể phá Thư Kiếm ân cừu!

Chỉ nghe Đông nhất kiếm tức giận quát:

- Nói bừa. Ta chỉ cần bước bộ Mão, lên Chấn vị, xuất chưởng song phong quán nhĩ...

Bốn người lần lượt giảng giải, tuy không cách nào động thủ nhưng vẫn muốn tranh cao thấp trước mặt một thanh niên xa lạ, cũng chẳng quản người khác học được bao nhiêu. Đến cuối cùng, bốn người đều cảm thấy sợ hãi, sợ mình không có chiêu nào phá giải chiêu thức của đối phương, Tiêu Thu Thủy liền có thể đi sang giết mình, vì thế lại càng pháp bảo gia truyền tuyệt chiêu bí kíp đều dốc hết cả ra. Tiêu Thu Thủy lại trời sinh đĩnh ngộ, có bốn đại cao thủ chỉ điểm, chỉ

cần có một điểm không rõ là cả bốn đều tranh nhau sửa chữa, bốn người giống như đặt chân xuống đầm lầy, càng lúc càng bộc lộ nhiều bí kỹ, quả thực là không thể thu hồi lại được.

Kiểm pháp, chưởng pháp của bốn đại cao thủ quả thực là quán tuyệt thiên hạ, Tiêu Thu Thủy lặng lẽ hấp thu, thật sự được lợi rất nhiều.

Dần dần giọng bốn người cùng bắt đầu kém đi, hóa ra đã đến lúc đèn cạn hết dầu, tâm lực hao kiệt, đại bộ phận tuyệt nghệ của họ cũng đã được truyền sang người Tiêu Thu Thủy.

Bọn họ lúc đầu chỉ điểm cực kỳ nhanh, về sau càng lúc càng chậm, bởi vì chiêu thức bình thường hoặc quen thuộc đều đã dùng hết, họ cần phải không khai tuyệt chiêu hoặc là sáng tạo đòn mới, mới có thể phá giải cao chiêu của đối phương.

Nhưng như vậy lại càng hao tổn tinh thần, bốn người này đã đi tới bờ vực cái chết. Chương Tàn Kim lúc này đang suy nghĩ làm cách nào ngăn chặn khoái kiếm của Bạch Đan Thư tập kích liên tiếp, khó nhọc nói:

- Ta trước dùng tay trái “Thiết Sa môn”, lần lượt phá bài, dùng cương kình xuất động ép lùi... Còn về ba kiếm cuối cùng... Ba kiếm cuối cùng...

Liên kiếm của Bạch Đan Thư có tổng cộng mười bảy thức, ba kiếm cuối cùng lại càng “xuất kiếm như rồng, thu vỏ tựa tùng”, khí thế vô tận, Chương Tàn Kim nhất thời không nghĩ ra được cách phá giải, ba người còn lại chờ đợi, Chương Tàn Kim chỉ có thể nói:

- Ta chỉ biết... Phải dùng Hạc đỉnh pháp đánh ra, trái Mã đề... Nâng tới tả mã thì lại nhảy lên... Đâm theo hổ thế... Liều một... Liều một phen đồng quy vu tận...

Chương Tàn Kim nói đến đây, ba người còn lại cùng “à” lên một tiếng, nhưng cũng đều không nghĩ ra được cách nào khác nữa, ngay cả Bạch Đan Thư xuất kiếm dù có tự bỏ chiêu thì cũng không cách nào tự cứu.

Bốn người sắc mặt thảm biến, Tiêu Thu Thủy vẫn luôn chú tâm lắng nghe cùng so sánh chiêu thức để đảm bảo chuẩn xác, lúc này bỗng nói:

- Tại sao không đi thế Đan Dương, hai chân lập thiết bản kiều, cước đạp Du long bộ, phá vỡ thế kiếm đâm tới, lại có thể đặt vào đất chết rồi phục sinh?

Bốn người nhất thời đại ngộ đều vui mừng lắm lắm:

- Đúng... Đúng....

Chương Tàn Kim hơi nghiêng đầu, nhíu mày hỏi:

- Ồ? Không đúng, nếu là hai chân lập thiết bản kiều thì làm thế nào theo thế Du long bộ?

Tiêu Thu Thủy cười đáp:

- Dùng ổn trọng của thiết bản kiều Thiếu Lâm, dung nhập vào thế phát lực hình tròn từ eo lưng của Võ Đang là có thể hoàn hảo vô khuyết rồi.

Bốn người không gọi gật đầu tỉnh ngộ. Vạn Toái Ngọc bỗng biến sắc, run giọng hỏi:

- Ngươi... Ngươi rút cuộc... Là ai?

Hóa ra bốn người đều chìm đắm trong tranh đấu chém giết lẫn nhau, hoàn toàn không để ý tới thân thể gã thanh niên Tiêu Thu Thủy, bây giờ nghe thấy Tiêu Thu Thủy có thể phá giải chỗ chấp mê của họ liền cùng thất sắc!

Nhưng lúc này Tiêu Thu Thủy đã thâm kiếm sở trường của tám đại cao thủ Thiếu Lâm, Võ Đang, Quyền Lực bang, Chu đại thiên vương, đã không còn là kẻ mà bất kỳ ai trong số họ có thể địch lại nữa, càng huống hồ lúc này bốn người họ đã sắp sửa không còn trên cõi đời này.

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Tôi là Tiêu Thu Thủy.

Đông nhất kiếm Lam Phóng Tình sắc mặt trắng bệch, ngậy ra một hồi, đột nhiên hỏi:

- Nếu như cứu tử liên hoàn, kiếm theo Quan vị, Nhất tinh phao nguyệt, chân trái ép tay phải người, kiếm thủ ấn đường... Người làm thế nào phá giải?

Tiêu Thu Thủy không chút cho dự, đáp:

- Tranh kiếm tới trước, mũi kiếm đâm vào thân kiếm đang phóng tới là có thể phá được, là dùng “Phi tinh thứ nguyệt”, chiêu phá Nhất tinh phao nguyệt.

Đông kiếm Lam Phóng Tình bỗng cười dài ba tiếng, tiếp đó miệng phun máu tươi, cười thảm nói:

- Rất tốt... Đã được hết chân truyền của ta... Không ngờ đến trước

khi ta chết.... Lại còn mù mù mờ mờ... Thu nhận được một... Đồ đệ thiên tư đỉnh ngộ như vậy...

Lam Phóng tình nói xong câu này lại phun ra một vò máu, từ từ ngã xuống. Bạch Đan Thu trừng mắt nhìn Tiêu Thu Thủy, trầm giọng hỏi:

- Nếu như gặp kiếm thủ kiếm pháp cao cường hơn ngươi, nhưng can đảm không bằng người thì phải dùng kiếm pháp nào đối phó?

Tiêu Thu Thủy không cần nghĩ ngợi, đáp ngay:

- Kiếm ngạc chi kiếm.

Bạch Đan Thu ngẩn ra, hỏi:

- Thế nào là “Kiếm ngạc chi kiếm”?

Tiêu Thu Thủy nhanh chóng đáp:

- Tức là dùng kiếm thuật liều mạng, lấy cái đáng sợ của kiếm để đả kích, thần dũng như vậy tất có thể phá nát nhuệ khí trong kiếm phong chi kiếm của đối phương.

Bạch Đan Thu vỗ đùi, nói lớn:

- Tốt! Có thể trở thành cao đồ của Tây nhất kiếm ta mà không hổ thẹn gì...

Lời còn chưa dứt người đã tắt hơi.

Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm trước sau qua đời, chỉ còn lại hai người Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc.

Hai người nhìn nhau hồi lâu.

Chương Tàn Kim hỏi Vạn Toái Ngọc:

- Chúng ta có cần hỏi thử xem, hắc học được từ chúng ta bao nhiêu?

Vạn Toái Ngọc đáp:

- Được.

Chương Tàn Kim nói:

- Lão hỏi đi.

Vạn Toái Ngọc hỏi:

- Chương công chân chính, là bộ phận nào của chưởng?

Tiêu Thu Thủy đồng dạc đáp:

- Chưởng công chân chính là ở toàn thân, không giới hạn trong bộ phận nào của bàn tay.

Vạn Toái Ngọc gật đầu hài lòng, Chương Tàn Kim hỏi tiếp ngay sau đó:

- Nếu hai bàn tay bị cao thủ khống chế, ngươi làm thế nào?

- Chuyển chưởng thế ra toàn thân, phản kích!

- Nếu như chưởng bị khống chế khiến cho toàn thân không cách nào cử động?

- VẬY BỎ KIẾM.

- KIẾM?

- BỎ KIẾM TỨC BỎ CHƯỜNG.

- BỎ CHƯỜNG?!

- ĐÚNG. BỎ CHƯỜNG NHƯ BỎ LÝ.

Chương Tàn Kim nhìn Vạn Toái Ngọc, trịnh trọng nói:

- Đủ tàn nhẫn, dám quyết đoán, vừa rồi mới là chưởng pháp, hẳn còn tận tuyệt hơn chúng ta.

Vạn Toái Ngọc không trả lời, Chương Tàn Kim thấy ông ta hai mắt nhắm nghiền, không có hơi thở, mới biết ông ta đã chết rồi.

Chương Tàn Kim ngẩng đầu nhìn Tiêu Thu Thủy, nói:

- Đó chính là Tàn Kim Toái Ngọc chưởng danh chấn thiên hạ, người phải tự lo cho mình thôi.

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Vâng.

Chương Tàn Kim nhìn xác Vạn Toái Ngọc, lại nhìn sang thi thể Bạch Đan Thư, Lam Phóng Tình, cười khổ nói:

- Suốt mấy chục năm, cho đến tận ngày hôm nay... Chúng đều tranh đấu sống chết... Bây giờ lại có một đồ đệ chung...

Ông ta lại cười, nụ cười đầy vẻ mỉa mai:

- Các ngươi lên đường trước rồi, sao có thể để lại mình ta?....
Đường trên thế gian này chúng ra đã đi đến phát chán rồi.... Xuống
suối vàng tìm đường mới thôi...

Ông ta ngược nhìn biển mây trong sơn cốc phía xa, thì thào nói:

- Thực là tịch mịch...

Tiêu Thu Thủy nghiêng tai, muốn hướng lên trước lắng nghe cho rõ,
thế nhưng Chương Tàn Kim đã gục đầu, tắt thở.

Tiêu Thu Thủy đứng bên triền núi, giữa mây mù, từ từ rút cổ kiếm.

Mây mù chậm rãi kéo tới, giống như xâm nhập vào trong cổ kiếm, cổ
kiếm như ẩn như hiện, cuối cùng không thấy đâu nữa.

Tiêu Thu Thủy từ từ vận chân lực vào thân kiếm.

Thân kiếm lại từ từ biến thành trong sáng.

Kiếm mang như nước.

Thân kiếm giống như hút mây nuốt sương, thu nhận hết mây mù vào
tinh hoa của kiếm.

“Đến bao giờ, nó mới được uống máu?”

.... Mạng kẻ thù giết hoài không hết, máu anh hùng đổ mãi không
thôi!

Tiêu Thu Thủy nhìn mây trắng mịt mù, nhớ tới rất nhiều kỷ niệm.

Khuôn mặt uy nghiêm, từ ái, kiên nghị của cha như biển lên thật lớn, thật lớn, che phủ cả trời đất, bao trùm lên tất cả. Hấn lại phảng phất như trông thấy bóng dáng hiền từ của mẹ, đang ngồi may cho hấn tấm áo mới.

..... Phảng phất như ánh khói xanh lãng đãng, sương tối vừa buông, mẹ đang ở dưới bếp làm cơm, từng món ăn bung lên, qua bàn tay của mẹ, những thức ăn bình thường cũng trở thành mỹ vị. Cha đang vừa mài kiếm vừa khẽ ho, mỗi lần hấn phát sốt, cha lại đưa bàn tay to lớn, ấm áp đặt lên trán hấn.

... Vẫn là khung cảnh Hoán Hoa, chúng đệ tử đang cọ rửa chuẩn bị đón năm mới, nam nam nữ nữ, nói nói cười cười, chẳng ai coi việc quét tước, nấu nướng là xấu hổ. Tất cả tụ tập lại chơi đánh bạc, dì hai, A Sương cứ chơi là thua, A Hoàng mê bạc nhất, có lần ốm đến không dậy nổi vẫn muốn bò ra chiếu bạc, lại còn Ba tử chẳng hề biết đánh bạc, hô bừa cực loạn, kết quả là thua đến “ra đường”.... Tiếng pháo trúc vang dội, một nhà vui vẻ hòa thuận, còn cả người của Thập niên hội đang treo đèn kết hoa, phụ giúp lau dọn.

Nhưng bây giờ tất cả đều đã không còn nữa.

Quyền Lực bang kéo tới, phá hủy Kiếm lục Hoán Hoa, Chu đại thiên vương chặn giết, sát hại cha mẹ, ở ngay Thiếu Lâm cách đây không xa.

Chỉ còn lại Tiêu Khai Nhận cô tịch, Tiêu Dịch nhân mất tích, Tiêu Tuyết Ngư không có tin tức...

Cùng với trên đỉnh núi này... Tiêu Thu Thủy và kiếm trong tay.

Quyển 6 - Chương 7: Máu anh hùng! Mạng kẻ thù!

Người: lông mày rậm hơi xếch, ánh mắt thâm sâu mà xa cách, chất chứa đại chí!

Kiểm: dài ba thước bảy tấc, vỏ kiếm cũ kỹ, chuôi kiếm khắc chữ triện “Trường Ca”.

Địa điểm: chùa Thiếu Lâm Tung Sơn.

Tiêu Thu Thủy quỳ trước bia mộ, không có tiếng khóc than nhưng lệ rơi đầm đìa.

Tuyết đã nhẹ nhàng đậu xuống trên ngọn cây. Tuyết tới rồi sao?

... Tuyết đã tới gần rồi.

Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy xuân lạnh se sắt, bất giác siết chặt hai tay.

Kiểm đeo sau lưng hẵn cũng vương đầy hoa tuyết.

Bên cổ tùng, cạnh bia mộ, có ba người.

Ba người đã chờ đợi rất lâu rồi. Họ biết, có bia mộ, chỉ cần Tiêu Thu Thủy chưa chết thì nhất định sẽ tới bái tế.

Bọn họ là Tả Khâu Siêu Nhiên, một trong “Tứ huynh đệ” ngày trước của Tiêu Thu Thủy, cùng với Bảo An La Hải Ngưu, Châu Giang Sát

Tử trong Quảng Đông ngũ hổ.

Tiêu Thu Thủy chậm rãi đứng dậy.

Tiếp đó hắn quay sang phía ba người, ôm quyền.

Ba người yên lặng ôm quyền, đi về phía hắn.

Sát Tử vẫn đầy uy phong như ngày trước, tiếng hắn nhỏ giọng nói vẫn to như gió bắc rít gào:

- Tiêu đại ca, Lương Quảng bát hổ chúng tôi đã hẹn ước với đồng đạo, chỗ liên lạc chính đặt ở Hồ Nam, chuyên đối phó với đám cầu tặc Quyền Lực bang, Chu đại thiên vương.

Tiêu Thu Thủy gật đầu:

- Rất tốt, rất tốt.

Ánh mắt liền chuyển sang phía Tả Khâu Siêu Nhiên.

Châu Giang Sát Tử nói đang hăng, tiếp tục kể:

- Chúng tôi tạm thời gọi tổ chức là “Thần Châu kết nghĩa”, chính là dùng tên mà Tiêu đại ca đã chọn....

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy vụt sáng lên:

- Thần Châu kết nghĩa?

Sát Tử búng tay đánh “chóc” một cái, bá vai Tiêu Thu Thủy, nói:

- Đúng! Chính là Thần Châu kết nghĩa! Bây giờ chúng ta tới đó hội

hợp!

Tiêu Thu Thủy hỏi:

- Tôi? Muốn tôi tới đó...?

Sát Tử đáp:

- Là mấy người Phong nữ, A Thủy tử bảo tôi và A Nguru tới đón cậu.

La Hải Nguru tiếp lời:

- Đúng thế. Bọn họ đang chuẩn bị mở “đại hội Trường Giang”, lựa chọn minh chủ, Tiêu đại ca mau đi một chuyến.

Sát Tử cũng rất đặc ý, nói:

- Các nhân sĩ tập hợp lần này, phần lớn là võ nhân trẻ tuổi tới từ các nơi, cũng có cao thủ tinh anh các phái... Bọn họ đều can đảm, có kiến thức, không sợ cường quyền, nhưng những ngày gần đây, người dám đối kháng bạo lực mạnh mẽ nhất đương nhiên là Tiêu đại ca, cậu tới, bọn họ nhất định sẽ chọn cậu....

- Tiêu đại ca là tấm gương của mọi người.

La Hải Nguru nói không chút ngập ngừng, âm thanh thoáng run rẩy:

- Tiêu đại ca là hào kiệt trong đám người, chúng tôi thực lòng mời cậu tới một chuyến, tình nguyện trung thành với cậu, đến chết cũng không thay đổi, nếu như nuốt lời thì thiên lôi đánh, xuống, thầy phôi Thần Châu...

Sát Tử nhíu mày nói:

- A Nguru, cậu hà tất phải nặng lời như vậy.

La Hải Nguru bình thản đáp:

- Bởi vì tôi thấy không thẹn trong lòng.

Tiêu Thu Thủy bị hai người mồm năm miệng mười nói đến váng cả đầu, vất vả lắm mới tìm được cơ hội hỏi Tả Khâu Siêu Nhiên:

- Cậu không phải đi cùng với mấy người Lương đại ca sao? Bọn họ đâu? Đã đi đâu rồi! Tôi đi tìm mọi người mãi, lên cả Kim Đỉnh...

Tả Khâu Siêu Nhiên ngơ ngác.

Tiêu Thu Thủy lại hỏi:

- Tả Khâu, cậu...

Đúng lúc đó, Tả Khâu Siêu Nhiên đột ngột ra tay.

Hắn ra tay, tay trái bắt vào huyệt Khúc Xích sau gáy Tiêu Thu Thủy, tay phải bắt lấy huyệt Kiên Tĩnh giữa xương ngang và xương quai xanh trên vai, gối trái đè vào huyệt Tiểu Yêu bên cuối sườn trái, chân phải đạp vào huyệt Dũng Tuyền dưới chân, trong nháy mắt đã khống chế bốn yếu huyệt của Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy thét lên:

- Tại sao....

Tả Khâu Siêu Nhiên lạnh lùng đáp:

- Ta không phải người của Quyển Lực bang,

Tiêu Thu Thủy run giọng hỏi:

- Rút cuộc thì người là ai?

Tả Khâu Siêu Nhiên đáp:

- Ta là nghĩa tử của Chu đại thiên vương, ta muốn lấy Thiên hạ Anh hùng lệnh.

Bảo An Sát Tử nghe vậy, lông mày xếch lên, mắt trợn trừng như chuông đồng, quát lớn một tiếng, bước nhanh tới gần, vung tay tóm lấy áo Tả Khâu Siêu Nhiên, mắng:

- Con mẹ thẳng nhát gan khốn kiếp nhà người, người không ngờ lại là gián điệp đồng đảng với Chu đại thiên vương?! Loại hèn hạ nhà người cũng dám lên vào Thần Châu kết nghĩa của chúng ta?! Cái thứ mắt mù không biết nhìn người?! Bảo An A Sát ta chỉ cần có mặt là phải đập bẹp cái đầu heo của người...

Tả Khâu Siêu Nhiên vẫn im lặng, vân chủ dùng tay khống chế Tiêu Thu Thủy, không tránh né cũng không đỡ gạt.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy vụt lóe lên cảm giác không ổn.

Ngay lúc tay Sát Tử chạm vào người Tả Khâu Siêu Nhiên, La Hải Ngưu bỗng nhanh như chớp, rút lấy chùy đá cùng đinh dài bên hông Sát Tử. Khi Sát Tử ngạc nhiên quay lại, hấn đã vung đinh đâm thẳng vào tim Sát Tử, máu tuôn như suối. Sát Tử thực không dám tin vào mắt mình, La Hải Ngưu sắc mặt lạnh lẽo, đánh mạnh xuống một chùy.

Sát Tử gào thảm, kinh thiên động địa.

Tiêu Thu Thủy cho dù có thể ra tay thì cũng nhìn ra được, Sát Tử đã không còn hi vọng sống sót nữa.

Sát Tử ôm ngực thở dốc, nói một tiếng lại nôn ra một ngụm máu:

- Các ngươi... Các....

Hắn cảm phân nhìn cả hai bên, cuối cùng ngón tay nhốm máu chỉ vào La Hải Ngưu.

- Ta... Ta dù có làm quỷ cũng không... tha cho... ngươi...

Tiếp đó hắn ngã gục xuống, máu tươi chảy tràn cả một mảng lớn, một mảng lớn rêu xanh và băng giá.

Tiêu Thu Thủy lạnh lùng im lặng.

Ánh mắt âm độc của La Hải Ngưu hướng sang phía Tiêu Thu Thủy, hai tay đầm máu, một tay cầm chùy, một tay cầm đinh, từng bước từng bước tiến về phía Tiêu Thu Thủy, lại còn mỉm cười khặc khặc.

Tiêu Thu Thủy cảm thấy tiếng cười đó thực giống Đường Bằng đã chết, u hồn của hắn, hơn nữa còn là mặt toàn ác độc như đang hiển hiện ngay trước mắt.

Nhưng hắn không hề rùng mình sợ hãi.

Hắn lạnh lùng nhìn lại, ánh mắt còn lạnh hơn cả khi hắn tùy tiện liếc nhìn một con chó gấp mười lần.

La Hải Ngưu đang muốn cười lớn, vụt tắc lại, nhưng vẫn vô cùng đắc

ý, hỏi:

- Người thử đoán xem ta là ai?

Tiêu Thu Thủy bỗng nói:

- Người biết ta thích nhất là người thế nào không?

La Hải Ngưu thấy Tiêu Thu Thủy trong tình huống thế này vậy mà vẫn nói ra được một câu như thế, thực là bị dọa không nhẹ, vội đưa mắt hỏi ý Tả Khâu Siêu Nhiên. Tả Khâu Siêu Nhiên ra dấu hoàn toàn yên tâm, hắn mới dám trả lời:

- Ta làm sao mà biết được.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Người ta thích nhất là bậc nhân, nghĩa, trung, tín. Kẻ hận nhất là loại bất trung, khí nghĩa, bội tín, vô nhân.

Tiêu Thu Thủy lại bổ sung một câu:

- Nhưng những loại đó đều không phải là người.

La Hải Ngưu đương nhiên là không tự đề cao mình đến mức nghĩ Tiêu Thu Thủy đang khen ngợi hắn.

Nhưng Tiêu Thu Thủy cũng không chửi hắn, cho nên hắn cười hỏi:

- Hóa ra người không hận ta.

Tiêu Thu Thủy cũng cười đáp:

- Ta đương nhiên là không hận người.

Hắn cười, lại bồi thêm một câu:

- Bởi vì người vốn đã không phải là người.

Hắn mỉm cười, nhìn La Hải Ngưu đang tức giận đến sắc mặt trắng bệch, tai mũi bốc khói, lại nhẹ nhàng hỏi một câu:

- Kẻ sát hại huynh đệ của mình, còn có thể gọi là người nữa sao?

La Hải Ngưu không thể chịu đựng được nữa. Khi hắn căng thẳng, toàn thân liền run bần bật, đây có thể là di chứng của bệnh động kinh lâu năm. Hắn rất muốn vung tay múa chân, cao giọng chửi bới nhưng chung quy vẫn không làm được, hồi lâu sau mới rít ra được mấy chữ từ kẽ răng:

- Tả Khâu, giết hắn đi!

Thế nhưng Tả Khâu Siêu Nhiên lại không lập tức ra tay.

La Hải Ngưu tức đến phát run, giống như một con chó trụi lông giữa đêm đông rét mướt, gào lên phẫn nộ:

- Giết hắn đi rồi tìm Thiên hạ Anh hùng lệnh!

Tả Khâu Siêu Nhiên vẫn không làm gì.

La Hải Ngưu tức giận, run giọng quát:

- Người không nỡ làm, ta làm!

Hắn cầm chùy, đỉnh, sai bước lại gần.

Đúng lúc đó, hấn chợt phát hiện, ánh mắt Tả Khâu Siêu Nhiên có gì đó không đúng.

Tả Khâu Siêu Nhiên đang khống chế Tiêu Thu Thủy, nhưng ánh mắt hấn lại là cầu xin.

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy thì thật xa xăm.

Chờ đến khi hấn nhận ra thì đã không còn kịp nữa...

Tả Khâu Siêu Nhiên mềm nhũn, đổ vật ra đất như một đám bột nhão.

Suy nghĩ đầu tiên của La Hải Ngưu là bỏ chạy, nhưng người đã cách Tiêu Thu thủy quá gần, tay lại đang cầm vũ khí, hơn nữa hấn cùng từng trông thấy Tiêu Thu Thủy ra tay, nghĩ rằng nhất định có thể khống chế được đối vương, vì thế bèn hét lớn một tiếng, chùy, đinh cùng đánh...

Ngay trong khoảnh khắc đó...

Một mũi kiếm đột ngột lộ ra sau lưng La Hải Ngưu.

Mũi kiếm sáng bùng.

Mũi kiếm như tuyết.

Mũi kiếm phát ra ánh sáng như gợn sóng.

Máu trào ra, chảy lên mặt cỏ, nhuộm hồng một mảng lớn, nhưng bản thân kiếm lại không hề vấy máu.

Chỉ có hoa tuyết vừa khéo rơi xuống chạm vào mũi kiếm, trên mũi

kiếm có tuyết.

Chỉ vương tuyết, không vương máu.

Bảo kiếm Trường Ca.

Cổ họng La Hải Ngưu kêu lên khặc khặc, có lẽ hắn còn muốn cố gượng cười mấy tiếng, nhưng đến lúc này dù có cố cũng không cười ra tiếng được nữa, ngược lại chỉ cười ra máu.

Tiêu Thu Thủy lạnh lùng nhìn hắn, nói:

- Đây là báo ứng mà ngươi phải nhận khi bán đứng huynh đệ.

Hắn rút Trường Ca kiếm về, thân kiếm vẫn hoàn toàn trong sáng.

- Ta giết ngươi để tế kiếm của ta

Tiêu Thu Thủy lại nói:

- Thứ đầu tiên nó uống là máu của loại không phải người như ngươi.

La Hải Ngưu tựa như liều mạng muốn nặn ra một nụ cười, làm cho mình chết được đẹp mắt một chút, nhưng lúc hắn đang muốn nở một nét cười thì thần kinh hắn đã không còn có thể khống chế được dáng vẻ trên khuôn mặt nữa.

Hắn chết giống như đang trốn chạy thứ gì đó, vô cùng đau khổ.

Tiêu Thu Thủy đang nhìn thanh kiếm của mình, kiếm sáng như tuyết.

Thế nhưng hắn lại nhớ tới cảnh tượng trước đình Ngũ Long ngày trước, các vị anh hùng phấn dũng cứu người, đồng thanh hô

lớn”Quảng Đông ngũ hổ mãi không chia lìa”, trên núi Đan Hà, trong lửa nóng rừng rực cứu La Hải Ngưu, nương tựa lẫn nhau, vậy mà giờ đây....

Máu, chảy tràn cỏ xanh trên mộ cha mẹ hắn.

Lấy máu người để cúng tế, xem như là huyết tế được không? Hắn thầm nghĩ.

... Mạng kẻ thù giết hoài không hết, máu anh hùng chảy mãi không thôi.

.....Chém hết loại vô nghĩa, bất trung, bội tín, vong ân trong thiên hạ, kết giao khắp các bậc hảo hán nhiệt huyết, anh hùng hi sinh dưới gầm trời!

Nghĩ tới đây, Tiêu Thu Thủy ngẩng mặt lên trời hét lớn một tiếng, chấn động lá tung đồ xuống như mưa.

- Giết.

Tiêu Thu Thủy thay đổi rồi.

Hắn đã có kiếm của mình, đã có võ công của mình.

Hắn đã không còn được thấy Đường Phương, đã mất đi Đường Bằng.

Hắn đã thay đổi

Tả Khâu Siêu Nhiên nằm dưới đất, không dám rên lên một tiếng.

Hắn không ngờ lại cảm thấy một sự sợ hãi khủng khiếp, lần đầu tiên

gặp phải đối với vị “đại ca” từng kề vai sát cánh này.

Các khớp xương của hắn đã nát vụn, vào lúc hắn muốn pháp lực áp chế vào bốn điểm yếu huyệt trên người Tiêu Thu Thủy, từ trên thân thể vốn không hề tụ lực của đối phương, từ những điểm yếu nhược nhất trên cơ thể người, đột nhiên bộc phát công lực cực kỳ mạnh mẽ, giống như bài sơn đảo hải, nhanh chóng mà lạnh lẽo nuốt chửng kinh đạo của hắn, phá tan tất cả đốt xương, khớp nối toàn thân hắn.

Người hắn đã mềm oặt, là nhờ Tiêu Thu Thủy đỡ lấy mới không ngã xuống đất. Tiêu Thu Thủy buông tay, hắn liền đổ ập ra đất.

- Tại sao hắn lại làm như vậy?

Tiêu Thu Thủy nhìn xác La Hải Ngưu, lúc này mới hỏi.

Người hắn hỏi đương nhiên là Tả Khâu Siêu Nhiên đang còn sống. La Hải Ngưu đã chết không thể trả lời, vậy chỉ còn Tả Khâu Siêu Nhiên có thể lên tiếng thôi:

- Hắn cũng giống như tôi, đều nhận Chu đại thiên vương làm cha nuôi.

Tiêu Thu Thủy cười lạnh:

- Lão cần làm con nuôi như vậy làm gì.

Tả Khâu Siêu Nhiên bật cười, nụ cười đầy vẻ cay đắng và mỉa mai khôn tả:

- Bởi vì lão không có vợ.

Tiêu Thu Thủy bỗng hiểu nụ cười cay đắng đó của Tả Khâu Siêu

Nhiên có nghĩa là gì.

Chu đại thiên vương thích những thanh niên trẻ tuổi, thân phận đám La Hải Ngưu dưới trướng lão cũng chẳng khác gì man đồng cả. Tiêu Thu Thủy cũng đã hiểu, tại sao khi Tả Khâu Siêu Nhiên chiến đấu với Quyền Lực bang thì cực kỳ cố gắng, nhưng đến khi quyết định sống chết thì lại không ra tay cứu hấn.

So sánh hai bên với nhau thì Quyền Lực bang còn quang minh lỗi lạc, dám làm dám nhận hơn.

Khi tấn công Hoán Hoan kiếm phái, Quyền Lực bang ra mặt tấn công, chính diện xung đột với bạch đạo, tiêu hao sức mạnh lẫn nhau, không như Chu đại thiên vương, âm thầm tiến hành ám sát, mưu đồ cướp đoạt Thiên hạ Anh hùng lệnh.

Tiêu Thu Thủy thầm thờ dài:

- Các ngươi cam tâm làm vậy sao?

Tả Khâu Siêu Nhiên không lắc đầu, hấn không thể lắc đầu, bởi vì xương cổ đã bị vặn lệch, nhưng hấn có thể nói chuyện.

- La Hải Ngưu tự đại, cho rằng mình tài cán giỏi giang, biết lùi biết tiến, địa vị đáng ra phải ở trên mấy con lão hổ kia, cho nên rắp tâm bán đứng, người đầu tiên cần phải đánh ngã là anh, tiếp đó dựa vào sức Chu đại thiên vương lập ra thủ lĩnh khác, thay thế địa vị của anh, đoạt lấy quyền chỉ huy Thần Châu kết nghĩa, cho nên hấn mới ám toán anh.

Ánh mắt trầm tĩnh của Tiêu Thu Thủy nhìn chăm chăm vào hấn:

- Nhưng ngươi thì sao?

Hắn truy hỏi gắt gao:

- Người làm vậy là vì cái gì?

Tả Khâu Siêu Nhiên cười khởi:

- Sư phụ tôi là Hạng Thích Nho... Cha nuôi tôi là Ưng Trảo vương Lô Phong... Cha đẻ tôi là Tả Khâu Đạo Đình... Tôi không muốn họ phải chết!

Tiêu Thu Thủy nhíu mày hỏi:

- Chẳng lẽ... Mấy người lệnh tôn cũng bị Chu đại thiên vương uy hiếp?

Tả Khâu Siêu Nhiên gân cốt đau đớn, không thể trả lời, Tiêu Thu Thủy đổi sang chuyện khác, hỏi gấp:

- Mấy người Lương đại ca, lão Thiết, tiểu Khâu... Có phải là đang nằm trong tay các người?!

Tả Khâu Siêu Nhiên muốn gật đầu, nhưng hơi khẽ động đậy liền đau đến trào nước mắt. Tiêu Thu Thủy đặt tay lên sau lưng hắn, một luồng khí nóng truyền qua khắp toàn thân Tả Khâu Siêu Nhiên. Tả Khâu Siêu Nhiên cố gượng nói:

- Đúng.

Tiêu Thu Thủy lại hỏi:

- Bọn họ đang ở đâu?

Đúng lúc này, ánh kiếm vụt hiện.

Tiêu Thu Thủy nhảy tránh, phi kiếm không ngờ lại quặt nghiêng, đâm vào mắt Tả Khâu Siêu Nhiên.

Tả Khâu Siêu Nhiên gào thảm, cánh tay gãy vung lên, liều mạng muốn ôm mặt.

Một bóng người ung dung hạ xuống, kiếm quang bùng sáng, chặt đứt hai tay Tả Khâu Siêu Nhiên.

Tả Khâu Siêu Nhiên kêu gào, toàn thân run bần bật, âm thanh như tiếng thú hoang rên rỉ trước khi chết.

Người đó nghe vậy lại bật cười, giống như tiếng kêu rên của Tả Khâu Siêu Nhiên nghe cũng đáng cười như một câu chuyện đùa.

Cùng lúc đó, ánh kiếm vụt lóe lên, Tả Khâu Siêu Nhiên liền không phát ra âm thanh nào nữa.

Ánh kiếm phát ra từ tay Tiêu Thu Thủy.

Nhưng kiếm của hắn lại như hoàn toàn chưa từng rời vỏ.

Kiếm của hắn phát ra vừa rồi, thực sự là để sớm chấm dứt sự đau khổ cho Tả Khâu Siêu Nhiên mà thôi

Người đó còn rất trẻ, đôi mắt dài lại rất sắc bén, hắn thu lại tiếng cười, nheo mắt nhìn thanh cổ kiếm bên hông Tiêu Thu Thủy.

- Ta là Lâu Tiểu Hiệp.

Hắn nheo mắt cười nói:

- Ta là một tên sát thủ rất nổi tiếng, người đại khái chắc cũng đã nghe qua rồi nhỉ.

Khi Liễu Tuy Phong bước ra khỏi nhà họ Tiêu Hoán Hoa từng nhớ lại vừa rồi ở trong Kiếm lục có cảm nhận thấy sự tồn tại của một cao thủ thanh niên, sau đó hắn cẩn thận suy nghĩ lại, có mấy cao thủ thanh niên mới quật khởi, bao gồm Đông Hải Lâm công tử, Đường Tống, Đường Tuyết đất Thục, ngoài ra còn có một người, chính là ngôi sao mới nổi của Thiên Sơn kiếm phái, Lâu Tiểu Hiệp.

Lúc đó, thông tin lướt qua trong óc tổng quản Liễu Ngũ của Quyển Lực bang là thế này:

.... Lâu Tiểu Hiệp, dùng Liễu Diệp kiếm. Háo chiến, thích tất cả mọi chuyện tranh đấu, giết chóc, lừa gạt, đánh lén.

Nhưng trong hồ sơ của Liễu Tuy Phong, không ghi chép Lâu Tiểu Hiệp là nghĩa tử của Chu đại thiên vương, hơn nữa còn là kẻ hung hãn nhất, thủ lĩnh của đám nghĩa tử đó.

Thiên Sơn kiếm phái truyền đến đời “Phi yến trăm” Vu Sơn Nhân đã đạt tới mức cực thịnh, không những môn đồ đông đảo mà cả kiếm pháp cũng lên tới thời kỳ đỉnh cao.

Thiên Sơn kiếm pháp vốn sở trường về nhanh, nhẹ, mau, gấp, đến tay Vu Sơn Nhân, thiện sử trường kiếm “Nhu Tuyết”, nghe nói ông ta từng dùng một thanh kiếm này đánh cho mười sáu cao thủ dùng kiếm không kịp trả lại nổi một kiếm nào.

Khi ông ta luyện kiếm thường đứng trên vách núi Thiên Sơn cao tuyệt, chém rơi chim yến đang bay, trăm lần đều linh, vì thế có tên “Phi yến trăm”.

Kiểm pháp này lợi hại cũng chỉ là thứ yếu, muốn trên vách núi Thiên Sơn cao vút, nhảy lên chém rơi chim yến đang bay vút lên không trung, khinh công càng phải trác tuyệt. Kiếm pháp của Vu Sơn Nhân có thể nói là đã không thể chê vào đâu được, Lâu Tiểu Hiệp là cao đồ của hắn, lại có thể tự sáng tạo một bộ kiếm pháp xảo diệu.

Đó chính là Liễu Diệp kiếm.

Xưa nay vốn chỉ có Liễu Diệp đao, không có Liễu Diệp kiếm.

Liễu Diệp đao chú trọng linh hoạt, nhẹ nhàng, mau lẹ, Lâu Tiểu Hiệp liền đưa phương pháp rèn đúc Liễu Diệp đao cùng chiêu pháp công thủ chuyển hết vào trong kiếm.

Liễu Diệp kiếm pháp không chém yến bay, chém lá liễu.

Lá liễu trong gió, nhẹ nhàng, mềm mại, càng không chổ tựa lực, còn khó chém hơn cả yến bay.

Lâu Tiểu Hiệp lại đứng trên nước xuất kiếm.

Có thể chân đạp lên nước để mượn lực, còn xảo diệu hơn qua lại giữa tuyết bích nguy nhai nhiều lần, gọi là “Thủy thượng phiêu”, là thuật khinh công đề tung cực kỳ cao thâm.

Cũng chỉ có khi mũi chân có thể mượn nhu lực của nước thì mới có thể chém đứt lá liễu rủ bên mặt nước.

Lâu Tiểu Hiệp học nghệ thành tài, giết người vô số, gian dâm, cướp bóc, không gì không làm, trong võ lâm cũng ít có người kiềm chế được hắn.

Tiêu Thu Thủy từng nghe kể và người này, được nghe từ miệng bạn tốt của hãn Lâm công tử.

Lúc đó Đông Hải Lâm công tử đang muốn tìm Lâu Tiểu Hiệp luận võ.

Lâm công tử cùng tề danh với Lâu Tiểu Hiệp, nhưng khi Lâm công tử kể cho Tiêu Thu Thủy nghe tại sao lại muốn truy sát Lâu Tiểu Hiệp thì giọng nói đã run bần vì phẫn nộ.

Bởi vì lúc đó, Lâu Tiểu Hiệp đi qua mười dặm, giết chết ba mươi bảy người vô tội: “Trong đó quá nửa là chưa từng luyện võ. Lâu Tiểu Hiệp giết họ chỉ vì muốn nghiên cứu xem kiếm pháp hãn phải làm thế nào mới có thể giết người một cách hoàn hảo không tì vết, ngoài ra còn cố gắng để máu tươi của vong hồn dưới kiếm của hãn không vấy vào bản thân. Hãn thích sạch sẽ.”

Quyển 6 - Chương 8: Lần quyết đấu đầu tiên

Tiêu Thu Thủy nói:

- Rất tốt.

Lâu Tiểu Hiệp nhíu mày hỏi:

- Sao, rất tốt?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Ta có một người bạn, thường gọi là Lâm công tử, đã từng nghe tới chưa?

Lâu Tiểu Hiệp nheo mắt cười, nói:

- À, là hấn, cái tên đao kiếm bất phân, chắc người cũng là nam nữ bất phân nốt, sao lại “rất tốt”?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Hấn muốn giết ngươi. “Rất tốt” có nghĩa là: Ta có thể thay hấn giết ngươi.

Lâu Tiểu Hiệp ngẩn người, rồi lại lập tức cười ha hả:

- Ngươi giết ta chỉ vì như thế?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Không phải.

Lâu Tiểu Hiệp hỏi:

- Vậy còn nguyên nhân gì nữa?

Tiêu Thu Thủy nói:

- Bởi vì Tả Khâu.

Lâu Tiểu Hiệp ngạc nhiên hỏi:

- Người muốn báo thù cho hấn?!

Tiêu Thu Thủy nghiêm nghị đáp:

- Đúng vậy.

Lâu Tiểu Hiệp càng kinh ngạc:

- Người quên hấn từng bán đứng người sao?

Tiêu Thu Thủy nghiêm trang nói:

- Nhưng hấn từng là bằng hữu của ta, lại càng là huynh đệ của ta.

- Một ngày là huynh đệ, cả đời là huynh đệ.

Tiêu Thu Thủy bổ sung.

Lâu Tiểu Hiệp ngẩn ra, hồi lâu sau mới bật cười sảng sặc.

- Chuyện đó đúng là ta không ngờ tới.

Lâu Tiểu Hiệp vừa cười vừa nói:

- Có điều ta giết hấn, cũng không phải vì hấn bán đứng người, mà là vì hấn định bán đứng Chu đại thiên vương.

Lâu Tiểu Hiệp thu lại nụ cười, nhìn thẳng vào Tiêu Thu Thủy:

- Lời hấn nói vừa nãy có ý bất mãn với Chu đại thiên vương.

Tiêu Thu Thủy lạnh lùng nhìn lại, hỏi:

- Người là người của Chu đại thiên vương?

Lâu Tiểu Hiệp gật đầu, tiếp đó nheo mắt lại:

- Vừa rồi khi người tránh phi kiếm, thân pháp rất nhanh.

- Lúc nãy người nói muốn thay Lâm công tử giết ta, hấn là muốn lấy kiếm pháp Hoán Hoa để lĩnh giáo sự thần diệu của kiếm pháp Thiên Sơn rồi?

Tiêu Thu Thủy lắc đầu, giơ ra một ngón tay, nói:

- Ta dùng kiếm của Hoán Hoa, chưa chắc đã dùng kiếm pháp Hoán Hoa. Nếu như thật sự là kiếm pháp Hoán Hoa thì con người ta đã là đệ tử Hoán Hoa, cho dù dùng một ngón tay để giết người, cũng coi như người chết dưới kiếm Hoán Hoa.

Lâu Tiểu Hiệp cười lạnh:

- Chân nghĩa của Thiên Sơn kiếm phái, xưa nay không hề có chuyện nói suông mà luyện thành.

Tiêu Thu Thủy không nói nữa, chỉ chậm rãi rút trường kiếm.

Vỏ kiếm loang lổ, thân kiếm trắng tuyết.

Cổ kiếm Trường Ca.

- Kiếm tốt.

Lâu Tiểu Hiệp cũng phải buột miệng khen.

Tiếp đó hắn liền rút kiếm của mình.

Thực là một thanh kiếm thần kỳ.

Kiếm này mỏng nhẹ như giấy, nhưng lại đẹp như tiên vật.

Thanh kiếm này thực giống như được làm từ minh châu.

Chỉ riêng chuôi kiếm đính kim cương thôi đã có giá trị không hề thấp.

Tiêu Thu Thủy vô cùng quý trọng thanh kiếm này, thanh kiếm mờ ảo như vàng trắng.

Thanh kiếm này giống như không phải để dùng trên chiến trường mà phải cất giữ trong nhà, nâng niu như báu vật.

Thanh kiếm này có thể phát huy được bao nhiêu tác dụng khi giao chiến?

Lâu Tiểu Hiệp nheo mắt lại, cẩn thận hỏi:

- Giá trị của thanh kiếm này, mắt người cũng không mù, đương nhiên là có thể nhìn ra được.

Tiêu Thu Thủy gật đầu, Lâu Tiểu Hiệp kiêu ngạo nói:

- Nó không nhưng đẹp đẽ mà còn là một thanh kiếm có thể giết người nhất.

Vừa nói dứt lời, hắn đã ra tay.

Loáng cái đã phân thắng bại.

Hơn nữa còn phân sinh tử.

Loáng cái có nghĩa là cực nhanh.

Nhưng trong một khoảnh khắc cực nhanh đó lại có rất nhiều biến hóa.

Ít nhất là sáu bảy biến hóa, hai ba lần tâm lý chuyển biến.

Lâu Tiểu Hiệp ra chiêu trước.

Hắn chém ra một kiếm. Kiếm chiêu của hắn tuy khác với sư phụ Vu Sơn Nhân nhưng ý tứ vẫn nặng về chữ “trảm” hơn là chữ “đâm”.

Tiêu Thu Thủy giơ ngang kiếm đỡ.

Hắn sử dụng thế Hoàn Giang trong kiếm pháp Võ Đang để ngăn cản.

Nhưng khi Trường Ca kiếm của hắn chỉ vừa mới chạm vào Liễu Diệp

kiếm thì Liễu Diệp kiếm đã “cách” một tiếng, gãy lìa.

Đoạn gãy dài khoảng nửa thước, vừa khéo bay tới gần tay trái Lâu Tiểu Hiệp.

Lâu Tiểu Hiệp vung tay bắt lấy kiếm gãy, nhanh như chớp chém thẳng vào đầu Tiêu Thu Thủy.

Một chiêu này bao gồm mấy lần tâm lý biến đổi vi diệu, Lâu Tiểu Hiệp tính chuẩn Tiêu Thu Thủy biết rằng hẳn coi trọng thanh chủ kiếm giá trị cực cao này, cho nên tất sẽ dùng Trường Ca kiếm chém sắt như chém bùn để khác chế lại.

Mà Liễu Diệp kiếm kỳ thực lại vô cùng dễ gãy, chỉ cần bị lực mạnh chặn lại là chắc chắn sẽ gãy lìa, Lâu Tiểu Hiệp lợi dụng khoảnh khắc đối phương đặc ý chấn gãy được bảo kiếm, tay trái sử ra Liễu Diệp đoàn kiếm pháp chân chính giết tới.

Làm vậy tất có thể đánh cho Tiêu Thu Thủy không kịp trở tay.

Phần trước của kế hoạch này hoàn toàn thành công.

Tiêu Thu Thủy đúng là dùng kiếm ngăn đỡ, Liễu Diệp kiếm đúng là gãy đôi, nhưng là... Tiêu Thu Thủy nhìn ra được điểm đó mới cố ý mạo hiểm.

.... Đối địch tốt nhất là dùng kỳ binh xuất kích, nếu không sẽ phải đề phòng tương kế tựu kế.

Đây chính là tương kế tựu kế.

Đầu tiên, Tiêu Thu Thủy dám chắc Lâu Tiểu Hiệp không phải là loại chỉ có hư danh, không thể dùng một thanh kiếm không đáng tin cậy

một chút nào như thế để tự hủy tính mạng.

... Người biết dùng kiếm, không thể nào sử dụng một thanh kiếm không thể sử dụng.

... Trừ phi thanh kiếm đó trông như vô dụng mà thực là đại dụng!

Cho nên Tiêu Thu Thủy cố ý trúng kế, chấn gãy kiếm của đối phương.

... Nhưng tâm trí hắn không hề bị cái hoa lệ của kiếm hấp dẫn.

Lưỡi kiếm gãy bay ra, Tiêu Thu Thủy đã nhận ra kế sách của Lâu Tiểu Hiệp.

Lúc tay trái Lâu Tiểu Hiệp bắt lấy kiếm gãy, Tiêu Thu Thủy đã đánh ra một chưởng.

Chưởng trái Tiêu Thu Thủy đánh mạnh vào thân kiếm đã gãy của Lâu Tiểu Hiệp.

Kiếm gãy cực mỏng, “keng” một tiếng, lại gãy thêm một đoạn.

Khoảnh khắc kiếm gãy của Lâu Tiểu Hiệp kề sát đến trước trán Tiêu Thu Thủy, mũi kiếm đột ngột dừng lại... Bởi vì một đoạn kiếm gãy khác đã bắn vào cổ họng Lâu Tiểu Hiệp.

Đoạn kiếm đó cắt đứt khí quản Lâu Tiểu Hiệp, phá hủy sức mạnh của hắn.

Động tác Lâu Tiểu Hiệp lập tức khựng lại.

Hắn ngã xuống, chết.

Lâu Tiểu Hiệp muốn dùng đặc tính dễ gãy của Liễu Diệp kiếm để giết hấn, hấn liền dùng chính đặc điểm đó để giết Lâu Tiểu Hiệp.

Lâu Tiểu Hiệp coi như chết dưới kiếm của chính mình.

Chiến đấu chỉ trong một khoảnh khắc nhưng biến hóa ảo diệu vô cùng.

Tiếng vỗ tay lẻ loi vang lên từ bên bìa rừng.

Một người bước ra từ trong rừng, áo xanh nhạt, vương hoa tuyết, mỉm cười.

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy co rút lại, cảm thấy quen thuộc, cũng cảm thấy phấn chấn.

Một loại phấn chấn như gặp đại địch.

Người đó chính là Liễu Ngũ.

Liễu Tuy Phòn.

Liễu Tuy Phong vừa vỗ tay, vừa mỉm cười bước ra, hoa tuyết rơi xuống lả tả theo bước chân hấn, hấn nhất định là đã đứng trong rừng tùng rất lâu rồi.

- Hay. Kiếm pháp hay. Đối phương dùng đoạn kiếm gãy đầu tiên đối phó người, người mượn đoạn kiếm gãy thứ hai của hấn để giết hấn, khi hấn chết vẫn còn cầm đoạn kiếm gãy thứ ba... Hay, hay, chỉ bằng trận này đã có thể không thẹn mà bước lên bảng cao thủ hạng nhất trong võ lâm rồi.

Tiêu Thu Thủy nhìn người đó, người được đồn đại đến vô cùng huyền diệu, người từng biến mất một cách thần bí giữa vòng vây của Hòa Thượng đại sư, Thiên Mục, Địa Nhãn cùng một đám cao thủ võ lâm.

Hắn là một nhân vật hành tung phiêu hốt, hành vi tàn nhẫn, lạnh lùng, khiến cả võ lâm phải đau đầu.

Sự đáng sợ của hắn thậm chí còn trên cả Lý Trầm Chu.

Liễu Tuyền Phong mỉm cười.

- Ta không đến để giao đấu với ngươi, bang chủ có lệnh, chờ sau khi ngươi phân thắng bại với Hoàng Phủ Cao Kiêu xong, người mới cho phép ta hoặc là chính bản thân người tới quyết chiến với ngươi hoặc là Hoàng Phủ, như vậy chiến đấu mới có ý nghĩa.

Tiêu Thu Thủy chậm rãi thu kiếm, không trả lời.

Liễu Ngũ nói:

- Ta có ba môn tuyệt kỹ, chuyện này người trong võ lâm đều biết, một trong số đó là ám khí giết Hòa Thượng đại sư, tin là người vẫn còn nhớ, hai loại khác ta còn chưa thi triển qua.

Hắn cười cười, lại tiếp:

- Võ công của ngươi tiến bộ rất nhanh, thực lực hiện tại sợ là đã không dưới Hòa Thượng đại sư rồi. Ta vốn rất muốn đấu với ngươi một chận... Nhưng không dám làm trái mệnh lệnh bang chủ... Bang chủ muốn ta xem xem ngươi giết chết Lâu Tiểu Hiệp như thế nào, báo lại tình hình cho người biết.

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Ta cũng từng thấy cảnh lúc Lý bang chủ đối địch. Y tạo ra thanh thế, khiến hai vị tiền bối Chương, Vạn tưởng rằng y sắp tấn công Liệt Hỏa Thần quân, bèn cố tụ tập toàn bộ công lực. Nhưng y lại bình như như không, cũng không tấn công, khiến cho hai vị Chương, Vạn tiết hết thể lực, đến đúng khoảnh khắc đó y mới tập kích, trước đánh bị thương hai người Chương, Vạn, sau giết Thái Khấp Thần.

Tiêu Thu Thủy bình tĩnh đàm luận, nếu so với lúc luận kiếm ở Kiếm Lư mấy tháng trước, lúc đầu hẳn chỉ là người nhiệt thành với võ thuật, đến bây giờ đã dần có bóng dáng của tông sư võ học.

- Tiếp đó Lý bang chủ lại chiến đấu với hai vị đại sư Mộc Hiệp, Báo Tượng. Y giằng co với Mộc Hiệp, tránh khỏi chủ lực công kích của Mộc Hiệp đại sư, trước hết đánh ngã đối thủ thứ yếu Báo Tượng đại sư ở ngoài trước, mượn đó để đả kích lòng tin chiến đấu của Mộc Hiệp đại sư rồi mới đánh trọng thương Mộc Hiệp.... Lý bang chủ ra tay, sách lược, binh pháp, đấu chí, võ công, vận dụng, đều là điều ta bình sinh hiếm gặp, khâm phục không hết.

Liễu Ngũ gật đầu cực kỳ tán đồng, nói:

- Không cần biết là địch hay là bạn với bang chủ, không có ai là không bội phục người, trừ phi là kẻ đến cả trình đề để bội phục cũng không tới.

Tiêu Thu Thủy bình thản hỏi:

- Người tới chỉ là để xem chiến?

Liễu Tuy Phong mỉm cười ung dung hỏi lại:

- Người nói xem?

Gió nhẹ nhè thổi qua, Tiêu Thu Thủy lại cảm thấy rùng mình sờn gai ốc.

Lời Liễu Tuy Phong nói rất nhẹ, nhẹ hơn cả gió, nhưng trong cảm nhận của Tiêu Thu Thủy, Liễu Ngũ nói câu đó ra, đến cả gió cũng nặng nề như trống trận.

Liễu Tuy Phong từng sơ suất bị Tiêu Thu Thủy bắt giữ, nhưng Tiêu Thu Thủy có cảm giác, trong tất cả những người hấn từng gặp, từng đấu, bất kỳ ai so với Liễu Tuy Phong cũng đều thua kém rất xa.

Tiêu Thu Thủy tranh đấu với người, trước nay chưa từng cảm thấy sợ hãi, bây giờ đứng trước mặt Liễu Tuy Phong tùy tiện hờ hững lại thực sự cảm thấy lo lắng.

Tiêu Thu Thủy bồng nhún vai, nói:

- Ta cũng rất muốn.

Lời hấn nói như từng đợt gió sắc lẹm.

Hấn lại tiếp:

- Đáng tiếc ta không thể.

Tiêu Thu Thủy cảm thấy thế gió như cũng hiền hòa hấn đi, Liễu Tuy Phong nói:

- Bang chủ không cho phép.

Tiêu Thu Thủy lập tức cảm thấy như trút được gánh nặng ngàn cân,

toàn thân đều nhẹ nhõm hẳn.

- Có điều...

Liễu Tùy Phong cười:

- Chung quy sẽ có một ngày, chỉ cần người còn sống....

Tiêu Thu Thủy lạnh lùng đáp trả:

- Chỉ cần người không chết.

Liễu Tùy Phong cười, nụ cười u ám như đao gió, hấn chốt hỏi:

- Người có muốn biết tung tích của mấy người Lương Đẩu không?

Tiêu Thu Thủy giật mình, đáp:

- Đương nhiên là có.

Liễu Tùy Phong cười nói:

- Tả Khâu chết rồi, không thể nói với người. Ta lại biết bọn họ đang ở đâu.

Tiêu Thu Thủy nghi hoặc hỏi:

- Là các người làm, hay là người của Chu đại thiên vương làm?

Liễu Tùy Phong đáp:

- Đương nhiên không phải bọn ta làm.

Tiêu Thu Thủy hỏi:

- Vậy làm sao người biết được...

Liễu Ngũ cười ha hả, thần bí đáp:

- Bởi vì trong số người bọn chúng bắt đi có người của bọn ta, người của bọn ta để lại manh mối, ta liền biết thôi...

Liễu Tuy Phương vừa cười vừa nói:

- Không biết câu trả lời của ta có thể làm người hài lòng không?

Tiêu Thu Thủy lạnh lùng nói:

- Người vẫn chưa nói với ta họ đang ở đâu.

Liễu Tuy Phong cười lớn:

- Người tới núi Chung Nam, Thiểm Tây một chuyến đi, chỉ cần lên cầu Tiêu Hồn sông Bá Thủy, tìm người câu cá không có dây câu, người sẽ hỏi được tung tích người người muốn tìm.

Trong lúc Tiêu Thu Thủy còn đang cố gắng ghi nhớ địa danh, Liễu Tuy Phong đã theo một cơn gió thổi qua mà biến mất.

Giọng nói hần vẫn truyền lại rõ ràng, mang theo ý cười.

- Khinh công của ta như vậy, người có thể là đối thủ của ta sao?

... Ngày trước, bị loại cao thủ như mấy người Địa Nhãn đại sư bao vây, Liễu Tuy Phong thân mang thương nặng cũng biến mất chỉ trong chớp mắt.

... Gió vừa thổi qua, Liễu Tùy Phong liền biến mất.

.... Khinh công như vậy, sợ rằng trên thế gian này không có đến người thứ hai, bởi vì không có một Liễu Tùy Phong thứ hai.

Nhưng Tiêu Thu Thủy lại lặng lẽ trả lời câu hỏi của Liễu Tùy Phong:

- Khinh công, không có nghĩa là võ công.

Quyển 6 - Chương 9: Cuộc gặp bí mật trong tháp Đại Nhạn

Núi Chung Nam ở gần thành Trường An.

Lý Bạch khi vịnh núi Chung Nam từng viết(*):

Xuất môn kiến Nam sơn,

Dẫn lĩnh ý vô hạn.

Tú sắc nan vi danh,

Thương thúy nhật tại nhãn.

Hữu thì bạch vân khởi,

Thiên tế tự thư quyển.

Tâm trung dĩ chi nhiên,

Thác hứng mỗi bất thiển.

Hà đương tạo u nhân,

Diệt tích thê tuyệt hiến?

Khi ấy Lý Bạch đang sống trong cảnh nhàm chán, có tài mà không gặp thời, chỉ có thể gửi gắm tâm tình vào mây khói Tần Lĩnh, tự do vùng vẫy nơi chân trời.

Lầu Trích Tiên trong cố thành Trường An là nơi năm xưa ba đại thi nhân từng đến, Lý Bạch, Đỗ Phủ, Hạ Tri Chương đều từng tới nơi này.

Tiêu Thu Thủy dù nóng lòng tìm người nhưng đi qua Trường An cũng không khỏi có chút hoài niệm. Hắn chuẩn bị đến sau bữa trưa sẽ tới Bá Kiêu.

Đang lúc hắn thưởng thức món ngon của cố thành thì bỗng nghe trên lầu có tiếng xô xao, nháo nhác, khiến Tiêu Thu Thủy cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Chỉ thấy hai đại hán cao lớn, mặc quần áo lè loẹt sặc sỡ, một người cầm gậy què, một người cầm phương thiên kích, bước lên trên lầu.

Mấy tên tiểu nhị trong lầu Trích Tiên vội bước lên khuyên can, hai người đó chỉ khẽ hất tay, đám tiểu nhị liền như điều đứt dây, bắn ta tứ tung, nằm gục dưới đất rên rỉ đau đớn, hồi lâu sau vẫn không bò dậy nổi.

Tiêu Thu Thủy trông mà lông mày nhíu chặt. Lúc này nhị chường quày cũng bước lên khuyên ngăn, van vỉ nói:

- Đại gia, hai vị đại gia, tiểu điếm chỉ là hàng nhỏ vốn cạn... Xin các vị nhón tay làm phúc, ước chiến ở chỗ khác đi mà...

Đại hán dùng phương thiên kích quát lên:

- Ngậm miệng! Chỗ bọn ta ước hẹn đối phương quyết chiến sao có

thể tùy tiện thay đổi được!

Bấy giờ lão chưởng quầy cũng đã chạy ra cầu xin, hai người vẫn không chịu nghe. Mấy vị trưởng bối có chút can đảm cũng lên tiếng khuyên giải:

- Không hay đâu... Nơi đây là chốn danh thắng, hai người xem xem, trên tường vẫn còn thơ do Lý Bạch đề.... Không thể quyết đấu ở đây mà.

Lại có người khuyên:

- Đánh giết trong cửa hàng người khác, đập hỏng hết cả lầu các nhà người ta, bảo người ta biết lấy gì mà sống nữa....

Người cầm gậy què lật tay đánh lại, “chát” một tiếng, người vừa nói đã bị đánh bay ra xa. Những người còn lại đều dạt hết ra xa, kêu khóc:

- Trời ơi... Thời buổi này vương pháp đi đâu rồi?... Thiên lý ở đâu rồi!

Tiêu Thu Thủy thật sự không kiềm chế được nữa, vỗ bàn đứng dậy.

Người dùng gậy què cũng người dùng phương thiên kích kia vừa nghe có tiếng động lạ đã lập tức phát hiện, hai người cùng nhìn sang phía Tiêu Thu Thủy, ánh mắt lạnh lẽo như hai luồng điện.

Tiêu Thu Thủy đang định lên tiếng thì bỗng nghe có người quát lên:

- Hừ! Hai tên cầu đồ các ngươi, ở đây tác oai tác quái, trong mắt không còn vương pháp nữa hay sao?!

Người nói chuyện còn rất trẻ, mi thanh mục tú, lưng đeo trường

kiếm, người bên cạnh hấn khoảng ba mươi tuổi, ăn mặc theo kiểu sai dịch nha môn, hông đeo trường đao.

Người cầm phương thiên kích chửi lại:

- Còn ngươi thì là cái thứ gì?!

Thiếu niên cầm kiếm cả giận, trừng mắt nói:

- Ngươi là đồ có mắt không thấy Thái Sơn, ta là đệ tử đời thứ mười một Chung Nam kiếm phái Nguyên Văn Sáu, vị này là đường huynh của ta, danh bộ Trường An “Thủ đao Cầm lai” Ngưu Tống Chi, các ngươi còn không rút đi sẽ bắt các ngươi tới chỗ nha phủ.

Hai tên ác khách kia cùng bật cười khàn khàn. Nguyên Văn Sáu giận giữ không kiềm chế nổi, hấn còn trẻ huyết khí phương cương, sao có thể chịu đựng được sự sỉ nhục như vậy, rút phất trường kiếm ra, khẽ nhún vai một cái đã vượt qua ba chiếc bàn, vẽ nên một luồng kiếm hoa, quát:

- Cho ngươi biết cái giá của cười cợt là thế nào.

Nói đoạn, kiếm hoa hất ngang, như mây trắng cuộn trào, đâm thẳng vào mạch môn đại hán cầm gậy què.

Tiêu Thu Thủy hơi nhíu mày, thầm nghĩ thiếu niên này xuất kiếm thật độc, đồng thời cũng ngầm khâm phục sự biến ảo, thần thái của Chung Nam kiếm phái.

Người cầm gậy què nhếch mép cười lạnh, ung dung vất tay, một đôi gậy chống vừa khéo chặn đứng đường tiến của mũi kiếm. Chân đá ra một cước, “chát” một tiếng, đá bay thiếu niên Nguyên Văn Sáu ra ngoài, đập vỡ cả cửa sổ.

Nha dịch Ngưu Tống Chi sắc mặt đại biến, rút đao bên hông ra, đứng dậy. Người cầm gậy què cười lạnh, nói:

- Loại công phu mèo ba chân như ngươi cũng đem ra dọa người.

Ngưu Tống Chi kia hoàn toàn không sợ hãi, hét lớn một tiếng, vung đao chém xuống.

Không ngờ lại có một thanh phương thiên kích giờ ngang, chặn lấy đại đao, đoạn trở tay quật mạnh, “keng” một tiếng, đại đao gãy lìa, đại hán kia đã dùng cán kích quét ngược, đánh văng vị sai dịch ra ngoài cửa sổ, rơi xuống dưới đường, người đi bên ngoài đều xôn xao.

Lúc này dưới lầu lại có bốn viên công sai lục tục chạy lên, hẳn là người của nha phủ phái ra tuần tra khi nghe trên lầu có chuyện. Bốn vị sai dịch này vừa nhìn đã biết là tay lão luyện, có nhiều kinh nghiệm truy bắt giặc cướp, vừa lên đã bày rõ trận thế, rút đao bên hông phòng hờ, cục thế trên lầu chỉ chực chờ để bộc phát.

Tiêu Thu Thủy vốn đang định ra tay, thấy người của quan phủ đã tới cũng không tiện mạo muội xen vào nữa để tránh bị hiểu lầm. Hắn đang âm thầm tính toán bỗng nghe dưới lầu lại có tiếng nhốn nháo, bị chèn ra một con đường, mọi người đều bực bội nhìn lại, chỉ thấy một đại hán cao lớn, mặt mũi đen xì, rẽ qua đám đông bước nhanh lên lầu.

Đại hán da đen đó uy phong lẫm lẫm, người chưa tới, tiếng đã vang, cao giọng quát hỏi:

- Này, U Châu song quý, Hắc Sát Thần ta tới rồi!

Tiêu Thu Thủy lập tức tò mò, hai người kia trong vòng vây của mọi người cũng không hề biến sắc, bây giờ Hắc Sát Thần vừa xuất hiện đã cực kỳ đề phòng, chắc hẳn Hắc Sát Thần cũng là loại khó dây.

Hắc Sát Thần tức giận quát:

- Các ngươi còn không xuống đây nghênh tiếp.

Hai người trên lầu đưa mắt trao đổi, người cầm gậy què nói:

- Ngươi tự mình lên đây đi.

Đại hán dùng phương thiên kích nói:

- Ở đây có người ngăn cản chúng ta tở võ!

Hắc Sát Thần gầm lên:

- Ai?! Là ai! Thực to gan!

Bốn vị sai dịch nhất thời nhìn nhau, không biết làm thế nào cho phải. Hắc Sát Thần bước nhanh lên trước, đôi mắt to trợn trừng, quát tháo ầm ỹ:

- Là kẻ nào?! Kẻ nào dám làm thế?!

Liền đó đã lên đến trên lầu, người này cơ hồ đứng chạm đến tận mái lầu, bốn vị sai dịch chỉ cao xấp xỉ bằng ngực hắn, Hắc Sát Thần quát hỏi:

- Các ngươi phải không?! Có phải là các ngươi không?!

Bốn vị sai dịch còn chưa kịp trả lời đã có một người bị hắn bắt được,

vút sang một bên, hồi lâu sau vẫn không dậy nổi. Một người khác bị hấn nắm lấy, ném tung ra xa, một người vung đao lên chém, bị hấn đá một cước, cả người lặn đao bay ra ngoài. Còn lại một người định chạy, bị hấn vung bàn đập tới, đầu vầng mắt hoa, ngất xỉu đương trường. Trong chốc lát, cả bốn sai dịch đều đã bị giải quyết.

Hắc Sát Thần phui phui tay, chỉnh lại y phục, quay sang hai người đầu tiên, nói:

- Tốt rồi. Chỗ này sạch sẽ, đúng hợp để chúng ta quyết một trận tử chiến.

Lúc này không biết đã có bao nhiêu người trong thành Trường An kéo tới đây, tất cả đều tụ tập dưới lầu Trích Tiên quan sát, một mặt oán hận mấy người này vô pháp vô thiên, một mặt lo lắng bọn họ phá hỏng mất như văn vật quý giá, nhưng cũng không có ai dám bước lên ngăn cản.

Người dùng phương thiên kích hai mắt đảo tròn, hung ác nói:

- Được, chúng ta đánh. Ở đây đánh thật sướng một trận.

Người dùng gậy què cũng nuốt nước bọt, cười khan nói:

- Trận chiến này của chúng ta không đánh tới trời long đất lở không thôi.

Tiêu Thu Thủy không nhẫn nhịn được nữa, đang muốn ra tay, bỗng nghe có người nói

- Chờ chút.

Người nói “chờ chút” cũng đang ở trên lầu, chỉ là hơi khuất trong một

góc phía sau bình phong, đó là một người thanh niên cao lớn, tay cầm một thanh cừu hoàn đao cán dài, uy phong tám mặt.

Hai bên hẳn đều có người, người bên phải vừa béo vừa lùn, thân hình ngũ đoản, người bên phải vừa cao vừa gầy, giống như một cây gậy trúc.

Tiêu Thu Thủy vô cùng buồn bực, chỉ có thể tĩnh quan kỳ biến, đến lúc tất yếu mới bước ra. Chỉ nghe Hắc Sát Thần chửi lớn:

- Người là đứa nào?! Không sợ Hắc Sát Thần ra rút lưỡi người à?!

Chỉ thấy thanh niên cao lớn kia vươn người bước ra, nói:

- Người đã nghe tới Hoàng Phủ công tử chưa?

“Hoàng Phủ công tử?”

Cái tên ấy thoáng qua trong đầu Tiêu Thu Thủy:

“Cái tên này sao nghe quen vậy?”

Chỉ thấy ba người Hắc Sát Thần, đại hán dùng gậy què, dùng phương thiên kích đều biến sắc, nghiêm giọng hỏi:

- Hoàn Phủ công tử... Hoàng Phủ Cao Kiêu là gì của người?!

Người trong thành Trường An nghe thấy cái tên Hoàng Phủ Cao Kiêu cũng đều xôn xáo hẳn lên. Có người mồm năm miệng mười nói:

- Hoàng Phủ Cao Kiêu.... Chính là Hoàng Phủ công tử!

- Hoàng Phủ công tử hành hiệp trượng nghĩa, lần này có người ra

mặt....

- Tất cả vấn đề đều có thể giải quyết!

- Người của Hoàng Phủ công tử chắc chắn có thể dạy bảo ba tên sát tinh này một phen!

Thanh niên cao lớn kia mỉm cười, cúi mình chào mọi người dưới lầu, lễ độ nói:

- Các vị yên tâm, Hoàn Phủ công tử từng căn dặn, bất kỳ kẻ nào dám ức hiếp dân chúng, chúng tôi đều sẽ không bỏ qua cho kẻ đó!

Dân chúng dưới lầu cùng nhau khen ngợi, tiếng hô hào ủng hộ vang rền như sấm, có người vội vàng truyền tụng:

- Vị này chính là huynh đệ kết bái của Hoàng Phủ công tử, tên là Tề Tạc Phi, bên cạnh là hộ vệ cận thân của Hoàng Phủ công tử, một người gọi là “Trúc can” Lê Cửu, một người gọi là “Đông qua” Phan Quế(**), võ công ba người đều rất cao.

- Ôi, không biết có phải là đối thủ của ba tên sát tinh kia nữa không.

Lúc này Hắc Sát Thần hầm hừ nói:

- Ê, Tề đại quân gia kia, ba người bọn ta không chọc người, người cũng đừng gây chuyện với bọn ta!

Tề Tạc Phi sắc mặt sa sầm, nói:

- Cút xuống dưới! Thành Trường An há lại là nơi cho người diều võ dương oai?!

Hắc Sát Thần cả giận, kêu lên:

- Ta vốn là nể mặt Hoàng Phủ Cao Kiêu! Tên nhóc con người không biết tốt xấu là gì, ta làm thịt người trước!

Vừa nói dứt lời hắn đã vận sức nhảy lên, mang theo một luồng kinh phong rất mạnh, khiến cho người xung quanh không hít thở nổi, trong chớp mắt đã tới trước mặt Tề Tạc Phi, vung tay đánh ra hai quyền, quyền mới phóng ra, xương tay đã vang lên tiếng nổ “lộp bộp”.

Tề Tạc Phi giờ chưởng, song chưởng như không xương mềm oặt, vậy mà lại tiếp gọn được hai quyền. Tiếp đó hắn rùn người cúi thấp, rút kiếm hoàn đao, chém ngang ra một nhát.

Một đao này cực tuyệt, cực nhanh, cực chuẩn, thực khó mà tưởng tượng nổi. Hắc Sát Thần gào lên đau đớn, phun máu, bay người ra ngoài, đẩy dạt người đứng xung quanh, bỏ chạy trốn chết. Người trên đường kêu la inh ỏi, chỉ khi thấy một hàng máu tươi đỏ rùng rùng mới biết Hắc Sát Thần đã trúng đao bị thương.

Tề Tạc Phi chống đao đứng thẳng, dân chúng Trường An cùng reo hò vang dội, tiếng trầm trồ khen ngợi vang lên không ngớt.

Đúng lúc này, hai người dùng phương thích kích và gậy què đồng loạt tập kích.

Nhưng đồng thời, “Đông qua” và “Trúc can” cũng đã ra tay.

Lê Cửu xuất chiêu, trên tay đã có thêm một cây gậy bọc sáp ong, Phan Quế vừa động, tay đã cầm một cây kim qua chùy. Chỉ trong một chớp mắt ngẩn ngui, phương thiên kích cùng gậy què còn chưa đánh tới nơi, vũ khí của họ đã kề sát người đối phương.

Hai tên “U Châu quý” quần áo sắc sỡ vụt ngừng lại, mồ hôi đổ ròng ròng. Lê Cửu cười lạnh nói:

- Công tử có lệnh... Tha cho các người một con đường sống.

Hai người chậm rãi thu binh khí trong tay lại, quay người bước đi. Người đứng bên đường nhìn thấy rõ ràng, đang muốn vỗ tay hoan hô thì chợt biến thành tiếng kêu kinh hãi. Hóa ra U Châu nhị quý hung tính bộc phát, phương thiên kích cũng gậy què đã đâm thẳng vào sau tim “Trúc can” và “Đông qua”.

Lần này đến cả Tiêu Thu Thủy cũng phải giật mình lo lắng, kêu lên:

- Cẩn thận!

Nhưng trong tiếng kêu thét, hai người một cao một thấp đó lại như có mắt sau lưng, không cần quay người đã ra tay, kim qua chùy đặt vào dưới bụng người cầm gậy què, gậy sáp óng kè sát cổ họng tên dùng phương thiên kích. U Châu nhị quý cổ họng giần giật, hồi lâu vẫn không động đậy nổi, càng không dám tiến lên một bước dùng vũ khí công kích, toàn trường im ắng hồi lâu rồi dưới lầu mới vang lên tiếng hoa hô, khen ngợi âm âm như sấm.

Phan Quế lại từ từ thu vũ khí lại, nói:

- Đây là cơ hội sống sót cuối cùng của các người rồi đấy.

U Châu nhị quý giờ mới biết đối phương không giết mình, hai người ngần ra một chốc, không ngờ lại quý phịch xuống, dập đầu “bình bình bình” mấy cái, hô lớn:

- Hoàng Phủ công tử thánh minh, U Châu nhị quý nhận ơn không giết, ngày sau tất sẽ báo đáp, gan óc lầy đất, dù chết cũng không từ.

Trong tiếng hô hào ủng hộ Hoàng Phủ Cao Kiêu của bách tính thành Trường An, người cầm phương thiên kích cùng người dùng gậy què hốt hoảng như chó nhà có tang, ôm đầu bỏ chạy.

- Hay! Hay! Cao thủ dưới trướng Hoàng Phủ công tử quả nhiên là tài giỏi!

- Lần này may nhờ ba vị ra mặt, nếu không tiểu điểm thật sự không chống đỡ nổi...

- Ba vị có thể không hủy một bàn một ghế, đánh đuổi ba tên hung đồ, đúng là tài nghệ cao cường...

Chỉ thấy mấy người Tề Tạc Phi vái dài nói:

- Chúng tôi chỉ làm chuyện nên làm mà thôi...

- Tất cả đều là những điều Hoàng Phủ công tử ân cần chỉ bảo...

- Ngay cả võ công cũng là Hoàng Phủ công tử thân truyền....

Tiêu Thu Thủy trong lòng chấn động, hắn đã nhớ ra vị “Hoàng Phủ công tử” này là ai rồi.

Lý Trầm Chu đã từng nói:

“Trong võ lâm hiện tại, hai người trẻ tuổi gây nhiều tiếng tăm nhất một là ngươi, một là Hoàng Phủ Cao Kiêu. Ta không giết các ngươi, trừ phi là hắn giết ngươi trước, hoặc là ngươi giết hắn, sau đó...”

Vị “Hoàng Phủ công tử” này chính là Hoàng Phủ Cao Kiêu!

Tiêu Thu Thủy tận mắt chứng kiến trận đánh giữa phố phường sầm uất đó, một mặt cảm thấy kính nể, mặt khác lại cảm thấy như có một bóng đen u ám, đột ngột xuất hiện trong cuộc đời sáng láng, phần chấn của hắn.

Đó là một cảm giác gần như là tự ti.

...Hoàng Phủ công tử nổi danh như vậy, bản thân mình sao có thể so bì được với hắn?

... Võ công hắn cao, nhân duyên lại tốt. Chỉ mới là thủ hạ ra tay đã chấn động như vậy rồi...

.... Lý bang chủ thực đã quá đề cao mình rồi...

Trong khoảnh khắc, Tiêu Thu Thủy bỗng thấy dưới cả gầm trời này, Lý Trầm Chu bỗng trở nên gần gũi, giống như là tri âm....

.... Đường Phương, còn có Đường Phương, nếu như Đường Phương ở đây thì tốt biết mấy.

Tiêu Thu Thủy lại nhớ tới lúc ở trên đỉnh núi, Sát Tử thúc giục hắn, giục hắn mau tới Hồ Bắc. Các lộ anh hùng hào kiệt của Thần Châu kết nghĩa đang lựa chọn minh chủ mới, hắn và Hoàng Phủ Cao Kiêu được nhiều người ủng hộ nhất....

.... Nhưng mình sao có thể so được với Hoàng Phủ công tử?

Vì thế hắn quyết định tạm không để ý tới chuyện lựa chọn minh chủ, trước tiên phải tìm thấy các huynh đệ mất tích rồi hẵng tính.

Đã hạ quyết tâm như vậy, hắn liền kiên định hắn lên.

.... Danh và lợi trên thế gian đều tới từ đấu đá, tranh giành háo thắng, đều tới từ người này không phục kẻ khác, nhưng tất cả đều không bằng tìm thấy huynh đệ của mình, lại trải qua những ngày ruổi ngựa Ô Giang, Thần Châu kết nghĩa.

Khi Tiêu Thu Thủy định thần lại, ba người Tề Tạc Phi đã rời khỏi hiện trường trong tiếng reo hò ủng hộ của bách tính.

Tiêu Thu Thủy đuổi theo. Lúc này trong lòng hẳn không hề có tạp niệm, không thấy xấu hổ cũng chẳng muốn so bì, chỉ muốn kết giao bằng hữu với mấy người đáng kính trọng này, hoặc là nhờ họ hỏi thăm tới Hoàng Phủ công tử, Tiêu Thu Thủy hẳn thực lòng khâm phục, tuyệt không muốn tranh giành địa vị mình chủ gì đó với Hoàng Phủ công tử.

Ban đầu vẫn còn người đông nghìn nghịt, dân chúng vừa xem náo nhiệt xong, chỉ mới tản đi, Tiêu Thu Thủy không dám chen bừa, cho nên không đuổi theo được.

Chờ đến lúc ra tới đường lớn, dòng người thưa thớt, ba người lại có chút hoảng hốt, mau chóng bỏ đi. Tiêu Thu Thủy vô cùng buồn bực vì thế cũng liền bám sát theo, không hề lên tiếng kêu gọi.

Càng về sau, bộ dạng ba người càng thêm thụt, nhìn trước ngó sau, Tiêu Thu Thủy nổi tính hiếu kỳ, cho nên cũng yên lặng bám theo. Hẳn từ nhỏ đã rất nghịch ngợm, kỹ xảo truy tìm theo dấu rất nhiều, chẳng ai có thể bì được.

Lại qua một ngõ nhỏ, ba người đó tụ lại với ba người khác rồi lập tức chạy nhanh lên trước, chuyện này càng khiến cho Tiêu Thu Thủy thêm tò mò, không thể không tiếp tục theo dõi!

Bởi vì ba người đến sau đó không ngờ lại chính là Hắc Sát Thần

cùng hai đại hán dùng phương thiên kích và gậy què vừa mới bị ba người Tề Tạc Phi, Lê Cửu, Phan Quế đánh cho bỏ chạy!

Tại sao ba kẻ thù địch vốn ước hẹn giao đấu trong thành Trường An, bây giờ lại xuất hiện ở đây giống như bạn cũ lâu ngày?

Tại sao sáu tay cao thủ vừa mới đánh nhau âm ỹ trên lầu Trích Tiên, bây giờ lại như cùng gánh vác trách nhiệm nặng nề, tụ họp ở đây?

Bọn họ còn muốn đi đâu nữa?

.... Đó đều là những cao hỏi mà Tiêu Thu Thủy không thể giải đáp nổi.

Sáu ngày cùng nhau tới hai toà Nhạn tháp lớn nhỏ ở Trường An(***).

Thi nhân nổi tiếng Sầm Tham từng có thơ rằng:

Tháp thế như dũng xuất, cô cao tủng thiên cung.

Đặng lâm xuất thế giới, đặng đạo bàn hư không.

Đột ngột áp thần châu, tranh vanh như quỳ công.

Tứ giác ngại bạch nhật, thất tầng ma thương khung.

Hạ khuy chỉ cao điệu, phủ thính văn kinh phong.

Nhạn tháp cũng là nơi Bạch Nhạc Thiên đề tên khi thi đỗ năm xưa: “Từ ân tháp hạ đề danh xử. Thất thập nhân trung tối thiếu niên.”

Tháp Đại Nhạn gần như có thể gọi là tiêu chí của Trường An, sáu

người này lén lén lút lút tới tháp Đại Nhạn là muốn làm gì?

Khi sáu người tiến vào bên trong thì Tiêu Thu Thủy cũng nhảy lên mái tháp, bám vào diềm ngói, giống như một con cá quẫy đuôi lạng lẽ chui vào trong đám tảo, Tiêu Thu Thủy nấp vào trên gác mái nóc điện

Sáu người tiến vào trong tháp, hành lễ với một ông lão râu dài xám bạc đang ngồi sẵn trong đó rồi ngồi quây lại một vòng.

Nhìn vẻ mặt bảy người có vẻ như đã quen biết nhau từ lâu.

Qua một lúc, ông lão kia thở phào một tiếng, nói:

- Vất vả cho các người rồi.

Sáu người kia đều cúi người khiêm tốn, “Đông qua” Phan Quế nói:

- Đó là trách nhiệm của chúng tôi, làm chuyện này cho công tử gia, chúng tôi hoàn toàn tâm phục.

Mọi người lại khách sáo một phen. Ông lão râu bạc và Tề Tạc Phi hiển nhiên là bối phận cao hơn, hai người ẩn hiện có thể thủ lĩnh. Tề Tạc Phi cười nói:

- ....Chỉ là xuống tay nặng một chút, khiến Thất A Ca phải chịu thiệt rồi.

Hắc Sát Thần cười nói:

- Cũng không việc gì. Chỗ đó là máu heo, rải ra trên đường cũng dọa được không ít người. Tề lão đại cũng là vì công tử gia, Bồ Giang Sa tôi còn có gì để nói đâu.

Tiêu Thu Thủy giật mình chấn động: Hóa ra đấu đá trên lầu Trích Tiên đều là giả, chỉ là một màn kịch mà thôi. Nhưng bọn họ làm thế là để làm gì? Là vì Hoàng Phủ Cao Kiêu?

Tiếp đó trong lòng hấn lại máy động, Bồ Giang Sa cũng là người rất nổi danh, ngoại hiệu không phải Hắc Sát Thần, mà là “Thất A Ca” nổi tiếng trong chốn lục lâm, hấn tới góp trò vào màn kịch này là vì mục đích gì?

Người dùng phương thiên kích cũng cười tài bồi nói:

- ....Thất A Ca còn không oán thán gì, anh em họ Điêu chúng tôi lại càng ăn chém cơm của công tử gia, làm gì có gì để mà nói nữa.

Tiêu Thu Thủy cũng bưng tỉnh, anh em họ Điêu... Trong võ lâm đúng là có hai anh em họ điêu: Điêu Di Bảo và Điêu Kim Bảo, cực kỳ nổi tiếng... Hóa ra chính là hai người này giả làm U Châu song quý!

Ông lão kia cười khà khà:

- Mọi người đều làm việc vì thiếu quân, không cần khách khí... Chúng ta trước sau dùng các loại phương thức khác nhau, diễn ra rất nhiều vở kịch, chỉ là thiếu quân không biết mà thôi.

Trong đầu Tiêu Thu Thủy cũng thoáng qua một nhân vật: Trên giang hồ có một cao thủ, cũng là một túi khôn nổi tiếng, làm việc trong Hoàng Phủ thế gia. Về sau Tứ đại thế gia: Nam Cung, Mộ Dung, Mặc, Đường hùng bá giang hồ, họ Hoàng Phủ nhân tài điêu linh, người đó cũng không xuất hiện trên gian hồ nữa.

.... Người đó được mọi người gọi bằng ngoại hiệu “Cửu vĩ hồ” Điệp Bất Điệp, Điệp lão đầu nhi.

Điêu Di Bảo có chút lo lắng, hỏi:

- Công tử gia biết chúng ta làm như vậy, không biết sẽ có trách tại chúng ta không?

Tề Tạc Phi cười đáp:

- Sao thế được! Huynh ấy không biết không phải là ổn cả sao?! Chúng ta làm vậy đều mà muốn tốt cho cho huynh ấy. Huynh ấy không giống như gã Tiêu Thu Thủy kia, việc gì tự mình lao đầu vào, công tử gia tài năng ngút trời nhưng cực ít khi ra ngoài, phần nhiều đều ở đại bản danh bày mưu tính kế, cho nên thanh ngược lại không bằng được Tiêu Thu Thủy chạy khắp nơi đả kích Quyền Lực bang. Chúng ta làm như vậy chính là thanh danh của huynh ấy.

Điêu Kim Bảo nói:

- Nhưng nếu công tử gia biết chúng ta làm như vậy, sợ người là sẽ không cao hứng.

Điệp Bất Điệp, Điệp lão đầu nói:

- Thiếu chủ nếu biết, chắc chắn là sẽ không vui. Nhưng chúng ta làm vậy là vì để thiếu chủ có thể đoạt được chức vị minh chủ trong cuộc tuyển chọn Thần Châu kết nghĩa tại Hồ Bắc, làm rạn vỡ tổ tông, trùng chấn gia tộc, đánh bại Tiêu Thu Thủy, xây dựng lực lượng đối kháng Quyền Lực bang và Chu đại thiên vương, khổ tâm như vậy, nếu như người biết, hẳn là sẽ không trách chúng ta.

Bồ Sa Giang Thất A Ca nói:

- Hi vọng là được như vậy, để chúng ta đỡ phải làm kẻ ác nhiều lần như vậy, đến cuối cùng lại không được công tử gia tha thứ.

“Trúc can” Lê Cửu cười nói:

- Tôi hầu hạ thiếu chủ đã được một thời gia rồi, biết tính tình của thiếu chủ. Người vốn coi huynh đệ như chí thân, cho dù thế nào người cũng sẽ không vì như vậy mà bất hòa với mọi người đâu.

“Đông qua” Phan Quế cũng tiếp lời:

- Chúng ta dù sao cũng không đả thương người mà! Ra về một chút, thay thiếu chủ tạo dựng danh tiếng, có gì là không tốt đâu.

Sắc mặt Điều Di Bảo vẫn có chút khó khăn:

- Mặc dù nói như vậy, nhưng tính khí công tử gia...

Điều Kim Bảo có vẻ nghĩ thoáng hơn, gõ gõ gậy chống, nói:

- Ai, đừng để ý nữa, dù sao cũng đã làm rồi.... Để cái gì Tiêu Thu Thủy đó làm minh chủ, Điều lão nhị tôi không phục, mời công tử gia lên mới hợp lẽ. Công tử gia nhà chúng ta không giống cái loại chỉ dựa vào may mắn xông bừa ra mà nổi tiếng như thế, người....

Tề Tạc Phi cười bổ sung:

- Công tử gia chúng ta là người làm việc lớn không để tên, mười năm cũng như một ngày... Cho nên chúng ta mới thay huynh ấy lưu danh!

Mọi người nghe vậy cùng cười nói âm ỹ, tiếp tục bàn bạc. Tiêu Thu Thủy nấp trên gác mái cuối cùng cũng hiểu bọn họ tụ tập ở đây là để làm gì, trong lòng vô cùng thương cảm.

... Có lẽ là vì trông thấy người khác có một nhóm bằng hữu, đang làm việc vì người mà họ kính phục.

Tiêu Thu Thủy cũng đã từng có huynh đệ, bằng hữu. Đến giờ họ đều đã không còn nữa, đã chết, hoặc mất tích, hoặc phản bội, hoặc đang ở phương xa.

Tiêu Thu Thủy trông thấy bọn họ, cũng hiểu được tấm lòng của họ... Tuy cách làm của họ không khỏi giống như lừa gạt, nhưng dụng tâm cũng thực là khó có.

.... Tiêu Thu Thủy coi trong họ, hẳn coi trọng những hán tử trung nghĩa. Hẳn không muốn vạch trần họ.

Hắn chỉ muốn lặng lẽ rời đi.

Hắn đang định bỏ đi bỗng nghe có người quát lớn:

- Kẻ nào?!

Người đó vừa nhanh vừa gấp, tiếng mới vang lên phía dưới, người đã tới bên mái, một luồng khí như bão táp ập vào sau lưng Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy không cần quay đầu lại cũng biết người tới là Điệp lão đầu nhi.

Điệp lão đầu nhi đánh ra chiêu này, đủ thấy võ công ông ta còn cao hơn bất kỳ ai trong sáu người còn lại.

Tiêu Thu Thủy vung chưởng kéo ngang, mượn lực tung mình, phá vỡ khung cửa, lộn người đáp xuống, phóng đi phiêu dật.

Tề Tạc Phi là người đầu tiên lao ra khỏi tháp, trông thấy bóng lưng Tiêu Thu Thủy, vội chém một đao, nhưng bị đối phương phát tay đẩy văng đi. Lúc này Lê Cửu, Phan Quế cũng đã phóng ra ngoài, Phan Quế dậm chân nói:

- Hồngбет, để hấn nghe được mất rồi!

Lê Cửu nói:

- Tên này giống như người ở trên lầu...

Tề Tạc Phi nói:

- Dung mạo kẻ này rất giống Tiêu Thu Thủy trong lời đồn. Nếu như là hấn, để cho hấn nghe, truyền bá ra ngoài thì tôi tệ hết mức! Khinh công tôi tốt, tôi đuổi theo hấn, mọi người thủ lại ở đây!

Tề Tạc Phi nói dứt lời liền bắn đi như một viên đạn. Bấy giờ Bồ Giang Sa cũng đã nhảy ra ngoài tháp, Điệp lão đầu nhi cũng kéo theo Điều Di Bảo, Điều Kim Bảo từ trên mái ngói nhảy xuống.

Phan Quế nói:

- Tề lão đại đuổi theo rồi, muốn chúng ta ở lại phòng thủ.

Lê Cửu nói:

- Khinh công kẻ đó cao, sợ rằng chỉ có Tề lão đại cùng Điệp lão sư là có thể đuổi theo kịp.

Điệp lão đầu nhi trầm ngâm một lúc, đưa mắt nhìn ra xa, cuối cùng nói:

- Chúng ta vào trong tháp rồi hăng nổi.

Tiêu Thu Thủy lúc này nội lực dồi dào, từ đó tăng cường lên khinh công, phát lực phóng nhanh, sớm đã bỏ Tề Tạc Phi lại rất xa.

Hắn vốn muốn sớm rời khỏi Trường An, tới Bá Kiêu xem xét tình hình, nhưng đi được nửa đường sờ tay vào trong người: Thiên hạ Anh hùng lệnh vẫn còn, cổ kiếm Trường Ca vẫn còn, bí kíp của Chu đại thiên vương vẫn còn, chỉ có bản chân kinh Phạn văn là đã biến mất

... Mất ở chỗ nào? Hắn là ở trên mái ngói.

.... Có khi nào là bị mấy người Điệp lão đầu nhi lấy đi rồi không? Hắn là sẽ không.

Bản chân kinh đó đối với người thường mà nói, căn bản là vật vô dụng, nhưng đối với Thiếu Lâm thì lại là trân bảo.

Tiêu Thu Thủy quyết định quay về tìm lại.

... Hắn đoán chắc mấy người Điệp lão đầu nhi sẽ không ngờ được là hắn còn dám quay lại.

.... Nói không chừng đến khi trở về thì bọn họ cũng đã đi rồi.

... Mà cho dù chạm mặt thì cũng không ngại đánh một trận, bởi vì với võ công của hắn hiện tại cũng đủ để ứng phó, chỉ cần không giết người, không thương người thì cũng không đến mức tạo thành mầm họa nào.

Vì thế Tiêu Thu Thủy liền quay về.

Quyển 6 - Chương 10: Huyết án trong tháp cùng trận chiến ở Bá Kiêu

Tiêu Thu Thủy có năm mơ cũng không ngờ được rằng khi hấn quay lại sẽ trông thấy một cảnh tượng như thế.

Hấn tới gần tháp Đại Nhạn, cực kỳ cẩn thận, cố ý tránh đi đường chính, luồn mình qua những lùm cây rậm rậm, muốn nhảy lên trên tháp đá, lèn vào trong đại điện, lấy lại chân kinh.

Vừa chú ý lắng nghe động tĩnh trong tháp, hấn vừa rón rén tiến lên.

Đột nhiên, hấn đạp phải một vật.

Hấn đụng phải vật đó, suýt nữa thì ngã nhào.

Những võ công hấn hiện tại đã cực kỳ lợi hại, chỉ hơi thoáng hẫng chân đã lập tức ổn định.

Hấn định thần nhìn xuống, tức khắc lại nhảy dựng lên.

“Thứ” nằm dưới đất là người.

Là người chết.

Người, chết rất thảm.

Từ cuối lông mày tới tận cằm bị người ta chém một kiếm, gần như

chia ra làm đôi.

Người chết không ngờ lại là “Đông qua” Phan Quế.

... Chắc chắn không thể sai, bởi vì bên cạnh còn có binh khí kỳ môn kim qua chùy của hắn.

Tiêu Thu Thủy lần này kinh hãi không phải là thường.

Bấy giờ trong tháp lại có người loạng choạng bước ra.

Tiêu Thu Thủy không để ý gì nữa, vội bước nhanh tới, đỡ lấy người đó, chính là “Trúc can” Lê Cửu.

“Trúc can” Lê Cửu vịn lấy hắn, miệng trào máu tươi, hai hàng xương sườn đều đã bị đánh gãy nát, không còn một chiếc nào nguyên vẹn.

Tiêu Thu Thủy vận lực vào tay, truyền chân khí sang, Lê Cửu trợn trừng mắt, không ngờ lại hỏi một câu:

- Người... Người là... Ai?....

Tiêu Thu Thủy nói gấp:

- Ta là Hoán Hoa kiếm phái Tiêu Thu Thủy. Mau cho ta biết, bên trong đã xảy ra chuyện gì?

Lê Cửu hai mắt trợn lồi, cổ họng cò rút, hộc máu nói:

- Người... Người... Tiêu Thu Thủy... Giết người... Hung thủ....

Tiêu Thu Thủy còn chưa hiểu gì cả, Lê Cửu đã ngã xuống tắt thở.

Tiêu Thu Thủy chỉ có thể tiến vào trong tháp. Vừa bước qua cửa đã ngửi thấy mùi máu tanh, hai anh em họ Điều đang nằm trong vũng máu.

Tiêu Thu Thủy nghi hoặc không thôi, mới chỉ một chốc như vậy, là ai hạ độc thủ? Tâm niệm khế chuyển, hấn nhảy lên gác mái, thấy chân kinh vẫn còn, thoáng bình tâm một chút, thu vào trong người rồi lại nhảy xuống, thấy trong đám thi thể có người khe khẽ cử động liền lập tức chạy đến.

Người đó chính là Điệp lão đầu nhi, bối tâm bị trúng một chưởng, vết thương rất nặng.

Tiêu Thu Thủy vội lay hỏi:

- Là ai làm?

Điệp lão đầu nhi cố gắng mở mắt, hai mắt vô thần, kiệt lực đáp:

- Là... Tiêu... Tiêu Thu Thủy....

Dứt lời liền miệng phun máu tươi, gục xuống không dậy nổi nữa.

Câu nói này với Tiêu Thu Thủy quả thực như sấm giữa trời quang, hấn nhất thời không biết phải làm thế nào nhưng chung quy cũng không thể thấy chết không cứu bèn quyết ý cứu sống Điệp lão đầu nhi rồi sẽ hỏi rõ đầu đuôi. Vì thế hấn thôi động chưởng lực, truyền chân khí, bảo hộ mệnh mạch Điệp lão nhi.

Bấy giờ, ở một góc khác trong đại điện, trong vũng máu lại có người rên lên, Tiêu Thu Thủy đang toàn lực cứu mạng Điệp lão đầu nhi, cũng không cách nào chiếu cố.

Đang lúc rối loạn như thế, bên ngoài bỗng có người kêu lên kinh hãi rồi lập tức phóng vào trong điện, bên hông còn cặp theo một người, chính là xác Lê Cửu, vừa vào trong tháp liền hoàn toàn sững sờ, mắt trợn trừng muốn rách.

Tiêu Thu Thủy thấy người tới là Tề Tạc Phi, biết hắn vì đuổi theo mình nên mới may mắn tránh khỏi tay sát thủ, trong lòng thầm cảm thấy mừng thay cho hắn.

Tề Tạc Phi thì hai mắt mở lớn, thấy người mình muốn đuổi lại đang ở trong tháp, vội hô lên:

- Rút cuộc là đã xảy ra chuyện gì!

Hắn hô liền ba tiếng, vô cùng thê lương, vang vọng mãi trong tháp. Tiêu Thu Thủy nhất thời cũng không biết phải trả lời như thế nào.

Tề Tạc Phi chỉ vào Tiêu Thu Thủy, run giọng hỏi:

- Người... Người là ai?... Việc này là do ai.... Do ai làm....?

Tiêu Thu Thủy cảm thấy tâm mạch Diệp lão đầu đã dần dần hồi phục, hơi thu liễm chân lực, đáp:

- Tại hạ Tiêu Thu Thủy...

Tề Tạc Phi lạnh giọng nói:

- Người là Tiêu Thu Thủy?

Bỗng nghe trong góc có người rên lên một tiếng, Tề Tạc Phi vội vàng chạy tới, đỡ người đó dậy, hóa ra là Thất A Ca Bồi Giang Sa. Hắn bị một kiếm xuyên thủng từ trước ngực tới tận sau lưng, nhưng nhờ

trời sinh cao lớn khỏe mạnh nên mới có thể gắng gượng đến bây giờ chưa chết.

Tề Tạc Phi rơi lệ, hỏi:

- Là ai... Hạ độc thủ?!...

Bồ Giang Sa kiệt lực đáp:

- Là... Tiêu Thu.... Thủy!

Tề Tạc Phi “A” một tiếng, Bồ Giang Sa đã nghẹo đầu, ôm hận mà chết.

Tiêu Thu Thủy lúc này đang thổ nạp chân khí, do Điệp lão nhi đã có thể tự duy trì sự sống hẳn cũng triệt lực thu hồi. Tề Tạc Phi vũ lộng cửu hoàn đao, tiếng vang ào ạt, khàn giọng quát:

- Tiêu Thu Thủy!... Ngươi hèn hạ vô sỉ! Tại sao lại phải làm như vậy?!

... Nhưng mà Tiêu Thu Thủy không hề “làm như vậy”.

Tiêu Thu Thủy muốn giải thích, tiếng đao của đối phương đã che lấp tiếng nói của hắn, thậm chí che lấp hết tất cả, một đao bổ thẳng xuống đầu hắn.

Nếu đổi lại là Tiêu Thu Thủy lúc chưa được tám vị cao thủ dốc lòng truyền thụ thì dù công lực thâm hậu, phản ứng hơn người cũng không thể trong tình huống tâm không yên, không thể trả đòn, không muốn đả thương người mà tránh được một đao này.

Một đao chém xuống, Tiêu Thu Thủy ngửa mặt, hai tay chập lại

nhANH NHƯ CHỚP, KẸP CHẶT LẤY CỬU HOÀN ĐẠO, CHÂN PHẢI QUÉT TỚI CHẶN LÊN MU BÀN CHÂN TRÁI ĐANG KHOM GỐI, HƯỚNG LÊN TRƯỚC CỦA ĐỐI PHƯƠNG

Cửu hoàn đao nặng ba mươi sáu cân, xoay vòng phát ra tiếng gió lại bị chặn đứng đột ngột thực khiến Tề Tạc Phi không thể lường trước được, lại thêm chân trái bị giữ cứng, nhất thời tiến thoái lưỡng nan. Trong khoảnh khắc đó, Tiêu Thu Thủy ít nhất cũng có thể giết hắn tới hơn mười lần.

Nhưng Tiêu Thu Thủy lại không hề công kích.

Hắn chỉ nhẹ nhàng phóng lên gác tháp.

Tề Tạc Phi gào lên:

- Tại sao lại để ta sống?!

Tiêu Thu Thủy nhún người lần thứ hai, trước khi đi chỉ bỏ lại một câu cực kỳ bất đắc dĩ, nhưng cũng khiến Tề Tạc Phi không thể lĩnh ngộ:

- Bởi vì ta vốn không muốn muốn giết ngươi.

Rời khỏi tháp Đại Nhạn, tuy đã lấy lại được chân kinh Thiếu Lâm nhưng tâm trạng Tiêu Thu Thủy lại càng nặng nề.

... Tại sao những người gần chết đều một mặc khăng định ta là hung thủ?

... Phải chăng là có người giả mạo ta, ám sát thuộc hạ Hoàng Phủ Cao Kiêu?

.... Làm như vậy là có dụng ý gì? Sẽ được lợi gì?

.... Rút cuộc là ai giả mạo ta?

Tiêu Thu Thủy mặc kệ tất cả, quyết định tới Bá Kiền trước rồi tính sau.

Nước Bá Thủy ào ạt, lòng Tiêu Thu Thủy lại nặng trĩu.

Hắn ngồi dưới cầu Tiêu Hồn, người cũng mất hồn.

Trên đường người qua người lại, mỗi người đều có cuộc sống của mình, có nhà của mình, có người thân bạn bè của mình, có mơ ước của mình...

Nhưng qua mười năm nữa, sẽ là ai ngồi dưới chân cầu ngắm cảnh? Trăm năm, ngàn năm sau, sẽ là thiếu niên nhà ai ở đây trầm tư? Những người qua đường kia, phải chăng cũng sẽ đổi hết lớp này tới lớp khác, từng câu chuyện cũng sẽ đổi thay rồi lại đổi thay?

Tiêu Thu Thủy lặng nhìn nước sông chảy mãi về xa, thầm nghĩ như vậy.

Đúng lúc đó, có mấy người vội vàng bước qua cầu.

Người đầu tiên đi qua, tâm trí Tiêu Thu Thủy còn chưa hồi phục lại, giống như bầu trời của sinh mệnh đang hoàn toàn trống rỗng, mảnh tư tình chỉ như một bóng chim nhỏ tình cờ lướt qua.

Người thứ hai bước sát theo sau một lần nữa nhắc nhở Tiêu Thu Thủy tỉnh lại... Người này trông rất quen.

Người đó cũng nhanh chóng biến mất giữa biển người, nhưng bóng lặc người thứ ba đã lập tức xuất hiện ngay sau đó.

.... Đúng rồi!

Là bọn chúng.

Ba người này đương nhiên là người Tiêu Thu Thủy từng gặp.

Nhưng không phải huynh đệ, càng không phải bằng hữu, cũng chẳng phải kẻ địch.

Ba người này vừa có thể nói là đã chuẩn bị kỹ càng, muốn trừng trị, thậm chí là giết chết Tiêu Thu Thủy, nhưng cũng có thể tính là ân nhân của hắn.

Người này chính là ba người còn lại trong Trường Giang tứ côn dưới trướng Chu đại thiên vương: Tụ Văn Đổng, Mạnh Đông Lâm, Thường Vô Kỳ.

Ba người này từng ở Ly Giang, trùng hợp cứu được Tiêu Thu Thủy vừa rơi xuống vách đá, nhưng lại muốn hành hạ hắn, bắt hắn đến chỗ Chu đại thiên vương. Tiếp đó người giám sát Tiêu Thu Thủy là Kim Bắc Vọng lại bị đệ tử của Nhất Động thần ma Ta Thường Sinh giết chết, ba người kia bị Kiếm vương Khuất Hàn Sơn bắt giữ, về sau không ngờ còn thần phục Quyển Lực bang. Trong trận chiến giữa Hoán Hoa kiếm phái Tiêu Dịch Nhân và Xà vương ở núi Điểm Thương, chính vì có ba kẻ này có mặt tại trường mà khiến Tiêu Dịch Nhân tưởng nhầm Tổ Kim Điện là Liệt hỏa Thần quân, kết quả phải chịu thất bại thê thảm. Ba người này tuy nói võ công không hề cao nhưng công lao lập được khiến cả Lý Trầm Chu cũng phải để mắt tới.

Nhưng cũng khiến Chu đại thiên vương nổi giận cùng cực.

Chu đại thiên vương phái Lục chưởng (tức Lục sát) trong số Song thần quân, ngũ kiếm lục chưởng, tam anh tứ côn ra mặt, muốn xử lý Tiêu Thu Thủy tại Kiếm lư ngay trước mặt phương trượng Thiếu Lâm Thiên Chính đại sư, lý do là để bào thù nổi nhục Kim Bắc Vọng bị giết, đủ thấy Chu đại thiên vương coi trọng Trường Giang tứ côn đến thế nào. Đến nay ba người còn lại Tứ côn ngang nhiên phản bội, hơn nữa còn lập công lớn trước đây chưa từng có thời còn là bộ chúc Thiên vương cho Quyền Lục bang, khiến cho Chu đại thiên vương không cách nào xuống thang, tức đến tai mũi bốc khói.

Tiêu Thu Thủy thấy Trường Giang tam côn đi qua, hơi thoáng ngần người.

Ba người lại không hề phát hiện ra thiếu niên đang trầm tư bên bờ sông chính là Tiêu Thu Thủy.

Ba người bước đi vội vàng, bộ dạng nhón nhác, giống như đang trách nhé kẻ địch cực mạnh nào đó.

Đúng lúc này, cầu Tiêu Hồn vốn là “Xuân phong tri biệt khổ, bất khiển liễu điều thanh” trong thơ Lý Bạch, đột nhiên biến thành cầu đoạn hòn, sát khí đằng đằng.

Đột nhiên tất cả người đi đường, nam, nữ, già, trẻ, khỏe mạnh, tàn tật, thương nhân, nông phu, phụ nữ, văn nhân, tất cả cùng biến thành thích khách.

Tay họ cầm đủ mọi loại phụ nữ, ví dụ như một người phụ nữ, vung tay lên, đánh giỏ hoa tói, bên rìa giỏ hoa đều là lưỡi đao sắc lạnh.

Một vị nông phu già, vung cước ào ạt; một thư sinh, quạt gấp kêu “đinh” một tiếng, bắn ra mũi nhọn; một bà bảo mẫu, giảy vải hát lên, lộ ra ba mũi gai nhọn màu vàng.

Trong khoảnh khắc, binh khí, ám khí đều hướng cả vào ba người Mạnh Đông Lâm, Tụ Văn Đống, Thường Vô Kỳ.

Nhưng cũng cùng lúc ấy, Tiêu Thu Thủy không chỉ nhìn ra tình hình đó, mà còn phát hiện được một chuyện khác.

Không biết từ lúc nào, ở trên trụ cầu đã xuất hiện một người ngồi xếp bằng.

Người đó thân mặc áo tơ, nhưng bên trong là áo bó màu tím, đầu đội nón trúc cúi gằm, giống như đang chú tâm câu cá, cuối cần câu lại không có dây câu!

Ba người Thường Vô Kỳ, Mạnh Đông Lâm, Tụ Văn Đống tuy võ công không tệ nhưng cũng không cách nào chống đỡ được đám người, hoặc là đám thích khách giống như thủy triều mạnh mẽ, phần nộ này.

Tụ Văn Đống đã ngã xuống, hấn bị trúng ba nhát thương nặng mới ngã xuống, chỉ mới ngã xuống đã lập tức bị phân thân, cơ thể bị cắt thành ít nhất là ba trăm mảnh, ngày tả tai cũng bị chia làm bốn phần, thê thảm khiến người ta không nỡ nhìn.

Thường Vô Kỳ đã bị thương, Mạnh Đông Lâm đầy vẻ sợ hãi. Thích khách cũng đã ngã xuống hai tên.

Cục thế vô cùng căng thẳng, trong đó một người đốt than vung thê đồng, hô lớn:

- Phán đề! Hôm nay cho các người biết kết cục của kẻ dám phản bội Thiên vương!

Thường Vô Kỳ và Mạnh Đông Lâm tự biết khó giữ mạng nhưng lại cực kỳ sợ bị rơi vào tay đám người Chu đại thiên vương này, cho nên tử chiến.

Trong tình huống đã rơi vào đất chết, hai người Thường, Mạnh lại giết thêm một đối thủ, nhưng đối phương người đông, Thường Vô Kỳ bỗng ôm lấy một người, sắc mặt trắng bệch, toàn thân mềm nhũn, kêu thảm:

- Tôi... Tôi biết sai rồi! Tôi... Nguyên đến trước mặt Thiên vương nhận sai...

Người bộ dạng nhe kẻ đốt than kia cười lạnh đáp:

- Còn có cơ hội cho ngươi nói nữa sao?

Hắn vung tay lên.

Lập tức có người lấy ra đao tai trâu, cắt đứt đầu lưỡi Thường Vô Kỳ, Thường Vô Kỳ đau đớn kêu gào thảm thiết. Lại có một người vung cước đạp lên cổ họng hắn, không ngờ còn giống như giết gà, rút ra một con dao từ từ cắt xẻ!

Máu tươi trào ra ồ ạt, Thường Vô Kỳ muốn giãy giụa, bốn người khác đã khóa chặt chân tay hắn, lại có bốn người lấu đinh gỗ xuyên thủng bàn tay cổ chân hắn, đóng chặt trên đất.

Tiếng kêu thét của Thường Vô Kỳ quả thực khiến người ta kinh tâm động phách.

Mạnh Đông Lâm liếc thấy vậy, càng không dám đầu hàn, tuy sợ đến hồn phi phách tán nhưng cho dù thế nào đi chăng nữa cũng không chịu bị bắt, ngược lại còn phần chấn uy phong, vung công đập nát

đầu một người, nhưng bỗng bị người bộ dạng như chỉ huy kia từ đằng sau đánh trúng một nhát, miệng phun máu tươi.

Thường Vô Kỳ còn chưa chết hẳn, cổ họng phát ra tiếng “khắc khắc”.

Tiêu Thu Thủy thầm cảm thấy kinh sợ, cũng thấy thủ đoạn của kẻ ám sát tàn nhẫn quá mức, không thể nhẫn nhịn được, bỗng nghe người cá kia thản nhiên nói:

- Cẩn câu rồi.

Chỉ thấy hần khẽ hất gậy trúc, một con cá từ lao vọt lên khỏi mặt nước, tự động rơi vào trong rổ cá của hần.

Tiêu Thu Thủy thầm kinh ngạc: Người này không có dây câu, vậy lại lại có thể lấy sức hút nội lực, kéo lên cá đang bơi trong nước, rơi vào trong giỏ, loại công lực, thủ pháp, chuẩn xác thế này, cỡ như Điệp lão đầu nhi tuyệt không thể so sánh được.

Lúc này Thường Vô Kỳ đã tắt thở, Mạnh Đông Lâm lại trúng một đao, tình hình mười phần nguy cấp. Tiêu Thu Thủy không để ý nhiều được nữa, hai tay vung lên, ôm chặt lấy một gốc liễu, vận sức nhỏ bật cả cây lên, hét lớn:

- Há! Cho dù là xử lý phản đồ, xuống tay cũng quá tàn độc rồi!

Hần vừa quát, quả nhiên tất cả đều dừng tay lại. Tiêu Thu Thủy nhỏ bật rễ cả gốc liễu, vốn là muốn dọa lui đám ác đồ như hùm như sói này, bây giờ bọn chúng đều đã dừng tay, nhưng không hề có người sợ lùi, ngược lại còn ép tới gần Tiêu Thu Thủy.

Người bộ dạng như đốt than kia gằn giọng hỏi:

- Người là ai? Đang làm cái gì? Thích quản chuyện bao đồng hả?

Tiêu Thu Thủy thấy đối phương khí thế hung hán, chỉ có thể vung cây ngang ngực, đáp:

- Ta là Tiêu Thu Thủy!

Người đó cười lớn:

- Ha, như vậy thật đúng lúc, ta là nghĩa tử của Thiên vương, tên là Hàng Bát, ngoại hiệu “Thiết quy”(rùa sắt), người từng nghe tới rồi chứ?

Tiêu Thu Thủy ngăn người, cái tên này thì quả là đã từng nghe qua.

Hàng Bát sở dĩ có danh là vì hấn nổi tiếng làm việc mà không dám nhận, tay cầm thẻ đồng, tiến có thể tấn công, lùi chỉ cần thu mình vào sau thẻ, khiến kẻ địch căn bản không thể công vào được người hấn, vô cùng cổ quái.

Còn kẻ này làm thế nào trở thành nghĩa tử của Chu đại thiên vương thì Tiêu Thu Thủy thật sự chưa từng nghe đến. Tiêu Thu Thủy cũng chẳng sợ Hàng Bát, võ công Hàng Bát có cao cũng không cao hơn được Tả Khâu Siêu Nhiên, Lâu Tiểu Hiệp, chỉ là kẻ địch tên nào tên nấy đều giết đến đỏ cả mắt, khổng chế bọn chúng là một chuyện rất phiền phức. Nếu như lấy giết ngăn giết, sát hại bao nhiêu người không oán không thù như thế để làm gì?

Trong lúc Tiêu Thu Thủy đang trầm ngâm thì đã có ít nhất bốn kẻ phóng tới, vung vẩy binh khí, muốn loạn đao chém chết hấn.

Tiêu Thu Thủy ở đầu bên này cầu.

Đám người Hàng Bát ở phía bên kia cầu.

Giữa cầu có người câu cá.

Bốn tên kia phải vượt qua người câu cá mới có thể tiến tới tấn công Tiêu Thu Thủy.

Đúng lúc bốn kẻ đó nhảy lên, trên trán cả bốn đều đột ngột xuất hiện một lỗ hồng.

Lỗ máu.

Tiếp đó nơi bọn chúng rơi xuống đã đổi thành dòng nước chảy cuồn cuộn dưới cầu.

Người câu cá kia chậm rãi đứng dậy, phúi phúi tro bụi trên người.

Tiếp đó hắn nói bằng một giọng dễ nghe đến kỳ lạ:

- Lại có bốn con cá.

Đám Hàng Bát đều xôn xao, liên tục có người xông tới.

“Người câu cá” tiến thẳng lên đối mặt.

Lúc bắt đầu Tiêu Thu Thủy còn lo lắng cho “người câu cá” thế đơn lực bạc.

Vì thế hắn muốn xông lên... Nhưng hắn từ đầu đến cuối chỉ trông thấy bóng lưng của “người câu cá”, “người câu cá” một mực tiến thẳng tới đầu cầu bên kia, không một ai có thể vòng ra sau lưng người đó được.

Tiếp đó hẳn trông thấy “người câu cá” giết một mạch tới cuối chân cầu bên kia, trên cầu nằm lại đầy thi thể.

.... Ít nhất là hai mươi ba cái xác.

Cùng với càng nhiều thi thể rơi xuống dưới cầu.

Đám hung đồ kia đều đánh giết đến đỏ cả mắt... Kết quả là chỉ nhuộm hồng y phục trên người bọn chúng.

Cần câu của “người câu cá” không ngừng phát ra tiếng gió “vút, vút”.

Sau đó người bên đối phương không ngừng ngã xuống.

- Người là ai?!

- Chẳng lẽ là con yêu phụ đó?!

Tiếng nói đó đầy vẻ sợ hãi.

- Không xong rồi, chính là ả ta!

- Chúng ta liều thôi!

- Không được, lợi hại quá!

- Chạy thôi!

Giết đến cuối cùng, trên đất lại có thêm mười, hai mươi thi thể, những kẻ còn lại đều bỏ chạy tứ tán, tiếng gió rít vun vút cuối cùng cũng dừng lại.

“Người câu cá” dừng lại, quay mình, nón trúc kéo thấp, Tiêu Thu

Thủy không nhìn thấy rõ dung mạo người đó. Chỉ thấy người đó vung tay nhẹ nhàng, cây gậy trúc linh hoạt cắm lại vào bên hông.

Lúc này trên cầu vắng lặng, dưới cầu nước vẫn cuồn cuộn chảy.

Trên cầu chỗ nào cũng là thi thể rải rác, hơn nữa còn đều là một chiêu mất mạng.

Tiêu Thu Thủy ôm quyền hỏi:

- Xin hỏi...

Bấy giờ Mạnh Đông Lâm kinh hồn chưa định, vịn vào lan can cầu run rẩy đứng dậy, cực kỳ sợ hãi:

- Ngài là....

Đúng lúc đó, dưới cầu đột nhiên bắn lên một cột nước.

Cột nước bắn lên, tỏa ra ánh sáng năm màu chói lọi dưới ánh mặt trời.

Trong cột nước có một người, lập tức ra tay.

“Bụp” một tiếng, nón trúc của “người câu cá” bị đánh bay.

Nhưng gậy trúc cũng đã đâm ra.

Cột nước sụp đổ, về lại với dòng sông, dưới nước đã nhuộm một mảng đỏ hồng.

Một người linh hoạt như cá bơi, đã nhanh chóng bơi xuống phía hạ du.

Tiêu Thu Thủy nhận ra người đó, buột miệng kêu lên:

- Ung Hi Vũ!

Nhu thủy Thần quân Ung Hi Vũ!

Một hai Thần quân dưới trướng Chu đại thiên vương, Ung Hi Vũ, không ngờ lại thất bại, bỏ chạy dưới một chiêu gậy trúc của người này.

Người đó bị đánh bay nón trúc, lộ ra mái tóc đen như thác nước.

Người đó dứt khoát hất tay, vút áo tơ đang mặc trên người đi, đứng dưới ánh mặt trời, ngắn đầu, một thân ánh xanh như sắc trời, mắt như nước thu, môi đỏ hồng thắm, màu da khỏe mạnh...

Hóa ra là một cô gái!

Chỉ nghe Mạnh Đông Lâm kêu lên:

- Là Tử phượng hoàng.

Tiêu Thu Thủy mới chỉ gặp qua Hồng phượng hoàng, Bạch phượng hoàng, chưa thấy Tử phượng hoàng.

Dưới tay Đại tổng quản Quyền Lực bang Liễu Ngũ, Liễu Tuy Phong, có Nhất sát, Song sí, Tam phượng hoàng.

Trên đỉnh núi Đan Hà Tiêu Thu Thủy đã gặp Hồng phượng hoàng Tống Minh Châu, tại Kiếm lục đã gặp Nhất sát Bạc Tuyết, Song sí Tả Thiên Đức, Ứng Khi Thiên, cũng gặp cả Bạch phượng hoàng Mạc Diễm Hà.

Trong trận đá, Bạc Tuyết cuối cùng chết dưới Niêm Hoa chỉ của Thiên Chính đại sư, Tả Thiên Đức cùng Ứng Khi Thiên chết dưới tay Thái Thiện chân nhân, Mạc Diễm Hà cũng vì cứu Liễu Ngũ mà chết.

Sáu thủ hạ đắc lực của Liễu Tùy Phong bây giờ chỉ còn lại Hồng phượng hoàng Tống Minh Châu cùng vị Tử phượng hoàng Cao Tụ Lan này.

Tống Minh Châu là phượng hoàng tàn nhẫn mà nhiệt tình; Mạc Diễm Hà là phượng hoàng cao ngạo mà chân tình, vậy còn Cao Tụ Lan?

Cao Tụ Lan ngẩng đầu lên, ánh nắng chiếu lên mặt cô ta, cô ta nói:

- Tôi không định cứu hãn, mà muốn nhân dịp này phục giết người của Chu đại thiên vương.

Tiêu Thu Thủy phụ họa:

- Chu đại thiên vương trừng phạt phản đồ, thủ đoạn cũng không khỏi hơi quá tàn độc.

Cao Tụ Lan ngang ngạnh đáp:

- Quyền Lực bang trừng phạt kẻ phản bội cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Tiêu Thu Thủy cười nói:

- Kỳ thực người khác phục người hay là phản người, đều do thái độ của bản thân người mà ra cả, không cần phải lấy máu trả máu, lấy răng trả răng như vậy.

Cao Tự Lan cười lạnh:

- Bản thân anh thì sao? Khi huynh đệ anh phản bội, anh có làm được vậy không?

Tiêu Thu Thủy im lặng.

Cao Tự Lan nói:

- Kỳ thực tôi đã từng nghe kể về anh ở rất nhiều nơi. Huynh đệ anh phản bội anh, là bởi vì anh không thể duy trì bất kỳ điều kiện sinh hoạt nào của họ. Không cần biết là danh, là lợi, tiền bạc hay địa vị, anh đều chỉ biết đâm đầu lên trước, bọn họ lại càng thâm hơn. Có bao nhiêu người có thể sống được một lúc dựa vào lý tưởng? Bao nhiêu người có thể mãi mãi sống chỉ dựa vào lý tưởng?! Chờ đến lúc sự việc thật sự kéo đến, sinh tồn, người thân, tình yêu, sự nghiệp, đủ loại cám dỗ, bọn họ muốn đi, anh ngoài tùy cho họ đi ra chẳng lẽ còn có thể làm được gì khác? Anh vừa không có tổ chức được như Quyền Lực bang, lại càng không có thể lực như Chu đại thiên vương!

Tiêu Thu Thủy khổ sở nói:

- Tôi trước nay đều tùy cho họ ra đi... Chỉ cần họ không quay ngược lại bán đứng người của chúng tôi.

Cao Tự Lan ngửa mặt lên trời, hất mái tóc dài, mỉm cười, vô cùng yêu mỉ:

- Tôi thích giết người, liền giết người. Thấy kẻ nào không vừa mắt, là giết, không giống anh, quá nhiều tình cảm, tạo thành quá nhiều chuyện bất đắc dĩ. Một người muốn xông pha giang hồ thì phải thoải mái một chút. Cầm lên được, bỏ xuống được mới là bản sắc đại

trượng phu.

Tiêu Thu Thủy trầm ngâm một chốc, nói:

- Cao cô nương, dù là cô nói có lý... Tôi cũng muốn biết tin tức của các huynh đệ bằng hữu tôi trước.

Cao Tụ Lan nhếch môi, lộ hàm răng đẹp, tùy tiện nói:

- Anh biết chỗ họ hiện tại là sẽ tới tìm bọn họ.... Nơi đó là đầm rồng hang hổ, anh đi chỉ có chịu chết, vậy thì một đời mang đầy đại chí của anh có thể sẽ chỉ cúi xuống không vươn lên được nữa đâu.

Tiêu Thu Thủy trầm giọng đáp:

- Nếu như một người đến cả dũng khí “biết rõ không thể làm mà vẫn làm” cũng không có thì dù sống cũng như chết. Chỉ yêu bản thân mình, vốn không phải điều người trong sạch nên làm, kẻ sĩ trong thiên hạ, trừ hại cho người, xóa khó khăn, bình loạn lạc, mà không kể công, tuy chết mà còn hơn sống.

Cao Tụ Lan ngẩn ra, rồi bật cười trong trẻo như tiếng chuông ngân, sáng mắt liếc nhìn Tiêu Thu Thủy, nói:

- Được, anh đi chết đi. Huynh đệ của anh bị thuộc hạ của Chu đại thiên vương, người nhà họ Phí bắt giữ...

Tiêu Thu Thủy sắc mặt đại biến, kinh hãi hỏi:

- Họ Phí?!

Cao Tụ Lan cười lạnh, khẳng định:

- Đúng, họ Phí.

Tiêu Thu Thủy hét lên:

- Không thể nào! Không thể nào! Mẹ tôi chính là người nhà họ Phí....

Cao Tụ Lan từng chữ đều lạnh như kiếm phong:

- Không có gì là không thể cả. Kiến thức của anh cũng không khỏi quá lạ hậu rời. Phí Cung Nga muốn ngăn cản Chu đại thiên vương đối phó với nhà họ Tiêu Hoán Hoa, nhưng Tôn Thiên Đình đã giết bà ta. Không có Tôn Thiên Đình, làm thế nào biết được địa đạo của Hoán Hoa kiếm phái?.... Không có những người khác trong họ Phí ra tay, Tiêu Tây Lâu, Tiêu phu nhân cũng không thể toàn quân bị diệt.

Tiêu Thu Thủy kinh hãi không dám tin:

- Nhưng ông ngoại tôi, ông ấy, ông ấy, ông ấy sao có thể...

Cao Tụ Lan đáp:

- Tôi là người phụ trách chuyển giao tin tức dưới tay công tử Liễu Ngũ, tổ tin tức của tôi có căn cứ, chắc chắn là chính xác, anh không cần hoài nghi... Thế lực nhà họ Phí đã sớm xuống dốc, không có Chu đại thiên vương làm chỗ dựa, sớm muộn cũng sẽ sụp đổ, hoặc là bị Quyền Lực bang tiêu diệt. Bọn chúng phải cầu xin Chu đại thiên vương, Chu đại thiên vương lại muốn có được Thiên hạ Anh hùng lệnh... Phí Cung Nga không chịu theo, Tôn Thiên Đình chỉ có thể giết bà ta, Tôn Thiên Đình về sau cũng hối hận, lão đại nhà họ Phí cũng giết ông ta luôn...

Tiêu Thu Thủy đau đớn, giận giữ như muốn phát điên:

- Ông ngoại, bà ngoại tôi... Bọn họ... Đều đã...

Cao Tụ Lam gật đầu:

- Phụ tử tương tàn, phu thê tương sát.... Những chuyện đó chẳng có gì là kỳ lạ trong võ lâm cả. Vì mưu cầu quyền lợi, không từ thủ đoạn, anh cảm thấy không quen được, thì không có tư cách làm một người trong võ lâm... Anh nghĩ mà xem, không có lão đại nhà họ Phí, Phí Ngự Tiều tự mình ra tay, cho dù là Chu đại thiên vương liên thủ với Quyền Lực bang, đám bằng hữu thích nói nghĩa khí của anh có thể không kêu một tiếng, ngoan ngoãn đi theo mà không phải tử chiến hoặc liều mạng sao? Không thể nào.

Tiêu Thu Thủy cảm hận hỏi:

- Bọn chúng... Bọn chúng bắt giữ mấy người Lương Đẩu đại ca... Là có ý đồ gì...?

Cao Tụ Lan bình tĩnh đáp:

- Bọn chúng giết chết cha mẹ anh, lại không lấy được Thiên hạ Anh hùng lệnh, liền hoài nghi nó vẫn đang ở Kiếm lục. Nhưng Quyền Lực bang bên tôi đã bao vây khắp một dải Hoán Hoan Khê, có năm Thiên vương tọa trấn, bọn chúng cũng không dám tùy tiện xâm nhập, liền xúi giục người trong bạch đạo đấu với Quyền Lực bang đến ngọc đá cùng tan, bọn chúng ở đằng sau kiếm lợi.... Đáng tiếc kết quả giao đấu là một mồi lửa, thiêu cháy tổng đàn Hoán Hoa, cho nên bọn chúng nhận định, Thiên hạ Anh hùng lệnh tất phải trên người các anh, bởi vì bọn anh còn sống bước ra khỏi Thính Vũ Lâu, Kiếm lục...

Tiêu Thu Thủy ngẫm lại cũng thấy rất hợp lý, nếu không phải tối đó mình cùng Đường Phương tới hồ Tẩy Tượng thì sợ rằng cũng không thể may mắn thoát nạn. Họ Phí thân là một trong ba đại thế gia kỳ

môn “Mộ Dung, Thượng Quan, Phí, không ngờ cũng làm ra những chuyện hèn hạ, vô sỉ như vậy.

Cao Tụ Lan khẽ hất mái tóc dài, tiếp tục nói:

- Mấy người Lương Đẩu vì không biết nên mới trúng phải hương mê, bó tay chịu trói. Nhưng bọn họ cũng đều rất kiên cường, không chịu nói ra tung tích Thiên hạ Anh hùng lệnh. Do chỉ có anh và Đường Phương thoát được nên Phí Ngự Tiều nghi là đang ở trên người anh, sai người lùng bắt khắp nơi, lại dùng nghiêm hình bách cung với bọn họ....

Tiêu Thu Thủy khàn giọng hỏi:

- Cô... Cô làm sao biết được những chuyện đó...?!

Cao Tụ Lan bật cười khanh khách:

- Tôi đương nhiên là biết. Trong sổ bằng hữu của anh vừa khéo có một quân cờ do bọn tôi bố trí. Người nhà họ Phí bắt giữ bọn họ, người đó liền dùng phương thức đặc biệt, thông báo tất cả mọi chuyện cho chúng tôi, mà đến nay người đó vẫn còn đang nằm trong tay người nhà họ Phí. Đáp án này đã làm anh hài lòng chưa?

Tiêu Thu Thủy siết chặt tay, hỏi:

- Bây giờ người nhà họ Phí giấu họ đi đâu rồi?!

Cao Tụ Lan nheo đôi mắt đẹp, hỏi:

- Anh thật sự muốn đi

Tiêu Thu Thủy kiên định đáp:

- Đi!

Cao Tụ Lan nhẹ nhàng quay người, gậy trúc đâm tới, xuyên thủng cổ họng Mạnh Đông Lâm đang đứng một bên sững sờ.

Tiêu Thu Thủy quát lớn:

- Cô...

Cao Tụ Lan bình thản nói:

- Hắn biết quá nhiều, không thể lưu lại được... Nếu muốn sống sót, sinh tồn trong võ lâm thì phải biết tâm ngoan thủ lạt. Cái kiểu người người hiệp nghĩa như các anh thực không thể hiểu nổi.

Nói tới đây, nàng ta ngửa đầu ưỡng ngực, thực giống như một con phượng hoàng màu tím nghênh đầu kiêu ngạo, tỏa ra hào quang lấp lánh dưới ánh mặt trời.

- Bọn họ bị giam trong miếu Lão Quân, ngọn đông núi Chung Nam, Hoa Sơn

Cao Tụ Lao hơi nghiêng đầu, nói:

- Cao thủ dưới tay Phí Ngự Tiều đều mai phục trên đường núi Hoa Sơn.

Quyển 6 - Chương 11: Trên núi Chung Nam

“Nhà họ Phí”... Trên giang hồ, cái tên này không những đại biểu cho một gia tộc mà còn đại biểu cho một thế lực đặc biệt.

Có thể bắt gặp người mang họ Phí ở bất kỳ thành thị lớn nào, nhưng phải mãi tới đời Tùy Đường, “Âm mã Hoàng Hà Song thương đại tướng quân” Phí Cảnh Chính xuất hiện, họ Phí mới từ từ xây dựng nên hình tượng đặc thù trong lòng người giang hồ.

Đến đầu đời Tống, Phí Thiên Thanh, võ công cao cường, lại luyện được các loại dị thuật vùng Tây Thổ, truyền hết cho ba người con, Phí Vu Đình, Phí Phát Đình, Phí Quý Đình, từ ấy về sau, “họ Phí” dần dần trở thành một gia tộc khó có thể lường tượng được hết trong mắt người võ lâm.

Đến đời tăng tổ phụ Phí Ngư Tiều, Phí Mân, chẳng những tinh thông thiên văn, số lý, y thuật, tướng học, bói toán mà còn học được nhãn thuật, kiếm đạo từ đất Đông Doanh. Chỉ có điều khi ông ta về lại Trung Thổ thì đã cao tuổi, truyền hết tuyệt kỹ cho Phí Kim Nhân xong thì lập tức tức thống tay lìa trần.

Phí Kim Nhân là tổ phụ Phí Ngư Tiều, có bốn người con là Phí Phi Thiên, Phí Tình Thiên, Phí Ân Trọng, Phí Cừu. Bốn anh em kế thừa cơ nghiệp của cha, chính thức sáng lập “thế gia họ Phí”, thanh danh hiển hách võ lâm một thời. Trong bốn người thì lão tứ Phí Cừu võ công cao nhất, trong một lần tranh giành chức võ lâm minh chủ từng liên tiếp đánh bại mười bảy cao thủ hạng nhất, gần như đặt chân lên ngôi vị chí cao, sau bị Mộ Dung Thế Tình của Mộ Dung thế gia đánh

bại, thiếu chút nữa thì làm Phí Kim Nhân tức chết.

Mộ Dung thế gia ngoài võ công cao cường, tuyệt kỹ nổi tiếng “lấy đạo của người, trả lại cho người” ra, với các loại tạp học như dịch dung cũng vô cùng uyên bác. Phí Cừu bị Mộ Dung Thế Tình đánh bại, trong lòng không cam chịu, vì thế mà làm dấy lên một hồi tranh đấu gió tanh mưa máu giữa hai nhà.

Mộ Dung Thế Tình tuy trẻ tuổi nhưng kinh tài tuyệt diệu, trận tranh đấu hai nhà này kéo dài suốt hai mươi năm, hết quả là cả hai họ Mộ Dung, Phí đều đại thương nguyên khí. Phí Ân Trọng, Phí Phi Thiên tuổi trẻ mất sớm, Phí Kim Nhân vì muốn khổ luyện tuyệt kỹ mà tẩu hỏa nhập ma, toàn thân tê liệt.

Người còn lại trong họ Phí, Phí Tình Thiên và Phí Cừu lại nảy sinh tranh chấp. Phí Cừu phong mang hơn người, Phí Tình Thiên không thể nhẫn nhịn được, cuối cùng kết thù, khiến cho họ Phí bị chia cắt, sức mạnh bị suy giảm rất nhiều.

Vì thế ngày sau khi lựa chọn Võ lâm Tứ đại thế gia, người ta chỉ chọn “Mộ Dung, Mặc, Nam Cung, Đường”, họ Phí chỉ đứng vào một trong ba kỳ môn, “Mộ Dung, Thượng Quan, Phí”.

Kết quả cuộc đấu đá giữa Phí Tình Thiên và Phí Cừu phải đến đời sau mới được giải quyết. Phí Tình Thiên có một con trai một con gái, con trai là Phí Cốt Tống, con gái là Phí Duy Duy, Phí Cừu thì có hai con trai, một là Phí Canh Độc, người còn lại là Phí Ngư Tiều.

Nhà họ Phí tiếp tục tranh đấu liên minh, Phí Canh Độc và Phí Cốt Tống cũng vì thế mà cùng bỏ mạng. Phí Tình Thiên sử dụng mưu kế, chặt đứt một chân của Phí Cừu, nhưng lại tin nhầm Phí Ngư Tiều già đầu hàng, cuối cùng bị đưa cháu lạnh lòng tàn độc, năm đó mới có hai mươi tuổi, hạ độc chết.

Càng hoang đường hơn là con gái Phí Tình Thiên, Phí Duy Duy không ngờ lại gả cho kẻ thù giết cha là Phí Ngư Tiều, từ đó hai nhà hợp nhất, lại thành một nhà, nhưng kẻ không chịu theo đều bị người của Phí Ngư Tiều giết chết.

Phí Ngư Tiều hai mươi lăm tuổi thống nhất họ Phí, nhờ đó danh tiếng họ Phí lại tăng lên. Khi Phí Ngư Tiều ba mươi tuổi, danh khí đã như mặt trời giữa trưa, khiến cho họ Phí trùng chấn uy danh, cũng tranh giành “Võ lâm Tứ đại thế gia”, hơn nữa còn mang dã tâm cực lớn, muốn đứng lên hàng đầu.

Lần đó hấn tung hoành võ lâm, trước sau đánh bại Thượng Quan, Nam cung thế gia, lại thắng hiểm đại biểu họ Mặc, nhưng vận may không đủ, gặp phải truyền nhân đặc ý của Đường lão thái thái, Đường Nghiêu Thuấn, cuối cùng thất bại thảm hại.

Lần đó là đả kích cực lớn với Phí Ngư Tiều, sau năm ba mươi lăm tuổi chỉ toàn tâm quản lý môn hộ, một khi dính dáng đến giang hồ thì đều xuống tay tàn độc, động cái là giết người, ngoài ra còn chú tâm nghiên cứu dị thuật, người nhà họ Phí biến thành một “bang phái thần bí” trong võ lâm, nghe nói có mười hai vụ án lớn, thảm sự có khả năng đều do một tay họ Phí xếp đặt.

Phí Ngư Tiều có hai trai hai gái, con trai trưởng Phí Dật Không, trai thứ Phí Sĩ Lý, đều là kẻ khiến người giang hồ nghe danh mà phải biến sắc. Tiếng tăm con gái cũng không thấp, trưởng nữ Phí Nha Tử gả vào nhà họ Phong Trường An, thứ nữ Phí Minh Nhi thì mất sớm. Con trưởng Phí Dật Không vợ mất, con thứ Phí Sĩ Lý đã cưới vợ, hơn nữa còn là con cháu họ Hoàng Phủ, “Trích diệp phi hoa” Hoàng Phủ Tuyền. Phí Cung Nga là họ hàng xa của Phí Ngư Tiều.

Không tính dòng nhánh, phân hệ của họ Phí, môn đồ đệ tử cũng trừ

ra, chỉ tính riêng cao thủ ngành chính đã có bản thân Phí Ngự Tiều, Phí Dật Không, Phí Sĩ Lý, Phí Nha Tử, Hoàng Phủ, Phong Thập Ngũ. Phí Dật Không có hai con: Phí Hồng và Phí Hiểu, tuy còn trẻ tuổi những đã rất nổi tiếng trên võ lâm. Phí Nha Tử cũng có hai nữ một nam, người giang hồ gọi là “Phong gia Phí thị, Nhị kiếm nhất đao”, cũng là loại khá khó dây. Còn cả một cao thủ thanh niên rất có thực lực trong họ Phí: Phí Đan Phong.

Cũng có nghĩa là, Tiêu Thu Thủy muốn cứu mấy người đại hiệp Lương Đẩu thì cũng chẳng khác nào đối đầu với cả họ Phí.

Muốn đối đầu với họ Phí, ít nhất cũng phải làm kẻ địch của bao nhiêu cao thủ không dễ trêu vào như vậy.

... Loại thù oán này, dù là Quyền Lực bang cũng chưa chắc đã muốn dính dáng vào.

Cũng có thể chính là vì không muốn dính vào, mà nhà họ Phí lại gia nhập vào thế lực của Chu đại thiên vương, đám Liễu Tuy Phong mới muốn mượn tay họ Phí trừ khử Tiêu Thu Thủy, hoặc là mượn tay Tiêu Thu Thủy trừ khử họ Phí.

Không cần biết bên nào thắng lợi, cũng đều cực kỳ có lợi với Quyền Lực bang.

Tiêu Thu Thủy cười khổ.

Hắn cảm thấy ngay cả ánh sáng mặt trời chiếu xuống cũng thật khổ sở.

Khi Tử phượng hoàng rời đi, đầu cô ta còn ngẩng lên thật cao, người cũng ưỡn lên cao, giống như một con phượng hoàng kiêu ngạo.

- Anh muốn đổi đầu với họ Phí, tôi cũng không ngăn cản, tôi ở đây chờ anh, đó là trách nhiệm công tử Liễu Ngũ muốn tôi hoàn thành.

- Chuyện anh sống hay chết vốn không liên quan tới tôi.

- Dù sao thì hiện tại nhà họ Phí cũng đang chạy khắp nơi dẫn dụ anh ra. Chỉ cần anh tới núi Chung Nam sẽ gặp được người nhà họ Phí.

- Có lẽ... Tôi cũng sẽ tới núi Chung Nam, hoặc là lên Hoa Sơn, tận mắt chứng kiến anh chết như thế nào!

Tiêu Thu Thủy cuối cùng cũng lên núi Chung Nam.

Núi Chung Nam mây khói quấn quít, giống như tiên cảnh.

Tiêu Thu Thủy nhớ lại: Rất nhiều trận chiến quan trọng trong đời hắn đều diễn ra trên núi hoặc bên sông.

Núi là danh sơn, sông là danh thủy, sông núi có thể lưu danh thiên cổ, nhưng còn những trận chiến của hắn ư... Theo đá núi phong sương, theo nước sông cuộn chảy, tan biến đi như kiếp người lìa thế....

... Hắn bên bờ sông vọng nhìn thân hình dần nhỏ bé đi của Đường Phương bên vách núi...

... Hắn trên đỉnh núi, đôi mắt tiễn đưa Đường Cương mang theo Đường Phương đang bị thương không rõ sống chết...

Hắn thực muốn trở về đất Xuyên đi tìm Đường Phương.

Nhưng hắn vẫn đến núi Chung Nam.

Hơn nữa còn vượt qua Hoa Sơn.

Đến tận bây giờ, hấn vẫn chưa gặp cái gọi là “người nhà họ Phí”.

Tiêu Thu Thủy đi về phía nam Trường An khoảng năm chục dặm, qua Di Đà tự, tới Lưu Thủy Thạch, lại sang suối Hưng Bảo, Bạch Y đường, Đại Bi đường, Cam Lộ đường, Trúc Lâm tự, Ngũ Phật điện, chỉ thấy trong núi cây cối rậm rì, đá xanh suối mát, đẹp đẽ khôn tả, có gì đó giống như sông núi Giang Triết.

Sau đó lại qua Triều Thiên môn, cảnh sắc chí cao, ngẩng lên có thể thấy ba đỉnh cùng đứng, cao ngập mây, sương khói vấn vít, đầy vẻ trữ tình cùng tịch mịch khôn tả.

Sau khi qua Ngũ Mã thạch lại lên Nhất Thiên môn. Nhất Thiên môn từng bách cổ kích, đá lớn kỳ dị, hình thái đặc sắc, so với “Sáu thạch chằm tuyền” ở suối Thăng Bảo thì đều có phong vị riêng.

Nhưng Tiêu Thu Thủy không có tâm trí đâu để thưởng ngoạn, chỉ từ chỗ sa di ở Viên Quang đường biết được, mấy ngày gần đây trên Đại đỉnh Chung Nam, cũng tức là “Bắc ngũ đài” (bao gồm Văn Thù đài, Thanh Lương đài, Linh Ứng đài, Xá Thân đài cùng Đại đỉnh, tổng cộng năm đài, phía tây Đại đỉnh có Đâu Suất đài, Thái Ất đài, vân vân không nằm trong số này), thường xuyên có người lạ mặt qua lại.

Vì thế Tiêu Thu Thủy quyết tâm lên Đại đỉnh.

Nếu quả thật người nhà họ Phí ẩn nấp tại Hoa Sơn thì núi Chung Nam hẳn là tiền tiêu của chúng, muốn công phá trung tâm, trước tiên phải hủy tiền tiêu rồi sẽ tính.

Trên đường hiểm lên Đại đỉnh có hai người một mực theo sau cách Tiêu Thu Thủy không xa, bàn tán rôm rả.

Ban đầu Tiêu Thu Thủy nghĩ hai người đó đang theo dõi hẳn nên cực kỳ để ý, sau nghe lời họ nói chuyện mới biết là không có ác ý.

- Cô xem, chùa chiền từ lúc đi tới tận trên này, chỗ nào cũng treo đầy các lọa biển ngự tứ, hoàng đế nào cũng có, cứ như là chỗ cung phụng điện trường sinh cho bọn hán vậy, đúng là rồi hơi.

Nam tử có vẻ cao lớn, tóc dài nói.

- Thực là ghét muốn chết. Lúc nhỏ mẹ bắt rôi đọc “Luận ngữ”, ối giờ ời, mỗi chữ đều có bảy tám ý nghĩa, năm sáu cách đọc, cái gì mà điển tích cổ kim nhé, khảo chứng nhé, chú thích nhé, đúng là mẹ của tôi ời. Lời của Khổng Tử rất có đạo lý, điểm ấy tôi thừa nhận, chỉ là văn chương quá làm khó người ta mà.

Một nữ tử thấp nhỏ, tinh minh nói.

- Nói bừa.

Nam tử cao kia nói:

- Cô đúng là chưa từng đọc sách. Khổng Tử là “thuật như bất tác”, sách không phải ngài viết, mà là nói ra, đệ tử của ngài chép lại, thế là thành bản viết thôi.

- Ha.

Nữ tử thấp kia đáp:

- Vậy thì chữ nghĩa thâm thúy không phải là chuyện của Khổng lão phu tử nữa rồi. Tôi biết rồi, Khổng Tử có thể là sáng tác chậm, kể chuyện nhanh, ông ta liền mời người đến làm văn thư, ông ta nói,

người khác viết...

- Đúng rồi. Khổng Tử không gọi sáng tác, điểm ấy đúng là khiến người ta thấy khó hiểu....

- Không biết chừng khi ông ta sáng tác còn cảm thấy hụt ý ấy chứ... Đệ tử ông ta tập hợp sách vở xong còn phải đi chu du khắp bảy mươi hai nước, nhất định là để quảng bá tác phẩm của ông...

- À, đương thời thanh danh ông ta nhất định là không đủ vang dội, các đường quan hệ chưa xếp đặt tốt.... Ngược lại Lão Tử thì thông minh hơn nhiều.

- Sao lại nói vậy?

- Lão tử viết Đạo Đức kinh, người người nhà nhà trên miệng không phải lúc nào cũng gắn hai chữ “đạo đức” sao?!

- Có lý... Không ngờ hai vị đại họ vấn như chúng ta, ở nơi sơn minh thủy tú này lại nghiên cứu ra được một đoạn công án mà một đời học giả tìm tòi đến bạc cả đầu cũng chưa giải nổi!

... Cậ chuyện nhạt tẻch như vậy thật khiến người ta cười phì cả cơn ra, hai người lại đầy vẻ hứng thú.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy lại cảm thấy hai người này điên điên khùng khùng, có chút gì đó giống hai gã Khâu Nam Cố và Thiết Tinh Nguyệt.

Tuy vậy, hẳn vì muốn cẩn thận, trên đường đi còn dùng thuật dịch dung mà mẹ đã dạy, hóa trang đổi mặt, giả làm một người ăn mặc theo kiểu tiêu đầu.

Họ Phí và họ Tiêu vốn có uyên nguyên, nhưng nếu họ Phí đã tâm ngoan thủ lạt, sát hại cha mẹ, ông bà Tiêu Thu Thủy trước thì Tiêu Thu Thủy cũng tình đoạn nghĩa tuyệt, chuẩn bị triển khai một trận chiến bỏ mặc sống chết.

Lên trên đỉnh chỉ thấy khí núi trầm trầm, cúi nhìn quân sơn, như sóng cuộn nhấp nhô, thực không hiểu là đang cúi nhìn hải dương hay đang nhìn ngấm núi non.

Tiêu Thu Thủy âm thầm cảm khái, ánh mắt mở rộng, nhưng trong lòng vẫn còn vướng mắc. Hai vị “quái nhân” kia thì đã tới Viên Quang tự, Tiêu Thu Thủy bám theo sau, tiến vào trong chùa, khách dâng hương, du khách, người viếng chùa đều rất thưa thớt. Tiêu Thu Thủy bỗng nghe một giọng nói rất quen thuộc, hỏi:

- Xin hỏi đại sư, mấy ngày gần đây có thấy một thanh niên họ Tiêu tới ở nhờ quý tự không?

Một giọng nói già nua đáp:

- Tệ tự không có người này.

Tăng nhân đó lại nói:

- Đúng là kỳ quái, gần đây thường xuyên có người tới đây hỏi thăm thí chủ họ Tiêu, không biết là vì chuyện gì

Tiêu Thu Thủy nghe mà giật mình, quay đầu lại nhìn, trông thấy người hỏi chính là hai người một nam một nữ kia.

Chỉ thấy một nam một nữ đó vô cùng thất vọng, bộ dạng rất buồn bã, một người cao giọng nói:

- Tiêu Thu Thủy là một bậc hảo hán, chúng tôi nghe tiếng tăm, đeo trường kiếm, mang hành trang cùng một bầu nhiệt huyết tới tìm, nếu như đại sư biết thì xin cho biết.

Người còn lại cũng nói:

- Chúng tôi nghe danh Tiêu đại ca từ lâu, cho nên tới theo về, đáng tiếc một đường tìm kiếm, không thấy bóng dáng Tiêu đại ca trên giang hồ, mãi tới khi đến Trường An mới được một người câu cá chỉ đường, nói là cứ tới Chung Nam, biết đâu có thể gặp được, vì thế mới đến đây...

Vị hòa thượng già ấy nói:

- A Di Đà phật, những dục vọng trong chuyện thế tục, bần tăng đã sớm cách biệt, không biết thế gian xuất hiện một nhân vật như vậy... Đáng tiếc bần tăng chưa từng gặp qua.

Nói xong làm lễ rời đi.

Hai người cực kỳ ảo não. Tiêu Thu Thủy vốn đã u sầu thất ý một thời gian, giờ nghe được hai người vượt đường xa vạn dặm tới tìm mình, trong lòng vô cùng cảm động, một bầu máu nóng cũng như sôi trào, giữa bầu khí núi mông lung lạnh lẽo, có cảm giác muốn hét vang lên một tiếng thật dài.

Lúc này bỗng nghe có người cười lạnh nói:

- Tiêu Thu Thủy thì có gì tài giỏi?

Một kẻ khác cũng nói:

- Hấn chỉ xứng bưng nước rửa chân cho ta thôi.

Còn có một người rề rề nói:

- Chỉ có lợn mới đi tìm hăn, chờ mổ.

Ba người nói xong, bật cười ha hả.

Có ba người gần như đồng thời quay phắt lại.

Một trong số đó chính là Tiêu Thu Thủy đã dịch dung cải trang. Hai người còn lại là hai nam nữ điên điên khùng khùng kia.

Chỉ thấy trên bàn giữa thien thực đường có ba người đang ngồi ngả ngốn.

Ba người trẻ tuổi.

Một người vô cùng ngạo mạn, chân ghếch lên gác trên ghế dài, lông mày một bên nhướng cao, một bên hạ thấp ghé nhìn đối phương. Một người mặt đầy sát khí, một tay chống án, bộ dạng cực kỳ uy vũ.

Người còn lại hai mắt cúi thấp, thủy chung không ngẩng đầu lên, giống như chuyện phát sinh tại trường chẳng hề liên quan gì tới hăn.

Lúc này năm người đối mặt, sát khí tỏa ra khiến toàn trường đều cảm nhận được, tất cả đột ngột im lặng như tờ.

Thạn nên cao ráo, tóc dài kia chấp tay nói:

- Tại hạ tên là Tần Phong Bát, vị này là nghĩa muội Trần Kiến Quý, xin hỏi có chỗ nào đắc tội, các hạ hà tất phải lên tiếng mắng người?

Nữ tử thấp nhỏ kia cũng nghiêm mặt nói:

- Người mắng bọn ta cũng không sao, nhưng xúc phạm Tiêu đại ca thì phải nói cho rõ ràng.

Hai trong ba người ngồi bên bàn lại bật cười khục khục khặc khặc, càng cười càng khó nén, cuối cùng thì ôm bụng cười lên ha hả.

Hai thanh niên kia tức đến độ mặt mũi trắng bệch.

Hơn thế nữa, tiếng cười càng lúc càng lớn, hóa ra sau lưng họ cũng có một nam hai nữ đang ôm miệng cười nhạo.

Tần Phong Bát tức giận hỏi:

- Cười cái gì?!

Trong hai nữ tử, một người trang điểm lòe loẹt cười khẩy:

- Vậy phải trách tên cái người, nam thì như là nữ, nữ lại như là nam!

Một nữ tử khác làm bộ làm tịch nói:

- ...Tìm hấn? Tiêu Thu Thủy là cha nuôi người chắc?

Nam tử âm dương quái khí kia cũng nói:

- Các người muốn tìm Tiêu Thu Thủy, không bằng tìm bọn ta: họ Phí....

Rồi hấn nói tiếp:

- Huynh đệ, bằng hữu của Tiêu Thu Thủy còn đang khách trong nhà giam của bọn ta.

Người nhà họ Phí!

Tiêu Thu Thủy lập tức sinh cảnh giác.

Theo hình dáng hai nữ một nam này hiển nhiên là một trai hai gái của Phí Nha Tử: Nhị kiếm Nhất đao.

Vậy còn ba người ngồi bên bàn kia thì là ai?

Đây là lần đầu tiên Tiêu Thu Thủy tiếp xúc với người nhà họ Phí.

Người nhà họ Phí hiển nhiên là không biết người ăn mặc như tiêu đầu kia chính là Tiêu Thu Thủy.

Trần Kiến Quý cả giận nói:

- Các người bắt giữ huynh đệ, bằng hữu của Tiêu đại ca là có ý đồ gì?

Nữ tử trang điểm lòe loẹt đáp:

- Người hỏi nhiều quá đấy!

Trần Kiến Quý trừng mắt:

- Kể cả là hỏi nhiều, đó là chuyện của ta, ta đương nhiên phải hỏi...

Nàng ta hiêng ngang nói:

- Ta tuy chưa từng gặp mặt Tiêu đại ca nhưng đã thăm coi anh ấy là huynh đệ. Chuyện của anh ấy cũng là chuyện của ta.

Nữ tử làm bộ làm tịch nói:

- Vậy người xuống suối vàng đợi Tiêu Thu Thủy trước đi.

Nói dứt lời đã rút phất kiếm ra.

Cùng lúc ấy, hai người kia một người rút kiếm, một người rút đao.

Trong khoảnh khắc đao kiếm rút ra, trận thế đã thành.

Ba người song kiếm nhất đao, bao vây lấy Tần Phong Bát và Trần Kiến Quý.

Ba người vây tròn, khí thế lừng lệ.

Tần Phong Bát bật cười nói:

- Không ngờ còn chưa gặp Tiêu đại ca đã đánh trước một trận rồi.

Trần Kiến Quý cũng nói:

- Cũng tốt, cứ giết trước một trận. Coi như quà ra mắt cho Tiêu đại ca.

Tiêu Thu Thủy nghe mà nước mắt muốn tuôn trào. Trận thế của Nhị kiếm Nhất đao sắp sửa phát động, đúng lúc đó, bỗng nghe một giọng nữ hô lên:

- Chờ đã!

Một giọng nữ khác quát:

- Chuyện của Tiêu Thu Thủy cũng là chuyện của bọn ta, muốn đánh

nhau, tính cho bọn ta một phần.

Tiêu Thu Thủy nghe thấy tiếng này liền nghĩ: thật quen. Hẳn quay đầu lại, chỉ thấy hai người đã phóng vào giữa trường, chính là:

Phong nữ Lưu Hữu và Tử kim A Thủy.

Hai vị nữ hổ tướng trong Quảng Đông ngũ hổ!

Tiêu Thu Thủy thấy họ, trong lòng mừng rỡ, nhưng họ lại không nhận ra Tiêu Thu Thủy.

Chỉ thấy Phong nữ nhảy vào giữa trường, đối mặt với Tần Phong Bát, Trần Kiến Quý liền “hà” một tiếng, nói:

- Chúng ta cũng từ xa tới tìm Tiêu Thu Thủy. Việc chọn minh chủ của Thần Châu kết nghĩa, Tiêu Thu Thủy không thể không đi, nhưng đến nay vẫn chưa ra mặt, bọn ta cũng được một nữ tử áo lam chỉ đường, lên núi tìm kiếm... Vừa khéo gặp được hai người, hà! Thực đúng là trùng hợp.

A Thủy muốn bước lên nói chuyện, bỗng không cẩn thận, vấp chân vào bên lò, ngã lăn lông lốc xuống đất, lập tức buột miệng chửi:

- Đáng ghét!

Tiêu Thu Thủy thấy Trần Kiến Quý và Tần Phong Bát vì hai vị khách không mời này mà ngăn ra giữa trường, không hiểu đầu cua tai nheo gì, trong lòng không khỏi cười thầm, chợt nhớ lại những nhân vật phong vân ngày trước...

... Cái kỳ quái của hòa thượng Đại Đổ, rắm thối của Thiết Tinh Nguyệt, trò ngụy biện của Khâu Nam Cố, sự thành thực của Hồng

Hoa, cái thằng thẩn của Thi Nguyệt, về làm bộ phong lưu của Lâm công tử...

Núi Chung Nam kéo dài liên miên như tới ngàn dặm, huynh đệ, bằng hữu, mọi người đang ở đâu?

Nữ tử trang điểm lòe loẹt kia tên là Phí Tâm Can, nữ tử làm bộ làm tịch gọi là Phí Bảo Bối, nam tử âm dương quái khí tên là Phí Trùng Thanh.

Ba người này đều là hậu nhân họ Phí, ngoài thuật đao kiếm thuần thực ra đều có một hai món tuyệt nghệ, bình thường mắt cao quá trán, không hề coi cao thủ võ lâm Trung Nguyên ra gì.

Phí Trùng Thanh lạnh giọng hỏi:

- ... Các người... Là cùng một bọn?!

Phong nữ Lưu Hữu đáp:

- Đã cùng là bằng hữu của Tiêu Thu Thủy thì đương nhiên là một bọn rồi!

Tần Phong Bát búng tay đánh “chóc” một cái, nói:

- Đúng! Đã là huynh đệ của Tiêu đại ca thì đương nhiên là cùng một phe!

... Trên giang hồ danh tiếng của Tiêu Thu Thủy rất lớn, nhưng võ công vốn không cao, có nhiều người quyết chí đồng tâm theo bước như vậy, không dựa vào thế lực chi trì, không dựa vào thế gia nâng đỡ, càng không có tiền tài làm chỗ dựa, sự quật khởi của hãn toàn dựa vào sự hiệu triệu của chí khí, hiệp khí, chính khí, mới khiến cho

nhưng người chưa từng quen biết khâm phục.

Phí Trưng Thanh hét lớn một tiếng, vung đao quét tới.

Đao phong vốn chém về phía Tần Phong Bát, nửa đường chuyển lại, quét ngược vào Phong nữ.

Phong nữ gặp phải biến cố, lâm nguy không loạn, há mệnh cắn mạnh, không ngờ lại cắn trúng thân đao.

Phí Trưng Thanh ra đòn, trường kiếm của Phí Tâm Can và Phí Bảo Bối cũng động theo.

Hai thanh bảo kiếm như hai con rắn bạc chớp động, đâm thẳng vào ngực Tần Phong Bát, Trần Kiến Quý.

A Thủy quát lớn:

- Để ta lên!

Chưa dứt lời, người đã như gió lốc, xông thẳng lên trước, vung chỏ, bổ về Phí Tâm Can, nâng gối, thúc vào Phí Bảo Bối.

Cứ thế, A Thủy và Phong nữ cùng với Nhị kiếm Nhất đao đánh thành một đoàn, ngược lại, khiến cho hai người ban đầu Trần Kiến Quý, Tần Phong Bát có cảm giác không cách nào xen vào.

Nhị kiếm Nhất đao phối hợp với nhau, ít nhất đã biến ảo thành hai mươi sáu trận thế, tùy theo tình huống mà thay đổi, đối với Lưu Hữu và A Thủy điên cuồng đánh đấm mà nói, thì có áp lực cực lớn. Nhưng Lưu Hữu cùng A Thủy phấn dũng xông trận cũng là khắc tinh của Nhị kiếm nhất đao.

Trần Kiến Quý, Tần Phong Bát thấy năm người quấn thành một vòng, đánh tới khó phân khó giải, không khỏi cảm thấy lo lắng. Ba người đang ngồi, tên bộ dạng ngả ngốn cũng vươn cổ ra nhìn, kẻ dáng vẻ uy sát cũng chăm chú quan sát, chỉ có thanh niên một thân áo gấm ngồi ở giữa là vẫn không hề ngẩng đầu, mắt không trông ngang, chỉ nhìn chăm chăm vào đôi đèn đặt trên bàn trước mặt, giống như đôi đũa đó sắp sửa mọc cánh bay đi vậy, không một chuyện gì có thể làm xao nhãng sự chuyên chú của hắn.

Quyển 6 - Chương 12: Tần Phong Bát và Trần Kiến Quỷ

Trận thế đao kiếm của ba chị em họ Phí biến đổi liên tiếp, vốn là quân trận dùng trong lúc xông pha giữa thiên quân vạn mã, có thể giúp đỡ lẫn nhau, đầu đuôi hô ứng, bình thường đều sử dụng trong tình hình lấy ít địch nhiều. Bây giờ chị em họ Phí quá kiêu căng tự mãn, dùng chiến trận này vào lúc địch ít ta nhiều, vây giết một hai người, kết quả là không phát huy được tác dụng.

Quyền pháp điên khùng, nổi loạn của Phong nữ, quyền lộ nghiêng ngả, đập đánh của A Thủy khiến cho ba chị em họ Phí thở không ra hơi.

Đúng lúc đó, tình thế lại biến đổi.

Đao của Phí Trường Thanh bỗng “xoẹt” một tiếng, vươn dài hẳn ra, biến thành đao quét, thân kiếm của Phí Tâm Can và Phí Bảo Bối cũng đột ngột kéo dài, biến thành thương đâm. Cơ quan trong binh khí phát động, biến đổi trong chớp mắt khiến A Thủy và Phong nữ không kịp phòng bị, người đều trúng thương.

Nhưng hai người không bị thương còn đỡ, một khi bị thương lại càng thêm hung hãn. Lưỡng Quảng thập hổ không ai là không từ nơi phố phường hỗn loạn, từng bước từng bước tiến lên, bản thân trải qua đâu chỉ trăm trận, cho nên càng đánh càng dung mãnh, Phong nữ sử ra “Phong điên quyền”, A Thủy thì sử dụng “Điệt chàng quyền”.

Bí quyết của Phong điên quyền chính là “điên điên khùng khùng”, bí quyết của Điệt chàng quyền cũng là “ngiên nghiêng ngả ngả”, đó

vốn đều phạm vào đại kỵ của binh gia, nhưng cầu thắng trong chỗ nguy hiểm hẳn lại là thượng sách của nhà binh. Hai loại quyền pháp này đều cố ý lộ ra cả trăm chỗ sơ hở, nhưng do lấy ý chí cá nhân tuyệt đối làm trung tâm, khiến cho thế công thiên biến vạn hóa của đối phương đều tiêu tan thành vô hình. Đối phương chỉ có thể tập trung toàn bộ tinh thần để ứng phó với loại chiến đấu điên cuồng này.

Phong nữ làm người cực kỳ mạnh bạo, không giống tác phong e ấp của nữ tử bình thường, cách đánh đại khai đại hợp, mấy lần đã sắp sửa bị đâm trúng nhưng đối phương sợ rằng cũng sẽ phải đồng quy vu tận, do vậy chỉ có thể nhảy tránh xa ra.

A Thủy trời sinh tàn tật, mã bộ lỏng lẻo, cô ta lại lợi dụng đặc điểm này, lao đụng đâm hất, lúc đạp lúc chỏ, ép ngược lại địch thủ.

Nhất thời Phí gia Nhị kiếm Nhất đao cực kỳ bức bối. Ba người bỗng nhiên hô lớn một tiếng, đao, kiếm cùng tách làm hai, na người đều cầm song kiếm, song đao, triển khai trận thế đao kiếm kỳ lạ, chém chặt liên miên.

Nhưng cũng đồng thời, A Thủy và Lưu Hữu cùng quát lên:

- Phá đây!

Hô xong, hai người đột nhiên cướp thế công. A Thủy cúi đầu húc vào bụng Phí Trường Thanh, song đao Phí Trường Thanh không kịp che chắn, “chát” một tiếng, bị húc phun ra một ngụm máu tươi.

Phí Tâm Can vung kiếm cứu trợ, Phong nữ hét lớn, hai chân bắn lên, Phí Bảo Bối dùng song kiếm ngăn cản, chém ngược vào hai chân Phong nữ nhưng bỗng nghe “xẹt xẹt” hai tiếng, hai chiếc bóng đánh trúng vào mặt cô ta, chỉ thấy mùi hôi khó ngửi, mắt nổ đom đóm, người ngã phịch xuống đất.

Hóa ra Phong nữ khi nhảy lên đã đá tung giày đi, đánh ngã Phí Bảo Bối. Phí Tâm Can bị Phong nữ ngăn cản một chốc, A Thủy đã quay người lại, nhưng lại hẫng chân ngã oạch xuống. Phí Tâm Can chỉ cảm thấy bóng người trước mắt vụt biến mất, hai chân đã bị người ta tóm chặt. Phong nữ nhỏ một ngụm nước bọt trúng giữa mặt cô ta, nhất thời không nhìn thấy được gì, lại trúng một quyền nặng, ngã bay ra xa, hồi lâu sau vẫn không dậy nổi.

Trong thoáng chốc, ba chị em nhà họ Phí đều đã bị đánh ngã.

Hóa ra một câu “Phá đây” của A Thủy và Phong nữ là ám ngữ giữa hai người, lời này nói ra, hai người sẽ phát huy tinh hoa của Phong diên quyền và Diệt chàng quyền, vốn phối hợp không chút sơ hở, đánh bại cường địch.

Hai người tuy đánh bại Nhị kiếm Nhất đao nhưng cũng bị thương không nhẹ, đứng thờ hồng hộc. Lúc này tại trường bồng có thêm hai người, hóa ra là trong nhóm ba người đang ngồi, cũng không thấy bọn chúng di động như thế nào, chỉ biết thoáng cái đã xuất hiện.

Hai người tự báo tên tuổi, thanh niên lười nhác nói:

- Ta là Phí gia Phí Hồng.

Thanh niên uy mãnh nói:

- Ta là Phí gia Phí Hiếu.

Phí Hồng trào phùng:

- Hai người cách người không ngờ lại đánh bại được ba tên vô dụng của nhà họ Phí, để bọn ta dạy dỗ các người một chuyến vậy.

Hóa ra thành viên họ Phí cũng có thành kiến lẫn nhau, hai hệ Phí Dật Không, Phí Nha Tử vì chuyện kế thừa y bát nhà họ Phí mà đấu đá không ngừng. Nhưng Phí Ngự Tiều ngày trước đã hiểu rất rõ cái khổ của gia đình chia rẽ cho nên toàn lực áp chế, khiến tình huống không đến mức thành phân liệt, nhưng cũng đã có dấu hiệu thế như nước lửa.

- Không công bằng!

Chỉ thấy một hán tử mặt vàng ăn mặc như tiêu sư nói:

- Hai người họ đánh đã mệt, các ngươi khiêu chiến lúc này là không công bằng!

Phí Hồng, Phí Hiểu đưa mắt nhìn nhau, trong lòng cùng thầm nghĩ: kẻ này dịch dung! Nhưng cũng đều không biết đại hán cao lớn đường đường, mặt hai chòm râu này có lai lịch gì, Phí Hồng lập tức cười lạnh nói:

- Cái gì mà công bằng với không công bằng! Chỉ xem xem cái gọi là Quảng Đông hiệp nữ có phải là xứng với danh tiếng hay không thôi!

Đúng là khen tướng không bằng khích tướng, A Thủy là người đầu tiên không nhịn được, nhảy dựng lên quát:

- Được lắm! Thằng nhãi con, cho dù là xa luân chiến thì bà đây cũng tiếp hết!

A Thủy đã bước ra, Phong nữ đương nhiên cũng không có lý do gì để chị ta chiến đấu một mình, cũng xông lên, quát:

- Phì! Có ngon thì dẫn xác qua đây!

Phí Hồng cười hì hì:

- Vậy mới đúng chứ.

Nói dứt lời, trên tay hắn đã có thêm một thanh kiếm.

Thanh kiếm này cũng không có gì đặc biệt, nhưng ánh mắt Phí Hồng không nhìn kẻ địch mà chỉ nhìn chăm chú vào thanh kiếm trong tay mình.

A Thủy, Phong nữ cũng vì thế mà cẩn thận đề phòng, cực kỳ chú ý.

Phí Hồng bỗng nhiên giơ kiếm lên trước gió, rung mạnh. Thân kiếm không ngờ lại gãy khúc thành từng đoạn, lại giống như được một sợi dây nhỏ nối liền lại một chỗ, biến thành thiên xà bách tinh, giống như ám khí, lại như trăm ngàn thanh kiếm, chụp về phía hai người.

Cùng lúc ấy, Phí Hiểu cũng đã xuất thủ.

Thứ hắn sử dụng là thương chữ thập.

A Thủy, Phong nữ hết hoảng thối lui, thương chữ thập đã chặn sau lưng hai người.

A Thủy cong tay, búng người, bắt chặt lấy thương chữ thập, đang muốn vận lực bẻ mạnh, đánh gãy thân thương thì thương chữ thập bỗng rung lên, xoay tròn cắt sâu vào bên sườn A Thủy.

Ở bên cạnh, Phong nữ cùng đồng thời gặp nguy hiểm, thanh Thiên xà bách tinh kiếm kia bỗng như có sức mạnh thần bí, bắn mạnh lên trước, ngàn mảnh kiếm quét về phía Phong nữ.

Vừa mới giáp mặt, Phong nữ, A Thủy đã không địch nổi.

Cao thủ trong hệ Phí Dật Không quả nhiên là mạnh hơn đệ tử trong hệ Phí Nha Tử nhiều.

Đúng lúc này, bỗng nghe một tiếng quát lớn, một người phóng tới, tay vung chộp loạn xạ, không ngờ lại có thể dùng một đôi tay trần, gạt rơi tất cả các mảnh kiếm, tiếng vang leng keng đầy đất.

Đồng thời, một bóng đen khác cũng nhoáng lên, vung cước, không nghiêng, không lệch, hất văng mũi tiêm chữ thập lên cao, máu thịt bắn tung, một cước khá đá bay A Thủy ra xa.

Phong nữ cùng A Thủy tìm được đường sống trong chỗ chết, trong lòng đều kinh sợ, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai người Trần Kiến Quý, Tần Phong Bát, thực có cảm giác như “tái thế làm người”.

Hai người Phí Hồng, Phí Hiếu lại cùng biến sắc.

Phí Hồng lúc này mới tập trung hơn, tức giận hỏi:

- Các người... Rút cuộc là người của bang nào, phái nào....?

Trần Kiến Quý cười lạnh đáp:

- Người chắc cũng đã nghe tới Cái Bang rồi chứ?

Tần Phong Bát lạnh lùng nói:

- Vậy người cũng đã nghe nói Cái Bang có hai hộ pháp rồi nhỉ?

Phí Hồng biến sắc hỏi:

- Hai vị có phải.... có phải là.... hai vị cao nhân.... ngoại hiệu “Diêm Vương thân thủ” cùng ngoại hiệu.... “Chung Quỳ thân thối”?

Ngũ khí bất tri bất giác đã khách khí hơn không biết bao nhiêu lần.

Trần Kiến Quỳ đáp:

- Ta chính là Diêm Vương thân thủ.

Tần Phong Bát đáp:

- Ta chính Là Chung Quỳ thân thối.

Phí Hiểu xen vào:

- Phí gia chúng ta... Không có thù oán gì với Cái Bang, hai vị sao lại đến tranh vùng nước đục này?

Tần Phong Bát mặt không chút biểu tình, nói:

- Bởi vì các người chọc vào bọn ta trước. Hai vị... cô nương này... là vì hỗ trợ bọn ta nên mới bị thương đến như vậy. Đây vốn là chuyện của bọn ta, bọn ta đương nhiên là không thể khoanh tay ngồi nhìn.

... Khi hần nhắc tới “cô nương”, ánh mắt liếc qua chỗ hai người A Thủy, Phong nữ, bộ dạng lôi thôi lếch thếch, hung hăng dữ tợn, thật sự có chút xấu hổ, suýt nữa thì không nói ra mồm được.

Phí Hồng khẽ cười nói:

- Vậy bọn ta nể mặt hai vị huynh đài, không đối phó với hai con mụ này nữa, như vậy hai bên không ai nợ ai, thế đã được chưa?

Trần Kiến Quý nặng mặt đáp:

- Không được.

Phí Hiểu tức giận hỏi:

- Tại sao lại không được?

Tần Phong Bát đáp:

- Không được là không được. Các người đã đâm một người bị thương, lại dùng vũ khí thiên kỳ bách quái, thiếu chút nữa thì thương hại đến tính mạng rồi... Cứ như vậy mà thôi được sao?

Trần Kiến Quý tiếp lời:

- Càng hướng hồ... Giọng điệu các người vừa nãy đã xúc phạm Tiêu đại ca...

Phí Hồng ngạc nhiên hỏi:

- Tiêu Thu Thủy có quan hệ gì với các vị?

Trần Kiến Quý dứt khoát đáp:

- Không có quan hệ gì.

Tần Phong Bát nói:

- Gia soái Cừu Vô Ý có ấn tượng rất tốt với Tiêu đại ca, lần này sang tây cũng không có ý gì ngoài khuyên nhủ Tiêu đại ca giành lấy chức minh chủ Thần Châu kết nghĩa.

Cừu Vô Ý là bang chủ cái bang.... Nhưng Tiêu Thu Thủy không quen biết Cừu Vô Ý, Cừu Vô Ý làm sao biết được Tiêu Thu Thủy là người đáng trọng, chuyện này thực khiến Tiêu Thu Thủy khó hiểu.

.... Chỉ là trước khi Quyền Lực bang quật khởi, Cái Bang chính là thiên hạ đệ nhất đại bang, thanh thế khiếp người, bây giờ tuy thanh uy giảm mạnh nhưng huynh đệ họ Phí vẫn không dám tùy tiện chuốc lấy kẻ địch mạnh mẽ như vậy.

Phí Hồng cười gượng nói:

- Oan gia nên giải không nên kết, hai vị với Tiêu Thu Thủy cũng không có giao tình gì, không bằng cứ bỏ qua như vậy đi...

Chỉ nghe Tần Phong Bát lạnh lùng nói:

- Nếu như những lời này của Phí huynh nói trước khi bọn ta thông báo ngoại hiệu thì mọi chuyện đều có thể thương lượng...

Trần Kiến Quỷ đồng dục nói:

- Chờ đến bây giờ mới nói thì cũng chỉ là loại ton hót nịnh bợ, gió chiều nào che chiều ấy thôi!

Phí Hiểu giận giữ quát:

- Con mẹ cái loại con cháu nhà rùa, tưởng là ông đây sợ các người thật sao?! Muốn đánh thì đánh đi!

Nói dứt lời, thương chũr thập đã đâm vù tới!

Trần Kiến Quỷ nhanh như chớp, hai tay bắt lấy điểm giao xoa trên thương chũr thập.

Đúng lúc ấy, thương chũ thập đột nhiên gãy lìa.

Hóa ra không phải gãy, mà là tách rời ra thành hai đoạn, tay trái Phí Hiểu cầm một đoạn rời, đầu chót bỗng bật ra một mũi nhọn hình thoi, đâm thẳng tới trước!

Tình thế biến đổi cực nhanh, mũi nhọn đã đâm trúng vào vai phải Trần Kiến Quý.

Trần Kiến Quý lại không hề có chút gì là đau đớn, quyền phải vung ra, đánh trúng Phí Hiểu.

“Roạt”, mũi nhọn xé rách một mảnh tay áo của Trần Kiến Quý, bấy giờ mới thấy cánh tay trái Trần Kiến Quý là bằng sắt.

Phí Hiểu bị đánh bay ra, phun ra một ngụm máu, nhưng binh khí trên tay hắn lại có biến hóa.

Mũi thương của thương chũ thập đột nhiên bắn ra khỏi cán!

Trần Kiến Quý nhảy lên nhưng vẫn bị mũi thương bắn trúng đùi.

Chỉ trong một thoáng tiếp xúc ngắn ngủi, Phí Hiểu đã bị đánh ngã trọng thương, nhưng Trần Kiến Quý cũng bị thương một chân.

Tần Phong Bát lạnh lùng nói:

- Binh khí nhà họ Phí thật đúng là thần kỳ!

Phí Hồng cười như không phải cười, đáp:

- Ám khí họ Phí cũng không kém đâu!

Bỗng vung chưởng đánh ra, Tần Phong Bát giơ chưởng đỡ, gạt được một chiêu. Phí Hồng lại trở tay, bắn ra bốn quả cầu tròn!

Phí Hồng ra tay, Tần Phong Bát lập tức nhảy lên, trong khoảnh khắc đã đá ra mười bốn cước, đá lùi mấy quả cầu sắt trở về.

Vốn hấn làm như vậy là đối thủ thành công, nhưng đáng sợ là bốn quả cầu tròn vừa chạm vào mũi chân hấn liền phát nổ thành khói mù.

Khói mù màu đỏ dày đặc.

- Đừng có hít vào!

Tần Phong Bát vừa bịt mũi vừa hét lớn. Hấn sợ khách dâng hương trong chùa hít phải sẽ không cứu chữa kịp, ai mà biết chỉ vừa hô lên, đầu óc đã choáng váng, chỉ nghe Phí Hồng cười khặc khặc, nói:

- Ngã rồi, ngã rồi.

Hóa ra mấy quả cầu tròn của Phí Hồng không hề có độc, nhưng một chưởng Tần Phong Bát đón đỡ lúc trước lại ẩn chứa kịch độc. Khói mù nổi lên, Tần Phong Bát muốn che miệng mũi lại liền trúng phải thuốc mê dính trên tay hấn lúc trước, toàn thân mềm nhũn, Phí Hồng cười đắc ý, tiến lại gần.

Đúng lúc này, Tần Phong Bát bỗng nhảy lên, đá ra.

Phí Hồng đã sớm tính được Tần Phong Bát sẽ phản kích trước lúc nguy hiểm, cho nên sớm có chuẩn bị, vung tay lên, bắn ra sáu đốm sáng lạnh.

Sáu đốm sáng này có nhanh, có chậm, có cái gào rít, có cái sáng

bùng, chia làm sáu góc độ, tấn công Tần Phong Bát.

Nhưng Tần Phong Bát lại không hề lao về phía hẳn.

Cho nên đòn tấn công của Phí Hồng đánh trượt.

Tần Phong Bát lao về phía lò hương lớn, hương khói lơ lửng, đá mạnh một cước.

Lò hương mang theo tro bụi cùng tàn hương nóng bỏng ụp thẳng xuống đầu Phí Hồng.

Phí Hồng hét lên, tránh né, do nuốt phải tro hương mà âm thanh nghẹn lại, mắt không thể nhìn, Tần Phong Bát đá ra một cước, vừa vặn trúng địch, Phí Hồng vừa ôm mặt vừa phun máu, tình cảnh cực kỳ chật vật.

Nhưng Tần Phong Bát đã kiệt sức, mềm rũ người ngã xuống, hẳn là chất độc đã phát tác, không thể gắng gượng được nữa.

Phí gia Phí Trường Thanh, Phí Tâm Can, Phí Bảo Bối, Phí Hồng, Phí Hiểu, giao đấu với A Thủy, Phong nữ, Trần Kiến Quý, Tần Phong Bát, kết quả là lưỡng bại câu thương, ngọc đá cùng tan.

Lúc này, người thanh niên, trong chiến đấu, trong khói mù vẫn một mực không ngẩng đầu lên, đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt như đuốc, hét lớn, chiếc bàn vỡ nát, rút đao, phóng ra gần mười trượng, đến trước người Tần Phong Bát, chém xuống một đao.

Đột biến xảy ra, ba người Trần Kiến Quý, A Thủy, Phong nữ cố toàn lực ngăn cản, nhưng tuy ba người chia làm ba phòng tuyến lần lượt tấn công người đó, lại đều đồng thời bị bắn ngược ra ngoài, mặt phục xuống đất, thờ dốc không ngớt.

Đến phòng tuyến thứ ba, người đó mới hơi dừng lại, chỉ thấy hấn ánh mắt sắc bén, khuôn mặt không biết tại sao trông chẳng hề giống mặt người, cả mặt vàng ệch, ánh mắt vàng ệch, giống như người bị bệnh vàng da, nhưng lại khiến người ta không rét mà run.

Hấn hơi dừng lại, hai tay ôm đao, dựng thẳng ngang mày.

Phí Hồng nhin đau cười lớn:

- Đó là đệ nhất cao thủ thế hệ thanh niên của Phí gia bọn ta: Phí Đan Phong.

Mấy người Trần Kiến Quý nghe thấy cái tên này, hiểu rằng: “Mình thật sự sắp phải đi gặp quý rồi.”

Địa vị của Phí Đan Phong trong giang hồ cũng thế gia cũng giống như nhân vật xuất quần bạt tụy nhất của họ Phí năm xưa: Phí Cừu.

Phí Cừu liên tiếp đánh bại mười chín cao thủ, cơ hồ trung chấn thanh danh họ Phí, thiếu chút nữa thì bước lên vị trí đứng đầu Võ lâm Tứ đại thế gia... Nếu như không gặp phải Mộ Dung Thế Tình.

Phí Đan Phong là con cháu xuất sắc nhất nhà họ Phí sáu mươi năm sau.

Người Phí Ngư Tiều coi trọng nhất chính là Phí Đan Phong... Tuy Phí Đan Phong không phải con cháu dòng chính, nhưng trong đám con cháu Phí gia, hẳn là người tài hoa nhất, cũng có sức sát thương mạnh nhất, giống nha một khóa minh châu giữa biển lớn, tuy không rực rỡ chói lọi như đồ nhân tạo, nhưng vẫn tự có giá trị liên thành.

Nhưng mấy năm gần đây, Phí Đan Phong do luyện kỳ môn tạp học

mà không những nhân tâm đại biến, đến cả dung mạo cũng thay đổi cực lớn... Có lẽ vì hấn một lòng muốn kế thừa y bát Phí gia, nhưng một điểm lợi đục đó cũng khiến hấn thành một trong những kẻ giết người tranh quyền, cướp danh đoạt lợi hung hãn nhất, tàn nhẫn nhất trong nhà họ Phí.

Tuy thế Phí Đan Phong vẫn là người có chân tài thực học, mười bảy tuổi hấn đã đánh bại Hành Sơn chi vương Bạc Tiểu Thiên, hai mươi tuổi trong một đêm đánh bại “Trường Sơn tứ nghĩa”, ngoài ra trên thi đàn còn được gọi là “Thi quý”, ý thơ lãng lệ, cuồng loạn, trong thư đàn cũng được tôn là phủ bút, mỗi bút hạ xuống đều có phong thái lệ liệt, như kinh thiên địa, khắp quỷ thần.

Phí Đan Phong chủ trì trên núi Chung Nam, cũng giống như nắm chặt yết hầu họ Phí tại Hoa Sơn.

Mà trong ba năm hấn thủ trận cho tới nay, chưa từng có một ai có thể vượt qua được cửa ải của hấn.

Hấn quyết định phải giết chết Tần Phong Bát, sau giết mấy người Trần Kiến Quý, A Thủy, Phong nữ, không lưu lại một người sống.

Hấn không muốn làm kẻ địch với cả Cái Bang. Uy danh Cừ Vô Ý tuy không được như Thiếu Lâm Thiên Chính, Nam Thiếu Lâm Hòa Thượng, Võ Đang Thái Thiện, nhưng tuyệt đối là ở trên chưởng môn mười bốn môn phái lớn khác cộng lại. Phí Đan Phong vẫn còn muốn lăn lộn giang hồ, hơn nữa còn muốn mở mày mở mặt, vậy còn cần “Thần hành vô ảnh” Cừ Vô Ý nâng đỡ, dã tâm hấn càng lớn lại càng không muốn đắc tội Cừ Vô Ý.

Vì thế hấn lại càng quyết tâm muốn giết người diệt khẩu.

Giết chết hai hộ pháp Cái Bang này, có lẽ sẽ có một ngày, giúp hấn

càng dễ dàng bước lên chức trưởng lão Cái Bang.

.... Đó chính là dã tâm tràn ngập của Phí Đan Phong.

Đang lúc Phí Đan Phong thỏa thuê suy nghĩ, mỗi lần hấn giết người, đều vì ý niệm nắm giữ “đại quyền sinh sát” mà hưng phấn đến toàn thân phát run, bỗng nghe có người quát lớn:

- Dừng tay.

Phí Đan Phong bừng giận điên cuồng, hấn chậm rãi đưa mắt nhìn sang ngang, kỳ thực là để che giấu sự phẫn nộ khi bị người khác ngăn cản.... Chỉ thấy một hán tử mặt vàng, có hai vệt chòm râu.

Phí Đan Phong lập tức hiểu ra: Người này đã qua dịch dung.

Thủ pháp dịch dung đó là của nhà họ Phí, hơn nữa còn cực kỳ vụng về, làm người ta chỉ liếc mắt đã nhận ra được ngay... Nhưng người đó lại khiến cho Phí Đan Phong cảm thấy đây chính là đại địch bình sinh! Cho nên hấn lại hưng phấn đến mức toàn thân hơi hơi phát run.

- Người là ai?

Người đó tháo bỏ lớp dịch dung trên mặt, thực là một thanh niên mi thanh mục tú nhưng đầy thần khí, anh hào.

Phí Đan Phong không muốn kết oán quá nhiều: Hôm nay những người lên núi Chung Nam có vẻ đều không dễ chọc vào, vì thế hấn nói:

- Đó là chuyện trong nhà bọn ta, không liên quan đến người.

Hán tử kia đáp:

- Có liên quan tới ta.

Phí Đan Phong lạnh lùng, cực kỳ lạnh lùng, hỏi lại một lần nữa:

- Người, là, ai?

Hán tử kia bình tĩnh, vô cùng bình tĩnh, đáp lại một câu:

- Ta là Tiêu Thu Thủy.

.... Tiêu Thu Thủy đã tới!

.... Tiêu Thu Thủy cuối cùng cũng đã xuất hiện.

A Thủy và Phong nữ bị thương nặng vẫn không nhịn được phải nhảy lên hoan hô, nhưng cũng không thể biểu lộ hết sự vui mừng trong lòng. Trần Kiến Quý cùng Tần Phong Bát thì lại trợn tròn mắt.

... Người này, hóa ra chính là người chúng ta đang muốn tìm!

Ánh mắt Phí Đan Phong co rút lại, gằn từng tiếng một:

- Người, là, Tiêu, Thu, Thủy?

Tiêu Thu Thủy không trả lời hấn, hỏi ngược lại:

- Bằng hữu của ta đang ở đâu?

Phí Đan Phong hung ác nói:

- Vượt qua được cửa này của ta thì tới Hoa Sơn mà tìm.

Phí Đan Phong vừa dứt lời, bên trong đã thoáng rung mình, sao lại có thể nói như thế được? Cứ như kẻ này đã có thể qua được một cửa của mình vậy, bản thân đã tiết lộ nơi bạn bè của hắn đang bị giam giữ! Hắn đưa mắt nhìn lại. Trong mắt Tiêu Thu Thủy đã có ý cười.

Khốn kiếp!

.... Không thể tức giận. Tức giận sẽ dễ thất bại.

Phí Đan Phong lập tức tự bảo mình như vậy, nhưng hắn cũng lại vì ý thức được “thất bại” mà ảo não.

Còn Tần Phong Bát và Trần Kiến Quý thì đều hai mắt sáng bừng. Tiêu Thu Thủy quả nhiên là Tiêu Thu Thủy! Vừa xuất hiện, câu đầu tiên là hỏi tung tích của bạn bè hắn.

Quyển 6 - Chương 13: Lần quyết đấu thứ hai

Phí Đan Phong tin tưởng đao của hắn, đao của hắn có mười sáu loại biến hóa, bất kỳ một loại nào cũng đủ khiến cao thủ hạng nhất tiêu mạng. Cái mà họ Phí gọi là “biến hóa”, không phải là “biến hóa” trong chiêu thức mà là “tuyệt chiêu” trí mạng, tàn độc, dung hợp các loại kỳ môn dị thuật.

- Nếu ngươi là Tiêu Thu Thủy thì đừng hòng sống sót mà xuống khỏi Chung Nam

Tiêu Thu Thủy ung dung đáp:

- Ta không xuống khỏi Chung Nam. Ta lên Hoa Sơn.

Phí Đan Phong cả giận đáp:

- Mau giao Thiên hạ Anh hùng lệnh ra đây!

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy dõi ra phía xa, phảng phất như chỉ có núi, có sông Chung Nam là đáng để hắn đưa mắt nhìn.

- Ngươi xúng sao?

Phí Đan Phong lập tức phẫn nộ đến người run bần bật,

.... Không được tức giận, Phí Đan Phong, không được tức giận!

Hắn một mặt thầm tự cảnh cáo mình, mặt khác cố ức chế lửa giận.

Đã thế ánh mắt Tiêu Thu Thủy lại như mang theo ý cười, phảng phất như đang nghĩ hấn phát run là vì sợ hãi...

.... Ta không hề sợ ngươi!

Phí Đan Phong cuối cùng cũng không kiềm chế được nữa, chém ra một đao!

Đao phong trong khoảnh khắc đã phủ kín thực đường chật hẹp.

Thân hình Tiêu Thu Thủy đã phóng ra khỏi thực đường, tới trên thần điện.

Phí Đan Phong lập tức đuổi theo lên thần điện, đao phong cũng tràn ngập thần điện.

Tiêu Thu Thủy lại phóng qua thần điện, tới chỗ bậc cửa.

Đao phong lại phá nát bậc cửa trước chùa, đuổi theo.

Tiêu Thu Thủy đã bay ra ngoài, tới sân trước, đến cạnh lò hương cực lớn, sau người ôm mới vừa, hương khói nghi ngút.

... Ngươi chẳng phải đang tự tìm chết sao?

Phí Đan Phong thần nghĩ! Hấn cũng đuổi theo tới cạnh lò hương.

Người trong chùa đều đuổi theo xem: Chỉ thấy giữa cảnh núi mịt mù, hai người như ở bên vách đá, tay áo phất phới, thoát tới, thoát lui, sau lưng là một mảng trời trống rỗng, giống như ngay cả không khí thấm lạnh, khói hương lãnh đặng cũng đều hóa thành vô hình.

Mọi người lại không chú ý tới trong đám người vây quanh có thêm năm đại hán mặc áo lụa mang ký hiệu hình trúc, yên lặng quan sát.

Một đao của Phí Đan Phong bổ xuống, đao này thế như rồng hổ, không những có thể chặt đôi người ta thành hai mảnh mà còn có thể chém vỡ lò hương thành hai nửa.

Nhưng đến nửa đường, thế đao lại đột ngột biến đổi.

Lưỡi đao đổi thành sống đao chặt xuống, đánh trúng lò hương!

“Keng”, tro hương bắn tung, ập cả về phía Tiêu Thu Thủy.

Tiếp đó Phí Đan Phong quét ngang đao, chuôi đao bỗng phát ra hai tiếng “phốc, phốc”, phun ra một lượng lớn chất độc, tay trái để không của hắn cũng bắn ra bốn năm loại ám khí khác nhau.

Có một số đã không thể gọi là ám khí nữa, mà là độc vật, độc vật còn đang sống.

Bất kỳ một loại độc vật, hoặc một loại binh khí nào, chỉ cần chạm vào Tiêu Thu Thủy thôi, Tiêu Thu Thủy cũng chắc chắn phải chết.

Nhưng mà Tiêu Thu Thủy lại không chết!

Hắn đột nhiên lột bỏ áo tiêu sư, giang rộng chụp xuống, đã bao trùm hết cả đao cả người cả ám khí của Phí Đan Phong.

... Ngay cả tro hương cũng bị chụp vào.

Phí Đan Phong mới giãy giữa một chút, chỉ mới giãy giữa một thoáng chốc thôi đã liền bất động.

Tiêu Thu Thủy mở áo bào ra, Phí Đan Phong thất khiếu đổ máu, ngã ầm vào lò hương, trên người chỉ còn tro hương thiêu đốt lèo xèo.

... Có thể vì hắn lấy đao đập lò hương, xúc phạm đến thần linh chẳng? Khi chết rồi đến cả tro hương cũng muốn thiêu đốt hắn.

Phí Đan Phong trúng phải độc của chính mình, ngay cả tro hương bị hắn đánh văng ra lúc nãy cũng chứa độc.

Cho nên hắn chết rất nhanh, nhưng chết mà hai mắt trợn trừng, chết cực kỳ không cam tâm!

Đây là lần thứ hai Tiêu Thu Thủy quyết đấu.

... Kỳ thực phải nói là, đây là lần thứ hai sau khi được Vô Cực tiên đan hỗ trợ, nhận sự truyền thụ của tám đại cao thủ Võ Đang, Thiếu Lâm, một hệ Chu đại thiên vương cùng, một dòng Quyền Lực bang, Tiêu Thu Thủy đơn đả độc đấu, đối mặt với cao thủ.

... Tiêu Thu Thủy sử dụng Tàn kim Toái ngọc chưởng pháp của Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc khi chụp áo xuống, lúc lùi ra khỏi chùa đã dùng thân pháp “Kim Ngũ Du Long”, tới cạnh lò hương đã vận sử khinh công “Đông hốt Tây hậu” của Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm. Nhưng điều khiến Tiêu Thu Thủy hài lòng nhất là khi hắn giết chết cường địch đã sử dụng thủ pháp của chính mình.

Hắn đã vượt qua tiền nhân, có dấu ấn của riêng mình.

Trong trận chiến giữa hắn và Lâu Tiểu Hiệp, dùng tuyệt chiêu đoạn kiếm của đối phương giết chết địch thủ, võ công hắn đã dần có được hình hài, trận chiến với Phí Đan Phong lại càng xác lập xu hướng tương lai của hắn.

Hắn ngược nhìn sắc trời mông lung, đại ý vô tình, thực tại lòng người. Mỗi cá nhân đều có hình thức đặc thù của riêng mình, cũng có nơi trí mạng đặc thù, cho nên cũng hình thành phương thức sinh tồn và tử môn đặc biệt thích ứng với người đó.

Chỉ cần vận dụng võ nghệ cùng trí tuệ cao siêu, tìm kiếm được điểm trí mạng đó, là sẽ có thể vô địch. Giống như rắn sợ lưu huỳnh, voi lớn sợ chuột, loài bướm cũng biết thời tiết thay đổi mà cùng bay về một phương tránh rét. Chỉ có trời đất là rộng lớn khoan dung, cho nên không nơi nào để tập kích.

Tiêu Thu Thủy đứng cạnh lò hương ngơ ngẩn, vọng nhìn sắc trời trắng nhợt đằng xa, lại thêm mây kiếm nhú chặt, khói hương lượn lờ bay lên chưa lắng, thi thể gục ngã dưới chân, khiến cho Tiêu Thu Thủy giống như thiên tướng vừa tru sát ác ma, thay trời hành đạo xong lại sinh về ưu tư, đại từ bi.

Nếu không phải có cảm giác như vậy thì mấy người A Thủy, Phong nữ, Tàn Phong Bát, Trần Kiến Quý chắc chắn đã reo hò rồi.

Năm người còn lại của họ Phí không hề có ai bước lên thu xác, bọn họ đều đã biến mất.

Phí Đan Phong vừa chết, bọn họ đã đi rồi, chạy sạch không còn một móng.

Thi thể này về sau vẫn do Tiêu Thu Thủy tự tay đào huyệt, tự tay mai táng.

Trên bia mộ, hắn dùng kiếm khắc mấy chữ:

“Người nhà họ Phí”

... Sinh là người nhà họ Phí, chết làm ma nhà họ Phí.

Hắn nghĩ Phí Đan Phong sẽ vui lòng.

... Hắn đương nhiên là không biết, Phí Đan Phong vì không muốn chỉ làm người nhà họ Phí nên mới đã tâm bưng bưng, tự coi mình tài giỏi, kết quả là phải chết thê thảm, thành một oan hồn của họ Phí.

Có điều, những chuyện đó cũng không quan trọng, dù sao thì núi Chung Nam cũng nhiều sương mù, chẳng bao lâu nữa bia mộ sẽ mọc rêu xanh, mấy chữ khắc cũng sẽ vì năm tháng trôi đi mà không nhìn rõ được nữa. Chỉ là rêu đó không xanh mướt như bình thường mà lộ màu vàng thẫm, mọc trên bia mộ trông giống như một khuôn mặt, không, là giống như khuôn mặt Phí Đan Phong lúc sống.

Tiêu Thu Thủy quyết tâm lên Hoa Sơn.

- Tôi cũng đi

Trần Kiến Quỷ nói.

- Chúng ta cùng đi

Tần Phong Bát nói.

- Chúng tôi tới Thiểm Tây lần này vốn là muốn đón Tiêu đại ca cùng tới tham gia đại hội đồng minh Thần Châu kết nghĩa. Chúng tôi cùng nhất trí rằng, người lãnh đạo không thể là ai khác ngoài Tiêu đại ca, cho nên mới muốn Tiêu đại ca đi một chuyến.

Phong nữ nói.

Bây giờ Tiêu Thu Thủy cũng không còn khiêm tốn nữa. Bởi vì hắn đã

nhìn ra được tình hình võ lâm hiện tại, cần một “minh chủ” trẻ tuổi bước ra, nhất định phải đại biểu được cho sức mạnh của chính đạo, chứ không phải chỉ là một loại “vinh dự”. Càng quan trọng hơn là “trách nhiệm”, cùng “lòng trách nhiệm” để gánh vác “trách nhiệm” đó.

Vì thế hẳn chỉ hỏi:

- Là vào ngày nào?

- Ngày mười hai tháng ba.

Trần Kiến Quỷ lập tức đáp:

- Ngày hôm đó mưa dầm.

Tần Phong Bát nhíu mày:

- Gió tanh mưa máu.

Hai người là trọng tướng của Cái Bang, được Cừu Vô Ý huấn luyện nghiêm khắc, với tinh tượng, xem bói, khí hậu, ngày giờ đều có hiểu biết đặc biệt.

- Tôi sẽ đi.

Tiên Thu Thủy nói

- Nhưng tôi phải hoàn thành xong chuyện này trước đã.

- Vậy thì chúng ta cùng đi.

A Thủy nói.

- Đẳng nào cũng phải quay về, tất cả cùng đi về.

Lưu Hữu cũng nói.

- Cũng nhau xông pha cũng hay.

Tiêu Thu Thủy nhìn mấy người A Thủy cười, trêu chọc:

- Nhưng đừng có vấp ngã đấy.

Mọi chuyện được quyết định như vậy. Thế là năm người cùng lên Hoa Sơn. Mây khói mông lung, gió núi ào ạt, họ xuất phát từ núi Chung Nam, đi tới thư viện Ngọc Tuyền. Mấy người Tiêu Thu Thủy tuy tài cao mật lớn nhưng cũng từng nghe về Tây Ngục Hoa Sơn:

“Chính hữu thiên tại thượng, canh vô sơn dữ tề”.(*)

Tại “Hoa Sơn thiên cổ nhất điều lộ” đó, họ uống nước suối mát, rồi mới xốc theo hành trang xuất phát.

Nói đến hành trang, hai người Tần Phong Bát và Trần Kiến Quý vá theo tới mười bảy, mười tám cái túi gai lớn lớn nhỏ nhỏ, cũng không biết là đựng những thứ gì. Mấy người Tiêu Thu Thủy đều biết trong môn hộ Cái Bang có rất nhiều quy định kỳ quái nên cũng không hỏi nhiều.

A Thủy đổi một bộ kinh trang võ giả, đầu gối vẫn theo lệ cũ cắt mở hai lỗ, tránh lúc vấp ngã thì mài rách cả quần. Lưu Hữu thì vẫn điên điên khùng khùng, có điều cũng có vài phần tư sắc động lòng người. Tiêu Thu Thủy thầm nghĩ, nếu như Lâm công tử háo sắc mà tới thì nhất định sẽ qua cửa cảm tán tình, nói không chừng sẽ bị Lưu Hữu thành linh nổi chứng hoa si cắn cho một nhát.

Hắn nghĩ thầm trong lòng, bất giác cười trộm. Người ngoài nhìn vào chỉ thấy hắn thoáng vẻ ưu lo, nhưng lại hăng hái hơn người, mặc áo trắng trường sam, vừa có vẻ văn nhã vừa có anh khí, rất khó nắm bắt.

- Tiêu đại ca, nếu như anh làm minh chủ của Thần Châu kết nghĩa thì có tính toán gì tiếp theo không?

Lúc này ánh mặt trời chiếu qua tán rừng, hạ xuống từng chùm, từng chùm một, giống như chạm đến cành cây thì bị bật ngược lại, phản chiếu xuống đất, phủ lên thân người, thoải mái như những hạt mưa xuân. Tiêu Thu Thủy ngẩng đầu, giống như muốn uống lấy ánh mặt trời vô tư, hiền hòa. Ánh nắng thật vàng, thật sáng, từng đợt gió thổi qua, những gốc thông trên núi đều rung lên xào xạc, phát ra những tiếng “sà sà”, đó chính là tiếng thông reo nổi tiếng của Hoa Sơn.

- Không có tính toán gì.

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Tôi chỉ từ một đỉnh núi, đi sang một đỉnh núi khác.

Tiêu Thu Thủy mỉm cười ôn hòa như nắng xuân:

- Tôi không phải đi săn bắn, tôi yêu quý những đỉnh núi đó.

Phong nữ cùng A Thủy đều như hiểu mà không hiểu, giống như tiếng thông reo đang thì thầm gì đó, là câu chuyện nàng cung nữ Ngọc Khương đời Tần tại Hoa Sơn chẳng, hai là truyền thuyết Tề Thiên Đại Thánh đánh đổ lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân... Hai người đều không hiểu.

Tần Kiến Quý nói:

- Có điều bình thường lãnh tụ đều sẽ có hứa hẹn, sau khi hẳn nhận chức sẽ muốn làm cái gì, cái gì...

Tiêu Thu Thủy vọng nhìn đỉnh núi đối diện, đỉnh núi bên này tĩnh lặng, âm u, đỉnh núi bên kia được ánh mặt trời vàng óng chiếu rọi thành một khối sáng bùng.

Thực giống như chốn tiên cảnh, có những khúc nhạc vui tươi, lên bổng xuống trầm, ngân nga, vang vọng giữa những tán cây rì rào...

- Tôi không phải lãnh tụ, tôi chỉ là một kẻ quyết đấu, hoặc là làm thơ, vẽ tranh, giết địch sa trường.

Tần Phong Bát hỏi:

- Vậy thì anh quyết đấu với cái gì?

Trong mắt Tiêu Thu Thủy như thoáng hiện lên ánh mắt chất chứa đại chí của Lý Trầm Chu... Hẳn đáp:

- Tôi tự quyết đấu với chính mình.

- Tôi không hiểu.

Giờ đến Tần Phong Bát cũng lẩm bẫm.

- Muốn quyết đấu với chính mình...

Tiêu Thu Thủy mỉm cười:

- Đầu tiên là phải rút kiếm, gạt bỏ mọi khó khăn, tìm thấy chính mình...

Hắn ngâm nga hai câu:

- Chích hữu thiên tại thượng, canh vô sơn dữ tề.

Hắn ung dung bước tới, đi lên Thiên Xích Trường. Trên tượng đá viết hai chữ “Hồi tâm”, trên vách bên phải còn viết “Đương tư phụ mẫu”, bên trái viết “Dũng mãnh tiền tiến”. Thiên Xích Trường kéo thẳng lên cao, không biết là tới tận đâu, chỉ có một sợi thép luyện cho tay bám giữ, vạch nên một đường kẻ giữa trời, người qua chỉ có thể bò nép, ai dám đứng thẳng, có cái thế vạn người khó qua. Tiêu Thu Thủy mỉm cười, tháo khăn đeo trên đầu xuống, buộc vào Hồi Tâm thạch, tiếp đó thoái mái tiến lên. Bốn người nghi hoặc nhìn nhau, chỉ biết theo bước. Bọn họ không biết, đó là khởi đầu của Tiêu Thu Thủy thiếu niên yếu ớt, tiến vào quăng đời thành thực của sinh mệnh...

Hồi Tâm động chật hẹp, dốc đứng, lên Hoa Sơn chỉ có một đường này.

Thang đá có tổng cộng hai trăm bảy mươi bậc, cheo len, ngoằn ngoèo, âm sâm bức người, hơi lạnh mịt mù, lối ra chỉ có một, tròn vạnh như trăng, thời cổ gọi là “Giếng trời”.

Nơi miệng động chật hẹp đó có một tấm thép lớn, chỉ cần đập lại là sẽ đoạn tuyệt hết với người dưới núi.

Lúc này “Giếng trời” không hề bị chặn.

Thân mình Tiêu Thu Thủy gần như song song với bậc thang lên núi, ngẩng đầu nhìn lên, có thể thấy một chùm ánh sáng.

Nhưng Tiêu Thu Thủy không nhìn thất sự vật bên cạnh “Giếng trời”.

Cho nên càng không biết ở đó có người đang ẩn nấp.

Bốn người.

Phí Hồng và Phí Hiểu.

Phí Hồng và Phí Hiểu không hề đáng sợ.

Đáng sợ là hai người bên cạnh Phí Hồng và Phí Hiểu.

Một người, ăn mặc như thư sinh, nhưng sắc mặt xanh lét, đeo một thanh đao dài, đứng ở bậc đá từ Thiên Xích Trường lên Bách Xích Phi Hạp.

Người đó không hề ngẩng đầu lên, nhưng không có một ai dám đến gần hắn, ngay cả Phí Hồng, Phí Hiểu cũng không dám.

Trên đường hẹp gần “Giếng trời” có một người phụ nữ, cao lớn, mày rử, mặt dài, gò má cao, hai tay giơ một thanh đao cong to lớn.

Đao đen kịt, nặng ít nhất là bảy mươi cân, sát khí ngưng tụ trên mặt người phụ nữ đó lại nặng ít nhất là cả vạn cân.

Bọn họ đang chờ đợi.

Chờ Tiêu Thu Thủy từng bước, từng bước tiến lên.

Tiêu Thu Thủy cúi mình đi lên. Vách đá ngàn trượng, quần sơn xa xăm, khe núi vắng lặng như vậy, thực cần có Đường Phương đứng đón ánh mặt trời, thổi một điệu sáo... Tiêu Thu Thủy trầm nghĩ.

Ngẩng đầu có thể thấy núi cao xanh mướt, thông tùng rậm rì, cúi xuống có thể thấy suối chảy róc rách, trong suốt tận đáy. Núi cao này

là ta, nước suối kia là Đường Phương... Không biết là khúc hát nào, Tiêu Thu Thủy sửa lời, hát lên như vậy.

Thế như nguy cơ lại bủa vây ở tận cùng thang đá.

Đó là nguy cơ tất sát.

Một nam một nữ kia là vợ chồng, hơn nữa còn là yếu tướng của họ Phí, bọn họ chính là Phí Nha Tử và Phong Thập Ngũ.

Phí Nha Tử là con gái lớn của Phí Ngự Tiều, tiếng tăm bá đạo của bà ta đã truyền khắp võ lâm, khiến cho Phong Thập Ngũ cao ngạo, con cháu thế gia suy sụp, cũng không có ý lấn lướt.

Phong Thập Ngũ chính là hán tử sắc mặt xanh lè. “Phong gia tảo đao” vốn là một trong “Bát chủng vũ khí” nổi tiếng thiên hạ, về sau nhà họ Phong suy bại, bị họ Đường phá hủy, cao thủ dùng đao dài họ Phong chỉ còn lại một mình y.

Y trước nay kiêu ngạo, tự phụ, lại không chịu truyền tuyệt kỹ cho người khác, Phong gia tảo đao vì thế mà xuống dốc, Y cũng vì vậy mà ở rể nhà họ Phí, trong lòng có mang ý người tài không gặp thời, cho nên mỗi khi ra tay là mỗi đao mỗi nhát đều tàn nhẫn, tuyệt tình, như muốn dùng máu người khác để rửa sạch nỗi sỉ nhục của mình.

Đao cong của Phí Nha Tử, đao dài của Phong Thập Ngũ... Trên giang hồ, trong võ lâm cũng là nhị tuyệt. Nhưng bọn họ vốn kiêu ngạo, chưa từng chịu hợp kích, vì thế Phí Nha Tử thủ ở “Giếng trời”, Phong Thập Ngũ thì ngược nhìn sơn cốc.

Phí Nha Tử nắm chặt đao, giơ cao trên đầu...

Còn khoảng mười bước nữa là sẽ tới chỗ “Giếng trời” rồi, Tiêu Thu

Thủy ngẩng đầu nhìn lên, ngược lên, nhưng không thấy được gì.

Thế nhưng bài ca đó vẫn âm vang không dứt trong lòng Tiêu Thu Thủy. Tiếng thông reo xào xạc xuyên qua rừng cây, lay động góc áo Tiêu Thu Thủy: nó đang muốn thăm thì với ta điều gì sao? Tiêu Thu Thủy không nghe thấy, hấn nghĩ, nhất định là lời Đường Phương gửi nước khe, truyền đỉnh núi, viết lên mây, lên núi.

Hấn thực sự ử rữ, hấn không thể nghe thấy gì.

Thế nhưng gió đang thổi ngược.

Cũng tức là gió xuyên qua “Giếng trời, thổi xuống phía dưới, gió thổi qua vạt áo của Phí Nha Tử đang giơ cao đao cong, Phí Nha Tử tập trung toàn bộ tinh thần, hai tay giơ cao, vì thế không thể đề giữ vạt áo.

- Người tới thật sự chỉ có Tiêu Thu Thủy và người của Cái Bang à?

- Còn có người của Quảng Đông ngũ hổ.

- Cái đó không quan trọng. Chắc chắn không có người của tộc Thượng Quan ở đó à?

- Không có mặt, người của bọn chúng đều ra hết rồi sao?

- Ba người các ngươi, lên núi thông báo.

Phí Nha Tử nói:

- Hai người các ngươi, ở lại chỗ này.

- Chỉ có mấy tên giặc cỏ mà cũng phải bày trận thế vậy sao?

Phong Thập Ngũ mặt không chút biểu tình, lạnh lùng nói.

Y bị Phí Ngư Tiều sắp xếp lên ái núi này chặn giết người tộc Thượng Quan, y vốn đã cảm thấy đại tài tiểu dụng, rất không chịu phục, do đó y liền lựa chọn thái độ bất hợp tác, đặt đao dài ở một bên, chẳng thèm để ý.

Phí Nha Tử cũng không để ý tới y. Bà ta cũng tự tin y có thể ứng phó được, chỉ có điều bà ta là ái nữ của Phí Ngư Tiều, gặp chuyện luôn rất biết chừng mực, trước tiên dặn dò con mình là Phí Trường Thanh, Phí Bảo Bối, Phí Tâm Can lên núi báo cáo trước, lại giữ lại hai đứa con của anh trai Phí Dật Không là Phí Hồng và Phí Hiểu.

- Kẻ có thể giết Đan Phong, ít nhiều gì cũng có chút năng lực.

Phí Nha Tử nói:

- Không thể khinh thường.

Bà ta biết rõ một tên Tiêu Thu Thủy chẳng có gì là quá đáng sợ, nhưng bà ta vẫn quyết tiến hành tập kích ở nơi cửa khẩu hiểm yếu này, trừ khử cường địch, đó là bản tính của bà ta.

Phí Hồng và Phí Hiểu đều tận mắt chứng kiến bản lĩnh của Tiêu Thu Thủy. Bọn hắn biết Tiêu Thu Thủy không hề dễ chọc vào, cho nên bèn tìm một tảng đá lớn, nhắm vào thang đá, chuẩn bị cô mẫu một đòn không trúng thì đẩy đá tảng xuống, thông đạo chật hẹp như vậy, đá tảng lăn xuống, chẳng kể nào chạy thoát được cả.

... Kỳ thực, ai có thể tránh được một đòn bách phát bách trúng, hơn nữa còn hoàn toàn bất ngờ của cô mẫu cơ chứ!

.... Nếu như tránh được thì cũng thành oan hồn dưới tảng đá mà thôi!

... Cho dù là đá cũng không đè chết nổi hấn thì còn có đao dài của cô gia... Bọn hấn tuy là người nhà họ Phí nhưng cũng dám nói, chẳng ai có thể tránh được đao dài của Phong gia.

Vì thế Tiêu Thu Thủy chết chắc rồi.

Tiêu Thu Thủy chỉ còn cách cửa động đá có vài bước nữa thôi.

Thế nhưng trong lòng hấn vẫn còn đang vang lên bài ca lúc hấn lần đầu tiên quen Đường Phương...

Chàng ở một thôn, thiếp một thôn;

Rồi đến một ngày sông núi đổi...

(*) Chỉ có trời ở trên, không núi nào sánh được

Hai câu trong bài "Hoa Sơn" của Khấu Chuẩn đời Tống

Quyển 6 - Chương 14: Lần quyết đấu thứ ba

Tiêu Thu Thủy bước lên bậc đá cuối cùng.

Một bước tiếp theo sẽ dẫn đến nơi nào?

Đúng lúc này, Tiêu Thu Thủy bỗng cảm thấy một chuyện kỳ lạ.

Gió từ khe hở chỗ “Giếng trời” thổi xuống, vốn càng lúc càng mạnh, khiến cho mắt hấn không mở to được như bình thường.

Hấn gần như nhắm mắt, lòng nhớ tới Đường Phương, minh tưởng bước lên.

Nhưng thế gió đột nhiên yếu đi.

Sức gió thổi thẳng tới trước mặt đột nhiên ngưng lại, nhưng hai bên sườn lại vẫn mạnh như cũ.

Tiêu Thu Thủy trong lòng máy động: ở chỗ cửa động có thứ gì đó chắn đường.

Nhưng trên đường đá chật hẹp, không thể có cây rừng lớn mọc, nếu như có người thì cũng phải có âm thanh.

Trong thoáng chốc đó, hấn vừa đi vừa suy nghĩ, đầu đã xuyên qua “Giếng trời”.

Cũng trong thoáng chốc ấy, Phí nha Tử hét lớn:

- Há.....

Đao mang thế như Thái Sơn, chém thẳng xuống!

Trong đường tơ kẽ tóc, Tiêu Thu Thủy không có đường lui, xuất kiếm nhanh như điện chớp.

Động tác rút kiếm và xuất kiếm của hắn gần như hoàn thành cùng một lúc.

Động tác xuất kiếm và động tác thu kiếm cũng chỉ trong cùng một khoảnh khắc

Đao cong của Phí Nha Tử dừng lại giữa không trung, chỉ cách trước trán Tiêu Thu Thủy chưa tới nửa thước. Kiếm của Tiêu Thu Thủy nhanh như ánh chớp, đâm vào ngực Phí Nha Tử rồi lại rút ra.

Phí Hồng cùng Phí Hiểu đứng sau lưng Phí Nha Tử, chỉ thấy cô mẫu giơ cao đao cong chém xuống, mới được nửa đường, bỗng thấy sau lưng bà ta “phụp” một tiếng, lộ ra một đoạn mũi kiếm, rồi lại “xoẹt”, rụt trở về...

Tiếp đó đao cong của cô mẫu liền dừng lại giữa không trung.

Phí Hồng cực kỳ nhạy bén, hắn biết, cô mẫu đã xong rồi.

Hắn lập tức kêu gọi Phí Hiệu, hai người thúc đá lớn, đẩy nó lăn xuống phía dưới. Trong một thoáng Phí Hồng và Phí Hiểu hơi ngần ra đó, Tiêu Thu Thủy đã hoàn toàn xuyên qua đường hẹp, thấy rõ tình thế trước mặt.

Phí Nha Tử thì lại hoàn toàn không nhìn rõ.

Bà ta không tin rằng mình đã trúng kiếm.

Nhưng sự thực bà ta không những đã trúng kiếm mà đối phương còn đã rút kiếm trở về.

Sức mạnh thể năng của bà ta đã bị một kiếm đó phá nát, nhưng sức mạnh tinh thần còn chưa kiệt, bà ta vẫn đang kinh ngạc vì một kiếm kinh thiên động địa vừa rồi.

Đúng lúc này, một luồng lực cực lớn đâm sầm vào lưng bà ta.

Đến khi bà ta tỉnh ra, luồng sức mạnh lớn đến khó tưởng tượng nổi đó chính là đá lớn mà hai đứa cháu trai đẩy xuống, bà ta đã bị dính lên tảng đá, đâm thẳng xuống lối lên!

Tiêu Thu Thủy trông thấy người đàn bà kia vẫn còn lao tới chỗ hắc như hung thần ác sát cũng không khỏi giật nảy mình, nhưng cũng lập tức phát hiện sau lưng bà ta có một khối đá lớn.

Tiêu Thu Thủy vốn có thể kịp thời tránh né bởi vì hắc đã xuyên qua “Giếng trời” nhưng hắc biết, những người sau lưng mình ở trên thang đá chật hẹp, tảng đá lớn này lăn xuống, dù là ai thì cũng phải bỏ mạng.

Vì thế hắc không tránh, ngược lại còn xông lên trước, hai chưởng vỗ ra.

Khi khối đá chỉ mới bắt đầu lăn xuống, chưa tích tụ đủ lực theo cự ly dài, hắc đã dùng nội lực thâm hậu, hai tay chặn đứng tảng đá lớn!

Khoảnh khắc hắc chặn đứng đá lớn, trên đầu khói trắng bốc lên nghi ngút, Trần Kiến Quý, Tàn Phong Bát đã gần như đồng thời xuyên

qua “Giếng trời”!

Đá tảng dừng lại, Phí Hồng, Phí Hiếu cơ hồ không dám tin vào mắt mình nữa: Kẻ này không ngờ lại có thần lực như vậy!

Nhưng Phong Thập Ngũ thì đã xác định được một chuyện: Vợ y đã chết. Sắc mặt hần xanh lè, nhanh như cắt, vớ lấy đao dài nằm dưới đất.

Lúc này Phong nữ và A Thủy cũng đã vượt qua “Giếng trời”, nhưng do quá gấp gáp, A Thủy hơi thoáng không để tâm, vấp ngã trên bậc đá.

Tiêu Thu Thủy hét lên:

- Mau tránh!

Đá lớn lăn xuống âm âm, Tiêu Thu Thủy giống như một con cá chạch, trong chớp mắt ngấn ngùi đã lướt sát bên sườn tảng đá tránh thoát.

Hai người Phí Hồng, Phí Hiếu lập tức xông lên chỗ hần.

Kinh hồn chưa định, nội lực hao tận, chính là thời cơ tốt để trừ diệt đối phương.

Cho nên huynh đệ họ Phí phải nắm lấy thời cơ tuyệt hảo này.

Cùng lúc đó, Phong Thập Ngũ đã vung ngang đao dài, xông đến!

Hai người Tàn Phong Bát, Trần Kiến Quỷ muốn ngăn cản, nhưng đều bị gương mặt xanh lét cùng khí thế sắc bén bức người, chấn động tâm phách đó ép văng ra.

Phong nữ cũng không dám đỡ, Phong Thập Ngũ lao vào giữa bốn người, Phong nữ kêu lên:

- A Thủy cẩn thận...

Nhưng đã muộn, A Thủy vừa mới bò dậy, đao của Phong Thập Ngũ đã quét trúng, A Thủy kêu lên đau đớn ngã xuống.

Phong Thập Ngũ thu đao, bày thế, chuẩn bị chém tiếp, bỗng nhiên sau lưng đụng phải lưng một người khác.

Hai người đồng thời quay người, trong mắt tỏa ra tinh quang áp bức, va chạm kịch liệt.

Người đằng sau lưng là Tiêu Thu Thủy.

Phí Hồng, Phí Hiểu đã ngã gục. Tiêu Thu Thủy sử dụng khoái chiêu của Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, giết chết bọn chúng.

Nhưng sau lưng hắn chạm phải một người, quay đầu, chỉ thấy một hán tử sắc mặt xanh lè, cầm ngang đao dài, Phong nữ gào lên tê tâm liệt phế, A Thủy đã ngã xuống trong vũng máu.

Trong ánh mắt kiên định của hắn bắn ra lệ mạng chết chóc.

Hắn biết giữa hắn và hán tử sắc mặt xanh lè này, chỉ có thể có một người sống sót.

Gió thổi rất mạnh.

Khóm cây ở đằng xa lắc lư xào xạc.

Nhưng Phong Thập Ngũ lại không thể lợi dụng thế gió.

Bởi vì lúc bình thường y quá kiêu ngạo, biết rõ người nhà họ Phí rất biết lợi dụng thiên thời, khí hậu, địa thế, ... các loại hoàn cảnh, nhưng y vẫn luôn cho rằng, một cao thủ không cần thiết phải học những thứ đó.

Cho dù là lợi dụng thế gió, khiến cho Tiêu Thu Thủy không cách nào mở to mắt, cũng là Phí Nha Tử lợi dụng địa hình “Giếng trời” để đánh lén, Phong Thập Ngũ không hề coi đó là chuyện cần thiết.

Bây giờ y đã nghĩ đó là chuyện cần thiết rồi. Bởi vì đao dài ngang hông của hắn, về khí thế đã không cách nào hóa giải sự vững vàng của Tiêu Thu Thủy, hơn nữa, gió núi còn không ngừng thổi vào mắt .

Khi y cảm thấy có chút hối hận thì Tiêu Thu Thủy đã ra tay.

Phí trên Thiên Xích Trường là Bách Xích Hạp.

Bách Xích Hạp cao ngất tận mây, hiểm trở hơn xa Thiên Xích Trường, không bám vào xích sắt bên vách đá thì căn bản không thể cất bước.

Đường núi giống như kéo thẳng lên tận trời.

Đoàn người bước đi trong đau thương.

A Thủy, một trong hai nữ hủ tướng của Quảng Đông ngũ hổ, trước lúc tắt thở còn rơi nước mắt, trông thực yếu đuối.

Tiêu Thu Thủy bước lại gần, nói với chị ta một câu:

- Tôi đã báo thù cho chị rồi.

A Thủy cũng rơi lệ nói:

- Tôi ngã cú này, thật là nặng... Là tại tôi đi đứng không tốt.

Khi chị ta tắt thở, Phong Thập Ngũ đã bị Tiêu Thu Thủy đánh rơi xuống dưới vực sâu, đại khái cũng rơi xuống dưới núi, trở thành miếng ăn cho hổ báo sài lang.

... Hoa Sơn, vẫn phải tiếp tục tới.

... Mà vì cái chết của A Thủy, lại càng phải tiếp tục đi.

... Những vấn đề cần giải quyết là, mai táng thi thể chị ta ở đâu?

Bốn người lặng lẽ tiến lên, cảnh sắc dần dần tiến vào nơi tinh hoa của Hoa Sơn, kỳ phong quái thạch, cây cối xanh um, sắc núi mát lành, đỉnh cao mây phủ, nhưng bốn người lại mang theo bốn trái tim đau đớn.

Dãy núi ở đằng xa, lại giống như ở ngay gần, nơi sơn cốc cô tịch này như có tiếng sáo trúc bi ai, thổ lộ tiếng thở than của chốn thế nhân bất đắc. Chẳng biết lúc này Tiêu Thu Thủy đi qua núi, nghênh đón ánh mặt trời chiếu rọi, trông thấy những đóa hoa nhỏ ẩn nấp dưới bóng râm, khe khẽ lay động, hẳn có nhớ tới Đường Phương hay không?

Trong khí lạnh váng vất, lặng lẽ như tờ, Tiêu Thu Thủy không quay đầu lại, nhưng bỗng nói:

- Phía sau chúng ta có năm người bám theo, không biết có lai lịch gì.

Ba người cúi nhìn xuống, từ Bách Xích Hạp nhìn lại đường nhỏ Thiên Xích Trường, quả nhiên có năm người đầu đội nón trúc, mình mặc y phục tươi sáng, chậm rãi bước đi, đang dừng lại tại chỗ “Giếng trời” vừa chiến đấu lúc trước.

- Không biết là ai.

Trần Kiến Quỷ lẩm bẩm.

Khi những người khác cúi đầu nhìn xuống, Lưu Hữu lại ngẩng đầu lên. Chỉ thấy Tiêu Thu Thủy bình tĩnh, thâm trầm, dáng vẻ tinh hãn, vạt áo phất phơ theo gió.

... So với Tiêu Thu Thủy cần người cứu giúp lúc ở đình Ngũ Long thì khác biệt thật lớn.

Phong nữ thầm nghĩ như vậy.

Trên đường núi Thiên Xích Trường, năm người đang đứng, mặc áo sáng màu đỏ, lam, vàng, lục, đen.

- Thật lợi hại.

Người áo quan sát hiện trường, buột miệng nói.

- Bên phe Tiêu Thu Thủy cũng chết mất một đồng bạn, chỉ là đã mang đi rồi.

Người áo lục chỉ vào vũng máu không thi thể dưới đất nói.

- Tính cả Phong Thập Ngũ bị đánh rơi xuống dưới vách đá, tổng cộng bốn người đều chết dưới kiếm của một mình Tiêu Thu Thủy. Cái gã Tiêu Thu Thủy này thực đúng như lão đại nói, không thể khinh

thường.

Người áo đỏ thận trọng nói.

- Phong Thập Ngũ tới tới nửa chừng vách núi, bám được vào rìa đá, lại gặp phải chúng ta... Ta bồi cho hấn một nhát, bộ dạng kinh hoàng muốn chết của hấn! Ha ha! Bọ ngựa bắt ve sào, chim sẻ rình phía sau, có Tiêu Thu Thủy đánh tiên phong hộ chúng ta....

Người áo đen đưa quyền đẫy cao nón trúc, ngẩng mặt, ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt chằng chịt vết sẹo của hấn, hấn ngắt lời người áo lam:

- Tiêu Thu Thủy cũng không đơn giản. Nếu như ta đoán không sai, hấn ở trên kia đã phát hiện ra chúng ta rồi.

“Xa Tương nhập cốc vô quy lộ” – Đây là câu thơ của Đỗ Công Bộ (*)

Lúc này nhóm Tiêu Thu Thủy đã tới Xa Tương cốc.

Hoa Sơn nguy nga hung vĩ, có tổng cộng năm đỉnh, chia làm Đông phong, Nam phong, Trung phong, Tây phong, Bắc phong, năm ngọn cùng đứng, cao vượt chân mây, từ xa nhìn lại giống như bàn tay hơi mở, lại giống năm cánh hoa sen, vì thế có tên là Hoa Sơn. Hoa Sơn tuy thuộc dãy núi Tần Lĩnh nhưng lại nằm đơn lẻ giữa bình nguyên rộng lớn, vách núi ngàn trượng cùng bình nguyên ngút mắt tạo thành cảnh đối lập rõ ràng.

Tần Phong Bát do dự hỏi:

- Hoa Sơn có năm ngọn, người nhà họ Phí giam giữ mấy người Lương đại hiệp ở ngọn nào?

Tiêu Thu Thủy đương nhiên là không biết, đáp:

- Chỉ có cách bắt đầu tìm từ ngọn gần nhất.

Trần Kiến Quý ngạc nhiên hỏi:

- Nếu đều không có thì sao?

Tiêu Thu Thủy bình thản đáp:

- Vậy thì tìm kiếm từng phân từng tấc một khắp hết cả Hoa Sơn.

Hắn lại bổ sung thêm:

- Nếu như người mất tích là chúng ta, Lương đại ca cũng sẽ tìm kiếm như vậy. Hơn nữa....

Tiêu Thu Thủy ngoảnh đầu nhìn xuống phía dưới núi, nói:

- Người theo sau chúng ta dưới núi đã phát hiện chúng ta đã phát hiện ra bọn họ rồi.

Ba người cùng quay lại nhìn, con đường dưới núi vắng lặng, quả nhiên đã không thấy tung tích năm người kia đâu nữa.

... Năm người đó trốn đi đâu rồi? Lặng lẽ rút lui? Nấp vào trong rừng? Hay là ẩn trên vách đá? Rút cuộc thì họ là ai?

- Không cần biết họ là ai, nhưng đều không phải là người nhà họ Phí.

Tiêu Thu Thủy nói.

- Tại sao vậy?

Lần này cả hai vị hộ pháp khá là đa mưu túc trí, học rộng hiểu nhiều dưới trướng Cừu Vô Ý cũng không khỏi mơ hồ.

- Tôi đánh Phong Thập Ngũ rơi xuống vách núi, tiếng kêu của hắn vang lên nửa đường, giống như bám được vào cái gì đó, không kêu la nữa mà biến thành rên rỉ...

Tiêu Thu Thủy nhớ lại:

- Sau đó lại có một tiếng hét kinh hãi, thê thảm. Là năm người kia giết hắn,

Hai người Tần, Trần lúc này mới hiểu ra, vừa rồi trên đường núi, Tiêu Thu Thủy đánh rơi Phong Thập Ngũ xuống dưới vách đá xong còn đứng yên một hồi lâu, hóa ra là để cẩn thận lắng nghe âm thanh, từ tin tức Phong Thập Ngũ rơi xuống để xác định ý đồ của mấy người kia.

- Có điều, những kẻ muốn chúng ta đánh tiên phong, cũng tuyệt không phải là bằng hữu của chúng ta.

Tiêu Thu Thủy lạnh lùng nói.

Bấy giờ, đi qua mấy chỗ, đình đài mái gác, thực có ý cảnh như tranh sơn thủy. Trên núi còn có nhiều miếu tiên, kiến trúc thanh lệ, khiến cho người ta phải cảm thán không biết làm thế nào mới vận chuyển được nguyên liệu kiến trúc lên núi.

Nhưng đến một điểm, chỉ thấy một dòng thác trắng đổ xuống ào ạt, giống như ngân hà vạn trượng, trút vào hang sâu, lại như tĩnh chỉ, không nghe một tiếng động lạ. Tình cảnh lúc này giống như thiên cốc vạn lý trong tranh vẽ, trên vách đá một ngọn thác cao, trong mây núi

có mấy gian nhà tranh, một thoáng bóng cầu, ý họa tình thơ.

Bốn người đang nhìn tới nhập thần, Tiêu Thu Thủy bỗng quay sang phí Lưu Hữu, hỏi:

- Vậy chôn ở nơi này đi, Lưu nữ hiệp thấy sao...

Lưu Hữu thần thờ đáp:

- Được.

Tiêu Thu Thủy ôm ngang thi thể A Thủy, bước xuống đầm sâu màu ngọc bích dưới thác nước. Từng bước từng bước tiến xuống, hơi lạnh càng lúc càng tăng, cho đến khi ngập đỉnh đầu, Tiêu Thu Thủy chìm xuống rồi lập tức nổi lên, còn A Thủy thì đã biến mất. Tiêu Thu Thủy hướng mắt nhìn vách núi xanh ngọc đầy bóng cây xung quanh, thì thào nói:

- Hãy an táng ở đây thôi....

Chợt gió thổi tới, thác nước đến nửa đường liền như đóa hoa nở bung, không trực tiếp đổ xuống mà biến thành mây mù, tưới lên ba người đang đứng mặc niệm bên bờ nước. Phong nữ khẽ đưa tay vuốt mặt, cũng không biết là mưa, là nước, hay là lệ.

Tiêu Thu Thủy lúc này lại nhớ tới Đường Phương có một loại ám khí, gọi là “vũ vụ”... Hắn đứng dưới thác nước, đau thương trong lòng giống như thi thể vừa thả xuống, chìm sâu dưới đầm... Chí hướng trong tim lại như thác nước tán loạn, tung bay như mưa...

Tiêu Thu Thủy nhắm mắt trong đầm nước, rồi lại đột ngột mở mắt, chỉ thấy trên tầng mây lại có một đoạn vách đá, dựng đứng như đao cắt, ở giữa có một khe nứt, giống như thừng dẫn lối, chạm đá làm

thang, cao tận thiên đình.

Ở lưng chừng khối tuyệt bích cao mấy trăm trượng đó có một chiếc cày sắt khổng lồ, treo lên bằng xích sắt, chính là chiếc cày theo truyền thuyết Thái Thượng Lão Quân đã sử dụng để mở ra Hoa Sơn.

Đây cũng là nơi thiên hiểm nổi tiếng “Lão Quân lê cầu”.

Dưới ánh mặt trời, trên vách đá có một bóng người.

Tiêu Thu Thủy từ từ bước ra khỏi đầm nước. Tuy hắn không biết người đó là ai, nhưng trực giác báo cho hắn biết, đây sẽ là lần quyết đấu thứ ba...

Quay lưng về phía ánh mặt trời, bóng đen của người đó phủ xuống trông cực kỳ to lớn.

Trên tay người đó cũng có một chiếc cày, giơ lên lại có vẻ rất nhẹ nhàng.

Người đó đứng chắn trên đường độc đạo Lão Quân lê cầu, đầy tự tin tất sát.

Bóng núi sau lưng giống như ma ảnh trùng trùng, một người giữ quan, vạn người khó vượt...

Nhưng khi y trông thấy Tiêu Thu Thủy chậm rãi bước lên bậc đá, theo ánh mắt nhìn lại, bóng hình nhỏ bé của Tiêu Thu Thủy càng lúc càng lớn, đến khi còn cách y mười một bậc đá thì dừng lại.

Người đó đột nhiên trông thấy chóp mũi mình đã phủ đầy mồ hôi li ti.

- Người là Tiêu Thu Thủy.

Người đó nói bằng một ngữ điệu ngạo mạn mà y vẫn quen dùng, giống như đang hỏi một tiểu tử hậu bối. Nhưng điều đó không có ảnh hưởng gì với Tiêu Thu Thủy, hắn không hề trả lời.

Vì thế người đó dùng giọng nói gần như thù hận, thông báo tên mình:

- Ta chính là Phí Dật Không.

Thấy Tiêu Thu Thủy vẫn không có động tĩnh gì, y quát lên:

- Người ta phải đi đâu?

- Bọn chúng đánh lên ta.

Lần này thì Tiêu Thu Thủy trả lời:

- Đã bị ta giết rồi.

Phí Dật Không gần như không dám tin vào lỗ tai mình nữa.

Ba tên quái vật của Phí Nha Tử - Phí Dật Không thường gọi như vậy, thể hiện sự kỳ thị của y với chi mạch “gái đã gả ra ngoài” này – trở về thông báo Tiêu Thu Thủy không ngờ đã giết chết Phí Đan Phong tại núi Chung Nam. Chuyện này đủ khiến y không tin rồi, bây giờ Tiêu Thu Thủy vậy mà còn vượt qua được “Giếng trời”, giết qua đó...?!

Phí Dật Không thật không cách nào tin vào mắt mình nữa.

Tiêu Thu Thủy quả thực là đã đi qua Bách Xích hạp và Thiên Xích trường, lên tới Lão Quân lê cầu, hơn nữa còn ở ngay trước mặt mình.

Y rất giận giữ, nhưng y rất nhanh chóng ức chế sự phẫn nộ của mình.

Y đương nhiên là nhìn ra được, giận giữ uất ức trước mặt gã thanh niên này chỉ càng chết nhanh hơn mà thôi.

Y dù sao cũng là đệ nhất nhân dưới trướng Phí Ngự Tiều.

Cho nên y lại bật cười, rút ra một ống trúc nhỏ, hung ác nói:

- Người có biết đây là cái gì không?!

Tất nhiên là Tiêu Thu Thủy không biết.

Phí Dật Không đương nhiên là cũng sẽ nói:

- Đây là tín hiệu. Người giết con ta, ta sẽ phát tin báo, người trên núi sẽ giết sạch bằng hữu của người, ha ha ha...

Y cười lớn, nhưng tư thế không đổi, trong mắt không hề có ý cười, chỉ cần Tiêu Thu Thủy có hơi chút nôn nóng, ra tay đoạt lấy ống trúc thôi, y sẽ có thể nhân tình thế có lợi này, một đòn giết chết Tiêu Thu Thủy.

Nhưng Tiêu Thu Thủy không hề cử động. Do hấn đi lên từ dưới nước, được ánh mặt trời chiếu rọi, thân người hấn bốc lên khói trắng mờ mịt, khiến người ta không nhìn thấy rõ ràng. Vì thế Phí Dật Không quyết định đốt ống trúc, nơi đây đỉnh núi như kiếm, thiên tuyệt địa hiểm, là địa phương được gọi là “Hồ tôn sào” nổi tiếng.

Một khi pháo hoa đã bắn lên thì người khinh công có cao đến đâu cũng không cách nào phi thân đánh xuống.

Trừ phi Tiêu Thu Thủy không quan tâm tới sự sống chết của mấy người Lương Đấu, nếu không nhất định sẽ phải phân tâm, tâm ý rối loạn, tất rơi vào chỗ chết. Nếu như Tiêu Thu Thủy không quan tâm thì đã không cần phải xông lên Hoa Sơn rồi.

Chu dù Tiêu Thu Thủy không chịu hành động thì trước giết đám người Lương Đấu, đề phòng vạn nhất, ngoài ra cũng giáng một đòn nặng vào tâm lý Tiêu Thu Thủy, như thế cũng tốt.

Phí Dật Không suy nghĩ như vậy.

Tiêu Thu Thủy vẫn không hề cử động.

Nhưng ánh lửa đột nhiên lụi tắt. Hóa ra sau lưng Tiêu Thu Thủy có hai tấm lưới nhỏ bắn ra, chia ra làm hai đường, quấn lấy ống trúc, thu trở về.

Hóa ra sau lưng Tiêu Thu Thủy có người!

Cũng không biết tại sao, tâm trí Phí Dật Không giống như bị khí thể của Tiêu Thu Thủy hấp thu hoàn toàn, lại thêm hấn từ trên đường độc đạo từ từ đi lên, góc độ vừa khéo che giấu người đi sau lưng hấn.

Sau lưng Tiêu Thu Thủy vẫn luôn có ba người ẩn nấp, thẳng thành một hàng đi lên trên, không để cho Phí Dật Không phát hiện.

Trong đó hai người nói sau lưng Tiêu Thu Thủy:

- Không cần sợ hấn đốt tín hiệu.

- Bọn tôi đã có cách.

Vì thế Tiêu Thu Thủy mới không gấp, mới không động.

Hai người này lập tức mở ra một túi gai, bắn ra hai tấm lưới nhỏ, chụp lấy ống trúc, kéo về chỗ mình. Người nhà họ Phí sẽ không thể thu được tin tức của Phí Dật Không nữa.

Hai người này là cao thủ dưới trướng Cừu Vô Ý, đệ tử mang túi của Cái Bang trước nay đều có rất nhiều pháp bảo cùng tuyệt kỹ người khác không thể ngờ tới.

Cùng lúc ấy, Tiêu Thu Thủy đã xông lên.

Thế gió thổi xuống, cực gấp, do vậy hai người Trần, Tần hạ giọng nói với Tiêu Thu Thủy, không hề bị Phí Dật Không đứng trên cao nghe thấy chút nào.

Nhưng thế xông lên cũng vì thế mà hơi chậm lại.

Một thoáng chậm lại đó chính là lúc Phí Dật Không tâm thần chấn động vì ống trúc bị đoạt.

Trong khoảnh khắc, địa lợi giữa hai người vừa khéo cân bằng nhau.

Tiêu Thu Thủy xông lên, vung kiếm, Phí Dật Không bổ xuống một nhát cày.

“Keng” một tiếng, hoa lửa bắn tung, ngay cả quạ vàng thái dương cũng phải vì thế mà thất sắc.

Ánh mặt trời vốn chiếu lên mặt Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy phải nheo mắt lại mới có thể mơ hồ nhìn rõ.

Nhưng khoảnh khắc hoa lửa bắn tung, mắt hai người đều không thể

nhìn thấy gì.

Đó lại vừa khéo cân bằng thiên thời.

Trong thoáng chốc mắt không nhìn thấy gì đó, Tiêu Thu Thủy đã dựa vào trực giác địa hình đã ghi nhớ kỹ lúc trước, phóng người đi lên.

Hắn xuyên qua khe hở không lọt nổi sợi tóc giữa cày sắt vung bổ của Phí Dật Không.

Khi Phí Dật Không mở mắt ra thì chỉ thấy trên bậc đá phía dưới là ba người xa lạ.

Tiêu Thu Thủy đã biến mất!

Không xong! Phí Dật Không quay phắt lại, gió núi ập tới, ánh mặt trời chói mắt, Phí Dật Không đưa tay che mắt, trong một chớp mắt ấy, y trông thấy Tiêu Thu Thủy đã ở ngay trước mặt mình.

Nhưng cùng lúc đó, Tiêu Thu Thủy đã ngồi thụp xuống, Phí Dật Không chỉ cảm thấy ánh nắng chiếu loạn, kiếm của Tiêu Thu Thủy đã đâm ngược từ dưới lên xuyên thủng ngực y!

Y gầm lên, bổ xuống một cày!

Một đòn này như phá đá mở núi, thế không gì địch nổi.

Tiêu Thu Thủy bay chéo sang, rơi xuống chỗ “Diêu tử phiên thân”, chứa vừa một nửa bàn chân trên vách, nép sát người đứng vững. (ở chỗ vách đá này có găng vòng sắt, tạc thêm lỗ đá, truyền là chỗ Lão Quân treo cày, cũng là vết Lão Quân cưỡi trâu xanh bước qua mà thành, người chạm được vào chày sắt có thể nhận được vận may lớn, nhưng ngụ ý vượt qua muôn vạn khó khăn để tìm tới hạn phúc

cũng rất hay. Lỗ đá chỉ vừa nửa bàn chân là đường tắt cho người leo lên.)

Phí Dật Không vung cày loạn xạ, đuổi theo vài thước, vụt mất tung tích Tiêu Thu Thủy. Vung loạn mấy chục phát, chỉ thấy trước mắt choáng váng, cày sắt tuột tay, rơi xuống dưới khe.

Phí Dật Không loạng choạng muốn ngã, Tiêu Thu Thủy nhẹ nhàng hạ xuống, thu hồi trường kiếm cắm trên người y, máu tươi đột ngột phun trào, Tiêu Thu Thủy khẽ thở dài:

- Người đi đi.

Phí Dật Không há miệng muốn nói, lại phun ra một ngụm máu tươi, cuối cùng bước sai một bước, rơi thẳng xuống dưới vách đá cao vạn trượng.

Lúc này, ánh mặt trời chiếu lên mặt mấy người Tàn Phong Bát, chỉ thấy bóng hình cao lớn, âm u của Tiêu Thu Thủy, kết hợp với vách núi vượn cao, đổ bóng như đỉnh núi ma ở đằng xa, sắc mặt không hiện rõ ràng, chỉ vang lên giọng nói trầm thấp:

- Đây là cửa thứ ba.

(* Đổ Phủ làm ba bài "Vọng Nhạc", đây là bài thứ hai.

Quyển 6 - Chương 15: Người không có mặt mũi

Hoa Sơn Bắc phong, tức đỉnh Vân Đài, đông tây đều là tuyết bích, trên đỉnh núi có Bắc Cực các, vừa vĩ, vừa mỹ lệ, thực là trời đất mệnh mệnh, mây khói tụ hợp, núi non trùng điệp, giống như đến chốn tiên cảnh.

Bắc phong không có một bóng người.

Tiêu Thu Thủy thấy Phí Dật Không muốn bắn pháo hoa cho người “ở trên núi”, ra hiệu giết chết mấy người Lương Đẩu, đoán chắc những người bị bắt tất phải ở trên năm đỉnh Hoa Sơn, nhưng rút cuộc là ở ngọn nào?

Bắc phong không có, vậy sang Trung phong.

Phía nam Bắc phong có đoạn núi đột ngột nhô cao, hình như vảy cá, gọi là Thương Long lĩnh. Bên trái lĩnh có đường nhỏ tạc vào vách đá, rộng chưa tới một thước, nhìn xuống tuyết bích, sâu không thấy đáy, người qua đường tới đây phải nép vào vách núi, tai chạm vào đá, vì thế còn có tên Sát Nhĩ nhai.

Nếu như tại ải đạo này có mai phục...

Không có mai phục.

Nhưng lại có vết máu.

Vết máu loang lổ, khiến người ta phải phát run, nhưng không có thi

thể.

Thi thể sau khi chiến đấu hẳn là đã bị ném xuống dưới khe núi.

... Là ai đã qua đây trước?

Nhóm Tiêu Thu Thủy vượt qua lưng chừng núi, vách đá hai bên sâu không thấy đáy, ở chỗ hiểm trở giống như là thân ở giữa không trung, tâm thần đều chấn động, có tên Diêm Vương lưu, là chốn tuyệt hiểm của Hoa Sơn, người đi qua đây coi như phải đối mặt với mối nguy sống chết. Tại đoạn Thương Long lĩnh kéo dài ba dặm này, cô bích tuyệt huyền, không có dũng khí cực lớn thì không thể tiến lên.

Mấy người Tiêu Thu Thủy tuy tài cao mật lớn nhưng thấy chốn thiên hiểm như vậy cũng không khỏi sinh cảm giác người không đấu lại với trời.

Điểm cuối Thương Long lĩnh, Long Tích sơn mạch, là nơi cao nhất, kéo thẳng lên trên rồi lại theo vách đá gấp khúc đổ xuống, còn có tên là Long Khẩu. Phía trên Long Khẩu có đỉnh Ngũ Tiêu, tức là Trung phong. Lên nữa có Dur Trấn quan, trước quan có biển viết “Thông Thiên môn”, câu thơ của Đỗ Tử Mĩ nói “Tiễn quát thông thiên hữu nhất môn” chính là để chỉ cửa này,

Trương truyền năm xưa Hàn Thoái Chi đi đến chỗ Long Khẩu này, đường chưa khai phá, tiến lui đều khó, vì thế mà hào khí tiêu tan, chỉ biết chịu khốn ở Long Khẩu, thành “nơi Hàn Thoái Chi vút sách”(*). Hàn Xương Lê cũng có thơ viết: “Hối cuồng dĩ trách chỉ, thùy giới nhưng tuyên lộ.” (**)

Tại kim tòa quan trấn thủ bốn đỉnh Đông, Tây, Trung, Nam, sắc đá đen kịt, uốn lượn như rồng này, có hai người chậm rãi bước ra.

Hai người đầu đội mũ cao, thân mặc áo hoa, hông đeo túi kim lan, từ trên bước xuống, chậm rãi yên lặng tiến đến.

Hai người giống như hai bóng u linh.

Đến lúc này cao thủ nhà họ Phí có thể nói là đã tử thương quá nửa, một nam một nữ đi xuống này là ai?

Hai người bước xuống từ sườn núi như vây cá, y phục phấp phới, không gió mà tự bay.

Tần Phong Bát và Trần Kiến Quý đều chực xông lên, Tiêu Thu Thủy ngăn lại, cao giọng nói:

- Tại hạ Tiêu Thu Thủy, tới là để tìm kiếm huynh đệ, bằng hữu, mong hai vị tiền bối chỉ cho một con đường sáng.

Nam tử kia âm u đáp:

- Người có thể tới được chỗ này, chắc hẳn là đã qua được ba cửa. Võ công hiển nhiên là rất cao...

Nữ tử đó lạnh lẽo nói:

- Người cùng gia tộc Thượng Quan, ít nhiều cũng có chút quan hệ nhỉ?

Tiêu Thu Thủy ngăn ra: gia tộc Thượng Quan? Tiêu Thu Thủy không thể hiểu nổi. Hắn chỉ biết Mộ Dung, Thượng Quan, Phí là ba đại kỳ môn trong võ lâm, còn về tộc Thượng Quan có thù hận gì với họ Phí thì hắn không biết được.

Nhưng Trần Kiến Quý thì biết. Hiểu biết về lai lịch võ lâm của hai

người Trần, Tần còn cao minh hơn võ công của họ một chút.

Cô ta lập tức hạ giọng nói với Tiêu Thu Thủy:

- Tộc trưởng tộc Thượng Quan chính là Thượng Quan Vọng. Nghe nói năm xưa họ Phí thành kẻ địch với nhà Mộ Dung chính là vì Thượng Quan Vọng. Kết quả là Thượng Quan Vọng lại bán đứng bọn họ... Khiến cho họ Phí đơn độc không viện trợ, thất bại liên tiếp.

Tần Phong Bát cũng nói:

- Hai người này rất có thể là Vong mệnh Uyên ương của nhà họ Phí, con thứ Phí Ngư Tiều, Phí Sĩ Lý và vợ Hoàng Phủ Tuyền.

Chỉ nghe nam tử kia lạnh lùng nói:

- Không sai, chính là hai bọn ta.

Nữ tử u ám nói:

- Bọn ta đều là kẻ không có mặt.

Bọn họ nói xong, cùng đưa tay đánh bay nón trúc trên đầu mình.

Nón trúc bay đi, trước mặt nhóm Tiêu Thu Thủy là một cảnh tượng khiến người ta phải run rẩy.

Hai người này, khuôn mặt là một mảng hỗn độn, hoàn toàn không phân rõ mặt mũi.

... Hai người mặt áo hoa, nhưng mất hết ngũ quan.

Ngay cả Tần Phong Bát, Trần Kiến Quý vốn tài cao gan lớn cũng

kinh sợ không tự chủ được, vô thức lùi về sau.

- Không sai, bọn ta là người không có mặt mũi.

- Bọn ta phải tự tay hạ sát kẻ thù mới có thể khôi phục mặt mũi.

Mây đen dày đặc, kéo tới cuồn cuộn. Trong tiếng cười khặc khặc, hai người tung mình phóng đến, một người cầm trĩ đao, một người cầm đao mũi nhọn, cùng chém mạnh xuống.

Tâm Tiêu Thu Thủy cũng như bị mây đen phủ kín, cuộn trào không ngớt, sao lại có người thật sự không có mặt mũi được!

... Trong một thoáng chốc do dự và lo lắng đó, tiên thể mất sạch, hai thanh trường đao còn kín kẽ hơn mây gió đã quấn tới chỗ Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy lập tức vững như đại thụ, mặc cho hai thanh đao của đối phương như mưa gió đan xen, hấn vẫn như cây già bất rã, không hề động đậy.

Tiếng quát tháo liên miên, hơi vợ chồng này áo hoa pháp phới, dốc hết toàn bộ tài nghệ, tấn công Tiêu Thu Thủy.

Nếu Tiêu Thu Thủy phản công lại lúc này, dưới đao pháp như mây gió sấm chớp đó, chỉ sợ là rất có cơ hội sống sót, vì thế Tiêu Thu Thủy vừa bắt đầu đã sử dụng thế thủ, giữ chặt quyết tâm: “Đợi”.

Khi hấn còn chưa hoàn toàn làm rõ được thế công của đôi vợ chồng này thì “tử thủ” là phương pháp ứng phó tốt nhất.

Tiêu Thu Thủy chuyên tâm toàn ý, phát huy kiếm pháp Võ Đang của Thiết Kỳ, Ngân Bình, lại có chút đại đồng tiểu dị với kiếm pháp nhanh

chóng, phiêu hốt của Lam Phóng Tình và Bạch Đan Thư. Hấn chỉ dùng tinh lực ít nhất, thân pháp ít nhất, nhưng lại dùng quyết chữ “niêm”, “đái”, “án”, “phong” (***) , mượn lực đánh lực, khiến cho kẻ địch phải kiệt sức.

Lúc này Phí Sĩ Lý, Hoàng Phủ Tuyền đang có cảm giác như vậy.

Hơn nữa càng đánh lâu, loại cảm giác đó càng sâu sắc.

Vong mệnh Uyên ương hiện tại đã thờ hồng học như trâu.

Nhưng họ cũng lập tức thay đổi chiến lược, sau một trận khoái đao bổng dùng tay áo dài che lấp gương mặt.

Tiêu Thu Thủy vẫn trấn định như trước, dùng kiếm chiêu hóa giải thế tới

Tay áo họ hất lên, xòe rộng, phun ra một đoàn lửa và một dòng nước đen, bắn thẳng vào Tiêu Thu Thủy.

Cho dù Tiêu Thu Thủy muốn lùi tránh cũng không còn kịp nữa, tiên lên trước thì chỉ có chịu chết, đúng lúc này, Tiêu Thu Thủy bỗng biến mất.

Vợ chồng Phí Sĩ Lý chỉ cảm thấy trước mắt trống rỗng: Tiêu Thu Thủy đã không thấy đâu nữa.

Chính trong một thoáng sững sốt đó, “phụp” một tiếng, hai chân Tiêu Thu Thủy quặp lấy bờ vách đá, quăng mình trở lại chỗ cũ.

Phí Sĩ Lý, Hoàng Phủ Tuyền vội vàng đưa tay vào trong túi kim lan bên hông.

Nhưng không cần biết họ lấy ra binh khí hay ám khí gì, Tiêu Thu Thủy đã không cho họ có cơ hội thứ hai nữa.

Hai chưởng hấn đánh ra, chính là Tàn kim Toái ngọc chưởng, một đòn nhanh như chớp giật, trước khi hai người kịp lôi vật trong túi ra đã ấn vào lên trán họ...

Nhưng lại không hề đánh xuống.

Tiếp đó Tiêu Thu Thủy lộn người, bay ra xa hơn trượng, ôm quyền nói:

- Đã nhường...

Hai người Phí Sĩ Lý, Hoàng Phủ Tuyền “may mà” không có mặt mũi, nếu không sắc mặt chắc chắn là sẽ cực kỳ khó coi... Đối phương dùng sức một người, đánh bại hai người bọn họ.

Lại qua một chốc, trời lất phất đổ mưa, Phí Sĩ Lý mới run giọng hỏi:

- Người... Người rút cuộc là ai?

Tiêu Thu Thủy không muốn tạo nhiều sát nghiệt, vì thế vẫn cung kính đáp:

- Vãn bối Tiêu Thu Thủy.

Hoàng Phủ Tuyền vẫn còn đang gñhi hoặc, hỏi:

- Người... Thật sự không phải cùng bọn với gia tộc Thượng Quan sao.... Vậy thì.... người tới đây làm gì...?

Tiêu Thu Thủy biết sự tình có gì đóa kỳ lạ, bèn đáp:

- Tại hạ với gia tộc Thượng Quan đều chưa từng quen biết. Tới đây lần này, chẳng qua là vì có huynh đệ, hảo hữu bị người nhà họ Phí các vị bắt giữ, cho nên chỉ có cách lên núi tìm đường.... Nhưng trên đường đi đều gặp cản trở! Bị chặn giết, tại hạ bất đắc dĩ để cầu tự bảo, phải giết chết bọn họ....

Phí Sĩ Lý nghe tới đây, thở dài một tiếng, nhìn vợ mình đau đớn nói:

- Sai rồi! Sai rồi! Lần này lão gia tử sai lầm rồi! Muốn đối phó với người của tộc Thượng Quan, sao phải khổ đi chọc vào Tiêu Thu Thủy!

Hoàng Phủ Tuyền thê lương đáp:

- Lão gia muốn kích Tiêu... Tiêu đại hiệp đi ra, là vì Thiên hạ Anh hùng lệnh. Có tấm lệnh bài đó, Chu đại thiên vương mới hỗ trợ chúng ta, khôi phục thanh danh, còn cả đối phó với người tộc Thượng Quan...

Phí Sĩ Lý đau đớn nói:

- Bây giờ còn đối phó cái rắm! Thù cũ chưa trả, đã chọc thêm địch mạnh, ngược lại để người ta thừa cơ xâm nhập... Việc tới nước này, Chu đại thương lại chẳng có nửa phần chi viện! Dựa dẫm người khác để đánh nhau sẽ phải thất bại, dựa dẫm người khác để kiếm cơm là loại khốn kiếp! Cha! Người sao có thể hồ đồ như vậy! Chúng ta đã sai mất một lần, vẫn còn chưa đủ sao?!

Hoàn Phủ Tuyền nắm áo chòng mình, cũng khóc nói:

- Trời ơi... Tai họa của họ Phí sao không lúc nào chịu ngưng...?!

Cảnh này khiến cho Tiêu Thu Thủy, Tần Phong Bát, Trần Kiến Quý, Phong nữ đều ngẩn ra, không biết đôi vợ chồng “không có mặt mũi” này đang giờ trò gì, tóm lại là khiến cho bốn người đều mơ hồ, chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả.

Tiêu Thu Thủy thành khẩn nói:

- Hai vị... Chúng tôi thật sự không phải người của gia tộc Thượng Quan... Chuyện này rút cuộc là như thế nào?

Phí Sĩ Lý vừa kiên quyết vừa dứt khoát, quay sang phí người vợ cũng không có mặt mũi của mình, nói.

- ....Người tộc Thượng Quan nhất định là sẽ tới đuổi tận giết tuyệt, hà tất phải hại người thêm nữa? Chúng ta không cần phải thủ ở đây nữa, để cha một mình tử thủ Đông phong...

Vợ y gật đầu buồn bã. Phí Sĩ Lý quay sang phía Tiêu Thu Thủy, nói:

- Bằng hữu của cậu bị giam trong miếu Lão Quân ở Nam phong...

Y lấy ra một chùm chìa khóa, nói:

- Do có địch xâm phạm, chỗ đó đã không còn người canh gác nữa, các người tự mình tới đó.... Ta đã phá hủy cơ quan ở đó, cứu người không cần lo lắng...

Tiêu Thu Thủy nhận lấy chìa khóa, những người khác đều rất vui mừng, nhưng trong lòng đã bị sự đau thương của hai người “không có mặt mũi” này thu hút.

- Rút cuộc là vì cái gì?...

- Họ Phí và tộc Thượng Quan có tranh chấp gì...?

Họ mồm năm, miệng mười hỏi. Tiêu Thu Thủy thành khẩn nói:

- Ơn thả bạn này, Thu Thủy ghi nhớ trong lòng. Nhưng vô công bất thụ lộc, trên đường chúng tôi lên núi, đều phát hiện có người bán theo, hình như là kẻ địch của họ Phí...

Lời còn chưa dứt, Phí Sĩ Lý đã vội hỏi:

- Có phải là năm người mặc áo khác màu, đầu đội nón trúc?!

- Đúng.

Chỉ thấy hai vợ chồng cùng thoáng run rẩy, loạng choạng lùi lại ba bước, khàn giọng nói:

- Bọn chúng tới rồi!

- Cha gặp nguy hiểm.

Liền vội muốn phóng đi, Tiêu Thu Thủy lựa thế ngăn lại. Vợ chồng họ Phí dừng người lại, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Tiêu Thu Thủy hỏi:

- Rút cuộc là như thế nào...? Hai vị có ơn thả bạn với tôi, xin cho tại hạ biết, biết đâu có thể góp chút sức mọn.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, hai vợ chồng đều đã chứng kiến công phu của Tiêu Thu Thủy, Hoàng Phủ Tuyên run run hỏi:

- Cậu.... Cậu chịu giúp đỡ chúng ta?

Tiêu Thu Thủy dứt khoát đáp:

- Vậy còn phải xem bằng hữu của chúng tôi có bị làm sao không.

Hoàng Phủ Tuyền vội nói:

- Không sao, không sao.... Cha bắt giữ bọn họ, chỉ là muốn ép cậu ra mặt, muốn đoạn Thiên hạ Anh hùng lệnh... Tuyệt đối không làm thương tổn bọn họ.

Phí Sĩ Lý thờ dài, nói:

- Chư vị, vợ chồng bọn ta sở dĩ không có mặt mũi, không phải trời sinh đã như vậy, mà là vì thuật dịch dung...

Tiêu Thu Thủy gật đầu:

- Tôi nhìn ra được. Nhưng tại sao phải làm vậy?

Phí Sĩ Lý đáp:

- Chỉ vì nỗi nhục đau đớn của chúng ta còn chưa báo, huyết hải thâm cừ chưa trả, thế không lấy mặt thật gặp người. Vì còn muốn lấy công chuộc tội, sợ khiến nhà họ Phí càng thế đơn lực bạc, mới không dám tìm đến cái chết.

Hoàng Phủ Tuyền nói:

- Đây thật sự là huyết hải thâm cừ...

Phí Sĩ Lý nói:

- Nếu hiệp sĩ đã chịu giúp đỡ, ta cũng xin kể hết mọi chuyện. Hai mươi năm trước, tổ phụ Phí Cừu bị Mộ Dung Thế Tình đánh bại, u ám trở về, chỉ chuyên tâm huấn luyện môn nhân, mong rằng cha ta... Cũng là Phí Ngư Tiều, ngoại hiệu “Nhất tuyến thiên” có thể trùng trấn gia thanh. Cha ta phí hết tâm cơ.... độc chết... Phí Tình Thiên.... bá phụ cướp đoạt gia sản, liên hợp toàn gia, lúc đó nhà ta thanh thế như mặt trời giữa trưa... Khi ấy lại là lúc tộc Thương Quan sắp sửa bị Đường gia diệt tộc...

Thanh âm Phí Sĩ Lý mang theo cảm khái vô hạn:

- Lúc đó gia tộc Thương Quan bị Đường môn bức bách, giết chết quá nửa, cao thủ nhà Thương Quan chỉ còn lại “Tứ tiểu tuyệt”, tức là bốn người Thương Quan Vọng, Thương Quan Dư, Thương Quan Cảnh Long và Thương Quan Thái Sơn.... Khi ấy bọn chúng đầu phục chúng tôi, nói là hai nhà liên hợp, cầu họ Phí giúp bọn chúng một tay, tránh để bị Đường môn tiêu diệt. Ngày đó tộc trưởng Thương Quan Vọng tự mình tới cầu xin, ta vì thế mà động lòng, mới cùng A Du đến khẩn cầu cha đáp ứng... Chỉ không ngờ...!

Phí Sĩ Lý nghẹn ngào không nói tiếp được, Hoàng Phủ Tuyên cũng kích động đến toàn thân run rẩy.

- Chúng ta cứu vãn mối nguy diệt tộc cho nhà Thương Quan, nhưng cũng đắc tội với người của Đường môn... Cho nên trong lần tranh đoạt thế gia võ lâm mười năm một lần khi đó, Đường môn phái ra đệ nhất cao thủ Đường Nghiêu Thuấn, đánh bại gia phụ... Tộc Thương Quan lúc này đã đầu nhập vào Quyền Lực bang, nhân lúc họ Phí nhân tâm dao động, dụ dỗ mua chuộc, lừa dối của chúng ta không ít người... Đến khi chúng ta phát hiện ra thì đã quá muộn. Thương Quan Vọng còn dẫn người hạ sát thủ... Khi ấy Tứ tiểu tuyệt đã thành Tứ đại tuyệt trong võ lâm rồi... Giết chết bảy tám cao thủ trọng yếu của chúng ta xong mới nghênh ngang bỏ đi...

Phí Sĩ Lý kích động đến run bần bật:

- Vì thế họ Phí càng không thể gượng dậy nổi. Thượng Quan Vọng lại mặt người dạ thú, không ngừng tới quấy nhiễu chúng ta. Bọn chúng có Quyền Lực bang chống lưng, càng không sợ hãi gì... Chúng ta không có cách nào khác, chỉ có thể đầu nhập vào Chu đại thiên vương, tìm cách tự bảo vệ. Như vậy lại đắc tội với Quyền Lực bang, khiến chúng sai tặc Thượng Quan mau chóng tiêu diệt nhà ta... Thế mới sinh ra ý đoạt lấy Thiên hạ Anh hùng lệnh, muốn có được lệnh bài này để hiệu triệu quần hùng tới trợ giúp, không ngờ lại vì thế mà đắc tội với thiếu hiệp, thành đồ lợi dụng cùng vật hi sinh của Chu đại thiên vương...

Tiêu Thu Thủy thở dài, than:

- Ô, hóa ra là như vậy, thế là chúng tôi cũng bị tặc Thượng Quan lợi dụng, làm quân tiên phong, phá hủy trận thế mà các vị bày bố...

- Chính là như vậy, mà để Thượng Quan Vọng có thể thừa cơ gây loạn, chính là vì vợ chồng chúng tôi đề xuất, cho nên Chúng tôi hận hấn thấu xương.

Phí Sĩ Lý bi phẫn nói:

- Chúng ta tự biết mình là tội nhân của họ Phí, tội nghiệt thâm trọng, không mong được tha thứ, chỉ cầu lưu kiếp sống tàn, lấy mạng Thượng Quan Vọng... Trong nhà họ Phí, chúng ta cũng không có mặt mũi nào làm người, cho nên mới lấy da đắp lên mặt, không lấy mặt thật gặp người, thật không cách nào đối diện với trời đất, cha mẹ, bằng hữu...

Hoàng Phủ Tuyền bi thương nói:

- Nhưng trong nhà cũng không tha thứ... Thế nên vợ chồng chúng ta mất hết địa vị, người nhà đều khinh thường không qua lại với vợ chồng ta, lại sinh lòng nghi ngờ, lần cố thủ Hoa Sơn này.... Chỉ giao cho chúng ta trách nhiệm trông coi tù binh mà thôi....

Phí Sĩ Lý ngắt lời:

- Đó là dĩ nhiên rồi! Ai còn muốn tin tưởng chúng ta nữa chứ?! Ai còn chịu tin tưởng chúng ta?!... Chúng ta làm chuyện không phải với họ Phí nhưng lại dày mặt không đi, là vì biết họ Phí tuy nhìn có vẻ nhân tình lạnh lẽo, nhưng cực kỳ cần nhân thủ. Chúng ta sống là người nhà họ Phí, chết làm ma nhà họ Phí... Chúng ta không thể đi.

Tiêu Thu Thủy cảm khái:

- Có tâm ý lấy công chuộc tội, tử thủ không đi như cửa hiền kang lệ, thực là khó kiếm! Nhìn khắp thiên hạ, phú quý thì gần, hèn mọn thì xa, nói không chừng còn thẹn quá hóa giận, quay đầu cản trả lại, dương dương tự đắc, đáng hận hết sức...! Thấy hai vị gặp cảnh bi thảm như vậy, Tiêu Thu Thủy nguyện tận chút tài mọn, giúp hai vị báo mối thù sâu này!

Vợ chồng họ Phí vui mừng quá đỗi, Phí Sĩ Lý vội hỏi:

- Vậy thì thiếu hiệp muốn cứu bằng hữu trước, hay là....?

Tiêu Thu Thủy hỏi:

- Lệnh tôn hiện tại đang ở chỗ nào?

Hoàng Phủ Tuyền đáp ngay:

- Đang ở Hoa Sơn Đông phong, Bác Đài.

Tiêu Thu Thủy ngẩng nhìn sắc trời, tay nắm chìa khóa.

- Năm người kia chắc hẳn đã tới đó rồi, cứu người như cứu hỏa, không thể không nhanh, chúng ta tới chỗ lệnh tôn đại nhân trước rồi sẽ tính!

Quyển 6 - Chương 16: Nhị hồ, đàn cầm và sáo

Bác Đài còn có tên Kỳ Đình, theo truyền thuyết là nơi đời Tống, Triệu Khuông Dẫn đấu cờ với lão tổ Trần Đoàn. Triệu Khuông Dẫn đại bại, thua cược Hoa Sơn cho lão tổ Trần Đoàn, đến nay trong đình vẫn còn tàn cục ván cờ đúc bằng thép. Trong phương đình làm từ sắt cao hơn hai thước này có một bàn cờ sắt, quân cờ sắt hơn hai trăm nhưng phần nhiều đã bị người ta lấy đi mất, chỉ còn lại vài viên, đường kính hơn tấc.

Một truyền thuyết khác là Tần Chiêu Vương sai thợ dựng thang lên Hoa Sơn, lấy lõi tùng bách làm thẻ cược, dài tám thước, to tám tấc, lại khắc vào đá rằng “Vua cùng thiên thần đánh cược ở đây”, thế nên thành “đài đánh bác” của Vệ Thúc Khanh.

Một dải Hoa Sơn có rất nhiều truyền thuyết về lão tổ Trần Đoàn, như Thập Tự viện, Tuyết Đài quan là nơi ông ẩn cư lánh đời, thường ngủ một giấc vài tháng không dậy, đến khi nghe Triệu Khuông Dẫn lên ngôi tại Trần Kiều mới bảo người ta rằng:

- Thiên hạ từ nay đã định.

Thế nhưng thiên hạ có thực là “từ nay đã định” hay không?

Đông phong (Triều Dương phong), Tây phong, Nam phong đứng kề bên nhau, gọi là thiên ngoại tam phong, Trung phong, Bắc phong thì ngược nhìn như làm nền, không thể sánh bằng.

Triều Dương phong cảnh sắc tráng lệ, khí thế cao vút, thực là thanh

sơn tú thủy, hiên ngang giữa trời đất.

Trên đỉnh Hoa Sơn có mây phủ, lên Lão Quân lê câu phải “Thu liễm tinh thần, quảng thừng trèo lên, kỵ nhất là nói năng loạn bậy, chẳng may sơ sẩy tuột tay thì rơi không ai cứu nổi”, đi sang Kỳ Đình ở Đông phong lại càng hung hiểm.

Tới chỗ Kỳ Đình phải ở vách núi góc đông nam, hai tay ròng xích sắt, thả mình xuống dưới, chạm tới chỗ hơi lõm vào trên đá thì đạp chân xoay người, lướt qua bên sườn núi. Tiếp đến xích sắt giăng ngang, dưới có đục lỗ, đặt vừa nửa bàn tay, phải lấy tay bám xích, đu mình mấy chục bước, hơi chút bất cẩn là ngã tan xương nát thịt, thành tên Diêu tử phiên thân.

Phía sau Diêu tử phiên thân, vách núi hết lối, trên có một sợi xích sắt, phải trèo xích giữa không trung, vượt qua hai đỉnh núi đầy có dại, đá trơn mới tới được Bắc Đài, có thể nói là trải hết mọi gian khó, nguy hiểm trùng trùng.

Sáu người Tiêu Thu Thủy, Phí Sĩ Lý, Hoàng Phủ Tuyền, Tần Phong Bát, Trần Kiến Quý, Phong nữ, vội vàng tới chỗ Diêu tử phiên thân, do biết đường phí trước hiểm trở, Phí Sĩ Lý nói:

- Để ta qua trước.

Đoạn lập tức nhanh như khỉ vượn, đu mình leo qua, Hoàng Phủ Tuyền liền nói:

- Ta đoạn hậu.

Trong sáu người, võ công Tiêu Thu Thủy là cao nhất, lập tức theo ngay phía sau Phí Sĩ Lý.

Lúc này gió núi ào ào, mây mù bao phủ, thấy núi không thấy đỉnh, đá núi lạnh băng. Chỉ thấy sương mù tràn qua cuộn cuộn, lúc tối lúc tỏ, ngay cả Tiêu Thu Thủy tài cao mật lớn cũng bất giác cảm thấy hô hấp hơi có chút dồn dập.

Phí Sĩ Lý leo trèo phía trước, một trận sương dày kéo tới, vừa khéo đúng lúc y xoay người, ép mình tới một hõm đá khác, Tiêu Thu Thủy lập tức mất dấu.

Đúng lúc ấy, giữa lưng chừng không trung bỗng vang lên tiếng y phục tung bay, hóa ra là có ba bóng người hạ xuống.

Y phục phấp phới, hơn nữa dưới chân còn giống như có từ tính, còn vách đá thì như làm bằng sắt, người đến như dính vào vách núi, nghiêng nghiêng hạ xuống. Tiêu Thu Thủy giật nảy mình, đang nghĩ là cao thủ tộc Thượng Quan, lại tưởng là nhà họ Phí ám toán thì đột nhiên nghe thấy tiếng đàn cầm trong trẻo.

Tiếp đó là tiếng sao du dương, cuối cùng là điệu nhị hồ u thương!

- Là các vị!

Trong quá trình Tiêu Thu Thủy xông pha giang hồ, có ba người cứ liên tục xuất hiện một cách thần bí rồi lại không ngừng biến mất một cách bí ẩn.

Ba người, ba loại nhạc khí, từng dẫn dắt hẳn tới ba cảnh giới bất đồng, ba thử thách khác biệt!

... Nhị hồ, sáo, đàn cầm.

Mỗi lần ba người này xuất hiện, võ công lại cao hơn lần trước, mà võ công cùng tâm cảnh Tiêu Thu Thủy cũng mỗi ngày một tăng lên, lần

trước khi họ xuất hiện, chính là lúc Đường Phương xuất hiện...

Tiếng sáo càng thêm du dương, giống như trong tiếng xe ngựa cô tịch, có một thiếu nữ đang ngồi trên bàn đá, trước khung cửa gần đường cái... Đường Phương!

Tiêu Thu Thủy lập tức quên cả leo trèo, thất thanh kêu gọi:

- Đường Phương!

Giọng hân chứa đầy mong nhớ, mắt hân ẩm ướt như mây mù. Đường Phương, Đường Phương... Nàng nên tới rồi, Đường Phương.

Đúng lúc này, vụt vụt vụt, ba thanh kiếm sắc bén, nhanh như tên bắn, kè vào cổ họng Tiêu Thu Thủy!

- Vẫn cứ như vậy.

Thanh niên áo trắng Ôn Diễm Dương lạnh lùng nói:

- Cậu vừa nghĩ tới Đường Phương là lập tức tâm trí đại loạn, không thể tác chiến.

- Nếu còn tiếp tục như vậy.

Thiếu nữ áo vàng Giang Tú Âm nói:

- Anh không những không thể làm một kiếm khách mà còn đánh mất tư cách làm sát thủ.

- Người làm kiếm khách và sát thủ đều phải vô tình.

Đặng Điêu Lương áo đen nói:

- Nếu không chỉ có người trong thiên hạ phụ người, còn người lại không dám phụ người trong thiên hạ.

- Các vị là ai?

Tâm tình Tiêu Thu Thủy vẫn còn nằm tại ảo giác về Đường Phương:

- Rút cuộc thì... các vị là ai?!

Cổ họng Tiêu Thu Thủy đã nổi lên một tầng da gà mờ mờ, ba thanh kiếm đó còn lạnh hơn nước suối trong núi sâu.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, ung dung chậm rãi thu kiếm về.

- Các vị là ai?

- Rút cuộc thì các vị là ai?

Tiêu Thu Thủy không nhin được lại hỏi thêm một câu:

- Rút cuộc thì Đường Phương đang ở đâu?

Mấy người Trần Kiến Quý, Tần Phong Bát, Lưu Hữu, Hoàng Phủ Tuyền đều nghe thấy tiếng Tiêu Thu Thủy liên tiếp truy hỏi.

Giữa mây trắng mù mịt, họ lại chẳng nhìn thấy gì.

Họ đều muốn vượt qua vách núi. Nhưng một luồng kiếm khí sắc bén... Không, có lẽ là thiên địa chi khí hùng hậu, chặt đứt dũng khí tiến lên của họ, phá nát nhịp bước đi lên của họ.

Loại tinh khí đó mạnh mẽ không gì sánh được, mọi người lần đầu tiên gặp phải.

Phí Sĩ Lý đi đầu tiên cũng gặp cảnh tương tự, y muốn quay lại cứu viện, nhưng không xông phá nổi màn kình khí vô hình đó.

Trong lúc hai bên trước sau đều đang do dự, ngập ngừng thì ba người kia đã từ từ lẩn vào giữa mây mù, biến thành lúc ẩn lúc hiện.

- Các ngươi không được đi!

Tiêu Thu Thủy vung kiếm, giận giữ quát hỏi:

- Đường Phương đâu?!

...Tiếng sáo, tiếng đàn, tiếng nhị hồ vẫn như thế.

Chỉ là tất cả trên thế gian đều như trời cao mây trắng, mọi thứ trong đời người đều là biến đổi, giống như màn sương mù đến đi đi này, đưa tay nắm lấy, đều không phải là thực chất. Những chiến dịch lúc Tiêu Thu Thủy thanh niên, thiếu niên, huynh đệ, địa danh, chuyện cũ, không gì không hiển hiện ngay trước mắt. Trước Thính Vũ lâu, dưới gốc thông cùng bạn bè luyện võ, một đám huynh đệ nhỏ máu ăn thề, lập định đại chí muốn làm trong sạch thiên hạ, trận đấu tìm đường sống trong cái chết trên Cửu Long bên giang, đêm tối mỹ lệ ôn nhu lúc lần đầu tiên gặp Đường Phương...

Lúc này trên không thấy trời, dưới không thấy đất, thứ chạm vào chỉ có đá núi, bốn phía đều là mông lung...

Trên không tới trời, dưới không đến đất.

Kiểm khí vi vu.

Tiêu Thu Thủy rút kiếm ra. Kiếm khí của hắn bay múa, chưởng đánh tám phương, qua lại giữa tiếng nhạc cùng kiếm pháp mau chóng, phiêu hốt, thoát ẩn thoát hiện.

... Hắn dù sao cũng đã không trời không đất, cả không gian chỉ còn lại chính mình.

Hắn dốc hết tất cả sức lực, phát huy võ thuật đến mức lâm ly trí tận.

Vạn cổ vân tiêu nhất hồng mao. Hắn chỉ là một người cầm kiếm quyết đấu, muốn hoàn thành sinh mệnh của mình, muốn vượt qua tất cả mọi trở ngại trước mắt.

Y phục tung bay, nhạc điệu du tẩu. Đột nhiên ba thanh kiếm nhất tề đè chặt thân kiếm hắn.

Nhị hồ, sáo, đàn cầm thì lại đồng loạt đánh về phía hắn.

Sau lưng là vách đá cứng rắn, lên không tới trời, dưới không đến đất... Tiêu Thu Thủy muốn xuất chưởng, nhưng đối phương dùng nhạc khí, không phải là binh khí...

.... Cái gì mà binh khí, nhạc khí, tất cả đều như nhau cả!

Hắn đánh ra một chưởng, phá nát ba món nhạc khí.

... Tiếng nhạc vụt tắt.

Trong khe núi cao ngất như còn vang vọng tiếng ong ong tàn lưu của âm nhạc vụt ngưng.

Chỉ nghe Ôn Diễm Dương hô lớn:

- Tốt!

Giọng nói trong trẻo của Giang Tú Âm:

- Nếu hỏi chúng ta là ai thì chờ lần sau gặp mặt.

Đặng Điều Lương nói:

- Chúng ta đi!

Ba tiếng vang lên, chỉ thấy ba bóng người một đen, một vàng, một trắng bay chênh chếch xuống vách lá, chỉ trong khoảnh khắc đã biến mất.

Tiêu Thu Thủy giống như vẫn đang ngây ngốc.

.... Nhạc vận như đã tiêu tan...

Đến khi mấy người Hoàng Phủ Tuyên có thể qua được chỗ vách đá đó thì Tiêu Thu Thủy đã từ Diêu tử phiên thân leo sang bờ đối diện.

Phí Sĩ Lý lo đến độ mồ hôi đầm đìa, đỡ hấn dậy, đang muốn hỏi hấn rút cuộc đã có chuyện gì thì chỉ thấy sắc mặt Tiêu Thu Thủy trắng bệch, ánh mắt kỳ lạ nhưng sâu không thấy đáy, lại còn hỏi ngược Phí Sĩ Lý một câu:

- Ở chỗ nào?

- Cái gì ở chỗ nào?

Phí Sĩ Lý nhất thời không hiểu nổi.

- Kỳ Đình.

- À, ở ngay phía trước.

- Tốt, đi lên phía trước.

Tiêu Thu Thủy ngược nhìn khuôn mặt không có ngũ quan của Phí Sĩ Lý, ngũ quan phải chờ sau khi trả thù xong mới có thể để lộ ra, chỉ nói một câu như vậy.

... Rút cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Phí Sĩ Lý thầm nghĩ trong lòng.

... Chẳng lẽ ngay mới vừa rồi, bên vách đá đã xảy ra chuyện gì đó khiến Tiêu Thu Thủy như tái sinh làm người?

Hết

Quyển 7 - Chương 1: Mặc đạo, ma trượng

Cuối cùng cũng đến Kỳ Đình.

Trên Kỳ Đình, đại cục đã định.

Gần đình có bảy, tám thi thể, tất nhiên là đều là người nhà họ Phí.

Bên ngoài ngôi đình dựng bằng thép ròng, bốn hướng đông, tây, nam, bắc, mỗi phương có một người, nón trúc che mặt, áo màu tươi mới, chính là cao thủ tộc Thượng Quan.

Chỉ có bên trong đình là không có người chết.

Hơn nữa còn có người sống.

Hai người đang sống.

Hai người sống sờ sờ, đang đánh cờ.

Một người ngồi, một người đứng.

Người đang ngồi giống như đã ngồi rất lâu, rất lâu rồi, lưng cong gù, lông mày nhíu chặt, hai mắt cũng như sắp không mở ra nổi nữa, nhưng ông ta ung dung ngồi đó, vẫn khiến người ta có cảm giác vững chãi như bàn thạch.

Người đang đứng, thoải mái tùy tiện đứng, một chân đạp ghế đá, một tay đỡ cằm, nhưng lại khiến người ta có cảm giác hiên ngang ngạo

nghe như thông cao đón gió.

Bên mi phải người đang ngồi có một vết sẹo rất sâu, là dấu vết bị một mũi thiết tạt lê cắm vào. Đó là kết quả năm xưa ông ta giao đấu với đệ nhất cao thủ Đường môn Đường Nghiêu Thuấn năm xưa. Âm khí đó cắt đứt đường mi ông ta nhưng ông ta cũng là người sống sót duy nhất trong tất cả các trận chiến cả đời Đường Nghiêu Thuấn.

Thế nhưng hiện tại ông ta đang phải đối mặt với một tàn cục.

Cờ tàn.

Tất cả mọi quân sống bị giết chết, mọi đường lui bị khóa kín, mọi tiên cơ đều mất hết, mọi thủ thế đều tuyệt vọng, một người nếu như đã đến nước như thế cờ này thì chỉ còn nước nhảy xuống núi tìm cái chết.

Mà hiện tại ông ta đang phải đối diện với chính một thế cờ như vậy.

Ông ta thờ dài.

Đối phương nhắc quân cờ lên, quyết đoán hạ xuống một nước.

Nước chết. Ông ta đã không còn đường sống.

Đối phương hiển nhiên cũng đã nhìn ra được điểm này, hơn nữa còn đoán chắc điểm ấy. Y đưa tay khẽ đẩy nón trúc trên đầu lên, lộ ra khuôn mặt dữ tợn đầy vết đao, phảng phất như cũng thờ dài một tiếng, nói:

- Người không còn đường nữa.

Lời nói không khỏi có chút tiếc nuối.

Ông lão đang ngồi thu hai tay vào trong hai ống tay áo, vai so lên thật cao, rùng mình liên tục chín lần, cuối cùng cũng thở ra một hơi khói trắng mờ, nói:

- Ván cờ này ta thua rồi.

Người đang đứng chính là tộc trưởng tộc Thượng Quan, Thượng Quan Vọng, y hỏi:

- Người muốn tự sát là còn muốn ta ra tay?

Người đang ngồi ngược nhìn lên:

- Tại sao?

- Hóa ra người không hiểu?

Thượng Quan Vọng bật cười tàn khốc:

- Trên giang hồ, thất bại cũng có nghĩa là chết.

- Ồ.

Người đang ngồi như bưng bình, đáp:

- Thế cờ của ta tuy đã bại, thứ chết chỉ là quân cờ, không phải ta.

- Ta không thể chết.

Trong mắt người đang ngồi bắn ra ánh sáng sắc lạnh:

- Ta còn chưa thất bại.

- Bởi vì trong lòng ta còn có sinh cơ.

Người đang ngồi đương nhiên là lão đại Phí gia, Phí Ngự Tiều.

Thượng Quan Vọng nhìn ông ta, ánh mắt lại sinh hàn mang giống như mũi dao, tựa như chưa từng gặp mặt người này.

Lúc này nhóm Tiêu Thu Thủy vừa đúng lúc đi qua Diêu tử phiên thân, lên tới Bắc Đài.

Tiêu Thu Thủy từ xa trông thấy hai người này hạ cờ liền biết định lực, nội lực của hai người này đều không thể coi thường.

Quân cờ trong Kỳ Đình rất lớn, ngoài ra còn được đúc bằng sắt, hai người không ngờ lại tiện tay nhấc lên đặt xuống như bình thường, không hề có chút cố gắng nào.... muốn vậy cần công lực phi thường.

Bên ngoài đình có nhiều người chết như thế, không cần biết là người bên mình hay là kẻ địch, ít nhất đều phải qua một trường chém giết kinh tâm động phách, nhưng hai người bình tâm tĩnh khí, ung dung đấu cờ... muốn vậy cũng cần định lực phi thường.

Tiêu Thu Thủy vừa bước tới, mấy người đi lập tức hành động.

Hành động cực kỳ nhanh chóng. Loáng cái, Tiêu Thu Thủy đã biến thành ngôi đình kia, bọn họ thì giống như thế cờ trong đình, chặn đứng đường công hoặc đường lùi của Tiêu Thu Thủy.

Hiện tại Tiêu Thu Thủy chỉ còn một con đường... nhảy xuống dưới.

Phía dưới là vách núi, vách núi sâu hun hút ngay cả điều hâu cũng không bay lên được.

Cho nên đường nhảy xuống là đường chết.

Mà trước mắt Tiêu Thu Thủy chỉ có một con đường như vậy.

Tiêu Thu Thủy có chịu đi hay không?

Thượng Quan Vọng cười nói:

- Người hiện tại đương nhiên là chỉ có một con đường.

- Quay trở về!

Ánh mắt Thượng Quan Vọng lấp lóe tinh quang:

- Người đánh tiên phong có công, ta đáp ứng giữa đường không ra tay với người.

Tiêu Thu Thủy lắc đầu.

Trong mắt Thượng Quan vọng bùng lên sát khí, một con chim sẽ không biết tại sao lại bay lên được chỗ này rồi đột ngột rơi xuống vách núi, chỉ khẽ thoáng qua trước mắt mọi người.

- Nếu như người là kẻ giữ lời thì họ Phí đã không có ngày hôm nay rồi.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Phí huynh khang lệ cũng đã không cần phải làm một đôi vợ chồng không có mặt mũi.

Phí Sĩ Lý, Hoàng Phủ Tuyên kích động đến toàn thân phát rút, dợm

muốn tiến lên, Tiêu Thu Thủy đưa tay ngăn lại.

Ánh mắt Thượng Quan Vọng như sắc lưỡi dao, lạnh như một mũi châm sắt:

- Bọn chúng đã kể hết mọi chuyện cho người biết.

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy quét trở lại, giống như một cây búa sắt đập lên mũi châm, hoa lửa bắn tung:

- Nếu muốn người khác không biết, trừ phi là đừng làm.

Thượng Quan Vọng bật cười giận giữ, khuôn mặt ngang dọc vết đao đầy vẻ đáng sợ khôn tả:

- Nếu như không có Lam phượng hoàng chỉ đường, người sao có thể tìm được đến Hoa Sơn? Như vậy bạn bè người chết chắc. Lam phượng hoàng là người của Liễu Tùy Phong, Liễu Ngũ là tâm phúc của Lý bang chủ, còn bọn ta cũng là người ủng hộ Quyền Lực bang. Người đối đầu với bọn ta, đã suy nghĩ kỹ càng chưa?

- Ta không cần lo lắng.

Tiêu Thu thủy nghiêm mặt đáp:

- Nếu như Quyền Lực bang lợi dụng ta để diệt trừ họ Phí, đầu tiên là chưa được ta đồng ý.

- Ta là người không chịu bị lợi dụng.

Tiêu Thu Thủy nghiêm nghị nói.

- Nhưng người đã giết rất nhiều người nhà họ Phí, ngoài ra họ Phí

còn bắt giữ bạn bè người.

Thượng Quan Vọng cười khắc khắc:

- Họ Phí với người, thù sâu như biển.
- Không phải thù sâu.

Tiêu Thu Thủy lạnh lùng đáp:

- Bọn họ cũng không sát hại bằng hữu của ta, hơn nữa còn chuẩn bị thả họ ra.
- Đúng là ta đã giết không ít người nhà họ Phí, họ Phí cũng sát hại ông bà ngoại ta!

Tiêu Thu Thủy chậm rãi nói:

- Có điều, ta có thể tạm gác chuyện báo thù sang một bên, giải quyết loại thừa lúc người khác gặp nguy như người trước rồi tính sau.
- Người quả nhiên là khác với những loại thiếu niên máu nóng bình thường, ta đã đánh giá thấp người.

Thượng Quan Vọng nheo mắt lại, lộ ra vẻ xảo trá, âm độc:

- Có điều, người nghĩ dựa vào chút tài năng của người là có thể đấu lại được bọn ta sao?

Tiêu Thu Thủy không đáp mà hỏi ngược lại:

- Cao thủ đại biểu cho tộc Thượng Quan chỉ có năm người các người?

Hắn còn bồi thêm một câu:

- Chính là năm người các người?

Thượng Quan Vọng vì hàm ý mỉa mai trong câu hỏi đó mà biến sắc, vết đao đầy mặt càng thêm đáng sợ.

Phí Ngự Tiều một mực đứng nhìn hai người đối thoại, sắc mặt lộ vẻ trầm tư, lúc này liền nói:

- Bọn ta diệt trừ người tộc Thượng Quan trước rồi sẽ quyết một trận tử chiến với cậu.

Ông ta hướng về phía Tiêu Thu Thủy nói, từ “cậu” ở đây đương nhiên là để nói với Tiêu Thu Thủy.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy bỗng dưng thấy cảm động không rõ nguyên do.

Lời Phí Ngự Tiều nói không chút lựa ý, nhưng rất thành thực, nếu như không thành thực thì ông ta đã không ngốc đến mức bị Thượng Quan Vọng, Chu đại thiên vương lợi dụng mà bắt giữ mấy người Lương Đẩu để uy hiếp Tiêu Thu Thủy giao ra Thiên hạ Anh hùng lệnh.

Cho dù sau khi đánh lui kẻ địch, Phí Ngự Tiều sẽ quyết một trận tử chiến với mình thì Tiêu Thu Thủy vẫn muốn cùng Phí Ngự Tiều đẩy lùi người tộc Thượng Quan trước.

Tộc Thượng Quan quá hèn hạ.

Lúc này người bao vây Tiêu Thu Thủy bỗng cùng bước thêm một

bước.

Bước thêm một bước, tức là tiến lên một bước, cũng có nghĩa tiền gần Tiêu Thu Thủy thêm một bước.

Vòng bao vây đột ngột thu hẹp, sát khí mạnh mẽ, sắc bén khiến cho bất kỳ ai cũng phải lùi về phía sau ít nhất là một bước.

Tiêu Thu Thủy cũng muốn trước lùi nửa bước, kéo giãn cự ly, chuẩn bị tốt tư thế tiện cho việc phản kích.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, hấn cường hành ép bước chân đang muốn lùi phải dừng lại.

Không thể lùi, tuyệt đối không thể lùi!

Lùi chính là đường chết!

Chỉ cần có ý muốn lùi, vô hình chung là đã thừa nhận đường chết!

Hơn nữa bốn người này phối hợp không chút sơ hở, sát khí tỏa ra cực mạnh, không nghi ngờ gì là đã phối hợp với nhau suốt mấy chục năm, bao vây là để ép lùi kẻ địch, trước đoạt mất dũng khí, sau đoạt hồn phách!

Bốn người thấy Tiêu Thủ Thủy có ý lùi, ngũ hành luân đeo bên hông chuẩn bị xuất thủ, một đòn giết địch!

Đúng lúc đó, Tiêu Thủ Thủy đột nhiên dừng lại.

Kiểm khí lắng lệ dồn dập ép ngược lại.

Một chiêu này tuy không chút âm thanh nhưng còn hơn cả sấm sét

lôi đình, bốn người trong khoảnh khắc điện quan hỏa thạch, bước chân tiến lên như đụng phải tường sắt, do dự lùi ngược lại nửa bước!

Cùng lúc ấy, Tiêu Thủ Thủy ra tay!

Hắn vung kiếm chém ngang hông, tử điện xuyên vân, thế không thể cản!

Bốn người thoáng ngậy ra, Thượng Quan Vọng ở trong đình quát lớn:

- Trở về!

Bốn người giật mình, chia làm bốn đường, bay về trong đình!

Đây là lần đầu tiên từ sau khi được tám đại cao thủ chỉ bảo, Tiêu Thủ Thủy xuất kích thất bại.

Bốn người, bốn màu y phục, giữa chốn sông núi mênh mang như tranh thủy mặc, lóe lên một đường bắt mắt, lập tức hạ xuống trong đình.

Trong bốn người này, không còn một ai dám khinh thường gã thanh niên tên gọi Tiêu Thủ Thủy này nữa.

Một kiếm vừa rời của Tiêu Thủ Thủy, không nghi ngờ gì đã chấn nhiếp hồn phách của họ, nếu không phải Thượng Quan Vọng kịp thời kêu gọi thì sợ rằng bốn người đã hồn bay cửu tiêu rồi.

Thượng Quan Vọng cũng thần sắc ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Chuẩn bị Tứ Tượng trận pháp!

Bốn người gạt đầu, rút từ bên hông ra âm dương luân, nhật nguyệt luân, long phượng luân, kim ngân luân. Bọn họ cực kỳ tự tin, Tiêu Thủ Thủy dù mạnh cũng không thể mạnh hơn được Tứ Tượng trận mà Liễu Tuy Phong cũng phải thừa nhận là còn hơn Lưỡng Nghi kiếm trận của Võ Đang, sánh ngang với Thập bát La hán trận của Thiếu Lâm. Tộc Thượng Quan có thể tồn tại đứng vững đến hôm nay cũng phần nhiều là nhờ vào trận thế này.

Thượng Quan Vọng thủy chung chỉ chú tâm vào Phí Ngự Tiều.

Chỉ cần Phí Ngự Tiều thoáng động, y sẽ lập tức ra tay.

Ngũ Hành trận thế do y cùng bốn ái tướng hợp thành còn mạnh hơn Tứ Tượng trận cả chục lần, kiên cố không gì phá được.

Đáng tiếc Phí Ngự Tiều không hề động.

Ông ta chỉ cười.

Nụ cười vô cùng tang thương.

- Thượng Quan, oan có đầu, nợ có chủ, người không chạy thoát nổi đâu.

Thượng Quan Vọng đang muốn tìm hiểu xem tại sao Phí Ngự Tiều lại nói như vậy thì người áo vàng bên cạnh y bỗng kêu thảm, ngã xuống.

Hắn bị chém ngang lưng thành hai đoạn, Thượng Quan Vọng vừa kinh hãi, vừa giận giữ, cùng lúc ấy, người áo xanh đứng đối diện cũng hét lên đau đớn.

Thượng Quan Vọng vội quát:

- Mau lui!

Kỳ thực không cần Thượng Quan Vọng ra lệnh, hai người còn lại đã nhanh như đạn bắn, bay ra ngoài đình, cực kỳ hoảng sợ, trợn mắt há mồm ngây ngốc.

Chỉ thấy một ông lão còn già nua hơn, gầy gò hơn cả Phí Ngự Tiều chui ra từ dưới sàn đình, đang rút một thanh đao đen kịt như mực ra khỏi bụng người áo xanh. Ông ta chỉ có một chân, ống chân phải trống rỗng, trên mặt cũng mang một nụ cười trống rỗng:

- Thế nào, họ Thượng Quan kia? Kỳ môn độn giáp của nhà họ Phí vẫn là tài cao một bậc phải không?

Thượng Quan Vọng lập tức vung quyền đánh tan nón trúc trên đầu mình, lộ ra khuôn mặt đầy vết sẹo giống như ma quỷ, lại gào lên cũng như là vừa nhìn thấy quỷ vậy:

- Người còn chưa chết? Người là Phí Cừu? Người vẫn chưa chết!

Người đó bật cười quái dị, the thé đáp:

- Không sai, ta là Phí Cừu, ta còn chưa chết.

Thượng Quan Vọng rít lên:

- Người... người... người không phải đã chết rồi sao? Hôm đó ta rõ ràng đã đánh một trượng trúng gáy người...

Phí Cừu cười khặc khặc:

- Không sai, người đúng là đánh trúng ta, ngay tại huyệt Ngọc Châm, người xem...

Ông ta chỉ vào sau gáy, trên xương đầu quả nhiên có một chỗ lõm xuống, có thể thấy rõ thương tổn nhất trượng ngày đó để lại:

- Nhưng mà ta vẫn không chết, ta còn sống, ta sống để giết người

Thượng Quan Vọng lấp bắp:

- Người... người... người....

Liên tục mấy tiếng “người”, kinh sợ có dư, không nói tiếp được nữa.

Phí Cừu cười rin rít:

- Tối đó người lấy oán báo ân, đánh lén trúng ta, ta chịu một đòn, trước khi ngắt xiù đã dùng thanh đao này...

Ông ta giơ thanh đao đen kịt như mực lên, vẻ sợ hãi trong mắt Thượng Quan Vọng càng đậm.

- .... Chém trúng người mười mấy đao liên tiếp, người vậy mà vẫn có thể giấu mặt bỏ chạy... Điểm đó đến cả ta cũng phải bội phục người.

Lúc này Phí Ngự Tiều bỗng lên tiếng:

- Thượng Quan Vọng, người đã không còn hy vọng nữa.

Trước khi Tứ Tượng trận thế, Ngũ Hành trận thế của Thượng Quan Vọng bị phá, không ai dám nói ra câu này.

Nhưng mà ma xui quỷ khiến, sự chú ý của năm người Thượng Quan

Vọng bị Tiêu Thu Thủy làm phân tán, tạo thành cơ hội đủ để Phí Cừ một đòn đắ thủ, liên tục giết chết hai người, khiến cho trận thức của Thượng Quan Vọng không thể vận hành, lại thêm vợ chồng Phí Sĩ Lý, Hoàng Phủ Tuyên, cùng với mấy người Tiêu Thu Thủy, Trần Kiến Quý, Tần Phong Bát, Lưu Hữu liên thủ, Thượng Quan Vọng đã hoàn toàn rơi xuống hạ phong.

Điểm này Phí Ngư Tiều hoàn toàn rõ ràng! Không có sự xuất hiện của Tiêu Thu Thủy, cho dù ông ta đã sớm biết cha mình Phí Cừ ẩn nấp phía dưới bàn thì cũng không thể nhanh chóng trực diện, thuận lợi thành công như vậy.

Nhưng ông ta mở miệng, vẫn tiếp tục vạch rõ với Tiêu Thu Thủy:

- Tiêu thiếu hiệp, hiện tại họ Phí với tộc Thượng Quan gần như thế quân lực địch, cậu có thể không quản, mặc cho bọn ta đối đầu.

Ánh mắt Thượng Quan Vọng chớp động:

- Tiêu đại hiệp, chỉ sợ bọn chúng giết được thỏ săn rồi liền muốn huy đi cung bắn... Trước tiên giúp ta tiêu diệt bọn chúng rồi cứu bằng hữu của cậu mới là cách ổn thỏa.

Tiêu Thu Thủy tai nghe mắt thấy, chứng kiến hai nhà tàn sát lẫn nhau, thật sự không đành lòng, không nhịn được nói:

- Các người... Hai nhà sao phải khổ như vậy... Thân là Thiên hạ tam đại kỳ môn, cho dù... Cho dù... Các người tiêu diệt được nhà kia thì vẫn còn... Vẫn còn Mộ Dung thế gia đứng hàng đệ nhất cơ mà!

Thượng Quan Vọng cười lạnh đáp:

- Mộ Dung thế gia? Quyền Lực bang còn để Mộ Dung thế gia đắc ý

thêm hai năm nữa mới là chuyện lạ!

Tiêu Thu Thủy trong lòng phát lạnh... Vụt nhớ tới ánh mắt chất chứa đại chí của Lý Trầm Chu, cùng ánh mắt nhạt như nước xuân của Liễu Tuy Phong, đột nhiên hai đồng tử phảng phất như lớn lên, biến thành ánh mắt nóng rực, cuồn loạn, giống như hai đoàn lửa, thiêu đốt bùng bùng... Rõ ràng là nóng cháy, Tiêu Thu Thủy lại không nén nổi rùng mình mấy cái.

Phí Ngự Tiều trầm giọng nói:

- Tiêu Thu Thủy... Nếu như cả hai nhà đều không giúp thì xin đứng sang một bên.. Chờ xử lý xong người tộc Thượng Quan bọn ta sẽ thả bằng hữu của cậu. Chuyện Thiên hạ Anh hùng lệnh coi như không nhắc tới nữa, còn về chuyện tử thương coi như bọn ta gieo gió gặt bão, không liên quan đến cậu.

Tiêu Thu Thủy yên lặng, Thượng Quan Vọng thấy Tiêu Thu Thủy không giúp bên nào cả, chung quy cũng trút được một gánh nặng trong lòng, từ từ rút ra một cây gậy ngấn đeo bên hông.

Nụ cười Phí Cừu cứng lại trên mặt, ánh mắt ngây ngốc lúc này trông lại càng trống rỗng!

- Đó là Hàng ma trượng của ngươi?

Thượng Quan Vọng phát ra một âm thanh gần như đặc quánh, ánh mắt cũng bắn ra hung quang như ma quỷ:

- Không sai... Đây là ma trượng hôm nay sẽ lấy cái đầu trên cổ ngươi.

- Ha ha ha...

Phí Cừ vụt cười lớn:

- Mặc đao đấu ma trượng! Mặc đao họ Phí đấu ma trượng tộc Thượng Quan... Ha ha ha! Hôm nay thật đúng là náo nhiệt...

Đúng lúc này, đầu trượng Thượng Quan Vọng đột nhiên bắn ra một chùm kim châm nhỏ như lông châu, phun thẳng vào đầu Phí Cừ.

Phí Cừ vẫn đang cười.

Mắt thấy kim sắp bắn tới, mặc đao của ông ta vụt chắn ngang.

Một thanh mặc đao, bỗng dựng biển lớn, biến thành như một cây quạt, hút hết tất cả châm nhỏ.

Nhưng chợt nghe một tiếng kêu thảm, Phí Sĩ Lý ôm bụng ngã xuống.

Hóa ra Thượng Quan Vọng bắn ra kim châm về phía Phí Cừ, đồng thời phần đuôi trượng cũng phun ra một mũi bạch cốt châm, vô thanh vô thức bắn trúng bụng Phí Sĩ Lý. Một chiêu giương đông kích tây, Phí Sĩ Lý quả nhiên trúng đòn, ngay cả Tiêu Thu Thủy đứng bên cạnh cũng không ngờ đối phương như thú bị vây, ra đòn ngoan độc đến vậy, nhất thời không kịp giúp đỡ, Phí Sĩ Lý đã sắc mặt xanh mét, gục xuống.

Chỉ nghe Hoàng Phủ Tuyên kêu khóc:

- Nhị ca...

Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy rùng mình, cũng không khỏi lòng đầy căm phẫn, lúc này chợt nghe “phốc phốc” hai tiếng, Phí Ngư Tiều bắn ra hai quân cờ sắt về phía người áo đỏ và người áo lam!

Thượng Quan Vọng giao đấu với Phí Cừ vài chiêu, binh khí kỳ dị trong tay hai người càng xuất đủ quý chiêu, sát chiêu. Thượng Quan Vọng quay người quát lên:

- Đừng có đỡ cò!

Hai người đỏ, lam đồng loạt nhảy tránh. “Ầm” một tiếng, quân cờ đánh trượt, không ngờ lại nổ tung. Hai người trong lúc nhảy tránh đã tháo bỏ nón trúc, xoay tròn ném thẳng tới chỗ Phí Ngự Tiều!

Hóa ra bên rìa nón trúc có gắn dao sắc lấp lánh ánh xanh, hiển nhiên là đã bôi kịch độc. Phí Ngự Kiều trong khói bụi thuốc nổ không ngờ lại như không tránh được, thân hình cong vẹo, “xoẹt xoẹt” hai tiếng, bị vành nón cắt trúng!

Người áo đỏ vung nhật nguyệt song luân, reo lên:

- Trúng rồi!

Người áo xanh sắc mặt ngưng trọng, cản lại nói:

- Không đúng...

Đúng lúc này, Phí Ngự Tiều bỗng như ma quỷ, hiện lên từ sau lưng hai người, đánh ra hai chưởng.

Nhưng hai người đó phản ứng cũng cực nhanh, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc không ngờ lại chìm người xuống đất. Phí Ngự Tiều sắc mặt vụt biến, quát:

- Trước mặt ta mà cũng dám dùng thuật độn thổ!

“Phụ phụ” hai tiếng, hai chưởng cắm thẳng xuống đất!

Tiêu Thu Thủy trông thấy cảnh tượng này vụt nhớ tới Lạc địa sinh căn Mã Cảnh Chung... Anh ta cũng dùng một chiêu như thế, giết chết Thiên Thủ nhân ma Đờ Cỗn... Bây giờ anh ta đã chết, vợ anh ta Âu Dương San Nhi không biết ra sao rồi?

Nhưng huyết quang hiện tại còn lằng lệ hơn gấp mười lần!

Phí Ngư Tiều rút tay phải lên, bàn tay đưa ra không ngờ còn mang theo một trái tim người sống sờ sờ, ngay cả Lưu Hữu trước nay vốn to gan trông thấy vậy cũng thiếu chút nữa thì ngất xỉu.

Nhưng khi Phí Ngư Tiều rút cánh tay kia ra thì năm ngón tay đã bị chặt đứt. Ông ta đau đến sắc mặt trắng bệch, đồng thời, một bóng người áo lam phá đất mà ra, giống như linh xà chui vào trong một gốc tùng cạnh Kỳ Đình.

Phí Ngư Tiều tức giận quát:

- Tàng mộc?

Tay vung lên, cây tùng liền nổ tung, vỡ tan thành nhiều mảnh, bắn lên giữa không trung, một bóng người màu lam lao thẳng xuống.

Tiêu Thu Thủy bây giờ mới thực sự được chứng kiến kỳ môn dị thuật của Tam đại kỳ môn võ lâm: Mộ Dung, Thượng Quan, Phí. Lúc này Phí Ngư Tiều giống như mọc thêm một đôi cánh lớn, bay lên không trung, chặn giết người rơi xuống!

Bên phía Bắc Đài cũng đánh đến kịch liệt.

Đột nhiên bóng người đan xen, Phí Cừu phóng vọt lên cao!

Lúc này người áo lam vừa đúng phóng qua Kỳ Đình.

Thanh mặc đao của Phí Cừ chợt biến thành một cây trường mâu.

Còn đao làm thế nào biến thành mâu thì thực nhanh như điện chớp, không cách nào nhìn rõ ràng. Trong một sát na, đao đã biến mâu, mâu đã bắn ra, đâm thẳng vào bụng người áo lam!

Người áo lam gào thảm, ngã xuống, bụng đập xuống đất, mâu xuyên lưng mà ra!

Máu tươi cũng đồng thời bắn tung!

Phí Cừ một đòn giết chết người áo lam, nhưng khi hạ xuống do chỉ có một chân nên thân hình quỳ phục, mũi hàng ma trượng của Thượng Quan Vọng đột nhiên bắn ra một mũi phi trảo!

Phi trảo bắt trúng bả vai Phí Cừ, cuối trảo có một sợi thừng sắt. Thượng Quan Vọng vận lực kéo mạnh, trảo lập tức cắm sâu tận xương, kéo Phí Cừ về phía mình.

Nhưng hai tay vốn trống không của Phí Cừ bỗng cắm vào bên hông, lập tức có thêm một đôi găng tay. Găng tay màu đen cắm đầy lưỡi sắc như răng thú, khiến người ta không rét mà run.

Ông ta tuy bị thương nhưng đấu chí ngày trước vẫn chưa tiêu, muốn cùng Thượng Quan Vọng cần thân giao chiến. Nhưng hàng ma trượng trong tay Thượng Quan Vọng bỗng kêu “rắc” một tiếng, tách ra làm ba đoạn, biến thành tam tiết côn, có thể đỡ gần, có thể đánh xa, tay cong lại đã chặn trúng cổ họng Phí Cừ!

Phí Cừ tức khắc lè dài lưỡi, mắt trợn trừng, nhưng hai tay đeo găng của ông ta cũng lập tức bắt tới tam tiết côn.

Chỉ nghe “lắc rắc” hai tiếng, hai đoạn đầu đuôi tam tiết côn vậy mà lại bị Phí Cừ dùng tay bẻ gãy.

Nhưng Thượng Quan Vọng lập tức vứt bỏ hai đoạn đầu đuôi tam tiết côn, nắm chặt lấy phần giữa, kéo mạnh từ trái sang phải. Cổ họng Phí Cừ lập tức phun máu như mưa, miệng ộc ra một ngụm máu loãng.

Hóa ra ở giữa đoạn côn thứ hai có găng gai nhọn như răng cưa, bật ra theo thân côn, Thượng Quan Vọng kéo mạnh như vậy, lập tức lấy mạng Phí Cừ.

Phí Cừ trợn trừng mắt, ôm lấy cổ họng, loạng choạng muốn ngã. Ông ta với Thượng Quan Vọng tử địch nhiều năm, cuối cùng vẫn bỏ mạng dưới tay đối phương, tự nhiên là không cam tâm. Nhưng Thượng Quan Vọng vì đối phó ông ta cũng đã dốc hết toàn lực, ngay cả vũ khí trong tay cũng hỏng mất, y bỗng gào lên một tiếng, nhảy bật dậy.

Sau khi y gào lên, Tiêu Thu Thủy mới phát hiện Phí Ngự Tiều đã đứng sau lưng y, dùng một ánh mắt băng giá, tàn độc, lạnh lùng nhìn Thương Quan Vọng đao kêu thét.

Thượng Quan Vọng nhảy lên, hạ xuống, lưng dựa vào cột đình, tay phải bám tường, lưng sát vào tường, tại trường ai cũng có thể ngửi thấy một mùi khét lẹt!

- Người... người...

Phí Ngự Tiều trầm giọng nói:

- Người xong rồi.

Thượng Quan Vọng rít lên một tiếng như hổ gầm, gào thét:

- Nói bừa! Ta... Ta còn chưa chết!

Phí Ngự Tiều nheo mắt nhìn y, kỳ lạ là trong mắt lại lộ ra một vẻ bi thương:

- Nhưng đã sắp chết rồi...

- Không, không!

Thượng Quan Vọng ngửa mặt lên trời thét dài, bỗng nhiên tắc lại. Phụp một tiếng, một mũi đao đen kịt như mực chọt xuyên ra trước ngực y!

Y kinh ngạc không tin cúi nhìn mũi đao trước ngực, giọng nói đầy ngạc nhiên và khí tin:

- Ta... Ta cuối cùng... Vẫn chết dưới thanh mặc đao này.

Chỉ thấy sau lưng y, Hoàng Phủ Tuyên rút trường mâu cắm trên bụng người áo lam, hợp lại thành đao, đâm lén Thượng Quan Vọng, cười thê thảm nói:

- Không sai... Người cuối cùng vẫn chết dưới tay bọn ta...

Chỉ nghe Phí Ngự Tiều hét lên một tiếng gấp rút:

- Mau buông tay...

Đáng tiếc đã muộn rồi.

Thượng Quan Vọng đã ra đòn, hơn nữa còn ra đòn toàn lực. Một đòn trước khi chết của y mạnh mẽ đến mức nào. Hoàng Phủ Tuyền bị đánh bay ra xa, ngã xuống. Thượng Quan Vọng rít lên, xoay trong lao tới, Tiêu Thu Thủy cản lại, phản kích. Thượng quan Vọng hơi lùi, cát đá trơn tuột, y biến thành một tiếng thét dài, rơi thẳng xuống vách đá sâu vạn trượng. Lưu Hữu đỡ lấy Hoàng Phủ Tuyền, Hoàng Phủ Tuyền đã thở ra nhiều, hít vào ít, ánh mắt lại sáng bừng, giống như rất sáng khoái.

- ... Mau đưa tôi đến chỗ ngoại tử.

Nàng ta bò đến bên cạnh thi thể Phí Sĩ Lý, cười thảm đưa tay vuốt lên mặt, xé rách lớp da phủ trên mặt Phí Sĩ Lý, để lộ ra khuôn mặt vốn mi thanh mục tú:

- Nhị ca, chúng ta cuối cùng cũng có thể... Cuối cùng cũng có thể lấy mặt thật gặp người rồi...

Nói đoạn nàng cũng xé rách da trên mặt mình, hiển lộ khuôn mặt xinh đẹp, mỉm cười đau thương:

- ...Thù lớn đã trả, lần này có thể... Có thể không thẹn với lòng rồi... Đáng tiếc họ Phí vô hậu, họ Hoàng Phủ cũng không còn người trả thù nữa rồi...

Nói xong nàng nắm lấy tay chồng mình, tắt thở. Nhưng lời nói trước lúc nàng ta chết đã để lại cho Tiêu Thu Thủy một nghi vấn... Hoàng Phủ Tuyền xác thực là hậu duệ Hoàng Phủ thế gia năm xưa, chẳng lẽ Hoàng Phủ Cao Kiêu không phải sao?

Tiêu Thu Thủy chứng kiến mặc đao cùng ma trượng thiên biến vạn hóa, dị thuật quỷ thần khó lường, cùng với cuộc chém giết thảm khốc như vậy, trong lòng như mang theo một khối sắt lớn, vô cùng nặng

nề.

Hai gia tộc lớn danh động võ lâm, bây giờ rơi vào cảnh lưỡng bại câu thương... Còn thảm hơn cả lưỡng bại câu thương, quả thực là ngọc đá cùng tan. Cao thủ hạng nhất của tộc Thượng Quan đã chết sạch, một nhà họ Phí chỉ còn lại mình Phí Ngư Tiều, hơn nữa một bàn tay cũng đã thành tàn phế.

Thật sự phải tàn sát lẫn nhau, tranh đấu lẫn nhau, cắn nuốt, giết chóc mới có thể sinh tồn hay sao?

Khi nhóm Tiêu Thu Thủy muốn rời khỏi Bắc Đài, cũng mời Phí Ngư Tiều cùng xuống núi.

Tay phải ông ta bị cắt, chỗ Diêu tử phiên thân của Hoa Sơn hung hiểm như vậy, sợ là không thể dễ dàng qua được.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy thật sự nghĩ như thế nên mới mời Phí Ngư Tiều xuống núi, Phí Ngư Tiều lại bi thương cự tuyệt.

- Ta không xuống núi nữa. Họ Phí đã hết rồi, ta ở lại nơi này thôi.

- Nhà cũng không còn nữa, ta xuống núi đã không còn ý nghĩa gì nữa. Các vị tự mình xuống đi.

- Các vị không cần lo cho ta, gia phụ lén lút sống trộm nhiều năm như vậy là vì muốn tự tay đâm chết kẻ thù. Ông ấy muốn ta dẫn trận chiến cuối cùng tới Bắc Đài chính là vì ông ấy một chân không tiện đi lại, dẫn dụ đám Thượng Quan Vọng tới chỗ này, khiến hấn không còn đường lui rồi liệu chết diệt trừ.

- May mắn có Tiêu thiếu hiệp, khiến cho bọn chúng phân tâm, gia phụ mới có thể liên tiếp giết chết hai tên, phá hủy trận thế của chúng, nếu

không, ôi, thực không biết có thể trả nổi mối đại thù này không...

- Gia phụ giấu mình nơi này, đã chuẩn bị lương khô nhiều năm, ngoài ra còn có thông đạo dẫn xuống sườn núi. Chư vị cứ xuống núi đi, đến Nam phong cứu viện đồng bạn. Lão phu ở lại nơi này, chư vị cũng không cần khuyên bảo nữa...

- Dụ bắt người của thiếu hiệp, mưu cầu Thiên hạ Anh hùng lệnh, lại cầu xin Chu đại thiên vương thương xót, là do ta tầm mắt thiếu cận... May mà không làm thương tổn nhân mạng. Còn về những người cậu giết khi lên núi cứu người, cho dù không phải do tay cậu thì cũng phải bỏ mạng dưới tay tộc Thượng Quan, coi như là họ Phí gieo gió gặt bão, đáng chịu báo ứng vậy...

Vì thế bốn người Tiêu Thu Thủy bá biệt Phí Ngự Tiều, lại qua Diêu tử phiên thân, tiếp cận Nam phong Hoa Sơn.

Nam phong là đỉnh cao nhất trong năm ngọn Hoa Sơn, trên đỉnh núi có Ngưỡng Thiên trì, quanh năm không khô cạn.

Bên bờ hồ có đúc nhiều chữ lớn, “Thái hoa tuyết đỉnh”, “Bể nghệ quần phong”, từ đỉnh núi cúi nhìn Tần Lĩnh, đưa mắt nhìn ra các núi Thái Bạch, Thái Hoa, Chung Nam, thế như quần tinh phủ nguyệt, không nơi vào có được khí phách mênh mông như Nam phong Hoa Sơn.

Từ Nam phong xuống tây có thể đến miếu Lão Quân. Trong thần thoại, Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung, nghe nói đã ăn trộm tiên đan của Thái Thượng Lão Quân chính ở chỗ này, bị Ngọc Hoàng đại đế phái thiên binh thiên tướng bắt giữ, ném vào lò luyện đan, luyện suốt bảy bảy bốn chín ngày, Tôn hầu tử mắt lửa người vàng lại xông ra được, ngay một sợi lông cũng không thiêu nổi, về lại Hoa Quả sơn làm chức “Tề Thiên Đại Thánh”.

Hôm nay, người bị giam trong miếu Lão Quân không phải Tôn Ngộ Không nữa mà là một đám hào kiệt võ lâm, trọng nghĩa khinh lợi, Lương Đấu, Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Ly, Lâm công tử, Đặng Ngọc Bình, Đường Phì, Thiết Tinh Nguyệt, Ân Dương San Nhi.

Tiêu Thu Thủy dùng chìa khóa Phí Sĩ Lý giao cho hắn, lần lượt tháo mở cơ quan, tiến vào trong tiếng hoan hô của anh hùng hổ lệ, tháo mở xiềng xích họ phải mang vì Thiên hạ Anh hùng lệnh.

Lương Đấu thấy Tiêu Thu Thủy đã đến, chỉ bình tĩnh nói một câu:

- Cậu cuối cùng cũng tới rồi.

Tiêu Thu Thủy có cảm giác muốn quỳ xuống vái dài, bởi vì Lương Đấu biết hắn nhất định sẽ tới.

Lương Đấu không hề nhìn nhầm.

Hắn quả nhiên là đã tới.

Thiết Tinh Nguyệt thấy Tiêu Thu Thủy xuất hiện cũng nói một câu:

- Tiên sư thẳng nhát gan mẹ như con rùa cha như ba ba đầu trộm đuôi cướp, lão đây tiên nhân bản bản, đập nát cái móng lừa nhà nó!

Khâu Nam Cố đứng bên cạnh không khỏi hạ giọng hỏi một câu:

- Cậu đang chửi Tiêu đại ca?

Thiết Tinh Nguyệt xụ mặt đáp:

- Không phải.

‘khâu Nam Cố tò mò hỏi:

- Vậy thì cậu nói những lời đó là có ý gì?

Thiết Tinh Nguyệt to tiếng đáp:

- Tôi chỉ có khi nào cực kỳ vui vẻ mới nói những lời đó!

Hắn trừng mắt nhìn Khâu Nam Cố:

- Bây giờ tôi đang vô cùng vui vẻ.

Hắn càng nói hỏa khí càng lớn:

- Nếu như cậu làm loạn lên ở đây, tôi lại càng vui vẻ!

- Càng vui vẻ hơn cả trăm lần!

Hắt hét lên ầm ỹ.

Những người xung quanh đều ngẩn ra, không hiểu hai tên đầu óc đặc sệt này lại đang làm cái trò gì nữa?

Trên đường xuống xuống núi, qua sạn đạo quanh co, bắc đường giữa không trung, nép sát vào vách núi, cảnh tượng hiểm trở, còn hơn cả Lão Quân lê câu, Thiên Xích Trường, Bách Xích Hạp, thậm chí cả Diêu tử phiên thân cũng không sánh bằng.

Nhưng Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố lại không vì đường núi hiểm trở mà đóng cái miệng của bọn hắn lại.

- Cậu có thể dừng cái miệng lại được không?

Khâu Nam Cố đột nhiên rất nghiêm túc hỏi Thiết Tinh Nguyệt.

Không ngờ lại chọc vào cả một bài trường ca của Thiết Tinh Nguyệt:

- Tại sao? Tại sao tôi lại phải ngậm miệng lại? Tôi trời sinh ra có một cái miệng, chính dùng để nói chuyện. Khi tôi nói ra thì thao thao bất tuyệt, lưu loát thuần thục, có gì nói nấy, chuyện nào ra chuyện đó... Có gì là không ổn mà cần cậu phải quản? Cậu muốn tôi không nói nữa phải chăng là ghen tị với khẩu tài trời sinh như tôi? Không có tài hùng biện như tôi nên không cam tâm!

Khâu Nam Cố nổi giận:

- Tôi ghen tị với cậu?

Thiết Tinh Nguyệt cười to:

- Đây là chính miệng cậu tự nói nhé!

Khâu Nam Cố tức tối:

- Tôi bảo cậu không nói nữa chứ không phải bảo cậu ngậm miệng!

Thiết Tinh Nguyệt càng giống như bắt được thóp của đối phương, bật cười ha hả:

- Hi hi, ha ha, được rồi, cậu không có thiên phú ngôn ngữ, không giỏi nói chuyện, xem này, xem này, bây giờ vừa nói đã sai rồi... Bảo tôi không nói chuyện không phải ngang với bảo tôi ngậm miệng sao? Chẳng lẽ tôi không dùng miệng nói mà dùng tiếng bụng để nói sao? Cho dù tôi biết tiếng bụng thì cái miệng của tôi không dùng để nói chuyện thì dùng để làm gì? Đánh rắm à?

Khâu Nam Cố tức giận, cắt lời Thiết Tinh Nguyệt:

- Đúng! Cái miệng của cậu là dùng để đánh rắm!

Thiết Tinh Nguyệt đảo tròn mắt, khịt mũi hừ hừ:

- Hắc, hắc, cậu nói tôi dùng mồm để đánh rắm, như vậy thì tốt rồi. Tôi luyện thành nội công tuyệt thế, không ngờ lại có thể ép khí tồn trong bụng lên cổ họng, lại thư thái phóng ra, như thế tôi thành cao thủ hạng nhất rồi, cậu sao đáng là đối thủ của tôi, làm đồ tôn của tôi cũng không bằng.

Khâu Nam Cố cũng không biết tại sao, đại khái gần đây chịu thiệt nhiều, hào khí kém, nhất thời không ngờ lại không biên bác nổi Thiết Tinh Nguyệt, tức đến xanh lè cả mắt, chỉ biết thở hồng hộc, nói:

- Ngậm... Ngậm cái miệng chó của cậu lại!

Nhất thời không nói thêm được nữa.

Thiết Tinh Nguyệt cười vang:

- Xem xem, xem bây giờ tên nào ngậm miệng chó lại trước.

Lưu Hữu đi bên cạnh cũng có chút xem không vừa mắt, tiếp lời:

- Này, lão Thiết, người ta chửi anh miệng chó, anh thực đúng là không mọc nổi được ngà voi mà.

Thiết Tinh Nguyệt cười lạnh đáp:

- Tôi người mọc miệng chó, đó là không hề tầm thường, là lời khen

nhé. Thuật dịch dung của tôi thật cao mình, người khác là nam mặc đồ nữ, hoặc là trẻ giả làm già, tôi lại hóa trang một con chó. Càng không đơn giản là, tôi chỉ hóa trang bộ phận khó hóa trang nhất: miệng chó!

Phong nữ không biết làm thế nào, mắng:

- Xem anh kia, nước bọt bắn tung, nhe răng nhe lợi, thật giống một con chó!

Thiết Tinh trả lại một chiêu:

- Cô thì sao? Há, mắt nhìn ti hí, giống như mắt gà, một bộ răng nhọn, giống như để cạo dưa hấu.

Phong nữ nhất thời tức đến xì khói:

- Anh... Anh...

Không nói được nên lời. Thiết Tinh Nguyệt bộ dạng “được lý không tha người”, hơn hờ cười nói:

- Thế nào, muốn chửi nhau à? Tím lão Thiết tôi quả thực là kiến thực hạn hẹp... Cái núi gì nhỉ, cái núi nổi tiếng gì gì ấy nhỉ....

Lúc này Diêm Vương thân thủ Tần Phong Bát cũng nhìn không vừa mắt, thừa cơ mắng:

- Có mắt không thấy Thái Sơn. Đến cả một câu ngạn ngữ đó cũng không biết, cái loại lưu manh ở đâu đến, thực là không có kiến thức.

- Ha.

Thiết Tinh Nguyệt đúng là càng đánh càng dũng mãnh:

- Anh thì có nhiều kiến thức rồi. Nhìn bộ dạng kìa, nam đi mặc váy, quả thực là võng khai nhất diện, lại còn cô tóc xoắn đi bên cạnh nữa, đúng là quyến rũ trùng lai, ha ha, khó coi chết đi được...

Thiết Tinh Nguyệt không ngờ lại lôi cả Chung Quý thân thối Trần Kiến Quý vào xong, thực là sóng trước chưa lui, sóng sau đã tới. Trần Kiến Quý hai mắt trợn trừng, đáp trả một câu:

- Anh chửi người khuyết đức lắm có biết không? Nam tử hán đại trượng phu chân chính, bớ đi khích bác người ta, nói năng nho nhã một chút có được không?

Thiết Tinh Nguyệt cười quái dị:

- Cô nói chuyện sao mà ẻo ẻo lả lả thế, vậy mà còn muốn xông pha giang hồ, muốn tìm một ông chồn để gả có phải không? Lão Thiết tôi là Liễu Thượng Huệ, cô không níu kéo tới được đâu!

Tần Phong Bát cười chửi:

- Cái gì mà Liễu Thượng Huệ? Là Liễu Hạ Huệ.

Thiết Tinh Nguyệt không chút chịu phục:

- Tôi nói là Liễu Thượng Huệ! Tôi phía dưới không huệ, phía trên huệ!

Trần Kiến Quý gào lên:

- Khó nghe! Khó nghe! Khó nghe chết đi được!

Tần Phong Bát tiếp lời:

- Mau đi rửa tai!

Thiết Tinh Nguyệt lại đột ngột bỏ vào một câu, cười ha hả nói:

- Rửa tai lắng nghe đúng không?

Tần Phong Bát, Trần Kiến Quý liên hợp lại đều không địch nổi cái tên đầu óc điên khùng Thiết Tinh Nguyệt này, đúng lúc đó, bỗng nghe một giọng nữ ỏn ẻn nói:

- Tinh Nguyệt, anh đang làm cái gì thế?

Người nói chính là Đường Phi. Hóa ra những ngày này, Đường Phi đối xử với Thiết Tinh Nguyệt rất hung hăng, trong lòng lại thích cái sự thô cồng hào sảng của Thiết Tinh Nguyệt.

Thiết Tinh Nguyệt vốn sợ nhất là Đường Phi, nhưng một khi Đường Phi đã thích hắn, hắn trong lòng cũng không tình không nguyện, nói cách khác là đã “thành hàng cao giá” rồi, cùng vì thế mà không sợ hãi Đường Phi như trước nữa. Nhưng nghe Đường Phi gọi như vậy, trong lòng cũng đại đi quá nửa, ứng tiếng đáp:

- À, A Phi, tôi đang nói chuyện vu vơ thôi.

Mấy người Trần Kiến Quý nghe mà rùng mình sồn gai ốc, không rét mà run, thì thầm nói:

- Mẹ của tôi ơi!

Tần Phong Bát cũng làu bàu:

- Ghê hết cả người!

Lưu Hữu cũng lẩm bẩm:

- Nếu như thế này cũng gọi là “ăn đậu hũ”, vậy thì món này là...

- Đậu hũ ma bà!

Khâu Nam cố tiếp lời.

Sáu vị quái nhân này nói nói cười cười, mọi người vừa nghe vừa đi cũng không cảm thấy đường xa, liền xuống khỏi Hoa Sơn.

Nên tới Hồ Bắc trước.

Trên đường đi họ đều nghe nhắc tới đại hội lôi đài mình chủ của Thần Châu kết nghĩa sắp sửa tổ chức.

- Một dải Mạch Thành là nơi Thục tướng Quan Vũ bỏ mình năm xưa, cũng là nơi ngày trước Trương Phi trên cầu Trường Bản quát lui truy binh Tào Tháo, chuyến đi lần này tất không tránh khỏi một phen long hổ phong vân.

Mạnh Tương Phùng nói.

- Hiện tại trong võ lâm, nếu xét về danh tiếng thì Thu Thủy được ủng hộ nhiều nhất.

Khổng Biệt Ly vừa suy nghĩ vừa nói:

- Chuyện đó tất nhiên là không phải nghi ngờ gì. Có điều tiếng tăm của Hoàng Phủ Cao Kiêu cũng đang rất nổi. Người này không biết là thần thánh phương nào, mãi tới gần đây mới thanh danh nổi mạnh,

giống như có chỗ dựa rất mạnh đằng sau ủng hộ, không thể không đề phòng.

Trên đường đi, Tiêu Thu Thủy sớm đã kể lại tường tận huyết án trong tháp Đại Nhạn cùng nghi vấn xung quanh cho mọi người nghe.

- Hung án đó đúng là khiến người ta khó giải.

Lương Đẩu trầm ngâm:

- Rút cuộc là ai thao túng chuyện này, giả mạo thành cậu, hơn nữa còn có võ công khá cao, mới có thể một lượt giết chết mấy tên cao thủ dưới trướng Hoàng Phủ công tử...

- Cứ như vậy...

Đặng Ngọc Bình đơn giản nói:

- Hoàng Phủ công tử với Tiêu lão đệ rất có thể sẽ có hiểu lầm...

- Đằng sau chuyện này tất có kẻ giở trò!

Khâu Nam Cố giận giữ nói.

- Bên trong nhất định có điều mờ ám!

Thiết Tinh Nguyệt cướp lời.

- Hơn nữa có khả năng có người thao túng!

Tần Phong Bát cũng không chịu thua kém.

- Mươi phần là có người lợi dụng !

Trần Kiến Quý cũng bồi thêm một câu.

- Không cần biết thế nào,

Tiêu Thu Thủy bình tĩnh nói:

- Chúng ta tới Mạch Thành trước rồi sẽ tính.

- Hay lắm!

Lưu Hữu chợt reo hò.

- Đến Đan Dương chắc chắn là chính xác.

Lưu Hữu hưng phấn đến như chảy cả nước miếng:

- Huynh đệ, bằng hữu chúng ta đều đang ở đó!

Nghĩ tới các “huynh đệ bằng hữu”, Tiêu Thu Thủy cũng không khỏi mỉm cười: Kim đao A Phúc, Đậ đen Lý Hắc, Tạt hạc Thi Nguyệt, Thiết nhân Hồng Hoa, còn cả hòa thượng Đại Đổ, hẳn đều đang ở đó, vẫn cứ sôi nổi náo nhiệt như bình thường.

Tiêu Thu Thủy nghĩ tới đây, không khỏi dần cười tươi lên.

- Ngô Tài đã khôi phục rồi.

Phong nữ hưng phấn nói:

- Hay lắm nhé, hai tay một chân bị phế của anh ta đã được người ta chữa khỏi như là kỳ tích.

- Thật à?

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy vụt sáng lên:

- Là ai mà có tài năng như vậy?

Vốn trong trận chiến núi Đan Hà, Vũ công Ngô Tài cùng Cung bối Lao Cửu muốn khuyên Hồng phương hoàng Tống Minh Châu không giao đấu với “Biệt nhân lưu lệ, tha thương tâm” Thiệu Lưu Lệ, kết quả là bị “Đại gia tảo, đại gia hảo” Tống Minh Châu đánh một người bỏ mạng đương trường, một người tàn phế hai chân một tay. Người bị phế đương nhiên là Ngô Tài.

Đến nay Tiêu Thu Thủy nghe nói Ngô Tài đã khôi phục, đương nhiên là vui mừng vô hạn.

Chỉ cần là bằng hữu của Tiêu Thu Thủy, cho dù không cùng hấn xông pha giang hồ, chỉ cần không bán đứng mọi người thì Tiêu Thu Thủy sẽ quan tâm tới người đó, hy vọng thấy người đó vui vẻ, hy vọng thấy người đó phấn chấn.

Từ trước Tiêu Thu Thủy đã là người tràn đầy nhiệt tình với cuộc sống, bây giờ tuy đã thay đổi nhưng hấn vẫn yêu quý sinh mệnh sâu sắc. Có những người chịu ngăn trở cực lớn, lòng tin của họ vẫn không thay đổi. Người như vậy mới thực sự là người có “nguyên tắc”.

- Là ba người.

Lưu Hữu đáp:

- Là ba người rất kỳ lạ. Không ngờ lại dùng âm nhạc khác nhau giúp Ngô Tài khôi phục.

Ba người nào?

Tiêu Thu Thủy thoáng ngẩn ngơ, không ngờ lại không nghĩ đến “Tam Tài kiếm khách” mà nghĩ tới Đường Phương trước.

Đường Phương. Đường Phương, Đường Phương! Một khoảnh khắc đó, mơ hồ như đã qua bao nhiêu ngày tháng vô thanh vô tức, tình cảnh đã biến thành dù tro tàn cốt lạnh cũng không thể lãng quên.

Cũng giống như tình cảm của Âu Dương tử với Mã ca ca chẳng?

Lúc tới chân núi Hoa Sơn, Âu Dương San Nhi ôm theo tâm tình như cây khô héo rũ, từ biệt mọi người, mang theo bình tro cốt của Mã Cảnh Chung, đi về phía một dải Hà Bắc, Lâm Du quan, Sơn Hải quan, đó là nơi sư phụ Âu Dương San Nhi, Tán Hoa thiên nữ Liên Cúc Kiếm cư ngụ.

... Có lẽ hoài niệm với Đường Phương cũng giống như tấm lòng của Âu Dương tử, không cần biết người có còn hay không, tình cảm đều có thể lớn đến không đâu không có.

... Không cần biết đã qua muôn sông nghìn núi, ngược nhìn trời cao ngàn mây vạn trọng, con đường mòn nhỏ trong tâm vẫn lầm lũi đi về mối hoài niệm, muốn khóc mà nước mắt đã cạn khô.

Ôi.

Tiêu Thu Thủy không khỏi thềm thờ dài.

Ánh mắt trải hết gió sương không hề vẫn đục, ngược lại càng thêm ngời sáng, ẩn chứa ưu tư của Lương Đẩu lại biến thành trong sáng, cười nói:

- Có lẽ... Có lẽ chờ sau khi phong ba hiểm ác trên giang hồ lắng xuống, nhị đệ... Nên vào Xuyên một chuyến.

Tiêu Thu Thủy có chút ngưng ngừng nhưng cũng rất chân thành, nói:

- Sẽ đi, nhất định sẽ đi!

Vì câu nói này, vì để thực hiện câu nói này, Tiêu Thu Thủy ngày sau quả thực đã làm được.

Nhưng cũng phải trả giá. Trả giá rất đắt, rất đắt...

Quyển 7 - Chương 2: Nam Cung và Mộ Dung

Dốc Trường Bản, Mạch Thành, Đương Dương, đều là chiến trường cổ nhiều người biết tới. Trên dốc Trường Bản có dựng một tấm bia lớn, trên đề “Trường Bản Hùng Phong”, kỷ niệm câu chuyện lịch sử Triệu Tử Long năm xưa một thương một ngựa cứu ấu chúa cùng Trương Dực Đức quét lui quân Tào.

Những vị hổ tướng nổi danh trong sách sử đó đều từng đại hiển thân thủ tại cổ thành Hồ Bắc này, đến nay đã qua trăm đời vẫn còn được truyền tụng.

Chỉ là Tiêu Thu Thủy lần đầu tiên tới nơi này, sẽ phải đối diện với những thử thách nào đây? Trong gió lớn, y phục hần tung bay phấp phới cùng mấy người đại hiệp Lương Đẩu xuống núi, chỉ thấy trên trời ráng đỏ mây bay giống như lửa đốt, giống như chiếu sáng từng nơi hần từng chiến đấu. Ừm, ngày mai trời sẽ nắng đây, Tiêu Thu Thủy khẽ lẩm bẩm, trong tiếng gió gần như không nghe thấy, gió thổi đi qua, gió còn muốn đi thêm chục dặm, trăm dặm nữa.

Tiến vào Hồ Bắc, giang hồ đã nháo nhào như một nồi cháo đun sôi, đang phun trào, đang bốc khói, không thể áp chế.

- Tiêu Thu Thủy không ngờ lại giết thuộc hạ bên cạnh Hoàng Phủ công tử!

- Tiêu Thu Thủy làm vậy thực quá đáng!

- Đúng thế, nếu tại lôi đài chính thức tranh đấu thì còn được, sao có

thể vì tranh đoạt chức minh chủ Thần Châu kết nghĩa mà xuống tay tàn nhẫn như vậy được!

- Ta đã nói gã thanh niên đó không thể trông cậy vào được mà!

- Nói bừa! Ta thấy Tiêu Thu Thủy không phải loại người như thế!

- Tiêu Thu Thủy trước nay đều luôn coi trọng nghĩa khí...

- Nghĩa khí? Trọng nghĩa khí! Nghĩa khí giá bao nhiêu tiền một cân? Những năm gần đây, kẻ nào không có chỗ dựa chỉ có bị giết! Coi trọng nghĩa khí? Đầu rơi xuống đất rồi xuống âm phủ mà từ từ coi trọng.

Đồn đại trên giang hồ là như vậy, cực kỳ bất lợi cho Tiêu Thu Thủy.

Lương Đẩu lắng nghe tất cả những lời đồn đó, nhú mày, rơi vào trầm tư. Đám Thiết Tinh Nguyệt thì nghe mà trợn mắt vênh râu, vung tay múa chân, tức giận hết mức!

Nhân sĩ võ lâm trung nguyên đều đặt quyết tâm, kỳ vọng chấn chỉnh giang hồ vào sự quật khởi của Thần Châu kết nghĩa, cũng mong trong lần quyết đấu này có thể chọn ra được một nhân vật lãnh đạo thích hợp, giúp thế lực bạch đạo đang suy yếu có thể một lần giữa vượn dậy, có thể chống đỡ được trước Chu đại thiên vương, Quyền Lực bang, thậm chí là tiêu diệt!

Tình cảnh giang hồ giống như một cung nhiều tên, đều đã lên dây nhưng chưa bắn, lại chỉ khẽ chạm vào là sẽ lập tức phóng đi. Gần đây cũng có không ít nhân vật võ lâm không hề tầm thường quật khởi, đều tới cạnh tranh bảo tọa minh chủ người người đều muốn có được này.

... Người chốn võ lâm, khổ luyện một đời, không gì ngoài muốn dương danh thiên hạ. Một đấng trượng phu, mong công danh, cầu phú quý, đều dựa vào bản lĩnh thực sự, vậy cũng có gì là sai?

Nhưng thủ đoạn cầu công danh, mục đích mưu cầu thì lại có rất nhiều khác biệt.

... Trong đó đương nhiên cũng có vây cánh của Quyền Lực bang, chó săn của Chu đại thiên vương, chỉ cần tranh được cái ngôi vị minh chủ này là cũng không khác gì thiên hạ chia ba chiếm lấy hai phần, sau tập trung toàn lực tiêu diệt thế lực thứ ba nữa thì sẽ thành “Quân lâm Thiên hạ” đúng nghĩa.

Nhưng rút cuộc thì ai gian ai trung? Rồi ai có thể phân định được chuyện đó? Ai nhìn ra được điều đó? Đối với Tiêu Thu Thủy mà nói, đây là trận chiến nhất định phải chiến, nhưng rút cuộc là chiến vì lý tưởng của hắn, hay là chiến vì hy vọng của người khác gửi gắm vào?

Chuyện đó đến chính bản thân Tiêu Thu Thủy cũng có chút mơ hồ.

Mấy người Lương Đẩu cơ trí nhanh nhạy, có thể suy tính được điểm này, do vậy họ cũng cảm thấy lo lắng cho Tiêu Thu Thủy.

Ở phía tây nam Lâm Đồng có một “thôn Thi Nho”, Lương Đẩu dẫn mọi người vào trong miếu Tộc Nho dân hương bái tế, đoạn quay lại hỏi:

- Có biết lịch sử về chỗ này không?

Mấy người Tàn Phong Bát, Trần Kiến Quý, Lưu Hữu lắc đầu bảo không biết. Thiết Tinh Nguyệt đầu óc lộn xộn, cứ nghĩ như trò đùa, nói:

- Miếu Tộc Nho à... Cái chữ “tộc” này có chữ “sinh” để chỉ ý sinh ra, bên cạnh có chữ “phương” nghĩa là vừa sinh ra, hợp lại là có ý vừa mới ra đời... Còn về “nho” thì...

Lương Đấu vụt nghiêm mặt lại, khẽ quát:

- Không được nói bừa!

Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố tuy không sợ trời không sợ đất nhưng đối với Lương Đấu một bậc đại hiệp, trong lòng vẫn luôn kính sợ, không dám nói năng lung tung nữa. Lương Đấu mỉm cười nhìn sang phía Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy nói:

- Đệ chỉ nhớ mang máng trong “Sử Ký” có ghi: ‘Đời Tần thủy Hoàng năm thứ ba mươi lăm, chur sinh hơn bốn trăm sáu mươi người, đều chôn ở Hàm Dương... Mong đại ca chỉ bảo.

Lương Đấu cười đáp:

- Không sai, chỗ này chính là nơi Tần Hoàng chôn học trò. “Hán Thư ký” có chép: ‘Đất Ôn Thang huyện Tân Phong, tên gọi thôn Nho, tây nam Ôn Thang ba dặm có Mã Cốc, góc tây trong cốc có hố, thời cổ truyền rằng nhà Tần chôn học trò chính ở nơi này’.

Lương Đấu ngừng một chút rồi tiếp:

- Tần Hoàng hùng bá thiên hạ, tiêu diệt sáu nước, quả thực cũng làm được không ít đại sự thống nhất di địch nhưng lại bạo ngược hại dân, nghĩ rằng làm chuyện đốt sách chôn học trò là có thể bịt miệng người đời, sẽ được tôn sùng vạn thế, thực là làm quá. Mã Văn Uyên từng nói: ‘Nhu thời thế này, không những vua chọn bầy tôi mà bầy tôi cũng chọn vua vậy!’ Tần Thủy Hoàng tự cho mình là con cưng của

trời, ngu dân hoặc chúng, thực là kẻ nguời, trời đều phải tru diệt, vì thế mới có một chùy ở Bắc Lãng Sa...

Tiêu Thu Thủy biết Lương Đấu tất có ngụ ý, cung kính lắng nghe. Lương Đấu nghiêm sắc nói:

- Thiên hạ ngày nay, nhị đệ có thể không có ý độc tài, nhưng cũng nên ứng chí trượng phu, làm trong sạch trung nguyên! Hiện tại Thiếu Lâm, Vũ Đang thực lực điêu tàn, hơn mười môn phái lớn võ lâm cũng bị tiêu diệt, trong võ lâm không phải là không còn người, chỉ là không có nhân tài có thể tập hợp mọi người lại, dẫn tới đấu đá, tranh giành, kỳ thị lẫn nhau. Như nay Quyền Lực bang, Chu đại thiên vương hoành hành giang hồ, vây cánh trái rộng, nếu chẳng may đến cả thành lũy cuối cùng của giang hồ chính đạo, Thần Châu kết nghĩa, cũng rơi trong tay chúng, đệ không ra mặt cố gắng, ngăn con sóng dữ, lại còn do dự thì chẳng những là làm bộ làm tịch, mà còn trở thành tội nhân võ lâm. Vứt bỏ việc đời, thấy chết không cứu, thử hỏi sao có thể nhẫn nhịn được?

Lương Đấu cao giọng nói:

- Nam nhi thời loạn chân chính là phải sau khi thanh lọc giang hồ, ổn định trung nguyên xong mới tính đến chuyện ẩn nhẫn!

Tiêu Thu Thủy ngẩng đầu lên, thấy trong khói hương nghi ngút, Lương Đấu như thân cao tám thước, trang nghiêm thần thánh, buột miệng đáp:

- Dạ!

Lương Đấu thấy Tiêu Thu Thủy ngẩng phất dậy, hai mắt tràn ngập thần quang, tinh quang bộc phát, trong lòng máy động, chợt có một ý nghĩ:

“Chàng trai này, tương lai chắc chắn sẽ không tầm thường!”

Trong tâm sinh quý trọng, Lương Đẩu không khỏi có một sự cảm động vĩ đại, phảng phất như để trợ giúp Tiêu Thu Thủy, ông có thể không tiếc hy sinh tất cả...

Lúc ông còn thiếu niên cũng có rất nhiều khao khát, rất nhiều mộng tưởng, rất nhiều hy vọng, cùng quyết tâm hy sinh tất cả. Đến nay đã tuổi trung niên, công thấy thật ngỡ ngàng khi mình vậy mà lại còn tâm chí chân thực mà sâu sắc như thế. Khóe mắt hơi ẩm ướt, ông vội tình cách che giấu, ra vẻ xua đi khói hương vấn vít trong miếu, cố cười nói:

- Thu Thủy, tư chất đệ rất tốt, thiên phú cũng cao, thông minh hơn người, chớ có để lỡ cơ hội ngàn năm khó gặp này!

Mạnh Tương Phùng cũng khẽ mỉm cười. Ông lăn lộn giang hồ suốt mấy chục năm, giờ thấy nhân vật đại danh鼎鼎, thân phận cao ngất, đại hiệp Lương Đẩu, không ngờ lại vì một thanh niên như Tiêu Thu Thủy mà bỏ công bỏ sức, hơn nữa còn cảm động đến rơi nước mắt. Bản thân ông cũng vì tình cảnh này mà cảm động, dù sao đó cũng là con của cố nhân mà.

- Thu Thủy, Lương đại hiệp ý tứ sâu sắc, muốn cháu ra sức vì võ lâm... Càng hưởng hờ, báo thù cho cha mẹ, phát dương môn hộ, đều nhờ vào một mình cháu. Cháu có chính khí như vậy, nếu có thể tích súc duệ khí, thu liễm ngạo khí, tất cả thể tỏa sáng rực rỡ trên võ lâm. Thân là sư thúc, ta cũng nguyện y dốc sức giúp cháu.

Khổng Biệt Ly mỉm cười, cười vô cùng tự tin. Mười mấy năm nay, Đông đạo Tây kiếm không lúc nào không cùng nhau kề vai chiến đấu, giết địch giúp dân, lão ca cũng đã nói như vậy rồi, người làm nhiệm vụ

như ông còn có dị nghị gì nữa! Huống chi.... Ông rất thích chàng trai trẻ này, Tiêu Thu Thủy thành công mà không khiến người ta ghen tỵ. Có một vài kẻ, chỉ hơi có chút thành tựu thôi đã khiến cho người ta nhìn không vừa mắt rồi, Khổng Biệt Ly là người chân thành chân ý, cho nên mới từ ngàn dặm xa xôi tới trợ giúp cho Hoán Hoa kiếm phái, đối với Tiêu Thu Thủy, ông không có cảm giác chán ghét đó.

- Cậu hẳn nên gắng sức chiến đấu. Lại thêm hiện nay thiên hạ đại loạn, quân Kim xâm nhập, dân chúng lầm than. Trong tình hình như thế, trước ổn định võ lâm, sau lãnh đạo các bậc trung trình, khôi phục trung nguyên mới xứng cái chí của đấng trượng phu, mới đúng bản sắc nam nhi. Làm một anh hùng hảo hán thì phải làm được như Nhạc gia gia, nắm bắt thời cơ, dẫn dắt một nhóm huynh đệ kết nghĩa cùng quân đội, tiêu diệt quân Kim, trọng chấn Hán uy, khôi phục trung nguyên!

Tiêu Thu Thủy lắng nghe, chân may xước ngược, giống như mặt trời náu mình sau núi cao âm u, đột nhiên xuất hiện, phóng lên chín tầng mây, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Quân Kim xâm lược Tống, vô cùng tàn ác. Năm Kiến Viêm thứ tư, Nhạc Phi dẫn quân tới Nghi Hưng, lấy hai nghìn binh tướng phá Kim, đại thắng trở về. Dân chúng Nghi Hưng bảo nhau vẽ tranh, tạc tượng Nhạc Phi mà thờ, bảo nhau rằng: “Cha mẹ sinh ra ta dễ, ơn ngài bảo vệ ta khó!”. Cùng năm đó lại ở Thường Châu thắng quân Kim kiên tiếp bốn trận, truy sát tới tận phía đông Trấn Giang, lại đối mặt quân Kim ở Thanh Thủy Đình, giết tới thây phơi mười lăm dặm, chém đầu một trăm bảy mươi lăm thiên hộ quân Kim, cùng Hàn Thế Trung đánh bại quân Kim ở Hoàng Thiên Đãng, vợ Hàn là Lương Hồng Ngọc đánh trống trợ uy, uy chấn tám phương!

Tháng năm cùng năm đó, Nhạc Phi tái chiến ở núi Ngưu Đầu, khôi phục Kiến Khang, giết giặc tết bím tóc, đeo vòng tai hơn ba ngàn tên,

xác trái hơn mười dặm, thu hàng tốt hai nghìn người, vạn hộ, thiên hộ hơn hai mươi người, chiến mã ba trăm con, binh khí cờ trống đến hàng vạn, dân chúng reo hò như sấm, nghênh đón chặt đường! Cùng tháng bộ tướng làm phản, ám sát không thành, lại đến tháng mười cùng năm, giải vây Thừa Châu, cứu hai châu Thông, Thái, trăm ngạo tướng Phó Khánh, lại đốt áo thiêu tiền! Tháng mười hai cùng năm, Nhạc Phi dẫn binh tới Giang Âm, quân Kim nhìn Nhạc quân mà than thở, không dám vượt sông!

Mùa xuân năm đầu triều Thiệu Hưng, Nhạc Phi đánh bại Lý Thành ở Tây Sơn Nhưộng Tử Trang. Tháng ba năm thứ hai, Nhạc Phi ba mươi tuổi, làm chức Thần Vũ phó quân Đô thống chế, dẫn binh Hồng Châu, đóng quân chờ điều động, cùng năm nhận lệnh giữ nguyên chức quản việc Chương Châu, kiêm Quyền Châu, Hồ Đông Lộ an phủ Đô Tổng quản. Tháng tư cùng năm dùng tám ngàn người đại phá quân Tào Thành hơn mười vạn, thu phục nam tướng Dương Tái Hưng, cùng năm bình định đảng của Mã Hữu Chi ở Quân Xuyên, lại đánh bại dư đảng Lưu Chí ở Quảng Tế, cuối năm diệt Lý Tông Lượng ở Quân Châu. Năm thứ ba, bắt tướng giặc Tào Thành, lại tâu xin triều đình không giết bách tính Kiên Thành. Tháng bảy cùng năm được ban bốn chữ “Tinh Trung Nhạc Phi”, Nhạc từ chối quan cao lộc hậu, lại đánh bại mười vạn bộ thuộc Tào Thành, thu phục Tương Dương, ngày sau Tương Dương thành trọng địa bảo vệ phía bắc đều nhờ công của Nhạc cả.

Năm Thiệu Hưng thứ tư, Nhạc Phi dùng năm vạn quân, đánh bại ba mươi vạn đại quân của Ngụy Tề Lý Thành, lại được triều đình phong làm Tiết độ sứ. Năm thứ năm bình giặc loạn Dương Yêu, lại lấy giặc phá giặc, sau khi phá Nhị An, bình Động Đình, Nhạc Vân lập nhiều công lớn, Nhạc Phi vì răn dạy con mà nhiều lần không báo công lên trên.

Sau dẫn binh mã dùng ngựa tốt về Ngạc Châu, lại lệnh Dương Tái

Hưng trăm Ngụy Tuyên Tán, thu phục huyện Trường Thủy, trung nguyên vì thế mà chấn động. Nhạc Phi mất mang tật vẫn cô quân xâm nhập, tới Thái Châu Hà Nam, triều đình lo sợ Ngụy Tề lại kéo binh tấn công, hạ chiếu gọi Nhạc về. Triều đình nghe Tần Cối nghị hòa, Nhạc Phi chỉ có thể tự bỏ binh quyền, mười năm sau nhận mệnh trấn thủ Tương Dương, lại dâng tấu xin thảo phạt Ngụy Tề, đáng tiếc triều đình mê đắm với hòa nghị, không chấp nhận lời thỉnh.

Nhạc Võ Mục quét sạch trung nguyên, thu phục non sông, ra sức trung hưng, dâng biểu: “Người Kim tự trọng binh ở đông kinh, liên kiếp thất bại, nhuệ khí mất sạch, trong ngoài kinh hãi. Nghe mưu sĩ nói, người Kim muốn bỏ hết nặng nhẹ, đi nhanh vượt sông. Như nay hào kiệt tụ tập, sĩ tốt ra sức, mạnh yếu dễ thấy...” Nhạc Phi tinh trung vô nhị, Tiêu Thu Thủy vẫn luôn ngưỡng mộ, lại thêm không lúc nào là không vì chinh chiến giang sơn buồn vui lẫn lộn, khôi phục quốc sĩ mà tráng hoài kích liệt, máu huyết sôi trào.

Tiêu Thu Thủy nghĩ như vậy, nhưng ở bên cạnh, trong làn khói hương nghi ngút, như mây dày che phủ mặt trời, khuôn mặt Lưu Hữu âm trầm bất định. Những ngày gần đây, nghe vô số lời đồn, lại qua kiếp nạn Hoa Sơn hiểm tử hoàn sinh, suy nghĩ của nàng ta đã không còn như trước nữa.

... Ta có nhất thiết phải tiếp tục đi theo Tiêu đại ca không?

Trong lòng Lưu Hữu không ngừng lặp đi lặp lại câu hỏi đó.

Mắt thấy các “chiến hữu” cứ lần lượt người bỏ mạng, kẻ phản bội, thậm chí thoái ẩn, tâm lý Lưu Hữu rất không thoải mái.

Trong Lưỡng Quảng thập hổ, La Hải Ngưu phản bội, Lao Cửu đã chết, Sát tử bị người bên mình giết chết, A Thủy chiến tử tại Hoa Sơn, Ngô Tài cũng gần như trở thành phế nhân... Những chuyện đó

đã tạo thành một bóng ma lớn trong lòng Lưu Hữu.

... Cứ tiếp tục không có chỗ dựa như vậy, rút cuộc là đang “xông pha” hay là đang “gây họa”?

... Làm như vậy, có tiền đồ hay không?

... Ta, có nhất thiết là phải, tiếp tục “xông” lên nữa không?

Trong lòng nàng nghĩ như vậy. Cái gì mà “nghĩa”, mà “trung”, mà “đại chí khí”, đều giống như cát trắng mài lên gỗ khối, bao đường khắc góc cạnh, sắc bén trong tâm linh nàng đều đã bị mài đến mờ đục, mờ đục đến bằng phẳng rồi.

Lại còn bắt đầu sinh lòng khác.

Trước nay nàng chưa từng nghĩ tới, bây giờ nàng đã bắt đầu nghĩ đến rồi. Tại sao nàng lại phải ngàn dặm xa xôi, tới tìm Tiêu Thu Thủy, ủng hộ hẳn thành minh chủ Thần Châu kết nghĩa?

... Nghĩ tới đây, tim nàng bỗng đập thành thịch...

“Chẳng lẽ...”

Nàng tuy lưu lạc giang hồ, tình tình lại điên điên khùng khùng, nhưng nàng dù sao cũng là một cô gái. Cho dù là “nữ tử giang hồ” thì cũng cần được an ủi. Nhuệ khí sơ lộ phong mang của Tiêu Thu Thủy chính là thứ nàng khao khát sau khi đã trải hết gió sương...

Nhưng vậy thì có ý nghĩa gì! Vì hiểu suy nghĩ đó của mình mà nàng lại càng hận không thể tự mắng chửi bản thân. Trong lòng Tiêu Thu Thủy chỉ có Đường Phương. Cho dù Đường Phương không có mặt thì trong lòng Tiêu Thu Thủy còn có núi cao, có có mây bay bên trời

làm bạn. Nàng thì tính là gì chứ? Ủng hộ Tiêu Thu Thủy mãi mãi đi làm việc mà nàng chỉ có một phần phối hợp vĩnh viễn chẳng được ai biết tới?

Nàng không biết rằng khi một người suy nghĩ như vậy, tư tâm đã che phủ tất cả tráng chí rồi. Ở đây không có đúng hay sai, mà đời người cũng không nhất thiết chỉ làm chuyện đúng. Nhưng suy nghĩ không yên phận đó của Lưu Hữu đã khiến nàng chệch khỏi tình cảm cao cả trung hậu của Lương Quảng thập hổ, rơi xuống như một khối sao băng, chìm xuống, khi vật vã muốn vươn lên thì đã sâu không thấy đáy rồi...

Nàng càng không biết trong màn hương khói đậm đặc trong miếu, có một người sắc mặt âm tình bất định, nhưng ánh mắt lại vừa lạnh lùng vừa tàn nhẫn nhìn nàng, giống hư đang nhìn một con mèo hoang, cuối cùng cũng đến trước cửa nhà hấn ăn vụng, còn hấn hấn thì đã giấu sẵn độc dược trong thức ăn.

Cái gọi là “chỉ cần đúng lý, nghĩa bất dung từ”, hay là “vì bằng hữu mà vào nơi nước sôi lửa bỏng, không hề chối từ” những thứ như thế, chỉ như lá thu trước gió, rất dễ dàng rớt xuống. Khi rơi xuống chỉ có một màu đỏ thẫm u ám, thắm liệt như dòng máu đổ ra, khiến người ta nghĩ tới những điều chỉ tồn tại trong một khoảnh khắc. Khi khó khăn thật sự kéo tới, sẽ có còn hiên ngang giữ vững lấy nguyên tắc hay không? Lúc nói thì dễ dàng, nhưng khi chết chóc, khổ hình thực sự đổ xuống, sẽ có còn đảm khí Thái Sơn nhẹ tựa lông hồng hay không?

Hơn nữa người đời thường quên rằng, khi rượu cay mặt nóng, máu huyết sôi trào, võ án hô hào, đồng sinh cộng tử, máu nhuộm Thần Châu, chẳng qua chỉ âm thanh trống rỗng chấn động phát ra từ trong cổ họng mà thôi, tâm đã không kính quý thần, dù thề thốt thì cũng có được gì đâu? Thế nhân tuy biết khi đao kiếm tới người khó mà giữ

được như thường, lại không biết rằng, lúc bình thường không làm được gì lại càng khiến người ta do dự hoặc sinh thoái chí, sau đó lại tự tìm cách biện hộ cho mình. Hẳn giống như đang đi tìm chân lý, chỉ cần hẳn không tự tỉnh ra ngày trước tại sao lại kiên trì, không tự tìm ra ước nguyện thờ ban đầu, lại càng tự lừa dối bản thân rằng mình đã đại triệt đạ ngộ, hẳn sẽ giống như xe ngựa đứt cương, ngựa đã tự chạy đi mất, còn xe thì dừng lại giữa chốn đại thảo nguyên, người sẽ cứ mãi tiến về nơi hoang vu vô tận.

.... Là ai sẽ tới trước?

Câu hỏi đó ai sẽ trả lời được?

.... Phải chăng là sẽ dưới ánh tịch dương thảo nguyên, hoài niệm về những ngày nô mã bi ca?

Đó lại là một vấn đề khá thú vị.

Một người vốn rất kiên trì về một chuyện, một việc nào đó, đột nhiên khi tất cả mọi người khác đều bỏ cuộc, hẳn cũng sẽ bỏ cuộc... Khi ấy, rất sẽ có nhiều hướng đi cùng rất nhiều dụ dỗ, giống như lối dẫn đến khu phố ma quái trong đồng thoại, bất chợt xuất hiện trước mắt hẳn.

Mấy người Lương Đấu, Khổng Biệt Ly, Mạnh Tương Phùng đều hiểu Tiêu Thu Thủy ngoài ý chí nhân thế vô cùng nóng bỏng còn có chí nguyện xuất thế cực kỳ mạnh mẽ.

... Nhưng trong thời đại này, nhiều thêm một vị ẩn giả xuất thế, không bằng tăng thêm một bậc dũng giả nhân thế.

Họ liền khuyên bảo theo tâm ý này, điều đó cũng ảnh hưởng sâu sắc tới Tiêu Thu Thủy.

Hôm sau qua một dải Thủy Hoàng Lăng, mọi người qua lại vội vàng nhưng vẫn không khỏi trầm trồ.

Thủy Hoàng Lăng ở phía đông Lâm Đồng, là nơi mai táng Thủy Hoàng. Thủy Hoàng sau khi đăng cơ liền cho chọn thế sông núi, sau khi thống nhất thiên hạ liền trưng tập dân phi hơn tám mươi vạn người, đào sâu ba tầng sông ngầm, lấy đồng làm quan quách, cung điện cất chứa đầy kho tàng quý giá, kỳ trân quái vật, lại lệnh cho thợ làm cơ quan cung nỏ, kẻ nào tiến vào lăng đều bắn chết, lại dùng thủy ngân làm thành sông ngòi biển lớn, có máy móc đưa dòng, trên thành thiên văn, dưới lập địa lý, lại dùng mỡ cá, người, tạo thành chín cây đèn bất diệt. Đó là ngôi mộ mà Tần Thủy Hoàng tự mình thiết kế tỉ mỉ, nằm sâu trong lòng núi, mở đường phá đá, chu vi hơn ba mươi dặm.

Mạnh Tương Phùng tới đây, không khỏi thở dài, than:

- ... Đáng tiếc “nơi yên nghỉ” mà bạo quân khổ tâm xây dựng lại bị Sở Bá Vương nhập quan, tiến thẳng vào lăng, sai ba mươi vạn người vận chuyển đồ trong mộ, hơn ba mươi ngày vẫn chưa xong hết... Thực đáng cười, đáng cười.

Khổng Biệt Ly cũng than thở:

- Về sau không biết tại sao, cơ quan mất hiệu lực, đạo tặc Quan Đông trộm đi quan tài đồng xong, lại bị mực dân vào trong nội tửam, đốt lửa thiêu cháy, lửa đốt suốt chín mươi ngày không tắt... Thủy Hoàng nếu có linh cũng phải thấy đáng buồn.

Lương Đầu nói:

- Vậy đã hết đâu, Hoàng Sào cũng từng gây một cuộc họa kiếp ở đây... Chỉ sợ ngày sau, đời đời giặc cướp, lăng mộ Thủy Hoàng để

khổ tâm xây dựng này sẽ vẫn không được yên ổn.

Mọi người đều im lặng.

Di tích của lịch sử, quả thực khiến người ta phải thở than. Nhưng đại cục thiên hạ hôm nay, giặc Kim xâm lược, triều đình tàn tạ, càng khiến người ta bi thương. Cục thế giang hồ, đạo tiêu ma trường, càng khiến người ta bó tay thở dài... Đúng lúc này, trong ánh tịch dương, giữa hoang lãng vương hầu có một giọng nói kỳ dị, phẫn nộ, hét lên:

- Tiêu, Thu, Thủy!

Một người, nếu như tách tên đối phương ra thành từng chữ đơn lẻ như vậy, lần lượt rít lên chói tai từ trong kẽ răng, nếu không phải cực kỳ thân thiết đang trêu đùa với đối phương thì là tiếng kêu căm thù thấu xương, hận không thể khiến đối phương biến thành tro bụi.

Tiêu Thu Thủy lên tiếng đáng, những người khác mơ hồ đứng lại. Không biết tại sao, những cao thủ võ lâm thân kinh bách chiến này, trong khoảnh khắc đều cùng cảm thấy run bắn mình. Tự nhiên như đang có một mũi kiếm sắc lạnh từng giết cả trăm người, ngàn người, vạn người đang chỉ thẳng vào yết hầu, làm cổ họng nổi lên một tầng gai ốc. Cùng lúc ấy, một bóng người nhoáng lên.

Nhanh không thể hình dung được một kiếm này.

Nhát kiếm này vừa nhanh vừa hung bạo.

Nhưng hung bạo cũng không thể hình dung một kiếm này.

Nhanh không đủ linh hoạt. Hung bạo không đủ sát phạt.

Ráng hà ngập trời, phi yến bay lượn.

.... Nhát kiếm này giống như chim yến!

Một kiếm vốn không chút tỳ vết, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, Tiêu Thu Thủy bị tập kích đột nhiên nhìn ra được tỳ vết của nó.

Hắn dùng Tham hợp chỉ Thiếu Lâm khẽ điểm ra, “keng” một tiếng, bắt trúng sống kiếm như tuyết trắng, kiếm đó liền dừng lại. Ráng hà loạn vũ, phi yến về tổ cũng bị thu thập lại thành một bức tranh bất động, tất cả đều tĩnh chỉ.

Người đó hạ xuống, tuy vẫn thân nhẹ như yến nhưng phần nộ cùng kinh sợ đã khiến cánh tay cứng ngắc lại, không thể thu về được.

Ông ta tức giận quát:

- Người... Làm sao thấy được sơ hở trong kiếm của ta?

Cùng lúc đó, Lương Đấu, Khổng Biệt Ly, Mạnh Tương Phùng dày dạn giang hồ đều hô lên thất thanh:

- Vu Sơn Nhân!

Vu Sơn Nhân, tên Kiếm Dung, tự cao tự đại, không muốn cùng chếp chung với Võ lâm Thất đại danh kiếm, lão chưởng môn phái Thiên Sơn.

... Cũng chính là sư phụ của Liễu Diệp kiếm Lôu Tiểu Hiệp.

Chỉ trong thoáng chốc đó, mọi người đều đã hiểu rõ tại sao lão kiếm khách này lại đánh lén.

... Hẳn là vì cái chết của ái đồ Lâu Tiểu Hiệp...

Thiên Sơn kiếm phái Vu Sơn Nhân vốn có tiếng nghĩa hiệp, hôm nay không ngờ lại đánh lén một hậu sinh tiểu bối, có thể là vì biết rõ với sức một người không thể dưới mắt bao nhiêu cao thủ Lương Đẩu, Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Ly, Lâm công tử, Đặng Ngọc Bình, Đường Phi, giết chết Tiêu Thu Thủy, chỉ còn cách ra hạ sách này, cầu một đòn đắc thủ, kịp thời rút lui, chẳng ngờ...

... Nhưng Tiêu Thu Thủy làm sao mà phá được một kiếm này của ta!

Đó là chuyện phiền muộn nhất trong trái tim tuy lúc này đã già nua nhưng vẫn còn hùng tráng của Vu Sơn Nhân!

Tiêu Thu Thủy vẫn dùng hai chỉ kẹp chặt thân kiếm, nhẹ nhàng như dùng đôi đũa gấp lấy một cọng rau!

- Đây là bảo kiếm Như Tuyết?

Vu Sơn Nhân lạnh lùng hừ mũi một tiếng.

Tiêu Thu Thủy mỉm cười, nụ cười vô cùng chân thành:

- Kiếm tốt!

Vu Sơn Nhân lại hừ mũi một tiếng, lần này là một tiếng mạnh... Kiếm của ta đương nhiên là kiếm tốt, chuyện ấy còn cần người nói sao! Nhưng mặc cho ông ta phát lực thế nào đi nữa, kiếm trong tay vẫn không thể thoát được khỏi ngón tay Tiêu Thu Thủy. Để tránh tiếp tục tự làm mình xấu mặt trước mọi người ở đây, mà Tiêu Thu Thủy cũng không có ác ý, Vu Sơn Nhân tạm thời chỉ có thể đứng nguyên tại chỗ.

Tiêu Thu Thủy vẫn hứng thú hỏi:

- Kiểm pháp tiền bối sử dụng vừa rồi, phải chăng là Lạc Yến trảm?

Vu Sơn Nhân cúi kính nhường mắt nhìn khuôn mặt trẻ tuổi trước mặt...
Coi như tiểu tử ngươi cũng có mắt!

- Ừm.

Tiêu Thu Thủy lại cười, nụ cười càng thoải mái:

- Kiểm pháp tốt!

Vu Sơn Nhân cuối cùng cũng không nhẫn nhịn nổi nữa, gào lên:

- Nếu thực sự là kiểm pháp tốt thì tại sao vừa ra tay đã bị ngươi nắm được sơ hở? Ngươi làm sao nhìn ra được sơ hở trong kiếm chiêu của ta?

Kỳ thực câu hỏi này tất cả mọi người có mặt tại trường đều muốn hỏi. Hiện tại ánh tà dương đã tắt, nhưng một nhát kiếm giữa ráng hà ngập trời vừa rồi, nếu như là chém về phía mình.... Liệu mình cũng có thể ngăn cản được hay không?

Đó thực sự là điều khó hiểu. Tiêu Thu Thủy lại chân thành đáp:

- Kiếm của ngài không có sơ hở.

... Tuy là đối địch, nhưng chính Vu Sơn Nhân cũng từ ánh mắt của Tiêu Thu Thủy, nhìn ra được đối phương không hề có ý châm chọc, lại càng không phải an ủi thương hại, ông ta không nhịn được hỏi:

- Vậy ngươi làm thế nào vừa ra tay đã khống chế được kiếm chiêu?

Tiêu Thu Thủy nhẹ nhàng buông tay ra, cung kính nói:

- Lạc Yến trăm không có sơ hở, đó là kiếm chiêu tuyệt diệu thiên hạ!
Sơ hở là ở người, không phải ở kiếm chiêu...

Vu Sơn Nhân nghe vậy lập tức bưng giận:

- Người... Người....

Tiêu Thu Thủy lại chỉ bình thản nói tiếp:

- Vu lão tiền bối vốn không nên đánh lén ta. Lạc Yến trăm vốn là sát
chiêu mạnh mẽ, quên thân chém địch, bản thân Vu lão tiền bối vốn
quang minh chính đại mới có thể sử ra được sát pháp cương liệt như
vậy.

Hắn cười cười lại tiếp:

- ....Tính cách tiền bối không hề thích hợp để ám toán, cho nên khi
xuất kiếm khí tức phẫn muộn, không có tiếng phi yên ngân nga mà
chỉ như sè gù, cho nên mới bị ta dùng hai chỉ kẹp được...

Vu Sơn Nhân nghe mà trong lòng sáng khoái, nhưng cũng lại như
mộ cổ thần chung, mồ hôi toát ròng ròng, không nhịn được hỏi:

- Nếu... Nếu như một kích vừa rồi của ta không có nhược điểm về khí
thế thì sao?

Tiêu Thu Thủy lập tức trả lời:

- Liền không còn sơ hở.

Vu Sơn Nhân thoáng trầm ngâm rồi chột hỏi:

- Nếu muốn không sơ hở thì phải chiến đấu chính diện, đúng không?

Tiêu Thu Thủy đáp ngay:

- Đúng vậy.

Vu Sơn Nhân nghĩ ngợi một hồi, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn ba tiếng, cao giọng nói:

- Nếu như ta chính diện tấn công ngươi, vậy làm thế nào thắng được? Nếu từ bên cạnh đánh lén thì khí thế lập tức suy yếu... Hóa ra trong thiên hạ không có kiếm pháp thập toàn thập mỹ, dù có, cũng không phải thứ ta có thể sáng tạo được. Bỏ đi, bỏ đi...

Nói “bỏ đi” tức thì quay người đi mất, cả kiếm cũng không cần nữa, tiện tay đặt vào tay Tiêu Thu Thủy, hiên ngang rời đi, cũng không để ý mọi người kêu gọi. Vị lão nhân cả đời si với kiếm này, không ngờ trong một chiêu thất bại lại ngộ ra kiếm ý, ngược lại bỏ kiếm không dùng, thoái ẩn điền viên, gửi lòng vào sông núi,

Với tuổi tác, uy đức của Tiêu Thu Thủy không ngờ chỉ trong một chiêu, sau hai ba lời nói đã điểm hóa một vị lão kiếm khách thành danh, khiến ông ta đốn ngộ mà đi, thực là chuyện không thể tưởng tượng được.

Cho nên tới mãi tận Hồng Môn Bảo, mọi người vẫn còn vì chuyện này mà vui vẻ.

“Hồng Môn” là địa danh thời Tần mạt, khi Lưu Bang với Hạng Vũ khởi binh có ước hẹn, ai vào quan trước làm vương, sau Lưu Bang nhập quan trước, đóng quân ở Bá Thượng. Hạng Vũ liền ở Hồng

Môn theo kế Phạm Tăng, hẹn Lưu Bang gặp mặt, rồi bày kế giết Lưu Bang trên chiếu tiệc. May nhờ diệu kế của Trương Lương, lại được Hạng Bá yểm hộ, ngầm dẫn Phàn Khoái theo đường tắt đến trong chiếu tiệc, Lưu Bang mới thoát được một mạng. Ngày sau thiên hạ về nhà Hán, đây là một bước ngoặt máu chốt, nếu không lịch sử đã phải biết lại rồi!

Tổng cộng mười ba người, tiếp cận Hồng Môn.

Lúc này bóng trăng u ám trùm muện, không khí rất bức bối, Lương Đẩu bỗng nói:

- Hai vị nhân huynh Khổng, Mạnh rất có kiến thức về chiêm bốc, hay chăng có thể bói một quẻ cho đêm nay?

Mọi người đều vô cùng tò mò, trầm trồ không ngớt.

Mạnh Tương Phùng cười đáp:

- Hai chúng tôi từ nhỏ lăn lộn giang hồ, tâm ý tương thông, võ lâm phong ba hiểm ác, cho nên mới học bói quẻ, tự đoán một phen, chỉ là để giết thời giờ lúc rảnh rỗi, trò chơi lừa người mà thôi...

Nói đoạn liền từ chối nhưng không thoát được mọi người tha thiết kiên trì. Khổng Biệt Ly cười nói:

- Được rồi. Nếu đêm nay các vị đã có hứng thú như vậy thì anh em tôi cũng không muốn phá nhã hứng của mọi người... Chúng tôi sẽ bói một quẻ “đao kiếm” vậy.

Lương Đẩu vỗ tay cười:

- Đao kiếm chi quái nổi tiếng của Khổng, Mạnh, thế gian đều biết, nay

ở Hồng Môn được thấy một lần, thực là thỏa chí bình sinh.

Đặng Ngọc Bình cũng động dung:

- Đao kiếm quái là thuật chiêm bốc thất truyền đã lâu, cần hai người tâm ý tương thông, cũng là cao nhân dị sĩ am tường tướng thuật mới có thể tiến hành... Hôm nay có thể tận mắt chứng kiến, đúng là một chuyện khoái của đời người.

Khổng Biệt Ly cười bổ sung:

- Không chỉ là thuật xem tướng mà còn là thuật xem tướng đao kiếm.

Mạnh Tương Phùng cũng cười nói:

- Tướng người dễ, tướng vật khó, lại từ tướng vật mà biết chuyện cát hung của người thì lại càng khó càng thêm khó...

Lâm công tử tiếp lời:

- Vậy thì mời hai vị vì chuyến đi khó càng thêm khó này mà bói một quẻ...

Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố đã sớm không chờ đợi nổi, vô cùng khẩn trương, lắm bả mự nói:

- Đừng rộn, đừng rộn, sắm sửa bói quẻ rồi.

- Có ai làm rộn đâu? Là cậu ít mở miệng bình thôi!

- Tôi cũng không phải bình rượu, sao lại bảo tôi “miệng bình”!

- Đừng rộn! Đừng rộn!

Cứ lao xào như vậy suốt, cho tới khi bị Tiêu Thu Thủy trừng mắt một cái. Hai người trước nay với đại ca đã vừa kính vừa sợ, liền không dám nhộn nhạo lên nữa.

Chỉ thấy dưới ánh trăng, Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Ly sắc mặt nghiêm trang, chỉnh lại y phục, nghiêm túc xếp bằng, nhắm mắt suy tư, sau một chốc liền không hện mà cùng tháo đao kiếm, đặt lên trước đùi.

Hai thanh đao kiếm tuy đều chưa rời vỏ nhưng sát khí lừng lậ đã vượt khỏi vỏ bao, xâm nhập vào ánh trăng giữa trời đất.

Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Ly cơ mặt co giật, tựa hồ cũng vì sát khí quá mức bình thường này mà bất an. Hai người Khổng, Mạnh vụt mở mắt, ánh mắt sáng bừng, nhanh như chớp cùng chớp lấy binh khí, rút đao rút kiếm!

Trong khoảnh khắc đao kiếm giao giao kích, hoa lửa bắn tung. Tinh hoa đao kiếm giao kích, sắc màu rực rỡ đao kiếm ánh chiếu nên, ánh sáng từ ánh trăng phản chiếu qua đao kiếm, thậm chí là tiếng ngân vang khi đao kiếm rút ra, kinh phong khi đao kiếm phá không, âm thanh khi đao kiếm va chạm, trong chớp mắt ấy, Mạnh Tương Phùng tập trung toàn bộ tinh thần quan sát, Khổng Biệt Ly ngưng thần lắng nghe.

Mọi người căng thẳng đến lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh, hai mắt trợn to, chăm chú quan sát, ngay cả thở mạnh một tiếng cũng không dám.

Đến khi hoa lửa rực rỡ tắt ngấm, tiếng binh khí như rỗng ngâm tan đi... Mắt đất lại khôi phục sự tĩnh lặng, đao kiếm đã về lại trong vỏ, Khổng Biệt Ly, Mạnh Tương Phùng yên lặng, yên lặng ngồi dưới ánh trăng.

Mạnh Tương Phùng lại nhắm mắt, nhưng âm thanh giống như còn lưu lại trong thời không ở một khoảnh khắc lúc trước, xa xăm, mõi mệt.

- Ánh lửa trong thoáng chốc... Giống như kiếm khách quyết đấu, sống chết chỉ trong một chớp mắt... Tinh hỏa từ cực hồng chuyển lam, rồi biến vàng nhạt đi... Hôm nay sẽ thấy máu đổ!

Khổng Biệt Ly lắng nghe, sau đó rất cẩn thận, rất chi tiết, bổ sung:

- Không chỉ như vậy. Đao kiếm rời vỏ ngân lên mang theo tiếng rên khàn... Đêm nay tất có chém giết.

Mạnh Tương Phùng phảng phất như chìm vào một khoảng u minh trống rỗng, tối tăm, giọng nói từ từ truyền về:

- Khi đao kiếm rời vỏ, phản chiếu ánh trắng, nhưng khi ánh sáng chiếu lại thì vừa đúng có một đường mây đen phủ qua, là quẻ bảo đao không cam phủ bụi.

Khổng Biệt Ly mở đôi mắt vô thần, ánh mắt không chút tâm ý, chậm rãi tiếp lời:

- Khi đao kiếm giao kích, thanh âm sát phạt, tối nay tất cả đầu người rơi xuống, kỳ hòa, úy độc, là quẻ hung.

- Khi đao kiếm chiếu rọi lẫn nhau, cùng tỏa huyết quang, nhưng tinh quang sáng tỏ, sau họa đồ máu vẫn sẽ bằng phẳng...

- Khi đao kiếm phá không phát ra tiếng rít dài, có ý nguy cơ bao trùm, bốn bề thọ địch... Mà nơi này chính là Hồng Môn! Chỉ sợ, chỉ sợ kẻ địch đã tới rồi.

- Không sai. Bọn ta đã tới rồi.

Tiếng nói đó vang lên từ bốn phía rừng trúc gần đó.

Đúng lúc này, mây đen che phủ, tối tăm không thấy rõ năm đầu ngón tay, nhưng cũng đồng thời, vô số tiếng gió như mưa dày, đánh xuống chỗ mọi người vừa bói quẻ lúc nãy.

Cổ nhân thường nhắc đến “tướng đao”, “tướng kiếm”, dùng để phân biệt thắng bại khi quyết chiến, phán đoán độ hư hỏng của binh khí, xác định tiền đồ cát hung.

Mà nay, Hận bất tương phùng Biệt ly lương kiếm Mạnh Tương Phùng cùng Thiên nhai phân thủ, Tương kiến bảo đao Khổng Biệt Ly cùng bói quẻ, quái tượng thành hình, huyết quang đại hiện, chém giết cũng cũng lập tức xuất hiện.

... Kẻ tập kích là ai?

... Họ có thể tránh được màn đình độc như mưa lớn đó không?

Mây đen che phủ mặt trăng, thoáng cái trời đất đột nhiên trở nên u ám.

Trong bóng tối, tiếng ám khí rít lên ve ve, ít nhất phải kéo dài hơn nửa khắc mới cùng ngừng bật.

Ám khí đánh lên mặt đất, hay là đánh lên thân người?

Chẳng ai có thể biết được.

Lúc này mặt đất âm trầm, không có lấy một tiếng động.

Yên lặng tiếp tục.

Người đã đi đâu hết rồi? Đã chết? Hay là đã chạy?

Yên lặng lúc này lại biến thành âm thanh khiến người ta bất an nhất.

Yên lặng tiếp tục kéo dài, cho đến khi mây đen trôi đi, ánh trăng lại một lần nữa phủ đầy mặt đất.

Bấy giờ mới trông thấy mặt đất, trong rừng cây, có một khung cảnh đặc biệt.

Yến hội.

Dưới trăng, trước hoa, có rất nhiều người đang uống rượu bên bàn tiệc.

Chỉ có điều là im lặng uống rượu, im lặng ăn thịt, không có một chút âm thanh nào.

Bởi vì không có lấy một âm thanh nên khi thoáng nhìn qua dưới ánh trăng, lại cảm thấy một vẻ đáng sợ cùng cực giống như không thuộc về thế giới này.

Nhưng người đó đều sắc mặt lạnh lùng, ở bàn giữa có ba người đang cúi mặt xuống đất, trái phải có hai bàn đối mặt, mỗi bàn có hai người.

Ba người ngồi giữa, người ngồi chính trung tâm, mình mặc áo bào, đầu đội mũ quan, bảo tướng trang nghiêm, có khí phái như thiên tử, hai người bên cạnh, bên phải là một thiếu niên quan vương, thần thái hiên ngang, giống như thái tử. Bên trái là một người phụ nữ, hoa lệ

bức người, tựa như hoàng hậu.

Người hai bên trái phải, một phía như công khanh, như đại thần, bên đối diện như tướng quân, như võ quan. Bảy người đều có một điểm chung, đó là tuy khí phái hiển đạt, áo gấm hoa lệ, nhưng dưới ánh trăng hoang vắng lại gây nên một cảm giác âm u kỳ dị, khiến người ta không rét mà run.

Sắc mặt những người đó tái nhợt đáng sợ, giống như bị quỷ hút máu hút sạch máu huyết trong người, chỉ còn là những cái xác khô biết cử động.

Người ngồi chính giữa, giơ ống áo bào, cầm chén ngọc long, hướng về phía một dải gỗ sam cách đó hơn mười trượng làm lễ kính, dùng một ngữ điệu chậm chạp hơn người bình thường nói chuyện cả mười lần, hơn nữa còn rề rà kéo dài thanh điệu, nói:

- Đường... xuống... suối... vàng... xa... xôi.... Ta.... mời.... chư... vị...

Âm thanh đó khàn đục, âm trầm, vang lên dưới ánh trăng đủ khiến người nghe toàn thân mềm nhũn.

Bọn họ là ai? Tại sao lại bày thịnh yến ở nơi như thế này, trong tình cảnh như thế này?

Cùng lúc ám khí đột ngột tập kích, mười ba người Tiêu Thu Thủy đã phóng mình vào rừng sam cao lớn, cành lá rậm rạp.

Khi vầng trăng một lần nữa lộ mặt, họ cũng lập tức trông thấy cảnh tượng ly kỳ, bữa tiệc khiến người ta kinh tâm động phách kia.

- Hồng Môn yến!

Đặng Ngọc Bình thất thanh.

- Bọn chúng là ai?

Thiết Tinh Nguyệt trợn tròn mắt.

- Bọn chúng chính là chủ nhân của Hồng Môn yến.

Lương Đẩu trầm giọng đáp.

- Cái gì?

Thiết Tinh Nguyệt thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên:

- Ngài nói là Hồng Môn yến của Lưu Bang, Hạng Vũ, Phạm Tăng, Phàn Khoái, Trương Lương, Hạng Trang, Hạng Bá ấy à!

Lương Đẩu chậm rãi gạt đầu, thần sắc không ngờ lại có vẻ ngưng trọng chưa từng có.

- Không thể nào!

Lần này Khâu Nam Cố cũng không nhìn được:

- Máy người Sở Bá Vương đều đã chết rồi, người chết sao mở được Hồng Môn yến!

Giọng Lương Đẩu vẫn vô cùng nặng nề:

- Người chết thì đã tốt, vấn đề là bọn chúng không phải người chết.

Mạnh Tương Phùng cũng tiếp lời:

- Không những không phải mà thậm chí còn là người sống cực kỳ lợi hại.

Khổng Biệt Ly giải thích:

- Bọn chúng là người của Nam Cung thế gia. Hồng Môn yến này chính là Hồng Môn yến của Nam Cung thế gia.

Mạnh Tương Phùng nói:

- Bọn chúng muốn mô phỏng ý nghĩa của Hồng Môn yến, trong võ lâm chỉ cần nhận được lời mời của Hồng Môn yến thì cũng chẳng khác nào Diêm Vương hạ lệnh gọi, không thể không chết...

Khổng Biệt Ly tiếp:

- Tối nay Hồng Môn yến của Nam Cung thế gia đã điều động lực lượng tinh nhuệ nhất, Nam Cung thất kiệt!

Mạnh Tương Phùng nói:

- Nhân vật đầu não của Nam cung thế gia có “Thất kiệt Nhất tú”, Nhất tú là Nam Cung Vô Thương, thất kiệt là mô phỏng nhân vật trong Hồng Môn Yến thời cổ, Nam Cung Sở, Nam Cung Hán, Nam Cung Tăng, Nam Cung Lương, Nam Cung Bá, Nam Cung Trang, Nam Cung Khoái, bảy đại cao thủ.

Khổng Biệt Ly nói:

- Đừng thấy bảy người này làm bộ làm tịch, kỳ thực đều là cao thủ hạng nhất. Nam Cung thế gia tuy đã suy sụp nhưng chỉ cần bảy người này còn sống một ngày, Nam Cung thế gia vẫn không ai có thể khinh thường... Hơn nữa bọn chúng còn có một thiên tài, chính là

Nam Cung Vô Thương. Người này rất có khả năng là hảo thủ duy nhất phá bỏ được điểm yếu của Nam Cung thế gia gần trăm năm nay, tuổi còn trẻ nhưng võ công cực kỳ cao cường...

Khâu Nam Cố cúi nhìn những người đang uống rượu ăn uống trong một không khí vô cùng quái dị phía dưới, không khỏi cảm thấy choáng váng, muốn nôn mửa.

- Chúng ta không tham gia cái bữa tiệc quái quỷ này của chúng, bỏ đi không phải là xong sao?

- Không đi được.

Lương Đẩu trầm giọng đáp, vị cao thủ nhân gian trước nay vốn luôn ung dung bình đạm này, bây giờ cũng suy tư không ngớt:

- Người của Nam Cung thế gia không thể coi thường, bọn chúng tuy không dám tùy tiện tấn công vào trong rừng... Nhưng vị trí bọn chúng xuất hiện cũng chặn cứng đường lui của chúng ta. Hiện tại chúng ta chỉ có nhập tiệc, không có đường lui.

Khổng Biệt Ly xen vào:

- Thời Hán Sở tương tranh, trong Hồng Môn Yến, Lưu Bang dùng kế của Trương Lương, mượn rượu bỏ trốn, mấy người Phàn Khái, Hạ Hầu Anh, Kỷ Tín lấy kiếm thuẫn âm thầm bỏ đi, Hồng Môn yến của Nam cung sao có thể đi vào vết xe đổ ấy... Bọn chúng dám đứng nơi sáng có nghĩa là bọn chúng không sợ hãi gì.

Tiêu Thu Thủy chột hỏi:

- Bọn chúng uy hiếp chúng ta làm gì? Chúng ta cũng không xâm phạm gì đến người của Nam Cung thế gia!

Mạnh Tương Phùng cười lạnh đáp:

- Người trong giang hồ, tuy cậu không đắc tội với người khác, nhưng bọn chúng vẫn không cho phép cậu cùng tồn tại... Nam Cung thế gia đã sớm gia nhập Quyền Lực bang, còn sớm hơn cả gia tộc Thượng Quan. Nghe nói lần này nếu như cậu không đua tranh, hẳn là Hoàng Phù Cao Kiêu danh vọng cao nhất, nhưng thực lực Nam Cung Vô Thương lại cao nhất... Tiêu Thu Thủy, cậu nhận được nhiều sự ủng hộ nhất, bọn chúng không chặn giết cậu ở đây trước thì còn chờ cậu ung dung tới Hồ Bắc đấu lôi đài nữa sao?

Tiêu Thu Thủy cười khổ:

- Vì một suy nghĩ phân tranh của tại hạ, không ngờ lại xuất động cả một gia tộc tới chặn giết, cũng không khỏi quá coi trọng tôi rồi... Chỉ là... Chỉ là... Chỉ là làm liên lụy tới mấy vị thúc thúc, huynh đệ...

Lâm công tử bỗng cướp lời:

- Đại ca nói như vậy là coi chúng tôi thành loại người gì đây?

- Đúng!

Trần Kiến Quý cũng cả giận nói:

- Làm huynh đệ như thế cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

- Chúng tôi ủng hộ anh tranh giành vị trí minh chủ, bọn chúng dùng loại thủ đoạn đáng khinh này tức là đối đầu với chúng tôi.

Tần Phong Bát nói:

- Đây vốn là chuyện của mọi mọi người chúng tôi! Sao có thể nói là liên lụy được!

- Phải!

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy tỏa sáng, trong lòng ấm áp, sắc mặt nghiêm túc nói:

- Tôi nói sai rồi. Mong chư vị đừng trách.

Mấy người nói chuyện trong rừng cây tuy nhỏ, nhưng người bên chiếu tiệc ở xa xa lại giống như nghe rõ từng chữ một, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tàn khốc khó mà diễn tả nổi. Người ăn mặc như hoàng hậu nói bằng một giọng quý dị:

- Các ngươi đã bàn bạc xong chưa?

- Bàn xong rồi.

Thiết Tinh Nguyệt vì để thêm can đảm, đặc biệt cao giọng đáp.

- Bàn xong rồi thì bước ra chịu chết đi thôi.

- Ông đây thích đi ra thì sẽ đi ra, thích không ra thì sẽ không ra.

Tính khí Thiết Tinh Nguyệt ai ai cũng biết, cũng giống như hấn thích đánh rắm lúc nào vậy, không thể dự tính được.

- Vậy thì hiện tại ngươi có thích không?

Người đó không ngờ vẫn rất ôn hòa, dùng thanh âm không giống nam, chẳng giống nữ, khiến xương cốt người ta như mềm ra, hỏi.

- Thích.

Thiệt tình Nguyệt ra trò nằm luôn xuống ngọn cây.

- Thích sao người còn không đi xuống?

Hoàng hậu kia vẫn tiếp tục hỏi.

- Ta thích nhưng cũng không đi xuống.

Thiệt Tình Nguyệt đấu võ mồm với người khác vẫn luôn có cả một núi “lý luận”.

- Rất tốt.

Người phụ nữ đó nhe ra một hàm răng vàng, âm u lạnh lẽo, mỉm cười tàn khốc:

- Ta cho người xem một vật chết, lại cho người ngắm một vật sống, xem người có xuống hay không!

Nói đoạn đã ném ra một vật.

Thiệt Tình Nguyệt thấy vật tới khí thế hung hãn, vội vàng xoay người ngồi dậy.

Hắn đang định đưa tay ra đón thì Đặng Ngọc Bình đã vội quát:

- Không được!

... Vật tới có thể là ám khí tẩm độc, hoặc là thuốc nổ, nếu dùng tay bắt, chẳng phải....

Suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu Đặng Ngọc Bình, kiếm quang đã hiện.

Khoái kiếm của Hải Nam kiếm pháo vốn là độc nhất vô nhị.

“Phụp” một tiếng, kiếm đã đâm trúng vật đó.

Vật đó không ngờ lại cắm vào trên kiếm, ánh trăng chiếu vào, Đặng Ngọc Bình cúi đầu xuống nhìn, không khỏi giật bắn cả mình: đầu người!

Chiếc đầu đó tóc tai bù xù, phải chết cực thảm.

Chư hiệp trông lại cùng rùng mình sồn gai ốc, Tiêu Thu Thủy hô lên thất thanh:

- Khúc Mân Miêu!

Cái đầu đó bị người ta chặt rời xuống, hơn nữa lại còn là đầu của Khúc Mân Miêu.

Tiêu Thu Thủy trợn mắt muốn rách, đúng lúc đó, “hoàng hậu” kia trở tay, lại kéo ra một người, nhẹ nhàng như đang giơ một con gà con.

Ánh trăng chiếu rọi, người đó dung mạo tiều tụy, toàn thân bầm tím, Tiêu Thu Thủy vừa thấy liền lập tức muốn xông ra, Lương Đẩu vội giữ hấn lại, nhưng cũng không khỏi kêu lên:

- Khúc Mộ Sương!

Khúc Mân Miêu và Khúc Mộ Sương, một người chuyên dùng kim kiếm, một người chuyên dùng tử kiếm, đều là ái nữ của tông sư kiếm đạo Khúc Kiếm Trì, từng cùng nhóm Tiêu Thu Thủy, Tề công tử, Cổ

Thâm thiên sư, Lương Đẩu tới Kiếm lư Hoán Hoa cứu biện.

Mà nay họ không ngờ lại một người bị giết, một người bị bắt.

... Rút cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

“Hoàng hậu” thấy Tiêu Thu Thủy không xông tới, mỉm cười tàn nhẫn, nói:

- Ta chính là Nam Cung Hán, người tốt nhất là nên nhớ kỹ cái tên này.

Y cười lạnh lẽo, lại tiếp:

- Chờ lát nữa ăn xong bữa tiệc này, tới trước điện Diêm Vương cũng biết mà báo tên của ta ra.

Y tiện tay đẩy ra, Khúc Mộ Sương liền bị ném bay tới, y cười khặc khặc nói:

- Các người nhất định là không hiểu tại sao bọn chúng lại rơi vào tay bọn ta đúng không? Cũng được... Các người cứ tự hàn huyên, kể lại cho nhau nghe đi!

Khúc Mộ Sương hai mắt trợn trừng, vẻ mặt thẹn thùng trước kia giờ đã sớn thành kinh hãi không ra hình người, mọi người khó khăn lắm mới giúp nàng định thần lại được, Khúc Mộ Sương liền òa khóc.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Tiêu Thu Thủy hỏi.

- Chúng tôi...

Khúc Mộ Sương run rẩy, chật vật nói:

- Sau khi chia tay với Tiêu địa ca, chúng tôi liền về nhà. Sau nghe ở Động Đình hồ có tổ chức đại hội võ lâm, nghĩ Tiêu địa ca sẽ tới nên muốn tới giúp vui, cha cũng đồng ý, ai mà biết...

Lại khóc lớn một trận, cơ hồ muốn ngất đi. Tiêu Thu Thủy biết nàng bị kinh sợ quá độ, vội vận nội lực vào tay, như một dòng nước ấm, chậm chậm chảy vào người Khúc Mộ Sương.

Khúc Mộ Sương rùng mình một cái, lại tỉnh dậy, đứt đứt quãng quãng nói:

- Cha cũng lên đường, đi cùng với Mộ Dung Anh Hùng... Tôi cùng Miêu muội thì đi với Kinh Thu Phong núi Đại Hồng....

Mấy người Tiêu Thu Thủy đều biết, Mộ Dung Anh Hùng là nhân vật số năm của Mộ Dung thế gia, ngày trước khi đám Khang Xuất Ngư ám sát Mộ Dung Anh từng nhắc tới cái tên này. Mộ Dung thế gia cùng đứng vào hàng Tứ đại thế gia và Tam đại kỳ môn, hơn nữa còn xếp hàng đầu, thực lực đương nhiên là không hề tầm thường.

Còn về Kinh Thu Phong núi Đại Hồng thì là cao thủ thanh niên nổi danh thô hào, dũng mãnh. Vũ khí độc nhất vô nhị của hắn là một cây gậy lúc giác lớn, nặng một trăm hai mươi bảy cân, gấn đầy gai nhọn.

Ba người Khúc Mộ Sương, Khúc Mân Miêu, Kinh Thu Phong từ từ đi qua một dải Ngu Sơn. Ngu Sơn là vùng sông nước, chung quanh nhiều hồ, khi mưa xuống sương khói mờ mịt, không khí chuyển lạnh, đất đai ẩm ướt.

Phía đông có kỳ thạch Kiếm môn, tương truyền là nơi Ngô vương Hạp

Lư thử kiếm, thành tên Kiếm môn, vách núi dựng đứng, vượn cao như số, khe núi trải rộng, khí tượng sâm nhiên. Lên đây nhìn xuống, đất bằng ngàn dặm, mặt hồ như gương, phong nguyệt vô biên.

Khúc Mân Miêu và Khúc Mộ Sương vốn lòng không chí lớn, chỉ muốn tới hồ Động Đình xem náo nhiệt, liền kéo nhau cùng đi theo, cũng không có ý tứ gì nhiều, trong lòng cũng có ý tương trợ Tiêu Thu Thủy giành lấy chức vị minh chủ.

Kinh Thu Phong thì không nghĩ như vậy. Thực tế hắn rất nổi danh ở một dải Lưỡng Hồ, núi Đại Hồng khí thế hùng tráng, bồng pháp của hắn là mô phỏng cái ý ngắt trời của sơn thế, tự tin rằng dù có người có thể đánh bại hắn nhưng khí thế có thể sánh ngang với trời, không ai so bì được, chưa từng gặp mặt Tiêu Thu Thủy, lại càng chưa từng so đấu, nghe hai thiếu nữ kính phục như vậy, trong lòng cực kỳ không phục.

Kỳ thực hắn tới Mạch Thành vốn là để hiển lộ thân thủ, thuận tiện nhân cơ hội theo đuổi đôi chị em như hoa như ngọc này, dùng công danh để chinh phục lấy lòng... Ít nhất thì suy nghĩ lúc đầu của hắn là vậy.

Ngày đó tới Kiếm môn, mưa phùn ẩm đạm, trút lên thân người, vốn cũng thoải mái nhưng một đường đội mưa, ít nhiều gì cũng toàn thân ướt đẫm, Kinh Thu Phong không hề thích thú, đưa chị em họ Khúc tới một hang đá, chọn làm nơi tránh mưa. Ở đó cũng có mấy người, đang ngồi trú mưa. Kinh Thu Phong lau bầu:

- Sao trời chẳng chiều lòng người, lúc nào cũng đổ mưa, thật là đáng ghét!

Khúc Mân Miêu cố ý nói:

- Ồ, cơn mưa này không phải rất thi vị sao...

Khúc Mộ Sương cũng không vui, nói:

- Anh sao có thể mắng trời như vậy!

Kinh Thu Phong vốn không phải người có phong độ, bị hai chị em nói như vậy lập tức đáp trả.

- Hai người không dám mắng trời nhưng tôi thì có gan.

Khúc Mộ Sương dẫu môi nói:

- Tiêu đại ca người ta sẽ không như vậy!

- Hừ! Tiêu đại ca!

Trên đường đi, Kinh Thu Phong đã nghe chị em họ Khúc ca ngợi Tiêu Thu Thủy không ít lần, lúc này người bị nước mưa xối ướt nhưng đầu thì đã bốc hỏa:

- Hắn thì là cái thứ gì! Hai người từ sáng đến tối đều nhắc tới hắn, cũng chẳng nói gì về tôi cả! Trên đầu hắn mọc hoa à? Hay là ba đầu sáu tay, mười hai con mắt, hai hàng răng nanh? Thiên hạ không có một tên thứ hai há!

Khúc Mộ Dương bĩu môi:

- Anh sao có thể so được với anh ấy!

Kinh Thu Phong tức giận không kiềm nổi:

- Tại sao lại không thể!

Khúc Mộ Sương chẳng thèm để tới tới hấn nữa, thẳng thắn nói:

- Tiêu đại ca nếu nghe nói có người mạnh hơn mình, ánh mắt sẽ tỏa sáng, hấn nữa còn hận không thể lập tức tới gặp mặt đối phương, không giống như cái kiểu anh, động một tý là nổi khùng... Đó là lòng dạ khác biệt rồi.

Kinh Thu Phong nghe mà trợn trừng mắt, lắp ba lắp bắp nói:

- Nói không chừng... Nói không chừng Tiêu Thu Thủy chỉ làm bộ làm tịch như vậy, cũng có thể khi hấn nghe thấy người khác tài giỏi hơn mình, trong lòng chỉ nghĩ tới đấu đá, nhưng vì để ra vẻ phong độ, không thể không giả bộ hân thưởng... Là như thế cũng chưa biết chừng!

Khúc Mộ Sương cũng trợn tròn mắt:

- Ha! Ha! Không ngờ lại có suy nghĩ như thế...

Nói vậy nhưng trong lòng cũng không khỏi có chút hoài nghi... Thực khó nói Tiêu đại ca có phải là thật sự rộng lượng như vậy hay không!

Kinh Thu Phong tuy bộc trực, thô lỗ nhưng cũng không phải tiểu nhân hẹp hòi, nghe chị em họ Khúc nói như vậy, trong lòng cũng thầm cảm thấy có chút ngưng mộ với Tiêu Thu Thủy, nghĩ rằng: “Chờ đến khi thật sự thấy hấn, nếu thực là một đấng hảo hán thì Kinh Thu Phong ta cũng chịu phục hấn, còn nếu không phải.... Hừ hừ, lục giác bổng của ta sẽ đập nát cái trò lừa gạt của hấn...”

Chợt “đoàng” một tiếng, một tia chớp lóe lên, Khúc Mộ Sương vụt thét lên chói tai.

Ngay từ đầu họ đã không chú ý tới trong hang đá còn có người cũng đang trú mưa.

Vừa khéo một tia chớp lóe lên, chiếu sáng động đá, cũng chiếu sang người bên trong hang.

Không biết từ lúc nào, những người đó đang ăn tiệc, ba người ngồi bàn chính, hai bên mỗi bên hai người, lặng lẽ uống rượu, ăn thịt.

Những người đó sắc mặt trắng nhợt như tro tàn, như u linh chui lên từ dưới địa ngục.

Khúc Mộ Sương xưa nay nhát gan, hét lên một tiếng chói tai, Khúc Mân Miêu cũng sắc mặt trắng bệch. Kinh Thu Phong không sợ trời, không sợ đất, phát ra một tiếng hét lớn như sấm sét:

- Há, là kẻ nào nấp ở đó giả thần giả quỷ!

Khúc Mân Miêu hành tẩu trên giang hồ lại có chút lưu tâm, vụt nhớ tới Hồng Môn yến đáng sợ nhất trong võ lâm, không khỏi run giọng hỏi:

- Phải chăng là... Nam Cung thế gia...

Chỉ thấy người ăn mặc như hoàng đế ở trung tâm nhe hàm răng trắng ớn, lạnh lẽo, nói bằng một giọng rề rề như bệnh ám đầy thân suốt ba mươi năm ròng:

- Đám... nhóc... con... muốn tới... đại hội.... Thần Châu.... kết nghĩa... có... phải... không?

Kinh Thu Phong cúi kính quát:

- Liên quan gì đến ngươi!

“Hoàng đế” kia không hề tức giận:

- Các... ngươi... phải chăng.... là.... ủng hộ... Tiêu Thu Thủy?

Kinh Thu Phong vốn còn chưa quyết ý nhưng thật sự thấy chán ghét mấy kẻ trước mắt, vì thế cố ý đáp:

- Ta đương nhiên là ủng hộ Tiêu Thu Thủy! Chẳng lẽ lại ủng hộ tên quái vật Nam Cung thế gia các ngươi sao!

“Hoàng đế” đó bật cười âm hiểm, rồi “khặc” một tiếng dừng lại, giống như bị đờm dày chặn mất cổ họng, tiếp đó lại cười “khặc” một tiếng.

- Rất tốt... Ngươi... có thể... chết rồi.

- Cái gì?

Kinh Thu Phong gần như không dám tin vào tai mình nữa. Cái tên âm dương quái khí kia không ngờ lại phán định sự sống chết của mình!

Kinh Thu Phong đang muốn trào phúng lại thì một viên võ tướng bên tiệp phải vọt đứng dậy!

Kinh Thu Phong thân hình cao lớn, cơ bắp toàn thân như nốt sần trên cây, mắt như lửa nóng, tiếng như sấm động, nhưng người đó vừa đứng lên, không biết tại sao sát khí đã lớn hơn hẳn vô số lần!

Người đó lật tay, rút ra một cây thanh long đại đao, khi hấn rút đao, đao phong đã kêu “vù” một tiếng. Khi hấn vung đao lên, đao phong liền kêu thêm một tiếng. Đến khi đao phong chém xuống thì lại kêu

thêm một tiếng nữa.

Kim Thu Phong bất giác đã lùi lại ba bước. Gậy lục giác của hắn cảm nhận được áp lực cực lớn, không ngờ lại không nâng lên nổi.

Hắn chỉ có thể lùi lại, tránh qua một đòn của đối phương rồi mới tìm cách phản kích.

Nhưng đao quang của đối phương vung lên, một tiếng hô lạ, huyết quang vụt hiện.

Đầu Khúc Mân Miêu đã rơi xuống đất.

Võ tướng đó thu đao, cúi người nói:

- Ta là Nam Cung Khoái.

Nói đoạn liền lập tức lùi về, ngồi yên bên chiếu tiệc.

Nhưng Khúc Mân Miêu đã đầu mình hai nẻo.

Người thét lên là Khúc Mộ Sương, nàng kêu khóc chạy tới ôm lấy thi thể không đầu của em gái, Khúc Mân Miêu thậm chí không kịp phát ra một tiếng kêu.

Đôi mắt như đuốc lửa của Kim Thu Phong càng đỏ rực như nhuộm máu.

Hắn vốn rất tốt với chị em họ Khúc, tốt đến không thể xác định rút cuộc là thích ai, yêu ai. Đối thủ tên là Nam Cung Khoái kia vừa ra tay đã giết chết người hắn không biết là thích nhất hay là yêu nhất, bảo hắn làm sao mà không phân nộ như điên cuồng cho được.

Hắn hét lớn, nguyên khí tràn ngập toàn thân. Hắn làm người ngay thẳng, trước nay đều rất giữ gìn, nguyên khí tụ tập, không hề phát tiết khí thể tinh duệ.

Gậy lục giác của hắn vung lên, phát ra tiếng vang rung trời.

Hắn thề quyết phải đập nát Nam Cung Khoái thành thịt vụn.

Đúng lúc này, bên bàn tiệc văn thần, một người ăn mặc như quan văn bỗng đứng dậy, thấp giọng nói:

- Ta là Nam Cung Lương.

Sau đó hắn liền xông tới.

Kinh Thu Phong tự thị tỷ lực hơn người, sát khí trùng thiên, hoàn toàn không để cái tên nam tử tướng như phụ nữ này vào trong mắt.

Hắn liếc thấy thân pháp đối phương xông tới, cực nhanh, nhưng bất ổn, hắn cười lạnh, loại thân pháp này, hắn vẫn còn ứng phó được.

Ngay lúc này, đột biến xảy ra.

Thân pháp Nam Cung Lương bỗng dừng nhanh lên gấp năm lần!

Thân pháp này vốn đã nhanh, giờ lại đột ngột tăng lên năm lần, quả thực là nhanh đến không thể tưởng tượng nổi.

Thân pháp này hắn liền không ứng phó nổi nữa!

Kinh Thu Phong quay đầu, chuyển thân, vung gậy quét ngang tới.

Nam Cung Lương đang lao nhanh, thân hình lại giống như không

xương, trong lúc lao đột nhiên co người, gậy lớn quét sát qua gáy hấn, phát ra tiếng rít gió ghê người, còn bản thân hấn thì đã xông vào trong phạm vi gậy của Kinh Thu Phong.

Kinh Thu Phong vội vàng thu gậy lại, nhưng Nam Cung Lương đã rút dao.

Dao nhỏ như tai trâu.

Đúng lúc này, Kinh Thu Phong đột nhiên lùi ngược.

Đao của Nam Cung Lương đâm trượt vào khoảng không!

Kinh Thu Phong đã lùi nhanh đến trước mặt Nam Cung Khoái, quay người vung gậy đập xuống!

Biến đổi quá đột ngột, không ai có thể tưởng tượng được. Kinh Thu Phong dù sao cũng là hảo thủ kiếm có trong thế hệ thanh niên, cho nên có hào khí tranh giành bảo tọa minh chủ Thần Châu kết nghĩa, võ công tuyệt không phải cỡ chị em họ Khúc có thể so bì.

Trong tình hình này hấn không ngờ vẫn không cầu tự bảo vệ mà còn muốn báo thù, thực là khiến những người trong Hồng Môn yến đều phải thoáng kinh ngạc.

Hấn đánh xuống một gậy, Nam Cung Khoái không ngờ trước được, nhưng Nam Cung Trang ngồi bên cạnh y đã vung tay, một cây nhận linh đao chém ra, “đình” một tiếng, chặn lại một gậy của Kinh Thu Phong. Phải biết gậy lục giác của Kinh Thu Phong cực kỳ nặng nề, lại thêm hấn trời sinh thần lực, lực đánh xuống há lại không mạnh đến mười lần. Nam Cung Trang nhẹ nhàng ngăn cản, không ngờ lại chống đỡ được, thực sự khiến Kinh Thu Phong không thể tưởng tượng nổi.

Nam Cung Lương một đòn không thành, cung không truy đuổi mà lùi nhanh về sau!

Sau lưng hắn chính là Khúc Mộ Sương còn đang đau đớn. Lúc hắn lùi không ngờ còn nhanh hơn cả lúc tiến lên!

Kinh Thu Phong trong lòng phát lạnh, cũng mặc kệ luôn hai người Nam Cung Trang, Nam Cung Khoái, hét lớn một tiếng, lao về phía Nam Cung Lương.

Ngay lúc hắn tung người phóng đi, một tia sáng lóe lên như điện chớp, một mũi Hải dạ xoa đã đâm vào bụng hắn.

Nam Cung Bá ngồi trên ghế văn quan đã ra tay.

Cùng lúc ấy, Nam Cung Lương đã đánh rơi tử kiếm trong tay Khúc Mộ Sương.

Kinh Thu Phong phát ra một tiếng gầm chấn động cả trời đất, một tay bắt lấy cương xoa, mắt trợn trừng như miệng chén, nhìn chăm chăm vào Nam Cung Bá.

Nam Cung Bá cũng không khỏi lùi lại một bước, lúc này, nhận linh đao của Nam Cung Trang đã chém xuống lưng Kinh Thu Phong.

Kinh Thu Phong gầm thét quay người, Nam Cung Trang chém một đao, một chiếc đầu bay lên cao, máu tưới đầm đìa, phải một lát sau cái đầu mới rơi lục cục xuống đất.

Thực là nhất đao lưỡng đoạn.

Khúc Mộ Sương chứng kiến tình cảm bi thảm như vậy cũng không

cách nào chiến đấu nữa, chỉ cảm thấy trời đất xoay tròn, bản thân chỉ muốn thoát khỏi cái thế giới đáng sợ này, cuối cùng thì ngất xỉu, bất tỉnh nhân sự.

- ....Về sau tôi liền bị đưa tới nơi này. Bọn chúng hỏi tôi, Tiêu Thu Thủy có tới tham gia đại hội Thần Châu kết nghĩa hay không? Tôi nói, Tiêu đại ca vốn là người sáng lập Thần Châu kết nghĩa. Bọn chúng lại hỏi, ngươi tại sao lại tới Thần Châu kết nghĩa giúp hắn đoạt quyền? Tôi đáp là cha dự tính Lương Quảng thập hổ sử bốn ba ngàn dặm, tìm tới Tiêu đại ca. Bọn chúng nghe xong im lặng một lúc rồi lại hỏi, có phải cha ngươi cũng cùng tới hay không? Tôi chỉ có thể nói thực là cha cùng Mộ Dung Anh Hùng theo đường thủy tới Động Đình hồ. Bọn chúng nghe vậy có chút tức giận, nói là phàm những ai ủng hộ Tiêu Thu Thủy đều đối nghịch với Vô Thương. Vô Thương chắc chắn sẽ làm mình chủ võ lâm, cha ngươi không biết thức thời, ngươi chờ đấy mà xem. Nói xong đến ngày thứ hai, bảy người liền có năm người biến mất, hai người còn lại áp giải tôi, bắt tôi chịu đủ mọi loại hành hạ, chờ đợi ở đây, nói mọi người nhất định sẽ xuất hiện trên đường này... Tôi chờ đến hôm nay mới trông thấy anh, thực là tốt quá...

Lương Đẩu biến sắc hỏi:

- Cô nói luôn cả hành trình của lệnh tôn cho bọn chúng rồi?

Khúc Mộ Sương đau đớn gật đầu.

Lương Đẩu giậm chân than:

- Trời ơi, vậy thì nguy rồi!

Lúc này trong bàn tiệc, người ăn mặc như “thái tử” cười khặc khặc, nói:

- Ta là Nam Cung Tăng. Bọn ta để mạng cho con nhỏ này là để nó báo cho các người những chuyện đó... Còn về Khúc Kiếm Trì, Mộ Dung Anh Hùng à...

Chỉ thấy hấn bỗng vung tay lên, hai vật đen xì lại bay tới.

Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Ly đưa mắt trao đổi, dưới ánh trăng, đao kiếm lóe lên như điện quang hỏa thạch, đao kiếm giao nhau, đã đỡ lấy hai vật đó, hóa ra lại là hai chiếc đầu người!

Khúc Mộ Sương vốn đã sợ đến hồn phi phách tán, giây giờ liếc qua lại càng hồn phi cửu thiên, thét lên một tiếng, ngất xỉu đi mất.

Khúc Kiếm Trì vốn ngược dòng Tương giang ở Hồ Nam đi lên, sau khi tới Động Đình hồ sẽ theo Hán Thủy tới Mạch Thành.

Khúc Kiếm Trì, kiếm khách đã già, từ sau khi ông ta mất đi sáu ngón tay, ham muốn tranh đoạt danh tiếng thế gian trong lòng ông đã sớm phai nhạt đến còn trong sáng hơn nước sông Tương Giang.

Ông vốn cùng tề danh với Tân Hổ Khâu, Tân Hổ Khâu lại có kết cục như vậy... Lần này ông tới Thần Châu kết nghĩa, cũng không phải để ủng hộ con trai của đối thủ (Tiêu Tây Lâu và Khúc Kiếm Trì cùng được xếp vào Thất đại danh kiếm đương thời) đoạt lấy bảo tọa, mà là vì chuyện của Mộ Dung thế gia.

Mộ Dung thế gia là võ lâm đệ nhất thế gia, xếp hàng đầu trong Tứ đại thế gia, đồng thời cũng đứng cao nhất trong Tam đại kỳ môn. Năm trăm năm nay, Mộ Dung thế gia nhân tài lớp lớp, lãnh tụ võ lâm, bề nghề quần luân, thanh danh không giảm.

Nhưng từ khi Quyền Lực bang quật khởi tới nay, liên tiếp ám sát,

đánh lén con cháu Mộ Dung thế gia, mấy tháng gần đây, Mộ Dung thế gia tử thương hơn trăm người.

Quyền Lực bang có lẽ cũng không muốn vội vã đối phó với Mộ Dung thế gia như vậy, ít nhất là khi thiên hạ chưa định, kẻ địch hàng đầu Chu đại thiên vương chưa trừ, Quyền Lực bang quả thực là không có lý do để công khai đối địch với Mộ Dung thế gia.

Có điều, đối với Quyền Lực bang mà nói, lần này lại là Mộ Dung thế gia phát động công kích trước. Trong trận chiến Ô Giang, sở dĩ Thiết Kỵ thần ma Diêm Quỷ Quỷ không cách nào tiêu diệt nhóm Tiêu Thu Thủy của Hoán Hoa kiếm phái, chính là vì có người của Mộ Dung thế gia giở trò bên trong.

Đáng tiếc, Quyền Lực bang không biết rằng, Mộ Dung thế gia tuy đã sớm khinh thường cách làm của Quyền Lực bang nhưng quả thực đã từng ước chế hạ chúc, không được phép phát động công kích trước với Quyền Lực bang. Kỳ thực trong trận chiến Ô Giang, Quý Châu, người của Mộ Dung thế gia căn bản không hề tham gia, chỉ là Khâu Nam Cố ăn nói lung tung mà thôi, khiến cho Thiết kỵ Lục phán quan tưởng nhầm là người của Mộ Dung thế gia, làm trận chiến giữa một đại thế gia cùng một đại bang phái bộc phát trước thời hạn.

Khi chiến tranh vừa mới phát động, Chu đại thiên vương liền tìm cách liên lạc với tổng quản Mộ Dung thế gia, cũng tức là nhân vật thứ tư trong Mộ Dung thế gia, Mộ Dung Cung, hy vọng có thể hợp sức hai nhà, cộng thêm thực lực của họ Phí, đồng loạt tiêu diệt Quyền Lực bang.

Mộ Dung Cung là người tổng phụ trách sắp xếp trong Mộ Dung thế gia cùng tiếp xúc với võ lâm giang hồ đương thời, ông ta đương nhiên là biết đại thế đưa đẩy, hợp tác với Chu đại thiên vương là hành động sáng suốt, bởi vì Quyền Lực bang đã sớm thu phục hai

nhà Nam Cung, Thượng Quan.

Mộ Dung thế gia hiển nhiên là đã bị cô lập.

Nhưng khi ông ta bầm báo với Mộ Dung Thế Tình thì Mộ Dung Thế tình lại bác bỏ tất cả.

Mộ Dung cung chỉ là người phụ trách, Mộ Dung Thế Tình mới là lãnh tụ chân chính của Mộ Dung thế gia, cho nên về phương diện quyết sách, Mộ Dung Thế Tình bảo không được thì nhất định là không được.

Mộ Dung Thế tình nổi tiếng thiên hạ, thời niên thiếu đã danh động tám phương, đương thời ngoài trừ Yến Cường Đồ ra, không ai có thanh danh vượt hơn được, có thể nói uy chấn võ lâm, hơn nữa còn văn thái phong lưu, cũng để lại không ít kỳ hành diễm sự.

Ông ta tuy đã già nhưng một trai một gái của ông ta, Mộ Dung Nhược Dung và Mộ Dung Tiểu Ý đều đã được hết chân truyền, là mỹ nhân nổi tiếng võ lâm, cũng là tài tử hữu danh trong hàn lâm. Ông ta quyết không vì đối đầu với Quyền Lực bang mà cam tâm tình nguyện cùng chung một bọn với Chu đại thiên vương mà ông vốn cho là phòng hạ lưu vô sỉ.

Quyết định này khiến Chu đại thiên viên rút lui nhưng ngầm đan lưới, chờ làm ngư ông đắc lợi, nhân lúc Quyền Lực bang cùng Mộ Dung thế gia chém giết kịch liệt, ngầm sai phục binh, ám sát không ít nhân vật “khó giải quyết” trong mắt Chu đại thiên vương.

Lần này cao thủ trọng yếu trong thế hệ thanh niên ngoại hệ của nhà Mộ Dung, Mộ Dung Anh chết thảm trong Xuyên, mà Khúc Kiếm Trì dù sao cũng là danh nhân võ lâm một dải đất Xuyên, mắt thấy thi thể Mộ Dung Anh cái chết cực thảm, khuôn mặt đầy kinh ngạc, khó tin,

hắn là bị người quen biết mưu hại (kỳ thực là bị Khang Xuất Ngư giết), Mộ Dung Anh Hùng liền muốn tìm rõ căn nguyên, tìm ra được thủ phạm thực sự, cho nên đến tìm Khúc Kiếm Trì hỗ trợ.

Nhà Mộ Dung và Khúc Kiếm Trì có uyên nguyên sâu xa, ngày trẻ Khúc Kiếm Trì từng bị thu hạ Chu đại thiên vương làm trọng thương, năm ngón tay trái đều gãy trong trận đó, sở dĩ có thể không chết đều là nhờ Mộ Dung Thế Tình ra tay tương cứu.

Mộ Dung Thế Tình và Chu đại thiên vương cũng vì trận giao tranh đó mà kết thành thù sâu, cho nên nhà Mộ Dung có việc nhờ cậy, Khúc Kiếm Trì dù vào nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ.

Tại hiện trường Mộ Dung Anh bỏ mạng, Mộ Dung Anh Hùng tìm được một thứ trên người Tiêu Thu Thủy, là một con dấu do Dương Tế Quang khắc, đã biến thành mảnh vụn, rơi vãi dưới đất (trong trận đó Tiêu Thu Thủy từng chịu một roi của Thiết phán quan, đánh rách áo bên hông, con dấu cũng rơi mất lúc ấy.)

Mộ Dung Anh hùng cũng phải tra điều tra cẩn thận, ghép nối mới miễn cưỡng nhìn ra được trên con dấu này khắc tên Tiêu Thu Thủy.

... Tiêu Thu Thủy Hoán Hoa kiếm phái sao lại có liên quan tới chuyện này.

Vì thế hắn tức khắc tới gặp Khúc Kiếm Trì, hỏi thăm về việc này. Hắn biết Khúc Kiếm Trì quen biết với Tiêu Tây Lâu, mà Hoán Hoa kiếm phái lại vừa đại chiến với Quyền Lực bang, hiện tại không rõ sống chết nhưng môn hộ đã hủy.

Ngoài ra hắn cũng khẳng định, tử thi tại trường phần nhiều là bị nội kình cực kỳ mạnh mẽ đánh chết, hiển là là không phải do Mộ Dung Anh làm. Mộ Dung Anh còn chưa có bản lĩnh cao như vậy.

Mộ Dung Anh là em họ hấn. Mộ Dung Anh hùng xuất phát từ dòng chính tông, cho nên tên được phép có hai chữ. Người xếp trên hấn là Mộ Dung Cung, là nhân vật xuất quần bạt tụy nhất của dòng nhánh, có điều cũng phải ở trong nhà Mộ Dung lưu truyền suốt năm đời, ra sức hơn bốn mươi lăm năm mới đạt được vinh dự như hiện nay.

Có thể xếp hạng thứ năm trong Mộ Dung thế gia, dù thế nào đi nữa cũng không phải là kẻ tầm thường.

Thanh danh đều phải đổi lấy bằng thực lực.

Quyển 7 - Chương 3: Như thú bị vây

Khi Khúc Kiếm Trì thấy Mộ Dung Anh Hùng đến tìm mình, ông đã vô cùng vui mừng.

Ông luôn muốn báo đáp ơn sâu của Mộ Dung Thế Tình.

Chỉ là Mộ Dung Thế Tình giống như mây bay bóng hạc, mấy lần bài kiến đều tránh mặt không gặp, Khúc Kiếm Trì thực không có can đảm làm phiền thêm nữa.

Nay Mộ Dung Anh Hùng tới hỏi, Khúc Kiếm Trì lập tức biết gì nói nấy.

... Nếu Tiêu Thu Thủy đã đổi đầu với Quyền Lực bang thì cái chết của Mộ Dung Anh chắc chắn không phải do Tiêu Thu Thủy làm.

... Hẳn là Tiêu Thu Thủy và Mộ Dung Anh cùng nhau tác tiến, cũng có nghĩa là, nếu muốn tìm hiểu xem tại sao Mộ Dung Anh lại chết không cam lòng như vậy, nhất định phải tìm được Tiêu Thu Thủy trước, bởi vì hẳn là người chứng kiến tận mắt.

... Chỉ cần Tiêu Thu Thủy còn chưa chết.

Cho nên Mộ Dung Anh Hùng lập tức lên đường tới đại hội Thần Châu kết nghĩa ở Hồ Bắc. Tiêu Thu Thủy là người đã dựng lên thế lực mới nổi của võ lâm này, là người đã làm dấy lên một cơn sóng nhiệt tình cuồn cuộn, Tiêu Thu Thủy không thể không đến.

Khúc Kiếm Trì cũng đồng ý hành động, không cần Mộ Dung Anh

Hùng nhờ cậy, ông cũng muốn tìm Tiêu Thu Thủy, hỏi cho rõ ràng.

Ông ruy đã già, nhưng chỉ cần có thể tận lực cho Mộ Dung thế gia, ông sẽ dốc hết sức mình.

Không tiếc nuối chút nào.

Lúc này chị em họ Khúc cũng đến xin tới Hồ Bắc góp vui, Khúc Kiếm Trì bề ngoài không bảo bối, nhưng mượn danh nghĩa du lãm phong cảnh, sai hai môn tâm can bảo bối của mình cùng hào khách Kinh Thu Phong thực lực cũng khá ổn, theo đường bộ đi trước, bản thân thì cùng Mộ Dung Anh Hùng theo đường thủy tới Đương Dương, xử lý một chuyện trước rồi sẽ đến.

Không ngờ rằng trên dòng Tương Giang, họ lại gặp phải một cuộc chặn giết đáng sợ.

Gió thổi mưa phùn, tấp lên mặt Khúc Kiếm Trì và Mộ dung Anh Hùng, nhưng hai người lại có cảm giác bất đồng.

Khúc Kiếm Trì già rồi.

Từ sau khi đứt mất năm ngón tay trái, huyệt tâm của ông đã suy sụp, sau khi ngón út tay phải bị Mặc gia đệ nhất kiếm thủ Mặc Dạ Vũ cắt đi, ông lại càng tiêu tan, chỉ muốn lạng lế sống qua những năm tháng còn lại, giữ lấy bốn ngón tay, phó mặc sự đời.

Người ta sau khi mất đi tất cả những gì mình đã có mới cảm thấy quý trọng những gì mình từng có... Khúc Kiếm Trì cả đời cầm kiếm, nhưng phải tới khi đã già mới ngộ ra đạo lý đó.

Mưa phùn tấp nhẹ lên mặt ông, lại nặng nề như những nhát chùy đánh vào sâu trong xương. Cơ đau phong thấp, nội ngoại thương,

tật bệnh do đao chém chường kích lại phát tác.

... Đây phải chẳng là cơn mưa cuối cùng mà ta được đón?

Trong đầu ông bỗng nổi lên một ý nghĩ không may mắn như vậy.

Mộ Dung Anh Hùng thì lại không nghĩ như thế.

Gương mặt hắn cũng không phải là tuấn tú, vuông vắn, mặt chữ quốc, nhưng có khí khái nam nhi, có một loại cảm giác tránh nhiệm, có phong thái quả quyết dám gánh vác.

... Trong Mộ Dung Thế gia, người tuấn mĩ hơn hẳn mười lần đâu chỉ có cả trăm, người võ công cao hơn hẳn cũng không dưới mười người, sở dĩ hắn có được địa vị đặc biệt như vậy là vì trong thân thể cao lớn của hắn ẩn chứa ý chí siêu nhân cùng tài năng vượt xa bình thường.

... Người trong giang hồ, không đặc biệt thì sẽ mai một đi. Mộ Dung Anh Hùng không muốn bị mai một, trong thân hình hùng tráng của hắn, khí phách kiên cường cùng ngạo cốt hiên ngang khiến hắn vẫn luôn sừng sững trên giang hồ, không muốn và cũng không thể bị mai một.

Mưa nhỏ lâm râm. Mộ Dung Anh Hùng nhớ tới lần hắn diệt trừ “Cửu hùng” ở Thái Hành Sơn. Người dân đứng hai bên đường nghênh đón, hoan hô vẫy chào. Buổi tối hôm ấy, hắn chiếc hữu Tiểu Băng, thiếu nữ nhìn bề ngoài thì lạnh băng băng, cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, nhưng một khi giao hảo thì lại nhiệt tình như lửa nóng.

Mộ Dung Anh Hùng khẽ mỉm cười, trong đủ chiến dịch phi đàm lịch huyết của đời hắn cũng đan xen không biết bao nhiêu tiếng thở dài của thân liễu đáng hoa... Chỉ là người ta không biết, dưới cá tính anh

vũ quả cảm của hắn, còn có bao nỗi u sầu trong mộng của các thiếu nữ như vậy...

Đúng lúc này, hắn vụt tỉnh khỏi giấc mộng.

Một con thuyền nhẹ, chờ đến khi hắn phát hiện thì lao tới rất gần rồi.

Hắn đẩy thuyền phụ ra, kéo mạnh mái chèo nhưng đã không còn kịp, mũi thuyền đối phương giống như quyết tử, ầm một tiếng đâm mạnh vào thân thuyền hắn.

Sóng lớn tràn vào.

Trong khoang thuyền, Khúc Kiếm Trì cũng đã nhảy ra.

Một vĩ lão kiếm khách, thân đã trải hơn trăm trận đương nhiên là có thể trấn tĩnh được trong tình huống này. Nhưng khi ông ta nhìn sang phía “người trẻ tuổi” bên cạnh thì mới biết thế nào gọi là “vững như bàn thạch”.

Thuyền đã sắp sửa chìm xuống, nước sông không ngừng tràn vào, nhưng Mộ Dung Anh Hùng ngay cả ánh mắt cũng không chớp nhiều thêm một cái, lông mày cũng không nhíu nhiều thêm một chút.

Trên thuyền kia có năm người, đang ăn uống. vẫn như cũ không chút khác lạ.

ở giữa có ba người, hai bên mỗi bên một người.

Khúc Kiếm Trì nhìn qua, sắc mặt vụt biến:

- Hồng Môn yến!

Mộ Dung Anh Hùng vẫn đứng thẳng trên thuyền hồng, không chút cử động.

Nhưng ánh mắt hắn cũng co rút lại.

... Nam Cung thế gia?

Hắn nhận ra được những kẻ này, nếu như nói Nam Cung thế gia có tam cao thủ thì không nghi ngờ gì, năm người trong thuyền này chính là năm người đứng hàng đầu.

... Nam Cung Hán, Nam Cung Sở, Nam Cung Tăng, Nam Cung Trang, Nam Cung Bá.

Chỉ cần gặp phải bất kỳ kẻ nào trong số những kẻ này cũng đã không dễ chọc vào rồi.

Bây giờ không ngờ lại tới cả năm người!

Hắn không biết người của Nam Cung thế gia làm thế nào tính chuẩn hắn ở trên sông... Người hắn kính ngưỡng nhất là Mộ Dung Thế Tình, cho nên phương thức hành sự cũng giống Mộ Dung Thế Tình, phiêu hốt, vô định, không thể nắm bắt.

Nhưng lần này đối phương rõ ràng là đã sớm nhắm vào hắn.

Hơn nữa vừa gặp mặt đã lập tức hủy đi chỗ đứng chân của hắn.

Hắn thực sự hối hận vì đi nhớ lại những thứ không nên nhớ đến, đến nỗi không kịp chú ý tới những chuyện đáng ra phải chú ý.

Mưa nhỏ lúc này giống như bàn tay lạnh lẽo của Tiểu Băng, dùng chiếc khăn lạnh lẽo, lạnh lùng lau lên mặt hắn: Tỉnh táo!

Tâm lý Nam Cung thế gia đối với Mộ Dung thế gia có thể nói là vô cùng phức tạp.

Mấy trăm năm nay, Nam Cung thế gia vẫn luôn đứng hàng đầu trong các thế gia võ lâm, nhưng thanh danh lại luôn không được vang dội như Mộ Dung thế gia.

Nam Cung thế gia từ huy hoàng đến suy sụp, đều là kết quả của việc đối đầu với họ Mặc và họ Đường.

Cuộc đấu của ba nhà “Nam Cung, Mặc, Đường” bắt nguồn từ ngày trước khi ba gia tộc lớn phái binh vây giết Yến Cường Đồ, đều tự giấu giếm thực lực, không chịu xuất hết toàn lực, chỉ trích lẫn nhau, cuối cùng dẫn đến đại chiến kịch liệt, máu chảy thành sông, vì thế trong trận đó Yến Cường Đồ lại chẳng hề bị thương.

Kết quả ba nhà đấu đá, họ Đường xuất quân bạt tụy, thanh danh càng lúc càng tăng cao, họ Mặc phạm vi thế lực giảm mạnh, nhưng số người chết khá ít, thực lực vẫn vững vàng như trước, còn phía nhà Nam Cung, ngoài cao thủ hạng nhất “Thất kiệt Nhất tú” cùng mười mấy đệ tử dòng nhánh thì gần như chết sạch, chết tuyệt.

Nam Cung thế gia may mắn giữ được Thất kiệt Nhất tú, cho nên vẫn có thể đứng vào hàng Võ lâm Tứ đại thế gia, nhưng đã hữu danh vô thực, cũng vô cùng ghen tức với Mộ Dung thế gia thanh danh luôn thịnh vượng.

Người Nam Cung thế gia vì thế mà gia nhập Quyền Lực bang, Liễu Cũng cũng bày bố để Nam Cung Vô Thương tranh giành vị trí võ lâm minh chủ Thần Châu kết nghĩa, điều kiện là Nam Cung thế gia phải kiềm chế Mộ Dung thế gia.

Điều kiện này Nam Cung thế gia tự nhiên vui vẻ đồng ý, chỉ có điều trong tối còn âm thầm mưu tính chuyện khác.

Bọn họ thực sự hy vọng Nam Cung Vô Thương có thể trở thành minh chủ võ lâm, bồi dưỡng thực lực, khôi phục gia thanh, hy vọng sẽ đến một ngày thoát khỏi thân phận con rối, phát huy sức ảnh hưởng của Nam Cung thế gia. Do vậy bọn họ không những âm thầm muốn tiêu diệt Nam Cung thế gia, mà đối với phương châm chỉ thị của Lý Trầm Chu, đối phó Hoàng Phủ Cao Kiêu lai lịch bất minh, kiềm chế Mộ Dung thế gia, lôi kéo Tiêu Thu Thủy, Nam Cung thế gia chỉ vâng vâng dạ, ứng phó cho qua.

Trên thực tế, lợi dụng sự chi viện của Quyền Lực bang, bước lên bảo tọa, giết Hoàng Phủ Cao Kiêu, giết Mộ Dung Nhược Dung, giết Tiêu Thu Thủy, họ đã bắt chấp tất cả.

... Nếu có thể giết chết một hai người trước khi Thần Châu kết nghĩa bắt đầu lựa chọn thì lại càng giảm bớt áp lực cho Nam Cung Vô Thương.

Đó là mong ước trong lòng người Nam Cung thế gia.

Vì thế Mộ Dung thế gia gặp phải Nam Cung thế gia, cũng giống chó và sói đụng đầu, không thể tránh khỏi một trận chém giết.

Nếu như Mộ Dung Anh Hùng là chó thì giờ sắp biến thành chó rơi xuống nước rồi.

Bởi vì tư thế hấn tuy bất động nhưng nước vẫn chậm chậm tràn vào trong thuyền, thuyền vẫn từ từ chìm xuống.

Hơn nữa sói cũng không có một con xông lên.

Thân hình Mộ Dung Anh Hùng không có chút cử động, trong lòng lại dao động liên tiếp.

Từ bỏ điểm đặt chân thì chỉ có sông lớn mênh mông, phóng qua thuyền đối diện, trên thuyền lại có sói dữ đang chờ chực cắn!

Sống chết chỉ cách nhau một sợi tóc, sao cho hẳn được phép do dự dù chỉ thoáng chốc!

Khúc Kiếm Trì hiển nhiên là cũng đã nhìn ra được điểm này.

Ông đột nhiên phóng qua, toàn thân như ép sát vào mặt nước, lao vào trong thuyền đối phương.

Ông quyết định xông sang bên thuyền trước, chỉ có như vậy mới có thể di chuyển mục tiêu của đối phương, giúp Mộ Dung Anh Hùng tranh thủ thời gian tiến vào trong thuyền.

Ý tưởng của ông thì đúng, nhưng cách làm thì lại sai.

Khi ông bằng bằng điểm thủy phóng đi, đầu thuyền đối phương bỗng lộ ra hai lỗ hồng.

Cơ quan khởi động, dây cung thả ra, hai mũi tên mạnh bắn tới như điện chớp.

Khúc Kiếm Trì vọt đập lên mặt nước, toàn lực phóng lên.

Đúng lúc này, một người phóng ra, vung lưới rìu lớn, chém ngang vào sườn Khúc Kiếm Trì.

Người ra tay chính là Nam Cung Tăng.

Khúc Kiếm Trì xuất động trước chỉ lôi kéo được Nam Cung Tăng.

Mà Mộ Dung Anh Hùng cũng thực sự nắm bắt được thời cơ... khi Khúc Kiếm Trì phóng đi, hắn cũng đồng thời lao ra.

Nhưng lại bay xuống dưới nước!

Nam Cung Trang hét lớn một tiếng, cầm nhận linh đao xông tới chặn!

Nhưng lúc này thân pháp Mộ Dung Anh Hùng đột nhiên thay đổi.

Vụt chuyển hướng, biến thành chui vào bên hông thuyền.

Phải biết rằng thay đổi phương hướng bay giữa không trung là việc cực kỳ khó khăn, càng chưa nói tới trong tình cảnh gấp rút tránh né như hiện tại.

Nhưng Mộ Dung Anh Hùng đã làm được.

Đáng tiếc, hắn còn chưa phóng tới hông thuyền, Nam Cung Bá đàm cầm xoa trong tay, đâm tới một nhát!

Mộ Dung Anh Hùng dùng “Đông Hải thủy vân tụ” quấn một vòng, đã bắt được cương xoa, tay phải dùng Lưu phong Thiên các chưởng đánh tới.

Hắn chỉ cầu ép lùi Nam Cung Bá một thoáng chốc, chỉ cần chân hắn chạm đất một chút thôi là sẽ có thể liều mạng.

Nam Cung Bá đã bị hắn ép lùi, hơn nữa còn bị một chiêu Không thủ đoạt bạch nhận đoạt mất cương xoa.

Nhưng hai chân hắn đã mãi mãi không thể chạm đất được nữa.

Bởi vì hai chiếc phi bạt đã nhoáng lên, chặt đứt hai cổ chân hắn!

Người phóng song bạt là Nam Cung Sở.

Khi hắn rơi vào trong thuyền Nam Cung Hán đã dùng hai chỉ bóp chặt cổ họng hắn, âm u nói với hắn một câu:

- Đầu của ngươi, bọn ta sẽ giúp giao lại cho bạn bè ngươi.

Trong số cao thủ Nam Cung thế gia, Nam Cung Hán là kẻ thâm trầm nhất, mưu kế thủ đoạn đều cao nhất, nhưng tính về võ công thì đôi phi bạt của Nam Cung Sở là mạnh nhất, tiếp theo là rìu lớn của Nam Cung Tăng, tiếp nữa là thân pháp cùng đao tai trâu của Nam Cung Lương, sau đó là thanh long đao của Nam Cung Khoái, dưới nữa là nhận linh đao của Nam Cung Trang và cương xoa của Nam Cung Bá. Nhưng võ công của Nam Cung Hán và Nam Cung Sở cộng lại cũng chưa chắc đã là đối thủ của Nam Cung Vô Thương. Đó là lời đồn đại trên giang hồ, Lương Đấu đương nhiên cũng từng nghe qua.

Khi ông nhìn thấy đầu của Mộ Dung Anh Hùng và lão kiếm khách Khúc Kiếm Trì thì đã biết, sự tình không thể hòa giải được nữa rồi.

Cho dù Nam Cung thế gia không tìm đến bọn họ tính sổ thì ông cũng phải tìm Nam Cung thế gia đòi lại công bằng.

Lương Đấu rất quen thuộc với Khúc Kiếm Trì, về tình về nghĩa, đó đều là chuyện phải làm, càng huống hồ ông cũng từng nhận ân tình của Mộ Dung Thế Tình.

Trước khi ông thành danh từng tu tập ở đài Vô Lương. Có một hôm, có một người đi ngang qua đó, bị một con chó nhỏ bướng bỉnh

không cần thận cần cho một miếng, người đó không ngờ lại đánh đập con chó nhỏ đó, bẻ gãy tất cả răng của nó, cắt đứt mũi nó, Lương Đấu không thể nhẫn nhịn được, muốn bảo vệ con chó đó, người ấy liền muốn đánh luôn cả Lương Đấu.

Lương Đấu đương nhiên là không để cho y đánh, ngược lại còn “dạy dỗ” cho y một trận. Về sau chủ nhân gia tộc Hoàng Phủ, Hoàng Phủ Sùng tìm tới, ông mới biết kẻ đó chính là con trai duy nhất của Hoàng Phủ Sùng, Hoàng Phủ Khiêm.

Võ công Lương Đấu khi đó tối đa chỉ có đánh ngang tay với hai em trai Hoàng Phủ Bân và Hoàng Phủ Sam của Hoàng Phủ Sùng, muốn lấy một địch ba thì tuyệt không có khả năng. Đúng đến lúc nguy cấp thì Mộ Dung Thế Tình xuất hiện, giơ tay nhắc chân đã giết chết Hoàng Phủ Bân và Hoàng Phủ Sam

Chuyện đó khiến cho người họ Hoàng Phủ tức giận như điên, dốc hết toàn lực tấn công Mộ Dung thế gia, kết quả lại bị Mộ Dung Tiểu Ý và Mộ Dung Nhược Dung giết cho cho nước chảy hoa rơi, Hoàng Phủ Khiêm bỏ mạng, Hoàng Phủ Sùng cũng trọng thương, uất ức mà chết. Đó là một đoạn duyên nguyên giữa Lương Đấu và Mộ Dung Thế Tình.

Đồng thời Lương Đấu cũng thấy rất khó hiểu vị với vị “Hoàng Phủ công tử”, Hoàng Phủ Cao Kiêu mà võ lâm đang truyền tụng sôi nổi... Từ khi nào Hoàng Phủ thế gia đã suy sụp lại có thêm một vị cao thủ thanh niên kinh thế hãi tục như vậy?

Mặt khác, Mộ Dung Anh Hùng bị người của Nam Cung thế gia giết chết, Lương Đấu càng không thể ngồi nhìn.

Lương Đấu trầm ngâm một thoáng, dùng một giọng cực kỳ áp bức, nói:

- Người của Nam Cung thế gia, rút cuộc thì các người muốn thế nào.

Một tràng cười giễu cợt.

Nam Cung Hán vừa nhẹ nhàng, vừa quý dị đáp:

- Mỗi người tự chặt một cánh tay, thề không bao giờ xuống Hồ Bắc nữa, coi như chuyện này bỏ qua.

Mạnh Tương Phùng cười lạnh, hỏi:

- Các người không muốn bọn ta tham dự đại hội Thần Châu kết nghĩa có phải không?

Nam Cung Hán hỏi ngược lại:

- Nếu các người tới Đương Dương, có chịu ủng hộ Vô Thương nhà chúng ta không?

Khổng Biệt Lý đáp:

- Ủng hộ.

Mọi người đều ngạc nhiên, ông đã nói tiếp ngay:

- Khi hấn thất bại, chúng ta vỗ tay, vỗ chân, vỗ mông, nhất định là sẽ ủng hộ.

Thiết Tinh Nguyệt cười ha hả, tính đùa cợt châm chọc lại “phát tác”:

- Nam Cung Vô Thương nếu xuống đài, ta ném trứng thối. Nếu không chịu xuống, ta ném giày thối, dép cỏ, rắn độc...

Khâu Nam Cố tiếp lời:

- Ta ném cho vỏ chuối, còn cả tổ ong, càng thêm một nắm bột tiêu...

Tần Phong Bát ngạc nhiên hỏi:

- Cậu ném bột tiêu, không phải cả trường đều phải hắt xì sao?

Trần Kiến Quý cười nói:

- Kỳ thực chỉ cần lão Thiết bước lên đánh một phát rắm thôi là Nam Cung Vô Thương đã thương tích đầy mình rồi. Nếu luận ám khí, rắm của của lão Thiết chỉ cần là người có mũi thì đều không chống đỡ nổi, xếp hạng hẳn phải trên cả ám khí Đường môn.

Thiết Tinh Nguyệt nheo mắt híp, ngoác miệng rộng, cười đến ngờ ngạc nhiên, không ngờ còn khiêm tốn nói:

- Thất lễ. Thất lễ.

Người Nam Cung thế gia ban đầu thì không hiểu gì cả, sau thì biến sắc. Mấy người trên cây nói năng linh tinh, không ngờ lại chẳng hề để “Hồng Môn đại trận” của bọn chúng vào trong mắt! Bọn chúng lại không biết, loại người như Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, không nhưng trời sập xuống coi như mền đắp, dù là Hoàng Hà tràn lũ bọn hắn cũng coi như một chuyến bơi lội mà thôi.

Nam Cung Sở cả giận quát:

- Các ngươi nếu muốn tới Mạch Thành thì phải qua Hồng Môn đại trận trước!

Lâm công tử lạnh lùng hỏi lại:

- Qua như thế nào?

Nam Cung Sở nghe hàm răng trắng ớn, đáp:

- Xông qua!

Lâm công tử không ngờ lại ngập dài một cái, nằm xuống ngọn cây, lười biếng nói:

- Tại sao ta lại phải xông qua đó? Sao không phải là các người xông lại đây?

Đường Phì cũng cười gian:

- Trong võ lâm có câu “Thấy rừng chớ vào”, đừng có bảo là bà cô ta không nhắc các người trước đất đó.

Nói đoạn cũng đánh rắm cái “bùm” một phát.

Từ khi Nam Cung thế gia bày bố Hồng Môn đại trận cho tới nay, chưa bao giờ gặp phải cảnh ngộ xấu hổ như bây giờ.

Phàm trông thấy Hồng Môn yển bày ra, đối phương đều hồn phi phách tán, nát gan vỡ mật, quỳ phục cầu xin, ngất xỉu tại chỗ đều có. Cũng có người chống cự đến cùng, nghĩ cách bỏ trốn, tự sát không hàng, cứng rất phá vây, chỉ không có chuyện quái đản như hôm nay, đối phương không chạy, chờ bọn chúng tới tấn công, hơn nữa còn ngủ mất.

Chư hiệp không ngờ đều như đã ăn ý từ trước, tự tìm vị trí, đều hô chúc ngủ ngon, nhắm mắt mà ngủ.

.... Rút cuộc có nhắm mắt hay không thì người của Nam Cung thế gia không nhìn thấy được, có điều tiếng ngáy nhè nhẹ thì cứ vang lên từng chập.

Tâm trạng người Nam Cung thế gia thì lại không yên bình.

... Sĩ nhục đến thế này!

Chỉ cần đối phương xông vào, Hồng Môn yến của Nam Cung thế gia đã sớm có trận thế tiếp chiến. Nếu như đối phương tấn công cũng trúng vào sắp đặt của Nam Cung thế gia. Cho dù đối phương chiếm địa lợi, chia đường bỏ chạy, Hồng Môn đại trận cũng tự có sách lược ứng biến.

Nhưng đối phương không ngờ lại không công, thậm chí không thủ, ngược lại còn ngủ mất... Hôm nay đã là tối ngày mười một tháng ba rồi, ngày mai là mười hai tháng ba, đại hội lô đài Thần Châu kết nghĩa, đám Tiêu Thu Thủy không thấy vội sao?

Bọn họ không vội, người của Nam Cung thế gia lại nôn nóng rồi.

Cho dù khởi hành ngay trong đêm thì sợ là cũng chưa chấp tới kịp để hỗ trợ. Chỉ dựa vào nội ứng của Quyền Lực bang giúp đỡ Nam Cung Vô Thương, người nhà Nam Cung chẳng ai có thể yên tâm được.

... Bọn chúng vậy mà lại dám ngủ!

Người Nam Cung thế gia cho dù thế nào cũng không thể chịu đựng được sự miệt thị như thế này. Bọn chúng tin tưởng, một đám người vội vàng đi đường, cho dù thế nào cũng sẽ không ngủ nổi, chỉ không ngủ được thì sẽ sớm không nhẫn nhịn được, phải xông ra...

Khi đó Hồng Môn đại trận của Nam Cung thế gia toàn lực phát động công năng chặn giết, tiêu diệt đám người đáng hận này...

Trong lòng Lương Đấu cực kỳ giận giữ, thảm án của Mộ Dung thế gia, ông không thể ngồi yên mặc kệ. Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Ly tuy thân kinh bách chiến nhưng đối mặt với Hồng Môn đại trận bách chiến bách thắng, trong lòng vẫn lo ngại. Lâm công tử, Đường Phì, Đặng Ngọc Bình, trong lòng cũng thấp thỏm, sát khí của Nam Cung thế gia, so với sát khí bản thân họ phát ra tuyệt đối chỉ mạnh không yếu. Đám Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Tần Phong Bát, Trần Kiến Quý, Lưu Hữu, Khúc Mộ Sương tuy con cuộc đời như trò chơi nhưng cũng không dám vọng động, bởi vì “đại ca” Tiêu Thu Thủy của họ chưa động. Bọn họ đều coi Tiêu Thu Thủy làm chỉ huy.

Cho dù võ công Tiêu Thu Thủy có cao cũng không thể trong khoảnh khắc giết chết tất cả bảy người bên phía đối phương.

Càng hướng hồ hấn còn chưa biết công lực của mình thực chất là như thế nào.

Lại thêm khi xung phong còn phải lo lắng cho an toàn của huynh đệ bên cạnh.

Không cần biết là mấy người bên mình xông vào Hồng Môn đại trận, hay là người của Nam Cung thế gia giết vào trong rừng sang, tất cả đều là mạo hiểm.

Từ bỏ cứ điểm dễ thủ khó công của mình, đưa bản thân bộc lộ giữa vòng vây của kẻ địch là nước cờ không nên mạo hiểm nhất.

Cho nên chẳng ai chịu liều mạo hiểm bước lên trước.

Trong khu rừng vắng vẻ rất yên tĩnh.

Những người uống rượu ăn thịt cũng lặng lẽ không tiếng động.

Dưới ánh trăng như sữa tươi chiếu rọi, cảnh vật yên bình tựa như tất cả thu thảo đông trùng đều đã ngủ ngon, ngủ rất say, rất yên...

Quyển 7 - Chương 4: Núi rừng đẫm máu

Mặt trời như đổ lửa, đây là một ngày thời tiết biến đổi thất thường.

Ngày mười hai tháng ba.

Mạch Thành. Dương Dương. Đốc Trường Bản.

Đấu chí sục sôi hừng hực, tràn ngập khắp tòa thành cổ.

Đầu người lúc nhúc, người chen lấn người, muốn di động nửa bước cũng phải xem xem sóng người có ý muốn động hay không. Trong tình hình người đông nghìn nghịt, người sát bên người này, một cá nhân thường thường chẳng thể ngó nghênh nổi bên nọ bên kia.

Ba mươi sáu lá cờ lớn đang tung bay.

Ba mươi sáu bang phái có tiếng tăm, đã đưa cờ lớn có dấu hiệu của mình cắm dọc khắp lô đài, gió mạnh thổi qua, tất cả cùng tung bay phần phật, tràn ngập khí thế!

... Lá cờ của ta, phải cắm vào nơi lô đài!

Ôm theo suy nghĩ oanh liệt như vậy, mỗi người đều muốn đại triển thân thủ trên lô đài, độc bá thiên hạ...

Khi người người đều duy ngã độc tôn như vậy thì gió tanh mưa máu là chuyện không thể tránh khỏi.. Giết!

Ngoài cờ quạt của ba sáu bang lớn phái mạnh còn có anh hùng hảo hán các nơi, hai đạo hắc bạch, kỳ nhân ẩn sĩ, thậm chí là tạp giáo dị đàn, nhân vật chưa tên chưa tuổi, tất cả đều để lại tiêu chí trên “bảng Thư Hùng” trên lô đài, chuẩn bị một bước vang danh thiên hạ.

Kỳ thực trong những ngày này, các lộ nhân mã đã lục tục kéo tới Mạch Thành, Đương Dương, kết quả là bắt đầu từ trước khi lô đài chính thức cả nửa tháng, mỗi ngày số lượng người tử vong đều không dưới một trăm mười ba người, trong đó đương nhiên bao gồm cả ám sát.

Đến nay, những người có thể lên đến được lô đài đều là nhân vật võ lâm có bản lĩnh thật sự, không thể coi thường.

Có điều bản thân tỷ thí lô đài lại không đầy gió tanh mưa máu như thế.

Bởi vì lô đài mở ra, hiệu quả đào thải lập tức xuất hiện, sau sáu trận diễn ra liên tục, người dưới đài đã không còn được mấy người dám xông lên khiêu chiến nữa.

... Bởi vì tận mắt thấy người võ công còn cao hơn mình cũng chịu thất bại rồi, thực sự không cần thiết phải nhảy lên cho xấu mặt nữa.

Những người tự biết mình biết ta vẫn còn khá nhiều. Rất nhiều người lén lút xóa bỏ tên ghi, hoặc âm thầm tháo bỏ cờ quạt, vụng trộm lén xuống dưới đài than thở: Đáng tiếc lần này chỉ có thể lên bảng Thư Hùng, không thể lên “Thiên Khuyết”.

Chỉ có ba người đứng đầu trong đại hội tỷ thí lô đài Thần Châu kết nghĩa mới có tư cách lên Thiên Khuyết... Thực sự là rãnh trời, khó như lên trời.

Nhưng không có một ai dám nói không công bằng, bởi vì người thắng có chân tài thực học, chân đao chân thương. Đương nhiên, mục đích cuối cùng là địch khí đồng cừu, liên hợp sức mạnh, cùng chống quân Kim, cùng diệt cường đồ, do vậy quy tắc khi so đấu là “điểm tới là dừng”.

Hiện tại đã qua mười hai trận, hiển nhiên cũng có mười hai người thất bại, nhưng chỉ ngộ sát một người, bị thương ba người, ngược hẳn với sự thảm khốc khi lén lút tranh đấu.

... Bởi vì ai cũng muốn trước khi mình làm mình chủ, ra vẻ khí độ rộng rãi một chút, được người ta ủng hộ nhiều thêm một chút, hơn nữa còn có được danh tiếng nhân hiệp, tội gì phải chém giết giữa đám đông, để người ta chỉ trích?

Càng hướng hồ chẳng ai dám vượt râu hùm những người chủ trì, chẳng may giết chóc quá nhiều, người bình phán hạ lệnh “nhân phẩm quá kém, không xứng so đấu”, bị trục xuất như vậy chẳng những mất uy mà còn không đáng.

Người bình phán là đệ nhất cao thủ trấn sơn Võ Đang, Đại Vĩnh lão nhân, cùng trưởng lão Thiếu Lâm Nam tông, Địa Nhãn đại sư.

Thiếu Lâm, Võ Đang tuy sức mạnh đã suy yếu nhưng uy danh của hai mạch vẫn còn tồn tại, Thần Châu kết nghĩa lần này muốn cầu anh tài thống lĩnh võ lâm cũng là thâm ý hai phái ủng hộ... Đó cũng là điểm thể hiện Thiếu Lâm và Võ Đang vứt bỏ lòng riêng, rộng rãi đại độ.

Người chủ trì trường tranh đấu này là Gia Cát tiên sinh của quan phương. Ông là một trong Thiên hạ Tam đại thần bộ đương thời (tức là Thiết kiếm thiết thủ thiết sam thiết la võng Chu Hiệp Vũ trong Dược Mã Hoàng Hà, Cừu chỉ cầm long Hồ Thập Tứ trong Lương Quảng

Hào Kiệt, cùng vị Gia Cát tiên sinh ngày sau thành nhân vật thủ lĩnh trong hệ liệt Tứ Đại Danh Bộ)

Võ lâm vốn nhân tài lớp lớp, sau bao trường chém giết, tranh đấu đã sớm suy tàn xuống dốc, nếu không thể tiếp tục “giang sơn rộng lớn, người tài xuất hiện” thì sao chống trả lại sự uy hiếp của đám Quyền Lực bang, Chu đại thiên vương? Gia Cát tiên sinh là đại biểu bên phía quan phủ, lúc này ông mới đang tuổi ba mươi, chính vào thời tinh tráng, có ông ra mặt, mọi chuyện đều công bằng hợp lý, mọi người chiến đấu tại dốc Trường Bản cũng cảm thấy an toàn hơn nhiều.

Khi mặt trời lên đến giữa trời, lôi đài đã đấu được mười tám trời.

Hiện tại người tạm thời là minh chủ võ lâm, thắng liên tiếp năm trận là một người phụ nữ.

Trung nguyên Loan nguyệt đao Tây Thủy Thanh.

Nhưng quần hào dưới đài, người xem vây quanh đều rì rào to nhỏ, thanh danh của Tây Thủy Thanh này không được tốt (là sư phụ của Kiều Lệ Hoa trong truyện Bạch Y Phương Chấn My), nếu cô ta thành minh chủ võ lâm của Thần Châu kết nghĩa, quần hùng sao có thể kết nghĩa với loại yêu nữ thế này được?

Một bộ phận có kiến thức thì lại chỉ mỉm cười ung dung, tự tin không lo lắng. Võ công Tây Thủy Thanh tuy tinh diệu nhưng “núi cao còn có núi cao hơn”, chỉ cần “ngọn núi” càng cao hơn xuất hiện, tất có thể áp đảo cô ta.

Tây Thủy Thanh cũng biết người khác không ủng hộ mình cho nên vì thế mà phần hận, ra tay cũng tàn nhẫn khác thường, năm trận so đấu, đánh trọng thương năm người, trong đó có hai người tuy không

chết nhưng sợ rằng cả đời này sẽ khó mà động võ được nữa.

Mặt trời đỏ rực, trong thời tiết cuối xuân sắp sang hè này, rất dễ làm nổi lên một trận mưa lớn....

Loan đao của Tẩy Thủy Thanh như ánh chớp lấp lóe trên lồi đài...

Qua một đêm yên lặng, người trong rừng sam đang tự cười nói, trêu chọc, chỉ trỏ, bàn luận.

Ngoài rừng thuận theo ánh mặt trời chiếu rọi, mắt thấy lại sắp có một trường mưa gió kéo tới, người của Nam Cung thế gia thật sự có thể nói là “giận giữ như điên”.

... Bất chấp tất cả, xông vào trong rừng!

Nhưng “thấy rừng chớ vào”.

... Không cần biết thế nào, cũng phải ép chúng đi ra!

Nhưng một khi di động, trận thế sẽ lập tức mất tác dụng.

... Chung quy cũng không thể có chờ đợi mãi thế này được.

Hướng hồ hôm nay đã là ngày mười hai tháng ba rồi.

... Chiến cuộc ở Đương Dương ra sao rồi?

Nam Cung Vô Thương đã lên làm minh chủ hay chưa? Kỳ lạ là Tiêu Thu Thủy cũng muốn tới đốc Trường Bản, tại sao lại không chút vội vã? Vì một gã Tiêu Thu Thủy cùng một đám người ủng hộ hần mà bị giữ chân ở đây, dù sao cũng là bất trí...

... Nếu như Vô Thương gặp phiền phức thì phải làm thế nào?

Nghĩ tới đây, Nam Cung Hán, Nam Cung Sở, Nam Cung Tăng, Nam Cung Khoái, Nam Cung Lương, Nam Cung Bá, Nam Cung Trang thật sự là lòng như lửa đốt, nôn nóng khó kiềm.

Lúc này lại nghe tiếng “cười cợt” của đám Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Tiêu Thu Thủy, Trần Kiến Quý, người của Nam Cung thế gia lại càng không cách nào nhẫn nhịn được nữa.

Loan đao của Tảo Thủy Thanh cuối cùng cũng không thể tỏa ra quang mang lấp lánh, diều võ dương oai trên lôi đài được nữa.

Đây là trận chiến thứ hai mươi.

Tảo Thủy Thay vẫn luôn uy phong lẫm liệt, môn đồ của cô ta cũng vẫn luôn reo hò ầm ĩ, cho đến khi thanh loan nguyệt đao Miêu Cương này bị đánh bay mới dừng lại.

Người tiến lên là một đầu đà cầm giới xích.

Đệ tử Thiếu Lâm.

Ánh mắt Đại Vĩnh lão nhân sáng lên, sắc mặt lại trầm xuống.

Ông đã hiểu dụng tâm của Địa Nhãn đại sư khi phí tâm dựng nên lôi đài này rồi. Vị cao tăng Phật môn từng vì bắt giữ (đến cuối cùng vẫn để chạy thoát) tổng quản Liễu Ngũ Liễu Tùy Phong của Quyền Lực bang mà danh động một thời này, khổ tâm xếp đặt như thế là vì để đệ tử của Hòa Thượng đại sư Nam Thiếu Lâm, Thác Bát đầu đà, đoạt được ngôi đầu, một lần nữa lãnh đạo võ lâm.

Đại Vĩnh lão nhân ban đầu vì kinh ngạc, giận giữ mà kích động đến

thoáng run rẩy, nhưng trên mặt ông ta thủy chung vẫn mang ý cười nhàn nhạt, nhìn như mệt mỏi mà lại thâm thúy khó dò không ai hiểu được...

Thạc Bạt đầu đà lại thắng liên tiếp ba trận, công thêm thanh thế của Thiếu Lâm chính tông, xem ra thật sự không ai dám đối đầu nữa.

Mây đen bốn phía chậm rãi vây lấy mặt trời.... Sắc trời dần tối, như thú bị vây.

Vốn thú bị vây trong rừng, chỉ chờ để giết chết, đến bây giờ, trong rừng, ngoài rừng đều là thú bị vây.

Người thú bị vây tranh đấu, chỉ có ba loại kết quả: Thú sống người chết, người sống thú chết, hoặc cả thú và người đều chết.

Từ cổ tới nay, người thú chém giết, đánh lén, tạt tàn, đâm máu, kết quả đều không hề thay đổi, cùng lắm thì biến thành con người thuần hóa dã thú thành gia súc, về thực chất, thú vẫn là đã “chết”.

Ít nhất cũng đã mất đi bản tính.

Trận chiến này diễn ra cực nhanh.

Nhưng thương vong cực lớn.

Là trận chiến tử thương nhiều nhất từ khi Tiêu Thu Thủy xuất đạo đến nay, khiến cho hẳn cả đời cũng khó quên.

- Đốt lửa.

Cú chạm khởi động tình thế vốn đã như dây cung căng thẳng chờ bắn, đến từ câu nói thấp giọng của Nam Cung Hán với Nam Cung

Trang.

... Phóng hỏa đốt rừng sam, ép bọn chúng phải ra.

Vì thế Nam Cung Trang len lén lúi ra, lặng lẽ giờ duốc, tay cầm nhận linh đao, âm thầm len tới sau rừng, chuẩn bị phóng hỏa.

Khoảnh rừng này chỉ được có hai, ba mẫu, nhưng cành lá rậm rạp, chur hiệp muốn xông ra ngoài tất nhiên là không tránh khỏi chặn giết của người nhà Nam Cung, nhưng người của Nam Cung thế gia cũng không cách nào nhìn rõ động tĩnh bên trong. Bọn chúng vốn muốn dùng ám khí phục kích nhóm Tiêu Thu Thủy trong khu rừng sam này, nhưng lại bị Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Ly dùng “đao kiếm hung quái” nhìn thấu. Bọn chúng không kìm nén được, phóng ám khí tập kích, sau đó cùng nhau xông ra, nhưng lại bị đối phương chiếm mất rừng sam, biến thành tình thế “địch tối ta sáng”.

Nam Cung thế gia vốn có thể chia một bộ phận trấn thủ rừng sam, một bộ phận xuất kích, nhưng Hồng Môn đại trận lại không đủ bảy người thì không thể vận hành, bất đắc dĩ, hiện tại Nam Cung Trang len đi đốt lửa, đám Nam Cung Hán tất phải níu chặt sự chú ý của kẻ địch.

- Người trong rừng nghe đây, chúng ta biến can quan thành ngọc bạch có được không?

Lúc này Nam Cung Trang đã len tới sau rừng.

Chỉ nghe tiếng Lương Đấu vang lên trong rừng:

- Chúng ta vốn không muốn làm kẻ địch với các ngươi.

Nam Cung Sở cười quái dị:

- Rất tốt! Chỉ cần các người không đương trường phản đối Vô Thương, chúng ta cũng có thể kết bạn cùng đi.

Lúc này Nam Cung Trang đã chuẩn bị châm lửa thiêu đốt.

Lại nghe Lương Đẩu chậm rãi nói:

- Tỷ võ trên lôi đài, vốn là công bằng, bọn ta cũng không lên lôi đài, Vô Thương của các người nếu địch nổi Tiêu Thu Thủy thì có gì mà phải lo lắng?

Nam Cung Sở thầm nghĩ: người vẫn còn tự cao tự đại như vậy, lát nữa một đám lửa không đốt cho người rụng lông tuốt da không xông... Nhưng bề ngoài vẫn không động thanh sắc, cười nói:

- Tốt thôi, Vô Thương chắc chắn sẽ thắng Tiêu Thu Thủy! Chỉ cần các người không làm loạn, đương nhiên...

Hắn mong chờ được nhìn thấy lửa lớn sẽ cháy lên rừng rực, nhưng bên tai hắn lại nghe thấy một tiếng kêu thảm.

Tiếng kêu thảm của Nam Cung Trang.

Khi người bên ngoài nói chuyện, Nam Cung Trang đã tới bên bìa rừng.

Nhưng khi hắn khẳng định, mấy người Nam Cung Hán, Nam Cung Sở đã hấp dẫn sự chú ý của kẻ địch trong rừng thì hắn liền bắt đầu châm lửa.

Trước hắn đốt cành khô trên mặt đất, sau đó giơ đuốc đốt cành lá trên cây. Chỉ cần đốt cháy một góc là lửa sẽ lập tức lan tràn, đủ khiến

người trong rừng phải hoảng loạn.

Nhưng hắn vừa giơ đuốc lên thì bỗng liếc thấy trong tán lá rậm rạp có một người áo trắng, lạnh lùng như một khối băng, nhìn thẳng vào hắn. Đặng Ngọc Bình!

Hắn vụt rùng mình... Kiếm quang lóe lên!

Nam Cung Trang là nhân vật cỡ nào, hắn kịp thời vung ngang đao.

“Đinh” một tiếng, kiếm đâm trúng thân đao, hoa lửa bắn tung!

Cùng lúc đó, trong rừng lại có một người áo trắng vô thanh vô tức, tung mình nhảy ra.

Tim Nam Cung Trang như chìm hẳn xuống, người đó chém tới một kiếm.

Nam Cung Trang lúi nhanh, nhận linh đao chém ra, “choang” một tiếng đao kiếm giao kích, đuốc lửa trong tay Nam Cung Trang quét thẳng vào mặt người áo trắng.

Người áo trắng đó ngửa thân, đầu sát tận đất, tránh được một đòn của đuốc lửa trong đường tơ kẽ tóc, tay trái lại rút từ trong kiếm tay phải ra một thanh đao mềm cực mỏng, chém ngang vào hông!

Đó chính là tình cảnh Nam Cung Trang phát ra tiếng kêu thảm.

Hắn không biết lá bài sát thủ của Lâm công tử nổi tiếng giang hồ “Đao kiếm bất phân”, chính là đao kiếm cùng thi triển, tay trái dao, tay phải kiếm, đao kiếm song sát.

Người của Nam Cung thế gia đều từng trải trận mạc, vừa nghe tiếng

kêu liên biết Nam Cung Trang rất khó sống sót nổi.

Lúc này trong rừng đã tỏa ra khói đen.

Nhưng tâm người Nam Cung thế gia thì lại loạn.

Đúng lúc đó, trong rừng tiếng hô giết vang lừng, không biết có bao nhiêu người, chỉ ra làm mấy đường, xông tới chém giết.

Khói đặc ngược lại che giấu thân thể họ.

... Thế lửa này đã không gì cứu vãn được nữa.

Người của Nam Cung thế gia chỉ có thể giết ngược lại. Hiện tại không thể tức giận, tức giận là chết.

Chiến dịch giằng co càng lâu, chuẩn bị trước khi chiến càng lâu, càng công phu, chiến đấu càng kịch liệt, ngược lại càng có thể kết thúc nhanh chóng.

Cao thủ chân chính, sống chết thắng bại, đều được quyết định chỉ trong một khoảnh khắc.

Nam Cung Khoái dũng mãnh nhất, đầu của Khúc Mân Miêu và Kinh Thu Phong là bị hấn một đao chặt đứt.

Sở thích lớn nhất của hấn chính là chặt đầu người. Hấn quyết chí phải chém được đầu Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy lao ra khỏi khói dày, mục tiêu cũng chính là kẻ này. Hấn muốn báo thù cho Khúc Mân Miêu. Hai bên gặp nhau, căm giận đỏ mắt. Đúng lúc đó, trong rừng lại truyền tới một tiếng kêu thảm.

... Là tiếng kêu của Tần Phong Bát!

... Tại sao lại như vậy? Tiêu Thu Thủy giật mình chấn động, thanh long đao của Nam Cung Khoái đã bổ thẳng xuống đầu!

Nam Cung Sở là kẻ giết người nhiều nhất trong Nam Cung thế gia. Kỉ lục trong một ngày của y là: giết chết một trăm hai mươi sáu người, gian dâm bốn người, cướp bóc mười một tông.

Y vung đôi bạt xông lên, nhưng có một đao một kiếm, đan xen như lưới, quấn chặt lấy y.

Đông đao Tây kiếm, Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Ly!

Nam Cung Hán là chủ lực của Nam Cung thế gia phía bên này, y huy vũ roi vàng, nhưng lại bị một thanh đao thô sơ của Lương Đẩu giữ cho nửa bước khó di động.

Thanh long đao của Nam Cung Khoái rít lên ù ù, quét tháo liên miên, đại khái là chiếm được thượng phong, không biết bên phía Nam Cung Lương, Nam Cung Tăng, Nam Cung Bá thế nào rồi?

Trong lòng Nam Cung Hán, Nam Cung Sở suy nghĩ như vậy.

Ngay lúc này, tiếng hô hào của Nam Cung Khoái đột nhiên tắt ngấm!

Nam Cung Khoái chém một đao, Tiêu Thu Thủy tránh được.

Nam Cung Khoái lại bổ tiếp Tiêu Thu Thủy lại suýt soát tránh được.

Nam Cung Khoái lúc này hai mắt đã bị khói hun đến chảy cả nước mắt, trên trán mồ hôi ròng ròng, hấn lại chém ra một đao, Tiêu Thu Thủy lại tránh được.

Tiêu Thu Thủy lần này đâm trả một kiếm.

Nam Cung Khoái đã liều xuất man kinh, lại chém ra bốn đao.

Tiêu Thu Thủy đều tránh được, thừa cơ hội đánh trả ba kiếm.

Nam Cung Khoái mang cả người lẫn đao, lại bỏ xuống một nhát.

Tiêu Thu Thủy tránh qua trong đường tơ kẽ tóc, lúc giao mình trở tay trả lại hai kiếm.

Nam Cung Khoái tuy trời sinh dũng lực nhưng đao pháp của hắn lại cực kỳ tổn sức.

Hắn lại chém ra một đao, đối phong cũng trả lại một kiếm, hắn đã thờ hồng học như trâu, chỉ có thể dừng lại quệt mồ hôi, mồ hôi đã khiến hai mắt hắn đau đớn.

Đến khi hắn quệt mồ hôi mới cảm thấy chỗ ngón tay chạm vào ẩm ướt, có chất lỏng dính dính.

Tiếp đó càng khiến hắn đổ mồ hôi là: trước mắt hắn tràn trề toàn một màu đỏ máu... Cả tầm mắt đều là màu đỏ! Khiến cho hắn không thể nhìn rõ được sự vật!

Chẳng lẽ... Giờ hắn mới phát hiện ra chỗ ngón tay chạm vào trên trán có một khe nứt, một khe nứt sâu!

Quả nhiên là máu!

Hơn nữa trên tay áo hắn cũng bắt đầu nhỏ máu. Hắn cúi đầu xuống nhìn, mới nhận ra trên đùi đã nhuộm đỏ một mảng... Không chỉ trên

đùi, vạt áo trước bụng cũng bị máu tươi muợn ướt như vải lau!

Hắn đưa tay sờ lên ngực, lại chạm phải một vết kiếm thương. Ban đầu hắn còn tưởng kiếm thương không nặng, nhưng chạm vào không ngờ lại chạm vào tận bên trong, chạm tới hần nội tạng mình!

Hắn vốn liều đến quên hết tất cả... Bây giờ hồi lại, trong khoảnh khắc, có ít bảy tám vết thương đồng thời đau đớn kịch liệt. Hắn gào lên:

- Tiêu Thu Thủy!

Trong cảnh vật đỏ máu trước mắt đã không còn thấy Tiêu Thu Thủy đâu nữa, hắn gầm thét, nhưng đã khàn đặc, đao vung lên vù vù vài lượt, cuối cùng thì không chống đỡ nổi, ngã xuống.

Khi Nam Cung Khoái chết, rìu lớn của Nam Cung Tăng đầu với Đường Phì, cương xoa của Nam Cung Bá đấu với Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, đao tai trâu của Nam Cung Lương liều chiến Lâm công tử và Đặng Ngọc Bình. Trần Kiến Quý, Lưu Hữu, Khúc Mộ Sương cũng ở trong chiến đoàn này.

Tiêu Thu Thủy nhanh chóng đón lấy Nam Cung Bá, nói vội với hai người Thiết, Khâu:

- Đi trợ giúp Đường Phì

Nam Cung Bá sử dụng cương xoa, là cương xoa của hắn đâm vào bụng Kinh Thu Phong. Tiêu Thu Thủy áp sát, đâm ra một kiếm!

Kiểm khí từ nhát kiếm này đã cắt nát dững khí của Nam Cung Bá!

Nhưng hắn dù sao cũng là hảo thủ kinh nghiệm lão luyện, cương xoa hất ngang, chặn lại được kiếm của Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy đột nhiên bỏ kiếm.

Nam Cung Bá kinh ngạc.

Tiêu Thu Thủy tới gần, xuất chưởng.

Nam Cung Bá bị ấn một chưởng trúng ngực.

Tiêu Thu Thủy một chiêu là lùi, thu hồi kiếm trên cương xoa.

Sau khi trúng chưởng, Nam Cung Bá đã không còn chút khí lực nào để kiềm chế của Tiêu Thu Thủy nữa.

Hắn trợn mắt há mồm nhìn Tiêu Thu Thủy. Trước ngực tuy bị một chưởng ấn nhẹ xuống, dù lột áo ra cũng không thấy được chưởng ấn..

Nhưng Nam Cung Bá giống như bị chùy nặng đánh trúng, xương cốt toàn thân vỡ vụn ra từng tấc, đổ gục xuống như núi sụp, cột tan.

Tàn kim Toái ngọc chưởng!

Tiêu Thu Thủy vừa lên đã giết Nam Cung Khoái, Nam Cung Bá, hủy đi hai yếu tướng bên đối phương!

... Chỉ là Tàn Phong Bát đi đầu rồi.

Tiêu Thu Thủy trong lòng hoảng hốt, cũng chính vì chút lo lắng đó mà vừa rồi hắn thiếu chút nữa thì bị Nam Cung Khoái áp chế, nếu không nhờ kiếm pháp Võ Đang thần diệu tinh túy thì sợ là đã bị thương dưới đao Nam Cung Khoái rồi.

... Lâm trận lùi bước, Tần Phong Bát tuyệt đối không phải là loại người như vậy!

Lúc này Nam Cung Lương đã liều đồ cả mắt, đao tai trâu của hắn đâm vào bụng Khúc Mộ Sương, nhưng khi đao hắn còn chưa kịp rút ra, tay hắn đã bị Lâm công tử chặt đứt.

Hắn bị đau lùi nhanh, tránh qua khoái kiếm của Đặng Ngọc Bình, vụt bắt ngang hông Trần Kiến Quý.

Lúc này Tiêu Thu Thủy đã chạy tới.

Trần Kiến Quý đã gặp nguy. Hắn nhất định phải giết Nam Cung Lương trước.

Hắn dốc toàn lực đâm ra một kiếm. Đúng lúc này, Đặng Ngọc Bình đột nhiên bước lên một bước, đâm một kiếm vào sau lưng Tiêu Thu Thủy!

Nhát kiếm này không ngờ còn nhanh hơn lúc bình thường tới ba lần!

Cho dù Tiêu Thu Thủy không phải bị đánh lén sau lưng, đối mặt nghênh đỡ thì trong tình huống bất chợt không kịp phòng bị, Tiêu Thu Thủy cũng không chống đỡ được.

Trong sát na thiểm điện kinh hồng ấy, Tiêu Thu Thủy lại như đã sớm dự đoán trước vị trí đâm của nhát kiếm này, thu kiếm cản lại.

Đặng Ngọc Bình vụt biến sắc.

Tiêu Thu Thủy hỏi một câu.

- Người đã giết Tần Phong Bát!

Đặng Ngọc Bình lập tức ngậy ra.

Trận chiến giữa Đường Phì và Nam Cung Tăng là thảm khốc nhất.

Đường Phì trúng phải ba rìu, Nam Cung Tăng tổng cộng trúng ba mũi lê hoa đình, hai cây hoàng phong châm, cùng một thanh ngô câu phi kiếm, hai người vẫn chiến đấu mãnh liệt.

Lúc này Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố đã chạy tới, nhưng lưỡi rìu trong tay Nam Cung Tăng đột nhiên bắn ra.

Rìu đập trúng mặt trái Đường Phì.

Rìu lại chém trúng vào tim.

Đường Phì thét lên, đánh ra Đường hoa.

Đường hoa đẹp như hoa quỳnh.

Nam Cung Tăng muốn tránh, nhưng hoa nở ngập trời, rừng sam không đâu là không có hoa.

Cuối cùng có một đóa hoa, nở bung sáng lạn trước trán hắn.

Nam Cung Tham thét dài, hai mắt hắn chứa đầy kinh diễm, người hắn cũng chết đi trong kinh diễm.

Máu Đường Phì đẹp đến kinh tâm động phách, người nàng lại cực kỳ xấu xí.

Nàng đã bị thương nặng, đang cố sức rút lưỡi búa cắm trước ngực

ra.

Chợt có một người như một con đại bàng phóng tới, hai bạt đánh lên cán rìu.

Nam Cung Sở!

Lưỡi rìu lại cắm sâu vào lồng rặng to rộng của Đường Phì.

Thiết Tinh Nguyệt hét lớn, đánh ra một quyền. Nam Cung Sở lại cúi người, nắm quyền của Thiết Tinh Nguyệt biến thành trực tiếp đánh trúng mặt Đường Phì.

Mặt Đường Phì bị đánh nát bét, người bay ngược ra xa.

Kịch biến nhanh như điện chớp, mắt thường không theo dõi nổi.

Đường Phì bay người ra ngoài, sau khi trúng một đòn nặng trên mặt, nàng mượn lực bay đi, không ngờ lại dùng thân hình to lớn, ôm chặt lấy Nam Cung Hán đang quyết chiến với Lương Đẩu!

Lúc này Khâu Nam Cố cúi mình, giữ chặt lấy Nam Cung Sở, Nam Cung Sở trong lòng lạnh ngắt, muốn hất Khâu Nam Cố ra.

Khâu Nam Cố liều mạng ôm chặt, lúc này đao kiếm của Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Ly đã tới nơi.

Nam Cung Sở không biết làm thế nào đã giãy thoát được sự kiềm chế của Khâu Nam Cố, loạng choạng nghiêng ngã bước ra, nhưng chỉ thấy trước mắt một khoảng mờ mịt, không nhìn thấy thứ gì rõ ràng nữa.

Bên kia Đường Phì ôm chặt Nam Cung Hán, Nam Cung Hán kiệt lực

giữ vững, roi vàng đã kiếm chế đao của Lương Đấu.

Nhưng Thiết Tinh Nguyệt đã xông tới.

Gầm thét xông tới.

Nam Cung Hán đánh một roi trúng lưng Đường Phì, da bóc thịt trong, nhưng Đường Phì vẫn không hề buông tay.

Thiết Tinh Nguyệt sao có thể để Nam Cung Hán tiếp tục thương tổn Đường Phì nữa, hấn vọt bắt lấy đầu Nam Cung Hán, dốc hết toàn lực, vặn mạnh một cái!

“Rắc” một tiếng, đầu Nam Cung Hán xoay ngược ra sau, giống như khuôn mặt mọc ra ở đằng sau gáy. Cung lúc ấy, Lương Đấu khẽ thờ dài một tiếng.

Đao của ông đã đâm thấu tim Nam Cung Hán.

Đầu Nam Cung Hán tuy đã bị vặn ngược nhưng tim thì vẫn ở đằng trước.

Lúc này Đường Phì đã buông tay, thân thể to lớn đổ ầm xuống đất. Thiết Tinh Nguyệt kêu lên đau đớn:

- A Phì...

Vội cúi xuống xem xét. Nam Cung Bá loạng choạng, Lương Đất thu hồi đao lại, máu tươi phun ra như suối.

Nam Cung Hán nghiêng nghiêng ngả ngả bước ra mấy bước, cả người lẫn roi đâm sầm vào một người khác.

Nam Cung Hán lúc này đầu xoay sau lưng, trông thấy Nam Cung Sở hai mắt chỉ có tròng trắng, không có đồng tử. Nam Cung Sở miệng sùi bọt trắng. Nam Cung Sở đã không còn sinh mệnh nữa.

Y cực kỳ kinh hãi. Bản thân y giờ đã không thể cứu chữa nổi, ngay cả Nam Cung Sở cũng trúng phải độc thủ... Cùng lúc đó, y lại liếc thấy thi thể Nam Cung Bá, Nam Cung Khoái, Nam Cung Tăng nằm dưới đất.

... Ôi, Nam Cung thế gia...

Thái dương thật độc. Ánh nắng rùng rục chiếu lên thân người càng làm Nam Cung Hán cảm nhận được sức thiêu đốt bức bối. Còn cả máu tươi nóng bỏng chảy ra từ người mình. Máu. Chết chóc. Cùng hủy diệt. Nam Cung thế gia sắp bị hủy diệt trên giang hồ rồi. khi y ý thức được chuyện đó, tròng mắt đã chứa đầy máu nóng...

Khi y nghĩ tới “hủy diệt” liền mất đi sinh mạng.

Y và Nam Cung Sở gần như bỏ mạng cùng một lúc.

Quyển 7 - Chương 5: Nhất đao ngũ đoạn

Nam Cung Trang, Nam Cung Khoái, Nam Cung Bá, Nam Cung Tăng, Nam Cung Sở, Nam Cung Hán lần lượt đền tội, chỉ còn lại một mình Nam Cung Lương, nhưng bên này cũng tổn thất Đường Phi, Tần Phong Bát, Khúc Mộ Sương.

Vốn Trần Kiến Quý giằng co với Nam Cung Lương, hiện tại hai người đều đã dừng tay.

Trần Kiến Quý dừng tay là vì chuyện lạ đột ngột diễn ra, Đặng Ngọc Bình đối đầu với Tiêu Thu Thủy.

Nam Cung Lương thì đã sụp đổ, chỉ mới qua một thoáng chốc, bảy người của Hồng Môn đại trận đã chỉ còn lại một mình hấn còn sống, cho dù hấn có kiên cường hơn nữa cũng khó mà chịu đựng nổi sự thật tàn khốc này.

... Nếu như bạn luôn cùng sống với rất nhiều người, hơn nữa còn sống rất tốt, rất oai phong, đến một ngày “rất nhiều người” bên cạnh bàn đều đột nhiên rời bỏ bạn mà đi, hơn nữa còn vĩnh viễn “không trở về” nữa, bạn sẽ có cảm giác như thế nào?

- Làn sao người biết Tần Phong Bát đã chết?

- Ta đoán ra.

Tiêu Thu Thủy từ tốn đáp.

- Người làm sao biết là ta giết hắn?

- Bởi vì người chính là Nhân vương.

Tiêu Thu Thủy vẫn chậm rãi nói, nhưng trong mắt đã hiện lên phong mang bức người:

- Nhân vương của Quyền Lực bang.

Đặng Ngọc Bình lại trợn mắt há mồm nhìn Tiêu Thu Thủy, giống như chưa từng quen biết người này vậy.

- Người bắt đầu biết từ lúc nào?

- Trong chùa Phục Hổ núi Nga Mi, nếu không có nội ứng, Quyền Lực bang quyết không thể dễ dàng bắt hết mọi người như vậy, mọi người đã trúng phải khói mê. Chùa Phục Hổ rộng lớn, mê hương lại được bố trí thần không biết, quỷ không hay như thế, trong chuyện này tất có điểm quái lạ.

- ... Về sau ta mới hỏi thăm được đêm đó mọi người đã uống trà người pha. Trong trà của người không có thuốc mê vì sợ loại lão giang hồ như Lương đại hiệp chỉ nếm qua là lập tức nhận ra được... Nhưng trà lại có tác dụng làm mấy phán đoán với mùi vị của khói mê... Ta và Đường Phương cũng uống một chén rồi đi sang phía đối diện, cho nên không trúng thuốc mê, vì thế mới không sao... Nhưng tối đó Khuất Hàn Sơn đột nhiên bắt giữ Đường Phương, ta cũng bị mất cảnh giác, không thể nói là không phải do “trà ngon” của người gây ra.

- Suy đoán không tồi.

Đặng Ngọc Bình sắc mặt xanh lè, cười lạnh:

- Chỉ là người xác định đó là từ lúc nào?

Đặng Ngọc Bình hỏi ngược lại:

- Số người khả nghi hẳn phải rất nhiều mới đúng?

- Là rất nhiều, nhưng ta đã xác định được trước là bên trong có nội gián.

Lời Tiêu Thu Thủy hấp dẫn toàn trường, khi hắn nói chuyện có một loại thần thái hưng phấn đặc biệt, khiến người ta như sắt bị nam châm thu hút, ngưng thần tập trung lại.

- Đao vương Triệu Thu Tức biết chuyện xảy ra ở chùa Phục Hồ, nói là Quyền Lực bang gây ra, nhưng bang chủ Lý Trầm Chu lại không biết chuyện đó, khiến cho ta nghĩ tới một khả năng, rất có thể là do Liễu Tuy Phong hạ lệnh tiếng hành, không phải Lý bang chủ.

- Người tin tưởng Lý bang chủ như vậy sao?

Đặng Ngọc Bình nghi hoặc hỏi.

- Huynh ấy sẽ không lừa ta.

Tiêu Thu Thủy nói như chém đinh chặt sắt:

- Cho dù huynh ấy là kẻ địch của ta, huynh ấy cũng không cần phải lừa ta.

Tiêu Thu Thủy là Tiêu Thu Thủy, Lý Trầm Chu là Lý Trầm Chu, nhưng không cần biết là Tiêu Thu Thủy đối với Lý Trầm Chu hay là Lý Trầm Chu đối với Tiêu Thu Thủy đều có một loại thấu hiểu đến lạ

kỳ, hơn nữa còn nể phục gắn bó, tôn kính lẫn nhau. Họ có thể lừa dối người khác, hơn nữa còn đối đầu với nhau nhưng sẽ tuyệt không lừa gạt đối phương. Có lẽ hai người này ở một số phương diện tuy cách nhau quá xa nhưng ở một vài phương diện khác lại gần nhau quá nhiều, mà bọn họ cũng đều không phải người thích đối trá.

- Về sau Liễu Ngũ tới nói với ta, tìm Lam phượng hoàng sẽ có thể biết được tung tích mấy người Lương đại ca. Đây là cố ý bày nghi trận, để ta tận mắt chứng kiến cảnh truy sát tàn bạo của Chu đại thiên vương với bộ hạ, dẫn tới quyết chí đối đầu. Như thế có thể mượn sức ta tiêu diệt nhà họ Phí, đồng thời Liễu Ngũ cũng phái người tộc Thượng Quan, để hai nhà đấu đá, kết quả là gần như tử vong toàn bộ. Nếu như mấy người Lương đại ca bị người nhà họ Phí dưới sự thao túng của Chu đại thiên vương bắt đi, Cao Tụ Lan làm sao biết được quá trình bên trong... Như vậy trong chuyện này tất phải có nguyên do, khả năng lớn nhất là bên trong số chúng ta có cao thủ của Quyền Lực bang ẩn nấp. Liễu Ngũ muốn bắt giữ những người này tại chùa Phục Hổ, báo thù mối nhục ở Cẩm Giang, chỉ không ngờ là người vừa hạ mê hương, người nhà họ Phí đã kéo tới rồi. Người một mình khó chống cự nổi, chỉ có thể cũng giả hôn mê, ngấm ngầm lặng lẽ đổ hết mọi tội lỗi lên đầu nhà họ Phí...

- Họ Phí, tộc Thượng Quan, cùng với bọn ta, thậm chí cả Nam Cung thế gia vừa nãy đều chỉ là quân cờ để những kẻ như Chu đại thiên vương, Liễu Ngũ đối lũy công thủ mà thôi...

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy lóe sáng:

- Người trên đường đi để lại ám ký, thông báo cho Quyền Lực bang, thực thi kế hoạch đã thay đổi của tổng quản Liễu Ngũ, không ngờ ta lại không giao đấu với vợ chồng Phí Sĩ Lý, ngược lại còn cứu mọi người ra, hơn nữa còn giúp họ Phí tiêu diệt tộc Thượng Quan... Những chuyện đó đều là trời xui đất khiến, cho nên Liễu Ngũ ôm hận,

sai Nam Cung thế gia phục giết ta trước khi chúng ta tới Dương Dương, người ở trong nội ứng ngoại hợp...

Đặng Ngọc Bình thần sắc trợn đĩnh, nhưng vẻ mặt lạnh lẽo:

- Những chuyện đó đại khái đều không sai. Chỉ là người tại sao trong bao nhiêu người lại chỉ hoài nghi một mình ta?

- Người là Nhân vương, vỏ bọc không chút sơ hở, cũng chưa từng thất bại, ta không nhìn ra được người.

Tiêu Thu Thủy biết chuyện Đặng Ngọc Bình canh cánh nhất trong lòng là: Hấn thân là Nhân vương, tự nhiên là xử sự rất chu toàn, sao lại bị mình, một thiếu niên mới bắt đầu lăn lộn giang hồ, chưa từng trải nhân thế, nhìn thấu được:

- Ta không nhìn ra được người là Nhân vương, chỉ là trong trận Hoán Hoa, người vì cứu Liễu Ngũ mà làm bộ quá mức, lấy thân che chắn tầm mắt của mọi người, giúp cho Liễu Tuy Phong có cơ hội chạy thoát. Nhưng ta vẫn luôn chỉ hoài nghi, cho đến khi...

- ...Tần Phong Bát có phải là đã chết rồi không?

Mắt Tiêu Thu Thủy lại vụt tỏa lộ quang, quát hỏi:

- Có phải vậy không?

- Phải.

Đặng Ngọc Bình hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- ...Ta không muốn các người giành chiến thắng quá dễ dàng, ít nhất cũng phải trả giá chút ít, để cho Nam Cung Vô Thương đã được

Quyền Lực bang sắp xếp, có thể thuận lợi thống ngự võ lâm, cho nên ta giết Tần Phong Bát.

Chợt nghe một tiếng hét phẫn nộ đến cực điểm, một người lao tới như gió, xông thẳng đến chỗ Đặng Ngọc Bình!

Đặng Ngọc Bình vội vàng thối lui.

Người ra tay là Trần Kiến Quý, nàng nghe thấy chí giao tình như chân tay của mình bị Đặng Ngọc Bình ám sát, đau đớn khôn kiềm, ra tay tấn công Đặng Ngọc Bình!

Đặng Ngọc Bình vừa lùi nhanh vừa xuất kiếm!

Kiếm của Hải Nam kiếm phái, nhang mà vô tình!

Nhưng Trần Kiến Quý đơn giản là đã không cần mạng nữa!

Ai cũng có thể thấy được rằng nàng không thể tránh khỏi một kiếm này của Đặng Ngọc Bình, nhưng Đặng Ngọc Bình cũng tuyệt không tránh nổi một đòn của nàng.

Tiêu Thu Thủy vọt hét lớn, từ phía sau nắm lấy áo Trần Kiến Quý, cường hành kéo mạnh thân hình dang lao tới trước của nàng trở về.

Đặng Ngọc Bình cười lạnh, kiếm thế không dừng, đâm về phía Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy tay phải không kịp rút kiếm, dùng chiêu Vô Tướng kiếp chỉ, hai ngón tay lập tức kẹp chặt mũi kiếm nhanh, độc, mau, chuẩn như rắn rết đó.

Đúng lúc này, Tiêu Thu Thủy bỗng cảm thấy bên sườn trái đau đớn

nóng bỏng.

Một cây nguyệt nha đao đã cắt trúng sườn trái Tiêu Thu Thủy. Tiêu Thu Thủy tay trái kéo Trần Kiến Quý, tay phải kẹp mũi kiếm Đặng Ngọc Bình, ngay lúc ấy hấn trúng ám toán.

Nhưng Tiêu Thu Thủy là nhân vật nào? Hấn sườn trái đâu đó, lập tức đá ra một cước.

Một cước này không hề cao minh, nhưng có thể cứu mạng.

Công lực của hấn hiện tại cao cường đến mức nào, lại được tám đại cao thủ đem tinh hoa võ công truyền thụ, một cước đá ra mang theo tiếng quát lớn, người đó cũng không phải lại kém cỏi, tức khắc bỏ đao phóng lùi!

... Vậy mà lại vẫn còn nội gián!

Người đó hốt hoảng thối lui, sắc mặt sợ hãi, Tiêu Thu Thủy vừa kinh ngạc vừa giận giữ, quay đầu lại quát:

- Tại sao lại là ngươi...

Nhất thời thất thố, Đặng Ngọc Bình đột nhiên rút từ trong chuôi kiếm ra một lưỡi kiếm vừa kẹp, vừa mỏng, vừa ngắn, vừa mau, “xẹt” một tiếng, đâm thẳng vào cổ họng Tiêu Thu Thủy.

Mọi chuyện xảy ra cực nhanh, chỉ trong một thoáng như điện quang hỏa thạch, Tiêu Thu Thủy đã bị Đặng Ngọc Bình khống chế, người xung quanh căn bản còn chưa hiểu đầu đuôi gì cả, sao mà kịp ra tay được.

Kẻ dùng nguyệt nha đao đánh lén chính là Phong nữ.

Khúc Giang Lưu Hữu!

- Thực không thể ngờ...

Tiêu Thu Thủy phát ra một tiếng thở dài đau đớn.

Bị người đánh bại là chuyện thường của nhà binh, bị bằng hữu bán đứng mới khiến người ta đau lòng.

Trên mặt Lưu Hữu không ngờ còn có vẻ oán hận, ôm lấy cổ tay bị đá trật khớp, không những không chút áy náy mà ngược lại còn mang vẻ đắc ý.

- Chính là ta!

- Tại sao ngươi lại...

Đặng Ngọc Bình cười rộ lên:

- Chẳng có gì tại sao cả! Đây cũng không phải mấy thứ kịch tính như trong truyện kể. Trong đám các ngươi, cô ta có thể làm được gì? Vừa không có võ công kiệt xuất, lại càng không có khả năng hiệu triệu mọi người. Nói lý tưởng, làm việc lớn, đối với một cô gái xuất thân nơi phố phường như cô ta, có thể coi như cơm ăn được sao? Lưỡng Quảng thập hổ cứ từng người một chết đi, cô ta không thấy ngội lạnh mới là lừa người... Cho nên ta thuyết phục được cô ta. Kỳ thực Tần Phong Bát là bị cô ta giết. Nói chính xác là, ta thu hút sự chú ý của Tần Phong Bát, cô ta liền dùng thanh nguyền nha đao đó, từ sau lưng...

Trong lúc nói, Đặng Ngọc Bình cũng muốn đẩy mạnh thanh kiếm lên trước. Hắn chuẩn bị đâm một nhát xuyên thủng cổ họng tiêu Thu

Thủy, tiếp đó trước khi Tiêu Thu Thủy tắt thở, bồi thêm một câu: “...Lấy mạng hấn như thế này”.

Nhưng trong khoảnh khắc hấn chợt nghĩ lại: Không thể được, bây giờ đám Lương Đấu, Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Ly, Lâm công tử đều là cao thủ, hấn giết Tiêu Thu Thủy xong cũng khó thoát khỏi cái chết... Sao không lợi dụng Tiêu Thu Thủy làm bùa hộ thân, chờ sau khi xử lý chuyện an toàn cho bản thân xong mới tính tiếp. Hấn lập tức đổi giọng nói:

- Các người tốt nhất là nên bình tĩnh một chút, như vậy Tiêu Thu Thủy mới có thể sống lâu thêm một lúc.

Hấn nói đoạn liền đưa tay, cẩn thận điểm lên mấy điểm huyệt đạo trên người Tiêu Thu Thủy, dẫn đo một chốc lại điểm thêm hai huyệt đạo nữa rồi mới cười quái dị, nói:

- Hấn là con tin của bọn ta. Nếu các người ra tay, hấn sẽ...

.....

Sắc trời âm u mịt mù, mưa bắt đầu rơi xuống...

Mặc dù có mưa nhưng người xem không những không tản đi mà quần chúng lại càng thêm sôi nổi, như song triều cuồn cuộn.

Trên lôi đài, Thác Bát(*) đầu đà đã thẳng liên tiếp sáu trận.

Người chủ trì Gia Cát tiên sinh đã xưng tên năm lần, không ai dám lên đài khiêu chiến.

... Xem ra nhân vật lãnh tụ quần hùng lần này sẽ lại rơi vào phái Thiếu Lâm rồi...

Trên lôi đài, Thác Bát đầu đà tĩnh tọa suy tưởng, thần sắc trang nghiêm.

... Tuy tuổi còn trẻ nhưng đã là đại sư tu vi Phật pháp tinh trạm!

Mọi người cùng âm thầm tán thán, đúng lúc đó, bóng người lóe lên, một người lao lên lôi đài bằng một tư thế vô cùng quý dị, dùng một vật chụp về phía đầu đà!

Thác Bát đầu đà hét lớn một tiếng, đứng phắt dậy, thân hình cao lớn đến hơn sáu thước, giới xích mang the tiếng gió rít, quất mạnh ra!

Vật phóng tới vỡ nát!

Chỉ nghe một người vỗ tay, cười nói:

- Thác Bát sư huynh, công lực cao!

Người tới là một đệ tử khố gấm ăn mặc theo kiểu tục gia, nhưng nghi thức ra mắt lại là thủ thế của đạo gia.

Mọi người lập tức bàn tán sôi nổi:

- Trác Kính Thu tới rồi!

- Đệ nhất cao thủ thế hệ thanh niên của Võ Đang tới rồi!

- Lần này Võ Đang đấu Thiếu Lâm, có chuyện hay để xem rồi!

Hóa ra vật bị Thác Bát đầu đà dùng một xích đánh nát là áo bào Trác Kính Thu cố ý ném ra. Thác Bát đầu đà không ngờ lại có thể tập trung thần công vào giới xích, ra tay đánh nát bãi trắng mềm mại,

ngạnh công phu Thiếu Lâm bực đó thật sự không thể coi thường.

Thác Bát đầu đà chiến đấu liên tiếp bảy trận, chưa từng có vẻ biến sắc như lúc này, vừa ra tay đã dốc hết toàn lực nhưng chỉ đánh nát một tấm áo... Phải chăng là hắn đã bị Trác Kính Thu chấn nhiếp, là dấu hiệu không hay. Địa Nhãn đại sư vốn một mực mỉm cười ung dung tự tại, lúc này nụ cười đặc ý đã biến mất, thay vào đó là ánh mắt khắc bạc, liếc sang phía Đại Vĩnh lão nhân Võ Đang.

Đại Vĩnh lão nhân thoải mái ngồi đó, khẽ vuốt chòm râu, phảng phất như đạo cốt tiên phong, trên mặt lại mang nụ cười giống như Địa Nhãn đại sư lúc trước, sâu sắc khó dò.

.....

Tóc Đặng Ngọc Bình bị mưa thấm ướt, mấy sợi thưa thớt rủ xuống, dính vào trên trán, hắn nhìn Tiêu Thu Thủy hai ngón tay vẫn đang kẹp chặt “kiếm giả” mỉm cười hung ác:

- Kiếm của ta là tinh túy của Hải Nam kiếm pháp. Kiếm là hung khí, kiếm trong kiếm mới là thần khí. Thứ người giữ lấy chẳng qua chỉ là hung khí của ta mà thôi, thần kiếm của ta thiên hạ khó có địch thủ...

Nói đoạn muốn tháo kiếm Tiêu Thu Thủy đang đeo xuống, ánh mắt sâu sắc của Tiêu Thu Thủy nhìn thẳng vào Đặng Ngọc Bình, nói:

- Em trai người chết thật oan uổng!

... Đặng Ngọc Hàm đối đầu với Quyền Lực bang, cuối cùng tử chiến, anh trai hắn lại tình nguyện gia nhập vào Quyền Lực bang, làm kiếp chó ngựa nô tài.

Đặng Ngọc Bình nghe vậy cũng cảm thấy bức bối. Đặng Ngọc Hàm

dù sao cũng là em trai ruột thịt của hấn, bị Phi Dao thần ma Sa Thiên Đãng giết chết, Đặng Ngọc Bình cũng từng sinh ý rời bỏ, nhưng Hải Nam kiếm phái không có đủ thực lực, nếu không được Quyền Lực bang ủng hộ... Đặng Ngọc Bình chung quy lại từ bỏ ý định rút lui.

Tiêu Thu Thủy nhắc lại chuyện này, hấn không khỏi trở nên kích động, quát:

- Còn nói nữa... Ta một kiếm giết ngươi!

Đột nhiên hai mắt hấn trợn trừng, một ý niệm lóe lên trong lòng, không phải vừa rồi hấn đã khống chế huyết đạo Tiêu Thu Thủy sao?

Ngay cả Á huyết cũng đã bị điếm rồi, tại sao...

Khi hấn nghĩ tới đây, ánh mắt xa xăm của Tiêu Thu Thủy biến thành nóng rực, ánh mắt cuồng vọng của Đặng Ngọc Bình thì biến thành sợ hãi. Hấn muốn lùi đã không còn kịp nữa, Tiêu Thu Thủy đẩy mạnh thanh kiếm kẹp trong tay tới trước, đâm thẳng vào ngực hấn. Tiêu Thu Thủy nhìn thật sâu vào ánh mắt kinh ngạc và khó tin của Đặng Ngọc Bình:

- Thiếu Lâm Báo Tượng đại sư tinh thâm Dịch Cân Kinh, di chuyển khí huyết trên người qua một hai phân cũng không phải là chuyện khó khăn, ngươi đã quá khinh địch, hơn nữa...

Tiêu Thu Thủy nhìn khuôn mặt nổi đầy gân xanh, mồ hôi ròng ròng của Đặng Ngọc Bình, nói:

- Ngươi quá tin tưởng kiếm của mình. Kiếm là hung khí, chỉ có không dùng hung khí mới là cát lành. Người dùng kiếm tự cho là cát, như người sống nói chuyện chết, không biết trân trọng.

Đặng Ngọc Bình toàn thân run rẩy vì đau đớn, hấn đột nhiên gào lên khàn giọng:

- Lưu Hữu...

Ánh mắt Phong nữ đã vì sợ hãi mà tán loạn. Cô ta vốn muốn tìm kiếm sự che chở nên mới gia nhập Quyền Lực bang. Đến nay đánh lén Tiêu Thu Thủy, muốn lĩnh công trước mặt Đặng Ngọc Bình, không ngờ lại để Tiêu Thu Thủy khống chế đại cục. Cô ta mất đi chỗ dựa nên đã bắt đầu hoảng loạn, chạy tới đỡ Đặng Ngọc Bình nhưng cố gắng đến không nâng dậy được.

- Người... Không thể chết.

Người giang hồ hay lưu lạc, cuộc sống vốn náo nhiệt, nhưng trong lòng lại tịch mịch, bọn họ cũng có những điều mà mình mong muốn, gia đình, ấm áp, dục vọng.... Sau trận chiến giữa Tiêu Thu Thủy và Phí Đan Phong trên Hoa Sơn, Lưu Hữu đã cảm thấy dung mạo vốn có vài phần tinh tế của mình đã vì sương gió giang hồ mà già nua đi rồi. Sau khi tới lãng Tần Hoàng, Đặng Ngọc bình liền thu lại mũi kiếm sắc nhọn của mình mà dùng ánh mắt sắc bén của hấn để tìm thấy cô ta. Trong cuộc đời tịch mịch chốn võ lâm, dưới ánh trăng, trong lãng mộ, lần đầu tiên cô ta hiến thân cho một nam tử giang hồ cô tịch...

Năm tháng phí hoài, năm tháng cô tịch....

Chẳng ngờ rằng sau khi xong việc, “nam tử cô tịch” đó không ngờ lại là Nhân vương của Quyền Lực bang. Mà cô ta đã là người của hấn thì sẽ phải đi theo hấn, tranh thiên hạ cho Quyền Lực bang.

Có đáng không?

Lưu Hữu cảm thấy mình quả thực là điên cuồng.

Nhưng sai lầm đã xảy ra rồi. Những tháng năm đối địch với Quyền Lực bang, những bằng hữu cùng chia hoạn nạn, chỉ trong một đêm đó, tất cả đã thay đổi...

Trên giang hồ có “hào hán” bán rẻ bản hữu sao? Có “anh hùng” khí tín bội nghĩa sao?

Cho dù trong lòng cô ta muốn đẩy hết tất cả sai lầm cho đối phương, lại nghĩ hết trăm phương ngàn kế, dùng mọi lý do thuyết phục bản thân rằng mình bị bức bách phải tự vệ, không phải bán đứng, làm hại, nhưng đến khi cô ta tuân theo kế của Đặng Ngọc Bình, khoảnh khắc một đao giết chết Tần Phong Bát, tất cả đều ùa về trước mắt, không thể chối bỏ nổi trách nhiệm.

Trong khoảnh khắc làm bị thương Tiêu Thu Thủy, cô ta cũng có cảm giác xấu hổ và ân hận như thế. Chỉ là xấu hổ càng sâu, xuống tay càng hận, biểu hiện càng bất toàn, có lẽ cũng là “càng lún càng sâu” vậy. Đến khi cô ta thật sự chém trúng Tiêu Thu Thủy, khi dòng máu đó đổ ra, đường đường Tiêu Thu Thủy vậy mà lại bị thương dưới tay mình, sự kinh ngạc lúc đó ngược lại khiến cô ta không thể lập tức hạ sát thủ.

.... Đó có lẽ cũng là nhân tố mang tính quyết định việc nguyệt nha đao trong tay cô ta bị Tiêu Thu Thủy kịp thời đá bay.

Nhưng Đặng Ngọc Bình đã ngã xuống, máu tươi từ trong lồng ngực tuôn ra như suối, Lưu Hữu loáng cái giống như trở lại giây phút lửa lò tương kiến, tất cả mọi thứ che đậy, bao phủ đều biến mất. Giống như trong khoảnh khắc ngã xuống vực sâu, không tới trời, cũng không đến đất... Thế như Đặng Ngọc Bình đang kêu gọi cô ta.

Tiếng kêu gọi trước lúc chết.

Lưu Hữu vội vàng chạy tới, mọi người cũng không ngăn cản.

Lưu Hữu gào khóc:

- Người... Người... Không thể chết...

Trên mặt Đặng Ngọc Bình bỗng xuất hiện một nụ cười nguy hiểm, hấn thờ dốc nói:

- Cho dù ta chết... Người... Người cũng phải chết trước...

Hấn nói dứt lời, Khúc Giang Phong nữ liền ngã xuống, nằm dưới đất một lúc rồi lại ôm bụng vùng dậy, đầu tóc tán loạn, thực giống như một mù điên. Kiếm của Đặng Ngọc Bình đã xuyên thủng bụng cô ta, lộ ra mũi kiếm ở sau lưng:

- Người.... Người tại sao lại muốn... Giết ta?

- Bởi vì ta là Nhân vương.

Đặng Ngọc Bình cười khó nhọc:

- Người là nữ nhân ta từng dùng qua, không thể để kẻ khác lại dùng người.

Hấn cố sức thờ hào hển:

- Ta là Nhân vương, ta chết, ít nhất cũng phải có người cùng chết với ta.

Nụ cười của hấn đầy đau khổ:

- Trước mắt ta chỉ có khả năng, cũng chỉ có thể nắm chắc giết được người.

Trong mắt Khúc Giang Lưu Hữu tràn ngập vẻ tuyệt vọng như dã thú trước lúc chết nhưng cũng đầy quật cường, khàn giọng hỏi:

- Người chỉ vì... chỉ vì thế mà giết... giết ta....

Đặng Ngọc Bình gật đầu ngạo mạn. Khúc Giang Phong nữ đột nhiên lao tới, nhe hàm răng trắng ớn, cắn vào động mạch chủ trên cổ Đặng Ngọc Bình.

.....

Trác Kính Thu ngoại hiệu “Nhất diệp tri thu”,(**) là con trai độc nhất của tiền bối “Kiếm nhược phi long” Trác Phi Phàm, danh tiếng thịnh nhất, địa vị cao nhất, võ công giỏi nhất, nhân duyên rộng rãi nhất, đứng đầu trong số các đệ tử tục gia của phái Võ Đang.

Là con trai độc nhất, kiếm pháp cũng là đích truyền.

Nếu Trác Kính Thu đoạt được vị trí minh chủ của Thần Châu kết nghĩa, võ lâm chính đạo sẽ trở thành thiên hạ của phái Võ Đang, không thể nghi ngờ gì.

Hiện tại Địa Nhãn đại sư cũng đã rõ ràng tại sao Đại Vĩnh lão nhân lại tự tin như vậy, ông cười lạnh hỏi:

- Trác tiên sinh sao lại không tới? Ông ta khổ tâm bày bố như thế, đáng lẽ phải tới thưởng thức mới đúng.

Ông ta tuy nói như là vô tâm nhưng âm thanh tuyệt đối có thể vượt qua ba người ngăn cách, truyền tới tai Đại Vĩnh lão nhân. Đại Vĩnh

lão nhân thoáng mỉm cười đáp:

- Trác sư ca trước nay rất ít khi tự mình xuất hiện.

Địa Nhãn hậm hực nói:

- Mặt mũi Trác tiên sinh càng ngày càng lớn rồi.

Từ sau khi Thiết Kỳ, Ngân Bình cùng chương giáo Thái Thiện, chương hình Thủ Khuyết đạo trưởng của Võ Đang bỏ mạng, Trác Phi Phàm nghiêm nhiên thành người đại biểu phái Võ Đang, đích xác là không thể gặp được trong các tình huống bình thường.

Đại Vĩnh lão nhân vẫn không chút tức giận, mỉm cười đáp trả:

- Cũng chẳng phải vậy. Địa Cực sư huynh của quý tự không phải cũng không đại giá quang lâm đó sao?

Thiếu Lâm Địa Cực quả thực là không tới. Trong bảy đại cao tăng Thiếu Lâm chính tông, Thiên Chính, Mộc Hiệp, Mộc Thiên, Mộc Diệp, Long Hồ, Báo Tượng, đều đã bỏ mình, chỉ còn lại Địa Cực cùng Bão Tàn đại sư vốn như thần long thấy đầu không thấy đuôi, thương tâm đau đớn đã nhiều, lại lắm công lắm việc bận rộn, không thể dứt ra được chứ chẳng phải là làm bộ làm tịch gì.

Địa Nhãn lại nghe không vừa tai, cười lạnh đáp:

- Địa Cực phương trượng có tới, ít nhất cũng phải đến khi có mặt Trác tiên sinh mới tới được.

Đại Vĩnh lão nhân bình thản trả lời, cũng không rõ có hàm ý gì:

- Vậy sao? Địa Cực đại sư thực là kiên nhẫn.

Hai người đối chọi nhau gay gắt, không ai nhường ai, bỗng nghe có tiếng hừ lạnh, một người nói:

- Võ Đang, Thiếu Lâm hóa ra cũng là quỷ căn ma.

Địa Nhãn nghe vậy tự nhiên là bừng giận, thầm nghĩ: Hai ta là tông chủ một phái, cho dù bất hòa đi nữa thì có liên quan gì đến người! Đến cả Đại Vĩnh lão nhân hàm dưỡng cực tốt cũng tức giận không kìm được, lập tức nghiêng đầu nhìn sang.

Hóa ra ở giữa chỗ của Địa Nhãn và Đại Vĩnh lão nhân có ba người đang ngồi, thanh âm cực nhỏ nhưng đích xác là phát ra từ ba người này.

Hai người đều hơi ngần ra, đều không thể khẳng định là người nào đã liên tiếng trong số ba người kia.

Người ngồi giữa ba người là một người trung niên uy mãnh như thiên thần, ngay cả kỳ tăng hung ác như Địa Nhãn đại sư cũng cao thủ thâm trầm như Đại Vĩnh lão nhân, đưa mắt nhìn qua cũng không khỏi tim đập thành thạch, giống như đã từng gặp qua hoặc nghe qua về người này ở chỗ nào đó, nhưng lại không biết là từng nghe tới hoặc thấy qua người này ở nơi nào, lúc nào.

Người ngồi bên phải là một ông lão, xương gò má nhô cao, xương trán cao rộng, hai mắt lấp lánh, mười phần quắc thước, mặc áo vải xám, nghiêm trang ngồi vững.

Bên phải là một người phụ nữ, áo mào lam ngọc phối với quần màu xanh lục, tóc vấn búi cao, còn chưa nhìn rõ bộ dạng đã bị một loại phong thái nhàn đạm, ung dung, hơn nữa còn phong hoa tuyết nguyệt, nổi trội ưu việt chấn trụ... Khiến người ta không thấy rõ hoa dung

nguyệt mạo...

Mưa rơi lâm lâm, ba người như được phủ trong một tầng mưa mỏng, không thấy được rõ ràng, nhưng y phục cũng không chút ẩm ướt.

... Ba người này hiển nhiên là đều bất phàm.

Đại Vĩnh lão nhân và Địa Nhãn đại sư tung hoành giang hồ mấy chục năm, hôm nay không ngờ lại không tìm ra nổi người lên tiếng mắng mình, trong lòng âm thầm đề phòng, kinh nghi bất định, nhưng trước khi tìm ra được người lên tiếng là ai thì cũng không tiện phát tác.

Ba người kia vẫn bình tĩnh như không, chăm chú nhìn lôi đài, nhưng lại như không hề để tranh đấu trên đài vào trong mắt. Không khí giữa ba người vừa giống như bạn cũ trùng phùng, lại giống như hoàn toàn không quen biết.

Trên lôi đài, Thạch Bạt và Trác Kính Thu đã sớm đánh đến đất trời u ám, bỏ sống quên chết.

.....

Tiêu Thu Thủy, Lương Đẩu, Khổng Biệt Ly, Mạnh Tương Phùng, Trần Kiến Quý, Lâm công tử, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố đều không muốn phải chứng kiến cảnh tượng thâm Khúc Giang Phong nữ, Đặng Ngọc Bình giết chóc lẫn nhau.

Vốn là đồng đội ở cùng một bên, loáng cái đã biến thành "gian tế", từ tàn sát lẫn nhau, lần lượt biến mất khỏi cõi đời này... Một nhóm người nhiệt tình sôi nổi, biến thành cô độc, tịch mịch là chuyện khiến người ta bi ai đến chùng nào.

Nam Cung Lương cũng không ra tay nữa.

Đao tai trâu của hắn đã bị đánh rơi, tay đã bị chặt đứt, người thân đều đã chết, hắn đã mất năng lực tiếp tục chiến đấu rồi.

Đường Phì toàn thân nhuộm máu, nửa khuôn mặt tan nát đáng sợ, giống như Chung Vô Diệm, khiến cho người ta thực không nỡ nhìn.

Thiết Tinh Nguyệt nước mắt rưng rưng, cúi người, tay nắm chặt tay Đường Phì.

Chỉ nghe Đường Phì hơi thở mong manh, nói:

- Tôi... Còn có nhiệm vụ... Chưa hoàn thành... Tôi... Không thể đi... Tôi... Tôi chưa thể chết...

Thiết Tinh Nguyệt rơi lệ nói:

- A Phì, cô không được chết, cô không được chết.

Lâm công tử xem xét thương thế của Đường Phì, nói:

- Cậu tiên tâm, mặt cô ấy lớn, chưa chết được đâu.

Cuối cùng Đường Phì nói với Thiết Tinh Nguyệt:

- Tôi sợ không thể cùng anh đánh rắm được nữa.

Nói dứt lời liền bất tỉnh nhân sự. Trong Thần Châu kết nghĩa, nàng có lẽ cũng không phải là một nhân vật quá quan trọng, hơn nữa cũng mãi không phát huy được tầm quan trọng của mình, nhưng ý trời khó đoán, một người sinh không đúng thời, không gặp tế ngộ, mệnh đồ trắc trở, anh hùng khí đoản, rất dễ dàng cứ như thế mà lãng phí một

đời, nửa đường thay đổi, tử vong hoặc thoái ẩn, không thể để lại dấu ấn sâu như khắc tạc trên con đường lưu danh sử sách! Có lẽ nếu nàng chết đi lúc này thì ngược lại còn có thể lưu lại thanh danh tiết nghĩa.

Đường Phì trọng thương.

Phải ăn nói thế nào với Đường Phương đây?

Tiêu Thu Thủy chỉ muốn nhanh chóng xử lý xong xuôi tất cả chuyện giang hồ, tiếp đó nhanh chóng vứt bỏ tất cả, nhanh chóng đi gặp Đường Phương

Tiêu Thu Thủy càng hung nhớ Đường Phương.

Trận này Thất kiệt trong Thất kiệt Nhất tú của Nam Cung thế gia, sáu chết một bị thương. Nam Cung Hán, Nam Cung Sở, Nam cung Tăng, Nam Cung Khoái, Nam Cung Trang, Nam Cung Bá chết, Nam Cung Lương cụt tay, từ đó về sau Nam Cung thế gia suốt mấy chục năm không thể nào trùng chấn thanh uy. Bên phía Tiêu Thu Thủy, Đường Phì trọng thương, Tần Phong Bát, Khúc Giang Phong nữ, Đặng Ngọc Bình, Khúc Mộ Sương vì những nguyên nhân khác nhau mà bỏ mạng, đây cũng là trận chiến mà các anh em trong Thần Châu kết nghĩa thương vong nhiều nhất từ khi Tiêu Thu Thủy xuất đạo tới nay.

.....

Thiếu Lâm có thể nói là cái nôi phát triển quan trọng của võ thuật Trung Quốc, dùng kinh Phật, thiền lý tu tâm, dùng võ thuật cần lao để tu thân, sáng tạo ra một bộ võ công vì đại từ bi mà giết bỏ không tha. Võ công này là tướng hung sát của Bất động Minh vương, lấy hàng ma trừ yêu để hoằng dương Phật pháp.

Võ công của Võ Đang lại xuất phát từ Thái cực sinh Lưỡng nghi, Nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, vạn vật lưu chuyển không ngừng, dùng quá trình tu luyện để ngộ đạo, lấy những năm sống hữu hạn để đạt niệ̣m vô nhai. Do vậy võ công tâm pháp Võ Đang phần nhiều theo đường âm nhu, tay nắm càn khôn, chân bước tám phương, vô chiêu thắng hữu chiêu, lấy chiêu sinh chiêu, nhờ vậy có thể liên miên không dứt, mượn lực sinh lực, mượn thế thủ thế.

Giới xích của Thác Bát đầu đà đánh ngang quét dọc, tối tăm mặt mũi, nhưng kiếm của Trác Kính Thu vẫn phòng thủ tự nhiên.

Trong võ lâm Thác Bát đầu đà cùng Trác Kính Thu đều là nhân vật kiêu ngạo, đã bộc lộ tài năng, tuy thân trong hai nhà Phật, Đạo, nhưng lại kiệt ngạo bất tuần. Hai người chiến đấu hơn hai trăm hiệp, bất phân thắng bại. Đúng lúc ấy, ở trên lôi đài bỗng có hai bóng người phóng tới, nhanh như tên bắn.

Chỉ nghe Gia Cát tiên sinh chủ trì lôi đài vụt hét lớn:

- Cẩn thận thích khách!

Hai thích khắc mặt áo màu đen, nai nịt gọn gàng, một dùng lượ̃i liềm xích sắt, một dùng bá vương thương nặng bảy mươi sáu cân, mang theo tiếng rít lớn như sấm sét, bá vương thương đâm thẳng vào Thác Bát đầu đà, lượ̃i liềm thuận theo dây xích chém mạnh vào cổ Trác Kính Thu.

Trong sát na, hai bên lướt nhanh như điện kích.

Chỉ nghe hai tiếng kêu gào, hai tiếng quát ngấn, hai tên thích khách giao nhau nhảy lên đỉnh đài, còn Trác Kính Thu và Thác Bát đầu đà thì lại tiếp tục chiến đấu kịch liệt.

Tiếp đó tên cầm bá vương thương đứng trên đỉnh đài chột nghiêng ngả một chập, cuối cùng thả tay, bá vương thương rơi xuống trong tiếng kinh hô của mọi người, cắm lên ván đài, lắc lư không dứt. Tên thích khách đó ôm đầu, lúc này đầu hắn đã trào máu, vỡ ra làm năm, sáu khối.

Đầu hắn đã bị giới xích đánh nát.

Tên cầm lưỡi liềm một đòn không trúng, nhảy lên đỉnh đài, dưới chân khẽ mượn lực, muốn phóng lên các ngọn cờ xung quanh phá vây, bỗng nhiên toàn thân co rút, từ vai đến hông đột ngột tách rời ra, chia thành hai mảnh, máu tuôn như mưa, đổ xuống trong tiếng huyên náo của mọi người.

Hai tên thích khách, chỉ qua một cái đối mặt đã chết dưới tay hai vị cao đồ Thiếu Lâm, Võ Đang. Đại Vĩnh lão nhân vuốt râu mỉm cười, Địa Nhãn đại sư cũng ánh mắt tỏa sáng. Quần hùng càng nhận định hai người này quả thực là cao thủ bất thế.

Cuộc chiến trên đài vẫn tiếp tục. Gia Cát tiên sinh lại phát tay, lập tức có mấy tên nha dịch chia nhau xử lý thi thể hai tên thích khách. Một lát sau, Gia Cát tiên sinh đứng dậy công bố:

- Trên người thích khách quả nhiên có cờ lệnh, là giặc Kim do Kim Ngột Truật phái tới để ám sát cao thủ của chúng ta.

Quần chúng nghe vậy liền ồ lên, đều quát mắng:

- Giặc Kim dám lèn tới đây gây loạn, thực là to gan.

- Đáng giết! Chờ Thần Châu kết nghĩa kết thúc, tất cả cùng đi lấy mạng giặc Kim!

- Thiếu Lâm, Võ Đang lãnh đạo mọi người, trực đảo hoàng long!

Mọc cho mọi người hò reo, ba người ngồi giữa Địa Nhãn và Đại Vĩnh lão nhân thần sắc thủy chung vẫn không hề thay đổi.

Chỉ nghe ông lão quắc thước kia lắc đầu nói:

- Võ công Thiếu Lâm, Võ Đang, luyện sai rồi.

Câu này khiến Đại Vĩnh lão nhân và Địa Nhãn đại sư cuối cùng cũng không kiềm chế được nữa, Địa Nhãn đại sư cười lạnh nói:

- Vị lão trượng này, phàn nàn trách móc, sao không lên đài so đấu thể hiện, đỡ phải ở đây nói qua nói lại.

Ông lão quắc thước bình thân đáp:

- Giới xích của Thiếu Lâm, ý ở chữ “Giới”, nếu có thể giới sát, giữ tâm từ bi, liền có thể hủy tâm phế phủ. Tiểu đầu đà kia lại sử như khai bi liệt thạch, không khởi mạnh mà vô chính. Kiếm pháp Võ Đang hơn ở nhẹ nhàng, nhu như long hồng, chứa lực mạnh mà không gắng sức, tiểu tạp mao kia lại đại trảm đại sát, vô kiên bất tời, kỳ thực chỉ là cứng mà dễ gãy thôi.

Ông ta kết luận:

- Đều chẳng có gì đáng xem. Tràng diện thế này còn cần đến lão nhân gia ta ra tay nữa sao!

Địa Nhãn đại sư và Đại Vĩnh lão nhân đang muốn phát tác thì ông lão đó đã nói:

- Cứ xem xem, không quá ba chiêu, lưỡng bại câu thương... Chiêu

thứ nhất...

Đại Vĩnh lão nhân cùng Địa Nhãn đại sư đều không khỏi giương mắt lên nhìn.

Kiểm của Trác Kính Thu và giới xích của Thác Bát đầu đà sau khi giết người lại càng trở nên thô lệ hơn, càng trở nên tàn độc hơn.

Kiểm thể Trác Kính Thu đột nhiên biến đổi, biến thành như một phiến ra rặng, không chút nào gắng sức, Thác Bát đầu đà lại sắc mặt đại biến, giới xích như nặng tựa ngàn cân, chậm chạp đánh ra, nhưng mỗi kích đều như mang theo lực vạn cân.

Ông lão quắc thước kia lại tặc lưỡi liên tục, nhíu mày nói:

- Ai da không được, kiếm thể quá giả tạo rồi, chỉ cầu hình thức, không cầu thần ý... Đầu đà kia thì như là đang khoe mẽ, sức mạnh chân chính sao có kiểu nặng nề chật vật như vậy... Ồ, chiêu thứ hai rồi!

Kiểm thuật mềm oặt vô lực đó của Trác Kính Thu kỳ thực là sát chiêu cực kỳ lợi hại: “Nhất diệt tri thu”. Kiếm của hắn như gió thu, gió thu hiền hòa thổi phớt qua mặt, giới xích của Thác Bát đầu đà giống như cây búa Bàn Cổ, nhất nào cũng có thể lực đỉnh khai sơn.

Kiểm xích va chạm, dính lại với nhau. Thác Bát đầu đà trở tay, dè lên thân kiếm, đánh vù ra một chưởng.

Ông lão áo xám lại than:

- Đầu đà bại rồi.

Địa Nhãn đại sư đang muốn phát tác thì bỗng thấy cực thể trên đài

vụt biến đổi. Thác Bát đầu đà vốn đang chiếm thượng phong như trong khoảnh khắc xuất chưởng, công lực quán chủ vào xích lập tức giảm xuống, kiếm của Trác Kinh Thu đã thuận thế đâm xuống, phụp một tiếng, đâm trúng chân Thác Bát đầu đà, xuyên hẳn qua xương chân.

Thác Bát đầu đà kêu thảm. Địa Nhãn đại sư vội vã phóng đi, bên tai còn vang lên tiếng than thở của ông lão:

- Tên đầu đà mắt to này khinh công sao lại kém cỏi đến thế chứ!
“Kinh hồng nhất miết” tinh diệu như vậy bị hắn sử ra cứ như voi ngốc bơi qua sông vậy...

Thế nhưng Địa Nhãn đại sư đang kinh hãi, giận giữ đã không thể để ý nhiều được nữa.

.....

Còn kịp không?

Tiêu Thu Thủy, Lương Đẩu, Khổng Biệt Ly, Mạnh Tương Phùng, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Lâm công tử, Trần Kiến Quý cùng với Đường Phi đã trọng thương, tổng cộng chín người, chạy nhanh hết sức có thể trong màn mưa phùn mờ mịt.

... Không cần biết có tới kịp hay không, chỉ biết toàn lực tiến lên.

Bóng mưa đầy trời phản chiếu một màu vang quất, ẩn ước có ráng màu mờ lung, phải chăng là đã sắp tới hoàng hôn rồi.

Thân hình Địa Nhãn đại sư như cú đêm, xuyên phá tấm màn sáng mờ ảo do nước mưa tạo thành, xông vào trong trường.

Cùng lúc đó, bóng áo lóe lên, có người đứng ra chặn đường.

Người chặn đường tuy bộ dạng thần khí định nhàn nhưng sắc mặt cười mà như không phải cười:

- Đại sư, sao vậy? Cũng muốn làm thử chức mình chủ một chuyến chẳng?

Người nói chính là Đại Vĩnh lão nhân.

- Kính Thu tuy ra tay không biết nặng nhẹ nhưng cũng là đường đường chính chính chiến thắng trận này mà, đại sư muốn dạy dỗ đứa nhỏ, bảo với bản đạo một tiếng không phải là xong rồi sao?

Những lời này nói ra, các nhân vật giang hồ càng nhận định Địa Nhãn đại sư không ra gì. Phải biết rằng người ở đây đều là người võ lâm, mũi đao dính máu, tuy hy vọng không có thảm kịch phát sinh, nhưng trong lòng đều có một loại dự vọng như dã thú, chỉ mong thấy người khác liều với nhau đến người sống ta chết mới cảm thấy sảng khoái, càng huống hồ còn có người của Chu đại thiên vương, Quyền Lực bang, thậm chí cả quân Kim phái tới nằm vùng gây loạn, nhất thời quần chúng xôn xao, nghị luận không ngớt:

- Thế nào, phái Thiếu Lâm không chịu phục à?

- Không phục thì lên đài đánh đi!

- Há! Đại Vĩnh lão nhân cũng lên đài phùng bồi nào!

- Đồ nhi không xong, sư phụ muốn ra mặt rồi!

- Địa Nhãn là cao tăng có tiếng, cũng muốn chen một chân vào vị trí “minh chủ” sao?

Câu này đối với Địa Nhãn đại sư mà nói, chẳng khác nào một gậy tình người. Thân là cao tăng Thiếu Lâm, sao có thể mơ tưởng đến bảo tọa minh chủ? Đệ tử đã bại rồi, chẳng lẽ lại thẹn quá hóa giận, để người ta châm chọc là “không dám nhận thua”? Hơn nữa lần lựa chọn này hiển nhiên là muốn tìm kiếm cao thủ trong thế hệ thanh niên. Những ngày gần đây, trong các cao nhân thế hệ trước, đến cả Thiên Chính, Hòa Thượng đại sư, Thái Thiện, Thủ Khuyết, chương môn mười bốn phái lớn đều lần lượt ngộ hại, người người đã không còn lòng tin nữa. Mà trong mấy năm qua lại có những cao thủ thanh niên lần lượt quật khởi, Hoàng Phủ Cao Kiêu thanh danh cao ngất chuyên đả kích Quyền Lực bang, Nam Cung Vô Thương chuyên đối đầu với Chu đại thiên vương, cùng Tiêu Thu Thủy vô bang vô phái, từ sau khi cả nhà bị hại đã tự sáng lập Thần Châu kết nghĩa, sớm đăng giang hồ, từng làm dậy lên sóng gió kinh người trong võ lâm. Lần đại hội võ lâm này quả thực là đã có quy ước ngầm: Lựa chọn cao thủ thế hệ mới, lãnh đạo võ lâm, tiêu trừ thế lực độc ác!

Địa Nhãn đại sư mà cũng muốn tranh đoạt thì là quá sơ suất rồi. Địa Nhãn đại sư dù sao cũng là Phật môn chính tông, còn chưa dám đắc tội với cả số đông.

Ông ta chỉ có thể ôm Thác Bát đầu đà đang thoi thóp thở, âm thầm rút lui. Đại Vĩnh lão nhân mỉm cười hòa thiện, hơi cúi mình, ung dung hướng ra bốn phía, nói:

- Cao túc của Trác sư huynh tài sơ học thiểu, may mắn thắng được Thác Bát đầu đà, thực là vạn hạnh, không biết còn tiền bối phương nào, xin vui lòng chỉ giáo.

Cúi cúi nói nói như vậy liên tiếp ba lần, không ngờ cũng không có ai dám lên đài. Trác Kinh Thu vung tay vẽ nên một luồng kiếm hoa, thái độ cực kỳ kiêu ngạo.

Mọi người vốn thấy hấn sát thương đầu đà Thiếu Lâm, kiếm pháp tinh kỳ, chẳng ai muốn trêu vào, nhưng thấy hấn bộ dạng càn rỡ, đều trong lòng bất phần, vì thế lại có người nhảy lên lôi đài, liều mạng khiêu chiến.

Cứ liên tục như thế ba trận, Trác Kính Thu đều dễ dàng chiến thắng.

.....

Lúc này mặt trời đã ngả về tây, hoàng hôn kéo xuống chân trời, ráng đỏ như máu.

Đã gần qua hoàng hôn.

Bóng tối sắp kéo xuống.

Tám người vội vàng bước đi trong ánh nắng chiều, đều mang tâm tình bi tráng. Mọi người đều không ai lên tiếng, nhưng người ào cũng đều nghĩ trong lòng, không thể để những ở ở thành Dương Dương chờ đợi vô ích, thất vọng ra về.

Đã sắp đến tối rồi. Không biết lôi đài đã kết thúc hay chưa?

... Không cần biết là đã kết thúc hay chưa đều phải tới, tận hết một phần tâm ý.

.....

Cho dù bóng đêm đã phủ xuống, lôi đài vẫn tiếp tục.

Đèn đuốc sáng choang, ngói thủy tinh, đèn lưu ly, còn cả nến lớn thiêu đốt rừng rực như lửa trời, bập bùng, lập lòe không dứt.

Lúc này trên ván lôi đài đã nhuộm đầy máu tươi.

So đấu vẫn tiếp tục không ngừng, máu vẫn chảy ra càng lúc càng nhiều.

Sau khi đấu đến trận thứ năm, Trác Kính Thu dần nổi máu nóng, quyết tâm giết gà dọa khỉ, vì thế liên tiếp giết chết ba người.

Đến trận thứ chín, một thiếu niên áo xanh, khép na khép nép bước lên trường, ôm kiếm ấp úng nói:

- Đệ tử đời thứ mười một phái Thanh Thành... Khách Vân Lăng... Xin Trác... Trác sư huynh... chỉ bảo.

Trong giọng nói không giấu nổi vẻ sợ sệt.

Ánh mắt Trác Kính Thu sáng lên, miệng cười tủm tỉm nhưng sắc mặt lạnh lẽo, hỏi:

- Đệ tử phái Thanh Thành à? Người tới đây làm gì? Chỗ này không phải nơi để đùa cợt.

Kinh nghiệm giang hồ của Khách Vân Lăng còn rất non nớt, sắc mặt không ngờ còn đỏ bừng lên, xấu hổ nói:

- Là... là gia sư bảo tôi tới... tới thử vận may.

Khách Vân Lăng vừa nhìn đã biết là một thiếu niên vừa mới ra giang hồ, Trác Kính Thu cố ý nhướn mày, cười dài nói:

-Ồ? Là lão trưởng môn phái Thanh Thành, “Thiên thủ Kiếm viên” Thương Tuấn Long có phải không?

Khách Vân Long kính cẩn đáp:

- Chính là gia sư.

Trác Kính Thu bật cười:

- Được... Tới thử vận may, cũng được, người tới đi.

Khách Vân Lăng hoảng hốt nói:

- Tôi... Tôi tự biết không phải là đối thủ của huynh đài... Nhưng là... Gia sư có lệnh... Tại hạ không thể không... Không thể....

Trác Kính Thu cười nhạo:

- Không thể không chiến phải không?

Khách Vân Lăng mặt mày đau khổ, đáp:

- Phải... Phải...

Trác Kính Thu hỏi lớn:

- Nhưng người biết rõ mình không phải là đối thủ của người ta, có phải vậy hông?

Trên mặt Khách Vân Lăng thoáng hiện vẻ do dự, cuối cùng khẽ cắn môi, đáp:

- Phải.

Lúc này, người dưới đài cũng đều bật cười âm ỹ. Trác Kính Thu ra

vẻ hào phóng nói:

- Được rồi, người cứ yên tâm. Ta sẽ cố gắng tha người một lần.

Khách Vân Lăng mừng rỡ quá đỗi, vội càng cảm tạ:

- Đa tạ Trác sư huynh xuống tay lưu tình...

Lời nói ra, giống như là xác định mình đã thua rồi vậy. Dưới đài lần này lại càng rộ lên tiếng cười không thể kìm nén được.

Khách Vân Lăng càng vì thế mà đỏ bừng cả mặt.

Trác Kinh Thu mở rộng kiếm môn, ngoắc tay nói:

- Tới đây... Người sợ sệt như vậy, phải có cái ngoại hiệu “Tiểu sinh thẹn thùng mới đúng”.

Khi Khách Vân Lăng quẫn bách rút kiếm, thân kiếm rời vỏ thiếu chút nữa làm rơi cả bao kiếm xuống đất, hấn vội cúi xuống vung tay, kịp thời bắt lại. Mọi người vốn đang cười nhạo, giờ thấy Khách Vân Lăng có thân thủ nhanh nhẹn như vậy, không chuyển sang reo hò. Những người háo chuyện lại càng mong thấy kẻ yếu có thể chiến thắng kẻ mạnh, cố ý khích bác:

- Đánh! Đánh! Đánh chết hấn!

- Không cần phải sợ hấn, tiểu sinh thẹn thùng, lên đi!

- Tên nhóc mặt nhọn kia quá kiêu căng, chú em phải Thành Thành, mau đập cho tên đệ tử lấm lông đó rơi xuống đài nào!

Tiếng hô hào không ngớt khiến cho trên mặt Nhất điệp tri thu Trác

Kính Thu lóe lên một tia sát khí, sắc mặt cũng lúc xanh lúc trắng.

Khách Vân Lăng ôm kiếm cúi người, mũi kiếm chỉ đất, là lễ tiết khi vãn bối giang hồ gặp mặt tiền bối. Trác Kính Thu hơi ngước đầu, “vù vù” vẽ lên hai điểm kiếm hoa, trước ngực đại khai đại hợp, cũng không đáp lễ.

Khách Vân Lăng rụt rè nâng kiếm, cao giọng nói:

- Xin Trác sư huynh chỉ bảo.

Trác Kính Thu cười lạnh:

Ngươi cứ việc ra chiêu.

Khách Vân Lăng đâm vù ra một kiếm, chính là kiếm pháp theo quyết chữ “trực” của phái Thanh Thành. Nhất kiếm này vừa nhanh vừa gấp, Trác Kính Thu sơ ý không đề phòng, lập tức hốt hoảng, vội vàng dẫn kiếm gạt ra, cũng hất văng được mũi kiếm của đối phương nhưng vạt áo đã bị cắt mất một miếng.

Người xem dưới đài ò lên:

- Hay! Một kiếm lộ công phu!

- Thêm một kiếm nữa nào!

- Giết hẳn đi!

- Cho tên nhóc ấy biết kiếm pháp Thanh Thành không thua kém kiếm pháp Võ Đang!

Mọi người huyên náo như vậy, đối với Khách Vân Lăng mà nói, đúng

là rất có tác dụng khích lệ, nhưng đã động tới sát tâm của Trác Kính Thu.

Trong mắt Trác Kính Thu lộ ra vẻ tàn độc, kiếm mang mở ra, trái một kiếm, phải một kiếm. Kiếm pháp của Khách Vân Lăng cũng không yếu, cũng trái đỡ một kiếm, phải chặn một kiếm, chẳng dè vừa đỡ được hai kiếm, hai kiếm đã nhanh chóng biến thành tám kiếm, vội vàng cố gắng gạt đỡ tám kiếm, tám kiếm liền biến thành mười sáu kiếm. Cứ như vậy kiếm sau tiếp nối kiếm trước, Khách Vân Lăng chỉ biết chặt vật ứng phó, kiếm pháp “liên miên bất tuyệt” của Võ Đang cũng được Trác Kính Thu phát huy tinh chuẩn, lâm ly tận cùng.

Giao đấu mười mấy chiêu, Khách Vân Lăng tuy hoàn toàn ở vào thế yếu nhưng dùng hết kiếm pháp Thanh Thành chống đỡ, không ngờ lại không bại. Trác Kính Thu nôn nóng, đột nhiên dùng quyết chữ “niêm”, dùng kiếm ép chặt lấy thân kiếm Khách Vân Lăng.

Khách Vân Lăng vung tay không được, thân kiếm lại bị Trác Kính Thu dẫn dắt.

Đây chính tinh túy của kiếm pháp mượn lực sử lực Võ Đang.

Trác Kính Thu dẫn dắt kiếm thế, muốn mượn dự lực của đối phương, đâm ngược trở lại, đúng lúc này, hần bỗng cảm thấy một luồng sức mạnh kỳ lạ.

Luồng kinh đạo quý dị đó cơ hồ nuốt chửng kiếm khí của hần, khiến cho khí lực của hần giống như trâu đất xuống biển, đối phương không ngờ lại mượn lực của hần, phản kích!

Chẳng lẽ từ kiếm pháp Thanh Thành nổi danh với quyết chữ “trục” lại có thể sáng tạo ra sát pháp của “viên”?

Trác Kính Thu lần này kinh hãi không phải là thường, thần ý tán loạn, “phụp” một tiếng, mũi kiếm Khách Vân Lăng đã đâm trúng vai Trác Kính Thu.

Kiểm Thật của Khách Vân Lăng cũng không non nớt như con người hấn, cần thu là thu. Hấn làm bị thương Trác Kính Thu, cảm thấy rất át nát, thu kiếm nói:

- Đã nhường.

Trong phút chốc, mặt Trác Kính Thu đã đỏ bừng lên.

... Kiếm pháp Võ Đang sao có thể bị kiếm pháp Thanh Thành kém cỏi đánh bại!

Ngay khảnh khắc Khách Vân Lăng lùi lại, Trác Kính Thu hét lớn một tiếng, át mất tiếng Khách Vân Lăng nhỏ giọng nói.

Một luồng sáng trắng mờ nhạt, phản chiếu ánh lửa, lóe lên rời tắt.

Khách Vân Lăng thét lên, ôm ngực che lưng, máu chảy tràn, khàn giọng kêu:

- Người...

Dưới ái lửa đuốc, sắc mặt Khách Vân Lăng trắng bệch, càng lộ vẻ mê lạng tuyệt vọng. Khách Vân Lăng loạn choạng bước tới mấy bước, tay chỉ vào Trác Kính Thu, run rẩy nói:

- Người!

Trác Kính Thu sầm mặt quát:

- Người muốn chết!

Lại phóng vút ra một kiếm, cùng lúc ấy, một bóng người nhoáng lên, giống như chim lớn chắn giữa hai người, quay mình, chập tay, hai chưởng đã kẹp trúng thân kiếm Trác Kính Thu, quát lớn:

- Tuân thủ quy định lôi đài!

Người tới thanh quốc hữu thần, chính là người chủ trì Gia Cát tiên sinh.

“Bình” một tiếng, Khách Vân Long đã ngã nhào xuống đất, tắt thở mà chết.

Gia Cát tiên sinh đứng rất gần, nhìn thấy rõ ràng, giận giữ quát:

- Thắng bại đã phân, người lại gia hại như thế!

Lúc này lại có một người nhẹ nhàng phóng lên, chính là Đại Vĩnh lão nhân:

- Lần so đấu này không có quy định bị thương trước là thua, Trác sư chất liệu nhận một thương để thắng được trận này, đó là kết quả mọi người đều thấy.

Đại Vĩnh lão nhân thoáng mỉm cười, lại tiếp:

- Trác sư chất ra tay tuy không hơi nặng một chút nhưng cao thủ tranh đấu trong trường, sao có thể nắm chắc không sai lệch một ly?

Đại Vĩnh lão nhân thâm trầm nói:

- Cho dù là tiên sinh lên đài cũng chưa chắc đã làm được đúng

không?

Gia Cát tiên sinh biến sắc, ông là chủ trì lôi đài, lại được quan phương ủy mệnh, cũng không tiện phát tác. Một đám đệ tử có liên quan với Võ Đang cũng thừa cơ hò reo, như chỉ e người khác không kích động, đến cả một mạch Thiếu Lâm cũng thừa hò hét không thôi.

Lúc này bỗng nghe có người bình thản nói:

- Kỳ thực trận này tính là hấn thắng cũng chẳng sao cả... Chỉ là chết chậm hơn một chút mà thôi.

Nhất thời toàn trường đều yên lặng. Công khai lên tiếng sỉ nhục cao thủ phái Võ Đang như vậy, dù là môn nhân Thiếu Lâm cũng vạn vạn lần không dám.

Sắc mặt Trác Kính Thu vụt biến thành trắng bệch, giận giữ hỏi:

- Người nói cái gì?

Chỉ thấy một người đứng dưới bóng lửa bập bùng, ánh lửa hừng hực chiếu lên mặt hấn một màu vàng ệch, không nhìn thấy rõ dung mạo. Người đó lạnh lùng nói:

- Ta nói.

Hấn gằn giọng nói:

- Ta sẽ lên đài.

Hấn nhấn mạnh từng tiếng một:

- Lên đài giết chết người.

- Võ Đang đã dần xuống dốc rồi.

Dưới gốc một cán cò cắm dưới đài, một lão ăn mày già áo vá trăm chỗ, ngược nhìn lá cò tung bay phần phật, than thở:

- Thiếu Lâm cũng vậy.

Nhưng hơn mười môn đồ bên cạnh ông ta lại tập trung toàn bộ tinh thần, chú tâm vào tràng diện trên lôi đài, không hề có chút ý cảm khái nào cả.

Còn có hơn mười người ăn mày không ngừng chạy qua chạy lại, khi lão ăn mày ra ý hỏi họ đều lắc đầu bó tay, lão ăn mày trong lòng buồn bực:

“Kỳ quái.”

“...Cho dù Tiêu Thu Thủy không tới thì Phong Bát và Kiến Quý cũng phải trở về rồi chứ, chẳng lẽ...”

Ông ta đang trầm tư thì đã lập tức bị tràng diện biến đổi thu hút.

Chỉ thấy một người bước ra từ trong bóng tối, khẽ nhún mình một cái đã phóng ra chỗ ánh lửa sáng nhất. Lúc này ánh đuốc lấp loáng, chiếu lên mặt người đó, nhu hòa lạ thường, tuấn mỹ lạ thường, tiêu sái lạ thường...

Nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác lạnh lẽo, thâm đậm.

Đại Vĩnh lão nhân không khỏi rùng mình:

- Người...

Nhưng ông ta lập tức tức khôi phục bình tĩnh, dù sao cũng là một đại tông sư.

- Các hạ là ai?

Y phục người thanh niên kia mơ hồ ẩn hiện một màu xanh lục lấp lánh, âm đạm:

- Nam Cung thế gia, Nam Cung Vô Thương.

Người đó chậm rãi tháo vỏ đao làm bằng da hươu, dài hai thước bốn tấc xuống, giơ ngang trước ngực. Một luồng sát khí bức người ép tới, Đại Vĩnh lão nhân không ngờ cũng cảm thấy tim đập có chút loạn nhịp, Gia Cát tiên sinh đứng bên cạnh bỗng trầm giọng nói:

- Vĩnh lão, đây là lời đài, xin theo quy củ.

Đại Vĩnh lão nhân gật đầu, do dự liếc nhìn Trác Kính Thu đứng trên đài đã có chút hoảng hốt một cái, phóng mình xuống đài.

Trác Kính Thu cũng cảm thấy rõ ràng khí thế ép người đó. Hắn quyết định dùng lời lẽ phá vỡ áp lực nặng nề quá mức này.

- Người nhà Nam Cung thế gia đâu rồi? Sao Nam Cung thế gia không có ai tới ủng hộ người.

Trác Kính Thu dù sao cũng là nhân vật nổi bật của một mạch Võ Đang, một lời trúng đích, chỉ thấy thanh niên tuấn mã kia hơi thoáng chấn động, trên tư thế cũng lộ ra một khe có thể tập kích, chỉ một khe có thể tập kích. Đúng lúc đó, trên đài bỗng vang lên một âm thanh ưu nhã không thể diễn tả nổi:

- Người nhà hẳn có tới hay không thì có vấn đề gì? Ta tới là đủ rồi.

Trong sát na tiếng nói đó vang lên bên tai, chỉ một sát na thôi, tư thế Nam Cung Vô Thiên lại như áo trời không vết chỉ may, không chỗ nào có thể tập kích.

Trên trán Trác Kính Thu đã rỉ mồ hôi.

Cao thủ tranh đấu, tư thái khí thế còn quan trọng hơn cả giao tranh chiêu thức, nếu như đối phương không có chút sơ hở nào, hơn nữa còn khí thế như núi thì kẻ bị đánh trúng ngược lại sẽ chính là bản thân mình.

Giọng nữ đó vang lên, như đến từ nơi chân trời xa xăm vô tận, mà cũng lại như gần ngay trước mắt, nhưng không biết tại sao, tất cả mọi người đều nhất tề nhìn sang phía người phụ nữ ung dung hoa lệ mà cao quý kia.

Dung mạo phong hoa tuyệt đại mà lại như không thể nhìn thấy rõ ràng.

... Cô ta là ai vậy?

Lão ăn mày rơi vào trầm tư, vắt óc suy nghĩ, giống như đang tìm cách phá giải, tìm chìa khóa cho một chiếc hộp chứa bí ẩn lớn nhất trong trời đất.

Đúng lúc này, một tràng tiếng rút đao khiến người ta ê răng, rùng mình, từ từ truyền tới.

Nam Cung Vô Thương vươn người, giơ đao, rút đao.

Rút đao rất chậm. Nhãn cầu hẳn như tỏa ra ánh sáng màu lục thắm

đạm.

... Rút cuộc thì cái tên này là người hay là là quỷ!

Trác Kính Thu bách chiến bách thắng lúc này không ngờ lại có cảm giác sợ hãi hoang đường như thế.

Để vượt qua sự sợ hãi này, cách tốt nhất chính là phá tan sợ hãi, đập nát sợ hãi. Hắn phát ra một tiếng gầm lớn như quái điểu rít gợn, giờ kiếm đâm thẳng về phía hai điểm ánh sáng màu lục kia.

Đúng lúc đó, lão ăn mày ngồi trong một góc bóng tối bỗng đứng bật dậy, hai mắt lấp lóe sáng, giống như đột nhiên nghĩ thông được câu hỏi đã trăn trở suốt ngàn năm, thất thanh:

- Là à ta!

Bấy giờ tiếng rút đao càng dữ dội, càng chói tay, càng mạnh mẽ, “két” một tiếng, đao cùn rời vỏ.

Kiểm mang ám đạm, kiếm gãy, ngón tay rụng, chân đứt, đầu rơi xuống.

Trong chớp mắt, Nam Cung Vô Thương đã chém ra năm đao.

Năm đao đều trúng.

Kiểm chiêu của Trác Kính Thu bị phá, muốn thu kiếm, nhưng kiếm bị chấn gãy, muốn thu tay, nhưng ngón tay bị chém rụng, muốn lùi thân, nhưng chân bị chặt đứt, muốn ngã xuống, nhưng đầu bị cắt rơi.

Nhất đao ngũ trọng.

Năm nhát cùng trùng, chỉ nghe người trung niên ngồi giữa, uy mãnh thiên thần kia nói:

- Hay! “Ngũ triển mai”, đã được chân truyền của Triệu Sư Dung.

Người phụ nữ ung dung ngồi cạnh ông ta vụt chấn động, đưa mắt nhìn sang.

Đó là một đôi mắt tràn ngập phong vận, sáng tỏ còn hơn ánh lửa, không biết bao nhiêu người đồng thời ồ một tiếng, tiêu tan sát tâm, vút vỡ vũ khí, chỉ duy có người trung niên uy nghi đường đường kia là không mảy may thay đổi chút nào.

Lúc này ông lão ăn mày ngồi khoanh chân kia hai mắt mê mang, yên lặng trầm tư:

“Nếu như ả ta thực sự là Triệu Sư Dung... Vậy thì người uy vũ kia là ai?”

... Là ai vậy? Rút cuộc thì đó là ai!

Một thành Đương Dương nhỏ bé này vậy mà cũng có ngọ hổ tàng long như thế sao?

Đúng lúc đó, một người ăn mày mặt rỗ. lưng đeo sáu chiếc túi gai vội vàng chạy tới, lão ăn mày gật đầu, người mặt đó lập tức ghé vào tai ông lão hạ giọng nói:

- Bẩm báo bang chủ, Tiêu Thu Thủy và mấy người Lương đại hiệp đã tiến vào Mạch Thành rồi.

Ông lão ăn mày gật đầu nghiêm nghị, nheo mắt nhìn khung trời đen kịt, giống như ở nơi tận cùng bóng tối đó chính là ánh bình minh.

Đêm đã về khuya, nhưng người thì không giải tán.

Trái tim mọi người như đao đã rời vỏ, không thể quay về được nữa.

Đám đông yên lặng không tiếng động, ngậy ngốc nhìn bóng người mắt xanh đứng trên đài.

Mấy trăm ngọn đuốc bốc cháy lách tách, nhưng không một ai lên tiếng. Hồi lâu sau, có người bước lên thu dọn thi thể Trác Kính Thu, Gia Cát tiên sinh hắng giọng một tiếng, nói:

- Đến nay người thắng là Nam Cung thế gia, Nam Cung Vô Thương. Ai thấy không phục có thể khiêu chiến, người thắng bước lên bảo tọa minh chủ, chỉ có điều...

- Chỉ có điều, hy vọng trong so đấu tiếp theo đây, điểm tới là dừng, ý ở luận bàn, có thể không làm thương tổn đến tính mạng thì cố gắng không làm thương tổn tính mạng...

Lời Gia Cát tiên sinh nói căn bản không có tác dụng.

Hơn nữa còn tồi tệ hơn.

Các trận chiến về sau lại càng thảm liệt.

Tiếp sau vẫn có người nhảy lên đài.

... So với đấu đá bình thường, tâm cảnh lôi đài chiến thường thường là tương phản. Lôi đài chiến là công khai hóa tất cả minh tranh ám đấu một cách đột ngột, mạnh mẽ, bày ra trước mắt tất cả quần chúng.

... Không ít người đều muốn tĩnh quan kỳ biến, ngồi trên núi xem hổ đánh nhau, sau đó mưu lợi từ bên trong. Rất nhiều người đều muốn xông lên tranh giành, nhưng lại sợ tiêu hao chiến trong thời gian dài, để kẻ địch tìm ra được lại lịch và sơ hở, hoặc là bị chiến thuật xa luân đánh bại, vì thế không phải người tài cao mật lớn chân chính, tính cách ngông cuồng thì không ai dám vừa ra đã lập tức lên đài. Trừ phi là cực kỳ tự tin, nếu không phần lớn mọi người đều muốn ngồi thu lợi ngư ông.

Nhưng những kẻ không biết tự lượng sức mình vẫn có rất nhiều. Hiện tại trận này tiếp trận khác, trận sau nối trận trước, nhưng Nam Cung Vô Thương trên đài vẫn sừng sững bất bại, võ công đã cao đến mức không thể tưởng tượng nổi. Thế nhưng vẫn có người thấy bảo tọa bị chiếm mất, trong lòng bất cam, lại căn răng xông lên liều chết..

... Cũng chỉ là liều chết.

.... Liều, rồi chết.

.... Hơn nữa còn là tất chết.

Dưới đao rì của Nam Cung Vô Thương, gần như là tất sát tất tử.

Hơn nữa còn chết đến sáu người rồi.

Sáu trường chém giết.

Nam Cung Vô Thương quả đúng là Nam Cung Vô Thương.

Hấn xuống đao không làm bị thương người, chỉ giết người.

Nhất đao tất sát.

Nhất sát tất tử.

Lúc này lại có người phóng lên đài.

- Vãn bối Hoa Sơn kiếm phái Quảng Đẩu Tử, xin Nam Cung huynh chỉ dạy.

Ông lão ăn mày ngược nhìn tinh không, khi mọi người bỏ sống quên chết tranh đấu, dưới ánh khói lửa đuốc mịt mù, rất ít người chú ý tới một điểm sáng cô tịch nơi chân trời.

Ngày mai, đó sẽ là nơi mặt trời xuất hiện.

Lão ăn mày thềm thờ dài, nhưng ánh mắt ông bỗng vụt sáng lên, giống như ánh sao, bởi vì một đám người đầy phong trần mệt mỏi đã tiến vào trong đám đông.

Tới rồi.

Hoa Sơn kiếm phái Quảng Đẩu Tử, ngoại hiệu “Cư Hợp song kiếm”. Cư hợp kiếm pháp của hắn xuất phát từ Thái cực vô tướng và Vô Cực hữu tướng luân chuyển hòa hợp, trong một mạch Hoa Sơn, tài nghệ đã vượt trên đồng môn bình thường rất xa.

Quảng Đẩu Tử làm người vô cùng cơ cảnh, hắn vừa lên đã làm lễ hậu bối, cầu mong chẳng may thất bại, Nam Cung Vô Thương không đến mức nặng tay hạ sát thủ, với khinh công hơn người của hắn ít nhất cũng có thể tránh né qua được. Non xanh còn đó, lo gì không có củi đun, đây cũng là nguyên tắc xử sự, làm người của hắn.

Đối phương chỉ lạnh lẽo giơ đao ngang ngực, không thềm để ý tới lời lẽ hắn, trong hắn ảo não nhưng cũng rùng mình sợ hãi.

Ba năm trước đây, trong lần Chung Nam kiếm phái khiêu chiến Hoa Sơn kiếm phái, hai bên đấu kiếm bảy trận, Hoa Sơn thắng liên tiếp năm trận, nhiếp phục hai anh em chương môn Chung Nam kiếm phái Hữu Tử Kính, “Thập phương Đẳng văn” Hữu Tử Kiện. Trong bảy trận đấu đó, Quảng Đậ Tử đánh tổng cộng ba trận, hơn nữa còn ba trận thắng cả ba, ngay cả phó chương môn Hữu Tử Kiện của đối phương cũng bại dưới kiếm hấn.

Đó còn là kiếm thuật của hấn ba năm trước đây.

Nhưng hiện tại hấn đã đánh phá mười lần, mười lần chém giết, đao rỉ của đối phương vẫn phát ra tiếng rít khiến người ta tê dại, sau khi nhẹ nhàng đón đỡ lại thu hồi về trong vỏ đao.

Trên mặt Quảng Đậ Tử đầy mồ hôi to như hạt đậu.

... Không có cách nào!

.... Đao pháp của tên khốn này thực là như không phải do người sử!

Không cần biết Cư Hợp kiếm pháp có vô tướng, hữu tướng thế nào, đối thương đao thế không đổi, nhất kích tất phá.

Lúc này không khí dưới lôi đài đã vô cùng khẩn trương, nín thở theo dõi, bởi vì Quảng Đậ Tử là người duy nhất từ sau khi lên đài ép được Nam Cung Vô Thương xuất mười đao liên tiếp chống đỡ. Quảng Đậ Tử vẫn chưa thất bại, Nhưng Nam Cung Vô Thương cũng chưa từng công tới một đao.

... Chỉ cần Nam Cung Vô Thương một đòn không trúng, phải chăng là Quảng Đậ Tử sẽ có cơ hội thủ thắng?

- Rất khó

Trong đám đông dưới đài, Lương Đấu mặc áo xanh nhạt, khẽ thở dài mệt mỏi. Bên cạnh ông, Tiêu Thu Thủy phong trần mệt mỏi cũng bị đao thế tung hoành của Nam Cung Vô Thương mê hoặc.

- ... Thanh đao ngửa lên trời cười nhạo này, vì là đao rì nên mới có thể tận tình phát huy đao ý trong lòng người.

Trong mắt Tiêu Thu Thủy thoáng vẻ mê mẫn, lại hiển hiện vẻ trí tuệ:

- Đao của Nam Cung Vô Thương này còn lợi hại hơn Thất kiệt cộng lại một chút.

- Nếu luận theo đạo thuật...

Khổng Biệt Ly là danh gia đao pháp Quan Đông:

- Nam Cung thế gia không thể có được đao ý này. Đao thế này nhất kích tất sát, phải là tông sư, nhìn nước chảy biết trời đất rộng, mới có thể sáng tạo ra được.

- Đao pháp tốt:

Tiêu Thu Thủy gật đầu:

- Muốn thắng được, trừ phi là không có đao pháp.

... Hỗn độn sơ khai, vừa sinh ra tất cả, lại cũng không có tất cả.

... Cũng như cao thủ tranh đấu, vô chiêu càng thắng hữu chiêu.

Nam Cung Vô Thương đột ngột xuất đao!

Cuối cùng cũng xuất đao!

Quảng Đậu Tử vốn đã liều chết tiếp một đao này của hắn, nhưng tốc độ nhất đao này khiến cho Quảng Đậu Tử thông minh cơ cảnh hơn người cũng không kịp đón đỡ.

Không có âm thanh khiến người ta tê dại, một đao này lại là đao pháp dùng cả vỏ đao!

Lực mạnh ập xuống, Quảng Đậu Tử hai kiếm giao nhau, toàn lực chống đỡ.

“Rắc” một tiếng, hai kiếm cùng gãy lìa.

Quảng Đậu Tử phóng lùi về sau, vừa lui vừa kêu lên:

- Tôi bại rồi, tôi phục rồi...

Đáng tiếc Nam Cung Vô Thường không hề vì đối phương thua phục và cầu xin mà dao động chút nào. Hắn trước dùng đao cả vỏ phá Cư Hợp song kiếm, sau lại phát ra tiếng đao rỉ mài vỏ giữ đã khiến người ta phải run sợ, rút đao chém ra!

Đao phong bạt lửa.

Khi thế lửa tĩnh lại, Quảng Đậu Tử đã gục thây tại trường.

Gia Cát tiên sinh liếm liếm bờ môi khô khốc, trầm giọng hô:

- Nam Cung Vô Thương thắng.

Cứ hô như vậy liên tiếp tám lần, không hề có chút phản ứng. Quần

hào hiểu rõ rằng nếu hô thêm hai lượt nữa mà không còn người khiêu chiến thì Nam Cung Vô Thương sẽ đoạt được chức minh chủ, lập tức trong lòng không phục, nhưng lại khiếp sợ trước sát khí của Nam Cung Vô Thương, không khí lặng ngắt như tờ.

Lúc này đã hô đến lần thứ chín, bỗng nghe một giọng nói trầm thấp, lạnh lùng:

- Chờ đã.

(*)Thác là nâng, đỡ; Bát trong vu bát, đồ dùng xin cơm khát thức của hòa thượng.

(**) Nhất diệp tri thu: nhìn một chiếc lá, biết mùa thu tới

Quyển 7 - Chương 6: Hoàng phủ cao kiêu

Người nói chờ một chút đó đang đứng dưới một ngọn đuốc lớn.

Ánh lửa hừng hực, nhưng người này quay lưng về phía lửa, bóng phủ âm u, khiến cho người ta dâng nên một nỗi sợ vô hình, chỉ có đường nét mơ hồ dưới ánh lửa, không thể nhìn rõ mặt mũi.

... Chẳng lẽ lại là một người không có mặt mũi nữa?

Người này so với Nam Cung Vô Thương thì rõ ràng là còn trầm ổn hơn nhiều. Y chậm rãi bước từng bước lên đài. Tiêu Thu Thủy chăm chú quan sát bóng lưng người đó, trong lòng lại sinh ra một loại ảo giác kỳ lạ, phảng phất như hấn rất quen thuộc với người này: Hấn đã từng gặp mặt người này!

Cảm giác quen thuộc đó rất nhanh chóng đã có được đáp án: Trong mắt Nam Cung Vô Thương lóe lên ánh lục sắc bén, hỏi:

- Người là ai?

Giọng nói người đó vô cùng truyền cảm, nhưng lại thiên về ngữ điệu áp bức:

- Hoàng Phủ Cao Kiêu!

... Hoàng Phủ Cao Kiêu!

Ngay cả Tiêu Thu Thủy cũng không khỏi giật mình chấn động, hấn

nhớ tới huyết án trong tháp Đại Nhạn hơn mười ngày trước.

- Hoàng Phủ công tử tới rồi!

- Hoàng Phủ công tử mới là tài năng chân chính!

- Hoàng Phủ công tử chiến đấu vì chúng ta!

Cũng có lẽ, chỉ có Tiêu Thu Thủy, Hoàng Phủ Cao Kiêu mới được số đông ủng hộ, mọi người thấy Hoàng Phủ Cao Kiêu xuất hiện, tiếng hoan hô không dứt. Đại đa số mọi người chỉ mới nghe danh Hoàng Phủ Cao Kiêu, chưa từng thấy mặt, cũng không ngại đặt cược vào y một lần. Lòng dạ Tiêu Thu Thủy có rộng rãi đến đâu cũng khó tránh khỏi cảm thấy thoáng chút ảm đạm.

... Hoàng Phủ công tử rất được ủng hộ.

Đột nhiên trong đầu hần lóe lên một suy nghĩ như điện chớp. Trong tháp Đại Nhạn, mấy người Điệp Bất Điệp, Phan Quế, Lê Cửu, Tề Tạc Phi, Bồ Giang Sa, Điêu Kim Bảo, Điêu Di Bảo, cúc cung tận tụy, xây dựng danh tiếng cho Hoàng Phủ công tử ở thành Trường An, ngay cả quân sư Điệp lão đầu nhi cũng hành động, Hoàng Phủ Cao Kiêu thật sự không biết chuyện đó sao?

Ý nghĩ đó chỉ thoáng hiện lên rồi biến mất, bởi vì hần phát hiện có một đôi mắt oán độc đang hung hăng nhìn trừng trừng vào mình, chính là người duy nhất sống sót trong huyết án dưới núi Chung Nam, Tề Tạc Phi.

Không biết tại sao, lúc này Tiêu Thu Thủy lại bỗng nhớ đến khi mấy người Tề Tạc Phi xuất hiện ở lầu đại Bạch cũng nói một câu:

“Chờ một chút.”

Nam Cung Vô Thương vẫn giơ đao ngang ngực, thần sắc lạnh lẽo:

- Hoàng Phủ Cao Kiêu, người quả nhiên là đã tới.

Hoàng Phủ Cao Kiêu bước lên lôi đài, thân hình cao gầy, săn chắc, lưng vẫn quay về phía ánh lửa, mỉm cười trầm tĩnh:

- Ta đương nhiên là đã tới.

Nam Cung Vô Thương nói:

- Người cuối cùng cũng đã tới.

Hoàng Phủ Cao Kiêu đáp:

- Ta đã tới như vậy.

Nam Cung Vô Thương đột nhiên đổi chủ đề:

- Đáng tiếc người hóa ra cũng không phải người nhà họ Hoàng Phủ.

Khi Trác Kính Thu đối đầu với Nam Cung Vô Thương võ công thâm sâu như biển, cũng vì không nhìn ra được sơ hở của đối phương mà cố ý lấy lời đả kích. Khi Nam Cung Vô Thương đối mặt với Hoàng Phủ Cao Kiêu to lớn như núi cũng cố ý dùng ngôn ngữ khiêu khích đối phương, chỉ cần đối phương vì giận giữ hoặc tức tối mà thoáng lơ lửng là sẽ có thể lập tức chém giết.

Ai cũng hiểu rằng chiến đấu đã đi gần đến kết thúc, trong võ lâm đã không còn đưa ra được hảo thủ còn cao hơn loại như Nam Cung Vô Thương, Hoàng Phủ Cao Kiêu nữa rồi.

Cho nên trận đấu giữa Nam Cung Vô Thương và Hoàng Phủ Cao Kiêu, cực kỳ quan trọng.

Một trận liên quan đến vận mệnh của cả võ lâm.

Mọi người đều nín thở chờ đợi.

Hoàng Phủ Cao Kiêu bình tĩnh, lạnh lùng như sắt đá.

Nam Cung Vô Thương liếc nhìn y, vẫn giơ ngang đao:

- Người cố chen vào trong hệ nhà Hoàng Phủ, chỉ là vì muốn có một danh phận đủ sức đặt chân trên bạch đạo mà thôi, như vậy người mới có tư cách để chuẩn bị tranh đoạt chức minh chủ Thần Châu kết nghĩa... Đáng tiếc, cuối cùng lại gặp phải ta.

Hoàng Phủ Cao Kiêu không thừa nhận, cũng chẳng phủ nhận.

Trên mặt Nam Cung Vô Thương đầy vẻ si cuồng, nhưng ánh mắt sắc bén, ánh lục bùng sáng:

- Người nhất định là thấy khó hiểu tại sao ta lại biết được... Ta đương nhiên là biết, ta còn biết người là con rối Chu đại thiên vương phái tới để khống chế võ lâm!

Lời này nói ra, quả thực là chấn động, nhất thời tiếng bàn tán xôn xao. Nam Cung Vô Thương cười âm u:

- Ta còn biết người lợi dùng đồng đạo võ lâm, lại vận dụng bộ hạ Chu đại thiên vương, cố ý gây chuyện, thay người làm người tốt, tăng bốc, tuyên truyền danh tiếng nghĩa hiệp... Có đúng vậy không?

Thân hình Hoàng Phủ Cao Kiêu tuy không quá cao lớn nhưng từ sau

lưng nhìn lại, lại thâm trầm khó thấu, giống như một ngọn núi cao.

Trong mắt Nam Cung Vô Thương đã có một tia lo sợ, nhưng rất nhanh chóng liền bị lệ mang màu lục như dã thú che phủ:

- ... Người còn cố ý sai người sát hại thuộc hạ của mình, để thanh danh Tiêu Thu Thủy chịu đả kích, có đúng như thế không?

Hoàng Phủ Cao Kiêu bỗng lên tiếng.

- Nói thực.

- Ta và Tiêu Thu Thủy vốn đã rất giống nhau. Ta giả giọng hắn đi giết người, có lẽ đến chính bản thân hắn cũng cho rằng là do tự tay hắn giết.

- Có điều ta cũng biết rõ tại sao người lại biết những chuyện đó... Bởi vì người chính là chó săn do Quyền Lực bang nuôi!

Lời này nói ra, quần chúng càng thêm oanh động, Hoàng Phủ Cao Kiêu lại tiếp:

- Hơn nữa, mấy người Tiêu Thu Thủy bây giờ còn chưa tới, chính là vì bị Nam Cung thế gia các người chặn giết giữa đường!

Sắc mặt Nam Cung Vô Thương vụt trắng bệch, run giọng hỏi:

- Người... Người... Người làm sao biết được những chuyện đó?

Hoàng Phủ Cao Kiêu cười lạnh, đáp:

- Có rất ít chuyện ta không biết.

Nam Cung Vô Thương hừ lạnh:

- Như nay hai ta đều không phải là anh hùng hảo hán gì, kẻ nào sống sót được, kẻ đó là minh chủ.

Dưới đài lại huyền não một chặp.

- Cái loại lừa đời lấy tiếng, bọn ta không bao giờ chọn các người.

- Cái gì mà minh chủ, đều là hạng tàn hại trung lương!

- Cút xuống, đừng có làm bẩn thánh địa lôi đài!

Nhưng cũng chẳng có ai dám bước lên đài khiêu chiến. Hoàng Phủ Cao Kiêu bình thản nói:

- Ý của Thiên vương là, nếu có thể làm được chức minh chủ, vậy thì kiếm lấy cái danh vị khống chế võ lâm. Nếu như không thể, vậy thì nào loạn cho long trời lở đất, để thiên hạ không thành ra được thế cục gì...

Nam Cung Vô Thương cũng cười ha hả:

- Hôm nay hai chúng ta giằng co cuối cùng, đều chẳng phải là người trong bạch đạo gì, ngược lại còn thành đối đầu của Chu đại thiên vương và Quyền Lực bang, ha ha ha... Thực là đáng cười, đáng cười!

Hoàng Phủ Cao Kiêu vẫn bình tĩnh nói:

- Có điều... Đáng cười thì đáng cười, Chu đại thiên vương hay là Quyền Lực bang, chung quy vẫn phải phân thắng bại.

Nụ cười dần biến mất trên mặt Nam Cung Vô Thương:

- Há chỉ là thắng bại... Vốn phải phân sinh tử.

Nói xong câu đó, cả hai người đều không nói gì thêm nữa.

Ngay cả người dưới đại cũng im lặng như vậy.

Một loại sát khí vô thanh vô tức đột ngột bao phủ khắp toàn trường.

Chỉ có ngọn lửa là đang bập bùng.

Bóng dáng hai người không ngừng lắc lư, giống như rắn độc phun lưỡi, đã sớm mổ đến gần mấy chục lần.

Thế nhưng hai người kỳ thật đều chưa từng cử động.

Lôi đài do võ lâm chính đạo lập ra, không ngờ lại thành nơi để cao thủ hai tà phái hắc đạo quyết đấu.

Hoàng Phủ Cao Kiêu thủy chung vẫn quay lưng về phía dưới đài.

Nam Cung Vô Thương quay mặt về phía dưới đài, trong ánh lửa nhập nhoạng, sắc mặt biến đổi liên tục.

Không khí vẫn tiếp tục căng thẳng.

Tiếp đó Nam Cung Vô Thương chậm rãi rút thanh đao rì.

Lại phát ra tiếng mài đao chói tai đó.

Cùng lúc đó, Hoàng Phủ Cao Kiêu khẽ lật cổ tay, đã xuất hiện thêm một thanh đao.

Một thanh tử kim đao vảy cá, tên vỏ có khảm bảy viên ngọc sáng.

Đao dài một thước chín tấc, còn ngắn hơn đao rì.

Ngay lúc này, đao của Nam Cung Vô Thương đã rút ra toàn bộ, một đao bổ xuống giữa đầu!

Hoàng Phủ Cao Kiêu chưa kịp rút đao, gươm đao lên đỡ.

Nhưng đao của Nam Cung Vô Thương không ngờ lại là bảo đao chém sắt như bùn.

Nhất đao lưỡng đoạn.

Thứ lưỡng đoạn là tử kim đao vảy cá trong tay Hoàng Phủ Cao Kiêu.

Đao đã gãy, người lại không bị thương. Hoàng Phủ Cao Kiêu bước lên trước, chân đạp cửu cung, hai người đổi qua chỗ nhau.

Lúc này biến thành Hoàng Phủ Cao Kiêu quay mặt về phía quần chúng, Nam Cung Vô Thương quay lưng về phía mọi người.

Thân hình hai người giao nhau cùng đao phong sắc bén khiến cho khói lửa như nhẹ đi một phần.

Mọi người có thể trông thấy sắc mặt âm tình bất định, thốt rõ thốt mờ của Hoàng Phủ Cao Kiêu.

Nhưng Tiêu Thu Thủy thiếu chút nữa thì hét lên... Biến cố ập tới đột ngột đó khiến cho hắn hoàn toàn chấn động, sửng sờ, ngây ngốc.

Hắn há miệng muốn gọi nhưng ngàn tiếng, vạn tiếng đều biến thành

vô thanh!

Lúc này hai người lại động.

Nam Cung Vô Thương kéo theo dư uy một đao chém gãy binh khí Hoàng Phủ Cao Kiêu, toàn lực xuất kích!

Cùng lúc ấy, hai chưởng Hoàng Phủ Cao Kiêu đan chéo.

Gió mạnh quét qua, tất cả đuốc lớn đều thiếu chút nữa thì tắt ngấm.

Nam Cung Vô Thương chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, lập tức mất mất vị trí đối thủ.

Thay vào đó là một loại cảm giác khủng bố, đáng sợ.

Ngay khoảnh khắc đó, một kiếm giống như bạch luyện phá không, “phụ” một tiếng đâm trúng tim hấn, “xoẹt” một tiếng mang theo máu tươi, lộ ra từ sau lưng.

Lúc này mọi người chỉ cảm thấy choáng váng, theo ánh lửa lại bùng lên mới khôi phục bình thường. Hoàng Phủ Cao Kiêu đã rút trường kiếm ra khỏi cơ thể Nam Cung Vô Thương, cẩn thận thu hồi về trong ống tay. Hoàng Phủ Cao Kiêu nhìn Nam Cung Vô Thương đang ôm ngực đau đớn, lạnh lùng nói:

- Ta vốn dùng kiếm, không phải đao.

Nam Cung Vô Thương muốn nói, khó nhọc mở miệng, nhưng lại phun ra một vòi máu.

Máu tươi bắn tung, cả Hoàng Phủ Cao Kiêu cũng không kịp lùi lại, trên người lấm tẩm máu.

Nam Cung Vô Thương đã đổ gục xuống, tắt thở.

Bấy giờ dưới đại lại vang lên một tiếng kêu không biết là kinh hãi, hay là vui mừng, hoặc là khổ sở, hoặc giả hưng phấn:

- Ca ca!

Người hô chính là Tiêu Thu Thủy.

Hắn vụt hô lớn, khiến cho mấy người Lương Đẩu cũng phải thoáng giật mình.

Người hắn gọi là Tiêu Dịch Nhân. Người khác có thể còn không nhận ra được, không nhìn ra được, nhưng hắn đưa mắt qua là lập tức nhận ra, nhận ra rõ ràng, là Tiêu Dịch Nhân, không sai, chính là Tiêu Dịch Nhân!

“Hoàng Phủ công tử” ở trên đài chính là Tiêu Dịch Nhân!

Tiêu Dịch Nhân mượn lực từ chưởng phong, làm loạn tầm mắt Nam Cung Vô Thương, lại một kiếm giết chết, nghĩ rằng không ai có thể nhìn thấu được, đang lúc hài lòng thỏa mãn thì bỗng nghe một giọng nữ thanh thúy nhưng ẩn chứa một sự lãnh ngạo như tuyết khó tả, hừ lạnh nói:

- “Nhất tâm kiếm”! Là bài sát thủ của Chu đại thiên vương?

Tiếng hô của Tiêu Thu Thủy cũng đồng thời vang lên.

Tiêu Dịch Nhân nghe mà giật mình chấn động, vô thức rút kiếm ra.

Kiếm như rồng ngâm, ngân nga vang vọng.

Lúc này toàn trường đều tĩnh lặng xuống, đến khi tiếng kiếm ngâm tất hần, mọi người mới bắt đầu xôn xao bàn luận:

- Tiêu Thu Thủy tới rồi....

- Cậu ta mới là người tất cả mong chờ...

- Nhưng người trên đài là anh trai hần!

- Tiêu Dịch Nhân không phải là đại tướng của phái Hoán Hoa sao? Tại sao lại....

- Hà! A! Người nhà họ Tiêu đổi họ Hoàng Phủ, là để làm gì... Chuyện này đúng là quái lạ!

Tiêu Thu Thủy đột nhiên phát hiện người đứng trên đài chính là anh ruột hần tìm kiếm đã lâu, thực là kinh hãi vô cùng, lại thoáng nghe âm thanh lạnh lùng như tuyết kia, cứ nghĩ là Đường Phương. Trong khoảnh khắc người cảnh giao hòa mê li đó, hần chỉ cảm thấy Đường Phương mới thực sự là người mình có thể nương tựa, không khỏi máu huyết sục sôi, há miệng muốn gọi.

Ngàn lời vạn tiếng...

.... Đường Phương!

Thế nhưng hần dỗi mắt nhìn tới, không phải Đường Phương!

Là một người phụ nữ phong hoa tuyệt đại, trong tư sắc ẩn chứa một vẻ mỹ lệ như sen nở. Nhưng không cần biết là ai, chỉ cần không phải là Đường Phương, vậy.... Tiêu Thu Thủy giống như rơi thẳng xuống hầm băng lạnh lẽo, trong mắt chỉ còn người anh ruột áo đen... Tiêu

Dịch Nhân cầm kiếm đứng trên đài, lạnh lùng nhìn thẳng vào hắn.

Võ lâm lúc này có thể nói là đã vô cùng hỗn loạn, thị phi điên đảo khó phân, danh dự vốn có của Tiêu Thu Thủy, đã sớm theo lời đồn đại từ huyết án trong tháp Đại Nhạn, bị miệt thị thành một kẻ “mua danh bán tiếng, vì tranh chức minh chủ mà không từ thủ đoạn”. Trong tình hình đó, chỉ có vài người là hiểu rõ. Bản thân Tiêu Dịch Nhân đương nhiên là hiểu, bởi vì mọi chuyện là do một tay y dựng lên. Tiêu Thu Thủy chỉ vừa kịp trốn ngộ, chẳng trách trong tháp Đại Nhạn mấy người Điệp Bất Điệp đều nói rằng hắn là hung thủ giết người. Tiêu Dịch Nhân là anh ruột hắn, vốn dung mạo đã rất giống nhau, càng hưởng hờ hai người lại cùng học được thuật dịch dung của Tiêu phu nhân. Tiêu Dịch Nhân cố ý lợi dụng đám Điệp Bất Điệp tự nguyện tuyên truyền cho mình, tạo thành danh tiếng vang dội, nhưng sau khi thành công thì lại giả mạo kẻ khác, giết người diệt khẩu, quyết ý một đá hai chim, nhất tiễn song điều... Đó là những gì Tề Tạc Phi ở dưới lồi đài hiểu ra được.

Thế nhưng quần chúng bình thường thì hoàn toàn không hiểu được đầu đuôi, chỉ thấy cục diện hai anh em Hoán Hoa kiếm phái này đối đầu nhau đã hình thành, coi là có kịch hay để xem, vô cùng phấn khích reo hò không ngớt.

... Trong tình cảnh kích động hối thúc kịch liệt như thế này, con người, còn có thể suy nghĩ cẩn thận, bình tĩnh xử lý hay không?

.... Huynh đệ giao tranh, có thể tránh được hay không?

... Máu đổ, có thể giám bốt được hay không?

Tiêu Thu Thủy hô lên lần thứ hai:

- Ca ca!

Tiêu Dịch Nhân đứng trên đài khế gập đầu, coi như đã chào, lập tức hỏi:

- Đệ muốn thế nào?

Tiêu Thu Thủy ngẩn ra, lặp lại:

- Đệ muốn thế nào....

Tiêu Dịch Nhân bản tính đa nghi, tưởng rằng Tiêu Thu Thủy cố ý châm chọc, cười lạnh nói:

- Lão tam, đệ dám tranh giành với ta sao?

Tiêu Thu Thủy hoảng hốt đáp:

- Tam đệ không dám.

Mọi người cùng ồ lên, Tiêu Dịch Nhân lạnh lùng nói:

- Nếu đã không dám thì đứng sang một bên cho ta.

Lúc này trong đám đông lại có người hô lên:

- Đừng sợ hấn!

- Lên đi!

- Ca ca thì đã làm sao, ai mạnh người đó xưng vương!

- Mặc xác hấn, hấn không theo họ cha mình, vậy không phải anh trai cậu nữa.

Lúc này có khoảng một, hai trăm người, rẽ đám đông, lũ lượt kéo tới trước mặt Tiêu Thu Thủy, lần lượt ôm quyền chào hỏi với Tiêu Thu Thủy rồi yên lặng đứng ra sau lưng hắn.

Những người này hóa ra đều là người quen, người béo mập, hòa ái chính là Hảo nhân bất trường mệnh Hồ Phúc, người đen như hòn than chính là Đinh sắt Lý Hắc, nữ tử vấn tóc trắng búi cao là Tạp hạc Thi Nguyệt, người dáng vẻ lười biếng, tóc dài phất phới là Vũ vương Ngô Tài, còn có một người, miệng cười hề hề, đầu trọc bụng to, chính là hòa thượng Đại Đổ. Hoàn thượng Đại Đổ còn dẫn theo một thiếu nữ đi cùng, chính là Tiêu Tuyết Ngư.

Cứ như vậy, gần hai trăm người đứng sau lưng Tiêu Thu Thủy, thần sắc kiên nghị. Bọn họ ở đây mòn mỏi mong chờ Tiêu Thu Thủy tới, cuối cùng cũng đã đợi được. Mọi người ôm quyền làm lễ với Tiêu Thu Thủy, cũng xuất phát từ tận đáy lòng. Những người này đều có một bầu nhiệt huyết, chỉ giao cho người có tâm, trong đó một thiếu nữ thanh tú bước ra, trong sáng mà anh phong, nói:

- Tiểu muội Y Tiểu Thâm, là nghĩa muội của Đường đại ca Đường Khiết Chi, hôm nay dẫn mọi người của Đường đại ca theo Tiêu đại hiệp, xin tùy tiện sai bảo, gặp nước xuống nước, thấy lửa vào lửa, nếu có nửa tiếng không, xuống âm tào địa phủ cũng không có mặt mũi nào gặp Đường đại ca nữa.

Tiêu Thu Thủy nghe mà trong lòng nóng lên. Hắn còn nhớ thiếu nữ này chính là nghĩa muội của Ngâm kích Ôn hầu Đường Khiết Chi đã bị Nhiêu Sáu Cực ám sát trên đỉnh Nga Mi. Tiêu Thu Thủy thấy nhiều võ lâm đồng đạo tấm lòng tha thiết với võ lâm, tha thiết mong đợi vào mình như vậy, lại thấy như đang cùng các huynh đệ Cẩm Giang xông pha giang hồ ngày trước...

... Ôi, Cẩm Giang tứ huynh đệ, Đường Nhu mất rồi (sau còn cả Đường Bằng, Đường Mãnh, Đường Đại bỏ mình, Đường Phương bị thương), Ngọc Hàm cũng đi rồi (mà anh trai cậu ấy Đặng Ngọc Bình không ngờ lại là nội gián), Đến cả Tả Khâu cũng phản bội rồi (luôn cả La Hải Ngưu, giết chết Long Xuyên Sát tử), chỉ còn lại có một mình mình.

Tiêu Dịch Nhân đứng trên cao nhìn xuống, thấy nhiều người kéo tới chỗ Tiêu Thu Thủy như thế, nghĩ rằng hẳn đang thể hiện uy thế, cố làm mình mất mặt, lập tức nổi giận, nhưng không động thanh sắc, vẻ mặt xanh lên, hô lớn:

- Trời sụp xuống rồi, a mĩ.

Câu này vốn là một ám hiệu, ám hiệu phát ra, người của “Hoàng Phủ công tử” sẽ lập tức xông lên lôi đài, toàn lực hộ giá.

Thế nhưng câu nói y phát ra lại như đá chìm xuống biển.

Trong đó chỉ kích lên một số người, người nhìn ta, ta nhìn người, nhất thời không biết nên tập hợp lại hay là nên không tập hợp, một số người trên mặt lộ vẻ không muốn, càng có một vài người đầy vẻ bất phần.

Chỉ nghe một giọng nói vô cùng già nua, suy yếu, cất lực hỏi:

- Hoàng Phủ công tử... Người! Người có giết hại huynh đệ của mình không?

Người hỏi là một ông lão râu tóc trắng xám, ngồi trên kiệu trúc, nhưng lưng cong như tôm, nói chưa được mấy câu đã bật ho khù khụ, vô cùng vất vả. Tiêu Thu Thủy nhận ra ông ta, đó chính là Điệp lão đầu nhi trong huyết án tháp Đại Nhạn, may mắn đại nạn không

chết:

- Lúc đó người che mặt đánh một chưởng sau lưng ta... Còn giết mấy người Lê Cửu, Pha Quế, nhưng lại lên tiếng nói người là Tiêu Thu Thủy... Nhưng đến sau...

Ông ta đưa ngón tay run rẩy, chỉ sang phía Tiêu Thu Thủy, thanh âm cực kỳ kích động:

- Cậu ta lại tiến vào, dùng nội lực giữ lấy một hơi nguyên khí cho ta... Đó rõ ràng không phải do cậu ta làm! Mà giọng nói kẻ che mặt đó lại tựa như.... Nếu không phải do Nam Cung Vô Thương nhắc tới thì ta thực sự còn không phân biệt nổi...

Tề Tạc Phi khàn giọng hỏi:

- Bọn ta vì người mà cúc cung tận tụy, chết cũng không tiếc... Người vì sao lại phải tàn hại chúng ta!

Tiêu Dịch Nhân cũng không phủ nhận, lạnh lùng đáp:

- Chẳng có vì sao cả, trong võ lâm, không dùng chút mưu kế, sao có thể thành danh? Tục ngữ có câu: “Kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc”, không may ta hiện tại bị chó săn của Quyền Lực bang vạch trần, nếu ta đã thành đại sư thì sao đến lượt các người tới chỉ chỗ linh tinh...

Tề Tạc Phi run rẩy nói:

- Vậy... Vậy người hôm đó trên lầu Kim Lăng, mượn rượu khổ sở giải bày với bọn ta, nói người tâm có đại chí, chỉ là không đủ thanh danh, nên không cách nào làm đại sự... Đều là... Đều là có ý ám chỉ chúng ta tuyên truyền giúp người, lợi dụng chúng ta gây dựng danh tiếng

cho người?

Tiêu Dịch Nhân bình thản đáp:

- Là các người tự mình muốn đi làm, ta chẳng hề “ép buộc” các người phải làm như vậy.

Điệp lão đầu nhi tức giận đến ấn đường phát đen, cười thảm:

- Không ngờ Điệp Bất Điệp ta cũng không có mắt nhìn người... Lấy tuổi già đi lừa bao nhiêu nhân sĩ trung can xích đảm, hiệu trung cho một tên khốn điên cuồng bệnh hoạn như người, ta...

Bỗng ngửa mặt lên trời cười dài, tiếng cười vừa dứt liền vung chưởng tự đánh xuống đỉnh đầu mình, não tưng bắn tung, bi phần lia đời.

Tiêu Dịch Nhân lại chẳng hề chớp mắt lấy một cái:

- Đại trượng phu đáng ra phải mong công danh cầu phú quý, kẻ vô danh sao có thể tồn tại trên giang hồ? Muốn thành danh, đương nhiên phải biết dùng thủ đoạn, đến điểm ấy mà cũng không nhìn thấu được thì đã nên chết đi từ sớm rồi, thật uổng cả một đời dài!

Bỗng nghe một giọng nói trầm thực, pha lẫn kích động, hỏi:

- Huynh rút cuộc là người nhà họ Tiêu, hay là người họ Hoàng Phủ?

Tiêu Thu Thủy vụt nghe thấy âm thanh trầm ổn đó, vui mừng quá đỗi, quả nhiên là Tiêu Khai Nhận, lưng đeo hai kiếm, vững như Thái Sơn, đứng giữa đám đông, nhìn tròng tròng nhìn người trên đài, chậm rãi dần từng tiếng một.

Tiêu Dịch Nhân đứng trên lại lập tức giật mình. Bỗng nghe ông lão quát thốt dưới đài người khà khà, nói:

- Hấn sao phải làm người nhà họ Tiêu? Hấn ở nhà họ Tiêu, danh không thành, lợi không tới, hơn nữa còn để Quyền Lực bang tiêu diệt toàn quân, không thành nổi đại sự. Gia nhập chúng ta bên này, ta dạy hấn võ nghệ, cho hấn tiền tài, để hấn nhân nghĩa vang khắp thiên hạ, ngồi lên bảo tọa minh chủ võ lâm, nếu không thì làm sơn đại vương của nam bắc đại giang, bảy mươi thủy đạo Trường Giang, ba mươi ba phân đà Hoàng Hà, ở dưới hai người, ở trên vạn người, sao không vui vẻ mà làm! Người nói xem... Làm người nhà họ Tiêu có thể so được với làm Hoàng Phủ công tử sao?

Địa Nhãn đại sư không khỏi đứng bật dậy, quát hỏi:

- Người... Rút cuộc người là ai?

Ông lão kia chỉ cười không đáp. Lão ăn mày bỗng nhảy dựng lên, giống như nhĩ ra được chuyện gì đó, nhảy thẳng lên cao tới hơn một trượng, tiếng hô của ông ta khiến cho toàn trường đều phải chấn động!

- Lão là tổng biểu bả tử của bảy mươi hai thủy đạo Trường Giang, ba mươi ba phân đà Hoàng Hà! Đừng để cho lão chạy! Lão ta chính là Chu Thuận Thủy!

Tất cả mọi người đều kinh hãi, ồ ạt vây lại xung quanh. Ông lão áo vải kia thần sắc như thường, ung dung cười nói:

- Không sai, lão phu chính là Chu Thuận Thủy.

Lão xua xua tay, thản nhiên ngồi xuống, nói:

- Ta không đi, không cần phải căng thẳng. Võ lâm minh chủ còn chưa có kết quả, ta căn bản không có ý định đi.

Ánh mắt sắc bén của Chu Thuận Thủy quét qua, mấy cao thủ đang dợm xông lên đều không khỏi cảm thấy hồn phi phách tán, toàn thân như nhũn ra, hai chân không tiến lên nổi nửa bước. Chu Thuận Thủy lại cười:

- Hoàng Phủ Cao Kiêu, hoặc là Tiêu Dịch Nhân, dù là ai cũng được, tóm lại đều là đệ tử của Chu Thuận Thủy ta. Hôm nay các người không có ai thắng được hắn, trong võ lâm liền không có nhân vật lãnh đạo, cho nên chính thống thiên hạ hắn là nên thuộc về Chu Thuận Thủy ta. Cho dù các người không phong hắn làm minh chủ, Chu Thuận Thủy ta cũng tự phong làm vương, không đến lượt các người nói chuyện!

- Ăn nói quảng xuyên!

Ông lão ăn mày kia dậm chân, quát:

- Hỗn đản thêm mùi cấp!

- Cừu lão bang chủ.

Chu Thuận Thủy mỉm cười nhàn nhã:

- Ngài tiết kiệm hơi sức đi. Nếu như ngài muốn tự mình lên đài, Chu Thuận Thủy ta cũng muốn lĩnh giáo một phen.

Quần hào lại cùng thoáng ngẩn ra. “Cừu lão bang chủ”! Chẳng lẽ “lão ăn mày” chẳng chút nổi bật này lại chính là “Thần hành Vô ảnh” Cừu Vô Ý năm xưa cùng đứng thế chân vạc với Thiếu Lâm Thiên Chính, Võ Đang Thái Thiện!

... Đến cả bang chủ Cái Bang cũng đã tới rồi! Thành Đương Dương tối nay quả thực là phong vân biến sắc!

Khi mọi người bị sự xuất hiện của Chu Thuận Thủy thu hút, Tiêu Khai Nhận vẫn như cũ bình tĩnh nói (Tiêu Thu Thủy lại trông thấy hai vai nhị ca mình không ngừng run rẩy... Huynh ấy thật sự có thể tâm bình khí hòa ư?):

- Cha mẹ vừa mới qua đời... Đối với huynh ơn trọng như núi! Huynh không ngờ lại vì một chút hư danh đó mà không tiếc tranh giành với tam đệ, nhân giặc là cha, đến cả họ cũng không cần nữa!

Tiêu Dịch Nhân cười lạnh đáp:

- Đại trượng phu có thể làm chuyện phi thường mới là người phi thường... Càng hướng hồ ta cũng là tìm chỗ dựa để đối phó với Quyền Lực bang.

- Rất hay.

Tiêu Khai Nhận không muốn nhìn về phía đại ca mình nữa (Tiêu Thu Thủy phát hiện nhị ca trước nay luôn bình tĩnh, giờ hai mắt đã đỏ bừng):

- Ta còn nghe nói cha mẹ chết dưới tay Chu đại thiên vương, huynh không báo ơn sâu của cha mẹ, ngược lại còn vong ân phụ nghĩa, không sợ người trong thiên hạ cười nhạo, phỉ nhổ sao!

Trên mặt Tiêu Dịch Nhân như có mấy chục con bọ đang chuyển động, dưới ánh lửa bập bùng, đầy vẻ hung tợn:

- Mặc người nói thế nào, người xem võ công ta, có phải là ngày đi

ngàn dặm hay không? Người đi lên chỗ cao, nước chảy về chỗ thấp... Chờ khi xây vững căn cơ rồi tìm cách khôi phục gia thanh cũng chưa muộn!

- Đại ca, đại tiết không thể mất .

Tiếng Tiêu Khai Nhận nhẹ nhàng mà khảng khái (Tiêu Thu Thủy thoáng thấy hai hàng nước mắt đã chảy xuống bên gò má nhị ca mình):

- Nếu không ta chỉ có thể thay mặt cha mẹ xử lý huynh thôi.

- Ha ha ha...

Tiêu Dịch Nhân cười lớn, khinh khí thổ ra làm lửa đuốc chấn động lúc sáng lúc tối. Ý giống như gặp chuyện đáng cười nhất từ khi sinh ra bên giờ, cười đến hơi sau không tiếp được hơi trước, thở dốc hỏi:

- Người đây là đại nghĩa diệt thân phải không?

Y lại cười một chặp, cười đến mức khiến người ta có cảm giác thần kinh hẳn đã căng thẳng đến không còn như con người nữa, khiến cho người ta rùng mình ớn lạnh:

- Vậy thì cố gắng thay trời hành đạo đi, đừng để ta lại diệt mất thân...

Tiêu Khai Nhận không nói gì nữa.

Hắn chỉ chậm rãi tháo song kiếm, lấy vải trắng buộc ngang trán (người trong Xuyên tường nhớ Gia Cát Lượng, thường lấy vải trắng buộc trước trán mỗi lúc cúng tế trang nghiêm, lại cũng dùng cách này thể hiện ý không bao giờ thối lui), liếc nhìn thật sâu về phía Tiêu Thu Thủy, rồi lập tức bước nhận lên lôi đài.

- Nhị ca!

Tiêu Thu Thủy hét lên.

Tiêu Khai Nhạn đã bước đi là không hề ngoái đầu lại.

- Nhị ca!

Tiêu Thu Thủy đẩy đám đông ra, cố chen lên trước, chỉ thấy Tiêu Khai Nhạn hai hàng lệ nóng đã kéo tới cằm, trong mắt hấn vẫn còn ngấn lệ, nhìn thẳng lên lôi đài, không để ý tới tiếng gọi của Tiêu Thu Thủy.

- Nhị ca...

Tiêu Thu Thủy gào lên thảm thiết. Lúc này một trận cuồng phong thổi tới, lửa đuốc lắc lư dợn tắt, chập chờn không thôi, hóa ra là gió sớm, bình minh đã sắp tới rồi.

Quyển 7 - Chương 7: Lôi đài

Tiêu Khai Nhận cầm song kiếm trắng đen bắt chéo trước ngực, bước nhanh lên lôi đài.

Tiêu Dịch Nhân nhìn vóc dáng vững vàng của Tiêu Khai Nhận, cười nói:

- Lão nhị, ngươi càng lúc càng rắn rỏi hơn đấy.

(Trong lòng y lại nghĩ tới thất bại ở núi Điểm Thương... Tiền đồ rộng mở của y đều bị hủy trong lửa nóng và khói dày nơi ấy, thuộc hạ người chết, người bị thương, người bỏ chạy, người đầu hàng, còn y thì phải chịu khuất nhục, để cho người thiên hạ đều biết rằng, Tiêu Dịch Nhân y là bại quân kém cỏi, không bằng được tam đệ Tiêu Thu Thủy bất học vô thuật, ham chơi rồi việc! Vì thế y muốn được mở mày mở mặt, trả thù sỉ nhục, gia nhập vào dưới trướng Chu đại thiên vương cũng có gì là không thể! Cái tên nhóc bộ dạng lạnh khô này mà cũng dám lấy danh nghĩa họ Tiêu để ngăn cản hấn? Cha mẹ đều đã qua đời rồi, mình là đại ca, bọn chúng dựa vào cái gì mà dám quán?)

Y càng nghĩ càng tức, ngoài mặt lại không nóng không giận, lạnh lùng như gỗ đá.

Lúc này Tiêu Khai Nhận đã bước lên trên lôi đài. Tiêu Dịch Nhân nhìn người em trai mắt to mi dày, trước nay vẫn luôn kính phục mình, không khỏi gầm lên:

- Ngươi thực sự giúp lão tam, không giúp ta?

Tiêu Khai Nhận trầm trọng đáp:

- Ta là người của Tiêu gia Hoán Hoa, ta chỉ giữ gìn hạo khí trường tồn của Hoán Hoa kiếm phái suốt hơn một trăm ba mươi năm qua.

Tiêu Dịch Nhân cười lạnh:

- Ta cũng là người của Hoán Hoa kiếm phái.

- Không phải.

Tiêu Khai Nhận chậm rãi lắc đầu:

- Không phải.

- Người là Hoàng Phủ Cao Kiêu, chó săn của Chu đại thiên vương.

Trên trán Tiêu Dịch Nhân túa mồ hôi lạnh, giận quá hóa cười:

- Người là đối thủ của ta sao?

Tiêu Khai Nhận không trả lời. Hắn bắt chéo hai kiếm, giơ lên cao quá đầu, tiếp đó kiếm trước chĩa ngang, ngắm chuẩn vào Tiêu Dịch Nhân, kiếm sau nâng lên ngang mày, mũi kiếm chỉ vào huyệt mi tâm Tiêu Dịch Nhân.

Tiêu Dịch Nhân cũng không nói thêm gì nữa, trường kiếm chỉ xéo ra cách người ba thước, tay trái đặt hờ lên tay phải, rơi vào trầm tư.

Người phụ nữ phong hoa tuyệt sắc kia chăm chú nhìn trận thế giữa trường, nói:

- “Nhị thiên Nhất tâm” kiếm pháp của Tiêu Dịch Nhân đã được bảy phần hỏa hầu, nhưng Tiêu Khai Nhận bản tính ngay thẳng, từ nhỏ luyện song kiếm, muốn phá Nhị thiên Nhất tâm, chỉ cần nắm chắc thời cơ, cũng không phải là quá khó khăn, đáng tiếc...

Chu Thuận Thủy cười lớn:

- Đáng tiếc tư chất Tiêu Khai Nhận vẫn có vấn đề, hẳn sử dụng song kiếm đen trắng, nếu như đủ thông minh thì đã sớm đổi kiếm lộ, gồm đủ âm dương, nhất định sẽ tốt hơn rất nhiều.

Đại Vĩnh lão nhân trở mắt nhìn người phụ nữ kia, hỏi:

- Còn ngươi là ai?

Người phụ nữ đó cười không đáp, chủ tâm vào lời đài. Chu Thuận Thủy cười lớn, khiến co quần hào đằng sau chấn động nghiêng ngả, liên tiếp thoái lui:

- Trên thế gian này, nữ tử dám phê bình kiếm thuật của lão phu, ngoài Triệu Sư Dung ra thì còn có ai nữa!

Lời này nói ra, toàn trường chấn kinh.

Lúc này, trên lời đài đã phát động.

Tư thế của Tiêu Khai Nhận là tư thế công kích, cho nên hẳn ra tay trước.

Kiểm thế của Tiêu Dịch Nhân là hậu phát chế nhân.

Y ta trong sát na của sát na khi Tiêu Khai Nhận ra chiêu.

Một sát na là một phần sáu mươi của một chớp mắt.

Một sát na của một sát na, không biết là nhanh đến mức nào, nhưng Tiêu Dịch Nhân đã nắm bắt được.

Hơn nữa còn nắm bắt được điểm công kích của Tiêu Khai Nhận.

Cho nên y có thể chặn đứng chiêu tới, cũng có thể khóa chết đối phương.

Như thế cũng ngang với nắm chắc sinh tử.

Vì vậy Tiêu Khai Nhận phải chết.

Tiêu Khai Nhận không lập tức chết ngay. Khi Tiêu Khai Nhận trọng thương, không hề kêu đau, nhưng lại hét lên:

- ... Lão tam, Hoán Hoa kiếm phái không có phản đồ...

Thế nhưng kiếm thứ hai của Tiêu Dịch Nhân đã giết tới. Mặt Tiêu Khai Nhận vỡ thành hai mảnh, cùng với máu tươi là một tiếng hô thảm vỡ toang mà đứt đoạn:

- .... Cũng không thể có phản đồ!

Tiếng đoạn, người chết.

Kỳ quái là chuyện Tiêu Thu Thủy nghĩ tới lại không phải cái chết của Tiêu Khai Nhận, mà là một chuyện khác.

Hắn nhớ tới câu chuyện Tiêu Khai Nhận kể cho hắn nghe trên núi Nga Mi.

Đó là câu chuyện về Khương đại và Khương nhị trong võ lâm.

Câu chuyện rất đơn giản. Khương đại và Khương nhị vốn là anh em tốt, sau khi hai anh em đều thành danh thì nghi kỵ lẫn nhau, cuối cùng thì công kích, đối cầu, cuối cùng bị Quyền Lực bang tiêu diệt. Nhưng trong bảy người sáng lập ra Quyền Lực bang cũng có hai người hy sinh trong trận đó, nếu như đôi huynh đệ đó không tự tiêu tao thực lực, kết quả còn chưa thể biết được.

Cuối cùng, Tiêu Khai Nhận kết luận một câu:

“Mỗi người có phương pháp làm việc của riêng bản thân mình.”

“Chỉ cần đệ tin tưởng một người, thì cứ để cho người đó làm.”

Khuôn mặt vuông vức, đen sạm của hắn trong vô cùng kiên nghị:

“Ta kể chuyện đó với đệ, không phải là chỉ hai người chúng ta, mà vì tính cách của đệ và đại ca rất dễ có xung đột, từ chuyện của Thập niên hội đã có thể thấy được.”

Tiêu Khai Nhận còn nói:

“Thất bại của huynh ấy tại Điểm Thương, tất là tiếc nuối cả đời, bây giờ đang lúc thất ý, tuyệt không thể kích thích huynh ấy nữa.”

“Đệ hiểu.”

Lúc đó Tiêu Thu Thủy hiểu được thâm ý của Tiêu Khai Nhận mà cảm động sâu sắc, đáp:

“Nếu đệ gặp đại ca sẽ cố hết sức giữ lời. Nhị ca không cần lo lắng.”

“Vậy thì ta yên tâm rồi.”

Khi ấy, Tiêu Khai Nhận vui mừng nói như vậy.

Mà nay Tiêu Khai Nhận lại khiêu chiến Tiêu Dịch Nhân trước, sau đó bị Tiêu Dịch Nhân giết chết, chỉ còn lại một mình hắn...

... Phải lựa chọn như thế nào đây?

Đang lúc hắn hẫng rơi vào suy tư, giống như ngã xuống đầm bùn không thể tự thoát ra được, thì bỗng nghe có giọng nữ bật khóc:

- Người... Không xứng nhìn mặt cha mẹ!

Người kêu khóc là Tiêu Tuyết Ngư, gương mặt nàng đau đớn, trên má đã phủ đầy nước mắt, người như một mũi tên phóng lên lôi đài, xông tới chỗ Tiêu Dịch Nhân.

- Muốn chết!

Tiêu Dịch Nhân quát lên như vậy.

Tiêu Thu Thủy trong mê mang, vụt thức tỉnh, nhảy lên.

Kiểm quang lóe lên, như thất luyện phá không.

Tiêu Tuyết Ngư thét lên, đau đớn ngã xuống.

Hòa thượng Đại Đổ gầm lên:

- Tuyết Ngư...

Bất chấp tất cả, vung chưởng đánh về phía Tiêu Dịch Nhân, lúc này

Tiêu Dịch Nhân đã đỡ lấy tỳ tỳ ngã dưới đất.

Tiêu Tuyết Ngư mặt ngọc trắng bệch, chỉ một câu rồi mất đi tri giác:

- Họ Tiêu Hoán Hoa, phải dựa vào đệ rồi.

Tiêu Thu Thủy mắt hồ đầm lệ, vụt ngẩng đầu lên, hòa thượng Đại Đổ trên người đã mang nhiều vết thương, máu tươi bắn tung.

- Dừng tay!

Tiêu Thu Thủy hét lên một tiếng long trời lở đất.

Thật sự đã dừng tay.

Tiêu Dịch Nhân rõ ràng là có muốn khống chế bản thân không nghe theo ý niệm của đệ đệ “không thành tài” này, nhưng tay không biết tại sao lại không chịu khống chế, dừng lại.

... Cũng được, trước tiên dừng tay, nghe xem hấn định nói cái gì.

Tiêu Dịch Nhân không khỏi tự giải thích với mình như vậy, giống như là nếu không tìm ra một cái cớ thì không thể chấp nhận được thực tế là bản thân mình đã sinh ý sợ hãi.

Tiêu Thu Thủy giữ lấy thân hình đang đổ máu của hòa thượng Đại Đổ, chỉ hỏi có một câu:

- Anh còn nhớ... Trận chiến trong đình Ngũ Long Quảng Tây?

- Còn nhớ.

Hòa thượng Đại Đổ cố nhịn đau, nhưng vẫn đồng dục đáp.

Trong trận chiến gần hồ Thất Tinh, ngay cả Quảng Tây Ngũ hổ cũng hiểu nhầm Tiêu Thu Thủy, đám Khuất Hàn Sơn Quyền Lực bang chiếm hết thượng phong, Tiêu Thu Thủy thật sự đã đến lúc cô lập không nơi bầu víu nhưng hòa thượng Đại Đổ vẫn bất chấp mọi hậu quả, kiên trì đứng về phía Tiêu Thu Thủy, cùng kề vai tác chiến. Tiêu Thu Thủy và hòa thượng Đại Đổ quen biết nhau đã mười mấy năm, trải hơn trăm trận lớn nhỏ, nhưng hòa thượng Đại Đổ thủy chung vẫn không bao giờ phản bội hấn, nhất là trong trận hồ Thất Tinh, đình Ngũ Long, khi tất cả mọi người đều đã buông tay, vẫn trợ giúp giúp đỡ, bỏ mặc sống chết, Tiêu Thu Thủy không bao giờ đáng quên.

- Anh còn chịu được chứ?

- Còn chịu được.

- Tốt.

- Còn chịu được, nhìn cậu lấy mạng cái thứ không bằng cầm thú này.

- Được.

- Đại trượng phu sống trên đời, đã đến lúc không thể giữ lòng dạ đàn bà nữa rồi.

- Được.

Tiêu Thu Thủy, quay người, đối mặt, Tiêu Dịch Nhân.

Tiêu Dịch Nhân, cười lạnh, chỉ kiếm, Tiêu Thu Thủy.

- Ta rất hối hận.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Hối hận tại sao phải chờ đến khi tử tử và nhị ca ngã xuống mới ra tay.

- Cũng vậy.

Tiêu Dịch Nhân đáp:

- Ra tay lúc nào cũng như nhau cả.

Dưới đài.

Chu Thuận Thủy nói:

- Tiêu Dịch Nhân dù sao cũng hơn Tiêu Thu Thủy mười tuổi, mười năm gian khổ không tầm thường, Tiêu Thu Thủy mười năm ăn cơm sẽ không phải là uống phí.

Triệu Sư Dung đáp:

- Nhưng võ công không giống như ăn cơm, không giống một chút nào. Tự thân phấn đấu, tư chất nông sâu. Nếu như sống lâu hơn mấy năm là có thể vô địch thì thiên hạ đệ nhất cao thủ đã là con rùa đen.

Lạnh lẽo thấu xương.

Phương đông sau vầng bình minh trắng mờ đã dần nổi lên một mảng đỏ sẫm.

Sớm mai đỏ máu, theo gió đêm thổi qua, tất cả lạnh lẽo như mộ lạnh đên cõi.

Tiêu Dịch Nhân bỗng vẽ ra một kiếm.

Ngọn lửa cơ hồ tắt ngấm.

Đây là một kiếm thị uy, khi khí thế lên đến đỉnh, Tiêu Dịch Nhân tung người nhảy lên, triển khai “Thiên Lang sát pháp” của y!

Đúng lúc này, Tiêu Thu Thủy đột ngột vung kiếm.

Cũng đồng thời, mặt trời đột ngột nhô lên khỏi màn đêm đen kịt, tỏa ra ánh vàng giữa đường chân trời thanh tĩnh!

Một thoáng kim hồng. Ánh mặt trời chiếu lên thân kiếm, khúc xạ thành một đường cung, chiếu thẳng vào mắt Tiêu Dịch Nhân!

... Không nhìn thấy gì!!!

Tiêu Dịch Nhân lần này kinh hãi không phải là thường, tay phải đau xót, ngón cái và ngón trỏ đã bị cắt đứt, trường kiếm lập tức rời tay.

Tiêu Thu Thủy không truy kích nữa. Hắn chăm chú nhìn tầng mây biến ảo, như nhớ tới mái tóc mây của Đường Phương, như có cảm ngộ:

“Một kiếm này, nên gọi là ‘Đường Phương’.”

Tiêu Dịch Nhân sợ hãi trợn tròn mắt, ôm tay, lùi lại. Tiêu Thu Thủy chỉ kiếm xuống đất, vẫn không truy kích, lại đột nhiên quỳ xuống, bật khóc nói:

- Ca ca, đệ xin huynh, về lại Hoán Hoa đi...

Hắn còn chưa nói hết, Tiêu Dịch Nhân đã quỳ thụp xuống, mồ hôi như mưa, khàn giọng nói:

- Ta sai rồi...

Tiêu Thu Thủy từ nhỏ tới lớn chưa từng thấy đại ca hắn ôn hòa nhẹ giọng, trông thấy tình cảnh như vậy, vội vàng lết tới nâng đỡ, chỉ nghe Tiêu Dịch Nhân khóc nói:

- Ta sai rồi...

Tiêu Thu Thủy nhất thời không biết phải an ủi thế nào. Tiêu Dịch Nhân đau đớn nói:

- ... Ta sai là không giết người ngay từ lúc võ công người còn kém cỏi!

Tiêu Thu Thủy ngăn ra, Tiêu Dịch Nhân vung tay, đánh một quyền trúng sống mũi Tiêu Thu Thủy. Tiêu Thu Thủy máu mũi chảy dài, nước mắt mờ hồ, nắm kiếm định công nhưng trường kiếm trong tay đã bị Tiêu Dịch Nhân trở tay đoạt mất. Tiêu Dịch Nhân cười hung ác:

- Dù cho người tinh ranh như quỷ thì vẫn phải chết trong tay ta...

Tiêu Thu Thủy nghe tiếng đoán chỗ, lật tay đánh ra một chưởng, “chát” một tiếng đánh trúng ngực Tiêu Dịch Nhân. Tiêu Dịch Nhân hộc lên một ngụm máu, nhưng nhờ có kim ti giáp che đỡ (trong Giang Sơn Như Họa, Tiêu Dịch Nhân ở Vân Nam đã dùng món chí bảo Hoán Hoa này đỡ được châm độc của Phật Khẩu thần ma Lương Tiêu Thử), làm tiêu đi phần lớn chưởng lực, giờ tay chém xuống, một chiêu Nhị thiên Nhất tâm, chém trúng Tiêu Thu Thủy!

Tiêu Thu Thủy thét dài, trong lúc nguy hiểm bỗng móc ra một vật

trong người, cũng mặc kệ tất cả, đâm thẳng ra!

Lúc này Tiêu Thu Thủy sống mũi đau đớn, thắt lưng bị kiếm chém thương, võ công giảm mạnh.

Cú đâm bất ngờ này đáng ra không thể trúng được, ngay lúc đó, mặt trời chiếu rọi, ánh sáng ngập tràn mặt đất, làm vật trong tay Tiêu Thu Thủy vụt sáng bừng.

Ánh mắt Tiêu Dịch Nhân cũng thoáng hoa lên, hét lớn:

- Thiên hạ Anh hùng lệnh!

Trong lòng giật nảy, tay phải bị thương, tay trái dùng kiếm không tiện, bị chậm lại một chút, mũi nhọn của lệnh bài đã đâm vào ngực trái y!

Tiêu Dịch Nhân là nhân vật bậc nào. Trước khi y sang phe Chu đại thiên vương đã là thanh niên tuấn kiệt, lãnh tụ quần luân, cơ trí hơn người, ứng biến thần tốc, trong khoảnh khắc bị đâm trúng, tất cả thần kinh đồng loạt đau đớn, y liền lợi dụng sát na đau đớn đó, hít sâu một hơi, toàn lực bay ngược ra xa!

Áo đen phấp phới, y lộn người xuống khỏi lô đài.

Chỉ cần có thể yên ổn chạm đất là sẽ có cơ đáp trả.

Nhưng đang lúc người lơ lửng giữa không trung đó, bỗng có một bóng người, nhanh như sao băng, ánh đao lóe lên, chém trúng vào Tiêu Dịch Nhân. Tiêu Dịch Nhân gào lên, kiếm đâm ngược ra sau, xuyên thủng thân người đó ra tận sau lưng, cả hai cùng rên lên, ngã nhào xuống đất.

Tiêu Dịch Nhân khổ sở giãy giụa, quay nhìn ra sau.

... Là Tề Tạc Phi!

Cửu hoàn đại đao của Tề Tạc Phi vẫn còn găm lại trên người y, y có thể cảm nhận được lưỡi đao lạnh lẽo đến mức nào, vô tình đến mức nào.

Tề Tạc Phi thờ dốc, dùng ánh mắt ngoan độc, báo thù thỏa mãn nhìn trừng trừng vào y, há miệng hít từng hơi, từng hơi một, cau mặt, nhíu mày, vắn vẹo cơ miệng, khó nhọc nói:

- Người ám sát bao nhiêu... huynh đệ... Ta... ám sát... người...

Nói đến đây, ánh mắt đã từ từ tán loạn, rũ người ngã vật ra.

Tiêu Dịch Nhân thì lại chưa chết.

Y có cảm giác như có một mũi đao nóng cháy, đang tằm trong rượu cháy. Ngày trước khi y còn niên thiếu, khi còn chưa biết thế nào là đối gạt, từng vì thưởng thức một loại rượu gọi là “thiên đao tử”, hào khí sinh cầu vồng, giết xong kẻ đại gian đại ác, cũng từng cùng một đám đồng bạn trẻ tuổi chí khí tung hoành, vui cười uống rượu, không say không về. Thiên đao tử đương nhiên là không phải được ủ như thế này, nhưng hiện tại y lại có cảm giác như say khướt, nhưng cũng rất khổ sở, mũi đao thiên đốt đó, đang nằm ngay trong cơ thể y...

Cửu hoàn đại đao của Tề Tạc Phi còn đang cắm trong cơ thể y... Ai, thực là không nên sơ suất như vậy!

Trong tầm mắt mông lung mơ hồ của y, tất cả mọi thứ tựa như đều mờ mịt đi, vắn vẹo đi. Tam đệ y chạy xuống dưới đài, kinh ngạc, đau thương, ôm lấy y, nhưng không phải thật sự chạm vào y, y biết bản thân mình bị thương quá nặng, đã chỉ còn thoi thóp thở, không chịu

nổi một cú chạm nữa.

... Y nhìn đôi mắt lăm liệt, lông mày rậm đan xéo của đệ đệ, cùng với cái miệng truyền cảm, cùng với vệt ria đã dần nhú lên, rậm rì đặc ý như chân mày... “Lão tam không chịu lớn” này của y cũng giống như y vậy, đã mọc ria rồi, hơn nữa so với y còn hiên ngang, mạng mẽ hơn... Y bỗng cảm thấy rất thương tâm, y, chịu đựng bao nhiêu năm như thế, suy tính bao nhiêu ngày như thế, lại vì cơ duyên không tốt, y sắp phải chết rồi, tất cả đều sắp thành quá khứ rồi. Tất cả đều biến thành thuộc về đệ đệ này của y rồi, Y rất không cam tâm....

Người mất vật tan, chuyện xưa thảng thốt. Y nhớ lại lúc thanh niên, Lương đệ đệ tới chơi, hai người ở trong phòng bàn luận chuyện giang hồ lập chí muốn làm đại sự, hưng phấn đến cả đêm không ngủ... Đẳng xa có tiếng gà gáy đấy chăng, gió ấm sao mà lạnh, là đang thúc giục y lên đường ư?

Y buột miệng nói:

- Thực là tịch mịch...

Ánh nắng sớm diễm lệ rực rỡ, đổ lên khắp vòm trời, chim chóc bay lượn, bóng núi âm u... Nhưng Tiêu Dịch Nhân, thì đã, chết rồi.

Tiêu Thu Thủy hai mắt đăm lệ, nhìn trời.

Ca ca mà hấn tôn sùng nhất từ khi còn nhỏ, trước khi chết, lại nói một câu giống hệt như Chương Tàn Kim lúc chết.

Thực là tịch mịch...

Thế gian này đi đến đỉnh điểm, gặp đến thấu triệt, sống đến cuối cùng, chẳng lẽ cuối cùng sẽ chỉ còn lại tịch mịch?

Tiêu Thu Thủy không biết được.

Bởi vì hấn còn chưa sống tới cuối cùng.

Máu mũi hấn đang chảy, sống mũi bị đánh gãy, hông bị chém thương, trong những năm tháng vong mạng sau đó, mũi hấn dễ bị hắt xì, dễ bị sụt sịt, mãi không khỏi được, thắt lưng cũng thường hay đau nhức, một mặt là thương thể không thể khỏi hoàn toàn, mặt khác cũng có thể là kỷ niệm ca ca hấn... Trong cuộc đời hấn tương lai, còn có vô số lần ngã xuống, vô số lần bị chí thân bằng hữu bán đứng, nhưng hấn vẫn có thể nhẫn nhục cắn răng gánh vác, cuối cùng đều một lần nữa đứng dậy...

Năm tháng thoi đưa. Mũi, hông Tiêu Thu Thủy, vẫn không khỏi được.

Tiêu Dịch Nhân chết rồi.

Không còn ai lên lời đài nữa.

Gia Cát tiên sinh dùng âm thanh khàn đặc, hô lên mười lần, vẫn không có người lên đài khiêu chiến.

... Tiêu Thu thủy là người chiến thắng cuối cùng.

Trên thực tế, cũng chẳng có ai có tự tin đánh bại được Tiêu Thu Thủy, càng huống hồ, dưới đài còn có hai ả của Chu Thuận Thủy và Triệu Sư Dung, chẳng ai qua nổi cả, chức vụ “minh chủ” này, thử hỏi, có ai dám bước lên làm?

Vì thế Gia Cát tiên sinh tuyên bố:

- Tiêu Thu Thủy là minh chủ võ lâm trong Trường Giang đại hội của

Thần Châu kết nghĩa, hiệu lệnh võ lâm, hiệu mệnh thiên hạ, cùng chống giặc Kim, diệt cường trừ bạo, cùng chia quốc nạn...

Tiếp theo là giao đại ấn ngọc tỳ cùng cờ lệnh cầm xí, và tuyên thệ kết minh. Trong đời Tiêu Thu Thủy cũng không biết là thấy qua bao nhiêu người thề hẹn, mặc cho lúc nói oanh thiên động địa thế nào, đến khi muốn bội nghĩa bỏ ước thì thực sự là mắt cũng không chớp thêm lấy một lần. Nhưng hấn chỉ như là còn hát trên đài mà thôi, kịch diễn đến đâu, hấn cũng chỉ biết tận lực mà diễn cho tốt vai của mình. Cũng là sau khi tuyên bố xong tiếng hoan hô vang dội, mấy nghìn người cùng reo hò, có thể nói là kinh thiên động địa, nhất là mấy người Lý Hắc, Hồ Phúc, Thi Nguyệt, Lâm công tử, Thiết Tinh Nguyệt, ngấn lệ hoan hô, nhảy múa không thôi, tình nghĩa thâm trọng. Trong lòng Tiêu Thu Thủy như cũng nổi lên ngàn núi tuyết, hấn từng trên cõi đời này chỉ còn lại Đường Phương, nhưng đến như nay, khi hấn mất đi luôn cả Đường Phương, thực sự là tịch mịch như tuyết, lạnh lẽo, mà đến dưới ánh nắng xuân lại chẳng lưu lại chút hình tích. Trong khoảnh khắc này, hấn quả thực có cảm giác hưng phấn, chết cũng không hối tiếc, nhưng lại có một giọng nói lạnh lùng, cắt đứt nhiệt huyết của hấn:

- Tiêu Thu Thủy, mình chủ người tự đi mà làm, nhưng Thiên hạ Anh hùng lệnh thì phải giao ra đây cho ta!

- Ai nói vậy!

Đứng dưới đài, Thiết Tinh Nguyệt gào thét.

- Ta nói.

Kẻ nói chính là Chu Thuận Thủy.

Quyển 7 - Chương 8: Lôi đài ở dưới lôi đài

- Minh chủ về tay Tiêu Thu Thủy người, Thiên hạ Anh hùng lệnh về Chu Thuận Thủy ta, như thế là vẹn cả đôi đường... Người không xen vào việc của ta, ta cũng không can thiệp đến chuyện của người.

Chu Thuận Thủy tỏ rõ thái độ:

- Tối nay cao thủ như mây, ta biết điều đó, nhưng trong đó có bao nhiêu người là thủ hạ của ta, chư vị có biết không?

Tiêu Thu Thủy bỗng có một cảm giác. Xung quanh chen chúc chật chội, hấn lại cảm thấy trời đất tang thương, cho dù ánh bình minh cũng nhuộm một mảng trống rỗng, hấn không có nơi nương tựa, không còn người thân, ngoài Tiêu Tuyết Ngư sống chết chưa rõ ra, không còn ràng buộc gì nữa. Giữa đất trời, chỉ có một mình kẻ đau thương hấn, độc lai độc vãng. Nhưng mơ hồ lại có tiên hiền tiên liệt, mở đường cho Thần Châu, đời nay có dũng tướng quốc sĩ, giết địch vì nước... Hấn đột nhiên khẳng định được điều hấn nên làm. Hấn đứng lên, cao lớn như thần.

- Người không xứng.

Ánh mắt Chu Thuận Thủy co rút lại, cười hung tợn, chọt vỗ tay một cái.

Một người theo tiếng mà phóng lên, trong tay lóe lên bảy đốm sáng lạnh, bắn thẳng về phía Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy tuy bị thương nặng, nhưng cũng chưa đến mức không thể tránh né!

Hắn không tránh nổi là vì hắn không dám tin, người đó cũng hạ độc thủ với hắn!

Hắn trúng năm mũi phi tiêu.

Phi tiêu bắn trúng người Tiêu Thu Thủy, lập tức văng ngược ra ngoài, theo đó là máu tươi phun trào. Hắn tuy không tránh né nhưng toàn thân đã quán chú công lực hộ thân!

Hắn trợn mắt muốn rách, gầm lên:

- Người...

Kẻ bắn tiêu đánh lén không ngờ lại là người trọng thương, bị hủy mất nửa bên mặt, Đường Phi!

Chu Thuận Thủy cười lớn, nói:

- Thiên hạ Anh hùng lệnh, ta đã xứng lấy đi chưa?

Tiêu Thu Thủy hai mắt trợn trừng, không chút nao núng:

- Người không xứng!

Cơ mặt Chu Thuận Thủy co giật, giận giữ quát:

- Người nghĩ ta là ai, nói cho người biết...

Chu Thuận Thủy cuồng tiếu, như như cú kêu giữa trời:

- Ta Là “Thiết tủa hoành giang” Chu Thuận Thủy.

Lời này nói ra, đặc biệt vận nội lực lên tiếng, toàn trường ngoài lão nhân uy mãnh, ngay cả Triệu Sư Dung cũng bị chấn động đến phải đứng vụt dậy, có người suýt nữa thì ngã xuống, đại bộ phận nhân sĩ võ lâm bị chấn lùi lại vài bước, càng có người toàn thân tê dại giữa trường. Chu Thuận Thủy nheo mắt về xảo trá, hỏi:

- Như vậy,

Lão cười đầy tự tin như hồ ly:

- Ta đã xứng hay chưa?

Tiêu Thu Thủy nhìn lão, thật sâu, hít một hơi, thật dài, dần từng tiếng một:

- Người, không, xứng.

Im lặng như tờ.

Ngoài tiếng lớp bốc thiêu đốt của lửa đuốc còn chưa tắt ra, giữa biển người cả ngàn cả vạn, không ngờ lại đến cả một âm thanh cũng không có.

Chu Thuận Thủy như chim ưng rình mồi, nhìn chăm chăm vào Tiêu Thu Thủy, tiếp đó giơ bàn tay giống như vuốt ưng, nhẹ nhàng bắt vào một cây cột trên lôi đài, giống như nhấc một chén trà nhỏ bé, tinh xảo.

Vậy mà cây cột to bằng cả người ôm đó lập tức gãy nát ra như bột vụn, đổ xuống rào rào, làm chấn động cả lôi đài. Một tràng âm thanh như núi sụp đất lở, tro bụi mù mịt, lôi đài đã hoàn toàn sụp đổ.

Đó chỉ là sức một cái bắt từ tay trái Chu Thuận Thủy.

Lần này đến cả Đại Vĩnh lão nhân, Địa Nhân đại sư cũng phải biến sắc.

Chu Thuận Thủy hai mắt như dao sắc, trừng trừng nhìn Tiêu Thu Thủy, y phục toàn thân không gió mà động, gằn giọng hỏi:

- Ta, đã, xứng, hay, chưa?

Lần này Tiêu Thu Thủy lại không đáp.

Hắn quay đầu sang.

Hắn hỏi Đường Phi:

- Người tại sao lại phải làm như vậy?

- Làm như vậy, còn có thể gặp mặt Đường Phương nữa hay không?

- Tại sao lại phải phản bội Đường môn, theo về làm thủ hạ lão thất phu này?

Đường Phi ngẩn ra. Gương mặt âm dương quái dị của cô ta dờ ra, không biết đáp lời thế nào, Chu Thuận Thủy chỉ cảm thấy máu nóng dồn ùng ục lên đầu, trong não như nổ ầm một tiếng, một loại phẫn nộ khó mà hình dung nổi, làm cho lông tóc trên đầu lão dựng đứng cả lên! Lão phát ra một tiếng rống giận kinh thiên động địa!

Một đòn đó của lão có thể giết được Tiêu Thu Thủy thân đang mang trọng thương hay không, thủy chung vẫn là một bí ẩn.

Nhưng chỉ biết một đòn đố của lão đột nhiên bị người ta hóa giải.

Hóa giải bằng một cái phát nhẹ nhàng.

Hơn nữa còn dùng ống tay áo.

Ống tay áo màu xanh lục.

Trên đời chỉ có một người có thể dùng lực đạo nhẹ nhàng như vậy cùng với tay áo uyển chuyển như vậy để hóa giải “Trường Giang xuất áp” của Chu Thuận Thủy.

Triệu Sư Dung.

Triệu Sư Dung cười khanh khách, cười ung dung.

Chu Thuận Thủy sắc mặt xanh lè, lớn tiếng hỏi:

- Người muốn cứu Tiêu Thu Thủy?

Triệu Sư Dung không trả lời lão, mà quay sang phía Tiêu Thu Thủy nói:

- Cậu nói rất đúng!

Nụ cười phong hoa tuyết đại của cô ta lại mang chút lo âu:

- Lão ta sao xứng được!

Chu Thuận Thủy quả thực là tức đến sắp phát điên rồi. Lão ta tung hoành bảy biển, độc bá võ lâm, đã bao giờ như hôm nay trước bị một tên tiểu tử hậu sinh miệt thị, sau lại để một người phụ nữ chế nhạo? Lão đột nhiên bật cười ha hả, không ngờ lại hát một đoạn “Hoàng Hà

khúc”, hắt hơi một cái, vươn vai vắn lưng một cái, giống như tất cả nô khí đều tiêu tan hết, khôi phục lại bộ dạng như ban đầu, chột nói:

- Hóa ra Lý phu nhân cũng muốn có Thiên hạ Anh hùng lệnh!

Triệu Sư Dung thấy Chu Thuận Thủy vậy mà lại có thể từ trong trạng thái phẫn hận, khôi phục tâm trí bình tĩnh, trong lòng cũng không khỏi thầm bội phục, buột miệng nói:

- Quả nhiên là Chu đại thiên vương!

Chu Thuận Thủy khẽ gật đầu đáp:

- Lý phu nhân quá khen.

Khi Triệu Sư Dung hóa giải một chiêu kia, một mùi hương nhàn nhạt lọt vào mũi Tiêu Thu Thủy, ngay cả vết thương cũng như mát lạnh đi nhiều, trước mắt hoa lên, bỗng xuất hiện một nữ tử cao quý thanh nhã như vậy, trong lòng không khỏi tán thưởng, nhưng lại lập tức nhớ tới lúc cùng Đường Phương bàn luận về nữ tử (khi Tiêu Thu Thủy kết giao với Đường Phương, không có chuyện là không nói, lớn từ thiên hạ đại sự, nhỏ tới bình phẩm về nữ tử chưa quen biết, từng nói đến tâm đầu ý hợp, gắn bó thấu hiểu), trong lòng chua xót, lập tức quay sang phía Đường Phì, lạnh giọng hỏi:

- A Phì, cô làm như vậy không sợ làm đau lòng Đường Phương sao?

Đường Phì thấy Tiêu Thu Thủy trúng năm tiêu vậy mà vẫn không ngã, thực là như thiên thần, trong lòng thầm sợ hãi. Dưới ánh bình minh, nửa bên mặt cô ta bị lưới rìu đánh trúng máu me đầm đìa, mũi lại bị Thiết Tinh Nguyệt trượt tay đánh nát, nhìn giống như la sát béo dưới địa ngục, vô cùng đáng sợ.

- Ta vốn là người của Chu đại thiên vương!

Đường Phì ra vẻ quật cường, nhếch miệng nói:

- Ta là người Chu đại thiên vương sắp xếp “nằm vùng” tại Đường môn, mục đích là tra rõ chân tướng tại sao họ Đường năm mươi năm nay không ra giang hồ tranh bá.

Đường Phì nổi giận bưng bưng:

- Đến nay vì giết người mà bại lộ thân phận, người còn muốn thế nào? Đường Phì ta chẳng sợ!

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ cô không phải người nhà họ Đường?

Đường Phì cười khổ sở:

- Ta là kẻ nào? Ta béo thế này, nhà nào cần ta?

Cô ta cười ngơ ngẩn, bộ dạng như điên cuồng:

- Ta muốn theo Chu đại thiên vương làm nên một phen sự nghiệp kinh thiên động địa, như thế mới có người coi trọng!

Cô ta cười, làm chấn động tới vết thương, máu tươi trên mặt lại chảy ra ròng ròng, vô cùng dữ tợn:

- Cho dù khi sư diệt tổ cũng không phải tiếc nuối gì!

Tiêu Thu Thủy nhìn cô ta, vụt rùng mình, hấn bây giờ mới cảm nhận được các vết thương trên người đang đồng loạt kêu gào đau đớn.

- Đường Phì, người thật không phải là người.

Lâm công tử mắng. Thiết Tinh Nguyệt càng giận đến nghiến răng nghiến lợi, hẳn vốn đã có tình cảm thật sự với Đường Phì.

- Đường trư! Người...

Đường Phì cười “khắc khắc”, vừa cười vừa nghiêng ngả, thịt béo trên người run lên từng chập, đột nhiên nụ cười vụt tắt, nói:

- Người không biết rằng con người sẽ thay đổi sao? Nhất là phụ nữ, khi đã thay đổi thì sẽ có thể nắm lấy bất kỳ mọi lý do nhỏ bé nào, sẽ có thể chém người ra làm vạn mảnh....

Cô ta nheo con mắt hẹp còn có thể gọi là nguyên vẹn, cố ý hỏi:

- Những chuyện đó các người đều không biết sao? Không biết thì làm sao học người ta lăn lộn giang hồ?

Kim đao Hồ Phúc giữ lấy Tạp hạc Thi Nguyệt và Khâu Nam Cố đang thiếu chút nữa thì tức chết, trầm giọng đáp:

- Bọn ta không phải là không biết. Trên giang hồ, phải biết nói đạo nghĩa, cho dù người khác không nói, chúng ta cũng nói bằng lương tâm.

Lý Hắc cười lạnh:

- Bọn ta không phải là không hiểu, mà là khinh bỉ không thèm làm thôi. Muốn sa ngã không phải quá dễ dàng sao, kiếm đại một lý do bày ra là được.

Thi Nguyệt quát:

- Không cần biết thế nào, cho dù Đường môn có thể tha cho người thì Thần Châu kết nghĩa chúng ta cũng không tha cho người!

Trần Kiến Quỷ cũng xen vào:

- Người cũng từng cùng chúng ta qua hoạn nạn, không ngờ lại làm những chuyện như thế! Trần Kiến Quỷ ta coi như gặp quỷ (kiến quỷ) ngay lúc sống rồi, hóa ra Đặng Ngọc Bình nằm vùng cho Quyền Lực bang, người là nội gián cho Chu đại thiên vương, đều là cá mè một lứa!

Chu Thuận Thủy cười nói:

- Lão phu muốn thương lượng với Lý phu nhân.

Triệu Sư Dung bình thản đáp:

- Thương lượng chuyện gì?

Chu Thuận Thủy nói:

- Thương lượng một điều kiện.

Triệu Sư Dung hỏi:

- Điều kiện gì?

Chu Thuận Thủy hí mắt cười, giống như một con cáo già:

- Thiên hạ Anh hùng lệnh, có thể về tay Triệu cô nương, nhưng là...

Nụ cười lão càng lúc càng càn rỡ.

- Bảy mươi hai đường thủy Trường Giang, ba mươi sáu phân đà Hoàng Hà, thủy trại ngũ hồ tứ hải, đều có thể do cô nương chỉ huy... Như vậy có được không?

Triệu Sư Dung mỉm cười, nụ cười giống như một cánh bướm dập dờn, dịu dàng hỏi:

- Ý lão là...

Chu Thuận Thủy hí mắt, trông mắt ti hí giữa mi mắt không ngừng đưa lên đưa xuống, ngắm nghía Triệu Sư Dung:

- Chính là muốn được Triệu cô nương cho phép...

Lão cười hề hề:

- Chu lão đầu ta tuổi tuy hơi lớn một chút, nhưng bao nhiêu năm nay, còn chưa cưới vợ, hơn nữa...

Chu Thuận Thủy ngạo mạn nói:

- Trên giang hồ, trong võ lâm, người xứng được với Triệu cô nương nàng, ngoài lão phu ra, chỉ còn Lý Trầm Chu, dưới tay ta Lý Trầm Chu chắc chắn phải chết.

Chu Thuận Thủy càng nói về sau, quả thực là bản thủ bại bạ:

- Chồng cứ phải già một chút mới tốt, những chuyện đó, đủ vững vàng, có kinh nghiệm nha!

Chu Thuận Thủy nói những chuyện này trước mặt quần hào, không

nghe ngờ gì, đã hoàn toàn không để các hào kiệt khác vào trong mắt, hơn nữa còn công nhiên nói loại chuyện khó nghe như thế, mọi người đều phẫn nộ.

Triệu Sư Dung không ngờ lại cười quỵến rũ nói:

- Ý lão là... Thiên hạ Anh hùng lệnh về tay ta, ta về tay lão, lão... Lão về chính mình?

Chu Thuận Thủy cực kỳ vui vẻ:

- Ta? Ta về Chu đại thiên vương.

Triệu Sư Dung cười càng rạng rỡ:

- Hay, kế hoạch hay, kế hoạch hay như thế, cũng chỉ có lão mới nghĩ ra được.

Chu Thuận Thủy cười nói:

- Ta là thiên tài, ta vẫn luôn là thiên tài trong nhân gian.

Triệu Sư Dung uyển chuyển nói:

- Đúng là thiên tài, so với đứn nư còn thiên tài hơn....

Đột nhiên ống tay áp phát lên, quất nhanh vào mặt Chu Thuận Thủy.

Chu Thuận Thủy nghiêng đầu tránh qua, ống tay trái Triệu Sư Dung lại phát ra. Chu Thuận Thủy toàn lực nhảy tránh, Triệu Sư Dung ống tay áo căng phòng, quán tới chỗ Chu Thuận Thủy, lần này Chu Thuận Thủy nhảy ra xa hai trượng mới định thần lại được.

Vài chiêu trao đổi như điện quang hỏa thạch, Chu Thuận Thủy nháy ra cách hai trượng, bật cười sặc sụa:

- Triệu cô nương cũng... cân nhắc, cân nhắc sao?

Triệu Sư Dung khẽ mỉm cười:

- Lão biết quan hệ giữa ta và Lý Trầm Chu không?

Chu Thuận Thủy biến sắc, lập tức đáp:

- Ta đương nhiên là biết. Nhưng Lý Trầm Chu tự nhận phong lưu, có nhiều lần buông thả, có bao nhiêu người phụ nữ... Nàng có biết không? Ha ha ha...

Triệu Sư Dung cười nhẹ, càng có một vẻ vũ mị không bút mực nào tả xiết:

- Ta biết. Nếu như có kẻ muốn bôi xấu Lý bang chủ trước mặt ta thì đó là vọng tưởng. Huynh ấy có bao nhiêu người phụ nữ, huynh ấy đều nói với ta, ta không để ý, bởi vì huynh ấy chỉ yêu một mình ta. Đại trượng phu gặp chuyện vui chơi, cũng không thể tránh được, Triệu Sư Dung ta cũng có không ít nam tử, chẳng có gì là lạ. Lý bang chủ vừa là trưởng bối của ta, cũng là ca ca ta, càng là bạn tốt, tri âm của ta... Lão muốn phỉ báng huynh ấy trước mặt ta, cũng không khỏi quá coi thường Triệu Sư Dung ta rồi, cũng đã nhìn nhầm Lý Trầm Chu rồi!

Triệu Sư Dung cười tươi tắn, giống như hoa nở, kiêu ngạo mà phong vận đầy tràn:

- Triệu Sư Dung là người thế nào, Lý Trầm Chu lại là người thế nào!

Tiêu Thu Thủy ở bên cạnh trông thấy Triệu Sư Dung đứng trong ánh nắng mai, trong lòng như nóng lên, nghĩ tới một đôi tình nhân tương tri tương ngộ, gắn bó thấu hiểu, tin tưởng vững chắc, không gì chia cắt được, lại nghĩ tới hấn và Đường Phương phải chia lìa, xa tận chân trời gần ngay trước mắt, nhưng lại không biết sống chết, khóe mắt không khỏi đỏ lên. Bởi vì trông thấy Triệu Sư Dung cùng nghĩ tới tình cảm sâu sắc quyến luyến giữa Triệu Sư Dung và Lý Trầm Chu mà cảm thấy ánh nắng ấm áp, buồn bực trong lòng như vụn tan biến.

Sắc mặt Chu Thuận Thủy đầy âm trầm, lúc này Đại Vĩnh lão nhân và Địa Nhãn đại sư đã không thể nhẫn nhịn được nữa, kẻ này không coi ai ra gì, cố ý làm loạn, tức giận cùng cực, Địa Nhãn tính khí nóng nảy, quát lớn:

- Con rùa khốn kiếp, coi võ lâm không còn ai nữa sao!

Vung chưởng đánh về phía Chu Thuận Thủy.

Thần hành vô ảnh Cừu Vô Ý hét lên:

- Không được..

Nhưng đã quá muộn. Địa Nhãn đánh ra một chưởng, Chu Thuận Thủy lật chưởng đánh lại. Hai chưởng giao nhau, Địa Nhãn chỉ cảm thấy đối phương đại lực ép về, bản thân vội vàng tái sinh nội lực, toàn lực chống chọi, không ngờ ngoại lực kia như Hoàng Hà vỡ đê, lại phá nát vách ngăn. Địa Nhãn lần này kinh hãi không phải là thường, vội vàng vận hỗn nguyên chân khí chống đỡ, nhưng một mạch tâm kinh cũng vị cực lực như sóng lớn cuồn cuộn xuyên phá, ba luồng nghịch lưu tràn vào trong cơ thể. Địa Nhãn chỉ cảm thấy toàn thân bủn rủn, liên tiếp lùi lại tám bước, miệng rỉ máu tươi.

Chu Thuận Thủy thấy một chưởng không đánh chết được Địa Nhãn

cũng hơi ngần ra, cười lạnh nói:

- Tăng nhân Thiếu Lâm quả là có chút bản lĩnh.

Trong lòng quần hào, nhất là Đại Vĩnh lão nhân đã cảm thấy sợ hãi kinh khủng. Địa Nhãn thần tăng cùng tề danh với Thiên Mục thần tăng, giữ chức trưởng lão hộ pháp của Nam Thiếu Lâm, địa vị cực cao, hơn nữa còn từng cùng phương trượng Hòa Thượng đại sư ba người hợp lực bắt Liễu Tùy Phong, đệ nhất nhân thủ hạ của bang chủ Quyền Lực bang Lý Trầm Chu, thanh danh cực lớn, náo động một thời.

Thế mà Địa Nhãn đại sư đã lại trong một chiêu dưới tay Chu Thuận Thủy.

Đại Vĩnh lão nhân vốn chờ Địa Nhãn đại sư ra tay trước, chỉ cần đối phương động thủ, ông ta sẽ ở bên cạnh xen vào một tay, bắt giữ Chu đại thiên vương, lại đuổi Triệu Sư Dung đi, tự nhiên là mở mày mở mặt, nghiêm nhiên thành lĩnh tụ võ lâm. Sau đó phê phán Tiêu Thu Thủy giết anh, không có tư cách làm chức minh chủ, công khai yêu cầu giao Thiên hạ Anh hùng lệnh ra, tất không gặp trở ngại gì... Kế hoạch bày tính xong xuôi hết, nhưng lại thấy Địa Nhãn một chiêu thảm bại, lập tức vứt bỏ ý định ra tay.

... Vẫn nên ổn thỏa một chút, xem thử tình thế rồi tính sau.

Thần hành vô ảnh Cừu Vô Ý, bối phận cùng võ công nội công, trong võ lâm được tính là một trong “Tam đại thiên trụ” (ba cột chống trời), tức là Thiếu Lâm Thiên Chính, Võ Đang Thái Thiệu cùng Cái Bang Cừu Vô Ý. Đáng tiếc Cừu Vô Ý tính tình hoạt kê, không giữ thân phận, cho nên sức hiệu triệu trong võ lâm kém xa hai người đã mất kia. Trong võ lâm tuy là chúng hào quyền đánh thiên hạ, nhưng không có địa vị, không tăng thanh thế, nhân tình ấm lạnh, cũng chẳng

khác nào hàn lâm, sĩ đồ, quan lại chèn ép, đấu đá lẫn nhau.

Lúc này Cừu Vô Ý đứng ra, gậy trúc xanh điểm xuống đất, nhìn Chu Thuận Thủy quát:

- Chu Thuận Thủy, ngươi thật sự coi giang hồ không còn ai nữa sao?

Chu Thuận Thủy cười lạnh:

- Ngoài lão Cừu ngươi còn tính là một nhân vật ra, một tầng một đạo này cộng lại chỉ coi như nửa tên, cái gọi là “Bạch đạo” của các ngươi còn được nhân vật nào ra hồn nữa đâu!

Chu Thuận Thủy còn chưa dứt lời, bỗng nghe một người nói:

- Vậy ta tính là gì? Bạch đạo, hay là hắc đạo? Hay là nửa bạch đạo nửa hắc đạo!

Chu Thuận Thủy nghiêng đầu nhìn sang, chỉ thấy người uy vũ, tướng mạo đường đường nhưng không nhìn ra tuổi tác kia chậm rãi đứng dậy, không biết tại sao trong lòng bỗng thoáng rùng mình, nhưng trên mồm vẫn không chút nhượng bộ:

- Ta làm sao biết ngươi tính là cái gì? Báo tên ra đi, xem xem xếp ở trước hay là sau một tầng một đạo này...

Lão ta vừa nhìn đã nhận ra võ công đối phương chắc chắn là không hề tầm thường, cho nên lời nói ra có mềm có cứng, cũng khách khí hơn trước nhiều.

Người uy mãnh kia cười lớn:

- Cái gì? Ta xếp cùng với con lừa trọc và loại tạp mao này? Ha ha

ha...

Ông ta ngửa mặt lên trời cười dài, thực giống như sấm sét. Đây rõ ràng là khinh thường đến cực điểm, Đại Vĩnh lão nhân hàm dưỡng có tốt hơn cũng không thể nhẫn nhịn nổi, tức giận quát:

- Dã hán khốn kiếp, người dám miệt thị tổ sư gia, đúng là chán sống rồi!

Người uy nghi quay phắt lại, hỏi:

- Ai nói tổ sư gia?

Đại Vĩnh lão nhân cũng không biết tại sao, bị ông ta nhìn một cái mà tâm hồn phát lạnh, nhưng đã cưỡi hổ khó xuống, chỉ có thể cố ra vẻ cứng miệng đáp:

- Ta nói đó.

Đối phương hỏi:“Ai nói tổ sư gia?” Đại Vĩnh lão nhân chỉ dám đáp: “Ta nói đó”. Vốn là hỏi không cần trả lời, về khí thế đã yếu đi một bậc. Đại Vĩnh lão nhân cũng giật mình nghĩ ra, thẹn quá hóa giận, thàm nghĩ:

“Ta thử hấn một phen, thu lại chút mặt mũi rồi tính sau.”

Ông ta với Chu Thuận Thủy không dám tùy tiện hành động, nhưng người này võ công có cao cũng không thể hơn được Chu Thuận Thủy, không cần biết thế nào, mình cũng có thể khống chế được tình hình. Ý niệm đã định, ác ý vụt sinh, quyết định bảy phần công kích, ba phần thủ thế, đưa mình vào thế bất bại, trước tiên thăm dò một chút rồi tính sau.

Người uy vũ kia thấy Đại Vĩnh lão nhân vận sức tụt thế, liếc mắt qua đã hiểu, cười nói:

- Người chết chắc rồi.

Đại Vĩnh lão nhân giật tím cả mặt. Một đòn ông ta tập trung tinh thần, đối phương không ngờ lại nói: “Người chết chắc rồi.” Giống như là nói với một đứa bé vậy. Đại Vĩnh lập tức hét lớn, chưởng trái che ngực, chưởng phải đánh ra, lao thẳng tới,

Người đó trừng mắt nhìn, chọt quát lên một tiếng.

- Tể Vô Bằng!

Tiếng quát lớn đó khiến Đại Vĩnh lão nhân vụt chấn động! “Cửu dương âm thủ” Tể Vô Bằng là nguyên danh cùng biệt hiệu của ông ta ba mươi năm trước khi chưa gia nhập Võ Đang, người này làm sao mà biết được. Tiếng quát giống như sấm vang, khiến cho chân khí vốn âm nhu liền mạch của ông ta đột nhiên xuất hiện lỗ hổng, đang từ từ tan đi.

- Tể Vô Bằng!

Người đó lại quát lớn. Đại Vĩnh lão nhân sợ hãi trợn tròn hai mắt, xông tới nửa đường, bị tiếng quát như gậy đánh phủ đầu, thân thể run rẩy loạng choạng, do phát ra tiếng hét trước, quá nửa công lực dùng để công, gần nửa công lực thu về thủ, công lực công thủ không thể phối hợp, chỉ cảm thấy mắt nổ đom đóm, sau não như biến đen kịt, chân lực toàn thân tán đi ào ạt. Người đó lại quát thêm một tiếng:

- Tể Vô Bằng!

Ầm một tiếng, Đại Vĩnh lão nhân như bị sét đánh, giật bắn cả người,

co rút lại, cơ mặt co giật, nội lực toàn thân đã bị ba tiếng quát lớn ép chặt, cắt đứt, phá nát, hai mắt ông ta đảo ngược, lộn toàn lòng trắng, gào lên:

- Người....

Đoạn “ộc” một tiếng, phun ra một vòi máu, bắn xuống đất tạo thành một lỗ máu, mặt ông ta tím đen, ngã ngửa ra sau, bị chấn nát phủ tạng kinh mạch mà chết.

Ba tiếng quát, giết chết Đại Vĩnh.

.... Công lực cỡ này, ngay cả Chu Thuận Thủy cũng không thể theo kịp.

Cho dù là Chu Thuận Thủy và Triệu Sư Dung liên thủ cũng không thể làm nổi.

... Lý Trầm Chu thì sao? Lý Trầm Chu có thể làm được không?

Toàn trường kinh hãi, trời đã sáng hẳn, lửa đuốc đã tắt. Ánh mặt trời phủ lên đầu, lên người, lên áo, nhưng vì quá yên lặng mà giống như không phải chốn nhân gian.

Thật lâu sau, Cừu Vô Ý mới run giọng nói:

- Người... Người...

Mỗi chữ ông ta nói ra đều như nặng cả ngàn cân, vạn cân, ông ta do dự nói:

- Người... Người... Chính... Chính... Là.... Yến... Cùồng.... Đồ....

Đối phương không trả lời, chỉ phát ra một tràng cười cuồng loạn phô thiên cái địa.

Quyển 7 - Chương 9: Cuồng Đồ tái hiện

Yến Cuồng Đồ chưa chết?

Ông ta chính là Yến Cuồng Đồ?

... Người năm xưa hào xưng là thiên hạ đệ nhất cường nhân, khiến cho hai đạo hắc bạch đều phải cúi đầu xưng thần, tung hoành thiên hạ, hiệu lệnh tám phương, gây dựng nên Quyền Lực bang, lập ra thủy đạo phân trại Trường Giang, Hoàng Hà, cuối cùng bị thủ hạ dưới tay bán đứng, dẫn đến hảo thủ hai đạo hắc bạch đều tập hợp, mười sáu môn phái lớn, bao gồm cả cao thủ Võ Đang, Thiếu Lâm, cùng với bảy đại trưởng lão của Chu đại thiên vương, Tứ đại hộ pháp của Quyền Lực bang, giết đến quý khốc thần sầu, đất trời u ám, máu chảy thành sông, thảm khốc vô cùng. Yến Cuồng Đồ toàn thân không chỗ nào là không bị thương, đến cả ngực cũng bị người ta dùng kiếm xuyên thủng, vậy mà lại vẫn có thể mang theo Vô Cực tiên đan trốn thoát...

... Nhưng đã bị trọng thương như thế mà tên ma đầu này lại vẫn không chết!

... Không thể nào!

Người này, người này thực sự là Yến Cuồng Đồ ư?

Yến Cuồng Đồ chưa chết!

Yến Cuồng Đồ chưa chết... Tin tức này thật quá kinh người. Mấy

chục năm nay, trong võ lâm, Yến Cuồng Đồ đã trở thành một biểu tượng, một hình mẫu, nhân vật kiệt ngạo bất tuần, kinh thiên động địa đó, cũng giống như Tôn Đại Thánh, thiên cung phá thiên binh thiên tướng xuống cũng không làm gì được, Thái Thượng Lão Quân đan hỏa thiêu đốt suốt bảy bảy bốn mươi chín ngày cũng không giam cầm nổi. Sự tồn tại của ông ta quả là danh động võ lâm, uy chấn giang hồ, nhiếp nhân tâm phách.

Yến Cuồng Đồ không ngờ lại trẻ như vậy... Không, thậm chí cả tuổi tác cũng không thể nhìn ra được!

Ba người Cừu Vô Ý, Triệu Sư Dung, Chu Thuận Thủy năm xưa đều không tham gia trận vây đánh Yến Cuồng Đồ. Cừu Vô Ý đương thời tiểu ngạo giang hồ, đối với Yến Cuồng Đồ không thèm để người thiên hạ vào trong mắt, thậm chí còn có vài phần đồng cảm hợp ý, cũng không cho rằng ông ta gây họa võ lâm, cho nên mới không tham gia vây giết. Triệu Sư Dung năm xưa còn quá trẻ, không đủ tư cách tham gia chiến dịch. Chu Thuận Thủy chỉ phái bảy đại trưởng lão ra tay... Lúc đó lão còn nghĩ mình đã đánh giá quá cao Yến Cuồng Đồ, chỉ không ngờ rằng, như vậy vẫn còn là đánh giá quá thấp, cuối cùng chỉ còn hai trưởng lão sống sót trở về.

Đại Vĩnh lão nhân đã chết. Địa Nhãn đại sư năm xưa cũng từng tham gia trận chiến đó, ông ta chưa bao giờ nghĩ rằng người này lại chính là Yến Cuồng Đồ từng khiến ông ta sợ hãi đến kinh hồn táng đảm năm xưa. Xem ra mấy chục năm qua, Yến Cuồng Đồ chẳng những không già đi mà ngược lại càng trẻ ra, hơn nữa còn càng hùng tráng.

Hay cho một tên Yến Cuồng Đồ!

Ba tiếng quát lớn, quát chết Đại Vĩnh lão nhân, Yến Cuồng Đồ lại cười lớn ba tiếng, nói:

- Nếu đã biết ta là Yến Cuồng Đờ, Thiên hạ Anh hùng lệnh không của ta thì của ai!

Chợt nghe một âm thanh, giống như mũi kiếm chém mạnh lên sắt đá, mạnh mẽ, chắc nịch:

- Người cũng không xứng.

Yến Cuồng Đờ xoay người, quay đầu nhìn lại. Xoay người rất chậm, rất chậm, bởi vì đã mấy chục năm rồi, không có ai dám nói với ông ta như vậy. Thoáng nghe thấy giọng nói đó, ngay chính bản thân ông ta cũng không dám tin, vẫn còn có người (có lẽ là ngoài Lý Trầm Chu và Mộ Dung Thế Tình ra), không ngờ lại vẫn còn có người dám nói với ông ta như thế. Ông ta từ từ quay người lại là hy vọng giữ lại thời khắc thần bí này lâu hơn một chút.

Người nói là một người trẻ tuổi, bông bột, một thanh niên kiêu ngạo, mà lại khiêm tốn, rất tự tin, nhưng toàn thân đầy thương tích.

... Một tên nhóc con năm xưa khi Yến Cuồng Đờ hoành hành thiên hạ thì còn chưa ra đời.

Ha!

Yến Cuồng Đờ nhận ra kẻ đó! Tên nhóc này chính là minh chủ cái gì đó hiện thời, có gì tài giỏi thì chưa biết, vậy mà lại dám mắng Chu Thuận Thủy ba lần “không xứng”! Kẻ này cũng coi là có cốt khí! Nhưng không ngờ đến cả mình mà cũng mắng luôn! Khà khà, như thế thì không được rồi.

- Người là Tiêu Thu Thủy?

Cái tên Tiêu Thu Thủy, trên giang hồ những ngày gần đây khen chê lẫn lộn, có người giơ ngón cái tán thưởng, có người dậm chân chửi mắng... Yến Cuồng Đồ cũng từng nghe nhắc tới.

- Ta là Tiêu Thu Thủy.

Thanh niên kia đáp.

- Người biết ta là ai chứ?

Yến Cuồng Đồ hỏi.

- Yến Cuồng Đồ.

Thanh niên đáp.

Yến Cuồng Đồ cười sằng sặc, lại hỏi:

- Người biết Yến Cuồng Đồ là ai chứ?

- Võ lâm đệ nhất nhân.

Thanh niên bình tĩnh đáp.

Yến Cuồng Đồ lại càng hài lòng:

- Vậy võ lâm đệ nhất nhân có tư cách lấy tẩm Thiên hạ Anh hùng lệnh này hay không?

Thanh niên kia thẳng thắn trả lời:

- Không xứng.

Yến Cuồng Đờ lông mày dựng ngược, lạnh giọng quát:

- Ta không xứng thì ai xứng?

Thanh niên kia chính trực đáp:

- Thiên hạ đệ nhất nhân mới xứng.

Yến Cuồng Đờ ngửa mặt lên trời cười lớn, giận giữ hỏi:

- Có ai xứng đáng làm “Thiên hạ đệ nhất nhân”?

Thanh niên đáp:

- Có.

Yến Cuồng Đờ y phục toàn thân tung bay phần phật:

- Ai?

Thanh niên kia sắc mặt bình tĩnh nhưng mắt lộ thần quang:

- Nhạc Võ Mục!

Ba mươi, công danh như bùn đất.

Nhạc Phi dùng kế phản gián đánh bại Ngột Truật, phế hoàng đế bù nhìn Lưu Dự, lại dâng tấu chương:

“...Biết nghịch Dự đã phế, Lỗ Thương Tốt không thể chống giữ, dân vùng Hà, Lạc đều đang nhiễu nhương, nhân lúc này hưng binh điếu dân phật tội, tất có thể khôi phục Trung Nguyên, đếm ngày là thành, thực là thời cơ ngàn năm có một...”

Đáng tiếc triều đình không chấp thuận.

Ba mươi, công danh như bùn đất, tám ngàn dặm xa, trắng với mây.

Mùa đông năm Thiệu Hưng thứ tám, Nhạc Phi tự mình lên đường tới gặp Cao Tông, chủ lực phê phán sách lược nghị hòa, từ đó Tần Cối thăm hện Nhạc Phi. Năm thứ chín xin đi thăm dò hư thực quân Kim, chiếu chỉ lại không cho. Năm thứ mười, người Kim bội ước, ồ ạt kéo quân tiến nam, Nhạc Phi phụng chiếu viện trợ các đường Quan, Thiểm, Hà Bắc, tháng năm, Nhạc quân đánh bại quân Kim ở huyện Uyển Đình.

Ba mươi, công danh như bùn đất, tám ngàn dặm xa, trắng với mây, chờ khi giành lại non sông ngày trước...

Nhạc Phi dâng mật sớ, thứ nhất xin bắc phạt, thứ hai xin Cao Tông lập thái tử, lại lệnh chư quân tiến bắc, sai Công Quý, Ngưu Cao, Đồng Quang, Dương Tái Hưng, Mạnh Bang Kiệt, Lý Bảo dẫn binh từ Thiểm Tây tới Đông, Tây Kinh, phân bố quân lực tại các châu huyện Trịnh, Dĩnh Xương, Trần, Tào, Quang, Thái, lại sai Lương Hưng vượt Hoàng Hà, hội hợp châu quận Hà Đông, Hà Bắc, hưởng ứng bắc phạt. Tiếp đó lại chỉ bảo tướng sĩ Nhạc quân, lấy lời khích lệ, hẹn gặp tại Hà Thủy, sai quân tới giúp Lưu Kỳ, tây cứu Quách Hạo, khống chế yếu đạo Kim, Thương, bày binh Xuyên, Thiểm. Nhạc Phi tự dẫn quân tiến thẳng, phòng thủ Trung Nguyên.

Ba mươi, công danh như bùn đất, tám ngàn dặm xa, trắng với mây, chờ khi giành lại non sông ngày trước, ngựa mặt lên trời hét vang.

Yến Cường Đồ tuy là anh hùng thảo mãng nhưng đối với Nhạc Phi thực sự vì quốc gia dân tộc mà chiến đấu quên mình cũng thảm kính mộ. Yến Cường Đồ tự xưng cường nhân, vô địch thiên hạ nhưng

trong lòng lại cực kỳ tôn kính những gì Nhạc Phi đã nói đã làm, bây giờ Tiêu Thu Thủy nói như vậy, ông ta là nam nhi lỗi lạc, cũng bèn chịu phục, cười ha hả, nói:

- Cũng được, coi như người nói có lý!

Mọi người tự tai nghe thấy Tiêu Thu Thủy không ngờ lại dám mở mồm chống đối Yến Cuồng Đồ nổi tiếng vô tình như thế, trong lòng đều thầm lo thay cho hắn, lại thấy sắc mặt Yến Cuồng Đồ lạnh như băng, cứ nghĩ rằng Tiêu Thu Thủy sắp gặp tai ương, song lại thấy Yến Cuồng Đồ bật cười sáng khoái, thản nhiên thừa nhận, bấy giờ mới trút được gánh nặng trong lòng.

Mấy nhân vật võ lâm đứng ở phía ngoài rìa, người nhìn ta, ta nhìn người, đều cảm thấy ở nơi sát khí bức người này sớm muộn cũng có họa sát thân, dựa vào một hai chiêu mèo què của mình vừa không có được lợi lộc nào lại cũng không làm nên trò trống gì, không bằng len lén chuồn đi cho xong, vì thế mấy nghìn người bắt đầu rục rịch, lén lút muốn bỏ đi.

Ai mà biết, mới bước được một bước, ánh mắt như điện chớp của Yến Cuồng Đồ đã bắn thẳng về phía những người muốn rời đi, những người đó đều cảm thấy đôi mắt đó như mang theo một luồng hơi lạnh căm, nhìn thẳng vào chính mình, trong lòng phát lạnh, thầm nghĩ: Chuyến này xong rồi, tên ma vương đó trông thấy ra rồi... Ai ai cũng hai chân như nhũn ra, không dám bước thêm nửa bước.

Trong đó có bốn người lá gan cũng khá lớn, võ công cũng khá cao, thật sự không chịu nổi nữa, lập tức bất chấp tất cả, nhấc chân bỏ chạy, chỉ nghe Yến Cuồng Đồ cười nói:

- Ta đang ở đây, người lại dám đi...

Có hai người thoáng nghe thấy tiếng nói nhắm vào mình liền đứng im tại chỗ, không dám chạy nữa, hai người lại thầm nghĩ không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, dù sao thì mình cũng đã chạy ra ngoài rồi, tên cuồng nhân kia cũng không đuổi theo kịp, đám người vây quanh đông nghìn nghịt như vậy... Lập tức vứt bỏ hết thầy, co giò bỏ chạy.

Yến Cuồng Đồ cười lớn:

- Chạy? Xem các người có chạy được nổi hay không?

Hai chưởng đánh ra, đánh về phía hai người đứng trước mặt.

Hai người đứng đó không hề có ý định bỏ chạy, đột nhiên thấy Yến Cuồng Đồ ra tay tấn công mình, trong lúc hốt hoảng sao có thể chống đỡ được. “Chát chát” hai người đều bị đánh trúng tâm khẩu.

Trong tình hình như hiện tại, hai người đó vẫn dám đứng gần như vậy, võ công dĩ nhiên là không thấp, nhưng Yến Cuồng Đồ đột ngột ra tay, căn bản không có cách nào chống đỡ, cũng không cách nào ngăn cản. Hai người bị đánh trúng, đều tự chờ chết, nhưng chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh cực lớn ập tới từ phía trước mặt, thân hình hơi ngửa ra sau, va trúng vào người đứng sau lưng, luồng sức mạnh đó liền lập tức biến mất không chút tăm hơi....

Cứ như thế hai người phái trước ngửa ra va trúng vào hai người đứng sau, hai người đứng sau lại va vào hai người đứng sau nữa, hai người đó lại va trúng hai người sau nữa.... Vòng người vốn cực kỳ chật chội, vây kín đến không lọt nổi một giọt nước, cứ theo người và người như vậy, luồng sức mạnh liên tiếp được truyền đi, sau chớp mắt đã truyền tới hai người ở ngoài cùng.

Hai người đó còn chưa hiểu đã có chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy

người sau tiếp người trước, đổ rạp thành một dãy về phía mình đứng. Chát một tiếng, trước ngực mình như trúng phải một đòn, bay ngược ra ngoài xa đến hơn ba trượng, vừa khéo đụng trúng vào lưng hai người đang bỏ chạy...

Hai người bị ngơ ngác đánh bay đó trước mắt sao bay loạn xạ, phát hiện ra sau lưng mình đang đè lên một người, đã bị chấn chết....

Yến Cuồng Đồi cười nói:

- Chiêu này gọi là “Tân tấn hỏa truyên”, ta muốn kẻ nào chết, kẻ đó không thể sống nổi.

Mọi người đã bao giờ trông thấy công lực không thể tưởng tượng nổi như thế, hoàn toàn sửng sờ, cho dù ra lệnh cho hấn đi thì sợ là cũng giống như cột đá gắn chặt xuống đất, không di động nổi nửa bước.

Yến Cuồng Đồi bỗng lại rất thương cảm, nói:

- Từ sau trận đó, ta chỉ còn lại một nửa công lực, nếu là năm xưa...

Rồi lại chột thần sắc ngạo nghễ:

- Tuy rằng như vậy, nhưng nếu luận võ công, ta vẫn là vô địch thiên hạ.

Tiêu Thu Thủy bỗng nói một câu:

- Vô địch thực sự tuyệt không giết người. Nhân giả vô địch.

Lần này thì Yến Cuồng Đồi đã nổi giận rồi:

- Ai là nhân giả? Thiên hạ chỉ có còn loại giả nhân giả nghĩa, nhân

giả chân chính đã sớm chết sạch, chết tuyệt từ thời Hoàng Đế, Nghiêu, Thuấn, Khổng, Mạnh rồi.

Tiêu Thu Thủy bình thản đáp:

- Mệnh mạch Trung Quốc còn được bảo toàn đều nhờ vào một luồng chính khí gắn kết, trước đây có, sau này cũng sẽ có... Nhất định sẽ tiếp tục duy trì!

Yến Cuồng Đồ giận quá hóa cười:

- Ai có thể tiếp tục duy trì? Ai? Dựa vào một cái miệng của người?

Tiêu Thu Thủy không ngờ lại ngửa mặt lên trời cười lớn, ngửa mặt lên trời cười lớn ngay trước mặt Yến Cuồng Đồ. Hắn chỉ vào mấy chữ lớn trên lệnh bài nhuộm máu trong tay mình, cao giọng nói:

- Dựa vào bốn trong năm chữ trên lệnh bài này: Thiên hạ Anh hùng!

Yến Cuồng Đồ trừng trừng nhìn hắn hồi lâu, lẩm bẩm nói:

- Giỏi, giỏi, lần này đã cho ta được mở rộng tầm mắt rồi, mấy chục năm nay trong võ lâm đã có anh hùng xuất hiện...

Bỗng lại lạnh lùng cười nói:

- Người không hù được ta đâu! Dựa vào một cái miệng, thời của Trương Nghi, Tô Tần đã qua lâu rồi! Muốn đánh thiên hạ phải dựa vào bản lĩnh thực sự. Hôm nay ta muốn giết người thực để như trở bàn tay, có điều tư chất người tốt, ta nguyện thu người làm đồ đệ.

Nói đến đây cũng như vì có người kế thừa y bát mà thần sắc trở nên hiền hòa hơn.

- Mau, lão đây làm việc thích sáng khoái nhanh nhẹn, người mau nhân lúc lão đây cao hứng đi lên làm đại lễ, ba quý chín lạy, lão đây ngoài dạy người võ công ra, chuyện Thiên hạ Anh hùng lệnh cũng không tranh với người nữa.

Tiêu Thu Thủy bình tĩnh đáp:

- Ta không quý.

Mọi người nghe Yến Cuồng Đồi không ngờ lại muốn thu Tiêu Thu Thủy làm đồ đệ đều cực kỳ kinh ngạc, có người cảm thấy may mắn thay cho hắn, có người âm thầm đổ kỵ. Chu Thuận Thủy nghe được lại càng như ngồi trên đống lửa, chẳng ngờ Tiêu Thu Thủy lại dứt khoát từ chối.

Lần này đến cả Yến Cuồng Đồi cũng ngần ra. Trong thiên hạ không biết có bao nhiêu người học võ, không từ mọi thủ đoạn, chỉ cầu ông ta dạy cho một chiêu nửa thức, bất kỳ giá nào cũng chấp nhận cả. Ông ta lại không cảm động chút nào, tuyệt không thu đồ đệ, thứ nhất là không muốn có ràng buộc, thứ hai là ông ta thích đọc lai độc vãng, võ công bình sinh, chỉ cảm thấy từ cổ chí kim, trong thiên hạ có một người kinh thế hãi tục như ông ta đã đủ rồi, không cần có người thứ hai tiếp nối nữa, thứ ba là sợ đồ đệ vong ân phụ nghĩa, hoặc là ngu ngốc đần độn, ông ta cũng không có kiên nhẫn mà chỉ bảo. Hôm nay thấy Tiêu Thu Thủy thiên phú dị bẩm, lại bị một phen lời lẽ khác thường làm lay động, ông ta làm trước nay chuyện ta ta làm, chỉ thuận theo tính cách, trong lòng đã nảy ý “tân hỏa tương truyền”, liền đột ngột lên tiếng muốn truyền thụ võ nghệ, chẳng ngờ tên nhóc con này lại lập tức từ chối.

Yến Cuồng Đồi bình sinh khoái ý ân cừ, đáng đánh là đánh, muốn giết là giết, thích thế nào là làm thế ấy, hôm nay dựa vào thanh danh

vô địch giang hồ của ông ta vậy mà lại không thu nổi một tên tiểu tử hậu sinh làm đồ đệ, chuyện này đến cả chính bản thân ông ta cũng không dám tin...

Yến Cuồng Đồ ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ võ công của ta còn chưa đủ để làm sư phụ người?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Không phải.

Yến Cuồng Đồ lại hỏi:

- Vậy thì là tại sao?

Tiêu Thu Thủy trả lời:

- Ta chỉ quý thiên địa quân thân sư, cùng với thánh hiền, hào kiệt, anh hùng, hảo hán... Ông vừa ra tay đã lạm sát người vô tội, chỉ là một kẻ cuồng nhân mà thôi.

Yến Cuồng Đồ ngửa mặt lên trời cười dài, nói:

- Hay, hay, hay cho một chữ “cuồng”... Ta xem người quý hay không quý!

Tiếng nói vừa dứt, hai chỉ búng ra, nhắm thẳng vào hai chân Tiêu Thu Thủy. Chỉ nghe hai tiếng phốc, phốc, hai luồng chỉ phong cực mạnh bắn thẳng vào huyết Khiêu Hoàn trên đầu gối Tiêu Thu Thủy!

Hai chỉ lẳng không bắn tới, kinh khí phá không, Địa Nhãn đại sư ở bên cạnh trông thấy thực là bá phục sát đất. Hóa ra chỉ pháp này

chính là A Nan Đà chỉ, ngày trước Liễu Tuyền Phong bị bắt, Địa Nhãn liền dùng chỉ pháp này muốn giết đi, nhưng do tụ lực không dễ cho nên tốc độ cực chậm, nếu nhanh thì lại không cách nào thi triển chỉ pháp thâm ảo này, đến nay thấy Yến Cuồng Đồ sử ra cực kỳ dễ dàng, hơn nữa còn cách không bắn vật, đắc tâm ứng thủ, tuy không phải người trong cửa Phật nhưng tạo nghệ A Nan Đà chỉ, bản thân dù có dốc hết cả đời cũng khó mà đuổi kịp bóng lưng, lập tức trong lòng thầm thở dài, tâm tình suy sụp.

Đại Vĩnh lão nhân vốn muốn thừa cơ chiếm lợi sau Địa Nhãn đại sư, không đụng vào Chu đại thiên vương và Triệu Sư Dung, nhưng lại trời xui đất khiến, bị Yến Cuồng Đồ ba tiếng quát chết, mọi người tuy chấn kinh nhưng lại nghĩ rằng Yến Cuồng Đồ sử dụng yêu pháp, có nhiều người trong lòng không phục, sau thấy ông ta dùng nội lực kỳ dị, mượn lực giết chết hai người ở cực xa, bấy giờ mới thán phục, lại đến bây giờ ông ta thi triển A Nan Đà Chỉ mới thực sự không còn lời gì để nói.

Yến Cuồng Đồ cách không bắn vào huyết Khiêu Hoàn của Tiêu Thu Thủy, chính là muốn hấn phải quỳ xuống. Tiêu Thu Thủy trên người bị Tiêu Dịch Nhân chém thương, mặt cũng bị huynh trưởng đánh thương, người còn trúng năm mũi phi tiêu, nhưng võ công của hấn đã hơn hấn trước kia, cho dù là Đại Vĩnh lão nhân, Địa Nhãn đại sư hợp sức lại cũng không phải đối thủ, có thể xếp ngang hàng với công lực của Thiên Chính, Thái Thiện. Hấn dù sao cũng được tám đại cao thủ đường thời dốc lòng truyền thụ, lại có nội lực thâm hậu của Vô Cực tiên đan, mắt thất chỉ phong bắn tới, hạ bàn hấn đan xen, tránh né, vô cùng hỗn loạn, chỉ phong của Yến Cuồng Đồ lập tức bắn trượt!

Yến Cuồng Đồ ngạc nhiên nói:

-Ồ, là “Bách giới thác bộ” của Thiếu Lâm Báo Tượng.

Nói đoạn quét ngang chân đá ra, lần này không cần biết Tiêu Thu Thủy nháy nhót tránh né thế nào cũng sẽ bị một cước của ông ta đá trúng.

Tiêu Thu Thủy thấy rõ không thể tránh được, đột nhiên đâm ra một kiếm, nhắm thẳng vào mu bàn chân Yến Cuồng Đồ. Yến Cuồng Đồ vụt thu chân, nói thu là thu, giống như hoàn toàn chưa từng giơ chân ra vậy, một kiếm của Tiêu Thu Thủy đâm vào khoảng không. Lòng hiếu kỳ của Yến Cuồng Đồ đã bị khơi lên, quát:

- Hay! Còn có “Ngọc hồ tả thủy” của Ngân Bình!

Người theo tiếng mà tới, vung tay đoạt lấy kiếm của Tiêu Thu Thủy!

Thân hình Yến Cuồng Đồ nhanh đến mức nào, Tiêu Thu Thủy thoáng giật mình, đánh ra một chưởng.

Chỉ thấy bóng người trước mắt nhoáng lên, đột ngột biến mất, Yến Cuồng Đồ lại giống như chưa từng ra tay, đứng nguyên chỗ cũ, một chưởng của mình đã đánh trượt. Chỉ nghe Yến Cuồng Đồ nói:

- Hà, đến cả chưởng pháp liêu mạng của Chương Tàn Kim cũng học được đủ rồi!

Lúc này không chỉ Yến Cuồng Đồ cảm thấy kỳ lạ mà quần chúng cũng vô cùng kinh ngạc. Thanh niên Tiêu Thu Thủy tiếng tăm mới chỉ nổi lên thời gian gần đây không ngờ lại thân kiêm kỳ kỹ Thiếu Lâm, Võ Đang, thậm chí là cả tuyệt học của trưởng lão Chu đại thiên vương!

Chu Thuận Thủy mặt nặng trĩu, lông mày nhíu chặt.

Yến Cuồng Đồ lại ra tay lần nữa, lần này ép Tiêu Thu Thủy phải sử ra kiếm pháp của Lam Phóng Tình mới ép lui được Yến Cuồng Đồ. Yến Cuồng Đồ cười lớn:

- Là “Đông Thi hiệu Tần” của Đông Nhất Kiếm!

Nói đoạn liên tiếp tấn công ba chiêu, ép Tiêu Thu Thủy phải sử ra “Tây tử phủng tâm” của Bạch Đan Thư mới ứng phó được, Yến Cuồng Đồ kêu lên:

- Tên nhóc con nhà người học trộm ở đâu ra nhiều võ thuật vậy!

Lần này đến cả Triệu Sư Dung cũng đều phải đổi cách nhìn. Kiếm thuật của hai vị hộ pháp Quyển Lực bang tại sao lại để cho gã thanh niên này sử ra được... Thực khiến người ta không thể hiểu nổi.

Sau đó Yến Cuồng Đồ liên tiếp ra tay, một mặt ra vẻ bác học, lần lượt chỉ ra võ công của Yến Cuồng Đồ, không ngờ còn có chưởng pháp của Vạn Toái Ngọc, nội lực của Thiết Kỳ, còn cùng cả ám khí của Mộc Hiệp, đến cuối cùng, thậm chí cả đao pháp của Lương Đấu, kiếm pháp của Đỗ Nguyệt Sơn, chiêu thức của Tiêu Tây lâu, tất cả đều được dùng ra hết.

Yến Cuồng Đồ chợt hét lớn một tiếng:

- Ra!

Ầm một tiếng, Tiêu Thu Thủy lùi lại mười bước, sắc mặt tím ngắt, ộc ra một ngụm máu.

Phun ra một ngụm máu xong, lồng ngực nóng bỏng, cổ họng thoáng ngọt, lại muốn phun nữa, Tiêu Thu Thủy vô cùng cấp thiết, hiểu rằng nếu còn phun nữa nội lực sẽ phải tiêu tan, lập tức ngã gục xuống đất,

cho nên kiên trì không chịu phun ra, sắc mặt trướng lên đỏ bừng.

Yến Cuồng Đờ thấy hấn vậy mà vẫn không suy sụp đổ xuống, lập tức sinh lòng tiếc tài, liền nói:

- Người tiếp của ta mười hai chiêu, với thương tích trên người người, chẳng qua chỉ ít hơn Thiên Chính năm xưa có ba chiêu, thực là khó kiếm. Người đừng có ra vẻ, trước mặt Yến Cuồng Đờ ta, người quỳ xuống một cái thì đã làm sao?

Tiêu Thu Thủy lạnh lùng đáp:

- Ông ép ta, ta không quỳ!

Yến Cuồng Đờ mắt lộ hung quang:

- Người có quỳ hay không?

Tiêu Thu Thủy đáp dứt khoát:

- Ta chết cũng không quỳ!

Yến Cuồng Đờ cuồng tiếu:

- Ta không cho người chết, mà lại muốn người quỳ!

Tiêu Thu Thủy cao giọng đáp:

- Ta không quỳ là không quỳ!

Yến Cuồng Đờ hét dài, phóng tới như bóng quỷ khổng lồ, lần này đã xuất toàn lực, đánh xuống một chưởng!

Tiêu Thu Thủy biết không thể đấu cứng, chỉ có thể toàn lực nhảy tránh ra sau.

Nhưng phía sau đều là người đứng.

Nếu nhảy ra sau như vậy, chưởng của Yến Cuồng Đồ chắc chắn sẽ làm thương tổn tính mạng những người vô tội đứng sau!

Tiêu Thu Thủy nghiêng rặng, hai chưởng hợp lại, cứng rắn tiếp lấy một chưởng của Yến Cuồng Đồ.

Nếu như Tiêu Thu Thủy không được gần một trăm năm mươi năm nội lực thuần hậu của Vô Cực tiên đan, cho dù được chưởng lực tương truyền của Ngân Bình, Thiết Kỳ, Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc, Mộc Hiệp, thì cũng không cách nào tiếp nổi một chưởng kinh thiên động địa này,

Đón lấy một chưởng, Tiêu Thu Thủy như chịu sức nặng vạn cân, thân thể vụt chìm xuống đất, ngập sâu tới mắt cá chân.

Nhưng chưởng này của Yến Cuồng Đồ không ngờ lại dính chặt, ép xuống, căn bản không thể hất đẩy đi được, áp lực càng mạnh, Tiêu Thu Thủy mồ hôi đổ ròng ròng.

Chỉ nghe Yến Cuồng Đồ nghiêng rặng nghiêng lợi hỏi:

- Người có quỳ hay không? Có chịu quỳ hay không?

Áp lực càng lúc càng mạnh, Yến Cuồng Đồ cũng đã dốc toàn lực, chỉ nghe xương cốt toàn thân Tiêu Thu Thủy kêu lêu lách cách, giống như bị điện giật, lúc nào cũng có thể căng nứt vỡ tan, từng mảnh xương cốt như muốn bắn tung ra, đau khổ cùng cực. Tiêu Thu Thủy hai mắt trợn trắng, toàn thân run bần bật, liều chết chống đỡ, khàn

giọng đáp:

- Ta không quỳ! Ta không quỳ!

Phải biết rằng võ công của Yến Cuồng Đồi cực kỳ thâm hậu, tuy hiện tại công lực đã mất đi gần nửa nhưng vẫn không hề tầm thường. Lần này lại ra tay trong lúc đang giận dữ, đã dốc hết toàn lực, ép cho Tiêu Thu Thủy cơ hồ xương khớp vỡ vụn, sự đau đớn trong đó thực không thể diễn tả nổi.

Nhưng Tiêu Thu Thủy thà chết không chịu khuất phục, Yến Cuồng Đồi vô cùng ảo não, vọt hít sâu một hơi, hai chưởng lại toàn lực ép xuống, toàn thân Tiêu Thu Thủy lại rung lên kịch liệt, miệng không ngừng rỉ máu tươi, hai xương chân giống như dùi chổng, rung động liên tục, lúc nào cũng có thể gãy rời...

Nhưng vẫn không quỳ xuống!

Yến Cuồng Đồi sắc mặt biến đổi liên tiếp, quát lên:

- Đừng có rượu mời không uống...

Trong lòng ông ta vọt hiện sát cơ, cuồng niệm nổi lên, cũng không khống chế được nữa, ba huyết Ấn Đường, Thái Dương, Nhân Trung cùng sinh khí đen, Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy áp lực trên hai trướng giảm nhẹ, nhưng mu chưởng dính vào đỉnh đầu, trên đỉnh đầu như có ngàn vạn mũi kim nóng đâm xuống, xuyên thủng đến tận tim, kỳ kinh bát mạch như đứt ra từng đoạn, đau đớn khổ sở, còn hơn cả bị mổ bụng moi gan.

Hắn gần như đã mất ý thức nhưng vẫn không chịu quỳ.

Kỳ thật chỉ cần Yến Cuồng Đồi thả lỏng tay ra là hắn sẽ lập tức mềm

nhũn, nhưng hấn gượng mượn áp lực cùng thống khổ để duy trì đầu óc tỉnh táo, chỉ cần hấn có thể duy trì một tia thần chí thì thà rằng toàn thân gãy nát, đến chết cũng không quỳ.

Lúc này Yến Cuồng Đờ cũng mặt đầy khí đen, trên trán mồ hôi như mưa. Tiêu Thu Thủy dù sao cũng là người duy nhất được tám đại cao thủ chỉ bảo, thiên tư ngất trời, Yến Cuồng Đờ sau khi trọng thương khỏi lại tiêu hao mất một nửa công lực, nhất thời không thể đánh bại nổi, càng khiến Yến Cuồng Đờ thấy ảo não là không thể khuất phục được đối.

Lúc này khí hắc sát trên mặt ông ta đã dần tan, dùng âm thanh chỉ có Tiêu Thu Thủy mới nghe được, nói:

- Khá lắm.

Lời ông ta nói không ngờ lại mang vẻ bi ai khôn tả:

- Người còn cứng hơn ta. Một thân xương cốt này trời sinh không cần phải quỳ xuống, cho dù là quỳ ta, ta cũng không chịu nổi.

Khẽ thở dài một tiếng, chưởng lực đặc thù đó liền từ từ rút đi.

Đúng lúc này, Cừu Vô Ý bỗng hô lên:

- Huyền thiên Ô kim chưởng! Đó là Huyền thiên Ô kim chưởng!

Đại bộ phận quần hào không biết đó là gì cho nên cũng không kinh ngạc. Nhưng những người võ công cao một chút, lịch duyệt giang hồ lâu một chút thoáng nghe là lập tức biến sắc.

Huyền thiên Ô kim chưởng là một loại chưởng pháp cực kỳ lợi hại, vốn là một thủ đoạn ép cung khi tra tấn, nhưng lại bị Yến Cuồng Đờ

sử ra như chiêu pháp bình thường, người trúng sẽ như bị thiên đao vạn quả, thống khổ cùng cực, bấy kỳ anh hùng hảo hán nào cũng không chịu đựng nổi. Kỳ thật Yến Cuồng Đồ sử ra Huyền thiên Ô kim chưởng đã có chút hối hận, lại thấy Tiêu Thu Thủy quật cường như vậy, không khỏi bị ngạo cốt hiên ngang của hắn làm cảm động, không muốn làm khó dễ thêm nữa.

Lúc này đại hiệp Lương Đẩu, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Lâm công tử cùng một nhóm nhân vật võ lâm ủng hộ Tiêu Thu Thủy đều không nhẫn nhịn nổi nữa, hét lớn xông ra, muốn vây công Yến Cuồng Đồ, giải cứu Tiêu Thu Thủy. Chỉ thấy bảy tám người bỏ mạng sống chết, tung mình lao đến... Yến Cuồng Đồ nhíu mày, thầm nghĩ:

“Tên nhóc này thực có nhân duyên, một khi gặp chuyện còn có bao nhiêu người bỏ mạng cứu giúp!”

Sau bảy tám người đó lại có thêm bảy tám người khác xông ra, đều đã bỏ mạng tính mạng, lúc này Yến Cuồng Đồ đã thu song chưởng lại, nhưng ngay lúc đó, hai chưởng Tiêu Thu Thủy bỗng như có gắn lò xo, bật ngược trở lại, đánh thẳng vào Yến Cuồng Đồ!

Trong thoáng chốc ngắn ngủi, Yến Cuồng Đồ đã biết đối phương do trúng phải Huyền thiên Ô kim chưởng của mình, chưởng kinh phủ kín khắp toàn thân nhưng người vẫn không chịu khuất phục, toàn thân chịu lực không chỗ phát tiết tất sẽ dẫn đến tử vong cho nên vô thức phản kích lại. Yến Cuồng Đồ hiểu rõ Tiêu Thu Thủy nếu không đánh trúng mình thì sẽ bị nội lực không chỗ phát kiến chấn chết, ông ta đã sinh lòng quý trọng với Tiêu Thu Thủy, lập tức tâm niệm xoay chuyển, không ngờ lại hít sâu một hơi, gồng mình nhận lấy một chưởng!

Chát một tiếng, hai chưởng Tiêu Thu Thủy đánh trúng ngực ông ta, đánh trúng rõ ràng!

Lần này không những người khác không tưởng tượng nổi mà đến chính bản thân Tiêu Thu Thủy cũng không thể ngờ nổi, hãn vậy mà lại có thể đánh trúng Yến Cường Đồ.

Nhưng hãn thân chịu đau khổ, lập tức hiểu được đó là Yến Cường Đồ cố ý để cho hãn đánh trúng, giúp cho chưởng kinh mà mình phải chịu tìm được một lối thoát!

Yến Cường Đồ hành sử như vậy thật khiến người ta không thể nào nắm bắt nổi nhưng với người cuồng ngạo như Yến Cường Đồ thì có chuyện gì mà không làm được, lại có chuyện gì mà không thể làm? Nếu không phải Yến Cường Đồ tự nguyện chịu một chưởng này thì Tiêu Thu Thủy sao có thể đánh trúng ông ta?

Yến Cường Đồ tuy nói năm xưa Thiên Chính chỉ tiếp nổi của ông ta mười lăm chiêu, Tiêu Thu Thủy chỉ kém có ba chiêu nhưng trên thực tế, về phương diện công lực tinh thuần Tiêu Thu Thủy vẫn còn cách Thiên Chính đã qua đời một khoảng không nhỏ.

Thiên Chính tiếp được mười lăm chiêu của Yến Cường Đồ là vào lúc ông ta đang thời toàn thịnh, thể lực, trí tuệ, võ công đều đạt tới mức đẳng phong tạo cực, khi đó Yến Cường Đồ sát khí cực nặng, hôm nay không thể sánh nổi. Sau đến trận núi Vũ Di, hai đạo hắc bạch võ lâm tinh anh tận xuất, phục giết Yến Cường Đồ, Yến Cường Đồ trước bị ám toán trúng thương, cuối cùng quả bất địch chúng, sau khi lấy mạng mấy chục vị cao thủ liền suýt bị kẻ địch giết chết, thoát khỏi vòng vây xong, ẩn nấp trị thương, cơ hồ hao hết một nửa công lực vốn có mới có thể không chết, lại qua mười mấy năm sau mới xuất hiện lại trên giang hồ.

Ông ta bản tính khoáng đạt, tuy háo sát thành tính nhưng cũng không hề ghi thù, cho nên cũng không đặc biệt tìm người báo thù. Tiêu Thu

Thủy có thể tiếp được của ông ta mười hai chiêu, trong tình huống trước khi đấu còn đi đường đến gần kiệt sức cùng thân bị trọng thương, quả thực là không hề tầm thường.

Nhưng muốn phản kích đánh trúng Yến Cuồng Đồ vẫn là chuyện không thể, trừ khi tự ông ta muốn vậy.

Tiêu Thu Thủy đánh trúng Yến Cuồng Đồ, đau khổ toàn thân vệt hòa hoãn, thần trí cũng thoáng thanh tỉnh lại.

Yến Cuồng Đồ gắng chịu một chưởng của Tiêu Thu Thủy, đòn này không những là toàn lực của Tiêu Thu Thủy đề kháng Huyền thiên Ô kim chưởng, ẩn chứa nội công tinh thuần của Vô Cực tiên đan cùng chưởng kinh của mấy vị đại gia võ học, còn có chưởng kinh của Huyền thiên Ô kim chưởng chính bản thân ông ta đánh ra, so với Yến Cuồng Đồ dùng chưởng lực của chính mình tự đánh vào mình còn nặng nề hơn.

Yến Cuồng Đồ không thể không vận toàn lực, cố gắng chịu lấy một chưởng.

Đồng thời ông ta còn kịp phát hai chưởng ra!

Một luồng gió mạnh thổi ào qua, xông thẳng tới chỗ mười mấy người đang lao đến, quán bay họ đi trước khi họ kịp động thủ.

Chưởng lực của ông ta cũng không ẩn chứa sát ý.

Đối với những người chịu xả thân cứu bạn, ông ta trước nay luôn không muốn đuổi tận giết tuyệt.

Ông ta thường hay giết người, thích giết là giết, không thích giết là không giết, những người trọng nghĩa thâm tình được ông ta liệt vào

loại mà ông ta “thích”, bởi vì ông ta vẫn luôn coi mình là một kẻ quá tình bạc hạnh.

Nhưng đúng lúc này, có ba người, vô thanh vô tức, trong lúc ông ta đang toàn lực chống đỡ một đòn của Tiêu Thu Thủy cùng phân tâm xua đuổi những người tới cứu viện, như thần xuất quỷ nhập áp sát sau lưng ông ta, đột ngột xuất thủ!

Có tổng cộng ba người ra tay.

Ba người này cộng lại có thể khiến võ lâm sụp mất nửa gầm trời.

Bọn họ là bang chủ Cái Bang Thần hành vô ảnh Cừu Vô Ý, Chu đại thiên vương Chu Thuận Thủy, nhân vật số hai Quyền Lực bang Triệu Sư Dung.

Triệu Sư Dung muốn ra tay, tự nhiên là có rất nhiều lý do. Lý Trầm Chu từng sát thương Yến Cuồng Đồ, quá trình trong đó cô ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng chỉ cần Yến Cuồng Đồ còn sống, Lý Trầm Chu muốn “quân lâm thiên hạ” thực sự khó mà như nguyện. Càng huống hồ cô ta đang muốn đoạt Thiên hạ Anh hùng lệnh, với Tiêu Thu Thủy lại vừa sinh hảo cảm lẫn địch ý. Cô ta không biết Yến Cuồng Đồ cũng không muốn giết Tiêu Thu Thủy. Cô ta giống như Chu Thuận Thủy, trong lúc Tiêu Thu Thủy đánh trúng Yến Cuồng Đồ cùng chúng hào nhất tề phát tiếng hô hét, muốn nhân thời cơ giết chết Yến Cuồng Đồ.

Không nghi ngờ gì, đây là cơ hội tốt nhất để giết Yến Cuồng Đồ.

Ba tiếng quát giết chết Đại Vĩnh lão nhân, cách biển người lấy mạng hai thủ cùng mười hai chiêu trọng thương Tiêu Thu Thủy... Đó đều khiến Chu Thuận Thủy kinh tâm động phách, tự thẹn không bằng.

Cho nên lão lại càng muốn giết Yến Cường Đồ.

... Giết Yến Cường Đồ, là chuyện so với một bước thành danh thiên hạ tri còn vang dội hơn, cho dù là ám sát cũng vậy.

Với thân phận hiện nay của Cừu Vô Ý cùng với cá tính cương trực của ông ta, thật sự rất không muốn ám toán Yến Cường Đồ, nhưng ông ta không ám toán không được. Ông dù sao cũng là người lăn lộn trong giang hồ, đương nhiên là tự biết mình biết ta, đơn đả độc đấu chắc chắn không phải đối thủ của Yến Cường Đồ, chỉ có nhân cơ hội này, ra tay trừ đi... Để cho Yến Cường Đồ sống sót, võ lâm gió tanh mưa máu mãi mãi không có ngày bình yên!

...Với sinh khí võ lâm hiện tại đã không thể chịu nổi một trận chiến núi Vũ Di thứ hai nữa!

Vì thế ba người họ đồng thời ra tay.

Vừa ra tay cả ba người đã dốc toàn lực.

Ba người mỗi người một phe nhưng lúc này hoàn toàn có một kẻ thù chung.

Đối phó yến cường đồ, chỉ cần ông ta còn lại một hơi thở, sợ là ba người không ai có thể sống sót.

Do vậy họ vứt bỏ hết tư tâm, giờ phút này thật sự là đồng tâm hiệp lực, dốc sức mà làm.

Nếu một đòn này không trúng, kết quả sẽ như thế nào?

Không giết được Yến Cường Đồ, hậu quả thực sự không thể gánh chịu nổi!

Nếu đổi thành Yến Cuồng Đồ năm xưa thì quả thật ba đòn đột kích này không thể làm gì được ông ta!

Nhưng hôm nay ông ta chỉ còn lại một nửa công lực... Hơn nữa còn đang phải chịu đựng một đòn toàn lực của Tiêu Thu Thủy, mang theo công lực của chính bản thân mình.

Yến Cuồng Đồ hét lớn một tiếng, mượn chưởng lực đánh trúng mình, vụt lao thẳng về sau!

Ông ta chỉ còn lại lựa chọn này.

.... Kẻ địch đều ra tay sau lưng, nghe gió đoán hình, sau lưng chia ra ba đường chính diện, bên trái và bên phải.

.... Chỉ có chịu lấy một đòn, tiêu diệt một đường, tránh né hai phía mới là cách cầu bại trong thắng.

Yến Cuồng Đồ thân kinh bách chiến, lập tức quyết đoán.

Đó là ba đại cao thủ đương thời, bất kỳ đòn nào cũng đủ để phá nát sinh cơ!

Yến Cuồng Đồ mang theo chưởng kinh, đâm thẳng về phía sau!

Trong sát na đó, Chu Thuận Thủy phải Ưng trảo, trái Hồ trảo, Triệu Sư Dung trái “Đông Hải thủy vân tụ”, phải “Tây hồ thủy nguyệt tụ”, trượt qua giữa đường tơ kẽ tóc.

Nhưng gậy trúc xanh của Cừu Vô Ý đã đâm trúng vào sườn trái Yến Cuồng Đồ.

Gậy trúc ngọc này vốn đâm vào giữa lưng Yến Cuồng Đồ, nhưng Yến Cuồng Đồ kịp thời nghiêng người qua bên, gậy trúc xuyên vào bên sườn trái ông ta.

“Phụp” một tiếng, máu tươi bắn tung, Yến Cuồng Đồ không ngờ lại dư thế chưa tan, đâm thẳng tới, gậy trúc tiếp tục xuyên vào trong, Yến Cuồng Đồ tay trái chộp xuống, bắt trúng cổ tay Cừu Vô Ý, Cừu Vô Ý không lùi về được, Yến Cuồng Đồ giật mạnh chỗ phải ra sau!

“Chát” một tiếng, sườn phải Cừu Vô Ý gãy nát, đồng thời Yến Cuồng Đồ đã vịn gãy cổ tay phải ông ta.

Tiếp đó Yến Cuồng Đồ kéo gậy trúc ngọc ra cầm tay, lưng đã đâm thẳng vào người Cừu Vô Ý!

Trong khoảnh khắc, Yến Cuồng Đồ đã mượn cú đâm, truyền ít nhất là một nửa toàn bộ chưởng lực phải chịu, tích tụ trên người sang bên Cừu Vô Ý!

Thân người Cừu Vô Ý bắn thẳng lên không trung, đúng lúc này, Triệu Sư Dung, Chu Thuận Thủy đã lại công tới!

... Không thể để kẻ này lấy hơi!

Mục tiêu chung này khiến cho hai đại cao thủ của hai tập đoàn Quyền Lực bang và Chu đại thiên vương hợp lực ra tay!

.... Ta đã bị thương!

... Hơn nữa thương thế còn rất nặng.

Khi Yến Cuồng Đồ nhận thức được chuyện đó, một loại cảm giác còn đau đớn hơn cả vết thương lại dâng lên.

Trước kia ông ta không sợ hãi gì, không biết sợ là cái thứ gì... Nhưng trong trận chiến núi Vũ Di, ông ta bị nội ngoại thương cực nặng, suýt nữa thì bỏ mạng tại chỗ, khiến ông ta phải co đầu rút đuôi, không dám lộ mặt, hao tận công lực, ẩn nấp bao nhiêu ngày tháng mới có thể hơi khôi phục lại...

... Mà nay lại một lần nữa bị thương!

Ông ta hiện tại bị một trượng của Cừu Vô Ý xuyên vào sườn trái, rất giống với một kiếm từ đằng sau xuyên thủng lưng của Thiệu Lưu Lệ năm xưa, phảng phất như vết thương cũ mới đều đồng thời đau đớn.

Cái “đau” này mới là không thể chịu đựng nổi.

Yến Cuồng Đồi đột ngột sinh ra một cảm giác quen thuộc... chạy!

Ngày hôm đó, ông ta vốn cũng là người thà chịu tử chiến chứ không chạy trốn, nhưng nếu lần đó ông ta không chạy trốn thì đã không sống được đến bây giờ.

... Ông ta vẫn còn muốn sống.

... “Sợ hãi” vừa nổi lên, công lực của ông ta liền suy giảm.

Nhưng cho dù như vậy, đòn tấn công của Triệu Sư Dung và Chu Thuận Thủy vẫn bị gậy trúc xanh trong tay ông ta khóa chết.

Tiếp đó ông ta tung người phóng lên! Bỏ lại một câu với Tiêu Thu Thủy:

- Có duyên ta sẽ lại tới tìm ngươi!

Khinh công của ông ta cực tốt, cũng giống như võ công, một khi ông ta nhảy lên là sẽ không có ai theo kịp được.

Nhưng có một người không ngờ lại còn nhanh hơn ông ta, thân hình loạng choạng, nhưng lại nhanh như điện chớp xuyên mây, vọt ôm chặt lấy ông ta.

Ông ta hét lớn, hất văng đối phương ra. Đối phương bay ra xa, hóa ra là Cái Bang Cừu Vô Ý, biệt hiệu Thần hành vô ảnh quả không phải chỉ có hư danh. Bị ngăn cản một thoáng như vậy, sau lưng Yến Cường Đồ lại trúng hai luồng lực đạo, một luồng trầm mạnh, một luồng âm nhu.

Ông ta phun ra một ngụm máu tươi, mượn kinh bay xéo ra xa, lộn một vòng trên đầu mọi người, biến mất.

Chu Thuận Thủy, Triệu Sư Dung đưa mắt nhìn nhau, cùng tung mình phóng đi.

Đúng lúc này, bóng người lóe lên, một người xông ra cản lại.

Hai người Chu, Triệu nghĩ rằng Yến Cường Đồ phản kích, kinh hồn táng đảm, vội vàng khom người dừng bước.

Người tới lại chẳng hề ra tay, còn loạng choạng mấy cái, suýt nữa thì ngã xuống, hóa ra là minh chủ tân nhiệm Tiêu Thu Thủy.

Chỉ ngăn cản một thoáng như vậy, Yến Cường Đồ đã hoàn toàn không còn tăm tích.

Quần hào võ công càng kém, muốn truy đuổi Yến Cường Đồ thật nói dễ hơn làm, trong lúc ngỡ ngàng như vậy, Yến Cường Đồ không biết đã sớm chạy xa mấy dặm rồi.

Triệu Sư Dung giậm chân tức tối, mắng:

- Người tại sao... lại giúp lão bỏ chạy?

Bản thân Tiêu Thu Thủy cũng không biết tại sao mình lại có hành động như vậy, đứng ra ngăn cản, sau này một mình trầm tư suy nghĩ, có lẽ động cơ là vì kính trọng Yến Cuồng Đờ cũng là một bậc hảo hán, lại thêm mọi người âm thầm đánh lén ông ta, dù có giết được cũng chỉ làm trò cười cho đời sau, trong lòng không yên. Càng huống hồ ông ta vì mình nên mới bị chường thương, dẫn đến bị đánh lén, trong lúc quyết định sống chết đó, hấn đã bước ra ngăn chặn.

Nhưng hấn bước ra ngăn một thoáng, cũng lại gây đại họa.

Một số người tận mắt chứng kiến hấn không ngờ lại cứu Yến Cuồng Đờ, sắc đều xanh lè, giận giữ bỏ đi. Ý niệm “cứu” Yến Cuồng Đờ thuần túy là bất ân trong “lương tri” Tiêu Thu Thủy, người khác làm sao có thể hiểu được, một số người có huyết hải thâm cừ với Yến Cuồng Đờ lại càng chửi bới Tiêu Thu Thủy ầm lên.

.... Nếu như Yến Cuồng Đờ thật sự thập ác bất xá, có một ngày ta sẽ quyết một trận tử chiến công bằng với ông ta, dù bị ông ta giết cũng không tiếc nuối...

Tiêu Thu Thủy thầm nghĩ như vậy, cảm thấy yên lòng hơn.

Chỉ là quần chúng chẳng chịu nghe giải thích. Trong lòng họ, khi xây dựng nên một nhân vật anh hùng thì hăng hái náo nhiệt, khi bỏ mặc chửi bới cũng sôi nổi chẳng kém.

Chu Thuận Thủy có vẻ thâm trầm. Lão biết Tiêu Thu Thủy làm vậy tuy bị người ta hiểu nhầm nhưng uy danh vẫn như mặt trời giữa trưa,

nhất thời không ai sánh được. Hơn nữa Tiêu Thu Thủy là người đầu tiên đánh trúng Yến Cuồng Đồ (ngay cả Chu Thuận Thủy cũng không nhìn ra được là Yến Cuồng Đồ cố ý bị đánh trúng), tuy hấn thả cho Yến Cuồng Đồ đi nhưng phần lớn người trong võ lâm vẫn đặt hy vọng, trách nhiệm phục hưng Trung Nguyên lên người Tiêu Thu Thủy!

... Bây giờ Tiêu Thu Thủy bị thương khá nặng, liếc mắt một cái cũng biết đây là thời cơ hiếm có để giết hấn.

... Chỉ là giết hấn xong rồi, bản thân mình có thoát được Triệu Sư Dung và một đám nhân vật võ lâm này vây công hay không?

Chu Thuận Thủy nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy vẫn là Thiên hạ Anh hùng lệnh quan trọng hơn.

Lão dùng trăm phương ngàn kế, lợi dụng cao thủ xâm nhập vào nhà họ Tiêu thăm dò tin tức, sai Lục chưởng giả bộ trừng phạt Tiêu Thu Thủy, chỉ tại Thiên hạ Anh hùng lệnh, sau lại lung lạc Tiêu Dịch Nhân thất bại bất trí, mục đích cũng là vì Thiên hạ Anh hùng lệnh có khả năng vẫn đang trong tay nhà họ Tiêu nhưng không rõ tung tích!

Lão cũng không rõ Thiên hạ Anh hùng lệnh có gì quan trọng, chỉ nghe nói, một khi có được Thiên hạ Anh hùng lệnh thì sẽ có thể có năng lực và thực lực để hiệu lệnh “thiên hạ anh hùng”

... Bản thân lão cũng không dám khẳng định tin tức này có phải là chính xác hay không!

Chu Thuận Thủy nhìn Tiêu Thu Thủy nói:

- Ta sắp xếp cho anh trai ngươi đánh lôi đài là để khống chế chủ lực của võ lâm bạch đạo, chuyện đó ta không nói chắc ngươi cũng biết

rồi.

Tiêu Thu Thủy trừng trừng nhìn lão, gằn giọng nói:

- Ta biết, nếu không vậy, hôm nay anh trai ta đã không phải...

Lòng ngực phập phồng, hiển nhiên là vô cùng bi phẫn, tâm thần không yên.

Chu Thuận Thủy lập tức nói:

- Người biết rồi thì tốt. Bây giờ mình chủ võ lâm do người làm, chỉ cần giao Thiên hạ Anh hùng lệnh ra đây là được.

Lão sợ Tiêu Thu Thủy tính khí quật cường sẽ cự tuyệt, liền nói ngay:

- Bây giờ người bị thương rất nặng, dưới tay ta tuyệt không qua nổi ba chiêu.

Tiêu Thu Thủy lắc đầu.

Chu Thuận Thủy giận giữ quát:

- Người nếu không chịu giao ra... Có tin ta giết hết đám người ở đây không?

Lúc này quần hùng đều hô hào giận giữ:

- Người dựa vào cái gì?

- Tên chó săn bán nước cầu vinh nhà người, bọn ta sợ người sao?

- Cái loại hèn hạ, chỉ dựa vào cái miệng thì được cái rắm gì!

Tiếng mǎng chửi vang lên không dứt.

Chu Thuận Thủy cười hung tợn, nói:

- Được, cho các người đẹp mặt một chút...

Chợt vung tay, bắn ra một ngọn pháo hoa lên trời.

Mọi người ngẩn ra, bỗng nghe tiếng hô giết vang rền, từng tốp quân Kim không ngừng xuất hiện khắp bốn phương tám hướng, cùng với bộ thuộc của Chu đại thiên vương, mai phục giết tới!

Quần hào vô cùng kinh hãi, quân Kim kéo tới ít nhất cũng phải ba, bốn ngàn người, nhân sĩ võ lâm ở vòng ngoài cùng lập tức bị đồ sát, nhất thời mọi người cuống tay cuống chân, muốn bỏ chạy tán loạn nhưng lại thất bốn phía đã bị binh mã bao vây chặt chẽ như thùng sắt.

Hà Bắc vốn là đất Tống Kim giao phong, đại hội võ lâm hai phe Tống Kim vốn đều chỉ dám âm thầm thao túng, không dám can thiệp chính diện, không biết tại sao hôm nay lại sớm mai phục trọng binh như vậy, ý đồ một lượt tiêu diệt quần hào võ lâm.

Mọi người đại đa số chỉ lo chạy trốn, khiến cho những người dũng mãnh tác chiến cũng không cách nào phát huy, những người đứng ở vòng ngoài bị sát thương không ít. Tiêu Thu Thủy từ nhỏ đọc binh thư, thấy tình hình như vậy, nhiệt huyết sôi trào, nhưng cũng không rối loạn, quát lớn:

- Mọi người đừng hoảng loạn! Giặc Kim và hảo hán đã ép tới tận cửa rồi, chúng ta cũng liều đi thôi, đánh lại giang sơn cho Đại Tống!

Hắn tuy thân đang bị thương nhưng trung khí dồi dào, một tiếng hét lớn đã chấn nhiếp toàn trường, giữa đám mây nghìn người chém giết không ngờ vẫn có thể nghe được rõ ràng.

Mọi người chợt nghe thấy thế, trong lòng hơi ổn định lại, thầm nghĩ cứ bỏ chạy như vậy không bằng liều mạng một phen, liền lướt lần rút vũ khí, cố sức chiến đấu.

Những người này đều cao thủ tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm, một khi đã liều mạng chiến đấu, khí thế đại thịnh, hơn nữa đại đa số đều là lão giang hồ giết người không chớp mắt, sau khi giết đến đỏ cả mắt thì giống như hoàn toàn thông suốt, có người chặt đầu ba lính Kim, cười lớn:

- Ê, lão rùa già, ta chặt đầu ba tên địch rồi!

Người bị hắn gọi là “lão rùa già” cũng cười đắc ý, đáp:

- Ta cũng giết năm tên giặc Kim, công thêm một tên chó săn Hán gian!

Trong lúc nói chuyện hơi thoảng không tập trung, bị một tên lính Kim đâm một đao trúng lưng, bạn ông ta hai mắt đỏ ngầu, tiếp tục khổ chiến.

Tiêu Thu Thủy nhanh chóng phán đoán, quát lên:

- Bây giờ dùng trận thế hình tròn phản kích! Do Lương đại hiệp chỉ huy phía bắc, Lâm công tử chỉ huy phía nam, Khổng Biệt Ly thủ hướng chính tây, Mạnh Tương Phùng giữ hướng chính đông, Thiết Tinh Nguyệt sang phía đông nam, Khâu Nam Cố sang phía tây nam, Trần Kiếm Quỷ dẫn binh hướng tây bắc, Hồng Hoa thủ hướng đông bắc. Hồ Phúc, Thi Nguyệt, Ngô Tài mấy người tập trung điều động

binh mã, toàn lực bảo vệ, một khi quân ta bị thương phải nhanh chóng bổ sung...

Lúc này quân địch đã bao vây trùng trùng, Tiêu Thu Thủy đưa ra mệnh lệnh hoàn toàn không chút hốt hoảng, khiến cho lòng người ổn định, dùng trận thế hình tròn từ từ mở rộng, phòng thủ chặt chẽ ở vòng trận ngoài cùng, một khi tiền tuyến có người bị thương bên trong vòng sẽ lập tức có người tiến lên, nhất thời cục thế liền chuyển ngược lại. Mặc cho quân Kim bao vây tấn công, trong vòng vẫn phòng thủ kín kẽ như thép đúc, ngược lại còn mở rộng phạm vi, dần dần đột vây theo tám phương hướng.

Tám hướng dẫn quân, lại thêm trung tâm bày bố, phía sau tùy lúc có thể chi viện, quần hào võ lâm đều tự gia nhập vào quân đoàn các hướng, tổ chức vừa thành, thanh uy đại chấn, thế như chẻ tre. Chỉ có điều, nội gián do Chu đại thiên vương sắp đặt cũng không hề ít, âm thầm phát động ám sát trong quân binh võ lâm, Tiêu Thu Thủy cũng phát hiện ra được, bèn hét lớn:

- Trả lại non sông ta!

- Thần Châu vô địch!

Liên tiếp hô lên ba lần! Quần hào võ lâm cũng lần lượt hô theo, mỗi lần hò hét liền giống như sóng lớn cuộn trào, xông lên chém giết, quân kim không chống đỡ nổi, liên tục phải rút lui.

Quân Kim vốn rất có tổ chức, quân kỷ cực nghiêm, nghĩ rằng đám người gọi là nhân sĩ võ lâm này chỉ là loại ô hợp, xung phong một lần là tan rã rồi sẽ lần lượt tiêu diệt, chẳng ngờ những kẻ này lại vì thế mà kết thành một khối, đồng tâm hiệp lực, vững như thành đồng. Lại nghe tiếng hô của Tiêu Thu Thủy, tất cả cao thủ võ lâm cùng hét lớn, “Trả lại non sông ta”, “Thần Châu vô địch”! Thanh thế cực lớn, thực

là chấn động trời đất, rung chuyển núi sông, không những quân Kim liên tiếp bại lui mà ngay cả “Hán gian” do Chu đại thiên vương xếp đặt, trà trộn trong quần hào, cũng vì tiếng hét đầy hạo khí và chính khí đó mà biến sắc, theo tình thế đưa đẩy, không những không dám hạ thủ mà có một số người còn quay giáo đánh ngược, lương tâm trở dạ, bắt đầu đối kháng với quân Kim!

Hóa ra ý thức của quần chúng một khi đã hội tụ thành một luồng sóng khổng lồ thì sẽ rất khó mà chèn ép nổi, chỉ cần khống chế được thì sẽ có thể làm bất cứ chuyện kinh thiên địa, khắp quỷ thần nào. Số “Hán gian” lẫn lút trong quần hào võ lâm này quá nửa là bị Chu đại thiên vương bức bách, cũng không phải loại táng tận lương tâm, đến nay giữa tràng diện sôi trào, hùng tráng này lại thối liệt sai lầm khi trước, ý chí được quần hào ảnh hưởng, xông lên tiêu diệt quân Kim!

Quyển 7 - Chương 10: Trả lại non sông ta

Chu Thuận Thủy thấy Tiêu Thu Thủy thân mang thương nặng mà vẫn bình tĩnh chỉ huy, trong lòng vừa ghen tức vừa căm hận, hét lớn một tiếng, vung tay bỏ một trảo về phía Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy vội hít sâu một hơi, tránh qua tám thước, nhưng vừa rồi hấn vận khí từ đan điền để nói chuyện đã rất thương tổn thân thể, bây giờ lại vội vã tránh né lại càng dẫn đến toàn thân đau đớn.

Cùng lúc đó, một trảo của Chu Thuận Thủy lại ập tới trước mặt!

Tiêu Thu Thủy cả kinh, không phải rõ ràng là đã tránh được một trảo này rồi sao? Giờ lại bổ tới ngay mặt, không cho hấn kịp hít thở.

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, một trảo của Chu Thuận Thủy không ngờ lại kéo dài ra tám thước, chộp trúng Tiêu Thu Thủy, nhưng không phải trúng người hấn mà lôi ra lệnh bài đang cất trong người hấn.

Bấy giờ Tiêu Thu Thủy mới nhìn rõ hóa ra ở đuôi trảo có gắn một sợi xích sắt, Chu Thuận Thủy ném ra cương trảo gắn xích, là một món binh khí chứ không phải chưởng trảo lão thật sự dài ta tận tám thước.

Tiêu Thu Thủy hơi thoáng ngần ra, Thiên hạ Anh hùng lệnh đã bị cương trảo gắn xích linh xảo mạnh mẽ đó đoạt đi mất.

Chu Thuận Thủy mừng rỡ, đang muốn thu trảo, đoạt lấy Thiên hạ

Anh hùng lệnh là lập tức bỏ đi, chẳng ngờ đến nửa đường một dây vải màu phóng ra, quấn chặt lấy phi trao, dính lại thành một đoàn, cả hai bên đều không ai chịu buông tay.

Người phóng ra dây vải đương nhiên là Triệu Sư Dung.

Triệu Sư Dung trong chiến đấu càng hiển lộ một loại phong tư mị hoặc khiến người ta phải tim đập rộn ràng.

Chu Thuận Thủy tức giận quát:

- Triệu Sư Dung, còn không buông tay?!

Triệu Sư Dung bật cười trong trêu:

- Chu Thuận Thủy, lão dọa được người khác chứ không dọa nổi ta đâu. Thiên hạ Anh hùng lệnh... Ai đoạt được là của người đó!

Trong lúc nói thoáng phân thần, chỉ cảm thấy một luồng lực cực mạnh kéo tới, nội lực cô ta dù sao cũng không được trầm hậu như Chu Thuận Thủy, suýt nữa thì bị đoạt mất không khỏi thầm lưu tâm.

Tiêu Thu Thủy thấy Thiên hạ Anh hùng lệnh bị đoạt mất, trong lòng cuống lên, lập tức bất chấp tất cả, tung mình phóng tới, lao về phía lệnh bài. Chu Thuận Thủy, Triệu Sư không hẹn mà gặp, cùng hất dây vải, xích sắt lên, tránh khỏi cú lao của Tiêu Thu Thủy.

Lúc này cả ba người đều dốc hết khả năng, cố sức tìm cách giành lấy Thiên hạ Anh hùng lệnh.

Chu Thuận Thủy đột nhiên kéo mạnh xích sắt, quyết ý dùng lực mạnh, kéo Triệu Sư Dung tới gần bên cạnh, giết đi trước rồi tính sau.

Luận về nội lực hùng hậu, Triệu Sư Dung quả thực không bằng, nhưng luận về kinh công, Triệu Sư Dung lại nhẹ nhàng phiêu hốt hơn. Cô ta chợt buông lỏng dây vải, tung người bay lên, đoạt lấy lệnh bài.

Chu Thuận Thủy giật mình, đánh ra một chưởng lên không trung, Triệu Sư Dung tiếp lấy một chưởng, bị ép hạ xuống đất. Bấy giờ Tiêu Thu Thủy vung kiếm chém về phía dây vải và xích sắt, nghĩ với bảo kiếm chém sắt như búng của hần, chém đứt dây, xích, lệnh bài tất phải rơi xuống.

Triệu Sư Dung, Chu Thuận Thủy sao chịu để cho Tiêu Thu Thủy thành công, đưa ra tay còn rồi cùng công về phía Tiêu Thu Thủy, phá giải thế công của hần.

Ba cao thủ đầu lâu không kết quả, Thiên hạ Anh hùng lệnh vẫn nằm giữa dây, xích, không ai đoạt nổi.

Đúng lúc này, một bóng người vụt nhoáng lên giữa không trung, một người hét lớn, phóng tới như điện chớp, trong khoảnh khắc ba người liếc thấy đã đoạt mất Thiên hạ Anh hùng lệnh, lao thẳng vào giữa đám đông, để lại một tiếng hô lớn:

- Đa tạ!

Lập tức biến mất.

Trong thoáng chốc ngắn ngủi đó, ba chưởng của Chu, Triệu, Tiêu đều cùng đánh trúng lưng người ấy, cả ba đều không thể khẳng định có đánh trúng đối phương hay không, chỉ biết người đó chẳng hề dừng lại chút nào. Ba người lại đồng loạt biến sắc, kêu lên:

- Yến Cuồng Đồi!

Yến Cuồng Đồ thân mang trọng thương vậy mà lại không bỏ trốn, ẩn nấp ở gần đó, lúc này đột ngột xuất hiện, đoạt mất Thiên hạ Anh hùng lệnh rồi mới đi!

... Cuồng ngạo đến như thế!

... Can đảm đến như thế!

Ba người ngăn ra. Chủ Thuận Thủy chửi một câu:

- Mẹ, bà nội nó là con gấu!

Triệu Sư Dung than:

- Thật đáng tiếc!

Tiêu Thu Thủy buột miệng nói:

- Có khí phách!

Chu Thuận Thủy lập tức dồn hết một bụng oán khí, phát tiết hết lên người Tiêu Thu Thủy, lập tức cười “hà, hà, hà” mấy tiếng, chường thể hơi nâng, tiến về phía Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy biết kẻ này nhất định không bỏ qua cho mình, bản thân lại trọng thương chưa lành, trong lòng thoáng lo lắng nhưng trầm tĩnh không sợ hãi.

Chu Thuận Thủy bước lên trước ba bước, đột nhiên dừng lại.

Chợt cười lớn ba tiếng, áo vải phất lên, phá không bay đi.

Với võ công của Chu Thuận Thủy, cộng thêm Tiêu Thu Thủy hiện tại thân mang trọng thương, muốn giết hẳn căn bản không khó, tại sao lại bỏ đi?

Chỉ nghe Tiêu Thu Thủy nói:

- Cảm ơn cô.

Câu này là nói với Triệu Sư Dung.

Triệu Sư Dung cười nhẹ đáp:

- Chu Thuận Thủy thật lợi hại. Khi lão tới gần người thì bỗng cảnh giác thấy ra đứng sau lưng lão, chỉ cần lão ra tay là sẽ rơi vào cảnh bị ta và người trước sau giáp kích... Lão không muốn mạo hiểm như vậy, hơn nữa cũng không có phần thắng, lập tức quyết đoán, quay người bỏ đi, còn chẳng nói thêm một câu nào!

Tiêu Thu Thủy thành khẩn nói:

- Nếu không phải khí thế đối địch cực mạnh của cô nương ép thẳng tới sau lưng lão thì hôm nay ta chắc chắn không thể thoát nổi chưởng của lão.

Triệu Sư Dung mỉm cười:

- Kỳ thực hôm nay nếu không phải có người, chỉ còn một mình ta, Chu Thuận Thủy nhất định cũng sẽ giết ta. Rút cuộc là ai cứu ai còn chưa thể nói chắc được.

Tiêu Thu Thủy trầm mặc một thoáng, lập tức nói:

- Luận võ công Triệu cô nương tuyệt không thua kém lão, hôm nay

vẫn là nhờ ơn cô nương cứu giúp...

Nói dứt lời đã lao vào trùng vây, liên tiếp giết mấy tên lính Kim, nhưng bỗng thấy Triệu Sư Dung lại tới gần chỗ hắn, một mặt giơ tay nhắc chân cũng lấy mạng mấy tên lính Kim, mặt khác cười nói:

- Ít nhất chúng ta còn tính là cùng trên một con đường, không giống như Chu Thuận Thủy đạo bất đồng không thể cùng bàn luận. Người vì Hán bang mà không ngại sống chết, Quyền Lực bang cũng vậy, chẳng qua về mặt sách lược không giống nhau mà thôi. Lý đại ca yêu cầu trước thống nhất sau mới tác chiến, trước yên ổn bên trong sau mới chống cự ngoại địch, người chủ trương cùng tồn tại tác chiến...

Tiêu Thu Thủy hét lớn một tiếng, trông thấy một kẻ muốn ám sát Hồ Phúc từ đằng sau, kịp thời phóng tới, một kiếm giết đi, lại nói:

- .... Ít nhất chúng ta đều không phải là Hán gian!

Triệu Sư Dung giữa chiến loạn vẫn phong tư yếu điệu, cười nói tự nhiên. Tiêu Thu Thủy hào khí vụt sinh, cao giọng quát lớn:

- Trả lại non sông ta! Thần Châu vô địch!

Mọi người tiếp nối vừa hô hào vừa anh dũng giết địch. Tiêu Thu Thủy lại hô lên:

- Trả lại non sông ta!

Chúng hiệp hò reo vang trời:

- Thần Châu vô địch!

Trong trận chiến ở dốc Trường Bản này, bên Tống quân tâm sôi sục,

tự nhiên thế như phá trúc, đại thắng liên tiếp.

Cứ như vậy, những bậc yêu nước trong quần hào lập tức như gió nổi mây tụ, vì trận này mà chí lớn sục sôi, muốn thu phục lại non sông, kéo về tuân lệnh Tiêu Thu Thủy, võ lâm cũng muốn dốc hết tâm lực, tiến thẳng vào Trung Nguyên, giết địch đền nợ nước.

Đó cũng chính hợp với chí nguyện báo quốc của Tiêu Thu Thủy. Hắc sư lãnh nhóm người nhiệt huyết mà lại có bản lĩnh thông thiên này, đi khắp nơi đã kích quân địch, quả thực làm được không ít chuyện phi phàm, ngoài ra còn thu phục lại không ít đất cũ, khiến cho võ lâm đồng đạo luôn tự chém giết lẫn nhau suốt một ngàn mấy chục năm nay đoàn kết lại, “quyền đánh hào cường thiên hạ, để người yếu được vui mừng! Cước đạp ác bá bốn phương, cho kẻ oan được hả giận!” Hơn nữa còn chiêu thu binh mã, chuẩn bị hội hợp với đại quân Nhạc Phi, tấn công thẳng vào kẻ địch.

Trog những ngày này, việc binh cấp bách, chinh nhân vô lệ, trên đường hành quân giết chóc, trong lúc bày mưu tính kế, Tiêu Thu Thủy phát cao độ năng lực rèn quân bố trận, trở thành một đội “Thiên binh” mà quân Kim, Hồ Lỗ kinh sợ.

Những người Lương Đấu, Khổng Biệt Ly, Mạnh Tương Phùng, Lâm công tử, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Lý Hắc, Hồ Phúc, Thi Nguyệt, Hồng Hoa, hòa thượng Đại Đổ, Trần Kiến Quý vẫn luôn theo Tiêu Thu Thủy đông chinh tây phạt, cùng chia đại quyền binh mã, từ nhiệt huyết xông pha giang hồ đến vì non sông đất nước lập nên sự nghiệp công danh cái thế!

Uy danh Quyền Lực bang dần không được như trước nữa, Lý Trầm Chu tuy cũng luôn bận bịu với đại nghiệp của y, mãi không gặp lại Tiêu Thu Thủy nhưng đến thời điểm quan trọng mấu chốt đều phái ái thiê Triệu Sư Dung cùng thủ hạ Đao vương Triệu Thu Tức, Thủy

vương Cúc Tú Sơn tới hỗ trợ.

Hai năm qua, Tiêu Thu Thủy đã trưởng thành lên không ít, binh hoang mã loạn, thê ly tử tán, nhìn thấy quá nhiều rồi, trái tim cũng trở nên chai cứng lại. Mỗi lần nhớ tới cái chết của Tiêu Dịch Nhân, hẳn lại nghĩ tới những lời Lý Trầm Chu từng nói với hắn trên Kim Đỉnh Nga Mi:

“.... Ta sẽ không giết các ngươi (Tiêu Thu Thủy và Hoàng Phủ Cao Kiêu), trừ phi là hắn giết ngươi trước, hoặc là ngươi giết hắn trước, sau đó...”

Đến bây giờ Tiêu Thu Thủy mới hiểu được thâm ý trong đó của Lý Trầm Chu.

Mỗi phen chinh chiến sa trường, bốn bề loạn lạc, nơi quân doanh dã địa, trong bóng đêm nghe tiếng sáo trúc u buồn dưới ánh trăng, Tiêu Thu Thủy ngoài nghĩ tới người thân ra còn thường nhớ hoài niệm Đường Phương.

Đường Phương! Đường Phương!

Từ sau lần trên núi Nga Mi, Tiêu Thu Thủy không còn được trông thấy Đường Phương nữa. Không có một lá thư, không có một tin tức. Đường Phương có được bình an không? Võ lâm Tứ đại thế gia, Tam đại kỳ môn đã chỉ còn lại ba nhà Mộ Dung, Đường, Mặc. Họ Mộ Dung còn phái cao thủ tham gia nghĩa quân, trong đó con trai của Mộ Dung Cung tử chiến, họ Mặc vẫn tự thu vào một bên, tuy giết quân Kim nhưng không bao giờ hợp sức với người khác họ. Đường môn thì lại chẳng hề có tin tức gì.

Đường Phương, Đường Phương, nàng có khỏe không?

Hai năm đã qua, binh loạn khắp nơi, Tiêu Thu Thủy quen với việc nhung mã, làm được không ít đại sự kinh thế hãi tục, cùng với một nhóm huynh đệ kết nghĩa không chịu ước thúc của triều đình nhưng vẫn tận trung vì nước. Dưới trướng nghĩa quân còn có cả binh tướng Nhạc quân ly tán, càng trọng dụng sở trường của họ, quyết thắng ngoài ngàn dặm. Nhưng trong lòng Tiêu Thu Thủy, tất cả mọi chuyện đều vô cùng cô tịch. Huynh đệ trong quân cứ lần lượt mất đi, giang sơn rộng lớn nhân tài lớp lớp, Trường Giang sóng sau xô sóng trước, lại có một lớp gương mặt mới xuất hiện, tâm cảnh Tiêu Thu Thủy trong tiếng hô giết ngập trời lại cảm thấy mình đã già mất rồi.

Sương giáng bích thiên tĩnh,

Thu sự xúc tây phong.

Hàn thanh ẩn địa sơ thính,

Trung dạ nhập ngô đồng.

Khởi khám cao thành hồi vọng,

Liêu lạc quan hà thiên lý,

Nhất tuý dữ quân đồng.

Điệp cổ não thanh hiểu,

Phi kỵ dẫn điêu cung.

Tuế tương vãn,

Khách tranh tiếu,

Vấn suy ông:

Bình sinh hào khí an tại?

Tẩu mã vị thuỳ hùng?

Hà tự đương diên hổ sĩ,

Huy thủ huyền thanh hưởng xú,

Song nhận lạc diêu không.

Lão hĩ chân kham quý,

Hồi thủ vọng Vân Trung.(*)

Tiêu Thu Thủy ngâm bài từ của Điệp Mộng Đắc, trong lòng cảm khái, không thể yên giấc. Nhớ năm xưa lặn lội giang hồ, vì một câu thơ mà đi suốt ba trăm dặm, vì một chú chó con mà không tiếc gây chuyện, đánh ác nhân, chiến Quyền Lực bang, đấu Chu đại thiên vương... Hẳn dù sao vẫn là Tiêu Thu Thủy “vì cưới tuần mã mà lên kinh dự thi” ngày đó mà!

Ánh trăng rực rỡ vô ngần, hẳn bỗng nhớ tới ngày trước cùng Đường Phương sóng vai ruổi ngựa Ô Giang, Đường Phương trông thấy phong cảnh đẹp đẽ thường kêu “a” lên, vội vã đưa tay vỗ mạnh vào bờm ngựa hẳn, chỉ cho hẳn xem. Nhưng ngựa tung vó chạy nhanh vùn vụt, cảnh đẹp chỉ thoáng cái là qua, Tiêu Thu Thủy thấy Đường Phương dẫu môi phụng phịu bèn cười quay lại nhìn xem, có lúc là một bụi hoa trắng tuyền, có lúc là một đầm nước đầy sen.

Khi ấy, Đường Phương sẽ nói:

- Anh xem, đẹp chưa, đẹp chưa, lá sen đó thật là lớn.

Nàng như sợ Tiêu Thu Thủy không hình dung ra được, vung tay làm hiệu cho hắn xem:

- Lá sen to, thật là to.

Nàng nói rất nghiêm trang, trong mắt tỏa ra ánh sáng như trẻ thơ:

- Khi mưa xuống có thể lấy làm ô che được.

Đang nói, tuấn mã chợt lồng lên, nàng suýt nữa thì bị hất văng xuống khỏi yên, Tiêu Thu Thủy vội vàng đỡ lấy xót xa, gương mặt trắng ngần của Đường Phương thoáng ửng lên đỏ hồng...

Cảnh tượng kiều diễm tươi tắn đó đều đã trở thành hoài niệm, gần trong gang tấc mà biển trời xa cách, sống chết mịt mù. Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy một thoáng bi ai, đắng ngắt như vị trà, quanh quẩn trong tim, thật lâu sau vẫn không tan. Tính cách như thi nhân đó của hắn đã không biết bao nhiêu lần thúc giục hắn vứt bỏ cuộc đời binh mã, đến đất Thục tìm Đường Phương, nhưng tiền phương khẩn cấp, hắn lại không đành lòng bỏ lại các anh em tận trung vì nước.

Tiêu Thu Thủy ngâm dài:

Cố đô mê ngạn thảo,

Vọng Trường Hoài,

Y nhiên nhiều cô thành.

Tướng Ô Y niên thiếu,

Chi lan tú phát,

Qua kích vân hoành.

Tọa khán kiêu binh nam độ,

Phất lãng hải môn kinh.

Chuyển phán đông lưu,

Nhất cố công thành. (**)

Càng ngâm, trong lòng càng sinh ra một mong ước mãnh liệt: Đi tìm cô ấy, Tiêu Thu Thủy, hãy đi tìm cô ấy.

... Hay là, dẫn các huynh đệ tạm rời xa chốn chiến trường bi thảm này, không câu thúc trói buộc, ngao du một phen...

Nhưng mà một tắc non sông một tắc máu!

.... Hay là, một thân một mình, hắc mã thanh sam, làm một ẩn sĩ nhỏ bé...

Nhưng mà còn trăm vạn sinh linh đang chờ cứu giúp!

Tiêu Thu Thủy không vút bỏ nổi, cũng không đặt xuống nổi. Nhớ lại ngày đầu Thần châu kết nghĩa, khi ấy chắc chắn là không được oai phong, vạn người cùng hò reo “Tiêu đại ca”, Tiêu minh chủ” như hiện tại, nhưng càng hùng tư anh phát, giục ngựa phóng nhanh, bọt nước như mưa, mái tóc đen của Đường Phương tung bay trong gió, tay cầm một chùm quả mọng...

Giang Nam mùa này có thể hái sen rồi!

Đúng lúc này, Tiêu Thu Thủy bỗng như thảng thốt nghe thấy tiếng đàn. Vẫn là tiếng đàn như ngày trước. Quả thực là tiếng đàn! Hơn nữa còn là tiếng đàn cầm tấu theo nhịp bài “Tướng quân lệnh”! Tiêu Thu Thủy cảm thấy trong lòng kích động, cổ họng nóng bừng, trong tim không biết đã kêu gọi không biết bao nhiêu ngàn lần:

“Đường Phương, hóa ra nàng thật sự chưa chết, nàng vẫn còn sống rất tốt.”

Tiếng nhạc này chính là khúc Đường Phương cùng Âu Dương San Nhi tấu lên khi hấn đại chiến với Tam Tài kiếm khách tại Kiếm lục Hoán Hoa năm xưa, lúc đó Đường Phương cũng đánh đàn cầm, tấu lên đúng khúc nhạc này.

Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy một luồng sóng nhiệt trào dâng trong lòng, nước mắt trào ra, cũng không kiềm nén nổi nữa, đổ xuống ròn ròn. Tiêu Thu Thủy của hiện tại, bao năm bôn ba trần trọc, khổ chiến liên miên, đã không còn dáng vẻ ngọc thụ lâm phong, không vương khói bụi như ngày trước nữa, hấn bây giờ râu mọc rậm rì, tràn ngập phong trần, chỉ có hai hàng lông mày vẫn xéch lên, hai mắt vẫn có thần!

Tiêu Thu Thủy theo tiếng đi tìm, lòng nóng như lửa đốt, trong tim như có ngàn vạn tiếng hò reo:

“Đường Phương, chỉ cần được gặp mặt một lần, ta chết cũng cam lòng.”

Đường Phương đang ở đâu? Dưới ánh trăng, chỉ nghe tiếng đàn, không thấy bóng người.

Võ công của Tiêu Thu Thủy hiện nay đã vượt xa ngày trước, Hoán Hoa kiếm pháp của hắn cộng thêm đao pháp của Lương Đẩu cùng Mông Giang kiếm pháp của Đổ Nguyệt Sơn đã có thể hoàn toàn phát huy tới mức tận cùng. Võ công hắn học được từ tám đại cao thủ đã trui rèn đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, ngoài ra còn học được cả tâm pháp dung hòa quán thông võ nghệ hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang mà ngày trước Lục chưởng định giao cho Thiên Chính.

Vốn bản “Thiếu Võ chân kinh” mà Chu đại thiên vương giao cho Thiên Chính, tuy nói là dung hợp võ công hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, bỏ tạp giữ tinh nhưng kỳ thật chỉ ghi chép một nửa những gì Chu đại thiên vương nghiên ngẫm ra, nửa còn lại hoàn toàn không có ghi. Trên thực tế, nếu luyện tập hoàn toàn dựa vào những gì ghi trên Thiếu Võ chân kinh thì sớm hay muộn cũng tẩu hỏa nhập ma, điên cuồng mà chết. Chu đại thiên vương còn lâu mới vì “một cánh tay và một cái chân” của Tiêu Thu Thủy mà đem giao tinh hoa võ công của bản thân (có thể dung hòa võ công hai đại phái Võ Đang, Thiếu Lâm rõ ràng là công lao bất thế) giao cho người khác, lão ngược lại còn muốn nhân đó mà đoạt lấy Thiên hạ Anh hùng lệnh, cùng hy vọng Thiên Chính bị lợi ích làm mờ mắt, học nhầm chân kinh, nội tức rối loạn, mượn cơ hội này trừ đi một đại địch.

Nhưng bao tính toán tỷ mỉ của lão cuối cùng đều thất bại, chân kinh về tay Tiêu Thu Thủy, Thiên Chính bỏ mình. Tiêu Thu Thủy vừa khéo kiêm sở trường của hai nhà Thiếu Lâm, Võ Đang, lại có võ công hộ thân của một mạch Chu đại thiên vương, cho nên không bị thương hại, ngược lại còn tận dụng võ công tâm pháp của hai hộ pháp Quyền Lực bang, lấy nửa phần đầu của Thiếu Võ chân kinh làm cơ sở, cộng với thiên tư thông tuệ của cá nhân hắn, cuối cùng sáng tạo ra được cách dung hòa hai nhà Thiếu Lâm, Võ Đang, hơn nữa còn đốn ngộ được cách phối hợp pháp môn của Quyền Lực bang và Chu đại thiên vương. Cứ như thế, võ công Tiêu Thu Thủy tăng trưởng vùn vụt, không thể lấy lẽ thường để so bì, thực sự siêu việt tài nghệ

Thiên Chính năm xưa!

Hắn một mặt dẫn binh chinh chiến, mặt khác đốn ngộ võ công giữa lúc xung phong liều chết, công lực tăng mạnh, nhưng tâm cảnh cũng càng lúc càng thâm lương. Ngày trước ruổi ngựa đường xa, hôm nay “Nghĩ bình sinh, giao du được bao lần, đến bây giờ còn lại được bao năm?” Giờ thoáng nghe tiếng đàn, lòng nghĩ đến Đường Phương, nhất thời buồn vui lẫn lộn, vội thi triển khi công, như tên rời dây, phóng tới như bay.

... Ngày trước diễn tấu Tướng quân lệnh, người đánh trống hợp tấu với Đường Phương là Âu Dương San Nhi, hôm nay sẽ là ai?

... Nếu như là nam, Đường Phương phải chăng là đã...

Trong màn đêm, dưới ánh trăng trắng, tầm mắt vẫn nhìn được rất xa, Tiêu Thu Thủy đã trông thấy người gảy đàn, vậy mà lại không phải Đường Phương.

Đầu óc Tiêu Thu Thủy như nổ ầm lên, thất vọng cùng cực, đứng ngây tại chỗ, ngẩn ra giữa trường, cũng không để ý ai lại ở giữa chốn chiến trường binh nhung sát phạt này, đánh đàn cho thi thể nghe, tâm thần hoảng hốt, ảm đạm ngâm:

...Thiên tái bát công sơn hạ,

Thượng đoạn nhai thảo mộc,

Diêu ủng tranh vân.

Mạn vân đào thôn thổ,

Vô xử vấn hào anh.

Tín lao sinh, không thành thiên cổ,

Tiểu ngã lai, hà sự sáng viễn tình?...(***)

Nhất thời chỉ cảm thấy đất trời tuy rộng lớn, ánh trăng tuy mỹ lệ nhưng đau thương vẫn không thể kìm nén, chẳng có nơi nào có thể nương nhờ tấm thân cô quạnh, lại bỗng nhớ tới Chương Tàn Kim, Tiêu Dịch Nhân, trước khi chết đều nói một câu:

- Thật tịch mịch...

Trong tâm bức bối, chỉ hận không thể lập tức chết đi còn tốt hơn, chợt nghe có người nói:

- Núi sông biến sắc, thương đau khắp chốn, người lại muốn phí hoài bản thân, chí lớn tiêu tan, thử hỏi có còn xứng với Đường Phương vẫn đang tha thiết chờ đợi hay không?

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Quyển 7 - Chương 11: Vong Tình thiên thư

Câu hỏi như gậy đánh phủ đầu, nước lạnh dội xuống, khiến cho Tiêu Thu Thủy đang đau thương vụt tỉnh ra.

Chỉ thấy dưới ánh trăng có ba người ngồi xếp bằng, áo nhẹ ống dài, chậm rãi đứng dậy.

Tiêu Thu Thủy nhận ra họ. Bọn họ là Tam Tài kiếm khách từng xuất hiện bốn lần, như thần long thấy đầu không thấy đuôi, hơn nữa mỗi lần xuất hiện võ công lại lợi hại thêm một bậc.

Địch kiếm Giang Tú Âm.

Hồ kiếm Đãng Điêu Lương.

Cầm kiếm Ôn Diễm Dương.

Tiêu Thu Thủy từng bốn lần giao đấu với họ, bốn lần bại dưới tay họ, lại bốn lần phản bại thành thắng. Bọn họ là ai? Tại sao mỗi lần hấn tưởng nhớ Đường Phương họ lại xuất hiện? Tại sao lần nào cũng ung dung mà tới, phiêu nhiên mà đi? Tại sao với võ công của họ, trong võ lâm lại không có tiếng tăm vang dội?

Tiêu Thu Thủy có rất nhiều nghi vấn về họ, dưới ánh trăng nhất thời cũng không biết nên hỏi chuyện gì trước?

Giang Tú Âm mỉm cười nhìn hấn, vừa lên tiếng đã nói ra tâm sự trong lòng Tiêu Thu Thủy:

- Cậu có rất nhiều chuyện muốn hỏi chúng ta, nhất thời lại không biết nên hỏi chuyện nào trước, có phải vậy không?

Nàng ta cười cười lại tiếp:

- Không sao cả, cứ thông thả. Lần trước khi gặp cậu đã từng nói, lần sau gặp lại nhất định sẽ giải thích cho cậu hiểu rõ ràng... Cậu không cần phải nôn nóng, bọn ta không đi đâu.

Tiêu Thu Thủy quả thực là sợ Tam Tài kiếm khách lại như mấy lần trước, lai vô ảnh, khứ vô tung. Nghe Giang Tú Âm nói như thế, hấn mới cảm thấy yên tâm. Hấn chiến đấu sa trường đã lâu, đã học được cách đại quân áp sát vẫn bình tĩnh chỉ huy, nhưng chẳng hiểu tại sao mỗi lần nghĩ tới Đường Phương là tâm lại như bị dao cắt, đại chí tiêu tan, thần chí cũng không còn ổn định được nữa.

Đặng Điêu Lương trầm giọng nói:

- Cậu muốn hỏi cái gì thì hỏi đi.

Dưới ánh trăng, bỗng nghe đằng xa có tiếng hồ cầm ngân nga, tiêu điều mà ai oán, thực là “nhất dạ chinh nhân tận vọng hương”. Tiêu Thu Thủy ngẩng đầu lên, trăng sáng phản chiếu trong ánh mắt trái đầy gian nan mà vẫn không hề già nua của hấn.

- Các vị là ai?

Ba người không ngờ hấn lại hỏi như vậy, nhìn nhau mà cười.

- Hồ kiếm Đặng Điêu Lương.

- Địch kiếm Giang Tú Âm.

- Cầm kiếm Ôn Diễm Dương.

Tiêu Thu Thủy vắt óc suy nghĩ, hấn giống như đang đối mặt với một câu chuyện dài dằng dặc như năm tháng giang hồ, trong phút chốc không biết phải chọn ra manh mối nào để hỏi trước. Bởi vì không thể chọn ra được đâu là manh mối chính, câu chuyện này manh mối nào cũng đều là khởi đầu, cũng đều là kết thúc. Ôn Diễm Dương đã lựa chọn câu hỏi thay cho hấn:

- Chúng ta gặp nhau bốn lần, nhưng đều chỉ so kiếm với cậu, không hề làm cậu bị thương, thậm chí một lần còn bị bằng hữu của cậu đá thương, có có biết nguyên nhân tại sao không?

Tiêu Thu Thủy lắc đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào ba người, ánh mắt đó chính là câu hỏi.

Tiêu Thu Thủy chính xác là đã gặp Tam Tài kiếm khách bốn lần. Lần thứ nhất Tiêu Thu Thủy phá vây ở Kiếm lư, tới cầu Hàng Thu Quế Hồ, thoáng nghe nhạc nghệ của ba người, sau không kịp đề phòng, bị ba người giáp kích. Tiêu Thu Thủy dùng Hoán Hoa kiếm pháp đối địch, cuối cùng thất bại. Đường Phương, Đặng Ngọc Hàm, Tả Khâu Siêu Nhiên kịp thời tìm tới, cứu được Tiêu Thu Thủy, Đường Phương còn đá thương Đặng Điều Lương. Lần thứ hai gặp mặt, Tiêu Thu Thủy đang cùng mấy người đại hiệp Lương Đẩu bị vây trên núi Đan Hà, trước Sơn Hải quan. Ba người cướp của quan, Tiêu Thu Thủy dùng Song Phân kiếm pháp đối địch, cuối cùng thất bại. Lần thứ ba gặp mặt, trong Thính Vũ lâu Hoán Hoa Khê, Tiêu Thu Thủy bị ba người hợp kích, ban đầu không địch nổi, sau Đường Phương tới nơi, tấu khúc Tướng Quân lệnh, Tiêu Thu Thủy thi triển Trảm Cầm kiếm pháp giành chiến thắng, ba người bỏ đi. Lần thứ tư gặp mặt, cũng là lần gặp nhau gần nhất, Tiêu Thu Thủy từ Hoa Sơn Diêu tử phiên thân đi lên Kỳ Đình, trong lúc trên không tới trời, dưới không

đến đất bị ba người tập kích đột ngột, Tiêu Thu Thủy lại thất bại, sau đánh tắt tiếng nhạc lại giành được chiến thắng. Ba người này mấy lần xuất hiện, kiếm thuật lần sau cao hơn lần trước, võ công của Tiêu Thu Thủy cũng mỗi lần một tăng mạnh, nhưng thân thể ba người cũng càng lúc càng khó tưởng tượng, càng thần bí khó lường.

Điều Ôn Diễm Dương nhắc tới chính là điều Tiêu Thu Thủy muốn hỏi nhất.

Ôn Diễm Dương cười nói:

- Khi gặp cậu lần đầu tiên, bọn ta quả thực là đồ đệ của Tam Tuyệt kiếm ma Quyển Lực bang Khổng Dương Tần, nhưng từ lần thứ hai gặp mặt, bọn ta đã không phải là người nữa.

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên hỏi:

- Không phải người thì là cái gì?

Ôn Diễm Dương đáp:

- Là “thư” (sách).

Tiêu Thu Thủy kinh ngạc:

- Là sách gì?

Ôn Diễm Dương đáp:

- Vong Tình Thiên Thư.

Cái gì? Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên, chỉ thấy Ôn Diễm Dương thái độ nghiêm túc, không hề có bộ dạng đùa cợt chút nào, Tiêu Thu Thủy

không nhận được hỏi lại lần nữa:

- Vong Tình Thiên Thư?

Ôn Diễm Dương gật đầu khẳng định:

- Vong, Tình, Thiên, Thư.

Tiêu Thu Thủy động dung:

- Anh, anh nói các vị không phải là người, mà là một bộ sách, một bộ Vong Tình thiên thư... Chuyện này...

Đặng Điêu Lương bình tĩnh nhìn vẻ kinh ngạc, khó tin của Tiêu Thu Thủy, thành thực nói:

- Đúng là như vậy.

Anh ta còn bổ sung:

- Giang Tú Âm là “Vong”, Ôn Diễm Dương là “Tình”, ta là “Thiên”... Ba người chúng ta hợp lại chính là “Thư”. Kỳ thực, Vong Tình thiên thư mà người võ lâm nằm mơ cũng muốn có được căn bản không hề có liên quan gì với Yển Cuồng Đồ, ông ta cũng đang tìm kiếm bộ “sách” này, lại không biết ba người chúng ta chính là “Thư” của Vong Tình thiên thư.

Tiêu Thu Thủy lẩm bẩm:

- Tôi không tin... Tôi không tin.

Đặng Điêu Lương thản nhiên nói:

- Lừa cậu thì được cái gì? Lần tại Linh Hương các Quế Hồ, chúng ta bại lui, vốn đã không có ý trở về Quyển Lực bang rồi. Nói cho chính xác thì Khổng Dương Tần cũng không thể tính là sư phụ của bọn ta, đam mê của bọn ta với âm nhạc còn lớn hơn võ công. Vì thế bọn ta muốn ở gần Hoán Hoa Khê, tìm một nơi thanh tĩnh cho ba người gảy đàn ca hát, không ngờ trong lúc vô ý lại phát hiện ra một đường hầm, xuyên thẳng tới Kiếm lục. Chúng ta nổi ý tò mò, theo đường tới xem thử...

Nhà họ Tiêu Hoán Hoa đúng là có đường ngầm này. Lúc đó Tiêu Tây Lâu và Tiêu phu nhân đã lên trốn ra ngoài, nửa đường lại bị người của Chu đại thiên vương giết chết, sau nhóm Tiêu Thu Thủy theo đường ngầm thoát ra, vừa khéo bắt được Liễu Tùy Phong cửa kịch chiến với Hòa Thượng đại sư.

- Đường hầm này xuyên thẳng tới đại sảnh nhà cậu, khiến bọn ta rất buồn bực. Khi ấy Quyển Lực bang đã sớm bày thiên la địa võng bên ngoài, bên trong lại không có người, bọn ta tùy ý dạo quanh, tới Kiến Thiên động lại bị một thứ thu hút...

Tiêu Thu Thủy nghe tới đây cũng không khỏi chú tâm vào. Từ nhỏ hẳn đã chạy loạn khắp nhà, chỉ có Kiến Thiên động là không dám tùy tiện vào bởi vì Kiến Thiên động là nơi tế tổ, cũng là nơi lưu giữ thi hài của các đời cao thủ Hoán Hoa. Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy nơi đó quý khí trầm trầm, trang trọng dị thường, hơn nữa bác Khâu giữ động lại âm dương quái khí, cho nên không dám và cũng không muốn tiếp cận nơi đó.

- Trong động đá cứng tế đó có đặt rất nhiều quan tài gỗ. Ban đầu chúng ta nhìn qua cũng chẳng thấy có gì khác lạ, từ đường trong nhà để chưa quan tài tiền nhân, không có gì đặc biệt, nhưng lại thấy trong đó có một cỗ quan tài lớn khác thường, hoa văn điêu khắc trên vỏ cũng đặc biệt tinh tế, vì thế bọn ta tới gần xem thử...

Nói đến đây Đăng Điêu Lương hơi ngừng lại một chút, Giang Tú Âm tiếp lời.

- Hóa ra những thứ khắc trên quan tài đều là âm phù đặc biệt của nhạc phổ, trong đó có mấy âm luật cổ quái, không truyền bá trong thời gian gần đây. May mà chúng ta nghiên ngẫm nhạc lý đã mười mấy năm cho nên vẫn nhận ra được, cảm thấy khúc nhạc này chỉ có ở trên trời, không khỏi bắt đầu thử tấu, chẳng ngờ lại phối hợp ra thành một khúc nhạc tuyệt diệu. Bên cạnh quan tài còn có bày một vài nhạc cụ cổ xưa, chúng ta liền đánh theo nhạc phổ, vậy mà lại còn hay hơn nữa, đúng lúc đó, nắp quan tài bỗng từ từ mở ra...

Tiêu Thu Thủy nghe mà trợn tròn mắt, đến đây không khỏi quát lên:

- Nói bừa, sao lại có chuyện như vậy được.

Giang Tú Âm nhoèn miệng cười, đáp:

- Lúc đó bọn ta cũng không dám tin vào mắt mình nữa, nghĩ rằng thật sự gặp quỷ rồi. Sau mới biết trên nắp quan tài có cơ quan cực kỳ tinh xảo, bên cạnh lại cố ý xếp đặt nhạc cụ, chỉ cần đánh theo đúng nhạc điệu trên quan tài là sẽ khởi động hoàn toàn cơ quan. Bọn ta kiểm tra cẩn thận mới biết biết, nếu như cố gượng ép mở nắp quan tài ra thì tất trúng phải tên độc cực kỳ lợi hại bố trí bên trong mà chết.

Bấy giờ Đăng Điêu Lương lại tiếp nối câu chuyện:

- Khi đó chúng ta cực kỳ tò mò, tới gần xem thử thì thấy bên trong quan tài có hai bộ xương và một quyển sách. Ban đầu chúng ta tưởng là trong tổ tông nhà các họ có si nam oán nữ gì đó, thề nguyện sống chết, gắn bó keo sơn, chết cùng một chỗ...

Tiêu Thu Thủy dờ khóc dờ cười, chửi:

- Ăn nói quàng xiên!

Nhưng cũng đã bị khơi lên ý tò mò, lập tức mắt mở không chớp, chăm chú lắng nghe.

- Đại ca, huynh mau kể đi, Tiêu Thu Thủy nôn nóng lắm rồi.

Ôn Diễm Dương cười nói.

Đặng Điêu Lương trừng mắt nhìn Ôn Diễm Dương một cái, chậm rãi kể tiếp:

- Sau mở quần sách đó ra xem thử mới biết là không phải. Cuốn sách đó giải thích rõ ràng tại sao lại hai người này lại an táng ở đây, vì sao mà chết, tại sao trên quan tài lại xếp đặt cơ quan như vậy, làm như thế để làm gì... Cậu biết hai người đó là ai không, hóa ra là hai người mấy chục năm trước từng danh chấn giang hồ, vô địch khắp chốn, Khương Nhâm Đình và Khương Thụy Bình!

- A!

Tiêu Thu Thủy giật mình cả kinh, trong đầu loạn thành một đoàn: Câu chuyện về Khương đại và Khương nhị hần từng được nghe nhị ca Tiêu Khai Nhạn kể lại, nói là cha thường hay nhắc tới. Đôi “Khương thị song hiệp” này từng là hai người có thực lực nhất trong võ lâm, còn về phần tại sao hai người này lại được táng trong từ đường Kiến Thiên động Hoán Hoa thì Tiêu Thu Thủy hoàn toàn không hay biết chút gì.

- Lúc ấy bọn ta cũng cảm thấy khó hiểu.

Đặng Điêu Lương nhìn ra nghi vấn của Tiêu Thu Thủy, nói:

- Sau cẩn thận đọc kỹ những gì viết trong sách mới hiểu ra.

Tiêu Thu Thủy liền muốn hỏi ngay, lần này do Ôn Diễm Dương kể:

- Trong sách kể lại rõ quá trình hai người Khương đại và Khương nhị đấu đá lẫn nhau, cuối cùng cả hai đều sức cùng lực kiệt, cuối cùng bị bảy người sáng lập Quyền Lực bang tiêu diệt. Vốn trước đó, Khương đại và Khương nhị đều từng cố gắng hàn gắn lại, Khương nhị càng cảm thấy áy náy, mấy lần vứt bỏ công danh sự nghiệp, khẩn cầu Khương đại tha thứ, Khương đại lại lo rằng em trai có tâm làm phản, liên tục cự tuyệt, kết quả là tiêu hao lẫn nhau, người ngu ta trá, cuối cùng bị Quyền Lực bang tiêu diệt.

Ôn Diễm Dương thuật lại đến đoạn sáng khoái:

- Trong di thư Khương đại và Khương nhị nói rõ, bảy người của Quyền Lực bang, Lý Đại, Đào Nhị, Cung Tam, Mạch Tứ, Liễu Ngũ, Tiễn Lục, Thương Thất vây công, đánh cho hai người trọng thương không chữa nổi, nhưng anh em họ Khương lúc giãy chết liền thành một khí cũng giết chết Đào Nhị, Cung Tam, Mạch Tứ, Tiễn Lục và Thương Thất...

Tiêu Thu Thủy không khỏi tặc lưỡi, nói:

- Thật lợi hại, Đào Nhị, Cung Tam, Thương Thất cũng bị hai anh em họ giết?

Hóa ra trong giang hồ cũng lưu truyền một câu chuyện, nếu không phải “Thiên Hạ xã” của anh em họ Khương bị Quyền Lực bang xâm lược thì Quyền Lực bang đã không thể có được thanh thế to lớn như ngày hôm nay. Trong truyền ngôn Mạch Tứ Mạch Đương Hào và

Tiền Lục Tiền Sơn Cốc đích xác là chết trong tay Khương lão đại và Khương lão nhị, chỉ không ngờ là ngay cả Đào Nhị Đào Bách Song, Cung Tam Cung Văn Vũ và Thương Thất Thương Thiên Lương cũng đều chết dưới tay hai anh em “Hoàn tảo thiên lang” Khương Nhâm Đình và “Uy chấn thần châu” Khương Thụy Bình”. Như thế võ công của anh em họ Khương lại càng sâu không thể lường.

- Đúng là như vậy.

Ôn Diễm Dương nói tiếp:

- Nhưng anh em họ Khương thân đã bị trọng thương, không chưa trị nổi nữa, cũng hiểu rằng tự gây nghiệt không thể oán trách ai, vì sự bất hòa giữa hai người mà vô cùng hối hận. Khi đó Lý Đại Lý Trầm Chu đã rút tay rời đi, Liễu Ngũ Liễu Tùy Phong thì vẫn dẫn binh truy sát. Anh em họ Khương là bạn tốt với lệnh tổ Tiêu Tê Ngô, bèn chạy tới Hoán Hoa...

Tiêu Thu Thủy vụt “a” lên một tiếng, trong lòng chợt tỉnh ngộ.

... Chẳng trách cha lại thường kể lại câu chuyện về anh em họ Khương cho các con nghe, hóa ra là ông nội kể lại cho người...

- Trong sách viết rất rõ ràng, tổ phụ cậu thu nhận hai người, do sợ Quyền Lực bang truy kích nên cũng không dám bộc lộ ra.

Giang Tú Âm thay lời kể.

- Trước khi chết, anh em họ Khương muốn truyền thụ võ công cho lệnh tổ, chính là Vong Tình thiên thư, tổ phụ cậu lúc đó đã bệnh nặng, tự biết không được, lại thấy trước mắt hai đứa con trai không hòa thuận, cho nên bèn từ chối...

Tiêu Thu Thủy lại càng hiểu ra. Khi ấy Tiêu Tê Ngô có hai người con, chính là Tiêu Tây Lâu và Tiêu Đông Quảng, sau vì tranh giành nhau và chia cắt thành Nội Hoán Hoa kiếm phái và Ngoại Hoán Hoa kiếm phái, Tiêu Tây Lâu làm cha khổ sở khuyên bảo không được, lại thấy anh em họ Khương cũng vì thế mà thất bại thê thảm, thực đau lòng đến nhường nào...

Giang Tú Âm thấy Tiêu Thu Thủy ngờ ngẩn xuất thần, làm mặt giận hỏi:

- Này, cậu không nghe gì hết à?

- Có, có.

Tiêu Thu Thủy như bừng tỉnh giấc mộng, trong lòng lại nhớ tới bác ruột Tiêu Đông Quảng trông giữ gần từ đường suốt mười mấy năm, kết quả lại chỉ lật tẩy được Tân Hồ Khâu giả trang trung thành, lại không biết trong từ đường nhà họ Tiêu ngoại hồ tàng long có chứa Vong Tình thiên thư mà võ lâm mơ mộng đã lâu, chỉ bởi vì không hiểu âm luật, kho báu ngay gần trước mắt mà vẫn chẳng hay...

Giang Tú Âm che miệng cười, tiếp tục nói:

- Tổ phụ cậu xét thấy trong nhà nội loạn, không muốn tăng cường võ nghệ của các con, sợ lại càng gây gió tanh mưa máu lớn hơn, hơn nữa cũng không muốn thiên vị bên nào cả, bản thân lại nguy trong sớm tối nên kiên quyết từ chối không nhận. Anh em họ Khương bất đắc dĩ, chỉ mong dù Tiêu Tê Ngô không tiếp nhận nhưng bí tịch vẫn do đời sau nhà họ Tiêu giành được, coi như báo đáp ơn nghĩa của nhà họ Tiêu. Anh em họ lại sợ người khác bất kính với di thể họ, bèn giấu bí tịch vào trong quan tài, sắp đặt kỹ cơ quan, chẳng may có kẻ phá quan tài vì bảo vật thì bắn cho hấn vạn tiễn xuyên tâm... Cuối cùng nói hai người họ đều thích âm nhạc, cũng muốn thấy môn đồ có

một trái tim hướng về nghệ thuật, cho nên dày công sáng chế một khúc nhạc, để người có duyên khởi động cơ quan này. Khương đại Khương nhị nghĩ rằng người tới từ đường họ Tiêu lấy được sách này tất sẽ là đời sau của nhà họ Tiêu, không ngờ lại để bọn ta làm bậy làm bạ tình cờ đoạt được...

Đặng Điêu Lương trầm giọng nói:

- Khương đại Khương nhị chính vì chút lòng dạ hẹp hòi đó mà mới trở mặt thành thù, nghi kỵ lẫn nhau, khiến cho việc hồng người chết... Bây giờ tuy cảm kích nhà họ Tiêu nhưng vẫn sợ đời sau họ Tiêu bất kính với họ, cố ý xếp đặt cạm bẫy, đúng là chết vẫn không chịu sửa đổi.... Phần sau trong sách đều là võ công, chính là tinh hoa của Vong Tình kiếm pháp.

Ôn Diễm Dương tiếp lời:

- Có lẽ ngay cả lệnh tôn cũng không biết trong quan tài có bí mật trọng đại như vậy cho nên mới để sang một bên không hề để ý. Khi lệnh tổ qua đời sợ là cũng đã sớm sinh chán ghét với chém giết máu tanh trong võ lâm cho nên cũng không nói cho ai biết cả. Nếu như không phải chúng ta trùng hợp vào trong Kiến Thiên động thì Vong Tình thiên thư đã phải thất truyền rồi. Lúc đó chúng ta chẳng hề có quá nhiều mong chờ vào quyển bí tịch này, lại sợ tổng quản Liễu Ngũ biết được vì thế bèn đọc thầm ghi nhớ rồi bỏ lại vào trong quan tài, tránh để bị phát hiện....

Tiêu Thu Thủy vô cùng tinh tế, lập tức hỏi:

- Liễu Ngũ làm sao mà biết được chuyện này?!

Giang Tú Âm liếc mắt nhìn hắn, đáp:

- Chúng ta tấn công nhà họ Tiêu chính là do Liễu Ngũ chỉ huy, vốn không liên quan gì với Lý bang chủ. Liễu Ngũ muốn diệt Hoán Hoa kiếm phái, chỉ cần hấn tự mình ra mặt được rồi, hà tất phải tính toán sâu xa, tiêu tốn tâm trí bố cục và thiết kế như vậy. Giờ nghĩ lại hấn là người cuối cùng truy sát anh em họ Khương, có lẽ đã biết tới Vong Tình thiên thư của Khương Nhâm Đình và Khương Thụy Bình, âm thầm thềm muốn đã lâu, do vậy mới trăm lần quan sát lệnh tôn, thăm dò đủ hướng mới biết lệnh tôn không những không học được mà còn hoàn toàn không biết gì, bấy giờ mới dám toàn lực xuất kích. Đến về sau lại xuất hiện một tên Trình Giáo Kim, Chu đại thiên vương giết chết lệnh tôn, bí mật đó cũng vĩnh viễn bị chôn trong quan tài.

Tiêu Thu Thủy hồi tưởng lại, khổng khỏi thở dài buồn bã. Về sau Quyền Lực bang thấy nhóm Tiêu Thu Thủy quả thực không biết có bí tịch này bèn phóng lửa thiêu đốt, Vong Tình thiên thư cùng di thể anh em họ Khương cũng theo đó mà tiêu tan bên dòng Hoán Hoa Khê.

- Chư vị cho biết những chuyện này, huynh đệ rất cảm kích...

Tiêu Thu Thủy chán nản nói. Trong đầu hấn thoáng hiện lên bao nhiêu ân oán võ lâm, quả thực có chút tâm tàn ý lạnh, liền muốn cáo từ.

- Chờ đã.

Giang Tú Âm kêu lên.

- Chúng ta kể với cậu những chuyện này là có mục đích.

Ôn Diễm Dương tiếp lời.

- Bọn ta muốn cậu học Vong Tình thiên thư!

Đặng Điêu Lương trầm tĩnh mà nghiêm trang nói.

... Học Vong Tình thiên thư?

Tiêu Thu Thủy thoáng ngần ra rồi lập tức bật cười, không còn chút phiền muộn nào nữa, nói:

- Cảm tạ thịnh tình của ba vị.... Hai vị lão tiền bối họ Khương tuy một lòng muốn truyền thụ võ công cho người nhà họ Tiêu nhưng tại hạ chẳng phải người có duyên, ba vị không cần vì thế mà cảm thấy bất an, cố ý truyền thụ... Ý tốt của ba vị, tại hạ xin tâm lĩnh...

Đoạn ôm quyền cúi đầu, lại muốn bỏ đi.

- Này này này.

Giang Tú Âm vội vàng nói:

- Cậu đừng đi.

- Cậu còn chưa hiểu thâm ý tại sao chúng ta tới vây công cậu ba lần sau.

Đặng Điêu Lương làm mặt lạnh, bổ thêm một câu đầy sức nặng.

... Câu này quả thật khiến Tiêu Thu Thủy dừng lại.

- Đúng thế, chuyện này đúng là phải thỉnh giáo.

Tiêu Thu Thủy nói.

Bốn người lại ngồi xuống, Ôn Diễm Dương lên tiếng trước:

- Ba lần sau bọn ta tập kích cậu đều không có ác ý, chỉ muốn thử xem công lực của cậu, lần nào cũng nhân lúc Quyền Lực bang xuất hiện để ra mặt, khiến cậu không nghi ngờ mà dốc toàn lực. Sự thực, chúng ta luôn ghi nhớ võ công trên Vong Tình thiên thư nhưng nó lại không thích hợp với sở học của bọn ta...

- Ồ?

Tiêu Thu Thủy cảm thấy khó hiểu.

- Thứ nhất, võ công trong Vong Tình thiên thư vô cùng quái dị, chú trọng vào cảnh giới, cảm giác, thái độ, khí thế, cả bốn phương diện này bọn ta đều không bằng cậu. Thứ hai, võ công trong Vô Tình thiên thư chỉ thích hợp cho một người học, hai người Khương đại Khương nhị hợp kích lại khiến cho tâm ý không thể tương thông, học tập càng tinh chuyên, càng khổ tâm nghiên cứu thì tình cảm giữa hai người càng xung đột. Ba người bọn ta cùng tập, kết quả cũng giống như vậy, nếu không khẩn cấp ghìm cương trước vực thẳm thì ba người chúng ta cũng sẽ giống như anh em họ Khương, không thể khống chế tính tình bản thân, hậu quả không thể kiềm nén nổi. Thứ ba, ba người chúng ta vốn rất yêu thích âm nhạc, chí nguyện bình sinh là gửi tình vào sông núi, đối với chuyện võ học vốn rất đăm đạc, bây giờ học Vong Tình kiếm pháp, ngược lại trong lòng bỗng ẩn nấp một chút dã tâm, không yên phận với âm nhạc. Ba người bọn ta tranh cãi xong tự khuyên bảo lẫn nhau, cảm thấy không thể kéo dài việc này, nhưng võ công trong Vong Tình thiên thư ảo diệu vô cùng, cứ như vậy mà vứt bỏ thì không khỏi quá đáng tiếc, cho nên muốn truyền võ công tuyệt thế này cho cậu. Chúng ta sẽ có thể đến nơi chân trời góc biển, ẩn cư sông núi, thanh nhàn qua ngày, không phải lo lắng nữa...

Nói đoạn khoe miệng không khỏi thoáng hiện lên chút ý cười, vui vẻ tiếp tục.

- Không biết Tiêu thiếu hiệp có nhớ không, trong trận chiến của chúng ta tại Tân Đô Quế Hồ, Tiêu thiếu hiệp từng nói với chúng ta: “Không phải bội phục các người kiếm nhanh, mà là bội phục âm nhạc của các người tuyệt”, lại khuyên “Tiếng nhạc đó rất tuyệt, rất tuyệt. Tại sao các người lại phải lần lượt diễn tấu mà không hợp tấu? Một đờn vừa rồi đủ để thấy các người xuất kiếm phối hợp tuyệt diệu, không chút dấu vết, tuyệt đối có thể hợp tấu khúc nhạc càng hay hơn nữa.” Lời của Tiêu thiếu hiệp khiến chúng ta như bừng tỉnh, ghi nhớ kỹ trong lòng. Chúng ta có lần vì tập Vong Tình thiên thư mà cãi cọ lẫn nhau, tuốt kiếm định đấu, may chợt nhớ tới lời khuyên của Tiêu thiếu hiệp mà kinh sợ dừng tay... Mấy năm nay, vì Vong Tình thiên thứ mà bỏ hoang phế âm nhạc, thực là đáng hổ thẹn, nếu còn như vậy nữa thì sao còn sống tiếp được, không bằng mau mau bỏ kiếm. Nhưng kiếm pháp tinh diệu như thế, bỏ đi thì đáng tiếc.... Do vậy chờ sau khi truyền lại cho thiếu hiệp xong, chúng ta mới có thể bỏ được gánh nặng trong lòng, bỏ kiếm theo đàn, không cần phải lo tự làm tự trách nữa... Mong thiếu hiệp thành toàn cho chuyện đó.

Tiêu Thu Thủy cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, nhất thời cũng không biết phải làm thế nào, hỏi:

- Sao ba vị không tìm người tài khác?

Giang Tú Âm bật cười khúc khích, nói:

- Người tài ngọc tốt chân chính ở ngay trước mắt, việc gì phải đi chọn nữa?

Đặng Điêu Lương trừng mắt nhìn Tiêu Thu Thủy:

- Bọn ta không chọn cậu thì còn chọn ai nữa? Hiện tại Trung Nguyên khói lửa, nước nhà lâm nguy, chúng ta ẩn thân rút lui đã áy náy khó yên rồi, nếu như truyền võ công tuyệt thế này cho kẻ tâm địa xấu xa

thì làm sao mà yên tâm được? Còn cậu nếu quyết ý từ chối, để kiếm pháp này rơi vào tay gian tặc thì thử hỏi còn có mặt mũi nào mà bái tế tiên tổ nữa?

Một tràng lời lẽ, danh thép nghiêm lệ, khiến Tiêu Thu Thủy chấn động. Ôn Diễm Dương có vẻ hòa nhã hơn, mỉm cười tiếp:

- Càng hưởng hồ Vong Tình thiên thư mà chúng ta học vốn là của hai vị tiền bối họ Khương một lòng muốn truyền lại cho con cháu họ Tiêu, bây giờ chuyển sang cho cậu chẳng qua chỉ là vật về với chủ cũ, cậu cũng không phải bái chúng ta làm thầy, sao phải khổ sở từ chối? Mấy năm nay chúng ta âm thầm theo dõi, quan sát các hạ đã lâu, các hạ tính tình hiệp nghĩa, giữ vững tiết khí, có phong cốt anh hùng, tất cả đều là lựa chọn phù hợp nhất để học Vong Tình thiên thư này, Tiêu huynh đệ nếu không chịu học thì có lợi gì cho quốc gia? Có ích gì cho dân tộc? Nếu như có ích có lợi cho thế cục thiên hạ mà còn từ chối không chịu thì không khỏi quá là lập dị rồi!

Tiêu Thu Thủy lập tức rơi vào trầm tư, mấy người Giang Tú Âm biết lời mình nói đã sinh tác dụng, liền tươi cười tiếp tục:

- Thiếu hiệp hẳn là không nhẫn tâm thấy võ công tuyệt diệu này rơi vào tay kẻ xấu xa chứ? Cũng không nguyện ý thấy ba người chúng ta vì võ nghệ mà không hòa thuận với nhau, dẫn đến khúc nhạc “Thiên hạ hữu tuyết” khổ tâm sáng tác không thể hợp tấu phải không?

Tiêu Thu Thủy nghe vậy kinh ngạc hỏi:

- “Thiên hạ hữu tuyết”?

Giang Tú Âm cười đáp:

- Là một khúc nhạc ba người chúng ta cùng sáng tác.

Đặng Điều Lương mặt ủ mày chau:

- Bởi vì học tập Vong Tình thiên thư mà ba người chúng ta mãi không thể hoàn thành “Thiên hạ hữu tuyết”.

Ôn Diễm Dương thờ dài tiếc nuối:

- Nếu không đã có thể tấu mời Tiêu công tử nghe thử rồi.

Tiêu Thu Thủy cười khổ, giơ tay đầu hàng nói:

- Chỉ đáng tiếc vì “Thiên hạ hữu tuyết”, tôi sắp phải biến thành “tịch mịch cao thủ” rồi...

Giang Tú Âm và Ôn Diễm Dương cùng mừng rỡ reo lên:

- Cậu đồng ý học rồi!

Tiêu Thu Thủy gật đầu trịnh trọng. Đặng Điều Lương cũng vui mừng nói:

- Chúng ta âm thầm để ý Tiêu huynh đệ đã lâu, Tiêu huynh đệ đối với một chữ tình luôn kiên trì sâu nặng, với Đường Phương cô nương thủy chung vẫn không thể vong tình, trong đó tâm lý biến đổi vừa khéo thích hợp để học tập Vong Tình thiên thư. Lại thêm Tiêu huynh đệ tuy tích cách biến đổi không ít, người trong giang hồ, kiếp nạn vô số, nhưng vẫn hay lương thiện mềm lòng, giống như trận Đường Dương năm xưa, Tiêu huynh đệ thủy chung vẫn luôn canh cánh trong tim chuyện Cừu đại hiệp bỏ mình, đối với gia đồ Đường Phì lại mở một mặt lưới, tha mạng không giết... Tâm địa như thế, học được vong tình cũng là chuyện tốt!

Mấy lời về cuối nói với giọng nhẹ nhàng nhưng nghiêm trang thành khẩn, chủ yếu là muốn nhắc nhở Tiêu Thu Thủy.

Lúc này trăng sáng đêm yên, Tiêu Thu Thủy hoảng hốt như lại quay về những ngày học võ giữa ngày hè oi bức, cười khóc làm thơ, ra roi giục ngựa, kiếm như rồng ngâm, tìm lại tâm tình lúc mới yêu, trong lòng như có dây đàn khe khẽ ngân nga, cũng không biết là vui mừng hay là đau khổ. Nhớ năm xưa, khi hắn còn thiếu niên cũng từng mơ mộng may mắn tìm được bí kíp, trở thành cao thủ thiên hạ vô địch...

- Được, phải phiền ba vị phí tâm rồi.

Tiêu Thu Thủy dứt khoát nói, trong lòng lại thầm có một suy nghĩ nghịch ngợm: Ngày sau học được Vong Tình thiên thư rồi lại ghi chép võ công này lại, giấu vào đâu đó, để hậu bối cố duyên tìm được, khiến cho trăm, ngàn năm sau, lại có mơ ước của một thiếu niên khác thành hiện thực... Không ngờ rằng suy nghĩ kỳ lạ, giống như một trò chơi trẻ con này của hắn lại làm giang hồ ngày sau nổi lên một phen sóng gió hung hiểm, phong vân quỷ biến, đó là câu chuyện của tiểu hiệp Cam Ước Nhi, ở đây bỏ qua không nhắc tới nữa.

Phải biết rằng ngày trước trong trận chiến dốc Trường Bản, Yến Cuồng Đồ thân mang trọng thương, giết chết Cừu Vô Ý, Tiêu Thu Thủy vì cảm thấy Yến Cuồng Đồ đối với mình đã có ơn không giết, hơn nữa lại còn bị nhiều người hợp công, thắng mà không thành võ, cho nên hơi ngăn cản Triệu Sư Dung, Chu Thuận Thủy truy sát, dẫn đến Yến Cuồng Đồ sau lại đoạt mất Thiên hạ Anh hùng lệnh bỏ trốn. Mấy năm gần đây Yến Cuồng Đồ cũng không gây ra chuyện gì trên giang hồ, ngược lại còn mai danh ẩn tích nhưng trong lòng Tiêu Thu Thủy vẫn cảm thấy bất an.

Nhất là đối với cái chết của Thần hành vô ảnh Cừu Vô Ý, Tiêu Thu

Thủy lại càng cảm thấy tiếc nuối. Cừu Vô Ý lúc tráng niên từng là tướng quân bề ngễ phong vân, sau vì tính khí nóng nảy, lại hành vi phóng lãng, cuối cùng chọc giận hoàng đế, bị cách chức lưu đày. Cừu Vô Ý lại có cơ duyên khác, lên chức bang chủ Cái Bang, sau lại mất tích một thời gian, khi trở về thần trí có chút không tỉnh táo, điên điên khùng khùng cho nên thanh danh không bằng được Thiếu Lâm Thiên Chính và Võ Đang Thái Thiện. Tiêu Thu Thủy ban đầu không hiểu tại sao ông ta lại ủng hộ mình, sau ở Mạch Thành đánh lui quân Kim xong, Tiêu Thu Thủy cùng Trần Kiến Quý tìm kiếm thi thể Cừu lão khắp nơi mà không được, trong lòng cực kỳ lo lắng, sợ Yến Cuồng Đồ đại phát cuồng tính, lại dùng phương pháp hành hạ Thiệu Lưu Lệ năm xưa dùng lên người Cừu lão thì mình thực sẽ thành tội nhân thập ác bất xá, tội ác tà trời mất. Còn về Đường Phì, sau khi Chu Thuận Thủy bỏ trốn, Tiêu Thu Thủy vốn có thể dễ dàng ra lệnh cho huynh đệ lấy mạng cô ta nhưng niệm tình từng cùng chung hoạn nạn, trong trận chiến Hồng Môn cũng từng ra sức rất nhiều cho nên không ra tay, Đường Phì nhân cơ hội bỏ trốn.

Tam Tài kiếm khách nhắc tới những chuyện này, hiển nhiên là đã thực sự lưu ý quan sát Tiêu Thu Thủy trong thời gian dài. Tâm học võ của Tiêu Thu Thủy tuy không còn được chói bóng như thời thiếu niên nhưng do thiên phú cá tính đều thân cận với kiếm, có cơ hội bước lên một tầng bậc mới sao còn cố gắng chối từ nữa? Tam Tài kiếm khách cùng nhìn nhau cười, Giang Tú Âm hé môi ngọc, rủ rì nói:

- Kiếm pháp ghi trong Vong Tình thiên thư kỳ thực còn là tâm pháp, thân pháp, chiêu pháp, kỹ pháp, chỉ thiếu có nội công, có cũng là nguyên nhân chủ yếu chúng ta luôn chờ đợi đến khi nội lực cậu đủ cao cường thâm hậu mới truyền thụ, nếu không học rồi sẽ giống như ba người chúng ta. Chưa nói đến chuyện ba người làm phân tán sức mạnh vốn ngưng tụ, đến cả nội lực xuất kiếm cũng không đủ, hiệu quả giảm mạnh, lại thành không hay....

Ôn Diễm Dương tiếp lời, ba người này nói chuyện cũng giống như âm nhạc hợp tấu, vô cùng dễ nghe.

- Đông Doanh có một loại kiếm thuật, hoặc có thể gọi là đao pháp, tên là Nhẫn thuật, hoặc gọi là Âm lưu, là các phương pháp như dùng ánh trăng phản xạ vào mắt kẻ địch, mượn cây ẩn thân, mượn núi bỏ trốn nhưng so với Vong Tình thiên thư thì chỉ được phần lông da, sơ sài không đáng nhắc tới... Chủ yếu nhất là các phương thức này của Đông Doanh Phù Tang chỉ là “Thuật”, không có “Học”, chỉ ở khéo léo mà mất đi nội dung. Vong Tình thiên thư chú trọng “hữu tình”, “hữu tình” rồi mới có thể “vong tình”, “vong tình” rồi mới có thể “cao tình”, sau khi “cao tình: sẽ có thể dung nhập ý chí sinh mệnh của bản thân vào với đại tự nhiên, vào với sinh vật tĩnh vật, bất kỳ một gốc cây ngọn cỏ khối đá nào, mượn sức mạnh trong trời đất vũ trụ phá hủy đối phương chứ không phải chỉ lợi dụng chút sức mạnh yếu ớt của bản thân giữa đại tự nhiên rộng lớn... Võ công của kẻ địch có cao cũng làm sao chịu đựng nổi cự lực của thiên địa vô tình? Chúng ta mấy lần thắng cậu, võ công cậu càng cao, chúng ta phát huy ra càng mạnh chính là từ đạo lý này mà sinh.

Tiêu Thu Thủy như hiểu ra, hỏi:

- ...Vậy thì, các vị dung nhập kiếm đao với âm nhạc, cũng là.... Cũng là một bộ phận của kiếm pháp trong Vong Tình thiên thư?

Ôn Diễm Dương gật đầu đáp:

- Kiếm pháp vốn là không. Giữa trời đất không đâu không phải kiếm pháp.

Tiêu Thu Thủy nhất thời chỉ cảm thấy như có một dòng thác lớn từ trên đỉnh đầu trút xuống ào ạt, đại ngộ:

- Tôi hiểu rồi...

Đặng Điêu Lương trầm giọng nói:

- Vong Tình tâm pháp này tổng cộng chia làm mười lăm loại, là “Thiên, địa, quân, thân, sư. Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Nhật, nguyệt, phong, vân, ngã”, tất cả kiếm chiêu đều biến dịch trong mười lăm loại này cả, biến biến sinh dịch, dịch dịch hồi thường, thường tức thị ngã. Tỷ như muốn đánh bại kẻ địch ở nơi rộng rãi trống trải thì có thể mượn hai quyết Thiên ý hoặc Địa thế để thủ thắng. Mượn nước bắn lên từ khe suối để ra đòn sát thủ là thuộc về Thủy thế quyết, mượn ánh trăng khiến đối phương như chìm trong băng lạnh, đoạt lấy tâm phách là Nguyệt ánh quyết, mượn gió thổi hoa rơi làm rối loạn tầm mắt địch thủ rồi giết đi là Phong lưu quyết, thân dụng nhập vào bóng núi, mượn thế núi hùng vĩ phá sát thế của kẻ địch là Thổ yểm quyết. Có mười lăm thế, chia mười lăm pháp, tổng cộng mười lăm quyết, có thể lên trời xuống đất, bất kỳ một tảng đá gốc cây, một mảnh ngói ngọn cỏ đều có thể phát huy tác dụng. Có thể theo âm nhạc mà phát huy chiêu thức, có thể theo ý họa mà sinh vô cực, tóm lại là xuất mãi không hết, vĩnh viễn sáng tạo những điều mới mẻ trong sinh mạng...

... Chẳng lẽ học xong Vong Tình thiên thư là sẽ thành vô địch ư?

Trong lòng Tiêu Thu Thủy chợt nảy ra câu hỏi như vậy, Đặng Điêu Lương có vẻ trầm tĩnh hơn, lập tức nhìn ra được điểm đó.

- Không phải.

- Học được Vong Tình thiên thư rồi là phải “vong tình”, nếu như không thể vong tình thì sẽ không thể vứt bỏ bản thân, trở thành một kiếm khách không nắm giữ một điều gì. Khi sử dụng Vong Tình kiếm pháp, giữa trời đất chỉ có một người, một thanh kiếm, trăm sông

ngành núi, chúng sinh bách tính đều chỉ là kiếm của hấn mà thôi.

- Nếu như hữu tình, tình kéo theo niệm, thì không cách nào tiến thân dung nhập vào trong tâm những thứ khác nữa. Ví dụ như một quyết Quân vương chính là mượn uy vọng của đế hoàng, dọa phục kẻ địch, chính là vương giả chi kiếm. Nếu như người còn tình cảm thì không thể hoàn toàn vứt bỏ bản thân, trở thành cửu ngũ chí tôn đứng trên muôn người.

- Hơn nữa Vong Tình thiên thư là do sức sống của thiên địa vạn vật, không phải vô địch, ngược lại còn hữu địch. Nếu như có một ngày, có một người, thi triển ra bản thân hấn chính là núi cao biển lớn, hoặc là vạn dân chi tôn, hoặc sinh giả phụ mẫu, hoặc nhật nguyệt thánh minh, kiếm pháp của cậu đối mặt với người đã hoàn toàn dung nhập vào sông núi như thế thì sẽ không thể thi triển được nữa, điểm ấy phải nhớ kỹ...

Bọn họ đều không để ý tới trong mắt Tiêu Thu Thủy bỗng thoáng hiện lên vẻ kinh sợ. Bởi vì khi hấn lắng nghe những lời giải thích này, trong lòng chợt nhớ tới Lý Trầm Chu, ánh mắt chất chứa đại chí, một chiếc thuyền con dung nhập vào trời đất giữa núi Nga Mi và sông Thanh Y....

Rút cuộc thì ai mới là vô địch? Yến Cuồng Đồ? Lý Trầm Chu? Hay là Chu đại thiên vương, Triệu Sư Dung, Liễu Ngũ? Hay là Vong Tình thiên thư, một chiêu phát ý tâm sinh...

Hay là Thần Châu vô địch!

Tiêu Thu Thủy một mặt trầm tư, một mặt lắng nghe, lòng đạt tới một cảnh giới tĩnh lặng khác thường, nhưng lại như có chút bất an. Hấn học được Vong Tình thiên thư rồi, còn có thể thân gánh an nguy nước nhà nữa không? Ngộ được kiếm pháp vong tình rồi, còn có thể

tâm niệm Đường Phương nữa không?

Vong Tình thiên thư tổng cộng chia làm mười lăm quyển, lần lượt là Thiên ý, Địa thế, Quân vương, Thân tư, Sư giáo, Kim đoạn, Mộc ngoan, Thủy thệ, Hỏa duyên, Thổ yểm, Nhật minh, Nguyệt ánh, Phong lưu, Vân ế, Ngã vô, mười lăm pháp môn. Khi Tam Tài kiểm khách đọc tới chi tiết pháp môn Vong Tình thiên thư, Tiêu Thu Thủy dần dần dung nhập vào trong tâm pháp rộng lớn như biển...

Thời gian trôi đi....

Hết.